

◆ 汝夫人

末世重生之 炮灰逆袭

Mục lục

- Chương 1: Trọng Sinh? Hay Là Trang Chu Mộng Điệp*?
- Chương 2: Chỗ Dựa Vững Chắc? Đường Nhiên Là Ôm Cái Đùi Bự Rồi!
- Chương 3: Điện Thoại Gọi Đến? Rút Gào Của Tiểu Cô!
- Chương 4: Không Gian? Phương Thức Tồn Trữ Kỳ Quái.
- Chương 5: Vật Tư? Sự Chuẩn Bị Nghênh Tiếp Ngày Diệt Vong!
- Chương 6: Đột Phá, Thanh Tâm Thuật Tầng Thứ Nhất.
- Chương 7: Ngày Diệt Vong, Mắt Phải Biến Dị.
- Chương 8: Xuất Phát, Đội Ngũ Thu Thập Thức Ăn!
- Chương 9: Mới Gặp Gỡ, Vì Sao Chậm Hơn Người Ta Một Nhịp?
- Chương 10: Kế Sách? Sự Tàn Khốc Của ‘Ưu Sống Kém Chết’.
- Chương 11: Tang Thi, Ghét Của Nào Trời Trao Của Đó!
- Chương 12: Thành Công! Gia Nhập Đội Ngũ Của Sở Chích Thiên!
- Chương 13: Chân Tướng, Sự Đau Đớn Khi Vĩnh Viễn Không Được Thừa Nhận!
- Chương 14: Nhiệm Vụ? Tôi Đường Nhiên Muốn Đi!
- Chương 15: Cạnh Tranh, Bắt Đầu Từ Giờ!
- Chương 16: Cầu Cứu, Chỉ Có Người Mới Biết.
- Chương 17: Được Cứu, Ba Nữ Nhân!
- Chương 18: Xuyên Qua, Tiểu Thuyết Không Phải Vạn Năng.
- Chương 19: Trọng Sinh? Thế Giới Này Hỗn Loạn Rồi.
- Chương 20: Gia Nhập? Tiểu Đội Không Thu Nữ Nhân!
- Chương 21: Nguy Hiểm? Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ Thì Phải Tin Tưởng Bản Thân!
- Chương 22: Bị Bỏ Rơi? Cơ Hội Phải Dựa Vào Chính Bản Thân Mình Tranh Thủ!
- Chương 23: Thành Công, Tiểu Đội Xuất Phát.
- Chương 24: Nguy Hiểm, Bến Tàu Không Có Tang Thi.
- Chương 25: Di Biến, Đoàn Tang Thi Đột Nhiên Xuất Hiện!
- Chương 26: Lui Lại? Nhất Định Phải Hành Động Hai Người!
- Chương 27: Tập Kích? Tới Lặng Yên Như Thế!
- Chương 28: Bao Vây? Ai Trúng Kế Ai?
- Chương 29: Lĩnh Ngộ, Chém Giết Tang Thi Hệ Tinh Thần!
- Chương 30: Ảo Thuật? Còn Có Một Con?
- Chương 31: Thoát Đi, Trả Giá Tiêu Hao Sinh Mệnh!
- Chương 32: Đánh Cược, Mắt Phải Lăn Nửa Tiến Hóa!
- Chương 33: Giá Đắt, Hai Chân Với Mắt Phải Của Tiêu Tử Lãng!
- Chương 34: Yên Bình, Có Thể Sống Là Tốt Rồi!
- Chương 35: Trị Liệu, Một Năng Lực Khác Của Thanh Tâm Thuật.
- Chương 36: Chạm Mặt, Khi Tiến Hành Vô Gian*!
- Chương 37: Hợp Tác? Vật Tư Chỉ Có Thể Cho Phân Nửa.
- Chương 38: Mời Chiến, Tang Thi Cấp Ba Xuất Hiện.

Chương 39: Quyết Đấu, Hết Thảy Đều Ở Trong Nắm Giữ!
Chương 40: Tiện Nghi? Không Phải Dễ Chiếm Như Vậy.
Chương 41: Đêm Nay, Theo Tôi Đi Một Chỗ.
Chương 42: Bí Mật, Kỳ Thực Không Biết Tốt Hơn.
Chương 43: Kho Rỗng, Dị Năng Không Gian Nghịch Thiên.
Chương 44: Bán Manh, Sự Lựa Chọn Của Tiêu Tử Lăng.
Chương 45: Mục Tiêu, Bước Ra Bước Đầu Tiên.
Chương 46: Nguy Cơ, Thanh Tâm Thuật Tầng Thứ Hai!
Chương 47: Tiến Hóa, Năng Lực Nghịch Thiên Của Mắt Phải.
Chương 48: Nụ Cười, Vậy Mà Bị Cấm Đoán Rồi!
Chương 49: Bỏ Mặc? Đấu Kể Nhau Từ Đầu Đến Cuối!
Chương 50: Tử Vong, Còn Có Một Bầu Nhiệt Huyết!
Chương 51: Hung Thủ? Đến Tột Cùng Là Cái Gì?
Chương 52: Cấp Bốn! Dây Trường Xuân Trong Đại Viện!
Chương 53: Kịch Chiến, Quyết Đấu Che Trời Lấp Đất!
Chương 54: Giám Định, Sơ Lộ Tài Năng!
Chương 55: Bản Thể? Sự Giám Định Có Chứa Đánh Cược.
Chương 56: Lựa Chọn, Một Lần Đã Thành Công!
Chương 57: Thu Lưu, Một Đại Gia Đình Cầu Cầu.
Chương 58: Lỗ Thủng, Người Mang Theo Hệ Thống Trò Chơi!
Chương 59: Hội Nghị, Tin Tức Kinh Thiên!
Chương 60: Điều Tra? Bí Mật Của Xưởng Quân Công!
Chương 61: Tư Liệu, Không Bị Canh Tân!
Chương 62: Vũ Khí, Cho Khẩu Súng Đã Đủ Ưu Đãi Rồi!
Chương 63: Roi Nước, Năng Lực Mới Của Tiêu Tử Lăng.
Chương 64: Vẽ Bản Đồ? Sợ Rằng Không Đơn Giản Như Vậy.
Chương 65: Tìm Kiếm, Tung Tích Của Tiểu Cô.
Chương 66: Ra Tay, Ngẫu Ngộ Tiểu Đội Năm Người.
Chương 67: Tin Tức, Mười Ba Doanh Địa Cỡ Lớn.
Chương 68: Kinh Hi, Tin Tức Xác Thực Của Tiểu Cô.
Chương 69: Chuộc Người, 500 Miếng Tinh Hạch Cấp 0.
Chương 70: Thức Ăn, Khuyết Thiếu Mới Là Bình Thường.
Chương 71: Đường Về, Bạn Đường Bất Ngờ.
Chương 72: Trở Về, Đại Bản Doanh Mới.
Chương 73: Sở Ca, Em Đã Trở Về!
Chương 74: Đặc Quyền? Sự Làm Khó Dễ Của Trần Phó Đội.
Chương 75: Cứu Mạng, Cậu Không Muốn Làm Bao Cát Thịt Người!
Chương 76: Chữ Số, Ý Nghĩa Ẩn Hàm.
Chương 77: Nhân Vật Chính? Tử Địch Của Vật Hy Sinh?
Chương 78: Chờ Đợi, Thi Triều Đã Tới!
Chương 79: Tử Chiến! Bi Thương Không Chỗ Nào Không Có.
Chương 80: Dị Biến, Sự Hiện Thân Của Tổ Công Kiên.

Chương 81: Tuyệt Cảnh, Sở Chích Thiên Giá Lâm!
Chương 82: Tang Thi, Cũng Có Xuyên Đến Từ Cổ Đại?
Chương 83: Quỷ Dị, Kỹ Năng Chữa Trị Chi Đứt!
Chương 84: Ôm? Chuyện Này Quá Đáng Sợ Rồi.
Chương 85: Tiến Cấp? Tên Nhóc Này Điên Rồi!
Chương 86: Bắc Thượng*, Lão Đại Hung Như Thế Tôi Không Cần!
Chương 87: Đàn Em, Chính Là Để Chặn Tai Cho Đại Ca.
Chương 88: Âm Chiến? Nữ Xuyên Qua Pk Nam Trọng Sinh!
Chương 89: Ngựa Giống? Xử Phạt Ôn Lại Thời Đại Nhi Đồng.
Chương 90: Đất Lún? Sự Kiện Đột Phát!
Chương 91: Thiên Sứ? Khẳng Định Cậu Bị Choáng Đầu Rồi.
Chương 92: Rồi Thành, Người Quen.
Chương 93: Tìm Kiếm, Cậu Ấy Kêu Tiêu Từ Lãng!
Chương 94: Sở Ca, Anh Ăn Vụng Thịt Kho Tàu Của Em A!
Chương 95: Ai Dám! Chém Tử Chi Của Thành Viên Tổ Công Kiên?
Chương 96: Thiện Tâm? Đội Trưởng Uống Lộn Thuốc Rồi!
Chương 97: Cẩn Người? Cậu Cầm Tinh Con Cậu Sao?
Chương 98: Mất Khống Chế, Một Bản Thân Khác!
Chương 99: Hậu Cung? Đại Ca Thực Sự Không Ngựa Giống.
Chương 100: Chứng Cứ! Vì Sao Giống Anh Như Thế?
Chương 101: Vô Si! Xuyên Qua Đều Là Khắc Chế Cậu.
Chương 102: Hứa Hẹn? Anh Ta Là Người Hôn Ước Của Anh?
Chương 103: Hồn Loạn, Sở Tiểu Thất Là Ai A...
Chương 104: Sở Ca, Con Của Anh Phi Thường Giỏi
Chương 105: Thu Mua, Một Phần Kem Ly!
Chương 106: Lừa Dối, Tuổi Tác Chân Thực Của Tiêu Từ Lãng!
Chương 107: Mê Hoặc, Bắt Đầu Từ Nơi Đây!
Chương 108: Tình Dục? Bị Tiêu Từ Lãng Khống Chế?
Chương 109: Con Chuột? Bữa Sáng Bị Ăn Vụng!
Chương 110: Bạn Bè*? Lai Lịch Của Sở Chích Thiên! (Thượng)
Chương 111: Bạn Bè? Lai Lịch Của Sở Chích Thiên! (Hạ)
Chương 112: Quân Tử! Báo Thù Mười Năm Không Sợ Muộn!
Chương 113: Đào Hoa? Mỹ Nữ Không Chỗ Nào Không Có!
Chương 114: Tập Kích? Phân Tích Bị Hồn Loạn.
Chương 115: Cùng Giường? Ai Ngủ Ở Chính Giữa
Chương 116: Gian Tình? Giải Quyết Bạch Liên Hoa* Thế Nào?
Chương 117: Vợ? Bỏ Trốn Sinh Con, Thực Biết Biên.
Chương 118: Làm Ấm Giường? Việc Này Cần Đại Ca Của Tôi Đáp Ứng!
Chương 119: Thăm Dò? Thế Giới Của Người Lớn Thực Khó Hiểu!
Chương 120: Vật Tư, Xâm Chiếm Không Gian Của Lão Đại!
Chương 121: Thăng Cấp? Đoàn Năng Lượng Xa Lạ!
Chương 122: Song Tu? Thanh Tâm Thuật Bá Đạo!

Chương 123: Buộc Chặt? Hai Con Châu Chấu Trên Một Sợi Dây Thường
Chương 124: Cấp Năm! Thức Tỉnh Chân Chính
Chương 125: Gặp May Mắn? Từ Khi Gặp Thiếu Niên Kia.
Chương 126: Mộng Du? Leo Lên Trên Giường Của Lão Đại?
Chương 127: Tiểu Tiểu, Mọi Thứ Đều Ăn Đi Đâu Rồi.
Chương 128: Sủng Vật? Người Nào Nuôi Cẩu Đó.
Chương 129: Tổ Hợp? Thế Chết Trời Sinh Làm Thích Khách!
Chương 130: Ra Tay! Một Cái Hừ Lạnh Một Câu Làm Càn!
Chương 131: Bất Khuất! Sống Hay Chết Hai Loại Kết Quả.
Chương 132: Phân Tích, Cũng Có Lúc Bị Xếp?
Chương 133: Truyền Thuyết? Nước Của Tổ Công Kiên Rất Sâu!
Chương 134: Chim Sẻ? Muốn Phân Một Chén Canh Sao?
Chương 135: Lời Nói Dối, Truyền Lưu Ra Vậy Chết Chắc Rồi!
Chương 136: Vô Tình? Khi Lời Nói Dối Biến Thành Sự Thực!
Chương 137: Chạy Trốn? Bị Tôm Được.
Chương 138: Động Tâm? Tiêu Tử Lăng Trang Phục Nữ.
Chương 139: Biến Trang? Làm Nữ Nhân Một Ngày!
Chương 140: Khó Coi, Đạp Hư Một Bộ Y Phục Đẹp!
Chương 141: Phản Kích, Làm Sở Chích Thiên Buồn Nôn!
Chương 142: Bị Lộ, Mẹ Của Tiểu Thất!
Chương 143: Tiểu Lăng, Thế Nào Không Có Mặt?
Chương 144: ‘Thư Tâm’, Ngài Tự Bảo Trọng Đi!
Chương 145: Con Tin! Tiêu Tử Lăng Bị Bắt.
Chương 146: Nước Mắt, Sự Thủ Hộ Của Sở Chích Thiên!
Chương 147: Săn Sóc, Đàn Em Đây Tốt Bao Nhiêu A.
Chương 148: Giò Heo, Dẫn Phát Thảm Án!
Chương 149: Mèo Cẩu? Đại Ca Với Đàn Em?
Chương 150: Làm Việc? Một Giờ Là Cực Hạn!
Chương 151: Lời Đồn? Không Phải Dễ Nghe Như Thế (Thượng).
Chương 152: Lời Đồn? Không Phải Dễ Nghe Như Thế (Hạ).
Chương 153: Xưng Hô? Tiêu Phó Tổ Trưởng!
Chương 154: Trầm Thành, Dấu Vết Của Kiếp Trước.
Chương 155: Căn Cứ? Tiến Vào Quang Minh Chính Đại!
Chương 156: Không Gian? Có Lẽ Là Một Vật Sống?
Chương 157: Thăm Hỏi, Cụ Già Trên Giường Bệnh.
Chương 158: Gia Truyền? Để Cho Tiểu Thất Phát Dương Quang Đại!
Chương 159: Hưởng Dụng? Lão Đại Đổ Kị Rồi.
Chương 160: Xuất Hiện, Hóa Ra Mà Muốn Chết Như Vậy!
Chương 161: Cứu Người? Lại Gặp Cấp Ba!
Chương 162: Hoàn Thắng! Đại Biến Thân Hoa Lệ Của Tiểu Tiểu!
Chương 163: Kiểm Chiêu, Lại Thấy Hạo Nguyệt Đường Không!
Chương 164: Giày Vò? Không Muốn Cho Mà Chết Yên.

Chương 165: Ngắt Hoa? Bò Cạp Độc Diệt Vong!
Chương 166: Nảo Tàn? Tha Cho Cô Ta Lần Này.
Chương 167: Hủy Diệt, Tâm Lý Vận Vẹo!
Chương 168: Trộm Hoan? Để Cho Anh Ta Nằm Đủ Đi!
Chương 169: Tuyên Bố, Phụ Tá Của Sở Chích Thiên
Chương 170: Cửa Ải? Quy Tắc Trò Chơi!
Chương 171: Đối Thủ? Sở Lão Ba Lên Đài!
Chương 172: Phun Máu, Đường Này Không Thông!
Chương 173: Tiểu Lăng, Con Trai Nhà Ta Giao Cho Cậu.
Chương 174: Ngọc Truy, Truyền Con Dâu Không Truyền Con Gái.
Chương 175: Ý Đồ Đến? Thăm Hỏi Mẹ Của Tiểu Thất!
Chương 176: Thôn Phệ, Không Gian Bạo Động!
Chương 177: Huyết Khế? Cùng Hưởng Linh Phủ!
Chương 178: Tín Nhiệm? Vết Thương Ở Kiếp Trước.
Chương 179: Căn Cứ, Tên Là Lăng Thiên!
Chương 180: Bí Mật? Tổ Công Kiên Thu Người.
Chương 181: Thánh Mẫu? Sắm Vai Maria?
Chương 182: Thí Luyện, Toàn Quân Bị Diệt?
Chương 183: Kết Thúc? Một Chiêu Bại Trận.
Chương 184: Phần Mối, Thông Báo Đến Từ Quân Đội!
Chương 185: Ngụy Trang? Bạn Gái Thân Mật?
Chương 186: Nhiệm Vụ? Chi Đạo Và Bồi Dưỡng?
Chương 187: Biến Trang? Thời Gian Tiến Hành Huấn Luyện!
Chương 188: Biến Trang, Nữ Vương Ngạo Kiêu Cũng Hoàn Mỹ!
Chương 189: Khảo Sát? Kết Quả Huấn Luyện!
Chương 190: Thực Chiến? Việc Giường Chiếu Yêu Cầu Cao Độ?
Chương 191: Động Tĩnh? Đại Ca Sẽ Dạy Cậu.
Chương 192: Quét Hình? Qua Cửa Này Như Thế Nào?
Chương 193: Tình Dịch? Mị Lực Của Nữ Vương?
Chương 194: Biến Thái? Sự Phản Kích Của Tiêu Tử Lăng!
Chương 195: Lừa Dối? Sở Chích Thiên Hỗn Loạn!
Chương 196: Tranh Sủng? Tiểu Mao Với Tiểu Tiểu!
Chương 197: Bi Thảm? Tôi Chờ Xem Kết Cục Của Cậu.
Chương 198: Tính Kế? Ai Là Tên Không May?
Chương 199: Công Khai? Các Cậu Tốt Đến Mức Đó?
Chương 200: Giao Dịch? Nữ Đế Gia Nhập!
Chương 201: Bà Xã? Điều Kiện Thích Hợp.
Chương 202: Giám Thị? Người Thức Tỉnh Hệ Tinh Thần.
Chương 203: Linh Ngộ, Sự Quyết Đoán Của Sở Chích Thiên.
Chương 204: Tâm Tĩnh, Cơ Duyên Cấp Sáu.
Chương 205: Chiến Lôi? Đồng Hạo Triết Cấp Bốn!
Chương 206: Âm Mưu? Sự Xuất Hiện Của Kẻ Phán Bội?

Chương 207: Phản Loạn? Thanh Quân Trắc*!
Chương 208: Tính Kế? Thân Phận Kẻ Phản Loạn.
Chương 209: Con Tin? Đến Tột Cùng Là Ai?
Chương 210: Điều Kiện? Một Mạng Đổi Một Mạng!
Chương 211: Chạy Trốn? Lưu Lại Đường Lui.
Chương 212: Thanh Toán, Còn Có Độc Thủ Phía Sau Màn.
Chương 213: Con Tin, Không Phải Dễ Bắt Như Vậy.
Chương 214: Quái Vật? Có Thể Chống Được Ba Phút Không?
Chương 215: Kỹ Năng? Lôi Điện Cấp Đế Vương.
Chương 216: Lỗ Đen? Sự Tồn Tại Không Cách Nào Giải Thích.
Chương 217: Cấp Sáu? Thế Nào Có Thể.
Chương 218: Trở Về, Cận Hương Tình Khiếp*?
Chương 219: Xấu Xí, Kẻ Vô Năng.
Chương 220: Hắc Hóa? Tiêu Tử Lăng Vs Sở Chích Thiên.
Chương 221: Quyết Định, Rời Khỏi Tổ Công Kiên.
Chương 222: Ba Năm, Tin Tức Của Kẻ Địch Cũ.
Chương 223: Lưu Lại? Trấn Nhỏ Bên Bờ.
Chương 224: Người Mới? Nói Ra Bí Văn Ông Biết.
Chương 225: Cái Tròng? Người Thừa Kế Tiếp Theo?
Chương 226: Nhà Ăn? Nhân Viên Phục Vụ Mới Tới.
Chương 227: Bố Cục? Ý Ở Phái Công*!
Chương 228: Âm Sát, Ngô Khánh Vân Từ Vong?
Chương 229: Trọng Thương, Chết Mà Phục Sinh?
Chương 230: Cửa Lòng, Người Quan Trọng Nhất.
Chương 231: Cải Trang, Lệnh Bài Xuất Hành.
Chương 232: Nhìn Thấu, Cường Hành Đột Phá!
Chương 233: Đào Thoát, Tiêu Hao Dị Năng.
Chương 234: Phóng Hỏa? Bức Tiêu Tử Lăng Ra?
Chương 235: Con Tin? Sở Chích Thiên Giá Lâm!
Chương 236: Thật Giả? Bảo Chứng Trăm Phần Trăm.
Chương 237: Trúng Độc? Tuyệt Sát Của Tiêu Tử Lăng!
Chương 238: Giải Độc? Kiến Nghị Của Giám Định Phân Tích.
Chương 239: Thiếu Nợ? Muốn Tôi Liền Cho Anh.
Chương 240: Hợp Thế, Cùng Nhau Thừa Nhận Đi!
Chương 241: Cấp Tám, Kết Quả Song Tu?
Chương 242: Nữ Nhân? Bịt Tai Trộm Chuông!
Chương 243: Âm Cờ? Thua Không Oan.
Chương 244: Tội Danh? Kết Cục Của Giang Khinh Ngữ (Thượng).
Chương 245: Tội Danh? Kết Cục Của Giang Khinh Ngữ (Trung).
Chương 246: Tội Danh? Kết Cục Của Giang Khinh Ngữ (Hạ).
Chương 247: Nhiệm Vụ? Ra Ngoài Căn Cứ Điều Tra
Chương 248: Bỏ Trốn? Sở Chích Thiên Với Mẹ Tiểu Thất?

Chương 249: Đàm Phán, Cho Đôi Bên Một Cơ Hội.
Chương 250: Nhiệm Vụ? Hộ Tống Vật Tư.
Chương 251: Bạn Cũ? Quen Biết Trước Kia Của Nguyên Kỳ?
Chương 252: Thành Chết? Khiêu Chiến Bất Ngờ.
Chương 253: Ước Định? Thời Gian Năm Năm
Chương 254: Yêu Đường? Ba Lựa Chọn?
Chương 255: Tiệm Nhỏ? Vật Phẩm Tất Yếu
Chương 256: Mất Khống Chế? Độc Thủ Kiếp Trước
Chương 257: Gia Nhập? Đội Trưởng Kiếp Trước!
Chương 258: Tính Toán? Sát Ý Của Sở Chích Thiên
Chương 259: Âm Chiêu? Lấy Đạo Của Người Trả Cho Người
Chương 260: Mê Hoặc? Chúng Ta Lên Giường Đi
Chương 261: Bồi Thường? Sự Bi Ai Của Sở Chích Thiên
Chương 262: Đấu Sức. Thịnh Yển Khai Mở!
Chương 263: Chinh Phục? Bắt Đầu Thịnh Yển!
Chương 264: Chinh Phục? Khi Thịnh Yển Tiến Hành!
Chương 265: Chinh Phục, Khi Thịnh Yển Kết Thúc!
Chương 266: Hứa Hẹn, Tâm Tư Nhỏ Của Tiêu Tử Lăng.
Chương 267: Hậu Cung? Cậu Chi Là Một Thành Viên Trong Đó.
Chương 268: Duyên Phận? Bằng Hữu Mới Quen?
Chương 269: Nguy Hiểm? Trong Tối Ngoài Sáng Đều Là Vấn Đề.
Chương 270: Liên Minh? Từng Trải Ở Quá Khứ.
Chương 271: Thần Phục? Đùa Giỡn Trong Lòng Bàn Tay?
Chương 272: Âm Hiệu? Người Của Một Tuyển Khác Lên Đài.
Chương 273: Xem Diễn? Người Diễn Xuất Không Được Cho Biết.
Chương 274: Kết Minh? Cảm Tạ Khách Mời Hữu Nghị.
Chương 275: Ma Quân? Một Trong Bảy Đại Cao Tăng.
Chương 276: Giới Thiệu? Một Lần Nữa Làm Quen Một Chút.
Chương 277: Chân Tướng? Chúng Ta Có Rất Nhiều Thời Gian.
Chương 278: Đại Kết Cục, Ký Ức Chân Thực (Thượng).
Chương 279: Kiếp Trước Kiếp Này 1
Chương 280: Kiếp Trước Kiếp Này 2
Chương 281: Kiếp Trước Kiếp Này 3
Chương 282: Phiên Ngoại 1
Chương 283: Phiên Ngoại 2

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trọng Sinh? Hay Là Trang Chu Mộng Điệp*?

* Ngày xưa có một người tên Trang Chu, ông mơ thấy mình là một con bướm, giấc mơ thực đến nỗi khi tỉnh lại ông không phân biệt được là Trang Chu đã mơ biến thành bướm hay bướm đang mơ biến thành Trang Chu.

A!!! Tiêu Tử Lăng hét to một tiếng, toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, trái tim bị xuyên thấu, đau đớn kịch liệt bị tang thi xé ăn, khiến cho thần trí cậu có chút không rõ.

Phải chết sao? Tay phải Tiêu Tử Lăng sờ về phía ngực, nơi đó sợ rằng sớm đã thành một lỗ thủng đầy máu. Mảnh vỡ ngọc trụ hộ thân chắc vẫn còn bên trong đó chứ? Cũng tốt, cho dù ngọc nát, ngọc trụ hộ thân mà cha mẹ để lại cho bản thân vẫn còn ở nơi đây, vẫn bảo hộ ta, thật giống như cha mẹ chưa bao giờ rời khỏi ta vậy. Tiêu Tử Lăng rõ ràng cảm nhận được trước khi bị xuyên thấu trái tim, ngọc trụ hộ thân bảo hộ ở trước ngực bị đánh nát đầu tiên, sau đó chính là trái tim chính mình.

Hử? Xúc giác trên tay là một vùng bằng phẳng, Tiêu Tử Lăng lúc này mới cảm thấy hình như trên người không đau chút nào, nằm mơ? Mở hai mắt, ánh vào mi mắt chính là một gian phòng ngủ, đồ dùng trong nhà quen thuộc cùng với bức ảnh gia đình cực lớn kia. . .

Chuyện gì xảy ra? Không phải ta đã chết rồi sao? Vì sao tỉnh lại lại về tới nhà trước mạt thế?

Tiêu Tử Lăng ngồi dậy, lắc lắc đầu, muốn lắc đi nghi hoặc đầy đầu, giờ mới phát hiện bản thân nằm trên giường, trên người mặc một bộ trang phục vận động, tựa hồ mới tỉnh ngủ.

Kiểm đầu? Sự cảnh giác lâu dài nuôi thành từ khi mất thế tới nay khiến cho Tiêu Tử Lăng trước tiên vươn tay phải tìm kiếm vũ khí của bản thân.

Tay? Màu sắc trắng nõn, da trơn mịn, đây là tay của mình sao? Ở mất thế túng thiếu tài nguyên nước, túng thiếu thức ăn khiến cho da của Tiêu Tử Lăng trở nên vừa đen vừa khô vừa thô ráp, cậu đều đã quên hình dáng vốn có của mình. . . Chuyện gì xảy ra?

Theo thói quen dò xét dưới gối, móc ra một cái điện thoại di động, chính là Con Ong Nhỏ đời thứ 2 mà trước mất thế Tiêu Tử Lăng vẫn luôn dùng, lịch trên màn hình là 22 giờ 30 phút ngày 5 tháng 4 năm 2012 rõ ràng hiển thị trước mắt cậu.

Đây là thời điểm mình 24 tuổi trước khi phát sinh mất thế, còn nhớ rõ tiết Thanh Minh khi đó (thanh minh năm 2012 là ngày 4/4), sau khi tế bái cha mẹ, mình ở nghĩa trang, bị thống khó nhịn uống rượu giải sầu đến say. Tiêu Tử Lăng nghĩ tới đây, liền nghĩ thấy được một mùi vị ôi thiu, quả nhiên trên trang phục vận động lay dính cặn bã nôn ra sau khi say.

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, vô ý thức lau chùi vết bẩn đó, còn chưa chùi mấy cái, ánh mắt từ mê man chuyển thành chấn kinh, đột nhiên nhảy từ trên giường xông về phía gian rửa mặt, trong gương trước bồn rửa, một gương mặt trơn mịn non nớt, lúc này đang kinh ngạc trừng to mắt nhìn bản thân.

Đây là một khuôn mặt vừa quen thuộc lại có chút xa lạ, gương mặt non nớt thanh xuân tựa hồ chỉ có 15, 16 tuổi, trên khuôn mặt đáng yêu lúc này treo vẻ mặt chấn kinh. Đây không phải là khuôn mặt mà trước mất thế vẫn luôn khiến mình phiền não, khiến cho mình một đường xúi quẩy trên con đường tìm việc, vĩnh viễn bị người ta cho là vị thành niên sao?

Đúng vậy, Tiêu Tử Lăng sau khi qua 15 tuổi, mặt của cậu tựa hồ bị thời gian đình trệ, vĩnh viễn là một bộ dáng không lớn lên được, khiến cho cậu phiền não vô cùng. Chẳng qua sau khi mặt thế, vì đói khó nhìn mà ăn thịt mang bệnh độc, trên mặt mọc đầy mụn lở, khuyết thiếu nguồn nước cũng khiến cho cậu biến thành một tiểu tử khô gầy xám tro. Vì vậy, khi cáo biệt hết thảy những điều đó, cũng khiến cho cậu gần như quên mất bộ dáng vốn có của mình.

Thế này là chuyện gì xảy ra? Tiêu Tử Lăng vỗ mặt mình, nỗ lực vỗ tỉnh bản thân.

Trọng sinh?! Hay là Trang Chu mộng điệp?

Tiêu Tử Lăng hồ nghi nhìn bản thân trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn non nớt kia, cũng đang dùng ánh mắt hồ nghi nhìn mình, một loại cảm giác mạnh* đến mức tận cùng đập thẳng vào mặt! (*đọc giống từ moe (mô e) tiếng Nhật, tức là dễ thương, đáng yêu) Tiêu Tử Lăng nhìn không được rên một tiếng, cái trán trán không được xuất hiện ba cọng hắc tuyến. Chính là vẻ mặt này, khiến cho mình không có cách nào kiếm việc làm, chỉ có thể ở trong nhà làm tay viết trên mạng, gian nan kiếm bữa cơm ăn.

Chẳng lẽ thực sự có mặt thế? Tiêu Tử Lăng không ‘trừng định’ nổi, sự từng trải 10 năm mặt thế thực sự quá chân thực, cậu không cách nào tưởng tượng đó là nằm mơ, thế nhưng mặt thế giáng lâm là quá sai lầm, thực sự không cách nào khiến người ta tin tưởng a.

Đúng rồi, ngọc trụ hộ thân đâu? Từ 3 năm trước khi cha mẹ gặp tai nạn máy bay, bản thân đã đeo ngọc trụ tổ truyền mà cha mẹ đưa cho vào lễ thành niên sinh nhật 16 tuổi, vẫn chưa từng rời khỏi người, vì sao hiện tại hồng có chứ?

Vén áo mình ra, chỗ ngực vốn treo trang sức lúc này trống rỗng. Hử? Đây là cái gì? Tiêu Tử Lăng phát hiện ngực mình có một ấn ký màu xanh

nhật, thận trọng nhận rõ vậy mà là hoa văn hình dạng chính thể của ngọc trụ, chẳng lẽ là dấu ấn bị đè ra khi ngủ? Như vậy ngọc trụ đi đâu rồi?

Tiêu Tử Lăng đưa tay xoa xoa dấu ấn, vậy mà cảm giác thấy ngực có chút nóng, dựa trên nguyên tắc hiếu kỳ, cậu tiếp tục ma sát ấn ký, cảm giác ấn ký càng ngày càng nóng, ấm áp dào dạt phi thường thoải mái, đột nhiên nhoáng một cái, thoáng hoa mắt, đợi sau khi đường nhìn rõ ràng, phát hiện bản thân tuyệt không ở trong phòng ngủ, mà là tới một địa phương xám mông mông, nhìn không rõ được cái gì.

Tiêu Tử Lăng cảnh giác quan sát xung quanh, tuyệt không có phát hiện bất kỳ tiếng vang gì, nơi đây chỉ có sự vắng vẻ, tựa hồ không có bất kỳ thứ gì với vật còn sống nào. Cậu cẩn cẩn thận thận lần mò địa phương này, cảm giác là một hình vuông dài ngắn khoảng chừng 10 mét, độ cao không cách nào biết được, trong một góc còn có cái rương nhỏ, Tiêu Tử Lăng nâng rương nhỏ ở trong tay, bắt đầu suy đoán đây có phải không gian hay không. Thời gian 10 năm ở mặt thể, cậu đã thấy qua đủ loại dị năng, tuy rằng chưa từng thấy qua dị năng không gian, nhưng truyền thuyết có, chỉ là loại dị năng đó quá mức nghịch thiên, người có dị năng không gian bình thường đều cẩn cẩn thận thận ẩn tàng, vì vậy người chân chính thấy được ít lại càng ít.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng có chút lo nghĩ, không biết mình đi ra ngoài thể nào, đang nghĩ ngợi vấn đề đi ra ngoài, đột nhiên lại nhoáng một cái, thoáng hoa mắt, đã về tới phòng ngủ, hơn nữa trong tay đang bưng cái rương nhỏ kia.

Tiêu Tử Lăng nhìn rương nhỏ trong tay kinh hỉ vạn phần, quả nhiên là một không gian, nói như vậy có lẽ thực sự mặt thể sắp tới, mà bản thân xác thực đã trọng sinh.

Kiểm chế tâm tình kích động của bản thân, Tiêu Tử Lăng cẩn cẩn thận thận đặt rương nhỏ trên sàn nhà, đỡ xuống cây giá phơi áo trên sân thượng,

lại đến trong phòng bếp lấy cái chảo sắt dùng để xào rau, trốn ra sau sô pha, lộ đầu ra, một tay cầm cây giá phơi áo, một tay chống chảo sắt, chậm rãi dùng giá phơi áo vạch mạnh ra rương nhỏ đặt trên mặt đất, người rụt lại ra sau sô pha, chảo đội lên trên đầu, lộ ra hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm rương nhỏ, sau khi cái rương bị mở, bên trong không có thứ gì bay ra. Tiêu Tử Lăng rất có kiên trì, đợi một đoạn thời gian, thấy vẫn không có động tĩnh gì, lúc này mới chậm rãi đội chảo lộ đầu ra. Chỉ thấy rương nhỏ bị mở, bên trong tựa hồ có quyển sách, còn có chút vật nhỏ, cách quá xa nhìn không rõ lắm.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng thực sự có chút quá mức cẩn thận, điều này cũng không thể trách cậu, mặt thể có đủ thứ, cái gì cũng có thể xuất hiện, trong rương nhỏ bay ra các loại côn trùng biến dị cũng không phải số ít, bao nhiêu người trước đây lơ là sơ suất đã chết trong tay mấy vật nhỏ đó. Thời gian 10 năm, có lẽ cái khác Tiêu Tử Lăng không có gì tiến bộ, nhưng cẩn thận lại đã xâm nhập trong cốt tủy, đây cũng là nguyên nhân mặc dù thực lực cậu nhỏ yếu, lại có thể sinh tồn được 10 năm.

Tiêu Tử Lăng tìm bao tay da mang vào, lúc này mới lấy ra thứ trong cái rương, thận trọng lật xem một phen.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chỗ Dựa Vững Chắc? Đương Nhiên Là Ôm Cái Đùi Bự Rồi!

Chỉ thấy bên trong có một quyển sách, trên mặt bìa viết ba chữ lớn đoạn chính 《Thanh Tâm Thuật》 ,

Tiêu Tử Lăng mở ra xem, vậy mà là một quyển pháp quyết tu tiên. Tiêu Tử Lăng có chút kích động, cậu khi mạt thể giáng lâm, thức tỉnh chính là dị năng tốc độ cấp thấp nhất, ở trung hậu kỳ căn bản xem như là một vật hy sinh, nhưng có bản pháp quyết này, mạt thể sẽ nhiều thêm một tầng bảo đảm a.

Tiêu Tử Lăng thận trọng đặt sách qua một bên, lại mở ra mấy thứ khác, bên trong đại khái có hơn mười miếng ngọc bội trắng, lóng lánh trong sáng, còn có một tấm gì đó cuộn lại, Tiêu Tử Lăng mở nó ra, xem nội dung bên trong, rốt cục hiểu rõ hiện tại là chuyện gì xảy ra.

Hóa ra ngọc trụ tổ truyền đích thật là không gian, là lão tổ tu tiên không biết bao nhiêu đời trước nhà mình tự mình luyện chế, ngọc trụ này nhất định phải cần máu đầu tim mới có thể mở ra, máu khác không có tác dụng, vốn hản là phương pháp mở ra được tương truyền đời đời, không biết thất lạc vào đời nào, vì vậy ngọc trụ này cũng bị quên mất tác dụng chân chính, chỉ làm một tấm bùa hộ mệnh ý nghĩa tượng trưng.

Cũng bởi vì như vậy, mới cứu được Tiêu Tử Lăng một mạng, trước khi bị đánh xuyên tim, ngọc trụ đầu tiên thu được máu đầu tim của cậu, nhận chủ thành công, hơn nữa vị lão tổ kia sợ hậu đại nhà mình có nguy hiểm, vì

vậy làm một đạo thuật hoàn hồn trên ngọc trụ, bảo chứng có một lần cơ hội hoàn hồn. Nếu lúc đó Tiêu Tử Lăng bảo trì thân thể hoàn chỉnh, có thể sống lại tại chỗ. Đáng tiếc khi đó bị tang thi vây quanh xé thành mảnh vụn trong nháy mắt, đã không còn điều kiện sống lại, ngọc trụ chỉ có thể bao lấy linh hồn của cậu chạy trốn. Theo lý chỉ có thể đoạt xá* sống lại, lại không biết vì sao khó hiểu sống lại đến 10 năm trước?

* đoạt xá = linh hồn cướp thân thể người khác.

Tiêu Tử Lăng lắc đầu, từ bỏ vấn đề không cách nào tìm được đáp án này. Dù sao sống là tốt rồi, quản cậu trọng sinh hay là đoạt xá chứ. Tiêu Tử Lăng vẫn rất có tinh thần a Q (tinh thần lạc quan đến thái quá, xuất phát từ bộ ‘AQ chính truyện’), dù sao đây là chuyện tốt.

Mà những miếng ngọc bội trắng lóng lánh trong sáng kia lại là pháp thuật kỹ năng lão tổ lưu lại, đối ứng mỗi một tầng pháp quyết tu tiên. Tiêu Tử Lăng chỉ cần luyện Thanh Tâm Thuật đến tầng thứ nhất, có thể mở ra miếng ngọc bội đại biểu tầng thấp nhất. Đương nhiên tu tiên cũng phải có linh căn, Tiêu Tử Lăng không dám hy vọng xa vời bản thân có linh căn thiên phú gì, chỉ cần có tạp linh căn có thể tu tiên là OK rồi.

Tiêu Tử Lăng nhìn thứ trước mắt, không khỏi nước bọt liên tục, nhìn nhìn còn chưa đến nửa đêm 12 giờ, còn có bố lớn thời gian. Tâm động không bằng lập tức hành động, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng lật xem Thanh Tâm Thuật, khoanh chân đả tọa, nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Dựa theo trong sách miêu tả, tâm tình Tiêu Tử Lăng yên tĩnh xuống, chỉ có tĩnh đến trình độ nhất định, mới có thể cảm ứng được linh khí thích hợp bản thân, đối với điều này Tiêu Tử Lăng tuyệt không xa lạ, sau khi mặt thể nếu muốn tiến bộ năng lực thức tỉnh, nếu không có ngoại lực phụ trợ, cũng phải dùng hình thức không khác biệt như vậy bao nhiêu để tu luyện.

Hồi lâu, Tiêu Tử Lăng ở vào một loại cảnh giới dường như ngủ mà không phải ngủ, cảm giác thấy độ linh mãnh nhạy cảm hơn rất nhiều, tựa hồ có thể cảm thụ được không khí bốn phía thân thể. Những không khí đó không trong suốt nữa, bắt đầu trở nên năm màu rực rỡ, đủ loại màu sắc xoay quanh cậu, cậu cảm thụ được màu lam tựa hồ thân mật nhất với cậu, mà màu đỏ thì có chút trì độn, điều này có phải nói rõ mình có được thủy linh căn tương đối rõ ràng hay không? Vì vậy màu đỏ đại biểu hỏa linh khí mới có chút trì độn? Dù sao thủy hỏa bất tương dung a.

Mà màu sắc khác lại tương đối giữa hai cái trên, thoát nhìn quả nhiên linh căn của mình không phải đặc biệt tốt, xem như là tạp linh căn, chẳng qua thủy linh căn tốt hơn một chút so với linh căn khác. May mắn Thanh Tâm Thuật tuyệt không phải thuật tu tiên một hệ nào đó, nó chủ tu tinh thần với tâm lực, vì vậy bất kể linh căn gì cũng có thể tu luyện, chẳng qua chỉ một linh căn thì tốc độ khi tu luyện nhanh hơn mà thôi, mà linh căn thấp kém như Tiêu Tử Lăng cũng chỉ có thể chậm rãi bò từng bước một, có lẽ suốt đời cũng tu không qua được mấy tầng.

Bất quá Tiêu Tử Lăng tuyệt không có mất mát, dù sao sau khi mật thể giáng lâm, cậu chỉ thức tỉnh năng lực tốc độ được xưng là vật hy sinh, vốn ngay từ đầu người biến dị tốc độ còn chưa có đến mức thành vật hy sinh như vậy, chẳng qua tới trung hậu kỳ, khi các loại người thức tỉnh đề thăng năng lực của mình, thì đồng thời tốc độ cũng đề thăng theo. Mà sau khi người biến dị tốc độ tới một tốc độ nhất định lại rất khó đề thăng tiếp, mà năng lực khác như lực lượng gì gì đó lại đề thăng không được bao nhiêu, dưới sự so sánh đôi bên thì bắt đầu trở nên bình thường.

Điều này ngược lại còn chưa có gì, dù sao tốc độ vẫn nhanh hơn một chút so với những người năng lực khác, chẳng qua tới trung hậu kỳ, tang thi sống sót đều tiến hóa, sau khi tới cấp ba, người biến dị tốc độ liền đánh mất năng lực chém giết tang thi, không có lực lượng nhất định, là không có biện pháp phá vỡ được da thịt của tang thi, trừ phi có vũ khí đặc thù, chẳng qua

giá thành của loại vũ khí đặc thù đó không rẻ, người biến dị tốc độ lẫn lộn ở tầng dưới không có biện pháp có được vũ khí như vậy, mà tốc độ vốn có cũng dần dần đánh mất ưu thế tuyệt đối.

Thời kì đó, người biến dị tốc độ biến thành một cọng rau cải trắng biết di động, chỉ có thể mệt mỏi né tránh, giết không được tang thi thì sau khi bọn họ né tránh kiệt sức chỉ có thể tùy ý tang thi đồ sát. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến người biến dị tốc độ sau cùng bị lâm vào tình thế thành vật hy sinh. Thời kì đó trong tay người biến dị tốc độ có thể sống sót đều có được loại vũ khí đặc thù kia, mà những người đó không ai mà không phải là do những cường giả bao.

Vì vậy Tiêu Tử Lăng có thể lấy được một loại năng lực mới, cậu đã rất thỏa mãn rồi. Điều này đại biểu cậu đã có thêm một hạng kỹ năng sinh tồn, cố gắng thoát khỏi số phận vật hy sinh.

Tiêu Tử Lăng thanh tỉnh lại, mở mắt nhìn trời đã sáng, mấy phần ánh nắng chiếu nghiêng vào cửa sổ phía đông, hóa ra đã là sáng sớm ngày hôm sau. Nửa đêm đả tọa khiến cho tinh thần của cậu lớn mạnh hơn một chút, ngũ quan cũng linh mẫn hơn rất nhiều, cậu ở trong phòng vậy mà có thể nghe thấy tiếng mấy lão nhân dậy sớm tập thể dục buổi sáng nói chuyện trong tiểu khu bên ngoài, mà hai mắt cũng có thể thấy rõ ở cự ly xa, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng vừa mừng vừa sợ.

Thoạt nhìn Thanh Tâm Thuật này rất hữu dụng, khi Tiêu Tử Lăng đang sương rơn, thì cảm thấy cái bụng vang loạn ùng ục ùng ục. Ngày hôm qua sau khi say rượu, đều nôn sạch sẽ những thứ trong bụng, khó trách đói cồn cào. Tiêu Tử Lăng nhanh chóng an ủi dạ dày của bản thân trước, mở ra tủ lạnh lấy ra thứ có thể ăn liền bắt đầu ăn ngẫu nhiên.

Rốt cục thỏa mãn ngừng lại, Tiêu Tử Lăng bắt đầu suy tư ứng đối mặt thế sắp xảy ra như thế nào.

Thế giới mặt thể cũng không dễ lẫn lộn a, hết thấy ở thế giới đó lấy thực lực nói chuyện, giết chóc làm chủ, đạo đức quan vận vẹo cực độ, hiện tại nhớ lại đều có chút sồn tóc gáy. Nghĩ tới đây, khuôn mặt mang tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng liền nhăn nhó, mà bản thân lần này cũng không có khả năng đột nhiên đại bùng nổ đạt được dị năng nghịch thiên gì, phỏng đoán vẫn là một người biến dị tốc độ.

Mặt thể có hai loại người thức tỉnh, một loại là biến dị bản thân thân thể, như tốc độ, lực lượng, thị giác, thính lực, khứu giác. . . vân vân, loại người thức tỉnh này được xưng là người biến dị. Một loại khác lại là biến dị nguyên tố tinh thần, như thủy, hỏa, thổ, kim, mộc, phong, lôi điện, quang, âm, không gian vân vân đều thuộc về loại này, loại người thức tỉnh này được xưng là người dị năng. Người biến dị là thức tỉnh cấp thấp, mà người dị năng là thức tỉnh cấp cao. Tới trung hậu kỳ, độ cao thấp của thức tỉnh cũng đại biểu độ cao thấp của địa vị, người biến dị chỉ có thể bám dưới người dị năng, bằng không rất khó tiếp tục sinh tồn.

Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng hoàn cảnh sau mặt thể, người thức tỉnh như cậu, cho dù có Thanh Tâm Thuật cũng không bảo chứng được điều gì. Xem ra muốn lẫn lộn tốt ở mặt thể, nhất định phải tìm một chỗ dựa vững chắc lớn, ôm cái đùi bự mới được.

Căn cứ Lăng Thiên -- Sở Chích Thiên!

Tâm niệm Tiêu Tử Lăng khẽ động nổi lên trong lòng chỉ có người này, Sở Chích Thiên này là vương trong vương trong hết thấy cường giả dị năng. Ở trong mười năm mặt thể, chỉ có hắn mới được cho là người đáng tin.

Năng lực của Sở Chích Thiên không cần phải nói, vào mười năm sau trên cơ bản đã bao trùm trên chúng cường, mà căn cứ Lăng Thiên cũng coi như là nhân đạo trong số ít những căn cứ ở mặt thể, Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người theo chủ nghĩa duy thực lực, người theo Sở Chích Thiên lúc

ban đầu, về sau đều chiếm được một vị trí nhỏ nhoi ở trong căn cứ, cho dù là người biến dị, thậm chí là người thường cũng đồng dạng như thế.

Nghe đồn Sở Chích Thiên là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào thương tổn anh em của hắn, truyền thuyết vị cường giả nào đó không nhìn sự cảnh cáo của Sở Chích Thiên, đã thương đàn em nào đó của Sở Chích Thiên, bị Sở Chích Thiên tự tay tru sát, sự thực đầm đìa máu đó khiến cho bất kỳ cường giả nào cũng không dám quá phận, nghe nói người của căn cứ Lăng Thiên đến bất kỳ địa phương nào thì đều không có ai dám ức hiếp, tất cả mọi người sợ đắc tội vị ngoan độc như vậy. Đương nhiên những điều này đều là tin tức đường nhỏ, dù sao đối với vương giả như Sở Chích Thiên, căn bản Tiêu Tử Lăng tiếp xúc không được. Chỉ có thể nghe thấy một chút cái gọi là bí văn từ chỗ người biến dị đồng dạng là vật hy sinh để thỏa mãn một chút tâm lý buồn dưa lê của bản thân.

Nếu lúc đầu đã có thể ôm được cái đuôi bự đó, chỉ cần thuận lợi sống đến trung hậu kỳ, cơ bản sinh tồn vô ưu, có lẽ còn có thể lăn lộn được đến chức tiểu đầu lĩnh nữa cơ. Ánh mắt Tiêu Tử Lăng phát sáng, càng cảm thấy đó là một ý kiến hay, lập tức liền quyết định trước khi ngày diệt vong giáng lâm ầm núp ở bên người Sở Chích Thiên trước, nhìn đúng thời cơ liền xuất thủ, cố gắng tiên hạ thủ vi cường. . . khụ, là chiếm được tiên cơ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Điện Thoại Gọi Đến? Rít Gào Của Tiểu Cô!

“Reng reng reng. . .” Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cũng làm bừng tỉnh Tiêu Tử Lăng đang trong suy tưởng, hóa ra là tiểu cô đi công tác gọi điện thoại về.

“Tiểu cô, chào buổi sáng a ~” Tiêu Tử Lăng mới mở miệng, chợt nghe thấy một trận rít gào xông ra từ trong điện thoại di động.

“Thằng nhóc chết bầm, tối hôm qua điện thoại cho cháu thế nào không nhận a? Cháu đã chạy đi đâu?” Khẩu khí của tiểu cô khá là bại hoại.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy thanh âm của tiểu cô, viền mắt nóng lên, tất cả tâm tình nảy lên trong lòng, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Tiểu cô là thân nhân duy nhất của cậu, lão ba nhà mình là con trai độc nhất, do ở vào niên đại hỗn loạn trước kia, tuy rằng ông nội bà nội đã chịu qua được đoạn năm tháng chiến đấu đó, nhưng thân thể sớm đã bị kéo sụp, vừa mới hòa bình lại không bao lâu thì ly thế. Chỉ để lại ba người lão ba lão mẹ với tiểu cô.

Lão mẹ với tiểu cô kỳ thực là nhi đồng bị lừa bán do ông nội bà nội cứu. Trên một lần xe đò đường dài, được ông nội bà nội phát hiện vấn đề đã giải cứu được hai cô bé, tuy rằng lão mẹ đã có 5, 6 tuổi, nhưng cũng không cách nào nhớ địa phương ban sơ với thân nhân, mà tiểu cô càng nhỏ hơn, chưa được một tuổi, căn bản không rõ đến từ nơi nào. Sau khi cảnh sát tra tìm không có kết quả, quả quyết được ông nội bà nội thu nuôi.

Cha mẹ cũng bởi vì từ nhỏ thanh mai trúc mã, tình cảm ngấm sinh, sau cùng nước chảy thành sông biến thành vợ chồng, cũng liền có thằng nhóc Tiêu Tử Lăng này.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng lớn lên thiên hướng mẹ, bởi vì mẹ cũng là một khuôn mặt búp bê, theo lão ba nói, lão mẹ từ nhỏ đã manh đáng yêu, lúc đó liền cảm thấy em gái là phải như vậy. Bất quá cũng bởi vì bộ dáng lão mẹ rất manh, bình thường sẽ vô tình khiến các bé trai khác lại chọc bà, lão ba vì thế không biết đã đánh bao nhiêu trận, mỗi lần đều đầu rơi máu chảy, về nhà còn phải chịu ông nội hành hung một trận. Ông nội đánh lão ba ngược lại không phải bởi vì lão ba đánh nhau, mà là không bảo vệ tốt em gái nhà mình, bởi vì những thời điểm đó lão mẹ đều sẽ treo hai giọt nước mắt, bộ dáng dường như rơi mà không phải rơi, khiến cho ông nội bà nội thấy thực sự là quần quýt vạn phần yêu thương vô cùng, vì vậy lão ba đành phải lại bị giáo dục một lần nữa. Bất quá lão ba ngược lại không có ý kiến gì, theo lão ba nói, lúc đó nhìn bộ dáng của lão mẹ đều cảm thấy bản thân quá thiếu sót, không có làm tốt nhiệm vụ của anh trai, là cam tâm tình nguyện bị phạt. Nghĩ đến thân thủ vượt trội về sau của lão ba hẳn là luyện được từ khi đó.

Về sau lão mẹ vào lúc lão ba không có mặt lặng lẽ nói với Tiêu Tử Lăng, kỳ thực là bà cố ý, bởi vì mới được ông nội bà nội thu nuôi, tuy rằng lão ba đánh thẳng mấy tên nhóc xấu, nhưng bộ dáng bản thân ông cũng rất thảm, tạo thành sự thực này lại bởi vì bà, vì vậy lão mẹ có chút sợ hãi sẽ bị ông nội bà nội chán ghét vứt bỏ, đành phải bán manh một phen. Chẳng qua không ngờ tới ông nội sẽ bởi vậy mà hung hăng giáo huấn lão ba một lần, cũng chính là lần đó bà mới buông xuống cảnh giác ẩn sâu trong tâm, thật tình xem ông nội bà nội là cha mẹ của mình. Về phần về sau, đó là đùa dai, bởi vì lão ba luôn thích niết mặt của bà, vì vậy lão mẹ trả thù nho nhỏ một chút. Lão ba đáng thương, đến chết cũng không biết bà xã của ông là một nữ phúc hắc siêu cấp, bị lão mẹ ‘ăn’ mấy thập niên.

Mà tiểu cô căn bản không rõ chuyện gì, cô vẫn luôn xem ông nội bà nội là cha mẹ ruột của bản thân, lão ba lão mẹ là thủ túc ruột của cô, vì vậy khi lão ba lão mẹ nói cho tiểu cô chuẩn bị kết hôn, cô thiếu chút nữa sụp đổ, cho rằng hai người lão ba lão mẹ điên rồi. Đoạn thời gian đó cô rất quần quýt, đến tột cùng cần chúc phúc đây hay là phải khuyên can đây, nếu không phải trong lúc vô tình lão mẹ nghe thấy lời nói của tiểu cô ở trước linh vị của ông nội bà nội, phỏng đoán tiểu cô sẽ quần quýt tới cùng. Cũng chính vào khi đó tiểu cô mới biết được thân thế của bản thân, nhưng thời điểm đó tiểu cô đã thấy không có gì đáng lưu ý nữa, bởi vì tiểu cô vẫn luôn luôn lớn lên trong tình yêu tràn đầy của ông nội bà nội, tiểu cô không có tiếc nuối.

Bây giờ tiểu cô còn chưa có kết hôn, nghe nói đã có một đối tượng gặp gỡ sâu, có lẽ thời cơ thành thực không lâu sau đó sẽ kết hôn, đáng tiếc mặt thể đã gần tới, tuyệt không cho tiểu cô quá nhiều thời giờ, mà tiểu cô trước khi mặt thể giáng lâm đi công tác ở đất khách, điện thoại vẫn luôn không có người nhận nghe, về sau thì vẫn luôn không liên hệ được, không biết có phải đã chống qua được đoạn năm tháng hắc ám nhất đó hay không.

“Thằng nhóc chết bầm, cháu nghe thấy không? Sống thì chi một tiếng cho cô.” Tiểu cô không nghe thấy đáp lại, lần nữa rít gào.

“Chi. . . Ha ha!” Tiêu Tử Lăng bị sư tử rống Hà Đông gọi lại hồn về, thu liễm tâm tình kích động của bản thân, cười dí dỏm chi một tiếng, liền nghe thấy trong điện thoại di động lần nữa truyền đến tiếng cười mắng.

“Đừng cợt nhả với cô, ngày hôm qua xảy ra chuyện gì? Vì sao không nhận điện thoại?”

“Uống chút rượu, ngủ như chết, mới tỉnh lại đây, tiểu cô, cháu không sao, yên tâm đi.”

Tiểu cô nghe xong lời nói của ta thở dài một tiếng mới nói: “Tử Lăng, anh hai chị hai sẽ không hy vọng cháu say rượu, cháu cũng đừng làm cho bọn họ thất vọng a.”

“Tiểu cô, cháu biết, về sau cháu sẽ không uống nữa.” Ngày diệt vong sắp tới, thời đại nguy cơ tứ phía đó, say rượu không thể nghi ngờ là hành vi tự sát.

“Vậy thì tốt, cháu nói chuyện phải giữ lời a, bằng không cô không buông tha cho cháu.” Khẩu khí của tiểu cô khá tàn bạo, nhưng sự quan tâm trong lời nói lại không cách nào che giấu. Tiêu Tử Lăng không muốn giống như trước khi trọng sinh, lần nữa mất đi tin tức của tiểu cô, cậu quyết định lần này nhất định phải để cho tiểu cô ở lại bên cạnh cậu, để trông nom.

“Tiểu cô, cháu có một chuyện quan trọng muốn gặp mặt nói chuyện với cô. Tốt nhất là cô có thể lập tức quay về.” Khẩu khí Tiêu Tử Lăng thoáng cái nghiêm túc lên, tiểu cô cũng nghe ra được sự dị thường, vội vàng hỏi: “Chuyện gì? Không thuận tiện nói trong điện thoại sao?”

“Rất khó nói rõ trong một câu hai câu, cô vẫn nên nhanh chóng quay về đi.”

“Được, cô xử lý xong chuyện nơi đây sẽ quay về.” Tiểu cô rất rõ cháu trai nhà mình sẽ không đơn giản nói ra loại lời nói nghiêm túc này, khẳng định trong nhà có chuyện, lập tức cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm nữa, trực tiếp gác điện thoại xử lý chuyện của bản thân.

Sở dĩ Tiêu Tử Lăng kêu tiểu cô trở về, một nguyên nhân là mặt thể sắp tới, phải nhanh chóng thông báo cho tiểu cô chuẩn bị sẵn sàng, còn có một nguyên nhân là cậu chuẩn bị bán đi nhà ở mà cha mẹ để lại cho cậu, kèm thêm cũng xử lý luôn căn hộ của ông nội bà nội cậu.

Chuyện lớn quan hệ đến bán nhà hẳn nên thương lượng với tiểu cô một chút, tuy rằng bất kể tiểu cô đồng ý hay không cậu cũng sẽ không thay đổi

quyết định, nhưng hiệp thương tất yếu vẫn phải cần thiết, mà Tiêu Tử Lăng cũng rất tự tin có thể thuyết phục được tiểu cô tán thành quyết định của cậu.

Dù sao sau khi mặt thể giáng lâm, mọi người nhao nhao trốn khỏi thành thị đi đến mỗi một căn cứ, mà địa phương Tiêu Tử Lăng cư trú là địa phương bị từ bỏ, nói cách khác, về sau nơi đây sẽ là thế giới của tang thi, giữ lại nhà ở cũng không có bất kỳ tác dụng gì, còn không bằng đúng lúc bán đi, có vốn có thể tận khả năng thu thập vật tư trước mặt thể, đặc biệt là các loại thức ăn cùng nước uống, đây là vấn đề mà đến mặt thể mười năm sau cũng không có biện pháp giải quyết, thuộc về vật tư cực độ khan hiếm.

Vì vậy trắc trở duy nhất Tiêu Tử Lăng phải đối mặt chính là thuyết phục tiểu cô tin tưởng mặt thể sắp tới như thế nào, việc ngốc như thăng thẩn thành khẩn bản thân là trọng sinh Tiêu Tử Lăng tuyệt đối sẽ không làm, chuyện không gian cũng sẽ không tiết lộ với tiểu cô, không phải không tin nhiệm tiểu cô, chỉ sợ cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Tiêu Tử Lăng không hy vọng trước khi mình còn chưa đạt được sự tín nhiệm của chỗ dựa vững chắc đã bị người xem là có vấn đề mà trực tiếp tiêu diệt, càng không hi vọng mình bị mổ xẻ ra nghiên cứu, cơ khí khổng lồ như quốc gia ở trước ngày diệt vong là căn bản không ai có thể chống lại, cho dù sau ngày diệt vong, lực lượng đại biểu quốc gia vẫn luôn bao phủ trên đầu mọi người, chỉ có vào trung hậu kỳ, sự xuất hiện của các vị cường giả tiến hóa, đặc biệt là Sở Chích Thiên mới đập tan được sự cường thế của quốc gia, ngược lại biến thành quần hùng cắt cứ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Không Gian? Phương Thức Tồn Trữ Kỳ Quái.

Tiêu Tử Lăng kết thúc trò chuyện, bắt đầu nghiên cứu không gian của cậu, là một không gian có thể dự trữ vật tư, không thể nghi ngờ là chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Tử Lăng, đương nhiên phải nghiên cứu món đồ này triệt để mới được.

Tiêu Tử Lăng lấy ra một cái áo sơmi của mình, âm thầm nghĩ đi vào đi vào, quả nhiên người với áo đều cùng vào, Tiêu Tử Lăng trực tiếp quăng áo sơmi, chuyện kỳ dị xảy ra, áo sơmi không phải vút ở nơi nào thì ở nơi đó, mà là trực tiếp bay đến một góc trong cùng, trải bằng ở nơi đó.

Chẳng lẽ đồ vật là tự động sắp xếp? Tiêu Tử Lăng như cầu sự chứng thực mà cầm một cái quần, lần nữa đi vào vút ra, quả nhiên, quần vẫn tự thành một đường quỹ tích bay đi. Bay đến bên cạnh áo sơmi, nhưng cách nhau một chút cự ly.

Tiêu Tử Lăng lần nữa đi ra ngoài, khi chuẩn bị lấy đồ tiếp tục thí nghiệm, lại nghĩ đến vẫn luôn cả người ra vào không gian như vậy, không được ẩn mật với an toàn cho lắm, có thể dùng ý niệm dự trữ hay không?

Tiêu Tử Lăng lại cầm lấy vài món áo khoác với vớ giày, nghĩ đồ vật đi vào người không vào, lại không thành công. Lần này ngay cả người cũng không tiến vào, vậy nên làm gì? Tiêu Tử Lăng nghĩ đến một số tiểu thuyết khoa học viễn tưởng từng xem, huyền tưởng về không gian đều là dùng tinh thần lực mở ra với đóng không gian, có phải thực sự là như thế hay không?

Tiêu Tử Lăng nhìn hết sức chăm chú vào áo khoác với vớ giày trong tay, mặc niệm một câu, thu.

Thành công rồi, quả nhiên đồ vật biến mất không còn thấy ở trước mắt. Như vậy không tiếp xúc đồ vật trực tiếp vận vào có thể được không? Tiêu Tử Lăng nhìn chăm chăm một bộ áo da phía trước, nửa ngày không có phản ứng, Tiêu Tử Lăng đi qua lấy mu bàn tay chạm vào một chút, áo da liền không thấy tăm hơi. Thoạt nhìn nhất định phải là vật do mình đụng vào mới có thể để vào không gian. Đáng tiếc! Nếu không có sự hạn chế này, thấy là có thể thu vậy không phải càng ẩn mật hơn sao, cơ bản không có khả năng bại lộ, nếu như có thêm không gian loại làm ruộng vậy thì càng tốt.

Tiêu Tử Lăng tự giễu mà cười, quá lòng tham rồi, đã có thiết bị không gian nghịch thiên như vậy vậy mà còn muốn có thứ tốt hơn, nên thấy đủ đi.

Nhắm mắt kiểm tra không gian, chỉ thấy toàn bộ không gian hiện lên trong đầu cậu, mà mấy thứ vừa rồi cũng ở bên trong. Chỉ thấy các loại áo khoác tây trang thì bay đến góc của áo sơ mi, các loại áo khoác ngoài dài hơn một chút thì đến một khối địa phương khác, tuyệt không hỗn hợp với nhóm của áo sơ mi tây trang. Cùng một nguyên lý, giày chiếm một khối địa phương, bút tất cũng như thế.

Dường như không gian này có công năng dự trữ phân loại, hơn nữa mỗi một loại đều không khác biệt nhau chiếm một không gian một mét vuông, nhìn cặp bút tất lẻ loi trên diện tích một mét vuông kia, Tiêu Tử Lăng đi qua kéo giày bên cạnh qua một chút, không ngờ tới vừa buông tay giày liền tự động về lại địa phương vốn có của nó.

Xem ra quả nhiên thuộc về dự trữ phân loại, tin tức này đối với Tiêu Tử Lăng mà nói nửa tốt nửa xấu, một mặt tốt chính là lấy đồ vật tương đối thuận tiện, sẽ không gặp phải trường hợp cần loại đồ vật nào đó mà lại không biết đi nơi nào tìm, hơn nữa cùng chủng loại có thể tích lũy, trước

mắt chưa rõ cực hạn tích lũy của cậu là bao nhiêu, tin tức xấu là không thể tùy ý dự trữ đồ vật, dựa theo diện tích không gian mà nói, không gian này của cậu nhiều nhất chỉ có thể dự trữ được 100 loại.

Không biết có hạn chế kích cỡ vật phẩm hay không? Tiêu Tử Lăng lập tức dời giường lớn 6 thước của mình vào, di động lần này vậy mà khiến cho tinh thần của cậu thoáng cái không còn, thoát nhìn kích cỡ với trọng lượng vật phẩm chịu tinh thần lực hạn chế, không biết sau khi trải qua tu luyện tinh thần lực mạnh lên thì có phải dự trữ đồ vật cũng sẽ tương ứng biến lớn biến nặng hơn hay không?

Tiếp tục quan sát không gian, chỉ thấy giường lớn trong nháy mắt thu nhỏ lại dựa theo tỉ lệ thành một giường nhỏ mini kích cỡ trên dưới một mét, vẫn chiếm cứ một ô vuông một thước vuông, đích thực là một tin tức tốt, như vậy vật phẩm thể tích lớn sẽ không chiếm mất quá nhiều không gian.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vừa mới quen được cách vận dụng không gian, đã đến buổi trưa, dựa theo kế hoạch của Tiêu Tử Lăng, buổi chiều ngày hôm nay trước hết phải đi ngân hàng, lấy ra tiền gửi ngân hàng trong nhà sớm một chút, thì sẽ bắt đầu dự trữ được vật tư sớm một chút, may mắn cách mặt thể giáng lâm còn có nửa năm, có thể mua từng chút từng chút tích lũy, như vậy thì sẽ không khiến người khác chú ý.

Tiêu Tử Lăng ăn xong bữa trưa liền bắt đầu hành động, đến bãi đỗ xe tầng hầm của tiểu khu, lái xe trực tiếp đi ngân hàng.

Tiêu Tử Lăng vốn chuẩn bị lập tức rút ra hết toàn bộ tiền gửi, nhưng bởi vì số tiền khá lớn, ngân hàng cho biết cần sớm hẹn trước, hôm nay thì không cách nào lấy ra, rơi vào đường cùng, chỉ có thể hẹn trước ngày mai lại đây lấy tiền. Trước mắt, trong tay Tiêu Tử Lăng có gần 60 vạn tiền mặt, trong đó 40 vạn là tiền bảo hiểm tai nạn của cha mẹ, 15 vạn là tiền gửi cha mẹ lưu lại, bản thân thì ngược lại trong 3 năm nay mới tích trữ được trên

dưới 4 vạn, thế vẫn là do mình không có tiêu phí gì, bằng không khẳng định còn lại không được bao nhiêu.

Trước tiên lấy ra toàn bộ tiền gửi của bản thân, liền giết vào trong siêu thị Auchan mua 5 túi gạo 5 kg, lại cầm một số thịt heo với thịt bò tươi, cùng với thức ăn khác, rau củ hoa quả cũng cầm đi không ít, xe mua sắm chứa đầy ắp rần rần chắc chắn thì đi ra ngoài tính tiền, sau đó đến bãi đỗ xe bỏ vào trong xe, qua lại vài lần như vậy, rốt cục nhét xe đầy ắp, lúc này mới nghỉ tay.

Không phải là Tiêu Tử Lăng không thể trực tiếp để đồ vật vào không gian ở bãi đỗ xe siêu thị, nhưng cậu không xác định có phải có giám thị thăm dò hay không, hơn nữa mua quá độ sợ rằng sẽ khiến người có tâm chú ý, dù sao có rất nhiều siêu thị, chờ lát nữa có thể đi siêu thị khác mua nữa.

Tiêu Tử Lăng lái xe trực tiếp quay về tiểu khu, dừng xe lại trước tiên cần bỏ đồ vật trong xe vào không gian. Thấy bốn phía không người, Tiêu Tử Lăng mở ra cốp sau, lạng lẽ dời vật nặng vào không gian trước, chỉ để lại các loại rau củ với bánh mì nhìn thì thể tích lớn nặng, kỳ thực phân lượng không nặng, nhắc ra bốn năm bọc to to nhỏ nhỏ, lúc này mới thông dong đi thang máy về trong nhà mình.

Vào cửa khóa lại, trước tiên để lại thức ăn cho buổi tối, sáng sớm ngày mai, cái khác thì đều bỏ vào không gian. Tiêu Tử Lăng tuyệt không có lập tức đi ra ngoài, mà là tiếp tục tu luyện Thanh Tâm Thuật, một ngày hôm nay thí nghiệm không gian nhiều lần, đầu Tiêu Tử Lăng có chút ần ần đau đốn co rút, tinh thần dường như tiêu hao, cả người thập phần mệt mỏi, sử dụng không gian không phải không có điều kiện, dựa theo năng lực của Tiêu Tử Lăng trước mắt, đại khái một ngày chỉ có thể mở ra không gian trên dưới 20 lần.

Lần nữa tỉnh lại, lại qua một ngày, tinh thần Tiêu Tử Lăng rất no đủ, lại bắt đầu quan sát không gian của mình, xem xem không gian của mình có

phải có công năng giữ tươi hay không.

Hử? Tiêu Tử Lăng kinh ngạc nhìn mấy cái túi lớn kích cỡ tương đồng trên cùng một diện tích, bên trong có rất nhiều thức ăn bất đồng, có đồ hộp có thịt tươi có thực phẩm đông lạnh rau củ hoa quả vân vân. Ngày hôm qua do quá mệt mỏi, Tiêu Tử Lăng trực tiếp dời túi vào không gian, vốn tưởng rằng sẽ được không gian tự động phân loại, không ngờ tới không gian cho cậu một kinh hỉ lớn, trực tiếp phân loại mấy thứ đó thành một loại, chiếm cứ một góc không gian.

Chẳng lẽ túi chứa cũng chỉ cho rằng là một đồ vật thôi sao? Quả nhiên, 5 bao túi chứa gạo 5 kg cũng chiếm cứ cùng một góc, đây thực sự là một tin tức tốt, chỉ cần mình chứa trong túi, hoặc là chứa đồ vào rương, thì sẽ không bị chiếm mất quá nhiều không gian.

Lập tức, Tiêu Tử Lăng dời hết thảy vật trong không gian ra, may mắn dù lấy bao nhiêu đồ vật, cũng chỉ tính là mở ra một lần, bằng không thoáng cái lấy ra nhiều đồ vật như vậy sợ rằng trực tiếp rút sạch tinh thần lực của Tiêu Tử Lăng.

Thịt tươi trong túi vẫn mang theo hàn khí vốn có trong tủ lạnh, rau củ vẫn non mọng ướt át, vẫn là bộ dáng như mới mua. Xem ra thời gian trong không gian đích xác bất động, như vậy chứa vào nhiều thức ăn bao nhiêu cũng không cần lo lắng vấn đề hư thối với quá thời hạn.

Tiêu Tử Lăng tìm ra 3 cái rương dung lượng dự trữ tương đồng trong nhà, để hết giày bít tất quần áo của mình vào một rương giữ đồ, nhét đầy ắp, một cái thì nhét sách vở vào, một cái thì để nồi bát gạo chấu vào. Sau đó lại thu rương vào không gian, quả nhiên 3 cái rương chất đống trong cùng một không gian một thước vuông, tuyệt không bởi vì đồ vật để vào bất đồng mà tách xa.

Ha ha, quá tốt rồi, vốn còn lo lắng vấn đề chủng loại, hiện tại đã giải quyết, chỉ cần có rương với túi, có thể không nhìn vấn đề này. Hơn nữa vật phẩm lớn hơn diện tích một mét vuông cũng sẽ tự động thu nhỏ lại thành một mét vuông, như vậy có phải biểu thị nếu có năng lực, những container trên bến tàu cũng có thể chứa vào không gian, hơn nữa chỉ chiếm không gian một mét vuông hay không?

Không biết một mét vuông có thể tích lũy vào bao nhiêu đồ vật, Tiêu Tử Lăng như là nghĩ tới cái gì, cười xấu xa, nếu có người khác ở đây, nhất định bị biểu tình của Tiêu Tử Lăng manh ngã, bất kể Tiêu Tử Lăng làm dạng biểu tình gì, đáng yêu là cái nhân duy nhất của cậu, cho dù hiểu rõ cậu đang đánh chủ ý xấu xa, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy tinh ranh, sẽ không khiến người ta chán ghét không thích.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp đem vại gạo nhà mình ra, bắt đầu đếm gạo, đủ 100 thu một lần, vào lần thu thứ 10, không gian có biến hóa, một hạt gạo trong đó tự động phân ra, bay đến trên một đất trống khác. Xem ra lượng dự trữ của một thước vuông là 999 phần. Số phần này đã rất cao, cơ bản được cho là dung lượng siêu cấp lớn.

Tiêu Tử Lăng lại nghĩ đến container, một thước vuông thì có 999 container, oa phắc, nghĩ thôi cũng đủ đã nghiền rồi, điều này gần như đại biểu không gian của cậu có thể dự trữ vô hạn. Đương nhiên những điều này chỉ có thể YY một chút, dựa theo năng lực trước mắt của Tiêu Tử Lăng, thì căn bản thu không được thứ lớn như container, không thấy cậu thu cái giường lớn 6 thước thôi mà đã tiêu hao sạch tinh thần lực của cậu rồi sao, nếu muốn đến được mức độ kia, không biết cậu phải tu luyện bao lâu, không biết trước khi mặt thế giáng lâm có thể thành công hay không?

Tiêu Tử Lăng cảm thấy hy vọng không lớn, dù sao bản thân rất phế tài. Bỏ xuống huyền tưởng của bản thân, Tiêu Tử Lăng tiếp tục nhiệm vụ ngày hôm nay, lấy ra toàn bộ tiền gửi của cậu. Sau đó tìm một nhà xưởng sản xuất danh dự tốt ở trên mạng đặt hàng 5 vạn cái bao tải to kiểu tương đồng,

20000 cái rương chứa đồ bằng nhựa loại lớn, đồng thời tìm được một trung tâm hậu cần nào đó ở vùng ngoại thành, nhìn trúng một kho hàng lớn, tại chỗ làm xong thủ tục thuê tương quan. Hiện tại Tiêu Tử Lăng có thể lớn mật nhập hàng rồi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vật Tư? Sự Chuẩn Bị Nghênh Tiếp Ngày Diệt Vong!

Thời gian kế tiếp, chính là nhét đầy không gian trữ vật của cậu.

May là hiện tại trên mạng cái gì cũng có thể tra được, Tiêu Tử Lăng tìm được phương thức liên lạc của mỗi một nơi sản xuất, ký kết xong ý đồ mua với phương thức trả tiền, để cho bọn họ trực tiếp đưa đồ vào kho hàng đã thuê.

Tiếp theo Tiêu Tử Lăng lại tìm 2 thị trường xe hàng, chạy mỗi nơi một lần, nhìn trúng một chiếc xe tải lớn thoạt nhìn coi như rảnh chắc rồi mua nó. Mặc dù Tiêu Tử Lăng không có bằng lái xe tải lớn, nhưng vào những ngày đào vong ở mạt thể, dạng xe gì mà chưa từng lái qua?! Xe tải lớn cũng không ngoại lệ. Về phần vấn đề bằng lái xe, mạt thể đều sắp tới, còn cần cái bằng đó sao? Huống hồ chiếc xe này là cậu dùng để che tai mắt người, một công cụ để thuận lợi dời đồ trong kho hàng vào không gian, trên cơ bản sẽ không lái đến nơi nào.

Tiêu Tử Lăng thuê một căn nhà cũ ở địa phương không xa kho hàng, sở dĩ thuê căn nhà cũ này, hoàn toàn là nhìn trúng sân viện lớn gần 100 thước vuông trước căn nhà cũ này, tường vây rất cao, hơn nữa hai cánh cửa sắt lớn vừa đóng lại, thì rất là ẩn mật. Máy trăm mét xung quanh cũng không có nhà dân thứ hai, xe tải dừng ở bên trong làm một số chuyện gì, xung quanh cũng không có người biết, về phần vấn đề an toàn, Tiêu Tử Lăng tin tưởng tuy rằng cậu ở mạt thể xem như là một vật hy sinh, nhưng ở hiện tại,

thân thủ đã được rèn đúc ra trong mặt thế, đánh 5, 6 người thường cũng không nói chơi.

Cứ như vậy đặt hàng mua sắm lượng lớn, rất nhanh 60 vạn tiền mặt đã dùng gần hết. Mà lúc này tiểu cô Tiêu Tình Vân cũng đã trở về.

Tiêu Tử Lăng sau khi nhận được điện thoại của tiểu cô thì bắt đầu xào rau nấu cơm, từ sau khi cha mẹ qua đời, một mình sinh hoạt, tài nấu ăn của Tiêu Tử Lăng phải nói là vô cùng tiến bộ, hơn nữa Tiêu Tử Lăng yêu cầu tương đối cao đối với ăn, vì vậy tuy rằng rau cậu xào ra so không bằng đầu bếp cấp năm sao, nhưng cũng được xưng là sắc hương vị đều đầy đủ, tối thiểu không kém hơn bao nhiêu so với tiệm nhỏ bên cạnh.

Tiểu cô gần chạng vạng mới về đến, thấy một bàn thức ăn nhất thời cười nói: “Thằng nhóc xấu xa, có phải làm chuyện xấu gì hay không? Vậy mà muốn hối lộ cô?”

“Nào có? Chẳng lẽ cháu không thể hiểu kính cô sao? Tiểu cô vất vả rồi.” Tiêu Tử Lăng cọt nhả bưng bát.

“Vậy a?” Tiểu cô như cười như không nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, ý có điều chỉ.

Phía sau lưng Tiêu Tử Lăng ần ần có chút phát lạnh, ngày hôm nay vừa mới treo nhà ở chỗ nhà môi giới, vốn đã có chút thấp thỏm, dù sao có ý đồ tiền trăm hậu tấu, lại bị tiểu cô nhìn như thế, thì liền có chút đỡ không được.

“Nói đi, đến tột cùng vì chuyện gì.” Tiểu cô ăn vài miếng rau, thấy Tiêu Tử Lăng có chút co quắp bất an, liền hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu cô, cháu đem nhà ở ba mẹ để lại cho cháu, còn có bộ nhà của ông nội bà nội treo ra ngoài rồi, cháu chuẩn bị bán.” Tiêu Tử Lăng dưới cái nhìn

chăm chú của tiểu cô, bất chấp bày thẳng thắn mọi chuyện ở trước mặt hai người.

“Vì sao?” Khẩu khí của tiểu cô khá lạnh.

“Bởi vì cháu có được một tin tức tuyệt mật, tỷ lệ chính xác của tin tức đó đạt đến trên 90%, mà cháu vì chuyện đó nhất định phải thu được lượng lớn tiền mặt, trù bị một số vật tư.” Tiêu Tử Lăng nói ra từng chữ từng chữ, ngữ khí là thận trọng, kiên quyết.

“Đáng tin?” Tiểu cô nhìn chăm chăm ánh mắt Tiêu Tử Lăng hung hăng hỏi.

“Đáng tin.” Ánh mắt Tiêu Tử Lăng là kiên định, sáng rõ, quả quyết.

“Tình hình tỉ mỉ?” Ánh mắt tiểu cô mang theo một phần ngưng trọng, tiếp tục hỏi dò.

“Không thể nói. . . Cháu chỉ có thể nói trước ngày 30 tháng 11, dự trữ nhiều một số thức ăn với nước uống, hữu dụng. Về phần cái khác, không thể nói.” Tiêu Tử Lăng lắc đầu, cậu không muốn lừa tiểu cô của mình, lại không cách nào kể ra chuyện của cậu, chỉ có không nói lý do mới có thể khiến cho tiểu cô ủng hộ cậu một chút.

Tiểu cô trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói: “Tử Lăng, cháu phải suy nghĩ rõ ràng, quyết định này của cháu sẽ khiến cho cháu về sau không còn nơi ở, hơn nữa có lẽ số tiền đó vừa đi thì sẽ không lấy lại được nữa, điều này quan hệ đến tương lai của cháu.”

“Tiểu cô, cháu suy nghĩ rất rõ ràng, cháu sẽ không hối hận, chẳng qua xin lỗi tiểu cô, vốn nhà ở của ông nội bà nội hẳn là do tiểu cô tới xử lý, lần này cháu chưa trải qua sự đồng ý của cô đã lén làm ra quyết định như vậy, thật sự là. . .” Tiêu Tử Lăng có chút xấu hổ, tuy rằng là vì sinh tồn về sau, nhưng không thông báo cho tiểu cô cũng không cho tiểu cô một lý do chính

đáng thì đã tùy hứng bán nhà ở ra như vậy, ngấm lại đều là bản thân làm có chút khiếm khuyết.

“Căn hộ đó vốn nên là của cháu, do cháu xử lý cũng hiển nhiên.” Tiểu cô cắt ngang lời nói của Tiêu Tử Lăng, lãnh tĩnh nói ra lời nói vốn vẫn luôn ẩn sâu bên trong tâm cô, “Cháu là người thừa kế duy nhất của Tiêu gia, cháu xử lý như thế nào cô đều không có ý kiến, chỉ cần cháu không hối hận là được, mà cô tin tưởng cháu trai của cô không phải một người mù quáng xung động, làm ra quyết định như vậy khẳng định cháu đã nghĩ sâu tính kỹ rồi.” Tiểu cô trước sau như một tín nhiệm cháu trai của cô.

Từ nhỏ đến lớn, đứa cháu trai này của cô đã cực kỳ thông minh cùng hiểu chuyện. Cho dù là 3 năm trước khi anh hai chị hai bất ngờ ly thế, bản thân thương tâm không biết làm sao, trái lại Tiêu Tử Lăng mới tốt nghiệp đại học cố nén bi thống, một vai gánh trọng trách, xử lý hậu sự của anh hai chị hai ngay ngắn rõ ràng, thời điểm đó cô dường như thấy được anh hai, đoạn thời gian trung học khi cha mẹ qua đời, khi mình với chị hai bi thống hoảng loạn chân tay luống cuống, chính là một mình anh hai chinh lý hết thủy hậu sự của cha mẹ, thời điểm đó anh hai chẳng qua cũng chỉ mới 20 tuổi. Cháu trai nhà mình có trách nhiệm như thế, cô còn có gì lo lắng, nếu lần này Tiêu Tử Lăng thực sự sai lầm tin sai mà tạo thành tổn thất không cách nào bù đắp, không phải còn có cô sao, trưởng bối chính là nên dành cho sự ủng hộ vào lúc đó.

“Cảm tạ tiểu cô.” Tiêu Tử Lăng cười, cậu đánh cuộc thắng, tiểu cô vẫn lựa chọn tín nhiệm ủng hộ mình vô điều kiện, mà lần này cậu cũng tuyệt đối sẽ không để cho tiểu cô rời khỏi cạnh cậu khi mặt thế giáng lâm.

Có sự ủng hộ của tiểu cô, tay chân Tiêu Tử Lăng lớn mật hơn nữa, rất nhanh hai căn hộ bán đi được 330 vạn, mà những thứ Tiêu Tử Lăng đặt đã lục tục đến kho hàng, trên cơ bản mỗi ngày Tiêu Tử Lăng đều sẽ lái xe tải lớn đi kho hàng lấy hàng hai ba lần, do Tiêu Tử Lăng vào lúc mua sắm đề xuất kích cỡ đóng gói hàng hóa nhất định phải thống nhất, ngược lại lược

bớt được công trình thu nạp chỉnh lý lại một lần nữa, ngoại trừ có sai lầm cá biệt, bao hàng bị không gian tự động bài trừ, Tiêu Tử Lăng mới sẽ mở nó ra chứa vào bao tải to hoặc là thu vào trong rương.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Tử Lăng cũng không quên cho vay 100 tấm thẻ tín dụng ở mỗi một ngân hàng, đặc biệt là một số ngân hàng loại nhỏ, số bội chi đều tới 2-5 vạn, thoáng cái cậu lại nhiều thêm hơn 200 vạn, cậu chuẩn bị đến một tháng sau cùng quét sạch mấy tấm thẻ đó, dự trữ hết thảy vật tư có khả năng dự trữ.

Tiêu Tử Lăng cũng thu được một thanh đường đao mà cậu cố ý tìm đại sư chế tạo, chỉ thanh kiếm này thôi đã tiêu mất của cậu gần 10 vạn nguyên, bất quá sau khi sử dụng thử, Tiêu Tử Lăng rất thỏa mãn, chuôi đường đao này cực kỳ thích hợp một bộ kiếm pháp mà cậu học được từ một vị lão giả ở trong mật thể, có cái này, giai đoạn đầu ngày diệt vong, thanh lý tang thi sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thời gian qua rất nhanh, tiền trong tay càng ngày càng ít, mà vật tư trừ bị càng ngày càng nhiều, 4 tháng trôi qua, khi trong tay chỉ còn lại 5 vạn nguyên, Tiêu Tử Lăng rốt cục đành chỉ hành động mua sắm điên cuồng của cậu, lúc này trong không gian của cậu chất đầy các loại thực phẩm, gạo, bột mì, mặn, chay, sống, chín, thùng lớn chứa nước lại càng nhiều, gần như chiếm phân nửa không gian. Được rồi, trước đây Tiêu Tử Lăng là bị khát đến sợ, cho nên có dự vọng ép buộc nhất định đối với nước. Tiêu Tử Lăng cũng sẽ không quên mật thể khan hiếm các loại hạt giống, thứ đó còn tinh quý hơn so với thức ăn nước uống kia, lúc này cũng mua không ít.

Trong 3 ngày sau đó, Tiêu Tử Lăng chỉnh lý công tác sau cùng, trả lại kho hàng với nhà cũ thuê, lại vớt xe tải lớn chở hàng về lại thị trường xe hàng, lấy lại được gần 2 vạn nguyên tiền mặt. Nhìn thị trấn quen thuộc này, Tiêu Tử Lăng nhất định phải cáo biệt rồi, cậu đã thỏa thuận xong với nhà môi giới nào đó ở trên mạng, chỉ cần chờ đi xem nhà hài lòng thì có thể thuê một bộ nhà ở.

Căn hộ đó ngay trong tiểu khu mà Sở Chích Thiên thành lập chiến đội trong truyền thuyết, tuy rằng không biết cách chỗ Sở Chích Thiên ở bao xa, nhưng ít nhất đã bước vào phạm vi thế lực của Sở Chích Thiên, sau khi mặt trời giáng lâm, cậu chỉ cần mật thiết chú ý động tĩnh của tiểu khu, hẳn là có thể không vết tích gia nhập được đội ngũ của Sở Chích Thiên. Chỉ cần hoàn thành một bước then chốt này, Tiêu Tử Lăng tin tưởng bản thân tuyệt đối sẽ không kém hơn so với người khác.

Đúng vậy, thu được tín nhiệm của Sở Chích Thiên tuyệt đối là mục tiêu lớn nhất cuộc đời này của Tiêu Tử Lăng, mà cậu rất cục sặp bước ra bước đầu tiên của cậu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đột Phá, Thanh Tâm Thuật Tầng Thứ Nhất.

Thanh Ly Viên là một tiểu khu rất sa hoa, cụm nơi ở cao tầng chẳng chịt phân bố có trật tự ở trong tiểu khu, trong tiểu khu cầu nhỏ nước chảy, bóng xanh dạt dào, chốn chốn phong cảnh tú lệ. Sự phối hợp quanh thân cũng rất không tồi, 3 siêu thị loại lớn phân bố đều đều ở bốn phía tiểu khu, là một địa phương phi thường thích hợp cư trú.

Bộ nhà tầng lầu mà Tiêu Tử Lăng thuê không tồi, 4 lầu 2 phòng 2 thính ước chừng hơn 90 mét vuông, bày biện trong phòng cũng không tồi, thuộc về loại xách giỏ vào là có thể vào ở. Tiêu Tử Lăng tiến hành xong thủ tục tại chỗ, cùng ngày liền vào ở.

Một tháng sau đó, ban ngày Tiêu Tử Lăng đều sẽ đến mỗi một siêu thị càn quét, cũng điên cuồng mua các loại thực phẩm quân dụng ở trên mạng, tới buổi tối thì đau khổ tu luyện Thanh Tâm Thuật của cậu.

Ngay vào nửa tháng trước khi mạt thể giáng lâm, Tiêu Tử Lăng rốt cục đột phá được tầng thứ nhất Thanh Tâm Thuật, tinh thần lực thoáng cái tăng cường không ít, nhìn cái gì nghe cái gì cũng nhạy cảm hơn rất nhiều, vốn mỗi ngày chỉ có thể mở ra không gian 20 lần, cũng tăng được gấp đôi. Các phương diện thân thể cũng có đề cao, vốn trước khi chưa đột phá cầm thanh đao chế tạo kia ở trong tay còn có chút trầm nặng, sau khi đột phá lại cảm thấy rất thích hợp, tốc độ phản ứng cũng đề cao hơn không ít.

Tiêu Tử Lăng có chút cười khở, thanh đao vốn chuẩn bị cho sau khi mạt thể giáng lâm thức tỉnh thành người biến dị, giờ thì có lẽ đến khi đó sẽ cảm

thấy quá nhẹ, dù sao mặt thể thức tỉnh thành người tốc độ, năng lực khác của thân thể cậu cũng sẽ đề cao tương ứng. Lúc trước không tính đến khi đột phá Thanh Tâm Thuật cũng sẽ có công năng cùng loại, điều này làm cho đường đao mà cậu chuẩn bị ngược lại có chút không thích hợp.

Thôi đi, trước cứ chấp nhận rồi nói sau, về sau có cơ hội tiếp tục tìm thanh tốt hơn. Tiêu Tử Lăng lắc đầu, buông vấn đề này, bắt đầu tra xét ngọc bội có thể mở ra khi thấy được tầng thứ nhất.

Tiêu Tử Lăng đặt ngọc bội trên trán, cẩn cẩn thận thận tập trung tinh thần lực đến trán. Oanh một cái, một luồng tin tức khổng lồ trút vào trong não, khiến cho đầu Tiêu Tử Lăng thoáng cái có chút mờ mịt, một lát sau thanh tỉnh lại.

Tiêu Tử Lăng lật xem tin tức ban nãy trút vào ở trong đầu, phát hiện đối ứng tầng thứ nhất thì có gần 20 loại kỹ năng pháp thuật. Mỗi một hệ đều có, còn có một số kỹ năng đặc thù. Kỹ năng là có thể tùy ý học, nhưng nó cần thiết tiêu hao linh lực tinh thần, trên ngọc bội thứ nhất có cảnh cáo khi học tập kỹ năng cần học tập dưới tình huống linh lực tinh thần cực kỳ tràn đầy, bằng không sẽ khiến tinh thần của bản thân bị thương, đây cũng là điều hạn chế khả năng thoáng cái học tập nhiều kỹ năng pháp thuật.

Tiêu Tử Lăng so sánh hết thấy kỹ năng, có hai kỹ năng tương đối thích hợp cậu trước mắt, một cái là Thủy Cầu Thuật đại biểu hệ thủy, bởi vì linh căn của cậu thiên về hệ thủy, lựa chọn học cái này không thể nghi ngờ dễ hơn rất nhiều so với hệ khác, nhưng lực sát thương của Thủy Cầu Thuật rất kém, kỹ năng giới thiệu rất rõ ràng, hệ số thương tổn của Thủy Cầu Thuật cấp một cực thấp.

Còn có một cái là Tâm Linh Chi Nhân, kỹ năng giới thiệu là có thể nhìn thấu hết thấy hư huyền, lưu lại chân thực. Tiêu Tử Lăng nhớ lại sơ kỳ mặt thể đã xuất hiện tang thi tiến hóa hệ tinh thần, những tang thi đó khiến cho người thức tỉnh thương vong thảm trọng, mà ở trung hậu kỳ, tang thi còn

tồn tại với tiến hóa được đến cấp cao cơ bản đều là loại hình này, đó là bởi vì khi sơ kỳ, người thức tỉnh nhân loại căn bản không có cách nào tìm ra được biện pháp đối phó tang thi hệ tinh thần, những tang thi đó thường thường đều sẽ sử dụng tinh thần lực tiến hành quấy rầy, để cho người thức tỉnh không cách nào phát hiện chỗ ẩn thân của bọn chúng.

Chỉ cần học tập cái này, hẳn là có thể phá giải được sự quấy rầy tinh thần của tang thi, ngẫm lại kiếp trước, Tiêu Tử Lăng cũng từng chịu thiệt của loại tang thi đó, lần này phải tận tình trả thù một chút.

Tiêu Tử Lăng hạ quyết tâm dựa theo phương pháp luyện tập, mở ra Tâm Linh Chi Nhân của cậu.

Tinh thần lực khổng lồ quán thấu từng chút từng chút vào hai mắt bản thân, rốt cục tới một điểm giới hạn, Tiêu Tử Lăng biết chỉ cần đột phá tầng trở ngại này, như vậy sẽ đại biểu Tâm Linh Chi Nhân của cậu thành công.

Thế nhưng dù quán thấu tinh thần lực thế nào đi nữa, vẫn không có biện pháp đột phá tầng lá chắn đó, Tiêu Tử Lăng âm thầm sốt ruột, bất chấp tất cả thoáng cái quán thấu toàn bộ tinh thần lực còn lại vào, chỉ nghe thấy một tiếng phá vang nhẹ, lá chắn rốt cục bị đập tan, hai mắt đột nhiên nóng rực vô cùng.

“Khai!” Tâm niệm Tiêu Tử Lăng khẽ động, thuật ngữ mở ra Linh Nhân cứ vậy mà ra. Chỉ thấy đôi con ngươi màu đen của Tiêu Tử Lăng thoáng cái biến thành một mảnh màu đỏ, lúc này trong tầm mắt Tiêu Tử Lăng không còn là thế giới năm màu vốn có nữa, mà là một thế giới lập thể màu đỏ cảm quan mười phần, cậu vậy mà rất đơn giản thấy kết cấu không gian của căn hộ đang ở, không có bất kỳ trở ngại gì, cậu “nhìn” thấy người lầu trên lầu dưới, hành động của mỗi người đều vừa nhìn là thấy hết. Chỉ là còn chưa tới một phút đồng hồ, Tiêu Tử Lăng đã cảm thấy tinh thần của mình xuất hiện hoảng hốt, vậy mà có chút chống đỡ không được nữa.

“Phong!” Đọc ra thuật ngữ đóng Linh Nhân, đường nhìn của Tiêu Tử Lăng khôi phục bình thường, quả nhiên cường đại, chỉ cần mở ra đôi Linh Nhân này, là có thể nhận thấy được hết thảy góc chết ở bốn phía, không biết dưới sự quấy rầy tinh thần có phải vẫn như thế hay không, nếu không ảnh hưởng, như vậy tang thi hệ tinh thần đã không còn uy hiếp đối với cậu nữa. Chỉ tiếc duy trì Linh Nhân cần thiết linh lực tinh thần, mà trước mắt linh lực tinh thần của Tiêu Tử Lăng mới khó khăn lắm duy trì được một phút đồng hồ, muốn vận dụng vào thực chiến, nhất định phải nỗ lực luyện tập mới được, bằng không thì chỉ là một chiêu gân gà.

Tiêu Tử Lăng thở dài, điều kiện bản thân không đủ, năng lực mạnh cũng trở thành phế đi, hiện tại chỉ có thể lấy cần cù bù thông minh.

Nửa tháng còn lại, Tiêu Tử Lăng đã cảm thụ được áp lực sắp xảy ra, cậu ngoại trừ mỗi ngày đi siêu thị một lần, cơ bản tu luyện Thanh Tâm Thuật, cùng với luyện tập Linh Nhân ngay trong nhà.

Một tuần sau cùng, Tiêu Tử Lăng gọi điện thoại hối thúc tiểu cô chạy tới, tiểu cô đáp lại nói chỉ cần xử lý xong công sự trong tay sẽ lập tức qua. Tiêu Tử Lăng vẫn lo lắng, căn dặn nhiều lần nhất định phải qua đây trong mấy ngày này, sau cùng gác điện thoại trong tiếng gầm gừ không thể nhịn được nữa của tiểu cô.

Nhìn điện thoại trong tay, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể kiềm chế lo lắng, không phải không muốn tiểu cô qua đây sớm một chút, chẳng qua không có một lý do chính đáng có thể thuyết phục được tiểu cô, chỉ có thể đến một tuần sau cùng mới dám hối thúc cô qua, như vậy chỉ cần cường lưu cô lại trong mấy ngày là được.

Ngày thứ ba trước khi ngày diệt vong giáng lâm, tâm tình của Tiêu Tử Lăng có chút nôn nóng, lúc này cậu đã không che giấu nữa, nhiều lần đến siêu thị điên cuồng mua sắm, mà cậu lần nữa gọi điện thoại cho tiểu cô, muốn tiểu cô nhất định phải lập tức qua đây, lúc này khẩu khí của Tiêu Tử

Lăng khá nghiêm khắc. Tiêu Tình Vân không dám kéo dài nữa, rốt cục nói đêm nay sẽ mua vé xe lửa qua, lúc này Tiêu Tử Lăng mới hơi buông tâm được chút.

Đêm đó, Tiêu Tử Lăng phát hiện một bài post báo trước nói ngày diệt vong sắp tới, cũng kiến nghị mọi người dự trữ thức ăn với nước uống. Tiêu Tử Lăng phát hiện tình hình theo như lời trong bài post vậy mà không có gì khác biệt với thực tế, Tiêu Tử Lăng biết thế giới này còn có người trọng sinh cùng loại với cậu. Tiêu Tử Lăng âm thầm bắt đầu cảnh giác, người trọng sinh trở về từ mặt thế không phải là thiện nam tín nữ gì, có lẽ vì tiêu trừ tai hoạ ngầm, sẽ trực tiếp thanh lý hết tất cả người đều là người trọng sinh. Tiêu Tử Lăng cẩn thận quyết định phải chú ý ẩn tàng thân phận là người trọng sinh của mình, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào nhìn ra kẻ hở.

Đếm ngược ngày thứ hai, tiểu cô vốn hần là đã tới lại không xuất hiện, Tiêu Tử Lăng lần nữa gọi điện thoại, thế mới biết tối hôm qua tiểu cô đã tới trạm xe lửa, đáng tiếc bị bạn trai của cô gọi một cuộc điện thoại kêu lại, nguyên nhân là cha mẹ người đó đột nhiên phát sốt nôn mửa phải vào bệnh viện ở, vì vậy tiểu cô chạy qua chiếu cố. Tiêu Tử Lăng nghe ra được sự áy náy của Tiểu cô, cậu cũng cảm nhận được thái độ kiên quyết, trước khi cha mẹ của bạn trai chưa khỏi bệnh, cô sẽ không rời khỏi. Thoạt nhìn tiểu cô rất yêu bạn trai của cô, hy vọng nam nhân đó đừng để cho cậu thất vọng.

Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi, trong lòng có chút thất vọng, người định không bằng trời định, có một số việc không có cách nào thay đổi, trước khi trọng sinh tiểu cô không ở bên cạnh mà mất đi liên lạc, sau khi trọng sinh do các loại nguyên nhân tiểu cô vẫn không cách nào ở bên cạnh cậu.

Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ, đành phải cường điệu nhiều lần yêu cầu tiểu cô phải dự trữ lương thực với nước uống, ngày mai nhất định phải đón hai lão nhân về nhà chiếu cố.

Tiểu cô có chút nghi hoặc, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể nói, trên mạng đã công bố ngày kia mặt thể sẽ tới, mặc kệ là thực hay giả, chuẩn bị sẵn sàng trước, bệnh viện nhiều người âm ỉ, dễ phát sinh việc ngoài ý muốn, vẫn nên ở trong nhà tương đối an toàn hơn, hơn nữa cũng tốt đối với bệnh nhân.

Sau cùng khi gác điện thoại, Tiêu Tử Lăng thận trọng nói với tiểu cô, vạn nhất mặt thể thực sự tới, hai bên mất đi liên lạc, thì hãy đi căn cứ gần nhất, vạn bất đắc dĩ không nên rời khỏi, chỉ cần có cơ hội, cậu sẽ tìm đến cô.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngày Diệt Vong, Mất Phải Biến Dị.

Một ngày cuối cùng, sáng sớm, khí trời vốn hãn là tươi đẹp đột nhiên chuyển biến, cuồng phong nổi lên, ánh nắng của mặt trời mới mọc hãn là ôn hòa dễ chịu bắt đầu trở nên chói mắt nóng rực lên. Tiêu Tử Lăng mang kính râm lái xe lần nữa quang lâm một siêu thị lớn nhất của Thân Thành, người bên trong còn chưa được coi là quá nhiều, nhưng so với dĩ vãng lại nhiều hơn không ít, có lẽ khí trời đột biến khiến cho lời đồn đãi ngày diệt vong có vài phần chân thực, một số người đã ngồi không yên, bắt đầu giết đến siêu thị dự trữ thức ăn.

Tiêu Tử Lăng không đi chen chúc địa phương mua gạo mì thịt, trực tiếp kéo hai chiếc xe đẩy chạy vội tới chỗ thực phẩm ướp lạnh, trực tiếp bắt đầu càn quét, mặc kệ là thực phẩm chín đóng gói hay là sữa bò các loại, dù sao một đường dạo qua, chứa hai xe lớn đầy ắp thì đi tính tiền sau đó để vào trong xe, qua lại vài lần, rốt cục nhét xe không chứa lại một khe hở, lúc này mới thu tay lại về nhà. Đây là một lần mua sắm sau cùng của cậu, lần này trở lại cậu liền yên lặng ở trong nhà, kiên trì chờ đợi ngày diệt vong đến. Tuy rằng còn có vài tấm card chưa quét hết, nhưng cũng không có vấn đề gì, nên dự trữ đều đã dự trữ xong rồi.

Đêm đó, Tiêu Tử Lăng đem tất cả những vật chứa có thể đựng ra đồ đầy nước máy, tuy rằng cậu không thiếu nước, nhưng tiết kiệm tất yếu vẫn cần thiết, hơn nữa đây cũng là một bộ phận cậu che giấu. Tin tưởng khi mạt thể giáng lâm, hết thảy người sống sót bình thường đều sẽ làm như vậy.

Thời gian rốt cục nhảy tới hừng đông 0 giờ, Tiêu Tử Lăng đứng trước cửa sổ nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy bầu trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều ánh sáng đỏ trực tiếp đánh về phía mặt đất.

“Khai!” Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhãn, màu đỏ trên bầu trời hoàn nguyên thành từng điểm từng điểm nhỏ 3D, đúng vậy, đó là thiên thạch rơi từ trên vũ trụ, thiên thạch vốn rất lớn không đợi chính phủ xử lý đã tự động phân tách thành vô số đá vụn, các đại chính phủ cho rằng đại nguy cơ đã trôi qua, kỳ thực đó mới là nguy cơ chân chính, thiên thạch mang theo bệnh độc không biết tên mang đến cho nhân loại một lần tai họa cực lớn.

Tiêu Tử Lăng rõ ràng thấy có một luồng khí thể đỏ đến mức biến thành màu đen đang xoay xung quanh đá vụn, có lẽ đó là bệnh độc, theo đá vụn đập về phía mặt đất, lần lượt biến thành bột phấn, mà những khí thể màu đỏ đen đó bắt đầu tràn ngập trong không khí, đương nhiên loại tình huống này chỉ có Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhãn mới thấy được, người khác căn bản không cảm thấy được có gì bất đồng, những khí thể đó là không màu không mùi.

Đang lúc Tiêu Tử Lăng vẫn còn nghiên cứu những khí thể đó, cậu đột nhiên nghe thấy một trận tiếng xé rách đột nhiên tới gần, giương mắt nhìn, một viên đá vụn vậy mà xông thẳng đến cậu, Tiêu Tử Lăng hơi nghiêng đầu, liền tránh được viên đá vụn nhỏ đó.

Giữa lúc đá vụn nhỏ bay sát qua má phải Tiêu Tử Lăng, một chuyện khiến cho Tiêu Tử Lăng dự liệu không được xảy ra, vốn đá vụn nhất định phải va chạm vào vật thực mới có thể nổ thành bột phấn, vậy mà vào lúc này đột nhiên lập tức nổ tung, khí thể vốn xoay xung quanh đá vụn trực tiếp nhảy vào mắt phải của Tiêu Tử Lăng gần đó nhất, căn bản không cho cậu một chút cơ hội phản ứng.

Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhãn, chỉ cảm thấy mắt phải đau đớn kịch liệt một trận, sau đó một luồng cảm giác cháy bỏng theo đến.

A!!! Tiêu Tử Lăng vô lực ngồi nằm trên mặt đất co quắp lại, thống khổ rên rỉ, tay phải che lại mắt phải của mình, chẳng lẽ phải mù? Xúc giác trên tay là nóng bỏng, mà tinh thần lực của bản thân cũng đang trong tiêu hao kịch liệt, cậu muốn đóng Linh Nhân tiết kiệm tinh thần lực, nhưng thất bại, Tiêu Tử Lăng có chút hối hận, vì sao mình sẽ mở ra Linh Nhân vào lúc này. Cho dù là trọng sinh, cũng không thể phớt lờ, rất nhiều chuyện bởi vì sự lựa chọn của bản thân bất đồng mà kết quả xuất hiện cũng bất đồng, nếu không có Thanh Tâm Thuật, không có lựa chọn Linh Nhân, hoặc là mình không mở nó ra, như vậy hiện tại sẽ không gặp phải khốn cảnh này.

Hai luồng lực lượng tranh đấu hồi lâu, tinh thần lực là chủ sân nhà vẫn cường đại hơn so với viên đá vụn mang theo bệnh độc kia, bệnh độc rốt cục bị ngăn chặn. Tiêu Tử Lăng cảm thấy đau đớn có điều giảm bớt, lực chú ý cũng khôi phục, lại phát hiện một chuyện càng đáng sợ hơn. Mắt trái mở ra Linh Nhân thấy được khí thể màu đỏ đen đại biểu bệnh độc ở bốn phía đột nhiên điên cuồng đánh tới. Phắc, lần này làm lớn rồi.

Quả nhiên, khí thể màu đỏ đen vây quanh thân thể Tiêu Tử Lăng, bắt đầu xâm nhập. Tinh thần lực Tiêu Tử Lăng trường mạnh: “Phong!” Khó khăn lắm mới rốt cục thành công đóng được Linh Nhân trước khi khí thể màu đỏ đen tiến vào mắt trái, chẳng qua mắt trái thành công, nhưng mắt phải lại vẫn không cách nào ngăn lại sự tập kích của bệnh độc, nói cách khác mắt phải đã bị bệnh độc ăn mòn căn bản không có cách nào đóng Linh Nhân.

Tiêu Tử Lăng nằm trên mặt đất cảm thấy toàn thân đau đớn, mỗi tắc da thịt huyết mạch dường như đang bị xé rách bẻ gãy sau đó một lần nữa được hợp nhất tổ chức lại, loại cảm giác này có chút quen thuộc nhưng lại càng xa lạ, kiếp trước khi ngày diệt vong giáng lâm, đích xác cũng có cảm giác tương đồng, nhưng đau đớn khi đó so với hiện tại thì căn bản không được coi là gì, hơn nữa lúc đó cậu đã rất nhanh hôn mê, không giống lần này tư duy thanh tỉnh vô cùng, cố chống thừa nhận.

Tiêu Tử Lăng nhớ lại khi tinh thần lực áp chế bệnh độc, đau đớn sẽ giảm bớt, mà nguồn gốc của tinh thần lực chính là Thanh Tâm Thuật. Cậu muốn tu luyện Thanh Tâm Thuật, chẳng qua đau đớn kịch liệt kia khiến cho cậu nhất thời không có cách nào tĩnh tâm để cho Thanh Tâm Thuật thuận lợi vận chuyển. Vào lúc Tiêu Tử Lăng cho rằng bản thân đã cầm cự không được nữa sắp đau ngất đi, Tiêu Tử Lăng cảm thấy tinh thần của mình thoáng cái bị hút ra, cả người tiến vào một trạng thái kỳ dị.

Cậu có thể đơn giản cảm thụ được sự đau đớn kịch liệt trên thân thể cùng với sự cực nóng muốn đốt cháy hết thảy ở mắt phải, thế nhưng tinh thần của cậu lại như một người đứng xem, không bị ảnh hưởng chút nào, lãnh tĩnh chỉ huy kỳ kinh bát mạch trên thân thể vận chuyển Thanh Tâm Thuật, hiệu suất cao hấp thu linh lực trong không khí, bao gồm cả khí thể màu đỏ đen đại biểu bệnh độc mà mình đã thấy.

Chẳng qua bệnh độc đó dưới tác dụng của Thanh Tâm Thuật không có vẻ nóng nảy nữa, trái lại rất nhu thuận tương dung với linh lực khác, bắt đầu vận chuyển đầu vào đẩy trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, sau cùng trở về chỗ đan điền, đan điền vốn hư không không biết khi nào đã có một khối không khí năm màu nhỏ tự xoay quanh bản thân, nó tiếp thu từng chút năng lượng linh khí mà kỳ kinh bát mạch chuyển vận tới, khiến cho bản thân từ từ lớn mạnh.

Tiêu Tử Lăng ở vào một loại trạng thái như vậy, chậm rãi cũng không cảm thấy đau đớn trên thân thể nữa, tinh thần từ từ không lơ lửng, cậu thấy được thân thể của bản thân đang tiến hóa dung hợp với bệnh độc, mắt phải biến thành một vòng xoáy đỏ như máu đang điên cuồng thôn phệ bệnh độc xung quanh, Tiêu Tử Lăng thấy ở cự ly trăm mét xung quanh mình, dường như bệnh độc đã bị thôn phệ không còn, không khí đã khôi phục trạng thái bình thường, mà dường như mắt phải còn chưa có thỏa mãn, vẫn thôn phệ bệnh độc ở cự ly xa hơn.

Tiêu Tử Lăng vốn nên lo lắng vì loại trạng thái này, nhưng lúc này cậu đã không còn sự vui buồn mừng giận, vậy mà lãnh tĩnh nhìn việc này phát sinh, dường như nằm trên mặt đất tuyệt không phải chính cậu, mà là một người xa lạ. Tiêu Tử Lăng hơi hơi có chút lĩnh ngộ, đây là trạng thái cực cảnh rất khó chạm tới được ở trên đường tu tiên, cách đốn ngộ chỉ kém một đường.

Dường như chỉ trong sát na, Tiêu Tử Lăng tỉnh táo lại, mở hai mắt, lại đã là lúc gần chạng vạng của ngày hôm sau, khó trách trong sách thường nói tu luyện không năm tháng, cảm thấy rõ ràng thời gian chẳng qua chỉ là sát na vài giây, hiện thực vậy mà đã qua gần 16 giờ.

Cảm giác đầu tiên khi Tiêu Tử Lăng tỉnh lại chính là toàn thân thư sướng, trên người dường như có lực lượng dùng không hết. Tiêu Tử Lăng vươn vươn vai đá đá chân, hoạt động thân thể của mình.

Đúng rồi, mắt phải. Tiêu Tử Lăng nhanh chóng chạy hướng gian rửa mặt, chỉ thấy thân ảnh chợt lóe rồi dừng lại, Tiêu Tử Lăng đã xuất hiện ở trước mặt cái gương, mặt cách gương chỉ kém chút xíu.

Phắc, thiếu chút nữa đụng tường. Ban này Tiêu Tử Lăng chuẩn bị không đủ, thiếu chút nữa đã đụng phải gương. Tốc độ quả nhiên tiến hóa rồi, hơn nữa lần này tiến hóa, tốc độ thiếu chút nữa đã đạt tới trình độ trung hậu kỳ của bản thân, điều này làm cho cậu thoáng cái chưa kịp phản ứng lại, may mắn trong nội tâm không xa lạ đối với loại tốc độ này, mới không chế được trong nháy mắt, bằng không khẳng định sẽ giống như lần đầu tiên ở kiếp trước, trực tiếp đụng tường. Bất quá, nếu muốn vận dụng linh hoạt, sợ rằng còn phải làm quen thêm một chút, dù sao thân thể này không còn là thân thể ở trung hậu kỳ ngày diệt vong trước đây nữa, vẫn có chút sai biệt, mà nếu chậm trễ cải chính những sai biệt đó, có lẽ sẽ mang đến cho cậu tai ương ngập đầu cỡ nào, Tiêu Tử Lăng là người thận trọng sẽ không để cho bản thân phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Trong gương, hai mắt Tiêu Tử Lăng vẫn như thường ngày, đôi con ngươi đen như mực vẫn trong veo như nước, bộ dáng nhìn người vẫn rất mạnh như trước, căn bản không có gì biến hóa, vốn còn hy vọng xa vời mắt phải xảy ra chút vấn đề sẽ khiến cho bộ dáng mạnh của mình ít đi một chút, xem ra không có khả năng. Nhắm lại mắt trái, thị lực của mắt phải cũng rất bình thường. Sự lo lắng duy nhất của Tiêu Tử Lăng chính là điều này, cho dù hai mắt của mình mạnh thế nào đi nữa, khiến cho cậu khó chịu thế nào đi nữa, thì mù là tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nếu trạng thái bình thường không có vấn đề gì, như vậy xem xem trạng thái Linh Nhân.

“Khai!” Linh Nhân trong nháy mắt mở ra, lúc này Tiêu Tử Lăng đã hoàn toàn biết mắt phải của mình xảy ra chuyện gì, mắt trái vẫn là Linh Nhân như bình thường, đỏ máu một mảnh, mà đồng tử mắt phải lại biến dị, lúc này đang tỏa ra màu tím thần bí.

Xem xem hiệu quả sử dụng, vẫn hiện ra lập thể 3D, 360 độ không góc chết, linh khí các hệ với bệnh độc mà người ngoài không thể nhận ra vẫn ở trong tầm mắt của cậu.

Thôi đi, không ảnh hưởng sử dụng là được, về phần khác biệt màu sắc, dù sao cũng không thường mở ra Linh Nhân, lại nói mở ra Linh Nhân mắt đỏ cũng không tốt hơn được chỗ nào, tối thiểu màu tím còn bình thường hơn được chút. . . Tiêu Tử Lăng không phát hiện gì dị thường, đã đặt mắt phải với trạng thái bất minh trước mắt qua một bên, không phí tâm nữa.

Tiêu Tử Lăng không hề phát hiện, hết thấy vật thể hiện ra dưới trạng thái Linh Nhân, có một số chỗ xuất hiện mấy điểm nhỏ màu tím cơ hồ không thể thấy được, điều này làm cho cậu bỏ lỡ cơ hội ban sơ hiểu rõ mắt phải của mình.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xuất Phát, Đội Ngũ Thu Thập Thức Ăn!

Ngày diệt vong giáng lâm đã trôi qua được hai ngày, Tiêu Tử Lăng tuyệt không đi ra ngoài, mà ở trong nhà vẫn luôn rèn đúc với quen thuộc thân thể tiến hóa của mình, thức tỉnh tiến hóa lần này Tiêu Tử Lăng không chỉ thức tỉnh tốc độ giống như kiếp trước, mà cả lực lượng với tính dai của thân thể cũng được đề cao, vậy mà đạt được trình độ thức tỉnh sơ cấp, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng vừa mừng vừa sợ. Đường đao vốn được chế tạo hiện tại đối với cậu mà nói, không có chút cảm giác trọng lượng nào, cầm trong tay giống như không có gì.

Trong hai ngày Tiêu Tử Lăng nỗ lực liên hệ tiểu cô, nhưng không ngoài dự liệu, tín hiệu điện thoại di động toàn bộ biến mất, thoát nhìn thiên thạch rơi xuống, cũng phá hủy cả hệ thống thông tin của địa cầu. Internet trước mắt còn bình thường, chẳng qua không biết có thể còn cầm cự được bao lâu. Tiêu Tử Lăng phát một bức email cho tiểu cô hỏi thăm tình hình của cô, không biết tiểu cô có thể nhìn thấy đúng lúc hay không.

Tiêu Tử Lăng thấy gas với điện còn có thể sử dụng, liền tranh thủ nấu một lượng lớn cơm nước, nóng hôi hổi để vào không gian của mình, nghĩ đến về sau ngày rét lạnh có thể ăn được cơm nước nóng hằm hập, thực sự là một loại hưởng thụ.

Ngày thứ ba, Tiêu Tử Lăng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vang, hẳn là một số người không trù bị đủ thức ăn bắt đầu mạo hiểm ra ngoài tìm. Mà Tiêu Tử Lăng cũng chuẩn bị theo bọn họ đi ra xem tình hình, quan

trọng nhất là cậu hy vọng có thể nhanh chóng đạt được tin tức của Sở Chích Thiên, càng sớm đi theo Sở Chích Thiên càng dễ đạt được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng mặc một thân trang phục vận động màu đen, giày thể thao màu đen, trên mặt đeo lên một bộ kính râm, trong tay cầm đường đao, mở cửa phòng ra.

Trong hàng hiên rất yên lặng, tầng này tuyệt không có tang thi gì dừng lại. Mà tiếng mở cửa của Tiêu Tử Lăng cũng làm bừng tỉnh cư dân khác của tầng lầu này.

Một hộ gia đình trong đó kéo cửa ra một chút, một thanh âm hàm hậu truyền đến từ phía sau cửa: “Người anh em, cậu đang chuẩn bị đi đâu?”

“Trong nhà không còn thức ăn, tôi muốn ra ngoài tìm một chút.” Tiêu Tử Lăng tìm một lý do bình thường cũng rất hiện thực.

“Vậy tốt, đi cùng nhau đi, tôi đang chuẩn bị ra ngoài đây.” Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Tử Lăng, nam nhân bên trong cánh cửa có chút kinh hỉ, thoát nhìn vấn đề này cũng đang quấy nhiễu vị này.

Phía sau cửa xuất hiện một chút thanh âm đối thoại, tựa hồ là căn dặn chú ý công việc an toàn, thoát nhìn hộ gia đình này sau khi mặt thể giáng lâm tuyệt không bị bệnh độc tập kích, vẫn bảo trì hoàn chỉnh.

Chỉ thấy một vị đại hán lách ra từ phía sau cửa, tuổi tác khoảng chừng 34, 35, vóc người to lớn, trong tay mang một cây rìu chữa cháy đỉnh đặc đi tới phía Tiêu Tử Lăng, từ trong bước tiến của anh ta, Tiêu Tử Lăng nhìn ra được anh ta hẳn là một quân nhân xuất ngũ, Tiêu Tử Lăng có chút kinh ngạc, thoát nhìn vị này tuyệt không phải lần đầu tiên ra ngoài, bằng không sẽ không mang theo rìu chữa cháy.

“Ba ba, nỗ lực lên!” Phía sau cửa xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đứa trẻ khoảng chừng 4, 5 tuổi, làm một động tác nỗ lực lên hướng về phía lão ba nhà mình, lại bị người ở bên trong cấp tốc túm vào đóng cửa lại.

“Người anh em, tôi kêu Lý Dũng Quân, kêu tôi Lý ca Quân ca đều được.” Trên mặt Lý Dũng Quân lộ ra nụ cười hàm hậu, giới thiệu bản thân.

“Lý ca chào anh, tôi là Tiêu Tử Lăng.” Tiêu Tử Lăng đáp lại.

“Hai ngày trước không thấy cậu ra khỏi cửa, còn tưởng rằng cậu đã biến thành tang thi rồi.”

“...” Tiêu Tử Lăng cảm nín, Lý Dũng Quân này cũng quá thẳng thắn đi, chẳng lẽ không sợ sẽ khiến người khác khó chịu sao?

“Lý ca, tôi cũng đi...” Theo sự xuất hiện của Lý Dũng Quân, các hộ gia đình đều có người đi ra. Xem ra mấy ngày nay, Lý Dũng Quân đã thu được sự tín nhiệm của mọi người.

“Được, bất quá mọi người đều phải mang vũ khí hạng nặng, tang thi bên ngoài rất lợi hại, không có thứ gì thì chém không được.” Lý Dũng Quân thân thiện nhắc nhở mọi người.

“Tiêu huynh đệ, cậu mang theo chuôi này? Còn có kính râm không nên mang, dễ ảnh hưởng đường nhìn, sẽ có nguy hiểm.” Lý Dũng Quân dường như có chút ý kiến đối với kính râm trên mặt với đường đao trong tay Tiêu Tử Lăng, kính râm lớn mà đen, trực tiếp che đi hơn phân nửa khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng, đường đao thẳng mà mảnh, thoát nhìn tương đối yếu ớt, tuyệt không có bao nhiêu lực sát thương.

“Nga, đao không có vấn đề gì, kính râm thì do tôi chỉ là thấy hình như ánh nắng quá nóng rực.” Tiêu Tử Lăng giải thích một chút, chung quy không thể nói là vì che giấu Linh Nhãn của cậu mới mang kính râm.

“Không có việc gì, thoát nhìn ánh nắng rất lợi hại, kỳ thực tuyệt không có ảnh hưởng đối với người, Tiêu huynh đệ vẫn không nên mang so ra tốt hơn.” Lý Dũng Quân vỗ vỗ vai Tiêu Tử Lăng, lời nói thắm thía nói “lời từng trải.”

“Đúng vậy đúng vậy, ngày đầu tiên của ngày diệt vong chúng tôi liền đi ra ngoài kiểm tra tình hình, thì thấy có mấy người mang kính râm giống cậu, bị tang thi núp ở một bên giết chết ăn tươi, kính râm dễ ngăn trở đường nhìn cạnh sườn, rất dễ xảy ra chuyện.” Mở miệng chính là một vị tiểu thanh niên hai mươi, trong tay cầm một cây thép bụi dài một mét, trên mặt lộ ra một chút kinh hoảng, có lẽ tình cảnh lúc đó quá mức đáng sợ, đến bây giờ còn cảm thấy có chút nghĩ lại mà sợ.

“Nga, cảm tạ!” Tiêu Tử Lăng không cách nào cự tuyệt sự thân thiện của người khác, chỉ đành gỡ xuống kính râm.

“Lúc này mới đúng. . . Ách?! Cậu mấy tuổi?” Lý Dũng Quân thấy Tiêu Tử Lăng nghe lời gỡ xuống kính râm, vẻ mặt vốn còn vui vẻ, thoáng cái trở nên nghiêm túc, mơ hồ còn mang chút không tán thành.

“Thành niên rồi.” Tiêu Tử Lăng xấu hổ, biết ngay gỡ xuống kính râm thì sẽ dẫn tới hiểu sai như vậy mà, chẳng qua nếu nói thật mình 24 tuổi sẽ không ai tin, trái lại còn có thể dẫn tới một đồng lớn các loại giáo huấn chớ lừa người, Tiêu Tử Lăng đã có kinh nghiệm trực tiếp lãng tránh.

Ánh mắt Lý Dũng Quân hồ nghi, có lẽ ở trong lòng hắn, phỏng đoán Tiêu Tử Lăng nhiều nhất cũng chỉ có khoảng 14, 15 tuổi.

“Ha ha, anh kêu Tần Lăng, kêu anh Tần Lăng ca!” Tiểu thanh niên rất cao hứng, rốt cục cũng có người nhỏ hơn so với mình.

Tình lang ca. . . Xưng hô quái gì thế! Huống hồ tiểu tử này còn nhỏ hơn so với mình a. Huống chi trong nội tâm Tiêu Tử Lăng đã đủ 34 tuổi rồi, cũng không nhỏ hơn bao nhiêu so với Lý Dũng Quân. Tiêu Tử Lăng dùng

ánh mắt xem thường liếc nghiêng tên nhóc có chút hưng phấn trước mắt, mặc kệ lời nói của cậu ta.

“Tiểu Lăng, chờ lát nữa theo sau anh, không nên chạy loạn.” Một câu nói đặc biệt chiếu cố của Lý Dũng Quân, khiến cho trán của Tiêu Tử Lăng trực tiếp xuất hiện ba cọng hắc tuyến (-_-|||). Từ huynh đệ trực tiếp giáng xuống Tiểu Lăng, khuôn mặt này thật đúng là khiến cho cậu không có địa vị gì mà.

Tầng chỗ bọn họ có 6 hộ gia đình, ngoại trừ một hộ gia đình không xuất hiện, hộ khác đều có một người đi ra, trong đó có một cô gái, kêu Trình Dung Nhi khoảng chừng 24, 25 tuổi, còn có một người trung niên trên dưới 50 tuổi kêu Quý Cường Phong.

“Đi ra ngoài thế nào?” Tiêu Tử Lăng hỏi. Vốn cậu chuẩn bị đi cầu thang, bất quá nhiều người như vậy, hơn nữa thoát nhìn không giống lần đầu hành động, hỏi thăm nhiều một chút tương đối tốt hơn.

“Đi cầu thang, phía dưới gần như không có tang thi nào.” Lý Dũng Quân đi xuống cầu thang thoát hiểm đầu tiên.

“Tiểu Lăng, cậu không biết chứ tòa lầu này của chúng ta rất kỳ quái nha, cơ bản không có mấy người biến thành tang thi, coi như tương đối an toàn.” Trình Dung Nhi theo xưng hô của Lý Dũng Quân mà xưng hô. Từ khi thấy gương mặt thật của Tiêu Tử Lăng, mọi người tự động phân loại cậu thành đối tượng được bảo hộ, ai kêu mặt của Tiêu Tử Lăng quá mạnh quá đáng yêu, tránh không được bùng cháy lòng thương yêu.

Quả nhiên rất kỳ quái, chẳng lẽ là bởi vì đêm ngày diệt vong mình hấp thu hết sạch bệnh độc quanh thân gây nên? Tiêu Tử Lăng nhớ lại mắt phải dạng vòng xoáy hấp thu bệnh độc trước đây, có chút linh ngộ vì sao người bị cảm nhiễm của tòa lầu này ít như vậy.

Quả nhiên, một đường đi xuống rất thuận lợi, đồng thời có thêm mấy người đồng đạo, chuẩn bị cùng đi thu thập thức ăn.

Mục tiêu của mọi người là siêu thị Tesco cách nơi đây gần nhất. Tiệm nhỏ quanh tiểu khu sớm đã bị người sống sót khác cướp đoạt không còn, cơ bản tìm không được thức ăn. Mà siêu thị lớn do nhiều người, người biến thành tang thi cũng nhiều, vì vậy còn chưa có bao nhiêu người thành công đi vào.

Xuất phát từ tiểu khu đi siêu thị Tesco có hai con đường, một con gần một chút thì lại đi ngang qua đường phố thương nghiệp phồn hoa, trực tiếp bị mọi người từ bỏ. Phồn hoa đại biểu tang thi nhiều, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết. Còn có một con là đường phố phong cảnh tương đối vắng vẻ, tuy rằng lộ trình xa hơn chút, nhưng thẳng ở chỗ an toàn.

Lần này mọi người chuẩn bị lái xe đi qua, dù sao cũng là siêu thị lớn, thức ăn tương đối mà nói sẽ tương đối phong phú đầy đủ, có thể lấy nhiều một chút thì là một chút, ai cũng không biết trận đại nạn này bao lâu mới kết thúc, dự trữ nhiều thức ăn một chút chung quy sẽ không sai.

Bãi đỗ xe tầng hầm có mấy tang thi du đãng, dưới sự nỗ lực của mọi người trực tiếp được thanh lý, Tiêu Tử Lăng không có cơ hội ra tay, mọi người trực tiếp đặt cậu ở sau cùng, mỹ kỳ danh làm đoạn hậu, thực tế là bảo hộ.

Tất cả mọi người mang theo chìa khoá xe, chọn ra 3 chiếc xe tương đối chắc chắn từ trong đó, mọi người xuất phát. Tiêu Tử Lăng trực tiếp bị Lý Dũng Quân túm lên xe của hắn, Tần Lăng thấy thế cũng lon ton theo lên.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mới Gặp Gỡ, Vì Sao Chậm Hơn Người Ta Một Nhịp?

Rất nhanh, mọi người dọc đường bỏ rơi tang thi du dãng trên đường, rất cục thấy được tấm biển cực lớn của Tesco, tìm một địa phương tương đối hẻo lánh dừng lại, tuy rằng như thế, thanh âm động cơ ô tô vẫn hấp dẫn qua ba con tang thi.

“Tiểu Lăng, em không nên đi ra, Tiểu Lăng em theo anh xuống thanh lý tang thi.” Lý Dũng Quân dừng xe lại nói với hai người trong xe.

“Lý ca, tôi có thể.” Tiêu Tử Lăng không muốn bị xem là người yếu, điều này cũng quá có lỗi với thân phận trọng sinh của cậu.

“Được rồi, em theo anh, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Lý Dũng Quân biết thời gian cấp bách, không dây dưa những chuyện này nữa, bắt quá vẫn chiều cố một câu.

Tiêu Tử Lăng xuống xe, rút dao ra trực tiếp xông qua, chỉ thấy thân ảnh chợt lóe, không đợi Lý Dũng Quân phản ứng lại, đã nghe thấy tiếng vang dao về vỏ.

Phịch! Phịch! Phịch! Theo ba thanh âm này vang lên, tang thi lúc này mới ngã xuống đất, tang thi ánh vào đường nhìn của mọi người lúc này đã là đầu thân chia lìa.

Lý Dũng Quân nuốt một ngụm nước bọt: “Tiểu Lăng, em. . .”

Tiêu Tử Lăng quay đầu lại cười cười: “Trước đây từng luyện qua.”

Tần Lăng sùng bái kêu to: “Oa, Tiểu Lăng thật lợi hại, vậy mà là một võ lâm cao thủ.”

Mặt Tiêu Tử Lăng có chút đỏ, bộ dáng mạnh mẽ đậm. Biểu tình khoa trương của Tần Lăng khiến cho cậu có chút ngượng ngùng.

Trình Dung Nhi trực tiếp sờ sờ đầu Tiêu Tử Lăng, cười nói: “Tiểu Lăng là cao thủ, như vậy chị phải dựa vào em bảo hộ rồi.” Mọi người nghe vậy cười to, bầu không khí của toàn bộ tiểu đội đều nhẹ nhõm hơn.

Mặt ngoài của Tiêu Tử Lăng thực sự quá có tính lừa dối, bộ dáng mang tính trẻ con bất kể là loại vẻ mặt nào đều bán mạnh vô cùng, khiến người ta không tự chủ được buông xuống sự phòng bị, tiềm thức xem cậu là đứa trẻ nhà mình, sự cường đại của cậu mang cho mọi người chỉ có sự vui mừng không có sự khúc mắc.

Mọi người cẩn thận tới gần Tesco, chỉ thấy chỗ cửa chính của Tesco đã có không ít người tụ tập, tang thi vốn tích ở cửa cũng bị mọi người thanh lý sạch sẽ, mơ hồ thấy không ít tang thi du đãng ở bên trong cửa hàng, thậm chí thấy không ít tang thi cách thủy tinh cửa chính đang chồng chất ở cửa rộng giận về phía mọi người.

Cửa chính chỗ Tesco là cửa xoay vòng, do tang thi đè ép hai nơi, trái lại đẩy chết cửa lớn không cách nào chuyển động, tang thi bên trong không có cách nào đi ra. Bất quá mọi người muốn đột phá vào, mở một đường máu cũng không dễ dàng, có thể tưởng tượng đó sẽ là một trận chém giết tàn khốc cỡ nào. Có lẽ sẽ có không ít người lưu lại ở nơi đây, trở thành lương thực của tang thi.

“Sở Chích Thiên, thế nào, có muốn hợp tác một phen hay không.” Trước cửa có hai đội nhân mã đang đối chọi. Một thanh niên có tóc mái màu đỏ kiêu ngạo trong đó vênh váo tự đắc nói.

Sở Chích Thiên? Lỗ tai của Tiêu Tử Lăng thoáng cái dựng thẳng lên, tim kịch liệt nhảy lên thành thịch thịch thịch, thân thể nhịn không được run run một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ kích động. Thực sự là may mắn, nhân vật mục tiêu ở ngay trước mắt, nhất định phải bắt lấy cơ hội! Tiêu Tử Lăng nắm tay gắt gao, thoáng cái tâm tình giương cao lên, ánh mắt tràn ngập chữ ‘nỗ lực làm đàn em’.

“Cao Kỳ Tuấn, nói đi, anh có yêu cầu gì.” Người trả lời người đó ước chừng khoảng 22, 23 tuổi, một mái tóc đen sẫm hơi dài sáng đẹp được cắt sửa tỉ mỉ, áp sát người rũ ở sau đầu, lộ ra khuôn mặt ôn nhu tuấn tú có chút gầy, mắt xếch đẹp thon dài hơi hơi nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch, một bộ dáng hiểu rõ như cười như không, như một quý công tử tuấn mỹ, khí chất siêu nhiên.

Đây là Sở Chích Thiên? Tiêu Tử Lăng có chút nghi hoặc, có chút không hợp với Sở Chích Thiên trong lời đồn, tuy rằng người này có phong phạm cường giả, nhưng bộ dáng công tử tao nhã không giống một vương giả khai thác lãnh thổ.

Quả nhiên, lời đáp lại của Cao Kỳ Tuấn nói cho Tiêu Tử Lăng trực giác của cậu là chính xác.

“Trần Cảnh Văn, anh có thân phận gì? Có thể đại biểu Sở Chích Thiên?” Cao Kỳ Tuấn xem thường nhìn thanh niên trước mắt, khinh thị không quên gây xích mích ly gián.

“Cao Kỳ Tuấn, chẳng lẽ anh không rõ? Muốn cho Sở ca của chúng tôi nói chuyện với anh, chắc chắn, anh còn chưa đủ tư cách a.” Trần Cảnh Văn lắc đầu, một bộ thương xót, trong miệng lại nói lời đâm người, phản kích không lưu tình chút nào, khiến cho mặt của Cao Kỳ Tuấn vừa xanh vừa đỏ.

“Chẳng lẽ các người không muốn đi vào lấy vật tư sao? Tôi không tin chỉ bằng các người là có thể đả thông được con đường này.” Cao Kỳ Tuấn thờ

hồn hển, gã nổi giận sớm đã vượt khí thế kiêu ngạo ban đầu không còn một mảnh.

“Chúng tôi tuyệt không sốt ruột, tin tưởng chờ thêm một chút, người sống sót nhiều hơn, nhiều người lực lượng lớn, sẽ thành công.” Trần Cảnh Văn cười khẽ một chút, trái ngược với sự dồn dập của đối phương, bên bọn họ tuyệt không sốt ruột, vật tư ở siêu thị phong phú, chỉ có mấy người này thì căn bản lấy không hết được, cần gì phải tranh một chút thời gian như vậy để cho đội ngũ của mình rơi vào giữa nguy cơ?

Thấy rõ đối phương tuyệt không có lo lắng như trong tưởng tượng, Cao Kỳ Tuấn cuối cùng cũng cúi đầu: “Trần Cảnh Văn, tôi đề nghị hai đội chúng ta đồng thời xung phong, mỗi đội phụ trách một bên, sau khi đã thông thì vật tư trong siêu thị phân một nửa, thế nào?”

“Khó mà làm được, anh không thấy còn có người khác sao?” Trần Cảnh Văn tỏ ý Cao Kỳ Tuấn nhìn nhìn xung quanh, những người rải rác tới bao gồm cả đội của Tiêu Tử Lăng đều trợn mắt nhìn.

“Bọn chúng? Một đám rác rưởi mà thôi.” Đường nhìn của Cao Kỳ Tuấn căn bản không nhìn đến người khác, kiêu ngạo nói ra lời của gã, cùng lúc đó vươn tay phải của gã, lúc này lòng bàn tay gã có một cục hỏa cầu đang hừng hực thiêu đốt, khí tức cực nóng thoáng cái lan tràn ra, khiến cho những người vốn vì lời nói của gã mà phần nộ vây tới đều kinh hoảng lui về phía sau.

“Người dị năng.”

“Là người dị năng hệ hỏa.”

Bốn phía truyền đến tiếng kinh hô, điều này làm cho Cao Kỳ Tuấn đặc ý lên, ngạo nghễ nhìn nơi nào đó của đội ngũ Trần Cảnh Văn: “Thế nào, Sở Chích Thiên, có thể hợp tác một phen chứ.”

“Cảnh Văn, không cần nói chuyện với gã ta, đạo bất đồng bất tương vi mưu.” Lúc này truyền đến một thanh âm thanh lãnh, đội ngũ tự động tách ra, lộ ra nam nhân ngồi ngay ngắn trên bậc thang cao nhất, khoác một áo khoác ngoài màu đen, khuôn mặt tuấn lãng như gọt, hai đường mày kiếm như bay, hai mắt lấp lánh có thần không có bất kỳ nhiệt độ nào, băng lãnh nhìn qua, quét nhìn Cao Kỳ Tuấn một cái.

Chỉ liếc mắt một cái như thế, khiến cho Cao Kỳ Tuấn không tự chủ được lui một bước nhỏ, sắc mặt hơi đổi.

Sở Chích Thiên! Tiêu Tử Lăng kích động, chỉ có hắn mới có khí thế như vậy, ánh mắt đó, khí phách đó, Tiêu Tử Lăng bội phục sát đất, đó mới là khí thế mà cường giả chân chính nên có.

“Được, Sở ca.” Trần Cảnh Văn khẽ gật đầu với Sở Chích Thiên, lui về trong đội ngũ.

Tiêu Tử Lăng có chút quẩn quýt, thế nào mới có thể ung dung thản nhiên gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên đây? Chung quy không thể lon ton chạy tới cầu bao dưỡng chứ. Tin tưởng bọn họ cũng không cần phế vật ăn không ngồi rồi. Nếu không, chờ lát nữa nỗ lực biểu hiện một chút, để cho bọn họ có điều ấn tượng, sau đó thuận thế thỉnh cầu gia nhập.

Đang khi Tiêu Tử Lăng suy nghĩ gia nhập đội ngũ mà không lộ vết tích như thế nào, có một người lại trực tiếp xuất kích: “Sở đội trưởng, chào anh, tôi kêu Ngô Khánh Vân, tới nơi đây là muốn thu thập chút thức ăn, bất quá lực lượng của một cá nhân quá yếu, tôi muốn gia nhập đội ngũ của anh, không biết có thể được không?”

“Vì sao không gia nhập bọn họ?” Ra mặt vẫn là Trần Cảnh Văn, anh ta chỉ chỉ đội ngũ của Cao Kỳ Tuấn hỏi.

“Không phải gã coi chúng tôi là rác rưởi sao.” Ngô Khánh Vân nhún nhún vai, biểu thị sự khinh bỉ đối với Cao Kỳ Tuấn. Ngô Khánh Vân ước

chừng trên dưới 25 tuổi, vóc dáng tuyệt không cao, cỡ 170, trông coi như hơi đẹp trai. Đối với việc đắc tội cường giả dị năng như Cao Kỳ Tuấn, biểu hiện có chút không để tâm.

Trần Cảnh Văn nở nụ cười: “Gia nhập đội ngũ của chúng tôi cần phải nghe sự chỉ huy của chúng tôi, bao gồm cả phân phối thức ăn.”

“Được, không gia nhập các cậu sợ rằng ngay cả một chút thức ăn cũng không có cơ hội có được.” Ngô Khánh Vân nghĩ phi thường thấu triệt, tình huống trước mắt, muốn thu thập được nhiều thức ăn hơn, nhất định phải hợp mưu hợp sức, có thể gia nhập một cường đội đó là chuyện không thể tốt hơn, một mình rất khó lăn lộn ở mặt thế.

“Như vậy, hoan nghênh anh gia nhập.” Trần Cảnh Văn gật gật đầu, biểu thị đội ngũ đã tiếp nhận Ngô Khánh Vân.

Chỉ. . . Chỉ đơn giản như vậy? Tiêu Tử Lăng thấy Ngô Khánh Vân dễ dàng gia nhập được đội ngũ của Sở Chích Thiên như thế, nhất thời mắt kinh miệng ngốc, trong lòng ảo não không thôi, thế nào mà mình không nghĩ tới tự mình đề cử một chút chứ?

Nhịn không được ném ánh mắt hâm mộ về phía Ngô Khánh Vân, âm thầm suy nghĩ bản thân có nên cũng tự mình đề cử theo một chút hay không? Nhưng sau khi thấy Trần Cảnh Văn liên tục cự tuyệt mấy người cũng yêu cầu gia nhập đội ngũ, Tiêu Tử Lăng hiểu rõ cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Thấy Trần Cảnh Văn liên tiếp cự tuyệt thỉnh cầu yêu cầu gia nhập đội ngũ của người khác, Ngô Khánh Vân nghi hoặc hỏi: “Trần phó đội, vì sao cậu cự tuyệt bọn họ lại tiếp nhận tôi?”

“Bởi vì anh là người đầu tiên.” Trần Cảnh Văn nhàn nhạt trả lời.

“Ác?”

“Có thể không nhìn đến sự áp bách của dị năng Cao Kỳ Tuấn, dám là người đầu tiên xin gia nhập chúng tôi, khẳng định thực lực không kém, đồng thời phi thường có lòng tin đối với bản thân, nhân tài như vậy là người đội ngũ chúng tôi cần thiết.” Trần Cảnh Văn phân tích đơn giản hành động thoát nhìn dường như rất bình thường của Ngô Khánh Vân, lại đã tiết lộ tính cách cá nhân với thực lực tương đối.

Trán Ngô Khánh Vân hơi hơi có chút đỏ mặt! Trần phó đội thực yêu nghiệt.

Các nhân vật quan trọng đã lần lượt xuất hiện rồi~

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kế Sách? Sự Tàn Khốc Của ‘Ưu Sống Kém Chết’.

Nói đến chỗ của Tiêu Tử Lăng, sau khi Lý Dũng Quân thương lượng với vài người khác, quyết định đi theo phía sau đội ngũ của Sở Chích Thiên, xem thời cơ mà tiến.

“Tiêu Lăng? Tiêu Lăng?” Tiếng kêu gọi của Lý Dũng Quân gọi Tiêu Tử Lăng quay về từ trong ảo não, “Đang suy nghĩ cái gì, gọi em cũng không trả lời?”

“Không có gì, chỉ là có chút để ý đội ngũ kia.” Tiêu Tử Lăng chỉ chỉ đội ngũ của Sở Chích Thiên.

“Nga, đó là một đội ngũ rất mạnh trong tiểu khu chúng ta, ngày đầu tiên của ngày diệt vong bọn họ đã cứu không ít người, tất cả mọi người rất bội phục bọn họ.” Lý Dũng Quân không để ý trả lời.

“A, Lý ca anh biết anh ta?” Tiêu Tử Lăng kinh ngạc, hóa ra chỉ có một mình cậu không biết tình hình hiện tại.

“Đương nhiên, ngày đầu tiên khi mọi người chưa rõ tình hình đi ra, thiếu chút nữa bị tang thi ăn, may mắn có mặt mấy người nhóm Sở Chích Thiên, rất nhiều người bởi vậy mà còn sống. Không ngờ tới mới qua hai ngày, đội ngũ của Sở Chích Thiên lại cường đại hơn, có thêm mấy người không biết.” Lý Dũng Quân có chút hâm mộ nói.

Khảng định là ngày mình tiến vào trạng thái cực cảnh kia. Tiêu Tử Lăng thầm than một tiếng, tiếc hận lại lỡ mất cơ hội ngày đó.

Gần buổi trưa, cửa siêu thị lại có mấy đội ngũ thu thập vật tư lục tục tới. Lúc này đội ngũ của Sở Chích Thiên phái người qua, yêu cầu mỗi một tiểu đội chọn ra một người cùng nhau thương lượng hành động như thế nào. Lúc này những người rải rác cũng tự phát hợp thành một đội.

Rất nhanh, Lý Dũng Quân đã trở lại, tin tức mang về là mỗi đội phụ trách một phương hướng, do đội ngũ của Sở Chích Thiên phụ trách phá cửa, sau khi phá cửa có thể dự kiến được tang thi sẽ dốc toàn bộ lực lượng, lúc đó sẽ là lúc mọi người cùng liều chết đánh vào.

Cao Kỳ Tuấn cười lạnh nhìn hành động của mọi người, đối với việc Sở Chích Thiên cự tuyệt hợp tác với gã, mà cùng hành động với đám rác rưởi trong mắt gã, trong lòng oán giận không thôi. Gã phân phó thủ hạ án binh bất động, chuẩn bị xem trò cười của Sở Chích Thiên.

“Trần phó đội, bỏ mặc mặc kệ Cao Kỳ Tuấn như vậy sẽ không có việc gì chứ?” Ngô Khánh Vân mới gia nhập có chút lo lắng.

“Không sợ, có Sở ca ở đây, tiểu tử đó không dám giở trò xấu.” Trần Cảnh Văn vô tình trả lời.

“Nga!” Ngô Khánh Vân không nhắc lại nữa, trong lòng nửa ngờ nửa tin.

Lúc này, Sở Chích Thiên đứng dậy quay đầu nói với người nào đó: “Hạo Triết, trông cậy vào cậu.”

“Sở ca, bao trên người tôi.” Đồng Hạo Triết sờ sờ đầu của mình cười trả lời. Anh ta là một thanh niên vóc người cực kỳ to lớn, đồng dạng 22, 23 tuổi, trên gương mặt thô lỗ vĩnh viễn mang theo nụ cười hàm hậu, như một anh trai nhà bên khiến người ta cảm thấy tin cậy vô cùng.

Đồng Hạo Triết dừng lại ở chỗ cách cửa chính ước chừng 10 mét, lòng bàn tay phải hướng về phía cửa chính siêu thị. Tiêu Tử Lăng lặng lẽ mang kính râm, mở ra Linh Nhân. Rõ ràng thấy tay phải của Đồng Hạo Triết cấp tốc tập hợp một luồng năng lượng gần như trong suốt, khi đạt được một cực hạn nào đó, được Đồng Hạo Triết cực nhanh phóng thích từ lòng bàn tay phải, một luồng khí lưu cường đại lao ra thẳng tắp.

“Uỳnh!!!” Một tiếng nổ, thủy tinh của cửa chính bay ra xung quanh. Tang thi vốn chen chúc ở cửa vậy mà bị luồng lực lượng này bắn bay, nhất thời cửa trống rỗng không còn thứ gì.

Rất nhanh, tang thi trong cửa hàng bị tiếng nổ này hấp dẫn, nhao nhao tuôn ra về phía cửa.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Trần Cảnh Văn hô to một tiếng, nhắc nhở mọi người chiến đấu bắt đầu.

Tang thi ngửi thấy được hương vị thịt tươi, hưng phấn luôn miệng rống giân, khiến cho trong lòng không ít người run sợ, tuy rằng người tới nơi này cơ bản đều đã từng chém giết qua tang thi, nhưng cảm giác uy hiếp của một con hai con so sánh với đàn tang thi khổng lồ, cảm giác gây cho người ta là hoàn toàn bất đồng.

Yết hầu Lý Dũng Quân lặn một chút, nuốt xuống một ngụm nước bọt, xiết chặt rìu chữa cháy trong tay, cảm giác áp bách như thủy triều xông tới của tang thi khiến cho quân nhân xuất ngũ này cũng khẩn trương lên.

“Giết!” Không biết ai gầm lên giân dữ, người sống sót cùng tang thi rốt cục cũng đánh giáp lá cà.

Tiêu Tử Lăng lấy ra đường đao bay lượn trái phải, cấp tốc thanh lý trống tang thi xung quanh cậu. Tuy rằng kế hoạch rất hay, nhưng người sống sót cũng có phân mạnh yếu, có một mặt trong đó đã bị tang thi thôn phệ, tiếng

kêu thảm nổi liền không dứt kia, đã biết có không ít người bị chết trong trận chém giết này.

Tiêu Tử Lăng một bên thanh lý tang thi, một bên cẩn cẩn thận thận kiểm tra bốn phía, chỉ thấy đội ngũ của Sở Chích Thiên lấy Đồng Hạo Triết làm mũi tên, cấp tốc đột phá tiến vào cửa chính, rất nhanh lưu lại thi thể tang thi dọc đường, biến mất vô tung. Nhóm Cao Kỳ Tuấn vốn muốn thừa cơ chiếm tiện nghi, không ngờ tới Sở Chích Thiên tiến quân cấp tốc như thế, gã chuẩn bị không đủ còn chưa phản ứng lại, đã bị tang thi tuôn lên ngăn trở, lỗ hổng phá vỡ lần nữa bị phong bế.

Phắc! Cao Kỳ Tuấn mắng to một tiếng, chỉ có thể phân phó thủ hạ bắt đầu chiến đấu với tang thi, gắng đạt tới lần nữa mở ra thông đạo.

Tiêu Tử Lăng nhất thời hiểu rõ kế sách của nhóm Sở Chích Thiên, bọn họ cần phải có người làm mồi hấp dẫn tang thi, mà mọi người còn lại chính là mồi.

Tình hình khẩn cấp, nếu không đột phá, máu tanh đầy đất sẽ hấp dẫn hết tang thi của tầng này qua, đến lúc đó muốn rời khỏi cũng khó. Tiêu Tử Lăng không chần chừ nữa, hô to một tiếng: “Lý đại ca, nhường đường một chút.”

Lý Dũng Quân sửng sốt, nhưng thân thể theo quán tính phản xạ nhường qua bên cạnh. Chỉ thấy một đường ánh đao, tang thi trước mặt Lý Dũng Quân nhất thời bị phân tách ra, biến thành máu thịt đầy đất.

“Theo tôi!” Tiêu Tử Lăng đầu tàu gương mẫu, thể như chặt trúc, cổ chống đỡ mở một con đường máu, mang theo nhóm Lý Dũng Quân giết vào. Trong đó có một người phản ứng chậm, bị tang thi xung quanh bắt được, chỉ để lại một tiếng kêu thảm, cấp tốc bị phân ăn.

Tang thi trong cửa hàng cơ bản đều chồng chất ở cửa, nhóm Tiêu Tử Lăng giết vào, nhanh chóng bỏ rơi một số tang thi truy kích, cuối cùng

cũng thở dài một hơi.

“Đáng hận!” Lý Dũng Quân lúc này cũng hiểu rõ kế hoạch của đội ngũ Sở Chích Thiên, trong lòng tức giận không thôi.

“Ưu sống kém chết, đây là dụng ý chân chính của kế sách này của Sở Chích Thiên.” Nếu thực mặc kệ sự chết sống của những người bọn họ, đội ngũ của Sở Chích Thiên có thể trực tiếp nổ cửa chính giết vào. Tang thi cuộn trào mãnh liệt mà ra như vậy sẽ trong nháy mắt vây quanh bọn họ đang không có chuẩn bị gì, nếu bọn họ chiến đấu riêng như vậy có lẽ người chết sẽ còn nhiều hơn, dù sao có chuẩn bị với không chuẩn bị vẫn khác biệt. Đương nhiên nếu làm như vậy đội ngũ của Sở Chích Thiên sẽ cật lực hơn so với hiện tại một chút, nhưng xem tốc độ thanh lý của bọn họ, hẳn cũng sẽ không có trắc trở quá lớn.

Hơn nữa mỗi một tiểu đội phụ trách một mặt nhỏ, áp lực của tang thi đều phân cho mỗi một tiểu đội, lúc này sẽ thể hiện được thực lực của tiểu đội, chỉ cần thực lực của tiểu đội vượt qua áp lực mà tang thi dành cho, như vậy có thể giết vào. Chân chính trả giá đắt vì thế chính là những người không có thực lực. Nhưng tại mặt thế này, người không có thực lực hôm nay không chết cũng sẽ chết ở ngày mai, sinh tồn chính là tàn khốc như thế.

“Kỳ thực, cơ hội của mỗi người đều là bình quân.” Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho nhóm Lý Dũng Quân trầm mặc. Đích xác, cơ bản áp lực mà mỗi người của mỗi một tiểu đội phải thừa nhận đều như nhau, tồn vong là phải dựa vào chính mình.

“Nếu không có Tiêu Lăng, sợ rằng chúng ta cũng sẽ chết ở nơi đó.” Lý Dũng Quân nghĩ mà sợ không thôi.

“Đó cũng là để khảo nghiệm tâm trí con người, người thanh tỉnh hiểu rõ thực lực bản thân cũng biết nên lấy hay bỏ mới có thể sinh tồn tiếp được.

Trần Cảnh Văn dùng một kế sách nho nhỏ như thế giáo dục mọi người, đạo sinh tồn của ngày diệt vong.”

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho mọi người lần nữa trầm mặc, chỉ có Trình Dung Nhi đột nhiên xì nở nụ cười.

Mọi người nghi hoặc nhìn qua, Trình Dung Nhi vươn hai tay đột nhiên véo hai gò má của Tiêu Tử Lăng, hung hăng kéo vài cái, trong miệng nói: “Thằng nhóc này, quá manh, vậy mà kéo căng cái mặt như thế giảng đạo lý lớn cho bọn chị.”

Mặt của Tiêu Tử Lăng thực sự không có lực thuyết phục nào, nói đến đạo lý lớn luôn có chút cảm giác giả làm người lớn, Trình Dung Nhi bị manh ngã trong nháy mắt. Mọi người thấy gương mặt chưa thoát tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng, lại liên tưởng đến lời nói vừa rồi, có chút dở khóc dở cười, chém giết liều mạng khiến cho mọi người vẫn luôn không thoát ly khỏi bầu không khí khẩn trương, vậy mà không phát hiện người phát biểu ngôn luận này giờ là Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng lần thứ hai sụp mặt, cười khổ. Chẳng lẽ có khuôn mặt mang tính trẻ con thì không thể phát biểu ngôn luận sao? Quá vãi đạn mà.

Theo sự trêu ghẹo của Trình Dung Nhi, áp lực áp chế ở trong lòng mọi người được giảm bớt rất nhiều. Một nhóm người nhanh chóng xông lên lầu ba, chỗ siêu thị thức ăn chân chính.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tang Thi, Ghét Của Nào Trời Trao Của Đó!

Nhóm của Tiêu Tử Lăng mới xông tới lầu ba, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, quay đầu lại nhìn, là nhóm của Cao Kỳ Tuấn đã đuổi kịp qua, quả nhiên lực công kích của người dị năng hệ hỏa phi thường cường đại, rất nhanh đã giết vào.

Cửa vào lầu ba đã được thanh lý sạch sẽ, mà lại không thấy tung tích đội ngũ của Sở Chích Thiên, không biết đang ở góc nào của siêu thị.

Cao Kỳ Tuấn không nhìn mấy người Tiêu Tử Lăng đứng ở lối vào, trực tiếp mệnh lệnh thủ hạ điên cuồng thu thập vật tư.

Lý Dũng Quân thấy thế liền nói: “Chúng ta cũng bắt đầu đi, mọi người cẩn thận.” Mọi người nghe vậy nhanh chóng tản ra, chạy về phía giá hàng hóa, thu thập thức ăn cùng vật tư bản thân cần thiết.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không gia nhập vào trong đó, mà là quan sát vết tích chiến đấu dọc đường, lặng lẽ đi vào sâu bên trong siêu thị, chỉ chốc lát sau người của Sở Chích Thiên đã ở xa xa ánh vào mi mắt cậu. Lúc này tiểu đội chia làm hai tổ, một tổ phụ trách cảnh giới, một tổ đang thu thập thức ăn, mục tiêu của bọn họ là hoa quả khô dễ dự trữ cùng với thức ăn phân lượng thể tích tương đối nhỏ dễ mang theo, mỗi người đều cố gắng đeo phụ trọng lớn nhất.

Tiêu Tử Lăng ẩn tàng ở góc chết đường nhìn của nhân viên cảnh giới, quan sát tiểu đội, phát hiện đội người này, độc nhất thiếu một mình Sở

Chích Thiên.

Xem ra Sở Chích Thiên là tách xa hành động với đội ngũ của hần. Như vậy hần đang ở địa phương nào? Muốn làm gì?

Tiêu Tử Lăng đang suy tư, đột nhiên một trận gió lạnh đánh tới từ phía sau. Cậu không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lật mình về phía trước, trong lúc lăn mình khéo mắt nhìn thấy một thân ảnh cực nhanh, là ai đánh lén?

Hai chân vững vàng đáp đất, một tay chống nhẹ mặt đất, một tay đặt ở phía sau lưng, lặng yên rút ra đường đao.

Tuy rằng trong tầm mắt không có bất kỳ kẻ nào, nhưng Tiêu Tử Lăng biết địch nhân đang ẩn tàng ở phía sau giá hàng hóa nào đó phía trước, chuẩn bị dành cho một kích trí mạng.

Là người hay là tang thi?

Tiêu Tử Lăng trực tiếp bài trừ là người, nguyên nhân là bản thân tuyệt không có làm chuyện gì gây trở ngại người khác, tuy rằng quan sát đội ngũ của Sở Chích Thiên, nhưng sẽ không khiến bọn họ chú ý, dù sao người tra xét bọn họ không chỉ có một mình Tiêu Tử Lăng.

Như vậy hần là tang thi, loại tốc độ này sợ rằng hần là tang thi tiến hóa tốc độ. Trong lòng tiêu Tử Lăng thầm mắng: “Phắc, không phải phải qua một tuần sau nữa mới có tang thi tiến hóa sao? Thế nào nơi đây đã có, còn để cho ta đụng phải. Mợ nó, đúng là xúi quẩy.”

“Keng!” Một tiếng cùng loại với tiếng kim loại va chạm. Là đường đao, lúc này đang chống đỡ một cánh tay khô gầy phiếm ánh đen, có móng tay bén nhọn.

Đùi phải Tiêu Tử Lăng đạp ngay tại chỗ, mượn lực trực tiếp trượt ra ba mét về phía sau, gắt gao nhìn chăm chú tang thi rống giận về phía cậu ở

trước mắt, không dám phân tâm.

Quả nhiên là tang thi, hơn nữa là một con tang thi ẩn ẩn tiến vào bậc 2, điều này không phải chỉ đại biểu là sự tiến hóa, điều này còn đại biểu cho tang thi ít nhất có hai loại năng lực được cường hóa.

Giao phong va chạm ngăn ngui, để cho Tiêu Tử Lăng biết con tang thi này hẳn là tiến hóa hai loại tốc độ với da thịt cốt cách cứng rắn. Đầu mi nhắm lại gắt gao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang tính trẻ con chất đầy sự khổ sở, nhổ một ngụm: “Mợ nó, vì sao ghét của nào trời trao của đó, còn có để cho người ta sống hay không?”

Trước khi Tiêu Tử Lăng trọng sinh thì đã ghét đụng tới tang thi cường hóa tốc độ hoặc là da thịt cốt cách cứng rắn, tốc độ không cần phải nói, là trung hoà ưu thế của cậu, mà tang thi có cường hóa năng lực da thịt cốt cách cứng rắn, khiến cho mỗi lần công kích của Tiêu Tử Lăng cơ bản đều tổn công vô ích, có loại phiền muộn chém thế nào cũng giết không chết, hiện tại nhớ lại đều muốn thổ huyết không thôi.

Mà hiện tại tang thi này đều có hai loại tiến hóa đó, trong miệng Tiêu Tử Lăng cảm thấy vừa đắng vừa chát, tâm tình cực kỳ không xong, đây chính là một cục xương phi thường khó gặm, có lẽ còn là loại gặm không nổi.

Không đợi Tiêu Tử Lăng suy nghĩ nhiều, tang thi lần nữa quơ hai móng tiến công, sự kích thích của thức ăn tươi mới thơm ngọt vô cùng khiến cho tang thi có động lực mười phần.

Lần nữa lách mình tránh thoát công kích của tang thi, đuôi phải Tiêu Tử Lăng thuận thế quăng lên, một cái đá sườn tàn bạo, tang thi bị cậu đá ngã lăn trên mặt đất, theo luồng lực lượng đó trực tiếp trượt ra xa hơn mười mét. Tang thi ngã xuống đất dường như cảm giác thấy đau đớn, tru lên mấy tiếng đột nhiên nhảy lên, lần nữa tránh vào phía sau giá hàng hóa ẩn nấp.

Bốn phía Tiêu Tử Lăng đều có giá hàng hóa ngăn trở đường nhìn, mỗi một phương hướng đều có thể đối mặt nguy cơ bị công kích.

“Linh Nhân, khai!” Dưới kính râm, lặng yên phóng thích Tâm Linh Chi Nhân.

Ngay kia, không gian ba chiều 360 độ không góc chết, rõ ràng hiển lộ ra địa phương tang thi ẩn núp, Tiêu Tử Lăng thoáng đạp ngay tại chỗ, mượn luồng lực bắn ngược này trực tiếp đánh về phía nơi tang thi ẩn thân.

“Loảng xoảng!” Một tiếng vang lớn! Giá hàng hóa sụp đổ bay ra xung quanh.

“Ngao!!!” Trong tiếng rống giận của tang thi ngửa mặt lên trời gào dài, Tiêu Tử Lăng dùng hết khí lực toàn thân, vung xuống đường đao trong tay bổ về phía cổ tang thi.

“Két!” Đường đao chém tới phân nửa bị khảm ở trong xương, tang thi đau cực điên cuồng đánh ra một quyền báo thù, đánh mạnh cái thức ăn tươi mới khiến cho nó đau đớn ở trước mắt này bay ra.

Cánh tay trái của Tiêu Tử Lăng thoáng chặn lấy, mượn luồng lực lượng đó bay ngược đi. Đường đao vốn cầm trong tay phải vì khảm giữa đầu cổ không cách nào rút ra mà thuận thế tuột khỏi tay. Tiêu Tử Lăng xoay người như điều hâu một cái ở không trung, lần nữa vững vàng đáp đất, cánh tay trái ầm ầm có chút đau tê dại, xem ra tuy rằng một kích ban này không có bị thương nhưng vẫn tạo thành ảnh hưởng nhất định cho cánh tay của cậu.

Cau mày nhìn tang thi phần nộ rống giận trước mắt, Tiêu Tử Lăng không ngờ tới dựa vào lực lượng thức tỉnh sơ cấp của cậu vậy mà chém không được cổ con tang thi này, xem ra con tang thi này tiến hóa cường điệu chính là da thịt cốt cách cứng rắn, khó trách hơi thua một bậc trên tốc độ.

Lúc này, Đồng Hạo Triết phụ trách cảnh giới thấy quầy hàng cách đó không xa đột nhiên đổ xuống vỡ tan, phát ra tiếng vang lớn điếc tai, còn kèm theo tiếng rống giận dữ của tang thi. Anh làm một thủ thế về phía Trần Cảnh Văn, báo cho đối phương biết mình đi qua kiểm tra một phen.

Đồng Hạo Triết cẩn thận tới gần địa phương phát sinh thanh âm, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, phòng ngừa chỗ góc chết của đường nhìn đột nhiên xuất hiện tang thi mà bị đánh lén. Lướt qua quầy hàng ngăn trở đường nhìn sau cùng, thấy được một con tang thi không giống những con bình thường khác, toàn thân tang thi khô gầy, cũng không tô vẽ đầy thịt thối dường như rớt mà không phải rớt như tang thi bình thường, trái lại da căng chặt, phát sinh ánh kim nhàn nhạt.

Tang thi tiến hóa! Tâm trạng Đồng Hạo Triết cả kinh, không ngờ tới siêu thị này vậy mà cũng có tang thi tiến hóa. Lúc này chỗ yết hầu của tang thi đang kẹt một lưỡi dao sắc bén thẳng tắp, độ rộng ước chừng 2 ngón tay, phần đuôi có một góc nghiêng, đây là một thanh đường đao. Mà giằng co với tang thi chính là một người toàn thân mặc một bộ trang phục vận động màu đen, mang một cái kính râm siêu lớn có thể che được nửa khuôn mặt.

Thấy không rõ khuôn mặt khiến cho Đồng Hạo Triết không cách nào phân biệt được giới tính cùng tuổi tác, bất quá cảm giác đầu tiên của Đồng Hạo Triết thì đó là một nam nhân trẻ tuổi, anh vẫn rất có tự tin đối với trực giác của bản thân.

Tang thi rút gào phóng về phía Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng tay không tắc sắt chỉ có thể dựa vào tốc độ né tránh, nhất thời lại không có lực trở tay, vài lần chỉ kém chút xíu hiểm hiểm né qua mũi ngón tay của tang thi, khiến cho người đứng xem run sợ trong lòng, sợ rằng giây tiếp theo sẽ phơi thây tại chỗ.

Đồng Hạo Triết thấy tình thế nguy cấp đang chuẩn bị ra tay, lại phát hiện phía sau Tiêu Tử Lăng xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Hai tay anh ta khoanh ngực, lãnh tĩnh nhìn trận chiến đấu này, ánh mắt tỏ ý Đồng Hạo Triết tạm thời bàng quan, không nên ra tay.

Đồng Hạo Triết lĩnh hội cười cười, tâm tình trầm tĩnh lại, thầm nghĩ: “Vận khí của tên nhóc này không tồi, vậy mà được Sở ca chú ý tới. Có lẽ đội ngũ của chúng ta lại có thêm được đồng bọn chân chính rồi.”

Chỉ có người mà Sở Chích Thiên cần, mới là anh em của bọn họ. Người khác, hết thấy đều là phù vân.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thành Công! Gia Nhập Đội Ngũ Của Sở Chích Thiên!

Lúc này Tiêu Tử Lăng tuyệt không phát hiện trận chiến đấu kịch liệt của cậu cùng với tang thi đã dẫn tới sự chú ý của người khác, đặc biệt là Sở Chích Thiên mà cậu tâm tâm niệm niệm muốn làm đàn em.

Cậu vừa mới phát hiện tang thi ở dưới trạng thái Linh Nhân, trên người nó vậy mà có mấy điểm nhỏ màu tím đang chớp sáng. Đặc biệt là vết hầu kệt đường đao, điểm tròn màu tím ở chỗ đó lớn nhất rõ ràng nhất cũng sáng nhất. Điều này là không tồn tại dưới trạng thái Linh Nhân vốn có.

Chẳng lẽ điểm màu tím đại biểu nhược điểm của con tang thi này? Trán, vết hầu, xương thắt lưng, tổng cộng ba chỗ, Tiêu Tử Lăng quyết định thử công kích điểm tròn màu tím đó một chút, nếu có hiệu quả đúng như cậu suy nghĩ, vậy có thể xác định một công năng của mắt phải là điều tra phân tích nhược điểm của vật thể.

Công kích nhất định phải có vũ khí, mà vũ khí duy nhất của Tiêu Tử Lăng lại đang kệt trên vết hầu tang thi, hiện tại phải nghĩ biện pháp lấy lại trước. Tiêu Tử Lăng lại một lần nữa nghiêng người né qua công kích của tang thi, tay trái thuận thế chống phía sau lưng của tang thi, trực tiếp xoay người tới giữa không trung, cậu chống ngược giữa không trung, tay phải vững vàng bắt lấy chuỗi đường đao.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phần eo Tiêu Tử Lăng phát lực, xoay người xuống, hai chân thoáng đạp, hung hăng đá vào bụng tang thi.

“Ầm!” Tang thi bị hung hăng đá nện trên mặt đất, toàn bộ thân thể lăn lộn vài vòng bật lên mấy lượt mới dừng lại.

Tiêu Tử Lăng mượn lực lượng bắn ngược của hai chân đạp ra, xoay người đáp xuống đất, nhưng cũng chống không được luồng lực lượng đó, cậu không đứng vững được trực tiếp nhảy mấy bước ra phía sau, mới khó khăn lắm ổn định được thân mình. Mà tay phải đã cầm vũ khí của cậu -- đường đao, đoạt lại vũ khí thành công!

Sở Chích Thiên bên cạnh khẽ gật đầu, ánh mắt vốn băng lãnh có một tia khen ngợi, xem ra sự ứng biến của Tiêu Tử Lăng trong chiến đấu nhận được sự tán thành của Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng lấy được vũ khí ổn định thân hình, tuyệt không chần chừ, trực tiếp xông về phía tang thi đang đứng dậy, tay phải duỗi thẳng, mũi đường đao trong tay xa xa nhắm ngay trán tang thi.

“Két!” Mũi đao cứng đối cứng đụng nhau với trán của tang thi. Hai thân ảnh trong nháy mắt bay ngược đi, mỗi người té ngã xuống đất, trượt ra mấy mét.

Xem đến đây, Sở Chích Thiên nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo, hơi hơi cảm thấy có chút thất vọng. Kỳ thực lúc này, hẳn nên tiếp tục chém yết hầu của tang thi mới đúng, dựa theo lực lượng của Tiêu Tử Lăng thì nhiều nhất 3 lần công kích, đã có thể giải quyết được con tang thi biến dị này, mà công kích lúc này của Tiêu Tử Lăng không thể nghi ngờ là bị lãng phí.

Nếu Tiêu Tử Lăng biết cậu vì nghiệm chứng năng lực của mắt phải, hành vi công kích mang tính thí nghiệm khiến cho Sở Chích Thiên thất vọng, cũng khiến cho Sở Chích Thiên đánh giá sai chỉ số thông minh chiến đấu của cậu không cao, trong một đoạn thời gian rất dài vẫn luôn không thể xoay chuyển hình tượng này, cũng khiến cho cậu vẫn luôn không có cách nào đạt được bảo tọa đàn em mà cậu tâm tâm niệm niệm, khẳng định sẽ hối

hận không thôi, đáng tiếc cậu không biết, vì vậy chuyện sai lầm vẫn còn phát sinh.

Tiêu Tử Lăng thấy dưới trạng thái Linh Nhân, trán của tang thi sau khi bị công kích, điểm tròn màu tím lần nữa trở nên lớn trở nên rõ ràng cũng càng thêm lóe sáng hơn, cực kỳ giống với chỗ yết hầu, thoát nhìn đích xác có công năng điều tra nhược điểm.

Hai phương không hẹn mà cùng đứng lên, tang thi biến dị bị công kích của Tiêu Tử Lăng làm cho tức giận triệt để, hai mắt vậy mà phiếm đỏ lên, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp đánh tới.

Tốc độ của tang thi vậy mà còn nhanh hơn so với trước đây, Tiêu Tử Lăng có chút ứng biến không đủ đối với tốc độ đột nhiên trở nên nhanh hơn này, thời gian đã không cho phép cậu né tránh nữa, lúc này ‘đôi bên hận thù kẻ thù thẳng’, chỉ có thể liều mạng.

Cậu đang định nâng đao đón đỡ lần trùng kích này của tang thi, đột nhiên, sau cổ cậu bị một luồng lực lượng lớn vứt ra sau, thân thể không tự chủ được bay ngược về phía sau, khước mắt thấy một thân ảnh lướt qua cậu, chắn trước mặt tang thi.

Là... Sở Chích Thiên!

“Cấm!” Theo một tiếng quát lạnh, tang thi biến dị đột nhiên bị giam cầm thạch hóa, đột nhiên dừng ở giữa không trung, bảo trì khoảng thời gian trong nháy mắt bỏ nhào tới.

“Liệt!” Không trung xuất hiện một đường quang điện lóe sáng, hung hăng đánh lên trên người tang thi, nhất thời tang thi bị phân tách thành vô số khối vỡ, trong đó có một viên tinh hạch lóng lánh màu xanh nhạt bay vụt ra, vừng vàng rơi vào trong một bàn tay to.

Mà lúc này, Tiêu Tử Lăng mới nặng nề té ngã xuống đất, kính râm cũng bị quăng bay ra.

Trong nháy mắt kính râm bay ra, Tiêu Tử Lăng đóng Linh Nhãn. Lúc này cậu hiểu kỳ nhìn người trước mắt, vô cùng kinh ngạc vì sao Sở Chích Thiên sẽ ra mặt giúp cậu, dù sao hai người còn chưa quen biết, dựa theo tính cách của Sở Chích Thiên hẳn không phải là loại người nhiệt tâm.

Sở Chích Thiên quay đầu, vốn định chỉ điểm người thoát nhìn còn có chút tiềm lực này một chút, mặc dù trong chiến đấu với tang thi, xử lý chi tiết không đủ tốt, có chút khinh xuất. Nhưng mặt thể vừa mới bắt đầu đã có thể đánh ngang sức ngang tài với một tang thi tiến hóa bậc 2, hẳn là một hạt giống không tồi.

Chẳng qua. . . Thấy được khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên đột nhiên phát hiện lời anh muốn nói đều chạy mất sạch!

Cấp tốc quay đầu lại, nói với Đồng Hạo Triết: “Vật tư thu thập xong rồi chưa?”

Đồng Hạo Triết có chút khó hiểu, biểu tình ban nãy của Sở Chích Thiên rõ ràng là có ham muốn làm thầy giáo, muốn chỉ điểm tên nhóc đó một phen, vì sao thoáng cái thay đổi biểu tình, vậy mà có loại cảm giác bức thiết muốn rời khỏi ngay. Anh vẫn là lần đầu tiên thấy biểu tình phong phú như thế trên mặt Sở Chích Thiên trong nháy mắt.

Đồng Hạo Triết hiểu kỳ nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng đang bò dậy phía sau Sở Chích Thiên, đốn ngộ!

Sở Chích Thiên thấy biểu tình bưng bình của Đồng Hạo Triết, tâm tình càng thêm ác liệt, ánh mắt lạnh lùng bắn phá qua.

Phía sau lưng Đồng Hạo Triết phát lạnh, nhanh chóng chỉnh lý biểu tình của bản thân, thận trọng trả lời: “Cảnh Văn tổ chức đã gần xong, có thể lập

tức rời đi.”

Nghe thấy câu trả lời của Đồng Hạo Triết, Sở Chích Thiên khẽ gật đầu, nhắc chân chuẩn bị rời đi. Một khuôn mặt mang tính trẻ con, mang một nụ cười có chút khiếp đảm lại lấy lòng ánh vào mi mắt của anh.

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên muốn rời đi, làm sao kiềm chế được, trực tiếp xông đến trước mặt Sở Chích Thiên. Ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo lên nụ cười tự nhận là dễ thân thực tế là lấy lòng, chờ mong nhìn anh, có chút vội vàng nói: “Sở đội trưởng, tôi kêu Tiêu Tử Lăng, tôi có thể gia nhập đội ngũ của anh không?”

Bộ biểu tình này rơi vào trong mắt Sở Chích Thiên, không biết vì sao, một luồng lửa giận vô danh cấp tốc dâng lên trong lòng, nhiệt độ của ánh mắt bắn thẳng đến Tiêu Tử Lăng kịch liệt giảm xuống, đạt đến điểm đóng băng, trong nháy mắt đóng băng lại nụ cười của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng dưới ánh mắt băng lãnh của Sở Chích Thiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, trực tiếp cúi đầu, chân tay luống cuống.

Cậu hai thế làm người, vẫn luôn nước chảy bèo trôi, cũng không chủ động tranh thủ cái gì, loại tính cách này là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cho đời trước của cậu sa vào làm một vật hy sinh. Vì vậy đời này cậu quyết định muốn thay đổi bản thân, mới trong xung động vào ban này, chủ động đề xuất yêu cầu.

Thế nhưng lần đầu xuất kích, lại vấp phải trắc trở, ở trong ánh mắt của Sở Chích Thiên, tâm tính trạch nam* đời trước lại về tới trên người cậu, cậu vô ý thức lấy hai ngón trỏ đụng đụng đầu vào nhau, ánh mắt rời rạc thỉnh thoảng lại liếc liếc Sở Chích Thiên trước mặt, bộ dáng muốn nói chút gì đó rồi lại không biết nói như thế nào khiến cho bộ dáng manh của Tiêu Tử Lăng càng đậm, có vẻ có chút đáng thương hề hề.

* trạch nam = nam nhân luôn ru rú trong nhà, ít đi ra ngoài.

Đồng Hạo Triết nhìn không nổi nữa, thế này không phải là khi dễ con nít sao, vội vã chen ngang nói: “Tên nhóc nhà cậu, kêu cái gì mà Sở đội trưởng, kêu Sở ca!”

Cảm kích nhìn Đồng Hạo Triết một cái, Tiêu Tử Lăng lập tức đánh rần tuyền cơn sửa lời nói: “Sở ca!” Hai mắt tròn ướm mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, trong mắt tất cả đều là chữ ‘thu tôi đi’.

Lúc này cảnh này, mấy chữ ‘bắt cóc trẻ em vị thành niên’ trong đầu còn rõ ràng sáng tỏ hơn so với hồi này, Sở Chích Thiên đau đầu!

“Tùy cậu!” Trong bất đắc dĩ lại mang chút giận dữ, bỏ lại hai chữ, Sở Chích Thiên trực tiếp lướt qua Tiêu Tử Lăng rời đi.

Đồng Hạo Triết vỗ vỗ bờ vai Tiêu Tử Lăng, cười nói: “Nhóc con, chúc mừng cậu.”

Thành rồi? Thành rồi! Thực sự thành công rồi!

Tiêu Tử Lăng kích động nhảy lên, trong miệng hô to một tiếng: “Yeh!” Rốt cục thành công gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, cảm giác mừng như điên này khiến cho cậu trong khoảng thời gian ngắn không cách nào khống chế được nụ cười của bản thân, một chuỗi tiếng cười dễ nghe lộ ra từ khóe miệng cậu.

Xa xa, Sở Chích Thiên đang đến gần chỗ nhóm Trần Cảnh Văn, nghe thấy tiếng cười của Tiêu Tử Lăng, khóe miệng hơi hơi có một biên độ nho nhỏ, cơ hồ không thể thấy được, tâm tình đột nhiên trở nên không còn hồng như lúc này nữa.

Ừm, có lẽ trong đội ngũ có tên nhóc đó cũng không tồi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chân Tướng, Sự Đau Đớn Khi Vĩnh Viễn Không Được Thừa Nhận!

Tiêu Tử Lăng phục hồi tinh thần lại từ trong mừng như điên, nhanh chóng kéo Đồng Hạo Triết đang định quay về theo Sở Chích Thiên.

Liều chết lảng nhảng một phen, lấy được địa chỉ đại bản doanh của Sở Chích Thiên ở chỗ Đồng Hạo Triết, lúc này mới về lại chỗ Lý Dũng Quân, mấy người Lý Dũng Quân cũng đã chỉnh lý xong vật tư. Mọi người nghe thấy Tiêu Tử Lăng gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, hâm mộ không thôi. Thấy thời gian không còn sớm, mọi người không dừng lại nữa, một đường thuận lợi, mỗi người về tới nhà.

Khi mọi người cáo biệt, Lý Dũng Quân mỉm cười nói Tiêu Tử Lăng phải tận lực biểu hiện, tranh thủ đứng vững gót chân trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, về sau mọi người phải dựa vào cậu rồi.

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, Tiêu Tử Lăng rời khỏi căn nhà mà cậu ở hơn một tháng, những thứ trong nhà trên cơ bản đều đã bị Tiêu Tử Lăng nhét vào không gian. Cậu chỉ đeo một ba lô lớn vô cùng đơn giản, bên trong có hai bao trang phục vận động với nội y dùng để tắm rửa, còn nhét không ít thức ăn với kẹo. (. . . . anh nói tâm hồn anh 34 tuổi mà vẫn mang theo kẹo ăn vặt là nằm thao!???)

Thở sâu một hơi, tay mang đường đao, Tiêu Tử Lăng mang theo quyết tâm, mang theo sự mong đợi đối với tương lai, từng bước một đi về phía đại bản doanh của Sở Chích Thiên.

Đại bản doanh của Sở Chích Thiên cách nhà Tiêu Tử Lăng thuê không xa, đi bộ hai mươi phút thì đã đến. Kỳ thực, Tiêu Tử Lăng sau khi lấy được địa chỉ đã biết tin tức mà trước đây cậu nghe thấy, kỳ thực có khác biệt, tuy rằng Sở Chích Thiên cũng ở Thanh Ly Viên, nhưng Thanh Ly Viên đó không phải Thanh Ly Viên kia, một nơi là khu dân cư cao tầng, một nơi lại là khu biệt thự xa hoa.

Mà nhóm Sở Chích Thiên chính là sống ở trong một tòa biệt thự xa hoa trong khu biệt thự đó.

Tiêu Tử Lăng mới tới gần đại bản doanh của Sở Chích Thiên, đã nghe thấy ở cửa có một người hét lớn: “Ai?” Nhân viên của tiểu đội cảnh giới đã nhận ra sự tiếp cận của Tiêu Tử Lăng.

“Tôi là mới gia nhập, kêu Tiêu Tử Lăng, ngày hôm nay lại đây báo cáo.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng trả lời.

“Kỳ quái, không phải ngày hôm nay chỉ thu một người sao? Thế nào lại tới thêm một người. . .” Đội viên cảnh giới nói thầm, vừa mới để một người kêu là Ngô Khánh Vân đến báo cáo đi vào, thế nào lại thêm ra một người?

“Cậu chờ ở đây, tôi đi hỏi một chút.”

“Tiểu Lục, có nghe không?”

“Nghe thấy, xin nói!”

“Ở cửa có người, nói bản thân mới gia nhập, kêu Tiêu Tử Lăng, lại đây báo cáo, muốn hỏi một chút có phải hay không?” Đội viên cảnh giới nói với bộ đàm.

“Nga, chờ một chút, tôi hỏi Trần phó đội một chút!” Một hồi đáp lại, “Trần phó đội nói cậu ta chỉ thu một người, hỏi người ta xem là ai thu.”

“Được, tôi hỏi một chút.” Nghe thấy câu trả lời của Tiểu Lục, đội viên cảnh giới ngẩng đầu hoài nghi hỏi: “Người nào thu cậu?”

“Hắn là. . . Sở đội trưởng đi!” Tiêu Tử Lăng có chút chần chừ, lúc đó, hình như câu trả lời của Sở Chích Thiên. . . loáng thoáng có ý thu nhận, bằng không Đồng Hạo Triết cũng sẽ không nói địa chỉ cho cậu a, trả lời như vậy hẳn là không sai nhỉ.

“Cậu ta nói là Sở đội trưởng! A! Sở đội trưởng!” Đội viên cảnh giới vốn nói giọng tuyên đọc như trước, đột nhiên phản ứng lại, thanh âm trong sự chấn kinh trực tiếp tăng lên quãng tám, bèn nhọn có chút chói tai, mắt trừng lườm lườm trừng Tiêu Tử Lăng, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Chỉ nghe thấy bên trong bộ đàm bùm bùm lộp bộp một trận nghiêng trời lệch đất, qua một hồi mới nghe thấy một thanh âm quen thuộc truyền đến, lần này nhận nghe chính là Trần Cảnh Văn: “Lập lại lần nữa, ban nãy lời nói của Tiểu Lục tôi chưa có nghe rõ.”

“Cậu ta nói cậu ta là Sở đội trưởng thu.” Đội viên cảnh giới nhìn Tiêu Tử Lăng như nhìn quái vật, nghi hoặc đầy mặt.

“Sở ca sẽ thu người? Thiệt hay giả? Bất quá Sở ca hiện tại đang tu luyện, không thể quấy nhiễu, hỏi cậu ta còn có người chứng minh hay không?” Trần Cảnh Văn khó có thể tin, nhưng vẫn lý trí hỏi dò tiếp.

“Đồng Hạo Triết!” Không đợi đội viên cảnh giới hỏi thăm, Tiêu Tử Lăng chủ động cung cấp người chứng minh.

“Cậu ta nói là Đồng phó đội!”

“Hạo Triết? Được, anh kêu cậu ta chờ một chút, tôi đi hỏi.” Nhân viên cảnh giới chuyển cáo lời nói của Trần Cảnh Văn cho Tiêu Tử Lăng, kêu cậu chờ chốc lát.

Trần Cảnh Văn đứng ở trong đại sảnh biệt thự, trực tiếp vút bộ đàm cho Lục Vân Đào phụ trách liên lạc bên cạnh, bước nhanh lên lầu hai, gõ gõ cửa gian phòng của Đồng Hạo Triết.

“Mời vào!”

Trần Cảnh Văn mở cửa phòng ra, Đồng Hạo Triết đang rèn đúc thân thể, thấy Trần Cảnh Văn tiến vào, lập tức ngừng lại, thuận tay cầm một cái khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên mặt, hỏi: “Tìm tớ có việc?”

“Có một người kêu Tiêu Tử Lăng, nói là Sở ca thu, còn nói cậu cũng biết.” Trần Cảnh Văn trực tiếp ném ra vấn đề.

Đồng Hạo Triết nghe vậy, tay lau mồ hôi ngừng lại, nở nụ cười: “Tên nhóc đó, nhanh như vậy đã tới?! Tốc độ thực nhanh a! Ha ha!”

“Thật là Sở ca thu?” Về mặt Trần Cảnh Văn hiếu kỳ.

Đồng Hạo Triết nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ý cười càng đậm: “Xem như vậy đi! Tên nhóc đó rất thú vị, về sau cậu sẽ biết!”

Trần Cảnh Văn tức giận lật cho cái nhìn khinh bỉ: “Đều nói cậu là người hiền lành, kỳ thực gian trá nhất, một chút ngụ ý cũng không chịu lộ. Bất quá cậu đã có thể xác định, vậy tớ sẽ thông tri phía dưới để cho cậu ta vào. Đúng rồi, Sở ca có nói, cậu ta được phân công tổ nào hay không?”

“Không có, cậu an bài đi!” Đồng Hạo Triết đáp.

“Được, tớ sẽ an bài cậu ta vào tổ chiến đấu. . .” Trần Cảnh Văn nghĩ có thể để cho Sở ca chủ động mời, khẳng định là một cao thủ, vào tổ chiến đấu thích hợp nhất.

Đồng Hạo Triết nghe vậy, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vã nhắc nhở nói: “Cảnh Văn, cậu tốt nhất gặp mặt rồi hãy an bài so ra thích hợp hơn.”

Hửm?? Trần Cảnh Văn mang theo nghi hoặc đầy đầu rời khỏi gian phòng của Đồng Hạo Triết, nếu Đồng Hạo Triết nói như vậy hẳn là có đạo lý của cậu ta, anh quyết định chờ gặp mặt rồi nói sau.

Ở cửa, Tiêu Tử Lăng rốt cục đợi được thông tri cho đi, đi vào biệt thự trong ánh mắt hâm mộ của đội viên cảnh giới, trong lòng có chút thấp thỏm. Cậu phát hiện được Sở Chích Thiên tuyển nhận vào đội, tựa hồ ở chỗ này là một sự kiện lớn. Cậu có chút không hiểu, những đội viên khác vào đội, chẳng lẽ không phải là do Sở Chích Thiên cho phép sao?

Tiêu Tử Lăng thực chân tướng, Sở Chích Thiên sau ngày thứ nhất của ngày diệt vong khai hỏa tiếng tăm, anh đã đem chuyện của tiểu đội toàn quyền giao cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết phụ trách, mà anh chỉ phụ trách nắm bắt phương hướng lớn. Mà hai người hiểu rõ sâu sắc tính cách của Sở Chích Thiên, biết nếu để cho Sở Chích Thiên chủ động nhận người, phỏng đoán đợi đến lúc vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cũng thu không được mấy người, vì vậy hai ngày nay đều là hai người bọn họ ra mặt phụ trách thu người, mọi người cũng tập mãi thành quen, lúc này đột nhiên nghe thấy có một người là Sở Chích Thiên tuyển nhận, nhất thời dẫn tới sự rung động trong tiểu đội.

Tiêu Tử Lăng đi vào biệt thự, bốn phía đại sảnh có ba bốn người, hoặc đứng hoặc ngồi. Thấy Tiêu Tử Lăng đến, lần lượt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí là không dám tin tưởng.

Ở trung tâm, trên một sofa dài, Trần Cảnh Văn ngồi ở đó uống trà một bộ ưu nhã, đang chờ đợi cậu đến.

“Trần phó đội, chào!” Tiêu Tử Lăng lễ độ bắt chuyện một chút, lộ ra nụ cười ngại ngùng.

Nghe thấy thanh âm, Trần Cảnh Văn nhấp một ngụm trà ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng.

“Phụt. . .” Một ngụm nước trà phun ra, Trần Cảnh Văn chặt vật cầm chén trà trong tay đặt trên bàn trà, sự ưu nhã vốn có biến mất hầu như không còn.

“Cậu mấy tuổi?” Trần Cảnh Văn lau chùi vết trà trên người, hiếu kỳ hỏi.

“Thành niên rồi, 24 tuổi.” Tiêu Tử Lăng quần quýt, vì sao mỗi người đều phải hỏi vấn đề này, chẳng lẽ thoát nhìn mình thực sự nhỏ như vậy sao? Chiều cao của mình cũng có thể chứng minh mình không phải con nít a, ánh mắt của mấy người này là thế quái nào a!

“Thực sự?” Trần Cảnh Văn không tin, những người còn lại ở đại sảnh cũng không tin. Đứa trẻ này rõ ràng chưa thành niên, lừa ai a!

Tiêu Tử Lăng âm thầm lật ra ánh mắt khinh bỉ, giận dữ nói: “Nếu không thì 14, tin không?”

Một bộ biểu tình vốn nên như thế của tập thể cả đám người khiến cho Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa thổ huyết, nói thật hồng có người tin, thuận miệng nói bậy lại tin chắc không nghi ngờ, thế giới này hồng có chân lý.

“Ách, xưng hô cậu là Tiểu Lăng đi, Đồng phó đội đã xác nhận thân phận của cậu, hoan nghênh cậu thành thành viên chính thức của chúng ta, về phần cậu đi tổ nào. . . Xét thấy cậu là đội viên vị thành niên đầu tiên của tiểu đội chúng ta, phải hỏi qua Sở đội rồi mới an bài. Như vậy đi, cậu đi nghỉ ngơi trước đi.” Trần Cảnh Văn quay đầu nói với trợ thủ bên người: “Nhất Long, phiền phức anh an bài nơi ở của Tiểu Lăng một chút.”

Trợ thủ của Trần Cảnh Văn kêu Chân Nhất Long, anh nghe thấy phân phó, lập tức gật đầu nói: “Được, Trần phó đội, tôi lập tức an bài.” Anh vẫy vẫy Tiêu Tử Lăng, tỏ ý cậu đi qua.

Tiêu Tử Lăng vừa định đi qua, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại quay đầu lại thận trọng nghiêm túc nói với Trần Cảnh Văn: “Trần phó đội, ban này anh

nói sai rồi, tôi thực sự thành niên rồi!” Nói xong không nhìn đến ánh mắt của người khác, quay đầu theo Chân Nhất Long đang trong nhin cười, rồi khỏi đại sảnh.

Trong đại sảnh, đột nhiên vang lên một trận tiếng cười! Nghe thấy người nào đó lớn giọng nói: “Tên nhóc này thật thú vị, nhớ tới lúc nhỏ của tôi! Năm tháng thanh xuân làm bộ trưởng thành đó a!”

“Trẻ con thời nay, luôn thích giả làm người lớn!” Trần Cảnh Văn lãnh tĩnh bình luận!

Cút mợ anh đi chứ trẻ con! Tiêu Tử Lăng bi ai rơi lệ! (TT^TT)

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhiệm Vụ? Tôi Đương Nhiên Muốn Đi!

Chân Nhất Long thấy Tiêu Tử Lăng bị những lời đó đả kích thành một khuôn mặt bánh bao tràn đầy nếp nhăn, nhất thời bật cười: “Tất cả mọi người rất thích cậu, yên tâm đi.”

Tiêu Tử Lăng u oán nhìn người có chút cười trên nỗi đau của người khác trước mắt này, chẳng lẽ anh ta nghe không ra trong lời đó có ẩn ý sao? Thích? Chỉ sợ là thích khi dễ khuôn mặt này đi, một đám người vô nhân tính.

Thấy tâm tình Tiêu Tử Lăng không tốt, Chân Nhất Long liền nói sang chuyện khác giới thiệu cho cậu toàn bộ thành viên của tiểu đội.

Kỳ thực đội viên của Sở Chích Thiên cũng không có nhiều nhân viên, tính toán đầu ra đẩy cộng thêm Tiêu Tử Lăng mới có 9 người.

Đội trưởng: Sở Chích Thiên, 23 tuổi, tuyên bố đối ngoại là người dị năng hệ lôi điện, nhưng Tiêu Tử Lăng đã xem qua Sở Chích Thiên chiến đấu thì biết, Sở Chích Thiên ít nhất là người dị năng cấp cao thức tỉnh hai hệ. Về phần dị năng ẩn tàng còn lại là gì, Tiêu Tử Lăng không phải quá rõ, nhưng hẳn là rất mạnh!

Phó đội: Trần Cảnh Văn, 23 tuổi, là một trong hai người bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Sở Chích Thiên, tuyên bố đối ngoại là người thức tỉnh dị năng hệ thủy, anh làm quản lý trừ tính chung thực tế của tiểu đội, vĩnh viễn một bộ hình tượng quý công tử ưu nhã, cơ bản chưa từng thấy qua anh động

thủ. Vì vậy đến tột cùng dị năng của anh đạt tới trình độ nào, đó là một mê đề.

Phó đội: Đồng Hạo Triết, 23 tuổi, là một trong hai người bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Sở Chích Thiên, người thức tỉnh dị năng hệ khí, phụ trách tổ chiến đấu, chiến đấu ở tuyến đầu, tuyệt chiêu sở trường Pháo Không Khí, võ lực siêu cường, là đệ nhất cao thủ sau Sở Chích Thiên.

Đội viên: Chân Nhất Long, 26 tuổi, vốn là thư ký cận thân của Trần Cảnh Văn, người thức tỉnh dị năng hệ quang, thuộc về tổ hậu cần, chủ yếu phụ trách ăn ở sinh hoạt của tiểu đội, cũng là đội y duy nhất của tiểu đội.

Đội viên: Lục Vân Đào, 27 tuổi, người thức tỉnh dị năng hệ phong, cao thủ tinh thông điện tử, vào ngày đầu tiên của ngày diệt vong khi ra ngoài thăm dò được Trần Cảnh Văn phát hiện cũng mời anh gia nhập tiểu đội, một thành viên thuộc về tổ chiến đấu, chủ yếu phụ trách tra xét.

Đội viên: Đới Hồng Phi (vị lớn giọng lúc này), 34 tuổi, người thức tỉnh biến dị lực lượng, một thành viên thuộc về tổ chiến đấu, quân nhân bộ đội đặc chủng, trước khi ngày diệt vong giáng lâm đang trong nghỉ phép, khi đến Thân Thành thăm hỏi bạn thân gặp phải trận tai nạn cực lớn của nhân loại này. Ngày đầu tiên khi trốn khỏi khách sạn mình ở, rơi vào vòng vây của tang thi, lúc nguy nan được Đồng Hạo Triết cứu, sau gia nhập tiểu đội.

Đội viên: Tần Thượng Phong (vị phụ trách cảnh giới ở cửa), 28 tuổi, người thức tỉnh biến dị thánh lực, ngày thứ hai khi thu thập vật tư, được Trần Cảnh Văn phát hiện anh vĩnh viễn đứng ở ngoài phạm vi cảnh giác của tang thi, hiếu kỳ mời anh gia nhập, hiện là một thành viên thuộc về tổ hậu cần, phụ trách nhiệm vụ cảnh giới của đại bản doanh.

Đội viên: Ngô Khánh Vân (mới gia nhập), 25 tuổi, trước mắt không rõ năng lực, theo người của tiểu đội khác nói thì hình như là người dị năng hệ

hỏa, cận chiến cũng rất mạnh, trước mắt được Trần Cảnh Văn an bài gia nhập tổ chiến đấu.

Người cuối cùng chính là bản thân Tiêu Tử Lăng.

Khi ở siêu thị thấy đội ngũ của Sở Chích Thiên có không ít người phụ trách thu thập vật tư, kỳ thực là người sống sót phụ thuộc vào đội ngũ của Sở Chích Thiên, mỗi lần đi ra thu thập vật tư, đều sẽ triệu tập người sống sót vận tải vật tư cho họ, làm thù lao, bọn họ có thể có được ba mươi phần trăm lượng vật tư mà bản thân họ đeo.

Điều kiện này cực kỳ hậu đãi, rất nhiều người đều tranh nhau đến, thậm chí vì tranh đoạt danh ngạch mà phát sinh sự kiện đổ máu. Trần Cảnh Văn bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn chế độ thay phiên, lúc này mới không chế được thế cục, ổn định nhân tâm.

Đương nhiên, nếu muốn sống dễ chịu hơn, tốt nhất có thể gia nhập được đội ngũ của Sở Chích Thiên, mỗi một người sống sót đều có ý nghĩ này, chẳng qua không nói đến Sở Chích Thiên, dù là Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết, cũng yêu cầu rất cao, đến bây giờ cũng chỉ có mấy người thành công.

Bởi vì thoát nhìn tuổi tác của Tiêu Tử Lăng tương đối nhỏ (Tiêu Tử Lăng bí thiết: không nên lúc nào cũng giẫm lên vết sẹo có được không), vì vậy Chân Nhất Long liền an bài cậu vào ở một gian phòng đơn, chỉ có bảy tám mét vuông, tuy gian phòng nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, phong cách chỉnh thể của thiết bị lắp đặt đều là một bộ ngây thơ chất phác. Phỏng đoán chủ nhân nguyên bản của gian phòng này cũng là trẻ con.

Xong, thoát nhìn bỏ không được cái nhãn vị thành niên nữa rồi. Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ. Trái lại lại nghĩ, như vậy có phải càng dễ đạt được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên hay không? Nếu có hiệu quả này, Tiêu Tử Lăng

ngược lại không ngại, vì đạt được mục đích dùng một số thủ đoạn, Tiêu Tử Lăng trọng sinh về từ mặt thế cho rằng đó là theo lý thường phải làm.

Ngày thứ hai gia nhập đội ngũ, sáng sớm, Chân Nhất Long liền nhất nhất thông tri đội viên sau khi ăn xong điểm tâm thì đến đại sảnh tập hợp.

Điểm tâm đơn giản cũng rất phong phú, một cái bánh bao thịt một chén cháo nhạt, một phần dưa muối, một trái trứng gà. Cho dù ở trước mặt thế, người bình thường cũng không ăn được tốt như vậy, Tiêu Tử Lăng hạnh phúc ăn điểm tâm, đây là những ngày ôm được đùi bự đó, so với ngày tháng bị ai trước khi trọng sinh, Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt cho cậu ở kiếp trước!

Sau khi ăn xong không hề nán lại, Tiêu Tử Lăng trực tiếp đi xuống lầu. Trong đại sảnh, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đã ngồi trên sofa chờ mọi người, Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải người tới trễ nhất, chỉ chốc lát sau, toàn thể đội viên đã đến đông đủ.

Trần Cảnh Văn ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, tuyên bố nói: “Ngày hôm nay chúng ta cần đi đến con đường bộ hành ở khu thương nghiệp, mục tiêu là tòa siêu thị y dược trên con đường bộ hành đó.”

Trần Cảnh Văn chỉ chỉ lộ tuyến trên bản đồ, thận trọng nói: “Lần này, bởi vì địa phương cần đến là đường phố thương nghiệp náo nhiệt, vì vậy, chúng ta tuyệt không phải cố giết vào, mà là lén vào. Tranh thủ dưới tiền đề chưa kinh động quá nhiều tang thi, tiến vào tòa siêu thị y dược đó thu thập dược phẩm.”

“Lần hành động này, rất nguy hiểm, chúng ta không chuẩn bị xuất động toàn thành viên, đặc biệt muốn đi thì báo danh trước, chúng ta nghiên cứu một chút.” Đồng Hạo Triết nói tiếp.

Vừa dứt lời, cái giọng lớn của Đới Hồng Phi liền vang lên: “Đồng phó đội có đi không? Đồng phó đội đi thì tôi khẳng định muốn đi.”

Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười hàm hậu gật đầu nói: “VẬY Phi Hồng đại ca cùng đi với tôi đi.” Anh là người phụ trách của tổ chiến đấu đội ngũ Sở Chích Thiên thể nào có thể không tham gia loại hành động quan trọng này.

Tiêu Tử Lăng biết nếu muốn đứng vững gót chân trong đội ngũ nhất định phải có biểu hiện, nhanh chóng giơ tay nói: “Tôi cũng đi!”

“CẬU? THÔI ĐI. . .” Trần Cảnh Văn sửng sốt, vừa định cự tuyệt, ý cười của Đồng Hạo Triết nồng đậm ngắt lời nói: “Không có việc gì, Tiểu Lăng có thể cùng hành động với Sở ca.”

Được rồi, Đồng Hạo Triết phúc hắc muốn xem khuôn mặt băng vạn năm bất biến của Sở Chích Thiên khi thấy tiểu tử này xuất hiện ở trước mặt thì anh ta sẽ có biểu tình gì, tin tưởng khẳng định rất đặc sắc.

Trần Cảnh Văn hồ nghi liếc Đồng Hạo Triết một cái, không biết vì sao anh ta sẽ đề nghị như thế, Sở ca luôn luôn là đơn độc hành động. Nhưng làm bạn bè nên anh sẽ không không cho Đồng Hạo Triết mặt mũi, đành phải đặt nghi vấn ở trong lòng, chuẩn bị sau khi mọi chuyện xong thì tìm Đồng Hạo Triết hỏi rõ ràng.

“VẬY cứ định như thế, còn có người muốn đi hay không?” Trần Cảnh Văn phê chuẩn thỉnh cầu của Tiêu Tử Lăng, lại quay đầu hỏi thăm người khác.

Ngô Khánh Vân nghĩ nghĩ, nói theo: “Tôi cũng tham gia.”

Trần Cảnh Văn thấy người khác không có lên tiếng, một bộ dáng nghe theo an bài, quay đầu nói với Tần Thượng Phong: “Thượng Phong, lần này chủ yếu ỷ vào là chính, vì vậy phải dựa vào thánh lực của anh. Lần này anh cũng đi, hợp tác với Ngô Khánh Vân.”

Tần Thượng Phong có chút hưng phấn nhỏ, liên tục gật đầu: “Vâng, Trần phó đội, bao trên người tôi.” Từ khi gia nhập đội ngũ, còn chưa có cơ hội

đảm nhận nhiệm vụ, anh thời khắc chuẩn bị, lần này rốt cục cũng đến phiên anh.

Sau cùng, Trần Cảnh Văn phân phối công tác của mấy người còn lại, lần này Lục Vân Đào lưu thủ đại bản doanh, Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long là nhân viên hậu cần phụ trách vận tải, mà sáu người Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết, Đới Hồng Phi, Tần Thượng Phong, Ngô Khánh Vân, Tiêu Tử Lăng phụ trách lên vào siêu thị y dược thu thập dược phẩm.

Trần Cảnh Văn vừa mới phân phối xong nhiệm vụ của mọi người, Sở Chích Thiên mặc một áo khoác màu đen, xuất hiện ở trước mặt mọi người, mọi người không hẹn mà cùng đứng dậy, cùng kêu lên: “Đội trưởng!”

Đạm đạm nhìn lướt qua người ở đây, sau cùng ánh mắt rơi lên trên người Trần Cảnh Văn, Sở Chích Thiên hỏi: “Cảnh Văn, an bài xong rồi chưa?”

“Sở ca, đã an bài xong rồi, Hạo Triết còn có bốn vị đội viên khác sẽ cùng hành động với anh.” Trần Cảnh Văn lập tức trả lời.

“Vậy tốt, hiện tại liền xuất phát đi.” Sở Chích Thiên trực tiếp mệnh lệnh.

“Vâng!” Mọi người cùng đáp lời.

Mỗi người bắt đầu cấp tốc hành động, hai chiếc xe việt dã được gia cố dừng ở cửa, Sở Chích Thiên tùy ý leo lên một chiếc.

Đồng Hạo Triết kéo Tiêu Tử Lăng, nói nhỏ: “Đi theo anh!”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, động tác vốn muốn leo lên một chiếc xe khác cũng chậm lại. Thấy Đồng Hạo Triết lên chiếc xe của Sở Chích Thiên, cũng ngồi ở vị trí phó lái, chỗ ngồi bên cạnh Sở Chích Thiên lại là ghế trống.

Tiêu Tử Lăng thoáng nhìn bên cạnh, đội hữu khác sớm đã lên chiếc xe còn lại, vị trí lưu lại duy nhất chính là chỗ bên cạnh Sở Chích Thiên. Bất

đắc dĩ, Tiêu Tử Lăng dưới lời kêu gọi của Đồng Hạo Triết, ngồi xuống bên cạnh Sở Chích Thiên.

Lực áp bách thật lớn, Tiêu Tử Lăng cảm thấy hô hấp tắc trở, không khí bên người Sở Chích Thiên dường như đã đọng lại, đây là khí thể của cường giả sao?

Chẳng qua, vì sao sẽ cảm ứng được một tia không vui? Tâm tình của Sở Chích Thiên không tốt? Tiêu Tử Lăng khá là kinh ngạc.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cạnh Tranh, Bắt Đầu Từ Giờ!

Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long lái xe một đường, dừng lại ở địa phương gần đường bộ hành.

Xe dừng lại, Tiêu Tử Lăng thoát khỏi xe cứ như chạy nạn, động tác này khiến cho Đồng Hạo Triết nhin không được cười ra tiếng, khiến cho Trần Cảnh Văn hiếu kỳ liếc nhìn anh, không biết vì sao anh lại cười.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng, Đồng Hạo Triết nhanh chóng thu liễm nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc xuống xe.

Thấy một màn như vậy, xúc giác buồn đưa lên của Trần Cảnh Văn ngồi trên ghế lái được cấp tốc bắn lên, xoay người về mặt hiếu kỳ nhìn Sở Chích Thiên, hy vọng tìm được chút tin tức gì đó ở trên mặt Sở Chích Thiên.

Ánh mắt Sở Chích Thiên lạnh lẽo, khiến cho Trần Cảnh Văn không tự chủ được rùng mình một cái, nhanh chóng quay đầu lại, không dám làm càn nữa.

Tâm tình có chút phiền muộn, Sở Chích Thiên xuống xe, trong đám người, khuôn mặt mang tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng đặc biệt rõ ràng, một đôi mắt to tròn ướt chuyên chú nhìn anh, vẻ mặt ngây thơ, dường như không biết hành vi của cậu mang đến phiền muộn cho anh.

Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên xuống xe, liền nói với Tần Thượng Phong: “Thượng Phong, anh xác nhận lộ tuyến đi đường một chút, tận lực

chọn đường ít tang thi nhất.”

Tần Thượng Phong gật đầu: “Đã biết, Đồng phó đội.” Dứt lời, nhắm lại hai mắt, chuyên chú nghe, thanh âm bất đồng hợp thành một tấm bản đồ mô phỏng ở trong đầu Tần Thượng Phong, rõ ràng biểu thị hết thấy điểm hoạt động với lộ tuyến hành tẩu của tang thi.

Một lộ tuyến nhìn không thấy sản sinh trong đầu Tần Thượng Phong, Tần Thượng Phong mở mắt, tự tin gật gật đầu về phía mọi người.

Đồng Hạo Triết nhìn về phía Sở Chích Thiên, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Sở Chích Thiên gật gật đầu, tỏ ý Đồng Hạo Triết hành động, lúc này Đồng Hạo Triết mới nói với Tần Thượng Phong: “Thượng Phong, do anh dẫn đường.”

Dưới sự dẫn dắt của Tần Thượng Phong, mấy người vừa đi vừa né, tránh thoát vài tốp tang thi, rốt cục đụng phải cửa ải khó khăn đầu tiên. Do trung tâm thương mại nào đó trước khi ngày diệt vong giáng lâm vừa vặn có một hoạt động mở rộng, vì vậy lúc này trên nguyên con đường đầy ắp tang thi du đảng, bất kể đi như thế nào, đều sẽ kinh động một bộ phận tang thi, nếu không thể nhanh chóng giải quyết, kinh động toàn bộ tang thi, có thể dự liệu được bọn họ sẽ rơi vào bao vây lớn của tang thi, cửu tử nhất sinh.

Giữa lúc Tần Thượng Phong chần chừ, Sở Chích Thiên lãnh tĩnh nhẹ giọng nói: “Chọn một con đường thích hợp nhất, giết qua.”

Tần Thượng Phong nghe vậy gật gật đầu, biểu thị hiểu rõ. Trong đầu mô phỏng mấy lần lộ tuyến hoạt động của tang thi, rốt cục lựa chọn đi qua hành lang xung quanh đối diện trung tâm thương mại, thông đạo 10 mét ngắn ngủi, khoảng chừng có 20 con tang thi đang quanh quẩn qua lại. Nhưng xung quanh chúng một mặt là tường, một mặt khác, cách khá xa

lượng lớn tang thi, chỉ cần nhanh chóng giải quyết, nếu động tĩnh không lớn hẳn có thể né qua được những tang thi đó.

Tần Thượng Phong lựa chọn con đường này, cũng suy nghĩ đến vạn nhất thực sự làm bùng tình đàn tang thi bên cạnh, cự ly xa sẽ để cho bọn họ có thời gian lui lại thoát đi.

Sở Chích Thiên nghe xong kế hoạch của Tần Thượng Phong, hơi hơi gật đầu, biểu thị tán thành đối với sự lựa chọn của Tần Thượng Phong.

Nhưng hơn hai mươi con tang thi trong thông đạo, ai tới thanh lý? Đồng Hạo Triết được trực tiếp bài trừ, động tĩnh dị năng của anh quá lớn, không thích hợp trường hợp này. Như vậy cũng chỉ còn hai người bọn họ.

Sở Chích Thiên suy tư một chút quay đầu liền nói với Ngô Khánh Vân với Đới Hồng Phi: “Hai người các anh phụ trách thanh lý.”

Mặt Ngô Khánh Vân mang sự vui vẻ nói: “Đã biết, Sở ca~!” Đây chính là cơ hội biểu hiện, lần trước ở trong siêu thị, hỏa lực của Đồng Hạo Triết quá mạnh, hẳn chỉ có thể ‘vẽ nước’, căn bản không có cơ hội thể hiện năng lực của hắn để dẫn tới sự chú ý của Sở Chích Thiên. Ngô Khánh Vân rất có dã tâm, hẳn tuyệt không thỏa mãn làm một đội viên bình thường. Nếu hẳn đã có thể nhận được sự sủng ái của ông trời, có được một loại con đường tăng trưởng thực lực nhanh chóng không giống với người thường, như vậy không oai phong một cõi ngạo thị quần hùng thì quá có lỗi với phần ban ân đó. Mà mục tiêu đầu tiên của hắn chính là đứng vững gót chân trong đội ngũ của Sở Chích Thiên trước, sau đó trở thành trợ thủ đắc lực của Sở Chích Thiên, thu được địa vị hẳn nên có.

Đới Hồng Phi không lên tiếng, chẳng qua nắm chặt côn sắt trong tay, hai mắt lộ ra ánh đỏ thị huyết, đằng đằng sát khí.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe thấy không có phần của cậu, sốt ruột thấp giọng liên thanh nói: “Em thì sao? Em thì sao?” (Tiểu Lăng đã quyết định dùng

thủ đoạn bán ‘nhan sắc’ để giành được sự tín nhiệm của Thiên ca nên từ giờ sẽ chuyển xưng hô thành em nhá =)))

Sở Chích Thiên liếc mắt nhìn cậu, bỏ lại một câu: “Đoạn hậu!”

Đoạn hậu? Tiêu Tử Lăng hồ nghi quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy cách không xa phía sau, một đám tang thi vô ý thức đang du đãng tràn đầy không mục đích, căn bản không có một con tang thi phát hiện bọn họ, cậu đoạn cái gì hậu a?

Không đợi Tiêu Tử Lăng phản ứng lại, Sở Chích Thiên vung tay lên: “Hành động!”

Tiêu Tử Lăng phiến muộn nhìn Ngô Khánh Vân với Đới Hồng Phi đánh về phía tang thi gần nhất như mãnh thú xuất chuồng. Một người tay cầm côn sắt sạch sẽ lưu loát đánh trái đánh phải, tang thi bên người nhất thời óc vỡ toang, té ngã xuống đất. Mà trong tay phải người còn lại đột nhiên xuất hiện một đường ánh sáng lạnh vạch về phía cổ tang thi, người mới đi ngang qua, tang thi đã đầu thân chia lìa, tay trái lại có cục hỏa diễm màu đen, không có khí tức nóng rực, nhưng chỉ cần đụng tới tang thi, tang thi sẽ tự cháy trở thành đồng tàn tích trong thời gian vài giây, có thể thấy được nhiệt độ của hỏa diễm đó, tuyệt không phải hỏa diễm bình thường.

Tốc độ thanh lý của hai người đều cực nhanh, không đến ba mươi giây, tang thi trong thông đạo đã được đả thông.

Tiêu Tử Lăng hơi hơi nhíu mày, hoài nghi nhìn về phía Ngô Khánh Vân. Chẳng lẽ hãn cũng là người biến dị tốc độ? Nhưng không quá giống, lực lượng của hãn cũng không kém, cho dù hàn quang ở tay phải là một lưỡi đao sắc bén, không có lực lượng nhất định thì không có biện pháp nhẹ nhàng giải quyết được những con tang thi bình thường đó như vậy. Tiêu Tử Lăng kiếp trước vốn là một người biến dị tốc độ, thập phần rõ ràng sở đoản của người biến dị tốc độ.

Hơn nữa hỏa diễm màu đen ở tay trái lại là cái gì? Loại hỏa diễm đó căn bản không giống như sẽ xuất hiện ở thế giới này, bình thường người dị năng hệ hỏa chỉ có hỏa diễm màu đỏ bình thường, cho dù tiến hóa thành người dị năng hệ hỏa cấp cao, Tiêu Tử Lăng cũng từng thấy qua, đó là một loại hỏa diễm màu lam, tuyệt đối không phải loại màu đen này. Tuy rằng không biết năng lực tiến hóa chung cực của người dị năng hệ hỏa có phải là hỏa diễm màu đen hay không, nhưng hiện tại ngày diệt vong mới vừa bắt đầu, căn bản không có khả năng có người thoáng cái đã tiến hóa đến trình độ chung cực. Kinh nghiệm kiếp trước của Tiêu Tử Lăng rõ ràng nói cho cậu, Ngô Khánh Vân trước mắt, năng lực của hắn rất có vấn đề.

Tần Thượng Phong chắc lưỡi nhìn hai người, không ngờ tới hai người mạnh như thế, như vậy ban này mình quán quýt cái gì chứ?

Sở Chích Thiên thấy con đường phía trước đã không còn trở ngại, trực tiếp bước về phía trước, khi đi ngang qua Ngô Khánh Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn. Ngô Khánh Vân mừng rỡ như điên, hắn biết hắn đã thu được sự tán thành của Sở Chích Thiên, hắn lớn mật dùng ra kỹ năng riêng một ngọn cờ của hắn đã đạt được hiệu quả trong lý tưởng. Sở dĩ Ngô Khánh Vân lớn mật sử dụng, đó là bởi vì hắn tin tưởng trên thế giới này, không có ai sẽ nhận ra được năng lực mà hắn sử dụng tuyệt đối không phải là dị năng, mà là kỹ năng đến từ hệ thống trò chơi.

Đúng vậy, nếu thế giới này không có trọng sinh, có lẽ thực sự không có người biết, thế nhưng vận khí của Ngô Khánh Vân thực sự không tốt, bên cạnh hắn, trong đội ngũ của Sở Chích Thiên đã có một lỗ thủng giống hắn - người trọng sinh Tiêu Tử Lăng! Đồng thời Tiêu Tử Lăng đã sản sinh hoài nghi đối với hắn.

Tiêu Tử Lăng thấy động tác của Sở Chích Thiên, hai mắt nhất thời đỏ đố kị. Vì sao thứ mình muốn đạt được lại bị người khác lấy đi chứ? Cậu cũng muốn lấy được sự tán thành của Sở Chích Thiên, mà không phải sự không đếm xỉa hiện tại. Đúng vậy, một đường lại đây, Tiêu Tử Lăng rõ ràng cảm

thụ được sự không đếm xỉa với sự không tín nhiệm của Sở Chích Thiên đối với cậu, chẳng lẽ khuôn mặt này thực sự ấu trĩ đơn thuần như vậy? Khiến cho mình thoát nhìn không đáng tin như vậy?

Tiêu Tử Lăng, cậu thực chân tướng! Sự thực chính là như thế.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy mục tiêu nhân sinh của cậu hiện tại đang ở vào trạng thái nguy cơ, người cạnh tranh lớn nhất của cậu xuất hiện rồi.

Ngô Khánh Vân, ta nhất định phải tìm ra bí mật người ẩn tàng, sau đó đánh bại người, bảo tọa đàn em của Sở Chích Thiên ta tuyệt đối sẽ không nhường cho người! Tiêu Tử Lăng âm thầm phát thệ trong lòng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cầu Cứu, Chỉ Có Người Mới Biết.

Trải qua thông đạo kia, mấy người không đụng tới cửa ải khó khăn nào nữa, có mấy tình cảnh tương tự, Tần Thượng Phong lớn mật hơn rất nhiều, không do dự nữa, trực tiếp lựa chọn một lộ tuyến tang thi tương đối rải rác, giết qua.

Tiêu Tử Lăng ở trên đường lặng lẽ mang kính râm, nếu muốn biết bí mật của Ngô Khánh Vân, Linh Nhân là một pháp bảo quan trọng. Có một số thứ trong mắt người ta không cách nào thấy, có lẽ Linh Nhân có thể nhìn ra được một hai.

Quả nhiên, dưới Linh Nhân, mỗi lần Ngô Khánh Vân chém giết tang thi, trên thân tang thi sẽ có một đường ánh sáng trắng cường liệt bay về phía Ngô Khánh Vân, mà Đới Hồng Phi giết chết tang thi, cũng có một chùm ánh sáng nhạt nhỏ yếu bay về phía Ngô Khánh Vân, mà Đới Hồng Phi lại không có hiện tượng này.

Hơn nữa, quanh thân đoàn nhận ở tay phải với hỏa diễm ở tay trái của Ngô Khánh Vân không có một tia phản ứng năng lượng, dường như là sản sinh ra từ trống rỗng. Mà trên hai tay nắm gậy sắt của Đới Hồng Phi lại có một tầng năng lượng màu trắng nhạt bao lấy. Nhớ lại khi ở siêu thị, khi Đồng Hạo Triết sử dụng Pháo Không Khí, năng lượng xung quanh cũng sẽ bạo động theo kỹ năng đó.

Tiêu Tử Lăng từng tự mình nghiệm chứng qua, khi bản thân di động hai chân cũng sẽ có một luồng năng lượng vây quanh, Tiêu Tử Lăng suy đoán

đó là nguồn gốc năng lượng thức tỉnh. Nếu Ngô Khánh Vân không có sự biểu hiện của năng lượng, như vậy cơ bản khẳng định năng lực của hân tuyệt không phải đến từ thức tỉnh, như vậy tột cùng nguồn gốc của hân đến từ cái gì? Lại vì sao nhìn bề ngoài loại năng lực đó lại giống với dị năng thức tỉnh như vậy?

Giải đáp được một vấn đề, vô số vấn đề theo nhau mà đến, nghi vấn trong lòng Tiêu Tử Lăng càng ngày càng nhiều.

Dọc đường đi rất thuận lợi, không có kinh động đàn tang thi lớn, mọi người rốt cục cũng thấy tấm biển siêu lớn của siêu thị thuốc. Thế nhưng, cửa lại bị tang thi chen chúc chật ních, trên con đường mọi người nhất định phải đi qua cũng có không ít tang thi đang du đãng.

Tình hình này chỉ còn nước thanh lý hết tang thi mới có thể đi vào hiệu thuốc lớn, nhưng vì không làm cho xung quanh có càng nhiều tang thi hơn, yêu cầu bọn họ nhất định phải thanh lý hết tang thi này trong thời gian siêu ngắn, điều này không thể nghi ngờ là tương đối rắc rối.

Ngô Khánh Vân thấy tình cảnh này bắt đầu quần quýt lên, có cần tiếp tục biểu diễn kỹ năng mới của hân hay không. Một đường lại đây tang thi mà hân cùng với Đới Hồng Phi giết chết đã làm cho hân thăng được một cấp, thu được một điểm kỹ năng, hân đã thăng cấp cho một kỹ năng -- Minh Long Tức. Minh Viêm là kỹ năng đơn thể, mà Minh Long Tức lại là kỹ năng phạm vi nhỏ. Hiện tại tình hình này, không thể nghi ngờ Minh Long Tức là kỹ năng giết quái tốt nhất, thế nhưng có thêm một loại năng lực, hân có chút không biết phải giải thích thế nào.

Giữa lúc Ngô Khánh Vân quần quýt, Sở Chích Thiên lại đi lên một bước, năm ngón tay cùng giương lên, khẽ quát một tiếng: “Thiên La Địa Vọng!”

Chỉ thấy không trung xuất hiện một vùng mạng lưới điện quang, trong chớp mắt đã bao trùm lấy tang thi ở cửa, chỉ nghe thấy một trận tiếng nổ

bùm bùm lốp bốp, hấp dẫn hết tang thi ở năm sáu mét xung quanh, nhao nhao tuôn về phía cửa.

Một chuyện khiến người ta kinh thán xảy ra, chỉ cần vừa tiếp xúc mạng lưới màu bạc lóe điện quang kia, tang thi sẽ trực tiếp bị giật thành một đồng than, tràng cảnh mà bọn Tiêu Tử Lăng thấy chính là những con tang thi đó như thiêu thân lao đầu vào lửa tuôn về phía mạng lưới màu bạc lóe điện quang kia, sau đó tinh hạch liền rơi trên mặt đất tựa như trời mưa, phát sinh thanh âm thanh thúy có chút dễ nghe.

Ngô Khánh Vân thấy giá trị kinh nghiệm xông thẳng lên tựa như hỏa tiễn, rất nhanh đã đột phá một cấp lại thêm một cấp, liên tục thăng ba cấp mới đình chỉ, sự tăng lên của giá trị kinh nghiệm mới chầm chậm lại. Hắn vào ngày diệt vong sau khi hôn mê tỉnh lại, phát hiện mình có được hệ thống thăng cấp của trò chơi, hết thấy tang thi sẽ thành giá trị kinh nghiệm, chỉ cần giết chết lượng tang thi nhất định, là có thể thăng cấp thu được kỹ năng với cường hóa thân thể, hắn ba ngày qua cay cay đắng đắng giết quái thăng cấp chẳng qua cũng mới thăng được ba cấp, đó là đã bao gồm cả một cấp thăng vừa rồi, thế nhưng một dị năng của Sở Chích Thiên, để cho hắn liên tục thăng ba cấp, hiệu quả đó còn là vì chẳng qua ở trạng thái tổ đội, phân đều cho 6 người, nếu là một người, sợ rằng liên tiếp thăng sáu cấp cũng không có vấn đề gì. Kỹ năng đó của Sở Chích Thiên đã giết chết bao nhiêu tang thi? Khẳng định con số rất kinh người. Người so với người tức chết người, bản thân đã rất may mắn, thế nhưng Sở Chích Thiên lại càng như con cưng của trời, vừa thức tỉnh đã có được kỹ năng có lực sát thương lớn như vậy, hệ lôi điện, thực sự quá mạnh mẽ. Ngô Khánh Vân có chút sùng bái nhìn Sở Chích Thiên, bất quá hắn tin tưởng chỉ cần hắn tiếp tục thăng cấp, hắn tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Sở Chích Thiên.

Kỹ năng của Sở Chích Thiên duy trì khoảng chừng một phút đồng hồ, điện quang rốt cục tắt, mạng lưới màu bạc chậm rãi biến mất trong không

khí. Mấy người Tiêu Tử Lăng rốt cục thấy rõ tròng cảnh bị bao trong mạng lưới điện quang.

Chỉ thấy ở cửa chất đầy từng đồng từng đồng tro cháy đen, một trận gió thổi qua, tro theo gió tán đi, lộ ra từng miếng tinh hạch lỏng lánh. Mọi người hít ngược một hơi, đàn tang thi khiến cho người dị năng bình thường cử tử nhất sinh ngay dưới dị năng của Sở Chích Thiên, tro tàn khói bay, đơn giản như thế.

Giữa lúc tất cả mọi người vì năng lực cường đại của Sở Chích Thiên mà chấn kinh, Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhân lại phát hiện năng lượng vốn nồng đậm xoay quanh toàn thân Sở Chích Thiên lúc này lại gần kề số không, vốn toàn thân không có bất kỳ điểm nhỏ màu tím đại biểu nhược điểm nào, lúc này, trái tim, yết hầu, trán đều xuất hiện, điểm nhỏ màu tím sáng rực đó rõ ràng chỉ rõ nhược điểm trí mạng của Sở Chích Thiên.

Phóng thích kỹ năng đó, Sở Chích Thiên liền suy yếu đến mức này, cho dù là Tiêu Tử Lăng cũng có thể kích sát được anh, Tiêu Tử Lăng nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, Sở Chích Thiên liên tiếp phóng hai kỹ năng, năng lượng trên người cơ bản không ít đi bao nhiêu, có thể thấy được yêu cầu phóng thích của kỹ năng hiện tại kia rất hà khắc, tuyệt không phải một kỹ năng bình thường.

Quả nhiên, tuy rằng trên mặt Đồng Hạo Triết đứng bên cạnh vẫn bảo trì nụ cười hàm hậu như trước, nhưng trên tay lại lặng yên không tiếng động xuất hiện một viên năng lượng, thời khắc phòng bị người khác đánh lén Sở Chích Thiên.

Xem ra Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết tuyệt không tin nhiệm mấy người bọn họ, đương nhiên cũng có thể là để ngừa vạn nhất, là một loại khảo nghiệm đối với mọi người. Dù sao những người vừa mới gia nhập tiểu đội như bọn họ, tín nhiệm nhất định phải chậm rãi bồi dưỡng.

Mọi người khôi phục bình thường, Sở Chích Thiên tỏ ý lập tức thanh lý chiến quả, tinh hạch rất hữu dụng, tuy rằng chẳng qua chỉ là sơ cấp, nhưng đối với người dị năng vừa mới thức tỉnh mà nói, những cái đó đều là năng lượng tiến hóa, đương nhiên không thể lãng phí.

Trong tiệm thuốc, do tang thi ở gần cửa đều bị hấp dẫn tới cửa mà bị giật thành tro tàn, vì vậy sau khi mọi người đi vào cửa tiệm thuốc tuyệt không thấy tang thi nào, bất quá, Tần Thượng Phong nhắc nhở mọi người tang thi bên trong hiệu thuốc lớn thực không ít.

Mọi người một bên thu thập dược phẩm, một bên từ từ xâm nhập hiệu thuốc lớn. Vẫn là Đới Hồng Phi với Ngô Khánh Vân mở đường, do Tiêu Tử Lăng đoạn hậu. Chậm rãi từng chút từng chút thanh lý tang thi du đang trong hiệu thuốc, mọi người chọn chọn lựa lựa rốt cục chỉnh lý ra 6 bao dược phẩm lớn nhất định cần thiết.

Do Đồng Hạo Triết dẫn dắt, ba người Đới Hồng Phi, Tần Thượng Phong, Ngô Khánh Vân mỗi người mang hai bao lớn chuẩn bị vận một nhóm dược phẩm về chỗ xe trước, sau đó lại quay lại thu thập dược phẩm, mà Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên thì ở lại tiệm dược tiếp tục thu thập.

Thấy bốn người đi xa, khi Tiêu Tử Lăng đang muốn nói chuyện với Sở Chích Thiên, lại bị Sở Chích Thiên ngăn lại, Tiêu Tử Lăng có chút mất mát, chẳng lẽ ngay cả nói Sở Chích Thiên cũng không muốn nói với mình sao? Mình bị ghét đến loại tình trạng này?

Khi Tiêu Tử Lăng đang thương xuân buồn thu, Sở Chích Thiên hung hăng gõ đầu cậu một cái, lãnh ngôn nói: “Bên kia có thanh âm, kêu cậu đi xem xem, tới cùng cậu có nghe không?” Biết ngay tên nhóc này không đáng tin cậy mà, vậy mà dám phân tâm trong tiệm thuốc tràn đầy tang thi, ngay cả mình tới gần cậu ta cũng không biết, thật không biết cậu ta sống qua ba ngày vừa rồi thế nào.

“Nga? A?” Tiêu Tử Lăng vô ý thức đáp lại, sau cùng rốt cục tỉnh táo lại, “Động tĩnh gì? Nơi nào?” Cảnh giác nhìn xung quanh, cứ như một con thỏ nhỏ ra ngoài kiếm ăn, sợ rằng giây tiếp theo sẽ trở thành thức ăn của mãnh thú khác.

Sở Chích Thiên câm lặng, chỉ nhìn phương hướng nào đó. Được rồi, Sở Chích Thiên bình tĩnh lại, đối với Tiêu Tử Lăng anh xem như đã triệt để từ bỏ, tính toán với cậu ta, thực sự sẽ bị cậu ta làm tức chết.

Theo đường nhìn của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng rốt cục thấy được bên kia tường có cánh cửa thủy tinh đang đóng, lúc này có bóng người đang đánh thủy tinh, một khuôn mặt lớn dán trên thủy tinh, miệng khép khép mở mở, dường như đang nói chuyện chào hỏi với bọn họ.

“Người hay là tang thi?” Tiêu Tử Lăng kinh ngạc hỏi.

Hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng một cái, môi hơi mỏng của Sở Chích Thiên thốt ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Hai chữ này vừa xuất ra, Tiêu Tử Lăng cũng hơi hơi đỏ mặt một chút, bởi vì cậu đã thấy trên cửa thủy tinh dán chữ SOS, người ở bên trong đang điên cuồng chỉ vào mấy chữ đó, hô to cứu mạng.

Ách, dường như chỉ có người mới biết cầu cứu, tang thi còn chưa có công năng này!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Được Cứu, Ba Nữ Nhân!

Tiêu Tử Lăng thấy cửa thủy tinh dường như bị khóa, người bên trong mở không ra, người bên ngoài cũng vào không được, có chút khó xử nói: “Cái này, đi vào thế nào a!” Nếu Đồng Hạo Triết ở đây, trực tiếp một cái Pháo Không Khí đã đối phó được rồi.

Sở Chích Thiên lạnh lùng vút xuống một câu: “Cậu, đối phó.” Không đợi Tiêu Tử Lăng đáp lại đã trực tiếp xoay người rời đi, chỉ để lại Tiêu Tử Lăng nghẹn họng nhìn trân trối không kịp phản ứng.

Đối phó? Đối phó thế nào? Cũng không phải người biến dị lực lượng, cậu là tốc độ, tốc độ đó a!! Tức giận nhìn chăm chăm bóng lưng của Sở Chích Thiên, hung hăng giơ ngón giữa.

Còn chưa có buông xuống, Sở Chích Thiên đột nhiên quay đầu lại, lãnh nhãn bắn phá qua, Tiêu Tử Lăng sợ đến mức trực tiếp xoay người, âm thầm lè lưỡi, không dám quay đầu lại nhìn biểu tình của Sở Chích Thiên. Có lẽ đã không còn loại áp lực vì sinh tồn mà phải dùng hết toàn lực ở kiếp trước, nên Tiêu Tử Lăng dần dần hồi phục tính cách trước đây khi cha mẹ chưa mất, hoạt bát hơn. Đương nhiên cũng bởi vì sự hiểu lầm của bọn Sở Chích Thiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng vô ý thức bày ra theo hướng phương diện này.

Tiêu Tử Lăng xoay người bỏ lỡ ý cười trong mắt Sở Chích Thiên, nếu thấy có lẽ sẽ không còn luôn quần quýt bởi việc không chiếm được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên nữa.

Sở Chích Thiên lắc đầu thở dài trong lòng, thế nào lúc đó nhất thời mềm lòng thu tên dở hơi này, trong tiểu đội còn chưa có một người dám đụng ngón giữa với anh, bao gồm cả hai người bạn của anh. Bất quá anh cũng biết mệnh lệnh của anh thập phần làm khó Tiêu Tử Lăng, nhưng nếu không khiến cho Tiêu Tử Lăng đau đầu khó chịu, chính anh sẽ lại càng khó chịu.

Được rồi, Sở Chích Thiên thừa nhận trong lòng, anh không thể nhìn được Tiêu Tử Lăng khoái hoạt! Bởi vì mỗi lần thời điểm Tiêu Tử Lăng khoái hoạt thì chính là thời điểm anh phiền lòng.

Đương nhiên, Sở Chích Thiên hạ mệnh lệnh kia tuyệt không phải đơn thuần vì làm khó Tiêu Tử Lăng, anh còn có một dụng ý quan trọng hơn, đó chính là anh nhất định phải đơn độc hành động, bởi vì anh có một bí mật tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết, bao gồm cả bạn bè của anh, huống chi là Tiêu Tử Lăng chứ.

Lưu lại một mình Tiêu Tử Lăng phát sầu với cửa thủy tinh, cậu đã tìm đến một bình chữa cháy ở một góc siêu thị, hung hăng đập cửa thủy tinh, nhưng cửa thủy tinh này thoát nhìn như thủy tinh, kỳ thực không phải, kiên cố muốn chết, bình chữa cháy đập qua vậy mà chỉ để lại một chút vết tích va chạm nhỏ, một chút ảnh hưởng đối với chỉnh thể cũng không có.

Không có cách nào cậu chỉ có thể lần nữa mở ra Linh Nhân của cậu, muốn lấy được một số gợi ý từ trong đó. Dưới trạng thái Linh Nhân, Tiêu Tử Lăng thấy được tình cảnh bên trong cánh cửa, bên trong có ba người sống sót, nhưng không phát hiện được trên cửa có gợi ý nhược điểm gì, thấy không có đường tắt có thể đi, chỉ còn một đường bạo lực phá cửa.

Tiêu Tử Lăng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể nhận mệnh mà nhắc lên bình chữa cháy, liều mạng đập về phía cửa thủy tinh, mỗi lần đều đập trên cùng một điểm rơi, hy vọng gia tăng được lực phá.

Quả nhiên, cực lực gõ hơn mười cái, cửa thủy tinh dưới trạng thái Linh Nhân, chỗ bị đánh rớt cực cũng xuất hiện được một điểm nhỏ màu tím nhàn nhạt. Có hi vọng! Tâm tình Tiêu Tử Lăng sục sôi lên, cuối cùng cũng có thể hoàn thành chuyện Sở Chích Thiên bàn giao xuống.

Tiêu Tử Lăng nhiệt tình mười phần, gỡ kính râm xuống, vung múa cánh tay vài cái, bắt đầu chuyên tâm đập lên cửa thủy tinh. Không bao lâu sau, chợt nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm của Đồng Hạo Triết: “Dô, Tiểu Lăng, em đang làm gì vậy?”

Tiêu Tử Lăng nhìn lại, hóa ra bốn người Đồng Hạo Triết đã trở về, lúc này đang hiếu kỳ nhìn cậu. Tiêu Tử Lăng ngượng ngùng nói: “Bên trong có người cầu cứu, Sở ca kêu em đối phó cánh cửa này. Bất quá cánh cửa này rất kiên cố, em đang đập đây.”

Cửa thủy tinh lúc này có một vết rạn hình mạng nhện không lớn, hành vi gõ đập trong khoảng thời gian này của Tiêu Tử Lăng vẫn có chút hiệu quả.

Đồng Hạo Triết đi tới gõ gõ cửa thủy tinh, có chút kinh ngạc nói: “Không tồi a, phỏng theo nhựa chống đạn, xem như là một loại tài liệu hữu cơ cao cấp, thập phần kiên cố, ông chủ nhà này thực rất hào phóng, dùng loại tài liệu này làm cửa cách ly, không biết đặt thứ gì quan trọng.”

Đồng Hạo Triết rất hiếu kỳ đến tận cùng bên trong có cái gì, liền kêu Đới Hồng Phi thay thế Tiêu Tử Lăng. Đới Hồng Phi không hổ là người biến dị lực lượng, chẳng qua đánh hơn mười cái, cửa thủy tinh đã bị đánh nát vỡ tan, mảnh vỡ tung tóe ra theo thanh âm loảng xoảng xoảng.

“A!” Truyền đến một chuỗi tiếng thét chói tai kinh hoàng, người sống sót bên trong bị tiếng vang với mảnh vỡ đột nhiên đến đó làm cho cả kinh mặt hoa thất sắc. Ba người sống sót đều là nữ, còn là những cô gái xinh đẹp mỗi người một phong cách. Các cô vừa thấy bọn Đồng Hạo Triết liền nhin

không được khóc rống chảy nước mắt, trên mặt mang theo sự vui mừng sống sót sau tai nạn.

Ba cô gái lần lượt kêu Giang Khinh Ngừ, Lưu Như với Trương Ngải Ngải.

Giang Khinh Ngừ, 26 tuổi, trên người có một loại lão luyện mạnh mẽ vang dội, là một thành phần trí thức cấp cao, trước mắt là quản lý nghiệp vụ của một công ty nào đó, trước khi ngày diệt vong giáng lâm vừa lúc mua thuốc ở tòa siêu thị y dược này.

Lưu Như, 28 tuổi, đã làm vợ người, toàn thân lộ ra một luồng ấm áp, là một nữ nhân tựa như nước, mặt thể giáng lâm vừa vặn đến tòa siêu thị y dược này mua thuốc cho chồng.

Trương Ngải Ngải, 18 tuổi, học sinh cấp ba, là một cô gái hoạt bát, khi cười thì có hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, thập phần đáng yêu. Bởi vì đau bụng, vì vậy đến tòa siêu thị này mua dược phẩm, lại đụng phải ngày diệt vong giáng lâm.

Ba người thập phần may mắn, tuyệt không có cảm nhiễm bệnh độc trở thành tang thi.

Gian phòng cũng không lớn, chỉ có trên dưới 10 mét vuông, bên trong chất một số rương, lưu lại không có bao nhiêu đất trống. Tiêu Tử Lăng thấy không gian bên trong không phải quá lớn, liền cùng Ngô Khánh Vân lưu lại bên ngoài, cảnh giới xung quanh, phòng ngừa tang thi đột nhiên xuất hiện.

Ba người Đồng Hạo Triết, Đới Hồng Phi cùng Tần Thượng Phong đi vào gian phòng, liền phát hiện một góc tận cùng bên trong, còn có một tang thi mặc tây trang cao cấp, đầu bị đập thành bùn nhão nằm ở nơi đó.

Nhìn ra được sự nghi vấn của bọn Đồng Hạo Triết, Giang Khinh Ngừ lão luyện trình bày, người đó là ông chủ của siêu thị, ngày diệt vong giáng lâm,

thấy người xung quanh đều biến thành tang thi, lúc nguy nan mang theo các cô không bị cảm nhiễm trốn vào gian phòng nghỉ này, đáng tiếc, người vào cuối cùng là ông, không cẩn thận bị tang thi truy kích cào bị thương, dưới tình thế cấp bách ông ta đã khóa cứng cửa chính, phòng ngừa tang thi tiến vào. Đáng tiếc chính là tuy rằng phòng ngừa được tang thi tiến vào, lại không có cách nào ngăn cản được ông vì cảm nhiễm mà biến thành tang thi, ba người rơi vào đường cùng, đành phải liên thủ đập chết ông, mới may mắn sống sót.

Đồng Hạo Triết nghe xong tự thuật của các cô, lộ ra nụ cười hàm hậu, lấy ra thức ăn của mình giao cho các cô đã đói ba ngày. Có lẽ trông Đồng Hạo Triết quá mức hàm hậu thành thật, một bộ dáng người hiền lành khiến cho tâm tình của ba người từ từ ổn định lại, buông xuống cảnh giác bắt đầu ăn ngấu nghiến thức ăn Đồng Hạo Triết mang cho bọn họ.

Giữa lúc các cô chuyên tâm ăn, Đới Hồng Phi nhận được một ánh mắt của Đồng Hạo Triết, liền lặng lẽ đi đến góc kiểm tra thi thể.

Rất nhanh Đới Hồng Phi lặng lẽ trở lại bên cạnh Đồng Hạo Triết, lắc lắc đầu với anh, biểu thị không có phát hiện điểm gì đáng ngờ. Đồng Hạo Triết gật gù đầu, đầu mi nhíu một chút lại cấp tốc giãn ra, lần nữa treo nụ cười ôn hậu lại trên mặt, tiếp tục sắm vai hình tượng người tốt của anh.

Tần Thượng Phong thì trước khi tiến vào đã được an bài chỉnh lý kiểm tra những thứ trong phòng, xem xem có thứ bọn họ cần thiết hay không. Lúc này anh phát hiện gian phòng này vậy mà có không hề ít dược liệu quý cao cấp, đây chính là trân phẩm mà trước khi mặt thể cũng mua không được a! Tần Thượng Phong hưng phấn nói với Đồng Hạo Triết: “Đồng phó đội, nơi này có không ít dược liệu quý cao cấp, hơn nữa thế mà còn có dược phẩm cấm nữa nga.”

Cái gì gọi là dược phẩm cấm, kỳ thực là thuốc không cho phép bán ra ngoài, nhưng chỉ cần có tiền kiểm, thương nhân cái gì cũng dám làm, ông

chủ của tòa siêu thị loại lớn này cũng như thế.

Đồng Hạo Triết thoáng nhìn, có thuốc giảm đau morphine, có thuốc kích thích khiến người ta hưng phấn, còn có một số các loại dược phẩm buôn lậu, đều là hàng tốt, những món này đều là thứ chiến đội bọn họ cần thiết.

Gật gật đầu, Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười cười mở kêu Tần Thượng Phong cấp tốc đóng gói chở đi, thu hoạch của lần đi ra này thực sự rất lớn.

Trong cao hứng, Đồng Hạo Triết tuyệt không chú ý tới, Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải thấy hành động của bọn họ, đột nhiên nhìn nhau cười, hết thảy đều ở trong tình lặng!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Xuyên Qua, Tiểu Thuyết Không Phải Vạn Năng.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy tự giới thiệu của ba nữ nhân, nhìn không được thăm dò nhìn vào trong, tuy rằng cậu không rõ Sở Chích Thiên kiếp trước đến tột cùng có bao nhiêu nữ nhân, nhưng nữ nhân Giang Kinh Ngữ kia ở mạt thể vẫn rất có danh, bởi vì cô là nữ nhân duy nhất thành công thượng vị từ trên giường của Sở Chích Thiên, trở thành bộ trưởng bộ hậu cần của căn cứ Lăng Thiên, thu được thực quyền.

“Ừm, quả nhiên Giang Kinh Ngữ rất xinh đẹp, chẳng qua đẹp đến mức có chút vênh váo hung hăng, cũng chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể khống chế được loại nữ nhân đó.” Tiêu Tử Lăng âm thầm cảm thán, trên mặt không tự chủ được hiện ra vẻ hâm mộ, Sở Chích Thiên thực sự diễm phúc không cạn a.

“Cậu đang nhìn cái gì?” Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lẽo, quen thuộc đến mức có chút quá phẫn.

Tiêu Tử Lăng không hề nghĩ ngợi thốt ra: “Mấy nữ nhân này thật xinh đẹp a, đội trưởng nhà ta có diễm phúc rồi.” Vừa dứt lời, liền cảm thấy lãnh khí không ngừng tỏa ra bên cạnh, nhìn không được rung mình một cái, chợt nghe thấy bên cạnh có người che miệng cười khùng khục.

Tiêu Tử Lăng vô ý thức quay đầu nhìn về phía địa phương phát sinh tiếng cười, liền thấy Ngô Khánh Vân đang che miệng cười to. Bất quá, nụ cười này rất nhanh bị một đạo lãnh quang đông cứng ngắt, Tiêu Tử Lăng cảm thấy hàn khí bên cạnh càng tăng lên.

Nếu Ngô Khánh Vân ở nơi kia, vậy bên cạnh nói chuyện với cậu là ai? Chuông cảnh báo của Tiêu Tử Lăng vang điên cuồng, biết lần này đại sự không ổn, lại còn hy vọng xa vời không phải vị mà mình nghĩ kia, chẳng qua câu nói kế tiếp đã đánh vỡ huyền tưởng của cậu.

“Tôi ngược lại muốn biết, cậu thế nào biết tôi có điểm phúc?” Khẩu khí của Sở Chích Thiên là hồ hững, ý lạnh trong khung xương lại quá rõ.

“Ách? Khí chất của Sở ca vương bá uy vũ, là nữ nhân thì đều trốn không thoát được mị lực của anh, là những nữ nhân đó có phúc.” Tiêu Tử Lăng quay đầu lại cười sặc có chút nịnh nọt nói. Cái gì là tiểu nhân, bộ diện mạo hiện tại của Tiêu Tử Lăng chính là nó, thế nhưng cậu trông quá ngây thơ, ngược lại khiến người ta cảm thấy nịnh nọt có chút đáng yêu.

“Nga? Thực sự?” Ánh mắt đông chết người của Sở Chích Thiên liếc nhìn cậu, bắn thẳng đến mức khiến trái tim nhỏ bé của Tiêu Tử Lăng nhảy loạn thành thịch thịch thịch, một luồng ý lạnh từ lòng bàn chân xông lên thẳng tới đỉnh đầu, da đầu tê dại một trận.

“Thực sự!” Ánh mắt của Tiêu Tử Lăng là thuần khiết, cao thượng, nghiêm túc. Dường như đang nói cho Sở Chích Thiên, hết thấy ban này đều là hư huyền, cậu rất ngoan, tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời nói kia.

Sở Chích Thiên hung hăng trừng Tiêu Tử Lăng hạ quyết tâm liều chết không thừa nhận một cái, anh có dự cảm, tiểu đội của anh bởi vì sự tồn tại của Tiêu Tử Lăng mà phiền phức sẽ nhiều hơn. Sở Chích Thiên từ trước đến giờ chưa từng hối hận bắt đầu nghĩ lại sự thỏa hiệp trước đây có phải là bắt đầu của một sai lầm hay không.

Thấy Tiêu Tử Lăng vẫn là vẻ mặt cười ngu vô tội, Sở Chích Thiên bắt đầu, chỉ có thể quay đầu nói với Ngô Khánh Vân: “Xảy ra chuyện gì?”

Ngô Khánh Vân kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, không ngờ tới Sở Chích Thiên lãnh khốc vô tình trong lời đồn vậy mà đơn giản buông tha

Tiêu Tử Lăng như vậy, bất quá Tiêu Tử Lăng là do Sở Chích Thiên tự mình tuyển nhận, vốn đã không giống với người thường. Hắn cũng không dám làm càn, nhanh chóng đoan chính thái độ trả lời: “Bên trong có ba người sống sót, đều là nữ, Đồng phó đội đang xử lý.”

Đồng Hạo Triết trong phòng nhỏ nghe thấy thanh âm của Sở Chích Thiên, nhanh chóng đi ra nói: “Sở ca, nơi này có ba người sống sót, an bài thế nào?”

An bài thế nào? Sở Chích Thiên nghe nói như thế, trong lòng nhất thời khó chịu. Anh lãnh nhân đảo qua Đồng Hạo Triết, cái tên này có phải đã nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng, cố ý đến gây phiền muộn cho anh hay không?

Đồng Hạo Triết bị cái liếc mắt kia của Sở Chích Thiên quét khiến toàn thân lạnh buốt, chẳng lẽ mình nói sai cái gì? Trước đây đều là nói như vậy a. Đồng Hạo Triết rất vô tội, anh căn bản không có nghe thấy mấy lời Tiêu Tử Lăng nói, chẳng qua khéo thay ứng đối với lời nói của Tiêu Tử Lăng, tai bay vạ gió a.

Thấy ánh mắt vô tội y chang Tiêu Tử Lăng, mi mắt Sở Chích Thiên thoáng nhếch, có chút bất mãn nói: “An bài thế nào? Còn cần tôi dạy cho cậu?”

Ách? Đồng Hạo Triết sửng sốt, cảm thấy Sở Chích Thiên nói không sai. Ngay từ đầu Sở Chích Thiên đã an bài, người sống sót không có chỗ đi thì toàn bộ đến ở vào phòng trống trong tiểu khu, về phần người mới có tiềm lực, thu hay không thu do chính bọn họ quyết định. Mình thật đúng là hỏi một vấn đề ngu ngốc, khó trách Sở ca sẽ khó chịu. Đồng Hạo Triết tự mình phê bình.

Ba nữ nhân trong phòng theo Đồng Hạo Triết đi ra, thấy được Sở Chích Thiên, ngoại trừ Lưu Như, hai mắt của hai người khác nhất thời sáng ngời,

hơi hơi lộ ra biểu tình hưng phấn kích động, nhưng rất nhanh lại khôi phục yên bình.

Thấy Đồng Hạo Triết đã lĩnh ngộ lời nói của anh, tâm tình của Sở Chích Thiên lúc này mới tốt hơn chút, tiếp tục hỏi: “Thu thập được phẩm thể nào rồi?”

“Góp nhặt thêm 6 bao được phẩm thường dùng, bất quá có kinh hỉ bất ngờ, trong gian phòng đó có được liệu cao cấp với một số được phẩm cấm hi hữu, là thứ tiểu đội chúng ta cần thiết.” Về mặt Đồng Hạo Triết hưng phấn, thu hoạch lần này thật không tồi a.

“Có thể lấy đi hết một lần không?” Sở Chích Thiên nhìn thoáng qua vật phẩm trong phòng nhỏ, tính toán lực phụ trọng của mấy người.

“Sợ rằng không được.” Đồng Hạo Triết tiếc nuối nói.

Lúc này, Giang Khinh Ngữ phía sau Đồng Hạo Triết nhin không được chen vào nói: “Sở ca, chúng em cũng có thể hỗ trợ lấy đồ vật.”

Nghe nói như thế, ánh mắt Sở Chích Thiên nhẹ nhàng đảo qua nhóm ba người Giang Khinh Ngữ, mặt không biểu cảm lần nữa trở lại trên người Đồng Hạo Triết: “Bốn người các cậu chờ đi một nhóm trước, tôi với Tử Lăng chờ ở chỗ này.”

“Được.” Đồng Hạo Triết gật gật đầu, an bài ba người còn lại tận lực mang thêm nhiều vật phẩm, chuẩn bị xuất phát.

Giang Khinh Ngữ thấy Sở Chích Thiên căn bản không để ý đến cô, có chút cáu giận khẽ cắn môi, trong lòng nói thầm: “Chuyện gì xảy ra vậy, không phải trên tiểu thuyết nói Sở Chích Thiên với Giang Khinh Ngữ là nhất kiến chung tình sao, tuy rằng về sau Sở Chích Thiên có không ít nữ nhân, nhưng yêu nhất chính là Giang Khinh Ngữ, vì vậy Giang Khinh Ngữ

mới có thể chứng quân bộ hậu cần quan trọng nhất của căn cứ Lăng Thiên.”

Hóa ra Giang Khinh Ngữ hiện tại tuyệt không phải Giang Khinh Ngữ vốn dĩ, mà là một người xuyên qua, kêu Tào Kha Linh. Đến từ tương lai 500 năm sau, cô thích xem tiểu thuyết TV, đặc biệt thích tiểu thuyết, vương giả truyền kỳ Sở Chích Thiên khai sáng thế giới mới trong phim truyền hình. Đối với người có vô số truyền thuyết này, cô mê đến phát cuồng, vì thế cô xem hết thấy tiểu thuyết, TV với điện ảnh về Sở Chích Thiên, có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Trong các loại tiểu thuyết, Giang Khinh Ngữ đều là người thắng cuối cùng, là nữ nhân Sở Chích Thiên yêu nhất, cho dù là tiểu thuyết theo hướng BL, Giang Khinh Ngữ đều là nữ nhân mà Sở Chích Thiên suốt đời không cách nào từ bỏ. Cho nên cả ngày cô đều nghĩ nếu cô có thể trở thành Giang Khinh Ngữ vậy tốt bao nhiêu a, có thể có một hồi tình yêu kinh thiên động địa với vương giả mặt thể.

Không ngờ tới, có một ngày rốt cục mộng tưởng cũng trở thành sự thật, cô xuyên qua, xuyên qua tới trên người Giang Khinh Ngữ tha thiết ước mơ, vào thời khắc mặt thể sắp sửa giáng lâm, tới thời đại của Sở Chích Thiên.

Cô dựa theo kịch bản gốc của tiểu thuyết mà đi, trong gian dục phẩm của siêu thị này, lần đầu chạm mặt với Sở Chích Thiên, vốn hẵn là thiên lôi câu động địa hỏa, trong sát na bắn ra lửa tình yêu, vì sao yên bình không gợn sóng như thế? Là Sở Chích Thiên giấu quá sâu, hay là ấn tượng mà mình cho anh chưa đủ?

Tào Kha Linh, không, nếu xuyên qua đến trên người Giang Khinh Ngữ, vậy nên kêu Giang Khinh Ngữ.

Giang Khinh Ngữ quyết định lần nữa xuất kích thăm dò Sở Chích Thiên: “Sở ca, chẳng lẽ anh cho rằng chúng em là nữ nhân, thì không có năng lực?” Cô nâng nhẹ cằm, có chút cao ngạo lại mang chút bất mãn nhìn Sở

Chích Thiên. Sở Chích Thiên thích nữ nhân tự cường tự lập, cô nhất định phải biểu hiện ra.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Giang Khinh Ngữ đứng ở trước mặt mình, hơi hơi bĩu khóe môi, quay đầu, tuyệt không để ý tới nữ nhân mặt dày mày dạn này, rõ ràng tuổi tác lớn hơn so với mình, mình cũng không quen cô ta, còn mỗi lời mỗi câu Sở ca.

Siêu thị đột nhiên tĩnh lặng một mảnh, mặt của Giang Khinh Ngữ nhất thời đỏ bừng, xấu hổ không biết vì sao, ngay cả Trương Ngải Ngải có ăn ý với cô cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến mức ngây người, quên tiến lên giúp cô hòa hoãn bầu không khí.

Đột nhiên truyền đến một tiếng xì cười, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này. Mọi người quay đầu nhìn về phía địa phương phát sinh tiếng cười, chỉ thấy Tiêu Tử Lăng đã che miệng lại, liên tục lắc đầu, mắt to ngập nước vô tội nhìn bọn họ, tựa hồ muốn nói, cậu không phải cố ý.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trọng Sinh? Thế Giới Này Hỗn Loạn Rồi.

Giang Khinh Ngữ bởi vì tiếng cười của Tiêu Tử Lăng mà tìm được bậc thang xuống, mặt mang tức giận nho nhỏ nói với Tiêu Tử Lăng: “Cậu cười cái gì? Chẳng lẽ tôi nói sai rồi?”

“Không có, không có.” Tiêu Tử Lăng vội vã lắc đầu, cậu thực không muốn đắc tội cô, vạn nhất cô còn được Sở Chích Thiên coi trọng như kiếp trước, đắc tội cô khẳng định sẽ bị cô trả thù, nữ nhân đều rất mang thù.

“Vậy cậu cười cái gì?” Giang Khinh Ngữ không buông tha.

Tiêu Tử Lăng có chút khó xử, nói thật ra khẳng định sẽ chọc tức Giang Khinh Ngữ, nhưng hiện tại kêu cậu chế một lời nói dối cũng khó, bởi vì thực sự không có lý do gì hay để giải thích vì sao cậu cười.

Sự do dự của Tiêu Tử Lăng dẫn tới sự chú ý của Sở Chích Thiên, thanh âm thanh lãnh theo sát đến: “Tôi cũng muốn biết, cậu đang cười cái gì?”

Giang Khinh Ngữ vui vẻ trong lòng, Sở Chích Thiên tuyệt đối không phải không chút động lòng như anh biểu hiện, có lẽ anh là một nam nhân loại hình muộn tao* (là dịch âm của từ tiếng anh Man Show, chỉ những người bề ngoài lãnh tĩnh trầm mặc, thực tế là người rất giàu tình cảm, nội hàm, rất ít biểu lộ cảm xúc), cho dù thực sự có cảm tình đối với cô, chỉ sợ cũng sẽ không đơn giản biểu lộ, khó trách trong tiểu thuyết Giang Khinh Ngữ đều là chủ động xuất kích. Hai mắt Giang Khinh Ngữ trong suốt vô cùng, lòng tin vốn bị đả kích lại khôi phục.

Tiêu Tử Lăng thấy ông chủ lớn lên tiếng, không dám không đáp, có lẽ sẽ đắc tội Giang Khinh Ngũ, gặp phải sự trả thù của cô, nhưng trước mắt phải dỗ dành cha mẹ áo cơm của mình trước đã, chuyện về sau thì về sau hẵng nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Tiêu Tử Lăng thoáng định chủ ý, lập tức treo lên nụ cười thuần khiết nói: “Tuổi tác của tỷ tỷ hẳn là lớn hơn so với Sở ca đi. . . Vì vậy nghe tỷ tỷ kêu Sở ca, em cảm thấy rất buồn cười.” Một bộ ngây thơ dường như không biết lời này đâm người bao nhiêu. (Lời bộc bạch: Thân, chẳng lẽ không phải đang nói chính cậu sao?) (Anh cũng lớn hơn ‘Sở ca’ người ta mà cũng gọi Sở ca thân, còn dám nói người ta =)) mặt dày!)

Giang Khinh Ngũ nghe vậy mặt nhất thời đỏ lên, trong lúc nhất thời lại á khẩu không trả lời được.

“Tên nhóc nhà cậu, Giang tỷ tỷ kêu vậy là tôn trọng Sở ca, không hiểu đừng nói mò.” Trương Ngải Ngải bên cạnh rốt cục phản ứng lại, lập tức phản bác khiển trách. Nghĩ thầm thiếu niên này thật là hư, chuyện gì không đề cập lại đề cập chuyện đó.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy tuyệt không có tức giận, trái lại vẻ mặt thụ giáo liên tục gật đầu: “Nga, là như vậy a! Vậy là em hiểu lầm.”

Không biết vì sao biểu tình của Tiêu Tử Lăng càng thành khẩn, lại càng khiến người ta cảm thấy việc này buồn cười, lần này, đội viên khác của tiểu đội Sở Chích Thiên cũng nhin không được cười rộ lên, bọn họ nhìn nhìn Giang Khinh Ngũ, lại so sánh với Sở Chích Thiên, vốn còn không cảm thấy không được tự nhiên, hiện tại vừa nhìn, ừm, kêu một tiếng Sở ca quả nhiên rất không hài hòa.

Ý cười thoáng đảo qua trong mắt Sở Chích Thiên, nhanh đến mức khiến người ta không thể nào phát hiện. Trong mắt mọi người, vẫn bảo trì một bộ biểu tình lạnh lùng, từ chối cho ý kiến đối với câu trả lời của Tiêu Tử Lăng.

Mặt Giang Kinh Ngừ bởi vì tròng cười của mọi người mà có chút rức rờ, cô xấu hổ lại mang chút ai oán nhìn về phía Sở Chích Thiên, hy vọng anh có thể ngăn lại hành vi vô lễ của những thủ hạ, bộ vẻ mặt ủy khuất đó vậy mà có chút đầm đìa đáng yêu. Đáng tiếc Sở Chích Thiên ngay cả hứng thú liếc nhìn cô một cái cũng không có, không công lãng phí bộ biểu tình khiến người ta trù mến đó.

Trương Ngải Ngải ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, đi đến trước mặt Sở Chích Thiên đáng yêu ngây thơ nói thẳng: “Sở ca, anh xem, Giang tử tử đều sắp khóc rồi, Giang tử tử vốn không rõ tuổi tác của Sở ca, theo mọi người gọi anh Sở ca cũng rất bình thường, đều là tên nhóc đó, thực sự là đáng hận!” Nói xong phồng gương mặt, cố ý giả trang một bộ biểu tình ghét bỏ, tàn bạo trừng Tiêu Tử Lăng một cái.

Tên nhóc này, ở trung hậu kỳ ngày diệt vong của kiếp trước chưa từng nhìn thấy qua có bên cạnh Sở Chích Thiên, khẳng định ở giai đoạn trước đã toi rồi. Trương Ngải Ngải căn bản không sợ đắc tội đối với thứ vật hy sinh đó. Chỉ cần thu được sự tín nhiệm của Giang Kinh Ngừ, nhất định sẽ chiếm được vị trí nhỏ nhoi ở căn cứ Lăng Thiên. Trương Ngải Ngải rất rõ Giang Kinh Ngừ tương lai đại biểu cho cái gì, trước đây cô nhìn lên cô ta, hâm mộ cô ta. Lần trọng sinh này, cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm chị em tốt của Giang Kinh Ngừ, sau đó. . .

Sở Chích Thiên nhìn lướt qua cô gái giả vờ thiên chân khả ái trước mắt, cười nhạt, thầm nghĩ: Giả bộ đáng yêu cũng giả như vậy, còn chưa có đáng yêu bằng Tiêu Tử Lăng. Ý nghĩ này mới hiện lên, trong lòng Sở Chích Thiên rồi rầm một trận, lửa giận vô danh theo đó mà sinh, thoáng chuyển đầu, tàn bạo nhìn chăm chú Tiêu Tử Lăng một cái phát tiết sự bất mãn của anh.

Một cái liếc mắt này, Tiêu Tử Lăng khó hiểu, rõ ràng mình nói lời thật a, vì sao cậu lại khiến người ta ghét? Cậu rất vô tội nhún nhún vai, trải trải tay

(͡ ͡ _ ͡) ͡), biểu thị bất đắc dĩ, ánh mắt có chút khinh bỉ nhìn về phía Sở Chích Thiên, lên án Sở Chích Thiên trọng sắc khinh đức.

Bộ dáng này chọc Sở Chích Thiên trực tiếp cốc lên đầu cậu một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biểu tình kiểu gì thế?” Chỉ dựa vào chút sắc đẹp đó? Quá khinh thường Sở Chích Thiên anh rồi, nhất định phải hung hăng giáo dục tên nhóc này một phen, bằng không sẽ bò lên trên đầu anh cũng không chừng.

Tiêu Tử Lăng phiến muộn xoa xoa đầu, từ khi thành niên đã hồng còn bị cốc đầu, thành niên lâu như vậy cộng thêm 10 năm kiếp trước, lâu đến mức sắp khiến cậu quên tư vị bị cốc đầu, không ngờ tới khi gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên thì bình thường luôn ôn lại cảm giác đó, có thể thấy được mình ở trong đội quá không có địa vị, muốn thành đàn em đắc lực của Sở Chích Thiên, còn phải nỗ lực a.

Mà trong lòng Giang Khinh Ngữ lại có chút mơ hồ, không biết nên cao hứng hay là thất vọng, bề ngoài Sở Chích Thiên giáo huấn Tiêu Tử Lăng, hình như là vì sự vô lễ của cậu ta. Thế nhưng, Sở Chích Thiên cũng không có biểu thị gì với cô, thật giống như cô chẳng qua chỉ là một người qua đường, cô thực sự tiến vào mi mắt của anh rồi sao? Giang Khinh Ngữ đột nhiên không có nắm chắc.

Trương Ngải Ngải ngược lại là vẻ mặt hưng phấn, lời của cô khiến cho Sở Chích Thiên có điều hành động, có phải đại biểu cô đã lưu lại được ấn tượng ở chỗ Sở Chích Thiên hay không? Cô không muốn giống như kiếp trước nữa, sống tạm cầu thả lao khổ khổ đốn, cô nhất định phải đứng ở nơi cao, làm một người ở vị trí cao, người khinh thường mình kiếp trước cô đều sẽ nhất nhất trả thù lại. . .

Lúc này, bọn bốn người Đồng Hạo Triết đã chinh lý được phẩm hoàn tất, mỗi người đều đeo trọng lượng lớn nhất. Trước khi đi, Đồng Hạo Triết hỏi: “Sở ca, anh còn có gì phân phó?”

“Nếu có thể, mang nhóm cô ta đi đi.” Sở Chích Thiên lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân rất phiền, nhắm mắt làm ngơ mới tốt.

Đồng Hạo Triết còn chưa trả lời, Trương Ngải Ngải nhảy ra đầu tiên: “Sở ca, chúng em cũng có thể mang chút đồ, chờ Đồng ca trở về chúng ta hãy cùng nhau đi.” Phải biết rằng bên cạnh Sở Chích Thiên luôn luôn có một đám người, muốn đối thoại với anh rất trắc trở, hiện tại bọn Đồng Hạo Triết vừa đi, chỉ còn lại Sở Chích Thiên với tên nhóc kia, còn có ba người các cô, đây không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt tiếp xúc anh, sao có thể bỏ qua?

Giang Khinh Ngữ lúc này cũng phản ứng lại, liên tục gật đầu: “Chúng ta cũng thừa lúc này, thu thập thêm một chút dược phẩm, có thể lấy thêm nhiều một chút thì là một chút, về sau lại đến sợ rằng sẽ khó hơn.” Rất nhanh tang thi sẽ tiến hóa, trong tiểu thuyết từng đề cập qua, tang thi tiến hóa nhanh nhất chỉ cần 3 ngày.

Đồng Hạo Triết nghe xong lời này cảm thấy có chút đạo lý, liền nói: “Ừ, tôi cảm thấy vẫn nên lưu lại trước so ra tốt hơn, để cho các cô gái hỗ trợ thu thập dược phẩm trước, lần này chúng ta chủ yếu là vận hàng, chú ý chính là tốc độ, mang theo các cô gái sẽ có chút không thuận tiện, vẫn nên cùng nhau chạy cuối cùng thì tương đối thỏa đáng hơn, anh thấy thế nào? Sở ca?”

Sở Chích Thiên vốn chỉ vì muốn thanh tịnh, Đồng Hạo Triết nói như thế, anh cảm thấy có đạo lý liền hơi hơi gật đầu, biểu thị tán thành. Anh nghĩ nếu hai nữ nhân đó thực sự phiền chịu không nổi nữa, thì mang Tiêu Tử Lăng đi tiệm thuốc đông y lâu 2 kiểm tra một phen, chung quy sẽ có cơ hội thoát khỏi.

Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải thấy thế ánh mắt lần nữa đối diện nhau, lộ ra vẻ mặt tung tăng, vì thời cơ tốt sắp đến mà kích động.

Tiêu Tử Lăng vốn đã mật thiết chú ý hai người bọn họ, thấy một màn như vậy, khóe miệng hơi hơi cong, quay đầu như cười như không nhìn Sở Chích Thiên một cái. Thăm nghĩ lần này lại có kịch hay xem rồi.

Bất quá trong lòng Tiêu Tử Lăng cảm thấy có một chút kỳ quái, mục đích của hai nữ nhân này rất rõ ràng, nhắm ngay Sở Chích Thiên không buông tay, lúc này, tuy rằng Sở Chích Thiên cũng rất cường đại, nhưng tuyệt không có ngạo thị quần hùng như ở hậu kỳ mật thế, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt, các cô lại chưa từng thấy qua năng lực của Sở Chích Thiên, lại như thế nào có thể khẳng định được Sở Chích Thiên nhất định là cường giả? Hay các cô cũng giống cậu là người trọng sinh?

Tiêu Tử Lăng vừa nghĩ tới đây, nhất thời mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra, trong lòng có chút chột dạ, nếu là người trọng sinh, mấy cô ả khẳng định rõ ràng bên cạnh Sở Chích Thiên có người nào, như vậy cậu không phù hợp với nhân vật ở kiếp trước có phải cũng bị mấy cô ả hoài nghi hay không? Vạn nhất phần hoài nghi đó bị Sở Chích Thiên biết, có thể thấy được tương lai của mình là một mảnh bi kịch thế nào.

Mọi nó, thế giới này thật hỗn loạn, có một Ngô Khánh Vân đoán không ra được nội tình tranh vị trí đàn em còn chưa tính, hiện tại lại thêm hai nữ nhân không biết có phải người trọng sinh hay không, có một người còn là người bên gối của Sở Chích Thiên ở kiếp trước, thế này có còn cho cậu sống nữa hay không? Bất quá, ban nãy mấy cô ả nhìn mình lại không có biểu tình gì dị dạng. . . Không thể thư giãn! Ai biết mấy cô ả có phải làm bộ hay không. Nhất định phải triệt để biết rõ nội tình của hai nữ nhân đó, tốt nhất không phải người trọng sinh, bằng không. . . Ánh mắt Tiêu Tử Lăng âm ngoan, nếu nhất định phải chết một người, tuyệt đối không phải cậu.

Đồng Hạo Triết mang theo người rời khỏi hiệu thuốc, toàn bộ siêu thị hiệu thuốc đột nhiên lâm vào một trận yên lặng, mấy người ở lại mỗi người đều dự định mục đích của mỗi người. Chỉ có Lưu Như, vẻ mặt bàng hoàng, không biết nên làm cái gì!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gia Nhập? Tiểu Đội Không Thu Nữ Nhân!

Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải ở một bên lặng lẽ hàn huyên vài câu, rất nhanh, liền thấy Trương Ngải Ngải đi đến trước mặt Tiêu Tử Lăng chào hỏi: “Này, vị tiểu huynh đệ này, xưng hô thế nào a?”

Tiểu huynh đệ? Bị một mỹ mi nhỏ hơn mình rất nhiều xưng hô như thế, không thể nghi ngờ Tiêu Tử Lăng rất bi ai, bất quá Tiêu Tử Lăng đã bị đả kích đến chết lặng, vì vậy rất bình tĩnh trả lời: “Tiêu Tử Lăng.”

“Ha ha, hóa ra là tiểu đệ Tử Lăng a, chị kêu Trương Ngải Ngải, kêu chị Ngải Ngải tử đi!” Trương Ngải Ngải nụ cười đầy mặt vỗ vỗ bờ vai Tiêu Tử Lăng, vẻ mặt tự đến tự quen nói.

Biểu tình Tiêu Tử Lăng cổ quái nhìn Trương Ngải Ngải một cái, kiên định lắc lắc đầu.

Trương Ngải Ngải biến sắc, giận dữ nói: “Thế nào, cậu khinh thường chị?”

Tiêu Tử Lăng thuần khiết nở nụ cười, chớp chớp hai mắt tròn ướm, một bộ hồn nhiên nói: “Chỉ có bà xã của Sở ca chúng em mới xưng tử. . . Nếu không chờ chị thành đại tỷ của chúng em rồi em sẽ gọi chị như vậy đi.” Biểu tình manh đáng yêu, nói chuyện lại tức chết người không đền mạng.

Sắc mặt Trương Ngải Ngải càng thêm khó coi, trong lòng thì lửa giận đang thiêu: “Tên nhóc chết bầm này, quá đáng hận.”

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng mặt vốn băng lãnh lại càng lạnh hơn. . . Tên nhóc đó vậy mà dám lấy anh ra làm tấm bia, hóa ra ở trong mắt cậu đại ca là để dùng như thế.

Trương Ngải Ngải nỗ lực khống chế lửa giận của bản thân không nên bộc phát ra, nửa ngày mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười thoáng mang theo cứng nhắc nói: “Tiểu đệ Tử Lăng, ban này khi Đồng ca đi kêu chúng ta thu thập một chút dược phẩm cần thiết, bọn chị không rõ là cái nào, cậu dẫn bọn chị cùng thu thập đi.”

Điều hổ ly sơn? Nga không, là dương đông kích tây, ám độ Trần Thương. Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời nói của Trương Ngải Ngải đã biết mấy cô ả chuẩn bị điều mình đi, lưu lại một mình Sở Chích Thiên để mấy cô ả tiếp cận, xem ra mấy cô ả đã thương lượng do Trương Ngải Ngải phụ trách dời cậu đi, chỉ sợ Giang Kinh Ngữ cũng là người ở lại để tiếp cận Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng lần nữa hâm mộ điểm phúc của Sở Chích Thiên, không cần Sở Chích Thiên làm gì, tự có gái đẹp đến dâng mình, không có cơ hội cũng phải sáng tạo cơ hội, khó trách Sở Chích Thiên trong lời đồn ở kiếp trước ‘hồng phần’ khắp thiên hạ, đều là tự động dâng lên cửa cho không thì có gì không ăn.

Nếu mấy cô ả đã tính toán xong rồi, vậy phối hợp một chút đi. Tiêu Tử Lăng nghĩ có lẽ có thể lặng lẽ quan sát hai nữ nhân này tới cùng là thần thánh phương nào, đương nhiên chính yếu là do cậu thích buồn đùa lê muồn thăm xem kịch vui.

Tiêu Tử Lăng mục đích không trong sạch mang theo Trương Ngải Ngải đồng dạng cũng mục đích không trong sạch, cùng với Lưu Như vể mặt mê mang, chân tay luống cuống, bắt đầu đại can quét trong siêu thị.

Bất quá rất nhanh Tiêu Tử Lăng thất vọng rồi, Sở Chích Thiên sau khi Tiêu Tử Lăng mang mấy cô gái rời đi, liền ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng

thần, một bộ thái độ lạnh lùng cự tuyệt quấy rầy khiến cho dự định của Giang Khinh Ngữ triệt để thất bại.

Không ai có thể không nhìn đến khí thế bá đạo bài xích hết thảy xung quanh Sở Chích Thiên, đến gần một bước cũng không có khả năng, chỉ có cường giả cùng đẳng cấp với Sở Chích Thiên mới có thể chịu đựng được luồng uy áp đó, đáng tiếc Giang Khinh Ngữ tuyệt không phải.

Tiêu Tử Lăng chỉ điểm một phen liền tách riêng với mấy cô nàng nhóm Trương Ngải Ngải thu thập dược phẩm, đương nhiên ngoại trừ một túi lớn dược phẩm trên tay, cậu cũng chiếm dụng không ít hàng cá nhân vào không gian của mình, đáng tiếc Sở Chích Thiên ở bên cạnh, không dám quá phận. Trực giác nói cho cậu, nếu cậu che giấu không cẩn thận khẳng định sẽ bị Sở Chích Thiên bắt được.

Rất nhanh Tiêu Tử Lăng về tới điểm khởi đầu, tiếp theo Trương Ngải Ngải cũng trở về, sau cùng mới là Lưu Như. Giang Khinh Ngữ thấy các cô trở về thì thở dài một tiếng, Sở Chích Thiên thực sự là một đại pháo đài khó phá được.

Trương Ngải Ngải trở về vừa thấy tràng cảnh này đã biết Giang Khinh Ngữ tuyệt không thành công, mắt thấy bọn Đồng Hạo Triết sắp trở về, nếu không bắt chặt sợ rằng về sau càng khó có cơ hội gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên.

Cô chớp mắt, rốt cục quyết định ném ra lợi thế lớn nhất của cô.

Khi Trương Ngải Ngải ần ần nghe thấy tiếng bước chân, đột nhiên ôm đầu mình, thống khổ rên rỉ ngồi xồm xuống, co thành một đoàn.

Giang Khinh Ngữ thấy thế có chút khẩn trương nhỏ, từ khi gặp mặt với Trương Ngải Ngải, mới gặp như đã quen lâu, tuy rằng tuổi tác của Trương Ngải Ngải nhỏ hơn rất nhiều so với cô, nhưng tư tưởng quan điểm của cô bé rất đúng tâm tư của cô, cảm tình của hai người tốt dường như chị em

ruột thịt vậy, đột nhiên thấy vẻ mặt Trương Ngải Ngải thống khổ, tránh không được có chút lo lắng.

“Thế nào rồi, Tiểu Ngải?” Giang Kinh Ngữ ngồi xổm xuống đỡ lấy Trương Ngải Ngải, khẩn trương hỏi thăm.

Trương Ngải Ngải nhắm mắt, trong miệng gián đoạn nói một câu nói tương đồng: “Nguy hiểm, nhanh rời đi. . . Nguy hiểm, nhanh chóng rời đi.”

Đồng Hạo Triết vừa về đến liền thấy bộ tràng cảnh này, anh giương mắt hỏi Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng cũng là khó hiểu đầy mặt, lắc lắc đầu, biểu thị mình cũng không rõ.

Trương Ngải Ngải kịch liệt run run lên, đột nhiên hét lên một tiếng, mở mắt, thấy Sở Chích Thiên liền hô lớn: “Sở ca, nhanh chóng rời đi, nơi này có tang thi tiến hóa, nguy hiểm a!”

Dị năng? Tiêu Tử Lăng thừa lúc lực chú ý của mọi người đều ở trên người Trương Ngải Ngải, lặng lẽ mở ra Linh Nhân, lại không thấy bất kỳ sự tồn tại của năng lượng nào trên người Trương Ngải Ngải. Kỳ quái? Thế nào lại có thêm một dị năng không mang theo năng lượng? Thật là dị năng sao? Tiêu Tử Lăng hồ đồ cũng rối loạn.

Sở Chích Thiên nhú mày, vừa rồi anh dùng tinh thần lực cảm thụ siêu thị này liền cảm thấy có chút không thích hợp, đáng tiếc anh tìm nửa ngày cũng không tìm được chỗ không ổn, chẳng lẽ Trương Ngải Ngải có thể phát hiện? Sở Chích Thiên bắt đầu có chút hứng thú đối với năng lực của Trương Ngải Ngải.

Mặc kệ Trương Ngải Ngải nói là thực hay không, nhanh chóng rời khỏi siêu thị là thỏa đáng nhất, Sở Chích Thiên không chần chừ trực tiếp mệnh lệnh Đồng Hạo Triết cầm lấy lượt hàng hóa cuối cùng, mang theo ba nữ nhân được cứu ra chuẩn bị trở về.

Rất nhanh, mọi người liền rời khỏi siêu thị, ngay trong nháy mắt bọn Sở Chích Thiên rời đi, siêu thị vốn đã được thanh lý sạch sẽ đột nhiên lại xuất hiện lượng lớn tang thi. Tựa hồ bọn chúng là xuất hiện từ trống rỗng, không tùy ý du đãng nữa, trái lại dẫu vào đây, dựa theo tuyến đường đặc biệt bắt đầu du đãng bồi hồi. Một góc ẩn mật nào đó của siêu thị, một con tang thi đặc biệt, băng lãnh nhìn chăm chăm bóng lưng của Sở Chích Thiên, chính là nó đã nhận ra được sự cường đại của Sở Chích Thiên, dùng chỉ lệnh đặc thù của nó để cho một bộ phận tang thi ẩn núp đi, vốn còn muốn đánh lén, đáng tiếc lại tìm không được nhược điểm trí mạng, vì vậy chỉ có thể thoái nhượng.

Trên đường, Đồng Hạo Triết hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Ngải a, dị năng kia của em là thế nào vậy a?”

Trương Ngải Ngải ngại ngại cười: “Em cũng không biết, chẳng qua sẽ cảm thụ được, thậm chí thấy được một số chuyện rất đặc biệt hoặc là chuyện nguy hiểm, em đặt tên cho nó gọi là năng lực biết trước.”

Đồng Hạo Triết kinh thán nói: “Năng lực này thật không tồi a, mỗi ngày đều có thể biết trước sao?”

“Còn chưa biết, bởi vì em còn chưa từng huấn luyện qua.” Trương Ngải Ngải có chút ngượng ngùng.

“Không có việc gì, ngày diệt vong vừa mới bắt đầu, rất nhiều dị năng đều còn chưa biết dùng như thế nào kìa, tất cả mọi người đang trong nghiên cứu.” Đồng Hạo Triết an ủi.

Trương Ngải Ngải nhìn nhìn Sở Chích Thiên, lại nhìn nhìn Đồng Hạo Triết đôn hậu, cảm thấy vẫn là Đồng Hạo Triết dễ nói chuyện hơn, vì vậy cô lạnh lẽo tới gần Đồng Hạo Triết nhỏ giọng nói: “Đồng ca, chúng em có thể gia nhập tiểu đội của các anh không? Sở ca có thể thu chúng em

không?” Trương Ngải Ngải chỉ chỉ Giang Kinh Ngũ, biểu thị hai người rất hy vọng gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết không trả lời, ánh mắt hỏi thăm trực tiếp nhìn về phía Sở Chích Thiên, chờ đợi quyết định của anh. Đồng Hạo Triết không phải Trần Cảnh Văn, chỉ cần Sở Chích Thiên ở bên cạnh, anh bình thường đều sẽ hỏi thăm Sở Chích Thiên trước sau đó lần nữa quyết định.

“Tiểu đội chúng tôi không thu nữ nhân.” Thanh âm lãnh đạm của Sở Chích Thiên theo đến, kiên định mà hữu lực.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nguy Hiểm? Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ Thì Phải Tin Tưởng Bản Thân!

Trần Cảnh Văn cách chén trà quan sát hai nữ nhân trước mặt, trên đường trở về, Đồng Hạo Triết giảng thuật tình hình cứu viện lúc đó. Yêu nghiệt như Trần Cảnh Văn kéo tơ lột vết chai rất nhanh đã phát hiện có một số chỗ không hợp lý, bất quá Trần Cảnh Văn tuyệt không làm rõ, anh ngược lại muốn xem một chút đến tột cùng mấy cô nàng này đánh chủ ý gì.

Nữ nhân Lưu Như được cứu viện trong đó, đã được an bài đến nơi tập hợp của người sống sót bình thường. Tuy rằng ngay từ đầu cô đã yêu cầu nói muốn quay về nhà mình, đáng tiếc lộ tuyến đến nhà cô hoàn toàn trái ngược với đại bản doanh của Sở Chích Thiên, cô tay không tắc sắt, không có năng lực căn bản không có khả năng an toàn về đến nhà trong tòa thành thị tràn đầy tang thi này, rơi vào đường cùng chỉ đành đi theo mọi người về tới đại bản doanh của Sở Chích Thiên.

Vốn Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải cũng có thể đến đó trước, nhưng Giang Khinh Ngữ Trương Ngải Ngải đồng thời yêu cầu muốn gặp mặt nói chuyện với Trần Cảnh Văn, vì vậy mới có một màn lúc này.

Không nhìn hai nữ nhân cấp bách trước mặt, Trần Cảnh Văn chậm rãi nhấp một ngụm nước trà, sự biến hóa sắc mặt của các cô rõ ràng ánh vào mi mắt anh.

Giang Khinh Ngữ có chút hơi giận, dường như có chút không cam lòng đối với việc mình bị lãnh đạm. Nếu ‘trong ngoài như một’, thì thật đúng là

một nữ nhân đơn thuần ngu ngốc, không có nửa điểm của sự khôn ngoan, khá là không phù hợp với chức quản lý nghiệp vụ của công ty loại lớn nào đó mà cô đảm nhiệm. Ngược lại là cô nhóc Trương Ngải Ngải kia, tuổi tác tuy nhỏ, nhưng phi thường trầm tĩnh, nếu không phải ngón cái với ngón trỏ tay trái ma sát vô ý thức, thật đúng là nhìn không ra cô đang khẩn trương.

Trần Cảnh Văn chỉ liếc mắt một cái như vậy, đại thể đã đoán ra được tính cách của hai nữ nhân này, bất quá Trần Cảnh Văn tuyệt không có xác định luôn như vậy, dù sao ấn tượng đầu tiên sẽ có khác biệt, nếu muốn chân chính hiểu rõ một người, nhất định phải tiếp xúc sâu mới được. Bất quá một cái liếc mắt này cũng đủ để cho anh ứng phó chuyện kế tiếp.

“Nghe nói, các cô muốn tìm tôi? Nói đi, chuyện gì?” Trần Cảnh Văn buông xuống chén trà trong tay, kéo kéo cổ tay áo lúc này mới giương mắt nói thẳng vào vấn đề.

“Chúng tôi muốn gia nhập các anh.” Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải nhìn thoáng qua nhau, sau cùng do Giang Khinh Ngữ ra mặt trả lời.

Mặt Trần Cảnh Văn mang tiếu nuối nói: “Sở ca đã nói, tiểu đội của anh ấy không thu nữ nhân, nếu như các cô muốn nói chuyện này, cuộc nói chuyện của chúng ta chỉ có thể dừng ở đây.”

Trương Ngải Ngải sốt ruột, thốt ra: “Kế tiếp có phải các anh chuẩn bị đi bến tàu hay không?”

Ánh mắt sắc bén bắn thẳng qua, Trần Cảnh Văn nghiêm túc nói: “Cô làm sao biết được?” Hành động đó anh vừa mới bày ra, chỉ giao tiếp một chút với một mình Sở Chích Thiên, vì sao cô nhóc này sẽ nói ra được chính xác.

Trương Ngải Ngải cắn cắn môi nói: “Em có năng lực biết trước, khi ở siêu thị y dược, em thấy hai tràng cảnh. Một cái trong đó là trong siêu thị có một con tang thi đã tiến hóa qua, rất nguy hiểm. Còn có một cái, chính là một màn Sở ca đi bến tàu.”

“Cô nhìn thấy gì?” Sắc mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng. Ngay cả sắc mặt của Chân Nhất Long vẫn luôn đứng ở bên cạnh Trần Cảnh Văn làm phong nền cũng thay đổi.

“Máu, trên người Sở ca tất cả đều là máu. . .” Ánh mắt Trương Ngải Ngải có chút lấp lánh, hẳn là như thế đi. Mạt thế trước khi trọng sinh, có một người nam nhân đã từng nói qua chuyện này, đó là một lần nguy hiểm nhất trong cuộc đời của Sở Chích Thiên, bị thương nghiêm trọng đến mức thiếu chút nữa không cứu được. Nếu bị thương hẳn là sẽ đổ máu, chảy rất nhiều máu mới có thể cứu không được đi. . . Trương Ngải Ngải có chút không xác định.

Hung hăng nhìn chăm chăm Trương Ngải Ngải, Trần Cảnh Văn muốn xem cho rõ lời nói của cô đến tột cùng có phải sự thực hay không, tuy rằng Trương Ngải Ngải bị anh nhìn chăm chú đến mức có chút khẩn trương, nhưng tuyệt không hoang mang, bởi vì đó là sự thực, một sự thực sắp sửa phát sinh.

Một lúc lâu, Trần Cảnh Văn mới mở miệng nói với Chân Nhất Long bên cạnh: “Nhất Long, anh an bài một chút, để cho các cô gái đến ở vào biệt thự bên cạnh trước, chờ đợi thông tri của tôi.”

“Được.” Chân Nhất Long gật gật đầu.

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho tâm tình Trương Ngải Ngải thả lỏng, ít nhất không có trực tiếp đuổi ra, chỉ cần sau khi việc ở bến tàu phát sinh, tin tưởng Sở Chích Thiên sẽ không bao giờ cự tuyệt cô nữa. Tuy rằng Trương Ngải Ngải giả dạng làm một người dị năng có năng lực biết trước, nhưng trong lòng lại tuyệt không hoang mang, dù sao cô hiểu rất rõ sự tích của đoàn người Sở Chích Thiên, đặc biệt là sau khi bắt thượng, cô thành người sống sót đồng hành dọc đường với bọn họ, lại càng rõ chuyện của bọn họ hơn, có thể xưng được là rõ như lòng bàn tay, vì vậy điều này đối phá không được.

Mà trong lòng Giang Kinh Ngữ lại có chút khó chịu, có thể ỷ lại ở chỗ này, dựa vào không phải chính cô, mà là vị chị em tốt quen biết không bao lâu trong siêu thị y dược kia, điều này làm cho tâm tình cô vẫn luôn cho rằng cô mới là nhân vật chính đặc biệt mất mát. Thế nhưng xuyên qua đến nơi đây, đại thần xuyên qua quên cho cô một chút bàn tay vàng, vốn không gian thiết yếu của xuyên qua thì một chút tung tích cũng không có, bằng không có thể lấy cái đó làm dị năng thuận lợi gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, phải biết rằng dị năng không gian ở mật thể đó là tiêu chuẩn vàng, không có đội ngũ nào có thể cự tuyệt được cái đó.

Hai người tâm tình khác nhau theo Chân Nhất Long đi điểm cư trú tạm thời của các cô, kiên trì chờ tin tức của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn có chút nôn nóng trong đại sảnh trực tiếp tới gian phòng của Sở Chích Thiên, thuật lại lời nói của Trương Ngải Ngải cho Sở Chích Thiên nghe, có chút nghi ngờ với sự an bài hành động kế tiếp.

Sở Chích Thiên nghe xong ngược lại rất bình tĩnh, nguy hiểm không chỗ không có, không có khả năng bởi vì nguy hiểm mà lui lại, nếu như vậy, thì không phải là Sở Chích Thiên anh.

Dùng sức vỗ vỗ bờ vai Trần Cảnh Văn, Sở Chích Thiên nói lời thăm thía: “Bất kể loại tình hình nào, không nên sản sinh hoài nghi đối với bản thân, con đường trở nên mạnh mẽ chỉ có một, đó chính là đột phá chính bản thân trong lúc nguy hiểm, tôi tin tưởng chính tôi, mà cậu, phải tin tưởng chính mình, càng phải tin tưởng tôi.”

Trần Cảnh Văn nghe xong những lời này của Sở Chích Thiên, cúi đầu trầm mặc nửa ngày, rốt cục ngẩng đầu, sự chần chừ vốn có trên mặt đã biến mất, thay thế chính là sự phấn chấn tự tin, trong chốc lát, năng lượng dị năng vốn no đủ đình trệ đột nhiên như được mở ra một tầng lá chắn, lần nữa chuyển động to lớn hơn.

“Chúc mừng!” Sở Chích Thiên Thập phần rõ ràng đó là điều gì, khóe miệng rớt cục cũng lộ ra một mặt nụ cười nhạt đến mức không thể nhạt hơn.

Trần Cảnh Văn bưng bình đại ngộ: “Thì ra là thế, sự tiến cấp của dị năng vậy mà có quan hệ tới tâm tình, quá vãi đạn.” Khó trách nhóm người bọn anh tu luyện thế nào cũng không có biện pháp tiến cấp, tất cả mọi người nghĩ không ra tiến cấp lại cần thiết đến ngộ, có liên hệ mật thiết với tâm tình. Trần Cảnh Văn cảm thấy có chút thác loạn, đây còn là mặt thế sao? Thứ của tu tiên trong tiểu thuyết cũng có luôn rồi.

“Nếu hành động bến tàu đã giữ nguyên kế hoạch tiến hành, Sở ca anh chuẩn bị mang những người nào đi?” Trần Cảnh Văn cuối cùng cũng chinh lý xong tâm tình quần quýt bắt đầu hỏi thăm Sở Chích Thiên.

“Cậu an bài đi.” Sở Chích Thiên không quan trọng chọn người.

“Hạo Triết dẫn đội, Đới Hồng Phi một vị trí, Nhất Long đi theo, như thế nào?” Trần Cảnh Văn vẫn lo lắng, muốn đội y của tiểu đội cùng đi theo.

“Không cần, Nhất Long không thích hợp lần hành động này.” Bến tàu quá lớn, cần người thể lực tràn đầy, thể năng của Chân Nhất Long không được. Sở Chích Thiên trực tiếp phủ quyết đề nghị của Trần Cảnh Văn.

“Vậy, Lục Vân Đào? Hay là Ngô Khánh Vân mới gia nhập?” Trần Cảnh Văn bài trừ Tần Thượng Phong người dị năng thánh lực, lần này cần chiến lực cường đại, năng lực chiến đấu của Tần Thượng Phong, ách, có chút không xong.

“Lục Vân Đào đi, lần này cần thiết thăm dò địa hình với chủng loại vật tư, anh ta tương đối thích hợp.” Sở Chích Thiên kết toán, “Vậy mấy người này đi, cậu thông tri xuống. Sáng mai xuất phát.”

“Được, Sở ca!”

Cứ như vậy, hai người xác định người đi hành động ở bến tàu. Hai người vô ý thức quên tiểu đội còn có một Tiêu Tử Lăng, kỳ thực Tiêu Tử Lăng là người dị năng tốc độ rất thích hợp lần hành động này, cậu hợp tác cùng với Lục Vân Đào có thể thăm dò bến tàu được nhanh chóng gấp bội.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng quá non, hai người Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn thật đúng là không có biện pháp xem cậu là một đội viên một mình đảm đương một phía. Thời điểm lựa chọn trong đầu tự động bài trừ cậu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bị Bỏ Rơi? Cơ Hội Phải Dựa Vào Chính Bản Thân Mình Tranh Thủ!

Tiêu Tử Lăng ở trong phòng tuyệt không biết, lão đại nhà cậu đã quên cậu, lúc này cậu đang chuyên tâm tu luyện Thanh Tâm Thuật,

lần hành động ở siêu thị y dược, đã kích khiến lòng tin của cậu thoáng cái không còn, cảm giác nguy cơ đầy trong lòng, cảm thấy ‘áp lực rất lớn’.

Sự cường đại của Sở Chích Thiên không cần phải nói, cho dù là Tiêu Tử Lăng kêu thần trọng sinh mở rộng bàn tay vàng, cũng so không bằng Sở Chích Thiên, anh căn bản là con cưng của trời, người ta là cha ruột đó.

Một Ngô Khánh Vân hiện tại còn chưa rõ nội tình đã đơn giản khiến cậu so không bằng rồi, thân thể có năng lực của người biến dị, còn có được hỏa diễm khủng bố không biết tên, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng trông mà thêm không thôi, cũng khiến cho Tiêu Tử Lăng luôn tâm tâm niệm niệm đạo thuật trong Thanh Tâm Thuật.

Đáng tiếc học tập đạo thuật mới, dường như năng lực của Tiêu Tử Lăng còn chưa đủ, mỗi lần đều theo phương thức vận chuyển linh khí của gợi ý trong ngọc bội, thế nhưng luôn ở chỗ then chốt cuối cùng, linh khí không thể cung ứng lên mà thất bại. Nhớ lại khi học được Linh Nhãn, linh khí từng bị một lần cắt giảm đi rất nhiều, lúc đó còn tưởng rằng chẳng qua chỉ là biến mất mang tính tạm thời, rất nhanh sẽ khôi phục lại, hiện tại xem ra biến mất hẳn là mang tính vĩnh viễn, phần linh khí đó nhất định phải dựa vào bản thân khổ tu mới có thể tu bổ lại được, sau đó mới có thể tiếp tục

học tập đạo thuật mới, lúc đó trên ngọc bội có nhắc nhở nhất định phải khi tràn đầy linh lực tinh thần mới có thể luyện tập, chỉ sợ cũng là bởi vì không có linh lực tràn đầy thì căn bản luyện không thành.

Nói thật, mấy ngày nay sau khi mất thể giáng lâm, Tiêu Tử Lăng có chút thư giãn, đặc biệt là sau khi Sở Chích Thiên thu cậu, đêm hôm đó cậu hưng phấn cái gì cũng không luyện, chỉ nằm trên giường an an ổn ổn ngủ một giấc. Hiện tại hiện thực tàn khốc nói cho cậu, không nỗ lực tu luyện để thăng thực lực, cho dù cậu là được Sở Chích Thiên tự mình tuyển nhận (hẳn là xem như vậy đi), cũng rất nhanh sẽ bị vứt bỏ, Sở Chích Thiên sẽ không lựa chọn người năng lực không nổi bật làm đàn em đặc lực của anh ta. Tiếp xúc gần để cho Tiêu Tử Lăng biết rõ yêu cầu của Sở Chích Thiên đối với đồng bọn vẫn rất cao.

Huống hồ Tiêu Tử Lăng đã nắm được chỗ tốt khi đi theo Sở Chích Thiên, những ngày tháng sống trong biệt thự so sánh với kiếp trước, thực hết như đang ở thiên đường, địa phương mà tiểu đội Sở Chích Thiên sống, bầu không khí phi thường thoải mái, bất kể ăn ở đều vô cùng tốt, điều này đều quy công bởi sự an bài hợp lý của Trần Cảnh Văn. Nếu không phải mỗi ngày tiểu đội đều phải đi ra thu thập vật tư, chiến đấu với tang thi, Tiêu Tử Lăng thực sự sẽ hoài nghi bản thân có phải còn sinh hoạt trong niên đại bình an hay không. Tiêu Tử Lăng không muốn từ bỏ sinh hoạt như vậy, ở ngày diệt vong có thể không phiền não vì thức ăn là một việc xa xỉ cỡ nào a!

Vì vậy vì sinh hoạt hạnh phúc tương lai của cậu, có thể lường tựa đại thụ để hóng mát, bước đầu tiên phải an toàn ỷ lại trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, không thể để cho Sở Chích Thiên cho rằng thực lực kém mà bị đá ra. Tiêu Tử Lăng không có theo đuổi xa vời, vì hoàn thành mục tiêu chung cực của cậu, cậu phải đi từng bước một vững chắc.

Trải qua một đêm khổ tu, Tiêu Tử Lăng cảm giác thấy linh lực vốn trở nên mỏng đi rốt cục lại dày hơn một chút, khi mở mắt cậu cảm thấy tai mắt

trong vất, tinh thần no đủ, cho dù kêu cậu chiến đấu với tang thi tiến hóa mấy trăm hồi cũng không sợ, trong lòng cậu hiểu rõ thực lực của cậu lại đã gia tăng thêm được một chút, nỗ lực đã nhận được hồi báo.

Tâm tình vui sướng đi đến địa phương chuyên biệt dùng để ăn cơm của tiểu đội, Trần Cảnh Văn tạm thời thuê một người sống sót vốn có chức nghiệp là đầu bếp nấu nướng thức ăn cho bọn họ, hương vị siêu cấp mỹ vị, hơn nữa liên tục mấy ngày thu thập vật tư, bất kể thức ăn hay đồ gia vị đều rất phong phú, vì vậy tuyệt không có điều cắt xén ở phương diện này.

Liền thấy hai người Ngô Khánh Vân với Tần Thượng Phong đang ăn cơm, không thấy bóng dáng người khác. Tiêu Tử Lăng có chút nghi vấn hỏi bọn họ thế này là có chuyện gì.

Ngô Khánh Vân tuyệt không có hứng thú nói chuyện với cậu, trên mặt cũng có chút không vui, chỉ có Tần Thượng Phong có tiếp xúc ngay từ đầu hảo tâm trả lời cậu, buổi sáng 8 giờ 30 phút ngày hôm nay, Sở Chích Thiên sẽ dẫn ba đội viên đi bến tàu lớn nhất Thân Thành thăm dò tình hình, đã xác định nhân viên, mấy vị không đi khác kỳ thực đều ở trong đại sảnh nghiên cứu lộ tuyến với phương án tác chiến, chỉ có ba người bọn họ thuộc về bị bỏ rơi, bài trừ bên ngoài.

Tần Thượng Phong có tiếc nuối, nhưng anh hiểu rất rõ đó là bởi vì anh không thích hợp đi loại địa phương nguy hiểm cao đó, thực lực chiến đấu gần như không có thì anh không thể giúp được điều gì, sợ rằng còn có thể trở thành trói buộc của nhóm Sở đội trưởng, bị bỏ lại đó là đương nhiên, điều duy nhất khiến cho anh cảm thán chính là Ngô Khánh Vân vậy mà cũng không đi, khiến cho anh hơi hơi có chút không hiểu. Dù sao ngày hôm qua trên đường đi siêu thị y dược, thực lực của Ngô Khánh Vân đã được bày rõ ra, đội trưởng phó đội trưởng thì không cần phải nói, vốn là không thuộc về phạm trù người bình thường, trong đội viên thì cũng chỉ có thực lực của Đới Hồng Phi mới vượt được hãn một đường, những người khác thì sợ rằng đều thua hãn một bậc, cũng khó trách sau khi Ngô Khánh Vân biết

tin tức này thì sắc mặt sẽ có chút khó coi. Về phần Tiêu Tử Lăng. . . Tần Thượng Phong căn bản không cần suy nghĩ, Tiêu Tử Lăng được đi vậy mới gọi là kỳ quái đấy, nhân sĩ vị thành niên vốn nên lưu lại ở nhà không phải sao?

Tiêu Tử Lăng nghe thấy tin tức này, trong lòng khốn đốn một chút, mỹ thực trong miệng cũng thấy không còn mùi vị gì, điều này có phải nói Tiêu Tử Lăng cậu căn bản không được tín nhiệm trong mắt Sở Chích Thiên hay không? Không được, cậu nhất định phải đi theo, nỗ lực biểu hiện cho Sở Chích Thiên xem, cậu tuyệt không phải một kẻ yếu, kinh nghiệm mười năm mặt thế thế nào có thể bại bởi người khác chứ?

Tiêu Tử Lăng quyết định chủ ý, vội vã bỏ lại bát đĩa trong tay, vội vã chạy đi đại sảnh, thời gian sắp đến 8 giờ 30 phút, nhất định phải thuyết phục được bọn họ dẫn cậu cùng đi trước khi bọn họ hành động.

Hiện tại ngày diệt vong vừa mới bắt đầu, chính là thời điểm cậu biểu hiện, phải biết rằng một tháng sau, đội ngũ của Sở Chích Thiên sẽ thành thực, thời điểm đó sẽ có rất nhiều cao thủ gia nhập trong đó, nếu không thể nỗ lực biểu hiện để cho Sở Chích Thiên nhớ kỹ mình trước tiên, rất nhanh cậu sẽ bị huỷ quang của những cao thủ che lấp, biến mất trong tầm mắt của Sở Chích Thiên, lâm vào kết cục thành người qua đường Giáp, lần nữa trở thành một vật hy sinh.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này đi ra làm nhiệm vụ cùng Sở Chích Thiên, trân quý ra sao, càng đến sau này, loại cơ hội đó sẽ lại càng ít, đội viên càng ngày càng nhiều, sẽ từ từ phân ra mấy tiểu đội, ai cũng không dám khẳng định nhất định sẽ bay đến được chỗ Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng coi trọng cơ hội như vậy, lần này không có cơ hội, không hề gì, dựa vào chính cậu đi tranh thủ. Cậu đã sớm hạ quyết tâm không thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ, cuộc đời của vật hy sinh nước chảy bèo trôi sau

cùng ngũ yên biến mất giữa đại chúng như kiếp trước, cậu đã cắn thù đến tận xương tủy!

Tâm Tiêu Tử Lăng quỳnh lên, liền khống chế không được tốc độ, như cơn lốc xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên, do nóng ruột không nắm giữ tốt tốc độ, thân thể Tiêu Tử Lăng thoáng cái không ổn định, thuận thế đập về phía mặt đất phủ kín thảm lông dài.

Thảm rồi! Tiêu Tử Lăng biết lần này thất thố rồi, cậu phản ứng rất nhanh, chuẩn bị dùng tay phải làm điểm chống lực, mượn lực đứng lên, tận lực bù đắp một màn mất mặt này.

Chẳng qua, mọi người không ngờ Sở Chích Thiên vậy mà ra tay. . . Không, hẳn là ra chân. Chỉ thấy Sở Chích Thiên thoáng đưa chân trái, thuận thế câu lấy thắt lưng của Tiêu Tử Lăng sắp sửa ngã xuống đất, dùng sức khẩy lên, lại được khẩy lại, chẳng qua cử động bất ngờ này khiến cho kế hoạch nguyên bản của Tiêu Tử Lăng bị hẫng, lại bởi vì tay trái Tiêu Tử Lăng đã chống đất, cũng mượn dùng lực của luồng lực lượng đó để cho thân thể đứng thẳng lên. Thế nhưng lực lượng bất ngờ kia, hoàn toàn khiến cho Tiêu Tử Lăng lần nữa mất đi cân đối.

Vì vậy, Tiêu Tử Lăng bi ai! Rắn rần chắc chắc ngã lộn nhào một cái, ngưỡng mặt té ngã xuống đất.

Tiêu Tử Lăng phiến muộn nhìn mấy khuôn mặt tươi cười phía trên, rõ ràng là chế giễu. Chỉ có Sở Chích Thiên, đen một khuôn mặt, nhìn xuống cậu nói: “Tiêu Tử Lăng, cậu đến tột cùng đang diễn cái gì?”

Tiêu Tử Lăng xem thường trong lòng, nếu không phải anh ta làm điều thừa, cậu sao đến mức ngã thành như vậy? Rõ ràng đầu sỏ gây nên là chính anh ta, còn cho cậu xem sắc mặt, thực quá đáng.

Dường như nhìn ra được ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Tử Lăng, hai tay Sở Chích Thiên khoanh trước ngực đứng thẳng thân, lạnh lùng nói: “Tôi

ngược lại muốn biết cậu xông lại đây theo kiểu đầu thai, đến tột cùng vì chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng nghĩ thầm nếu đã mất mặt, vậy dứt khoát ngang bướng, không đứng dậy. Trực tiếp nằm trên mặt đất giơ tay phải lên, hô lớn: “Em cũng muốn đi.” (Ách, Tiêu Tử Lăng, kính nhờ! Không nên thực sự xem mình là vị thành niên. Cậu không ngại mất mặt, nhưng tôi cảm thấy mất mặt a! -- Người sáng tác nôn máng phát tiết, xin trực tiếp bỏ qua!)

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thành Công, Tiểu Đội Xuất Phát.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng chân đá đá Tiêu Tử Lăng ý lại trên mặt đất: “Đứng lên, bộ dáng vậy ra cái gì?”

Tiêu Tử Lăng cấp tốc bò lên, giương mắt to úy khuất nhìn Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, vì sao không cho em đi theo? Em cũng là một trong những đội viên a.”

Sở Chích Thiên liếc nghiêng Tiêu Tử Lăng một cái, không đáp lại, ý tứ đó đã cho thấy, cậu nha quá yếu!

Bên cạnh lại truyền đến vài tiếng cười khùng khục, trong đó Đồng Hạo Triết rõ ràng nhất, ánh mắt úy khuất của Tiêu Tử Lăng trực tiếp vút đến trên người Đồng Hạo Triết, rõ ràng hy vọng Đồng Hạo Triết Đồng phó đội có thể nói giúp.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng vút tới quá nhiều rau chân vịt*, Đồng Hạo Triết rốt cục chống không được nữa, chỉ có thể ho khan một chút mở miệng nói: “Sở ca, Tiểu Lăng là người biến dị tốc độ, kỳ thực tra xét cũng rất thích hợp.”

*rau chân vịt hay còn gọi là rau bina, trong phim hoạt hình thuyền trưởng papai ăn rau bina sẽ tăng sức mạnh, nên khi nói vút rau chân vịt cho ai đó có nghĩa ủng hộ, thúc đẩy người ta mạnh mẽ lên, cầu giúp đỡ.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy, mở cờ trong bụng, hai mắt trực tiếp híp thành một đường chỉ, thành khẩn gật đầu, cường liệt hô ứng lời nói của Đồng Hạo Triết.

Trần Cảnh Văn lại có ý kiến bất đồng, vội vã ngăn cản: “Không được, còn chưa rõ tình hình địa phương đó, Tiểu Lăng tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm gì, không thích hợp đi địa phương nguy hiểm không biết rõ.” Trần Cảnh Văn vẫn rất coi trọng đối với tiên đoán của Trương Ngải Ngải, lúc này anh không hy vọng thành viên tiểu đội làm mạo hiểm vô ý nghĩa, muốn đi thì cũng chờ dò xét sáng tỏ tình hình rồi hẵng đi.

“Có Sở ca, hẳn là không có vấn đề gì.” Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười hàm hậu, lại phúc hắc vút Tiêu Tử Lăng cho Sở Chích Thiên.

Trong lòng Sở Chích Thiên nhịn không được lật cho ánh mắt khinh bỉ thật to, vì sao Đồng Hạo Triết sẽ cho rằng tên nhóc này là trách nhiệm của anh? Ánh mắt không tán thành bắn thẳng đến Đồng Hạo Triết, hy vọng anh ta không nên vút bao quần áo loạn xạ.

Đồng Hạo Triết vẫn nụ cười đầy mặt, miệng lại không tiếng động nói ba chữ, Sở Chích Thiên thấy đã hiểu, phiền muộn, cũng câm lặng luôn. Đồng Hạo Triết đơn giản sáng tỏ nói ba chữ ‘do anh thu’ trình bày người nào thu thì người đó phụ trách.

Trong lòng Sở Chích Thiên rất hối hận, không ngờ tới nhất thời mềm lòng lại thu phải cái bọc gây sự, còn cần mình chùi dít cho cậu ta. Anh quyết định về sau tuyệt đối không thu bất kỳ kẻ nào vào đội nữa, chuyện thu người vẫn nên vút cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đau đầu đi, một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, Sở Chích Thiên có thể hội như vậy, không bao giờ chọc đến loại phiền phức đó nữa.

Tâm tình Sở Chích Thiên không tốt ngữ khí lại càng băng lãnh, nói chuyện cũng không tốt: “Cậu đi thì làm được gì chứ? Không thêm phiền

cho chúng tôi thì đã không tôi rồi.”

Tiêu Tử Lăng tuyệt không bị những lời này của Sở Chích Thiên làm cho kinh sợ thối lui, cậu lộ ra nụ cười ngai ngùng, ánh mắt lộ ra quang mang sùng bái nhìn về phía Sở Chích Thiên: “Em biết thực lực bản thân không được tốt, bất quá chính bởi vì như vậy em càng phải nỗ lực chiến đấu, chỉ có không ngừng chiến đấu để thăng năng lực của bản thân, mới có thể làm đàn em đặc lực của Sở ca a.”

Được rồi, Sở Chích Thiên bị viên đạn bọc đường này của Tiêu Tử Lăng đánh trúng, tâm tình anh sung sướng, tâm tình vốn xấu đột nhiên chạy mất không còn, cảm thấy Tiêu Tử Lăng không còn khiến người ta thấy phiền ngai như ban nãy nữa, có lẽ dẫn cậu đi cũng không tồi.

Tuy rằng biểu tình của Sở Chích Thiên nhìn không ra biến hóa gì, nhưng Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết mặc cùng một cái quần lớn lên vẫn cảm thụ được sự chuyển biến tâm tình của Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, anh vẫn là lần đầu tiên thấy người có thể thành công vỗ được móng ngựa* Sở Chích Thiên, phải biết rằng Sở Chích Thiên rất chán ghét người như vậy. (*nịnh hót)

Chẳng lẽ trông hồn nhiên một chút thì dễ dàng khiến người ta tin tưởng như vậy? Trần Cảnh Văn rồi rắm.

Đồng Hạo Triết thì lại buồn cười nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, anh biết ngay tên nhóc này rất dễ ảnh hưởng tâm tình của Sở Chích Thiên, lúc đó lần đầu tiên gặp mặt đã rất quý dị, có lẽ ngay từ đầu Sở Chích Thiên chỉ có tâm lý yêu tài đơn thuần, bất quá sau khi nhìn thấy gương mặt thật của Tiêu Tử Lăng, sự chênh lệch với sự đả kích tâm tình của Sở Chích Thiên là cực đại, mà loại dư vị đả kích đó còn chưa biến mất hết, vẫn ảnh hưởng Sở Chích Thiên. . .

“Sở ca, mang em đi đi!” Ánh mắt mong đợi thành khẩn nhìn Sở Chích Thiên.

Ánh mắt này khiến cho Sở Chích Thiên nhớ lại con tiểu cầu trước đây thu nuôi, một bộ dáng sợ hãi bị vứt bỏ không có gì khác biệt. Sở Chích Thiên bị đánh bại, chỉ có thể nghiêm mặt lấy ra đồng hồ quả quýt nói: “Chỉ chờ cậu ba phút, quá hạn không có tiếp sau.” Băng lãnh trước sau như một, nhưng bản thân chính Sở Chích Thiên rất rõ sự bất đắc dĩ bên trong đó.

“Vâng, Sở ca!” Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng hưng phấn, trực tiếp làm một cái chào theo nghi thức quân đội. Không đợi người khác phản ứng lại, một trận cuồng phong thổi qua, đã không thấy tăm hơi thân ảnh Tiêu Tử Lăng.

“Tốc độ tên nhóc này thực nhanh, không hổ là người biến dị tốc độ, thời gian Sở ca cho cậu nhóc quá đầy đủ.” Lời này của Đồng Hạo Triết rõ ràng là đang châm ngòi thổi gió.

Mắt Sở Chích Thiên lẳng lệ quét qua, trong ánh mắt mang theo sự cảnh cáo rõ ràng, hiển nhiên lời nói của Đồng Hạo Triết đâm trúng chỗ yếu của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết nhún nhún vai không lên tiếng nữa, anh vẫn biết dừng đúng lúc, tiếp tục chọc nữa, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ kêu anh qua thao luyện một phen, anh còn không có khuynh hướng tự ngược.

Thời gian chưa đến 2 phút, Tiêu Tử Lăng thở hồng hộc đứng ở trước mặt Sở Chích Thiên, đeo thanh đường đao đã không xứng tay của cậu, vuốt cái ót ngại ngùng nói: “Sở ca, em không đến trễ chứ.”

Liếc nghiêng một cái, Sở Chích Thiên không trả lời, quay đầu nói với Trần Cảnh Văn: “Nhân viên đã đến đông đủ, Nhất Long phụ trách lái xe, cậu thì lưu lại.”

“Vâng, Sở ca.” Trần Cảnh Văn gật đầu đáp. Chân Nhất Long ngoài cửa lớn đã lái chiếc phòng xe* chờ ở nơi đó. (*xe có thùng xe đằng sau có đầy đủ dụng cụ như một căn phòng đầy đủ)

Mọi người đi tới, Chân Nhất Long kinh ngạc đầy mặt nhìn Tiêu Tử Lăng vẻ mặt hưng phấn đi theo phía sau cái môn Sở Chích Thiên, tâm lý buồn đưa lên nhất thời dâng lên, không biết cậu thuyết phục Sở Chích Thiên dẫn cậu cùng đi như thế nào, Sở Chích Thiên không phải người thay đổi xoành xoạch, có thể để cho Sở Chích Thiên thay đổi quyết định vậy đó chính là tin tức lớn bằng trời.

Tuy rằng máu hiếu kỳ buồn đưa lên đầy mình khiến cho trong lòng anh ngứa ngáy, nhưng Chân Nhất Long làm người cẩn thận không lên tiếng, anh cũng không dám hỏi Sở Chích Thiên, phải biết rằng một ánh mắt lạnh lẽo bắn qua, lạnh đến mức cả người đều sẽ dựng lông, vẫn nên trở lại hỏi thượng cấp cũ Trần Cảnh Văn của anh thì an toàn hơn. Chân Nhất Long hạ quyết tâm an phận làm việc lái xe của mình, mặc kệ bầu không khí có chút quỷ dị trong xe.

Tiêu Tử Lăng vừa ngồi lên xe đã bị chấn động, chiếc xe xa hoa chưa từng thấy qua như thế khiến cho cậu trong lúc nhất thời quên mất hoàn cảnh bản thân ở. Cậu một hồi sờ sờ ghế dựa dưới thân, một hồi mở ra tủ lạnh bên cạnh kính ngạc nhìn thức ăn với đồ uống phong phú bên trong, đây vẫn là ngày diệt vong sao? Tiêu Tử Lăng thì thảo tự nói về mặt không dám tin tưởng.

“Ngồi xuống!” Sở Chích Thiên không thể nhịn được nữa rốt cục lên tiếng, ánh mắt đông chết người đang tàn bạo nhìn chằm chằm Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng lè đầu lưỡi một cái, lúc này mới an phận ngồi ở bên cạnh Sở Chích Thiên, lại còn thường thường nghiên cứu đồ trang trí bên người, không nhìn đến hàn khí đông chết người bên cạnh. Sở Chích Thiên trong

lời đồn là người kiên trì siêu tốt, cho phép người khác phạm sai lầm, cũng sẽ không thoáng cái nhìn chết một người, vì vậy chỉ cần không quá phận, Sở Chích Thiên sẽ là một con cọp không có móng vuốt, trông thì hung, kỳ thực rất an toàn, Tiêu Tử Lăng rất chắc chắn đối với điều này.

Đồng Hạo Triết nhếch cái miệng rộng, liều mạng nhin xuống tiếng cười sắp sửa phun ra, Lục Vân Đào thì thống khổ đầy mặt chuyển mặt qua chỗ khác nhìn lan can cách ly phía trước, phi thường hâm mộ Đới Hồng Phi có thể ngồi ở ghế phó lái, miễn chịu tội lần này, nhin cười cũng là một chuyện rất thống khổ.

Nhìn một màn trước mắt, Sở Chích Thiên đau đầu, hối hận. Mình vì sao sẽ đáp ứng dẫn cậu ta đến? Rõ ràng là tìm tội chịu a!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nguy Hiểm, Bến Tàu Không Có Tang Thi.

Xe vừa rời khỏi phạm vi của tiểu khu, lên công lộ không bao lâu sau, đã thấy được không ít tang thi vô ý thức du đãng ở trên đường.

Tiếng mô-tơ của xe khiến cho toàn bộ tang thi rung động, nhao nhao tụ lại về phía chỗ nguồn gốc thanh âm, rất nhanh đã dựng lên một bức tường tang thi ở phía trước. Chân Nhất Long thấy thế tuyệt không hoang mang, anh dùng lực giẫm lên chân ga tông lên, anh hiểu rõ ngọn nguồn của chiếc xe này, biết là làm từ tài liệu gì, những va chạm nhỏ này căn bản sẽ không có ảnh hưởng gì đối với tên nhóc này.

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm kịch liệt liên tục không ngừng, đám người Sở Chích Thiên ngồi ở trong xe cũng cảm thụ được sự rung động cường liệt. Rất nhanh xe đã chạy ra khỏi khu bao vây của đợt sóng tang thi này, lưu lại tiếng rống giận dữ không cam lòng của tang thi.

May mắn bây giờ vẫn là sơ kỳ của ngày diệt vong, tang thi cơ bản chưa có tiến hóa, bằng không sẽ không dễ dàng bỏ rơi tang thi được như thế.

Xông qua sự ngăn cản của một con lại một con tang thi, rất nhanh, thanh âm của Chân Nhất Long vang lên ở trong xe: “Sở ca, tiếp qua một km nữa sẽ tới bến tàu.”

Sở Chích Thiên đẩy ra một cái nắp đậy chỗ đặt tay ghế dựa, lộ ra một màn hình. Anh trực tiếp vẽ một chút ở trên màn hình liền nói: “Tìm một địa phương ít tang thi thả chúng tôi xuống.”

“Vâng.” Chân Nhất Long lập tức đáp, theo thanh âm truyền đến, trên màn hình cũng xuất hiện khuôn mặt của Chân Nhất Long. Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ xem xét nhìn một cái, cảm thán xe này thực sự là tiên tiến xa xỉ.

Rất nhanh, Chân Nhất Long lựa chọn chuyển vào một con đường cái tương đối yên lặng, quả nhiên tang thi trên đường tuyệt không phải rất nhiều, trong phạm vi có thể nhìn thấy chỉ có mười mấy con, điều này đối với bọn Sở Chích Thiên mà nói thanh lý phi thường dễ.

Đới Hồng Phi xuống xe đầu tiên, trực tiếp một gậy giải quyết tang thi nghe thấy thanh âm mà bổ nhào tới.

Lục Vân Đào xuống xe thứ hai, chỉ thấy anh thoáng chỉ với tang thi tru lên nhào tới, trong miệng ngâm khê: “Triền Nhiều Chi Phong.” Không trung đột nhiên xuất hiện một luồng gió xoáy mơ hồ có thể thấy được, quần lấy tang thi nhào tới lên đến độ cao ước chừng 20 mét, rồi tàn bạo rút xuống.

Độ cao này nếu là một người bình thường sợ rằng sẽ trực tiếp bị nện chết, nhưng tang thi lại không nhất định, nếu không phải trùng hợp đầu rơi xuống đất ngã thành dưa hấu nát trực tiếp KO, bằng không nhiều nhất chỉ đứt tay đứt chân, nhưng những điều này đối với tang thi mà nói thì chẳng sao cả, vẫn có thể hành động. Quả nhiên, tang thi mà Lục Vân Đào dùng dị năng cuốn đi chẳng qua chỉ đứt một đôi chân, vẫn cứng cỏi dùng hai tay bò sát, tru lên bò qua về phía anh.

“Vân Đào, lực sát thương của cậu không được a!” Nhìn thấy một màn này, Đới Hồng Phi vừa vặn giải quyết xong một con tang thi bên cạnh bắt đầu chế nhạo Lục Vân Đào.

Lục Vân Đào không thể nghi ngờ rất phiền muộn, đích xác lực sát thương chưa đủ vẫn luôn là chỗ đau của anh, nhưng anh lại không có biện pháp, ai biết sau khi anh thức tỉnh đạt được không phải là phong nhận

thông thường của hàng dị năng hệ phong chữ, trái lại là Triền Nhiều Chi Phong kỹ năng khống chế, hiện tại muốn đạt được kỹ năng có lực sát thương cường đại, chỉ có thể chờ tiến cấp tiếp theo.

Lúc này Tiêu Tử Lăng, Đồng Hạo Triết, Sở Chích Thiên lần lượt xuống xe. Tiêu Tử Lăng thấy một số tang thi xung quanh bị thanh âm xe hấp dẫn qua, cậu không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút đao liền xông ra.

Những con này đều là tang thi chưa có tiến hóa, Tiêu Tử Lăng thanh lý tuyệt không cố sức, tay cầm đường đao gần như không có cảm giác trọng lượng, cổ tay rung lên vài đợt, vạch ra mấy đao hoa, tang thi liền chia năm xẻ bảy, đầu rơi xuống đất, triệt để mất đi sinh mệnh.

Chưa đến vài giây, tang thi bị xe hấp dẫn tới đã được thanh lý sạch sẽ. Sở Chích Thiên kêu Chân Nhất Long ở trong xe chờ bọn họ trở về, mà anh thì mang theo bọn Đồng Hạo Triết đi bộ lên vào bến tàu.

Tránh thoát vài đợt tang thi, mọi người rốt cục đã tới sát biên giới bến tàu. Bến tàu Lục Cảng là một bến tàu lớn nhất Thân Thành, mới tiếp cận, đã thấy bến tàu vô biên chất đầy container vô số kể, chỗ bờ biển đầu cùng bến tàu, vô số tàu hàng ngừng ở nơi đó, thậm chí có rất nhiều tàu hàng còn chưa dỡ hàng hoặc là bốc hàng còn chưa kịp lái đi.

Hai mắt Tiêu Tử Lăng phát sáng, đây đều là vật tư a. Không gian của bản thân vẫn còn dư thừa, nếu có thể trực tiếp thu container. . . Tiêu Tử Lăng kích động gương mặt đều đỏ lên, hô hấp vậy mà hơi hơi dồn dập lên.

Đùng một cái, đầu lại bị người ta hung hăng cốc một cái, Tiêu Tử Lăng theo tính phản xạ quay đầu, liền thấy Sở Chích Thiên đang nghiêm khối mặt băng khinh bỉ sự không bình tĩnh của cậu.

Tôi cũng không tin anh không bình tĩnh! Tiêu Tử Lăng không dám giận dữ nhìn Sở Chích Thiên, chỉ có thể nôn máng phát tiết trong lòng.

Lục Vân Đào thấy nhiều vật tư như vậy cũng có chút phấn chấn, anh quay đầu nhẹ nhàng hỏi dò: “Sở đội trưởng, tôi có thể đi tra xét không?”

“Chậm đã, có chút không thích hợp.” Sở Chích Thiên rất cẩn thận, ngăn đầu ngăn lại Lục Vân Đào muốn lập tức xuất phát.

Chỉ thấy anh chau mày, vẻ mặt ngưng trọng, lúc này tràng cảnh của bến tàu cơ bản được nhìn thấy rõ ràng không sót gì, lại không thấy có tang thi du đang ở bên trong, điều này tuyệt không khoa học, phải biết rằng bến tàu người đến người đi, chỉ cần công nhân chuyên chở dỡ hàng hoá không thôi đã nhiều đến mức hù chết người, huống chi thủy thủ với thương nhân lui tới khác nữa. Thế nhưng hiện tại lại ngay cả một con tang thi cũng không có, thấy thế nào cũng cảm thấy quỷ dị.

Sở Chích Thiên nhớ lại đoạn lời nói mà Trần Cảnh Văn nói cho anh, chẳng lẽ bến tàu này thực sự có một con tang thi cấp cao ngay cả anh cũng không cách nào chống đỡ sao? Hiện tại mới chỉ là ngày thứ năm khi ngày diệt vong giáng lâm. . . Tâm tình Sở Chích Thiên có chút trầm trọng, nếu thực sự có một con tang thi cường đại như thế ở đây, có thể dự kiến được rất có thể Thân Thành sẽ trở thành thiên đường của tang thi. Nếu không lập tức rút lui khỏi, sợ rằng không có mấy người có thể sống đi ra.

Mặc kệ có tang thi đáng sợ hay không, tra xét vẫn nhất định cần, bởi vì lần này Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn nhằm chuẩn chiếc tàu chở xăng dầu nào đó bên bờ biển, có thể dự kiến được, xăng dầu chắc chắn sẽ trở thành vật tư hi hữu, lúc này có thể dự trữ nhiều được một số thì là một số. Mà bọn họ nhất định phải tìm ra chiếc tàu chở dầu đó trong nhiều tàu hàng như vậy.

Lần hành động này, tuyệt không phải không có chuẩn bị, Lục Vân Đào đã chế tạo tai nghe thông tin vô tuyến cho tiểu đội, mọi người đều mang, máy chủ là một màn hình cỡ bằng điện thoại di động, đặt ở trên người Sở Chích Thiên có thể biết vị trí các đội viên. Mọi người có thể giao lưu báo

cáo nội dung tra xét được, đừng phải nguy hiểm cũng có thể cầu cứu được trước tiên.

“Tình hình rất quỷ dị, nơi đây vậy mà nhìn không thấy tang thi du đãng, sợ rằng sẽ có nguy hiểm, các cậu lúc hành động phải cẩn thận, có tình huống dị thường nhất định phải lập tức liên hệ tôi, không cho phép hành động đơn độc.” Sở Chích Thiên phân phó mọi người, “Bốn người các cậu nhất định phải bảo trì cự ly với tôi trên dưới 200 mét, tôi sẽ tùy thời thông cáo vị trí của tôi. Mỗi người các cậu đã nhớ hết các vị trí của bến tàu rồi chứ?”

“Rõ rồi!” Mọi người trăm miệng một lời nói.

“Tốt!” Sở Chích Thiên nhìn mọi người xung quanh, vung tay lên, “Lập tức hành động.”

Theo một tiếng ra lệnh này, bốn người cấp tốc tản ra bốn phương hướng, tốc độ Tiêu Tử Lăng nhanh nhất, rất nhanh đã lách vào vùng rừng rậm container này, biến mất.

Sở Chích Thiên nhìn nhìn thuyền hàng bên bờ biển, sau khi so sánh một chút, anh trực tiếp chọn một lộ tuyến gần nhất chuẩn bị xuyên qua vùng rừng container này, sắc mặt yên ả mà bình tĩnh. Vì nguy hiểm mà lùi bước? Vậy không phải Sở Chích Thiên anh.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Dị Biến, Đàn Tang Thi Đột Nhiên Xuất Hiện!

Ở nơi nào đó của bến tàu, Tiêu Tử Lăng tay cầm đường đao, cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, trong tầm mắt ngoại trừ container vô biên, không còn có thứ gì khác.

Trong miệng nhẹ giọng báo cáo tình huống nơi này, ngựa không dừng vó lại lướt qua một chỗ container khác.

Linh Nhãn đã được lặng yên không tiếng động mở ra, toàn bộ thế giới biến thành lập thể 3D, rõ ràng thấy được trong container phong kín có cái gì.

Vô số vòng tròn chất đầy toàn bộ container kia, phỏng đoán là lớp xe đi, container kia biểu hiện hình như là xe a, chẳng lẽ là xe nhập khẩu? Hử? Bên trong kia là cái gì, bên trong đều là từng cái ruộng nhỏ, trong ruộng nhỏ lại có từng cái lại từng cái vòng tròn nhỏ, chẳng lẽ là hoa quả? Tiêu Tử Lăng đột nhiên cảm thấy có chút nước bọt rơi rơi, sau khi ngày diệt vong giáng lâm đã không được ăn hoa quả. Tiêu Tử Lăng thế mới phát hiện cậu hình như đã quên sự tồn tại của hoa quả, lúc dự trữ thì hoa quả tuyệt không có xếp vào danh sách, hiện tại trong không gian sợ rằng chỉ có vụn vặt một số hoa quả khi mua ở siêu thị đi, đó không thể nghi ngờ là chưa đủ.

Có nên thử thu lấy container này hay không? Tiêu Tử Lăng tâm động, cậu không biết năng lực tinh thần của cậu trước mắt có thể thu container khổng lồ này hay không? Thế nhưng hoàn cảnh quý dị hiện tại, nếu bởi vì tinh thần lực hao hết mà hôn mê, không thể nghi ngờ là hành vi tự sát. Tiêu

Tử Lăng lý trí kiềm chế lòng tham của bản thân, quả quyết xoay người rời khỏi đồng container này.

Kỳ quái? Đó là cái gì? Tiêu Tử Lăng dưới trạng thái Linh Nhân, thấy chỗ 50 mét xa xa vậy mà chất đầy từng vật thể hình người, không chút động đậy. Chẳng lẽ là con rối hình người?

Tiêu Tử Lăng đóng Linh Nhân, muốn xem xem vẻ ngoài bình thường, lại phát hiện địa điểm thấy được vật thể hình người dưới trạng thái Linh Nhân, chỉ nhìn thấy đồng container giống như bên cạnh.

Rõ ràng không thấy có đường cong của container a! Tiêu Tử Lăng nghi hoặc nói trong lòng. Cậu chưa từ bỏ ý định lần nữa mở ra Linh Nhân, quả nhiên thấy được, vẫn là từng vật thể hình người, số lượng không dưới mấy nghìn.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng cả kinh, chẳng lẽ là tang thi? Nhưng vì sao dưới trạng thái bình thường nhìn không thấy chứ?

Tiêu Tử Lăng đột nhiên nhớ lại lúc ban sơ mặt thể ở kiếp trước, tang thi khủng bố tiến hóa hệ tinh thần khiến cho vô số người biến dị với người dị năng gãy cánh, chẳng lẽ nơi đây cũng có một con sao?

Toàn thân không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, mặc dù Tiêu Tử Lăng chưa từng thấy qua loại tang thi đó, nhưng cũng hiểu rất rõ, trước đây đội ngũ của Tiêu Tử Lăng đã từng đụng phải loại tình huống này, không thấy bên người có tang thi, thế nhưng đội hữu lại từng người kêu thảm, đột nhiên bị thương hoặc là tử vong. Bọn họ nhìn không thấy kẻ địch căn bản không có năng lực đánh trả, chỉ có thể liều mạng chạy trốn, đại đội trăm người, cuối cùng sống sót chỉ có không đến mấy người. Tiêu Tử Lăng bởi vì ưu thế tốc độ mới may mắn thoát được, cũng vì vậy, Tiêu Tử Lăng mất đi đội ngũ chỉ có thể trở thành dân du cư, lưu chuyển ở tầng dưới chót xã hội, sau cùng vì

sinh tồn mà trở thành một lính đánh thuê. Nói dễ nghe một chút là lính đánh thuê, kỳ thực là một vật hy sinh, cái loại bán mạng thay người thuê.

Tiêu Tử Lăng biết mọi chuyện lớn rồi, lập tức liên tiếp báo cáo: “Sở ca, nơi này có tang thi hệ tinh thần, kêu tất cả mọi người tập hợp lại, không nên đi loạn, bằng không nguy hiểm.”

“Tất cả mọi người tập trung đến chỗ tôi, tọa độ của tôi là 110.70.” Nghe xong lời nói của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên tuyệt không hoài nghi, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Bốn người phân tán rất nhanh tập trung tới bên người Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên lúc này mới thấp giọng hỏi: “Tiểu Lăng, thế này là có chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng ngại ngại cười, không chần chừ, hồi đáp: “Tinh thần lực của em có chút dị thường, ban nãy em cảm thấy không có tang thi quá quý dị, vì vậy dùng tinh thần lực tra xét một chút, phát hiện có trở ngại, có thể sản sinh trở ngại đối với tinh thần lực chỉ có người tiến hóa tinh thần lực, vì vậy em hoài nghi nơi này có một con tang thi tiến hóa thành hệ tinh thần, có lẽ nó dùng tinh thần lực trở ngại đường nhìn của chúng ta, để cho chúng ta nhìn không thấy thứ nên thấy.”

Khi Tiêu Tử Lăng tới đã sớm nghĩ nên trả lời thế nào, dù sao vô duyên vô cớ nói có tang thi hệ tinh thần, đều sẽ khiến người ta hoài nghi, chẳng qua không ngờ tới, Sở Chích Thiên ngay từ đầu trực tiếp lựa chọn tin tưởng cậu, thẳng đến sau khi hội hợp mới hỏi thăm tình hình, khiến cho cậu hơi hơi có chút cảm động, khó trách người trong độ ngũ của Sở Chích Thiên đều khẳng định một mực đối với anh, cách cư xử của anh là một kiểu chuẩn mẫu.

Sở Chích Thiên tuyệt không hỏi dò tỉ mỉ năng lực của Tiêu Tử Lăng, mỗi người đều có bí mật của bản thân, chính anh cũng có hướng hồ người khác.

Sở Chích Thiên không cho rằng có bí mật thì không đáng tin nhiệm. Anh gật gật đầu, hỏi tiếp: “Có thể chỉ ra phương hướng nào có trở ngại không?”

“Nơi đó!” Tiêu Tử Lăng trực tiếp chỉ ra địa phương Linh Nhân cậu thấy dị thường.

“Chỗ đó đều chất đầy container, hẳn là không có vấn đề gì đi.” Đồng Hạo Triết nhìn thoáng qua phương hướng Tiêu Tử Lăng chỉ, hoài nghi hỏi.

“Địa phương khác, tra xét tinh thần đều rất thuận lợi, chỉ có chỗ đó, bị cản trở, thế nào cũng dò xét không được.” Tiêu Tử Lăng như đinh đóng cột.

Sở Chích Thiên ngăn trở tiếp tục hỏi thăm của Đồng Hạo Triết, anh tỏ ý mọi người theo anh đi qua. Ở địa phương cách chỗ đó chỉ có không đến 30 mét, Sở Chích Thiên nói với Đồng Hạo Triết: “Hạo Triết, cậu dùng Pháo Không Khí thử đập chỗ container đó.”

“Được!” Đồng Hạo Triết không chần chừ, anh tiến lên vài bước, ở thời điểm tiếp cận chỗ đó 20 mét, bàn tay đẩy ra, một Pháo Không Khí mạnh mẽ mãnh liệt đánh về phía khối địa phương đó.

Ùynh! Một tiếng nổ, đánh vỡ sự yên tĩnh của bến tàu, cũng đánh vỡ ảo thuật.

Chỉ nghe thấy tiếng rít gào ngao ô, đồng container cao vót vốn nhìn thấy đột nhiên biến mất, xuất hiện ở trước mặt mọi người lại là đàn tang thi mấy nghìn con đang rít gào bổ nhào tới.

“Chạy mau!” Nhìn thấy đàn tang thi khổng lồ như thế, Sở Chích Thiên vẫn luôn lãnh khốc không có biểu tình cũng tránh không được khê biến sắc mặt, trực tiếp mệnh lệnh mọi người đào vong.

Tay anh chỉ về phía tang thi nhào tới, lớn tiếng quát: “Màn Điện!”

Ở giữa Đồng Hạo Triết đi sau cùng với tang thi, đột nhiên xuất hiện một màn tường do thiểm điện cấu thành, dài chừng 10 mét cao 3 mét, trực tiếp ngăn trở đàn tang thi đó, tang thi không chút do dự đánh về phía màn điện, lần lượt bị giật thành tro tàn, nhưng loại hành vi phẫn đấu quên mình đó cũng mang đến hiệu quả, rất nhanh đàn tang thi đã tiêu hao sạch năng lượng mà màn điện mang, cuối cùng biến mất trong không khí. Càng nhiều tang thi đã không còn trở ngại nhanh chóng truy kích qua.

“Đáng hận! Vậy mà còn có tang thi tiến hóa tốc độ!” Đồng Hạo Triết rơi ở sau cùng thấy tang thi cách càng ngày càng gần, nhìn không được chửi bới. Tang thi bình thường anh còn có thể cho rơi được, tang thi tiến hóa tốc độ, anh căn bản chạy không lại.

Đã cảm thụ được móng vuốt bén nhọn của tang thi sắp cào đến mình, Đồng Hạo Triết liều mạng chạy về phía trước, chuẩn bị cố chịu lần này, anh biết một khi dừng lại, sẽ rơi vào đàn tang thi sau đó, vậy thật là cửu tử nhất sinh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một câu “Cấm” của Sở Chích Thiên âm vang hữu lực, tang thi phía sau Đồng Hạo Triết đột nhiên dừng ở nơi đó, bảo trì động tác vung hai móng.

Một đường ánh đao, phá không tới, tang thi bị cấm ở nơi đó đột nhiên đầu rơi xuống đất, toàn bộ thân thể không cách nào khống chế ngã về phía Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết lưu loát né qua, không quay đầu lại tiếp tục chạy bằng băng, tay thoáng phất về phía bên cạnh, trong miệng hô: “Cảm tạ, Tiểu Lăng!” Hóa ra là Tiêu Tử Lăng thấy Đồng Hạo Triết nguy hiểm, cấp tốc xoay người lại, phối hợp hoàn mỹ cùng Sở Chích Thiên, trong nháy mắt chém giết con tang thi tiến hóa tốc độ theo sát phía sau Đồng Hạo Triết.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lui Lại? Nhất Định Phải Hành Động Hai Người!

Nghe thấy tiếng cảm tạ của Đồng Hạo Triết, Tiêu Tử Lăng tránh không được sửng sốt, đời trước làm lính đánh thuê, chém giết ở tuyến đầu, cho dù cứu người cũng là theo lý thường phải làm, không ai sẽ nói lời cảm tạ với vật hy sinh, không biết đã bao lâu Tiêu Tử Lăng chưa nghe thấy loại cảm tạ này, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang các loại cảm thụ.

Thời khắc mấu chốt vậy mà dám phân tâm cho anh. . . Sở Chích Thiên thấy màn này, hận không thể bổ đầu Tiêu Tử Lăng ra xem xem có phải bên trong nhét toàn là bông hay không, quát mắng một tiếng: “Ngu ngốc, còn không chạy cho tôi!”

Tiêu Tử Lăng mạnh run run, phục hồi tinh thần lại không hề nghĩ ngợi trực tiếp co giò chạy, rất nhanh lướt qua Đồng Hạo Triết đi theo phía sau Sở Chích Thiên.

Mọi người dồn sức chạy được gần cây số, rốt cục cũng cho rơi được tang thi phía sau, Đồng Hạo Triết thở hồng hộc nói: “Phắc, quả nhiên là tang thi hệ tinh thần, hơn nữa còn là cấp bậc đầu lĩnh.”

“Đầu lĩnh?” Lục Vân Đào có chút hiếu kỳ, anh trong lần chạy trốn này ngoại trừ Tiêu Tử Lăng thì hẳn là người nhẹ nhàng nhất, có sự gia trì của gió, tốc độ của anh tuyệt không chậm hơn so với Tiêu Tử Lăng.

“Ừ, tang thi cấp bậc đầu lĩnh tương đương với tang thi cấp hai, bất quá chỉ có tang thi cấp bậc đầu lĩnh mới có thể mệnh lệnh tang thi bình thường,

tang thi cấp hai bình thường không cách nào làm được điều này. Đáng sợ chính là con tang thi đó còn là hệ tinh thần, có thể ẩn tàng đi.” Về mặt Đồng Hạo Triết vui mừng, “May mắn có Tiểu Lăng, bằng không lần này chúng ta phải có nguy hiểm rồi.”

“Không chỉ có tang thi đầu lĩnh hệ tinh thần, nơi đây hẳn còn có một con tang thi tiến hóa ít nhất qua cấp ba. . .” Sắc mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng bổ sung.

Nga? Về mặt mọi người mờ mịt, vì sao bọn họ đều không biết?

“Tang thi hệ tinh thần cấp bậc đầu lĩnh chỉ có thể mệnh lệnh tang thi bình thường, nhưng bên trong đó còn có tang thi tiến hóa tốc độ cấp một, có thể mệnh lệnh chúng nó chỉ có tang thi cao hơn hai bậc so với bọn chúng.” Sở Chích Thiên phổ cập khoa học cho mọi người một chút.

Nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết tiếc nuối: “Phắc, xem ra chúng ta phải không công mà về rồi, tiếp tục tra xét quá nguy hiểm.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu: “Đúng vậy, các cậu lui về trước.”

Nghe vậy Đồng Hạo Triết mãnh liệt nhảy lên, về mặt phản đối nói: “Sở ca, anh muốn đơn độc hành động? Không được, như vậy quá nguy hiểm, nơi đây quá nhiều tang thi tiến hóa, huống hồ anh đã nói, còn có một con tang thi cấp cao, căn bản không phải thứ chúng ta hiện tại có thể chiến thắng.”

“Yên tâm, tôi có chừng mực, đánh không lại tôi cũng có tự tin có thể toàn thân trở ra.” Sở Chích Thiên tuyệt không lỗ mắng, anh rõ ràng bản thân có thể làm được điều gì.

Đồng Hạo Triết biết mình thay đổi không được quyết định của Sở Chích Thiên, có chút khổ não, phải biết rằng lúc đi ra, Trần Cảnh Văn từng đơn

độc căn dặn anh, tuyệt đối không cho phép Sở Chích Thiên hành động đơn độc, nếu không hoàn thành lời căn dặn của Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết có thể dự kiến được các loại bi thảm mà mình sẽ có, nghĩ tới đây nhin không được rùng mình một cái, lập tức sắc mặt nghiêm trang, như đinh đóng cột nói: “Không được, làm phó đội tôi không cho phép đội trưởng của tôi đơn độc tiến hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy.”

Sở Chích Thiên có chút kinh ngạc, Đồng Hạo Triết từ trước đến giờ không hề nghi vấn quyết định của anh, vì sao lần này thái độ kiên quyết như thế? Anh nghĩ không rõ chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi: “Như vậy, phó đội của tôi, cậu có kiến nghị gì đây?”

“Nhất định phải hành động hai người, tôi theo anh đi.”

“Không được, cậu nhất định phải mang theo bọn họ lui lại.” Sở Chích Thiên trực tiếp phủ quyết, ngoại trừ Đồng Hạo Triết, mấy người còn lại đều không có kỹ năng lực sát thương cường đại, một khi trúng mai phục rơi vào trùng vây, sẽ không có biện pháp giết ra được trùng vây.

“Em đi, em đi cùng Sở ca.” Nghe đối thoại của hai người, Tiêu Tử Lăng bên cạnh biết cơ hội biểu hiện đã tới, lập tức xung phong nhận việc.

“Cậu?” Đồng Hạo Triết kinh ngạc, không ngờ tới Tiêu Tử Lăng sẽ chủ động đề xuất, dù sao hành động kế tiếp rất nguy hiểm.

“Cậu?” Sở Chích Thiên lãnh nhãn thoáng nhìn, không tán thành đầy mặt.

Tên nhóc này trông thế nào cũng không đáng tin thế ấy, có thể được không? Đồng Hạo Triết thận trọng ngăm ngăm Tiêu Tử Lăng, càng nhìn càng không có lòng tin, sau cùng chỉ có thể trầm mặc.

“Làm bữa, cậu an phận trở lại cho tôi.” So sánh đôi bên, thái độ Sở Chích Thiên rất kiên quyết, ngữ khí nghiêm khắc hiem thấy, trực tiếp bác bỏ thỉnh cầu của Tiêu Tử Lăng.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng đủ loại ủy khuất a, ai muốn đi địa phương nguy hiểm như vậy a, thế nhưng lão đại muốn đi, cậu cố gắng biểu hiện cũng chỉ có thể liều mình bồi quân tử. Đương nhiên cậu vẫn rất có lòng tin đối với kỹ năng chạy trốn của bản thân, cho nên mới lớn mật thỉnh cầu. Nếu như không có năng lực bảo mệnh đó, khẳng định Tiêu Tử Lăng sẽ coi như không thấy.

Lấy lòng lão đại rất quan trọng, nhưng mạng nhỏ nhà mình quan trọng hơn. Đây là phương châm chỉ đạo, chuẩn tắc hành động nhất quán của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng phòng mặt, không phục nói: “Thế nào là làm bừa? Em là người biến dị tốc độ, có nguy hiểm chạy trốn không chậm hơn so với Sở ca anh!” Được rồi, đây là một khuôn mặt 14 tuổi, biểu hiện ấu trĩ rất thích hợp, Tiêu Tử Lăng tự mình thôi miên, bằng không cậu thực sự giả bộ không nổi, đáng thương tuổi tác tâm lý 34 tuổi của cậu a!

“Chạy trốn?” Tay Sở Chích Thiên phát ngứa, trực tiếp cốc đầu một cái qua, “Cậu tiền đồ một chút cho tôi, đừng luôn muốn chạy trốn.” Rõ ràng là một tài năng có thể nặn, lại vẫn nhất mực là một tên lười nhác, không thấy chút tâm tiến tới nào (Tiêu Tử Lăng bị ai, cậu mỗi ngày muốn trở nên mạnh mẽ ở trong mắt Sở Chích Thiên vậy mà là một tên lười nhác, hổng có tâm tiến tới, có thể dự kiến được về sau Tiêu Tử Lăng sẽ bị kịch vô số).

“Chạy trốn có gì không tốt? Có nguy hiểm không chạy trốn, vậy không phải ngu ngốc sao?” Tiêu Tử Lăng không dám lớn tiếng kháng nghị, chỉ có thể thấp giọng nói thầm, vẻ mặt căm giận bất bình.

Một phen hành vi này của Tiêu Tử Lăng, khiến cho sự không tín nhiệm vốn có của Đồng Hạo Triết biến mất. Anh cảm thấy Tiêu Tử Lăng kỳ thực là một người rất thích hợp hành động cùng Sở Chích Thiên. Tựa như Tiêu Tử Lăng nói, ưu thế của cậu ở chỗ tốc độ, chạy trốn đầu tiên, nếu như nguy hiểm tới thì sẽ không mang đến sự quấy nhiễu với gánh vác cho Sở Chích

Thiên. Hơn nữa Tiêu Tử Lăng còn có thể tra xét tinh thần, đối với tang thi hệ tinh thần có thể nói là một lợi khí, như vậy Sở Chích Thiên có thể chuyên tâm ứng phó con tang thi tối thiểu là cấp ba kia, độ nguy hiểm sẽ hạ thấp đi rất nhiều. . .

Đồng Hạo Triết càng nghĩ càng cảm thấy đúng, trực tiếp gõ nhịp quyết định: “Sở ca, cứ như vậy đi, Tiểu Lăng đi cùng anh, tôi nghĩ cậu ấy có thể sẽ giúp đỡ được chút việc.”

Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi co giật, cậu ta có thể giúp đỡ được việc? Không thêm phiền cho anh thì đã a di đà phật rồi. Có ý cự tuyệt, nhưng thấy vẻ mặt Đồng Hạo Triết cứ kiên quyết như vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

“Các cậu lập tức trở lại địa điểm Chân Nhất Long đỗ xe, kiên trì chờ đợi. 2 tiếng đồng hồ sau tôi với Tiểu Lăng sẽ quay về đó. . .” Sở Chích Thiên làm ra an bài sau cùng, không chần chừ nữa, mang theo Tiêu Tử Lăng rời đi.

Bọn Đồng Hạo Triết không dừng lại quá lâu, Lục Vân Đào lợi dụng tính chất của gió rất nhanh đã tìm ra một lộ tuyến yên tĩnh mà an toàn rời khỏi bến tàu, dọc theo đường cũ quay về địa điểm Chân Nhất Long đỗ xe, bắt đầu sự chờ đợi đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là dài dòng, cùng với các loại lo lắng.

Bên Sở Chích Thiên, thì rất lãnh tĩnh lựa chọn một lộ tuyến cách đàn tang thi ước chừng 200 mét, hai người cẩn thận lén vào.

Tiêu Tử Lăng đi theo phía sau Sở Chích Thiên không lưu lực nữa, trực tiếp mở ra Linh Nhãn, cẩn thận kiểm tra xung quanh có tang thi ẩn tàng hay không. Phải biết rằng kiếp trước không ít cường giả chính là chết bởi một chiêu này, Tiêu Tử Lăng nào dám buông lơ.

Sở Chích Thiên lần đầu tiên thấy Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhãn, tuy rằng bị kinh hách nhảy dựng, nhưng vẫn bảo trì bình tĩnh, trong lòng phỏng đoán đó là lý do Tiêu Tử Lăng có thể biết được sự tồn tại của tang thi hệ tinh thần, thoát nhìn Tiêu Tử Lăng không chỉ là người biến dị tốc độ, có lẽ còn là một người biến dị thị lực, có thể thấy được thứ người khác nhìn không thấy, tỷ như nhìn thấu ảo thuật.

Sở Chích Thiên quả nhiên không hổ là Sở Chích Thiên, hai ba cái đã đoán năng lực vốn có của Linh Nhãn của Tiêu Tử Lăng được bảy tám phần, chẳng qua người thông minh thế nào cũng nghĩ không ra ánh mắt của Tiêu Tử Lăng sẽ vì bệnh độc mà biến dị, do đó thu được năng lực tuyệt nhiên bất đồng với vốn dĩ, có lẽ còn không chỉ nhiều đó, dù sao chính Tiêu Tử Lăng cũng chưa rõ, mắt phải biến dị của cậu còn có cái gì nữa.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tập Kích? Tới Lặng Yên Như Thế!

Sở Chích Thiên thập phần cẩn thận, nhưng tốc độ đi tới tuyệt không chậm, chưa đến nửa giờ đã đi qua lộ trình gần nửa bến tàu, dọc đường lại đây tuyệt không đụng phải một con tang thi.

Tiêu Tử Lăng theo ở phía sau không biết vì sao, tại bến tàu vắng vẻ gần như nghe không thấy thanh âm khác này, vậy mà rõ ràng nghe thấy tiếng trái tim của bản thân đang thành thịch thành thịch nhảy lên kịch liệt, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Linh Nhãn mở ra vậy mà cảm thấy chậm rãi trở nên mơ hồ, thế giới đường cong vốn màu đỏ bắt đầu nhòe đi, cuối cùng như vô số vết thương, chậm rãi chảy ra máu tươi. . .

Tiêu Tử Lăng vậy mà thấy được chính cậu, ở ngay phía trước, đứng ở địa phương tràn đầy máu tươi, mỉm cười vẫy tay với cậu.

Vì sao ta ở nơi đó? Vậy ta là ai? Tiêu Tử Lăng mê mang. Cậu dường như lại về tới kiếp trước, trong trận chiến đấu tang thi công thành kia, cậu như một người xem phim, trừng mắt nhìn chính bản thân bị đẩy vào trong đồng tang thi, nhìn chính bản thân không hề chống lại bị một con tang thi cấp ba xuyên thủng trái tim, sau đó bị vô số tang thi xé rách cắn nuốt, sau cùng hóa thành máu tươi trước mắt vấy trên khối thổ địa kia, thi cốt vô tồn.

Ta chết rồi? Hóa ra ta chết rồi! Vậy ta là ai? Là linh hồn sao? Tinh thần Tiêu Tử Lăng xuất hiện thác loạn, thoáng cái phân không rõ hư thực.

Một bàn tay to ấm áp ấn lên đầu cậu, thanh âm trong trầm thấp mang chút thanh lạnh lại khiến cho người ta an ổn vang lên bên tai Tiêu Tử Lăng: “Không nên khẩn trương, không có việc gì!” Hóa ra Sở Chích Thiên đi ở phía trước phát hiện sự dị thường của Tiêu Tử Lăng.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, Tiêu Tử Lăng như đã tránh ra được ác mộng quẩn quanh hồi lâu, thoáng cái tỉnh táo lại, thế giới trước mắt vẫn là đường cong màu đỏ, không có máu tươi không có tử vong.

“Em thế nào rồi?” Tiêu Tử Lăng có chút mê mang, là bản thân vô ý thức nhớ lại kiếp trước? Bị một màn cuối cùng của kiếp trước ảnh hưởng?

Sở Chích Thiên chau mày, thấp giọng nói: “Ban nãy cậu bị tang thi hệ tinh thần công kích, thiếu chút nữa rơi vào hỗn loạn.”

Nghe vậy lưng Tiêu Tử Lăng thoáng cái phát lạnh, hóa ra bản thân ban nãy nguy hiểm như vậy, may mắn được Sở Chích Thiên đánh thức. Cảm kích cười, Tiêu Tử Lăng thành khẩn nói: “Cảm tạ Sở ca, may mắn Sở ca đúng lúc phát hiện cứu em.”

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, bàn tay to vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, lời mang tán thưởng nói: “Là sức chống cự tinh thần của cậu không tồi, bằng không tôi cũng không thể nào cứu được cậu, ráng nỗ lực!”

Đây là được biểu dương đó hử? Tiêu Tử Lăng không thể tin được chớp chớp mắt to, kinh dị đầy mặt, biểu dương mà mình vẫn luôn chờ mong cứ đơn giản đã có được như vậy? Nhưng mình cái gì cũng chưa từng làm a!

Biểu tình khoa trương khiến cho Sở Chích Thiên nhin không được cười, nụ cười này khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời cảm thấy toàn bộ thế giới trở nên ấm áp hơn, bầu không khí vốn băng lạnh thoáng cái trở nên dương quang rực rỡ. Trái tim nhỏ của Tiêu Tử Lăng không không chịu thua kém cũng nhin không được nhảy lên vài cái kịch liệt, vậy mà cảm thấy có chút nước bọt liên tục, dung nhan mê chết người này a! Sao mà mình hổng có

chứ? Khó trách sẽ có nhiều nữ nhân như tre già măng mọc bò lên giường của Sở Chích Thiên như vậy, một khi thành công, vậy sẽ có ‘ba được’ - người, tài, quyền a!

Thấy Tiêu Tử Lăng ngây người lại châm điểm cười của Sở Chích Thiên, trong tiếng cười trầm lần nữa cốc lên đầu Tiêu Tử Lăng: “Cảnh tình một chút cho tôi, tang thi hệ tinh thần ngay bên cạnh, đừng lại bị mê hoặc.”

Về mặt Tiêu Tử Lăng thoáng cái đoạn chính lên, liên tục gật đầu biểu thị hiểu rõ. Trong lòng lại phải nói là phiền muộn a, vốn muốn biểu hiện bản thân, thế nhưng hiện tại xem ra hình như lại chứng minh sự không đáng tin của bản thân, đồng dạng là công kích tinh thần, Sở Chích Thiên hồng có việc gì, mình thì lại có chuyện, hơn nữa còn phải dựa vào Sở Chích Thiên tới cứu. Nghĩ tới đây Tiêu Tử Lăng ‘rơi nê’ đầy mặt, hiện thực này cách kỳ vọng cũng quá xa đi.

Chuẩn bị biểu hiện một chút để vui lấp sai lầm ban nãy, Tiêu Tử Lăng dùng Linh Nhãn càng thêm cảnh giác thận trọng kiểm tra xung quanh, tinh thần lực không được thuần thực lắm cũng được cậu thiết lập thành một lá chắn, vây quanh toàn thân, làm đến mức hạng nặng vũ trang, tuyệt đối không cho tang thi hệ tinh thần đó tìm được khe hở đến công kích cậu nữa.

Vừa mới đi mấy chục mét, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy lá chắn ở phương hướng tay phải mình xuất hiện từng vòng sóng gợn, hiển nhiên có tinh thần lực khác nỗ lực công kích cậu. Mạnh quay đầu nhìn về phía phương hướng đó, chỗ trăm mét có một con tang thi đang trốn ở phía sau container, lặng yên không tiếng động phóng thích tinh thần lực nỗ lực mê hoặc Tiêu Tử Lăng, lại không biết lúc này nó đã hiện ra rõ ràng trong Linh Nhãn của Tiêu Tử Lăng.

“Sở ca, ở nơi đó!” Tiêu Tử Lăng thấp giọng nhắc nhở Sở Chích Thiên bên người, bản thân thì không chút do dự trực tiếp đánh về phía nơi đó.

Chỉ thấy một bóng người xẹt qua, cự ly trăm mét chưa đến thời gian 3 giây, Tiêu Tử Lăng đã chạy tới.

Một cước mạnh mẽ đập tường sườn container, mượn luồng lực lượng đó, Tiêu Tử Lăng bay lên trời, liên tục mấy cái đạp bước ở không trung, liền phi thân lên đỉnh container. Tiêu Tử Lăng trên cao nhìn xuống, thấy rõ phương vị tang thi trốn. Không hề chần chừ, liên tục hai bước bay vọt lớn thì đã tới sát biên, Tiêu Tử Lăng lần nữa tung người nhảy xuống, giữa không trung, tay phải cậu nhanh chóng rút ra đường đao buộc ở sau thắt lưng, mượn dùng lực lượng nhảy xuống dùng sức bổ ra một đao -- lực chém Hoa Sơn.

Tang thi hệ tinh thần không ngờ đến Tiêu Tử Lăng tới nhanh như vậy, thấy Tiêu Tử Lăng bổ ra một đao ngoan độc như thế, tru lên một tiếng, trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Một đao cứ như thế tiếc nuốt qua người con tang thi đó, Tiêu Tử Lăng không có biện pháp biến hóa tư thế ở không trung, chỉ có thể trừng mắt nhìn con tang thi đó đào thoát từ dưới đao.

Đáp xuống đất nửa ngời xồm, Tiêu Tử Lăng cảnh giác nhìn xung quanh, con tang thi hệ tinh thần đáng hận đó lại biến mất, xem ra năng lực ẩn tàng của con tang thi này rất cao cấp, Linh Nhân của cậu trong lúc nhất thời cũng tìm không ra.

Lúc này, Sở Chích Thiên đã chạy tới, vừa thấy chỉ có một mình Tiêu Tử Lăng, đã biết lần công kích này không thành công.

“Đào tẩu rồi?” Sở Chích Thiên hỏi.

“Ừm, con tang thi đó thấy em thì bỏ chạy, em vừa đáp xuống đất đã biến mất, nhìn không thấy bóng dáng.” Tiêu Tử Lăng tiếc nuốt trả lời.

“Năng lực ẩn tàng rất mạnh a, ngay cả đôi mắt của cậu cũng nhìn không thấu.” Sở Chích Thiên vượt cảm suy nghĩ, một con tang thi biết ẩn tàng quá nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ đi ra ám toán bọn họ, nhất định phải nhanh chóng tìm ra rồi tiêu diệt đi, huống hồ thời gian của bọn họ cũng không nhiều, không có công phu dây dưa với con tang thi đó.

Sở Chích Thiên suy nghĩ một chút liền ngẩng đầu hỏi: “Tiểu Lăng, ban nãy cậu thế nào phát hiện được?”

“Nó nỗ lực công kích em, em dùng tinh thần lực làm lá chắn, cảm thụ được sóng gợn, liền dùng Linh Nhân kiểm tra phương hướng công kích, thấy được con tang thi đó ở ngay chỗ này.” Tiêu Tử Lăng thận trọng trình bày tình hình ngay lúc đó.

“Xem ra, năng lực công kích với năng lực ẩn nấp của con tang thi đó không thể đồng thời thi triển, vì vậy Tiểu Lăng ban nãy mới phát hiện nó, mà hiện tại lại không thấy được.” Sở Chích Thiên thoáng suy nghĩ đã hiểu rõ năng lực với phương thức thi triển của con tang thi đó, “Như thế xem ra, nhất định phải cho nó tiếp tục công kích thêm một lần, mà chúng ta nhất định phải nắm chắc lần cơ hội này. . .”

Tỏ ý Tiêu Tử Lăng tới gần mình, sau khi Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng lặng lẽ mật đàm vài câu, vậy mà tách xa hành động.

Tang thi hệ tinh thần trốn từ một nơi bí mật gần đó nghỉ hoặc nhìn một màn trước mắt, không rõ vì sao hai người sẽ tách xa hành động, bất quá nó tuyệt không phải quá coi trọng vấn đề này, đối với nó mà nói hai người tách xa vậy là tốt nhất, nếu đối phó một người nó không cần nhất định phải ẩn tàng, có thể chuyên chú tiến công, như vậy càng dễ thành công. Nghĩ tới đây, nó cảm thấy nước bọt sắp rơi ra, rốt cục lại có thể ăn được mỹ thực tươi mới.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bao Vây? Ai Trúng Kế Ai?

Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên bảo trì cự ly trăm mét thẳng tắp, một trái một phải đồng thời xuất phát về phía đường ven biển.

“Sở ca, vẫn không có phát hiện.” Tiêu Tử Lăng cẩn thận kiểm tra xung quanh, cũng thận trọng quan sát lá chắn tinh thần có dị thường hay không, mỗi khi cách một đoạn thời gian sẽ liên lạc với Sở Chích Thiên.

“Không hề gì, không bị lừa cũng không sao, chúng ta cũng sắp tới mục tiêu.” Sở Chích Thiên an bài kế hoạch này, cũng là muốn thử một chút, tang thi hệ tinh thần bị lừa vậy là tốt nhất, không bị lừa cũng không ảnh hưởng mục tiêu cuối cùng của chuyến này -- vô số tàu hàng ngừng ở đường ven biển.

Giữa lúc hai người sắp sửa đến ven bờ, Tiêu Tử Lăng thấy phía trước vậy mà xuất hiện không ít tang thi núp ở phía sau container, nỗ lực đánh lén bọn họ.

“Sở ca, có tang thi!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng báo cáo tình hình.

“Nơi nào?” Trong tầm mắt Sở Chích Thiên ngoại trừ container vẫn là container, căn bản nhìn không thấy sự tồn tại của một con tang thi.

“Sở ca, chỗ nửa vòng 20-50 mét đường nhìn của anh, sau mỗi một container đều có ba bốn con tang thi, trước mắt dự đoán ước chừng trên dưới 50 con, không cách nào xác định có phải có tang thi tiến hóa tồn tại

hay không.” Tiêu Tử Lăng nhất nhất tỏ rõ tình hình mà Linh Nhân biểu hiện.

“Chỗ cậu thì sao? Có nguy hiểm hay không.” Sở Chích Thiên trước tiên hỏi thăm tình hình của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng cảm động a, đây là đại ca, cảm giác có người quan tâm thực tốt a. Cậu vội vã trả lời: “Sở ca, yên tâm, tình hình chỗ em tốt hơn rất nhiều so với anh, chỉ mới trên dưới mười mấy con.”

Hơn mười con? Bảo thủ phỏng đoán thực lực trước mắt của tên nhóc đó có thể ứng phó được 10 con tang thi bình thường, vài con nhiều ra kia đối với cậu ta có nguy hiểm nhất định, bất quá dựa theo biểu hiện lần trước của cậu ta ở trong siêu thị, còn có chút chỉ số thông minh chiến đấu, hẳn có thể nghĩ biện pháp giải quyết, bất quá nếu nhiều thêm vài con tang thi nữa vậy nguy hiểm, nhất định phải cho cậu ta rút lui.

Sở Chích Thiên tính ra một chút sức chiến đấu của Tiêu Tử Lăng, liền yên lòng, an tâm đối phó tang thi trước mắt. Chẳng qua anh thế nào cũng không ngờ tới, Tiêu Tử Lăng ở thời điểm báo cáo vậy mà lớn mật giấu diếm một mảng lớn trên số lượng, khiến cho anh phỏng đoán sai lầm tình hình, cũng khiến cho hai người lâm vào trong tình thế nguy hiểm.

Tang thi phía trước Tiêu Tử Lăng kỳ thực tuyệt không phải hơn mười con, tùy tiện tính ra đều phải trên 30, bất quá Tiêu Tử Lăng biết chỉ cần cậu thành thật báo cáo, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ kêu cậu trực tiếp đào tẩu, sẽ không để cho cậu tiếp tục đi theo hành động. Thế nhưng lần này mục đích cậu theo tới chính là vì tận lực biểu hiện để thắng được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên, cái gì cũng chưa làm liền xám xịt trở lại như thế. . . Tiêu Tử Lăng sẽ phiền muộn chết. Huống hồ về sau còn có thể có cơ hội đơn độc hành động với Sở Chích Thiên sao? Phỏng đoán rất khó, vì vậy chỉ cần còn có cơ hội, cậu sẽ không muốn từ bỏ.

Dưới sự phơi bày của Linh Nhân, tang thi phân tán tương đối rộng, điều này đối với Tiêu Tử Lăng mà nói là một tin tức tốt, dù sao tang thi cũng chưa rõ Tiêu Tử Lăng trước mắt vậy mà có thể thấy tình cảnh phía sau vật trở ngại, vì vậy chúng nó tuyệt không lựa chọn công kích trước tiên, mà kiên trì chờ đợi như dĩ vãng, chờ đợi thức ăn rời khỏi phạm bẫy của bọn họ, rơi vào vòng vây của chúng nó.

Tiêu Tử Lăng chậm rãi đi tới vài bước, tay phải lặng yên không tiếng động cầm chuôi đường đao sau thắt lưng, trong lòng yên lặng đếm ngược thời gian: 3, 2, 1!

Vừa đếm tới 1, Tiêu Tử Lăng như mãnh hổ xuống núi, như cơn lốc đánh về phía một chỗ container cách mình gần nhất. Tang thi sau container còn chưa phản ứng lại đã bị Tiêu Tử Lăng trực tiếp một đao chém đứt cổ. Còn có hai con tang thi rốt cục phản ứng lại, khi muốn lớn tiếng tru lên công kích, đường đao của Tiêu Tử Lăng đã dùng sức vạch ngang ra một đường ánh đao.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không nhìn kết quả, cậu không dừng lại, tiếp tục đánh về phía container tiếp theo, khi cậu lần nữa chém xuống đường đao, bên kia chợt nghe thấy vài thanh âm thùng phịch của vật thể rơi, trên mặt đất bắn tung lên một luồng sương bụi, hai con tang thi đồng thời đứt đầu ngã xuống đất.

Kỳ thực chỉ có thời gian hai ba giây, Tiêu Tử Lăng đã giải quyết ba con tang thi, chỉ cần không phải rơi vào trùng vây, đối với loại tang thi không có tiến hóa này, Tiêu Tử Lăng tuyệt không có áp lực quá lớn. Cậu hiện tại duy nhất cần phải làm là, ở thời điểm tang thi còn chưa phản ứng lại, tận lực giải quyết nhiều tang thi, cho dù cuối cùng tang thi thành công bao vây, số lượng sẽ giảm đến ít nhất, ít nhất sẽ không để cho cậu rơi vào trong khốn cảnh nguy cơ. Nếu như không hoàn thành chỉ tiêu này, cậu nhất định phải chạy trốn trước một bước trước khi tang thi chưa hoàn thành vòng vây.

Nữ thần may mắn đã ưu ái Tiêu Tử Lăng, phản ứng của tang thi không thể nghi ngờ khá trì độn, tang thi rất nhanh đã bị Tiêu Tử Lăng giải quyết gần phân nửa. Lúc này, tang thi mới phát hiện dị thường, tuy rằng tiếng rít gào liên tiếp, nhưng đã muộn, tang thi còn lại hoàn thành không được vòng vây, Tiêu Tử Lăng đã mở vòng vây của chúng nó ra một lỗ hổng lớn.

Thời gian chiến đấu tuyệt không phải quá dài, không đến 10 phút, Tiêu Tử Lăng đã một mình giải quyết gần 30 con tang thi. Bất quá chiến đấu đáng lý cần thời gian dài lại bạo phát cực nhanh, vẫn có di chứng. Tiêu Tử Lăng sau khi chiến đấu kết thúc liền cảm thấy hai chân đau đớn kịch liệt, trầm trọng gần như bước không được chân, biết ngay dị năng của mình đã tiêu hao quá lợi hại, rất khó tiếp tục cầm cự trận chiến đấu tiếp theo.

Vô lực dựa vào một container, Tiêu Tử Lăng chậm rãi ngồi xuống, thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới nhìn về phía chỗ Sở Chích Thiên, nghĩ thầm dựa theo loại năng lực nghịch thiên kia của Sở Chích Thiên, tang thi đã sớm được thanh lý sạch sẽ, hơn nữa còn là loại yên tĩnh không dính một chút bụi.

Quả nhiên, dưới Linh Nhân, bên người Sở Chích Thiên gần như đã không còn tang thi nào, chỉ còn lại có lác đác bốn con. . . Hửm? Thế nào còn có tang thi? Sở Chích Thiên không dùng toàn lực?

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc quan sát vài giây, nhất thời sắc mặt đại biến.

Không đúng, tình hình của Sở Chích Thiên quá dị thường. Dựa theo năng lực của Sở Chích Thiên, bốn con tang thi đó vài giây đã có thể giải quyết được, vì sao sẽ vẫn luôn né tránh chứ? Hơn nữa né tránh nguy hiểm như thế, vài lần tang thi sắp công kích đến trên người Sở Chích Thiên, bị Sở Chích Thiên cố gắng chuyển động một bước né qua, động tác của anh ta có vẻ rất mất tự nhiên.

Không tốt, chẳng lẽ tang thi hệ tinh thần thực sự đã công kích Sở Chích Thiên? Tiêu Tử Lăng nhất thời lĩnh ngộ lại, khó trách tang thi bên cậu trì độ như thế, không phản ứng lại trước tiên, hóa ra mục tiêu của tang thi hệ tinh thần không phải mình, mà là Sở Chích Thiên.

Bất chấp hai chân đau đớn kịch liệt, Tiêu Tử Lăng cắn răng cấp tốc tới gần về phía Sở Chích Thiên, Linh Nhân như ra đa bắn quét hoàn cảnh xung quanh Sở Chích Thiên.

Thấy mây rồi! Tang thi hệ tinh thần! Tiêu Tử Lăng rõ ràng thấy chỗ 80 mét bên trái Sở Chích Thiên, một con tang thi giáo hoạt đang trốn ở nơi đó, chuyên chú nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, chính là con tang thi hệ tinh thần đã đào thoát ở dưới đao của Tiêu Tử Lăng.

Hành động như thế nào? Giết tang thi hệ tinh thần hay là cứu Sở Chích Thiên trước?

Tiêu Tử Lăng cực nhanh tới gần, đồng thời trong đầu cũng kịch liệt đấu tranh, dựa theo tình hình trước mắt dường như cứu Sở Chích Thiên trước tương đối thỏa đáng, dù sao muốn giết tang thi hệ tinh thần còn có cơ hội, nhưng vạn nhất Sở Chích Thiên thực sự xong đời, vậy Tiêu Tử Lăng liền thực sự khóc không ra nước mắt, hết thảy an bài khổ tâm bị phế đi hoàn toàn không nói, còn phải đối mặt sự chất vấn của hai vị phó đội. . . Nghĩ đến phải đối mặt cặp mắt yêu nghiệt đến mức có thể lột ra hết thảy ngụy trang của Trần Cảnh Văn, Tiêu Tử Lăng thế nào cũng bình tĩnh không nổi, cậu còn chưa muốn bị người ta bẻ xương rải tro, chết không có chỗ chôn a.

Thế nhưng. . . Tiêu Tử Lăng lúc này hồi tưởng lại trước khi tách ra hành động, đoạn đối thoại mà Sở Chích Thiên nói với cậu kia.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lĩnh Ngộ, Chém Giết Tang Thi Hệ Tinh Thần!

“Tiểu Lăng, phạm vi Linh Nhãn của cậu là bao nhiêu?” Sở Chích Thiên dò hỏi.

“Phạm vi hiện tại là bán kính 200 mét lấy em làm trung tâm.” Tiêu Tử Lăng đáp như thực chất.

“Ừ, vậy tốt, cậu với tôi bảo trì cự ly trên dưới 100 mét đồng thời đi tới hai phương hướng.”

“A?” Tiêu Tử Lăng nghi hoặc, vẻ mặt mê mang nhìn Sở Chích Thiên.

“Con tang thi đó rất cảnh giác, nếu tôi với cậu cùng nhau hành động, sợ rằng sẽ không đơn giản ra tay, chỉ có tách xa, con tang thi đó mới có thể lớn mật công kích một người trong chúng ta, như vậy cậu có thể tìm ra vị trí của nó giải quyết nó.” Sở Chích Thiên kiên trì giải thích.

“Nga, đúng nga.” Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng bừng tỉnh, con người nhỏ trong lòng lại đang đập đầu vào tường ảo não vì ai, vì sao ở trước mặt Sở Chích Thiên cơ trí, luôn biểu hiện như một con heo chửi.

“Chúng ta mỗi khi cách ba phút đối thoại một lần, giao lưu tình hình.” Sở Chích Thiên lần nữa phân phó, thấy Tiêu Tử Lăng ngoan ngoãn gật đầu một bộ dáng đứa bé ngoan mới yên lòng, nói tiếp, “Tiểu Lăng, lần này mục tiêu của tang thi có thể là tôi, nếu cậu phát hiện tôi có dị thường, không cần quản tôi, trực tiếp tìm ra con tang thi đó rồi giải quyết.”

“A, vậy thế nào được?” Tiêu Tử Lăng quỳnh quáng, Sở Chích Thiên xảy ra chuyện, vậy cậu còn lăn lộn được cái mông a.

“Tiểu Lăng, cậu phải tin tưởng tôi!” Ánh mắt Sở Chích Thiên là chăm chú, nghiêm túc, kiên định, cũng là chân thật đáng tin.

Tin tưởng sao? Tiêu Tử Lăng nghĩ tới năng lực nghịch thiên kia của Sở Chích Thiên, nếu một tang thi hệ tinh thần nho nhỏ đều có thể đánh được Sở Chích Thiên, như vậy Sở Chích Thiên cũng không có khả năng có thành tựu tương lai, cường giả đều là trưởng thành trong khổ cảnh.

Nghiêm túc gật gật đầu, bộ dáng toàn tâm toàn ý tin tưởng cùng kính ngưỡng của Tiêu Tử Lăng rốt cuộc khiến cho tâm Sở Chích Thiên hơi hơi nóng bỏng lên, nhin không được sờ sờ đầu Tiêu Tử Lăng nói: “Chú ý an toàn!”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy cười mở cười, cong cong mặt mày khiến cho cả người cậu đều tỏa ra hương vị ngọt ngào, khiến cho người ta nhìn nhìn không được vui sướng trong lòng, sinh ra các loại triu mến.

Sở Chích Thiên tránh không được chấn động trong lòng, trong nháy mắt hạ một quyết định, không cho phép Tiêu Tử Lăng cười như thế trước mặt người ngoài. Lúc này Sở Chích Thiên còn chưa có ý thức được anh đã phân loại Tiêu Tử Lăng thành người một nhà.

Tiêu Tử Lăng rời đi tuyệt không biết do nụ cười dư thừa khi cậu rời đi, vậy mà khiến cho Sở Chích Thiên bắt đầu sinh ra ham muốn chế tạo cậu thành mặt tê liệt thứ hai (thứ nhất là chính bản thân Sở Chích Thiên), có thể thấy được ngày tháng về sau của Tiêu Tử Lăng sẽ không quá dễ chịu.

----- phân cách tuyến đáng hận -----

Đầu óc hỗn loạn không có manh mối của Tiêu Tử Lăng thoáng cái thanh tỉnh lại, không sai, Sở Chích Thiên trước đó đã dự liệu được loại tình

huống này, đồng thời nhiều lần cảnh cáo cậu phải giết tang thi hệ tinh thần trước hết, khẳng định có nguyên nhân.

Tiêu Tử Lăng nhớ lại lúc mình trúng chiêu, phân không rõ hiện thực với ảo cảnh, vạn nhất mình đi qua cứu Sở Chích Thiên, bị anh ta nhìn lầm là tang thi mà chém giết chết. . . Nhịn không được cả kinh, khó trách Sở Chích Thiên muốn cho mình giết tang thi hệ tinh thần trước hết, không giết chết con tang thi đó, Sở Chích Thiên căn bản không có biện pháp tỉnh táo lại. . . Mình đến chỗ Sở Chích Thiên, căn bản vô dụng, trái lại khiến cho tang thi hệ tinh thần cảnh tỉnh đào tẩu, mà hại Sở Chích Thiên. Phắc, mình thực sự là đầu con heo.

Tiêu Tử Lăng tỉnh táo lại, biết nên làm như thế nào. Cậu tuyệt không trực tiếp tiến lên, làm bằng tình tang thi nó khẳng định sẽ chạy, nhất định phải khiến cho nó không chút nào phát hiện mà tới gần nó.

Lộ tuyến mà Tiêu Tử Lăng chạy hơi hơi dờn nghiêng đi, ở chỗ cách tang thi 50 mét lợi dụng sự yếm hủ của container, lạng lẽ vòng qua phạm vi đường nhìn của tang thi, từ phía sau lạng lẽ lén tới gần.

Cự ly càng ngày càng ngắn, 30 mét, 20 mét, 10 mét. . . Tiêu Tử Lăng trốn ở phía sau container phía sau tang thi hệ tinh thần, bắt đầu tính toán một kích tất sát như thế nào.

Hai chân đau đến mức tận cùng gần như chết lặng, nếu không phải lực nhẫn nại siêu cường rèn đúc ra được trong 10 năm ngày diệt vong, phỏng đoán bản thân đã nằm úp sấp ở nơi nào đó nhúc nhích không được rồi, nếu đã làm được đến loại tình trạng này, như vậy một kích cuối cùng không thể thất bại trong gang tấc. Trên gương mặt tái nhợt của Tiêu Tử Lăng mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, trang phục vận động vốn rộng dễ chịu vậy mà cũng ướt sũng, một bãi nước trên mặt đất ở địa phương dừng lại đang trong mở rộng vô hạn.

Tàn bạo căn môi dưới của mình, một sợi máu tươi thuận thể chảy xuống, mượn luồng đau đớn mới sinh này, tư duy Tiêu Tử Lăng thoáng thanh tỉnh, đùi phải trực tiếp phát lực, liền xông ra.

Grào...!!! Tang thi hệ tinh thần đang hết sức chăm chú công kích Sở Chích Thiên, trăm triệu không ngờ đến lúc này phía sau nó vậy mà xuất hiện kẻ địch, nó không hề chuẩn bị căn bản không có biện pháp nhanh chóng tránh khỏi được đường đao dồn hết một chút lực lượng sau cùng của Tiêu Tử Lăng, chỉ có thể phát sinh một lần gầm rú cuối cùng, trừng mắt nhìn bản thân bị một thanh đường đao trực tiếp chém thành hai nửa từ đầu đến chân.

“Đình!” Thanh thúy một tiếng, đây là thanh âm tinh hạch rơi xuống trên mặt đất.

Tiêu Tử Lăng đường nhìn đã mơ hồ một mảnh nghe thấy thanh âm này, trên mặt lộ ra một mặt nụ cười như trút được gánh nặng, rốt cục ngửa mặt lên trời ngã xuống triệt để hôn mê.

Sở Chích Thiên ở xa xa đột nhiên tinh thần rung lên, một luồng tinh thần lực vốn luôn thời khắc quấy rầy anh biến mất vô tung, bên trái, một tiếng tru lên phần nộ thê lương vang lên theo, Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng đã hành động rồi.

Không cần tiếp tục mê hoặc tang thi hệ tinh thần, anh không lưu thủ nữa, trực tiếp phát sinh vài đạo điện quang thanh lý sạch sẽ tang thi bên người. Sở Chích Thiên tuyệt không chờ đợi, mà là nhanh chóng chạy về phía địa phương phát sinh tiếng tru lên.

Cách không đến trăm mét, một bộ tràng cảnh thảm liệt ánh vào mi mắt Sở Chích Thiên, tang thi bị chém thành hai nửa bị trực tiếp coi nhẹ, đường nhìn của Sở Chích Thiên chỉ tập trung Tiêu Tử Lăng nằm trên mặt đất, sắc

mặt tái nhợt, máu tươi ở khóe miệng vẫn còn chảy không ngừng, không biết sống chết.

Tâm mãnh liệt đau xót, mặt Sở Chích Thiên thoáng cái trắng bệch, tuyệt không tốt hơn được chỗ nào so với Tiêu Tử Lăng trên mặt đất, anh mãnh liệt nhào qua, ấn lên chỗ động mạch cổ của Tiêu Tử Lăng.

Tiếng mạch đập mạnh mẽ hữu lực truyền qua từ trên tay, tâm thần buột chặt của Sở Chích Thiên thả lỏng, dưới chân vậy mà cảm giác thấy có chút vô lực.

Tên nhóc này vậy mà là bị tiêu hao hết dị năng, xem ra con số tang thi mà cậu ta gặp phải tuyệt không phải bấy nhiêu mà cậu báo cáo. Sở Chích Thiên tỉnh táo lại rất dễ nhìn ra tình hình của Tiêu Tử Lăng, phân tích ra chỗ nguyên nhân, lửa giận trong lòng cũng theo đến. Tên nhóc này rõ ràng đang lấy sinh mệnh của bản thân ra đùa giỡn, nếu như Tiêu Tử Lăng thành thật báo cáo con số tang thi gặp phải, mình tuyệt đối sẽ không tiếp tục kế hoạch trước kia, để cho cậu đi chém giết tang thi hệ tinh thần, làm thành thảm liệt chặt vật như thế.

Thế nhưng, tính tình cứng cỏi cho dù gặp phải loại tình huống đó cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên tán thành, chỉ có người như vậy mới có thể đạt được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên, trở thành anh em chân chính của Sở Chích Thiên, tựa như Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết.

Bất quá, xét theo sự nghiêm phạt do Tiêu Tử Lăng tự mình nói dối tình báo, Sở Chích Thiên quyết định không nói cho Tiêu Tử Lăng tin tức này, để cho cậu tiếp tục vì trở thành đàn em của mình mà nỗ lực lên.

Thông minh như Sở Chích Thiên đã phát hiện được mục đích của Tiêu Tử Lăng từ trong nhất cử nhất động của cậu, không phải Sở Chích Thiên

quá cảnh giác, mà là tính mục đích trong hành vi cử chỉ của Tiêu Tử Lăng quá rõ ràng.

Chẳng qua mục đích này rất đáng yêu không phải sao? Vì vậy Sở Chích Thiên bỏ mặc.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ảo Thuật? Còn Có Một Con?

Tiêu Tử Lăng không có ngủ đủ rất tức giận, vì sao giường của mình luôn rung động? Cậu thực sự rất mệt a, như vậy ngủ không an ổn a! Nhịn không được nằm nắn tay dùng sức nện mạnh xuống giường dưới thân, trong miệng gào lên: “Giường không nên động nha!”

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, giường rốt cục không động nữa. Tiêu Tử Lăng hạnh phúc dùng mặt cọ cọ chặn giường, muốn tiếp tục ngủ ngon.

Lúc này một luồng lực mạnh ném cậu lật trên mặt đất, cái mông của Tiêu Tử Lăng vững vàng đập lên trên mặt đất.

“Aiz u!” Một tiếng kêu đau, Tiêu Tử Lăng hít một ngụm khí lạnh vượt bộ vị bị đập đau, mơ hồ mở mắt ra, ngay bên trên, Sở Chích Thiên đen một khuôn mặt nhìn chăm chăm mình, toàn thân bốc lên hàn khí.

“Thế này là thế nào nha?” Tiêu Tử Lăng hoang mang vô cùng, đây là tình hình chi mô? Tên nào không biết sống chết chọc đến Sở Chích Thiên?

“Cậu nói xem?” Ba chữ này gần như là bài trừ ra từ trong hàm răng của Sở Chích Thiên, có thể thấy được sự oán niệm của Sở Chích Thiên rất sâu nặng!

“Ha ha. . . Ha ha ha ha. . .” Đầu Tiêu Tử Lăng lúc này từ từ thanh tỉnh, biết chọc Sở Chích Thiên chính là cái tên không biết sống chết nhà cậu.

Cậu vậy mà xem Sở Chích Thiên là giường, còn hung hăng nện anh ta một cái. . . Trán Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, chỉ có thể cười ngu.

Một cái cốc đầu hung hăng gõ xuống, Sở Chích Thiên nghiêm mặt nói: “Cười cái gì mà cười, hiện tại cảm thấy thế nào?”

Tiêu Tử Lăng muốn nhanh chóng đứng lên, tay phải chống đất hai chân thoáng dùng lực. . . Một luồng đau nhức đánh úp trong lòng, chân mềm nhũn, lần nữa tê liệt ngã xuống đất.

Sở Chích Thiên nhú nhú mày: “Còn chưa đứng dậy được?” Lo lắng chột lóe mà qua trong mắt. Thoạt nhìn dị năng của Tiêu Lăng tiêu hao còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của anh a. Tên nhóc này quá lỗ mãng, phải biết rằng tiêu hao quá mức, sẽ sản sinh thương tổn mang tính vĩnh cửu đối với thân thể, không cách nào phục hồi như cũ, khả năng nghiêm trọng hơn là triệt để mất đi năng lực.

Dùng sức xoa xoa căng chân, Tiêu Tử Lăng khổ khuôn mặt nói: “Vẫn rất đau nhức, dùng không được lực.” Ngẩng đầu về mặt ảo não nói, “Sở ca, xin lỗi, em kéo chân sau.”

Rõ ràng muốn phải nỗ lực biểu hiện, vì sao chung quy luôn xuất hiện vấn đề như vậy? Tiêu Tử Lăng lệ rơi dài (TT^TT), vì sao ôm cái đùi bự làm đàn em người ta lại khó như vậy?

Về mặt chán chường, bộ dáng bị đả kích trầm trọng của Tiêu Tử Lăng dẫn lên tâm trắc ẩn của Sở Chích Thiên. Anh móc ra một thứ gì đó lóng lánh từ trong túi áo vứt qua, Tiêu Tử Lăng vô ý thức tiếp lấy, vậy mà là một viên tinh hạch trong suốt cỡ như nắm tay trẻ sơ sinh.

Nhìn ra được sự nghi hoặc của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên đi tới nói: “Đây là chiến lợi phẩm của cậu, của con tang thi hệ tinh thần kia.”

Giơ lên tinh hạch, Tiêu Tử Lăng kinh thán nói: “Hóa ra tinh hạch của tang thi hệ tinh thần là trong suốt a. . .” Kiếp trước Tiêu Tử Lăng thật đúng là chưa từng thấy qua tinh hạch của tang thi hệ tinh thần, sơ kỳ không có biện pháp giết chết, hậu kỳ lại càng khó ngấp trời, tinh hạch của tang thi hệ tinh thần cơ bản đều là vật phẩm cất giấu của siêu cấp cường giả.

Khi Tiêu Tử Lăng vẫn còn kinh thán, Sở Chích Thiên lại đã đi tới trước mặt Tiêu Tử Lăng, một phen tóm lấy cánh tay cậu, nhắc cậu lên, không nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tiêu Tử Lăng, chuyển thân qua hơi khuỷu đầu gối, tỏ ý cậu lên, Sở Chích Thiên chuẩn bị công Tiêu Tử Lăng tiếp tục đi tới.

Tiêu Tử Lăng thất kinh, vội vã lắc đầu xua tay nói: “Không nên không nên, Sở ca, em nghỉ ngơi một chút là có thể đi, không cần công em.” Ban này hôn mê được Sở Chích Thiên công thì còn có thể được lý giải, nhưng tình hình hiện tại, nếu như bị người ta biết, cậu khẳng định sẽ chết không toàn thây. Ánh mắt hiểu rõ nhân tâm của Trần Cảnh Văn dường như đang theo dõi cậu, Tiêu Tử Lăng nhin không được rung mình một cái, hàn khí không ngừng tỏa ra toàn thân.

“Dong dài cái gì, còn chưa lên.” Sở Chích Thiên không kiên nhẫn, ngữ khí băng lãnh. Tiêu Tử Lăng sợ đến mức trực tiếp nhảy dựng, nhảy lên sau lưng Sở Chích Thiên.

Sau lưng Sở Chích Thiên rất ấm áp, an toàn. Tiêu Tử Lăng dựa vào nơi đó chỉ nghe thấy tiếng tim đập đang gia tốc, trên mặt chỉ cảm thấy nóng rực vô cùng.

“Không ngờ tới Tiêu Tử Lăng ta vậy mà được Sở Chích Thiên công, Sở Chích Thiên a, đó là vương trong vương của ngày diệt vong a ai có loại đãi ngộ này như ta??” Tiêu Tử Lăng ngạo kiều, chuẩn bị buổi tối khi ngủ tựa lên ổ chăn tận tình cười trộm một phen.

Tiêu Tử Lăng thật vất vả khống chế được tư duy tản đi của mình, khôi phục bình thường. Lại phát hiện bọn họ đang đi bên bờ cảng, đi ngang qua một chiếc tàu lại một chiếc tàu hàng, thủy chung không thấy Sở Chích Thiên lên tàu điều tra, Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ hỏi: “Sở ca, vì sao không đi lên kiểm tra?” Lại đi ngang qua một chiếc tàu hàng to lớn, Tiêu Tử Lăng trông mà thèm quay đầu lại nhìn, thực muốn lên xem bên trong có hàng tốt gì nga.

“Những chiếc đó đều không phải chúng ta cần, mục tiêu của chúng ta là tàu chở dầu.” Sở Chích Thiên nói thẳng mục đích chuyến này.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe liền hiểu rõ, Sở Chích Thiên quả nhiên không hổ là Sở Chích Thiên, khi ánh mắt của mọi người còn tập trung ở phương diện thu thập thức ăn, Sở Chích Thiên đã suy nghĩ đến sưu tập xăng dầu, thứ này về sau nhất định sẽ trở thành vật tư còn khan hiếm hơn so với thức ăn a.

Đang khi Tiêu Tử Lăng vẫn còn cảm thán, Sở Chích Thiên đột nhiên dừng một chút, giảm bớt tốc độ, anh quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lăng, Linh Nhân của cậu còn có thể mở ra hay không?”

“Có thể.” Tiêu Tử Lăng vội vã mở ra Linh Nhân, bên cạnh đó thấp giọng hỏi lại, “Sở ca? Có tình huống sao?”

“Không biết, chung quy cảm thấy có chút không ổn, hình như nguy hiểm ở ngay phụ cận.” Ban nãy dị năng của Sở Chích Thiên đột nhiên rung động một chút, dường như đang nhắc nhở anh có nguy hiểm.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy lập tức chuyển chú vào Linh Nhân của bản thân, nếu Sở Chích Thiên nói như vậy, thì nhất định có tình huống, mình nhất định phải tìm ra chỗ vấn đề, đây là thời điểm cậu biểu hiện, là cơ hội nông nô trở mình.

Không có, cái gì cũng không có. Tiêu Tử Lăng không thể tin một lần lại một lần dùng Linh Nhân nhìn bốn phía xung quanh, lại vẫn không có phát

hiện, trong Linh Nhân ngoại trừ tàu hàng container, không còn có thứ gì khác nữa, ngay cả tang thi cũng không có một con.

“Sở ca, em cái gì cũng không thấy, ngay cả tang thi cũng không có.” Tiêu Tử Lăng nhụt chí, cảm thấy bản thân vô năng, tay phải vô ý thức nắm chặt một phen, lại bị vật cứng trong lòng bàn tay đâm đau.

Mở ra lòng bàn tay, miếng tinh hạch của tang thi hệ tinh thần kia xuất hiện ở trong tầm mắt của Tiêu Tử Lăng, mắt phải mở ra Linh Nhân đột nhiên nóng rực một trận, dường như sản sinh phản ứng đối với miếng tinh hạch đó, có loại cảm giác muốn thôn phệ.

Hoảng hốt cầm tinh hạch, Tiêu Tử Lăng chuyển đầu đi không dám nhìn tay phải của bản thân, dường như mắt phải thoát ly tinh hạch, cảm giác nóng rực liền cực nhanh lui bước, dường như một màn ban nãy chỉ là cảm giác sai của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi, khi đang muốn để tinh hạch vào không gian, đột nhiên linh quang chợt lóe, kinh hô: “Có thể còn có một con tang thi hệ tinh thần hay không?”

Sở Chích Thiên sửng sốt, lập tức đình chỉ bước chân, anh nhìn bốn phía xung quanh, sắc mặt chậm rãi trở nên khó coi, trầm mặc một chút, mới ngừng khí ngưng trọng nói: “Tiểu Lăng, bị cậu nói trúng rồi, sợ rằng còn có một con tang thi hệ tinh thần càng cường đại tồn tại, chúng ta đã trúng ảo thuật.”

A? Tiêu Tử Lăng thăm dò nhìn nhìn bốn phía, không có gì dị thường a.

“Cậu có nhận thấy được các loại tàu hàng rất có quy luật hay không. . .”

Tiêu Tử Lăng so sánh một chút, rốt cục hiểu rõ, mỗi năm chiếc tàu hàng thì sẽ luân hồi lại một lần, bọn họ đi một đoạn dài như vậy, kỳ thực chẳng qua đang lượn vòng mà thôi.

“Sở ca, hiện tại làm sao giờ?” Tiêu Tử Lăng lo lắng hỏi.

“Nhất định phải phá ảo thuật này!” Sở Chích Thiên như đinh đóng cột nói.

Chỉ có như thế, anh với Tiêu Tử Lăng mới có một đường cơ hội sống.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thoát Đi, Trả Giá Tiêu Hao Sinh Mệnh!

Sở Chích Thiên đang khi suy nghĩ làm sao giờ, Tiêu Tử Lăng đột nhiên nghĩ đến tinh thần lực của bản thân có thể thiết lập thành một lá chắn, từng ngăn trở qua công kích tinh thần lực của con tang thi trước, có phải có hiệu quả hay không?

Khi cậu lặng yên không tiếng động lộ ra tinh thần lực, nỗ lực vây quanh cậu với Sở Chích Thiên, một công kích mạnh mà hữu lực đột nhiên đánh tới.

Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy đầu choáng váng, ngực thoáng trầm, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, sắc mặt nhất thời tái nhợt, Linh Nhãn mở ra cũng vì một kích này mà bị ép đóng.

Sở Chích Thiên thấy thế cả kinh vội hỏi: “Tiểu Lăng, thế nào rồi?”

Tinh thần lực của Tiêu Tử Lăng đã bị thương nặng, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, toàn thân không còn chút sức lực nào, cậu chịu đựng sự đau nhức như đao cắt trong đầu cắn răng trả lời: “Ban nãy em nỗ lực dùng tinh thần lực làm lá chắn bảo hộ chúng ta, lại bị phát hiện, Sở ca, con tang thi này quá lợi hại, một lần công kích đã khiến cho tinh thần lực của em bị thương nặng, xin lỗi, Linh Nhãn không còn cách nào mở ra.”

“Ừ, tôi hiểu được, cậu tận lực nghỉ ngơi trước đi.” Sở Chích Thiên lãnh tĩnh dặn, vẻ mặt trầm tư nhìn về phía sâu bên trong hư huyền kia.

Cử động của Tiêu Tử Lăng thoát nhìn vô dụng kỳ thực cũng không phải là phí công, cậu đã chứng minh kẻ địch của bọn họ đích thật là một con tang thi hệ tinh thần, đồng thời khi công kích tinh thần còn có thể bảo trì sự ổn định của thế giới ảo thuật này, sợ rằng thực lực đã đạt được trên cấp bốn. Đây thật đúng là một tin tức xấu. . . Sở Chích Thiên trầm trọng nghĩ.

Bất kể thế nào, đều phải thử một chút! Sở Chích Thiên nhượng mảy, thanh âm thanh lãnh theo đến: “Cấm Không!”

Vừa dứt lời, 5 mét không gian xung quanh Sở Chích Thiên đột nhiên kịch liệt vặn vẹo lên, sau cùng vỡ tan như gương tiêu tán trong không khí. Lúc này ở trong tầm mắt của Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên, toàn bộ hình ảnh rất kỳ quái, dường như khoét ra một cái lỗ từ chính giữa một bức vẽ. Tròng cảnh 5 mét xung quanh Sở Chích Thiên hiện ra hoàn toàn không ăn khớp với bốn phía.

“Đây là. . .” Tiêu Tử Lăng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, nói không ra lời.

“Đây mới là tròng cảnh hiện thực chân chính, xem ra Cấm Không có hiệu quả, đáng tiếc phạm vi quá nhỏ.” Sở Chích Thiên hơi hơi thở ra một hơi, trái tim treo cao hơi buông xuống một chút, ít nhất có thể phòng bị đánh lén gần.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng có các loại đổ kị a, xem xem năng lực của người ta thực dụng cỡ nào, còn không cố sức, của bản thân thì sao, mỗi một năng lực đều phải thi triển toàn lực, không tác dụng không nói còn bị thương, thực sự là bi ai a.

“Chẳng lẽ không thể sử dụng chồng sao?” Tiêu Tử Lăng đổ kị thì đổ kị, vẫn rất hiếu kỳ năng lực này của Sở Chích Thiên, liền mở miệng hỏi. Nếu được, đánh vỡ ảo thuật này thì dễ dàng rồi.

“Tựa như Linh Nhân của cậu, lấy cự ly bán kính xung quang bản thân.” Sở Chích Thiên kiên trì giải thích, nếu như thực có thể, anh không tất phải lo nghĩ ở chỗ này.

“Nga, đáng tiếc a!” Tiêu Tử Lăng tiếc nuối nói, xem ra bọn họ còn phải bị vây ở chỗ này.

Lúc hai người đối thoại, xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số tang thi, nỗ lực công kích bọn họ.

Thế nhưng kỳ quái chính là chỉ cần tang thi tiến vào phạm vi Cấm Không của Sở Chích Thiên, liền như rơi vào vũng bùn, tang thi gần như nhúc nhích không được, ngoại trừ tang thi cá biệt cường đại một chút còn thông thả tiếp cận được.

“Liệt!” “Liệt!” “Liệt!” . . . Theo thanh âm của Sở Chích Thiên, một con lại một con tang thi nỗ lực tiếp cận bọn họ bị điện quang trực tiếp giật thành tro tàn.

Thế nhưng tang thi bốn phía càng ngày càng nhiều, từng con không sợ chết xông vào trong. Không thể nghi ngờ con tang thi hệ tinh thần kia đã điều động hết thủy tang thi xung quanh lại đây, nỗ lực dùng những vật hy sinh này để tiêu hao dị năng của Sở Chích Thiên.

Tuy rằng hiểu rõ điểm ấy, nhưng Sở Chích Thiên không có biện pháp thứ hai, chỉ có thể dùng dị năng thanh lý từng con tang thi nỗ lực tiếp cận bọn họ, sầu lo trong mắt càng ngày càng nghiêm trọng, tiếp tục tiêu hao như thế, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được nửa giờ.

“Sở ca, thả em xuống, em còn có thể chiến đấu.” Tiêu Tử Lăng trên lưng biết tiếp tục như vậy không được, tuy rằng hai chân của cậu không còn chút sức lực nào, nhưng đã có thể đứng lên, có thể trợ giúp Sở Chích Thiên phụ trách một mặt, thanh lý bộ phận tang thi kia.

“Tiểu Lăng, tốc độ của cậu còn có thể dùng hay không?” Sở Chích Thiên không đáp lại, trái lại thấp giọng hỏi.

“Nghỉ ngơi một chút, hẳn là có thể.”

“Nhiều nhất có thể cầm cự được bao lâu, nếu như mang theo tôi thì sao?” Sở Chích Thiên hỏi rất tỉ mỉ, điều này quan hệ đến sự tồn vong của anh với Tiêu Tử Lăng.

Nghe vậy Tiêu Tử Lăng trầm mặc suy nghĩ một chút, mới chậm rãi nói: “5 phút!” Thời gian này là dùng hai chân với dị năng của cậu trả giá mới thu được, nhưng giữa ranh giới tồn vong sinh mệnh, cái chi cũng là phù vân.

“Vậy chắc đủ rồi.” Sở Chích Thiên như hạ một quyết định trọng đại nào đó, từng chữ từng chữ rõ ràng hữu lực nói cho Tiêu Tử Lăng, “Tiểu Lăng, chờ lát nữa sau khi tôi sử dụng Phá Không Trảm, liền mang theo tôi cực nhanh chạy đi, có thể cầm cự được bao lâu thì hay bấy lâu, chạy càng xa càng tốt. Nếu có thể liên hệ được bọn Đồng Hạo Triết thì kêu bọn họ cấp tốc hội hợp.”

Hai người bọn họ có thể chạy thoát thân được hay không thì phải xem tốc độ của Tiêu Tử Lăng, không thể nghi ngờ điều này đối với Tiêu Tử Lăng đã tiêu hao năng lực mà nói là một khảo nghiệm nghiêm trọng. Tiêu Tử Lăng đột nhiên cười, dí dỏm hỏi: “Sở ca, vì việc công mà bị thương có phải tiểu đội sẽ phụ trách đường lão hay không a?”

Trường hợp sinh tử tồn vong đột nhiên nghe thấy một câu nói dí dỏm không phù hợp bầu không khí, Sở Chích Thiên tránh không được sửng sốt, còn chưa phản ứng lại, Tiêu Tử Lăng đã ha ha cười ra tiếng, tiếp tục nói: “Yên tâm đi, Sở ca, em biết làm sao.”

Sở Chích Thiên hồ nghi nhìn cậu một cái, chung quy cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại có một nhóm tang thi điên cuồng công kích

khiến cho anh chỉ có thể tạm thời buông xuống nghi ngờ, bắt đầu thanh lý một nhóm tang thi này, trong miệng tiếp tục phân phó: “Nhớ kỹ, cậu theo phương hướng Phá Không Trảm mà chạy, đừng chạy sai phương hướng.”

“Đã biết, Sở ca.” Ngữ khí Tiêu Tử Lăng rất thận trọng, biểu thị đã nghe rõ hết thầy.

Sở Chích Thiên yên lặng buông Tiêu Tử Lăng xuống, có thể lao ra thế giới ảo thuật này hay không, phải xem hai lần công kích kế tiếp của anh, nếu thành công, Tiêu Tử Lăng có thể dẫn bọn họ trốn ra, nếu thất bại an bài cái chi cũng là vô dụng.

Năm ngón tay phải cùng giương lên, tóc Sở Chích Thiên không gió tự động, quát lạnh một tiếng: “Thiên La Địa Vọng!” Theo tiếng ra lệnh này, toàn bộ không gian trong phạm vi đường nhìn đột nhiên bị vô số thiểm điện đan vào bao trùm. Tiếng điện giạt chói tai, tiếng tru lên trải trời lấp đất, hết đợt này đến đợt khác liên miên không ngừng.

Lần Thiên La Địa Vọng này của Sở Chích Thiên còn cường đại hơn so với lần trước ở cửa siêu thị dược phẩm, phạm vi càng thêm rộng không nói, ngay cả điện lực của lưới điện cũng đề cao một đẳng cấp.

Hoàn cảnh bốn phía dưới điện lực lóng lánh đột nhiên vặn vẹo lên, rốt cục không thể chống được năng lượng điện lực khổng lồ của Sở Chích Thiên, cuối cùng vỡ toang biến mất, lúc này tràng cảnh xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng lại là đàn tang thi tràn lan vô biên.

Hóa ra bọn họ đã bị mấy nghìn tang thi vây quanh, thấy một màn như vậy, sắc mặt Tiêu Tử Lăng đại biến, kiếp trước cậu chết trong đàn tang thi, thấy một màn tương tự, tránh không được run sợ trong lòng, thần hồn bất định.

Một trận thanh âm lãnh lệ vang lên bên tai Tiêu Tử Lăng: “Phá Không Trảm!”

Đàn tang thi bên tay phải Tiêu Tử Lăng đột nhiên xuất hiện một vết nứt dài đến trăm mét, tang thi trong phạm vi vết nứt đó, đột nhiên trong nháy mắt hóa thành bột máu, triệt để biến mất, không thấy một khối máu thịt tồn tại.

Trong sát na, nơi có Phá Không Trảm trở thành một đường trống, không còn có một con tang thi chặn đường.

“Chạy mau!” Bên cạnh truyền đến thanh âm cực kỳ suy yếu của Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng phản ứng rất nhanh, trực tiếp nâng Sở Chích Thiên lên, thi triển dị năng tốc độ, cực nhanh rời đi về phía thông đạo Phá Không Trảm thanh lý ra.

Trong vội vội vàng vàng, Tiêu Tử Lăng chỉ liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái, chính một cái liếc mắt đó, tâm Tiêu Tử Lăng rung động, lưu lại trong nội tâm cậu một ấn ký khắc sâu, cũng ảnh hưởng một lần quyết định trong tương lai của cậu, đó là sự bắt đầu của sai lầm suốt một đời.

Tóc Sở Chích Thiên trong nháy mắt đó -- trắng!

Anh tiêu hao sinh mệnh của anh mới sáng tạo ra được cơ hội cho hai người thoát khỏi nơi đây, trong viên mắt của Tiêu Tử Lăng đang chạy bằng băng đã ươn ướt!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đánh Cược, Mạt Phải Lần Nửa Tiến Hóa!

Mắt thấy con mồi đột phá vòng vây mà đi, tang thi hệ tinh thần vẫn luôn ẩn tàng tại chỗ tối nhin không được phần nộ rít gào lên, một tiếng gào dài kinh thiên này khiến cho tang thi nhất thời bạo động lên. Rất nhanh có hai thân ảnh nhảy ra từ trong đám tang thi, cấp tốc đuổi theo về phía Tiêu Tử Lăng -- là tang thi biến dị tốc độ!

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng mang theo Sở Chích Thiên bạo phát tiềm năng lớn nhất của cậu, nhưng mang theo một người vẫn ảnh hưởng tốc độ của cậu, tang thi truy đuổi phía sau đang từng bước tiếp cận.

Phắc, Tiêu Tử Lăng nhin không được chửi bởi một tiếng, không ngờ tới còn có tang thi biến dị tốc độ, đây không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí. Lúc này, Sở Chích Thiên trên lưng phía sau cố chịu đựng thân thể không thoải mái thấp giọng nói: “Tiểu Lăng, chuyên chú chạy, hai con tang thi này để tôi giải quyết.”

“Được!” Tiêu Tử Lăng không nhiều lời, tuy rằng biết Sở Chích Thiên đã nỗ lực hết đà, nhưng lúc này cũng chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể giải quyết được khốn cảnh này.

Tốc độ của Tiêu Tử Lăng lần nửa đề thăng, hai chân đã đang kháng nghị, Tiêu Tử Lăng kêu rên một tiếng, răng trắng hung hăng cắn môi dưới, cố chịu đè xuống luồng đau nhức đó, chuyên chú chạy băng băng về phía trước.

Thế nhưng dù Tiêu Tử Lăng tăng tốc thế nào, hai con tang thi kia vẫn từng chút từng chút tiếp cận, lúc này, một thanh âm suy yếu vô cùng của Sở Chích Thiên vang lên sau đầu Tiêu Tử Lăng: “Cấm!” Một con tang thi trong đó đột nhiên bị giam cầm!

“Liệt!” Theo sát mà đến chính là một đường điện quang, nhất thời giật con tang thi đó thành tro khét ngả xuống đất mà chết.

Ọc! Sở Chích Thiên không cách nào khống chế nôn ra vài ngụm máu tươi, vẩy lên phần cổ Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng biết đó là điều gì, Sở Chích Thiên lần nữa tiêu hao dị năng tổn thương ngũ tạng lục phủ, anh đã khống chế không được nữa liên tục thổ huyết.

Không thể tiếp tục để cho Sở Chích Thiên sử dụng dị năng, Tiêu Tử Lăng biết hậu quả của tiêu hao quá phận là gì. . .

Đột nhiên dừng bước quay ngược lại, Tiêu Tử Lăng lấy hình thức quỷ dị trái với định luật quán tính tự nhiên, vào thời điểm chạy băng băng phía trước đột nhiên bay ngược trở lại, lao thẳng tới con tang thi còn lại kia, một đường ánh đao thoáng hiện, từ trên xuống dưới ngoan lệ chém xuống.

Một màn này không chỉ có Sở Chích Thiên sửng sốt, con tang thi biến dị tốc độ còn lại kia cũng trở tay không kịp, không cách nào khống chế thân thể chạy băng băng về phía trước, vừa vắn đụng vào đường ánh đao kia.

Ngao ô! Chỉ để lại tiếng tru lên thê lương, tang thi bị chém thành hai nửa.

Một kích đặc thủ, Tiêu Tử Lăng cấp tốc lui về phía sau, mang theo Sở Chích Thiên tiếp tục nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài bến tàu. Dọc theo đường đi, nơi Tiêu Tử Lăng đặt chân, luôn luôn có một bãi vết máu lưu lại. Hai chân bị quần che, lúc này sớm đã máu thịt mơ hồ, đổ máu không ngừng, đây là hậu quả của việc cường hành thi triển kỹ năng trái với định luật.

Có lẽ đã đau đến mức tận cùng, Tiêu Tử Lăng trái lại đã không còn cảm giác đau như ban nãy nữa. Lúc này trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là lao ra, rời khỏi bến tàu đáng sợ này!

Tang thi hệ tinh thần chuyên chú vào nơi đây, thấy thức ăn ngon miệng lần nữa đào thoát, nó không cách nào khống chế sự tức giận của bản thân, lần nữa rú lên lồng lộn, tiếng kêu sắc bén đánh thức bến tàu ngủ say, hết thấy tang thi ẩn nấp nhao nhao hiện ra, vây quanh phương hướng bọn Tiêu Tử Lăng đi tới.

Lòng Tiêu Tử Lăng nóng như lửa đốt, dọc theo đường đi cậu nỗ lực liên lạc với bọn Đồng Hạo Triết, thế nhưng thiết bị liên lạc đã bị quấy rầy, không có biện pháp thu được liên hệ, đây khẳng định là do con tang thi hệ tinh thần đó làm. Con tang thi cường đại đó, tinh thần lực của nó đã bao trùm toàn bộ bến tàu. Đừng hỏi Tiêu Tử Lăng làm sao biết được, dọc theo đường đi bất kể Tiêu Tử Lăng biến hóa phương hướng thế nào, những con tang thi đó đều chính xác lấp kín trên đường Tiêu Tử Lăng đi tới liên hiểu rõ, con tang thi cường đại đó đã nắm giữ toàn bộ tình hình của bến tàu.

Né qua một sóng lại một sóng tang thi, Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng thấy được chỗ sát biên giới bến tàu, lúc này lại có một nhóm tang thi xuất hiện ở phương hướng Tiêu Tử Lăng đi tới.

Không đợi Tiêu Tử Lăng quyết định, Sở Chích Thiên thấp giọng nói: “Tiến lên!”

Nghe vậy Tiêu Tử Lăng không do dự nữa, trực tiếp tăng tốc xông về phía trước.

Điện Quang Hỏa Thạch! Sở Chích Thiên khê quát một tiếng, dùng ra một tia tiềm năng cuối cùng của anh. Anh không còn biện pháp bảo trì thanh tỉnh nữa, rốt cục ngất đi. Mà bởi vì công kích lúc này đây của Sở Chích Thiên, phía trước không còn có trở ngại nữa, khi Tiêu Tử Lăng đẩy nhanh

tốc độ đang muốn lao ra vùng bến tàu này, một con tang thi không giống bình thường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, nhếch toét miệng, quỷ dị cười một cái về phía cậu.

Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy tư duy chấn động, cũng không có biện pháp khống chế tay chân của bản thân nữa, trực tiếp ngã xuống, Sở Chích Thiên trên lưng bị luồng quán tính này quăng đi, té lăn trên mặt đất cách Tiêu Tử Lăng cự ly trên dưới ba mét.

Tiêu Tử Lăng giãy dụa muốn đứng lên, thế nhưng hai chân đã mất đi tri giác, hậu quả tiêu hao dị năng lúc này vậy mà hiển hiện ra. Cậu cắn răng, dùng tay cào đất, từng chút từng chút bò về phía trước, bò tới bên người Sở Chích Thiên, cẩn thận chắn trước mặt anh, cảnh giác nhìn con tang thi trước mắt.

Đây là một con tang thi thập phần gầy gò, không có thịt thối như những con tang thi bình thường kia, toàn thân trên dưới là màu xám đen, hai mắt linh động, vừa nhìn đã biết có đầy đủ trí tuệ, nó tuyệt không sốt ruột giết chết bọn Tiêu Tử Lăng. Chẳng qua vui thích nhìn những cử động vô dụng của Tiêu Tử Lăng, dường như chuẩn bị tận tình đùa bỡn bọn họ một chút, lấy làm giải trí trước bữa cơm.

Đây là con tang thi hệ tinh thần cường đại đó! Trong lòng Tiêu Tử Lăng tuyệt vọng một mảnh, nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm trong kế hoạch của nó, hóa ra tang thi liên tục ngăn cản, chính là vì buộc cậu tới nơi này, chờ đợi bọn cậu tự chui đầu vào lưới, bọn họ thực sự còn có đường sống sao?

Tay phải Tiêu Tử Lăng rút ra đường đao phía sau, cho dù chết cũng phải chết trong chiến đấu, từ bỏ chống cự không phải tác phong của Tiêu Tử Lăng cậu. Tay trái vô ý thức luồn vào túi, muốn tiếp tục tìm chút gì đó có thể sử dụng.

Trong lòng bàn tay cầm lấy một khối gì đó như đá, Tiêu Tử Lăng nhớ tới đây là chiến lợi phẩm chém giết con tang thi hệ tinh thần đầu tiên của cậu, đột nhiên nhớ lại mắt phải của cậu từng có phản ứng cường liệt đối với khối tinh hạch này, một luồng cảm giác muốn thôn phệ. Ngắm lại mắt phải của mình là bởi vì hấp thu bệnh độc mà tiến hóa, có phải tinh hạch này cũng có công năng cùng loại, để cho mắt phải của mình lại một lần nữa tiến hóa hay không?

Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Tử Lăng kích động một trận, có lẽ đây là cơ hội cứu sống duy nhất của bọn họ. Tiêu Tử Lăng biết đây là một lần đánh cược, cậu không xác định được kết quả sau khi mắt phải của mình hấp thu tinh hạch là gì, nhưng lúc này còn có lựa chọn khác sao?

Tiêu Tử Lăng không còn chỗ lựa chọn không chần chừ nữa, cậu dùng toàn lực mở ra Linh Nhãn, trong sự nghi hoặc của tang thi, vững chắc đặt khối tinh hạch đó lên mắt phải.

Mắt phải vừa mới tiếp xúc đến tinh hạch, tinh hạch liền quý dị hóa thành một luồng nhiệt lưu chui vào trong mắt, lúc này Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy mắt phải tựa như bị liệt diễm đốt cháy, đau tận xương cốt, Tiêu Tử Lăng nhin không được kêu đau lên, hai tay cào ra trên mặt đất xi măng mấy vết ngón tay.

Nhưng rất nhanh, luồng đau nhức đó đã biến mất, theo đến chính là một trận thanh lương, trong đầu Tiêu Tử Lăng đột nhiên hiện ra một đoạn tin tức, thu được năng lực mới. Tiêu Tử Lăng đánh cược thành công, mắt phải của cậu đã lần nữa được tiến hóa!

Lần này có lẽ thực sự được cứu rồi. Tiêu Tử Lăng hiểu rõ xong năng lực của mình, lửa hy vọng lần nữa dấy lên.

Phá Manh -- Bài trừ hết thầy công kích vô hình, khiến nó vô hiệu hóa (có quan hệ tới năng lực tinh thần của bản thân).

Hiện tại hy vọng duy nhất của Tiêu Tử Lăng chính là dị năng tốc độ của cậu còn có thể phát huy được tác dụng sau cùng của nó, dẫn cậu với Sở Chích Thiên rời khỏi.

Chậm rãi bò lên, nửa quỳ trên mặt đất, Tiêu Tử Lăng cẩn thận vác Sở Chích Thiên trên lưng, Linh Nhân mở ra không dám rời khỏi người tang thi hệ tinh thần.

Dường như phát hiện thức ăn vậy mà còn muốn giãy dụa, tang thi hệ tinh thần nhin không được nổi giận gầm lên một tiếng, một công kích tinh thần mạnh mẽ hữu lực theo đến.

Công kích tinh thần lực vốn không cách nào thấy, lúc này mắt phải của Tiêu Tử Lăng vậy mà có thể hoàn toàn phơi bày ra được, chỉ thấy một luồng năng lượng màu tím gần như trong suốt đánh về phía cậu.

Tiêu Tử Lăng còn chưa phản ứng lại, Phá Manh của mắt phải đã tự động mở ra. Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy mắt phải đau xót, luồng công kích tinh thần lực tới kia trong nháy mắt đã bị làm tan rã, biến mất.

Chính một kích này, Tiêu Tử Lăng đã biết tang thi trước mắt lợi hại ra sao, chẳng qua chỉ là một công kích tinh thần nhỏ nhỏ của đối phương, mà mắt phải của cậu lại đã bởi vậy bị thương. Lúc này Tiêu Tử Lăng căn bản không có biện pháp ngăn chặn được một kích toàn lực của nó.

Không chần chừ nữa, đùi phải Tiêu Tử Lăng thoáng đập ngay tại chỗ, cả người như đạn pháo bắn về phía con tang thi hệ tinh thần đó.

Cử động này không thể nghi ngờ khiến cho tang thi hệ tinh thần phần nộ, ở trong mắt nó, đây là sự khiêu khích đối với nó, nó ngửa mặt lên trời gào dài, một công kích tinh thần càng cường đại hơn đến thẳng trước mặt.

“Phá cho ta a!” Tiêu Tử Lăng điên cuồng hét lên, đôi bên hận thù kẻ thù thẳng, sống hay chết phải xem lần liều mạng sau cùng này.

Mắt phải đột nhiên huyết sắc một mảnh, nhìn không thấy mây may, đau nhức theo đến. Lúc này Tiêu Tử Lăng lại thành công lướt qua được con tang thi hệ tinh thần kia, quãng nó ở sau người, cấp tốc lẫn xa.

Chỉ để lại con tang thi phần nộ đó, tiếng tru lên giận dữ chỉ có thể khiến cho hết thấy tang thi ở bến tàu rơi vào khủng hoảng, lại không có chút tác dụng đối với hai người chạy trốn đi.

Thành công trốn ra khỏi bến tàu, tâm thần Tiêu Tử Lăng thả lỏng, thiếu chút nữa ngã xuống đất tại chỗ, nhưng cậu biết bây giờ còn chưa thoát ly được nguy hiểm, lúc này cho dù chỉ là một con tang thi bình thường cũng có thể mang đến cho cậu với Sở Chích Thiên tai nạn lớn ngập đầu.

Rốt cục liên hệ được Đồng Hạo Triết, khi đã biết được lộ tuyến của bọn họ, Đồng Hạo Triết lập tức lại đây tiếp ứng.

Không bao lâu sau, Tiêu Tử Lăng rốt cục thấy được thân ảnh của mấy người Đồng Hạo Triết, Tiêu Tử Lăng lúc này kiệt sức rốt cục cười ngã xuống đất!

“Sở ca, lần này em không có khiến anh thất vọng chứ!” Một khắc sau cùng khi Tiêu Tử Lăng hôn mê, vậy mà nghĩ đến chính là câu nói này!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Giá Đắt, Hai Chân Với Mất Phải Của Tiêu Tử Lăng!

Chân Nhất Long vẻ mặt mệt mỏi rốt cục cũng đi ra từ trong phòng, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết vội vàng bước lên phía trước muốn hỏi thăm tình hình.

Chân Nhất Long khoát tay áo, ngăn lại lời nói muốn hỏi của hai người, lặng lẽ đóng cửa phòng. Lúc này mới xoay người nói với hai người bọn họ: “Trần phó đội, Đồng phó đội, chúng ta đi xuống nói đi.”

Chân Nhất Long dẫn đầu đi xuống lầu, hai người Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết liếc nhau, biểu tình ngưng trọng theo sát Chân Nhất Long tới đại sảnh dưới lầu.

Chân Nhất Long ngả mình vào sofa, hai tay dường như đã không thuộc về anh nữa, các loại đau nhức, chỉ có thể vô lực rũ ở hai bên, không cách nào nhúc nhích.

“Thế nào? Sở ca không có việc gì chứ!” Đồng Hạo Triết hồi hận, lúc đó anh hẳn nên liều chết không cho Sở Chích Thiên đi.

“Sở ca tiêu hao dị năng rất lợi hại, sinh mệnh lực vốn có cũng tiêu hao rất nhiều, may mắn tôi đã ngăn lại được sự hoại tử của thân thể anh ấy, cuối cùng cũng thoát ly nguy hiểm.” Chân Nhất Long nhớ lại tình cảnh gặp mặt lúc đó, nôn ra máu không cách nào ngăn lại, toàn bộ ngũ tạng lục phủ xuất hiện vấn đề, cùng với sự trôi đi của sinh mệnh có thể thấy được, hải người

ra sao, hiện tại nhớ lại đều có chút nghĩ mà sợ, chỉ cần muộn hơn mười phút nữa, hết thảy đều không còn biện pháp vẫn hồi.

“Vậy có di chứng gì?” Trần Cảnh Văn tạm thời thở dài một hơi, vẫn không thể yên tâm, phải biết rằng Sở Chích Thiên là thủ lĩnh hạch tâm của bọn họ, không thể có bất kỳ sai lầm nào.

“May mắn căn cơ của Sở ca tốt, dị năng rất cường đại, sau khi ngăn lại sự xói mòn của sinh mệnh, dị năng liền bắt đầu tự mình khôi phục, nghĩ ngợi nửa tháng tin tưởng có thể khôi phục được, chẳng qua tóc của Sở ca, sợ rằng không thể khôi phục.” Tuy rằng Chân Nhất Long đã dùng hết toàn lực trị liệu cho Sở Chích Thiên, nhưng sự xói mòn sinh mệnh vẫn lưu lại trên người Sở Chích Thiên thương tổn không cách nào bù đắp, tóc của anh không khôi phục được màu sắc vốn dĩ nữa.

“May mắn là điều này, kỳ thực tóc bạc cũng rất cool.” Trần Cảnh Văn rất cục yên lòng, mở miệng nói giỡn muốn hòa tan bầu không khí trầm trọng này.

Chân Nhất Long nghe xong lại không có phản ứng gì, vẫn vẻ mặt trầm trọng, mặt ủ mày chau.

Trong lòng Đồng Hạo Triết mạnh nháy dựng, anh nghĩ tới khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn kia, vội vàng đi đến trước mặt Chân Nhất Long lo lắng hỏi: “Là Tiểu Lăng, có phải Tiểu Lăng có việc hay không?”

Trần Cảnh Văn lúc này cũng nghĩ đến cậu, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Chân Nhất Long, hy vọng có thể đạt được tin tức tốt trong miệng anh.

“Chân của Tiểu Lăng. . . Dị năng của cậu ấy tiêu hao quá lợi hại, mà tôi chỉ có thể lựa chọn cứu Sở ca trước, chờ tôi quay đầu lại đã không còn kịp rồi. Hơn nữa mắt phải của cậu ấy -- cũng mù.” Chân Nhất Long khổ sở che mặt khóc, thống hận dị thường đối với sự hết cách của bản thân. Tuy rằng quen biết với Tiêu Tử Lăng chẳng qua chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhưng tính

tình đáng yêu của Tiêu Tử Lăng khiến cho bọn họ đều đã tiếp nhận người tiểu đệ này.

Không chỉ có như thế, tất cả mọi người rõ ràng, Sở Chích Thiên có thể sống trở về, dựa vào tất cả đều là Tiêu Tử Lăng, thấy thảm trạng ngay lúc đó của Tiêu Tử Lăng liền hiểu rõ được lúc đó cậu đột phá vòng vây mang theo Sở Chích Thiên trở về đã trải qua bao nhiêu gian khổ trắc trở.

Nghe thấy lời nói của Chân Nhất Long, trong đại sảnh, nhất thời lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Đồng Hạo Triết ngây ngẩn cả người, Trần Cảnh Văn trầm mặc. Bọn họ rõ ràng biết, ở ngày diệt vong, mất đi những điều này đại biểu cái gì.

Trần Cảnh Văn gian nan mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ, không có biện pháp khác sao?”

Chân Nhất Long lắc lắc đầu: “Mắt phải của Tiểu Lăng không còn cách cứu, mà hai chân cậu ấy, tôi sẽ tận lực để cho cậu ấy đứng lên. Thế nhưng cái khác. . . Tôi thực sự bất lực.” Chân Nhất Long chưa từng bức thiết muốn có dị năng trị liệu càng mạnh hơn như bây giờ, cảm giác thất bại khi đội hữu của mình nằm ở nơi đó mà bản thân lại bất lực, anh không bao giờ muốn thử nữa.

“Nói cách khác dị năng tốc độ của Tiểu Lăng, đã triệt để phế đi.” Đồng Hạo Triết thống khổ ôm đầu.

“Không chỉ vậy, cho dù Tiểu Lăng có thể đứng lên, bước đi cũng sẽ có chút vấn đề.” Lời nói của Chân Nhất Long rõ ràng nói cho bọn họ hai chân của Tiểu Lăng còn nghiêm trọng hơn so với bọn họ tưởng tượng.

Nghe vậy, Đồng Hạo Triết bi phần nện xuống bàn trà bên cạnh, bàn trà nhất thời chia năm xẻ bảy, thủy tinh vỡ vụn vạch ra trên tay Đồng Hạo Triết một lỗ lớn, máu tươi cấp tốc rơi xuống, liên miên không ngừng.

Chân Nhất Long trách cứ nhìn anh một cái: “Đừng xung động như thế, chẳng lẽ cậu còn muốn lãng phí dị năng của tôi? Chỗ tôi đã có hai người bị thương bệnh nặng rồi.” Nói xong đang muốn đứng dậy trị liệu cho Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết vung tay lên, cự tuyệt nói: “Không cần trị liệu cho tôi, không có đau đớn này nhắc nhở tôi, sợ rằng tôi sẽ phát điên, đều là lỗi của tôi, nếu lúc đó tôi mang đội viên về, lập tức trở lại tiếp ứng Sở ca, Sở ca với Tiểu Lăng sẽ không như vậy.” Vết thương của Tiêu Tử Lăng nặng bao nhiêu, sự hối hận của Đồng Hạo Triết liền sâu bấy nhiêu, anh cảm thấy là một tay anh đã hủy Tiêu Tử Lăng, thiếu niên vốn nên khỏe mạnh trưởng thành, cứ như vậy đã không còn tương lai.

“Hạo Triết, đừng như vậy, những điều này đều là chuyện chúng ta không cách nào phỏng đoán, tuyệt không phải lỗi của cậu.” Trần Cảnh Văn nhìn không nổi, vỗ bờ vai Đồng Hạo Triết an ủi.

“Không, Cảnh Văn, cậu không cần phải nói, lúc đó cậu đã nhắc nhở tớ, là tớ không để ở trong lòng, chuyện này tớ không cách nào trốn tránh trách nhiệm.” Đồng Hạo Triết lắc lắc đầu, nắm tay nắm chặt. Nếu như coi trọng lời nói của Trần Cảnh Văn, có lẽ hết thảy đều sẽ không giống.

Haiz! Trần Cảnh Văn bất đắc dĩ thở dài một hơi, phát sinh chuyện như vậy, sự thống khổ của Đồng Hạo Triết là sâu nhất, dù sao lần này là do anh ngay từ đầu châm ngòi thổi gió giựt giây Sở Chích Thiên đáp ứng Tiểu Lăng đi theo, sau cùng lại là anh đồng ý cho Tiểu Lăng cùng đi hành động với Sở Chích Thiên. Đồng Hạo Triết không có biện pháp giải trừ sự hối hận trong lòng chính anh.

“Còn có một việc, Sở ca hẳn rất nhanh sẽ tỉnh, nếu như anh ấy muốn biết tình hình của Tiểu Lăng, có nên nói cho anh ấy hay không?” Chân Nhất Long còn lo lắng chuyện này.

Hai người trong đại sảnh lần nữa trầm mặc không nói, nếu để cho Sở ca biết Tiểu Lăng vì cứu anh mà trả giá lớn như vậy. . . Tin tưởng khẳng định Sở ca sẽ tự trách, cái người xem anh em còn nặng hơn so với chính bản thân mình đó, đó không thể nghi ngờ là không có chỗ tốt nào đối với sự khang phục của Sở Chích Thiên.

“Đến lúc đó rồi nói đi!” Trần Cảnh Văn yêu nghiệt cũng không có cách, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Haiz! Ba người lần nữa nhìn nhau nhất tề thở dài một hơi! Một cửa của Sở Chích Thiên cũng không dễ chịu a!

Thời điểm chạng vạng, Sở Chích Thiên đã tỉnh.

Sở Chích Thiên mở mắt ra thấy được Chân Nhất Long ở đầu giường đang dùng dị năng trị liệu cho anh, không hề nghĩ ngợi trực tiếp hỏi: “Tiểu Lăng thế nào rồi?” Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng vào thời khắc sau cùng tiêu hao dị năng, anh vội vàng muốn biết điều này có sản sinh thương tổn mang tính vĩnh cửu đối với Tiêu Tử Lăng hay không.

Tay Chân Nhất Long dừng lại, nỗ lực nặn ra một nụ cười: “Sở ca, yên tâm, bên Tiểu Lăng tôi mới trị liệu xong, hiện tại đang ngủ, nghỉ ngơi tốt thì không có việc gì nữa.” Nói xong trực tiếp cúi đầu tiếp tục trị liệu, không dám nhìn hai mắt hiểu rõ nhân tâm kia của Sở Chích Thiên, sợ hãi bản thân sẽ không cẩn thận lộ ra kẽ hở.

Sau cùng ba người bọn họ vẫn quyết định giấu diếm Sở Chích Thiên một chút trước, chờ sau khi tình hình của Sở Chích Thiên tốt hơn rồi lại nói.

Chẳng qua Chân Nhất Long thực sự không biết diễn kịch, nụ cười chần chừ xấu hổ, cùng với ánh mắt lấp lánh của anh đều nói cho Sở Chích Thiên anh đang nói dối.

Sắc mặt Sở Chích Thiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nhất Long, nói thật cho tôi biết!”

Một luồng bức lực vô hình đánh tới, Chân Nhất Long hô hấp cũng có chút trắc trở, làm sao còn dám giấu diếm, một năm một mười thốt ra tình hình thực tế: “Mắt phải Tiểu Lăng mù rồi, hai chân cho dù đứng lên đi lại cũng sẽ không thuận tiện.”

Vốn tưởng rằng Sở Chích Thiên sẽ nổi giận dị thường bị thống vạ phần, Chân Nhất Long cúi đầu chờ lửa giận của Sở Chích Thiên giáng lâm, lại không ngờ không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lặng lẽ ngẩng đầu, Chân Nhất Long thấy Sở Chích Thiên chẳng qua vô thần nhìn nơi nào đó, nhẹ nhàng ừ một tiếng biểu thị đã biết.

Muốn nói thêm chút gì đó, nhưng bầu không khí trong phòng khiến cho Chân Nhất Long nói không ra lời, chỉ có thể không tiếng động tiếp tục trị liệu, sau khi hoàn thành Chân Nhất Long lặng lẽ rời khỏi gian phòng, không dám quấy rầy sự trầm tư của Sở Chích Thiên.

Ngoài cửa phòng, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đã chờ ở đó, lo lắng nhìn Chân Nhất Long.

Chân Nhất Long cười khố nói: “Sở ca, đã biết!”

“Tình anh ấy thế nào?” Trần Cảnh Văn lo lắng hỏi.

“Nhìn không ra. . . Dường như rất yên bình, thế nhưng tôi luôn cảm thấy có chút không ổn!” Chân Nhất Long lo lắng u buồn, sự lãnh tĩnh của Sở Chích Thiên tựa như sự yên tĩnh trước cơn bão tố, bên trong chất chứa bao nhiêu bạo ngược ai cũng không rõ.

Chân Nhất Long mới rời khỏi gian phòng, Sở Chích Thiên liền một phen cào lấy bắp đùi của bản thân, mạnh mẽ cấu vào, chảy ra máu tươi mà không

tự biết.

Sở Chích Thiên, đây là hành vi làm đại ca của mày sao? Tự tin mù quáng khốn nạn! Là mày đã hủy Tiêu Tử Lăng!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Yên Bình, Có Thể Sống Là Tốt Rồi!

Khi Tiêu Tử Lăng tỉnh lại đã là buổi chiều ngày thứ hai, Tiêu Tử Lăng mở mắt ra liền cảm thấy đường nhìn có chút chật hẹp, thận trọng nhận rõ một phen đã biết là mắt phải xảy ra vấn đề, nó nhìn không thấy nữa.

Xem ra đối kháng với con tang thi hệ tinh thần kia, thực lực chênh lệch quá lớn, mang đến cho mắt phải thương tổn mang tính hủy diệt, không biết có phải mù luôn hay không. Bất quá kết quả như vậy tâm lý cậu đã có chuẩn bị, đối với việc có thể sống trở về, Tiêu Tử Lăng đã rất thỏa mãn.

Lục Vân Đào vốn canh trong phòng thấy Tiêu Tử Lăng tỉnh, lập tức đi ra thông tri cho Chân Nhất Long.

Rất nhanh, Chân Nhất Long chạy vào phòng, anh đi đến đầu giường Tiêu Tử Lăng hỏi: “Tiểu Lăng, hiện tại cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tiêu Tử Lăng cười cười suy yếu với Chân Nhất Long, đầu tiên liền hỏi: “Sở ca anh ấy, không có việc gì chứ!”

Chân Nhất Long cảm động a, đứa trẻ thật tốt a, tỉnh lại còn nhớ đến đại ca, trong lòng càng cảm thấy tiếc hận. Anh vội vã trả lời: “Tiểu Lăng, yên tâm, Sở ca không có việc gì, hiện tại đang nghỉ ngơi, may mắn có em a!”

“Anh ấy là đại ca của em nga!” Tiêu Tử Lăng mỉm cười, một bộ biểu tình vốn nên như thế khiến cho Chân Nhất Long với Lục Vân Đào ở đây

động dung không thôi.

Tiêu Tử Lăng nghỉ ngơi một hồi tiếp tục hỏi: “Nhất Long ca, có phải mắt phải của em nhìn không thấy nữa hay không?”

Chân Nhất Long trầm mặc, anh không cách nào mở miệng nói cho Tiêu Tử Lăng kết quả này, anh không đành lòng.

Thấy Chân Nhất Long không nói, Tiêu Tử Lăng còn có gì không rõ nữa: “A. . . Hóa ra thực sự nhìn không thấy nữa!” Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng thực sự thành sự thực, Tiêu Tử Lăng vẫn khó tránh khỏi có chút mất mát, vẻ mặt có chút mờ mịt đi.

“Tiểu Lăng, em. . .” Chân Nhất Long lo lắng nhìn Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng quay đầu nhìn lại, phát hiện sự lo lắng trong mắt Chân Nhất Long Lục Vân Đào, trong lòng rất ấm áp, cậu biết sự trả giá của cậu có giá trị, tâm vốn còn có chút mất mát đã bình thường trở lại, cậu cười nói: “Có chút mất mát nhỏ mà thôi, không cần lo lắng.”

Chân Nhất Long không ngờ tới Tiêu Tử Lăng yên bình tiếp thu kết quả này như thế, có chút ngây người, ngày hôm qua Sở Chích Thiên rất yên bình, thế nhưng anh ần ần cảm nhận được gợn sóng ần sâu, ngày hôm nay Tiêu Tử Lăng rất yên bình lại là tâm bình khí hòa chân chính.

“Chỉ là mất mát nhỏ?” Lục Vân Đào bội phục, có chút không thể tin được điều anh nghe thấy.

Tiêu Tử Lăng nhịn không được lật cho ánh mắt xem thường, khinh bỉ nhìn về phía Lục Vân Đào: “Vân Đào ca, hiện tại là mặt thể, có thể sống đã là may mắn rồi, còn một con mắt có thể nhìn là được, cũng không phải nữ, coi trọng mấy thứ hư vô đó làm gì.”

Ý nghĩ thông thấu của Tiêu Tử Lăng khiến cho Chân Nhất Long nhìn với cặp mắt khác xưa, phải biết rằng nếu việc này rơi vào trên người bọn họ, sợ rằng sẽ không tiếp thu đơn giản như thế. Năng lực thừa nhận của Tiêu Tử Lăng vượt qua sự mong chờ của anh rất nhiều, anh cảm thấy chuyện kể tiếp không còn khó có thể nói ra khỏi miệng như trước nữa.

Sắc mặt Chân Nhất Long đoan chính lại, nghiêm túc nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, còn có một việc, em phải có chuẩn bị tâm lý.”

Tiêu Tử Lăng thấy biểu tình nghiêm túc của Chân Nhất Long, trong lòng mạnh nhảy dựng, giây dựa muốn đứng dậy, sốt ruột hỏi: “Chẳng lẽ em bị liệt rồi?” Được rồi, sự lo lắng duy nhất của Tiêu Tử Lăng chính là điều này, cậu biết dị năng tốc độ tiêu hao quá lợi hại, sợ hãi không có cách nào đứng lên được nữa.

“Chuyện này thì không có!” Chân Nhất Long thấy tâm tình Tiêu Tử Lăng có chút kích động, vội vàng trấn an.

“Nga!” Tiêu Tử Lăng nghe vậy tâm tình nhất thời thả lỏng, cậu an tâm nằm lại, kiên trì chờ đợi lời nói kế tiếp của Chân Nhất Long. Chỉ cần không liệt, tin dữ chi mô cậu cũng có thể thừa nhận.

“Tiểu Lăng, dị năng của em tiêu hao quá lợi hại, về sau dị năng tốc độ của em sợ rằng sẽ không còn cách nào sử dụng.” Chân Nhất Long lần nữa lo lắng nhìn Tiêu Tử Lăng, dù sao đây là năng lực để Tiêu Tử Lăng sinh tồn ở ngày diệt vong, mất đi tương đương với biến thành một người bình thường. Người thức tỉnh bình thường rất khó tiếp thu kết quả như vậy.

“Còn gì nữa?” Tiêu Tử Lăng nghe xong lời này tuyệt không có bao nhiêu phản ứng, vậy mà vẻ mặt lãnh tĩnh tiếp tục hỏi Chân Nhất Long.

“Cho dù đứng lên thì trên tính linh hoạt cũng sẽ có điều thiếu sót.” Chân Nhất Long rốt cục nói xong toàn bộ nội dung, khẩn trương nhìn chăm chăm

Tiêu Tử Lăng, sợ hãi tâm tình cậu kích động sẽ khiến cho thương thế nặng thêm.

“Có thể bước đi không?” Tiêu Tử Lăng nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, thận trọng hỏi.

“Vậy thì đương nhiên được!”

“Có thể chạy không?”

“Cũng có thể, nhưng chạy không nhanh.”

“Có thể nhảy không?”

“Được, nhưng nhảy không cao.” Chân Nhất Long bị câu hỏi của Tiêu Tử Lăng làm cho hồ đồ, nghĩ không rõ vì sao hỏi những lời này nhưng anh vẫn rất nghiêm túc trả lời.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy câu trả lời của Chân Nhất Long, thở thật dài một hơi, mới nói: “Còn tưởng rằng có vấn đề gì lớn, không ngờ tới nên làm được đều có thể làm được. . .” Nói xong một mặt nụ cười hài lòng nở ra trên mặt, làm cho cả gian phòng đều sáng sủa.

Ách? Tình hình chi mô? Chân Nhất Long với Lục Vân Đào hai mặt nhìn nhau, có chút mò không được suy nghĩ, chẳng lẽ ban nãy nói là tin tức tốt mà không phải tin tức xấu? Vì sao Tiêu Tử Lăng cười. . . như thế. Hai chữ mỹ lệ mới vừa dâng lên trong lòng hai người bọn họ đã bị cố sức đè trở lại.

“Tiểu Lăng, không có dị năng, em còn cười được?” Chân Nhất Long có chút tức giận, có chút không bình tĩnh đối với thái độ vô vị của Tiêu Tử Lăng.

“Vì sao không thể cười a?” Tiêu Tử Lăng kỳ quái nhìn Chân Nhất Long một cái, “Mất đi dị năng không có nghĩa em chính là phế nhân, em vẫn là

em, có tay có chân, ngoại trừ không thể chém giết tang thi cường đại, em vẫn có thể làm chuyện người khác có thể làm, điều này không phải rất tốt sao? Hơn nữa, dị năng của em đổi lấy sự bình an vô sự của Sở ca, điều này không phải rất đáng giá sao?” Nói xong, gật đầu cái rụp biểu thị việc làm ăn này làm không thiệt.

Chân Nhất Long sửng sốt, cũng hiểu được ý của Tiêu Tử Lăng, anh cũng nói không nên được lời nào nữa. Không ngờ tới Sở Chích Thiên ở trong lòng Tiêu Tử Lăng vậy mà quan trọng như thế, cậu nhóc vừa mới gia nhập tiểu đội mấy ngày mà thôi. . . Nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Tiêu Tử Lăng, một thiếu niên chân thành chưa ô nhiễm mới có trái tim tinh khiết như thế. Sở Chích Thiên may mắn ra sao, vậy mà có một vị tiểu đệ như vậy.

Chân Nhất Long cười, sờ sờ đầu Tiêu Tử Lăng nói: “Tên nhóc nhà em, nói rất đúng, mặc kệ có dị năng hay không, em vẫn là đội viên của tiểu đội chúng ta.”

Tiêu Tử Lăng tức giận né tránh tay của Chân Nhất Long, phòng mặt cả giận nói: “Em đương nhiên là đội viên của các anh rầu, em đã hỏi Sở ca rầu, vì việc công mà bị thương tiểu đội sẽ phụ trách nuôi em, đừng mong vứt em đi.” Nếu như bởi vậy mà bị trục xuất, cậu liệu cái mạng già này làm gì? Cậu phải cắn chặt không buông câu Sở Chích Thiên đã nói sẽ nuôi cậu, nghĩ chắc Sở Chích Thiên sẽ không phũ nhận đâu.

“Phải phải phải. . .” Chân Nhất Long bị biểu hiện mang tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng làm cho tức cười, bầu không khí trong phòng thoáng cái nhẹ nhõm hơn.

Ngoài cửa, Trần Cảnh Văn rốt cục thở dài một hơi, anh nói với người bên cạnh: “Sở ca, anh xem, Tiểu Lăng không có việc gì. Anh nên về nghỉ ngơi trước đi.”

Sở Chích Thiên trầm mặc nhìn tròng cảnh bên trong phòng, thấy được nụ cười của Tiêu Tử Lăng, cười thực tình khiết, cười thản nhiên như vậy, mỗi một câu nói của cậu đều khắc sâu trong lòng anh.

Rốt cục thu hồi ánh mắt, Sở Chích Thiên nắm chặt nắm tay, xoay người rời đi, không hề lưu lại một câu.

Trần Cảnh Văn nhìn nhìn Tiêu Tử Lăng trong phòng, lại nhìn nhìn bóng lưng kiên định của Sở Chích Thiên, đầu mi anh thắt chặt, một tia khói mù chợt lóe mà qua trong ánh mắt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trị Liệu, Một Năng Lực Khác Của Thanh Tâm Thuật.

Ban đêm của ngày diệt vong hắc ám hơn so với thời đại bình an, gần như không thấy được ánh trăng, tầng mây nơi bầu trời địa cầu dường như dày hơn nhiều so với trước đây. Tiêu Tử Lăng một mình nằm trên giường bắt đầu hồi tưởng lại chuyện ban ngày.

Kỳ thực, những lời mà Tiêu Tử Lăng nói ban ngày là cố ý. Trên thực tế mất đi mắt phải với dị năng tốc độ, Tiêu Tử Lăng rất chịu đả kích, chẳng qua lúc đó tình cảnh đó còn có thể làm thế nào? Khóc rống chảy nước mắt hô to ta hối hận? Tiêu Tử Lăng không ngốc như vậy, vì vậy cậu đắp nặn hình tượng một đàn em trung tâm cảnh cảnh, mục tiêu của cậu là đàn em tâm phúc của Sở Chích Thiên, cho dù không có thực lực, cũng phải khiến cho Sở Chích Thiên áy náy suốt đời, không dám từ bỏ cậu. (Đã thấy chưa!? Đã thấy bộ mặt thật của ‘Tiêu Tử Lăng ngây thơ trong sáng’ chưa!? Con cáo già đó! Giả nai đó!!! Cái mặt lừa tình chết người không đền mạng đó!!!!)

Vì vậy, Tiêu Tử Lăng chân thành trung tâm hồn nhiên ngây thơ trong mắt Chân Nhất Long Lục Vân Đào đã xuất hiện. Tiêu Tử Lăng biết mấy câu nói đó của cậu sẽ truyền vào trong tai Sở Chích Thiên. . . Cậu không tin Sở Chích Thiên sẽ không cảm động.

Tiêu Tử Lăng đã thực hiện được, không cần chuyển lời cho Sở Chích Thiên, chính Sở Chích Thiên đã chính tai nghe được, sự chấn động đó còn mãnh liệt hơn so với chuyển cáo, Sở Chích Thiên đích xác đã đặt cậu ở trong lòng, chẳng qua Tiêu Tử Lăng chưa hiểu rõ, Sở Chích Thiên là một

người càng coi trọng thì lại càng ẩn tàng sâu, muốn Sở Chích Thiên biểu hiện ra sự đối đãi đặc biệt khác thường? Tiêu Tử Lăng nhất định phải thất vọng rồi.

Tính toán nửa ngày, phát hiện ngôn hành cử chỉ tuyệt không có gì không thỏa đáng, lúc này mới an tâm tu luyện Thanh Tâm Thuật.

Đối với chuyện đã không còn dị năng tốc độ, sở dĩ Tiêu Tử Lăng biểu hiện lãnh tĩnh, còn là bởi vì Thanh Tâm Thuật, chỉ cần tiếp tục tu luyện thêm một đoạn thời gian, tin tưởng có thể học tập được Thủy Cầu Thuật, như vậy thực lực của cậu sẽ không yếu đi bao nhiêu, còn có thể làm người dị năng hệ thủy. Đương nhiên nếu dị năng tốc độ vẫn còn thì tốt hơn, như vậy thực lực của cậu sẽ càng mạnh, tin tưởng sẽ rất có địa vị trong đội ngũ của Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng rất nhanh tiến vào trạng thái suy tưởng, khi một lần lại một lần vận chuyển Thanh Tâm Thuật cậu phát hiện một số linh khí vậy mà tự động tiến vào mắt phải với chỗ đau hai chân của cậu, bắt đầu tu bổ tổ chức tế bào bị thương.

Một trận mừng rỡ, Tiêu Tử Lăng tỉnh lại từ trong suy tưởng, không ngờ tới Thanh Tâm Thuật vậy mà còn có công năng trị liệu, đối với Tiêu Tử Lăng mà nói đây không thể nghi ngờ là một tin tức tốt, có lẽ những thứ cậu mất đi còn có thể trở về.

Phát hiện này khiến cho Tiêu Tử Lăng động lực mười phần, lần nữa an tâm lại suy tưởng, tu luyện Thanh Tâm Thuật.

Mười ngày kế tiếp, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng chuyên tâm tu luyện với dưỡng thương, nhưng hành động của tiểu đội tuyệt không có đình chỉ, Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn sau khi biết được tình hình thực tế của bến tàu ở chỗ Sở Chích Thiên liền thay phiên dẫn đội, điên cuồng thu thập các loại vật tư, dù sao ai cũng không biết con tang thì cường đại ở bến tàu

kia có thể tập kích thành thị hay không, nếu thực sự như vậy, phỏng đoán trước mắt không có người thức tỉnh nào có thể đối phó được nó, lưu lại cho bọn họ chỉ có một con đường lui lại, vì vậy hiện tại có thể thu thập được nhiều một chút thì là một chút.

Theo hành động của đội ngũ Sở Chích Thiên, người sống sót được cứu ra cũng càng ngày càng nhiều, Thanh Ly Viên bất tri bất giác thành một nơi tập hợp người sống sót nổi danh Thân Thành, không ít người biến dị người dị năng có thực lực lần lượt mang theo bạn bè người nhà gia nhập vào trong đó.

Vì vậy, thành viên của tiểu đội lần nữa gia tăng, sau khi đội viên tiểu đội vượt qua 15 người. Trần Cảnh Văn vì dễ dàng cho hành động, liền chia tiểu đội làm ba tổ. Một tổ chiến đấu, một tổ hậu cần, một tổ công kiên.

Tổ chiến đấu do Đồng Hạo Triết dẫn dắt, chủ yếu phụ trách nhiệm vụ thanh lý tang thi, bảo hộ sự an toàn của tổ khác.

Tổ hậu cần do Trần Cảnh Văn dẫn dắt, chủ yếu phụ trách các loại công tác như thu thập vật tư, an bài trú tính chung.

Tổ công kiên do Sở Chích Thiên dẫn dắt, chủ yếu là đối phó tang thi cao cấp mà tổ chiến đấu diệt không được hoặc tọa trấn đại bản doanh.

Do Sở Chích Thiên vẫn còn dưỡng thương, vì vậy trước mắt đội viên đội ngũ của anh chỉ có một mình Tiêu Tử Lãng. . . Đội viên khác phải đợi sau khi vết thương của anh khỏi rồi mới chọn ra từ hai tổ khác. Nghe tin tức này, Tiêu Tử Lãng trốn trong ổ chăn hung hăng cười trộm nửa ngày, biểu hiện ngày đó quả nhiên để cho Sở Chích Thiên cảm động, Tiêu Tử Lãng cách mục tiêu của cậu lại gần hơn được một bước.

Bất quá nghe thấy Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải cũng gia nhập tiểu đội, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy bất an, tuy rằng trước mắt thuộc về đội ngũ của Trần Cảnh Văn, chẳng qua có hai vị đội hữu có thể đều là

người trọng sinh như vậy, thấy thế nào cũng không ổn a, Tiêu Tử Lăng cảm thấy nhất định phải thăm dò nội tình của hai nữ nhân đó sớm một chút. Vạn nhất Sở Chích Thiên thấy đẹp tâm vui, chọn hai cô ả lại đây. . . Cảm giác nguy cơ của Tiêu Tử Lăng càng ngày càng đậm.

Ngày thứ mười, Tiêu Tử Lăng dưới sự trị liệu cẩn thận tỉ mỉ của Chân Nhất Long, rốt cục cũng đứng lên được, tuy rằng đi lại không được linh mẫn lắm, nhưng cuối cùng cũng có thể xuống đất không cần nằm trên giường. Tiêu Tử Lăng hưng phấn trực tiếp nhảy tới trước mặt Sở Chích Thiên lắc lư, nhắc nhở Sở Chích Thiên sự tồn tại của cậu. Sở Chích Thiên sau khi nhìn thấy cậu, vậy mà không có biểu tình gì, lạnh một khuôn mặt khiến cho cậu có chút không giải thích được, ân nhân cứu mạng nha, chẳng lẽ không phải nên đối đãi tốt hơn sao?

Được rồi, Tiêu Tử Lăng có thể vô tâm vô phế cười, có thể quên vì sao bị thương, thế nhưng Sở Chích Thiên là người có hoài bão có trách nhiệm, con tang thi hệ tinh thần trên bến tàu kia, thời khắc uy hiếp sự an toàn của bọn họ. Thế nhưng thực lực hiện tại của Sở Chích Thiên lại không có cách nào ngăn chặn được, anh chỉ có thể liều mạng tu luyện, hy vọng có thể nhanh chóng đề thăng thực lực, bảo hộ người anh coi trọng, nào còn có nhàn tình gì đàm tiếu với cậu?

Bất quá đối với việc Tiêu Tử Lăng nhanh như vậy đã có thể xuống giường đi lại được, Chân Nhất Long cũng cảm thấy kinh ngạc, dù sao dựa theo suy tính của anh, ít nhất phải sau hai mươi ngày, không ngờ tới vậy mà sớm hơn gần một nửa thời gian. Anh mừng rỡ lần nữa kiểm tra thân thể của Tiêu Tử Lăng, không phát hiện chỗ gì đặc biệt, bất quá lại có thể nhìn ra được trình độ chuyển biến tốt của hai chân Tiêu Tử Lăng vượt xa dự đoán của anh, có lẽ dị năng tốc độ không thể khôi phục, nhưng chạy nhảy như người bình thường vẫn có thể thực hiện được. Anh vô cùng cảm thán nói ông trời vẫn yêu quý Tiêu Tử Lăng, vậy mà cho cậu một thân thể có năng lực hồi phục vượt xa người thường.

Tiêu Tử Lăng đương nhiên biết đó là do nguyên nhân gì, bất quá cậu sẽ tuyệt không nói ra bí mật của bản thân, chẳng qua cậu cũng không ngờ tới Thanh Tâm Thuật sẽ mạnh như thế, vậy mà có thể gia tốc phục hồi đến trình độ này. Điều này làm cho cậu có lòng tin đối với việc khôi phục mắt phải với dị năng tốc độ của bản thân. Đây không phải là mù quáng, mắt phải vốn cái gì cũng nhìn không thấy hiện tại vậy mà đã có thể cảm giác được một tia ánh sáng trắng, mà hai chân thì tuy rằng còn chưa cảm thấy có chỗ nào đặc biệt, nhưng mỗi lần vận chuyển Thanh Tâm Thuật, hai chân liền có một loại cảm giác ngâm mình trong suối nước nóng, thập phần thoải mái, điều này không thể không khiến cho cậu tràn ngập lòng tin.

Lại qua ba ngày, Tiêu Tử Lăng rốt cục học được Thủy Cầu Thuật. Cậu len lén thí nghiệm qua uy lực của Thủy Cầu Thuật, quả nhiên rất kém, bất quá Tiêu Tử Lăng tuyệt không nản lòng, bắt đầu không ngừng thí nghiệm sự biến hóa của thủy cầu, ngày nào đó cậu lơ đãng phát hiện dùng tinh thần lực có thể áp súc thủy cầu. Mà thủy cầu áp súc đi cỡ phân nửa, vậy mà uy lực mạnh hơn trên gấp ba so với không áp súc, thủy cầu vốn dĩ đánh tường chỉ có thể lưu lại một vết tích nhọt nhọt, thủy cầu áp súc qua có thể đánh ra một hố nhỏ sâu ước chừng 5 cm.

Phát hiện này khiến cho Tiêu Tử Lăng rất hưng phấn, mấy ngày kế tiếp cậu vẫn luôn luyện tập áp súc thủy cầu, sau khi áp súc đến một phần ba kích cỡ vốn có, Tiêu Tử Lăng phát hiện thế nào cũng áp súc không được nữa, bất quá lực sát thương của thủy cầu trình độ này đã rất cường đại, có thể thoải mái kích xuyên một mặt tường đơn, tường gia cố dày thì cũng có thể kích xuyên được phân nửa. Điều này đại biểu cậu lại có thêm được một thủ đoạn cường lực kích sát tang thi.

Nửa tháng rất nhanh liền qua, Sở Chích Thiên đã hoàn toàn kháng phục, sau khi Chân Nhất Long xác nhận, Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết rốt cục đồng ý Sở Chích Thiên dẫn đội đảm nhận nhiệm vụ.

Mà lần này, mục đích của Sở Chích Thiên là trung tâm hậu cần nào đó, nơi đó có vật tư phi thường phong phú. Sở dĩ vẫn luôn không thể thu thập, là bởi vì nơi đó có một con tang thi hệ hỏa cấp ba, trước đó không lâu Đồng Hạo Triết dẫn đội đến nơi đó thất bại mà về, không có thành công. Lần thất bại đó khiến cho danh vọng của tiểu đội Sở Chích Thiên giảm xuống kịch liệt, hơn nữa do Sở Chích Thiên bị thương không thể đúng lúc ra mặt giải quyết, khiến cho người sống sót phụ thuộc vào Sở Chích Thiên bắt đầu đông đưa rung chuyển, nơi tập hợp khác quanh thân cũng bắt đầu nóng lòng muốn thử, chuẩn bị khiêu chiến địa vị bá chủ của tiểu đội Sở Chích Thiên. Vì vậy lúc này đây Sở Chích Thiên dẫn đội đi trước, để chính tai nghe mắt thấy.

Bất quá vật tư phong phú cũng dẫn đến cường giả khác nhìn trộm, do tin tức Sở Chích Thiên bị thương đã bị bọn họ biết, vì vậy lần hành động này không chỉ phải đối mặt tang thi cường đại, cũng có thể sẽ đối mặt cường giả thức tỉnh muốn tìm tòi nghiên cứu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chạm Mặt, Khi Tiến Hành Vô Gian*!

*Vô Gian trong từ Vô Gian Đạo, xuất phát từ kinh phật, có nghĩa vì quyền lực, sinh tồn hay tiền tài mà bán đứng nhau, tranh đấu nhau, đứng giữa hắc bạch đạo.

Tiêu Tử Lăng vẫn còn là nhân viên thương bệnh đương nhiên lần hành động này bị bài trừ bên ngoài, Tiêu Tử Lăng rất tự biết tự rõ, không chủ động xin đi giết giặc giống lần trước nữa, lại nói đã được phân phối trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, cơ hội biểu hiện rất nhiều, không cần sớm chiều tranh.

Tiêu Tử Lăng nghĩ cực kỳ thông thấu nhìn theo Sở Chích Thiên mang theo đại bộ đội xuất phát, rồi quay về phòng tiếp tục tu luyện Thanh Tâm Thuật của cậu, một lần suy tưởng chất lượng cao kết thúc, Tiêu Tử Lăng thấy thời gian sắp đến 12 giờ, cái bụng cũng cảm thấy có chút đói, liền đến nhà ăn ăn bữa trưa.

Thời gian ăn cơm của đội viên trong đội ngũ Sở Chích Thiên rất rộng, mỗi bữa cơm đều có thời gian hai giờ, sáng sớm 7.00 - 9.00, buổi trưa 11.00 - 13.00, buổi tối 18.00 - 20.00. Hai giờ đó đội viên có thể tùy ý lựa chọn một đoạn thời gian đi ăn cơm, đầu bếp nhà ăn sẽ bảo quản thức ăn, chờ đợi đội viên đến lĩnh. Sở dĩ định thời gian ăn cơm rộng như vậy, là bởi vì thời điểm tu luyện thường thường không biết lúc nào tỉnh lại, có thời gian co dãn để lựa chọn, đội viên không cần sợ tu luyện quá mức không còn cơm ăn.

Tâm tình vốn coi như sung sướng của Tiêu Tử Lăng, vào một khắc tiến vào nhà ăn, nhất thời từ trời quang chuyển thành trời mây.

Hóa ra Trương Ngải Ngải với Giang Kinh Ngữ cũng ở trong nhà ăn ăn cơm, hai người các cô bởi vì không có bao nhiêu thực lực chiến đấu, lại bởi vì là nữ sinh cũng không thích hợp làm nhân viên vận chuyển, vì vậy lần hoạt động này cũng bị lưu lại. Nói cách khác đội viên ở lại đại bản doanh hiện tại, chỉ có ba người bọn họ mà thôi.

Tiêu Tử Lăng thấy hai người này, phản ứng đầu tiên là muốn rời đi, chẳng qua không đợi cậu hành động, Trương Ngải Ngải đã thấy được cậu, vẻ mặt hưng phấn ngoắc về phía cậu nói: “Tiểu Lăng, thực khéo a, mau tới đây cùng ngồi với bọn chị a!”

Tiêu Tử Lăng chỉ đành nặn ra một nụ cười, đi qua cầm lấy phần cơm nước của mình ngồi xuống bàn của mấy cô. Tuy rằng trong lòng Tiêu Tử Lăng tất cả đều là không muốn, nhưng không có biện pháp vứt mặt mũi người ta ngay mặt, chỉ có thể trái lương tâm đi qua.

Tiêu Tử Lăng ngồi xuống, Trương Ngải Ngải liền hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Lăng, lần trước ở bến tàu cậu với Sở ca cùng bị thương trở về, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Sau khi chuyện phát sinh Trần Cảnh Văn đã hạ xuống lệnh hàn miệng, ngoại trừ mấy người đương sự, người khác căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy câu hỏi của Trương Ngải Ngải, Giang Kinh Ngữ cũng dừng đũa, chuyên chú nhìn Tiêu Tử Lăng, chờ đợi câu trả lời của cậu.

Tiêu Tử Lăng ngại ngùng cười: “Em cũng không quá rõ, lúc đó em tiêu hao dị năng hôn mê, nghe Sở ca nói có một con tang thi cường đại.”

Đây là lí do thoái thác mà Trần Cảnh Văn bàn giao đối ngoại, dùng để mê hoặc người khác có ý dò hỏi thực lực của Sở Chích Thiên.

Câu trả lời của Tiêu Tử Lăng khiến cho Trương Ngải Ngải thất vọng, cô vẫn luôn muốn biết có phải Sở Chích Thiên thực sự bị đe dọa sinh mệnh hay không, điều này quan hệ đến độ có thể tin của tiên đoán của cô, thế nhưng Trần Cảnh Văn thực sự rất giáo hoạt, một chút gió cũng không tiết lộ. Vốn còn tưởng rằng Trần Cảnh Văn là cố ra vẻ huyền bí, tô son trát phấn, không ngờ tới ngày hôm nay thấy Sở Chích Thiên tinh thần chấn hưng dẫn đội xuất phát, vừa thấy đã biết không có nghiêm trọng như cô tưởng tượng, cô có chút không bình tĩnh, chẳng lẽ điều cô biết có khác biệt với sự thực?

Bên này Trương Ngải Ngải vẫn còn quẩn quýt sự thật giả của sự kiện bến tàu, bên kia Giang Khinh Ngữ lại vẻ mặt cô đơn, có chút không yên lòng.

Giang Khinh Ngữ đẩy đẩy cơm trong bát, đột nhiên đã không còn khẩu vị, tuy rằng sau khi sự kiện bến tàu qua đi, Trần Cảnh Văn giữ lại các cô, thế nhưng tuyệt không coi trọng, cũng không nói là thu các cô vào đội hay không, nếu không phải năng lực quản lý của bản thân thân thể này của cô vẫn còn, để cho cô bắt được cơ hội tận tình biểu hiện một hồi, sợ rằng hiện tại cô vẫn còn ở vào tình cảnh xấu hổ thiệp thân không rõ.

Thế nhưng cho dù như thế, cô với Trương Ngải Ngải vẫn thuộc về đội viên biên duyên hóa, như lần hành động này, không có người thông tri các cô, cho dù lưu lại cũng không có một câu phân phó, thật giống như các cô không tồn tại cũng không thuộc về tiểu đội này, loại coi thường này khiến cho lòng cô nóng như lửa đốt, không được coi trọng thì đại biểu cô căn bản không có cơ hội tiếp xúc được Sở Chích Thiên, tiếp xúc không được Sở Chích Thiên vậy lấy từ đâu cơ hội bắt được tâm của Sở Chích Thiên chứ?

Đang khi Giang Khinh Ngữ phiền não, khuôn mặt tươi cười hồn nhiên đáng yêu manh đến mức tận cùng của Tiêu Tử Lăng nhảy vào mi mắt của cô, để cho ánh mắt cô sáng ngời, trong lòng bắt đầu tính toán lên.

Tiêu Tử Lăng trước mắt là đội viên duy nhất của tổ công kiên Sở Chích Thiên, khẳng định có thể thường xuyên tiếp xúc được Sở Chích Thiên, có lẽ có thể tìm được cơ hội từ chỗ cậu ta. Lại nói tuổi tác của Tiêu Tử Lăng tương đối nhỏ, một bộ dáng manh thiên chân khả ái hẳn rất dễ lừa, nếu có thể có được sự trợ giúp của cậu ta. . . Giang Khinh Ngữ càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, vẻ mặt vốn còn lãnh đạm đột nhiên trở nên ôn hòa lên.

Giang Khinh Ngữ không vết tích xen vào trong đối thoại của hai người Trương Ngải Ngải với Tiêu Tử Lăng, vẻ mặt thân thiết hỏi thăm tình huống thân thể của Tiêu Tử Lăng. Sự chuyển biến của Giang Khinh Ngữ khiến cho Tiêu Tử Lăng vốn đã mang theo tâm cảnh giác càng thêm cẩn thận, trả lời một câu đều phải nghĩ trên ba lần xác nhận không có vấn đề gì mới trả lời, đương nhiên Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải ngốc ngốc bị người khác nắm rõ, cậu hữu ý vô ý hỏi thăm chuyện trước kia của Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải. . . Một bữa cơm kéo dài, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy tinh thần mệt mỏi, uể oải vô cùng, trong lòng cảm thán Vô Gian Đạo quả nhiên không phải để cho người làm.

Thật vất vả ăn xong cơm, Tiêu Tử Lăng liền lấy lý do bị thương chưa hoàn toàn khang phục, thân thể còn chưa khỏe để rời đi, cuối cùng cũng kết thúc trận đấu sức dò hỏi hiểu rõ nhau này.

Thấy Tiêu Tử Lăng rời đi, Trương Ngải Ngải vẫn luôn đầy bụng nghi vấn nhin không được hỏi Giang Khinh Ngữ: “Giang tử tử, vì sao chị đối với Tiêu Tử Lăng tốt như vậy?” Giang Khinh Ngữ rất kiêu kỳ, trong tiểu đội ngoại trừ ba người đội trưởng phó đội trưởng, cơ bản không có mấy người có thể vào được mắt của cô, càng miễn bàn thân thiết ôn hòa như đối với Tiêu Tử Lăng.

“Hiện tại Tiêu Tử Lăng là thành viên duy nhất của tổ công kiên Sở ca, chẳng lẽ em còn tưởng rằng cậu ta chẳng qua chỉ là một đội viên nhỏ sao?”

“Chẳng qua là vận khí tốt, cùng Sở ca đi bến tàu. . .” Trương Ngải Ngải tuyệt không phục, tên nhóc Tiêu Tử Lăng đó vừa nhìn đã biết là chỉ biết cười ngu, một bộ dáng ngây thơ ấu trĩ khẳng định không có năng lực gì, có lẽ Sở Chích Thiên bị thương chính là vì cứu tên nhóc đó.

Trương Ngải Ngải nghĩ tới đây đột nhiên có chút linh ngộ, lặng lẽ kéo Giang Kinh Ngữ thấp giọng nói: “Giang tỷ tỷ, chị nói xem lần này Sở ca bị thương có thể là bởi vì tên nhóc đó hay không? Nghe nói đội viên đi lần này chỉ có cậu ta với Sở ca bị thương, người khác thì nửa vết thương cũng không có. . .”

“Không thể nào. . .” Giang Kinh Ngữ hiểu rõ ngụ ý của Trương Ngải Ngải, nhưng cảm thấy không đến mức như thế, “Nếu thực sự là Tiêu Tử Lăng gây họa, lần phân tổ này thế nào cũng sẽ không phân cậu ta vào tổ công kiên đi.”

Trương Ngải Ngải nghe xong lời này cũng biết sự hoài nghi của cô có chút không ổn, gật gật đầu nói: “Cũng đúng, có lẽ còn có nguyên nhân gì đấy mà chúng ta không biết. Bất quá, Giang tỷ tỷ, cho dù cậu ta là đội viên trong đội của Sở ca, cũng không tất phải đối với cậu ta tốt như vậy chứ.” Trương Ngải Ngải thực không thích tên nhóc thích cười đó, khó tránh khỏi có chút ý kiến.

“Chúng ta phải đứng vững gót chân, có lẽ Tiêu Tử Lăng sẽ giúp chúng ta một phen.” Giang Kinh Ngữ nhàn nhạt nói.

“A? Cậu ta?” Trương Ngải Ngải có chút xem thường, một đội viên nhỏ giống như các cô, có năng lực gì chứ?

“Người có thể tùy ý tiếp xúc Sở Chích Thiên có mấy ai?” Đối với việc Trương Ngải Ngải đến bây giờ còn chưa nhìn rõ được tình thế, Giang Kinh Ngữ có chút thất vọng.

Trương Ngải Ngải tỉnh ngộ lại, từ sau khi phân tổ, ngoại trừ hai phó đội Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn, đội viên khác thì cơ bản không được cho phép rời khỏi tiểu tổ của mình đơn độc hoạt động, điều này cũng ngăn chặn Trương Ngải Ngải Giang Kinh Ngữ tìm kiếm cơ hội tiếp xúc Sở Chích Thiên. Chỉ có thành viên tiểu tổ của Sở Chích Thiên mới có thể tùy ý tiếp xúc Sở Chích Thiên. . . Mà trước mắt thành viên tiểu tổ của Sở Chích Thiên chỉ có Tiêu Tử Lăng.

Thấy vẻ mặt Trương Ngải Ngải bình tĩnh, lúc này Giang Kinh Ngữ mới thỏa mãn nói: “Hiện tại đã biết rồi chứ, chúng ta ở trong độ ngũ của Trần Cảnh Văn vốn không được coi trọng, nếu không tìm cơ hội, chúng ta căn bản không có ngày ngóc đầu dậy nổi.”

“Vì vậy chị lợi dụng Tiêu Tử Lăng. . .” Trương Ngải Ngải còn chưa nói xong, Giang Kinh Ngữ đã lấy ngón tay điểm nhẹ môi, tỏ ý Trương Ngải Ngải nói năng cẩn thận.

Trương Ngải Ngải lè đầu lưỡi một chút biểu thị hiểu rõ, chủ đề của hai người kết thúc như vậy, chuyên tâm ăn cơm.

Mà Tiêu Tử Lăng rời đi tuyệt không biết Giang Kinh Ngữ với Trương Ngải Ngải vậy mà đánh chủ ý đến cậu, lợi dụng cậu để tiếp cận Sở Chích Thiên. Lúc này cậu đang vì phát hiện mới của cậu mà rơi vào trong sự mừng như điên.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hợp Tác? Vật Tư Chi Có Thể Cho Phân Nửa.

Tiêu Tử Lăng nhìn một đồng tinh hạch nhỏ trước mắt, thầm muốn mắng bản thân là heo. Tu dưỡng một đoạn thời gian dài như thế, vậy mà chưa từng nghĩ qua lợi dụng tinh hạch để tu luyện Thanh Tâm Thuật.

Tinh hạch của tiểu đội là do người chuyên trách thống kê sau cùng thống nhất lại rồi dựa theo cống hiến phân phối, một tuần một lần. Tiêu Tử Lăng gia nhập tiểu đội đã qua nửa tháng, cũng lấy được hai lần tinh hạch. Đẳng cấp tinh hạch đều là cấp 0 kém nhất, điều này cũng không có biện pháp nào, dù sao thời gian tương đối ngắn, cũng không nhiều tang thi tiến hóa, tang thi lúc đầu thanh lý cơ bản đều là tang thi bình thường, bất quá số lượng vẫn tương đối nhiều. Khi lần đầu tiên Tiêu Tử Lăng lấy được đến tay là lúc đang bị thương nằm trên giường, không có việc gì có thể làm cậu chỉ có thể buồn chán đếm tinh hạch giết thời gian, vì vậy cậu biết rõ tinh hạch tổng cộng có 79 viên.

Đương nhiên tiểu đội cũng từng giết qua tang thi tiến hóa, bất quá loại tinh hạch đó là dựa theo người nào giết thì người đó được phân phối, đây cũng là nguyên nhân Sở Chích Thiên ở bến tàu trực tiếp giao trả tinh hạch của tang thi hệ tinh thần cho Tiêu Tử Lăng.

Lúc đó Tiêu Tử Lăng đếm xong tinh hạch đã vứt chúng nó vào không gian, sau đó bởi vì vẫn luôn tu luyện Thanh Tâm Thuật với nghiên cứu thủy cầu, liền quên sạch sẽ mấy tinh hạch được cho đó. Nếu không phải ngày

hôm nay muốn chinh lý không gian của mình một chút, sợ rằng không biết bao lâu sau mới có thể nhớ tới những tinh hạch này.

Tác dụng của tinh hạch chỉ nhằm vào người thức tỉnh, chỉ có người thức tỉnh mới có thể hấp thu năng lượng trong tinh hạch chuyển biến thành năng lực thức tỉnh của mình. Trên một trình độ rất lớn nào đó Tiêu Tử Lăng quên những tinh hạch này cũng bởi vì dị năng tốc độ của cậu đã bị phế, tiềm thức cho rằng những tinh hạch này đã vô dụng đối với cậu.

May mắn khi Tiêu Tử Lăng nhìn đến những tinh hạch này, tuyệt không cố chấp cho rằng vô dụng, trái lại hiếu kỳ thử một chút. Cậu cầm tinh hạch vận chuyển Thanh Tâm Thuật, không ngờ tới lần thí nghiệm này cho cậu một kinh hỉ thật to. Thanh Tâm Thuật vậy mà cũng có thể hấp thu năng lượng của những tinh hạch này, bất quá luồng năng lượng đó tuyệt không phải được Thanh Tâm Thuật chuyển thành linh lực dự trữ trong đan điền, mà tuyệt đại bộ phận được mắt phải mù hấp thu vào, chỉ có một phần rất rất nhỏ được hai chân thông thả hấp thu.

Thoạt nhìn mắt phải trước đây hấp thu bệnh độc biến dị, cũng đã thuộc về hàng ngũ thức tỉnh, vì vậy năng lượng của tinh hạch hữu hiệu đối với nó, mà Linh Nhân mắt trái dựa vào Thanh Tâm Thuật luyện thành, lại không có cảm giác đối với năng lượng của tinh hạch. Cùng đạo lý, muốn đề thăng năng lực thủy cầu mà cậu luyện thành cũng không cách nào mượn năng lượng của tinh hạch.

Phát hiện bất ngờ này khiến cho Tiêu Tử Lăng lâm vào trong sự mừng như điên, điều này chứng minh mắt phải với hai chân của cậu có hy vọng khôi phục, đặc biệt là mắt phải, hiện tại có thể hấp thu lượng lớn năng lượng tinh hạch, có phải đại biểu thời gian khôi phục không có dài như trong tưởng tượng hay không?

Tiêu Tử Lăng nghĩ tới đây liền kích động, mắt thấy hồi phục thị lực có hi vọng làm sao còn kiềm chế được, trực tiếp cầm hai viên tinh hạch, tiếp tục

suỵ tưởng tu luyện Thanh Tâm Thuật, để cho mắt phải tận lực hấp thu nhiều năng lượng tinh hạch.

Bên này Tiêu Tử Lăng đang nỗ lực hấp thu năng lượng của tinh hạch, kỳ vọng mắt phải sớm ngày hồi phục thị lực. Mà bên kia Sở Chích Thiên lúc này đã dẫn đội tới trung tâm phân phối hậu cần, tuy rằng đã thanh lý đàn tang thi ngoại vi, nhưng Sở Chích Thiên tuyệt không tiến vào bên trong, nguyên nhân là ở trước mặt anh có thêm vài đội khách nhân không mời tự đến.

Những người đó xuất hiện vào lúc tiểu đội Sở Chích Thiên vừa mới thanh lý xong tang thi ngoại vi, tổng cộng có ba đội nhân mã, dường như là đã trải qua thương lượng rồi đồng thời xuất hiện. Phân ra đứng thành hình tam giác, ầm ầm vây quanh tiểu đội Sở Chích Thiên vào trong.

Sở Chích Thiên thấy thế chẳng qua chỉ kêu tiểu đội tạm dừng hành động, cẩn thận phòng bị chờ đợi mệnh lệnh. Vật tư nằm ở đó sẽ không chạy, Sở Chích Thiên tuyệt không sốt ruột.

Có lẽ thấy tiểu đội Sở Chích Thiên một bộ dáng trầm ổn, ba đội nhân mã không bao lâu sau liền không chịu nổi, lần lượt tới gần tiểu đội Sở Chích Thiên, sau cùng chỉ dừng lại ở cự ly mấy chục mét, bọn họ lần lượt phái người qua yêu cầu đàm phán hiệp thương với Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên thế mới biết ba đội nhân mã này là mấy đoàn đội người sống sót tương đối lớn xung quanh bọn họ.

Lần lượt là đội tự cứu đến từ nhà trọ Cảnh Thiên, tiểu đội Hữu Đồ của quán cà phê internet Hữu Đồ, còn lại chính là đội Hắc Báo của công ty Thân Lục.

Nhà trọ Cảnh Thiên giống với tiểu đội Sở Chích Thiên đều là đội ngũ thuộc về tự cứu tổ chức nên, dẫn đội kêu Khổng Nhất Phàm, một người thức tỉnh hệ thổ.

Tiểu đội Hữu Đồ cơ bản là người may mắn còn sống sót trong quán cà phê internet, dẫn đội chính là ông chủ của Hữu Đồ Hà Khải Phong, trước mắt chưa rõ có phải người thức tỉnh hay không, bởi vì ra mặt đều là phó đội của bọn họ, quản lý của quán cà phê internet Hữu Đồ Tả Khôn, một người dị năng hệ hỏa ít nhất cấp 2.

Công ty Thân Lục nói dễ nghe là một công ty, kỳ thực là một tổ chức phi pháp, dẫn đội đương nhiên là lão đại của bọn họ kêu Lưu Thiệu Long, là một người dị năng hệ phong cấp hai. Trong ba đội này mạnh nhất đương nhiên là đội Hắc Báo của công ty Thân Lục, chỉ thủ hạ thôi thì đã gần 30 người, nghe nói có phân nửa đều là người thức tỉnh.

Loại chuyện đàm phán này, Sở Chích Thiên căn bản sẽ không quản, vì vậy Trần Cảnh Văn thay thế anh tham dự cái gọi là hội nghị liên minh bốn vùng này. Nội dung hội nghị rất đơn giản, hy vọng có thể hợp tác tập thể, cùng nhau tiến công nơi đây, sau đó dựa theo thực lực phân phối vật tư bên trong.

Trần Cảnh Văn tuyệt đối không nói thêm gì trong đàm phán, không tán thành cũng không phản đối, chỉ mang theo vẻ mặt nụ cười ôn hòa nghe, hành vi thái độ này khiến cho ba đội khác có một loại cảm giác thất bại đánh bị bông, sau cùng Lưu Thiệu Long bất đắc dĩ chỉ có thể trực tiếp thả lời cay độc, nếu không muốn hợp tác, thì đừng trách bọn họ không khách khí.

Trần Cảnh Văn lúc này mới mỉm cười tỏ rõ quyền sở hữu vật tư hẳn nên là ai có khả năng thì lấy, nếu ba đội có thực lực như vậy, tiểu đội của bọn họ nguyện ý nhường cho ba đội đi đầu, nếu thành công đánh bại con tang thì hệ hỏa cấp ba kia, tiểu đội của bọn họ sẽ trực tiếp lui lại, tuyệt đối không chiếm một chút vật tư bên trong. . . Nhưng nếu không thành công, như vậy tiểu đội của bọn họ sẽ ‘làm người không nhường’.

Lời này khiến cho đội trưởng của ba đội kia xuống không được đài, sở dĩ vật tư nơi đây vẫn luôn không bị lấy đi, chính bởi vì con tang thì đó chặn

bước chân của bọn họ, tuy rằng bọn họ đều đã được xem như là người dị năng cấp 2, thế nhưng chênh lệch thực lực một cấp tuyệt không phải đơn giản như nhiều hơn một số, mỗi khi đề thăng một cấp, thực lực sẽ tăng trưởng gấp đôi, đây cũng là nguyên nhân bọn họ bó tay chịu trói với con tang thi cấp ba đó.

Thấy Trần Cảnh Văn tuy rằng nói chuyện tao nhã, nhưng sự cường ngạnh trong nội tâm lại không cho phép nghi ngờ, bọn họ bất đắc dĩ chỉ đành buông tư thái xuống, để cho Trần Cảnh Văn nói ra điểm mấu chốt hợp tác của bọn họ.

Thấy thái độ của ba người trở nên thành khẩn, lúc này Trần Cảnh Văn mới nói ra phân nửa vật tư bên trong sẽ thuộc về bọn họ, mà phân nửa còn lại của ba đội bọn họ tùy bọn họ an bài, những lời này trực tiếp khiến cho ba người bọn họ thổ huyết, vốn còn muốn cắt xén vật tư của đội ngũ Sở Chích Thiên, không ngờ tới lần này trái lại để cho đội ngũ Sở Chích Thiên cầm đi phân nửa, điều này sao có thể để cho bọn họ nuốt xuống được.

Bất quá Trần Cảnh Văn cũng không có nhân tình dây dưa với bọn họ, trực tiếp cáo biệt đi, có thể tiếp thu thì hợp tác một phen, nếu không thể. . . Trần Cảnh Văn không ngại ngồi xem long hổ đấu.

Sở dĩ Trần Cảnh Văn lớn mật như vậy, là vì biết rõ ba đội đó không có khả năng thả tay đối phó tiểu đội của bọn họ, nguyên nhân lớn nhất trong đó là có Sở Chích Thiên ở đây, Sở Chích Thiên hệ lôi điện ở ngày đầu tiên của ngày diệt vong đã lấy lực sát thương cường đại đập nặn ra hình tượng của một cường giả mật thể, điều này không thể nghi ngờ khiến cho những người đó không dám hành động thiếu suy nghĩ, tuy rằng những người đó đều đã tiến hóa đến cấp 2, nhưng bọn họ không rõ Sở Chích Thiên đã tiến hóa đến cấp mấy, cho dù đều là cấp 2 giống bọn họ, hệ lôi điện cũng không phải thứ những người dị năng bình thường như bọn họ có thể chống lại.

Còn có một nguyên nhân, hiện tại chẳng qua chỉ là thu thập vật tư, còn chưa tới tình trạng người chết ta sống, bọn họ hạ không được nhẫn tâm để cá chết lười rách. Lại nói Trần Cảnh Văn vẫn còn lưu lại chỗ trống, ít nhất còn có phân nửa vật tư để cho bọn họ phân. Dựa theo quy mô nơi đây, cho dù phân nửa cũng đã béo đến mức nổi bong bóng.

Quả nhiên không bao lâu sau, lão đại của ba đội tự mình đi qua, đồng ý điều kiện của Trần Cảnh Văn, nhưng đề xuất phải hành động cùng nhau.

Trần Cảnh Văn biết mục đích bọn họ đề xuất hành động cùng nhau là vì muốn hiểu rõ thực lực chân chính của Sở Chích Thiên, nhưng Trần Cảnh Văn vẫn đáp ứng.

Trần Cảnh Văn tuyệt không lo lắng điều này, thực lực chân chính của Sở Chích Thiên? Ngay cả anh cũng còn chưa rõ nữa là. Trên thế giới này ngoại trừ chính bản thân Sở Chích Thiên sợ rằng sẽ không còn người nào biết nữa.

Nghĩ tới đây trong đầu Trần Cảnh Văn đột nhiên hiện ra nụ cười ngai ngùng của Tiêu Tử Lăng. . . Đầu mi hơi hơi thắt chặt, có lẽ Tiêu Tử Lăng sẽ biết được một hai đi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mời Chiến, Tang Thi Cấp Ba Xuất Hiện.

Bốn đội ngũ rất nhanh đã hiệp thương xong, lần hành động này do Sở Chích Thiên đảm nhiệm tổng chỉ huy.

Sở Chích Thiên liền làm một chút an bài tại chỗ, xáo trộn đội viên của bốn tiểu đội một lần nữa chia làm ba tiểu tổ, lại an bài người phụ trách của mỗi một đội ngũ, lúc này mới dẫn dắt mọi người mở ra hai cánh cửa lớn của trung tâm phân phối hậu cần, ánh vào mi mắt chính là từng hàng kho hàng loại lớn chỉnh tề.

Có lẽ tiếng vang mở cửa chính làm bừng tỉnh tang thi bên trong cửa, tang thi nhao nhao xuất hiện từ trong những góc bất đồng, vây về phía mọi người.

Sở Chích Thiên lãnh tĩnh hô: “Tổ thứ nhất, chuẩn bị chiến đấu!” Tổ thứ nhất là phụ trách nhiệm vụ thanh lý tang thi với cảnh giới, do Đồng Hạo Triết phụ trách, Tả Khôn hiệp trợ.

Đồng Hạo Triết nghe thấy mệnh lệnh của Sở Chích Thiên, trực tiếp vung tay phải lên, tỏ ý tiến công.

Người vốn thuộc về tiểu đội Sở Chích Thiên thấy thế trực tiếp cầm lên vũ khí của mình xông về phía những tang thi đó, bắt đầu chiến đấu. Mà đội viên thuộc về ba đội khác phản ứng chậm hơn một chút, bất quá may mắn những người đó đều có kinh nghiệm từng chém giết tang thi, rất nhanh đã

tiến vào trạng thái, phối hợp lại với tiểu đội Sở Chích Thiên, lần lượt chém giết tang thi.

Đội trưởng của ba đại tiểu đội thấy thế có chút xấu hổ, năng lực phản ứng của đội viên mình rõ ràng kém hơn một tầng.

Trần Cảnh Văn thấy thế cười thâm trong lòng, đội viên phân phối cho Đồng Hạo Triết vốn chính là thuộc về tổ chiến đấu của anh, những đội viên đó đã sớm quen thuộc phương thức chỉ huy chiến đấu của Đồng Hạo Triết, phản ứng không nhanh vậy mới gọi là quý đấy.

Bất quá Trần Cảnh Văn không có lòng tốt giải thích cho bọn họ, bọn họ hiểu lầm càng nhiều, đối với tiểu đội Sở Chích Thiên mà nói lại càng thêm có lợi.

Rất nhanh, Đồng Hạo Triết đã dẫn dắt tổ thứ nhất thanh lý sạch sẽ những tang thi bị kinh động đó, sóng tang thi này đều là tang thi bình thường, tuyệt không mang đến bao nhiêu áp lực cho bọn Đồng Hạo Triết, nhưng dù vậy, vẫn có hai người bị tang thi cào thương, Sở Chích Thiên trực tiếp kêu bọn họ rời khỏi tổ thứ nhất, chọn ra hai người từ trong tổ thứ ba lên thay thế.

Làm đội trưởng của hai người bị thương kia, sắc mặt của Hà Khải Phong với Lưu Thiệu Long có chút khó coi. Đồng dạng là công tác thanh lý, đội viên của tiểu đội Sở Chích Thiên làm sạch sẽ lưu loát, thường thường đội viên của bọn họ vừa mới giải quyết xong một con tang thi, đội viên của Sở Chích Thiên đã thanh lý xong con thứ hai, có một số thậm chí là con thứ ba, tuy rằng nhân số của tiểu đội Sở Chích Thiên ít nhất trong bốn tiểu đội, nhưng sức chiến đấu không thể nghi ngờ là mạnh nhất.

Phát hiện này để cho hai vị đội trưởng đó thu liễm đi rất nhiều, không vênh vào tự đắc nữa bắt đầu chuyên tâm phối hợp Sở Chích Thiên.

Mọi người rất nhanh đã đả thông kho hàng đầu tiên, trong kho hàng này đều là vật dụng giữ ấm hàng ngày như áo bông quần bông chăn mền các loại, ba đại đội trưởng có chút thất vọng, dù sao mục đích bọn họ tới lần này chủ yếu là vì tìm kiếm càng nhiều thức ăn, ngoại trừ đội ngũ của Sở Chích Thiên không lo nghĩ vì thức ăn, tiểu đội khác đều vì điều này mà lo nghĩ quấy nhiễu.

Trần Cảnh Văn ngược lại rất cao hứng, hiện tại khí trời càng ngày càng lạnh, phương tiện cơ sở vốn có đều đã tê liệt, đã không còn điện, đã không còn khí gas căn bản không có biện pháp dựa vào ngoại lực sưởi ấm, hiện tại chỉ có dựa vào y vật dày để kháng rét lạnh. Với anh mà nói, những món này đều là vật tư nhất định cần, không thể không thu thập.

Ba đại đội chọn chọn lựa lựa cầm một chút vật tư rời đi, đội ngũ của Sở Chích Thiên thì không khách khí như vậy, trực tiếp chở đi năm chõng rương, nhưng cho dù như thế, toàn bộ kho hàng gần như không ít đi bao nhiêu đồ, Trần Cảnh Văn nhìn hàng hóa đầy kho này, tiếc nuối vì người tới lần này vẫn quá ít a.

Không để cho Trần Cảnh Văn quẩn quýt bao lâu, Sở Chích Thiên liền mang theo mọi người nhanh chóng chạy xuống kho hàng kế tiếp.

Cứ như vậy liên tục thanh lý năm kho hàng, trên cơ bản đều là một số thứ vô dụng, không phải một số linh kiện kim loại thì là một số thiết bị điện nhỏ, thậm chí có một kho hàng đều là lốp xe đầy kho, điều này làm cho tâm tình mọi người có chút suy sụp.

Sở Chích Thiên nhìn nhìn thời gian, đã qua ba giờ, đã là buổi trưa 12 giờ, anh mệnh lệnh đội viên ăn cơm ngay tại chỗ, giải quyết bữa trưa trong 10 phút.

Tiểu đội Sở Chích Thiên ngồi dưới đất đầu vào đây, đội viên chuyên quản hậu cần bắt đầu phân phát hộp cơm với nước đã sớm chuẩn bị cho

mọi người, cơm tẻ chắc nịch cộng thêm một đùi gà lớn, một phần khoai tây cà ri cùng với một bình chứa nước trắng nhỏ.

Nhìn tiểu đội Sở Chích Thiên ăn ngon lành, mùi thơm cơm nước xông vào mũi khiến cho đội viên của ba đội khác nuốt nước miếng mãnh liệt, bọn họ nhìn nhìn bánh bích quy lương khô trong tay mình, liền cảm thấy hoàn toàn không còn khẩu vị a.

Sở Chích Thiên ngồi ở một bên ăn cơm trong hộp, trong lòng lại đang tính toán tiến độ lúc buổi sáng, cảm thấy hiệu suất thực sự quá kém, điều này làm cho anh nhớ tới Tiêu Tử Lăng, nếu như có tên nhóc đó ở đây, mở Linh Nhân là đã có thể thấy rõ trong kho hàng có vật tư gì, cũng không cần lãng phí thời gian như vậy.

Đột nhiên nhớ lại mắt phải của Tiêu Tử Lăng đã mù, tâm tình Sở Chích Thiên nhất thời âm trầm xuống, cơm nước trong miệng cũng không còn hương vị nữa. Nỗ lực lắc đầu, Sở Chích Thiên quăng đi tâm tình u ám, âm thầm nhắc nhở bản thân, hiện tại không thể phân tâm.

Trần Cảnh Văn bên cạnh thấy thế nghi hoặc hỏi: “Thế nào rồi, Sở ca?”

“Không có việc gì, chỉ cảm thấy như vậy quá lãng phí thời gian.” Sở Chích Thiên không muốn Trần Cảnh Văn lo lắng, chỉ nói suy nghĩ ngay từ đầu của anh.

Trần Cảnh Văn gật gật đầu, anh cũng thấy thanh lý từng cái từng cái như vậy rất lãng phí thời gian, hơn nữa cay cay đắng đắng thanh lý sạch sẽ, thậm chí có đôi khi còn phải hao binh tổn tướng, sau cùng lại phát hiện vật tư của kho hàng không phải thứ mình cần thiết, không có gì buồn bực hơn so với điều này.

“Vậy làm sao giờ?” Trần Cảnh Văn vắt óc suy tính nửa ngày, cũng không nghĩ được một biện pháp tốt, chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi thăm lão đại của mình.

“Cậu hỏi ba đội trưởng kia xem, trong độ ngũ của bọn họ có người có năng lực không cần đi vào mà cũng có thể dò thám được hàng hóa hay không.” Sở Chích Thiên nghĩ có phải còn có người thức tỉnh giống như Tiêu Tử Lăng hay không.

Trần Cảnh Văn nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, lập tức liền đi tìm ba đội trưởng kia hiểu rõ tình hình, sau cùng anh mang theo biểu tình tiếc nuối trở về, lắc lắc đầu với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên chỉ có thể thở dài một hơi, lần này chỉ có thể làm liều thôi. Hy vọng vận khí tốt một chút, gần nghìn kho hàng này, có thể nhanh chóng tìm được kho hàng mình cần.

Mười phút rất nhanh đã trôi qua, đội viên hậu cần nhanh chóng thu thập hộp cơm với bình nước nhỏ mà đội viên ăn xong, hiện tại các loại vật tư đều rất khan hiếm, có một số thứ có thể lặp lại dùng thì không thể lãng phí.

Giữa lúc Sở Chích Thiên mệnh lệnh bắt đầu thanh lý kho hàng tiếp theo, một tiếng gào dài kinh thiên xa xa truyền tới. Sở Chích Thiên biến sắc, cao giọng quát: “Tập hợp!”

Khác biệt với ba đội khác, tiểu đội Sở Chích Thiên đã tập hợp lại được trước tiên, Sở Chích Thiên cau mày nhìn về phía phương hướng tiếng tru truyền đến, sắc mặt ngưng trọng.

Ba đội khác lại có chút hỗn loạn, nhưng cũng không trì hoãn bao lâu, lần lượt tụ họp lại với nhau. Lúc này ba đại đội trưởng mang theo nghi vấn đi qua.

“Sở đội trưởng, phát sinh chuyện gì?” Mở miệng chính là Lưu Thiệu Long, hai người còn lại gắt gao nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, hy vọng anh có thể nói cho bọn họ nguyên nhân.

“Có thể tang thi cấp ba đã xuất hiện.” Sở Chích Thiên tuyệt không giấu diếm điều gì, nói thẳng ra suy đoán của anh.

Sở Chích Thiên vừa nói ra lời này, sắc mặt mấy người kia đại biến, có chút khần trương nhìn bốn phía xung quanh. Đoạn thời gian trước bọn họ lại đây tìm kiếm vật tư, đều đã từng kiến thức qua sự lợi hại của con tang thi đó, có thể được cho là cử tử nhất sinh mới may mắn thoát được một mạng. Tuy rằng gần đây bọn họ đều đã tiến cấp, nhưng sự cường đại của tang thi, cái loại cảm giác thất bại vô lực chống lại kia vẫn lưu lại ám ảnh trong lòng bọn họ.

Đồng Hạo Triết nghe xong cũng kinh hãi một trận, anh rất rõ ràng biết nơi lợi hại của con tang thi đó, tuyệt chiêu sở trường Pháo Không Khí của anh đánh vào trên người tang thi đó tựa như gãi ngứa, khiến cho anh thấy thất bại vô cùng, mà công kích hỏa diễm của tang thi lại thiếu chút nữa nướng anh thành heo sữa quay, dưới sự bó tay chịu trói chỉ có thể bất đắc dĩ dẫn đội rời đi.

“Hắn là cách chúng ta còn có chút xa, bất quá tin tưởng rất nhanh sẽ đến đây.” Sở Chích Thiên lãnh tĩnh nghe sự xa gần của tiếng tru, cho biết phương hướng hành động của tang thi cấp ba.

“Kỳ quái, lần trước là lặng lẽ đánh tới, lần này tại sao có thể như vậy chứ?” Đồng Hạo Triết cũng nghe thấy tiếng tru đó, có chút hiếu kỳ hỏi.

Khóe miệng Sở Chích Thiên treo lên một mặt cười lạnh: “Mời chiến!” Thực sự là tang thi ngu xuẩn a, nếu ẩn tàng một bên chờ cơ hội, có lẽ anh còn có thể có điều cố kỵ, hiện tại. . .

Đồng Hạo Triết sửng sốt lập tức bừng tỉnh nói: “Chẳng lẽ, là vì Sở ca?”

Sở Chích Thiên lúc này lại không nói gì, chẳng qua nhìn về phía địa phương nào đó xa xa. Mọi người không tự chủ được nhìn qua theo, lại thấy một sinh vật hình người toàn thân được hỏa diễm vây quanh đứng ở đỉnh

chóp kho hàng đối diện mọi người, lần nữa phát ra tiếng rống giận dữ với nơi đây.

Một trận rối loạn, nhóm đội viên của bốn đại đội ngũ nhện không được la hoảng lên, lực áp bách của tang thi cấp ba không phải thứ người thường có thể thừa nhận, cho dù là người thức tỉnh, cũng có một loại cảm giác trầm trọng khôn kể.

Sở Chích Thiên chậm rãi đi ra từ trong đám người, ba người Lưu Thiệu Long Tả Khôn Khổng Nhất Phàm nhìn thoáng qua nhau, cắn răng đuổi theo. Trước đây lúc ước định chính là cùng nhau đối phó tang thi cấp ba, lúc này bọn họ không thể lùi bước.

Khi Đồng Hạo Triết chuẩn bị đuổi theo, Trần Cảnh Văn lại lặng lẽ kéo anh lại. Anh mang theo ánh mắt hỏi thăm nhìn Trần Cảnh Văn một cái, Trần Cảnh Văn lắc lắc đầu, lặng lẽ bữu môi về phía phương hướng Hà Khải Phong.

Đồng Hạo Triết gật gật đầu không lên tiếng, yên lặng đứng bên cạnh Trần Cảnh Văn, nhìn như tùy ý, nhưng tay phải rũ ở bên người, một luồng năng lượng trong suốt lặng lẽ hiện lên.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Quyết Đấu, Hết Thảy Đều Ở Trong Năm Giữ!

Sở Chích Thiên nhìn tang thi phía trước, quay đầu nói với Lưu Thiệu Long: “Lưu đội trưởng, có thể khiến cho con tang thi đó xuống hay không?” Sở Chích Thiên không thích nhìn lên đối thủ.

Lưu Thiệu Long sửng sốt, không ngờ tới Sở Chích Thiên sẽ nói chuyện với hắn, trong lòng chuyển N ý nghĩ, nhưng cũng không dám không đáp: “Để tôi thử xem sao.” Lúc này gã hoài nghi đầu tiên là có phải trong độ ngũ của gã có nội gián hay không, bán đứng nội tình của gã, bằng không thể nào Sở Chích Thiên vừa mở miệng đã tìm gã? Gã thầm hận trong lòng, quyết định lần này trở lại không thể không tận tình chinh lý một chút.

Kỳ thực Lưu Thiệu Long đa tâm rồi, sở dĩ Sở Chích Thiên hỏi thăm Lưu Thiệu Long, là bởi vì trong độ ngũ anh có Lục Vân Đào dị năng hệ phong thức tinh đạt được năng lực đầu tiên là kỹ năng khống chế Triền Nhiễm Chi Phong, xem có phải Lưu Thiệu Long cũng có hay không. Nếu Lưu Thiệu Long thoái thác nói không có biện pháp, Sở Chích Thiên cũng không có ý nghĩ khác.

Chỉ thấy Lưu Thiệu Long nói nhỏ trong miệng, khẽ nâng hai tay đột nhiên xuất hiện một luồng gió xoay quanh: “Tật!” Theo một tiếng quát nhẹ, tay phải Lưu Thiệu Long thoáng chỉ, một chùm gió có thể thấy được cấp tốc đánh tới tang thi, khi sắp sửa đánh trúng đột nhiên vạn vẹo lên, cấp tốc quần lấy tang thi.

“Xuống cho ta!” Tay phải duỗi thẳng của Lưu Thiệu Long đột nhiên nắm lại, làm một thế thu.

Tang thi đứng ở đỉnh chóp kho hàng đột nhiên đứng bất ổn, trực tiếp ngã quỵ xuống, hung hăng nện trên mặt đất, đốm lửa văng khắp nơi, bụi bặm tung bay.

Tang thi đột nhiên chịu tập kích này, phần nộ rồi, nó ngửa đầu rống dài, hỏa diễm trên người đột nhiên tăng vọt, chùm gió vốn quẩn trên người dưới luồng lực lượng này nhất thời nát bấy.

Lưu Thiệu Long như là đã bị thương nặng, đột nhiên đè lấy ngực, nôn ra một ngụm máu tươi cực lớn.

Tả Khôn kinh hãi, vội vã đỡ lấy hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Lưu Thiệu Long lau vết máu khóe miệng một chút, lắc lắc đầu: “Bị phản phệ, tổn thương nhỏ mà thôi, không có việc gì.”

Đột nhiên, hai thanh âm gần như đồng thời vang lên.

“Cẩn thận!” Khổng Nhất Phàm lớn tiếng kinh hô.

“Màn Điện!” Thanh âm của Sở Chích Thiên lãnh tĩnh cực đoan.

Ầm! Một tiếng nổ cực đại mạnh mẽ theo đến!

Lưu Thiệu Long với Tả Khôn bị một luồng năng lượng cực đại bắn bay đi, nặng nề té ngã xuống đất!

Hóa ra ngay ban nãy, tang thi hệ hỏa cấp ba bị Lưu Thiệu Long chọc giận, vừa tránh thoát khỏi sự ràng buộc liền phát ra công kích hỏa diễm của nó, Lưu Thiệu Long Tả Khôn không phát hiện, mà Sở Chích Thiên với Khổng Nhất Phàm lại thấy rõ, trong nháy mắt nguy cơ đó, đã thấy được sự cao thấp năng lực ứng biến của hai người. Khổng Nhất Phàm cơ bản không

thể làm ra phản ứng, chỉ có thể hô to một tiếng nhắc nhở, mà Sở Chích Thiên thì lãnh tĩnh thi triển một đạo Màn Điện chặn công kích của tang thi, cứu tánh mạng của hai người.

Lưu Thiệu Long với Tả Khôn té ngã xuống đất thấy phía trước chỗ mình vốn đứng có một lá chắn do điện quang cấu thành, một hố lửa thật sâu ngay trước tấm lá chắn đó, làm sao còn không rõ hiểm cảnh ban nãy, biết là Sở Chích Thiên cứu bọn họ, về mặt cảm kích nhìn qua.

Sở Chích Thiên không có bất kỳ biểu tình gì, dường như đạo Màn Điện ban nãy kia tuyệt không phải là anh phát ra, hai tay anh nắm ngược sau thắt lưng tùy ý đứng ở nơi đó, hai mắt lạnh lùng nhìn tang thi phía trước, cứ như nhìn một vật chết vậy.

Loại thái độ xem thường này khiến cho tang thi cấp ba lần nữa cuồng nộ gầm rú lên, tang thi tiến hóa cấp một đã bắt đầu có được trí tuệ, càng cấp cao trí tuệ càng cao, con tang thi này rất dễ cảm thụ được sự khinh thường ở trên người Sở Chích Thiên.

Nghĩ cũng không nghĩ, lần nữa một hỏa diễm cường lực công kích Sở Chích Thiên, lúc này đây Khổng Nhất Phàm rốt cục đã có chuẩn bị: “Thổ Thuần!” Một bức tường đất dày đột ngột mọc lên từ mặt đất, chặn giữa Sở Chích Thiên với tang thi, ngăn cản công kích hỏa diễm lúc này đây. Thế nhưng sự chặn lại lúc này đây, Khổng Nhất Phàm tuyệt không dễ chịu, chỉ cảm thấy ngực lộn ngược một trận, trầm nặng khó chịu. Xem ra cấp hai ngăn trở công kích của cấp ba, vẫn là miễn cưỡng.

Sở Chích Thiên hơi hơi gật gật đầu với Khổng Nhất Phàm, biểu thị đã tiếp nhận ý tốt của hắn. Tuy rằng vẫn là bộ biểu tình băng lãnh kia, nhưng Khổng Nhất Phàm lại cảm thấy cảm giác nặng nề đã không còn, tâm tình thoáng cái kích động lên, mở cờ trong bụng như khi còn bé được thầy giáo tán dương vậy.

Khổng Nhất Phàm thật vất vả mới đề xuống được luồng tâm tình hưng phấn đó, bắt đầu khinh bỉ định lực bản thân thực sự quá kém. Bất quá Sở Chích Thiên là cường giả mà cả khu này công nhận, có thể có được sự khẳng định của anh ta. . . Khổng Nhất Phàm cảm thấy bản thân có được càng đủ lòng tin dẫn dắt được huynh đệ tỷ muội đi tiếp.

Hai lần công kích đều bị người phá hủy, tang thi hệ hỏa cấp ba lại càng nổi trận lôi đình. Công kích lần này của nó, tuyệt không phải chỉ công kích cá nhân nào đó trong đó, mà là phát ra bốn đạo hỏa diễm sắc bén. Hỏa diễm nồng đậm gần như màu cam với khí tức cực nóng vô cùng kia đã biết công kích lần này tuyệt không phải giống như hai đợt chỉ là thăm dò ban nãy, mà là toàn lực tru sát chân chân chính chính.

Sự ứng đối của bốn người hoàn toàn bất đồng, Sở Chích Thiên lần nữa ra một đạo Màn Điện ngăn cản lần công kích này ở bên ngoài, chẳng qua sóng triều do hai luồng năng lượng va chạm dẫn phát khiến cho tóc bạc với áo khoác của anh bay múa, nhưng lay động không được thân hình kiên định của anh.

Khổng Nhất Phàm vẫn như trước dùng tường đất ngăn trở, lúc này đây hẳn không còn may mắn như trước nữa, trực tiếp bị đẩy lùi ra ba bước, ngực cuộn cuộn cũng nhìn không được nữa, hộc ra một ngụm máu tươi, ngồi xồm trên mặt đất.

Lưu Thiệu Long lại không làm ra ngăn cản, trái lại thi triển Phong Chi Dực (đôi cánh gió) nhanh chóng né tránh đạo công kích này, tuy rằng trốn có chút chật vật, nhưng cuối cùng cũng không chịu thương tổn nào.

Tả Khôn không có thủ đoạn ngăn cản nào, tốc độ cũng không chiếm ưu thế, chỉ đành lấy công thay thủ, hét lớn một tiếng: “Hỏa Long Thuật!” Một con thần long do hỏa diễm cấu thành tàn bạo đánh về phía hỏa diễm đến trước mặt.

“Ầm ầm!” Sự rung động do tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc mang đến khiến cho nhóm đội viên phía sau đứng bất ổn, không ít người đều té ngã xuống đất. Mà Tả Khôn lại càng thâm, trực tiếp bị đánh bay, ngã sấp xuống ở xa mười mét có thừa, đỡ ngực thổ huyết không ngừng. Lần công kích này bởi vì hắn là cổ kháng vì vậy bị thương nặng nhất.

Chính lần công kích này, thực lực cao thấp của bốn người đã hiển lộ ra, không hề nghi ngờ thực lực Sở Chích Thiên mạnh nhất, ba người khác tuy có sai biệt, nhưng chênh lệch tuyệt không lớn.

Dù sao tang thi cấp ba có trí tuệ, lần công kích này để cho nó hiểu rõ người nào là cục xương khó gặm, nó rất giao hoạt, tuyệt không trực tiếp công kích Sở Chích Thiên, mà là lưu luyến không buông tha tiếp tục công kích Tả Khôn với Khổng Nhất Phàm.

Thế nhưng Sở Chích Thiên chỗ nào sẽ để cho nó thực hiện được, lần nữa một đạo Màn Điện trực tiếp chặn lại ở trước mặt tang thi, đồng thời tỏ ý ba người khác lui về phía sau.

Tả Khôn với Khổng Nhất Phàm làm sao còn dám tiếp tục, chẳng qua một lần công kích đã khiến cho bọn họ bị thương, sự chênh lệch của cấp hai với cấp ba không phải một hạt nửa điểm. Chỉ có Lưu Thiệu Long khi lui về phía sau ánh mắt có chút lấp lánh, dường như có chút suy nghĩ.

Sở Chích Thiên coi như không thấy đối với điều này, nên nhắc nhở đều đã nhắc nhở, còn muốn chết anh cũng sẽ không ngăn, không phải người của tiểu đội mình anh lười ứng phó.

Ba người vừa mới lui về phía sau, Sở Chích Thiên quát một tiếng rõ ràng: “Liệt ~!” Một đạo điện quang nhanh chóng giáng lâm đến trên đầu tang thi. (Sr trước giờ từ ‘liệt’ ta toàn dịch thành ‘nứt’, nhưng đến đây ta mới biết từ ‘liệt’ đó nằm trong tên kỹ năng ‘liệt điện’, nên từ giờ sửa thành ‘liệt’ hết, báo để mọi người đọc hiểu.)

Đạo công kích này chỉ khiến cho tang thi kêu đau lên, lại tuyệt không mang đến thương tổn mang tính thực chất cho nó, thoát nhìn kỹ năng Liệt Điện bình thường nhất không có biện pháp giải quyết được con tang thi này.

Tang thi vốn còn chưa muốn đối đầu với Sở Chích Thiên lợi hại nhất, muốn giải quyết những vật hy sinh thực lực kém kia trước, thế nhưng sự cản đường cùng với công kích không lưu tình chút nào của Sở Chích Thiên rốt cục khiến cho con tang thi này đánh mất lý trí, lúc này lửa giận của nó tập trung toàn bộ ở trên người Sở Chích Thiên, nó quyết định nhất định phải giết cái tên đáng hận này, sau đó ăn hãn hấp thu năng lượng của hãn.

Thấy ánh mắt của tang thi rốt cục vững vàng nhìn thẳng anh, trong lòng Sở Chích Thiên không có bất kỳ gánh nặng nào, tiêu hao dị năng ở bến tàu lần trước lại để cho anh có cơ hội, đột phá được lá chắn của một dị năng khác vẫn luôn không cách nào đột phá, rốt cục hai dị năng đều đạt được cấp ba, lúc này Sở Chích Thiên không phải là cường giả cấp ba bình thường nữa, hai dị năng chồng nhau tăng phúc đạt được đỉnh phong cấp ba, nói cách khác thực lực của anh trước mắt chỉ kém cấp bốn một đường. Vì vậy chỉ cần con tang thi này không đột phá đến cấp bốn, Sở Chích Thiên liền có nắm chắc giết chết được nó.

Ánh mắt đỏ sậm của tang thi nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, hỏa diễm trên người bắt đầu chậm rãi giảm thiểu, mà một cụm hỏa diễm màu cam khí tức không lồ bắt đầu xuất hiện trên tay, mọi người biết tang thi sắp ra tuyệt chiêu.

Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn đều xiết chặt nắm tay, lại không dám lên tiếng, sợ hãi ảnh hưởng đến Sở Chích Thiên, hóa ra lòng bàn tay phải của Sở Chích Thiên đã đột nhiên xuất hiện một viên điện hỏa đang phát sinh thanh âm lách tách chói tai.

Thoạt nhìn hai phương đều muốn một kích giải quyết trận chiến đấu này, ánh mắt của mọi người gắt gao nhìn thẳng, mọi người hiểu rõ Sở Chích Thiên thẳng, bọn họ sống, Sở Chích Thiên thất bại, bọn họ nhất định phải đào vong, không ai có thể ngăn trở được con tang thi này.

Toàn bộ bầu không khí vừa chạm liền phát, rốt cục khí thế của hai phương đều đạt đến đỉnh, không có chần chừ, gần như đồng thời, hai phương đồng thời đánh tới phía đối phương, công kích cự ly xa uy lực sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ có cận chiến mới có thể giải quyết đôi bên.

Lướt qua người, không có va chạm năng lượng, không có tiếng vang vang trời, cũng không có nổ tung điếc tai như trong tưởng tượng, mọi người hai mặt nhìn nhau, ban nãy bọn họ hoa mắt sao? Rõ ràng đã đánh trúng đối phương, vì sao chuyện gì cũng không có?

Đột nhiên tang thi cấp ba ngã xuống đất, toàn thân dấy lên điện hỏa có thể thấy được, cấp tốc bị đốt thành tro tàn, lòng bàn tay Sở Chích Thiên xuất hiện một sợi khói đen, điện hỏa vốn lấp lánh đột nhiên biến mất.

Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn nghi hoặc nhìn thoáng qua nhau, ban nãy rõ ràng bọn họ nhìn thấy hỏa diễm màu cam của tang thi đã đánh trúng Sở Chích Thiên, vì sao Sở Chích Thiên không có việc gì chứ? Đến tột cùng anh đã dùng biện pháp gì tránh thoát chứ?

Chỉ có chính bản thân Sở Chích Thiên biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, kỹ năng mới có được kia của anh, năng lực gần như có thể nghịch thiên tất nhiên sẽ trở thành đòn sát thủ của anh.

Sở Chích Thiên lãnh khốc đứng thẳng thân, đi đến chỗ bãi tro tàn kia, nhặt lên tinh hạch thuộc về tang thi hệ hỏa. Tinh thể màu đỏ tươi thập phần trong suốt, soi dưới ánh nắng vậy mà tản mát ra quang mang chói mắt, thập phần mỹ lệ.

Sở Chích Thiên nhớ tới khuôn mặt bánh bao vì mình không thèm nhìn đến mà nhả lại của Tiêu Tử Lăng, trong lòng ầm ầm buồn cười. Trong lúc tu dưỡng mình ầm ầm cảm thấy có hi vọng đột phá, vừa vặn khi đó vội vàng muốn đề thăng thực lực, anh chuyên chú tu luyện nên có chút lãnh đạm đối với Tiêu Tử Lăng, khiến cho Tiêu Tử Lăng oán niệm rất nhiều a.

Nhớ lại sự kinh hi khi thu được tinh hạch tang thi hệ tinh thần của Tiêu Tử Lăng, nghĩ chắc hẳn cậu rất thích loại tinh hạch này. Sở Chích Thiên từng từng tinh hạch màu đỏ trong tay, một vệt ý cười cơ hồ không thể thấy được lặng yên hiện lên nơi khóe miệng, có lẽ có thể lấy cái này làm lễ vật.

Để tinh hạch vào túi, xoay người, trong ánh mắt sùng bái kính ngưỡng của mọi người về lại trong đội ngũ của anh.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiện Nghi? Không Phải Dễ Chiếm Như Vậy.

Nhìn thấy Sở Chích Thiên đơn giản tiêu diệt tang thi cấp ba như thế, hai người Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong nhìn thoáng qua nhau, phát hiện hai bên đều dao động.

Ba đội đến đây chỉ có mục đích của đội tự cứu nhà trọ Cảnh Thiên do Khổng Nhất Phàm dẫn đội là đơn thuần đơn giản nhất, chỉ vì thu thập vật tư, đương nhiên khi Khổng Nhất Phàm đến cũng muốn xem một chút cách làm người của Sở Chích Thiên, nếu đáng tin bọn họ sẽ kết minh cùng tiểu đội Sở Chích Thiên.

Trần Cảnh Văn không để vuột mất ánh mắt chạm nhau của Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong, lòng sáng tỏ rằng chỉ sợ bọn họ sẽ lùi bước. Tâm vốn khẩn trương hơi thả lỏng một chút, bất quá Trần Cảnh Văn tuyệt không yên lòng như vậy, chỉ cần hai đội đó còn ở cùng nhau, thì phải thời khắc đề phòng.

Sở Chích Thiên trở lại tiểu đội, Đồng Hạo Triết vẫn luôn âm thầm phòng bị lạng lẽ tán phát đi năng lượng trong tay, phải biết rằng anh không chỉ khẩn trương kết quả chiến đấu của Sở Chích Thiên với tang thi, càng phải chú ý đội hữu tạm thời bụng dạ khó lường bên cạnh, ai cũng không biết giây tiếp theo những người đó có phải sẽ là kẻ địch hay không.

Hà Khải Phong bội phục cười nói: “Sở đội trưởng quả nhiên không hổ là siêu cấp cường giả của khu chúng ta, về sau chúng tôi chắc sẽ phải dựa vào Sở đội trưởng che chở. . .”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn qua, hai mắt sắc bén như nhìn thấu nhân tâm, khiến cho lời nói kế tiếp của Hà Khải Phong tuyệt nhiên dừng lại, nụ cười nhất thời cứng ngắc.

Tả Khôn thấy ông chủ nhà mình có chút xuống không được đài, nhanh chóng ngắt lời nói: “Sở đội trưởng, kế tiếp chúng ta phải làm gì?” Lời này vừa ra, ngoại trừ đội ngũ của Sở Chích Thiên, ánh mắt của nhân viên ba đội khác sáng lấp lánh, vẻ mặt chờ mong chờ đợi Sở Chích Thiên lên tiếng.

Tang thi cấp ba đều đã giải quyết, có phải nên bắt đầu thu thập vật tư hay không?

Sở Chích Thiên nhìn nhìn ba vị đội trưởng mục đích mỗi người không giống nhau, lãnh tĩnh cho ra đề nghị của anh: “Hiện tại có hai phương án, một là chúng ta cùng nhau hành động, mỗi lần thanh lý kết thúc ba đội các anh phân nửa, chúng tôi phân nửa. Còn có một loại, các anh thanh lý một kho hàng chúng tôi thanh lý một kho hàng, hàng hóa mỗi người thanh lý hết tùy thuộc về mỗi người.”

Sở Chích Thiên không sợ người bụng dạ khó lường, bất quá ít đi chút phiền phức cũng tốt, vì vậy anh đề xuất phương án này, hy vọng mỗi người tách xa hành động.

Khổng Nhất Phàm nghe xong không hề nghi ngờ nói thẳng: “Tôi đi cùng Sở đội trưởng.”

Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong nghe xong đề nghị của Sở Chích Thiên, ánh mắt sáng ngời, đều muốn lựa chọn loại thứ hai. Người trong lòng có quỷ thấy ai cũng có vấn đề, bọn họ lo lắng Sở Chích Thiên sẽ hạ thủ với bọn họ, cảm thấy tách xa hành động tương đối an toàn. Thế nhưng Khổng Nhất Phàm trực tiếp tỏ thái độ để cho bọn họ rất bị động.

Lưu Thiệu Long chà xát tay, xấu hổ cười nói: “Nhất Phàm huynh đệ, chúng ta thương lượng một chút như thế nào?” Gã còn muốn làm công tác

kiến thiết cho Khổng Nhất Phàm, hy vọng hắn có thể đi cùng bọn họ.

Trong khoảng thời gian này Khổng Nhất Phàm ở chung với bọn họ, liền phát hiện hai người này có chút không ổn, sớm đã có ý nghĩ tách xa bọn họ, chẳng qua tiểu đội của mình so không bằng hai đội bọn họ, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó. Lúc này có tấm cờ lớn Sở Chích Thiên chống, hắn làm sao sẽ bỏ qua loại cơ hội này, thập phần kiên định nói: “Không cần, tiểu đội chúng tôi yếu nhược, đi theo Sở đội trưởng tương đối ổn định.”

Lưu Thiệu Long nghe xong lời nói của Khổng Nhất Phàm, ánh mắt ngoan độc chợt lóe mà qua, trên mặt lại vẫn treo nụ cười liên tục gật đầu: “Nếu Nhất Phàm huynh đệ đã nói như vậy, chúng ta liền cùng nhau. . .”

Trần Cảnh Văn đột nhiên nói chen vào cắt ngang Lưu Thiệu Long: “Lưu đội trưởng, Hà đội trưởng, không bằng như vậy đi, hai đội các anh thanh lý một kho hàng, Khổng đội trưởng thì cùng chúng tôi hành động, vật tư vẫn là ai lấy thuộc về người đó. . .”

Lời nói của Trần Cảnh Văn để cho ánh mắt của hai người nóng bỏng lên, đây không phải biến tướng đề cao phân ngạch của bọn họ sao? Không đợi bọn họ gật đầu, lời nói kế tiếp của Trần Cảnh Văn để cho sắc mặt hai người biến hóa kịch liệt, có chút khó có thể quyết định.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ không luân phiên thanh lý anh một cái tôi một cái nữa, mà là xem tốc độ hai bên.” Trần Cảnh Văn cười tủm tỉm nói ra mục đích cuối cùng của anh.

Nếu tốc độ thanh lý của tiểu đội Sở Chích Thiên nhanh chóng, như vậy tỉ lệ chiếm được sẽ đề cao không ít. Không hề nghi ngờ Trần Cảnh Văn đề xuất điều kiện này, là có lòng tin mười phần đối với tiểu đội mình.

Lưu Thiệu Long Hà Khải Phong không chần chừ bao lâu, đã đáp ứng điều kiện Trần Cảnh Văn đề xuất. Hai người vẫn rất có lòng tin đối với tiểu đội mình, tuy rằng Sở Chích Thiên rất mạnh, nhưng thanh lý đàn tang thì

lớn nhất định phải dựa vào lực lượng tập thể, thực lực cá nhân tuyệt không phải quá quan trọng, mà hai đội bọn họ là hai đội có nhân số nhiều nhất, hơn nữa người thức tỉnh chiếm phân nửa tiểu đội, nghĩ chắc sẽ không kém hơn so với hai đội Sở Chích Thiên với Khổng Nhất Phàm.

Phải nói bọn họ quá coi thường tiểu đội Sở Chích Thiên, phải biết rằng tiểu đội Sở Chích Thiên không phải người thức tỉnh thì cơ bản không có khả năng tiến vào tiểu đội. . . Vì vậy đã định trước bọn họ sẽ là một tràng bi kịch.

Trần Cảnh Văn đương nhiên sẽ không để cho Khổng Nhất Phàm chiếm nhiều tiện nghi lớn, trực tiếp giảm thiểu phân ngạch thu thập của tiểu đội Khổng Nhất Phàm tới một phần mười tất cả vật tư, bất quá Khổng Nhất Phàm đáp ứng rất sảng khoái, dù sao trong bốn tiểu đội, thực lực của tiểu đội bọn họ kém nhất, mà trọng điểm của lực lượng thức tỉnh là về phòng thủ, về việc thanh lý tang thi thật đúng là không có ưu thế gì.

Cứ như vậy, bốn đội chia làm hai tổ trong vài giờ kế tiếp bắt đầu tách xa hành động. Buổi chiều 5 giờ, Sở Chích Thiên tuyên bố nhiệm vụ thu thập hôm nay kết thúc, ngày mai tiếp tục.

Thời gian 4 giờ, Sở Chích Thiên dẫn đội thanh lý tám kho hàng, mà biểu hiện của đội viên thủ hạ Sở Chích Thiên để cho Khổng Nhất Phàm chấn kinh, Đồng Hạo Triết không cần phải nói, vốn là một cường giả không thua hẳn, song chương đồng thời vung múa, tang thi trực tiếp bị nổ thành mảnh vỡ, tốc độ thanh lý tang thi phải nói là nhanh a.

Thế nhưng còn có hai người để cho Khổng Nhất Phàm càng chấn kinh, một người là đại hán hai tay mỗi tay cầm một cây côn sắt, khởi công trái phải, một tay một con tang thi, đầu trực tiếp bị đập thành dưa hấu nát, có thể thấy được lực lượng của anh ta kinh người như thế nào. Còn có một người, bàn tay chém ra là một mảnh hỏa diễm màu đen, tang thi ngay cả kêu thảm cũng chưa có đã biến thành tro tàn, đặc biệt khủng bố chính là,

cho dù đồng thời tới hai ba con tang thi, cũng chỉ ở trong nháy mắt đã được giải quyết.

Chính ba người này, gần như giải quyết phân nửa tang thi, mà mấy người còn lại, cũng không kém, thân thủ mỗi người thoăn thoắt. Nói thật, đội viên mà Khổng Nhất Phàm mang đến khi thanh lý tang thi chẳng qua chỉ vẽ vẽ nước, căn bản không xuất bao nhiêu lực, không phải không muốn xuất, mà là không có cơ hội. . . Bọn họ vừa muốn ra tay, tang thi đã bị đội viên của tiểu đội Sở Chích Thiên thanh lý hết.

Thành quả một buổi chiều của đội Sở Chích Thiên coi như may mắn, có một kho hàng dự trữ tất cả đều là các loại hoa quả khô, có một cái là kho hàng rau củ hoa quả, tuy rằng phần lớn rau củ hoa quả bên trong đã hư thối, nhưng vẫn có một số hoa quả rau củ để dự trữ được bảo lưu lại, khiến cho mọi người kinh hỉ vạn phần. Về phần mấy chỗ khác thì hoặc là đồ sứ hoặc là hàng mỹ nghệ, có lẽ trước ngày diệt vong đáng giá chút tiền, nhưng hiện tại. . . Mọi người chẳng qua chọn một số bát đĩa nhất định cần mà thôi.

Mặt trời chìm về tây, đại biểu nhất định phải thu đội trở lại, ban đêm ngày diệt vong rất nguy hiểm, lực lượng của người thức tỉnh sẽ bị áp chế, mà năng lực của tang thi sẽ được đề cao rất lớn. Không có một tiểu đội dám hành động vào buổi tối. . . Đó là thời gian săn bắn của tang thi.

Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong mang về mặt xúi quẩy xuất hiện ở trước mặt tiểu đội Sở Chích Thiên, bọn họ cay cay đắng đắng thanh lý ba kho hàng, cái gì cũng không có được. Vậy mà có hai kho hàng tất cả đều là thiết bị điện nhà bếp, còn có một nơi là các loại rương bao. Bọn họ chỉ đành mỗi người vác mấy bao lớn đi ra, chuẩn bị ngày mai tiếp tục.

Nhìn nhân viên ba đội lần lượt rời đi, Trần Cảnh Văn cau mày nói: “Khổng Nhất Phàm thì còn được, mục đích Lưu Thiệu Long với Hà Khải Phong tới lần này sợ rằng không đơn giản.”

“Ừ, nếu không phải Sở ca nhẹ nhàng đối phó tang thi cấp ba, tớ thấy khẳng định bọn họ có chuẩn bị phía sau.” Đồng Hạo Triết cũng đã nhìn ra.

“Hai người ở bề ngoài thì không liên quan, kỳ thực là một nhóm.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt trả lời, tuyệt không kinh ngạc chuyện này.

Trần Cảnh Văn gật gật đầu, đồng ý cái nhìn của Sở Chích Thiên, hai người kia chỉ cần có một người mở miệng, người còn lại tuyệt đối sẽ không đề xuất ý kiến phản đối, phối hợp tương đối ăn ý.

“Đáng tiếc trong khoảng thời gian này còn phải nhìn thấy bọn họ, thực sự là khó chịu a.” Đồng Hạo Triết phiền muộn, biết rõ đối phương có một bụng ý nghĩ xấu, cũng tính toán rất nhiều đối với bên mình, thế nhưng vẫn nhất mực phải cùng nhau hành động. Kho hàng nơi đây nhiều như vậy, cho dù mỗi ngày thanh lý 20 kho hàng, cũng phải cần trên dưới nửa tháng mới có thể thanh lý xong a.

“Lần này bị bọn họ chiếm tiện nghi rồi.” Trần Cảnh Văn tiếc nuối thật sâu, lúc đó ép giá vẫn quá nường tay, hẳn nên ác hơn một chút.

“Tiện nghi?” Khóe miệng Sở Chích Thiên mang theo một mặt cười lạnh, trên đời này người muốn chiếm tiện nghi của anh còn chưa có sinh ra, anh sẽ để cho bọn họ biết, cái gì gọi là giỏ trúc mức nước công dã tràng.

Bất quá. . . Sở Chích Thiên sờ sờ tinh hạch trong túi, vẻ mặt thoáng chút ôn hòa lên.

Phải nhờ dành được tên nhóc đó đã, không có sự hỗ trợ của Tiêu Tử Lăng, thật đúng là phải để cho bọn họ chiếm tiện nghi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đêm Nay, Theo Tôi Đi Một Chỗ.

Tiêu Tử Lăng rốt cục kết thúc tu luyện, mắt phải từ một giờ trước đã tới một điểm giới hạn năng lượng, đáng tiếc tinh hạch cấp 0 không được đặc lực, cậu hấp thu sạch toàn bộ hơn ba mươi miếng tinh hạch còn lại, cũng không có biện pháp đánh vỡ tầng lá chắn đó, chỉ gia tăng cho luồng năng lượng đó được một chút mà thôi.

Trong lòng thở dài nhẹ một hơi, biết lần này không có khả năng thành công. Mắt phải này, không có cơ hội tốt thì sẽ không dễ dàng đánh vỡ được như vậy.

Tiểu nuối mở mắt, Tiêu Tử Lăng còn chưa lấy lại tinh thần, trong ánh trắng u u, một khuôn mặt lạnh đáng sợ rồi lại quen thuộc đột nhiên ánh vào trong mắt, nhất thời khiến cho cậu kinh sợ vạn phần.

“Sở ca, anh. . . thế nào ở chỗ này?” Vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình, Tiêu Tử Lăng hoảng hồn chưa định hỏi.

Kính nhờ, cho dù là đại ca cũng không thể tùy tiện tiện vào phòng của đàn em chứ, còn có quyền tư ẩn hay hông.

“Cửa phòng không đóng!” Một câu nói đơn giản sáng tỏ của Sở Chích Thiên đã vượt trách nhiệm cho Tiêu Tử Lăng.

Cửa phòng không đóng, có thể tùy tiện vào sao? Đây là quy định chi mô? Tiêu Tử Lăng nôn máng phát tiết vô số trong lòng, trên mặt lại nở ra một

mặt nụ cười ngượng ngùng, sờ sờ ót mình, một bộ dáng ngượng ngùng: “Ha ha, đại khái em đã quên.”

“Pạch” một cái, cái trán bị búng một cái.

Tiêu Tử Lăng theo tính phản xạ che lại trán, ai oán nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, hét lớn: “Đau! Sở ca, anh làm gì búng em?”

Thu hồi ngón tay của mình, Sở Chích Thiên cười lạnh một tiếng: “Còn cười được, nếu tôi là kẻ địch, cậu đã sớm chết một vạn lần.”

Tiêu Tử Lăng dùng sức day day cái trán bị búng đau, không phục phản bác: “Đây không phải đại bản doanh sao, còn có, nếu như Sở ca là kẻ địch, cho dù em có khóa, cũng sẽ chết chín nghìn chín trăm chín mươi chín lần, không kém một lần này đâu.”

Sở Chích Thiên nghe vậy thực sự là vừa bức mình vừa buồn cười, tên nhóc này thực rất biết nguy hiểm. Bất quá loại tính cách sơ suất này nhất định phải cải chính, phải biết rằng mặt thể này, không thể có một chút thư giãn, bằng không sẽ trả giá bằng cả sinh mệnh.

“Mặc kệ ở chỗ nào, đều phải cẩn thận, cho dù nơi đây cũng như vậy.” Sở Chích Thiên nghiêm khắc cảnh cáo.

Tiêu Tử Lăng ngoan ngoãn gật đầu, Sở Chích Thiên là vì tốt cho cậu, cậu đương nhiên nên lắng tai nghe lấy.

Kỳ thực, Tiêu Tử Lăng làm sao không rõ sự quan trọng của cẩn thận, có thể thành công lẫn lộn qua 10 năm mặt thể, đều là công lao của cẩn thận. Lần sơ suất này, là bởi vì kinh hỉ mà tinh hạch mang cho Tiêu Tử Lăng quá lớn, nóng ruột tu luyện mới để cho cậu nhất thời quên khóa cửa. Bất quá sự xuất hiện của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng gõ lên hồi chuông cảnh báo, cậu cảm thấy từ sau khi gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, các phương diện đều thư giãn đi không ít, đây không phải hiện tượng tốt.

Mặt thể vừa mới bắt đầu, nếu không thể đúng lúc uốn nắn lại, cho dù theo một lão đại cường lực, cũng không thể bảo chứng được cậu có thể bình an sống sót, hết thầy còn phải dựa vào bản thân.

Bộ dáng nghe lời của Tiêu Tử Lăng để cho long tâm Sở Chích Thiên vui vẻ, móc ra tinh hạch đã sớm chuẩn bị, vứt qua.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp lấy tay đón lấy, mở ra nhìn, là một viên tinh hạch màu đỏ cỡ nắm tay người trưởng thành. Cái này còn lớn hơn so với tinh hạch của con tang thi hệ tinh thần mà cậu giết chết, Tiêu Tử Lăng kinh hỉ hỏi: “Là con tang thi cấp ba kia? Sở ca đã giết chết nó?”

Về mặt Sở Chích Thiên hờ hững, chỉ gật gật đầu biểu thị Tiêu Tử Lăng nói không sai.

Tiêu Tử Lăng sùng bái trực tiếp quăng lên rau chân vịt, trong miệng kinh thán nói: “Oa, cấp ba a, ngoại trừ con tang thi ở bến tàu, chỉ sợ là tang thi mạnh nhất hiện tại đi, Sở ca thật lợi hại.” Không ngờ tới Sở Chích Thiên nhanh như vậy đã đến cấp ba, mà cậu thì cái bóng của cấp hai còn chưa thấy được đây, huống chi hiện tại dị năng còn ở vào giữa phế với không phế.

Tiêu Tử Lăng nghiêm túc chơi đùa tinh hạch của con tang thi cấp ba này một chút, vẻ mặt không nỡ đưa trả lại. Thầm nghĩ: “Nếu như là của mình thì tốt bao nhiêu a, chỉ sợ mắt phải của mình cũng sẽ có kết quả.” Năng lượng của tinh hạch cấp ba hẳn có thể đánh vỡ được tầng lá chắn kia đi.

Hai tay Sở Chích Thiên khoanh ngực, tuyệt không tiếp nhận.

Tiêu Tử Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không biết đây là ý tứ chi mô.

“Giúp tôi làm một chuyện, tinh hạch này sẽ là của cậu.” Sở Chích Thiên nói ra mục đích anh tới.

Tiêu Tử Lăng lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vi Sở ca làm việc, là đương nhiên, tinh hạch không cần cho.” Như tráng sĩ chặt cổ tay đặt tinh hạch vào trong tay Sở Chích Thiên, quay đầu không dám nhìn, sợ hãi mình sẽ hối hận.

Sở Chích Thiên làm sao nhìn không ra biểu tình đau lòng đó của cậu, từng từng tinh hạch trong tay, ẩn hàm ý cười nói: “Chẳng lẽ cậu không thích?”

Tức giận quăng ánh mắt khinh bỉ cho Sở Chích Thiên, đây là rải muối trên ngực máu chảy đầm đìa của cậu a.

Sở Chích Thiên rốt cục nhìn không được cười khùng khục, anh ý cười đầy mặt nói: “Thực sự là đưa cho cậu, không phải điều kiện trao đổi.”

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ ban nãy cậu bị Sở Chích Thiên đùa giỡn, bất quá Tiêu Tử Lăng cũng không ngại, cậu đã bị kinh hỉ này đánh ngã, không dám tin tưởng liên miện nói: “Thực sự? Thực sự cho em?”

“Thực sự!” Sở Chích Thiên không đùa cậu nữa, trực tiếp nhét tinh hạch vào trong tay Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng hưng phấn dùng mặt cọ cọ tinh hạch ở lòng bàn tay, quá tuyệt vời, mắt phải của cậu sắp lập tức trở lại rồi.

Nửa ngày mới nhớ tới Sở Chích Thiên cần cậu hỗ trợ một việc, nhanh chóng ngẩng đầu, phát hiện Sở Chích Thiên đột nhiên xấu hổ chuyển ánh mắt đi.

Hử? Tình hình chi mô? Vì rằng Sở Chích Thiên sẽ xấu hổ?

Nghi ngờ chợt lóe mà qua trong lòng Tiêu Tử Lăng, tuyệt không để ở trong lòng, cậu hiện tại chú trọng chính là Sở Chích Thiên đến tột cùng cần cậu làm chuyện gì: “Sở ca, đến tột cùng cần em làm chuyện gì?”

“Đêm nay theo tôi đi một chỗ, không thể nói cho bất kỳ ai, chỉ có tôi với cậu.” Về mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc nói.

Ách?! Vì sao lời này nghe ra không được tự nhiên như thế nhỉ? Tiêu Tử Lăng hồ nghi nghĩa nghĩa Sở Chích Thiên, dùng sức hồi tưởng lại hết thấy tin tức của Sở Chích Thiên trước khi trọng sinh, ừm, không có nghe nói có ham mê đặc thù gì. . .

Pạch, lại là một cái búng tay.

Tiêu Tử Lăng lần nữa che lại trán, không phục nói: “Sở ca, làm gì lại búng em.”

“Ban này là ánh mắt gì?” Sở Chích Thiên tàn bạo nói, tên nhóc này vậy mà hoài nghi anh có ham mê bất lương, thực sự là thiếu ăn đòn mà.

“Không có, không có!” Dưới cường quyền chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Tiêu Tử Lăng nào dám biện bạch, chỉ có thể liều mạng lắc đầu, về mặt vô tội tỏ vẻ bản thân cái gì cũng chưa từng nghĩ.

“Kêu cậu theo tôi đi trung tâm phân phối hậu cần một lần, kho hàng quá nhiều, cần thiết Linh Nhân của cậu phân biệt hàng hóa bên trong, chúng ta không có thời gian thanh lý từng cái. . . Hơn nữa, tôi không muốn tiện nghi cho người khác.” Sở Chích Thiên vẫn giải thích, anh rất coi trọng hình tượng của anh ở trong lòng Tiêu Tử Lăng, hình tượng đại ca vĩ ngạn tuyệt đối không thể để cho Tiêu Tử Lăng hiểu sai.

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ, bất quá vấn đề mới lại tới nữa: “Chúng ta đi thế nào a.”

Nếu chỉ có hai người cậu với Sở Chích Thiên, cậu không có dị năng thế nào đến được trung tâm phân phối hậu cần? Phải biết rằng buổi tối là thế giới của tang thi, nó khiến cho năng lực của tang thi gia tăng trên ba thành, mà người thức tỉnh thì yếu đi ba phần.

“Buổi tối tôi sẽ tìm cậu, cậu chờ ở trong phòng, không nên khóa cửa.” Sở Chích Thiên bàn giao câu nói này xong chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ tới cái gì lại quay đầu nói với Tiêu Tử Lăng, “Đúng rồi, đã đến giờ ăn cơm chiều, cậu tốt nhất ăn nhiều một chút, đêm nay tương đối hao thể lực.”

Ách! Tiêu Tử Lăng hắc tuyến đầy đầu, thế nào nghe lời này lại giống như đối thoại của tình nhân lén hẹn hò thế nhỉ. . . Nỗ lực dứt bỏ chút không được tự nhiên trong lòng, Tiêu Tử Lăng gật gật đầu biểu thị hiểu rõ, Sở Chích Thiên lúc này mới yên tâm rời đi.

Tiêu Tử Lăng đóng cửa lại, cậu ngồi ở trên giường bắt đầu hồi tưởng lại đoạn lời nói ban nãy của Sở Chích Thiên. Ý tứ trong lời nói của Sở Chích Thiên rõ ràng là lần hành động này chỉ có cậu với Sở Chích Thiên, nói cách khác lần hành động này là hành vi lén lút của Sở Chích Thiên, có thể ngay cả Trần Cảnh Văn cũng không biết, bằng không sẽ không kêu cậu chờ ở trong phòng, lén lút lại đây. . . Ách? Lời này có chút nghĩa khác, hẳn là lặng lẽ ẩn nấp lại đây. Đây rõ ràng là vì tránh né tầm mắt của mọi người, chế tạo cảm giác sai rằng hai người đều nghỉ ngơi ở trong phòng của mỗi người.

Thoạt nhìn Sở Chích Thiên cũng có bí mật không thể nói. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bí Mật, Kỳ Thực Không Biết Tốt Hơn.

Đêm nay gió nhẹ hiu hiu, ánh trăng mờ lung, đi ở trên đường, nghe tiếng tru liên tiếp xa xa, bỗng nhiên cảm thấy. . . Tóc gáy dựng đứng!

Tiêu Tử Lăng căng chặt cánh tay, nhìn không được nhắc nhở: “Sở ca, có thể gia tốc tốc độ hay không a!”

Sở Chích Thiên không phòng bị thiếu chút nữa không bị cánh tay của Tiêu Tử Lăng kẹp chết, tức giận nói: “Tôi cũng muốn gia tốc tốc độ, bất quá người nào đó tương đối nặng!”

Là nói cậu sao? Tiêu Tử Lăng làm bộ cái gì cũng chưa từng nghe thấy, nhìn ngang nhìn dọc, phát hiện nguyên con đường phố thực sự là hỗn loạn không chịu nổi, còn có vô số bãi máu khô màu đỏ đen. Tiêu Tử Lăng tức cảnh sinh tình cảm thán nói: “Không biết lúc nào mới có thể sinh hoạt bình an, có lẽ trước khi em chết cũng không có cách nào thấy được đi.”

Bước chân Sở Chích Thiên thoáng dừng, dường như nặng thêm ngũ khí: “Rất nhanh, tin tưởng tôi.”

Tiêu Tử Lăng đột nhiên nhớ đến người công cậu chính là vương của ngày diệt vong Sở Chích Thiên, nam nhân nghe đồn có thể sáng tạo kỳ tích, cậu cười rạng rỡ, ừ một tiếng thật to.

Dường như cảm thụ được sự vui vẻ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên không buột chặt khối mặt băng của anh nữa, nhu hòa đi rất nhiều.

Rất nhanh hai người đã tới trung tâm phân phối hậu cần, lúc này cửa vốn được thanh lý sạch sẽ vậy mà lại chất đầy tang thi. Sở Chích Thiên dường như không thấy đàn tang thi chặn đường đó, không hề giảm tốc độ trực tiếp xâm nhập.

Tiêu Tử Lăng không nhiều lời, cậu biết những tang thi này đối với Sở Chích Thiên đã cấp ba mà nói, không đáng kể chút nào, chẳng qua động tĩnh kỹ năng của Sở Chích Thiên khá lớn, cậu tương đối lo lắng có thể kinh động người khác hay không, phải biết rằng bọn họ là lạng lẽ đến làm việc riêng.

Thế nhưng ngoài dự đoán, Sở Chích Thiên vậy mà không hề có tiếng động xông ra từ trong đàn tang thi, rõ ràng những tang thi đó đã công kích tới Sở Chích Thiên, thế nhưng vẫn nhất mực Sở Chích Thiên một chút chuyện cũng không có, cấp tốc lướt qua tang thi, lưu lại tiếng tru phẫn nộ của tang thi.

“Năng lực mới của Sở ca?” Tiêu Tử Lăng biết lắm miệng rất không tốt, bất đắc dĩ lòng hiếu kỳ của cậu đang rục rịch.

“Ừ, sau khi tiêu hao dị năng nhờ họa được phúc, tiến cấp mới có được.” Sở Chích Thiên không giấu diếm.

Tiêu Tử Lăng ngẫm lại thấy cũng phải, nếu như ở bến tàu đã có năng lực này, đã sớm mang theo cậu xông ra khỏi đàn tang thi, làm sao sẽ khiến cho hai người thê thảm như thế. Chẳng qua trong lòng Tiêu Tử Lăng rất bi ai, nhìn người ta một cái xem, đều cùng là tiêu hao dị năng, lại có thể nhờ họa được phúc, tiến cấp không nói còn có được năng lực mới thực dụng, mà mình thì sao. . . Người so với người tức chết người, cậu chính là bị một bà mẹ kế nuôi mà.

Thôi đi, tìm ai cũng không thể tìm Sở Chích Thiên để so sánh, đó là con cưng của trời, tự tìm ngược chịu mà. Tiêu Tử Lăng chỉ có thể tự mình giải

sầu một phen.

Ngay khi Tiêu Tử Lăng miên man suy nghĩ, Sở Chích Thiên rốt cục dừng bước chân, phát hiện Tiêu Tử Lăng trên lưng không có phản ứng, không hề nghĩ ngợi trực tiếp quăng cậu xuống.

“Aiz u!” Tiêu Tử Lăng sờ sờ cái mông bị nện đau, vẻ mặt mờ mịt nhìn Sở Chích Thiên, dường như còn chưa biết rõ thế này là chuyện gì.

“Tới rồi.” Sở Chích Thiên bất đắc dĩ nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng một cái, tên nhóc này lại phân tâm cho anh.

“Nga! Nga!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đứng lên, ban nãy nghĩ nhập thần, vậy mà không phát hiện đã tới mục tiêu, cũng khó trách Sở Chích Thiên sẽ quăng cậu, anh đã phải công một đường rồi.

“Giúp tôi xem xem, trong kho hàng đến tột cùng có cái gì!” Sở Chích Thiên lấy ra giấy bút, giao cho Tiêu Tử Lăng. Thoạt nhìn không chỉ cần điều tra, còn cần ghi chép lại.

Tiêu Tử Lăng vốn định tiếp nhận, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai tay đặt ở sau lưng, lộ ra một mặt nụ cười đáng yêu lắc lắc đầu với Sở Chích Thiên.

Hửm? Sở Chích Thiên không rõ Tiêu Tử Lăng thế này là ý gì.

Tiêu Tử Lăng nặng nề ho khan một chút, nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, phải biết rằng sử dụng Linh Nhân, hết thấy mọi thứ đều là đường cong, hơn nữa đều là chồng nhau. Anh cho em giấy bút em cũng không có cách nào viết a!”

Sở Chích Thiên như cười như không nhìn Tiêu Tử Lăng, dường như muốn nhìn rõ Tiêu Tử Lăng nói vậy là thật hay giả.

Mặt ngoài Tiêu Tử Lăng một bộ trong sáng vô tư, lộ ra nụ cười ngây thơ, trong lòng lại tự bơm hơi cho mình: Không thể rụt rè, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ không biết là mày nói càn, mày cũng không thể bị anh ta tùy ý chèn ép. Nỗ lực lên, Tiêu Tử Lăng!

Tựa hồ là trong nháy mắt, cũng dường như đã qua rất lâu, giữa lúc Tiêu Tử Lăng cảm thấy sắp chống đỡ không được nụ cười kia nữa, Sở Chích Thiên đột nhiên thu hồi giấy bút, vẻ mặt tán thành nói: “Ừm, cậu nói không sai, là tôi suy nghĩ không chu toàn, như vậy cậu nói tôi viết.”

Tiêu Tử Lăng vốn hẳn nên nhảy nhót thắng lợi, không biết vì sao, chung quy cảm thấy dường như Sở Chích Thiên đã biết chút gì đó. Cậu cẩn cẩn thận thận xem xét nhìn Sở Chích Thiên, phát hiện vẻ mặt như thường ngày, không có gì biến hóa.

Tiêu Tử Lăng không có cách nào nhìn ra thứ gì chỉ có thể cho rằng bản thân đa tâm rồi, đặt phần nghi hoặc đó ra sau đầu, bắt đầu nghiêm túc làm chuyện Sở Chích Thiên muốn cho cậu làm -- điều tra nội dung hết thảy vật tư của kho hàng.

Do phạm vi Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng cũng khá lớn, sau 3 giờ, đều đã nhất nhất ghi chú rõ hết thảy nội dung kho hàng, bất quá cho dù như thế, vẫn có 6 kho hàng không có cách nào xác định là cái gì.

Bất quá kho hàng nơi đây rất đặc lực, chỉ gạo thôi đã có sáu kho lớn, bột mì cũng có hai kho lớn, nơi khác thì các loại lương khô, thực phẩm đóng gói, phối liệu dùng ăn vân vân cái gì cần có cũng có, còn có rất nhiều quần áo đệm chăn, các loại thiết bị điện gia dụng vân vân, nói cách khác, phàm là thứ trong siêu thị có thì nơi đây không thiếu bất kỳ một loại nào, hơn nữa đều là lấy kho làm đơn vị.

Tiêu Tử Lăng nhìn phải nói là trông mà thêm a, thật muốn đi vào vứt hết những thứ đó vào trong không gian của mình. . . Thế nhưng, Sở Chích

Thiên chương mắt trước mắt này a! Ông trời có thể để cho anh ta biến mất một hồi trước hay không?

Đương nhiên đây là điều không có khả năng thực hiện, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể dùng nhân đao hung hăng lăng trì Sở Chích Thiên đi ở phía trước, phát tiết tâm tình phiền muộn của cậu.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này, Sở Chích Thiên kêu Tiêu Tử Lăng đóng Linh Nhân, có chút quan tâm hỏi: “Tiểu Lăng, thế nào? Có cảm thấy cật lực hay không?”

Tiêu Tử Lăng cười lắc lắc đầu, biểu thị không có vấn đề gì.

Thấy Tiêu Tử Lăng thực sự không có vấn đề gì, lúc này Sở Chích Thiên mới yên tâm mang theo Tiêu Tử Lăng quay về đường cũ, rốt cục về lại cửa chính, giữa lúc Tiêu Tử Lăng chuẩn bị quay đầu lại nhìn những vật tư vô duyên với cậu kia một lần nữa, Sở Chích Thiên đột nhiên ấn đỉnh đầu của cậu, tán thưởng nói: “Tiểu Lăng, làm không tồi. Cậu nói, cậu muốn phần thưởng gì?”

Được biểu dương! Tiêu Tử Lăng hưng phấn vô cùng, ngẩng đầu liền cho Sở Chích Thiên một nụ cười thật to: “Em cũng không muốn phần thưởng gì, có thể giúp đỡ Sở ca đó là tốt nhất rồi.”

Ánh mắt Sở Chích Thiên có chút phức tạp, sau cùng chỉ vỗ vỗ đỉnh đầu cậu nói: “Như vậy trước hết ghi lại, về sau muốn có cái gì thì nói với tôi, còn có, chuyện đêm nay, tôi không hy vọng bất kỳ kẻ nào biết.” Câu nói sau cùng này vậy mà mang chút nghiêm khắc.

Tiêu Tử Lăng ngoan ngoãn gật đầu, không hỏi dò nguyên nhân. Tiêu Tử Lăng lăn lộn qua 10 năm mạt thế biết có một số việc không thể quá rõ, mơ hồ một chút có thể sống dài hơn.

Sở Chích Thiên hài lòng thái độ của Tiêu Tử Lăng, đồng thời lại mang một chút tiếc nuối. Anh vốn là không hy vọng Tiêu Tử Lăng truy hỏi kỹ càng sự việc, thế nhưng khi Tiêu Tử Lăng biểu hiện như anh hy vọng, lại vì sao trong lòng sẽ có một mạt cảm giác mất mát khó có thể tỏ rõ chứ?

Sở Chích Thiên rất nhanh rút phần tâm tình không nên xuất hiện đó ra sau đầu, anh cũng Tiêu Tử Lăng lên rời khỏi trung tâm hậu cần, chuẩn bị trở lại đại bản doanh.

Tiêu Tử Lăng trên lưng, sau cùng thua bởi lòng hiếu kỳ vô cùng cường thịnh của cậu, lặng lẽ mở ra Linh Nhãn của cậu. . .

Chính một cái liếc mắt này, cậu đã biết bí mật của Sở Chích Thiên.

Kỳ thực, không biết sẽ tốt hơn! Tiêu Tử Lăng hối hận.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kho Rỗng, Dị Năng Không Gian Nghịch Thiên.

Sau đêm đó, lại qua mấy ngày, Tiêu Tử Lăng không dám lập tức sử dụng tinh hạch cấp ba mà Sở Chích Thiên cho, cậu chuẩn bị điều trị thân thể với tinh thần của mình đến lúc điều kiện tốt nhất mới tiến hành đột phá, tu luyện ngày hôm nay kết thúc, cậu liền đi nhà ăn chuẩn bị ăn cơm chiều. Trên đường đụng phải Chân Nhất Long đến tiến hành kiểm tra theo lệ, hai người liền cùng nhau đi tới nhà ăn.

Nhà ăn vốn yên lặng, lúc này ồn ào tiếng người, hóa ra nhóm đội viên thu thập vật tư đã trở về, đang ở trong nhà ăn ăn cơm nói chuyện phiếm.

Tiêu Tử Lăng với Chân Nhất Long cầm phần cơm của mình, tùy tiện tìm một bàn trống ngồi xuống, vừa ăn vừa hiếu kỳ nghe bọn họ đến tột cùng đang nói chuyện gì.

Cái giọng lớn đương nhiên là Đối Hồng Phi, trong tay anh giờ bầu rượu không rời thân của mình, ngửa mặt lên trời một ngụm điên cuồng uống, sau khi đã nghiện liền hung hăng nện bầu rượu trên bàn cơm: “Mợ nó, trung tâm hậu cần này quá kỳ quái, vật tư thực phẩm hữu dụng ít đến đáng thương, phần lớn đều là vô dụng, còn có nhiều kho rỗng như vậy. . . Ngày hôm nay thiếu chút nữa lại làm việc uống phí, nếu không phải sau cùng vận khí tốt chút, vừa vận thanh lý ra một kho hàng gạo, sợ là ngày hôm nay chúng ta lại phải không có thu hoạch.”

Đồng Hạo Triết ngồi cùng bàn cười khổ nói: “Đúng vậy, rất kỳ quái, vốn phỏng đoán đây là một trung tâm hậu cần đầy kho, không ngờ tới có nhiều

kho rỗng như vậy. Không biết mấy ngày kế tiếp sẽ thế nào, hy vọng kho hàng tiếp sau sẽ có kinh hi.” Thu thập sợ nhất là điểm ấy, liệu chết liều sống thanh lý tang thi, kết quả lại là công dã tràng, điều này rất đả kích người.

Khi Tiêu Tử Lăng nghe thấy kho rỗng rất nhiều, đưa trong tay dừng một chút, nhưng rất nhanh, cậu tiếp tục vui đầu và cơm của cậu.

Tần Thượng Phong ngồi ở đối diện Đới Hồng Phi lại ý cười đầy mặt, anh có chút cười trên nỗi đau của người khác nói: “Chúng ta thì còn tốt, ngày hôm nay vừa vận Sở ca rảnh rồi, thanh lý cũng nhanh, bất quá đội của bọn Lưu Thiệu Long thì thảm rồi, nghe nói mấy ngày bọn họ đều không tìm được thứ gì hữu dụng. . .”

“Tất nhiên rồi, nếu tốc độ của chúng ta giống như bọn họ, kết cục cũng không có gì khác biệt.” Lục Vân Đào ngồi một hàng với Tần Thượng Phong không cảm thấy nhà mình có gì đáng kiêu ngạo, nếu không phải đội viên đều rất đặc lực, thanh lý nhiều hơn gần gấp 2 lần kho hàng so với đội của Lưu Thiệu Long, sợ rằng nhà mình cũng không thu hoạch được gì nhiều.

“Bất quá, thực sự rất kỳ quái, rỗng thế nào cũng không có khả năng rỗng nhiều kho hàng như vậy.” Ngô Khánh Vân ở một bàn khác dừng đưa nói ra nghi vấn của hẳn.

“Chẳng lẽ trước đó đã có người thu tập qua vật tư?” Đường Gia Minh ngồi cùng bàn với Ngô Khánh Vân nhin không được nói ra cái nhìn của bản thân. Anh là người mới gia nhập tiểu đội, dị năng rất đặc thù, không có lực công kích gì, nhưng có thể chế tạo vũ khí kim loại, hơn nữa có thể chữa trị vũ khí bị hư hao, xem như là một chi nhánh của dị năng hệ kim.

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế tay mạnh run lên, một đĩa cơm liền rơi trên bàn.

Chân Nhất Long cùng bàn lo lắng hỏi: “Thế nào rồi, Tiểu Lăng?”

Tiêu Tử Lăng hít một hơi, cắn răng nói: “Không có việc gì, ban nãy chân của em đột nhiên co rút đau đớn, nhất thời không nhịn được.”

Đầu mi Chân Nhất Long thắt thật chặt, lấy ra cuốn sổ nhỏ tùy thân của mình: “Chẳng lẽ còn có thương hoạn ẩn tàng anh không chú ý tới? Hay là thương thế trở chứng? Ủm, phải nhớ kỹ điều này, trở lại anh phải nghiêm túc kiểm tra hai chân của em một chút.” Dứt lời cả người liền vùi đầu vào sổ viết viết, nhất thời quên bây giờ còn là thời gian ăn cơm.

Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi, may mắn ăn cơm cùng cậu chính là Chân Nhất Long, nếu như là Trần Cảnh Văn. . . Sợ rằng đã sinh nghi rồi đi.

Tuy rằng lăn lộn qua mười năm mặt thế, nhưng tới cùng chẳng qua chỉ là nhân viên vật hy sinh lăn lộn ở tầng dưới chót, không có nhiều tâm tư vòng vòng quanh quanh như vậy, mọi người đều đến thẳng đi thẳng, sáng nay có rượu sáng nay say, dù sao ai cũng không biết người chết tiếp theo sẽ là ai.

Vì vậy Tiêu Tử Lăng không có quá nhiều loại kinh nghiệm đó không cách nào làm được gặp biến không kinh.

Lời nói của Đường Gia Minh làm cho cả nhà ăn chìm vào yên tĩnh, tất cả mọi người đang suy nghĩ có phải có loại khả năng này hay không.

Lúc này, Trương Ngải Ngải ở gần góc cười nhạo một tiếng nói: “Thế nào có thể, chẳng lẽ con tang thi cấp ba kia là bày để xem? Không ai có thể thu vật tư dưới mí mắt của nó đi, huống hồ không phải một đĩnh nửa điểm.”

Tiêu Tử Lăng bĩu môi, chẳng lẽ không thể thu sau đó sao?

Lời nói của Trương Ngải Ngải để cho tất cả mọi người thập phần tán thành, đều cho rằng trước khi chưa giết chết con tang thi cấp ba kia, thì không có cơ hội thu vật tư.

Thấy mọi người cùng tán thành lời của cô, tâm tình Trương Ngải Ngải thập phần kích động. Kiếp trước sống khuất nhục như vậy, căn bản không có tự tôn gì. Mà hiện tại cô lại có thể đối thoại cùng nhóm những cường giả tương lai sẽ thanh danh lan xa này, cũng thu được sự tán đồng của bọn họ, điều này đối với Trương Ngải Ngải mà nói, tự hào cùng hưng phấn ra sao.

Giang Khinh Ngữ bên cạnh thấy tình cảnh này, cảm thấy có chút chói mắt, cô đột nhiên không muốn thấy khuôn mặt đắc ý kia của Trương Ngải Ngải, hừ lạnh một tiếng: “Cũng không hẳn vậy, trên đời này chủng loại dị năng rất nhiều, có lẽ sẽ có loại thuật ẩn thân gì đó. . . Không thể bài trừ loại khả năng này.” Giang Khinh Ngữ suy nghĩ lại nghĩ tới một điều, “Còn có, sau khi Sở ca thanh lý con tang thi cấp ba kia, tuy rằng ban ngày chúng ta đi ra thanh lý góp nhặt, nhưng buổi tối thì sao? Nơi đó lại không có người nào canh, ai cũng có thể đi vào. . .”

Lời này khiến cho tất cả mọi người cười lên, Đồng Hạo Triết hàm hậu giải thích: “Giang cô nương, buổi tối có hiệu quả tăng phúc đối với tang thi, mà đối với người thức tỉnh chúng tôi lại có áp chế, bình thường không có người sẽ đi ra. . . Điều này thực sự quá nguy hiểm.”

Cười vang của mọi người khiến cho sắc mặt Giang Khinh Ngữ có chút khó coi, nhưng cô tuyệt không từ bỏ ý nghĩ của cô, lãnh ngôn cãi lại: “Phụ quý cầu trong hiểm, có lẽ có người dám liều một phen. Huống hồ thứ như dị năng, ai cũng không biết đến tột cùng còn có loại nào, có lẽ có một loại dị năng buổi tối có thể miễn trừ loại áp chế kia, càng có khả năng là quanh thân chúng ta còn có một vị siêu cấp cường giả, có lẽ còn có dị năng không gian, trực tiếp thu vào còn không kinh động bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả tang thi.”

Tiêu Tử Lăng bị lời này làm cho cả kinh ho khan lên, vội vàng lấy qua một chén canh bên cạnh điên cuồng trút, may mắn, người xung quanh đều bị lời nói của Giang Khinh Ngữ làm cho rung động, không chú ý tới sự dị thường của cậu.

Đời Hồng Phi trực tiếp vỗ một chưởng lên bàn, bát đĩa trên bàn chịu không nổi lực đạo này, nhao nhao nhảy lên: “Giang cô nương nói rất có đạo lý, trước đây trên tiểu thuyết vẫn luôn viết có dị năng không gian. . . Có lẽ bây giờ thực đúng là có.”

Đồng Hạo Triết trầm mặc, anh đang suy nghĩ có phải có loại khả năng này hay không.

“Bất quá, gã ta làm thế nào biết kho hàng nào hữu dụng kho hàng nào vô dụng chứ?” Ngô Khánh Vân cũng từng nghĩ tới điểm ấy, nhưng vị trí kho rỗng không có quy tắc, đông nhảy một cái tây nhảy một cái, tuy rằng không biết những kho rỗng đó đến tột cùng có vật gì, nhưng lưu lại cơ bản đều là một số vô dụng. Đương nhiên bên trong cũng có kho gạo thực phẩm nhất định cần, chẳng qua không nhiều mà thôi.

Lời nói của Ngô Khánh Vân lại để cho mọi người lâm vào hoang mang, mọi người nhao nhao nghị luận: Đúng vậy, có không gian vậy làm sao có thể biết thứ bên trong chứ?

Đừng nói là kiểm tra từng nơi, thật sự coi con tang thi cấp ba kia là phong nền sao.

Nếu nói là sau khi giết tang thi cấp ba, buổi tối ẩn núp vào, vậy không rõ nội dung kho hàng thì gã ta lựa chọn thu như thế nào?

Chẳng lẽ là xem vận khí?

Không có khả năng, vậy không bằng thu toàn bộ còn thỏa đáng hơn, không có khả năng còn lưu lại đồ.

Không gian có hạn chế? Vậy lại trở lại vấn đề ban đầu, gã ta thế nào biết thứ bên trong?

Còn có còn có, cửa kho hàng tuyệt không phải mỗi cái đều mở, có rất nhiều kho hàng có khóa cũng rộng. Hơn nữa khóa đều là vốn có không phải đặt lên sau này.

Cho dù cửa mở, tuy rằng bên trong không có đồ, nhưng tang thi một con cũng không ít, khẳng định không ai đi vào.

Còn có a. . .

Mọi người dự đoán thế nào giải thích thế nào cũng không thể toàn vẹn kín kẽ, sau cùng chỉ có thể nói suy đoán dùng dị năng không gian thu thập được đề xuất ban này không thành lập.

Tiêu Tử Lăng nghe mọi người nghị luận, cúi đầu dùng sức nhin xuống tiếng cười sắp phun ra. Kỳ thực chân tướng chỉ có một, một người có được năng lực thấu thị, một người mang theo không gian có thể cách không thu vật tư, hai người dặt tay nhau làm ra đại án di thiên này.

Đúng vậy, Tiêu Tử Lăng vào đêm đó sau khi mở ra Linh Nhãn đã hiểu rõ một dị năng khác của Sở Chích Thiên là gì, dị năng không gian cực kỳ biến thái.

Dị năng không gian của Sở Chích Thiên tuyệt không phải chỉ có năng lực dự trữ đơn thuần (Tuy rằng năng lực dự trữ không gian của Sở Chích Thiên ở trong mắt Tiêu Tử Lăng cũng đã thuộc về cái loại siêu cấp biến thái, cái loại phương thức cách không lấy vật phạm vi lớn, lượng dự trữ vô hạn đó. . . Được rồi, Tiêu Tử Lăng bị đả kích thật sâu, lần nữa xác nhận, cậu là bị bố dưỡng nuôi.) còn có phụ thêm cấm thuật không gian cường đại, kỹ năng giam cầm tang thi thấy khi lần đầu tiên cậu đụng mặt Sở Chích Thiên chỉ sợ cũng là thuộc về dị năng không gian. . .

Chẳng qua. . . Tiêu Tử Lăng dần dần thu liễm ý cười, một mặt ngưng trọng cực kỳ không hòa hợp với diện mạo của cậu xuất hiện.

Sở Chích Thiên đến tột cùng đánh chủ ý gì? Rõ ràng bí mật của anh ta không có khả năng giấu diếm được cậu, cho dù cậu không mở lần Linh Nhân kia.

Dù sao chỉ có cậu biết rõ kho hàng trung tâm hậu cần là đây kho!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bán Manh, Sự Lựa Chọn Của Tiêu Tử Lăng.

Công tác thu thập của trung tâm phân phối hậu cần còn đang tiến hành, mà tu dưỡng với tu luyện trong khoảng thời gian này của Tiêu Tử Lăng, cũng để cho thể xác và tinh thần của bản thân đều đã đạt được hoàn mỹ. Bất quá Tiêu Tử Lăng biết nếu muốn đột phá lá chắn mắt phải để cho mắt phải của mình hồi phục thị lực, chỉ những chuẩn bị này còn chưa được, bởi vì trong lòng cậu còn có một việc chưa giải quyết.

Chuyện này nếu như không giải quyết, thế tất sẽ ảnh hưởng đột phá, tuy rằng không có căn cứ gì, nhưng mười năm kinh nghiệm mạt thể nói cho bản thân không thể bỏ qua hạng mục tâm tình, thăng cấp dị năng thì tâm tình là quan trọng nhất. Tiêu Tử Lăng dự cảm lần đột phá lá chắn chữa trị mắt phải này có quan hệ rất lớn tới sự bình ổn của tâm tình.

Hơn nữa hiện tại tình hạch cấp ba vẫn rất khó săn được, Tiêu Tử Lăng không muốn lỗ mãng hành sự, không công lãng phí miếng tình hạch trước mắt mà nói thuộc về cực kỳ trân quý đó. Bỏ qua cơ hội lần này, tiếp theo không biết phải đến lúc nào.

Như vậy nên ứng đối bố cục mà Sở Chích Thiên thiết lập như thế nào đây?

Vấn đề này đã quấy nhiễu cậu vài ngày. Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng, Sở Chích Thiên cơ trí không có khả năng sơ ý lưu lại lỗ thủng rõ ràng như thế, sở dĩ rõ ràng như thế, kỳ thực là một loại thăm dò, anh ta muốn xem mình ứng đối như thế nào.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng không phải rất tinh thông đối với loại chuyện về mưu lược này, chẳng qua tốt xấu gì cũng đã viết qua vài bản tiểu thuyết, cũng từng viết qua rất nhiều tình tiết cùng loại, suy nghĩ mấy ngày nay ngược lại thật đúng là khiến cậu suy nghĩ ra được một chút nội dung.

Sở Chích Thiên đang xem cậu có phải chân thành hay không, có thể tin nhiệm hay không.

Vật tư đầy kho đột nhiên nhiều ra nhiều kho rỗng như vậy, khẳng định người thu thập vật tư sẽ nhao nhao nghị luận, như vậy mình hiểu rất rõ kho đầy khẳng định sẽ hoài nghi, rất dễ liên tưởng đến khẳng định những thứ đó bị người mang đi. Hơn nữa ngày thứ hai sau khi điều tra đã xuất hiện kho rỗng, như vậy lấy đi vật tư chỉ có buổi tối ngày đó, chỉ cần nghiêm túc nghiên cứu vị trí kho rỗng, sẽ hiểu rõ vật tư thất tung gần như đều là thức ăn với nguồn năng lượng trân quý, có thể hạ thủ chính xác như thế, khẳng định là đã biết hết thủy nội dung dự trữ của kho hàng.

Biết nội dung thì chỉ có cậu với Sở Chích Thiên, không phải cậu, vậy chỉ có thể là Sở Chích Thiên. Không cần nói đến suy luận căn bản không thành lập như sơ đồ kho hàng bị trộm, trước mắt, có cường giả nào có năng lực lấy đi được từ trên người Sở Chích Thiên? Vì vậy cho dù cậu không mở Linh Nhãn xem, cuối cùng cậu vẫn sẽ suy đoán ra suy luận rằng Sở Chích Thiên có không gian.

Như vậy bản thân phải đối mặt chỉ có hai con đường, một con là thẳng thắn, một con lại là giả ngu ngơ ngẩn.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng rất hy vọng có thể giả ngu ngơ ngẩn ứng phó, vậy không cần phiền lòng việc này. Chẳng qua cậu hiểu rõ trong lòng đây không phải phương pháp giải quyết thỏa đáng nhất, nếu mình giả bộ không biết. . . Tin tưởng mình sẽ mất đi cơ hội trở thành đàn em của Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên chán ghét người không thành tín, có lẽ Sở Chích

Thiên sẽ dùng phương thức khác để bù đắp sự trả giá của mình, nhưng khẳng định sẽ không có hi vọng đi theo bên người anh ta.

Nhưng thẳng thắn. . . Tuyệt không dễ dàng, phải mở miệng như thế nào, dùng thái độ thế nào, những điều này đều sẽ ảnh hưởng sự phán đoán của Sở Chích Thiên đối với cậu.

Thái độ tùy tiện khẳng định không được, điều này biểu thị mình vô tâm vô phế, không phân nặng nhẹ. Người có loại tính cách này không thích hợp đi theo Sở Chích Thiên, bởi vì rất dễ giữa lúc lơ đãng, để lộ ra một số tin tức quan trọng của Sở Chích Thiên, mang đến cho Sở Chích Thiên phiền phức với nguy hiểm không tất yếu. Tiêu Tử Lăng trực tiếp bóp chết ‘Tiêu Tử Lăng tùy tiện’ được đắp nặn trong lòng.

Quá mức khấn trương cũng không tốt, điều này biểu thị tố chất tâm lý thực sự có chút kém. . . Lại thế nào có thể đi theo Sở Chích Thiên xông qua từng cửa ải khó khăn chứ, rõ ràng chính là một tên kéo chân sau. Một Tiêu Tử Lăng vẻ mặt bàng hoàng, sợ hãi rụt rè cứ như vậy bị bản tôn một cước đạp bay.

Nếu không, nghiêm túc đàm điều kiện với Sở Chích Thiên? Để cho anh ta trả giá đắt thảm thối để nhét đầy miệng mình? Lúc này một Tiêu Tử Lăng xảo trá đột nhiên trống rỗng xuất hiện, Tiêu Tử Lăng bị hình tượng này đả kích. . . Cả khuôn mặt suy sụp xuống. Ách. . . Quá không hài hòa, thực sự không thích hợp khuôn mặt của cậu a, trực tiếp đạp bay.

Tiêu Tử Lăng đau đầu a, cào tóc cậu thành tổ chim, vẫn nghĩ không ra được một lý do nha, sau cùng chỉ có thể từ bỏ, cậu bất đắc dĩ đi vào gian rửa mặt, bắt đầu rửa mặt đánh răng chuẩn bị nghỉ ngơi, chuyện phiền lòng này ngày mai hẵng nói tiếp đi.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng lại bắt đầu làm đà điểu, ngày mai sao mà nhiều a!

Mặt ủ mảy chau lấy qua bàn chải đánh răng, bóp ra một chút kem đánh răng nhỏ, tuy rằng đái ngộ hiện tại của đội ngũ Sở Chích Thiên rất tốt, bất quá có thể tiết kiệm được một chút thì là một chút, dù sao cũng là ngày diệt vong, ai biết về sau còn có thể có kem đánh răng hay không chứ.

Trực tiếp thả một thủy cầu vào trong chén, dính dính kem đánh răng, bắt đầu chà lên hàm răng. Vấn đề nước, Tiêu Tử Lăng thật đúng là chưa từng sâu qua, khi sử dụng thì không cần cẩn thận. Chà xong răng chuẩn bị rửa mặt, Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu nhìn thoáng qua chính mình trong gương.

Tiêu Tử Lăng trong gương đội một cái tổ chim, vẻ mặt mệt mỏi, thật giống như một búp bê đáng yêu mới bị khi dễ, khiến tâm người ta không đành lòng, Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ làm một cái mặt quỷ với chính mình trong gương, lại khiến cho chính mình càng thêm manh đáng yêu. . .

Tiêu Tử Lăng phiên muộn chỉ trích: “Mày ngoại trừ bán manh giả đáng yêu, còn có thể làm gì? . . .”

Bán manh? Giả đáng yêu? Tiêu Tử Lăng linh quang chợt lóe, nghĩ tới cái gì.

Trong gương, trên khuôn mặt đáng yêu kia xuất hiện một mặt đặc ý, một bộ dáng rằm thối rất quý linh tinh quái, lúc này cậu dào dạt đặc ý nói: “Sở ca. . . Em phát hiện một bí mật lớn, anh có muốn biết không a!” Một bộ biểu tình cấp bách mau tới hỏi ta đi đặc biệt khôì hài, thấy thế nào cũng thú vị thế ấy.

Tiêu Tử Lăng nhìn chính mình trong gương lần nữa cười khỗ, thoát nhìn cậu thực sự phải tiến hành bán manh tới cùng.

Nếu quyết định làm như thế nào, Tiêu Tử Lăng liền không chần chừ nữa, trực tiếp dùng khăn mặt lau hai cái, liền chạy về phía gian phòng của Sở Chích Thiên.

Thình thình thình! Tiếng đập cửa liên tục hữu lực để cho Sở Chích Thiên đang chuẩn bị nghỉ ngơi nghỉ hoặc. Anh không biết ai sẽ tìm anh muộn như thế, Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết đều biết anh sau tám giờ không thích có người quấy rầy.

Tuy rằng trong lòng Sở Chích Thiên có chút không thích, bất quá vẫn mở cửa phòng ra.

Vừa mở cửa, khuôn mặt hưng phấn phiếm ánh đỏ của Tiêu Tử Lăng trực tiếp tiến vào đường nhìn của anh.

Trong lòng Sở Chích Thiên nhẹ nhõm một trận, người anh chờ rất cục cũng tới.

Dựa theo kịch bản, Tiêu Tử Lăng lộ ra nụ cười đắc ý dào dạt, hai tay cậu chấp lưng, bước bước tiến hình số tám lướt qua Sở Chích Thiên, vênh váo tự đắc cứ như đại lão gia tuần tra tiến vào gian phòng.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn cái kiểu cách này của Tiêu Tử Lăng, chẳng qua mặt ngoài vẫn không có biểu tình gì, anh đóng cửa lại, hai tay khoanh ngực lạnh lùng nhìn Tiêu Tử Lăng không mời mà vào.

Tiêu Tử Lăng dưới ánh mắt băng lãnh của Sở Chích Thiên dần dần thu liễm cái đuôi khổng tước kiêu ngạo của cậu, từ vẻ mặt vốn đắc ý tùy tiện biến thành bộ dáng nàng dâu nhỏ cúi đầu chơi ngón tay.

“Chẳng lẽ cậu đến muộn như thế là để biểu diễn biến sắc mặt cho tôi?” Sở Chích Thiên lạnh mặt đả kích không lưu tình chút nào.

Lắc đầu, mắt to trợn ướm của Tiêu Tử Lăng trượt trượt chuyển động một chút, đột nhiên hắc hắc cười gian hai tiếng nói: “Sở ca, em đã phát hiện được một bí mật lớn!” Biểu tình đặc biệt quỷ linh, còn dùng hai tay vẽ một cái vòng thật to, biểu thị bí mật đó lợi hại như thế nào, “Có muốn biết không?”

Nhìn khuôn mặt tràn ngập chữ nhanh hỏi em đi kia, Sở Chích Thiên thiếu chút nữa phá công cười vắng, anh thật vất vả duy trì mặt lạnh của anh, lúc này mới nói: “Nga?”

Tiêu Tử Lăng cẩn thận quan sát trái phải một chút, sau đó trực tiếp nhảy đến trước mặt Sở Chích Thiên, nhỏ giọng nói: “Sở ca, vật tư của trung tâm hậu cần là Sở ca lấy đúng không, Sở ca có không gian, ừ, tuyệt đối không sai.” Nói xong còn dùng sức gật gật đầu, để biểu thị sự kiên định của cậu.

Sở Chích Thiên như cười như không, nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng hơn mười giây, có lẽ đường nhìn của Sở Chích Thiên quá mức sắc bén, để cho Tiêu Tử Lăng định liệu trước nhìn không được có chút chột dạ, nhất thời hoài nghi có phải Sở Chích Thiên đã biết cái gì hay không.

Đột nhiên Sở Chích Thiên cười, cúi đầu tới gần bên tai Tiêu Tử Lăng, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy nói: “Như vậy, Tiểu Lăng, cậu muốn thế nào đây?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Mục Tiêu, Bước Ra Bước Đầu Tiên.

Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa thua trong nụ cười của Sở Chích Thiên, may mắn đã có chuẩn bị một trận kháng chiến, vì vậy lập tức thanh tỉnh lại, trong lòng kinh hãi một trận, mợ nó, thiếu chút nữa trúng mỹ nhân kế. Sở Chích Thiên hoặc là không cười, vừa cười đã có thể giết chết người.

Tiêu Tử Lăng kinh hãi làm sao còn dám dây dưa với Sở Chích Thiên, liền muốn sớm hoàn thành chỉ tiêu một chút để có thể rời đi, cậu vội vàng nói: “Sở ca, yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói ra.” Vì chứng thực cậu nói không phải giả, còn làm một thủ thế phát thệ.

“Nga? Không có yêu cầu khác?” Sở Chích Thiên đứng thẳng thân, như cười như không, dường như biết được Tiêu Tử Lăng còn có lời chưa nói hết.

Tiêu Tử Lăng vuốt cái ót, xấu hổ cười mấy tiếng, ngượng ngùng nói: “Cái này, hy vọng về sau Sở ca có thể bao bọc em nhiều một chút!”

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ đáp ứng?!” Một tay Sở Chích Thiên chống tường, thân thể hơi khuynh, ánh mắt lãnh lệ cảm giác uy hiếp mười phần nhìn xuống Tiêu Tử Lăng thấp hơn anh một đầu.

Khí thế của Sở Chích Thiên không bảo lưu chút nào khai hỏa toàn bộ, Tiêu Tử Lăng vô ý thức muốn lui về phía sau, lại phát hiện bản thân đã bị nhốt giữa Sở Chích Thiên với tường, cậu chỉ có thể cố mà thừa nhận phần áp lực che trời lấp đất cuồn cuộn mà đến đó. Tựa như một chiếc thuyền nhỏ

ra sức giãy dựa trên mặt biển cuộn trào sóng lớn, giãy tiếp theo sẽ có thể bị thôn phệ.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng tái nhợt, lại vẫn quật cường nghênh đón ánh mắt của Sở Chích Thiên, vẻ mặt không phục.

“Thế nào, cậu còn có lời muốn nói?” Theo những lời này của Sở Chích Thiên, khí thế cuồng bạo kia đột nhiên biến mất, Tiêu Tử Lăng vẫn luôn dùng sức đối kháng không có chuẩn bị, thiếu chút nữa ngã quỵ ở trong lòng Sở Chích Thiên, may mắn đúng lúc đứng thẳng người, không có thất thố.

“Sở ca đáp ứng rồi, phải nuôi em cả đời.” Tiêu Tử Lăng cảm thấy nếu loại chuyện bán manh không biết xấu hổ chết tiệt đều đã làm rồi, thì đơn giản mặc kệ mọi thứ, cậu không biết xấu hổ bắt đầu đổi trắng thay đen.

“Có sao?” Sở Chích Thiên đứng thẳng người, hai tay tiếp tục khoanh ngực, khinh bỉ nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, không lưu tình chút nào đánh nát lời nói dối của cậu.

Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng vô tội ngẩng đầu làm dạng hồi tưởng, sau đó thập phần xác định nói: “Ừ, không sai, ở bến tàu em đã nói rồi nga, bị thương tiểu đội phải phụ trách nuôi em cả đời, Sở ca anh cũng không phản đối, vậy không phải đại biểu đồng ý rồi a.”

Sở Chích Thiên tức giận nhìn thoáng qua tên nhóc rất biết giả vô tội này, lúc đó tình cảnh đó, ai sẽ nghiêm túc với lời nói của cậu? Bất quá tên nhóc này thật đúng là biết chui lỗ thủng, ngược lại để cho anh không cách nào cự tuyệt. Bất quá Sở Chích Thiên vốn đã chuẩn bị, chỉ cần Tiêu Tử Lăng xuất hiện ở trước mặt anh, chỉ cần thẳng thắn thành khẩn nói ra cậu đã biết, bất kể loại biểu hiện nào, anh đều sẽ thu Tiêu Tử Lăng.

Vì vậy, Tiêu Tử Lăng quẩn quýt lâu như vậy, kỳ thực đều là dư thừa.

Đối mặt Tiêu Tử Lăng một mực chắc chắn lý do này không chịu nhả ra, Sở Chích Thiên bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu cậu nói: “Tiểu Lăng, cậu biết không? Nếu cậu muộn mấy ngày nữa không tới tìm tôi, tôi sẽ giao cậu cho Trần Cảnh Văn, nơi đó tương đối an toàn. Bất quá, cậu đã đến đây trong thời gian tôi quy định, như vậy tôi sẽ vẫn luôn mang theo cậu.” Hàm nghĩa trong lời nói của Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng nghe hiểu, nếu như không tới thẳng thần thành khẩn, hoặc vượt qua thời gian, mình sẽ bị Sở Chích Thiên từ bỏ, trực tiếp tiến vào tổ hậu cần của Trần Cảnh Văn, để cho Trần Cảnh Văn đến trông nom cậu, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là Trần Cảnh Văn có thể khống chế hết thảy, như vậy bí mật của Sở Chích Thiên sẽ không bị tuyên dương ra.

Tiêu Tử Lăng lĩnh ngộ được một lúc sau sợ hãi, không ngờ tới Sở Chích Thiên vậy mà còn thiết trí hạn định thời gian, may mắn mình không kéo dài quá lâu. Bằng không cũng chỉ có thể bị ai rơi vào ma chướng của Trần Cảnh Văn, cậu không có lòng tin có thể lừa gạt được con hồ ly xảo trá đó. . Có thể chưa đến mấy ngày hết thảy nội tình với bí mật của mình đều sẽ bị Trần Cảnh Văn đào không còn một mảnh.

Tiêu Tử Lăng nghĩ tới đây âm thầm may mắn trong lòng, trên biểu hiện cậu hưng phấn nhảy nhót nói: “Cảm tạ Sở ca!”

Một cái cốc đầu, không lưu tình chút nào bị Sở Chích Thiên gõ xuống: “Cao hứng cái gì, ở bên cạnh tôi còn nguy hiểm hơn nhiều so với tổ hậu cần.”

Tiêu Tử Lăng day day chỗ bị cốc đầu, cười ngây ngô vài tiếng sau hồi đáp: “Mới không phải đâu, theo Sở ca liền cảm thấy an tâm, hơn nữa Trần phó đội. . .” Nhịn không được rung mình một cái, “Nhìn người thăm đến mức hoảng hồn, luôn cảm thấy đang tính toán gì đó, em rất ngốc, thuộc về loại bị bán vẫn còn giúp Trần phó đội đếm tiền.”

Nhìn Tiêu Tử Lăng vẻ mặt kinh hồn táng đảm, Sở Chích Thiên nhin không được nở nụ cười: “Tên nhóc nhà cậu, nếu bị Cảnh Văn nghe thấy, tôi cũng không cứu được cậu.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe xong, nhanh chóng túm lấy cánh tay Sở Chích Thiên, cầu xin tha thứ cật lực một phen, lời hay nói hết mới khiến cho Sở Chích Thiên thả cậu một con ngựa.

Tiêu Tử Lăng thấy mục đích của mình đã đạt được, liền không muốn tiếp tục ở cùng Sở Chích Thiên nữa, phải biết tuy rằng Sở Chích Thiên không yêu nghiệt như Trần Cảnh Văn, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu, nói nhiều sẽ có sai sót, vẫn nên sớm rời khỏi một chút thì an toàn hơn.

Tùy tiện tìm một cái cớ, Tiêu Tử Lăng thành công rút khỏi gian phòng của Sở Chích Thiên.

Tiền bước Tiêu Tử Lăng, đóng lại cửa phòng, vẻ mặt Sở Chích Thiên trầm tư, ban này, Tiêu Tử Lăng đã mất đi dị năng tốc độ đến tột cùng dùng phương pháp gì chống lại lực áp bách của mình?

Xem ra có bí mật không chỉ một mình anh, sợ rằng trên người tên nhóc thích giả vô tội đó cũng có thứ ẩn tàng. Khóe miệng Sở Chích Thiên treo lên một mặt nụ cười nhạt đến mức không thể nhạt hơn, chờ mong có thể đào móc được bí mật của Tiêu Tử Lăng.

Nói đến Tiêu Tử Lăng rời khỏi gian phòng của Sở Chích Thiên về gian phòng của mình, cửa phòng mới đóng lại, Tiêu Tử Lăng liền nhin không được toàn thân phát run tê liệt ngồi dưới đất, uy áp của Sở Chích Thiên khiến cho tinh thần lực của cậu thoáng cái tiêu hao sạch sẽ, nếu không phải cố chống đỡ, sợ rằng đã tê liệt ngã xuống đất tại chỗ. Cậu sờ sờ một vốc mồ hôi lạnh trên trán, thở ra một hơi thật sâu, không ngờ tới đối thoại một trận như vậy với Sở Chích Thiên vậy mà còn mệt người hơn so với đánh nửa

ngày với một đối thủ ngang sức ngang tài, Tiêu Tử Lăng biết bản thân không thích hợp làm loại chuyện đấu kế nhau này.

Tiêu Tử Lăng lần nữa hồi tưởng quá trình, cẩn thận phỏng đoán lời nói của hai người, phát hiện không có vấn đề gì cuối cùng cũng thở dài một hơi. Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người dễ bị che giấu, hy vọng biểu hiện của mình có thể thuận lợi qua cửa ải. Phải biết rằng đi theo anh ta với làm đàn em tâm phúc của anh ta, khác biệt như trời với đất, mình chẳng qua mới chỉ bước ra bước đầu tiên trên con đường mục tiêu của mình mà thôi.

Tiêu Tử Lăng không chú ý tới khi cậu đối kháng áp bách tinh thần lực của Sở Chích Thiên, biểu hiện của cậu đã quá mức, may mắn biểu hiện tốt đẹp nhất quán trước đây không để cho Sở Chích Thiên nghi ngờ, chỉ dẫn phát lòng hiếu kỳ của Sở Chích Thiên.

Giải quyết xong vấn đề vẫn luôn xoay quanh trong lòng, kế tiếp, nên suy nghĩ vấn đề đột phá. Tiêu Tử Lăng dùng thời gian một ngày một đêm chữa trị tinh thần lực bị Sở Chích Thiên tổn hao trước, để cầu đạt được cảnh giới tinh thần lực hoàn mỹ. Đương nhiên thời gian một ngày một đêm này, Sở Chích Thiên bị Tiêu Tử Lăng nhắc tới vô số lần, có thể thấy được oán niệm của Tiêu Tử Lăng sâu nặng ra sao a.

Vạn sự đã chuẩn bị xong, rốt cục nghênh đón thời khắc đột phá.

Tiêu Tử Lăng cẩn thận lấy ra miếng tinh hạch cấp ba Sở Chích Thiên cho cậu từ trong không gian, để vào lòng bàn tay, bắt đầu chuyên chú suy tưởng, hấp thụ năng lượng khổng lồ trong tinh hạch, gắng đạt tới đột phá trong một lần, để cho mắt phải hồi phục thị lực.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nguy Cơ, Thanh Tâm Thuật Tầng Thứ Hai!

Năng lượng mà tinh hạch cấp ba ngậm đương nhiên không phải tinh hạch cấp 0 có khả năng so bằng, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy một luồng năng lượng hùng hậu từ lòng bàn tay trực tiếp nhảy vào gân mạch của bản thân, bắt đầu dậy sóng như thủy triều trong cơ thể của mình.

Luồng lực lượng này thực sự bá đạo, Tiêu Tử Lăng cảm thấy kinh mạch của bản thân có chút ần ần đau, nếu không phải đã sớm làm đủ chuẩn bị trước, thì lần này, chỉ sợ cũng sẽ làm cậu bị thương.

Năng lượng thuộc về tinh hạch tiến vào trong cơ thể liên tục chia đều thành hai luồng, trực tiếp đi hai nơi, một nơi là mắt phải, một nơi là hai chân.

Mà năng lượng ẩn chứa ở mắt phải vốn đã no đủ, hiện tại luồng năng lượng hùng hậu này xông vào, nhất thời khiến cho lá chắn vốn bao lấy đột nhiên rung động lên. Tiêu Tử Lăng cẩn thận thận dùng tinh thần lực ngăn chặn luồng lực lượng bạo động đó, bắt đầu hướng dẫn lực lượng tìm kiếm cửa đột phá.

Lúc này, một chuyện không tưởng được xảy ra. Luồng lực lượng còn lại tuần hoàn một chút ở nơi hai chân, không giảm thiểu bao nhiêu đã trực tiếp giết về phía mắt phải.

Luồng lực lượng đó tới quá nhanh quá đột nhiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng trở tay không kịp. Nó trực tiếp nhảy vào trong lực lượng vốn đã được

khống chế, phá tan sự ràng buộc của tinh thần, hết thấy lực lượng chen vào mắt phải Tiêu Tử Lăng, thoáng cái nổ tung.

Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy mắt phải đau nhức một trận, trong đầu phát sinh một tiếng nổ oanh, trước mắt tối sầm, liền mất đi tri giác.

Thế nhưng, thân thể Tiêu Tử Lăng vẫn bảo trì vận chuyển Thanh Tâm Thuật, mà bởi vì sự bùng nổ của lực lượng tinh hạch cấp ba, năng lượng cường đại bất ngờ dẫn tới phản ứng kịch liệt của Thanh Tâm Thuật. Là chủ nhân của bản địa bàn, Thanh Tâm Thuật dường như không cam lòng bị luồng năng lượng ngoại lai kia ăn mòn đại bản doanh, vì vậy, Thanh Tâm Thuật vốn ôn hòa hấp thu năng lượng trong không khí, đột nhiên điên cuồng lên.

Chỉ thấy năng lượng xung quanh như vòng xoáy tuôn vào thân thể Tiêu Tử Lăng, mà Tiêu Tử Lăng thì như một lỗ thủng không cách nào bổ khuyết, điên cuồng hấp thu những lực lượng đó. Nhưng luồng năng lượng bá đạo đó lại khiến cho kinh mạch tuyệt không rộng rãi của Tiêu Tử Lăng lần nữa thừa nhận áp lực cực lớn, tuy rằng Tiêu Tử Lăng mất đi ý thức, nhưng luồng đau đớn đó vẫn phản ứng ở trên mặt cậu.

Nếu có người có Linh Nhãn giống Tiêu Tử Lăng, thì có thể thấy được kinh mạch trong thân thể Tiêu Tử Lăng bị xé rách, sau đó lại được chữa trị, công năng chữa trị của Thanh Tâm Thuật không thể nghi ngờ rất cường đại, kinh mạch đang mở rộng từng chút từng chút, kinh mạch vốn là dòng suối nhỏ từ từ biến thành sông lớn mênh mông, một số gân mạch nhỏ mảnh như lông cũng được đả thông nối tiếp, đến sau cùng gân mạch toàn thân Tiêu Tử Lăng đều được đả thông toàn bộ, cả người như một lỗ đen, điên cuồng tham lam thôn phệ năng lượng quanh thân. . .

Sở Chích Thiên đang tu luyện trong phòng đột nhiên cảm thấy năng lượng xung quanh đang bạo động kịch liệt, mạnh mẽ mở mắt ra, một đạo hàn quang chợt lóe mà qua.

Lúc này ngoài cửa phòng ồn ào tiếng người, dường như mọi người bị luồng năng lượng bạo động bất ngờ này làm cho nhân tâm hoảng sợ, Sở Chích Thiên đi ra khỏi cửa phòng, liền thấy được Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết đều chạy qua.

“Sở ca, xảy ra chuyện gì? Năng lượng mấy nghìn mét xung quanh chúng ta đều đang bạo động.” Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên đi ra, lập tức tiến lên hỏi thăm.

Sở Chích Thiên không trả lời, mà trực tiếp đi xuống lầu, hai người Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết nhìn nhau một cái, hành động theo Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên đi ra biệt thự, đứng trong đình viện biệt thự, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Bầu trời, một luồng năng lượng có thể thấy được đang tập trung về phía nơi đây, chỉ cần là người thức tỉnh đều có thể cảm thụ được sự khủng bố của luồng lực lượng này.

“Làm sao giờ, Sở ca?” Đối mặt một màn quỷ dị này, Trần Cảnh Văn trí tuệ cũng không bình tĩnh.

Sở Chích Thiên khoát tay áo, tỏ ý trước tiên không nên nói, anh trực tiếp ngồi trên mặt cỏ, bắt đầu thử hấp thu năng lượng xung quanh, lại phát hiện hiệu quả tốt hơn gấp mười so với bình thường.

Mạnh đứng lên, quay người lại nói với Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết: “Tuy rằng chưa rõ nguyên nhân gì, nhưng là cơ hội tốt để tu luyện, Cảnh Văn, cậu lập tức thông tri hết thầy đội viên thức tỉnh trở lại tu luyện. . Nhân viên không phải người thức tỉnh thì cảnh giới toàn diện, có khác thường lập tức báo cáo.”

“Vâng!” Trần Cảnh Văn lập tức hành động, đuổi hết thầy đội viên ra điều tra bởi vì luồng năng lượng bạo động này trở về tu luyện. Tiếp theo phân phó tiểu đội cảnh giới do người sống sót bình thường cấu thành phụ trách

cảnh giới, anh trực tiếp ngồi trên sô pha đại sảnh tu luyện, để có thể dễ dàng xử lý trước tiên khi có tình huống dị thường.

“Có thể có nguy hiểm hay không!” Đồng Hạo Triết nhìn luồng năng lượng trong trời đêm kia, lo lắng hỏi một câu.

“Tôi đã thử một chút, năng lượng nồng đậm nhưng tuyệt không táo bạo, hẳn là sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Tuy rằng không biết chỗ chúng ta vì sao sẽ xuất hiện loại tình huống này, nhưng không hề nghi ngờ đây là cơ hội của chúng ta.” Tốc độ hiệu quả tu luyện gấp mười, tuyệt đối là chuyện không dám nghĩ, tựa như trên trời rớt bánh xuống, hiện tại Sở Chích Thiên đều phải hoài nghi mình thực sự là con cưng của trời (Bởi vì Tiêu Tử Lăng luôn đổ kị, mỗi ngày nhắc tới câu này với anh, Sở Chích Thiên muốn quên cũng khó).

“Được, vậy tôi trở lại tu luyện, tôi đã dừng ở cấp hai rất lâu, có lẽ lần này là cơ hội của tôi. . .” Đồng Hạo Triết có chút mừng rỡ, dù sao đã sớm đến đỉnh cấp hai, thế nhưng vẫn luôn không có cơ hội đột phá, có lẽ lần này có thể được đền bù mong muốn.

Sở Chích Thiên gật gật đầu, hai người mỗi người về lại gian phòng của mình, lập tức bắt đầu tu luyện của bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Tử Lăng bị sự đau đớn của thân thể đánh thức, khôi phục thần trí. Thế nhưng, cậu lại phát hiện nguy cơ đệ nhất trong nhân sinh của cậu đã tới.

Lúc này, năng lượng trong thân thể cậu đã đạt tới một điểm giới hạn, thế nhưng Thanh Tâm Thuật vẫn còn tham lam hấp thu năng lượng bên ngoài. Nếu như mặc cho luồng lực lượng này tăng lớn, tin tưởng qua không bao lâu sẽ bạo thể mà chết. Lòng cậu nóng như lửa đốt muốn đình chỉ sự vận chuyển của Thanh Tâm Thuật, nhưng lúc này Thanh Tâm Thuật đã không còn nghe sai sử của cậu nữa.

“Chẳng lẽ ta sẽ chết ở nơi đây? Không được! Ta phải sống sót, bằng không ta hao tổn tâm cơ dùng làm gì? Vô sỉ bán manh làm chi? Ta không phục, ta muốn sống sót, ta tuyệt đối không thể chết ở nơi đây.” Nội tâm Tiêu Tử Lăng cổ động cho chính mình, cậu biết chỉ cần thoáng nhút chí thì thực sự sẽ xong.

Nếu năng lượng trong cơ thể tăng vọt, như vậy nhất định phải tiêu hao hết những năng lượng đó, Tiêu Tử Lăng nỗ lực rút ra năng lượng no trướng trong đan điền vận chuyển tới các nơi toàn thân, hy vọng có thể tìm ra nơi có thể thu nạp những năng lượng này.

Tiêu Tử Lăng rất nhanh phát hiện hai mắt của cậu có thể hấp thu năng lượng, không có bất kỳ chần chừ nào, trực tiếp dẫn năng lượng xông vào trong cơ thể tới hai mắt, tuy rằng hai mắt đều có thể hấp thu, nhưng mắt phải hấp thu nhanh hơn nhiều hơn.

Thế nhưng rất nhanh mắt trái đã hút đầy, Tiêu Tử Lăng lo lắng, cậu biết mắt phải hẳn cũng gần hấp thu đầy, nhất định phải tiếp tục tìm nơi khác có thể tiêu hao năng lượng.

Thế nhưng Tiêu Tử Lăng trong vội vàng làm sao có thể tìm được điểm thu nạp mới chứ, lúc này mắt phải từ từ giảm bớt hấp thu, có thể thấy được sắp hấp thu hoàn tất. Giữa lúc tuyệt vọng, đột nhiên nhớ tới trong tổng Chương Thanh Tâm Thuật từng viết năng lượng của Thanh Tâm Thuật có thể tán vào thân thể để luyện hóa thân hình của bản thân, chẳng qua loại phương pháp này tiêu hao quá nhiều năng lượng, cái được không bù đắp đủ cái mất, vì vậy tu luyện Thanh Tâm Thuật từ trước đến nay đều từ bỏ điểm này. Dù sao tu luyện Thanh Tâm Thuật đã rất chậm, còn phải lãng phí nhiều năng lượng như vậy để luyện hóa thân thể của bản thân. . . Trên cơ bản chỉ có dựa ngốc mới làm.

Tiêu Tử Lăng mừng rỡ, nhanh chóng trực tiếp tán năng lượng bành trướng vào thân hình của bản thân. Lần này, Tiêu Tử Lăng bị khổ, cậu cảm

thấy như vạn kiến căn thân, vạn đao lăng trì, cơ bắp toàn thân đau đớn kịch liệt run rẩy, sự thống khổ khắc khoải này thiếu chút nữa khiến cho cậu bị sốc, chẳng qua không biết vì sao lại vẫn thanh tỉnh.

Kỳ thực người tu luyện Thanh Tâm Thuật không đi tu luyện nội thể cũng bởi vì sự thống khổ này không phải để cho người chịu, luyện hóa thân thể không phải một ngày hai ngày là có thể thành công, có lẽ một lần còn có thể nhịn, nhưng vô số lần. . . Tin tưởng dù là con người sắt đá cũng chịu không nổi điều này.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng dùng hết toàn lực tiêu hao năng lượng, thế nhưng dù sao thân thể cũng là lần đầu tiên tiếp thu năng lượng luyện hóa, như thế nào tiêu hao được nhiều năng lượng như vậy, năng lượng trong cơ thể Tiêu Tử Lăng vẫn đang từ từ gia tăng.

Lúc này, mắt phải đình chỉ hấp thu, Tiêu Tử Lăng không có đường lui căn bản không dám để cho năng lượng dừng lại ở đan điền của mình, vẫn không quan tâm dẫn năng lượng vào hai mắt. Cậu đang cược, cược hai mắt của cậu có khả năng đánh vỡ được lá chắn, lần nữa đột phá hay không.

Đương nhiên, Tiêu Tử Lăng đã làm chuẩn bị xấu nhất, có lẽ lần đánh cược này sẽ khiến cậu mù triệt để, nhưng vì sống sót. . .

Chợt nghe thấy hai tiếng ba ba, hai mắt đã no đủ năng lượng rốt cục lần nữa bạo liệt. . . Đau nhức mới đánh tới thì tiếp theo là một trận thanh lương. Tiêu Tử Lăng mừng rơn, đánh cược của cậu đã thành công, hai mắt lần nữa đột phá, lúc này còn có thể tiếp tục hấp thu năng lượng.

Có nhà giàu hấp thu là hai mắt, Tiêu Tử Lăng lần nữa giảm bớt được áp lực năng lượng trong cơ thể, bất quá đây chỉ là uống rượu độc giải khát, tiêu hao với hấp thu vẫn không ở trên cùng một trình độ, không bao lâu sau Tiêu Tử Lăng vẫn gặp phải khốn cảnh tương đồng.

Thân thể đã đau đến chết lặng, Tiêu Tử Lăng không biết thân thể đã hấp thu năng lượng đến loại mức độ nào, cậu chỉ biết năng lượng mà thân thể toả ra đang từ từ đề cao. . . Sau cùng cậu hoàn toàn lâm vào mê man, không còn ý thức nữa.

Tiêu Tử Lăng ở vào trạng thái nửa hôn mê không biết, do sự ra sức liều mạng của cậu, thân hình trải qua sự tẩy rửa của luyện hóa năng lượng, một số dư bản có thể thấy được đang từ các nơi thân thể chảy ra ngoài, miềng cường đề cao tổ chất thân thể vốn tương đối phế tài lên một cấp, Thanh Tâm Thuật vốn vẫn luôn bị vây ở tầng thứ nhất bởi vì tổ chất thân thể đạt được yêu cầu, thành công đột phá đến tầng thứ hai, linh khí vốn no đủ trong đan điền đột nhiên bị áp súc đi gấp trăm lần, vì vậy năng lượng tăng vọt trong cơ thể rốt cục có nơi về, nhao nhao tuôn vào đan điền trống rỗng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tiến Hóa, Năng Lực Nghịch Thiên Của Mất Phải.

Thanh Tâm Thuật kỳ thực thuộc về tiên thuật rất bá đạo, sự chủ động xuất kích lúc này đây, đã cuốn sạch linh khí ở mấy km xung quanh, hấp thu toàn bộ vào trong không gian trăm mét của Tiêu Tử Lăng.

Kỳ thực, cho dù Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng đã đột phá được tầng thứ hai, luyện thể thể nào cũng ăn không hết được toàn bộ linh khí đó, sau cùng cho dù không bạo thể mà chết cũng phải rơi vào kết cục kinh mạch đứt hết tàn phế suốt đời. Bất quá may mắn Sở Chích Thiên đúng lúc phát hiện linh khí nồng đậm là thời cơ tốt tu luyện, kêu hết thầy đội viên đều gia nhập tu luyện, trợ giúp Tiêu Tử Lăng tiêu hao lượng lớn linh khí mới để cho cậu tránh được quan ải sinh tử này.

Đương nhiên tiểu đội Sở Chích Thiên cũng nắm được cơ hội này, thực lực của đội viên gần như đều được đề thăng, tiểu đội thoắt cái thêm ra được ba người thức tỉnh cấp hai, lần lượt là Chân Nhất Long, Lục Vân Đào, với Tần Thượng Phong. Đối Hồng Phi vốn cũng đã là cấp hai, lần này cũng nhảy lên rất nhiều tới đỉnh cấp hai.

Đồng Hạo Triết rất may mắn, lá chắn cấp hai vẫn luôn không đột phá được lần này cũng thuận lợi đột phá, thành công tấn cấp cấp ba, trở thành một vị cường giả cấp ba khác của tiểu đội.

Về phần Trần Cảnh Văn. . . Thực lực của anh vĩnh viễn là mê đề, phỏng đoán chỉ có chính anh mới biết rõ tới cùng đã tới đẳng cấp nào, bất quá

trong lòng mọi người hiểu rõ anh tuyệt đối sẽ không thấp hơn cấp hai, thứ như khí thể thực sự rất huyền diệu.

Đương nhiên, được lợi nhất vẫn là Sở Chích Thiên, phải biết rằng tu luyện dị năng song hệ vốn đã tốn thời gian nhiều hơn mấy lần so với dị năng đơn hệ, tuy rằng Sở Chích Thiên được trời ưu ái, trên tu luyện nhanh hơn mấy lần so với người thức tỉnh bình thường, nhưng sự hạn chế của song hệ vẫn khiến cho anh không có biện pháp cấp tốc đề thăng thực lực, vượt qua mọi người rất nhiều.

Mà lần này. . . Thực lực Sở Chích Thiên vốn là cấp ba sơ cấp thoáng cái đã nhảy lên tới cấp ba đỉnh cấp, đặc biệt là hệ lôi điện, Sở Chích Thiên ẩn cảm thấy được khả năng đột phá, phát hiện này khiến cho tâm vốn vẫn luôn trầm trọng quần quýt của Sở Chích Thiên hơi giảm bớt được một chút, đương nhiên chưa tiến vào cấp bốn. . . Cái chi cũng là phù vân!

Không hề nghi ngờ, khi Tiêu Tử Lăng vì năng lượng bạo liệt của tinh hạch cấp ba mà khiến cho Thanh Tâm Thuật bạo động, hấp thu lượng lớn linh khí tạo thành nguy cơ cho bản thân, tiểu đội Sở Chích Thiên lại nhờ cậu mà chiếm được tiện nghi lớn bằng trời. Bất quá bên này được lợi bên kia cũng không kém, nếu không phải sự hấp thu tiêu hao của toàn thể đội viên, Tiêu Tử Lăng cũng không có khả năng bình an vượt qua được lần nguy cơ này, vì vậy cũng không cách nào nói ai đã chiếm tiện nghi của ai.

Không biết qua bao lâu sau, thần trí trong sự lắc lư của Tiêu Tử Lăng từ từ thanh minh, mạnh giật mình một cái, nhanh chóng kiểm tra năng lượng trong thân thể.

Lại phát hiện Thanh Tâm Thuật vẫn đang vận chuyển, đâu vào đấy ở trong cơ thể vận chuyển hấp thu linh khí xung quanh. Tiêu Tử Lăng kinh ngạc phát hiện, kinh mạch trong cơ thể từ dòng suối nhỏ ban đầu đã mở rộng thành sông lớn đường rộng, đồng thời kinh mạch càng có lực đàn hồi với sức sống hơn so với trước đây. Điều này khiến cho tốc độ Thanh Tâm

Thuật hấp thu linh khí nhanh hơn không ít. Lượng mà vốn một giờ mới hấp thu được hiện tại chỉ cần mười phút đã có thể làm xong, không thể nghĩ ngờ gia tăng rất lớn tốc độ tu luyện của cậu. Mà năng lượng vốn bạo động xung quanh cũng chuyển hướng thành ôn hòa, điều này khiến cho đan điền thông dong hấp thu năng lượng, chậm rãi điền đầy chỗ trống.

Không chỉ có như thế, Tiêu Tử Lăng cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, tinh lực tràn đầy. Thoạt nhìn tổ chất thân thể cũng đã đạt được đề thăng toàn diện.

Không biết mất phải của mình thế nào rồi, Tiêu Tử Lăng sau mừng rỡ có chút lo lắng. Cậu cẩn thận mở mắt ra, phát hiện đường nhìn khôi phục phạm vi trước đây không chật hẹp nữa.

Hưng phấn giờ cao hai tay lên, Tiêu Tử Lăng hô to một tiếng “Ya”! Tuy rằng không vừa mắt ánh mắt trơn ướt ướt của mình, nhưng vẫn không nỡ mù a.

Luồng hưng phấn này thoáng qua, Tiêu Tử Lăng mới nhớ đến hai mắt của mình hình như đều đã đột phá giới hạn, hẳn đã đề thăng năng lực, cậu hăng hái dạt dào mở ra Linh Nhãn, lại phát hiện năng lực của Linh Nhãn đã xảy ra sự biến hóa che trời lấp đất.

Năng lực vốn dĩ của Linh Nhãn mắt trái được bảo trì, nhưng thêm một năng lực mới Khóa Định, cũng chính là có thể khóa định mục tiêu nào đó ở cự ly xa, khi Linh Nhãn đã ghi chép lại mục tiêu đó, cho dù mục tiêu đó có biến mất, chỉ cần lần nữa xuất hiện trong phạm vi của Linh Nhãn, sẽ nhắc nhở trước tiên.

Khi trong đầu tự động hiện lên năng lực Linh Nhãn tiến cấp, Tiêu Tử Lăng mê mang, thế này xem như là năng lực của hệ liệt nào vậy, sao quái dị như vậy, hơn nữa thoạt nhìn hình như không phải quá thực dụng, bất quá

Tiêu Tử Lăng không có thất vọng, với cậu mà nói không mù thì vạn sự đều OK.

Mắt phải lần này lại thoáng cái thêm ra được hai năng lực, ngoài biểu hiện nhược điểm với Phá Mạnh vốn có, còn thêm ra được hai nội dung Giám Định với Phân Tích. Tiêu Tử Lăng thích thú nhìn thoáng qua TV tinh thể lỏng trong phòng, liền phát hiện trong đầu hiện lên chữ như sau: “Giám Định: TV tinh thể lỏng loại SXLL2300, sản xuất vào 20.03.2012 năm Rồng. Sản xuất ở nơi sản xuất XXX thành phố XXX khu XX số XX.

Phân Tích: mạch điện tổng thể số XX bên trong có bụi, dẫn phát hiện tượng dẫn truyền cực kỳ nhỏ, dự tính bốn năm sau sẽ hư hao linh kiện đó. Kiến nghị thanh lý đúng lúc.”

Quả nhiên có một chỗ có một chút điểm tròn màu tím mơ hồ có thể thấy được. Rõ ràng Phân Tích là dùng để phối hợp với biểu hiện nhược điểm, sự biểu hiện mơ hồ không rõ trước đây, hiện tại đã có căn cứ lý luận vững chắc.

Tiêu Tử Lăng bị tin tức trong đầu làm cho chấn kinh há to miệng, nghịch thiên nghịch thiên, kỹ năng này thực sự nghịch thiên. Như vậy mình không cần phải suy nghĩ mù nữa, có Phân Tích thì hoàn toàn có thể biết được đến tốt cùng đối phương có thể đối kháng được hay không, không thể nghi ngờ lại có thêm một phần bảo đảm đối với sự an toàn của bản thân. (Tiêu Tử Lăng, vì sao hết thảy kỹ năng đều bị cậu liên tưởng đến sự bảo đảm an toàn chứ? Đây rõ ràng là một sát khí, đều đã trực tiếp nói cho cậu nhược điểm là cái gì rồi đó!)

Về phần Giám Định. . . Tiêu Tử Lăng thật đúng là không để kỹ năng này ở trong lòng, chẳng qua chỉ là biết được một chút tin tức của thứ đồ nào đó mà thôi, không có gì to tát. Lúc này Tiêu Tử Lăng còn chưa ý thức được đó mới là đại sát khí nghịch thiên chân chính. Đương nhiên không bao lâu về

sau, Tiêu Tử Lăng đã hiểu rõ chỗ đáng sợ nhất của sự tiến hóa mắt phải chính là cái đó.

Tiêu Tử Lăng đi ra từ trong tâm tình hưng phấn, cậu khôi phục lý trí liền cảm thấy thân thể mình có chút không thoải mái, cúi đầu thoáng nhìn, oa phắc, trên dưới toàn thân vậy mà bị bao bởi một tầng dơ bẩn dày dày, mùi tanh hôi gay mũi thiếu chút nữa trực tiếp xông cho cậu choáng váng, nhanh chóng nhảy vào phòng tắm hung hăng tắm rửa một phen, khôi phục bản thân thành bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái vốn có.

Lúc này, bên ngoài, nhóm đội viên tiểu đội cũng nhất nhất đi ra, bọn họ đang trong sự hưng phấn cực độ, bởi vì tất cả mọi người đã đạt được chỗ tốt, thời gian lần tu luyện này rất dài, hai buổi tối cộng thêm một buổi sáng, thực lực của mọi người đều được đề cao rất nhiều.

Chỉ có một người trốn ở một bên sinh hờn dỗi, miễn cưỡng vui cười.

Ngô Khánh Vân là sau khi nghe thấy có người đi ra mới đi ra, liên tục hai đêm một ngày không ăn cơm khiến cho hăn đói đến hết hoàng, thiếu chút nữa cầm cự không nổi. May mắn, sau cùng vẫn đợi được người khác đi ra.

Người thức tỉnh ở trong khoảng thời gian tu luyện thì không có cảm giác đói. Ngô Khánh Vân ngoại lệ, hệ thống trò chơi mà hăn mang theo khiến cho hăn mất đi năng lực thức tỉnh, nói cách khác hăn không có thức tỉnh là không cách nào tu luyện, hăn chỉ có thể dựa vào giết tang thì thu hoạch giá trị kinh nghiệm để thăng cấp. Vì vậy lần tu luyện tập thể này của tiểu đội, chỉ có một mình hăn ở trong phòng cố chống chịu qua đoạn thời gian đói bụng thống khổ đó. Hăn không dám ra khỏi cửa, hăn sợ khiến người ta hoài nghi, đặc biệt là Trần Cảnh Văn vẫn luôn ngồi ở đại sảnh tu luyện.

Khi nghe thấy có người đi ra, miễn bàn hăn đã cao hứng bao nhiêu. Hăn vốn tưởng rằng rốt cục đã có thể ăn cơm lại phát hiện mọi người vậy thành

một cục hưng phấn giao lưu thành quả tu luyện, căn bản không muốn ăn cái gì. Phát hiện này khiến cho hắn vừa lo lắng vừa buồn bực, vẫn nhất mực trên mặt còn phải duy trì nụ cười hưng phấn, hắn cảm thấy bản thân bị ai vô cùng.

Một bàn tay mạnh hữu lực vỗ lên trên vai Ngô Khánh Vân, Ngô Khánh Vân phiến muộn đầy bụng bị kinh hách nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn hóa ra là Đới Hồng Phi. Chỉ thấy anh toét miệng rộng về mặt hưng phấn đã biết lần này anh đã được không ít lợi ích.

Ngô Khánh Vân hữu khí vô lực nói: “Xem ra Đới đại ca thu hoạch không ít a.”

“Bình thường bình thường, hiện tại vừa vặn đến cấp hai đỉnh cấp, chỉ chờ cơ hội thử đột phá vào cấp ba.” Đới Hồng Phi cũng không giấu diếm, cười ha ha trả lời.

Trong lòng Ngô Khánh Vân nhin không được chửi bới ông trời xảo trá, thập phần khó chịu. Rõ ràng hệ thống kỹ năng mà mình mang về thăng được nhanh nhất, lại không có bình cảnh nào, mắt thấy mình sắp vượt qua Đới Hồng Phi, trở thành người thứ tư của tiểu đội Sở Chích Thiên, lại không ngờ tới đột nhiên xuất hiện đoàn năng lượng chất lượng cao khó hiểu, để cho bọn Đới Hồng Phi được ích cực lớn, thực lực chinh thể đều được đề cao, cũng để cho hắn rơi vào tầm thường.

Tuy rằng trong lòng Ngô Khánh Vân không cam lòng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra biểu tình cao hứng nói: “Vây chúc mừng Đới đại ca.”

“Ha ha, tiểu Ngô cậu thế nào? Thu hoạch không tồi chứ.” Đới Hồng Phi cười ha ha hỏi thăm.

“Ừm, cũng được!” Trong lòng Ngô Khánh Vân phải nói là hận a, đây là sáng loáng loáng giảm lên vết thương của hắn. Đương nhiên hắn cũng không dám nói ra lời thật, chỉ có thể ứng phó mơ hồ qua chuyện.

“Đồng phó đội tới rồi. . .” Không biết ai hô một câu, liền phát hiện Đồng Hạo Triết đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đới Hồng Phi xông lên đầu tiên hỏi: “Đột phá cấp ba rồi?”

Đồng Hạo Triết lộ ra nụ cười, gật gật đầu.

“Quá tốt rồi!” Tin tức này khiến cho mọi người hưng phấn lên, tất cả mọi người hiểu rõ chuyện này đại biểu điều gì. Ở thời điểm phần lớn vẫn là cấp một làm chủ lực, cấp hai xưng hùng, tiểu đội của bọn họ đã có được hai cường giả cấp ba, đây là một loại uy hiếp, để cho những tổ chức rục rịch quanh thân không dám có bất kỳ ý nghĩ nào nữa.

Lúc này, tiếng ùng ục đới bụng truyền tới. Mọi người nhìn qua, lại phát hiện Ngô Khánh Vân đỏ cả mặt có chút ngượng ngùng.

“Tôi tương đới dễ đới bụng.” Ngô Khánh Vân suy yếu nói một câu không được tính là lời giải thích. Được rồi, cứ để cho bọn họ trò chuyện tiếp như thế nữa, hẳn sẽ thành thành viên chết đới đầu tiên của tiểu đội.

Mọi người cười to, không nói chuyện phiếm nữa, nhất tề giết đến nhà ăn chuẩn bị an ủi dạ dày của bản thân một chút để chúc mừng.

Trần Cảnh Văn đứng ở chỗ góc chết của đường nhìn về mặt trầm tư nhìn bóng lưng của mọi người, Chân Nhất Long bên cạnh yên lặng đứng ở một bên.

Trần Cảnh Văn đột nhiên quay đầu hỏi: “Thực sự rất đới sao?”

Chân Nhất Long cười cười: “Có lẽ tổ chức thân thể của mỗi người có chút không giống nhau, có một số người đích xác rất dễ đới.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Trần Cảnh Văn lóe một chút, khóe miệng mang theo một tia ý cười, dường như đã phát hiện món đồ chơi hay nào đó.

Chân Nhất Long hơi hơi thở dài một hơi trong lòng, nên làm anh đều đã làm. . . Chuyện khác, xem xem sau đi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nụ Cười, Vậ Mà Bị Cấm Đoán Rồi!

Tiêu Tử Lăng tắm sạch sẽ bản thân xong, nhìn nhìn ngoài cửa sổ đã tối đen một mảnh, ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ treo tường, thời gian đã gần kề tám giờ, thời gian cơm tối còn chưa qua.

“Quá tốt rồi!” Tiêu Tử Lăng không hề chần chừ liền xông ra ngoài. Cậu phải đến nhà ăn ăn sạch phần cơm thuộc về cậu, tuyệt đối không thể lãng phí.

Có lẽ xông quá nhanh, Tiêu Tử Lăng mới ra khỏi thông đạo thì trước mặt đã đứng phải một người.

Tiêu Tử Lăng thấy đột nhiên xuất hiện bóng người, muốn cấp tốc dừng lại, nhưng cậu quên đi năng tốc độ của cậu còn chưa có khôi phục, căn bản không có biện pháp khống chế thân thể của chính mình, vì vậy cậu giương nanh múa vuốt hô to: “Tránh mau a!”

Người nọ không có phản ứng lại, dường như bị dọa đến mức đứng thẳng bất động, để cho Tiêu Tử Lăng vừa vịn dụng phải.

Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy mũi nặng nề đánh lên trên một tấm sắt, sự đau đớn này lập tức khiến cho cậu nức nở chảy nước mắt.

“Đau đau đau. . .” Tiêu Tử Lăng bưng mũi của mình nức nở, hai mắt đầm lệ mờ lung nhìn đầu sở gậy nên trước mắt.

“Vì sao mỗi lần cậu đều xông đến cứ như muốn đầu thai?” Trong thanh âm thanh lãnh mang theo bất mãn, đối với loại hành vi ấu tả này của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên thực sự nhìn không nổi.

“Sở ca, ăn cơm. . . sắp kết thúc.” Câu trả lời của Tiêu Tử Lăng trong sự lo lắng mang theo ủy khuất, nếu không phải sắp đến thời gian, cậu đâu cần chạy vội như thế a.

Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên nhíu nhíu đầu mày, anh hỏi: “Chẳng lẽ không ai thông tri cho cậu thời gian cơm tối đêm nay kéo dài đến mười giờ?”

Thấy trên mặt Tiêu Tử Lăng một mảnh mờ mịt, Sở Chích Thiên biết hỏi cũng như không, khẳng định tên nhóc này không biết chuyện này, bằng không sẽ không vội như thế.

Ngón trỏ tay phải anh nâng nâng cổ tay áo trái, khoe miệng dẫn ra một tia ý lạnh như có như không, thoát nhìn tổ hậu cần phải được tận tình chỉnh đốn một chút. Sở Chích Thiên rất tức giận, không ngờ tới vậy mà cũng dám lãnh đạm người của anh.

Tiêu Tử Lăng bên cạnh cuối cùng cũng nhịn xuống được đau nhức ở mũi, dùng sức day day, cậu bất mãn nói: “Sở ca, ban này vì sao anh không tránh a.” Dựa theo năng lực của Sở Chích Thiên, thế nào có thể không né được, rõ ràng là cố ý.

“Hừ, không cho cậu một giáo huấn, cậu sẽ không biết sửa.” Câu trả lời của Sở Chích Thiên chứng thực điểm ấy.

Tiêu Tử Lăng bi ai a, chẳng lẽ đại ca không phải nên bảo hộ đàn em sao? Vì rằng đại ca của cậu luôn đả kích cậu chứ? Sở Chích Thiên tuyệt đối là một phúc hắc, bụng dạ gà con, vô sỉ đáng hận. . .

Thấy biểu tình phong phú của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên không nghĩ cũng biết khẳng định tên nhóc này đang bôi nhọ mình, anh tức giận cốc đầu Tiêu Tử Lăng một cái: “Biểu tình của cậu. . . Về sau kéo căng một chút cho tôi.” Nói xong liền cất bước đi phía trước, không đi quá hai bước lại quay đầu lại nghiêm túc giao phó một câu, “Còn có, trước mặt người khác không cho phép cười loạn.”

Ách? Ý tứ chi mô? Tiêu Tử Lăng bị lời nói của Sở Chích Thiên làm cho mê mang, chẳng lẽ đi theo Sở Chích Thiên làm đàn em của anh ta, biểu tình cũng phải giống anh ta? Tiêu Tử Lăng quần quýt, vốn cậu là một người thích cười, thế này không phải làm khó người sao. . .

“Sở ca, Sở ca. . . Anh nói rõ ràng a, vì sao không cho em cười? Đây là tự do của em a!” Tiêu Tử Lăng đuổi theo, vì quyền tự do bộ mặt của cậu, nhất định phải nói rõ ràng với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên lãnh nhần đảo qua, thanh âm kháng nghị của Tiêu Tử Lăng nhất thời nhỏ xuống: “Sở ca, không cười rất khó chịu.”

“Chẳng lẽ cậu không biết nụ cười của cậu tiết lộ quá nhiều tin tức, nếu như không thay đổi, không thích hợp đi theo bên cạnh tôi.” Lời nói của Sở Chích Thiên rất thẳng.

Tâm tình Tiêu Tử Lăng suy sụp, cúi đầu không nói.

“Thế nào, cậu không muốn theo tôi.” Sở Chích Thiên thấy cậu như vậy, tâm tình rất không tốt.

Tiêu Tử Lăng lắc lắc đầu, ngẩng đầu vẽ mặt quần quýt khổ não: “Em đang suy nghĩ, về sau có phải nên cười cho đủ ở trong mơ trước hay không, bằng không rất khó khống chế một ngày đều không cười a.”

“Ngốc!” Sở Chích Thiên thực hoài nghi cậu có phải đầu heo hay không, anh rõ ràng nói chính là trước mặt người khác, không có nghĩa là cậu

không thể cười ở trước mặt anh a. Anh ngửa tay lần nữa cốc đầu một cái.
“Thời điểm chỉ có tôi với cậu, mặc cậu cười đủ.”

Nghe nói như thế, Tiêu Tử Lăng cười, là cực ngọt cực ngọt, lão mẹ lúc còn sống từng nói qua, nụ cười này có thể khiến cho người ta đào tim đào phổi ra mà sung.

Vì vậy, liền thấy Sở Chích Thiên cấp tốc quay đầu đi, nhanh hơn một bước đi vào nhà ăn.

Tiêu Tử Lăng phía sau đắc ý: Mợ nó! Cho anh hạn chế tôi cười. . .

Trong nhà ăn hết thấy đội viên đều có mặt, thấy Sở Chích Thiên đi vào, không hẹn mà cùng đứng dậy hô: “Sở đội trưởng!”

Sở Chích Thiên gật gật đầu, tỏ ý mọi người tiếp tục, nhóm đội viên lúc này mới ngồi xuống tiếp tục ăn.

Mà Tiêu Tử Lăng khi mọi người cùng hô Sở đội trưởng, liền nhanh chóng dừng lại ở cửa, trong lòng lặng lẽ đếm ba trăm, mới lặng lẽ đi vào nhà ăn.

Người của tiểu đội thấy Tiêu Tử Lăng đến, chỉ giương mắt nhìn nhìn, không có biểu tình dư thừa nào. Tiêu Tử Lăng âm thầm thấy may mắn, may mắn ban nãy cười một chút như vậy, để cho Sở Chích Thiên đi đầu, bằng không hai người đồng thời đi vào. . . Nhịn không được run run một cái, tình cảnh đó quá bị người ghen ghét, may mắn tránh được một kiếp.

Tiêu Tử Lăng vừa mới lấy xong phần cơm nước của mình, đang khi muốn tìm vị trí ngồi, Đồng Hạo Triết ở bên kia la lớn: “Tiểu Lăng, bên này, mau tới đây!”

Tiêu Tử Lăng giương mắt nhìn lên, trong lòng phải nói là hận a, Đồng phó đội, anh là cố ý, khẳng định là cố ý.

Hóa ra Đồng Hạo Triết ngồi cùng với Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn, tam đại đầu sỏ của tiểu đội đều tề tụ.

Nếu có thể, Tiêu Tử Lăng thật hy vọng mình không nghe thấy tiếng gọi đó, ngồi cùng ba người này, rõ ràng là bị đặt trên lửa nướng a! Về mặt đội viên xung quanh hâm mộ, hử? Trong mắt hai nữ kia đều là sát khí, xem ra thực là khiến người ghen ghét.

Hóa ra Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải cũng ở chỗ này, thấy Đồng Hạo Triết gọi Tiêu Tử Lăng qua, trong lòng đổ kị hận đủ loại a, đường nhìn nhìn về phía Tiêu Tử Lăng không chút nào hữu hảo.

Dường như cảm thụ được sự chần chừ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên ngẩng đầu, một cái lãnh nhãn cảnh cáo quét qua.

Lần này Tiêu Tử Lăng nào dám suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lon ton chạy qua, chuẩn bị đỡ dành lão đại của cậu.

“Sở ca, khỏe! Trần phó đội, khỏe! Đồng phó đội, khỏe!” Tiêu Tử Lăng chào hỏi với mấy vị đại lão, lúc này mới ngồi xuống.

Mợ nó, vì sao chỗ trống vẫn là chỗ ngồi bên người Sở Chích Thiên chứ? Tiêu Tử Lăng nhớ lại mỗi lần cậu rơi vào cảnh 囧 này, đều là Đồng Hạo Triết làm, cái tên này mặt ngoài một bộ người hiền lành, trên thực tế tuyệt đối là một phúc hắc.

Trần Cảnh Văn nghe thấy tiếng vấn an của Tiêu Tử Lăng, gật gật đầu mỉm cười nói: “Nghe Nhất Long nói, thân thể của cậu đã phục hồi rất tốt, tình hình hiện tại thế nào?”

Tiêu Tử Lăng ngại ngừng cười đáp: “Có thể chạy có thể nhảy, không có vấn đề gì, còn có, mắt phải cũng khỏi rồi.”

Khụ khụ! Đồng Hạo Triết mạnh ho khan, vì lời nói của Tiêu Tử Lăng mà chấn kinh.

Đũa trong tay Sở Chích Thiên dừng lại, kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng bên người, dường như cũng vô cùng kinh ngạc đối với tin tức này.

Trần Cảnh Văn thì há to miệng, cả người kinh ngạc đến ngây người, tin tức này quá mức bất ngờ, Trần Cảnh Văn yêu nghiệt cũng không có biện pháp tiếp tục duy trì hình tượng quý công tử văn nhã của anh nữa, trực tiếp biến thành một con ngỗng ngốc.

“Rốt cuộc là thế nào?” Đồng Hạo Triết kích động hỏi. Phải biết rằng mắt phải Tiêu Tử Lăng mù, là việc Đồng Hạo Triết bứt rứt nhất. Hiện tại phát hiện được chuyển cơ nào có chuyện không hưng phấn.

Cảm kích nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên, lời Tiêu Tử Lăng mang vẻ may mắn nói: “May nhờ viên tinh hạch cấp ba mà Sở ca cho em, sau khi em thử hấp thu, phát hiện mắt phải có khả năng phục hồi. . . Vì vậy mấy ngày nay vẫn luôn tu luyện, bất quá buổi tối ngày hôm nay khi tĩnh lại đột nhiên phát hiện mắt phải của em đã thấy được, không biết có phải đã tới thời điểm hay không!”

Đồng Hạo Triết như nhớ tới cái gì, bưng bình nói: “Chỉ sợ là công lao của một ngày hai đêm này, thoát nhìn năng lượng tinh thuần nồng đậm lần này để cho mắt phải của Tiểu Lăng khôi phục thị lực, thật sự là quá tốt, như vậy dị năng tốc độ có hi vọng chứ?” Đồng Hạo Triết mong đợi nhìn Tiêu Tử Lăng, hy vọng có thể nghe thấy tin tức tốt, nếu như dị năng tốc độ cũng có thể phục hồi, Đồng Hạo Triết đã có thể triệt để buông xuống cái bao quần áo bứt rứt kia rồi.

Tiêu Tử Lăng không phụ kỳ vọng gật gật đầu: “Tuy rằng trước mắt còn chưa khôi phục, nhưng tình hình cũng đang chuyển biến tốt, cũng không

biết lúc nào có thể phục hồi triệt để.” Nói xong hài lòng cười, vui sướng vì dị năng mất mà sắp có lại được.

Sở Chích Thiên tán dương vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng: “Không tồi, tiếp tục nỗ lực lên, không nên lãng phí tinh hạch tôi đưa cho cậu a!”

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Tử Lăng tinh nghịch làm một cái chào theo nghi thức quân đội, biểu thị tuyệt đối không cô phụ sự kỳ vọng của lão đại.

Trần Cảnh Văn mỉm cười nhìn chăm chú vào một màn này, đối với việc mất phải Tiêu Tử Lăng có thể khôi phục thị lực, dị năng cũng có hy vọng, anh rất cao hứng. Chẳng qua. . . Một mặt sầu lo nhanh chóng lóe qua trong mắt anh.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bỏ Mặc? Đấu Kế Nhau Từ Đầu Đến Cuối!

“Tức chết ta rồi, tên Tiêu Tử Lăng đó chỉ biết giả đáng yêu bán manh, vì sao người của tiểu đội đều thích nó?” Trương Ngải Ngải trở lại gian phòng oán hận ngồi ở trên giường, vẫn còn cảm giận bất bình vì một màn trong nhà ăn.

Giang Khinh Ngữ theo sau thấy kiểu cách như thế của Trương Ngải Ngải nhìn không được nhú mày, tuy rằng cô thấy trong lòng cũng không cao hứng, nhưng cô hiểu rõ địa vị của các cô ở trong tiểu đội căn bản không thể so bằng Tiêu Tử Lăng, rõ ràng Tiêu Tử Lăng đã chiếm được sự yêu thích của tam đại đầu sỏ, lúc này chỉ có thể giao hảo với cậu ta, về sau hẵng từ từ mưu tính.

Giang Khinh Ngữ cảm thấy cô dung hợp với thân thể này càng ngày càng tốt, cách làm với tư duy của bản tôn vốn dĩ vậy mà cũng đã dung hợp vào. Hiện tại hành vi cử chỉ của cô không còn lỗ mãng như khi vừa tới nữa, bắt đầu học biết tùy mặt gửi lời, học biết nhẫn nại.

“Cho dù không thích cũng phải chịu đựng, chúng ta còn phải lập được quan hệ tốt với cậu ta.” Giang Khinh Ngữ nhắc nhở Trương Ngải Ngải mục đích của các cô.

“Em chỉ nhìn không quen, Sở ca thế nào sẽ thu người như vậy ở bên cạnh?” Trương Ngải Ngải không cách nào lý giải, tên nhóc đó đứng ở bên người Sở Chích Thiên, thấy thế nào cũng quái dị thế ấy, hoàn toàn phá hư khí phách của Sở Chích Thiên.

“Có lẽ có nguyên nhân chúng ta không biết!” Giang Khinh Ngữ nói một lời đánh trúng chân tướng, nếu không phải nguyên nhân đặc thù đó, khi Sở Chích Thiên tuyển người thì sẽ là người đầu tiên đánh rớt Tiêu Tử Lăng.

“Thực đáng tiếc, nếu chúng ta có thể ngồi cùng bọn họ thì tốt rồi.” Mặt Trương Ngải Ngải bốc lên tim hồng tựa lên trên giường, hận không thể lúc đó là cô ngồi ở đó.

Sẽ, một ngày nào đó, bên người Sở Chích Thiên sẽ chỉ có ta! Bên cạnh tam đại đầu sỏ tất sẽ có vị trí của ta! Giang Khinh Ngữ âm thầm xiết chặt nắm tay, động viên cho chính mình. Cô không tin sự xuyên việt của bản thân là tới để đi ngang qua, cô khẳng định sẽ giống như lịch sử đã phát sinh, có được tâm của Sở Chích Thiên, từng bước một trở thành phượng hoàng bay lượn phía chân trời, quyền khuynh thiên hạ.

Nghĩ tới những điều này Giang Khinh Ngữ nhìn về mặt ước mơ, khó nén tâm ái mộ của Trương Ngải Ngải, trong lòng lại càng không thích, bất quá cô còn chưa thể từ bỏ cô ta như vậy được, dù sao năng lực tiên đoán thực sự quá nghịch thiên. Tin tưởng không bao lâu sau Trương Ngải Ngải sẽ được trọng dụng, mà giai đoạn đầu mình còn cần dựa vào Trương Ngải Ngải để đứng vững gót chân. Xem ra mình nhất định phải nhắc nhở cô ta một chút, miễn cho cô ta mất đi sự tín nhiệm trong đội mà ảnh hưởng đến kế hoạch của mình.

“Tiểu Ngải, lần này em làm sai rồi.” Giang Khinh Ngữ thận trọng nhắc nhở. Cách làm đêm nay của Trương Ngải Ngải thực sự quá lỗ mãng, rất dễ khiến cho bản thân cái được không bù đắp đủ cái mất.

“Em đã gõ cửa, chẳng qua không ai trả lời, không thể trách em.” Trương Ngải Ngải có chút chột dạ, nhưng vẫn lớn tiếng biện giải.

“Mệnh lệnh mà Trần phó đội cho là nhất định phải thông tri đến mỗi một đội viên!” Đường nhìn bức người của Giang Khinh Ngữ nhìn chăm chăm

Trương Ngải Ngải, nếu Trương Ngải Ngải vẫn liều chết không chịu thừa nhận sai lầm, cô nhất định phải một lần nữa suy nghĩ lại kế hoạch, cô không thể đem hy vọng ký thác trên một người không có tư duy.

Trương Ngải Ngải có thể sống sót ở mặt thế, phải cảm tạ trực giác của cô, cô rất dễ có thể cảm thụ được sự vui buồn giận hờn của người mà cô dựa vào, cô từng hoài nghi đây là năng lực thức tỉnh của cô, chẳng qua loại năng lực này chỉ phục vụ cho sự lựa chọn đầu tiên của cô, trừ phi người đó chết đi mới có thể lựa chọn người tiếp theo, mà Trương Ngải Ngải ngay từ đầu ở lần diệt vong này, đã lựa chọn Giang Khinh Ngữ.

Trương Ngải Ngải rõ ràng cảm thụ được lửa giận ẩn tàng của Giang Khinh Ngữ, cùng với một loại dục vọng muốn từ bỏ, cô sốt ruột, thật vất vả mới dỗ dành được Giang Khinh Ngữ, thế nào có thể vì một tên nhóc con mà ảnh hưởng đại kế của cô chứ.

Cô nhanh chóng cười nói: “Giang tỷ tỷ, chị yên tâm, em chỉ cầu nhàu ở trước mặt chị, về phần mệnh lệnh của Trần phó đội, vạn nhất chuyện bại lộ, em sẽ nhận sai. Tha em lần này đi, lần sau sẽ không bao giờ nữa, Giang tỷ tỷ, có được không a?!” Dứt lời kéo tay Giang Khinh Ngữ lắc lắc, trên mặt một bộ cầu xin tha thứ, mắt to tròn tròn tròn đáng thương nhìn cô.

Trên mặt Giang Khinh Ngữ hòa hoãn đi rất nhiều, nhưng không đồng ý sự chủ trương của Trương Ngải Ngải: “Không được, chuyện này, em nhất định phải lập tức thừa nhận sai lầm với Trần phó đội.”

“A? Có thể không đi hay không?” Trương Ngải Ngải có chút không tình nguyện, lần đi này, khẳng định sẽ lưu lại ấn tượng xấu ở chỗ Trần phó đội. Cô có chút hoài nghi có phải Giang Khinh Ngữ thừa cơ để bại hoại hình tượng của cô hay không, để thể hiện ra sự ưu tú của cô ta? Trong lòng âm thầm cảnh giác lên, cũng không thể bị Giang Khinh Ngữ bán đi, năng lực thủ đoạn của nữ nhân này siêu nhất lưu, bằng không cũng không có khả năng cười được đến sau cùng.

“Tùy em, bất quá chị không cho rằng em có thể giấu diếm được Trần phó đội, chờ Trần phó đội tìm em hỏi, còn không bằng chủ động nhận sai, có lẽ có thể tránh được một kiếp.” Giang Khinh Ngữ lạnh lùng thốt, bản thân đã tận tình tận nghĩa, có nghe hay không tất cả tùy Trương Ngải Ngải.

Trương Ngải Ngải lo nghĩ, phát hiện Giang Khinh Ngữ nói không sai, cô có chút hối hận hành vi lỗ mãng của bản thân, cho dù không quen nhìn Tiêu Tử Lăng, muốn chinh cậu ta cũng không thể lưu lại chứng cứ rõ ràng như vậy.

“Đã biết.” Trương Ngải Ngải hữu khí vô lực tựa lên bên kia đáp.

----- phân cách tuyến vô sỉ -----

Trần Cảnh Văn ngồi trong thư phòng, loay hoay bật lửa tinh xảo trong tay, trầm mặc nhìn Trương Ngải Ngải cúi đầu, vẻ mặt tự trách, còn rút lệ thành khăn nhận lỗi trước mắt.

Ánh mắt sắc bén đến mức dường như có thể nhìn thấu nhân tâm của Trần Cảnh Văn khiến cho trong lòng Trương Ngải Ngải có chút thấp thỏm, không biết lần hành vi này của cô có giấu diếm được Trần Cảnh Văn hay không, ngón cái với ngón trỏ tay trái của cô lần nữa vô ý thức ma sát.

Bật lửa gõ nhẹ mặt bàn mấy cái, Trần Cảnh Văn nhàn nhạt nói: “Đã biết, lần sau không thể sơ sẩy như thế, cô trở về đi.”

Lời này vừa ra, tâm buột chặt của Trương Ngải Ngải rốt cục cũng thả lỏng xuống, cô mạnh ngẩng đầu, nước mắt chưa lau khô còn treo ở trên mặt, một mặt nụ cười an tâm theo đến: “Cảm tạ, Trần phó đội!” Sau đó cúi một cái cung thật sâu, lúc này mới lui ra.

Chân Nhất Long vẫn luôn làm phong nền mặt không biểu cảm bên cạnh lúc này nhin không được nhú mày: “Trần phó đội, cứ cho xong như vậy?” Phải biết rằng vì chuyện này, Trần Cảnh Văn đã bị Sở Chích Thiên nhắc

nhở một câu, điều này đối với Trần Cảnh Văn mọi chuyện đều truy cầu sự hoàn mỹ mà nói là sự nhục nhã vô cùng, vốn anh cho rằng Trần Cảnh Văn sẽ hung hăng xử trí chính lý tố hậu cần một phen, không ngờ tới lại gió êm sóng lặng như thế.

“Còn có thể thế nào? Đều đã chủ động nhận sai, còn không thả cho người ta một con ngựa sao?” Trần Cảnh Văn day day bờ vai đau nhức, ngày hôm nay vẫn luôn thống kê vật tư, cả người đều ngồi ngốc rồi.

Vẻ mặt Chân Nhất Long bày rõ cậu đừng lừa người, đã biết anh tuyệt đối không tin Trần Cảnh Văn thực sự có lòng tốt như vậy.

Trần Cảnh Văn cũng không muốn gạt tâm phúc từ nhỏ đã theo anh này, anh trào phúng cười: “Nữ nhân đó bày ra bộ dáng đáng thương thì cho rằng có thể lừa gạt được tôi? Nhất thời đã quên. . . Cái cố đó mà cô ta cũng dám nói! Tôi ngược lại muốn xem một chút động tác kế tiếp của cô ta, hy vọng không nên ngu xuẩn như vậy, không công lãng phí cơ hội tôi cho cô ta.”

“Bỏ mặc? Có thể có bất lợi đối với Tiêu Lăng hay không?” Chân Nhất Long có chút lo lắng, anh vẫn rất thích tên nhóc Tiêu Tử Lăng đó.

Khinh bỉ liếc nhìn Chân Nhất Long một cái, Trần Cảnh Văn hừ lạnh một tiếng nói: “Tiêu Tử Lăng, không đơn giản như anh tưởng tượng đâu. Ngoại trừ Sở ca, cậu ta là người duy nhất khiến cho tôi mê mang khó hiểu.”

Chân Nhất Long cười cười không trả lời, anh cũng không thể nói là do chính bản thân Trần Cảnh Văn nghĩ quá phức tạp, vì vậy nhìn cái gì cũng phức tạp.

“Còn có, chẳng lẽ anh không cảm thấy Sở ca. . . quá coi trọng đối với Tiêu Tử Lăng!” Trần Cảnh Văn lần đầu tiên tiết lộ sự lo lắng của anh ở trước mặt tâm phúc của anh.

Chân Nhất Long nghĩ nghĩ mới hồi đáp: “Là rất coi trọng, bất quá Tiểu Lăng là ân nhân cứu mạng của Sở ca, Sở ca coi trọng rất bình thường, cậu không cần lo lắng quá nhiều.”

“Hy vọng như thế. . .” Tuy rằng Chân Nhất Long ở một bên khuyên, Trần Cảnh Văn vẫn cau mày không cách nào yên tâm, anh chung quy cảm thấy có chút không ổn, nhưng nói không nên lời được nguyên cố.

“Thôi đi, không nói chuyện này nữa. Nhất Long, tư liệu anh đã thu thập được rồi chưa? . . .” Trần Cảnh Văn không có biện pháp tìm được đáp án chỉ có thể vứt phần lo lắng đó ra sau đầu, bắt đầu tiếp tục công tác kế tiếp.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tử Vong, Còn Có Một Bầu Nhiệt Huyết!

Tuy rằng mắt phải của Tiêu Tử Lăng đã hồi phục thị lực, nhưng do dị năng tốc độ với di chứng tiêu hao của hai chân còn chưa hoàn toàn khôi phục, vì vậy Sở Chích Thiên tuyệt không để cho cậu đi theo hành động.

Cứ như vậy lại qua rất nhiều ngày, Tiêu Tử Lăng ngoại trừ tu luyện vẫn là tu luyện, cảm thấy trạng thái của bản thân càng ngày càng tốt, thân thể cường hóa do Thanh Tâm Thuật đột phá tầng thứ hai với luyện thể mang đến, cậu cũng đã hoàn toàn nắm giữ được. Tiêu Tử Lăng biết không thể tiếp tục như vậy nữa, không có thể nghiệm thực chiến, tu luyện tốt thể nào cũng là giả.

Giữa lúc cậu quyết định đêm nay tìm Sở Chích Thiên xin chiến, chợt nghe thấy ngoài cửa hỗn loạn một mảnh, dường như xảy ra sự kiện lớn nào đó.

Vội vã mở cửa đi ra ngoài, chợt nghe thấy chỗ đại sảnh dưới lầu truyền đến tiếng khóc rống tê tâm liệt phế.

“A Kỳ, con kêu mẹ phải sống thế nào a. . .”

“Ba ba, ba ba thức dậy ôm con đi. . .”

“Ông xã, anh tỉnh lại a! Vì sao anh nhẫn tâm bỏ lại em như vậy. . .”

Theo từng tiếng kêu gào khóc bi thương này, Tiêu Tử Lăng đã đi tới chỗ thang lầu, thì thấy trong đại sảnh tầng dưới cùng, có ba khối thi thể bọc vải

trắng nằm ở nơi đó, người nhà bên cạnh gào khóc thương tâm muốn chết.

Một đứa bé gái trên dưới ba bốn tuổi, đang bàng hoàng đầy mặt kéo tay của một thi thể trong đó, kêu ba ba thức dậy ôm bé. Một màn này, trực tiếp đánh trúng Tiêu Tử Lăng, cậu cảm thấy trong lòng đau xót, viền mắt nhất thời đã ươn ướt.

Trương Ngải Ngải bên cạnh bé gái cố nén nước mắt, muốn ôm cô bé đi, thế nhưng cô gái nhỏ dường như biết vừa rời đi thì sẽ không nhìn thấy được ba ba nữa, vậy mà liều mạng giãy dụa, hai tay liều mạng túm lấy tay ba ba cô bé, không chịu buông ra, trong miệng còn hét lớn: “Người xấu, người xấu, ba ba cứu con.”

Trương Ngải Ngải nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Lúc này, Trần Cảnh Văn lao tâm lao lực vì xử lý việc này mở miệng: “Thôi đi, để cho cô bé ở lại chỗ này.”

Chân Nhất Long kiểm tra tỉ mỉ tình hình thi thể, về lại bên cạnh Trần Cảnh Văn, lắc lắc đầu: “Toàn thân ba cỗ thi thể đều là vết thương, có vết cắn của loại sinh vật họ nhà khuyển lưu lại. Bất quá nguyên nhân chết chân chính là nơi yếu hại bị đâm, một người là trái tim, một người là ót, còn có một người là trán, đều là một kích mất mạng.”

“Đội viên đồng đội khác nói như thế nào?” Trần Cảnh Văn thấp giọng hỏi thăm.

“Ba người bọn họ là cùng nhau hành động, phụ trách thanh lý một chỗ nhà cũ bên cạnh tiệm hạt giống khu Đồng Tề, đội viên khác chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm của ba người, chờ bọn họ chạy đến, trong đại viện ngoại trừ thi thể của ba người thì cái gì cũng không thấy. Vì tình huống bất minh, xâm nhập điều tra sợ rằng sẽ có nguy hiểm. Vì vậy đội trưởng của tiểu đội quyết định từ bỏ tiếp tục nhiệm vụ, mang theo thi thể liền lui trở về.” Giang Khinh Ngữ bên kia lão luyện trình bày nội dung cô hiểu rõ.

Trần Cảnh Văn khẽ gật đầu: “Xử lý không tồi, loại tình huống này đích xác không thể tiếp tục. Lần này đội trưởng dẫn đội là ai?”

“Ngô Khánh Vân!” Giang Khinh Ngữ hồi đáp.

Trần Cảnh Văn phất tay một chút, tỏ ý bản thân đã biết. Giang Khinh Ngữ thấy thế tuyệt không lưu lại, mà lặng lẽ rời đi. Trong nháy mắt rời đi, cô hung hăng ngắt năm tay của cô một phen. Cuối cùng cũng lộ được một chút mặt ở trước mặt Trần Cảnh Văn, tin tưởng Trần Cảnh Văn có thể thấy được năng lực của cô.

“Tiểu Giang, vẫn có chút năng lực.” Chân Nhất Long nhìn bóng lưng rời đi của Giang Khinh Ngữ, khẳng định sự nỗ lực của cô.

“Còn phải xem xem lại!” Trần Cảnh Văn nói có chút có lệ, lúc này anh không có tâm tình suy nghĩ những việc nhỏ này.

“Bất quá tôi nhớ nhiệm vụ lần này là thu thập hạt giống, bọn họ đến nhà cũ làm gì?” Trần Cảnh Văn nghi hoặc.

“Việc này tôi có biết, hạt giống trong tiệm hạt giống biến mất toàn bộ, mà nhóm đội viên kiểm tra vết tích, tựa hồ là bị chuyển tới trong mấy nơi nhà cũ xung quanh, vì vậy bọn họ mới tách ra đi vào kiểm tra. Chẳng qua không ngờ tới. . .” Chân Nhất Long thở dài một hơi thật sâu, người định không bằng trời định, lúc đó bọn họ thế nào sẽ ngờ đến căn nhà cũ kia vậy mà có sự tồn tại khủng bố như vậy.

Đầu đầu niết niết mi tâm, Trần Cảnh Văn chỉ có thể buông xuống việc truy tra chân tướng trước, ngược lại suy nghĩ nên giải quyết tốt vấn đề hậu quả như thế nào. Bước đầu tiên đương nhiên phải xử lý người nhà của ba vị đội viên đó, đây là lần đầu tiên tiểu đội xuất hiện tổn thất tử vong, nhất định phải an bài thích đáng, bằng không rất dễ khiến cho nhân tâm tiểu đội bất ổn, bởi vì ai cũng không biết người chết tiếp theo sẽ là ai, nếu chuyện sau

khi qua đời không được bảo chứng, tin tưởng khẳng định đội viên sẽ ly tâm.

“Anh nói, những người đó nên an bài thế nào?” Trần Cảnh Văn có chút chần chừ bất định, quay đầu hỏi thăm Chân Nhất Long.

“Gia nhập tổ hậu cần, trở thành đội viên chính thức.” Chân Nhất Long không hề nghĩ ngợi trực tiếp trả lời.

“Đều là một số người không có thực lực a.” Trần Cảnh Văn nhìn những người trước mắt đó, không phải đứa trẻ ba tuổi, thì là lão thái lục tuần, nếu không thì là nữ nhân nhu nhược, những người đó gia nhập tổ hậu cần trở thành đội viên chính thức. . . Trần Cảnh Văn nhin không được lần nữa nhú mày, tổ hậu cần trong lý tưởng của anh phải là chiến sĩ toàn năng, những người này gia nhập, rõ ràng không hợp với lý tưởng của anh.

Chân Nhất Long thấy Trần Cảnh Văn chần chừ thì thở dài một hơi trong lòng, Trần Cảnh Văn cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức lý trí, nói trắng ra thì là không có tâm đồng tình, vĩnh viễn dùng một trái tim mưu tính để đối đãi mỗi chuyện, không cách nào lý giải được tình cảm của những người thường như bọn họ.

“Nếu không, thì làm giống như Đồng phó đội, phân tiểu đội.” Không đành lòng thấy Trần Cảnh Văn quẩn quýt về điều này, Chân Nhất Long nhắc nhở một câu.

Tổ của Đồng Hạo Triết gần đây có không ít đội viên mới gia nhập, mỗi lần hành động vì dễ dàng cho chỉ huy, đều sẽ tạm thời chia làm mấy tiểu đội, việc lựa chọn đội trưởng của tiểu đội rất kỳ lạ, là chơi đoán số xác định. . . Đây cũng coi như là một trong những kỳ cảnh của tổ chiến đấu.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời này ánh mắt sáng ngời, anh đã biết nên làm như thế nào.

Tiêu Tử Lăng nắm quyền đi xuống lầu, thấp giọng hỏi thăm một đội viên duy trì trật tự trong đó, biết đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra đội của Ngô Khánh Vân nhận được nhiệm vụ, chín người đi tiêm hạt giống khu Đồng Tề thu thập hạt giống, vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay, không ngờ tới sau cùng sẽ là kết cục như vậy.

Nhìn những người nhà khóc rống kia, Tiêu Tử Lăng nhin không được lần nữa xiết chặt nắm tay, đây là mạng thế, thế giới máu tanh mà tử vong là quy luật chính yếu. Sự cường đại của tiểu đội Sở Chích Thiên gần như khiến cho Tiêu Tử Lăng quên đi điều này, chẳng qua cuối cùng tử vong vẫn tìm tới cửa.

Bầu không khí trầm trọng ép tới mức Tiêu Tử Lăng thở không nổi, Tiêu Tử Lăng không thể không đi ra. Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Ngô Khánh Vân ngồi trên bãi cỏ khô vàng, vẻ mặt lạnh lùng ngửa đầu nhìn bầu trời, ánh mặt trời nghiêng hướng tây phiếm tia sáng mờ mờ, khiến cho mặt của hắn cũng có chút mơ hồ bất minh.

Tiêu Tử Lăng đến làm bình tĩnh Ngô Khánh Vân, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại quay lại tiếp tục động tác ban nãy.

“Kỳ thực, đây là việc không có cách nào dự liệu.” Khi Tiêu Tử Lăng giãi bày có nên cứ như vậy rời đi hay không, sau cùng vẫn cảm thấy lưu lại một câu tương đối tốt, cậu không muốn làm quá rõ, để cho mọi người nhận thấy được cậu căn bản không vừa mắt Ngô Khánh Vân.

“Tôi biết.” Ngô Khánh Vân trầm mặc nửa ngày, mới vút lại những lời này.

Tiêu Tử Lăng trầm mặc, cái gì gọi là nói không ăn ý nửa câu cũng nhiều, cậu với Ngô Khánh Vân chính là vậy.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng thực sự rất muốn tiến lên, trực tiếp trào phúng một câu, người làm bộ làm tịch bày ra một bộ biểu tình hối hận cho ai xem? Có thời gian rảnh này còn không bằng bắt đầu chuẩn bị báo thù như thế nào đi.

Tiêu Tử Lăng tin tưởng Sở Chích Thiên khẳng định sẽ ra mặt kiểm tra chỗ nhà cũ kia, anh sẽ không để cho đội viên của anh hi sinh uổng công. Đây là phong cách của Sở Chích Thiên, cũng là điểm khiến cho mọi người tâm phục.

Tiêu Tử Lăng không muốn tiếp tục ở nơi đây nói mát với người đối trá này nữa, cậu quyết định đi tìm Sở Chích Thiên, nói cho Sở Chích Thiên cậu nhất định phải đi theo!

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng tuyệt không quen thuộc với ba người mất đi (ba người đó đều là sau này mới gia nhập, cậu vẫn luôn dưỡng thương còn chưa có cơ hội quen biết những đội viên mới đó), nhưng chỉ nhìn bé gái đã không còn nơi nương tựa kia, Tiêu Tử Lăng cũng không cách nào không đếm xỉa đến.

Tuy rằng lăn lộn qua mười năm mạt thế, nhưng không biết sao tâm của cậu vẫn chưa chết đi, vẫn còn có một bầu nhiệt huyết!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hung Thủ? Đến Tột Cùng Là Cái Gì?

Sáng sớm, mặt trời lờ mờ vừa mới nhô lên nơi đường chân trời, một tiểu đội mười người liền xuất hiện nơi đất trống trước cửa tiệm hạt giống khu Đồng Tề.

Hai người Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn đang kiên trì chờ đợi kết quả mà thành viên tiểu đội đi điều tra. Lần này bởi vì có thứ không biết xuất hiện, thì không thể thiếu Trần Cảnh Văn tri thức uyên bác, vì vậy Đồng Hạo Triết chỉ có thể tọa trấn đại bản doanh.

Cửa nhà cũ mở rộng, đại viện bên trong vừa nhìn là thấy hết. Nơi góc tường có một cây tùng cứng cáp hữu lực trở ngại bước chân, cây chuối tây rơi rụng lá khô, dây trường xuân héo rũ chỉ còn lại dây mây rậm rạp bò đầy bức tường có chút niên đại, tường có mấy chỗ đã đổ nát chịu không nổi, lộ ra mấy lỗ thủng, rõ ràng có thể thấy được gạch màu than chì.

Mà bắt mắt nhất chính là vết máu đỏ nâu đã khô có thể thấy được khắp nơi trên mặt đất, Tiêu Tử Lăng đứng ở cửa đều có thể ngửi thấy được mùi máu tươi nồng đậm.

Người của tiểu đội là hôm kia chết ở nơi đây, theo lý mùi máu tươi hẳn sẽ rất nhạt, thoát nhìn mấy ngày nay, nơi đây có không ít người chết.

Tiêu Tử Lăng âm thầm cảnh giác lên, nơi đây đã bẻ cánh không ít người thức tỉnh, không biết trong những người đó có trên cấp hai hay không đây? Tiêu Tử Lăng biết rõ năng lực của bản thân trước mắt tương đương với

người thức tỉnh cấp hai. Cậu cẩn thận thận trọng không tiến vào nhà cũ, mà dẫn theo hai đội viên đi theo cậu lui trở lại.

Tiêu Tử Lăng đi đến bên người Sở Chích Thiên, thấp giọng nói: “Sở ca, Trần phó đội, trong viện nồng đậm mùi máu tươi, sợ rằng mấy ngày nay người chết ở chỗ này không phải số ít. Bởi vì tình huống bất minh, em không dẫn đội đi vào điều tra.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu, liền kêu Tiêu Tử Lăng đứng ở một bên chờ người khác trở về.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời nói của Tiêu Tử Lăng biểu tình có chút ngưng trọng: “Xem ra sân viện này là một cái bẫy. . .”

Rất nhanh, Chân Nhất Long mang theo hai đội viên cũng đã trở về, anh lắc lắc đầu với Sở Chích Thiên cùng Trần Cảnh Văn, biểu thị chỗ anh không có chút thu hoạch.

Đới Hồng Phi dẫn dắt một đội viên trở về sau cùng, trên mặt anh mang theo một tia vui sướng nói: “Sở ca, Trần phó đội, hạt giống trong tiệm đích xác đều đã không còn thấy, bất quá tôi kiểm tra tỉ mỉ nhà kho, ngược lại để cho tôi phát hiện được một số nơi dị thường, bất quá Sở ca với Trần phó đội phải tự mình đi xem xem, xem có phải hữu dụng hay không.”

Trần Cảnh Văn nghe vậy giương mắt nhìn Sở Chích Thiên, chờ đợi quyết định của anh.

Sở Chích Thiên gật gật đầu nói: “Có dị thường là tốt rồi, chúng ta cùng đi xem xem.”

Nói xong liền mang theo mọi người đi thẳng đến nhà kho của tiệm hạt giống.

Trong nhà kho, Đới Hồng Phi chỉ vào một lỗ động nhỏ lớn cỡ miệng bát sâu không thấy đáy ở trong góc nói: “Sở ca, Trần phó đội, mấy cậu xem nơi này có lỗ này, còn có nơi đây, nơi đây.” Đới Hồng Phi đi mấy góc, chỉ ra cho mọi người phát hiện của anh.

Trần Cảnh Văn đột nhiên đánh một cái búng tay, trong miệng nói nhỏ một tiếng: “Thủy Long Thuần!”

Theo một tiếng này, một tầng dòng nước có thể thấy được cấp tốc quần lấy toàn thân Trần Cảnh Văn, Trần Cảnh Văn làm xong công tác phòng bị lúc này mới cẩn thận tới gần, chậm rãi vươn một tay sờ cửa lỗ.

Tiếp theo lại quát khê một tiếng: “Thủy Long Bạo!” Chỉ thấy bàn tay sờ cửa lỗ của Trần Cảnh Văn đột nhiên bao trùm lấy cửa lỗ, bọn Tiêu Tử Lăng chỉ nghe thấy một dòng nước cấp tốc nhảy vào trong lỗ, do dòng nước dồn dập, cho dù che lại cửa lỗ, vẫn có vài cột nước từ trong khe ngón tay Trần Cảnh Văn bắn mạnh ra, xông đến trên người Trần Cảnh Văn, lại bị thủy thuần trên người anh cản lại.

Thời gian đại khái qua ba phút, Trần Cảnh Văn mới dời tay đi, ngoại trừ những giọt nước bắn tung tóe ra, nhìn vào trong lỗ vẫn là sâu không thấy đáy, dường như những dòng nước ban nãy là hư huyền, không tồn tại.

“Cảnh Văn, cậu nhường ra chút!” Sở Chích Thiên thấy thế lập tức nói.

Trần Cảnh Văn nhanh chóng tránh ra, một tiếng “Điện Vũ”, theo sát mà đến là một đạo thiểm điện bay múa bay ra từ ngón tay Sở Chích Thiên, trực tiếp chui vào trong lỗ.

Hồi lâu, vẫn không có bất kỳ phản ứng gì!

Đới Hồng Phi gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ chỉ là hang chuột?”

“Không phải!” Trần Cảnh Văn nói như đinh đóng cột, “Cửa lỗ không có bất kỳ cọng lông nào, không có vết cào, vì vậy không phải các loại động vật như chuột, cửa lỗ cũng không ướm át trơn bóng, tuy rằng rất sâu cũng rất khô ráo, thoát nhìn cửa lỗ là dạng hình tròn, nhưng thận trọng nhận rõ có thể thấy được có góc có cạnh, đồng thời chất đất thô ráp, vì vậy bài trừ động vật loại bò sát.”

“Vậy đến tận cùng lỗ này là cái gì làm ra?” Đới Hồng Phi mê mang, động vật có thể đào lỗ đều đã bị bài trừ, vậy còn có thứ gì có thể đào lỗ? Hơn nữa còn đào lỗ sâu như vậy?

Chân Nhất Long biết trước mắt cửa lỗ không có gì nguy hiểm, liền trực tiếp ngồi xổm xuống bắt đầu nghiên cứu, anh lấy ra từ trong lòng một tấm giấy, cẩn thận so sánh với cửa lỗ, rất nhanh anh quay đầu lại lớn tiếng nói: “Tôi nghĩ tôi đã tìm được hung thủ chân chính giết hại đội viên của chúng ta.”

Lời nói của Chân Nhất Long khiến cho tinh thần của mọi người rung lên, nhất tề nhìn chăm chú vào anh chờ đợi giải thích nghi hoặc.

“Hình dạng cửa lỗ hoàn toàn nhất trí với vết thương ở bộ vị yếu hại của ba đội viên của chúng ta.” Chân Nhất Long một bên nói một bên lật tờ giấy trắng trong tay ra cho mọi người xem, chỉ thấy trên tờ giấy trắng miêu tả rõ ràng ba đồ án hình tròn kích cỡ không đồng nhất.

“Đây là do tôi dựa theo vết thương vẽ lại, ngoại trừ kích cỡ có chút khác biệt, còn lại góc cạnh hoàn toàn phù hợp.” Chân Nhất Long chỉ vào ba đồ án kia nói tiếp.

Mọi người thận trọng so sánh đối chiếu, quả thế.

“Như vậy xem ra, đó khẳng định là một loại sinh vật.” Trần Cảnh Văn cau mày, tuy rằng tìm ra một chút đầu mối, nhưng vẫn sương mù dày đặc

nặng nề, trong những sinh vật đã được biết không có thứ cùng loại với thứ này.

Mọi người lần nữa rơi vào khốn cảnh tư duy, mỗi người quẩn quýt vụn phần.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng vừa nhìn thấy cửa lỗ kia, trong lòng đã ần ần hoài nghi là thứ đó. Lại nghe thấy lời nói của Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long, cậu càng thêm xác định không sai.

Chỗ khủng bố ở trung hậu kỳ của ngày diệt vong -- vương giả của loài thực vật tiến hóa, có được dự vọng ăn thịt, công kích có thể kéo dài vô hạn có mặt khắp nơi -- thực vật loại dây mây.

Mà cây thực vật loại dây mây tiến hóa thành công đó, khả nghi nhất chính là dây trường xuân dường như đã héo rũ bò đầy tường trong nhà cũ.

Tiêu Tử Lăng không đành lòng nhìn mọi người vì thế mà hao tổn tinh thần, cậu cúi đầu trầm tư theo một chút, đột nhiên ai nha một tiếng, trên mặt có một loại biểu tình đốn ngộ.

Mọi người bị tiếng kinh hô của Tiêu Tử Lăng làm bừng tỉnh, nhất tề quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng vội vã nói: “Sở ca, Trần phó đội, em nghe nói mấy ngày hôm trước, phát hiện động vật tiến hóa? Nghe nói cũng có dị năng.”

Sở Chích Thiên gật đầu nói: “Không sai, là một con chó săn canh kho hàng, không ngờ tới đã tiến hóa, có thể phun ra hỏa diễm. Bất quá, con chó săn đó khôi phục hung tính của dã thú, có ý thức công kích cường liệt đối với nhân loại, vì an toàn, tôi đã xử lý rồi.”

Tiêu Tử Lăng đột nhiên cười dí dỏm: “Nếu động vật có thể tiến hóa, như vậy có phải thực vật cũng có thể hay không a? Em hoài nghi cửa lỗ này là

do thực vật tiến hóa lưu lại, cũng chỉ có thực vật mới cảm thấy hứng thú với hạt giống đều cùng là thực vật. Bất quá đây chỉ là phỏng đoán nhất thời của em, không biết đáng tin hay không.”

Lời nói của Tiêu Tử Lăng mở rộng không gian suy tư của mọi người, Trần Cảnh Văn biểu thị khẳng định đầu tiên: “Tiêu Lăng nói không sai, đường nhìn của chúng ta không thể chỉ giới hạn trong tang thi với động vật, có lẽ thực vật cũng là kẻ địch của chúng ta.”

Biểu tình Sở Chích Thiên trầm trọng, anh hiểu rõ chuyện này đại biểu điều gì, điều kiện sinh tồn của nhân loại lại càng thêm gian khổ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cấp Bổng! Dây Trường Xuân Trong Đại Viện!

Trần Cảnh Văn bởi vì lời nói của Tiêu Tử Lăng, lại nghiêm túc kiểm tra hình dạng của mấy lỗ động, rất nhanh anh đã có suy đoán mới: “Sở ca, nếu suy đoán của Tiểu Lăng chính xác, chế tạo mấy lỗ động này có thể là thực vật loại dây mây, anh xem, hình dạng như gai nhô xung quanh đây, rất giống cành lá của thực vật dây mây lưu lại, hơn nữa ban nãy tôi không chú ý, nơi đây còn có một cây gai lông rất nhỏ.” Nói xong, anh rút ra từ trên vách lỗ một cây gai nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, thị lực của Trần Cảnh Văn tuyệt đối sánh ngang được với mắt ưng.

Sở Chích Thiên gật gật đầu, thập phần tán thành dự đoán của Trần Cảnh Văn.

“Vậy chỉ cần tra tìm khu quanh đây có thực vật dây mây hay không là được.” Chân Nhất Long thở dài một hơi, có phương hướng tra tìm thì làm dễ hơn nhiều.

“A!” Một đội viên đi theo Tiêu Tử Lăng từng kiểm tra nhà cũ la hoảng lên, không đợi mọi người hỏi thăm, hắn đã lớn tiếng nói: “Trong đại viện của nhà cũ kia có một dây trường xuân rất lớn.”

Sở Chích Thiên nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, chờ đợi sự xác nhận của cậu.

Tiêu Tử Lăng gật nặng đầu, biểu thị đội viên đó nói không sai.

“Quá tốt rồi, cuối cùng cũng tìm được nó.” Đới Hồng Phi xoa tay chuẩn bị làm lớn một trận, mấy ngày nay anh rất nghẹn khuất, ngày hôm qua khi thanh lý kho hàng ở trung tâm hậu cần, vậy mà bị đội của Lưu Thiệu Long giấu ngầm cười nhạo một phen, nói bọn họ chẳng qua chỉ được như vậy mà thôi, chết người vậy mà tìm không được hung thủ, lúc đó thực chộc tức anh.

“Phải cẩn thận, nếu dây trường xuân đó thực sự là hung thủ, nó vừa biết nguy trang vừa biết thiết trí cạm bẫy, khẳng định đã khai mở linh trí, sợ rằng rất khó đối phó.” Tâm tình của Trần Cảnh Văn tuyệt không nhẹ nhõm như Đới Hồng Phi, vẻ mặt anh nghiêm túc phân phó.

“Ừm, mọi người phải cẩn thận một chút.” Sở Chích Thiên làm đội trưởng phi thường đồng ý cái nhìn của Trần Cảnh Văn.

Mọi người chạy tới cửa nhà cũ, từ cửa thấy dây trường xuân chiếm gần như đầy tường vây của đại viện, trong lòng nhin không được có chút thấp thỏm.

“Sở ca, không biết dây trường xuân này là cấp mấy, nghìn vạn lần không nên là cấp bốn a!” Tiêu Tử Lăng ở một bên chấp tay lạy một cái về phía không trung, trong miệng lầm bầm hy vọng vận khí của mọi người không nên kém như vậy. Tuy rằng có khoang nhiệt huyết, nhưng nhất định phải thành lập trong phạm vi an toàn, nếu nguy hiểm vượt qua năng lực thừa nhận của bản thân cậu, Tiêu Tử Lăng không nói hai lời khẳng định sẽ biến ngay.

Sở Chích Thiên thấy cử động này của Tiêu Tử Lăng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chăm chăm một cái, tên nhóc không nên thân này. May mắn Đồng Hạo Triết không ở đây, bằng không khẳng định sẽ lại bị cậu ta chế nhạo một phen, Sở Chích Thiên vậy mà cũng bắt đầu cảm thấy may mắn.

“Trực tiếp đi vào?” Đối mặt chiến đấu, Trần Cảnh Văn không có cách, chỉ có thể nhìn Sở Chích Thiên, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

“Hong Phi, hủy đi tường vây này cho tôi.” Sở Chích Thiên quay đầu nói với Đối Hồng Phi, đường nhìn từ cửa đi vào quá hẹp, rất dễ bị đánh lén, tuy rằng Sở Chích Thiên tự tin có thể tránh thoát, nhưng người dẫn đi lần này tương đối nhiều, vì vậy anh lựa chọn cách làm an toàn nhất, triệt để mở rộng đường nhìn, phòng ngừa khả năng đánh lén.

“Được ngay!” Về mặt Đối Hồng Phi hưng phấn nắm bóp hai tay, anh rút ra năm đoạn đoản côn buộc ở sau lưng, nhanh chóng lắp ráp lại, rất nhanh một cây côn sắt dài gần ba mét xuất hiện, thân côn u ám lóe tia sáng đặc biệt.

“Thuỳnh” một tiếng rung mạnh, bụi trên mặt đất vì thế mà bay vung lên, hóa ra Đối Hồng Phi đặt một đầu côn sắt lên trên mặt đất nên xảy ra một màn này.

Tiêu Tử Lăng âm thầm liú lười, côn sắt này nặng bao nhiêu cân a?

Dường như nhìn ra được nghi vấn của mọi người, Đối Hồng Phi cười nói: “500 cân mà thôi, không tính là quá nặng.” (500 cân = 250kg)

Đây là khoe khoang trắng chợn chợn a, Tiêu Tử Lăng đổ kị nhìn Đối Hồng Phi. Đây là người thức tỉnh lực lượng, qua cấp hai, lực lượng của hai tay sẽ tăng trưởng gấp mấy lần.

Lúc này, chỉ thấy một tay Đối Hồng Phi cầm một đầu côn sắt, trong miệng quát to: “Đất Rung Núi Chuyển!”

Chỉ thấy côn sắt bị Đối Hồng Phi hung hăng quăng lên, liều mạng đập lên mặt đất cách tường vây ước chừng trên dưới ba mét.

Một tiếng cực đại vang lên, mặt đất rung động mãnh liệt, khiến cho đội viên không có chuẩn bị nhiều bị đánh bay đi, Tiêu Tử Lăng là một trong số đó. . . Không đợi Tiêu Tử Lăng làm ra phản ứng, một bàn tay to đã nhanh chóng tóm cậu lại. Là Sở Chích Thiên, anh thấy Tiêu Tử Lăng bị đánh bay, không hề nghĩ ngợi trực tiếp đưa tay.

Không nói đến người ngã ngựa đổ phía sau, một kích này của Đới Hồng Phi, vậy mà khiến cho mặt đất cuồn cuộn lên, tuôn về phía chỗ tường vây kia, tường vây đổ nát như thế nào có thể ngăn cản được loại lực lượng này, ào rào rào một trận tiếng vang, tường vây sập toàn bộ, lộ ra toàn cảnh của đại viện.

Tay phải Sở Chích Thiên dùng sức vung hai cái, xua tan bụi bặm tung bay. Trước mắt phế tích một mảnh, trong phế tích có vài cọng dây mây của dây trường xuân bị đè ở phía dưới, cũng có mấy cọng lộ ở bên ngoài, đón gió lay động. Hết thảy những điều này là bình thường cỡ nào, dường như đang nói cho bọn Sở Chích Thiên, suy đoán của bọn họ là sai lầm.

Một đội viên của tiểu đội nhện không được thất vọng nói: “Thoạt nhìn chúng ta đã đoán sai.”

Trần Cảnh Văn lại lắc đầu, sắc mặt anh ngưng trọng nói: “Không, vừa vặn là chúng ta đã đoán đúng.”

A? Mọi người hiếu kỳ nhìn về phía Trần Cảnh Văn, chờ mong anh giải thích nghi hoặc.

Trần Cảnh Văn cười khố: “Nếu thực sự chỉ là dây trường xuân bình thường, dây mây đã héo rũ, khi tường vây sập toàn diện, thế nào có thể sẽ không gãy? Mọi người nhìn xem, hiện tại trong mắt chúng ta, những cành dây mây này lại có cọng nào bị gãy?”

Trần Cảnh Văn thoáng nhắc nhở, mọi người thế nào còn có thể nhìn không ra được vấn đề nữa chứ. Không đợi Sở Chích Thiên mệnh lệnh, tất

cả mọi người đã làm xong chuẩn bị chiến đấu.

“Vậy hiện tại làm sao giờ?” Đới Hồng Phi đứng ở phía trước nhất hỏi.

“Ừm, trước tiên đập những cành đó, xem có phải có phản ứng hay không.” Sở Chích Thiên không có làm bừa, vẫn thăm dò là chính.

Sở Chích Thiên vừa dứt lời, Đới Hồng Phi hai lời cũng chưa nói đã trực tiếp quăng lên côn sắt hung hăng đập về phía một cành cây lộ ở bên ngoài trong đó.

Lại là một trận nổ đécc tai, lần này Tiêu Tử Lăng đã có chuẩn bị, tuy rằng mặt đất vẫn rung động lợi hại, nhưng vẫn đứng vững được gót chân.

“Chít!” Một tiếng rít kịch liệt chói tai đâm vào màng tai, khiến cho Tiêu Tử Lăng đầu thoáng choáng mắt thoáng hoa.

“Màn Điện!” Theo một tiếng này, một đạo lá chắn do điện quang cấu thành chắn trước mặt mọi người. Lúc này đường nhìn của Tiêu Tử Lăng mới thanh minh lại.

“Chát!” một tiếng giòn vang, một sợi dây mây to bằng cánh tay người trưởng thành giã lên trên Màn Điện, lại cấp tốc bắn về. Nếu không phải do Sở Chích Thiên đúng lúc dùng Màn Điện ngăn trở, chỉ sợ lần này sẽ khiến cho tiểu đội bị giảm quân số.

Dây trường xuân một kích chưa thành biết bản thân đã bị nhìn thấu, không còn cần thiết nguy trang nữa. Vì vậy, trên mặt đất của đại viện cấp tốc dâng lên 5 cọng dây mây phẩm chất đồng dạng, đang giương nanh múa vuốt tìm kiếm cơ hội công kích, lại bởi vì sự tồn tại của Màn Điện mà khiến cho nó sợ ném chuột vỡ òa.

Trần Cảnh Văn nhìn con quái vật chưa thấy bản thể trước mắt, đầu mi nhăn gắt gao: “Sở ca, thứ này rất nhanh nhạy, vậy mà biết che giấu bản thể,

nếu tìm không ra được bản thể, cho dù chúng ta chém hết thảy cành nhánh xúc tu của nó, cũng không làm nên được chuyện gì.”

“Ừm, nhất định phải nhanh chóng tìm được bản thể, bằng không chúng ta đều sẽ nguy hiểm.” Ngữ khí Sở Chích Thiên dồn dập phân phó. Tên đó vừa lộ diện, Sở Chích Thiên đã biết mọi chuyện khó làm rồi, chết hay chết dở thế nào bị miệng quạ đen của Tiêu Tử Lăng nói trúng rồi, cảm thụ được sự áp bách của đẳng cấp anh biết rõ con quái vật trước mắt này đã tới cấp bốn.

Sở Chích Thiên rất hối hận, quyết định về sau mang Tiêu Tử Lăng đi ra thì kiên quyết không cho phép cậu nói chuyện!

Tiêu Tử Lăng không biết, chính bởi vì ngay từ đầu nhiều lời, cậu bị cấm chỉ lại nhiều thêm một mục, nếu biết sẽ có kết quả này, trước khi cậu muốn nói, cậu khẳng định sẽ ấn cái miệng của mình lại trước.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kịch Chiến, Quyết Đấu Che Trời Lấp Đất!

Năng lượng của Màn Điện duy trì thời gian khoảng chừng một phút đồng hồ rồi biến mất, thân ảnh của mọi người hiện ra rõ ràng trước mặt dây trường xuân biến dị, không còn trở ngại nào nữa.

Dây trường xuân biến dị thấy thứ giết đau nó đã không còn, sáu sợi dây mây không chần chừ nữa, trực tiếp đánh tới phía mọi người. Nó rất có trí tuệ, không có lựa chọn Sở Chích Thiên mạnh nhất, mà là thẳng đến sáu người nó cho rằng thực lực yếu kém.

Tiêu Tử Lăng bởi vì đứng ở bên người Sở Chích Thiên, vì vậy lần công kích này dây trường xuân biến dị vòng qua cậu.

Năm đội viên mới tới cùng với Chân Nhất Long là đối tượng lần công kích này của dây trường xuân biến dị.

“Vàng Sáng!” Chân Nhất Long không chút hoang mang, hai tay chấp lại, một vòng sáng hình tròn xuất hiện từ trên người anh, cũng khuếch tán ra tựa như sóng điện. Tuy rằng năng lực công kích của anh thuộc về phần tử áp đáy ở trong tiểu đội, thế nhưng năng lực phòng ngự của anh có thể đứng hàng top ba ở trong tiểu đội, làm một nhân viên trị liệu, bảo vệ tốt bản thân chẳng khác nào bảo hộ được mọi người.

Một dây mây đụng ngay chính diện tia sáng tỏa ra đó, dây mây trực tiếp bị kiên định bắn ngược lại, tia sáng tỏa ra chỉ vãn vẹo một chút, một lần công kích mạnh hữu lực đã được Chân Nhất Long dễ dàng hóa giải.

Năm đội viên mới, một người biến dị tốc độ, hai người biến dị lực lượng, một người dị năng hệ thổ, một người dị năng hệ đặc thù.

Người dị năng hệ đặc thù kêu Tào Dương, 22 tuổi, là một sinh viên, sự ứng đối của anh là nhẹ nhàng nhất, khi dây mây đánh tới thì thân thể nhất thời hóa thành một đoàn sương đen, phân tán xung quanh, dây mây mãnh lực kích trên mặt đất anh đứng, vụn đất vấy ra xung quanh, lưu lại trên mặt đất một vết roi thật sâu. Lúc này, bên người Trần Cảnh Văn, sương đen tứ tán tập trung lại bên này ngưng kết thành thực thể, Tào Dương cứ như vậy xuất hiện.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy, kinh ngạc há to miệng, hóa ra trên đời này còn có dị năng như vậy a. Đừng trách Tiêu Tử Lăng kiến thức hạn hẹp, cho dù đã lăn lộn qua 10 năm ở mặt thế, nhưng thật đúng là chưa từng thấy qua loại dị năng kỳ lạ như thế này. Đương nhiên điều này có quan hệ tới địa vị của cậu, thế giới mà vật hy sinh lăn lộn, tiếp xúc cũng chỉ có vật hy sinh, như loại thuộc về hệ đặc thù này. . . Căn bản không có khả năng xuất hiện ở thế giới tầng dưới chót.

Người biến dị tốc độ kia kêu Từ Tường Hoa, 25 tuổi, anh ứng biến xem như tương đối nhẹ nhàng, trực tiếp dựa vào tốc độ liền né qua, hai người biến dị lực lượng một người kêu là La Lập Hồng, 26 tuổi, một người kêu là Dư Nghị Vĩ, 22 tuổi, bọn họ không có lựa chọn nào khác chỉ có thể cố kháng, giờ lên vũ khí trong tay liền trực tiếp nghênh đón dây mây đánh tới.

Hai tiếng va chạm kịch liệt, dây mây bị cản lại, nhưng hai người lại đồng thời bay ngược đi, ở giữa không trung, máu tươi trong miệng không cách nào khống chế phun ra.

Người dị năng hệ thổ kêu Đường Gia Anh, đại thúc 36 tuổi, anh ứng đối cũng không nhẹ nhàng, tuy rằng dựng lên tường đất dày cản trở sự công kích của dây mây, nhưng không có thủ đoạn phản kích khác, chỉ có thể bị động mặc dây mây kia công kích tường đất nhiều lần đến lúc tiêu hao năng

lượng dị năng của anh. Mỗi lần công kích đến tường đất, anh liền cảm thấy trái tim bị va chạm mãnh liệt một lần, một luồng vị tanh xông thẳng lên mũi. Anh là người ổn trọng biết tường đất cầm cự không được bao lâu nữa, nhưng không chút kinh hoảng, anh biết đội trưởng của bọn họ sẽ không đứng nhìn bàng quan.

Quả nhiên, sáu đạo thiểm điện gần như đồng thời giáng lâm, lần lượt đánh tới phía sáu cọng dây mây.

“Chít!” Lần nữa vang lên tiếng rít chói tai kích thích, sáu cọng dây mây kịch liệt quay cuồng run rẩy trên mặt đất, dường như sáu đạo thiểm điện kia khiến cho nó thập phần thống khổ.

Trần Cảnh Văn nhắc nhở: “Sở ca, dường như thiểm điện của anh có sự thương tổn gia thành đối với thực vật biến dị.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu, công kích trong tay tuyệt không dừng lại, từng đạo từng đạo thiểm điện nhanh chóng đánh lên dây mây trên mặt đất. Một bên nói với Tiêu Tử Lăng bên người: “Tiểu Lăng, để cho người trọng thương cấp tốc rời khỏi nơi đây, để cho Nhất Long đi trị liệu, Từ Tường Hoa đi theo bảo vệ.”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng gật đầu nói được, chạy đến phía sau cùng Chân Nhất Long còn có Từ Tường Hoa nâng La Lập Hồng cùng Dư Nghị Vĩ trọng thương nằm trên mặt đất rút khỏi chiến trường.

Thấy Tiêu Tử Lăng mang theo đội viên trọng thương rời đi, Sở Chích Thiên không còn cố kỵ nữa, khai hỏa toàn bộ mã lực, thiểm điện cứ trút xuống như không sợ hao năng lượng, trực tiếp giật sáu cọng dây mây thành sáu cọng than đen.

Rắc rắc sáu tiếng giòn vang, sáu cọng dây mây trực tiếp gãy, nện lên trên mặt đất trực tiếp vỡ thành bột phấn.

Lần bị thương này khiến cho bản thể dây trường xuân đau cực, nó phát ra một tiếng kêu thảm liệt, khiến cho đầu năm người ở lại choáng mất liệt, cả người mê mang.

Sở Chích Thiên cấp ba đỉnh cấp khôi phục thần trí nhanh nhất, chỉ trong lúc búng ngón tay, cho dù chút thời gian này, anh cũng đã cảm thấy được dưới đất chấn động mãnh liệt lên.

“Không tốt!” Sở Chích Thiên kinh hãi, anh trực tiếp giậm chân, điện lưu khổng lồ trên người theo một cước này, toàn bộ tiết vào mặt đất. Thế nhưng rung động chỉ dừng lại một lúc ngắn, liền tiếp tục quay cuồng lên.

Nhưng chính một lúc như thế, Đới Hồng Phi với Trần Cảnh Văn lại đứng lúc thanh tỉnh lại, bọn họ lập tức cảm thụ được mặt đất đã xuất hiện thứ gì đó, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp liền dùng ra tuyệt chiêu của mình, đánh về phía mặt đất, mà bản thân thì mượn lực bắn ngược đó bay vọt hướng lên không, đương nhiên không quên thuận tay mang theo Tào Dương cùng Đường Gia Anh bên người bay lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy mặt đất đột nhiên phun lên vô số cành nhánh, trên mỗi cành có gai nhọn rậm rạp đáng sợ, trên gai nhọn có vô số lỗ nhỏ, vừa nhìn đã biết là dùng để hút máu, có thể thấy được nếu bị mấy thứ đó cuốn lấy, không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Tình hình thập phần nguy cấp, giữa lúc Trần Cảnh Văn cùng Đới Hồng Phi chuẩn bị liều đấu một phen, một tiếng quát lảng lẹ đột nhiên giáng lâm: “Thiên La Địa Võng!”

Sở Chích Thiên trực tiếp dùng ra kỹ năng hệ lôi điện cường đại nhất của anh, vô số điện quang bao trùm lấy toàn bộ đại viện, chặn đứng vô số cành nhánh mà dây trường xuân biến dị bắn ra bạo liệt từ dưới nền đất.

Đới Hồng Phi bay ngược ở giữa không trung lòng còn sợ hãi nhìn những cành nhánh đáng sợ bị điện hồ quang bao phủ, bất quá anh rất nhanh đã

phản ứng lại, trực tiếp hô: “Phắc, mới thoát ly nguy hiểm, lại đối mặt tuyệt cảnh. . . Rớt xuống thì trực tiếp bị giết chết rồi. Làm sao giờ?”

Trần Cảnh Văn vẫn rất bình tĩnh: “Thực sự rớt xuống, Sở ca sẽ triệt kỹ năng này, giết không chết được anh.”

Được rồi, bởi vì là người thức tỉnh, có năng lực dừng lại trên không nhất định, vì vậy mà có một hồi trò chuyện lúc này.

Lúc này Đường Gia Anh với Tào Dương cũng tỉnh lại, đối mặt đại viện bị vô số điện hồ quang bao phủ phía dưới, hai người cũng nhìn không được sắc mặt đại biến, ngã xuống thì khẳng định sẽ chết vĩnh viễn.

“Nghĩ biện pháp dừng để cho chúng ta rơi xuống, hoặc rời khỏi phạm vi điện hồ quang này.” Trần Cảnh Văn nhanh chóng phân phó, có thể không rơi xuống thì không nên rơi xuống, dù sao thời gian điện hồ quang tồn tại càng dài thì sự thương tổn đối với dây trường xuân biến dị lại càng lớn, Trần Cảnh Văn không muốn thấy Sở Chích Thiên tiêu hao toàn bộ năng lượng hệ lõi điện thi triển đại chiêu này lại bởi vì bọn họ mà từ bỏ, đây chính là một loại lãng phí đáng thẹn, Trần Cảnh Văn hoàn mỹ không cách nào chấp nhận.

Tào Dương lo lắng nói: “Đăng cấp dị năng của tôi quá thấp, chỉ có thể mang một người chạy!” Anh mới cấp một nên năng lực phụ trợ thực sự quá ít.

Đường Gia Anh cắn răng nói: “Tôi thử xem!”

“Thỗ La Môn!” Theo tiếng này, phía dưới mọi người, một bức tường đất rộng bốn mét, độ dày trên dưới một mét đột ngột mọc lên từ mặt đất, trực tiếp nâng bốn người lên tới độ cao hơn mười mét, mới dừng lại.

“Khụ khụ!” Sắc mặt Đường Gia Anh tái nhợt, trong miệng khụ ra hai ngụm máu tươi, thoát nhìn sử dụng chiêu này khiến cho dị năng của anh

tiêu hao, nội tạng bị thương. Bất quá, vẫn đáng giá, dù sao hiện tại bọn họ tạm thời đã thoát ly nguy hiểm.

“Kỹ năng này, tôi chỉ có thể duy trì được một phút đồng hồ.” Đường Gia Anh cấp bách nói.

“Thời gian đó đủ rồi, kế tiếp xem tôi.” Tào Dương vừa dứt lời, trực tiếp liền hóa thành sương đen, mang theo Trần Cảnh Văn bay ra khỏi đại viện, đáp xuống ngoài phạm vi của điện hồ quang.

Tiếp theo là Đới Hồng Phi, sau cùng mới là người vận dụng tường đất, trong nháy mắt khi Tào Dương mang theo Đường Gia Anh bay ra, tường đất trực tiếp nổ tung, đổ xuống, hóa thành cùn đất.

Mà Tiêu Tử Lăng ở xa xa đột nhiên nghe thấy tiếng quát lăng lệ của Sở Chích Thiên, sau đó liền thấy trong đại viện có vô số điện quang nổ bắn ra, đã biết Sở Chích Thiên sử dụng đại chiêu, cậu rất rõ ràng sau khi Sở Chích Thiên sử dụng chiêu này, năng lượng hệ lôi điện sẽ bị tiêu hao sạch sẽ, tuy rằng còn có dị năng không gian, nhưng đối mặt công kích che trời lấp đất, anh ta có thể tránh qua được sao? Hơn nữa khi năng lượng của một hệ tiêu hao sạch sẽ, vẫn sẽ làm cho Sở Chích Thiên mệt mỏi chịu không nổi, tựa như một người chậm chạp. . .

Tiêu Tử Lăng càng nghĩ càng lo lắng, cũng chờ không được nữa, cậu quay đầu nói với Chân Nhất Long: “Nhất Long ca, em đi qua xem tình hình.”

Chân Nhất Long nghe thấy động tĩnh bên kia lớn như vậy, cũng rất lo lắng, nếu không phải trong tay còn có người bị thương, anh cũng nhịn không được muốn đến xem, nghe thấy Tiêu Tử Lăng nói như vậy, vội vã gật đầu nói: “Được, em đi đi, nơi này có anh với Tử Tường Hoa là được rồi.”

Nghe thấy câu đáp lời của Chân Nhất Long, Tiêu Tử Lăng cũng không quay đầu lại trực tiếp chạy đi về phía đại viện!

Nhìn Tiêu Tử Lăng biến mất trong nháy mắt, Chân Nhất Long nghi hoặc, không phải tên nhóc này mất đi dị năng tốc độ rồi sao? Sao lại chạy nhanh như vậy?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Giám Định, Sơ Lộ Tài Năng!

Tiêu Tử Lăng chạy tới đại viện, bốn người Trần Cảnh Văn vừa vặn thoát ly khỏi phạm vi điện hồ quang. Đới Hồng Phi đỡ Đường Gia Anh, thấy Tiêu Tử Lăng đi tới vội hỏi: “Nhất Long ở chỗ nào?”

Tiêu Tử Lăng chỉ về phương hướng của Chân Nhất Long nói: “Ở bên kia, hiện tại tình hình thế nào?”

Về mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng nhìn bên trong đại viện, có chút không xác định nói: “Sở ca đang chiến đấu với dây trường xuân biến dị, chúng ta căn bản chen tay vào không được trận chiến đấu này.”

Che trời chống lại lấp đất, đều là va chạm phạm vi lớn, khiến cho bọn họ thích hợp tác chiến đơn binh chỉ có thể không biết làm gì, không cách nào hạ thủ.

Trần Cảnh Văn biết hiện tại chỉ có thể chờ đợi, anh quay đầu phân phó: “Hồng Phi đại ca, phiền anh mang Đường Gia Anh với Tào Dương đến chỗ Chân Nhất Long trước, nơi đây quá nguy hiểm.”

Đới Hồng Phi nhìn thoáng qua Tào Dương, thấy sắc mặt cậu ta xám trắng, biết liên tục dẫn người ban này khiến cho cậu ta gánh vác không nhẹ, không cách nào tiếp tục chiến đấu, vội vàng gật đầu nói: “Được, tôi đưa bọn họ qua trước, lập tức sẽ quay lại.” Nói xong liền một tay tóm một người, chạy đi phía phương hướng Chân Nhất Long.

Trần Cảnh Văn sau khi Đới Hồng Phi rời khỏi đã đem lực chú ý tập trung ở chỗ đại viện, không dám phân tâm, anh nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần điện hồ quang có xu thế yếu đi, liền xông vào yểm hộ Sở Chích Thiên suy yếu.

Tiêu Tử Lăng đối mặt đại viện bị điện hồ quang che kín toàn bộ, lặng lẽ mở ra Linh Nhân, tình cảnh trong đại viện hiện ra rõ ràng ở trước mặt cậu.

Chỉ thấy trên mặt đất có vô số cành nhánh đột ngột mọc lên từ mặt đất điên cuồng đánh về phía Sở Chích Thiên, sau đó bị thiểm điện che trời của Sở Chích Thiên giật cháy khô héo, sau cùng hóa thành một bãi tro tàn. Có lẽ dây trường xuân hiểu rõ lùi bước thì sẽ không còn cơ hội ăn tươi nuốt sống đối thủ cường đại này nữa, vì vậy nó nhịn xuống sự đau nhức toàn tâm đó, vẫn dùng năng lực sinh sôi nảy nở vô cùng của nó thúc sinh vô số cành nhánh lần nữa cuồn cuộn mà đến, muốn tiêu hao sạch những điện lực kia.

Cứ va chạm tiêu hao qua lại như vậy, thì phải xem bên trong ai chống không nổi trước.

Dù sao kém một cấp, tuy nói Sở Chích Thiên là song hệ cấp ba, thực lực gần với cấp bốn, nhưng dù sao không phải là cấp bốn chân chính, ở trên nội tình vẫn kém hơn một đoạn, vì vậy rất nhanh điện lực che trời của Sở Chích Thiên từ từ yếu bớt. Hiện tượng này khiến cho dây trường xuân cấp bốn hưng phấn, cành nhánh mọc lên như nấm liên miên không ngừng vững chắc mà ra từ trong đất, nhao nhao tuôn về phía con mồi mang cho nó đau đớn vô biên, nó hiện tại thậm muốn nhanh chóng hút sạch con mồi đáng hận đó, biến thành chất dinh dưỡng của nó.

Sở Chích Thiên chau mày, tuy rằng điện lực của Thiên La Địa Võng sắp tiêu hao sạch sẽ, nhưng anh không chút kinh hoảng, dù sao anh còn có tuyệt chiêu bảo mệnh, anh thấy quấy nhiễu chính là đã không còn loại kỹ năng công kích phạm vi lớn đó nữa, thế nào mới có thể thuận lợi ở trong sự quấy

rầy của cành nhánh rậm rạp, tìm ra được bản thể của dây trường xuân biến dị đây.

Sở Chích Thiên biết bản thể của dây trường xuân khẳng định trốn ở sâu bên trong phiên thổ địa dưới chân mình, bởi vì hết thủy công kích đều đến từ dưới nền đất. Thế nhưng đến tột cùng ở góc nào, vẫn không có manh mối. Chỉ cần bản thể của dây trường xuân không đi ra, thì sẽ phải kéo dài, cho dù tiêu hao sạch năng lượng của dây trường xuân, chỉ cần nó co rút lại xuống dưới nền đất. . . Cơ bản liên không có hy vọng tìm ra được nó.

Sở Chích Thiên tuyệt không muốn buông tha dây trường xuân này, thứ nhất đích xác là vì cho người nhà của đội viên hi sinh một sự giao phó, thứ hai tình hạch cấp bốn rất có trợ giúp đối với việc đột phá cấp bốn của anh, anh không muốn bỏ qua cơ hội này, dù sao có thể tìm ra một con quái vật cấp bốn ở hiện tại vẫn rất khó. Ngoại trừ dây trường xuân này cũng chỉ có con tang thi hệ tinh thần ở bến tàu kia, bất quá con tang thi hệ tinh thần đó phi thường khủng bố, phỏng đoán thực lực của nó đã gần đến cấp 5, anh chỉ hy vọng con tang thi đó không nên tiến hóa quá nhanh, anh còn muốn nhanh chóng báo thù một tiền trước đây.

Trong thời gian búng ngón tay, Thiên La Địa Vĩng của Sở Chích Thiên liền thu nhỏ lại tới một phần ba, mắt thấy sắp biến mất, Trần Cảnh Văn vẫn luôn kiên trì chờ đợi lúc này không chần chừ nữa, trực tiếp tiến vào trong đại viện.

Trần Cảnh Văn tới gần, khiến cho dây trường xuân biến dị phần nộ, ở trong mắt nó, khi lập tức đã sắp thu hoạch thành công, vậy mà lại chạy ra một tên Trình Giáo Kim, thúc thúc có thể nhin, thăm thăm không thể nhin, vì vậy, năm sáu cành nhánh đột nhiên rời khỏi đại bộ đội, mãnh liệt đánh tới phía Trần Cảnh Văn, chuẩn bị giết chết cái người chướng mắt này.

“Thủy Long Thuần!” Dòng nước lượn vòng cấp tốc bảo vệ lấy toàn thân Trần Cảnh Văn, đối mặt cành nhánh đột kích, mặt Trần Cảnh Văn không

đổi sắc trực tiếp tông lên, cấp tốc tới gần Sở Chích Thiên.

Cành nhánh bị dòng nước xoay tròn đánh văng ra, dây trường xuân thấy vài cành nhánh không hữu dụng, vì vậy càng nhiều cành nhánh tuôn về phía Trần Cảnh Văn.

Lần này cuối cùng cũng thấy được hiệu quả, Trần Cảnh Văn bị cành nhánh rậm rạp đó quấn rần rần chắc chắn, cấp tốc biến thành một cái kén lớn do dây mây làm thành.

Tiêu Tử Lăng ở bên ngoài quan sát tuyệt không lo lắng, dưới trạng thái Linh Nhân cậu thấy rất rõ hai tay Trần Cảnh Văn múa động, đang thi triển kỹ năng chuẩn bị đột phá, mà Sở Chích Thiên thì tuy rằng đã tiêu hao rất nhiều điện lực, nhưng biểu tình bình tĩnh trên mặt anh nói cho Tiêu Tử Lăng, anh đã phòng trước không hoạ.

“Thủy Long Bạo!” Kén dây mây lớn trong nháy mắt bị dòng nước mãnh liệt trướng nở, cành lá ào ào đứt gãy kèm theo dòng nước bay vụt ra. Trần Cảnh Văn không dính một hạt nước lững thững đi ra, một bộ phong phạm nho nhã, phối hợp với những giọt nước tung toé xung quanh. . . Ách, có một bầu không khí quý dị nói không nên lời lan tràn ra.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy thân thể nhịn không được run run lên, tóc gáy từng cọng dựng thẳng. Mạnh chà xát cánh tay mình hai cái, xua tan một chút rét lạnh, trong lòng Tiêu Tử Lăng nôn máng nói: quý khí yêu khí mọi thứ không thiếu, quả nhiên Trần phó đội không phải người, anh ta là yêu nghiệt.

Dây trường xuân biến dị thấy Trần Cảnh Văn cũng là một người khó đối phó, nó đơn giản không để ý tới nữa, buông tay chân toàn lực tiến công chỗ Sở Chích Thiên, ở trong mắt nó Sở Chích Thiên dễ gặm hơn một chút. Sự thực đích xác như nó tưởng tượng, công kích phạm vi lớn không sợ hi sinh, đã tiêu hao sạch toàn bộ điện năng còn lại của Sở Chích Thiên. Vì vậy, Sở

Chích Thiên không có điện năng cứ như vậy bị nó trối lại rần rần chắc chắc, cấp tốc trở thành một cái kén lớn.

Giữa lúc nó cho rằng có thể thưởng thức thành quả thắng lợi, việc bất ngờ xảy ra. Không khí ngoài kén lớn đột nhiên vận vẹo một chút, Sở Chích Thiên cứ như vậy đi ra. . .

Một màn bất ngờ này khiến cho dây trường xuân sừng sốt, trí tuệ vừa mới sản sinh của nó không cách nào lý giải được đến tột cùng đã xảy ra cái gì, nó chỉ có thể lý giải nó đã bị lừa. Vì vậy, nó bị chọc giận, nó không chịu bỏ qua để cho hết thảy cảnh nhánh cuộn trào mãnh liệt đánh tới phía Sở Chích Thiên, rõ ràng nhìn như nhào tới, sau cùng lại xuyên qua thân thể Sở Chích Thiên nện lên trên mặt đất.

Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng khẳng định Sở Chích Thiên đã dùng dị năng không gian của anh ta, lần trước ở trung tâm hậu cần cũng như thế, rõ ràng nhìn như đã đánh trúng, trên thực tế chuyện gì cũng không có.

Trần Cảnh Văn tuyệt không kinh ngạc, ở trung tâm hậu cần khi quyết đấu với tang thi hệ hỏa cấp ba, lúc đó cũng là tình huống như vậy.

Rất nhanh Trần Cảnh Văn với Sở Chích Thiên đã hội hợp với nhau, Thủy Long Thuần trên người Trần Cảnh Văn đột nhiên mở rộng, đưa cả người Sở Chích Thiên vào trong phạm vi của Thủy Long Thuần bảo vệ lại.

Sở Chích Thiên tiến vào Thủy Long Thuần, vẻ mặt vốn bình tĩnh thoáng cái mặt mày lên, Trần Cảnh Văn lo lắng hỏi: “Sở ca, không có việc gì chứ!”

Sở Chích Thiên lắc đầu nói: “Không có việc gì, chẳng qua rất mệt, tôi phải nghỉ ngơi một chút, bên ngoài còn có ai?”

“Chỉ có Tiểu Lăng.” Trần Cảnh Văn một bên trả lời, một bên chỉ huy dòng nước đánh văng cành lá dây mây đánh tới.

“Chờ lát nữa khi tôi đi ra chiến đấu, kêu Tiêu Lăng nhanh chóng tìm ra bản thể của dây trường xuân.” Sở Chích Thiên thấp giọng phân phó câu này liền nhắm mắt suy tưởng, tranh thủ khôi phục dị năng hệ lôi điện.

Trần Cảnh Văn nghe nói như thế, vốn có chút kinh ngạc, nhưng anh lập tức nhớ lại tinh thần lực có năng lực cảm tri vật thể dị thường của Tiêu Tử Lăng (một loại thuyết pháp mà Sở Chích Thiên công bố ra vì che giấu năng lực Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng), cũng liền hiểu rõ.

Vì vậy anh hô to trong miệng, động tác trong tay lại không lộn xộn chút nào: “Tiêu Lăng, chờ lát nữa khi Sở ca chiến đấu, kêu cậu nhanh chóng tìm ra bản thể của dây trường xuân.” Trong lúc nói chuyện, lại đánh văng vô số cành lá dây mây đánh tới, anh tuyệt không muốn tiếp tục để cho dây trường xuân này vây quanh nữa, phải biết rằng sử dụng Thủy Long Bạo rất phí dị năng, hiện tại năng lượng còn lại anh chỉ có thể cầm cự được hai lần Thủy Long Bạo, vì vậy có thể tiết kiệm được một chút thì là một chút, dù sao ai cũng không biết kế tiếp sẽ đụng phải cái gì, chỉ có bảo lưu thực lực mới có thể ứng phó được chuyện đột phát.

“Hiểu rõ!” Tiêu Tử Lăng trả lời ngắn gọn lưu loát, lúc này lực chú ý của cậu đã tập trung tới dưới nền đất. Kinh nghiệm chiến đấu của 10 năm mạt thế, đương nhiên hiểu rõ bản thể của thực vật loại dây mây thường thường đều ẩn ở trong đất, chẳng qua trước đây tuy rằng biết, lại bó tay chịu trói, chỉ có thể giương mắt nhìn, mà hiện tại có Linh Nhân, hẳn sẽ có điều bất đồng.

Phạm vi có thể nhìn dưới nền đất không hề sâu với rộng như trong tưởng tượng, khoảng chừng chỉ có thể nhìn được chỗ sâu ba mét, phạm vi 30 mét vuông. Mà ở chỗ Tiêu Tử Lăng đứng, trong phạm vi đó lại không hề thấy vật gì, có lẽ đi vào đại viện sẽ thu hoạch được nhiều hơn.

Tiêu Tử Lăng đang chuẩn bị đi vào đại viện tiếp tục quan sát, lại phát hiện thứ mắt phải thấy hình như có chút bất đồng, kia là cái gì?

Dưới nền đất có rất nhiều khối gì đó tương đồng phân bố ở mỗi một góc, mắt phải nhận dạng rõ ràng.

Giám Định: Phân thân của dây trường xuân biến dị (cấp bốn), kỹ năng: Thuần Phát Đăng Biến, Hút Máu.

Phân Tích: tìm ra chân thân là có thể giải quyết.

Phắc, đây là cái phân tích quý gì vậy? Tiêu Tử Lăng vừa thấy phân tích này liền tức đến mức sắp thổ huyết. Cho dù không có phân tích này, cậu cũng biết phải tìm ra chân thân a. Mợ nó mày vì cái răng không trực tiếp nói cho tao biết chân thân ở đâu đi a. Tiêu Tử Lăng nhịn không được nôn máng.

Bất quá Giám Định vốn tưởng rằng vô dụng vậy mà có thể giám định ra được đẳng cấp với kỹ năng của quái vật. . . Tiêu Tử Lăng bị kinh hỉ bất ngờ này đập cho sững sốt! Không biết có thể giám định được đẳng cấp với năng lực nhân vật hay không nhỉ? Tiêu Tử Lăng che miệng cười xấu xa chuyển đường nhìn qua trên người Trần Cảnh Văn.

Mắt phải quả nhiên nảy sinh tin tức mới: Trần Cảnh Văn, người dị năng hệ thủy (cấp ba); A a a! Hóa ra Trần phó đội đã cấp ba, quả nhiên là con hồ ly xảo trá, ẩn tàng sâu như vậy. Kỹ năng: Thủy Long Thuần, Thủy Long Bạo, Xuân Phong Hóa Vũ; Phân Tích: kiến nghị cậu trực tiếp từ bỏ!

Tiêu Tử Lăng đã thấy qua Thủy Long Thuần với Thủy Long Bạo của Trần Cảnh Văn, còn cái Xuân Phong Hóa Vũ kia lại là cái gì với cái gì a? Con hồ ly này thực sự quá狡 hoạt, bí mật ẩn tàng một cái tiếp một cái, đánh với anh ta khẳng định sẽ bị anh ta âm chết. (Thân, cậu không phải đang nói chính mình đấy chứ!) còn có cái Phân Tích kia, quả nhiên là gân gà, vốn tưởng rằng là kỹ năng tốt, hiện tại xem ra bản thân nghĩ sai rồi.

Lại nhìn nhìn Sở Chích Thiên ngồi ở kia suy tưởng, quả nhiên tin tức mắt phải lại cải biến: Sở Chích Thiên, người dị năng song hệ không gian lôi

điện (cấp ba), kỹ năng: hệ lô điện: Liệt Điện, Mân Điện, Điện Quang Hỏa Thạch (kỹ năng tự ngộ), Thiên La Địa Vồng. Hệ không gian: Trữ Vật, Cầm, Cầm Không (kỹ năng tự ngộ), Hư Không. Phân Tích: thân, xin trực tiếp đầu hàng đi (Mày còn có thể vô sỉ hơn được chút nữa không? Tiêu Tử Lăng đã vô lực nôn máng, triệt để bị đánh bại)!

Kỳ quái, vì rằng Sở Chích Thiên có kỹ năng tự ngộ? Chẳng lẽ kỹ năng còn có thể tự ngộ? Tiêu Tử Lăng chấn kinh, cậu chỉ biết mỗi khi đề thăng một cấp sẽ có một kỹ năng mới, lại không biết hóa ra người dị năng còn có thể tự ngộ kỹ năng ngoài định mức. Bất quá loại tự ngộ này khẳng định rất khó, ngay cả tên yêu nghiệt Trần Cảnh Văn cũng không có biện pháp tự ngộ, mà Sở Chích Thiên lại tự ngộ hai kỹ năng. Phắc! Đây còn là người sao? Ủ, lần nữa khẳng định, quả nhiên ông trời là cha ruột của anh ta.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng đồ kị ngộ tính không phải người của Sở Chích Thiên, nhưng vẫn thỏa mãn len lén cười gian, cậu cũng không phải do mẹ kế nuôi. . . Có dị năng Giám Định này, còn có cái gì có thể giấu diếm được mình nữa? Đây thực sự là ‘kỹ năng ta có, thiên hạ khả thi’ a!

Bất quá, Tiêu Tử Lăng nhớ lại ban nãy khi dùng Linh Nhân nhìn Sở Chích Thiên với dây trường xuân chiến đấu, tuyệt không có biểu hiện những nội dung này, như thế lại là vì nguyên nhân gì đây? Cậu thử đem lực chú ý tập trung ở tràng diện chiến đấu của Trần Cảnh Văn với dây trường xuân, phát hiện tin tức của mắt phải toàn bộ biến mất, chỉ có khi chuyên chú chăm chú vào trên người Trần Cảnh Văn ba giây sau, mắt phải mới có thể lần nữa xuất hiện tin tức ban nãy. Xem ra nếu muốn biết tin tức của đối phương, nhất định phải hết sức chăm chú nhìn thẳng đối phương trên ba giây mới có hiệu quả, bằng không vẫn là trống rỗng.

Sau khi đã biết phương pháp sử dụng như thế nào, Tiêu Tử Lăng thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài để phát tiết tâm tình hưng phấn của bản thân, bất quá hiện tại không đúng thời cơ, chỉ có thể cố nén lòng tràn đầy vui mừng, lần nữa đem lực chú ý tập trung tới dưới nền đất. Mặc kệ thế

nào, phải hoàn thành nhiệm vụ lão đại bàn giao trước, bằng không khẳng định sẽ không có trái cây ngon ăn.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bản Thể? Sự Giám Định Có Chứa Đánh Cược.

Tiêu Tử Lăng vốn muốn dùng biện pháp ngốc nhất dùng mắt phải giám định từng cái từng cái tìm ra bản thể, thế nhưng chỉ nhìn năm sáu lượt liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt, nhất thời tỉnh ngộ Giám Định cần thiết tiêu hao tinh thần linh lực, tuyệt không phải không có hạn chế, mà trước mắt một lần cậu nhiều nhất chỉ có thể Giám Định được mười lần. Ách, quả nhiên không thể hài lòng quá sớm.

Biết sự cực hạn của mình Tiêu Tử Lăng nhanh chóng ngồi xuống tu luyện, tranh thủ để cho tinh thần lực của bản thân đạt được trạng thái tốt nhất, chờ lát nữa khi Sở Chích Thiên chiến đấu mới có thể phát huy công dụng.

Lúc này Đới Hồng Phi đã trở về, tuy rằng anh rất hiếu kỳ vì sao lúc này Tiêu Tử Lăng lại suy tưởng, bất quá anh lo lắng cho người trong đại viện hơn. Anh thấy trong đại viện chỉ có Trần Cảnh Văn, quá sợ hãi hô: “Trần phó đội, Sở đội trưởng ở đâu?”

Trần Cảnh Văn tinh thần căng chặt kỳ thực đã ở vào nỗ lực hết đà, nghe thấy thanh âm của Đới Hồng Phi thì trong lòng mừng rỡ vội vàng nói: “Hồng Phi đại ca, Sở ca ở chỗ tôi, nhanh giúp tôi ngăn trở một chút.” Công kích của dây trường xuân khó lòng phòng bị, cho dù là Trần Cảnh Văn thận trọng như tóc khi ứng đối cũng cảm thấy cật lực vô cùng.

“Tới ngay!” Đới Hồng Phi nghe Trần Cảnh Văn nói như thế liền hiểu rõ, khó trách Thủy Long Thuần còn khổng lồ hơn so với khi ở trong nhà kho ở

tiệm hạt giống, hóa ra còn che chở một người. Anh nhanh chóng mang theo côn sắt lớn năm trăm cân của mình xông qua, chạy tới trước người Trần Cảnh Văn không nói hai lời liền là một cái cuồng quét, cản lại hết cành lá dây mây đánh tới.

Sự gia nhập của Đới Hồng Phi để cho áp lực của Trần Cảnh Văn nhất thời giảm thiểu đi rất nhiều, anh hiện tại chỉ cần phụ trách chặn lại mấy dây mây nhỏ Đới Hồng Phi để sót, năng lượng sắp cạn kiệt đột nhiên hòa hoãn lại, hấp thu cùng với tiêu hao đạt được cân đối.

Tuy rằng Đới Hồng Phi quét đi phần lớn công kích của dây mây, nhưng trong lòng bàn tay vậy mà bị lực mạnh của dây mây chấn đến mức ần ần tê dại, sự áp bách của thực lực vượt cấp bậc khiến cho Đới Hồng Phi cảm thấy cật lực vô cùng, dù sao anh chỉ có cấp hai, tuy rằng đạt được cấp hai đỉnh phong sắp tiến cấp, nhưng dù sao vẫn có sự chênh lệch hai cấp, lực áp bách tuyệt không ít đi bao nhiêu.

Trần Cảnh Văn rất nhanh thấy được sự không ổn của Đới Hồng Phi, lo lắng hỏi: “Hồng Phi đại ca, anh bị thương?”

Đới Hồng Phi lần nữa đỡ công kích của dây trường xuân, trong miệng hồi đáp: “Không có việc gì, chẳng qua lòng bàn tay có chút tê dại, khí lực của tên này không ít hơn so với tôi bao nhiêu.”

“Nó hẳn là cấp bốn, áp chế đẳng cấp sẽ có gia thành.” Trần Cảnh Văn cau mày, hiện tại cấp bậc của bọn họ đều thấp hơn so với dây trường xuân biến dị này, ngoại trừ Sở Chích Thiên có thể có lực đấu một trận với nó, người khác chỉ có năng lực phòng thủ. Hơn nữa đến bây giờ một chút manh mối cũng không có đối với việc bản thể ẩn ở nơi nào. Trần Cảnh Văn có ý nghĩ lui lại, bất quá Sở Chích Thiên sớm đã có an bài trước, Trần Cảnh Văn quyết định chờ Sở Chích Thiên tái chiến một trận rồi xem xem tình hình, nếu vẫn không có hiệu quả, cũng chỉ có thể quả quyết thu đội trở lại.

Cứ như vậy Đới Hồng Phi với Trần Cảnh Văn luân phiên lên chống chặn lại, rốt cục cũng cầm cự được tới khi Sở Chích Thiên thức tỉnh.

Lúc này Trần Cảnh Văn đã không còn bộ dáng quý công tử nữa, một thân tây trang thẳng thớm sớm đã bị mồ hôi thấm ướt trở nên nhả nhúm, động tác kịch liệt bụi bặm tung bay khiến cho màu sắc y phục từ màu trắng vốn dĩ biến thành xám vàng, trên trán, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống. Dị năng ở vào trạng thái tiêu hao, sắc mặt một mảnh tái nhợt anh vẫn cắn răng, lần nữa thi triển dị năng chặn lại dây mây đánh tới.

Mà Đới Hồng Phi một bên đã sớm lộ trần cánh tay, hai tay anh chống côn sắt chạm đất thở hổn hển kịch liệt, dưới ánh nắng không tính là chói mắt, toàn bộ thân trên vậy mà lập lòe ánh kim, đó là do vô số giọt mồ hôi trên người dẫn phát tia sáng chiết xạ. Anh không tốt hơn được chỗ nào so với Trần Cảnh Văn, hai người đều đã đến cực hạn.

“Nghỉ ngơi một chút đi!” Thanh âm thanh lãnh truyền đến dường như tiếng trời, khiến cho hai người mệt mỏi thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng, tới thực sự là đúng lúc, bọn họ đã được cứu trợ.

Một đạo Màn Điện chặn lại ở trước mặt hai người! Sự đau đớn quen thuộc khiến cho dây trường xuân biến dị cấp bốn triệt để phần nộ.

Còn có thiên lý hồng hả? Vì rằng khi muốn thu hoạch chiến quả, thì luôn có người đi ra cắt ngang? Khi dễ thực vật trắng chợn chợn a, nó nhất định phải khiêu nại, thực vật cũng có thực vật quyền, không nên trêu đùa thực vật như thế. . .

Không nói đến đủ loại oán niệm của dây trường xuân cấp bốn, Tiêu Tử Lăng bên cạnh đại viện lúc này oán niệm cũng không ít hơn bao nhiêu so với dây trường xuân. . .

Con người nhỏ trong lòng Tiêu Tử Lăng khó có thể tin điên cuồng vò đầu: Trời ơi! Thế nào có thể như vậy? Vì rằng Sở Chích Thiên khôi phục

nhanh như vậy? Mình mới khôi phục chưa tới một phần ba a, mắt phải nhiều nhất chỉ có thể Giám Định được ba lần, thế này có còn để cho người ta sống hay không? Sở Chích Thiên anh không phải người không phải người không phải người. . . (trong tiếng vang vô hạn)

Sở Chích Thiên nào biết đâu rằng anh vậy mà chọc một người một thực vật oán niệm liên miên, anh kêu hai người Trần Cảnh Văn với Đới Hồng Phi cấp tốc rút lui khỏi đại viện đến bên ngoài nghỉ ngơi trước, bản thân thì tinh thần chấn hưng chuẩn bị tiếp tục chiến đấu với dây trường xuân biến dị cấp bốn, anh hô lớn trong miệng: “Tiểu Lăng, chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng chỉnh lý tâm tình, ngữ khí sục sôi vẻ mặt phấn chấn hồi đáp. Đánh chết cũng không thể để cho lão đại biết mình đang chửi bới anh ta.

Nghe thấy câu trả lời hài lòng, trong tay Sở Chích Thiên xuất hiện một đạo điện quang. . . Chiến đấu khai hỏa như vậy.

Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết vừa đi đến ngoài đại viện, song song một mội tê liệt ngồi xuống.

Trần Cảnh Văn thở hổn hển mấy hơi liền nói với Tiêu Tử Lăng: “Bắt chặt thời gian, nếu như không có biện pháp, thì nhanh chóng thông tri Sở ca rút lui!”

“Đã biết, Trần phó đội!” Biểu tình Tiêu Tử Lăng thận trọng hồi đáp, sau đó ‘làm việc nghĩa không chùn bước’ bước vào đại viện.

Lần này, Sở Chích Thiên tuyệt không có lựa chọn Thiên La Địa Võng phạm vi lớn, mà là dùng Liệt Điện ít nhất. Chẳng qua Liệt Điện này tuyệt không phải phát sinh từ ngón tay. . . Tiêu Tử Lăng chấn kinh nhìn một màn trước mắt, toàn thân Sở Chích Thiên bốc lên điện quang, chỉ cần có dây mây đột kích, liền có một đạo điện quang tự động phân giải ra từ trên người.

Tiêu Tử Lăng có điều cảm xúc, thủy cầu của mình có phải cũng có thể sử dụng giống như Sở Chích Thiên sử dụng Liệt Điện hay không? Nghĩ như thế trong lòng liền nóng rực một mảnh. Khó trách Sở Chích Thiên có thể ngộ ra kỹ năng, anh ta không bị phương pháp của kỹ năng cố hữu hạn chế, mà là không ngừng đi nghiên cứu mở rộng. . . Chỉ sợ anh ta đã thất bại vô số lần mới có thành quả hiện tại.

Tiêu Tử Lăng bội phục nhìn Sở Chích Thiên đang chiến đấu trước mắt, đây là vương trong vương ở mặt thể, tuy rằng thiên phú được trời ưu ái, nhưng sự thành công của anh ta đồng dạng không thoát ly khỏi sự nỗ lực không ngừng của anh ta, mình quả nhiên không chọn sai.

“Tiểu Lăng, chuyên chú dưới nền đất!” Thanh âm lạnh lùng của Sở Chích Thiên truyền tới, nhắc nhở Tiêu Tử Lăng hiện tại không phải thời điểm để nhìn anh.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng cúi đầu, len lén lè đầu lưỡi, không ngờ tới đi vào cõi thần tiên một chút đã bị bắt được. Cậu cũng không muốn để cho lão đại cho rằng cậu làm việc không đáng tin, nhanh chóng mở ra Linh Nhãn, mật thiết chú ý tình hình dưới đất.

Phân thân vốn bảo trì bộ dáng hạt giống, lúc này nhao nhao biến thành dây mây đang quấn đấu với Sở Chích Thiên trên mặt đất, những cái đó đều có thể bài trừ, nghĩ chắc bản thể không có can đảm lớn như vậy chạm vào lôi điện. Bất quá nếu như bản thể trốn ở bên trên không tới gần Sở Chích Thiên thì cũng có khả năng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu nhắc nhở Sở Chích Thiên: “Sở ca, chú ý một chút có dây mây thủy chung không tiếp xúc với anh hay không, có thể là bản thể.”

Sở Chích Thiên trả lời: “Đã biết, bên trên tôi sẽ chú ý, phía dưới liền giao cho cậu.”

“Được.” Tiêu Tử Lăng có được lời nói của Sở Chích Thiên liền không quan tâm đến chuyện bên trên nữa, hết sức chăm chú hết thảy động tĩnh dưới đất.

Có sự bài trừ của dây mây. . . Điều này để cho Tiêu Tử Lăng rất nhanh bài trừ đi tuyệt đại bộ phận hạt giống, mà hiện tại có năm thứ gì đó có bộ dáng hạt giống cùng loại không có bất kỳ động tĩnh nào, yên lặng ẩn núp ở các nơi. Tiêu Tử Lăng quần quýt, cậu chỉ có ba lần cơ hội, mà nơi đây lại có năm cái. . . Không hề nghi ngờ có hai cái cậu không thể xác định.

Vạn nhất vận khí siêu cấp kém, ba cái Giám Định đều không phải. . . Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tử Lăng liền suy sụp xuống, nếu đúng như vậy, kết cục của bản thân khẳng định sẽ có đủ loại bi thảm.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không do dự bao lâu, cậu rất nhanh hạ quyết tâm, cắn răng: mặc kệ, sớm chết sớm siêu sinh!

Cậu chọn một hạt giống lớn nhất Giám Định trước, nghĩ chắc bản thể cấp bốn sẽ không nhỏ bao nhiêu.

Sự thực chứng minh, sở dĩ cậu kiếp trước trở thành vật hy sinh, không thể phân ra khỏi sự phán đoán của cậu, sự lựa chọn của cậu vĩnh viễn là sai lầm.

Giám Định: Linh kiện rễ cây sắp hư thối (tồn hại). Phân Tích: Không có bất kỳ giá trị nào. Thân, sự thương thức của cậu gần bằng 0.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lựa Chọn, Một Lần Đã Thành Công!

Giám Định đầu tiên liền trực tiếp vấp phải trắc trở, Tiêu Tử Lăng thấy nội dung Phân Tích kia liền cảm thấy nghiêng rằng. Cậu rất buồn bực, vì sao mắt phải biến dị, Phân Tích vậy mà lại biểu hiện có nhân tính như vậy?

Ba lần cơ hội cứ như vậy ít đi một lần, Tiêu Tử Lăng nhìn bốn hạt giống còn lại, nếu lớn không phải, như vậy thì đến phương pháp trái ngược, lần này đơn giản chọn cái nhỏ nhất để Giám Định.

Rất nhanh, nội dung mắt phải biểu hiện lần nữa đã kích cậu: Giám Định: Hạt giống hạch đào (đã tử vong). Phân Tích: không có bất kỳ giá trị nào. Cảnh cáo: tiếp tục dùng rác rưởi trên đùa tôi sẽ bãi công.

Tiêu Tử Lăng bị đoạn văn tự này làm cho tức khí xung thiên, nôn máng trào phúng còn chưa tính, cậu nhin. Hiện tại vậy mà tới cả uy hiếp. . . Phân Tích này cũng quá không có ý thức chủ tớ đi. Bất quá hiện tại cũng không có biện pháp gì để giải quyết việc này, chỉ có thể tiếp tục nhin. Tiêu Tử Lăng âm thầm phát thệ trong lòng, chỉ cần có cơ hội, cậu nhất định sẽ báo lại thù này.

Tiêu Tử Lăng làm bộ không nhìn đoạn lời nói kia, quay đầu nhìn về phía hạt giống bên cạnh, lần này thời gian có chút dài, hồi lâu mắt phải mới miễn cưỡng nháy ra một nhóm tin tức: Giám Định: ?? Chúng loại: ?? Phân Tích: Thứ phi thường kỳ lạ, có cần thiết nghiên cứu, kiến nghị thu.

Ách? Hóa ra còn có thứ Giám Định không ra, xem ra Giám Định này cũng không phải vạn năng. Bất quá, thứ đó tới cùng là cái gì với cái gì? Ngay cả chúng loại cũng không biết là gì.

Đầu Tiêu Tử Lăng đầy sương mù quăng cái thứ kỳ quái đó ra sau đầu, chuẩn bị Giám Định cái tiếp theo. Mới định nhãn nhìn lại, liền cảm thấy một trận choáng váng, hóa ra ba lần Giám Định đã dùng hết.

Khổ não nhìn hai hạt giống sau cùng, kết quả xấu nhất quả nhiên đã xuất hiện. Chắc hẳn bản thể là trong hai cái kia, nhưng đến tốt cùng là cái nào? Tiêu Tử Lăng nhìn trái nhìn phải, nhìn không ra có gì dị dạng, cậu biết vô luận như thế nào đều phải lựa chọn một cái để công kích. Thế nhưng vạn nhất cái nói cho Sở Chích Thiên vẫn không phải là bản thể, khẳng định cái thực sự sẽ để cho hết thảy phân thân hoàn nguyên, sau đó núp kín vào trong đó, cứ như vậy muốn tiếp tục tìm ra nó thì sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Tiêu Tử Lăng sợ nhất chính là điều này, đau khổ lâu như vậy, khi lập tức sắp thành công, lại vì đánh cược sau cùng thất bại mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cậu dường như đã thấy được Sở Chích Thiên dùng ánh mắt thất vọng nhìn cậu, sau cùng là bóng lưng tiều tuổi rời đi. . .

Không muốn a! Tiêu Tử Lăng tuyệt đối không thể tiếp nhận loại kết cục này. Mình chảy mồ hôi chảy máu thiếu chút nữa trả giá đắt tàn phế, mới đạt được một chút tín nhiệm của Sở Chích Thiên, thế nào có thể để cho sự tín nhiệm đó biến mất chứ? Tiêu Tử Lăng, đừng có gấp, mày nghĩ nghĩ lại xem còn có biện pháp nào không? Nhất định có thể nghĩ ra, nỗ lực lên!

Bản thân Tiêu Tử Lăng cố vũ cho chính bản thân, để cho tâm tình mình bình tĩnh trở lại, bắt đầu tìm biện pháp giải quyết. Hắc, khỏi nói, một phen tự mình khuyến khích này thật sự có tác dụng, Tiêu Tử Lăng rất nhanh đã tìm được biện pháp giải quyết.

Khóa Định: có thể khóa định mục tiêu nào đó ở cự ly xa, ghi chép lại, mục tiêu sẽ được biểu hiện rõ ràng trong phạm vi Linh Nhân, cho dù thoát ly khỏi phạm vi Linh Nhân, chỉ cần lần nữa tiến vào, sẽ nhắc nhở trước tiên.

Tiêu Tử Lăng vui vẻ nhìn kỹ năng này, đây quả thực chính là kỹ năng chế tạo đặc biệt cho loại khốn cảnh này mà, có cái này cho dù lần đầu tiên lựa chọn thất bại, cậu cũng không sợ.

Có cơ sở Tiêu Tử Lăng trực tiếp ghi chép lại một hạt giống, quả nhiên trong tầm mắt trái, một đánh dấu màu lam xuất hiện rõ ràng trong vùng thế giới đường cong màu đỏ, kẻ người không nhìn cũng không có khả năng.

Sau khi Tiêu Tử Lăng làm xong hết thấy điều này đã đem toàn bộ lực chú ý tập trung trên người hạt giống còn lại, cũng không thể bởi vì phân tâm mà để cho nó trốn thoát, có lẽ cái này chính là bản thể. Tiêu Tử Lăng làm xong hết thấy công tác nhìn chăm chăm viên hạt giống kia lớn tiếng nói: “Sở ca, tìm được hai cái, đều có khả năng, hiện tại làm sao giờ?”

Sở Chích Thiên không hề nghi ngờ trực tiếp trả lời: “Công kích một cái trước rồi lại nói.”

“Góc trên bên trái 30 độ, cự ly trên dưới một mét ba mươi!” Tiêu Tử Lăng đơn giản sáng tỏ báo cho Sở Chích Thiên vị trí đại khái nghi là bản thể.

Sở Chích Thiên không biến sắc mặt một bên thanh lý dây mây bên người một bên chuyển qua phương hướng Tiêu Tử Lăng nói.

“Lui về phía sau cự ly một bàn chân. . . Đúng, chính là nơi đó!” Tiêu Tử Lăng mật thiết quan tâm hành động của Sở Chích Thiên, thấy anh rất cục đã đáp đúng vị trí nhanh chóng xác nhận.

“Chiều sâu ước chừng trên dưới một mét! Dự tính tính ra độ chênh lệch chừng trên dưới hai mươi cm.” Tiêu Tử Lăng ngay sau đó trình bày ra chiều sâu phỏng đoán của bản thể khả nghi.

Trong lòng Sở Chích Thiên đã biết, anh đột nhiên liên tục hạ bốn đạo Màn Điện, vây quanh bản thân lại ngăn trở những dây mây công kích không dứt kia cũng cản trở hết thấy đường nhìn.

Tiêu Tử Lăng là người duy nhất thấy rõ động tác của Sở Chích Thiên, chỉ thấy anh ngồi xổm xuống, đất dưới chân đột nhiên biến mất, cả người anh chìm xuống, khi sắp đụng tới bản thể khả nghi kia, tay Sở Chích Thiên đột nhiên thoáng cảm xuống, tay phải đầy điện hỏa trực tiếp vét thứ đó vào trong tay, nắm gắt gao.

Một tiếng rít xé rách gần như phá vỡ màng tai của bốn người ở đây, Tiêu Tử Lăng đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị tiếng rít xé rách đó chấn đến mức hai tai đau đớn, phản ứng duy nhất chính là gắt gao che lại hai tai, nỗ lực giảm bớt thống khổ.

Mặt Đới Hồng Phi thoáng cái xám trắng, thân thể còn chưa phục hồi bị tiếng rít lần này chấn động trực tiếp bị thương.

Trần Cảnh Văn so ra tốt hơn nhiều, hơn nữa anh phản ứng rất nhanh chóng, tiếng rít mới lên, Thủy Long Thuần đã bảo vệ anh lại, lần này Thủy Long Thuần bảo hộ là lỗi tai của anh.

Tương phản, ở vào điểm trung tâm của tiếng rít, vẻ mặt Sở Chích Thiên vẫn bình tĩnh, dường như tiếng rít xé tai kia không tồn tại, tay nắm bản thể vẫn vững vàng, căn bản không có nửa phần dao động.

Xem ra vận khí lần này của Tiêu Tử Lăng không tồi, hạt giống đầu tiên mà cậu chỉ huy Sở Chích Thiên công kích chính là bản thể.

Bản thể thấy tiếng rít không có bất kỳ tác dụng nào, nó không cam lòng cứ bó tay chịu trời như vậy, đột nhiên bản thể bạo phát, vô số dây mây cành lá cấp tốc kéo dài ra trên bản thể, đánh về phía Sở Chích Thiên nằm nó.

“Thiên La Địa Võng!”

Một Thiên La Địa Võng nhỏ trực tiếp vây bản thể bùng nổ dây mây cành lá lại, rất nhanh những dây mây cành lá đó đã biến thành tro tàn, bản thể lần nữa khôi phục bộ dáng hạt giống trụi lủi vốn dĩ.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên thấy góc trên bên phải của bản thể trong mắt phải xuất hiện một điểm tròn màu tím rõ ràng, nhược điểm trí mạng?

“Góc trên bên phải, là nhược điểm.” Không hề nghĩ ngợi trực tiếp thốt ra.

Ngón trở ngón giữa tay trái Sở Chích Thiên mang theo điện quang, trực tiếp đâm vào chỗ mà Tiêu Tử Lăng nói, chỉ nghe thấy tiếng xuyên thủng thanh thúy, dây trường xuân biến dị chỉ để lại một tiếng khóc thét không cam lòng liền biến mất. Dây mây cành lá vốn điên cuồng công kích Sở Chích Thiên cấp tốc héo rũ, sau cùng từng cây ngã xuống trên mặt đất.

Mà bản thể trong tay Sở Chích Thiên đột nhiên toàn thân héo rũ trở nên nhăn nheo, Sở Chích Thiên nhẹ nhàng nứt, biểu bì héo rũ nhăn nheo nứt ra, lộ ra một viên tinh hạch lóng lánh màu xanh rêu, năng lượng khổng lồ ẩn chứa bên trong, Sở Chích Thiên hoàn toàn có thể cảm thụ được.

“Tinh hạch cấp bốn, đã tới tay.” Khuôn mặt nghiêm túc của Sở Chích Thiên rốt cục cũng nhẹ nhõm, lần này đến đây tuy rằng kẻ địch mạnh ngoài dự đoán, nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành được mục tiêu, đáng mừng nhất chính là, có hi vọng đột phá cấp bốn.

Tiêu Tử Lăng bên cạnh cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, sắc mặt cậu tái nhợt đứng dậy, lòng còn sợ hãi nói: “Tiếng kêu của cấp bốn đã lợi hại như vậy, quá đáng sợ.”

“Chỉ sợ là thuộc về loại tuyệt chiêu cứu mạng, bất quá người tinh thần lực cường đại hẳn có thể miễn dịch.” Sở Chích Thiên vừa cười vừa nói, tâm tình anh rất không tồi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thu Lưu, Một Đại Gia Đình Cấu Cấu.

Lời này của Sở Chích Thiên là đang khoe khoang sáng loáng loáng a! Tiêu Tử Lăng khinh bỉ liếc anh ta một cái, mọi người tại hiện trường cũng chỉ có một mình Sở Chích Thiên có thể miễn dịch, còn lại đều trúng chiêu.

Lúc này, Trần Cảnh Văn Đới Hồng Phi đã đi tới, dây trường xuân biến dị cấp bốn rốt cục cũng bị trăm thủ, trong lòng hai người đều vui mừng.

Đới Hồng Phi thấy tinh hạch màu xanh rêu trong tay Sở Chích Thiên, hiếu kỳ hỏi: “Sở đội trưởng, đây là tinh hạch của dây trường xuân biến dị cấp bốn kia?”

Sở Chích Thiên đưa tay chuyển đưa qua: “Đúng vậy.”

Đới Hồng Phi cẩn thận tiếp nhận, thận trọng lật xem ở trong lòng bàn tay, tán thưởng nói: “Quả nhiên là tinh hạch cấp bốn, bất kể màu sắc hay là năng lượng ẩn chứa đều thuần túy hơn rất nhiều, cũng lớn hơn rất nhiều so với cấp hai.” Đới Hồng Phi từng thu hoạch qua tinh hạch của tang thi cấp hai, so sánh với tinh hạch cấp bốn này, năng lượng đó ngay cả phân nửa cũng chưa đến, hơn nữa còn có không hề ít tạp chất.

Trần Cảnh Văn tiếp nhận tinh hạch Đới Hồng Phi chuyển tới, niết ở trong tay cảm thụ năng lượng một chút: “Ừm, để xông cấp là một lựa chọn rất tốt, năng lượng không cuồng bạo như của tang thi.” Nói xong đem trả tinh hạch lại cho Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên tiếp nhận trực tiếp vút vào túi của mình, khiến cho Tiêu Tử Lăng vẫn luôn lo lắng chờ đợi chuẩn bị thưởng thức bên cạnh phiên muện không thôi: Lão đại, anh thế nào quên còn có em chưa có xem đây. . .

“Tuy rằng đã giải quyết dây trường xuân biến dị, bất quá chỉ sợ bên trong đó cũng không đơn giản.” Lực chú ý của Sở Chích Thiên đã tập trung tới trong nhà, tinh thần lực anh cường đại đã cảm thụ được bên trong có hai khí tức có thực lực gần kề anh.

Tiêu Tử Lăng trước khi Trần Cảnh Văn Đới Hồng Phi tới gần đã đóng Linh Nhân đương nhiên hiểu rõ bên trong là cái gì, chẳng qua khi chiến đấu với dây trường xuân cấp bốn, thứ bên trong vẫn luôn bàng quan không tương trợ, cậu cũng liền để qua một bên, chỉ cẩn thận phòng bị.

Trần Cảnh Văn đương nhiên cũng cảm thụ được: “Chỉ sợ cũng là mấy thứ lưu lại dấu răng gặm trên người ba đội viên kia đi, làm sao giờ?” Lời này của Trần Cảnh Văn không phải hỏi thăm vấn đề ứng đối sinh vật bên trong thế nào, mà là hỏi thăm trạng thái trước mắt của Sở Chích Thiên, có thể tiếp tục chiến đấu hay không? Hay là lui lại?

“Thanh lý đi!” Tuy rằng hệ lõi điện của Sở Chích Thiên tiêu hao tương đối nhiều, nhưng tuyệt không giảm thiểu bao nhiêu chiến lực, hơn nữa khí tức bên trong chỉ mới tới cấp ba, anh với Trần Cảnh Văn hẳn có thể ứng phó được.

“Hồng Phi lần này không tiến công, bảo vệ tốt bản thân!” Sở Chích Thiên quan tâm một câu, ban nãy Đới Hồng Phi vừa tới gần, anh đã biết anh ta bị thương không nhẹ, vì vậy hiện tại phân phó một câu.

“Tiểu Lăng, trốn một bên trước!” Được rồi, tên nhóc Tiêu Tử Lăng này luôn khiến cho Sở Chích Thiên lo lắng, tuy rằng có Linh Nhân, nhưng dị năng tốc độ chưa khôi phục cậu thật đúng là không có thực lực gì để ứng phó chiến đấu kế tiếp.

Sau cùng gật gật đầu với Trần Cảnh Văn, tỏ ý chuẩn bị sẵn sàng. Một đạo thiểm điện sáng rực trong tay Sở Chích Thiên trực tiếp oanh về phía cánh cửa căn nhà nửa khép kia.

“Đùng!” một tiếng, là tiếng vang sau khi cửa căn nhà bị giật hủy, toàn bộ cửa căn nhà rơi xuống góc xuống đất.

“Rầm ầm ầm!” Ngay sau đó, cửa căn nhà ngã xuống thẳng tắp vào bên trong nhà, rung động đình tai nhức óc, khiến cho bụi trầm tích bên trong nhà nhất thời tràn ngập ra, đường nhìn của mọi người thoáng cái mơ hồ.

Hai thân ảnh gần như mắt thường không cách nào đuổi theo kịp trực tiếp đánh về phía hai người ở cửa.

“Thủy Long Thuần!”

“Màn Điện!”

Tiếng quát lảng lệ gần như là đồng thời, hai người Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn dùng ra kỹ năng phòng thủ của mỗi người, trực tiếp bắn bay hai thân ảnh đó, hung hăng nện lên trên mặt đất.

“Ngao ô!” Con bên phải giãy dụa đứng lên, nó không có phản kích trước tiên, trái lại nhanh chóng chạy về phía con còn lại, dùng đầu đẩy đẩy thân thể đối phương, phát hiện không chịu thương tổn lớn nào, lúc này mới cong lưng một bộ cảnh giác nhìn chăm chăm hai người Sở Chích Thiên.

Đó là một con chó Husky trắng đen giao nhau, khác biệt với động vật biến dị khác, ánh mắt của nó là màu đen mà không phải màu đỏ.

Trần Cảnh Văn vốn muốn tiếp tục công kích, lại bị Sở Chích Thiên ngăn cản: “Chờ một chút, con chó này không giống với con lần trước gặp phải, xem xem trước rồi lại nói.”

Mà con ngã xuống đất kia lại là một con chó Samoyed màu trắng, nó công kích chính là Sở Chích Thiên, trực tiếp bị Màn Điện giật cho có chút đầu óc choáng váng, trong lúc nhất thời không thể đứng lên.

Lúc này, năm con chó nhỏ gần như còn ở vào thời kỳ ấu niên đột nhiên tập tễnh lẩn lộn nhào từ trong góc xuất hiện ở trước mặt mọi người, chúng nó đứng mà còn chưa có cách nào đứng vững vậy mà không sợ chết sủa lao nhao một trận với Sở Chích Thiên cùng Trần Cảnh Văn.

Hai con hoàn toàn màu trắng cực giống chó Samoyed, ba con còn lại một con trong đó gần màu trắng, chỉ có phía sau lưng có một bộ lông màu xám nhạt đến mức cơ hồ không thể thấy được loáng thoáng hiện lên, hai con khác thì lại là trắng đen giao nhau, cực giống chó Husky.

Husky thấy năm con chó con xuất hiện, lại càng khẩn trương thấp giọng gầm gừ cảnh cáo người trước mắt không nên hành động thiếu suy nghĩ, xem ra đây là một gia đình.

Trần Cảnh Văn cười: “U, còn không sợ chết lại đây báo thù cho momy? Thực sự là vật nhỏ đáng yêu.” Nói xong muốn ngồi xổm xuống đùa chó con, chó Husky cảnh giác bên cạnh lần nữa điên cuồng kêu một tiếng, cảnh cáo Trần Cảnh Văn không được tới gần.

Sở Chích Thiên khinh bỉ nhìn lướt qua Trần Cảnh Văn, nhất định là momy sao? Chẳng lẽ không thể là papa?

Lúc này, chó Samoyed màu trắng cũng đứng lên, cùng chó Husky một trái một phải bảo vệ cực cương nhỏ của chúng nó, cảnh giác nhìn những kẻ địch xâm lấn này.

“Sở ca, thoát nhìn mấy con chó này còn bảo lưu lý trí, không có cuồng hóa.” Lúc này Trần Cảnh Văn cũng đã nhìn ra.

“Ừm, thấy chó con thì rõ, chó cuồng hóa là không nhận họ hàng, mấy con chó con này đã sớm bị cắn chết, làm sao còn chiếu cố tốt được như vậy.” Sở Chích Thiên một bên trả lời một bên đi lại nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm đầu mối.

“Trông bộ dáng của chó con, hẳn là sau ngày diệt vong mới sinh ra, không ngờ tới chúng nó chống qua được lần tập kích bệnh độc đó.” Trần Cảnh Văn có chút cảm thán, đại đa số người đều không chống qua được, mà một nhà cầu cầu này lại may mắn chịu qua được một cửa đó.

“Chủ nhân nhà này cũng rất có tâm, xem ra trước khi mặt thể giáng lâm vừa vạn đi xa nhà, chuẩn bị rất nhiều thức ăn cho chúng nó. . . Cũng may mà không ở đây, vạn nhất trở thành tang thi, sợ rằng một nhà cầu cầu này cũng khó tránh vận rủi.” Sở Chích Thiên thấy được trong phòng bếp có rất nhiều túi thức ăn cho chó mở ra, nhiều chậu rửa mặt đã khô, đã biết một nhà này là dựa vào cái gì sống sót. Đường nhiên cũng không bài trừ khả năng ăn thịt người, dù sao trên người ba đội viên có vết cắn của chúng nó.

Sở Chích Thiên trái lại có chút trách lầm chúng nó, kỳ thực chúng nó công kích ba đội viên là muốn đuổi bọn họ ra khỏi đại viện, bởi vì chúng nó biết trong đại viện có thứ chúng nó đều kiêng kỵ, chẳng qua hành động việc làm của chúng nó tổn công vô ích, trái lại vì sự công kích của chúng nó để cho dây trường xuân biến dị có cơ hội có thể thừa dịp, nhất cử kích sát những người đó.

Năm tên nhóc con thấy dường như đã không còn nguy hiểm, cũng không sợ chỗ lạ bắt đầu đùa giỡn với nhau, một con chó nhỏ trong đó lại chui xuống dưới bụng của chó Samoyed, bộ dáng dường như tìm sữa uống. Thấy nhóm mấy nhóc con manh đến mức tận cùng này, Trần Cảnh Văn tâm động: “Sở ca, chúng ta thu nuôi chúng nó đi.”

“Trước xem xem, không biết chúng nó có thể nhịn xuống được bản tính thị huyết hay không. Hơn nữa, cũng phải do chúng nó nguyện ý mới được.”

Sở Chích Thiên tuyệt không lạc quan, dù sao hai con lớn đã cấp ba, xem như là cường giả một phương, chưa hẳn thích bị người sai sử. Năm con nhỏ cũng có cấp một, một con trong đó vậy mà tiến hóa tới cấp một đỉnh cấp, sát biên giới cấp hai, vừa đến cơ duyên là sẽ có thể thăng cấp.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, nhất thời hăng hái bừng bừng, anh ngồi xổm xuống, nói với chó Husky ở phía trước nhất: “Có nguyện ý theo bọn tao hay không a, tuy rằng uống thơm ăn cay có chút rắc rối, bất quá tuyệt đối sẽ không để đối bọn mày, thế nào?”

Husky trực tiếp chuyển đầu đi, dường như chẳng thêm để ý đối với lời nói của Trần Cảnh Văn, biểu tình sinh động để cho Tiêu Tử Lăng mới vào cười khùng khục lên. Ban này thu được ám hiệu của Sở Chích Thiên, biết bên trong không có uy hiếp quá lớn, vì vậy cậu với Đới Hồng Phi cùng nhau vào, không ngờ tới vừa vào đã thấy được một màn cực buồn cười này.

Trần Cảnh Văn nghe thấy tiếng cười của Tiêu Tử Lăng, biết mình đã làm việc ngốc, bất quá anh không muốn không công buông tha Tiêu Tử Lăng như thế, muốn ngốc thì cùng nhau ngốc đi, ai biểu cậu cười: “Tên nhóc này rất khó giao tiếp a, Tiểu Lăng cậu tới thử xem.” Nói xong anh liền đứng lên nhường ra vị trí.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không đùn đẩy, trực tiếp ngồi xổm xuống cười nói: “Chào mấy nhóc, bằng hữu trung thực của chúng ta. Hiện tại bọn anh rất cần thiết sự trợ giúp của mấy nhóc, đương nhiên bọn anh có thể chiếu cố tốt bảo bảo của mấy nhóc, xem như là đôi bên cùng có lợi. Xin hai nhóc suy nghĩ một chút đi.”

Nói cũng kỳ quái, Tiêu Tử Lăng vừa mới dứt lời, Husky liền nâng đầu, làm ra một bộ dáng suy nghĩ sâu xa, dường như đang suy nghĩ lời nói của Tiêu Tử Lăng là thật hay giả.

Rất nhanh, Husky với chó Samoyed bên cạnh ô ô uông uông giao lưu một phen, lúc này mới uông một cái với Tiêu Tử Lăng, tiếp theo nhìn thân ảnh của Sở Chích Thiên, dường như muốn nghe lời hứa hẹn của Sở Chích Thiên.

Chúng nó rất rõ người mạnh nhất nơi đây là ai, nam nhân có thể diệt được quái vật trong đại viện, anh khiến cho chúng nó tâm phục.

Tiêu Tử Lăng thấy thế nhanh chóng gọi lại Sở Chích Thiên: “Sở ca, cậu cầu muốn nói chuyện với anh.”

Trán Sở Chích Thiên xuất hiện mấy cọng hắc tuyến, tên nhóc này nói cái quỷ gì thế, cái gì kêu cầu cầu muốn nói chuyện với tôi, chẳng lẽ tôi biết tiếng cầu sao? Bất quá anh vẫn đi tới, khi lướt qua Tiêu Tử Lăng, không lưu tình chút nào liền búng một cái búng tay qua, lưu lại Tiêu Tử Lăng ôm đầu của mình giậm chân không thôi.

Sở Chích Thiên chỉ đứng ở trước mặt hai con chó lớn, lạnh lùng nhìn chăm chú chúng nó, chúng nó cấp ba lớn hơn rất nhiều so với những con bình thường.

Dường như cảm thụ được khí thế ẩn tàng của Sở Chích Thiên, hai con cầu cầu rất cục cú đầu, sau khi kêu nhỏ một tiếng dùng đầu đẩy đẩy căng chân Sở Chích Thiên, dường như đang nói cho Sở Chích Thiên chúng nó nguyện ý đi theo anh.

Sở Chích Thiên sờ sờ đầu chúng nó, trấn an chúng nó một phen. Lúc này mới nói với Trần Cảnh Văn đang mắt bốc lên tim hồng về mặt hâm mộ: “Cậu an bài một chút, mang năm con chó con kia đi.”

Về mặt Trần Cảnh Văn hưng phấn gật gật đầu, khi vừa định tới gần năm con chó con, con chó con sắp thẳng cấp hai ngẩng đầu quăng qua một đạo băng tiễn, thiếu chút nữa đâm trúng Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn bất đắc dĩ, tâm phòng bị cũng quá nặng đi, tới gần cũng không cho phép.

Tiêu Tử Lăng bên cạnh mang tính thăm dò sờ về phía con chó con phóng băng tiền đó, lại phát hiện chó con chỉ dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn cậu, tuyệt không chống cự sự tiếp cận của cậu.

Tiêu Tử Lăng không dám dùng lực, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó, chó con vẻ mặt hưởng thụ hơi híp mắt, thực sự là càng đáng yêu hơn.

Trần Cảnh Văn lần nữa tâm động, đưa tay vừa định tới gần, chó con vốn hưởng thụ đột nhiên giương lớn mắt, há mồm lại quăng một đạo băng tiền, dường như cực kỳ bất mãn đối với sự tới gần của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn bi ai, vì sao có thể tiếp thu Tiêu Tử Lăng mà không thể tiếp thu anh chứ? Chẳng lẽ khuôn mặt đó vô hại như vậy?

Anh chưa từ bỏ ý định chuyển biến phương hướng, tiến công về phía mấy chó con khác, dẫn tới mấy chó con khác gà bay chó sủa một mảnh rối ren, nhóm chó con muốn tránh cũng không được bắt đầu nóng nảy sủa điên cuồng, dường như chúng nó cũng thập phần không thích sự tới gần của anh.

Đối Hồng Phi vốn là quân nhân cũng rất thích loại động vật cẩu này, thấy con chó con vẻ mặt hưởng thụ trong tay Tiêu Tử Lăng, lại thấy nhóm chó con vì Trần Cảnh Văn đến mà hoảng loạn một đoàn, anh cũng nhịn không được nữa. Anh thoáng tới gần, liền sờ về phía một con chó con trong đó.

Con chó con đó như được cứu vớt, trực tiếp chui vào trong tay anh, Đối Hồng Phi cẩn thận nâng lên, vuốt ve đầu chó con, chó con lưỡi biếng tựa lên lòng bàn tay anh, thỉnh thoảng lại vươn đầu lưỡi thân mật liếm ngón tay anh.

“Ha ha, nó thích tôi!” Đối Hồng Phi bị chó con trong tay làm cho mạnh mẽ, vẻ mặt cười ngu nói với Sở Chích Thiên.

Đám người trước mắt này, bởi vì sự xuất hiện của chó con, chỉ số thông minh toàn bộ bị giảm xuống số âm. Trần Cảnh Văn hiện tại một lòng muốn thu được niềm vui của mấy con chó con kia, không chịu hết hy vọng tiếp tục trêu chọc chúng nó, Đới Hồng Phi với Tiêu Tử Lăng mỗi người nâng một con chó nhỏ về mặt say sưa vuốt ve, làm sao còn nghĩ đến làm chuyện khác nữa.

Sở Chích Thiên cảm thấy tiền đồ vô lượng, nhịn không được liếc nhìn hai con chó lớn trước mắt, suy nghĩ thu lưu chúng nó có phải thực sự thỏa đáng hay không.

Dường như nhìn ra được sự không thích của Sở Chích Thiên, hai con chó lớn lần nữa thân mật tựa lên trên đùi Sở Chích Thiên, bắt đầu lấy lòng.

Ừm, biểu tình này rất có hương vị của Tiêu Tử Lăng. Trong lòng Sở Chích Thiên nghĩ như thế.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lỗ Thùng, Người Mang Theo Hệ Thống Trò Chơi!

Đám người Sở Chích Thiên kiểm tra hết một lần trong ngoài ngoài nhà cũ, không có phát hiện các loại hạt giống sót lại nào. Kỳ thực từ lúc ở nhà kho phát hiện mấy cái lỗ động, bọn họ đã biết có thể hạt giống không tồn tại, những vết tích di chuyển kia chỉ sợ là cái tròng mà dây trường xuân thiết lập ra để dẫn người đến đại viện.

Bất quá nhóm Sở Chích Thiên tuyệt không thất vọng, ngoại trừ Sở Chích Thiên thu được một viên tinh hạch cấp bốn, còn thu hoạch được một nhà khuyến biến dị, điều này so với cái gì cũng đáng giá hơn, phải biết rằng như vậy tương đương với việc tiêu diệt lại thêm được hai tay mạnh cấp ba, huống hồ năm tên nhóc con kia khi trưởng thành khẳng định sẽ không kém hơn chỗ nào. Quan trọng nhất là không cần lo lắng những tay mạnh này phản bội, cấu là đồng bọn trung thành nhất của nhân loại.

Sau cùng khi rời đi, Trần Cảnh Văn vẫn không thu được niềm vui của nhóm cầu cầu, bộ dáng nhóm chó con thê thảm liều mạng giãy dụa ở trong tay Trần Cảnh Văn khiến cho Sở Chích Thiên thực sự nhìn không được nữa, vì vậy liền mở miệng kêu Đới Hồng Phi trực tiếp đóng gói bốn con chó con đi, lúc này mới ngừng hấn trận đánh giằng co giữa người với cầu cầu kia. Đương nhiên ánh mắt u oán của Trần Cảnh Văn dọc theo đường đi thì chưa từng ngừng. . .

Về phần còn có một con chó con, con sắp cấp hai kia, tên nhóc con miệng phun băng tiễn trực tiếp an cư ở trong túi áo của Tiêu Tử Lăng. Đới

Hồng Phi vốn định cùng mang đi luôn, nhưng không ngờ tới tên nhóc con đó dùng cái miệng còn chưa mọc ra được mấy cái răng liều mạng cắn góc áo của Tiêu Tử Lăng, chết cũng không chịu nhả ra. Không làm sao được, chỉ có thể để cho nó theo Tiêu Tử Lăng.

Khi rút lui, Tiêu Tử Lăng lặng lẽ kéo Sở Chích Thiên lại, kêu anh chờ chốc lát. Chờ khi mọi người ra khỏi đại viện, lúc này Tiêu Tử Lăng mới nói: “Sở ca, không phải còn có một cái nghi là bản thể sao, em muốn xem một chút cái đó đến tột cùng là vật gì.”

Sở Chích Thiên tức giận liếc mắt nhìn cậu, còn tưởng rằng là chuyện lớn gì, không ngờ tới là vì cái này, có cần thần bí hề hề mi gian mắt chuột như vậy không?

“Nơi nào?” Tâm tình Sở Chích Thiên không tồi, nếu việc này tuyệt không lao lực, cũng liền cho phép.

“Nơi đây! Nơi đây!” Tiêu Tử Lăng cười rạng rỡ, toàn bộ đại viện đều sáng sủa hơn rất nhiều, tâm tình của Sở Chích Thiên cũng vui vẻ hơn so với ban nãy.

Rất nhanh, Sở Chích Thiên lấy được thứ kia, trực tiếp vứt cho Tiêu Tử Lăng, đang chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ống tay áo của mình bị Tiêu Tử Lăng tóm lại gắt gao.

“Làm sao vậy?” Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, khí thế không giận tự uy khiến cho Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh (người có tật giật mình thường thường sẽ suy nghĩ nhiều).

“Cái này, Sở ca, kỳ thực còn có một thứ nghi là bản thể ở nơi kia. . .” Tiêu Tử Lăng cúi đầu, lấy ngón tay chọc nhau lần nữa nói ra thỉnh cầu của cậu.

“Không phải nói, chỉ có hai cái sao?” Sở Chích Thiên nhíu mày, tên nhóc này sẽ không phải nói dối quân tình cho anh đấy chứ.

“Ừm? Có lẽ cái đó biết tự mình phân liệt?” Một bộ biểu tình nghi hoặc của Tiêu Tử Lăng có vẻ đặc biệt vô tội, khiến cho Sở Chích Thiên nhất thời cảm lạnh, cậu tìm một cái cớ cũng phải tìm cái khiến cho người ta tin phục được một chút chứ.

Sở Chích Thiên đối diện khuôn mặt thích giả vô tội kia, bất đắc dĩ, anh cảnh cáo nói: “Chỉ một cái này, không có cái khác nữa.”

Tiêu Tử Lăng cười híp mắt liên tục gật đầu, dưới sự trợ giúp của Sở Chích Thiên, cậu rốt cục cũng lấy được thứ được mắt phải giám định đều là dấu chấm hỏi kia. Tiêu Tử Lăng thỏa mãn, cậu cao hứng bưng bưng nâng chó con chạy chạy nhảy nhảy rời khỏi đại viện, cứ tự nhiên bỏ lại lão đại của cậu như thế.

Sở Chích Thiên nhìn tròng cảnh tiêu điều hỗn độn xung quanh, cảm thán nói: Một khi lợi dụng xong, địa vị của lão đại so với chó con còn không bằng, thực sự là đáng buồn a!

Uông uông hai tiếng, đáp lại Sở Chích Thiên chính là hai con đại khuyển biến dị cấp ba kia. Sở Chích Thiên cười sờ sờ đầu của hai con đại khuyển, lúc này mới mang theo chúng nó rời khỏi đại viện, hội hợp với đại bộ đội.

Năm con chó con rất được hoan nghênh, thành viên của tiểu đội đều muốn thu được quyền sở hữu của một con trong đó, bất quá yêu cầu mà chó con lựa chọn đối tượng đi theo rất cao, nhất định phải là trên cấp hai, dưới cấp hai thì là nhìn cũng không nhìn một cái.

Rất nhanh, hai con màu trắng cực giống chó Samoyed lần lượt được Chân Nhất Long với Lục Vân Đào giành được. Con hoàn toàn màu trắng chỉ có lưng có một vệt màu xám nhạt, tương mạo đan xen giữa chó Husky với Samoyed chính là con chó con sắp cấp hai liều mạng muốn theo Tiêu

Tử Lăng, đương nhiên không có bất kỳ nghi vấn nào, trực tiếp về sở hữu của Tiêu Tử Lăng. Hai con cực giống Husky cuối cùng một con thì sớm đã bị Đới Hồng Phi thu vào trong túi, còn một con không hề nghi ngờ trực tiếp lựa chọn Đồng Hạo Triết.

Trần Cảnh Văn làm một cường giả cấp ba, lại bị hết thầy chó con phi nhỏ, chúng nó tình nguyện đi theo đội viên kém hơn so với Trần Cảnh Văn cũng không muốn đi theo anh. Trần Cảnh Văn không có cách nào giải thích hết thầy điều này chỉ có thể ai thán từ trường của anh không hợp với nhóm chó con.

Chiến đấu lần này lần nữa để cho danh vọng của Sở Chích Thiên vang vọng khắp xung quanh khu, tiểu đội người sống sót khác vốn vẫn còn quan sát vì thái độ lần hành động này của Sở Chích Thiên, cũng yên tâm, nhao nhao tới đầu nhập vào.

Thời gian nửa tháng tiếp theo, mỗi ngày đoàn đội của Sở Chích Thiên đều sẽ tiếp thu tiểu đội mới đến, bất quá tuyệt không tiến hành hủy phân đối với những tiểu đội đó, mà là để cho cả đội bọn họ biến thành một tiểu đội chiến đấu, tên gọi có thể bảo lưu vốn dĩ, cũng có thể một lần nữa đặt tên khác, điều này do đội trưởng tiểu đội tự mình quyết định. Mà phân phối thức ăn cũng tiến hành cải cách, bắt đầu lấy tinh hạch làm tiền để đổi lấy thức ăn. Nói cách khác kỳ thực những tiểu đội gia nhập đó chỉ có thể tính là quan hệ hợp tác.

Mà nhà ăn đại bản doanh của tiểu đội Sở Chích Thiên, chỉ có một số đội viên trước kia mới có thể tiếp tục được hưởng thụ thức ăn nấu nướng đặc biệt cho bọn họ, người khác muốn ăn? Có thể, xin chuẩn bị tinh hạch, tuy rằng thức ăn nơi đây mỹ vị, nhưng giá cả cũng rất cao. Vì vậy nơi đây liền trở thành địa phương mà hết thầy người biến dị hướng tới, bởi vì ăn cơm ở chỗ này, đại biểu cho thực lực cùng địa vị.

Trong nửa tháng nay, Tiêu Tử Lăng gần như không có cơ hội đi ra làm nhiệm vụ, chỉ có thể ở trong đại bản doanh kiên trì tu luyện, khi buồn chán dứt ăn cho bọn chó con, đương nhiên trong lúc đó cậu cũng quen biết Tiểu Duẫn Thư bảo mẫu của bọn chó con, chính là cô gái nhỏ bốn tuổi mất đi phụ thân kia. Làm đội viên vị thành niên nhỏ nhất của tiểu đội (Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi xưng hào này), Trần Cảnh Văn người phụ trách tổ hậu cần liền an bài Tiểu Duẫn Thư đến trông nom năm con chó con gào khóc đòi ăn này, ở cùng với những nhóc con đáng yêu này, nụ cười của Tiểu Duẫn Thư lại về tới trên mặt cô bé, để cho người quan tâm cô bé yên lòng, ai cũng không muốn thấy một cô gái nhỏ đáng yêu như vậy trầm tĩnh trong bi thương.

Mà tổ công kiên của Sở Chích Thiên trong khoảng thời gian này cũng lục tục thu mấy người, như Lục Vân Đào, Ngô Khánh Vân, còn có Tào Dương hệ đặc thù mới gia nhập gần đây nhất.

Lục Vân Đào lên tới cấp hai đã được Sở Chích Thiên nhận lấy, là người trở thành thành viên đầu tiên của tổ công kiên ngoại trừ Tiêu Tử Lăng, Ngô Khánh Vân là mấy ngày hôm trước mới được thăng lên, là Đồng Hạo Triết Đồng phó đội đề cử, thực lực của hắn cũng đã đạt được cấp hai. Về phần Tào Dương, lại là Trần Cảnh Văn ngày hôm qua vừa mới đề cử, đồng dạng đến cấp hai.

Tiêu Tử Lăng từng mang kính râm lặng lẽ Giám Định qua mấy người này, kết quả Giám Định cho thấy, trước đây Tiêu Tử Lăng hoài nghi đúng. Tin tức của Lục Vân Đào với Tào Dương hiện ra cùng loại như với Trần Cảnh Văn Sở Chích Thiên, nhưng Ngô Khánh Vân thì rõ ràng không giống.

Lục Vân Đào: Người dị năng hệ phong (cấp hai) Kỹ năng: Phong Chi Triền Nhiễu, Phong Chi Bạo. Phân Tích: có đặc tính của gió, không cách nào tiến hành đánh lén, hiệp lộ tương phù hợp cường giả thăng!

Tào Dương: Người dị năng hệ sương (cấp hai) Kỹ năng: Sương Hóa, Phân Thân Sương. Phân Tích: trong thời gian một giây trước khi sương hóa, công kích có hiệu quả, khi cậu phân rõ được phân thân với chân thân, xin đúng lúc kích sát hẳn trước khi sương hóa!

Ngô Khánh Vân: Người mang theo hệ thống trò chơi (phát hiện lỗ thủng) Đẳng cấp: 20 (tương đương với thực lực cấp hai), kỹ năng ma pháp: Minh Viêm, Minh Long Tức, Minh Diễm tam liên kích. Kỹ năng vật lý: Thiểm Nhận, Xung Phong, Thiên Dao Nhất Lưu. Kỹ năng sinh hoạt: thu thập, săn bắn. Phân Tích: phát hiện lỗ thủng, xin nhanh chóng kích sát.

Thấy Phân Tích kia, Tiêu Tử Lăng bĩu môi, kích sát? Lấy cái gì đi kích sát, rõ ràng năng lực chiến đấu của đối phương mạnh hơn nhiều so với mình, tuy rằng thực lực của mình cũng cùng là cấp hai, nhưng so với những cấp hai kia mà nói, lực công kích của bản thân thực không có gì có thể xem, ngoại trừ Thủy Cầu Thuật áp súc có chút uy lực, cái khác. . . Bằng không.

Tư liệu của Ngô Khánh Vân để cho Tiêu Tử Lăng nhớ lại một màn nhìn thấy lúc trước, cậu thoáng cái hiểu rõ, dị trạng hấp thu sương trắng thấy trước đây, kỳ thực là hấp thu giá trị kinh nghiệm sau khi giết quái. . . Sự thăng cấp của Ngô Khánh Vân là dựa vào giết tang thi hoặc sinh vật biến dị khác để thu được.

Không hề nghi ngờ, chỉ cần Ngô Khánh Vân càng không ngừng giết tiếp, khẳng định sẽ trở thành bá chủ một phương. Tiêu Tử Lăng mê mang, rõ ràng thực lực của Ngô Khánh Vân rất cường đại, thực sự là chênh lệch như trời với đất với thực lực vật hy sinh của mình, thế nhưng vì sao hẳn còn muốn lựa chọn trở thành đàn em của Sở Chích Thiên? Tương đồng với mục tiêu của mình chứ?

Tiêu Tử Lăng nghĩ không rõ, cậu chỉ có thể cảm thán, làm đàn em đặc lực sao khó như vậy, đối thủ cạnh tranh đều là tiêu chuẩn vàng a.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hội Nghị, Tin Tức Kinh Thiên!

Kỳ thực, Tiêu Tử Lăng rất muốn biết Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải đến tột cùng có lai lịch gì, có phải đều là trọng sinh giống cậu hay không. Bất quá hai người đó thuộc về tổ hậu cần, đồng thời ở trong biệt thự bên ký túc xá nữ, ngoại trừ ăn cơm sẽ rất khó chạm mặt, cho dù chạm mặt, cũng không có cơ hội Giám Định, người thấy qua ăn cơm mang kính râm chưa? Ừm, ngoại trừ người có ham thích đặc thù dị thường cực đoan, Tiêu Tử Lăng nhất quán biểu hiện thập phần đại chúng hoá, loại đó vô duyên với cậu.

Bất quá Tiêu Tử Lăng cũng không sốt ruột, trải qua quan sát trong khoảng thời gian này, chỉ nhìn thấy mấy cô ả hữu ý vô ý lấy lòng cậu, nỗ lực thông qua cậu để tiếp cận Sở Chích Thiên, tuyệt không có ý nghĩ khác. Xem ra cho dù mấy cô ả là trọng sinh, cũng không quá rõ tình hình tỉ mỉ cụ thể của đội viên Sở Chích Thiên lúc đầu.

Hôm nay, Tiêu Tử Lăng tu luyện kết thúc, liền nhận được thông tri của Chân Nhất Long, nửa giờ sau tiến hành hội nghị tiểu đội ở phòng hội nghị. Tiêu Tử Lăng nhanh chóng chỉnh lý xong hết thầy, chạy qua.

Vừa đến phòng hội nghị, liền thấy thành viên của tiểu đội trên cơ bản đều đã tới, bọn họ thấy Tiêu Tử Lăng đến lần lượt chào hỏi với cậu. Ai không nhận ra Tiêu Tử Lăng chứ, đội viên cũ vốn đã quen thuộc Tiêu Tử Lăng, đội viên mới vào thì mang theo sự ngưỡng mộ, cậu chính là thành viên đầu tiên của tổ công kiên Sở đội trưởng, là nhân vật mà bọn họ đổ kị, về sau có

thành viên mới gia nhập, mới để cho bọn họ dời đi đường nhìn, bắt đầu điên cuồng đề thăng thực lực, bởi vì chỉ có thực lực mới là nước cờ đầu tiên tiến vào tổ công kiên.

Lục Vân Đào ngồi ở một hàng phía sau bàn hội nghị thấy Tiêu Tử Lăng đến, nhanh chóng kêu gọi cậu qua, Tiêu Tử Lăng thấy bên tay trái anh còn có một vị trí, nhanh chóng đi qua ngồi xuống, dưới sự buồn chán nên nhìn ngang nhìn dọc, lại phát hiện, lần này đội viên ngồi rất có quy củ, tuyệt không phải tự do lựa chọn như mình tưởng tượng.

Tỷ như Ngô Khánh Vân với Tào Dương an vị bên tay phải Lục Vân Đào, đều là tổ công kiên. Bên người Đối Hồng Phi bên kia đều là tổ chiến đấu, mà xung quanh Chân Nhất Long lại là tổ hậu cần. Mà một khu vực nào đó trong đó, thì là một số nhân vật Tiêu Tử Lăng không quen biết ngồi. Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ dưới sự chỉ điểm của Lục Vân Đào, hiểu rõ ngồi ở khu vực đó đều là nhóm đội trưởng về sau dẫn đội vào.

“Vân Đào ca, biết là chuyện gì không?” Tiêu Tử Lăng nhìn tràng diện này đã biết không phải việc nhỏ.

“Hình như chỗ Trần phó đội thu được tin tức mới nhất, tình hình có chút không quá tốt.” Mấy ngày nay Lục Vân Đào vẫn luôn theo Sở Chích Thiên hành động, vì vậy cũng biết chút tin tức rải rác.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này, trong lòng đột nhiên căng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới, sự kiện thi triều khiến cho vô số người sống sót táng thân hẳn sẽ đến vào lúc này. Cậu yên lặng tính toán thời gian một chút, chính là buổi tối ba ngày sau.

Thế nào sẽ quên chuyện khủng bố này chứ, Tiêu Tử Lăng rất rõ hậu quả thảm trọng mà thi triều lần đầu tiên mang đến, người sống sót không có bất kỳ chuẩn bị nào cứ như vậy bị đàn tang thi xông tới như thủy triều thôn

phê, chỉ có một bộ phận cường giả cực ít mới may mắn tránh khỏi khó khăn.

Giữa lúc Tiêu Tử Lăng ảo não, Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết tam đại đầu sỏ đã tới.

Ba người phân ba phương hướng ngồi bên bàn tròn, ngồi ở phía trước chỗ tổ viên của mình.

Trần Cảnh Văn nhìn nhìn xung quanh, cười nói với những đội trưởng kia: “Chư vị đội trưởng, xin tiến lên ngồi đi!”

Trong khu vực đó có ước chừng mười mấy người, sau khi cúi đầu hiệp thương một phen, một hán tử trung niên râu ria trong đó lớn tiếng hồi đáp: “Cũng tốt, Lão Dương tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Nói xong liền dẫn đầu đứng dậy, lần lượt ngồi xuống chỗ ngồi trước bàn tròn.

Chờ toàn bộ mọi người ngồi xuống hoàn tất, Sở Chích Thiên lúc này mới gật gật đầu với Trần Cảnh Văn, tỏ ý anh hội nghị bắt đầu.

Trần Cảnh Văn nhận được sự gợi ý của Sở Chích Thiên, lúc này mới nhuần nhuần cổ họng mở miệng nói: “Lúc này đây mời chư vị đội trưởng lại đây, chính là muốn thông tri một sự kiện lớn quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của chúng ta.”

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho mọi người giật mình trong lòng, nhưng đều không hề hé răng, kiên trì chờ đợi lời nói kế tiếp của Trần Cảnh Văn.

Trong lòng Trần Cảnh Văn hài lòng biểu hiện của những đội trưởng này, nếu như nghe thấy một chút mưa gió liền hô hô gào gào, bình thường đều là người khó làm việc lớn, sợ rằng rất khó sống sót trong trận nguy cơ này.

“Buổi tối ba ngày sau, sẽ xuất hiện đàn tang thi tập trung công kích doanh địa của người sống sót.” Trần Cảnh Văn rất nhanh công bố ra tin tức.

“Thế nào có thể?” Một đội trưởng trong đó nhin không được kinh hô lên. Đích xác rất khó khiến người ta tin tưởng, tang thi chỉ biết du đãng vô ý thức, thế nào có thể hình thành tổ chức tập trung công kích chứ.

“Có thể nói rõ tin tức này có được từ nơi nào hay không?” Tuy rằng Lão Dương râu ria cảm thấy tin tức này không hợp lẽ thường, bất quá vẫn rất cẩn thận hỏi thăm nguồn gốc của tin tức.

Trần Cảnh Văn như cười như không, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, lại không có mở miệng trả lời.

Lão Dương râu ria hiểu rõ điều này có thể quan hệ đến bí mật của tiểu đội Sở Chích Thiên, nhất thời có chút xấu hổ.

Lúc này, thanh âm thanh lãnh của Sở Chích Thiên vang lên: “Vốn không cần nói rõ, bất quá lần này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của mọi người chúng ta, chỗ tôi cũng không giấu diếm mọi người, tiểu đội của chúng tôi có một người dị năng, năng lực của người đó là tiên đoán.”

Lời này vừa ra, các vị đội trưởng ồ lên một mảnh, loại năng lực tiên đoán trong truyền thuyết này vậy mà thực sự tồn tại?! Vẫn là Lão Dương, lần nữa mở miệng hỏi: “Sở đội trưởng, không phải không tin cậu, bất quá năng lực tiên đoán đó chúng tôi chưa từng thấy qua, muốn hỏi một chút đây là lần tiên đoán đầu tiên của người đó, hay là. . .”

Ngụ ý, nếu là lần đầu tiên, vậy tính chân thực liền nói không chính xác rồi, nếu từng có tiên đoán qua, vậy kết quả của tiên đoán trước đây là thế nào?

Trần Cảnh Văn tiếp nhận vấn đề này, sắc mặt anh nghiêm túc nói: “Mọi người hẳn biết Sở đội của chúng tôi từng chịu qua một lần bị thương

ngghiêm trọng.”

Các vị đội trưởng nhao nhao gật đầu, ánh mắt thỉnh thoảng lại trộm nhìn mái tóc bạc đường hoàng kia của Sở Chích Thiên, mái tóc bạc đó chính là chứng cứ lưu lại của lần bị thương đó. Việc này lúc đó đã dẫn tới oanh động ở xung quanh khu, nghe nói ngghiêm trọng đến mức thiếu chút nữa mất đi tánh mạng (Tin tức giả mà Trần Cảnh Văn cố ý truyền ra, mục đích muốn xem thái độ của tiểu đội xung quanh cùng với thừa cơ thanh lý người ý chí không kiên của tiểu đội mình).

Trần Cảnh Văn đột nhiên cười: “Lúc đó đã tiên đoán chuyển đó rất nguy hiểm, sống hay không sống chỉ ở giữa một đường, chúng tôi đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn, nhưng Sở ca vẫn thân bị trọng thương, bất quá cũng may chúng tôi đã làm tốt chuẩn bị, mới may mắn qua một cửa đó.” Trần Cảnh Văn rất thích khuyếch đại sự thực, phải biết rằng lúc đó Sở Chích Thiên ngoại trừ tiêu hao dị năng, chuyện gì cũng hồng có, ngược lại Tiêu Tử Lăng bị thương thảm trọng.

Bất quá nếu dựa theo kiếp trước mà Tiêu Tử Lăng biết, không chỉ có Sở Chích Thiên sẽ có đe dọa sinh mệnh, kể cả Lục Vân Đào với Đới Hồng Phi cùng đi cũng sẽ trực tiếp tử trận trong trận chiến dịch đó, chỉ có Đồng Hạo Triết lấy giá đắt thiêu đốt sinh mệnh tiêu hao lượng lớn dị năng lúc đó mới khó khăn lắm mang theo Sở Chích Thiên giết ra được một con đường máu, trốn thoát. Nguyên nhân chính là vì như thế, Đồng Hạo Triết mới qua đời sớm sau khi thành lập căn cứ Lăng Thiên, khiến cho Sở Chích Thiên thương tiếc suốt đời.

Mà hiện tại, Lục Vân Đào vốn đã không còn tồn tại tiến vào cấp hai, thành một thành viên của tổ công kiên, Đới Hồng Phi vốn đã tử trận trùng kích được cấp ba, trở thành cánh tay trái bờ vai phải của Đồng Hạo Triết. Mà Đồng Hạo Triết thì không có thiêu đốt sinh mệnh tiêu hao dị năng, vậy biểu thị anh tuyệt đối sẽ không có khả năng tráng niên sớm thệ. Trong sự

mờ mịt vô tri của Tiêu Tử Lăng, cậu bất tri bất giác đã cải biến số phận của ba người.

Lời nói của Trần Cảnh Văn xua đi sự nghi ngờ của phần lớn người, có sự thực là Sở Chích Thiên tồn tại, tin tưởng lần tiên đoán này cũng sẽ không lệch đi nơi nào. Huống hồ phòng bị một chút chung quy không có chỗ hỏng, phương hướng nghị luận của mọi người chuyển tới trên vấn đề phòng thủ như thế nào.

“Chúng ta nhất định phải tìm một địa phương dễ thủ khó công, bằng không chúng ta rất khó chống lại thi triều.” Trần Cảnh Văn lần nữa ném ra kiến nghị của bản thân.

Mọi người hợp mưu hợp sức, ngược lại để cho bọn họ tìm được một địa phương tốt, cách nơi đây không xa, xưởng quân công nào đó nằm ở đường Điền Dương. Có được tường vây phòng hộ cao vót rắn chắc còn có đường dây cao thế, là một địa phương rất tốt để phòng thủ. Chẳng qua chưa rõ bên trong có phải có người sống sót tồn tại hay không.

Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn thấp giọng thương lượng, vật tư với nhân viên có thể hoàn thành dời đi trong ba ngày này hay không. Trần Cảnh Văn sau khi tính toán một phen, phát hiện chỉ cần an bài thoả đáng hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Sở Chích Thiên nghe thấy câu trả lời của Trần Cảnh Văn, rốt cục ra lệnh: “Đồng Hạo Triết, cậu lập tức mang tổ chiến đấu đi xưởng quân công hiểu rõ tình hình, trong hai giờ tôi cần cậu triệt để khống chế được xưởng quân công.” Ngụ ý, nếu có người sống sót phản kháng thì trực tiếp trấn áp, ở trước mặt sinh tử tồn vong, không có bất kỳ đạo lý nào có thể nói.

“Vâng!” Đồng Hạo Triết trực tiếp đứng dậy, cấp tốc mang theo tổ chiến đấu của anh thẳng đến xưởng quân công. Thời gian Sở Chích Thiên cho không nhiều, anh không thể lãng phí.

Hai mắt lãnh lệ của Sở Chích Thiên nhìn xung quanh một vòng, đường nhìn băng lãnh khiến cho mọi người kinh hồn táng đảm. Sở Chích Thiên trầm mặc nửa ngày rốt cục cũng bàn giao một câu sau cùng: “Hiện tại, hết thấy tiểu đội trở lại chờ mệnh lệnh, tan họp!”

“Vâng!” Một tiếng lệnh xuống, mọi người tập thể đứng lên.

Tiêu Tử Lăng đang muốn rời đi, lại nghe thấy Sở Chích Thiên hô: “Tiểu Lăng, cậu lưu lại!”

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng dừng bước, chờ Sở Chích Thiên phân phó

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Điều Tra? Bí Mật Của Xưởng Quân Công!

Rất nhanh, trong phòng hội nghị không còn người khác nữa, Sở Chích Thiên đứng dậy nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, cậu lập tức chuẩn bị một chút, mười phút sau chờ tôi ở dưới đại sảnh.”

“Được, Sở ca!” Tuy rằng Tiêu Tử Lăng lo lắng đối với thi triều sắp xảy ra, nhưng ngụ ý của Sở Chích Thiên là muốn dẫn cậu đi làm nhiệm vụ, chuyện này vẫn khiến cho cậu hưng phấn một chút. Máy ngày nay vẫn luôn ở trong đại bản doanh, khiến cho thân thể cậu đều sắp mọc meo.

Tiêu Tử Lăng bước nhanh rời đi, chuẩn bị về nơi ở của mình lấy ra vũ khí mới nhất của cậu, thủ bút của Đường Gia Minh người chế tạo vũ khí cho tiểu đội, đường đao mới có chứa thuộc tính sắc bén.

Ở cửa, thiếu chút nữa lại đụng trúng một người, may mắn lần trước sau khi đụng trúng Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng thả chậm lại tốc độ rất nhiều, vì vậy đúng lúc thẳng thân.

“Trần phó đội, chào anh!” Tiêu Tử Lăng lễ độ chào hỏi với Trần Cảnh Văn, liền cấp tốc rời đi, mười phút, thời gian tuyệt không đủ, không thể trì hoãn.

Trần Cảnh Văn nhìn bóng lưng Tiêu Tử Lăng rời đi nhú mày, anh xoay người đi vào phòng hội nghị, ngăn Sở Chích Thiên đang muốn rời đi.

“Sở ca, không phải anh nói gần đây sẽ không mang Tiểu Lăng làm nhiệm vụ sao?” Ngữ khí của Trần Cảnh Văn có chút bất mãn.

“Ừm, lần này cần thiết năng lực của cậu ấy, không thể không mang.” Sở Chích Thiên trả lời rất thản nhiên.

“Nói chung vẫn nên cẩn thận một chút, hiện tại Tiểu Lăng không có năng lực bảo hộ bản thân, nếu thái độ của Sở ca hơi thiên vị một chút, sẽ có thể mang đến nguy hiểm cho cậu ấy, bất luận là trong đội hay là ngoài đội.”

Một câu không nhẹ không nặng này của Trần Cảnh Văn, có ý ẩn hàm gì Sở Chích Thiên hiểu rất rõ, nắm tay phải của anh vốn nắm hờ, thoáng dùng sức nắm chặt, sau đó nhanh chóng buông ra. Về mặt anh bất biến, chẳng qua nhẹ giọng ừm một chút biểu thị trong lòng bản thân đều đã biết.

Trần Cảnh Văn lại không cách nào yên tâm, lần nữa đề xuất: “Lần trước tôi nói, kỳ thực là một biện pháp hay, đến tổ hậu cần của tôi, chỗ tôi không chỉ có nhiều người, hơn nữa ngay cả tiểu đội viên bốn tuổi cũng có, Tiểu Lăng ở chỗ tôi sẽ có vẻ bình thường.”

Sở Chích Thiên lại lần nữa cự tuyệt đề nghị của Trần Cảnh Văn: “Không cần, về sau người của tổ công kiên sẽ nhiều lên, tôi sẽ để cho Tiểu Lăng biên duyên hóa.”

Trần Cảnh Văn biết Sở Chích Thiên đã hạ quyết định thì sẽ không thay đổi nữa, chỉ có thể tạm thời yên tâm trong lo lắng, không hé răng nữa.

Nói đến Tiêu Tử Lăng rất nhanh đã làm xong chuẩn bị, cậu thở hồng hộc chạy tới đại sảnh, không ngờ tới trên sofa ở đại sảnh, Sở Chích Thiên đã ngồi ở nơi đó, anh tới sớm một bước.

“Sở ca, em tới rồi!” Tiêu Tử Lăng la lớn.

Mở ra đồng hồ quả quýt, Sở Chích Thiên gật gật đầu nói: “Chín phút ba mươi giây. Không tồi, tôi thích người đúng giờ.”

Được khích lệ? Tiêu Tử Lăng vui vẻ lộ rõ trên nét mặt, ngày hôm nay vừa bắt đầu đã là khởi đầu tốt đẹp, được lão đại biểu dương, xem ra nhiệm vụ kế tiếp chắc hẳn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Tiêu Tử Lăng ngồi trên xe, liền hỏi Sở Chích Thiên bên người: “Sở ca, lần này chúng ta đi nơi nào?”

“Xưởng quân công!” Sở Chích Thiên trả lời rất đơn giản.

“Ách? Không phải Đồng phó đội đã đi rồi sao?” Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ, chẳng lẽ xưởng quân công còn có miêu nị* gì hay sao? Cần chính phó đội trưởng đồng thời lên sân khấu?

*miêu nị = cút mèo, mèo khi đi ị sẽ giấu cút của mình đi, từ này ý chỉ những bí mật được giấu kín đi không cho ai biết tựa như mèo giấu cút
=)))))))))

“Điều tra địa hình!” Tuy rằng Sở Chích Thiên cảm thấy vấn đề Tiêu Tử Lăng hỏi rất ngu ngốc, đi xưởng quân công không có nghĩa là hành động cùng Đồng Hạo Triết. Bất quá nhìn ở trên phần khuôn mặt nhỏ nhắn ấu trĩ kia, anh vẫn trả lời cậu, coi như là giải thích nghi hoặc cho nhi đồng.

Tiêu Tử Lăng lần này đã hiểu rõ, cũng biết vì sao ngày hôm nay có cơ hội làm nhiệm vụ, vì nhiệm vụ này nhất định phải cần đến cậu mới được. Nếu như người khác có thể hoàn thành, tin tưởng khẳng định Sở Chích Thiên sẽ không nghĩ đến cậu.

Cảm giác nguy cơ trong lòng Tiêu Tử Lăng lại tới nữa, chung quy cảm thấy thân phận đàn em của cậu thập phần không vững chắc, rất dễ bị người khác thay thế. Trực giác của Tiêu Tử Lăng rất chính xác, cậu không ngờ tới là Trần Cảnh Văn động tay động chân ở bên trong, khiến cho Sở Chích

Thiên vì vấn đề an toàn của cậu, mà nhượng hóa sự tồn tại của cậu. Trong một đoạn cuộc sống tương lai, tuy rằng Tiêu Tử Lăng vẫn luôn nỗ lực biểu hiện, nhưng thủy chung vẫn không chiếm được bảo tọa đàn em vẫn luôn mong đợi mà khiến cậu bóp cổ tay.

Rất nhanh, hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đã tới cửa chính của xưởng quân công, cảnh giới ở cửa chính là một thành viên trong tổ chiến đấu của Đồng Hạo Triết, thấy Sở Chích Thiên tới, nhanh chóng mở cửa, để cho bọn họ đi vào.

“Hiện tại tình hình thế nào?” Sở Chích Thiên quan tâm tiến triển hiện tại, liền hỏi một câu.

Đội viên này cũng là một người mới vào, nghe thấy câu hỏi của lão đại nhà mình, phải nói là kích động a, mặt đỏ lên bắt đầu gián đoạn hồi đáp: “Cơ bản, ờ, đã khống chế. Hình như, hẳn là, đến điểm trung tâm rồi.”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng che miệng lại, nhin cười, không ngờ tới đội viên mới vào này sùng bái Sở Chích Thiên như thế, ngay cả đáp lời cũng nói năng lộn xộn.

Sở Chích Thiên đã phát hiện sự mờ ám của Tiêu Tử Lăng, một cái liếc mắt quăng đến, khiến cho Tiêu Tử Lăng nhanh chóng buông tay che miệng xuống, vẻ mặt nghiêm túc theo sát phía sau Sở Chích Thiên. Phắc, nhin cười thực sự là một động tác yêu cầu cao độ.

Sở Chích Thiên vỗ vỗ bờ vai của đội viên đó lấy làm cổ vũ, lúc này mới đi vào, lưu lại một mình đội viên đó hưng phấn nhảy nhót tại chỗ.

Đi mấy chục mét, cảm thấy đội viên đó chắc hẳn cảm thụ không được động tĩnh ở nơi đây, lúc này Tiêu Tử Lăng mới cười ra tiếng, lần nữa rước lấy một cái lãnh nhãn của Sở Chích Thiên.

Lần này Tiêu Tử Lăng không thu liễm nụ cười, vẫn không cố kỵ cười nói: “Sở ca đã từng nói, lúc chỉ có hai người, tùy tiện em cười nga.”

Nhìn Tiêu Tử Lăng không hề sợ hãi mà cười, Sở Chích Thiên bất đắc dĩ, tên nhóc này quá biết tìm lỗ thủng ngôn ngữ của mình, muốn giáo huấn cậu ta cũng không có biện pháp.

Khoảng chừng đi được hai trăm mét, Sở Chích Thiên nhắc nhở: “Tiêu Lăng, mở Linh Nhân.”

Tiêu Tử Lăng ứng tiếng lập tức mở ra Linh Nhân, Sở Chích Thiên lấy ra giấy bút, chuẩn bị vẽ ra hết thảy bản đồ địa hình của xưởng quân công này.

Đột nhiên, Tiêu Tử Lăng kinh ngạc kêu lên: “Sở ca, xưởng quân công này không đơn giản.”

“Nga?” Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, chờ đợi lời nói kế tiếp của Tiêu Tử Lăng.

“Thế nào dưới đất có nhiều thông đạo như vậy, còn là không gian diện tích lớn.” Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ kiểm tra hết thảy dưới đất, đó rõ ràng chính là một căn cứ dưới đất.

Cậu phấn chấn nâng đầu lên, chuẩn bị báo cáo những thứ mình điều tra được cho Sở Chích Thiên, lại phát hiện Sở Chích Thiên đang cười chế nhạo nhìn chăm chú vào cậu.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên hiểu được: “A, Sở ca, anh đã sớm biết.”

Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi cong lên, hài lòng đối với việc Tiêu Tử Lăng có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được như vậy, anh gật gật đầu nói: “Ừm, trước đây đã biết nơi đây có một căn cứ quân sự bí mật, chẳng qua lấy danh nghĩa xưởng quân công để che giấu.”

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời này, trong lòng mạnh nhảy dựng, xem ra thân phận của Sở Chích Thiên không tầm thường, bằng không không có khả năng biết chuyện cơ mật như thế. Nhưng nghĩ lại, hiện tại đều đã là ngày diệt vong, thân phận trước đây đều là phù vân, Tiêu Tử Lăng liền bình thường trở lại.

Sở Chích Thiên như thế nào nhìn không ra được sự biến hóa tâm lý của Tiêu Tử Lăng, anh cảm thấy đàn em này quả nhiên anh không hề thu sai, là một người đáng cho anh tin cậy.

Tâm tư của Tiêu Tử Lăng bị căn cứ khổng lồ dưới đất kia chiếm đầy, chẳng qua thủy chung vẫn tìm không được cửa vào, cậu khổ não nói: “Đáng tiếc không biết đi vào thế nào, thấy núi bảo vật mà không được vào, a, em muốn phát điên.”

“Tôi ngược lại biết vào thế nào, bất quá trước tiên điều tra xong địa hình với phân bố kết cấu phòng ốc bên trên đã, chờ lát nữa tôi mang cậu vào xem.” Sở Chích Thiên cười nói, đi vào là chuyện nhỏ, chân chính rắc rối chính là tang thi phía dưới tuyệt đối không phải ít, dù sao cũng là thành viên của một căn cứ, đến bây giờ đều không phát hiện có người trốn ra, đã biết căn cứ này sợ rằng dữ nhiều lành ít, trên cơ bản đã toàn quân bị diệt.

Nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng nhất thời tinh thần gấp trăm nhiệt tình mười phần, ai biểu cậu chẳng qua chỉ là một người thường chứ, không có sức chống cự nhất đối với loại căn cứ quân sự thần bí này. Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu, cậu bất chấp hết.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tư Liệu, Không Bị Canh Tân!

Có lẽ là chuyện mà Sở Chích Thiên hứa hẹn quá có lực mê hoặc, Tiêu Tử Lăng bắt đầu ghét bỏ Sở Chích Thiên vẽ sơ đồ xưởng quân công quá chậm, sau khi nhin lần thứ bốn mươi, rốt cục không chịu nổi nữa, một phen lấy qua giấy bút trong tay Sở Chích Thiên, trực tiếp tựa lên trên mặt đất xi măng thoát nhìn còn tương đối sạch sẽ nào đó, nhất nhất phục chế toàn bộ phân bố đồ mà Linh Nhân biểu hiện.

Trong mắt Sở Chích Thiên ẩn tàng ý cười, nhìn vẻ mặt chuyên chú của Tiêu Tử Lăng, ở phía sau lưng lặng lẽ làm một thủ thế thẳng lợi. Ủm! Ở cùng tên nhóc này, chung quy sẽ nổi tính trẻ con, muốn làm chút chuyện xấu. . . Được rồi, ban này khi mình vẽ bản đồ, hình như. . . đích xác. . . cố ý chậm một chút.

Rất nhanh, Tiêu Tử Lăng đã vẽ xong bản đồ, cậu bò lên, vỗ bụi trên người sạch sẽ, sau đó cười đưa bản đồ cho Sở Chích Thiên: “Sơ ca, sơ đồ mặt bằng chính thể của toàn bộ xưởng quân công đã chuẩn bị xong, hiện tại có phải hay không. . .”

Sở Chích Thiên như cười như không, một tay niết bản vẽ lắc lắc: “Nhớ người nào đó từng nói qua, sau khi mở Linh Nhân vẽ bản đồ rất rắc rối. . .”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, sơ suất rồi, bản thân để sớm đi căn cứ dưới đất, vậy mà đã quên chuyện này. Trước đây cậu là vì muốn chinh Sở Chích Thiên, mới nói dối như vậy.

Mắt to tròn trợt trợt chuyển một chút, Tiêu Tử Lăng một tay gãi ót của mình, trên mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng nói: “Lần trước phải làm phiền Sở ca vẽ bản đồ, trở lại đã cảm thấy bản thân rất vô dụng nga, vì vậy vẫn luôn luyện tập mở Linh Nhân học vẽ bản đồ, hiện tại cuối cùng cũng có chút hiệu quả, vốn còn muốn luyện tốt mới cho Sở ca anh một kinh hỉ đây. . .”

Biểu tình của Tiêu Tử Lăng là hồn nhiên, khẩn thiết, ở trong mắt người khác chính là một đứa trẻ thuần phác sống sờ sờ, cái loại ngượng ngùng sau khi chưa làm tốt một việc đã bị phát hiện đó đập vào mặt mà đến, khiến người ta không khỏi cảm thán, đây thực sự là một đứa trẻ tốt chân thành a.

Khóe miệng Sở Chích Thiên nhin không được co giật hai cái, cảm nín. Còn kinh hỉ nữa chứ, tên nhóc này chỉ biết giả vô tội nhất, quả nhiên da mặt dày đến mức tận cùng chính là một loại cường đại.

Tiêu Tử Lăng tiếp tục cười ngu, làm bộ bản thân nhìn không thấy sự khinh bỉ trong mắt Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, trực tiếp cốc đầu cậu một cái làm nghiêm phạt, nói: “Tên nhóc nhà cậu, chỉ biết lười biếng chơi xấu.”

Tiêu Tử Lăng vuốt đầu, vẻ mặt đau khổ, một bộ biểu tình anh đã sớm biết cần gì phải vạch trần em, khiến cho Sở Chích Thiên phì cười không thôi.

Lần nữa vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên cười mắng: “Đừng làm bộ nữa, đi theo tôi!”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe, lập tức lon ton đuổi theo, cậu biết hiện tại là muốn đi đến căn cứ dưới đất thần bí. Quả nhiên, Sở Chích Thiên chuyển mấy vòng, đi qua vài tòa nhà lầu, rốt cục ở trước cửa một kho hàng rất không thu hút, ngừng lại.

“Tiểu Lăng, cậu nhìn xem bên trong có tang thi tồn tại hay không?” Sở Chích Thiên quay đầu bàn giao, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng mở ra Linh Nhân, phát hiện trong kho hàng có hai con tang thi mặc quần áo lao động của nhà xưởng đang du đặng qua lại ở bên trong: “Sở ca, có hai con tang thi.”

“Vị trí!”

“Một con ở chỗ bốn mét phía trên bên phải cửa chính, còn một con ở trong góc bên trái trên cùng.” Tiêu Tử Lăng rất nhanh báo ra cự ly thực tế.

Sở Chích Thiên nắm được phân bố của tang thi bên trong, lúc này mới tiến lên cuồn ấn một trận trên nút ấn cửa kho hàng, chợt nghe thấy “Tách” một tiếng, khóa bên trong thoáng cái buông lỏng ra.

“May mắn, thiết bị phát điện của căn cứ vẫn còn hoạt động.” Sở Chích Thiên lặng lẽ nói, ngữ khí mang theo may mắn, không cần bạo lực phá cửa thì sẽ không gây chú ý, điều này rất có chỗ tốt đối với hành động của bọn họ, Sở Chích Thiên còn chưa hy vọng căn cứ bí mật này hiện tại đã bị phát hiện.

Sở Chích Thiên tỏ ý Tiêu Tử Lăng trốn ở một bên, bản thân thì mở mạnh cửa kho hàng ra, trực tiếp xông vào. Tiêu Tử Lăng còn tưởng rằng sẽ phát ra tiếng vang, không ngờ tới sau khi Sở Chích Thiên đi vào vậy mà lặng yên không tiếng động. Dưới trạng thái Linh Nhân, cậu thấy sau khi Sở Chích Thiên đi vào liền trực tiếp sử dụng kỹ năng không gian Cấm Không, trực tiếp giam cầm hai con tang thi lại, sau đó liền vung tay lên, đầu tang thi trực tiếp bị hư hóa, hai con tang thi không đầu lúc này mới chậm rãi ngã xuống, trong nháy mắt nện xuống đất, Sở Chích Thiên hơi hơi dùng chân nâng nâng, để cho hai con tang thi lặng yên không tiếng động rơi xuống đất.

Sở Chích Thiên nhỏ giọng kêu Tiêu Tử Lăng đi vào, Tiêu Tử Lăng lập tức theo vào.

Sở Chích Thiên đi đến một góc kho hàng, anh bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu đồ án trên mặt đất, rốt cục ở gần sát góc ước chừng trên dưới 2 mét, mới ngừng lại.

Khi anh vạch sàn nhà ra lộ ra một tay cầm, Tiêu Tử Lăng biết đây là chìa khoá mở ra căn cứ dưới đất. Quả nhiên Sở Chích Thiên chuyển xoay tròn tay cầm về phía trái, ở góc ngược lại, xuất hiện một lỗ động nhỏ trên dưới một mét vuông.

Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười, xem ra trình tự mở cửa viết trên tư liệu còn chưa bị thay đổi, phải biết rằng loại căn cứ này, mỗi mười ngày, sẽ đổi một loại phương thức ra vào, may mắn lúc đó khi thu được tư liệu thì mật thể đã giáng lâm, căn cứ này còn chưa kịp đổi mới.

Hai người đi đến cửa động thoáng nhìn, phát hiện có một cầu thang vuông góc trực tiếp đi xuống, bởi vì vấn đề ánh sáng, không thấy được động này sâu bao nhiêu.

Sở Chích Thiên không chần chừ, trực tiếp từ cửa động đạp cầu thang vuông góc đi xuống.

Tiêu Tử Lăng theo Sở Chích Thiên đi xuống, leo ở trong một vùng tối đen khoảng chừng thời gian ba bốn phút, rốt cục cảm giác thấy bản thân đã đạp lên trên mặt đất.

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc nói: “Không ngờ tới sâu như vậy, chắc hẳn có bốn năm mươi mét đi.”

Sở Chích Thiên lắc đầu: “Chính xác mà nói hẳn là chiều sâu sáu mươi mét.”

Tiêu Tử Lăng bởi vì mở ra Linh Nhãn, tuy rằng tối đen một mảnh, lại vẫn có thể nhìn ra được đường nét vị trí đại khái của địa phương hiện tại. Bất quá cậu vẫn tương đối lo lắng: “Sở ca, không có ánh sáng chúng ta đi vào thế nào?”

“Có biện pháp!” Sở Chích Thiên cũng không che giấu, anh trực tiếp sờ soạng ở trên vách tường.

“Sở ca tìm cái gì? Linh Nhãn của em hiện tại có thể nhìn ra được đường nét, có lẽ có thể giúp được một chút.” Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ.

“Vậy quá tốt rồi, cậu giúp tôi xem xem trên vách tường có một cái đèn tường hay không.” Sở Chích Thiên vừa nghe, nhanh chóng phân phó, lần này mình không cần bỏ loạn sờ loạn như thằn lằn nữa rồi.

“Sở ca lui về phía sau một bước, trực tiếp đưa tay, đúng, chính là ở đó.” Dưới sự gợi ý của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên thoáng cái đã tìm được đèn tường, anh cầm đèn tường, đột nhiên dùng sức kéo xuống.

Vốn luồng lực mạnh này khẳng định sẽ trực tiếp kéo đèn tường rơi xuống, không ngờ tới đèn tường chỉ miễn cưỡng bị kéo xuống một bậc, vốn độ cao một tay, biến thành độ cao nửa tay. Mà theo việc này, đột nhiên thông đạo thoáng cái sáng đèn lên. Mà cánh cửa bọn họ xuống, đột nhiên khép lại.

Hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng bị ngọn đèn lóe sáng làm cho hoa mắt, vô ý thức nhắm mắt lại, lại lập tức tỉnh ngộ lại, nhắm mắt ở địa phương không biết đó là cách làm ngu xuẩn nhất.

Hai người nhất thời mở to hai mắt, lúc này, một thông đạo dài chừng mấy chục mét hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hai người. Trên trần, hết thấy đèn đều sáng, thấy trong thông đạo đã tích một tầng bụi dày dày, đã biết căn cứ này quả nhiên không còn người sống sót nào.

Sắc mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc lên, anh thấp giọng nói câu cẩn thận, liền một mình đi vào thông đạo, lưu lại một cái lại một cái vết chân rõ ràng.

Tiêu Tử Lăng cũng không dám chạy loạn, cậu cẩn thận giẫm lên vết chân của Sở Chích Thiên đi theo phía sau Sở Chích Thiên.

Lúc này hai người tới đầu cùng cửa thông đạo, nghênh đón vẫn là một cánh cửa lớn bằng sắt đóng chặt. Tiêu Tử Lăng vô ý thức dùng Linh Nhân kiểm tra hoàn cảnh bên trong, sau đó quay đầu nhìn phía Sở Chích Thiên nói: “Bên trong vẫn là hai con tang thi, địa hình là một gian phòng gần mười mét vuông.”

Sở Chích Thiên chờ đợi chính là điều này, anh gật gật đầu, lần nữa ấn loạn một trận trên nút ấn mật mã phía trên khóa cửa, cửa đột nhiên tự động mở ra.

Hai con tang thi bên trong nghe thấy động tĩnh bên này, nhất tề quay đầu lại, vẻ mặt phần nộ rống giận về phía Sở Chích Thiên.

Từ sau khi cửa mà bọn họ xuống được khép lại, hành động của Sở Chích Thiên liền lớn mật hơn rất nhiều. Lúc này tang thi rống giận cũng không khiến cho anh nhanh chóng đi lên giải quyết, tuyệt nhiên bất đồng với hành động cấm tiếng vang lúc mới bắt đầu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Vũ Khí, Cho Khẩu Súng Đã Đủ Ưu Đãi Rồi!

Quả nhiên, lần này thủ đoạn Sở Chích Thiên giải quyết tang thi không phải là dị năng không gian im hơi lặng tiếng nữa, mà là hệ lôi điện động tĩnh khá lớn.

Chỉ thấy hai đạo điện quang trực tiếp lao đến hai con tang thi kia, nhất thời tro tàn khói bay, tang thi biến thành than ngã xuống đất, nện trên mặt đất, đầu tang thi vừa rơi xuống liền vỡ vụn, hai viên tinh hạch nhỏ lăn ra từ đó.

Tiêu Tử Lăng đi vào, phòng này có chút giống phòng nghỉ, trung gian đặt một bộ sô pha, trước sô pha là bàn trà, tường đối diện treo TV tinh thể lỏng siêu lớn, trừ những cái này ra tuyệt không còn đồ vật khác, vừa nhìn thấy hết.

Tuy rằng thoát nhìn gian phòng này thuộc về kiểu phong bế, nhưng Tiêu Tử Lăng biết khẳng định có cửa ngấm ẩn tàng.

Sở Chích Thiên đang hồi ức phần tư liệu kia, nhớ chốt mở cửa ngấm kia ở trên bàn trà, bất quá lại không có nói tỉ mỉ mở ra thế nào. Sở Chích Thiên nghiêm túc nghiên cứu bàn trà trước mặt, thế nào cũng nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, bàn trà này bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

“Tiêu Lăng, cậu nhìn xem bàn trà này có chỗ nào không đúng.” Sở Chích Thiên không quên dị năng của Tiêu Tử Lăng, nhanh chóng kêu cậu nhìn

xem, thời gian đối với hai người bọn họ mà nói tuyệt không đầy đủ, cũng không thể lãng phí ở chỗ này.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp mở ra Linh Nhãn, nhưng không phát hiện gì dị thường, bất quá nếu Sở Chích Thiên kêu xem bàn trà, vậy khẳng định trên bàn trà có vấn đề.

Có lẽ chuyên chú nhìn chăm chú một điểm nào đó trên bàn trà qua ba giây đồng hồ, đột nhiên mắt phải có tin tức xuất hiện.

Giám Định: bàn trà (cải tạo) Phân Tích: đây là một cái bàn trà từng được cải tạo qua, dường như dành cho nó sứ mệnh mới, có lẽ hẳn nên thử xem tìm ra bí mật của nó.

Tiêu Tử Lăng lần nữa câm nín, hung hăng khinh bỉ đoạn Phân Tích sau khi Giám Định kia, lại là một chuỗi lời vô ích, chẳng lẽ không thể nói cải tạo ở bộ vị nào sao? Lúc nào mới có thể đắc lực được một chút chứ, không nên cô phụ hai chữ lớn Phân Tích kia a.

Bất quá nếu đã Giám Định ra được cải tạo, như vậy then chốt của cửa ngầm khẳng định ở trên người nó. Tiêu Tử Lăng xác định tác dụng của bàn trà, dưới Linh Nhãn, cậu lại càng dụng tâm, thận trọng kiểm tra mỗi một đường cong biểu hiện, rốt cục bên góc trên bên phải, phát hiện một số bất đồng.

Đường cong nơi đó hình như hơi thô hơn một chút, không giống bộ vị khác, phẩm chất đường cong tương đồng.

Tiêu Tử Lăng nhỏ giọng nhắc nhở: “Sở ca, chỗ góc trên bên phải dưới Linh Nhãn, đường cong biểu hiện ra hình như thô hơn.”

“Nơi nào?”

“Nơi đây.” Tiêu Tử Lăng chỉ chỉ chỗ Linh Nhãn biểu hiện.

Sở Chích Thiên nghiêm túc gõ gõ nơi đó, lại gõ một lần ở xung quanh nó, lúc này mới mở miệng nói: “Đích xác, thanh âm có chút trống rỗng, thoát nhìn bên trong là rỗng ruột.”

Sở Chích Thiên cẩn thận cứ ần ần gõ gõ như thế trên đường tuyến đó, không biết đụng phải cái gì, đột nhiên mặt bàn đó lui vào bên trong, lộ ra một màn hình.

Màn hình còn có điện, nó rõ ràng viết: Đưa vào mật mã với vân tay.

Sở Chích Thiên tỏ ý Tiêu Tử Lăng thu thập lại hết tay của tang thi trên mặt đất, có lẽ vân tay còn phải dựa vào chúng nó.

Mật mã Sở Chích Thiên đã biết, sau khi trực tiếp đưa vào, cầm bốn cái tay đặt từng cái ở trên màn hình, rốt cục ở cái tay thứ ba, đã đạt được nhận định thông hành.

Nhận định này vừa ra, bức tường vốn treo TV đột nhiên nguyên cả mặt tường xoay chuyển, lộ ra một thông đạo chỉ có thể cho một người thông hành.

Sở Chích Thiên đầu tàu gương mẫu, đi vào đầu tiên, Tiêu Tử Lăng theo sát sau đó, vừa vào thông đạo, liền phát hiện bên trong cái gì cũng không có, phỏng đoán khi bệnh độc đột kích, thông đạo này không hề có người đi qua.

Đi không bao xa, phát hiện lại là đường cùng. Vẫn là Sở Chích Thiên, không hề chần chừ lần nữa tìm ra chốt mở.

Cánh cửa ngầm này mở ra, liền tiến vào căn cứ quân sự chân chính, không cần Sở Chích Thiên nhắc nhở, Tiêu Tử Lăng liền báo cáo kết quả cậu thấy: “Sở ca, bên ngoài là một không gian rất lớn, không ít tang thi, phỏng đoán phải có hai mươi mấy con.”

“Đã biết, cậu bảo vệ tốt bản thân, tang thi do tôi giải quyết.” Sở Chích Thiên trước khi hành động phân phó một câu.

Cửa ngầm được mở ra, Sở Chích Thiên liền xông ra, chợt nghe thấy một trận tiếng sấm điện quang, Tiêu Tử Lăng dưới trạng thái Linh Nhân, thấy rất rõ, Sở Chích Thiên vừa đi ra liền khai hỏa toàn bộ mã lực, toàn thân mang theo điện quang, tang thi chỉ cần tiếp cận đến trên dưới một mét, sẽ gặp phải điện quang công kích. Rất nhanh tang thi bên ngoài đã bị giải quyết không còn, lúc này Tiêu Tử Lăng mới đi ra.

Đây là một tràng cảnh rất kỳ lạ, cây trụ cao vót trắng kiệu dường như chống lên một mảnh trời, bên trên vậy mà còn có một mặt trời nhân tạo treo cao, tản ra quang mang chói mắt, vô số thông đạo đi thông kiến trúc bất đồng. Nếu từ trên không nhìn xuống phía dưới, sẽ phát hiện đây chỗ nào là một căn cứ, quả thực có thể được xưng là một tòa thành thị loại nhỏ. Máy phát điện nơi đây vẫn còn hoạt động, nó hỗ trợ điện lực tiêu hao mà căn cứ này cần thiết, tỷ như đèn điện của thông đạo, tỷ như mặt trời nhân tạo chói mắt hiện tại kia. Mà mục đích lần này Sở Chích Thiên đến chính là muốn có được cái đó.

“Tiêu Lăng, cấp tốc tra tìm kho vũ khí với kho hàng, còn có chỗ máy phát điện.” Sở Chích Thiên trực tiếp báo cho biết mục tiêu của anh.

“Được, Sở ca, anh chờ một chút.” Tuy rằng Tiêu Tử Lăng một hơi đáp ứng, nhưng trong lòng lại đang nôn nóng, hóa ra mục đích ngay từ đầu của Sở Chích Thiên chính là nơi đây, lại giao hoạt khiến cậu cho rằng chỉ là vì kiểm tra địa hình bên trên, nhớ lại bản thân không không chịu thua kém chủ động mắc câu, vì vào căn cứ dưới đất, còn chủ động vẽ bản đồ. . . Thực gốc cùng cực.

Không nói trong lòng Tiêu Tử Lăng phiền muộn như thế nào, việc trên tay lại làm không tồi, rất nhanh, kho hàng hậu cần cùng với trang bị vũ khí của căn cứ đã được tìm được, về phần động cơ cũng tìm được mấy địa

điểm hư hư thực thực, chỉ chờ hai người bọn họ tự mình đi xác nhận một chút.

Sở Chích Thiên nghe xong địa phương Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng biểu hiện, đầu tiên đi nhà kho trang bị vũ khí xem xem, tuy rằng lương thực rất quan trọng, nhưng đối với Sở Chích Thiên mà nói cũng không phải nhất định cần, 90% những thứ chứa trong không gian của anh đều là lương thực, trái lại vũ khí lại rất ít, thi triều lần này chỉ dựa vào người thức tỉnh chiến đấu, sợ rằng không cách nào ngăn chặn được tang thi tựa như thủy triều, chỉ có ‘toàn dân đều binh’, những người không phải người thức tỉnh kia mới có cơ hội sống sót.

Mà điều Sở Chích Thiên có thể làm, chính là tìm kiếm cho những người thường đó vũ khí có thể sống sót, mà vũ khí có thể để cho người thường giết chết tang thi ở giai đoạn hiện tại, chỉ có súng ống đạn dược.

Hai người một bên thanh lý tang thi một bên cấp tốc tới gần kho vũ khí, rất nhanh đã đến được kho vũ khí, bên ngoài kho vũ khí có tang thi canh chừng, tuyệt không mang đến phiền phức nào cho bọn họ, chỉ cần không phải tang thi trên cấp ba, bất kỳ tang thi nào đến, Sở Chích Thiên đều không có áp lực.

Chúng loại vũ khí rất phong phú, chỉ cần súng ống, thì có gần mười loại, còn có các loại đạn dược như pháo sáng, đạn khói vân vân số lượng cũng không ít, trong vẻ mặt khao khát, cuồn chảy nước miếng của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên vớt toàn bộ những thứ khiến cho mỗi một nam nhân đều nóng mắt đó vào không gian của bản thân.

Tiêu Tử Lăng nhut chí, đã từng có một đồng súng ống đạn dược ở ngay trước mặt cậu, đáng tiếc cậu hồng có cơ hội chấm mút. . .

Đột nhiên trong tay được nhét vào một món đồ, một thanh Desert Eagle mới tinh cứ như thế xuất hiện trong lòng bàn tay cậu, bên tai truyền đến

tiếng nói chuyện nhàn nhạt của Sở Chích Thiên: “Thu lấy, đừng làm mất.”

Nâng súng, Tiêu Tử Lăng chỉ biết cười ngu, cậu bị kinh hỉ này bao phủ, cả người ở vào trạng thái dại ra.

Khóe miệng Sở Chích Thiên mang ý cười, nhẹ nhàng búng cái trán của Tiêu Tử Lăng: “Đừng ngốc nữa, mau đi theo.” Nói xong anh trực tiếp đi phương hướng kho hàng, bọn họ không thể biến mất quá lâu, bằng không sẽ khiến người khác chú ý.

Tiêu Tử Lăng bị búng tỉnh, cậu than khóc đuổi theo.

“Sở ca, vì sao không cho em đạn?” Tiêu Tử Lăng kháng nghị.

“Trong súng có đạn.” Sở Chích Thiên không thừa nhận điểm ấy.

“Mới có mấy viên mà thôi, vừa đánh liền hổng còn, chẳng lẽ súng này để cho em làm món đồ chơi chơi sao?” Tiêu Tử Lăng đương nhiên rõ ràng trong súng có đạn, nhưng mấy viên đạn này không chịu nổi dùng a.

“Trẻ vị thành niên không có tư cách yêu cầu nhiều đạn như vậy, nếu khi cần thiết tôi sẽ cho cậu. . . Hiện tại, tôi bảo quản.” Thái độ của Sở Chích Thiên rất kiên quyết, trẻ vị thành niên được cho một khẩu súng đã đủ ưu đãi rồi, muốn nhiều đạn? Ừ, trưởng thành trước đã rồi lại nói, bây giờ vẫn nên do người làm đại ca anh đây bảo tồn trước.

Tiêu Tử Lăng tại chỗ câm nín, trong lòng âm thầm nôn máng, ai chưa thành niên a, tuổi tác tâm lý của cậu đã hơn 34 tuổi rồi đó, cho dù tuổi tác đời này cũng lớn hơn một tuổi so với Sở Chích Thiên, mọi nó đều là bọn Sở Chích Thiên tự ý quyết định. . . chết cũng không thừa nhận tuổi tác thực tế của cậu. Tiêu Tử Lăng hối hận a, trước đây khi mang theo sự chân thành đến chỗ Sở Chích Thiên tìm nơi nương tựa, làm sao lại đã quên mang tấm thẻ chứng minh nhân dân đến để chứng minh bản thân một chút chứ.

Trong sự ảo não của Tiêu Tử Lăng, hai người tới chỗ kho hàng hậu cần. Kho hàng của căn cứ dưới đất tuyệt không nhỏ, hơn nữa không chỉ có một cái, đặc biệt là một gian kho lạnh vẫn còn đang trong hoạt động, trực tiếp khiến cho Tiêu Tử Lăng thất thố. . . Cậu thiếu chút nữa cứ như thế bỏ nhà qua, bị Sở Chích Thiên mắt sắc một phen tóm lại.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Roi Nước, Năng Lực Mới Của Tiêu Tử Lăng.

Kho lạnh vận chuyển bình thường đại biểu điều gì? Nguyên liệu nấu ăn tươi mới! Đối với Tiêu Tử Lăng gần đây vẫn luôn ăn thực phẩm đồ hộp ăn đến mức sắp nôn mà nói, sự tồn tại của kho lạnh đại biểu chính là một loại hạnh phúc. Vì vậy, mới vội rống rống tiến lên, xem nhẹ nguy cơ xung quanh.

May là Sở Chích Thiên đúng lúc tóm Tiêu Tử Lăng lại, anh thấp giọng nhắc nhở: “Linh Nhân!”

Tiêu Tử Lăng thất thố chẳng qua trong nháy mắt, kỳ thực khi Sở Chích Thiên tóm cậu lại, cậu đã lĩnh ngộ lại được nơi này có nguy hiểm.

Linh Nhân được tiến hành cùng lúc khi Sở Chích Thiên nhắc nhở, tang thi vốn ẩn tàng bên kho lạnh từng con hiện ra trong thế giới màu đỏ của Tiêu Tử Lăng.

Thấy một màn như vậy, Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra một thân mồ hôi lạnh: “Thật nhiều tang thi ẩn nấp, nhất định có tang thi cấp cao!”

“Không sai, bằng không những tang thi đó sẽ không ẩn nấp đi, cũng không biết tang thi cấp cao trốn ở một bên kia đến tột cùng là cấp mấy.” Sở Chích Thiên vừa đến nơi đây, dị năng không gian đã nói cho anh nơi này có tang thi ẩn tàng, anh hiện tại chỉ hy vọng không nên vượt qua cấp ba, bằng không anh cùng với Tiêu Tử Lăng chỉ có thể chạy thoát thân.

Nhóm tang thi ẩn tàng có chút nghi hoặc, chưa rõ thức ăn trong mắt chúng nó vì sao sẽ dừng ở bên cạm bẫy không đi vào, phải biết rằng chỉ cần tiến thêm một bước nữa, sẽ bước vào khu vực có thể tiến công mà đầu lĩnh phân chia, cũng là thời khắc chúng nó xuất động.

Tang thi cấp không cơ bản không có trí tuệ gì, chúng nó nhiều nhất chỉ tiếp thu được mấy chỉ lệnh đơn giản, căn bản không biết suy nghĩ suy một ra ba. Vì vậy, nhóm tang thi vẫn lựa chọn chờ đợi, không có chút ý tứ xung đột vũ trang nào.

“Kỳ quái, vì sao chúng nó không tiến công?” Tiêu Tử Lăng buồn bực nói, rõ ràng trận hình này đã có thể vây quanh bọn họ, tuy rằng ở trong mắt cậu không thể xem như là điểm mai phục điều kiện tốt nhất, nhưng cũng không kém chỗ nào.

Sở Chích Thiên buông tay phải xuống gõ nhẹ hai cái ở trên đùi, đây là động tác nhỏ khi anh suy tư, rất nhanh khóe miệng anh mang chút ý cười: “Có lẽ, con tang thi cấp cao kia hiện không ở đây, nếu là chỉ huy hiện trường, sợ rằng những con tang thi đó sớm đã vây lên.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy, hai mắt sáng ngời, hắc hắc cười gian hai cái, lặng lẽ làm một thủ thế chém giết với Sở Chích Thiên, ý tứ của cậu là thừa lúc lão đại của nhóm tang thi không có mặt, trước tiên xử lý xạch mấy thứ tạp nham này.

Sở Chích Thiên khen ngợi gật đầu, Tiêu Tử Lăng nghĩ hoàn toàn giống với quyết định của anh, loại ăn ý ngầm hiểu này khiến cho Sở Chích Thiên thỏa mãn vạn phần.

“Tôi đến!” Sở Chích Thiên muốn một mình giải quyết, mới muốn động thủ, lại bị Tiêu Tử Lăng túm lại ống tay áo.

Hửm? Ánh mắt lếc nghiêng tới của Sở Chích Thiên mang theo nghi vấn.

“Sở ca, giao cho em!” Tiêu Tử Lăng dáng ngạo kiều tự tin ngẩng đầu, bước ra một bước kiên quyết về phía trước.

Như đâm tổ ong vò vẽ, tang thi ẩn tàng đột nhiên bạo động lên, đánh tới phía Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên tin tưởng Tiêu Tử Lăng, nếu cậu đã nói như vậy, khẳng định là có nắm chắc. Bất quá vì bảo đảm vạn nhất, Sở Chích Thiên vẫn lựa chọn mở ra dị năng lôi điện của anh, lôi điện toàn thân anh nổ bắn ra, lôi điện phân tán xung quanh phát sinh tiếng điện giạt bén nhọn, điện lưu cường đại khiến cho không khí bốn phía đều bắt đầu vận vẹo biến hình.

Tiêu Tử Lăng nhìn thấy vô số tang thi tuôn ra từ mỗi một góc, trong lòng tuyệt không hoang mang, trong tay phải cậu đột nhiên chậm rãi ngưng tụ xuất hiện một thủy cầu. Sở Chích Thiên thấy thế, khóe miệng hơi hơi cong, tên nhóc này vậy mà đã thức tỉnh dị năng hệ thủy, bất quá, biết giấu dốt thì đã biết tên nhóc này không phải người lỗ mãng.

Bất quá một màn kế tiếp khiến cho Sở Chích Thiên không cách nào bảo trì bình tĩnh, vẻ mặt anh chấn kinh nhìn Tiêu Tử Lăng.

Hóa ra Tiêu Tử Lăng trong trận, tay trái ấn xuống thủy cầu trong tay phải, đột nhiên kéo ra, một dòng nước xuất hiện giữa hai tay, sau đó quăng hướng lên trên, dòng nước tiếp tục kéo dài, thẳng đến khi kéo dài tới độ dài ba mét, tay trái mới buông ra đầu kia dòng nước. Vì vậy, một sợi roi nước dài cứ như vậy xuất hiện.

Đây là một loại phương thức phóng thích do Tiêu Tử Lăng được dẫn dắt bởi việc Sở Chích Thiên tùy ý phóng thích lôi điện toàn thân, ở trong nửa tháng nay trải qua vô số lần thí nghiệm mới may mắn luyện thành, tuy rằng không cách nào tùy ý chỉ huy dị năng như Sở Chích Thiên, nhưng ít nhất không còn là phóng thích thủy cầu đơn thuần nữa, Tiêu Tử Lăng đã làm được biến hóa.

Roi nước vung múa rất linh mãnh, Tiêu Tử Lăng bỏ không ít công sức, vì luyện tập cách dùng roi, cậu đã bị thương vô số lần, mới miễn miễn cưỡng cưỡng múa được ra hình ra dạng.

Hình thành roi nước kỳ thực cũng có thành phần áp súc ở bên trong, vì vậy uy lực của một kích tuyệt không nhỏ hơn thủy cầu sau khi áp súc. Tang thi bị roi nước quất qua, trên cơ bản đều mất đi năng lực chiến đấu, có một số không khéo bị trực tiếp quất đứt cổ, chỉ có thể tiếc nuối cáo biệt với thế giới này, trở về trong ôm ấp của thiên thần.

Rất nhanh, bốn phía Tiêu Tử Lăng vô số tang thi ngã xuống, tang thi đang kêu gào rống giận, vằn vẹo quay cuồng trên mặt đất, lại không có biện pháp tiếp tục tới gần Tiêu Tử Lăng, cho dù có thành công, nghênh tiếp chúng nó vĩnh viễn là roi.

Thời gian Tiêu Tử Lăng chiến đấu không tính là quá dài, phỏng đoán nhiều nhất chỉ mười phút mà thôi, trong thời gian ngắn, gần trăm tang thi cứ như vậy trở thành vật tể roi đầu nở hoa dưới roi nước của Tiêu Tử Lăng.

“Bốp bốp bốp!” Ba tiếng vỗ tay rõ ràng truyền tới trong tai Tiêu Tử Lăng vừa mới kết thúc chiến đấu, cậu ngẩng đầu nhìn qua, là Sở Chích Thiên.

“Tiểu Lăng, không tồi a, không ngờ tới cậu đã thức tỉnh dị năng hệ thủy.” Sở Chích Thiên không keo kiệt sự khích lệ của anh.

Tiêu Tử Lăng có chút xấu hổ, phân nửa là giả bộ, phân nửa là bởi vì dị năng hệ thủy này có chút ‘danh không đúng thực’, cậu ngượng ngùng gãi ót của mình cười nói: “Ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn.”

“Nga?” Sở Chích Thiên có chút hiểu kỳ.

“Chính là lần mắt phải đột nhiên hồi phục thị lực, không biết thế nào thì có dị năng hệ thủy, bất quá ngay từ đầu chỉ là thủy cầu, lực công kích đó thực sự là. . . Vì vậy em không có mặt mũi nói.” Về mặt Tiêu Tử Lăng là

phỉ nhổ, lúc đó bị lực công kích gần như không có của thủy cầu kích thích, đến bây giờ còn chưa cách nào tiêu tan cảm giác đó.

Sở Chích Thiên cười, anh làm sao không rõ điểm ấy, dị năng hệ thủy anh đã nhìn thấy qua mấy người, cơ bản đều là thủy cầu mở đường, không có lực công kích gì, đại thể đều làm kho dự trữ tài nguyên nước của tiểu đội. Mà Trần Cảnh Văn vốn chính là yêu nghiệt, vừa thức tỉnh đã là kỹ năng phòng thủ siêu cường Thủy Long Thuần khởi bước!

“Về sau, ở chỗ nhà cũ, thấy chiến đấu của Sở ca cùng dây trường xuân biến dị cấp bốn, mới biết hóa ra kỹ năng không phải rập theo một khuôn, Liệt Điện của Sở ca vậy mà có thể thuấn phát toàn thân, lúc đó khiến em chấn động ngây người, em đã nghĩ có phải em cũng có thể giống như Sở ca, thay đổi phương pháp phóng thích kỹ năng hay không. Về sau nửa tháng em vẫn luôn nghiên cứu, xem như đã nghiên cứu ra một loại phương pháp, chính là roi nước ban nãy em dùng.” Lời Tiêu Tử Lăng nói bảy phần thật ba phần giả, có chỗ dựa của sự thực, thứ mà Tiêu Tử Lăng muốn giấu đã có thể được xử trí hợp lý hoá.

Sở Chích Thiên vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, không nói gì, nhưng sự cổ vũ ẩn hàm Tiêu Tử Lăng vẫn hoàn toàn cảm nhận được. Tiêu Tử Lăng đắc ý cười, ngày hôm nay khẳng định là ngày may mắn của cậu, vậy mà liên tục hai lần được khích lệ.

Sở Chích Thiên tuyệt không nghỉ ngơi, anh trực tiếp dùng Liệt Điện nhất nhất giật tang thi chưa chết trên mặt đất thành tro tàn, cuối cùng cũng thanh lý xong hết tang thi, lúc này, ánh mắt hai người đối diện kho lạnh đóng chặt kia, thừa lúc thủ lĩnh tang thi không có mặt, kho lạnh này nhất định phải lấy được.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Vẽ Bản Đồ? Sợ Rằng Không Đơn Giản Như Vậy.

Khóa của kho lạnh thiết trí mật mã, bất quá loại râu ria này đương nhiên sẽ không viết ở trên tư liệu quan trọng. Tuy rằng Tiêu Tử Lăng vẽ mặt mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, hy vọng lão đại nhà mình cuồn cuộn ẩn một trận như dĩ vãng, nhẹ nhàng giải quyết việc này.

Một câu đáp lại lạnh lùng của Sở Chích Thiên đánh nát kỳ vọng của Tiêu Tử Lăng: “Bạo lực phá cửa.” Sự thực chứng minh, lão đại cũng không phải vạn năng nha.

Tiêu Tử Lăng liếc lão đại nhà mình một cái, đường nhìn mang theo khinh bỉ đó khiến cho trên mặt Sở Chích Thiên có chút phát nóng, Sở Chích Thiên có chút xuống không được đài trướng nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, lạnh lùng nói: “Còn chưa động thủ?”

A? Để cậu lên? Tiêu Tử Lăng nhất thời bị mèo ngậm đi đầu lưỡi, á khẩu không trả lời được. Lão đại, anh đang trả thù tôi! Anh khẳng định đang trả thù tôi!

Tiêu Tử Lăng nhìn ngang nhìn dọc một phen, sau cùng ngẩng mặt nhìn lên trên nói một câu: “A. . . Không biết người bên trên có tìm chúng ta hay không a!” Nhắc nhở lão đại nhà mình, để cho cậu lên, vậy thời gian sẽ không nói trước được a.

Sở Chích Thiên phiền muộn, tên nhóc này giẫm trúng nhược điểm của anh, thời gian chính là thứ bọn họ khan hiếm nhất. Anh ghen ghét tận

lên, một đạo điện lưu mãnh liệt trong tay trực tiếp hòa tan khóa cửa của kho lạnh.

Crack! Một tiếng giòn vang, khóa cửa đã bị phá hư, Sở Chích Thiên kéo cửa ra, một luồng hàn khí nồng đậm nhào tới trước mặt.

Hai người nhìn nhau một cái, Sở Chích Thiên tỏ ý Tiêu Tử Lăng theo anh, lúc này mới cẩn thận bước vào kho lạnh. Tuy rằng trong Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng không có phát hiện thân ảnh của tang thi, bất quá cũng không thể thả lỏng cảnh giác, trên đời này còn có rất nhiều thứ không biết đến tồn tại, có lẽ có một số có thể miễn dịch sự điều tra của Linh Nhân.

Tòa kho lạnh này phi thường lớn, các loại thức ăn tươi mới đông lạnh chất đầy toàn bộ kho lạnh, xem ra trước khi ngày diệt vong giáng lâm, căn cứ vừa vận bổ tức vật tư.

Đối mặt nguyên liệu nấu ăn đầy ăm ắp, Tiêu Tử Lăng thêm nhỏ dãi ba thước, cậu thực hận không thể chuyển toàn bộ những thứ này vào trong không gian của mình. Đáng tiếc. . . Sở Chích Thiên đáng hận kia a! Cậu chỉ có thể trừng mắt nhìn những thức ăn đó cứ như vậy bị Sở Chích Thiên thu vào trong túi.

Có lẽ ánh mắt ai oán của Tiêu Tử Lăng quá mức cường liệt, Sở Chích Thiên quay đầu lại nghi hoặc hỏi: “Tiểu Lăng, có việc?”

“Ăn không được a ăn không được.” Tiêu Tử Lăng trả lời hữu khí vô lực. Bị Sở Chích Thiên thu vào, bằng với không còn, trừ phi ngày nào đó Sở Chích Thiên đồng ý nói cho người khác anh ta có dị năng không gian.

Sở Chích Thiên đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Tiêu Tử Lăng, anh nhìn nhìn vật tư trước mắt, có chút chần chừ nói: “Nếu không, tôi trước tiên không thu, lần sau sau khi mang đội viên tới rồi thu thập?”

“Không muốn!” Tiêu Tử Lăng phản ứng rất kịch liệt, ai biết đến lúc đó mấy thứ này còn có thể ăn được hay không, dù sao cậu biết, lần này chính yếu vẫn là thu máy phát điện nơi đây, không có máy phát điện kho lạnh liền không có biện pháp hoạt động, tin tưởng mấy thứ này rất nhanh sẽ hư mất.

Sở Chích Thiên cũng hiểu rõ điểm ấy, anh bắt đầu quần quýt, có vật tư cả một không gian, lại không có biện pháp lấy ra, đây cũng là một loại thống khổ.

Tiêu Tử Lăng nhut chí nói: “Sở ca, trước tiên thu đi, chúng ta nghĩ biện pháp sau, thực sự không còn biện pháp, thì hai chúng ta liền lén nấu.” Câu sau cùng, ánh mắt lóe sáng lóe sáng.

“Ai nấu?” Sở Chích Thiên khinh miệt hừ nhẹ một chút, tên nhóc này chỉ biết nghĩ mù.

“Em a, em biết a!” Tiêu Tử Lăng kích động, đây thật đúng là một ý kiến hay a, có mỹ thực ăn còn có thể thuận tiện hồi lộ lão đại nhà mình. Trên sách không phải từng viết qua sao, muốn lấy được tâm của ai trước hết phải chinh phục dạ dày của người đó. . . Tuy rằng đặt những lời này ở chỗ này có chút không thỏa đáng, nhưng hiệu quả chắc hẳn không kém. Tiêu Tử Lăng vẫn rất có lòng tin đối với tài nấu ăn của bản thân.

“Cậu?” Sở Chích Thiên xem xét liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, trong mắt tràn đầy không tin. Đang khi nói chuyện, những thứ trong kho lạnh đã bị Sở Chích Thiên thu toàn bộ vào không gian.

“Hắc hắc, lần sau có cơ hội sẽ nấu vài món ăn cho Sở ca.” Tiêu Tử Lăng mặt mày rạng rỡ, đây lại là một thủ đoạn đạt được niềm vui của Sở Chích Thiên, trước đây thế nào lại quên.

Sở Chích Thiên vốn muốn trực tiếp cự tuyệt, dù sao cơm nước của tiểu đội đều là hậu cần cung ứng tập thể, làm sao đến phiên Tiêu Tử Lăng nấu

cơm, bất quá thấy vẻ mặt hưng phấn của Tiêu Tử Lăng, anh ma xui quỷ khiến gật đầu nói: “Về sau có cơ hội sẽ nếm thử.”

Câu trả lời của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng càng thêm hưng phấn, cậu bắt đầu đốc thúc tốc độ của Sở Chích Thiên, cậu thực hận không thể lập tức đi xuống nhà bếp nấu món ăn bản thân thích nhất, thịt kho tàu kia, giò heo tương kia. . . Nước bọt đều sắp nhỏ xuống rồi.

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, thực sự là một đứa con nít, đối với ăn chính là không có sức chống cự.

Vì vậy hai người bọn họ rất nhanh chạy về phía mục tiêu kế tiếp.

Tìm kiếm máy phát điện không phải quá thuận lợi, đi mấy điểm đều không phải, hiện tại là chỗ sau cùng, nếu còn không phải nữa, bọn họ chỉ có thể lui ra ngoài trước, dù sao hai giờ đã qua, bọn họ không thể biến mất quá lâu.

May mắn, chỗ sau cùng chính là mục đích của chuyến này, Sở Chích Thiên không chút khách khí thu toàn bộ hết thủy máy phát điện, máy phát điện dự bị, còn có một số tấm năng lượng mặt trời các loại vào không gian, Tiêu Tử Lăng đã tính qua, chỉ những thứ ngày hôm nay Sở Chích Thiên thu, đã chiếm cứ không gian gần nghìn thước vuông, có thể thấy được không gian của Sở Chích Thiên là siêu cấp lớn.

Hai người dựa theo đường cũ quay về, khi sắp đến cửa vào, một tiếng gào dài kinh thiên vang lên ở góc nào đó của căn cứ.

“Không tốt, chạy mau!” Sắc mặt của Sở Chích Thiên đại biến, khí thế này tuyệt đối không ít hơn cấp bốn, trong khoảng thời gian này tang thi cấp cao thực sự là tầng tầng lớp lớp.

Hai người nhanh chóng chạy về phía cửa, tiến vào thông đạo, Sở Chích Thiên cấp tốc ẩn xuống nút ẩn, một cánh cửa sắt cực đại nện xuống. . .

Trong nháy mắt đó, Sở Chích Thiên thấy được con tang thi cấp cao kia, một bộ quân phục rách nát treo ở trên người, nửa khuôn mặt đã nhìn không ra được nữa, hai tay nó chống đất, hai chân đạp mãnh liệt, cấp tốc chạy tới, nếu không phải đường nhìn của Sở Chích Thiên có tiến hóa nhất định, sợ rằng nhìn không thấy thân ảnh của nó.

Cửa sắt rốt rất đúng lúc, ngay khi tang thi sắp công kích đến Sở Chích Thiên, cửa sắt đã ngăn cản con tang thi đó.

Cho dù như thế, một tiếng rung động kịch liệt, khiến cho hai người trong thông đạo bị đánh bay đi, lần lượt ngã xuống trên mặt đất.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng bò lên, rút đường đao phía sau nắm ở trong tay, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa sắt vẫn còn rung động kia, tang thi không cam lòng thức ăn của nó cứ như vậy đào tẩu, vẫn chưa từ bỏ ý định công kích tới cánh cửa lớn kia, hy vọng có thể đập tan nó.

Bởi vì Sở Chích Thiên gần cửa nhất, trùng kích anh chịu lớn nhất, ho khan vài cái, lúc này mới đứng lên: “Nhanh chóng đi, tên này là tiến hóa song hệ lực lượng tốc độ, lực công kích này tuyệt đối không phải tang thi cấp bốn bình thường.”

Hai người không dám dừng lại, dù sao ai cũng không biết cánh cửa sắt này có thể chống chịu được sự phá hủy cự lực của con tang thi đó hay không, nếu như thực bị phá hủy, bọn họ ngay cả muốn khóc cũng không kịp. Khi hai người rời đi không quên đóng hết thủy thông đạo, con quái vật đó vẫn nên ở trong căn cứ thì tương đối an toàn hơn.

Hai người rốt cục thấy lại ánh mặt trời, lúc này mới thở dài một hơi, nhìn nhau cười, có loại cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn. Phỏng đoán khi bọn họ giết chết tang thi xung quanh kho lạnh, con tang thi cấp bốn đó đang trong ngủ gật. . .

Lúc này, chợt nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân lại đây, đầu cùng đường nhìn, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện: “Sở ca, rốt cục đã tìm được các anh.” Chính là Đồng Hạo Triết.

Sở Chích Thiên thở dài một hơi, trở về rất đúng lúc.

Lấy ra sơ đồ xưởng quân công Tiêu Tử Lăng vẽ, Sở Chích Thiên giao cho Đồng Hạo Triết nói: “Đây là sơ đồ chúng tôi vừa mới vẽ xong, cậu dựa theo cái này thiết trí cảnh giới, an bài nhân viên tuần tra.”

Đồng Hạo Triết vốn còn nghi hoặc Sở Chích Thiên thế nào mang theo Tiêu Tử Lăng tới nơi này, thấy phần bản vẽ này anh liền hiểu rõ, chỉ có tốc độ cộng thêm suy đoán tinh thần lực mới có thể mò thấu được địa hình xưởng quân công nhanh chóng như thế.

“Đã biết, Sở ca.” Đồng Hạo Triết nhận được nhiệm vụ mới nhanh chóng phân phó tổ viên bên người thông tri đội viên khác tập hợp.

Sở Chích Thiên chờ Đồng Hạo Triết phân phó xong, lúc này mới tiếp tục nói: “Nơi đây liền giao cho cậu, tôi với Tiểu Lăng rời đi trước.”

“Yên tâm, Sở ca, nơi đây cứ giao cho tôi.” Đồng Hạo Triết một bên trả lời một bên theo Sở Chích Thiên đi về phía cửa chính xưởng quân công.

Trên nửa đường, Đồng Hạo Triết kéo kéo Tiêu Tử Lăng, tỏ ý cậu đi chậm một bước.

Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ nhìn anh một cái, lập tức liền chậm chậm lại, kéo ra cự ly với Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết dùng thanh âm nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn, mang theo một mặt ranh mãnh nói: “Thế nào trên người em với Sở ca đều có một tầng bụi a?”

Đây là ý tứ gì? Tiêu Tử Lăng khinh bỉ nhìn Đồng Hạo Triết một cái, phòng khuôn mặt nhỏ nhắn cả giận nói: “Chẳng lẽ anh cho rằng vẽ bản đồ có thể vẽ trên không? Em với Sở ca phải thay phiên nhau nằm úp sấp trên mặt đất vẽ đấy.” Thanh âm vang dội, tin tưởng khẳng định Sở Chích Thiên ở phía trước có thể nghe thấy, kính nhờ, lão đại, nhanh nhanh tiêu diệt chứng cứ đi.

“Nga?!” Đồng Hạo Triết cười, Sở Chích Thiên sẽ nằm úp sấp trên mặt đất vẽ? Đó còn là Sở Chích Thiên mà anh quen biết sao?

Trán của Sở Chích Thiên ở phía trước rớt xuống một giọt mồ hôi lạnh, chẳng lẽ tên nhóc này không biết nói lời này không có biện pháp lừa gạt được Đồng Hạo Triết sao, tên đó quá hiểu rõ mình.

Tiêu Tử Lăng vừa nói ra, đã biết không ổn, bất quá cậu còn muốn tận lực bù đắp một chút: “Sở ca đương nhiên không muốn, bất quá hừ hừ. . .” Được rồi, biên không nổi nữa, nói liền nói phân nửa, các anh tự mình đi bỏ não đi.

Đồng Hạo Triết quả nhiên bỏ não, Sở Chích Thiên là bị Tiêu Tử Lăng đẩy ngã? Hay là hai người làm chuyện gì cần thiết lẫn một thân bùn? Được rồi, cái tên này càng nghĩ càng lệch, đôi mắt lóe sáng lóe sáng, nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng muốn nhìn ra một kết quả.

Tiêu Tử Lăng bị Đồng Hạo Triết nhìn chăm chú làm cho trong lòng sợ hãi. Phắc, Đồng phó đội cũng không phải một người dễ ứng phó, còn chờ cái gì, nhanh nhanh chuồn đi. Tiêu Tử Lăng nghĩ liền làm, vội vã đẩy nhanh bước chân, đuổi theo Sở Chích Thiên, cậu cũng không tin Đồng Hạo Triết dám truy vấn ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Quả nhiên, Đồng Hạo Triết đuổi theo không nói gì thêm, một đường tiễn bọn họ ra cửa chính.

Nhìn Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng lên xe, rời khỏi xưởng quân công, Đồng Hạo Triết cười hắc hắc một tiếng, phất phất địa đồ trong tay, thấp giọng tự nói: “Vẽ bản đồ sao? Sợ rằng không đơn giản như vậy đâu.”

Hai người bọn họ khẳng định có bí mật không thể cho ai biết!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tìm Kiếm, Tung Tích Của Tiểu Cô.

Lúc này, tất cả mọi người trong đại bản doanh đang vì một việc mà làm chuẩn bị, đó chính là di chuyển tới xưởng quân công.

Sở Chích Thiên vừa về đại bản doanh, còn chưa kịp uống một ngụm nước đã bị Trần Cảnh Văn kéo đi áp trận, lưu lại một mình Tiêu Tử Lăng nhàn đến phát hoảng tới trong hoa viên của biệt thự.

Tuy rằng hiện tại là tháng một, nhưng cỏ trong hoa viên vẫn bóng xanh mơn mớn, không chút nào chịu giá lạnh ảnh hưởng, mặc sức bày ra phong tư của nó.

Lúc này trên mặt cỏ truyền đến một giọng trẻ con trong trẻo có chút hỗn hển: “Bọn em đừng chạy a, chạy nữa? Chị sẽ không cho các em sữa bò uống.” Nói chuyện chính là đội viên nhỏ nhất của tiểu đội Duẫn Thư, lúc này cô bé đang dẫn theo năm con chó con đi hóng gió.

Tiêu Tử Lăng hăng hái dạt dào nhìn sự tương tác giữa Tiểu Duẫn Thư với năm con chó con, đang muốn tiến lên chào hỏi Tiểu Duẫn Thư, lại bởi vì lời nói kế tiếp của Tiểu Duẫn Thư mà dừng lại.

“Các tiểu cầu cầu, bọn em có phải nhớ papa momy hay không? Chị cũng nhớ, rất nhớ rất nhớ.” Tiểu Duẫn Thư vuốt lông của một con chó con trong đó, tựa hồ là đang giao lưu với cầu cầu lại hoặc là chỉ đang lăm bằm.

“Tất cả mọi người nói papa momy đã đi thiên đường, chị biết bọn họ đều đã không còn nữa, thế nhưng chị vẫn rất nhớ rất nhớ bọn họ, rất muốn bọn họ ôm chị thêm một chút, cho dù trong mộng cũng tốt. . .” Tiểu Duẫn Thư thấp giọng nức nở, mất đi song thân là sự đau xót khó có thể phai mờ trong lòng cô gái nhỏ này. Cho dù từ từ sáng sửa hơn, cũng không cách nào khiến cho cô bé quên phần đau đớn đó.

Năm con chó con dường như cảm thụ được sự bi thương của Tiểu Duẫn Thư, nhao nhao dựa qua dành cho an ủi, đặc biệt là con của Tiêu Tử Lăng, lại càng nhảy lên trên người Tiểu Duẫn Thư, vươn đầu lưỡi liếm vệt nước mắt chưa khô trên mặt Tiểu Duẫn Thư, khiến cho Tiểu Duẫn Thư ngửa nín khóc mỉm cười.

Khi thấy Tiểu Duẫn Thư cố nén bi thương, âm thầm tưởng niệm phụ mẫu của bản thân, tâm Tiêu Tử Lăng rung động, cậu nhớ tới thân nhân duy nhất hiện tại của cậu, tiểu cô Tiêu Tình Vân, sau khi mặt thể giáng lâm, liền mất đi liên hệ, loại tưởng niệm này vô cùng bức thiết, đều cường liệt hơn so với bất cứ thời gian nào ở dĩ vãng.

Thi triều sắp tới, lần thi triều này sẽ trực tiếp đào thải phân nửa người sống sót, nếu tiểu cô còn sống, trong thành thị kia có thể tránh được một kiếp này hay không?

Đoạn thời gian trước Tiêu Tử Lăng không dám nghĩ sâu vấn đề này, cậu sợ hãi tiểu cô biến thành tang thi, hoặc sau khi ngày diệt vong giáng lâm chết vào trong miệng tang thi, ở sâu trong nội tâm, cậu vẫn luôn sợ hãi. Vì vậy cậu lừa dối chính bản thân, không ngừng ám chỉ cho bản thân, tiểu cô đang ở chỗ nào đó an toàn mà sống, chỉ có nghĩ như vậy, cậu mới có thể an tâm đứng ở nơi đây.

Nhưng lời nói ngày hôm nay của Tiểu Duẫn Thư lại đánh nát sự lừa mình dối người của cậu, trong lòng cậu vẫn luôn lo lắng cho tiểu cô, vì vậy nghe thấy thi triều tới, liền tâm thần bất định, trong nôn nóng mang theo một

phần lo lắng. Kỳ thực lấy thực lực hiện tại của Tiêu Tử Lăng, hơn nữa theo cường giả là Sở Chích Thiên, tuy rằng thi triều đối với người thường mà nói là một trận đại kiếp nạn, nhưng đối với bọn họ mà nói, tuyệt không có uy hiếp quá lớn.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên lĩnh ngộ, một đoạn thời gian gần đây không cách nào tu luyện Thanh Tâm Thuật, thủy chung học không được kỹ năng tiến cấp của tầng hai, không phải bởi vì bản thân tu luyện không tới nơi, mà là trong lòng mình có tâm ma, bị vây khốn.

Xem ra, nhất định phải trước khi thi triều giáng lâm, đi chỗ của tiểu cô một lần, bằng không cậu không cách nào tha thứ cho chính mình.

Tiêu Tử Lăng làm ra quyết định này, tâm tình vốn kiềm nén thoáng cái nhẹ nhõm hơn. Kỹ năng phòng thủ Thủy Kính bị quấy nhiễu hồi lâu, vẫn luôn không học được, thoáng cái nước chảy thành sông, cứ như thế học được. Mà Thanh Tâm Thuật đình chỉ bất động cũng bắt đầu lưu động lên, lại có thể tiếp tục tu luyện.

Tiêu Tử Lăng vui mừng trong lòng, cứ như vậy, đi chỗ tiểu cô, bản thân lại nhiều thêm một tầng bảo đảm. Hiện tại phải đến chỗ lão đại cậu xin nghỉ, tốt nhất có thể xin một chiếc xe, nếu như nhanh một chút, thời gian hai ngày là có thể hoàn thành, vừa vặn tranh thủ trở về trước khi thi triều giáng lâm.

Vì tranh thủ thời gian, Tiêu Tử Lăng không có bất kỳ dừng lại nào, trực tiếp đi chỗ Trần Cảnh Văn tìm được Sở Chích Thiên, nói ra quyết định của cậu. Việc xin của Tiêu Tử Lăng không thể nghi ngờ có chút đột ngột, bất quá Sở Chích Thiên rõ ràng cảm thụ được sự kiên quyết của Tiêu Tử Lăng, anh suy tư chốc lát, vẫn đáp ứng. Bất quá anh lại kêu Lục Vân Đào với Tào Dương cùng đi theo Tiêu Tử Lăng, cũng an bài một chiếc phòng xe việt dã đã trải qua xử lý gia cố đặc thù, mang đủ xăng đi lại.

Sau cùng Sở Chích Thiên rất thận trọng nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiêu Lăng, cậu chỉ có thời gian chưa đến ba ngày, cần phải trở về trước khi thi triều giáng lâm, chú ý an toàn.”

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Tử Lăng cảm động trong lòng, lão đại Sở Chích Thiên này thực sự là không cần phải nói, bản thân đã theo đúng người rồi.

Rất nhanh, Trần Cảnh Văn đã kêu người lái phòng xe việt dã đến. Lục Vân Đào với Tào Dương mang đủ thức ăn với quần áo tắm rửa cũng chạy qua, Tiêu Tử Lăng ngượng ngùng nói với hai người: “Phiền phức hai vị ca ca vất vả đi một chuyến.”

Lục Vân Đào cười nói: “Vừa vặn buồn chán, đi ra hóng cái gió, hơn nữa. . .” Anh vỗ vỗ thứ bụi con bên cạnh, “Xe này, anh vẫn luôn muốn ngồi, lại không có cơ hội, lần này nhờ phúc của Tiêu Lăng a, ha ha!”

Tào Dương thì ở một bên cười mà không nói, vẻ mặt không có gì bất mãn, nghe xong lời nói của Lục Vân Đào, gật đầu theo, anh đang nói cho Tiêu Tử Lăng anh cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Tử Lăng đương nhiên biết hai người là đang khuyên mình, để cho mình không cần để ở trong lòng. Cậu không cách nào cự tuyệt ý tốt đó, chỉ có thể dí dỏm cười nói: “Vây kính nhờ hai vị ca ca chiếu cố.”

Lục Vân Đào cười xua tay, sau đó sạch sẽ lưu loát ngồi lên ghế lái, xem ra anh muốn là người đầu tiên lái cho đã nghiệm, mà Tào Dương thì ngồi ở ghế phó lái, Tiêu Tử Lăng thấy hai người nhanh hơn một bước chiếm cứ hết phía trước, chỉ có thể bất đắc dĩ mở ra sườn sau, đi vào bên trong phòng xe tương đối xa xỉ này.

Trong phạm vi thể lực của Sở Chích Thiên, đường cái cơ bản đều thông suốt, nhưng một khi lái ra khỏi vòng tròn đó, trên đường đều là xe tông nhau, có một số thậm chí ngăn chặn cả con đường, may mắn phòng xe việt dã rất rắn chắc, vài lần đều là cố leo lên đường đi bộ mới lái qua được. Cứ

như vậy coi như thuận lợi lái ra khỏi Thân Thành, trực tiếp lái đến thành thị Phụ Thành mà tiểu cô đặt chân.

Trên đường, Tào Dương thế chỗ Lục Vân Đào lái xe, Tiêu Tử Lăng cũng ngồi lên ghế phó lái, Lục Vân Đào thì trở lại trong phòng xe ngủ nghỉ ngơi. Dọc theo đường đi, từng thấy qua người sống sót chặn đường xin giúp đỡ, nhưng căn cứ vào sự cẩn thận, ba người không nhìn những người đó, trực tiếp lái qua. Khi lên đường cao tốc, tuy rằng thường thường có tang thi du dương, trên đường cũng có không ít xe cộ tông nhau cháy, nhưng tổng thể mà nói coi như thông suốt, rốt cuộc cũng để cho bọn họ thuận lợi tới được Phụ Thành.

Vừa đến địa giới Phụ Thành, liền thấy không ít người tổ đội đi ra ngoài tìm thức ăn, thấy phòng xe việt dã của bọn họ, không hề nghi ngờ dẫn tới lòng tham của bọn họ, có mấy tiểu đội muốn trực tiếp chặn lại, lại bị dị năng của Lục Vân Đào trực tiếp ném bay đi, về phần có chết hay không, vậy phải xem vận khí của bọn họ.

Khi xử lý đánh lén của tiểu đội thứ năm, Lục Vân Đào có chút phiền: “Đám người đó thế nào không có đầu óc như thế, nếu chúng ta đã dám lái, đương nhiên là có thực lực, thế nào còn tre già măng mọc đi tìm cái chết như vậy?”

Tiêu Tử Lăng cười nói: “Xe này quá chói mắt, chói mắt đến mức khiến cho lý trí của bọn họ hoàn toàn không còn, chỉ để lại lòng tham. Vì vậy cũng chỉ có thể là kết cục này.”

Lời nói thản nhiên của Tiêu Tử Lăng khiến cho Lục Vân Đào hiếu kỳ nhìn cậu một cái, không ngờ tới tên nhóc này tuổi không lớn lắm, lại rất có kiến giải, cũng lãnh được tâm, là hạt mầm tốt, khó trách Sở ca coi trọng như vậy.

Lục Vân Đào quá coi trọng Tiêu Tử Lăng rồi, Tiêu Tử Lăng có thể hình thành loại tính cách thờ ơ lạnh nhạt hiện tại này, cũng bởi vì đã lăn lộn mười năm trong ngày diệt vong ở kiếp trước, đã nhìn quen quá nhiều sinh ly tử biệt, tâm nhiệt thành thế nào cũng sẽ đông lại, huống hồ cậu vốn không phải là một người quá nhiệt thành.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ra Tay, Ngẫu Ngộ Tiểu Đội Năm Người.

Sắc trời đã muộn, ba người Tiêu Tử Lăng lúc này mới gần sát khu Đại Thành của Phụ Thành, so với vòng ngoài, tang thi nơi đây rõ ràng nhiều hơn rất nhiều, Tào Dương phụ trách lái xe dưới sự chỉ huy của Lục Vân Đào, không chút do dự tông qua. Lúc này nghìn vạn lần không thể chần chừ, bằng không sẽ rơi vào trong vòng vây của tang thi.

Trên đường cái, vắng vẻ không tiếng động, thoạt nhìn gần đến buổi tối, tiểu đội đi ra thu thập vật tư đều kết thúc công việc trở về, một đường đi tới không thấy một bóng người.

Tiêu Tử Lăng kiến nghị với Lục Vân Đào phụ trách cảnh giới: “Vân Đào ca, chúng ta hẳn nên tìm một điểm dừng chân.”

“Ừm, cũng đúng, chúng ta nhất định phải tìm người hỏi tình huống nơi này một chút, ban này thế nào lại quên điểm ấy.” Lục Vân Đào vỗ cái trán của mình, ảo não vì sự thất sách của bản thân. Bởi vì một đường đi tới thường thường có người đánh lén, khiến cho anh nổi trận lôi đình, rất không vừa mắt người nơi đây, vì vậy kêu Tào Dương đi nhanh một đường, căn bản không nghĩ tới phải tìm hiểu tình hình, ngược lại làm cho hiện tại tương đối xấu hổ, không biết đi đường nào.

Tiêu Tử Lăng cũng tương đối cam nín đối với loại tình huống này, chuyện này cho thấy sự khác biệt giữa người với người, nếu như là tam đại đầu sỏ của tiểu đội đến, tình hình sẽ không giống.

Sở Chích Thiên khí phách vô song không cần ra mặt, trực tiếp dùng khí thể cường đại áp chế những người rục rịch đó, khiến cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó sẽ phái người đi lý giải tình huống nơi này, lúc đó không ai sẽ dám không nói, vì vậy tình báo cứ như vậy liền tới tay.

Trần Cảnh Văn khí chất văn nhã thì sẽ hữu hảo cùng người giao lưu, thái độ anh ta hòa ái khiến cho người ta không tự chủ được thả lỏng cảnh giác, sau đó rất nhanh sẽ ung dung thản nhiên mò thấu được tình huống vốn có. .

Đồng Hạo Triết diện mạo trung hậu thì khẳng định sẽ tùy tiện hoà mình cùng người nơi đây, không cần thời gian bao lâu đã có thể xưng huynh gọi đệ, còn kém cắt máu ăn thề nữa thôi, lúc này Đồng Hạo Triết muốn hỏi cái gì, người nơi đây đều sẽ rất thích ý báo cho biết, thuận tiện nhắc nhở một hai điểm gì đó cần chú ý.

Ba người tùy tiện ai đến, cũng sẽ không xuất hiện loại cục diện hiện tại.

Sắc trời càng ngày càng tối, có lẽ ông trời không đành lòng cho ba người Tiêu Tử Lăng ngủ đầu đường, lúc này vậy mà xuất hiện một nhóm người đang đào vong.

Tào Dương kích động, trực tiếp liền phanh gấp một cái, thiếu chút nữa khiến cho Lục Vân Đào bên cạnh đụng lên thủy tinh chắn gió phía trước. Tiêu Tử Lăng thì không may mắn như vậy, cậu ngồi ở ghế sau không thấy được tình hình phía trước, cậu không có chuẩn bị trực tiếp đụng lên ghế phó lái.

Tiêu Tử Lăng xoa cái trán bị đụng đau phiền muộn hỏi: “Tào Dương ca, thế nào zậy?”

“Phía trước có người.” Tào Dương nhẹ giọng hồi đáp.

Vừa nghe thấy là tình hình này, Tiêu Tử Lăng thoáng cái tinh thần phấn chấn, cậu nhanh chóng thò đầu ra, nhìn về phía trước, chỉ thấy là một tiểu đội 5 người, đang điên cuồng chạy trốn, mà phía sau, một con tang thi cao lớn trắng kiện bám sát sau đó, không chút nào chịu để cho con mồi trước mắt thoát đi.

Sắc mặt Lục Vân Đào ngưng trọng: “Cấp hai? Cấp ba?”

Tào Dương nhắm mắt nghiêm túc cảm thụ một chút: “Cảm giác có áp chế, nhưng không phải quá lợi hại, hẳn là cấp hai đỉnh cấp, chưa đến cấp ba.” Cao hơn một cấp bậc thì áp chế sẽ tăng gấp bội, tuyệt đối không phải loại cảm giác hiện tại.

“Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy, có cứu hay không?” Áp lực mà Lục Vân Đào cảm thụ đích xác không phải quá lớn, liền hỏi thăm hai người bên cạnh.

“Cứu!” Tiêu Tử Lăng Tào Dương trả lời trăm miệng một lời. Hiện tại loại tình huống này, cho dù là siêu cấp bại hoại cũng phải cứu, bằng không ba người ở chỗ này sẽ chẳng biết chuyện gì, cái gì cũng làm không được. Hơn nữa những người đó ngay cả tang thi cấp hai cũng không thể chống lại, thì thế nào sẽ sản sinh được uy hiếp đối với bọn họ chứ?

“Tiểu Lăng lưu thủ, Tào Dương cùng tôi hành động.” Lục Vân Đào trực tiếp lưu lại Tiêu Tử Lăng nhỏ yếu nhất trong mắt anh, mang theo Tào Dương trực tiếp nghênh hướng tiểu đội đào vong.

Người trông như là cầm đầu của tiểu đội, nhìn thấy trên lộ tuyến đào vong có hai người đang tới gần phía bọn họ, nhin không được hô to: “Chạy mau, đó là tang thi cấp hai.” Người thức tỉnh của Phụ Thành, đột phá cấp hai đều là lão đại của các đại căn cứ, mà tướng mạo của hai người trước mặt rất xa lạ, chỉ sợ cũng giống như bọn họ, người sống sót giẫy dụa ở tầng

dưới chót ngày diệt vong, cho dù là người thức tỉnh, cũng là người biến dị cấp thấp như anh ta.

Chính một câu kêu gọi này, khiến cho ấn tượng của Lục Vân Đào với Tào Dương đối với người này khá tốt, hai người nhìn nhau cười, tuyệt không muốn xoay người chạy trốn như người nọ dự liệu, mà là vẻ mặt thoải mái tới gần bọn họ.

Người nọ vừa thấy hai người đó không nghe khuyên bảo, vậy mà không sợ chết ngênh tiếp qua, vẻ mặt lo lắng khi đang muốn chửi ầm lên, bị đồng bọn chạy trốn theo bên người kéo lại, dồn dập nói: “Đại ca, đừng nóng vội, xem xem tình hình rồi lại nói.” Trông thần sắc hai người tiếp cận đó nhẹ nhõm, có lẽ là cường giả cũng nói không chừng, vị đội viên này vẫn có chút nhân lực.

Chỉ trong nháy mắt, một đội viên rơi lại sau cùng bị tang thi ôm lấy, cậu ta kinh hoảng kêu to: “Hứa ca, cứu tôi!”

Đại ca dẫn đầu cắn răng, nắm chặt rìu chữa cháy trong tay, xoay người liền chạy đến chỗ tang thi, hô to một tiếng, chém tới cánh tay bắt lấy đội viên của tang thi đó.

Ngao! Tang thi rống to một tiếng, bàn tay to còn lại đập về phía đại ca dẫn đầu, trực tiếp lật úp đại ca dẫn đầu trên mặt đất, trượt ra xa mấy mét mới dừng lại.

Lục Vân Đào thấy một màn như vậy, nói với Tào Dương bên người: “Cẩn thận, hẳn là tang thi biến dị lực lượng, cứu người trước.”

“Được!” Tào Dương vừa dứt lời, cả người liền hóa thành một luồng sương đen tán đi.

“Phong Chi Bạo!” Âm thanh trong trẻo của Lục Vân Đào vừa xuất ra, một khối không khí hình cầu bạo ngược do toàn bộ phong nhận cùng loại tổ

hợp thành trực tiếp đánh về phía cánh tay bắt người của tang thi.

“Grào!” Tang thi kêu thảm một trận, sự đau nhức nơi cánh tay khiến cho nó nhẹ buông tay theo tính phản xạ, đội viên kia liền trực tiếp ngã sấp xuống ở dưới chân tang thi. Tang thi không ngờ đến, con mồi nó vốn cho rằng không có chút nguy hiểm vậy mà khiến cho nó bị thương. Nó phẫn nộ, nó quyết định cho mấy con kiến đó một giáo huấn thật lớn, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhấc chân liền giẫm lên đội viên trên mặt đất, nó muốn để cho bọn chúng biết, phản kháng là không có tác dụng.

Đại ca dẫn đầu thấy thế nhịn không được bi thiết một tiếng: “Tiểu Lâm!”
Mấy người khác cũng kêu lên: “Nhanh tránh a!”

Tiểu Lâm còn nằm trên mặt đất chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại, cậu căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Mắt thấy thảm kịch sắp phát sinh, một luồng sương đen đột nhiên xuất hiện ở bên người Tiểu Lâm, thời gian chớp mắt, Tiểu Lâm liền xuất hiện ở bên cạnh mọi người, lúc này sương đen lần nữa ngưng kết thành một bóng người, chính là một trong hai người đón đánh tang thi ban nãy.

Tiểu Lâm sống sót sau tai nạn hoảng hồn chưa định, đại ca dẫn đầu kích động nói: “Cảm tạ! Cảm tạ!” Ngoại trừ cảm tạ anh không biết nói cái gì cho phải, không ngờ tới hai người đó vậy mà là cao thủ.

“Phong Chi Triền Nhiều!” Một luồng chùm gió trong suốt trói tang thi lại, tang thi không có lực lớn, lại không có bất kỳ phương pháp nào đối với loại ràng buộc vô hình này.

“Tào Dương, cấp tốc giải quyết.” Lục Vân Đào phân phó trong miệng, trong tay vẫn chỉ huy chùm gió trói lại tang thi.

“Phân Thân Sương!” Trên người Tào Dương bay ra hai luồng sương đen, lần nữa ngưng kết thành thực thể, hai Tào Dương cứ như vậy xuất hiện ở

trước mặt mọi người, khiến cho nhánh tiểu đội năm người kia chấn kinh há to miệng, thuật phân thân này thực sự quá kỳ lạ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tin Tức, Mười Ba Doanh Địa Cỡ Lớn.

Hai phân thân cộng thêm một chân thân, ba Tào Dương rút ra vũ khí cột ở sườn ngoài bắp đùi -- chủy thủ, nhanh chóng đánh về phía tang thi bị trói lại.

Chủy thủ không phải chủy thủ bình thường, mà là binh khí do người dị năng hệ kim chế tạo, có gia thành thương tổn đối với tang thi. Từ khi tiểu đội có được chế tạo sư binh khí, thành viên của tiểu đội cơ bản mỗi người đều có một thanh vũ khí sở trường.

Công kích của Tào Dương rất có tính mục đích, trán. Tuy rằng đầu của tang thi rất kiên cố, nhưng chủy thủ có được thuộc tính sắc bén cũng không phải ngồi không, hơn nữa ba thân ảnh Tào Dương công kích đều ở trên cùng một điểm, thương tổn lũy thừa, rất nhanh trán của tang thi cấp hai đã bị đập tan.

Con tang thi cấp hai đó chết rất nghẹn khuất, nó bị trói cứ như vậy bị quần ấu sống sờ sờ đến chết, đến chết cũng không có cơ hội phản kháng một chút.

Khi tang thi ngã xuống đất, Lục Vân Đào đã xua tan dị năng của anh, mà hai phân thân của Tào Dương lần nữa biến thành sương đen về lại bản thể của anh, anh khôi phục thành một người đi đến chỗ tang thi, đào tình hạch ra, lúc này mới tản mạn về lại bên cạnh Lục Vân Đào.

Nhánh tiểu đội kia thấy tang thi cấp hai khiến cho bọn họ cửu tử nhất sinh, trong tay hai người này lại đối phó được nhẹ nhàng, biết khẳng định hai người này là cường giả trên cấp hai, vẻ mặt thoáng cái co quắp lên.

Chỉ có đại ca dẫn đầu kia vẻ mặt vẫn trấn định, anh đi lên trước lần nữa cảm tạ: “Cảm tạ hai vị ra tay cứu giúp, tôi kêu Hứa Tấn Dương, xem như là đội trưởng của tiểu đội này, lần này chúng tôi có góp nhặt một số thức ăn, nếu không chê, xin nhận lấy, để biểu đạt tâm tình cảm kích của chúng tôi.”

Năm người ban nãy giao lưu một chút, nhất trí nguyện ý dâng ra thức ăn thu thập được để báo ân cứu mạng.

Lục Vân Đào liên tục xua tay nói: “Không cần không cần, thức ăn các vị cứ cầm, đêm nay chúng tôi không tìm được điểm dừng chân, nếu có thể nói cho chúng tôi biết chỗ ở an toàn của nơi đây, coi như đã báo đáp chúng tôi rồi.”

Hứa Tấn Dương biết loại cường giả như họ khẳng định không ít thức ăn, chẳng qua bọn họ thực sự nghĩ không ra được phương pháp báo đáp khác, hiện tại nghe thấy Lục Vân Đào nói như vậy, nhanh chóng nói: “Nếu hai vị không chê bỏ, có thể đến chỗ chúng tôi nghỉ ngơi một đêm.”

Lục Vân Đào cũng không khách khí, gật đầu nói: “Được, chúng tôi cầu còn không được.”

“Không biết hai vị xưng hô thế nào?” Hứa Tấn Dương phát hiện nửa ngày trời vậy mà mình không hỏi thăm tính danh của ân nhân cứu mạng, vội vã hỏi.

Lục Vân Đào chỉ chỉ bản thân nói: “Tôi kêu Lục Vân Đào!” Lại chỉ chỉ Tào Dương, “Cậu ta gọi Tào Dương.” Tào Dương mỉm cười gật đầu chào hỏi với mấy người.

Sự thân mật của Tào Dương khiến cho đội viên của chi đội ngũ này về mặt hưng phấn, nếu không phải ánh mắt ngăn cấm của Hứa Tấn Dương, chỉ sợ sẽ xông tới rồi.

Thấy một màn như vậy, Lục Vân Đào với Tào Dương nghi hoặc nhìn nhau một cái, không rõ đám tiểu tử này vì sao hưng phấn như vậy.

Hứa Tấn Dương thấy thế giải thích: “Người thức tỉnh trên cấp hai ở chỗ chúng tôi đều là đội trưởng của các đội mạnh, hoặc là người lãnh đạo của doanh địa cỡ lớn. . . Đám tiểu tử này căn bản chưa từng thấy qua, vì vậy nhìn thấy hai vị liền có chút hưng phấn.”

Tào Dương nhin không được vô cùng kinh ngạc nói: “Nơi đây cấp hai đã là tuyệt đỉnh cao thủ?” Lục Vân Đào vội vã trừng Tào Dương một cái, Tào Dương biết bản thân lỡ lời.

Hứa Tấn Dương nghe thấy lời nói của Tào Dương, trong lòng sóng to gió lớn một mảnh, nghe lời nói của Tào Dương, dường như ở chỗ bọn họ, cấp hai không đáng kể chút nào. . . Đây đến tận cùng là cường giả từ đâu tới?

Hứa Tấn Dương không dám hỏi, chỉ chuyên tâm dẫn đường, lại phát hiện Lục Vân Đào đi về phía một phương hướng khác, vội nói: “Lục tiên sinh, là bên này.”

Lúc này, Tào Dương bên người kiến nghị nói: “Chúng ta cùng nhau qua đi.”

Mấy người Hứa Tấn Dương hai mặt nhìn nhau, không biết đây là vì sao, nhưng căn cứ tín nhiệm, bọn họ vẫn theo Tào Dương đi qua, phát hiện ven đường có một chiếc phòng xe việt dã xa hoa dừng ở chỗ đó. Lục Vân Đào đang đứng ở bên đó ngoắc với bọn họ.

Hứa Tấn Dương chấn kinh chỉ vào chiếc xe đó: “Đây là của các vị?”

Tào Dương cười nói: “Đúng vậy, chờ lát nữa các vị cũng lên xe, anh chỉ huy đi như thế nào là được.”

Hứa Tấn Dương trong sự hỗn loạn ngồi lên ghế phó lái, mà nhóm đội viên của anh ta đã sớm hưng phấn lên phòng xe, Tào Dương vẫn là tài xế, anh vỗ vỗ bờ vai của Hứa Tấn Dương nói: “Hứa đại ca, đi như thế nào?”

Hứa Tấn Dương rốt cục thanh tỉnh lại, nhanh chóng chỉ huy lộ tuyến, một đường thuận lợi về tới cứ điểm của anh ta.

Cứ điểm của Hứa Tấn Dương là một nhà xưởng không lớn nào đó, xe vừa lái vào cửa, bên trong liền tuôn ra bảy tám đứa trẻ lớn nhỏ không đồng nhất. Bọn nó mang vẻ mặt hiếu kỳ nhìn cái tên bụi con cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kia.

Xe dừng lại, người trong xe đã đi xuống, chờ khi Tiêu Tử Lăng xuất hiện, một đứa bé gái ước chừng bảy tám tuổi trong đó hiếu kỳ hỏi: “Hứa ca, anh lại thu lưu một tiểu ca ca?”

Vẻ mặt Hứa Tấn Dương mê mang: “Người nào a?” (Tiểu Lăng ngồi ở chỗ thùng xe phía sau, cả đám người ngồi ở cabin phía trước nên không biết có Tiểu Lăng.)

Bé gái đó thoáng chỉ Tiêu Tử Lăng nói: “Chính là vị tiểu ca ca này a.”

Giọng trẻ con ngây thơ vang dội của cô gái nhỏ dẫn tới hai nam nhân vô lương cười khùng khục không thôi, Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ lật cho một ánh mắt xem thường, được rồi, khuôn mặt này chạy đến nơi nào cũng trốn không thoát khỏi đái ngộ của vị thành niên, cậu rất trấn định.

Hứa Tấn Dương quay đầu lại thấy được Tiêu Tử Lăng, nhất thời sững sốt một chút, bất quá anh rất nhanh phản ứng lại thiếu niên này hẳn là đi cùng Lục Vân Đào, Tào Dương. Anh quay đầu lại sờ sờ đầu của bé gái đó cười

nói: “Không phải nga, vị tiểu ca ca này là khách. Vân Oa phải tận tình chiêu đãi nga.”

Bé gái làm bộ cứ như người lớn gật đầu: “Được, em sẽ tận tình chiêu cố tiểu ca ca, yên tâm đi, Hứa ca.” Nói xong chạy đến bên người Tiêu Tử Lăng, kéo tay cậu nói: “Tiểu ca ca, em kêu Vân Oa, đến, em giới thiệu cho anh các bằng hữu của em, yên tâm đi, bọn họ đều rất hữu hảo.”

Lời nói này khiến cho hai người bên cạnh càng cười càn rỡ hơn, Tiêu Tử Lăng cười khở nói: “Cảm tạ Vân Oa.” Còn có thể làm sao, cự tuyệt? Tức giận? Hay là. . . Tiếp tục giả bộ làm đứa nhỏ đi, Tiêu Tử Lăng làm không ra được chuyện thương tổn tình cảm của trẻ em.

Không nói đến Tiêu Tử Lăng với đám con nít đó ở chung hòa hợp như thế nào, chỗ Lục Vân Đào Tào Dương với bọn Hứa Tấn Dương cũng trò chuyện với nhau rất vui. Hứa Tấn Dương nói cho bọn họ, khu Đại Thành của Phụ Thành tổng cộng có mười ba doanh địa người sống sót cỡ lớn, trên cơ bản đều là người sống sót xung quanh tự phát cấu thành, bất quá sau cùng đều do đội ngũ mạnh nhất khống chế. Đương nhiên còn có không ít gia đình nhỏ như Hứa Tấn Dương, bất quá Hứa Tấn Dương cũng nói qua mấy ngày sau sẽ gia nhập những doanh địa người sống sót cỡ lớn đó, nguyên nhân là trong khoảng thời gian này, buổi tối tang thi bắt đầu chủ động tập kích người sống sót lạc đơn quy mô nhỏ, gia đình nhỏ như bọn họ đã không còn an toàn.

Hứa Tấn Dương nói là nói như vậy, nhưng trên khuôn mặt lại u sầu đầy mặt, Lục Vân Đào hiếu kỳ hỏi thăm nguyên nhân, hóa ra gia nhập doanh địa người sống sót cỡ lớn nhất định phải giao nộp phí bảo hộ nhất định, có thể là thức ăn có thể là tinh hạch, hoặc là thứ đáng giá khác, bọn họ tổng cộng có 13 người, nhưng có sức chiến đấu chân chính lại chỉ có năm người, tám người khác đều là nhi đồng vị thành niên, trong tay bọn họ tuyệt không có nhiều vật tư như vậy để cho mười ba người đi vào toàn bộ. Hứa Tấn

Dương chỉ có thể cảm thán nói, thực sự không được nữa thì để cho tám đứa trẻ đi vào trước.

Tào Dương nhin không được bữu môi nói: “Cho dù vào doanh địa cỡ lớn, cũng không có tác dụng gì, lần thi triều này. . .” Một ánh mắt lẳng lệ của Lục Vân Đào, khiến cho lời nói của Tào Dương tuyệt nhiên dừng lại.

Hứa Tấn Dương khẽ động trong lòng, biết đây khẳng định là một tin tức khó lường, lập tức liền ghi tạc trong lòng, trên mặt lại không biến sắc kéo chủ đề đi chỗ khác.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, ba người nói lời từ biệt với bọn Hứa Tấn Dương, bắt đầu chạy về phía mục tiêu của bọn họ.

Mười ba doanh địa, Tiêu Tử Lăng chỉ lựa chọn đi ba doanh địa trong đó, bởi vì ba doanh địa đó gần chỗ ở của bạn trai tiểu cô nhất, trừ phi có tình hình đặc thù, bình thường không có khả năng nhảy qua ba doanh địa đó đi địa phương cách xa hơn. Thời gian của Tiêu Tử Lăng không nhiều, cậu không có biện pháp chạy hết mười ba doanh địa trong một hai ngày, vì vậy chỉ có thể lựa chọn như vậy điều tra nghe ngóng.

Gần đến mục tiêu, Tiêu Tử Lăng lựa chọn một bãi đỗ xe dưới đất tương đối hẻo lánh, tang thi bên trong cũng không nhiều, Tào Dương với Lục Vân Đào rất nhanh thanh lý sạch sẽ tang thi, dùng phòng xe việt dã ở chỗ này.

Nghe xong giới thiệu của Hứa Tấn Dương, biết những doanh địa kia đều là cực kỳ tham lam, ba người nào dám tùy tiện lái chiếc xe này đi vào chứ. Ba người đi bộ một đoạn, liền đi tới doanh địa người sống sót đầu tiên, mỗi người giao nộp mười tinh hạch cấp 0, lúc này mới tiến vào doanh địa. Doanh địa này coi như có quy phạm, ba người trực tiếp tìm đến chỗ nhân viên đăng ký tra xét, lại không có bất kỳ tin tức nào, xem ra tiểu cô của Tiêu Tử Lăng tuyệt không ở chỗ này.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không thất vọng, cậu cũng không hy vọng xa vời doanh địa đầu tiên thì đã có được tin tức tốt, ba người quyết định đi doanh địa tiếp theo.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Kinh Hi, Tin Tức Xác Thực Của Tiểu Cô.

Doanh địa thứ hai thay vì nói là doanh địa, còn không bằng nói là một trung tâm an trí tạm thời, nó không giống doanh địa trước là tiểu khu sa hoa nào đó, nơi đây vốn là sân vận động của thành thị. Nghe nói lúc đó người phụ trách nơi đây dẫn đội đến nơi đây, nhìn trúng sân vận động chỉ có vài cánh cửa lớn, tương đối dễ phòng thủ.

Mấy cánh cửa của sân vận động đều đóng, chỉ chừa một cửa vào dưới đáy. Dị năng của ba người Tiêu Tử Lăng đều có chứa ưu thế phương diện tốc độ, ngược lại không tốn quá nhiều thời gian tìm được cửa vào chính xác.

Vẫn giao nộp tình hạch tương đồng, ba người Tiêu Tử Lăng tiến vào doanh địa này, chẳng qua sự quản lý của doanh địa này thập phần hỗn loạn, căn bản không có cái gọi là đăng ký tin tức các loại, không có biện pháp, chỉ có thể tóm một người lại hỏi thăm một chút, may mắn bởi vì điều kiện của doanh địa này tương đối gian khổ, người tới nơi này không nhiều như doanh địa trước. Ba người thương lượng một chút, mỗi người phụ trách một khu, bắt đầu tuần tra.

Bọn Tiêu Tử Lăng tốn thời gian tại doanh địa này tròn gấp ba so với doanh địa trước, mới tìm tòi được tình hình đại thể của sân vận động, đáng tiếc vẫn không có tin tức của tiểu cô, lúc này mặt trời đã dần dần xuống tây, ba người Tiêu Tử Lăng không dám chần chừ nữa, chạy thẳng đến mục tiêu sau cùng.

Tiêu Tử Lăng chỉ có mong đợi doanh địa sau cùng này có thể có tin tức tốt, bằng không cậu chỉ có thể mang theo tiếc nuối trở về.

Doanh địa sau cùng là một tiểu khu biệt thự, chỉ cần phí vào tràng thôi đã mắc hơn gấp ba so với hai doanh địa kia. May mắn bọn Tiêu Tử Lăng cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu mỗi tinh hạch, Lục Vân Đào trực tiếp vứt ra một viên tinh hạch cấp một liền đi vào trong. Đơn vị chuyển đổi của nơi đây là một viên tinh hạch cấp một bằng 100 miếng tinh hạch cấp 0. Vốn cần phí vào tràng là 90 miếng tinh hạch cấp 0, một miếng tinh hạch cấp một là đã có thể trung hoà được, thậm chí còn có dư.

Tuy rằng phí vào tràng mắc, nhưng phương tiện với quản lý bên trong so sánh với hai doanh địa trước, thì hoàn toàn không ở trên cùng một đẳng cấp. Ba người Tiêu Tử Lăng vừa mới đi vào, đã được nhân viên công tác trực ban mang đi chỗ đăng ký đăng ký tin tức.

Nhân viên tiếp tân chỗ đăng ký là một thiếu nữ diện mạo thanh tú, thấy ba người đến, cười lấy ra ba tấm bảng biểu, để cho ba người đăng ký.

Tiêu Tử Lăng thấy thế vội vàng đẩy lên biểu tình nghi hoặc hỏi: “Vị tỷ tỷ này, cái này là làm gì vậy?” Trong ba người chỉ có cậu có thể hỏi như vậy, ai biểu cậu có khuôn mặt ngây thơ kia chứ.

“Tiểu đệ đệ, đây là tin tức đăng ký của các em, có dị năng hay không quan hệ đến hoàn cảnh với nội dung làm việc mà các em cư trú, người sống sót đến nơi đây bất luận có dị năng hay không đều phải làm việc.” Thiếu nữ thanh tú thấy hỏi chuyện chính là một thiếu niên, khuôn mặt mang tính trẻ con mang theo nghi hoặc thấy thế nào cũng đáng yêu thế ấy, tâm tình cô tốt đương nhiên ‘biết sẽ không không nói, nói sẽ không không hết’, còn có lòng tốt nhắc nhở, “Đừng xem thường phần tư liệu này, người thường muốn sinh hoạt ở chỗ này, cần phải trả cái giá rất lớn, vì vậy có dị năng vẫn nên điền lên so ra tốt hơn, bằng không. . .” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, cô biến

sắc, không dám nói thêm gì nữa. Trong lòng cô có chút hối hận, thế nào ban nãy xung động như thế, nói lời không nên nói.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy cả kinh trong lòng, xem ra doanh địa này quản lý đối với người sống sót rất nghiêm ngặt, đối đãi người thường sợ rằng cực kỳ hà khắc, ba người nhìn thoáng qua nhau, không dám tùy ý điền phần bảng biểu này.

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, điền dị năng tốc độ, sau đó để cho hai người bên cạnh nhìn nhìn, ánh mắt hai người sáng ngời, biết bản thân nên điền thế nào.

Tiêu Tử Lăng điền xong đầu tiên, liền giao bảng biểu cho cô gái kia, trên mặt treo lên nụ cười đáng yêu nói: “Tỷ tỷ, em còn có một thân nhân có thể cũng đi tới doanh địa này, không biết chúng em có thể tra tìm một chút hay không?”

Thiếu nữ thấy ba người tuyệt không có điều phản ứng đối với lời nói vừa rồi của cô, vốn còn có một chút lo lắng nhỏ liền biến mất, lúc này nghe thấy tiểu thiếu niên đáng yêu kêu thân thiết như thế, cũng không muốn làm khó cậu, liền nói: “Tra tìm thì có thể, bất quá phải trả phí cố vấn, như vậy đi, tỷ tỷ thu em giá thấp nhất, chỉ cần 50 viên tinh hạch cấp 0, giúp em tra tìm toàn bộ.” Ba người này đều là người biến dị tốc độ, thoát nhìn sẽ không có quá nhiều tinh hạch, bản thân vẫn nên cho một sự tiện lợi đi. Thiếu nữ thương xót trong lòng, liền tự chủ trương mở ra một cửa sau nhỏ.

Tiêu Tử Lăng lấy xuống ba lô, đưa tay vào, làm bộ đang móc tinh hạch, kỳ thực là lấy ra một viên tinh hạch cấp một từ trong không gian. Tinh hạch cấp 0 vốn không nhiều, dù sao hiện tại bọn họ cơ bản đều dùng tinh hạch cấp một để tu luyện, mấy viên tinh hạch cấp 0 kia là chiến lợi phẩm khi xuống xe dọc đường giết tang thi có được, đều đã tiêu hao sạch ở hai doanh địa trước đó. Hiện tại chỉ có thể lấy ra tinh hạch cấp một tồn kho.

Cẩn cẩn thận thận cầm một viên tinh hạch cấp một trong tay giao cho cô gái kia, cô gái nhìn mà có chút lòng chua xót, đứa trẻ đáng thương bao nhiêu a, một viên tinh hạch cấp một này chỉ sợ là đã phí sức của chín trâu hai hổ mới có được đi, bằng không thể nào có thể quý trọng như thế chứ, ngay cả giao ra cũng yêu thương với không nỡ như vậy.

Lục Vân Đào với Tào Dương thấy thế vội vàng cúi đầu cố nén nụ cười, lần này, lại bắt đầu giả bộ rồi, hiện tại tinh hạch cấp một ở tiểu đội của bọn họ, thuộc về đơn nguyên phân phối cơ sở, mỗi tuần mỗi người có thể được phân phối ít nhất trên năm miếng, không tính là thứ khan hiếm thế nào có thể để cho Tiêu Tử Lăng biểu hiện đau lòng như vậy.

Năng lực làm việc của thiếu nữ thanh tú vẫn rất mạnh, sau khi Tiêu Tử Lăng cung cấp tính danh của tiểu cô với bạn trai của tiểu cô, không đến mười phút đã tìm được tin tức xác thực, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng vừa mừng vừa sợ, thiếu chút nữa đã lệ nóng doanh tròng, tâm vốn treo cao thoáng cái an ổn lại, cậu rất sợ lần này sẽ không công mà về, càng sợ tiểu cô khi mặt thế giáng lâm đã gặp bất hạnh.

Lục Vân Đào vỗ vỗ bờ vai của cậu, có cổ vũ cũng có chúc mừng, dọc đường đi tới, tuy rằng trên mặt Tiêu Tử Lăng hết thấy đều bình thường, thế nhưng anh lại có thể cảm thụ được tâm tình nôn nóng của cậu, đúng vậy, thân nhân của mình không biết sống hay chết, không thể nghi ngờ khiến cho người ta giày vò.

Thiếu nữ thanh tú cười nói: “Kiều Tân Vũ là một người dị năng hệ phong đó, bọn họ ở tại biệt thự số 37 khu B, tiểu đệ đệ, lần này em có chỗ dựa rồi. Như vậy đi, ngày hôm nay, chị không an bài nhà ở cho các em trước, em đến chỗ Kiều Tân Vũ trước, nếu bọn họ nguyện ý tiếp nhận em, chỉ cần Kiều Tân Vũ lại đây làm một thủ tục là được.” Cô rất vui cho Tiêu Tử Lăng, nơi đây là cường giả vi tôn, có một chỗ dựa kiên cố so với cái gì cũng mạnh hơn nhiều.

Tiêu Tử Lăng cũng là một mảnh mừng rỡ, vẻ mặt cảm kích nói: “Cảm tạ tỷ tỷ nha.”

Ánh mắt tròn tròn mang theo cảm kích, toét miệng mỉm cười ngọt ngào, chữ mạnh trực tiếp từ từ dâng lên ở trong lòng thiếu nữ thanh tú, cũng không nhin nổi nữa, trực tiếp hung hăng ngắt một phen trên khuôn mặt hồng mìn mẹn của Tiêu Tử Lăng, cười nói: “Không cần cảm tạ chị nha, thực sự là đáng yêu, để cho chị niết một phen coi như đã báo đáp chị rồi.”

Nụ cười của Tiêu Tử Lăng suy sụp xuống tại chỗ, ách. . . Cậu đụng phải sắc nữ?!

Lục Vân Đào với Tào Dương cũng nhin không được nữa, bật cười tại chỗ, tên nhóc này, thích giả đáng yêu, vô sỉ bán manh, hiện tại bị ăn đậu hũ cũng là đáng đời.

Có lẽ vẻ mặt đau khổ của Tiêu Tử Lăng quá khôi hài, thiếu nữ thanh tú cũng phì cười không ngừng trực tiếp nở nụ cười khanh khách.

Ở trong một mảnh bầu không khí sung sướng, ba người đi ra chỗ đăng ký tin tức. Vừa ra khỏi cửa, Tiêu Tử Lăng giơ mạnh hai tay lên hô to một tiếng: “Ya!” Cậu rất vui vẻ, mặt thế cậu vẫn không phải cô đơn một mình, cậu còn có tiểu cô.

Ba người không hề dừng lại, trực tiếp chạy tới biệt thự số 37 khu B, dọc đường đi đến, không thấy một chút hỗn độn, có thể thấy được người phụ trách của doanh địa này phi thường có thủ đoạn trên quản lý.

Rất nhanh ba người đã tìm đến nơi, cửa hoa viên mở rộng, ba người đi tới trước cửa biệt thự, Tiêu Tử Lăng cố nén tâm tình kích động, gõ vang cửa nhà biệt thự.

Hồi lâu, một thanh âm thanh thúy, mang một chút bất mãn vang lên ở bên trong: “Tiêu Tình Vân, còn không đi mở cửa cho tôi.”

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, khuôn mặt vốn tràn đầy nụ cười thoáng cái âm trầm xuống.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chuộc Người, 500 Miếng Tinh Hạch Cấp 0.

Trong cửa truyền đến một trận tiếng chạy băng băng dồn dập, cửa biệt thự rốt cục mở ra, ánh vào trong mắt Tiêu Tử Lăng chính là một khuôn mặt quen thuộc, chính là tiểu cô Tiêu Tình Vân, lúc này cô đã mất đi thần thái phần chấn vốn có, hình dáng tiêu tụy không thấy nửa điểm sinh cơ, cô rũ mắt vẻ mặt mệt mỏi đứng ở cửa.

Tiêu Tử Lăng đau lòng nhìn tiểu cô của mình, tuy rằng tiểu cô đã 37 tuổi, nhưng cô bảo dưỡng vô cùng tốt thoát nhìn trẻ hơn mười tuổi, mà hiện tại, cô vậy mà còn già hơn so với tuổi tác thực tế của cô, Kiều Tân Vũ không phải người dị năng hệ phong sao? Vì sao không thể chiếu cố tốt tiểu cô của mình, tức giận kịch liệt dâng lên trong lòng cậu, nhưng vẫn nhẫn nại, dù sao trước mắt không rõ tình hình. Yết hầu cậu động hai cái, rốt cục khàn khàn kêu lên: “Tiểu cô!”

Thanh âm quen thuộc khiến cho Tiêu Tình Vân thoáng cái ngẩng đầu, thấy khuôn mặt luôn nhớ thương trong mơ lẫn trong linh hồn kia, nước mắt nhất thời rơi xuống: “Là Tiểu Lăng, Tiểu Lăng của cô. . . Cháu còn sống, quá tốt rồi!” Nói xong gắt gao ôm Tiêu Tử Lăng vào trong ngực, sợ hãi giây tiếp theo cậu sẽ biến mất không còn thấy nữa.

“Ai tới? Tiêu Tình Vân, cô đến tột cùng đang làm gì? Thế nào không mang người vào?” Thanh âm trong cửa bắt đầu không kiên nhẫn, cô ta đi ra, thấy hai người ôm nhau ở cửa, nhất thời cười lạnh: “Tôi còn tưởng là ai

chứ, không ngờ bà cô già như cô còn có tình nhân, chặc chặc, sớm nên cút đi, quần quít chết lấy Kiều đại ca, thực sự là không biết xấu hổ.”

Lời nói chói tai khiến cho Tiêu Tử Lăng nhẹ nhàng buông Tiêu Tình Vân ra, cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, là một cô gái ước chừng trên dưới hai mươi hai tuổi, son phấn đậm đà, ăn mặc cực kỳ gợi cảm, đang vẻ mặt khinh bỉ nhìn bọn họ.

Dung mạo của Tiêu Tử Lăng khiến cho biểu tình của cô gái đó cứng đờ, bất quá cô ả rất nhanh phản ứng lại, lần nữa cười lạnh nói: “Tiêu Tình Vân, đây sẽ không phải là con rơi của cô đấy chứ, tôi đã nói mà, bà cô già như cô thế nào có thể có người thích chứ, bằng không cũng sẽ không ý lại chết dính Kiều đại ca.”

Tiêu Tử Lăng lạnh mặt, thấp giọng hỏi tiểu cô trong lòng: “Tiểu cô, cô ta là ai?”

Tiêu Tình Vân ngẩng đầu, tuyệt không đáp lại, vẻ mặt thoáng cái mờ ảo lên. Cô thấp giọng nói: “Tiểu Lăng, nếu không phải cháu trước khi ngày diệt vong nói muốn cô chờ ở trong căn cứ, chờ cháu tìm đến cô, cô đã sớm rời đi. Tiểu Lăng, thứ như lòng người, quá khó lường. . .”

Vừa nghe lời nói của tiểu cô, Tiêu Tử Lăng còn có thể không rõ điều gì nữa? Khẳng định Kiều Tân Vũ đã làm chuyện có lỗi với tiểu cô. Không đợi an ủi tiểu cô, nữ nhân kia lại bởi vì lời nói của tiểu cô mà nổi trận lôi đình: “Tiêu Tình Vân, cũng không xem xem cô là mặt hàng gì, có thể được Kiều đại ca thu lưu đã là không có lỗi với cô rồi, hiện tại chính là mặt thế, nam nhân có năng lực nuôi mấy nữ nhân đó là chuyện hiển nhiên, cô khó chịu thì cô cút đi a, mặt dày mày dạn ý lại ở chỗ này, còn một bộ giả thanh cao, tôi nhổ vào!”

Lời này vừa ra, Tiêu Tử Lăng đã biết nữ nhân này là mặt hàng gì, hóa ra chính là tân hoan của Kiều Tân Vũ, tức giận trong lòng không cách nào

khống chế được nữa, trước đây nếu không phải bởi vì chiếu cố cha mẹ của Kiều Tân Vũ, tiểu cô cũng sẽ không dừng lại ở chỗ này, lại càng sẽ không khiến cho mình thời khắc ở vào trong lo lắng, mà hiện tại, Kiều Tân Vũ lại đối đãi tiểu cô của mình như vậy, hiện tại Tiêu Tử Lăng thậm muốn giết nam nhân phụ lòng đó.

Tiêu Tình Vân hiểu Tiêu Tử Lăng rất rõ, tuy rằng trên mặt Tiêu Tử Lăng không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng cô cảm thụ được chính xác sự phẫn nộ phía dưới sự yên bình lặng sóng của Tiêu Tử Lăng. Nhanh chóng ôm lấy Tiêu Tử Lăng nói: “Tiểu Lăng, mang cô rời khỏi nơi đây, cô không muốn tiếp tục ở lại cái nơi dơ bẩn này nữa.”

Tiêu Tử Lăng thế nào sẽ không biết suy nghĩ của tiểu cô, cô rõ ràng sợ mình khống chế không được phẫn nộ, mà xung đột với Kiều Tân Vũ, cô tuyệt không phải lo lắng cho Kiều Tân Vũ mà là lo lắng cho cậu, sợ cậu không phải đối thủ của Kiều Tân Vũ.

Tuy rằng rất muốn nói với tiểu cô, nam cận bã như Kiều Tân Vũ cậu cần bản không để vào mắt, bất quá Tiêu Tử Lăng biết hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, khẳng định tiểu cô sẽ cho rằng cậu chỉ là đang an ủi cô. Vì vậy, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể gật đầu, chuẩn bị dẫn Tiêu Tình Vân đi.

Lúc này, ngoài biệt thự truyền đến một trận tiếng vang, một thanh âm ngọt ngào vô cùng vang lên: “Kiều đại ca, lúc nào đổi cho em bộ đồ trang điểm em nhìn trúng kia a?”

Một tiếng cười nhẹ truyền đến: “Vậy phải xem biểu hiện đêm nay của em.”

“Kiều đại ca, anh thật là xấu.” Thanh âm ngọt ngào bắt đầu nũng nịu.

Cứ như vậy, một đôi thân ảnh dính liền nhau như trẻ sinh đôi xuất hiện ở cửa hoa viên, chính là Kiều Tân Vũ đã trở về, một nữ nhân xinh đẹp dựa vào khuỷu tay của gã, khoảng chừng 24, 25 tuổi.

Kiều Tân Vũ thấy mấy người đứng sừng sững ở cửa, gã nhìn lướt sơ qua, thấy Tiêu Tình Vân đứng ở cửa, trên mặt lộ ra một vẻ không thích, nhất thời lạnh mặt nói: “Cô thế nào ở bên ngoài? Cơm làm xong chưa?” Gã rất kiêng kỵ Tiêu Tình Vân xuất đầu lộ diện, cho rằng sẽ làm mất thể diện của gã.

Kiều Tân Vũ vênh váo tự đắc một bộ dáng ghét bỏ Tiêu Tình Vân, khiến cho Tiêu Tử Lăng muốn đánh bẹp khuôn mặt vô sỉ đó ngay tại chỗ.

Tiêu Tình Vân gắt gao tóm lấy Tiêu Tử Lăng, chỉ sợ cháu trai của mình nổi sung, cô rất rõ, Kiều Tân Vũ là một cường giả sắp cấp hai, ở trong căn cứ cũng có địa vị nhất định.

Nữ nhân xinh đẹp trong khuỷu tay Kiều Tân Vũ cũng mặt mang trào phúng nói: “Cái bộ da mặt của cô thì nên đứng ở trong nhà bếp, đi ra làm mất mặt xấu hổ làm gì.”

Tiêu Tử Lăng hung hăng xiết chặt nắm tay của mình, cố nhin xuống luồng tức giận ngập trời, cậu nghiêm mặt nói: “Kiều Tân Vũ, ngày hôm nay tôi đến đưa tiểu cô đi, sự chiếu cố trước đây, tôi nhớ kỹ.”

Hai mắt Kiều Tân Vũ thoáng híp lại, hắc hắc cười lạnh nói: “Cậu chính là cháu trai trong miệng Tiêu Tình Vân a, chắc chắc, trông bộ dáng này của cậu, đã biết cậu sống cũng chẳng ra gì, thôi đi, vẫn nên ở lại chỗ này đi, tôi không ngại nuôi thêm một người.” Bọn Tiêu Tử Lăng trên đường đi tới chém giết không ít tang thi, trên quần áo khó tránh khỏi bị bắn lên một số vết máu, vì vậy thoát nhìn hình như có chút nghèo túng.

“Không cần.” Tiêu Tử Lăng lạnh mặt, kéo Tiêu Tình Vân chuẩn bị rời đi, Tiêu Tình Vân dừng lại bước chân, nhỏ giọng nói: “Cô đi lấy chút quần áo.”

Tiêu Tử Lăng gật đầu, để Tiêu Tình Vân đi vào thu thập quần áo, lúc này nữ nhân vốn ở trong biệt thự kia đi ra kéo cánh tay còn lại của Kiều Tân Vũ

nói: “Cứ để cho cô ta đi như thế? Phải biết rằng chúng ta đã nuôi không công cô ta đến bây giờ nga.” Cô ả cũng không muốn để một người hầu chịu la mắng chịu làm việc như thế rồi đi, về sau không phải không còn ai hầu hạ sao.

Ánh mắt của Kiều Tân Vũ lóe lóe, dung mạo của Tiêu Tình Vân so không bằng nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo, đây là điểm chính yếu khiến cho gã đi tình biệt luyện, nam nhân luôn thích mới mẻ. Thế nhưng ngoại trừ điểm đó, mọi thứ khác Tiêu Tình Vân đều làm được, nếu như rời đi như thế, gã đã quen Tiêu Tình Vân lo liệu hết thảy trong nhà ngược lại có chút không nỡ.

Gã trầm mặc không nói khiến cho nữ nhân đó càng thêm lớn mật, cô ả quay đầu cười lạnh nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiêu Tình Vân trong thời gian tháng rười nay đã tổn hao không ít, bất kể ăn dùng, đều là của Kiều đại ca chúng tôi, muốn mang cô ta đi, nhất định phải trả giá lớn đó.”

Lục Vân Đào với Tào Dương xem thường nhìn nam nhân trái ôm phải ấp trước mắt, căn bản thối nát không có điểm mấu chốt đạo đức vậy mà còn không biết xấu hổ đề xuất điều này, chẳng lẽ coi bọn họ đều là đũa ngọc sao, người sáng suốt đều biết rõ Tiêu Tình Vân đã trải qua sinh hoạt thế nào, một nữ nhân vậy mà bị bạn trai của cô sai khiến như một người hầu, còn phải hầu hạ nhóm tân hoan của bạn trai, đây không chỉ là sự cực nhục trên thể lực, lại càng là sự vũ nhục trên tâm linh. Bất quá mặt thể giáng lâm, thì tựa như giải phóng công xiềng trong lòng, ma quỷ giấu trong đó được phóng thích ra toàn bộ, có biểu hiện như vậy cũng không quá kinh ngạc, ở mặt thể, vô sỉ hơn bọn họ cũng đã từng thấy qua, Lục Vân Đào Tào Dương cảm thấy bản thân đã rất bình tĩnh.

Không đợi Tiêu Tử Lăng mở miệng, Lục Vân Đào nhàn nhạt nói: “Vậy mấy người muốn gì?” Không muốn tiếp tục dây dưa với mấy thứ cực phẩm này nữa, còn không bằng thừa lúc màn đêm chưa đến, sớm dẫn Tiêu Tình Vân rời khỏi nơi đây một chút, có lẽ có thể chạy tới được chỗ của Hứa Tấn

Dương ở một đêm, sáng mai là có thể trở về, như vậy có thể đúng lúc chạy về đại bản doanh.

“Một ngày tính là mười tinh hạch cấp 0, tổng cộng năm mươi ngày, cho chúng tôi 500 tinh hạch cấp 0, mấy người có thể mang Tiêu Tình Vân đi.” Nữ nhân đó công phu sư tử ngoạm.

Lục Vân Đào với Tào Dương hai mặt nhìn nhau. . . Hóa ra vô sỉ là không có hạn cuối. . . Bọn họ xem như đã kiến thức được. Mấy tên SB (shǎbī = ngốc bī = ngu ngốc lưu manh) cận bã thối nát này thật đúng là không biết xấu hổ a, vốn 30 tinh hạch đã có thể trụ ở chỗ này được một tháng, lượng thức ăn một ngày một tinh hạch đã là dư dả rồi, dù tính thế nào, một trăm miếng tinh hạch cũng đã là nhiều, không ngờ tới bọn chúng cũng dám mở miệng đòi 500 miếng, chẳng lẽ thoát nhìn bọn họ dễ khi dễ như vậy? Trong lòng hai người hừng hực dấy lên một luồng lửa không tên.

Lúc này Tiêu Tình Vân vừa vận chỉnh lý đồ đi ra, nghe câu đó, thoáng cái phần nộ, chỉ vào mũi Kiều Tân Vũ mắng: “Kiều Tân Vũ, anh thực khổ nạn, anh quá vô sỉ.”

Kiều Tân Vũ vốn còn có chút chần chừ, nghe thấy lời nói của Tiêu Tình Vân, lập tức lạnh mặt xuống: “Cô muốn đi? Không có cái giá đắt đó tôi xem ai dám mang cô đi khỏi chỗ tôi?”

Tiêu Tử Lăng giận dữ ngược lại cười: “Kiều Tân Vũ, 500 miếng tinh hạch cấp 0 có phải không? Ông nói có giữ lời?”

Kiều Tân Vũ ngạo nghễ nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Quân tử? Gã còn dám tự xưng quân tử? Khóe miệng ba người lộ ra nụ cười xem thường. Tiêu Tử Lăng nói với Lục Vân Đào: “Vân Đào đại ca, phiền anh cho em ba miếng tinh hạch cấp một.” Trong tay Tiêu Tử Lăng chỉ có hai miếng tinh hạch cấp một, chỉ có thể mượn ở chỗ Lục Vân Đào trước.

Lục Vân Đào không nói hai lời, trực tiếp móc ra ba miếng tinh hạch cấp một từ trong bao giao cho Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng lấy ra hai miếng tinh hạch cấp một sau cùng từ trong ba lô, thực tế là từ trong không gian. Cậu vút năm miếng tinh hạch cấp một cho Kiều Tân Vũ, liền kéo tay tiểu cô Tiêu Tình Vân, không hề quay đầu lại đi ra khỏi biệt thự.

Nữ nhân thả công phu sư tử ngoạm kia nhin không được lắc lắc cánh tay của Kiều Tân Vũ nói: “Chẳng lẽ thực sự để cho bọn chúng đi như thế?”

Kiều Tân Vũ nhìn năm miếng tinh hạch trong tay, trong lòng ẩn ẩn có loại bất an, giai đoạn hiện tại có thể lấy ra được 5 miếng tinh hạch cấp một, đều không phải là người yếu, chẳng lẽ bản thân đã bỏ lỡ điều gì? Lại đã đắc tội ai? Gã lo lắng trong lòng lãnh tĩnh không được mắng: “Chẳng lẽ còn có thể cưỡng chế lưu lại? Ngu xuẩn.”

Nữ nhân đỏ dấu miệng, lại không dám chọc Kiều Tân Vũ nổi nóng, chỉ có thể xoay cái mông, bản thân đi vào trong biệt thự sinh hồn đổi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thức Ăn, Khuyết Thiếu Mới Là Bình Thường.

Ở trên đường, về mặt Tiêu Tình Vân mê mang, cô không ngờ tới Tiêu Tử Lăng có thể thoáng cái đã lấy ra được năm miếng tinh hạch cấp 1, phải biết rằng có lần Kiều Tân Vũ chém giết được một con tang thi cấp một, đã khoe khoang rất lâu ở trước mặt các cô, đó không phải như tang thi bình thường, tang thi đã tiến hóa có dị năng, nguy hiểm hơn gấp trăm lần so với tang thi bình thường.

“Tiểu Lăng, tinh hạch cấp một đó thật là của cháu?” Tiêu Tình Vân vẫn không thể tin được, hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy, tiểu cô, thật là của cháu, lần này trở lại, cháu còn có thể có thêm ít nhất 5 miếng tinh hạch như vậy nữa.” Tiêu Tử Lăng vẫn kiên trì trả lời, tuyệt không cảm thấy phiền phức, trên khuôn mặt đáng yêu kia nổi lên ửng hồng hưng phấn, cười nở một đóa hoa.

“Ách? Tang thi đó không phải là do các cháu giết?” Tuy rằng Tiêu Tình Vân còn ở vào trong mơ hồ, nhưng sự khôn khéo trong nội tâm vẫn để cho cô nghe ra được chút vấn đề.

Lục Vân Đào cười tiếp lời: “Không sai, tiểu cô, tiểu đội của chúng cháu sẽ phân phối tinh hạch mỗi tuần, không phải dựa vào bản thân chém giết.” Anh thân thiết kêu tiểu cô theo Tiêu Tử Lăng, đương nhiên chọc Tiêu Tử Lăng không vui cho anh một ánh mắt xem thường: Mợ nó đây là tiểu cô của tôi, vì cái răng lại đến cầm một chân?

“Tiêu Lăng có đội ngũ? Quá tốt rồi.” Tiêu Tình Vân rất nhanh bị hai chữ đội ngũ hấp dẫn, thoáng cái quên đi cái khác. Ở chỗ Kiều Tân Vũ, cô biết nếu muốn bình yên sinh tồn ở mặt thế, nhất định phải gia nhập chiến đội, có đội hữu cường lực mới là sự bảo đảm tất yếu để có thể tiếp tục sinh tồn.

“Ừm, Vân Đào ca với Tào Dương ca đều là một tổ. Lão đại của chúng cháu là một siêu cấp cường giả.” Lời Tiêu Tử Lăng mang sùng bái nói, Sở Chích Thiên tuyệt đối là đại ca đáng tin cậy nhất trên thế giới này. Lời nói của Tiêu Tử Lăng để cho Lục Vân Đào với Tào Dương liên tục gật đầu, ánh mắt cũng lộ ra sự bội phục đồng dạng.

“Vậy thì tốt.” Nghe xong câu trả lời của Tiêu Tử Lăng, tâm của Tiêu Tình Vân an ổn hơn rất nhiều, cô vốn nghĩ chỉ cần theo cháu trai của cô, chỉ cần rời khỏi cái nơi dơ bẩn kia, cho dù ngày thứ hai sẽ chết ở trong tay tang thi cô cũng cam tâm. Hiện tại nghe thấy, tình hình không không xong như cô tưởng tượng.

Kỳ thực Tiêu Tình Vân không chú ý tới lời nói của Lục Vân Đào, thử nghĩ một đội ngũ có thể phân phối cho đội viên mỗi tuần 5 miếng tinh hạch cấp 1, có thể kém được nơi nào? Chẳng qua lực chú ý của Tiêu Tình Vân tuyệt không ở đó, cũng khiến cho cô không hiểu rõ được trước tiên, vì vậy khi tới đại bản doanh của Sở Chích Thiên, bị hoạt động hiệu suất cao của nơi đó, bị thực lực cường đại của Sở Chích Thiên chấn kinh không gì sánh kịp.

Bốn người rất nhanh rời khỏi doanh địa này, nơi đây đi ra rất dễ, cơ bản không có người hỏi thăm, dù sao vẫn là đại bản doanh mới hình thành, rất nhiều nơi còn có rất nhiều lỗ thủng.

Ba người cẩn thận che chở Tiêu Tình Vân một đường đi đến bãi đỗ xe dưới đất nơi đỗ xe, xe đang ở chỗ đó, Tào Dương khởi động xe, Lục Vân Đào ngồi trên ghế phó lái, lúc này Tiêu Tử Lăng mới dẫn tiểu cô vào bên trong phòng xe.

Tiêu Tình Vân kinh ngạc nhìn trang bị xa hoa trong xe, ở trong cùng chính là một cái giường, bên ngoài là hai cái sofa hình tròn, bên trái có một cái tủ lạnh, chỗ sâu hơn vậy mà còn có một nhà bếp mini. . . Đây là xe sao?

Tiêu Tử Lăng lấy ra một ly đồ uống từ bên trong tủ lạnh đưa qua: “Tiểu cô, có một không? Một thì có thể ngủ một chút.”

Tiêu Tình Vân ngồi trên sofa mềm mại, vẻ mặt chấn kinh: “Tiểu Lăng, thế nào sẽ có chiếc xe này?”

Tiêu Tử Lăng đắc ý cười nói: “Hắc hắc, cháu hỏi xin lão đại nhà cháu, lão đại liền an bài cái này cho cháu nga.”

Khóe miệng Tiêu Tình Vân mang cười: “Chính là người mà cháu nói, người trước ngày diệt vong đã cho cháu tin tức chính xác?” Tiêu Tình Vân cũng không quên cái cố của Tiêu Tử Lăng, hết thảy trước mắt, khiến cho cô phản ứng đầu tiên cảm thấy chắc hẳn là người đó, bằng không không có khả năng chuẩn bị được đầy đủ như thế.

Tiêu Tử Lăng ghen ghen, thiếu chút nữa quên cái cố trước đây, cậu nói quanh co một chút: “Ừm. . . Xem như vậy đi. Tiểu cô, trong lòng chúng ta biết rõ là được, nghìn vạn lần không nên nói ra.”

Tiêu Tình Vân cho cậu một ánh mắt xem thường: “Yên tâm, cô biết nặng nhẹ.” Tâm tình cô được thả lỏng thì có tinh thần hơn rất nhiều, lúc này mới uống đồ uống trong tay.

Miệng Tiêu Tử Lăng khê động, cậu rất muốn biết tình hình của tiểu cô trong khoảng thời gian sau ngày diệt vong, rồi lại sợ làm nứt vết sẹo khiến cho tiểu cô lần nữa thương tâm, đang trong do dự, Tiêu Tình Vân đã buông xuống đồ uống trong tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tử Lăng, nghiêm túc nói: “Tiểu Lăng, đừng quẩn quýt chuyện của cô, tiểu cô sẽ

không bị đánh ngã. . . Về phần Kiều Tân Vũ, chúng ta không nên quản đến hần nữa, cứ coi như chúng ta không hề quen biết nam nhân đó.”

“Thế nhưng. . .” Tiêu Tử Lăng thế nào có thể nuốt xuống được cục tức này, sự ủy khuất với vũ nhục mà tiểu cô đã chịu ở nơi đó tuyệt không thể cứ cho qua như vậy.

Tiêu Tình Vân lại ngắt lời: “Tiểu Lăng, tiểu cô thầm muốn cùng Tiểu Lăng, có thể an an ổn ổn sống sót ở mặt thế, về phần cái gì ủy khuất, cái gì thương tổn, cái gì khuất nhục, những thứ đó đều là râu ria, tiểu cô thầm muốn Tiểu Lăng vĩnh viễn bình an ở cùng bên cạnh.” Nói đến nói đi, Tiêu Tình Vân vẫn sợ Tiêu Tử Lăng trả thù không thành bị Kiều Tân Vũ thương tổn, vì vậy trong lời ngoài lời đều đang khuyên can.

Tiêu Tử Lăng thấy vẻ mặt Tiêu Tình Vân lo lắng, chỉ có thể thở dài một hơi, gật gật đầu, biểu thị cậu nghe tiểu cô.

Tiêu Tình Vân thấy Tiêu Tử Lăng không truy cứu chuyện này nữa, rốt cục cười mở cười.

Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ nói: “Tiểu cô, cháu làm chút đồ ăn cho cô.” Nói xong cậu chuyển thân qua, khuôn mặt vốn còn mang theo nụ cười nhất thời ngoan lệ lên, nghiêng răng nghiêng lợi: Kiều Tân Vũ, lần này coi như người gặp may, thả người một con ngựa trước, cho người đặc ý thêm một đoạn thời gian. Trừ phi người may mắn chết trong lần thi triều này, bằng không lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết. . .

Tiêu Tử Lăng hoàn toàn tin tưởng, dựa vào tấm sắt chỗ dựa vững chắc là Sở Chích Thiên, cậu sẽ có cơ hội chinh lý được Kiều Tân Vũ.

Xe rất nhanh đã tới cứ điểm của Hứa Tấn Dương. Hứa Tấn Dương đang đứng ở sân bãi rộng lớn trước nhà xưởng phát sầu thấy chiếc xe quen thuộc, ánh mắt thoáng cái sáng lên. Anh vội vã mở cửa chính ra, để cho xe lái vào.

Lục Vân Đào nhảy xuống xe đầu tiên, cười nói với Hứa Tấn Dương: “Hứa ca, đêm nay lại phải quấy rầy anh.”

Hứa Tấn Dương cười nói: “Nói lời khách khí gì chứ, hoan nghênh còn không kịp đây.” Trong khi nói chuyện, Tiêu Tử Lăng với Tiêu Tình Vân cũng xuống xe.

Hứa Tấn Dương thấy Tiêu Tình Vân xuất hiện ở phía sau Tiêu Tử Lăng đã biết sợ rằng mục đích chuyến này của bọn họ đã hoàn thành, vội vã đón xuống, chà xát tay hai cái, cười nói với Tiêu Tình Vân mới xuất hiện: “Vị này chính là mục đích lớn nhất mà Lục tiên sinh tới lần này đi, hoan nghênh hoan nghênh.” Hứa Tấn Dương vẫn luôn cho rằng ba người là lấy Lục Vân Đào dẫn đầu (trên thực tế cũng không kém bao nhiêu, chẳng qua chuyến này là vì Tiêu Tử Lăng mà thôi).

Sự nhiệt tình của Hứa Tấn Dương khiến cho Tiêu Tình Vân có chút được sung mà kinh: “Chào, chào anh!” Mặt thể giáng lâm, nhìn quen sự khinh bỉ với lạnh nhạt, đột nhiên có người nhiệt tình như thế, thật đúng là khiến cho cô nhất thời có chút không thích ứng.

“Không biết xưng hô thế nào?” Hứa Tấn Dương nhìn nhìn Lục Vân Đào bên cạnh, trong miệng lại hỏi thăm Tiêu Tình Vân.

“Ách, tôi kêu Tiêu Tình Vân.”

Lục Vân Đào bên cạnh tiếp lời: “Cô ấy là tiểu cô của chúng tôi.”

“Hóa ra là tiểu cô đại giá quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh.” Hứa Tấn Dương đổi giọng kêu tiểu cô cực kỳ tự nhiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng bên cạnh âm thầm lật cho ánh mắt xem thường, tuổi tác của người này nhỏ hơn không được mấy tuổi so với tiểu cô, vậy mà kêu tự nhiên như thế, thật là da mặt dày tới cực điểm, không biết xấu hổ a không biết xấu hổ.

Lúc này Tào Dương đỗ xe xong cũng xuống, Hứa Tấn Dương nghênh đón bốn người vào trong nhà xưởng.

Tiêu Tình Vân vừa vào nhà xưởng đã thấy điều kiện trong nhà xưởng phi thường gian khổ, mấy đứa trẻ đang ở một chỗ chơi đùa với nhau, quần áo đều đã rất bẩn còn mặc ở trên người, trên mặt đất bên trong góc tay trái được lót một tầng hơi mỏng, mấy cái chăn bông đã rách nát đang được gấp chỉnh tề ở bên trên, thoạt nhìn bọn họ rất yêu quý vật sưởi ấm khó có được đó.

Ở trung gian có một cái bàn dài được tạm thời chắp vá lại, trên bàn bày vài bộ bát đĩa, đương nhiên bát đĩa đều không tính là hoàn chỉnh. Góc trên bên phải, một cái đài bếp giản dị được dựng lên, lúc này có người đang rửa nồi chuẩn bị bắt đầu nấu cơm, hai người bên cạnh đang gọt gổ, gọt thành từng miếng từng miếng, đặt ở bên cạnh, chỉ sợ là củi lửa cần cho nấu cơm. Còn có một người lại đang tìm cái gì đó trong một đồng hồ vật bên cạnh đài bếp.

Hứa Tấn Dương vừa vào cửa liền cao giọng hô với bọn nhỏ đang chơi đùa: “Các em nhỏ, còn không lại đây chào hỏi với tiểu cô? Thực sự là một đám nít ranh thất lễ.”

Tám đứa trẻ lớn nhỏ không đồng nhất nghe thấy thanh âm của Hứa Tấn Dương, vội vã chạy tới, nhiệt tình kêu Tiêu Tình Vân là tiểu cô, bọn nhỏ lú lú nói chuyện với Tiêu Tình Vân. Khuôn mặt tươi cười đáng yêu, lời nói nhiệt tình ngây thơ chất phác của bọn nhỏ, khiến cho tính tình vốn còn có chút câu nệ của Tiêu Tình Vân thoáng cái buông ra, trên mặt dần dần nở ra nụ cười ôn nhu.

Tiêu Tử Lăng biết hành vi này của Hứa Tấn Dương rõ ràng là có chứa tính mục đích, nhưng thấy tiểu cô từ từ khôi phục sinh cơ, nụ cười vốn hơi hợt thoáng cái chân thực hơn, cũng liền bỏ mặc.

Lúc này, người đang tìm đồ đã lật hết một lượt đồng đồ vật kia, lại không tìm được thứ hữu dụng, phát sầu khổ cả mặt, thấy Hứa Tấn Dương đi vào, không nhìn kỹ người khác đã la lớn: “Hứa ca, gạo đã không còn, làm sao giờ a?”

Theo thời gian mặt thể càng ngày càng lâu, thực vật ra ngoài tìm thu hoạch được cũng càng ngày càng ít, tuy rằng bọn họ đã giảm bớt lượng của mỗi bữa, tận lực cần kiệm tiết kiệm, nhưng vẫn không có biện pháp chống cự được một ngày hết lương thực.

Hứa Tấn Dương nghe vậy nhúu nhúu mày, thế nào không khéo như thế, ngày hôm nay liền không còn gạo, anh đi qua, thấp giọng dò hỏi: “Còn có gì ăn?”

“Chỉ có một chút bánh bích quy với mì ăn liền.” Người nọ nhìn đồng đồ trong góc, nghĩ thầm chỉ sợ những cái này cũng không cầm cự được bao lâu, mà tính hạch thì bọn họ chỉ mới tích lũy được hơn bảy mươi miếng, căn bản chưa đủ cho toàn bộ bọn họ tiến vào doanh địa.

Hứa Tấn Dương thở dài nhẹ một hơi: “Vậy dùng những cái đó lót bụng đi.”

Người nọ gật gật đầu nói: “Được, Hứa ca. Vậy chúng em nấu nước sôi nấu mì ăn liền ăn trước.” Nói xong chạy đi bắt đầu làm việc cùng người trước đài bếp.

Hứa Tấn Dương trở về ngưỡng ngừng chà xát tay nói: “Vốn tiêu cô đến, phải tận tình chúc mừng một chút, đáng tiếc chỗ chúng tôi không có vật gì, chỉ có thể ăn một bữa mì ăn liền, thực sự là xấu hổ a.”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, lúc này mới nhớ tới, ở mặt thể thức ăn túng thiếu ra sao, cậu kiếp trước chính là bởi vì đói bụng cực kỳ mới có thể ăn thức ăn có chứa bệnh độc, khiến cho bản thân trúng độc toàn thân mọc đầy mụn lở. Kiếp này bởi vì ngay từ đầu đã gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, căn

bản không cần lo lắng vấn đề phương diện ẩm thực, tổ hậu cần của tiểu đội đều đã chuẩn bị tốt toàn bộ. Đương nhiên chính yếu là trong không gian của cậu chất đầy thức ăn, cậu căn bản không cần phát sầu vì chuyện này. Những sự đảm bảo phong phú đó khiến cho cậu quên ở mặt thể, khuyết thiếu thức ăn mới là bình thường.

Lục Vân Đào cũng thoáng cái bừng tỉnh, vội vàng nói: “Trong xe chúng tôi còn có đồ ăn, tuy rằng không nhiều đồ, nhưng một bữa này vẫn có thể ăn no.” Anh không rõ nguyên liệu nấu ăn dự bị trong phòng bếp nhỏ là bao nhiêu.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng nói: “Để em đi lấy.”

Tào Dương đưa chìa khoá trong tay cho Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng cấp tốc về lại trên xe, mở nhà bếp nhỏ ra, phát hiện bên trong chỉ có một túi gạo trắng nhỏ, trong tủ lạnh còn có ba hộp chứa thịt bữa cơm trưa. Cậu mở không gian ra tra tìm một phen, lấy ra ở bên trong hai hộp cá, một cây Lạp Xưởng, một con vịt muối đóng gói, nghĩ nghĩ lại lấy ra một thùng sữa bò lớn, mấy đứa trẻ kia rất gầy, sắc mặt cũng không phải quá khỏe mạnh, sợ rằng khuyết thiếu dinh dưỡng.

Tiêu Tử Lăng dùng một cái túi chứa lại mấy thứ đó, lúc này mới cầm đồ xuống xe, đi vào nhà xưởng, giao thức ăn cho Hứa Tấn Dương, để cho anh ta an bài một chút.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đường Về, Bạn Đường Bất Ngờ.

Hứa Tấn Dương không nói gì thêm liền tiếp nhận thứ Tiêu Tử Lăng đưa qua, không phải cảm thấy theo lý thường phải làm, mà là áp lực khi nuôi sống tám đứa trẻ khiến cho anh chỉ có thể tiếp nhận ý tốt của bọn Lục Vân Đào.

Hứa Tấn Dương kêu bọn nhỏ tiếp chuyện bốn vị, bản thân thì một tay một túi đi tới chỗ nấu cơm.

Đội viên phụ trách nấu cơm thấy túi gạo trong tay Hứa Tấn Dương, trong mắt bốc lên ánh sáng hưng phấn nói: “Thức ăn cho chúng ta?”

Hứa Tấn Dương gật gật đầu, chuyển đưa túi gạo trong tay qua: “Nhóm Lục tiên sinh cho.”

Đội viên tiếp nhận túi gạo cảm thán nói: “Không biết bọn họ là từ đâu tới, thực lực siêu cường, nếu chúng ta có thể được theo bọn họ vậy thì tốt rồi, khẳng định không lo cơm ăn.” Đường nhiên cậu ta cũng biết hy vọng này rất xa vời, cường giả thu người cũng rất nghiêm ngặt, những người thường không có quá nhiều sức chiến đấu như bọn họ, căn bản sẽ không vào được trong mắt những cường giả đó.

Hứa Tấn Dương nghe vậy thân thể chấn động, thần sắc phức tạp nhìn hai người ngồi nghỉ ngơi bên kia, Lục Vân Đào với Tào Dương. Đúng vậy, nếu có thể theo bọn họ, bọn nhỏ cũng sẽ sinh hoạt được tốt hơn. Đường nhìn của Hứa Tấn Dương chuyển tới bên kia, nhìn tám đứa trẻ lúc này đang giao

lưu chơi đùa với hai cô cháu Tiêu Tình Vân Tiêu Tử Lăng, anh quyết định phải nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Anh giao túi đồ còn lại trong tay cho một vị đội viên khác, bản thân thì ngồi xuống, cầm lấy một tấm ván gỗ dày, rút ra chủy thủ cột trên đùi, một bên gọt một bên suy nghĩ tương lai của bọn họ.

Còn chưa gọt được vài cái, chợt nghe thấy đội viên cầm túi thét kinh hãi một tiếng, Hứa Tấn Dương ngẩng đầu nhìn qua, thấy lúc này đội viên đang lôi đồ ra ngoài từ trong túi, trong miệng lại thoáng xuýt thoáng kinh theo những thứ xuất hiện.

Ba hộp thịt hộp, hai hộp cá hộp, một cây Lạp Xưởng, một con vịt muối, mấy thứ này từng cái một xuất hiện. Ở trước mặt thế, những thức ăn này đích xác rất bình thường, không đáng nhắc tới, thế nhưng sau khi mặt thế, mấy thứ này liền thuộc về vật tư trân quý, đặc biệt là hiện tại, chỉ có cường giả mới xứng hưởng dụng những thứ này, bởi vì mấy thứ này đều bị những đội ngũ với thế lực cường đại chia cắt sạch sẽ. Bọn họ người đơn lực mỏng căn bản không có biện pháp lấy được những thức ăn này từ trong siêu thị mà các thế lực lớn chiếm cứ.

Mà hiện tại, những thứ gần như là truyền thuyết này vậy mà xuất hiện ở trước mặt bọn họ, trở thành thức ăn của bọn họ, điều này khiến cho bọn họ nhất thời hoài nghi có phải đang nằm mơ hay không, mà hết thảy điều này đều là do nhóm Lục Vân Đào mang đến.

“Vậy mà còn có sữa bò tươi!!” Thứ được móc ra sau cùng, khiến cho mọi người càng thêm không bình tĩnh. . . Sau khi mặt thế giáng lâm, sữa bò tươi liền thực sự trở thành đồ uống trong truyền thuyết.

Ánh mắt Hứa Tấn Dương trở nên nóng rực lên, nếu nói ban nãy còn có chút chần chừ, như vậy sự xuất hiện của sữa bò tươi trực tiếp đánh nát một

chút do dự sau cùng của Hứa Tấn Dương. Bất luận kết cục thế nào, anh nhất định phải liều một lần, vì bọn nhỏ cũng vì những đội viên theo anh.

Hứa Tấn Dương tuyệt không quên câu buột miệng của Tào Dương tối hôm qua, thi triều. . . Chỉ cần một từ này, anh nghe xong liền cảm thấy phát lạnh trận trận, đây chỉ sợ là một chuyện cực kỳ khủng bố, cứ nhìn biểu tình ngay lúc đó của Tào Dương sẽ biết. Mà từ biểu hiện của bọn ba người Lục Vân Đào để xem, không chỉ rõ như lòng bàn tay với chuyện thi triều, còn có sự chuẩn bị nhất định -- bọn họ không hề sợ hãi.

Hứa Tấn Dương đã có quyết đoán trong lòng không suy nghĩ gì nữa, cúi đầu chuyên chú gọt ván gỗ, làm việc chuẩn bị sẵn sàng cho nấu cơm lát nữa, vật liệu gỗ nhóm lửa.

Bữa nay, là bữa cơm ăn vui sướng nhất của bọn nhỏ sau khi ngày diệt vong giáng lâm. Tối nay, là buổi tối vui sướng nhất của Tiêu Tình Vân sau khi ngày diệt vong giáng lâm. Đêm nay, là buổi đêm Hứa Tấn Dương hạ quyết tâm. Ngày nay, cũng là ngày tâm tình của Tiêu Tử Lăng lên xuống nhấp nhô nhất.

Ngày hôm sau, mấy người Lục Vân Đào để sớm chạy về Thân Thành, liền thức dậy sớm. Vốn không muốn đánh thức nhóm Hứa Tấn Dương, không ngờ nhóm Hứa Tấn Dương ngủ rất nông, cũng thức dậy theo, nhiệt tình giữ bọn họ lại ăn điểm tâm rồi đi, bọn họ không thể chối từ thịnh tình đành phải đáp ứng.

Tâm tình Tiêu Tình Vân rất tốt, thấy Hứa Tấn Dương đang nấu cháo, cách lúc ăn điểm tâm còn có chút thời gian, liền giúp mặc áo mang vớ cho mấy đứa trẻ tuổi tác rất nhỏ đang rời giường, rất nhanh đã chỉnh lý mấy đứa trẻ được thỏa thỏa đáng đáng.

Một nhóm người ăn sạch sẽ hết thấy mọi thứ, kỳ thực bốn người Lục Vân Đào chỉ uống một chén nước cơm nhỏ, thấy bọn nhỏ ăn ngẫu nhiên,

bọn họ nào dám ăn nhiều.

Sau khi ăn xong, Lục Vân Đào liền nói lời từ biệt với Hứa Tấn Dương, lúc này lòng muốn về của bọn họ dường như tiền.

Hứa Tấn Dương nhanh chóng tiễn bọn họ ra, tám đứa trẻ phía sau cũng ra theo, Vân Oa thậm chí vững vàng túm lấy tay Tiêu Tình Vân không buông. Tối ngày hôm qua, Hứa ca đã lặng lẽ dặn dò, phải bám chết theo tiểu cô, đến nơi nào cũng không thể buông tay. Tám đứa trẻ đều hiểu rõ bản thân phải làm gì.

Tào Dương rất nhanh khởi động ô tô, Tiêu Tử Lăng mở cửa phòng xe ra, khi tỏ ý tiểu cô lên xe, Tiêu Tình Vân phát hiện cô đi không được. Vân Oa cầm lấy tay cô không chịu buông, cô chỉ có thể ngồi xổm xuống an ủi cô gái nhỏ này trước.

Đúng lúc này, mấy đứa trẻ lớn hơn một chút đột nhiên lùi lên xe, sau đó mấy đứa trẻ nhỏ hơn một chút cũng leo lên, một đứa bé gái ba tuổi nhỏ nhất trong đó, được hai đứa bé trai lớn hơn một hai tuổi so với cô bé túm lên.

Vân Oa thấy một màn như vậy, vội vã buông tay Tiêu Tình Vân ra, nhanh chóng lên xe, vì vậy tám đứa trẻ toàn bộ lên xe thành công. Hứa Tấn Dương thấy vậy, rốt cục thở dài một hơi.

Mà Lục Vân Đào với Tiêu Tử Lăng thì bởi vì một màn này mà ngây ngẩn cả người, hai người nhất tề chuyển đường nhìn tới trên người Hứa Tấn Dương, hy vọng anh ta có thể cho một lời giải thích.

Hứa Tấn Dương cười khổ nói: “Lục tiên sinh, xin tha thứ tôi dùng loại cách làm vô lại này, những đứa trẻ này theo chúng tôi sợ rằng không có cách nào sinh tồn được ở mặt thế, mà Lục tiên sinh cậu, lại có năng lực chiếu cố tốt được bọn nhỏ.”

Lục Vân Đào bị lời này của Hứa Tấn Dương làm cho mê mang, đây xem như là ép buộc trúng thưởng sao? Hơn nữa anh không phải người phụ trách lần hành động này, vì sao phải kiểm anh phụ trách? Nghĩ như thế, anh trực tiếp vứt một ánh mắt qua cho Tiêu Tử Lăng, để cho cậu đến giải quyết chuyện này.

Tiêu Tử Lăng lập tức suy sụp mặt cười khổ, lần này đến chỉ là vì tìm tiểu cô, vì sao lại nhiều thêm tám củ cải đỏ chứ? Cậu dường như đã thấy được hình tượng rỗng giận phun rồng lửa về phía cậu của Sở Chích Thiên, nếu như không thể giải quyết việc này hoàn mỹ, phỏng đoán cậu cách bảo tọa đàn em của cậu sẽ càng ngày càng xa.

“Hứa ca, anh phải biết rằng, chúng em chỉ là đến tìm người, tuyệt không có quyền lợi thu lưu người nào, chúng em trở về như vậy khẳng định sẽ không có cách nào bàn giao.” Tiêu Tử Lăng phát sầu a, nếu trực tiếp cự tuyệt, thực sự quá đả thương người, dù sao Hứa Tấn Dương chỉ là suy nghĩ cho những đứa trẻ này, tuyệt không phải ý gì xấu, đây cũng là điều khó xử lý nhất. Nếu như anh ta có tư tâm, vậy Tiêu Tử Lăng sẽ không còn gì phải lo lắng. . . Nói đến cùng, vẫn là lương tri của Tiêu Tử Lăng không bị mười năm mặt thế kiếp trước tiêu hao sạch sẽ.

Hứa Tấn Dương thấy Lục Vân Đào chỉ trầm mặc, trái lại là Tiêu Tử Lăng mà anh cho rằng chỉ là nhân vật đàn em ra mặt, anh nghi hoặc một chút, nhưng tuyệt không có nghĩ sâu, trực tiếp khẩn cầu với Tiêu Tử Lăng: “Tiêu tiểu đệ, cậu lớn hơn không được mấy tuổi so với những đứa trẻ này, chắc hẳn hiểu rõ đứa trẻ như cậu ở mặt thế rất khó sinh tồn, chỉ có đội mạnh mới có năng lực che chở, Hứa ca cầu cậu, cầu cậu nói chút lời hay với Lục tiên sinh, dẫn bọn nhỏ một đoạn đường, tôi tin tưởng lớn hơn một chút nữa khẳng định bọn nhỏ sẽ hữu dụng, tựa như cậu. . .”

Được rồi, lúc này Tiêu Tử Lăng lại thành một ví dụ rõ ràng, ở trong mắt Hứa Tấn Dương, nếu bọn Lục Vân Đào đã có thể thu lưu Tiêu Tử Lăng, cũng có thể thu lưu tám đứa trẻ kia. Anh hoàn toàn không ngờ đến Tiêu Tử

Lăng vô hại đáng yêu ở trong mắt anh kỳ thực thực lực tuyệt không yếu hơn so với bọn Lục Vân Đào.

Lời nói của Hứa Tấn Dương khiến cho Tiêu Tử Lăng câm nín, cậu quay đầu nhìn về phía Lục Vân Đào, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, anh xem, người ta đều đã kêu em hướng anh nói tốt, việc này do anh đến.

Lục Vân Đào phì cười, khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng quá có tính lừa dối, không ai tin tưởng cậu là người phụ trách lần hành động này (tuy rằng dọc đường Tiêu Tử Lăng cũng không biểu hiện ra như một người phụ trách). Đến sau cùng vậy mà còn cần người qua đường A vô tội như anh đây lên chống giải quyết chuyện thập phần khó giải quyết này.

“Hứa ca, chúng tôi không có thời gian chiếu cố những đứa trẻ này, chúng tôi là người thuộc về chiến đội, lúc nào chết cũng không biết. . .” Lục Vân Đào thở dài một hơi, chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt.

Hứa Tấn Dương thất vọng cúi đầu, câu trả lời của Lục Vân Đào khiến cho anh không biết nói cái gì, dù sao Lục Vân Đào nói rất đúng sự thực.

Tiêu Tình Vân đi đến cửa phòng xe, thấy mấy đứa trẻ tuổi nhỏ bên trong vui sướng lăn trên sofa, mấy đứa trẻ lớn hơn một chút cẩn thận canh chừng bọn nhỏ, sợ bọn nhỏ ngã xuống, một màn hữu ái này dẫn phát tình thương của mẹ của cô. Nhịn không được quay đầu lại nói: “Có lẽ cô có thể chiếu cố một chút. . .”

Hứa Tấn Dương nghe vậy mừng rỡ, nhanh chóng tiếp lời: “Vậy phiền phức tiểu cô.”

Câu đáp lời của Tiêu Tình Vân khiến cho mặt Tiêu Tử Lăng càng khổ, tiểu cô a, cô thế nào luôn thích chiếu cố người a! Một mình cô cháu còn có thể lăn lê chơi xấu cầu một danh ngạch hậu cần của tiểu đội với lão đại nhà mình, một đám người lớn như thế, cô kêu cháu an bài thế nào a.

Có lẽ thấy sắc mặt của Tiêu Tử Lăng không phải quá dễ nhìn, Tiêu Tình Vân biết bản thân đã nhiều lời, suy nghĩ không chu toàn, dù sao hiện tại Tiêu Lăng đã có đội ngũ, có lẽ có sự khó xử mà cô không biết. Cô không dám nhìn ánh mắt chờ mong của Hứa Tấn Dương.

Đang trong quần quýt, Tào Dương nhô đầu ra từ cửa sổ ghế lái lớn tiếng nói: “Vân Đào ca, mang Hứa ca bọn họ cùng đi đi, ở lại trong đại bản doanh cũng an toàn hơn nhiều so với nơi đây, về phần chuyện về sau, thì xem chính Hứa ca bọn họ thôi.” Ý tứ của Tào Dương rất rõ ràng, có thể dẫn mọi người một đoạn đường đi doanh địa của bọn họ, nhưng đường về sau thì phải dựa vào chính bọn Hứa Tấn Dương tự đi.

Lục Vân Đào nhịn không được gõ gõ đầu của mình, cảm thấy bản thân thế nào lại để tâm vào chuyện vụn vặt, trong đại bản doanh không chỉ có chiến đội, còn có vô số người sống sót bình thường từ những địa phương bất đồng tới. Bọn họ cũng sinh hoạt trong đại bản doanh, trả giá sức lao động hoặc là giá lớn khác cần được chiến đội che chở.

Đã có biện pháp giải quyết, Lục Vân Đào rốt cục cười, anh nói với Hứa Tấn Dương: “Hứa ca, kêu đội viên của anh cùng lên xe đi, chúng tôi có thể mang anh đi đại bản doanh của chúng tôi, thế nhưng chuyện về sau phải dựa vào chính các anh, bọn nhỏ còn cần các anh chiếu cố.”

Hứa Tấn Dương khó có thể tin, vốn anh chỉ là đánh liều, hy vọng bọn Lục Vân Đào có thể chiếu cố tám đứa trẻ, căn bản không ngờ tới năm người bọn họ cũng có thể cùng đi, lúc đó chuẩn bị sau khi tiễn bước tám đứa trẻ, năm người bọn họ sẽ tùy tiện vào một đại doanh địa, để ứng phó thi triều theo như lời Tào Dương, sống chết thì phải xem vận khí của mọi người.

“Quá tốt rồi!” Mấy đứa trẻ trong phòng xe nghe thấy lời nói của Lục Vân Đào, vui vẻ nhảy dựng lên, mặc dù tối hôm qua nghe theo mệnh lệnh của Hứa ca rời khỏi nơi đây, nhưng nội tâm của bọn nó vẫn rất không nỡ rất

bàng hoàng, hiện tại nghe thấy Hứa ca có thể cùng đi với bọn nó, nhất thời cao hứng ghé gồm.

Rất nhanh năm người Hứa Tấn Dương cũng lên xe, bọn Lục Vân Đào Tiêu Tử Lăng rốt cục cũng bước trên lộ trình trở về nhà.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên rất tưởng niệm lão đại nhà cậu, mới rời đi hai ngày mà thôi, cậu lại cảm thấy hình như đã qua rất lâu! (Kỳ thực là cảm thấy không có lão đại bao bọc, mọi thứ phải tự mình làm quá vất vả. . . Quả nhiên hoài niệm sinh hoạt như sâu gạo ở dưới tay Sở Chích Thiên a)

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Trở Về, Đại Bản Doanh Mới.

Khi bọn Tiêu Tử Lăng trở về tuyệt không suôn sẻ, hóa ra lúc này tang thi không còn du đãng từng con nữa, mà đã bắt đầu tập hợp lại, hình thành một đàn lại một đàn tang thi nhỏ.

May mắn, phòng xe việt dã rất kiên cố, cường hành phá khai sự ngăn cản của đàn tang thi, cho dù như thế, vẻ mặt người trong xe đều tái nhợt, phải biết rằng nếu rơi vào trùng vây, bọn họ đều sẽ trở thành thức ăn của tang thi, không có may mắn tránh khỏi. Trừ phi cường giả cấp hai như Lục Vân Đào, mới có thể tránh được một kiếp.

Lục Vân Đào cau mày, phát hiện càng đến về sau đàn tang thi càng khổng lồ, xem ra thi triều mà Trương Ngải Ngải tiên đoán đã bắt đầu hình thành, không biết thi triều chân chính ngày mai sẽ là một loại tràng cảnh thế nào, phỏng đoán sẽ rất đáng sợ đi.

Chỉ cần tưởng tượng tang thi che trời lấp đất cuộn cuộn mà đến, Lục Vân Đào nhin không được rùng mình một cái, anh quay đầu nói với Tào Dương lái xe: “Có thể đẩy nhanh tốc độ hơn nữa được không?”

Tào Dương hồ nghi nhìn anh ta một cái, kỳ thực anh đã lái rất không chậm rồi.

“Thi triều đang hình thành, tôi sợ càng tới gần thời gian thi triều bùng nổ, đàn tang thi sẽ càng cường đại, đến lúc đó chúng ta sẽ phải rơi vào trong

đó.” Cảm giác nguy cơ trong lòng Lục Vân Đào càng ngày càng đậm, vì vậy anh mới muốn bắt chặt thời gian.

Tào Dương thấy đàn tang thi chỗ nghìn mét phía trước đích xác còn khổng lồ hơn so với đàn tang thi xông qua lần trước, đã biết sự lo lắng của Lục Vân Đào tuyệt không phải không có căn cứ, anh gật gật đầu, mở ra thiết bị trò chuyện với trong phòng xe, lớn tiếng bàn giao: “Tiểu Lăng, cho các cậu thời gian hai phút đồng hồ, làm xong hết thủy phương sách cố định an toàn, hai phút đồng hồ sau tôi sẽ bạo lực trùng kích.”

Thanh âm vừa xuất ra, trong phòng xe liền hoảng loạn một mảnh, bọn Hứa Tấn Dương luống cuống chân tay, không biết nên làm gì.

Tiêu Tử Lăng thấy thế nhanh chóng phân phó: “Tiểu đội của Hứa ca với tiểu cô 6 người mỗi người phụ trách một đứa trẻ, ngồi sô pha, có đai an toàn.” Nói xong, cậu trực tiếp tóm lấy Vân Oa với một đứa bé trai tuổi tác xấp xỉ với Vân Oa, ba bước làm thành hai bước trực tiếp chạy đến bên giường, trực tiếp ấn hai đứa trẻ ở trên giường, cấp tốc lấy ra đai an toàn từ bên cạnh vững vàng cột hai đứa trẻ vào trên giường.

Làm xong việc này, cũng nhanh chóng bước trở lại sô pha, kiểm tra đai an toàn của 6 người có buộc lỏng hay không. 6 người Hứa Tấn Dương mỗi người ôm lấy một đứa trẻ, không dám buông tay. Tiêu Tử Lăng phát hiện tất cả mọi người đã được cố định xong, lúc này mới trở lại bên giường, một tay cầm chặt thanh nằm tay bên giường.

Thời gian hai phút đồng hồ búng ngón tay đã qua, Tào Dương nhấn mạnh ga, phòng xe việt dã như ngựa chứng thoát cương hung hăng nhảy vào đàn tang thi chưa tập kết hoàn tất kia. . .

Tốc độ xe cứ như bay, rung động kịch liệt khiến cho mỗi người trong xe như cũng bị quăng đi, may mắn trước đó đã làm xong việc cố định an toàn, tuy rằng mọi người rất khó chịu, nhưng vẫn cố cầm cự.

Cứ như vậy, xe bay nhanh một đường, rốt cục về tới Thân Thành sớm trước một giờ so với thời gian dự kiến, bất quá thân phòng xe việt dã đã chông chất vết xước.

Trên đường ở Thân Thành ngược lại không thấy tang thi nào, nhưng càng là như thế, Lục Vân Đào càng khẩn trương, chỉ sợ phía trước sẽ xuất hiện đàn tang thi bọn họ không có biện pháp đột phá. Đã sắp đến điểm cuối, nếu như phát sinh tình cảnh như vậy, anh không thể không thổ huyết. Rốt cục bọn họ đã bình an tiến vào phạm vi thể lực của Sở Chích Thiên, lúc này Lục Vân Đào mới thở dài một hơi.

Tào Dương giảm bớt tốc độ, xoa xoa mồ hôi trên trán, phóng nhanh một đường anh cũng rất khẩn trương, tinh thần đều có chút tiêu hao, anh một mình hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Hử?” Lục Vân Đào thoáng cái chưa phản ứng lại được, chẳng lẽ không phải trực tiếp quay về đại bản doanh sao?

“Đại bản doanh vốn dĩ hay là xưởng quân công?” Tào Dương cũng không quên hội nghị mở vào hai ngày trước, mấy ngày nay chắc hẳn đã di chuyển đến xưởng quân công.

“Đi xưởng quân công đi. Tin tưởng phần lớn mọi người đã ở đó.” Lục Vân Đào không hy vọng một chuyến tay không, nghĩ nghĩ vẫn đi xưởng quân công tương đối thỏa đáng hơn.

“Được!” Tào Dương chuyển tay lái, trực tiếp lái đến hướng xưởng quân công.

Rất nhanh, xưởng quân công đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ, không có tình cảnh bận rộn như trong tưởng tượng của bọn họ, trái lại chỗ cửa chính yên lặng một mảnh, cửa chỉ có hai người phụ trách cảnh giới.

“Đỗ xe!” Một người phụ trách cảnh giới trong đó thấy có xe lái đến, trực tiếp đề nghị đỗ xe lại kiểm tra.

Tào Dương chậm rãi dừng xe lại, Lục Vân Đào ló đầu ra từ cửa sổ, hỏi với một người tuổi trẻ cỡ trên dưới 25 tuổi trong đó: “Này, là Tiểu Mã a, ngày hôm nay cậu canh gác?”

Tiểu Mã thấy là Lục Vân Đào, vội vàng đi tới cười nói: “Hóa ra là Lục ca a, mấy ngày nay không thấy anh, làm nhiệm vụ đúng không?”

Lục Vân Đào gật đầu nói: “Đúng vậy, ngày hôm trước nhận một nhiệm vụ đi xa, mới trở về. Tình hình nơi đây thế nào?”

Tiểu Mã hồi đáp: “Đêm qua toàn bộ đã di chuyển thành công, vì vậy ngày hôm nay chỉ có hai người chúng tôi ở chỗ này canh giới.” Nói xong, cậu ta móc ra từ trong lòng một gói thuốc lá, lấy ra một điếu thuốc đưa cho Lục Vân Đào, cười hỏi: “Lục ca, có muốn hút một điếu không?”

Lục Vân Đào khoát tay áo: “Thôi đi, cậu hút đi, lần sau có đồ tốt, tôi sẽ cho cậu một bao nữa.”

Tiểu Mã nghe xong nhất thời mặt mày rạng rỡ, cầm điếu thuốc trong tay quý trọng thả lại hộp thuốc: “Đều nhờ Lục ca anh chiếu cố, tôi mới có thể hút được vài ngậm, bệnh nghiện thuốc lá này, quá gian nan.”

“Cậu a. . . Có thể cai vẫn nên cai đi, luôn sẽ có lúc không có thuốc.” Lục Vân Đào cười lắc đầu nói.

“Đến lúc đó rồi nói đi.” Tiểu Mã chẳng hề để ý nói, tiếp theo cậu ta ân cần nói. “Lục ca, tôi mở cửa giúp các anh, các anh trực tiếp lái xe vào là được rồi, bất quá phải đi chỗ đăng ký một chút trước. . .”

“Nga? Xảy ra chuyện gì?” Vốn không có một bước này, Lục Vân Đào nghi hoặc hỏi.

“Ngày hôm qua khi di chuyển phát hiện một người cảm nhiễm bệnh độc, dẫn tới mọi người khủng hoảng, vì vậy hiện tại chỉ cần là người từ bên ngoài vào, đều phải tới chỗ đăng ký kiểm tra thân thể trước. . .” Tiểu Mã giải thích.

“Nga, thì ra là thế, cảm tạ nhắc nhở. Đăng ký ở chỗ nào?” Lục Vân Đào biết đây là vì an toàn, hơn nữa đại bản doanh đã quyết định như thế, thì không người nào có thể ngoại lệ.

“Vào cửa là được.” Tiểu Mã chỉ vào chỗ cách không xa sau cửa chính, một hàng phòng ở mới xây hình nửa cung tròn, chặn con đường vốn để đi vào kín kín kẽ kẽ. Mà tràng địa trống trải phía trước phòng ở vừa vận hình thành một bãi đỗ xe cỡ lớn, lúc này, trên bãi đỗ xe đã đỗ đầy các loại xe.

Xem ra muốn đi vào đại bản doanh, nhất định phải đi đến chỗ đăng ký.

Tào Dương lái xe vào xưởng quân công, cửa chính lần nữa đóng lại, xe đi một đoạn thời gian, ngừng lại phía trước hàng phòng ở kia.

Người ở trong đó nghe thấy có tiếng xe, liền có năm sáu người đi ra, dẫn đầu chính là Chân Nhất Long.

“Nhất Long, hóa ra là cậu phụ trách việc này a.” Lục Vân Đào thấy người quen, phi thường cao hứng.

“A, các anh rốt cục đã trở về, ngày hôm nay Sở ca còn nhắc tới các anh đấy, nói không biết các anh có thể đúng lúc trở về hay không.” Chân Nhất Long thấy mấy người Lục Vân Đào cũng mừng rỡ, anh phát hiện xác ngoài phòng xe viết đã gần như không có một chỗ hoàn hảo, kinh thán nói, “Xem ra, các anh dọc đường rất mạo hiểm a.”

Lục Vân Đào cười khổ nói: “Đúng vậy, ngày hôm nay tang thi đã bắt đầu tập kết, thi triều đã sơ thành quy mô.”

Chân Nhất Long nghe vậy vẻ mặt thoáng nghiêm nói: “Không sai, người của tổ chiến đấu đã báo cáo điều này với bọn tôi, kỳ thực bắt đầu từ tối hôm qua tang thi đã bắt đầu tập đoàn hóa rồi.”

Đang khi nói chuyện, cửa phòng xe mở ra, Tiêu Tử Lăng dẫn đầu vẻ mặt tái nhợt xuống xe, Tào Dương lái xe đủ xóc nảy, khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm thấy trong dạ dày đang quay cuồng, khiến người ta muốn nôn.

Sắc mặt mấy người còn lại cũng không dễ nhìn, mấy đứa trẻ càng không cần phải nói, nhất tề nôn đến mức không còn biết phương hướng. Mọi người xuống xe toàn bộ, lúc này Tào Dương mới một lần nữa khởi động xe, dừng xe ở bãi đỗ xe.

Chân Nhất Long thấy tám đứa trẻ lớn nhỏ không đồng nhất kia, trực tiếp sửng sốt! Anh kinh ngạc hỏi: “Tiểu Lăng a, những đứa này đều là em trai em gái của em? Tiểu cô của em thực sự là lợi hại, sinh nhiều như vậy?”

Lời này khiến cho Tiêu Tình Vân xuống xe sau cùng xấu hổ đỏ mặt. . . Không biết làm sao.

Lục Vân Đào vừa nghe lời này, nhất thời cười: “Nhất Long, những đứa này đều là người sống sót mà bọn tôi thuận tiện dẫn theo, không có quan hệ gì với tiểu cô.”

Tiêu Tử Lăng thì trực tiếp lật một ánh mắt xem thường cho anh ta, quyết định không nhìn đến cái tên nói chuyện mà không suy nghĩ này.

Nghe xong lời nói của Lục Vân Đào, Chân Nhất Long biết bản thân lỡ lời, nhanh chóng lộ ra một nụ cười về phía Tiêu Tình Vân lấy làm áy náy. Trong đám người này chỉ có một nữ, không cần giới thiệu, anh cũng biết ai là tiểu cô của Tiêu Tử Lăng.

“Nhất Long ca, làm gì đó, nhanh xử xong việc đi, tôi sắp mệt chết rồi.” Tào Dương dừng xe xong lại đây, bởi vì liên tục phóng xe, tinh thần với

thân thể đều cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp mở miệng yêu cầu.

“Ừm, vốn phải cách ly quan sát ở trong phòng cách ly mười hai tiếng đồng hồ, bất quá là các cậu, thì dùng dị năng của tôi nhanh chóng kiểm tra một chút là được, sẽ không làm lỡ các cậu quá lâu.” Chân Nhất Long thế nào sẽ không rõ trạng thái của Tào Dương chứ, trực tiếp mở cửa sau.

Nói xong trong tay anh xuất hiện một quả cầu ánh sáng, bắt đầu chỉ huy cầu ánh sáng lưu luyến một lần ở trên người mỗi người, quả nhiên rất nhanh, mười bảy người dùng không đến 5 phút, đã kiểm tra xong toàn bộ.

“Trên người các cậu không hề mang bệnh độc, được rồi, vào đi.” Theo câu nói này của Chân Nhất Long, cánh cửa ở chính giữa hàng phòng ở mới xây này được mở ra, mọi người đi vào, liền thấy ở bức tường đối diện kỳ thực cũng là một cánh cửa lớn, lúc này đang mở rộng, chờ đợi bọn họ bước vào đại bản doanh chân chính.

Tâm tình của đám người Hứa Tấn Dương Tiêu Tình Vân rất phức tạp, có mừng rỡ, có lo lắng, cũng có bàng hoàng, bọn họ ‘năm vị hỗn loạn’ đi theo bọn Tiêu Tử Lăng tiến vào đại bản doanh của Sở Chích Thiên, mang theo tâm tình thấp thỏm nghênh tiếp sinh hoạt mới của bọn họ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Sở Ca, Em Đã Trở Về!

Mọi người xuyên qua cánh cửa lớn đó, ánh vào mi mắt chính là một mảnh cảnh tượng bận rộn. Vô số người sống sót đang cúi đầu làm việc cật lực, dựng lên một trận tuyến phòng thủ mới ở bên trong xưởng quân công. Xem ra doanh địa thiết kế là nhiều đạo phòng tuyến, sợ bị tang thi đột phá trận tuyến phòng thủ ngoài cùng mà rơi vào tuyệt cảnh.

Mấy người Hứa Tấn Dương vừa đến doanh địa liền thập phần thấp thỏm, không biết người phụ trách ở nơi đây có thể tiếp nhận bọn họ hay không, lúc này thấy tình cảnh trước mắt, vô số người sống sót bình thường làm việc ở doanh địa, sự lo lắng trong lòng thoáng buông xuống một chút.

Bên trong doanh địa, một tuyến đường chính ngang dọc nam bắc, mỗi khi cách vài trăm thước thì có một con đường hướng đông tây phân chia doanh địa ra một số khối. Hết thấy trận tuyến phòng thủ đều tiến hành trên những con đường đó.

Mỗi trăm mét trên tuyến đường chính thì có một vị người thức tỉnh canh ở bên đó, không chỉ là vì chấn nhiếp những người sống sót bình thường kia, cũng là vì duy trì trật tự, đương nhiên cũng có hàm nghĩa bảo hộ ở trong đó, tùy xem người lý giải thế nào mà thôi.

Dọc đường đi tới, hết thấy người thức tỉnh thấy ba người Lục Vân Đào, đều vẻ mặt ý cười chào hỏi. Hứa Tấn Dương hiểu rõ nhìn hai người Lục Vân Đào Tào Dương một cái, thoát nhìn hai người này phi thường có địa vị tại doanh địa này (anh trực tiếp bài trừ Tiêu Tử Lăng. . . Khuôn mặt kia vừa

thấy đã biết là một người được chiếu cố, chả có liên hệ gì với cường giả). Anh âm thầm thấy may mắn bản thân ngay lúc đó đã quyết định rất nhanh, nếu có thể thuận lợi ở lại nơi đây, có Lục Vân Đào Tào Dương chiếu cố, bọn họ sinh hoạt ở chỗ này sẽ không quá gian nan.

Lúc này, Tiêu Tử Lăng dọc theo đường đi nói chuyện với Tiêu Tình Vân trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy gì đó, ánh mắt cậu thoáng cái sáng lập lòe, bước nhanh chạy vội qua, trong miệng hô lớn: “Sở ~ ca, em đã trở về!!” Một tiếng Sở ca này, thực sự là kêu rung động đến tâm can.

Được rồi, cậu kích động, bởi vì tìm được tiểu cô, cậu cao hứng, hy vọng có người có thể chia sẻ, không khéo Sở Chích Thiên chính là người duy nhất cậu muốn chia sẻ, đương nhiên chính yếu là vì cậu muốn tận tình biểu hiện một chút, bán manh chơi xấu thêm một phen, để cho Sở Chích Thiên có thể cho phép tiểu cô lưu lại đội. Vì vậy cậu quả quyết bỏ nhào qua. . .

Sở Chích Thiên đang cúi đầu nghiên cứu những việc về công trình phòng thủ với Trần Cảnh Văn, đột nhiên nghe thấy thanh âm mang theo lấy lòng vô hạn này, thân thể vốn cao ngất kiên định, run rẩy một chút cơ hồ không thể thấy được. Mặt không biểu cảm nhất thời rét đi ba phần, chân phải anh chuyển nửa bước nhỏ, vừa vặn né qua thân ảnh bỏ nhào tới của Tiêu Tử Lăng.

Hử? Vậy mà hổng có nhào tới được? Sở Chích Thiên thế nào phán đoán được phương hướng? Tiêu Tử Lăng tiếc hận đứng vững thân thể, vốn muốn nhiệt tình biểu hiện tâm tình tưởng niệm của bản thân một chút, nói cho lão đại nhà mình mặc dù cách anh ta hai ngày, nhưng vẫn thủy chung nhớ anh ta vào trong lòng, đàn em như cậu đây tuyệt đối tử trung không cần phải nói.

Không đợi Tiêu Tử Lăng xoay người, một cái cốc đầu cường lực đã đập lên trên đầu cậu, thanh âm băng lãnh gần như là bài trừ ra từ trong hàm răng vang lên sát lỗ tai cậu: “Tiêu Tử Lăng, cậu lại muốn làm xiếc gì đấy?”

Sở Chích Thiên cơ trí làm sao không rõ lần biểu diễn nhiệt tình này của tên nhóc này khẳng định là có việc cầu người, nếu không có mục đích, khẳng định tên nhóc này sẽ qua loa cho xong, chào hỏi với mọi người một câu xong liền biến người. Nói đến cùng, tên nhóc này chính là ‘không có lợi sẽ không dậy sớm’.

Trần Cảnh Văn đối mặt sự quấy rầy của Tiêu Tử Lăng, hơi hơi nhú nhú mày, nhưng rất nhanh buông ra. Anh quay đầu gật gật đầu nói với Lục Vân Đào cùng Tào Dương theo sau đó: “Các cậu vất vả rồi.” Loại lời nói trấn an này Sở Chích Thiên sẽ không nói, chỉ có anh ra mặt.

Lục Vân Đào với Tào Dương cảm động nhìn Trần Cảnh Văn một cái, nhóm lão đại tuyệt không có xem nhẹ sự trả giá của bọn họ.

Tiêu Tử Lăng cười ngu sờ đầu bị gõ đau hai cái, chạy đến bên người Tiêu Tình Vân bị một màn trước mắt này làm cho cả kinh hoa mắt, kéo cô đến trước mặt Sở Chích Thiên, cười giới thiệu: “Sở ca, đây là tiểu cô của em Tiêu Tình Vân. Đây là lão đại nhà cháu Sở Chích Thiên.”

Tiêu Tình Vân bị vị nam nhân toàn thân tràn ngập khí tức băng lãnh khí phách vô song trước mắt này làm cho kinh hách. Cô co quắp giường giường miệng, có chút nói lắp hô: “Cái này, Sở. . . Sở tiên sinh, chào cậu!”

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nhìn Tiêu Tình Vân một cái trả lời: “Ừm, chào cô.” Nói xong tiếp tục thả lực chú ý lại trên bản đồ phòng ngự trong tay, đối với Sở Chích Thiên mà nói, Tiêu Tình Vân chỉ là người xa lạ, một nhân vật bởi vì Tiêu Tử Lăng mà xuất hiện, dành cho đáp lại đã đầy đủ rồi, anh không cần coi trọng.

Biểu tình lãnh đạm của Sở Chích Thiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng tức giận không thôi, oán hận cho lão đại nhà mình một ánh mắt trắng dã thật to làm khinh bỉ, sau đó an ủi tiểu cô bị khí thế băng lãnh của Sở Chích Thiên kinh hách.

Tuy rằng thoát đi đường nhìn áp lực mười phần của Sở Chích Thiên, Tiêu Tình Vân vẫn qua thật lâu mới hồi thần lại, cô kéo Tiêu Tử Lăng nhỏ giọng hỏi: “Đó là đại ca của cháu? Đội trưởng của tiểu đội các cháu?” Nam nhân này quá cường đại. . .

“Đúng vậy, Sở ca rất lợi hại.” Tiêu Tử Lăng cười nói, tuy rằng cậu trọng sinh trở về, bàn tay vàng cũng được mở không ít, nhưng so sánh với Sở Chích Thiên, thì vẫn yếu đến bạo, bất kể đời trước hay là đời này, Sở Chích Thiên vĩnh viễn là người mạnh nhất.

Trên mặt Tiêu Tình Vân treo lên nụ cười an tâm, tuy rằng cô bị khí thế của Sở Chích Thiên làm cho sợ hãi, nhưng cháu trai nhà mình theo một đại ca cường đại, không thể nghi ngờ an toàn hơn rất nhiều, bất quá cô rất nhanh nghi hoặc nói: “Tiểu Lăng, ban này cháu thế nào vậy? Cái loại biểu hiện đó với tuổi tác của cháu. . .” Lời nói tiếp sau còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị Tiêu Tử Lăng một phen che miệng lại.

Tiêu Tử Lăng cẩn thận ngắm lão đại nhà mình vài lần, phát hiện anh ta không chú ý đến nơi đây, ngón tay đặt ở bên miệng làm một nhắc nhở nhỏ giọng, lúc này mới buông tay che miệng tiểu cô ra, cậu lặng lẽ nói: “Tiểu cô, chuyện này chờ lát nữa giải thích với cô, ở chỗ này nghìn vạn lần nghìn vạn lần đừng đề cập đến tuổi tác của cháu.” Lúc này bị lão đại nhà mình biết tình hình thực tế, cậu không chết cũng sẽ bị lột một tầng da.

Tiêu Tình Vân phản ứng rất nhanh, nhìn nhìn khuôn mặt mang tính trẻ con của cháu trai nhà mình, phỏng đoán là dựa vào khuôn mặt này trà trộn được vào tiểu đội, cô vội vã im tiếng không đề cập tới nữa, có một chỗ dựa vững chắc cường lực so với cái gì cũng quan trọng hơn, vì điểm ấy, thế nào cũng phải phối hợp cháu trai của mình.

Mọi người kiên trì đứng ở một bên chờ, khi thấy Trần Cảnh Văn đầy mặt nụ cười cuộn lại bản đồ phòng ngự, đã biết hai vị lão đại đã thương thảo hoàn tất.

Lục Vân Đào nhanh chóng tiến lên một bước mở miệng nói: “Sở đội, Trần phó đội, đây là bằng hữu mà chúng tôi gặp được ở Phụ Thành, kêu Hứa Tấn Dương, tiểu đội của bọn họ giúp chúng tôi rất nhiều, lần này hy vọng có thể gia nhập doanh địa của chúng ta, vì vậy tôi dẫn bọn họ lại đây.” Lục Vân Đào với Hứa Tấn Dương được cho là mới gặp như đã quen, vì vậy có thể giúp được một phen thì là một phen.

Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, một cái lãnh nhãn nhìn qua, Hứa Tấn Dương liền cảm thấy một luồng khí rét lạnh từ lòng bàn chân truyền tới đỉnh đầu, anh đột nhiên lĩnh ngộ, chỉ có cường giả như Lục Vân Đào mới có thể làm việc ở dưới tay vị bá chủ Sở Chích Thiên này, khí thế này quá khủng bố, thực lực kém chút nữa, tư cách đứng ở trước mặt cậu ta cũng không có.

Sự áp bách đẳng cấp vượt qua vài cấp khiến cho Hứa Tấn Dương thức tỉnh cấp thấp hoàn toàn cảm thụ được, nam nhân trước mắt này, tuyệt đối không dưới cấp ba, có lẽ, đã đạt được đẳng cấp trong truyền thuyết trước mắt -- cấp bốn. Anh lần nữa xem nhẹ biểu hiện tùy ý tự nhiên của Tiêu Tử Lăng ở trước mặt Sở Chích Thiên, thử nghĩ có thể biểu hiện thoải mái tự nhiên ở trước mặt cường giả như vậy, thực lực của bản thân tuyệt đối không kém hơn nơi nào, ít nhất cũng có tiêu chuẩn của Lục Vân Đào.

So với sự lãnh đạm của Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn lại ý cười đầy mặt nhìn người Hứa Tấn Dương mang đến xung quanh, anh hiểu rõ trong tâm hòa khí dò hỏi: “Xem ra tiểu đội của các anh chỉ có Hứa đội trưởng anh là người thức tỉnh, không biết Hứa đội trưởng thức tỉnh là năng lực phương diện nào?”

Hứa Tấn Dương không bị nụ cười ôn nhuận của Trần Cảnh Văn che mờ, tuy rằng khí thế của vị phó đội này không cường đại như Sở đội trưởng, nhưng khí tức ẩn hàm cũng là sâu không thấy đáy. Anh cẩn thận hồi đáp: “Tôi cũng không rõ được tính là thức tỉnh phương diện nào, chỉ là được gia tăng rất nhiều ở trên mặt phụ trọng.”

Một đội viên bên cạnh Hứa Tấn Dương nhin không được giải thích: “Hứa ca có thể vác được thứ trên dưới nghìn cân (500kg), đi lại vẫn như bình thường, một chút chuyện cũng không có.”

Trần Cảnh Văn có chút hiếu kỳ, dị năng này thật đúng là hiếm thấy, trên cơ bản không ăn khớp được với chiến đấu, anh gật gật đầu: “Ngược lại là một tay vận tải giỏi, Hứa đội trưởng chắc hẳn vẫn là cấp một sơ đoạn đúng không.”

Hứa Tấn Dương gật gật đầu, dọc đường đi tới, khí tức của người thức tỉnh duy trì trật tự đều cường đại hơn so với anh, cho dù những người đó không phải cấp hai, khẳng định cũng là trình độ cấp một trung đoạn thậm chí là cấp một đỉnh cấp, ở chỗ này nói bản thân là người thức tỉnh cũng ngại mất mặt.

Trần Cảnh Văn suy nghĩ một chút, có chút tiếc nuối nói: “Hứa đội trưởng, bởi vì người thức tỉnh của tiểu đội các anh không vượt qua năm người, vì vậy không thể thành đối tượng hợp tác của chúng tôi, chỉ có thể ủy khuất các anh ở lại chỗ người sống sót bình thường.” Nếu muốn thu được địa vị ở chỗ này, không chỉ có bản thân phải có năng lực, bên người còn cần đồng bọn cường lực, mà những điều này Hứa Tấn Dương đều không có, cho dù Hứa Tấn Dương dành cho bọn Lục Vân Đào sự trợ giúp ở Phụ Thành, anh cũng không thể vi phạm chuẩn tắc của anh.

Bản thân Hứa Tấn Dương thì lại một chút tiếc nuối cũng không có, anh trái lại đặc biệt cảm kích, bởi vì Trần Cảnh Văn không đề cập tới bất kỳ giá cả nào liên thu lưu bọn họ, phải biết rằng bọn họ còn có tám đứa trẻ vị thành niên, không thể nghi ngờ những đứa đó sẽ làm nặng thêm gánh vác của doanh địa.

Lục Vân Đào sớm đã biết sẽ là kết quả như vậy, dù sao bọn Hứa Tấn Dương nói là tiểu đội, kỳ thực ngoại trừ Hứa Tấn Dương đều không phải là người thức tỉnh, ở chỗ này căn bản không có đủ tư cách thành lập tiểu đội,

trừ phi Hứa Tấn Dương vứt bỏ những người đó, lựa chọn gia nhập tiểu đội khác, bằng không căn bản không có khả năng trở thành đồng bọn hợp tác của doanh địa, hoặc là thành viên của tiểu đội nhà mình.

Anh nghe thấy Trần Cảnh Văn nói như vậy, liền xung phong nhận việc dắt Hứa Tấn Dương đi điểm cư trú của người sống sót bình thường, tuy rằng chuyện khác anh không thể giúp, nhưng vẫn có biện pháp lấy được một điểm cư trú hoàn cảnh tương đối tốt cho những đứa trẻ kia.

Rất nhanh Hứa Tấn Dương dưới sự dẫn dắt của Lục Vân Đào rời khỏi nơi đây, lúc này Tào Dương bên cạnh nhin không được đánh ngáp, anh ngo ngoạy nói với hai vị lão đại: “Sở đội, Trần phó đội, tôi đi xuống nghỉ ngơi trước.”

Trần phó đội cười phất phất tay, biểu thị bọn họ đã biết. Lúc này Tào Dương mới vội rống rống chạy đi, anh còn phải tìm người hỏi một chút, tổ công kiên được an bài nghỉ ngơi ở nơi nào, chỉ qua hai ngày, mà anh đã cảm thấy chả còn biết mô tê gì hết.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đặc Quyền? Sự Làm Khó Dễ Của Trần Phó Đội.

Tiêu Tử Lăng thấy tất cả mọi người đã không ở đây nữa, lúc này mới lớn mật lê đến bên người lão đại, nịnh nọt nói: “Sở ca, anh xem xem tiểu cô nhà em an bài thế nào?”

Sở Chích Thiên nhàn nhạt quét nhìn Tiêu Tình Vân khẩn trương co quắp bên cạnh: “Dựa theo quy củ làm việc, ở khu người nhà.”

Đãi ngộ của người nhà so không bằng đãi ngộ của thành viên tiểu đội, Tiêu Tử Lăng chưa từ bỏ ý định truy hỏi một câu: “Sở ca, không thể mở một cửa sau thu tiểu cô vào tổ hậu cần sao?”

Lời này vừa ra, khí tức cả người Sở Chích Thiên thoáng cái trở nên nguy hiểm lên, anh híp hai mắt lại lạnh buốt nói: “Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tôi là một người không có nguyên tắc?”

Tiêu Tử Lăng dường như bị kinh hách, cúi đầu không dám lên tiếng, một bộ thái độ tùy ý xử trí thành khẩn nhận sai khiến cho tâm tình của Sở Chích Thiên hơi tốt hơn một chút. . . Cuối cùng tên nhóc này cũng đã biết trời cao đất rộng!

Sở Chích Thiên không biết, kỳ thực nội tại tuyệt nhiên bất đồng với biểu hiện bên ngoài, Tiêu Tử Lăng đang nôn máng, lời này nói thật dễ nghe a, trước đây khi thu cậu cũng không nhìn ra có bao nhiêu nguyên tắc, lúc này bày đặt nói đến nguyên tắc. . .

May mà Sở Chích Thiên không có thuật đọc tâm, bằng không khẳng định sẽ tức đến mức ‘nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên’, hô to đưa trẻ không thể dạy.

Lúc này, Trần Cảnh Văn lại mở miệng ngắt lời: “Kỳ thực, vào tổ hậu cần ngược lại cũng không phải không thể được.”

Tiêu Tử Lăng mạnh ngẩng đầu, hai mắt tròn ướm ướm nhìn chăm chăm Trần Cảnh Văn, ánh mắt đó miễn bàn có bao nhiêu mong đợi.

Ở trong mắt Sở Chích Thiên, chính là một con chó con bị thịt xương câu dẫn sống sờ sờ, còn thiếu chút nữa không kêu lên hai tiếng gâu gâu về phía Trần Cảnh Văn, nhiệt tình lắc đuôi. Anh đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, chẳng lẽ tên nhóc này không biết trực tiếp khẩn cầu anh càng có hiệu quả hơn sao? (Lão đại, chẳng lẽ anh quên nguyên tắc của anh?)

Trần Cảnh Văn bị bộ biểu tình này của Tiêu Tử Lăng làm cho tức cười, anh cười tiếp tục nói: “Phải biết rằng ở bến tàu lần trước. Sự trả giá của cậu có thể hưởng thụ một lần đặc quyền.”

“Thực sự?” Tiêu Tử Lăng bị kinh hỉ này đập cho hôn mê, cậu không biết còn có chỗ tốt này.

Sở Chích Thiên hồ nghi liếc nhìn Trần Cảnh Văn một cái, lúc nào có quyết định này? Vì sao người làm lão đại anh đây không biết? Bất quá Sở Chích Thiên sẽ không bác mặt mũi của Trần Cảnh Văn tại chỗ, chỉ cần không liên quan đến giới hạn của anh, anh đều có thể bao dung.

“Ừ!” Nụ cười của Trần Cảnh Văn ẩn hàm thâm ý, “Bất quá đặc quyền chỉ có một lần, trước đây không nói cho cậu là bởi vì cậu không có nhu cầu đặc biệt gì, vì vậy tự động dùng đặc quyền đó trên việc phân tổ. . .”

Sở Chích Thiên nghe vậy đầu mi hơi hơi nhếch lên. Như cười như không nhìn Trần Cảnh Văn một cái, anh đã biết Trần Cảnh Văn đang đánh chủ ý

gì. Đáng tiếc. . . Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi vểnh lên, lộ ra một chút hứng thú xem kịch.

Ách? Trần phó đội nói vậy là ý gì? Ánh mắt vốn sáng lập lòe tràn ngập mong đợi của Tiêu Tử Lăng, nhất thời trở nên tinh thuần trong suốt, một mảnh thanh minh.

Ý cười của Trần Cảnh Văn càng đậm, đây mới là Tiêu Tử Lăng chân thực, tuyệt đối không thiên chân vô tà như biểu hiện bề ngoài, đáng tiếc có mấy ai có thể chân chính hiểu rõ? Ngón trỏ tay phải anh nhấn hờ hai cái với Tiêu Tử Lăng nói: “Tôi biết cậu nghe hiểu. Không sai, nếu lựa chọn cho tiểu cô của cậu tiến vào tổ hậu cần, như vậy cái ghế tổ công kiên cậu nhất định phải nhường ra. . .”

Nghe vậy, Tiêu Tử Lăng cười tinh khiết tinh khiết: “Vì sao chứ?” Cậu cười rất thực rất thực, dường như thực sự không biết vì cái gì.

Trần Cảnh Văn lắc đầu nói tiếp: “Tôi biết cậu rất rõ vì cái gì, bất quá cậu đã mở miệng hỏi. Tôi sẽ trả lời cậu, một trong những yêu cầu của tổ công kiên là nhất định phải trên cấp hai mới có thể gia nhập, đây là nguyên tắc.”

Tiêu Tử Lăng khổ não lấy ngón tay gõ nhẹ trán của mình, thở dài một hơi thật sâu nói: “Ai nha nha, vì sao hai vị đội trưởng đều thích treo nguyên tắc ở ngoài miệng, điều này làm cho người không nói nguyên tắc em đây rất khó lẫn lộn được a, thực sự là quần quýt.”

Tiêu Tình Vân bên cạnh lần này cuối cùng cũng nghe hiểu, hóa ra Tiểu Lăng tiến vào tổ công kiên là dùng đặc quyền, nếu để cho mình tiến vào tổ hậu cần, Tiểu Lăng nhất định phải rời khỏi. Tuy rằng cô không rõ tổ công kiên là làm cái gì. Nhưng nghe thấy yêu cầu đi vào là phải trên cấp hai, cấp hai là cái gì? Ở Phụ Thành chính là cấp bậc cao thủ đứng đầu, có thể nghĩ, khẳng định tổ công kiên rất cường đại. Tiểu Lăng ở nơi đó khẳng định rất

an toàn, thế nào có thể bởi vì cô mà bỏ qua cơ hội tốt đội ngũ tốt như vậy chứ.

Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Tình Vân kích động lên, cô kháng cự nói: “Cô tuyệt đối sẽ không gia nhập tổ hậu cần, Tiểu Lăng, cô lập tức đi khu người nhà, dẫn cô đi.”

Không đợi Tiêu Tình Vân xoay người, Tiêu Tử Lăng một phen giữ cô lại, hai mắt cậu gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Tình Vân, chậm rãi nói: “Tiểu cô, việc này để cho cháu giải quyết đi, xin tin tưởng cháu.”

Tiêu Tình Vân ở dưới ánh mắt chuyên chú kiên định của Tiêu Tử Lăng, tâm tình từ từ bình phục.

Ánh mắt này cô rất quen thuộc, đó là sau khi anh hai chị hai xảy ra chuyện, cô được biết tin tức thiếu chút nữa tan vỡ, chính là Tiểu Lăng giữ tay cô lại, nói những lời đồng dạng. . . Đồng dạng là ánh mắt này trấn an sự bàng hoàng bất lực của cô, sau cùng cũng như lời Tiểu Lăng nói, cháu nó đã an bài hết thảy mọi chuyện được thích đáng.

Có lẽ lần này cũng sẽ như thế, Tiêu Tình Vân có một loại tín nhiệm mù quáng đối với Tiêu Tử Lăng, cô không kháng cự nữa, an tâm đợi ở một bên chờ đợi kết quả cuối cùng.

“Chỉ có thể sử dụng một lần đặc quyền? Chắc hẳn hạn định không phải quá nhiều đúng không, tỷ như em sử dụng đặc quyền đó, có phải hết thảy các tổ đều có thể vào được hay không?” Tiêu Tử Lăng trấn an xong tiểu cô nhà mình, ánh mắt lần nữa đối diện Trần Cảnh Văn, cậu muốn lợi dụng đặc quyền này một cách lớn nhất, nếu như để tiểu cô vào tổ công kiên. . . Vậy quá tốt rồi.

Yêu nghiệt như Trần Cảnh Văn làm sao sẽ để cho Tiêu Tử Lăng nghĩ đẹp như thế được, trực tiếp lắc đầu nói: “Không phải người thức tỉnh, không thể gia nhập tổ chiến đấu với tổ công kiên, đây là nguyên tắc.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này, không hề nghĩ ngợi, thẳng tiếp lời Trần Cảnh Văn: “Trần phó đội, vậy em giao tiểu cô cho anh, hy vọng có thể nhận được sự chăm sóc của anh.” Biểu hiện này giống như ngay từ đầu đã hạ quyết tâm muốn vào tổ hậu cần vậy, Trần Cảnh Văn đều phải hoài nghi có phải mình đã trúng kế của Tiêu Tử Lăng hay không.

Trần Cảnh Văn nghe thấy lời nói mang kính nhờ của Tiêu Tử Lăng, có chút kinh ngạc nói: “Tiểu Lăng cũng có thể gia nhập tổ hậu cần, không phải có thể chiêu cố được tiểu cô nhà cậu rồi sao? Yên tâm, tôi sẽ an bài cậu với tiểu cô của cậu ở cùng một tiểu tổ.” Trần Cảnh Văn biết bản thân làm có chút tuyệt, vì vậy có chút ý tứ muốn bồi thường.

“Khiến Trần phó đội thất vọng rồi, em sẽ không đi tổ hậu cần.” Tiêu Tử Lăng tiếc nuối nói.

Trần Cảnh Văn hiếu kỳ hỏi: “Vậy cậu muốn đến tổ chiến đấu?” Kính nhờ, một người còn chưa có khôi phục dị năng như cậu đi chỗ đó không phải muốn chết sao?

“Không có a, em vẫn ở tổ công kiên a!” Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng nghi hoặc, tựa hồ nghe không hiểu lời nói của Trần Cảnh Văn.

Biểu hiện của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong lòng Trần Cảnh Văn có một nhúm lửa, tên nhóc nhà cậu giỡn chơi thôi sao? Hóa ra ban nãy tôi nói vô ích một trận a. Anh miễn cưỡng treo nụ cười trên mặt nói: “Tiểu Lăng, đặc quyền chỉ có một lần.” Nói đến chữ đặc quyền lại càng nặng thêm ngữ khí.

Tiêu Tử Lăng cười càng vui vẻ, cậu gật đầu trọng trọng đáp: “Đúng vậy, thì một lần.”

Trần Cảnh Văn cố nhịn xuống cơn tức giận sắp bùng nổ, lần nữa hỏi: “Vậy cậu cho tiểu cô của cậu dùng hay là cho chính bản thân cậu dùng?”

“Đương nhiên là tiểu cô em a.” Biểu tình của Tiêu Tử Lăng đặc biệt vô tội, tựa hồ muốn nói không phải đã sớm nói xong chuyện này rồi sao? Vì sao còn phải hỏi chuyện này nữa chứ.

Trần Cảnh Văn rốt cục phá công, anh không nhịn được nụ cười trên mặt nữa, nghiêm mặt nói: “Vậy vì sao cậu còn nói bản thân ở tổ công kiên?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Tử Lăng cũng chậm chậm biến mất, một khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đóng băng lại, cậu nói như đinh đóng cột: “Thực lực cấp hai, em có.”

Trần Cảnh Văn bị lời này của Tiêu Tử Lăng làm cho kinh sợ, thốt ra: “Thế nào có thể.”

“Vì sao không thể?” Ngữ khí của Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt, rõ ràng học ngữ khí của Sở Chích Thiên nói chuyện, được rồi, cậu gần mực thì đen, nhuộm lên một chút khí tức của Sở Chích Thiên.

Trần Cảnh Văn tỉnh táo lại đầu óc bắt đầu vận chuyển, dường như nghĩ tới cái gì, anh quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên, dường như muốn nghe lời giải thích của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên nhẹ nhàng gật gật đầu với anh, biểu thị Tiêu Tử Lăng nói không sai.

Đến tận đây, Trần Cảnh Văn chỉ có thể bất đắc dĩ nói với Tiêu Tử Lăng: “Tên nhóc nhà cậu quá gian trá, khôi phục dị năng vậy mà không nói cho chúng tôi biết, thôi đi, mang tiểu cô nhà cậu đến tổ hậu cần của tôi báo danh, tìm Nhất Long là được.” Được rồi, Trần Cảnh Văn lại hiểu lầm, cho rằng Tiêu Tử Lăng nói cấp hai là dị năng tốc độ.

Bất quá đối với sự hiểu lầm này, Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên cũng không đi giải thích, Sở Chích Thiên thì bởi vì đó là bí mật của Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng tin tưởng anh vì vậy mới thể hiện năng lực mới của

cậu ở trước mặt anh, anh không thể cô phụ phần tín nhiệm đó. Mà Tiêu Tử Lăng vốn không muốn quá nhiều người biết, đối với người cẩn thận như Tiêu Tử Lăng mà nói, thực lực của bản thân càng được ẩn tàng sâu, cậu sẽ càng an toàn, mục tiêu đời này của cậu là an an ổn ổn sống sót, sống đến chết già. Vì vậy, hết thầy của hết thầy đều vì điều này mà phục vụ.

Tiêu Tử Lăng nghe xong phân phó của Trần Cảnh Văn, cười tủm tỉm gật đầu, mặc kệ mục đích lần làm khó dễ này của Trần Cảnh Văn là vì sao, dù sao mục đích của cậu bởi vậy mà đã đạt thành, vì vậy tâm tình của cậu phi thường tốt.

Cậu cao hứng bừng bừng sau khi cáo biệt với lão đại Sở Chích Thiên, liền dẫn tiểu cô Tiêu Tình Vân rời đi, trực tiếp giết về phía chỗ cửa vào tìm Chân Nhất Long báo danh.

Chờ bóng lưng hai người Tiêu Tử Lăng biến mất trong tầm mắt, lúc này Trần Cảnh Văn mới nhỏ giọng kháng nghị nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, vì sao anh không nói cho tôi biết? Cố ý xem chuyện cười của tôi?” Trong lòng Trần Cảnh Văn bị phản a, anh khổ tâm thiết kế là vì ai? Còn không phải là vì bọn họ.

Sở Chích Thiên như cười như không nhìn Trần Cảnh Văn một cái, tràn đầy không tận tâm hỏi: “Không biết đặc quyền đó là ai cho?”

Một kích trúng đích, Trần Cảnh Văn á khẩu không trả lời được. Nói đến cùng vẫn là do anh tự tìm, nếu như anh không đề cập đặc quyền đó, căn bản sẽ không có những việc này, hiện tại ngược lại để cho Tiêu Tử Lăng không công được một chỗ tốt như thế, để tiểu cô của cậu ta không cần tốn nhiều sức đã vô được tổ hậu cần. Anh thực sự là ăn trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo a, Trần Cảnh Văn hối hận.

Sở Chích Thiên mang tính an ủi vỗ vỗ bờ vai Trần Cảnh Văn nói: “Hiếm thấy sai lầm một lần cũng không tồi, gần đây cậu quá chú ý thập toàn thập

mỹ.” Trần Cảnh Văn đã có chút để tâm vào chuyện vụn vặt, phải biết rằng bày mưu tính kế chỉ nhìn kết quả cuối cùng, chỉ cần đạt được giá lời lớn hơn, cho rằng đáng giá thì nên kiên định ra tay, mà Trần Cảnh Văn thì quá để ý tổn thất, không phải không tốt, mà là có một số chỗ không phải quá thích hợp.

Sở Chích Thiên nói xong lời này, liền xoay người trở về, có một số lời, nói đến điểm thì dừng là được, then chốt còn phải xem chính bản thân Trần Cảnh Văn có nghĩ thông suốt hay không.

Trần Cảnh Văn một mình ở lại tại chỗ đột nhiên nở nụ cười, tâm tình dường như rất sung sướng: “Thú vị, thực thú vị, tên nhóc Tiêu Tử Lăng này quả nhiên không đơn giản, vậy mà để cho tôi ăn một món thiệt, cho tôi một kinh hỉ rất lớn a. Chắc chắc, không biết an bài của tôi có thể cũng cho cậu được một kinh hỉ hay không đây? Tiêu Tử Lăng, hy vọng cậu đừng khiến cho tôi thất vọng a.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cứu Mạng, Cậu Không Muốn Làm Bao Cát Thịt Người!

Tiêu Tử Lăng dẫn Tiêu Tình Vân làm xong hết thầy thủ tục, cũng đã gần chạng vạng, Chân Nhất Long lấy ra một tấm card công tác đại biểu cho thành viên tổ hậu cần giao cho Tiêu Tình Vân, nhắc nhở hiện tại ăn cơm không có căn tin nhỏ nữa, tất cả mọi người phải đến căn tin lớn ăn cơm, mà cơm nước đều phải dựa vào tấm card công tác này để lĩnh.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe thì sốt ruột, cậu còn chưa có lấy được card công tác đây, chẳng lẽ cậu ăn không được cơm? Mạt thể cái gì trân quý nhất, thức ăn a! Quyền lợi lớn nhất của cậu cứ mất đi khó hiểu như vậy?

Chân Nhất Long cười chỉ rõ phương hướng cho cậu, hóa ra card công tác của cậu ở chỗ lão đại cậu Sở Chích Thiên, khi phát card công tác cậu không có mặt, vì vậy trực tiếp bị Sở Chích Thiên tịch thu.

Sau đó, Tiêu Tử Lăng đưa tiểu cô Tiêu Tình Vân đến cao ốc của tổ hậu cần, tòa cao ốc này vốn là tòa lầu ký túc xá của công nhân viên chức xưởng quân công, tổng cộng có năm tầng, hiện tại toàn bộ phân phối cho tổ hậu cần dùng.

Tầng lầu cao nhất là ký túc xá nữ, tầng thứ tư phía dưới là ký túc xá nam, tầng thứ ba là phòng làm việc của mỗi một thành viên tổ hậu cần, tỷ như phòng chế tạo vũ khí của Đường Gia Minh, phòng trị liệu của Chân Nhất Long, phòng sinh hoạt thường ngày của Tiểu Duẩn Thư với cầu cầu, phòng làm việc của Trần Cảnh Văn. . . vân vân. Hai tầng phía dưới thì đặt đầy vật tư tương đối trân quý, như vũ khí, dược phẩm các loại.

Ở dưới lầu, một cô gái nhỏ bốn năm tuổi lúc này đang khóc tang một khuôn mặt, vẻ mặt không biết làm sao ôm một con chó con ngơ ngác ngồi ở chỗ thang lầu, dường như đã bị thế giới này từ bỏ vậy.

Tiêu Tử Lăng thấy thế trong lòng chua xót khổ sở khó hiểu, cậu cho rằng Tiểu Duẩn Thư lại nhớ tới papa momy của cô bé, vội vàng đi lên dò hỏi: “Tiểu Duẩn Thư, em thế nào vậy? Vì sao ngồi ở chỗ này?”

Tiểu Duẩn Thư ngẩng đầu đại ra nhìn Tiêu Tử Lăng, đột nhiên thoáng cái tỉnh táo lại, như tìm được cửa phát tiết, oa một tiếng khóc rống lên.

Trên khuôn mặt non mịn hai hàng nước mắt chảy xuống. Thế nào cũng ngăn lại không được, cô bé khóc phải nói là thương tâm muốn chết a, khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời bắt đầu chân tay luống cuống, không biết làm sao. Xin tha thứ Tiêu Tử Lăng không biết làm gì, dù sao cậu chưa từng đồ dành con nít, người ta vẫn là độc thân đó.

Tiêu Tình Vân bên cạnh thương tiếc không thôi, một phen tóm Tiêu Tử Lăng chặn ở phía trước vương chân vương tay ra, vội vàng ngồi xổm xuống nhỏ giọng nhẹ nhàng an ủi: “Em gái nhỏ này. Bé ngoan thì không thể khóc nga, nói cho cô cô, có phải ca ca hư này khi để cháu không a? Chờ lát nữa cô cô sẽ thay cháu hung hăng đánh cậu ta.”

Nói lời này. . . Hóa ra mình thành đầu sỏ khi để con nít. Tiêu Tử Lăng rất cảm nín, cậu thực sự rất vô tội, trời biết, cậu chỉ là có lòng tốt tiến lên hỏi một câu mà thôi.

“Không. . . Không phải. . . Là Tiểu Tiểu nó ngã bệnh.” Tiểu Duẩn Thư dưới sự an ủi của Tiêu Tình Vân rốt cục cũng dừng lại tiếng khóc, bắt đầu thút thít nói ra tình hình thực tế, cũng rửa sạch oan tình cho Tiêu Tử Lăng.

Tiểu Tiểu? Đó là ai a? Tiêu Tử Lăng không nhớ trong độ ngũ của bọn họ có người kêu tên này. Chẳng lẽ là mới thu?

Tiêu Tình Vân chưa rõ tình huống nơi này, nhưng vẫn kiên trì dò hỏi: “Tiểu Tiểu? Bạn ấy hiện tại ở nơi nào? Nếu ngã bệnh thì chúng ta dẫn bạn ấy đi xem bác sĩ.”

Tiểu Duẫn Thư nâng lên chó con trong lòng: “Chính là nó, nó kêu Tiểu Tiểu, nguyên cả ngày hôm nay chưa từng tỉnh.”

Con chó con này trông thế nào lại nhìn quen mắt như vậy a? Tiêu Tử Lăng càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, khi nhìn thấy một đường văn đen nhàn nhạt phía sau lưng, thoáng cái tỉnh ngộ lại. Đây không phải là con chó nhỏ biến dị thuộc về cậu đó sao? Tiểu Duẫn Thư vậy mà kêu nó là Tiểu Tiểu? Tiêu Tiêu? Ách, phỏng đoán là lấy hài âm dựa theo dòng họ này. (họ Tiêu của Tiêu Tử Lăng)

Nếu là chó nhỏ của mình, Tiêu Tử Lăng cũng coi trọng hơn, cậu ngồi xổm xuống, dăm dăm thân thể chó con, phát hiện động thể nào nó cũng không hề có phản ứng, nếu không phải còn có nhiệt độ cơ thể, cậu thực hoài nghi con chó nhỏ này đã over.

“Tiểu Lăng ca ca, xin lỗi. Em không chiếu cố tốt cầu cầu của anh.” Viễn mắt của Tiểu Duẫn Thư lại bắt đầu đỏ lên. Bé rất khổ sở, phải biết rằng bé thực sự rất dụng tâm đối với năm con chó con, bé không rõ vì sao chó con vốn còn tốt đẹp lại đột nhiên vừa ngủ là không tỉnh nữa chứ?

Tiêu Tử Lăng sờ sờ đầu Tiểu Duẫn Thư, an ủi nói: “Tiểu Duẫn Thư nghiêm túc như thế. Thế nào có thể không có chiếu cố tốt chứ, phỏng đoán là nguyên nhân khác, không nên gấp gáp, để cho ca ca xem một cái.” Nói xong, cậu tiếp nhận Tiểu Tiểu từ trong tay Tiểu Duẫn Thư, vận chuyển Thanh Tâm Thuật cẩn thận để cho một sợi linh lực tiến vào trong cơ thể chó con, điều tra tình hình bên trong nó.

Linh lực vừa mới tiến vào trong cơ thể chó nhỏ, một luồng năng lượng cường đại trực tiếp bổ nhào lên thôn phệ mất luồng linh lực đó. Trong nháy

mắt đó, Tiêu Tử Lăng tìm được một chút tin tức. Lúc này luồng năng lượng cường đại có thể thôn phệ linh lực kia đang cải tạo thân thể chó con, rất giống tình cảnh lúc cậu tiến cấp.

Chẳng lẽ con chó con này hiện tại đã tiến vào cấp hai? Tiêu Tử Lăng có chút không xác định, cậu không dám chần chừ, chuẩn bị mang chó con đi tìm lão đại Sở Chích Thiên nhà mình để hỏi rõ.

Cậu đang lo lắng nên không nói thêm gì với tiểu cô, trực tiếp nói tạm biệt với hai người, cũng hẹn xong thời gian cùng đi ăn cơm chiều. Trước khi đi lại đặc biệt giao lưu một phen với Tiểu Duẩn Thư, đùa cô bé nín khóc mỉm cười mới an tâm rời đi.

Tiêu Tử Lăng ôm chó con chạy một đường, chạy thẳng đến nơi ở của tổ công kiên. Nơi tổ công kiên ở không thể nghi ngờ là nơi điều kiện tốt nhất của toàn bộ xưởng quân công, nó là một tòa nhà đại dương* ba tầng, diện tích xây phòng đã đạt sáu bảy trăm thước vuông, vốn là nơi làm việc nghỉ ngơi của cao tầng xưởng quân công. (*tòa nhà thiết kế trang nhã, có hoa cỏ hồ nước)

Sở Chích Thiên ở tại tầng thứ ba, tầng thứ ba tổng cộng có bảy gian phòng. Gian phòng Sở Chích Thiên ở là lớn nhất, chỉ cần gian phòng của anh đã vượt qua 200 thước vuông, bên trong phân vài gian nhỏ, ngoại trừ phòng ngủ, còn có phòng khách tiếp đãi, nhà bếp nhỏ, phòng sách, thậm chí còn qua loa xây một gian phòng luyện công rắn chắc.

Sáu gian còn lại tuy rằng không lớn như của Sở Chích Thiên, nhưng cũng không nhỏ, bên trong có phòng ngủ, với phòng khách nhỏ, Tiêu Tử Lăng được một gian, những gian phòng còn lại trước mắt đều để trống. Tào Dương với Lục Vân Đào ở tại tầng hai, không phải không muốn trụ ở tầng ba, thật sự là khí tức của Sở Chích Thiên quá mức cường đại, tầng thứ ba khiến cho bọn họ hít thở rất không thông, chỉ có thể xuống một tầng, tuy

rằng vẫn có thể cảm thụ được khí thế cường đại của Sở Chích Thiên, nhưng sẽ không nữa bước khó đi giống như ở cùng một tầng.

Cũng chỉ có người lạ đời như Tiêu Tử Lăng, mới có thể xem nhẹ sự áp bách khí thế của Sở Chích Thiên, vì để lưu lại đầy đủ không gian cư trú cho đồng bọn sau này, cậu trực tiếp bị Lục Vân Đào với Tào Dương vớt tới lầu ba.

Tiêu Tử Lăng ôm chó con, tay phải đánh mạnh lên cửa phòng Sở Chích Thiên, cửa phòng bị Tiêu Tử Lăng nện vang thùng thùng, chỉ chốc lát sau, một thanh âm có chút biếng nhác truyền ra từ bên trong phòng: “Là ai?”

“Sở ca, là em, Tiểu Lăng a!” Tiêu Tử Lăng nghe thấy thanh âm này nhanh chóng lớn tiếng trả lời.

Rất nhanh, cửa mở, Tiêu Tử Lăng lại bị một màn cảnh tượng phun máu trước mắt làm cho sững sốt. . .

Tóc chưa lau khô của Sở Chích Thiên rũ xuống toàn bộ, giọt nước dưới ngọn tóc tích lên trên thân thể trần của anh, giọt nước từ trên vòm ngực rần rần của anh trượt đến phần eo, nhập vào trong quần. Quần chỉ là được tùy ý kéo khóa lên, nút cũng chưa kịp cài cứ như vậy lỏng lỏng sụp sụp treo trên hông, lộ ra phần hông khiêu gợi. . . Sở Chích Thiên vậy mà hồng có mặc quần trong.

Sở Chích Thiên một tay chống trên khung cửa, một tay vén lên mái tóc ướt sũng ngăn trở đường nhìn, hỏi: “Gõ vội như thế, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng đáp trả câu hỏi: “Ách, Sở ca đang tắm?”

Một cái búng trán không nhẹ không nặng trực tiếp búng vấn đề của Tiêu Tử Lăng thành không còn, Sở Chích Thiên lạnh lùng nói: “Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng chuyển đưa Tiểu Tiểu trong tay qua, lo lắng nói: “Ngày hôm nay Tiểu Tiểu vẫn luôn mê man, Sở ca xem xem đến tột cùng là chuyện gì?”

Nhìn lướt qua chó con trong tay Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên vươn ngón trỏ tay phải, đặt trên trán của chó con, cảm thụ năng lượng bạo động trong đó, anh kinh ngạc giương mi lên: “Tiến cấp? Nhanh như vậy?”

Cha mẹ của chó con trong một tháng đã tiến cấp cấp ba, đó là bởi vì mặt thể giáng lâm, mang đến năng lượng phụ cường đại, ngay từ đầu đã hấp thu năng lượng phụ cực đại vì vậy mới có loại tiến cấp mang tính nhảy bước đó, thể nhưng chó con là ra đời sau mặt thể, ngoại trừ hấp thu một chút năng lượng phụ ở trong cơ thể mẹ, nó tiến cấp hoàn toàn dựa vào tổ chất của bản thân, vì vậy Sở Chích Thiên kinh ngạc, không hề nghi ngờ, tổ chất thân thể của con chó con này có thể nói là yêu nghiệt.

“Thực sự tiến cấp?” Tiêu Tử Lăng hưng phấn, không ngờ tới kiếp này cậu có thể có được đồng bọn cường lực như vậy, dường như nhân vật vật hy sinh đã cách cậu càng ngày càng xa.

“Xem tình cảnh này, chắc hẳn không sai, con này. . . ừm, Tiểu Tiểu, tỉnh lại chính là cấp hai.” Biểu tình của Sở Chích Thiên có chút quái dị, dường như có chút khó có thể tiếp nhận tên của con chó nhỏ này.

Tiêu Tử Lăng độ lượng nói: “Tên là Tiểu Duẩn Thư đặt, Sở ca muốn cười thì cười đi.” Ít nhất tốt hơn nhiều so với Chân Chân Lộ Lộ, tin tưởng Chân Nhất Long với Lục Vân Đào khi biết tên chó con của bọn họ, đó mới là khóc không ra nước mắt chân chính. Tên của năm con chó nhỏ, Tiểu Tiểu xem như là dễ nghe nhất, Ngốc Ngốc với Đông Đông. . . Cũng không tốt hơn được chỗ nào. (Tiêu Tử Lăng -> Tiêu Tiêu -> Tiểu Tiểu, Chân Nhất Long -> Chân Chân, Lục Vân Đào -> Lục Lục -> Lộ Lộ, Đới Hồng Phi -> Đới Đới -> Ngốc Ngốc, Đồng Hạo Triết -> Đồng Đồng -> Đông Đông. =)))

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, thấy có chút may mắn nói: “May mắn, hai con cầu của tôi không để cho cô bé nuôi. . .” Sở Sở? Chi Chi? Điềm Điềm? Vừa nghĩ đến mấy cái tên này, Sở Chích Thiên cũng muốn đung đưa trong gió.

Tảng đá lớn trong lòng Tiêu Tử Lăng được buông xuống, lúc này mới lớn mật nhìn vóc người to lớn của lão đại nhà mình, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt cảm thán nói: “Nếu như em cũng có vóc người của Sở ca thì tốt rồi.”

“Muốn vóc người của tôi làm gì?” Một luồng khí tức cực nóng bên tai đang đầu độc Tiêu Tử Lăng.

“Như vậy nữ nhân sẽ tự động đưa lên cửa a.” Thoáng không cẩn thận nói ra lời trong lòng, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy đầu bị cốc một cái tàn bạo, thanh âm băng lãnh của Sở Chích Thiên truyền đến phía trên cậu: “Tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ đến nữ nhân? Xem ra gần đây cậu quá buồn chán rồi. . .”

Một bàn tay to vững vàng tóm lấy Tiêu Tử Lăng đang muốn chạy trốn, Sở Chích Thiên trực tiếp xách Tiêu Tử Lăng vào cửa phòng, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng tóm lấy khung cửa cầu xin tha thứ: “Sở ca, đại ca, lão đại. . . Em sai rồi, em thực sự sai rồi, tha em lần này đi.”

Cậu không muốn đi vào bị Sở Chích Thiên thao luyện a, tuy rằng cậu không dùng Linh Nhân giám định cấp bậc của Sở Chích Thiên, nhưng dựa vào khí thể toàn thân Sở Chích Thiên thì đã biết khẳng định anh ta đã thành công tiến cấp cấp bốn, thực lực cao hơn hai cấp, đánh nhau với anh ta, khẳng định mình sẽ bị ngược hoàn toàn.

Một đạo điện lưu trực tiếp bay về phía hai tay tóm lấy khung cửa của Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy hai tay tê rần, không tự chủ được buông khung cửa ra.

“Sầm!” Cửa phòng đóng lại thanh thúy vang dội, Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên xách trong tay trừng mắt nhìn thế giới bị ngăn cách bên ngoài, cậu triệt để tuyệt vọng. . .

Ai tới cứu cứu cậu a! Cậu không muốn làm bao cát thịt người đâu!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Chữ Số, Ý Nghĩa Ẩn Hàm.

Sở Chích Thiên không trực tiếp đưa cậu đến phòng luyện công, hung hăng thao luyện cậu một phen lấy làm giáo huấn như tưởng tượng của Tiêu Tử Lăng. Mà là trực tiếp xách cậu đến trong phòng tiếp khách, không chút khách khí vứt Tiêu Tử Lăng lên trên một tấm sô pha ba người.

Bên kia, lại vẻ mặt cẩn thận nâng Tiểu Tiểu ở trong tay đặt lên sô pha đơn người bên cạnh.

Tiêu Tử Lăng giãy dụa bò lên, vừa vặn nhìn thấy một màn ôn nhu đó của Sở Chích Thiên, trong lòng lập tức dâng lên một chút vị chua. Phắc, người thực không bằng cầu a, lúc nào thái độ của lão đại đối với cậu mới tốt hơn được một chút chứ, không cầu có bao nhiêu ôn nhu, chỉ cần không khinh bỉ không cốc đầu cậu là được.

Bất quá, Tiêu Tử Lăng cũng âm thầm may mắn, xem ra cậu không cần làm bao cát thịt người, xem như là đã tránh được một kiếp.

Sở Chích Thiên mới mặc kệ tâm tư đầy bụng của Tiêu Tử Lăng, anh trở về phòng ngủ của mình, rất nhanh liền lấy ra một túi đồ từ bên trong vứt cho Tiêu Tử Lăng.

“Quý trọng một chút, chỉ có một bộ này, hỏng thì phải dùng điểm công hiến của bản thân đổi.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói.

Điểm cống hiến là một loại phương thức phân phối dựa theo lao động đặc hữu của tiểu đội Sở Chích Thiên, tổ chiến đấu với tổ hậu cần đều nhất định phải dựa vào chiến đấu với làm việc để thu được điểm cống hiến, chỉ có tổ công kiên ngoại lệ, không cần làm nhiệm vụ mỗi ngày cũng có điểm cống hiến cố định vào số, đương nhiên xuất động một lần, điểm cống hiến có được cũng không phải hai tổ khác có thể so sánh, đó chính là lượng gấp mấy lần.

Vì vậy nói, tổ công kiên là nơi bất kỳ kẻ nào cũng muốn vào, chẳng qua cánh cửa này tương đối cao, thực lực là một chuyện, còn phải được tam đại đầu sỏ đề cử, Sở Chích Thiên không cần suy nghĩ, cơ bản không chuẩn bị tự mình thu người, một lần trượt chân liền thành hận nghìn đời (chỉ sự kiện Tiêu Tử Lăng), anh sợ. Chỉ có ở chỗ Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn mới có thể lấy được danh ngạch, vì vậy việc cạnh tranh thập phần thảm liệt.

Bất quá tổ công kiên có đãi ngộ như vậy rất bình thường. Là lực lượng mạnh nhất của tiểu đội, bình thường sẽ không đơn giản xuất động. Chỉ có ở dưới tiền đề tổ chiến đấu với tổ hậu cần không có biện pháp giải quyết, mới có thể tiếp nhận, vì vậy bình thường không có nhiệm vụ chẳng lẽ bọn họ phải ăn không khí sao?

Sở Chích Thiên nói xong liền đến ngồi xuống trên một tấm sofa đơn người khác. Động tác này khiến cho khóa kéo tùy ý kéo lên của anh dường như trượt xuống một chút. Nhất thời cảnh xuân chột lộ.

Tiêu Tử Lăng thấy thế nhanh chóng cúi đầu, cậu bị kinh hách. . . Có vẻ nơi đó của lão đại rất cường đại, quả nhiên không hổ là nam nhân cường đại nhất mặt thế. Linh kiện gì cũng vượt người ta một bậc.

Tiêu Tử Lăng hạ quyết tâm phi lễ chớ nhìn bắt đầu nghiên cứu thứ trong túi.

Bên trong túi có một bộ đồng phục, một cái áo sơmi trắng rất đơn giản, kiểu dáng rất bình thường, phối hợp với một bộ quần quân đội với giày quân đội màu đen, áo khoác bên ngoài lại rất có đặc sắc, một cái áo khoác dài bó eo màu đen, vài đường cong màu bạc vô cùng đơn giản may men theo đường cong quần áo. Khiến cho áo khoác tràn ngập cảm giác hoạt bát, không nặng nề nữa.

Đặc điểm lớn nhất là chỗ cánh tay trái, đóng lên một khối phù hiệu dường như vải mà không phải vải, sắt cũng không phải sắt, lấy hình dạng một cái khiên đỏ như máu làm nền. Một đạo thiểm điện màu bạc bùng bùng bùng xuống từ trên không, ở giữa hai đồ án là một chữ số 2 Ả Rập, cơ hồ không thể thấy được. Nếu không phải cậu sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn mà đau mắt hột, vì vậy liều mạng ném đường nhìn ở trên y phục, phỏng đoán cũng sẽ xem nhẹ mất, vì chữ số đó thực sự quá khó phát hiện.

“Đây là cái gì?” Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ hỏi.

“Đồng phục của tổ công kiên chúng ta.” Lúc này trong tay Sở Chích Thiên xuất hiện một chai bia, đang nhắm nháp hưởng thụ, nam nhân có không gian chính là tiêu sái, cần cái gì thì có cái đó.

“Không phải. . .” Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu. Lần nữa cấp tốc cúi đầu, cậu chỉ vào chữ số trong phù hiệu nói: “Em nói chính là chữ số bên trong.”

Phắc, lão đại, phiền anh có thể ngồi đoan chính một chút hay không, tôi biết điều kiện của anh siêu cấp xịn, nhưng không cần kích thích tôi như thế chứ. . . Anh đây là khoe khoang trắng chợn chợn đó. Đâm thùng vết sẹo người rải muối ở trong lòng tôi a! Quá không phúc hậu.

Sở Chích Thiên ngửa đầu uống một ngụm bia trong tay, lúc này mới liếc liếc nhìn Tiêu Tử Lăng bị đả kích rơi vào thế giới u ám không có biện pháp ngẩng đầu, có chút tán dương nói: “Sức quan sát của cậu không tồi, vậy mà bị cậu thấy được điểm ấy, sự huyền bí của đồng phục này chỉ có cậu nhìn

ra.” Tiêu Tử Lăng là người sau cùng lĩnh đồng phục, người khác căn bản không hề chú ý tới điểm này, cho rằng đồ án trên phù hiệu chỉ là tiêu chí của tổ công kiên, không có hàm nghĩa khác.

Anh đứng dậy, đi đến bên người Tiêu Tử Lăng, sờ sờ đầu cậu có chút cảm thán nói: “Chữ số đó là trình tự trước sau tiến vào tổ công kiên, mà tôi lại là chữ số một, bất quá cậu phải nỗ lực lên, đừng bởi vì theo không kịp chúng tôi mà bị giáng xuống tổ khác.”

Sở Chích Thiên sẽ không nói cho Tiêu Tử Lăng hàm nghĩa chân thực của chữ số này, nó đại biểu cho địa vị thực tế của người đeo ở tổ công kiên, vì cái này, anh đã không lưu tình chút nào bác bỏ sự phản đối của Trần Cảnh Văn.

Tiêu Tử Lăng gật đầu trọng trọng, cậu lớn tiếng đáp: “Sở ca, yên tâm đi, em sẽ nỗ lực.”

Sở Chích Thiên vui mừng gật đầu, tiếp theo khí thế cả người anh thay đổi, toàn thân tràn ra một luồng khí tức rét lạnh, hai tay anh nắm vào nhau, phát sinh tiếng xương vang crack crack, lãnh khốc nói: “Như vậy, kế tiếp chính là thời khắc cậu nỗ lực.”

Nguy hiểm!! Chuông cảnh báo của Tiêu Tử Lăng kêu điên cuồng, chẳng lẽ kết cục bao cát thịt người, cậu vẫn không có biện pháp tránh được?

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng đại biến, nhanh chóng lấy lòng nói: “Sở ca, anh là người bận rộn, thì không phiền anh vất vả thao luyện em. . . Em sẽ tìm Vân Đào ca tận tình luyện tập, tuyệt đối tuyệt đối nỗ lực. Sở ca, xin tin tưởng em! Lão ngài tiếp tục tắm đi! Em đi. . .”

Tiêu Tử Lăng ôm túi muốn chạy trốn, chẳng qua không thực hiện được, sau cổ cậu bị Sở Chích Thiên vững vàng xách lên, Sở Chích Thiên hờ hững nói: “Tắm tôi không vội, chờ lát nữa có thể tiếp tục, hiểm thấy tôi rảnh rồi, đương nhiên phải tận tình chiếu cố tổ viên của tôi một chút.”

Tiêu Tử Lăng biết lần này chạy trời không khỏi nắng, mắt to tròn tròn lập tức trượt trượt chuyển, đề nghị: “Cơ hội hiếm thấy như vậy, không bằng kêu bọn Vân Đào ca cùng đến, nghiêm túc học tập với Sở ca anh. . . Thuận tiện gia tăng cảm tình trong tổ của chúng ta.” Muốn chết mọi người cùng chết, Tiêu Tử Lăng chuẩn bị kéo mọi người cùng nhau xuống địa ngục.

Khóe miệng Sở Chích Thiên nở ra một nụ cười khiến người ta rùng mình: “Không cần, cậu là số hai, ngày hôm nay cứ bắt đầu từ chỗ cậu đi. . .”

Cứ như vậy, Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên túm vào trong phòng luyện công nghiêm hình tra tấn, hung hăng thao luyện một phen mới được thả ra. Vẻ mặt cậu lập lòe ánh xanh, thống khổ toét miệng rộng đi tới bên xô pha ngã xuống.

Vẻ mặt Sở Chích Thiên hồ hững đi ra, quần vốn miễn cưỡng treo ở phần hông vậy mà còn có thể kiên cường ở nơi đó, không có bất kỳ thay đổi nào, có thể thấy được Sở Chích Thiên ung dung như thế nào, dùng lực lượng mang tính áp đảo tuyệt đối ngược Tiêu Tử Lăng hoàn toàn.

Thấy bộ dáng thoi thóp tựa lên xô pha của Tiêu Tử Lăng, anh nhin không được giãn mặt ra nói: “Còn không quay về?”

Tiêu Tử Lăng miễn cưỡng ngẩng đầu, hung hăng cho lão đại nhà mình một ánh mắt khinh bỉ cực bực, đều đã bị ngược thành như vậy, còn không cho người ta nghỉ ngơi một chút?

Hai tay Sở Chích Thiên khoanh ngực tựa nghiêng ở cửa phòng ngủ, khóe miệng thoáng nhếch, một luồng khí tức tà mị đập thẳng vào mặt: “Chẳng lẽ cậu muốn tắm chung với tôi?”

Tiêu Tử Lăng như thỏ bị chấn kinh nhảy mạnh lên, cầm lấy túi trên bàn trà liền tông cửa mà chạy. . . Tốc độ đó, không kém hơn chỗ nào với tốc độ

ở thời khắc đỉnh phong của cậu, nào còn thái độ uể oải nửa chết nửa sống ban này nữa.

“Đúng rồi, bắt đầu từ hôm nay, các tổ thực hành chế độ đồng phục, nhớ kỹ phải mặc, bằng không sẽ trừ điểm cống hiến.” Sở Chích Thiên ở phía sau Tiêu Tử Lăng có lòng tốt nhắc nhở một câu.

Trả lời Sở Chích Thiên chính là một tiếng vang lớn, cửa phòng bị Tiêu Tử Lăng tàn bạo đóng lại, luân phiên trêu chọc cậu nổi giận.

Sở Chích Thiên rốt cục cười ra tiếng, tiếng cười sang sảng vang vọng toàn bộ gian phòng. Phản ứng của tên nhóc này thực chơi quá vui, cho dù tắm chung thì có gì ngại, tất cả mọi người đều là nam nhân, nên có đều có, có cái gì phải kỵ.

Lão đại khốn nạn, lại đùa giỡn tôi a! Tiêu Tử Lăng bi phản trở lại gian phòng của mình, chẳng lẽ mình dễ khi dễ như vậy? Không thể không nói Tiêu Tử Lăng thực chân tướng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nhân Vật Chính? Tử Định Của Vật Hy Sinh?

Tiêu Tử Lăng thấy cách lúc ăn cơm chiều còn ước chừng một giờ, vì vậy đã tọa vận chuyển Thanh Tâm Thuật ngay trong phòng,

Thanh Tâm Thuật có tác dụng trị liệu, hy vọng đến lúc ăn cơm chiều có thể để cho bề ngoài thoát nhìn không tàn tạ nữa, không phải cậu chú ý điểm này, mà là sợ tiểu cô thấy sẽ lo lắng.

Nửa giờ sau thu công, đến phòng tắm rửa mặt chỉnh lý một phen, tuy rằng trên mặt còn có chút xanh tím, nhưng không phải rõ ràng như trước nữa, không nhìn kỹ gần như có thể xem nhẹ. Cậu thay đồng phục của tổ công kiên, soi soi gương, rốt cục thỏa mãn gật gật đầu, quả nhiên phát cần kim trang, người cần ăn mặc, mặc vào một thân như thế, cảm giác có tinh thần hơn, chính là không giống trước đây nữa.

Cậu làm dáng một phen, cuối cùng cũng thỏa mãn, lúc này mới chuẩn bị đi ra cửa đón tiểu cô với Tiểu Duẩn Thư cùng đi ăn cơm chiều, đương nhiên quan trọng nhất là khoe khoang bộ đồng phục này của cậu, đây chính là tổ công kiên, đối tượng để cho mọi người đổ kị hận.

Ách. . . Cậu hình như để quên Tiểu Tiểu ở trong phòng Sở Chích Thiên. Thôi đi, đêm nay để cho Tiểu Tiểu ở lại chỗ Sở Chích Thiên, ai biểu anh ta trêu đùa mình. . . Tốt nhất đêm nay Tiểu Tiểu liền tỉnh lại, sau đó tận tình lăn qua lăn lại Sở Chích Thiên một phen báo thù cho cậu.

Tiêu Tử Lăng lăm lăm bà lăm bằm đi đến đầu cầu thang chuẩn bị xuống lầu, chợt nghe thấy bên gian phòng Sở Chích Thiên truyền đến động tĩnh. Quay đầu nhìn lại, hóa ra Sở Chích Thiên cũng vừa vặn đi ra, lúc này không cần nghĩ, chắc hẳn cũng là đi ăn cơm chiều.

Sở Chích Thiên mặc đồng phục đồng dạng, sự khác nhau duy nhất là đường cong màu bạc trên áo khoác biến thành đường cong màu vàng kim, đạo thiểm điện màu bạc trên phù hiệu cũng biến thành màu vàng kim. Vải vóc sát người thập phần hiển lộ vóc người thon dài cao lớn của Sở Chích Thiên, khí phách vốn dĩ có chút thu liễm, nhưng giá trị đẹp trai thì tăng lên thẳng tắp.

Nếu nói khí phách vô song vốn dĩ của Sở Chích Thiên khiến người ta tin phục, như vậy dưới sự hiển lộ của bộ quần áo này, thì lại đẹp trai vô địch, triệt để miêu sát* mọi người (*giết chết trong vòng 1s). Bao gồm cả Tiêu Tử Lăng, lúc này cũng bái phục dưới bộ đồng phục này của Sở Chích Thiên.

Cậu kinh thán, vì sao kiểu dáng y phục đều như nhau, Sở Chích Thiên mặc vào thì loá mắt như vậy chứ? Cậu vốn tưởng rằng mình mặc coi như không tồi, không khiến cho đồng phục mất mặt. Hiện tại thấy khí thế mà Sở Chích Thiên mang đến, cậu cảm thấy quá có lỗi với bộ đồng phục này.

Sở Chích Thiên thấy được Tiêu Tử Lăng đứng ở đầu cầu thang, đánh giá trên dưới một phen, khẽ cau mày, trong tay đột nhiên xuất hiện một cái kính râm siêu lớn có thể che khuất nửa khuôn mặt, thấu kính màu đen phối với gọng kính màu bạc, thập phần xứng hợp với đồng phục của bọn họ.

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng hơi hơi giật, thập phần khinh bỉ Sở Chích Thiên, mợ nó cái tên này vậy mà còn muốn mang kính râm triệt để phá huỷ lòng tin của những nam nhân như bọn họ. Không ngờ tới khi Sở Chích Thiên đi ngang qua Tiêu Tử Lăng, liền chuyển đưa kính râm trong tay qua.

Ách? Tiêu Tử Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không hiểu ý tứ của động tác này của Sở Chích Thiên.

“Cho cậu mang.” Trên mặt Sở Chích Thiên có sự bất đắc dĩ, xem ra anh cũng bị người nào đó đả kích, “Bằng không cậu cứ như trẻ con trộm mặc quần áo của người lớn. . .”

Mợ nó, anh mới là trẻ con. . . Tiêu Tử Lăng nổi giận, lúc cậu mặc đồng phục, ở trong gương rõ ràng thấy rất. . . đáng yêu.

Được rồi, tuy rằng không đến mức không thể chịu nổi như Sở Chích Thiên nói, nhưng cái từ đẹp trai thì thật đúng là không dính dáng gì với cậu, bộ quần áo này mặc ở trên người cậu, ngược lại khiến cho cậu có vẻ càng mạnh (hãy tưởng tượng một chút tạo hình chibi manga, chính là cái loại mạnh đó).

Oán hận tiếp nhận kính râm, ẩn khuôn mặt nhỏ nhắn ấu trĩ dưới kính râm. Tiêu Tử Lăng nhìn nhìn xung quanh, rất là kinh ngạc, kính râm này bề ngoài thoát nhìn một mặt đen, từ bên trong nhìn ra lại rõ ràng vô cùng, không thiếu ánh sáng, căn bản không có cảm giác mang kính râm.

Không biết mình mở Linh Nhãn, bên ngoài có thể thấy hay không? Nếu như nhìn không thấy, không phải mình có thể sử dụng được tùy thời tùy chỗ sao? Chẳng lẽ lão đại cho kính râm này, mục đích tiềm tàng chính vì điều này?

Như biết được nghi vấn của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên nhàn nhạt giải thích: “Đây là thứ tiên tiến nhất trước mặt thế, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, cậu muốn làm gì đều được.”

Tiêu Tử Lăng hưng phấn gật đầu, có tấm kính râm này, có sự cho phép của lão đại, cậu có thể tùy ý mở ra Linh Nhãn. Phải biết rằng cậu còn có hai họa lớn tâm phúc chưa xử lý, lần này có thể triệt để giải quyết rồi. Đối với

Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải, Tiêu Tử Lăng tuyệt không quên sự uy hiếp tiềm ẩn của mấy cô ả.

Hai người đi đến dưới lầu, phát hiện ở đại sảnh tầng dưới cùng, Lục Vân Đào, Tào Dương, Ngô Khánh Vân đã ngồi ở chỗ đó chờ bọn họ. Thấy Sở Chích Thiên xuống lầu, bọn họ nhanh chóng đứng dậy nghênh tiếp.

Sở Chích Thiên quét nhìn bọn họ một cái, mặt không biểu cảm nói: “Đi thôi!”

Ba người đồng thời cúi đầu cung kính đáp: “Vâng!”

Ở trước mặt Sở Chích Thiên, không ai có thể thả lỏng được (Tên khác người Tiêu Tử Lăng, không nhìn).

Mọi người cùng nhau rời khỏi nơi ở của tổ công kiên, đi đến căn tin lớn. Trên đường Tiêu Tử Lăng cáo biệt rồi rời khỏi đội ngũ, đi chỗ tổ hậu cần đón tiểu cô với Tiểu Duẫn Thư.

Rất nhanh, Tiêu Tử Lăng đã dẫn hai người tiểu cô với Tiểu Duẫn Thư tới căn tin lớn, do tiểu cô mới gia nhập, còn chưa có đồng phục của cô, Tiểu Duẫn Thư thì bởi vì tuổi quá nhỏ, chỉ có thể tính là đội viên ngoài biên chế của tổ hậu cần, vì vậy đồng phục tạm thời còn chưa được suy xét đến cô bé.

Ba người đi đến căn tin lớn, căn tin vốn ầm ĩ, bởi vì sự xuất hiện của bọn họ mà đột nhiên thoáng cái yên tĩnh xuống.

Ngồi trong đại sảnh đều là người sống sót bình thường, bởi vì bọn họ tham dự công tác xây dựng phòng thủ xưởng quân công, vì vậy được cho phép mỗi ngày ba bữa cơm có thể đến nơi đây ăn, thức ăn của bữa tối tuyệt không nhiều, một chén cháo coi như là đích thực, một cái bánh màn thầu cứng, cộng thêm canh thập cẩm đặc biệt nấu cho bọn họ, bên trong có khoai tây dễ dự trữ, còn thêm vài miếng thịt chân giò hun khói phi thường mỏng. . .

Mạt thế đã qua gần hai tháng, chủng loại thức ăn càng ngày càng ít, rau củ không dễ dự trữ cơ bản đã tuyệt tích, chỉ có các loại như khoai tây khoai lang củ cải còn có thể thấy, thịt tươi từ một tháng trước đã tìm không được nữa, chỉ có một số thịt chân giò hun khói, hoặc là thực phẩm đóng hộp dễ dự trữ. Vì vậy tổ hậu cần còn có thể bảo chứng được thức ăn cho nhiều người sống sót như vậy, không thể không bội phục tiểu đội Sở Chích Thiên trừ bị vật tư phi thường đầy đủ ở giai đoạn trước.

Tiêu Tử Lăng nhìn xung quanh căn tin một vòng, không hề thấy thân ảnh quen thuộc, chẳng lẽ bọn Sở Chích Thiên không ăn cơm ở chỗ này?

Giữa lúc cậu nghi hoặc, một người thức tỉnh nào đó lưu thủ duy trì trật tự của căn tin hôm nay đi đến. Hắn mặc một thân trang phục vận động lam trắng giao nhau, bởi vì được Sở Chích Thiên nhắc nhở hôm nay là ngày thực hành chế độ đồng phục, vì vậy dọc đường đi tới Tiêu Tử Lăng có chú ý một chút.

Người thức tỉnh cậu gặp được gần như đều mặc trang phục vận động, chẳng qua kiểu dáng màu sắc có chút bất đồng. Về sau Tiêu Tử Lăng ngẫm lại cũng hiểu rõ, những người thức tỉnh đó phân thuộc mỗi một đội ngũ hợp tác, phỏng đoán mỗi một đội ngũ đều lựa chọn một kiểu dáng màu sắc khác nhau, vì vậy những người đó trộn lẫn với nhau mới có vẻ có chút mất trật tự, bởi vì phiên trực ở xưởng quân công, hết thầy đội ngũ phải chia nhỏ tổ đội.

Trần Cảnh Văn tuyệt đối sẽ không để cho một đội ngũ nào đó toàn quyền phụ trách vấn đề an toàn của xưởng quân công. Với anh ta mà nói, tín nhiệm là tương đối, phòng bị là nhất định.

Người nọ vừa tới gần Tiêu Tử Lăng, liền lộ ra ánh mắt kính nể, hẳn đoán chính làm một lễ về phía Tiêu Tử Lăng, đây là sự tôn kính đối với cường giả. Đồng phục trên người Tiêu Tử Lăng đã nói cho hắn hết thảy, người trước mắt này khẳng định là một cường giả, tổ công kiên, đó là đoàn thể

cường đại mà hết thấy người thức tỉnh của doanh địa này đều hướng tới gia nhập.

Tiêu Tử Lăng rất bị động đáp lại một cái, trạng thái đột phát này khiến cho động tác của cậu có chút cứng ngắc. Bất quá loại cứng ngắc này ở trong mắt người thức tỉnh kia, liền thành một loại phong phạm, một loại phong phạm của cường giả cường đại có thể coi rẻ hết thấy.

Được rồi, ở trong mắt người sùng bái, bất kể chuyện người làm thất thổ bao nhiêu, hẳn cũng thấy người vô cùng cool. . .

“Tiên sinh, thành viên của tổ công kiên ăn cơm ở trên lầu.” Người nọ nói cho Tiêu Tử Lăng tin tức cậu muốn biết.

Nhe răng cười, Tiêu Tử Lăng thái độ ôn hòa gật đầu cảm tạ: “Đa tạ anh.” Nói xong liền dẫn tiểu cô với Tiểu Duẫn Thư đi lên từ cầu thang bên cạnh.

Tuy rằng người thức tỉnh kia không thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng, nhưng nụ cười của Tiêu Tử Lăng hẳn vẫn thấy được. Thái độ hòa ái, nụ cười có chứa khí tức mùa xuân với lời nói cảm tạ tuyệt không có lệ của Tiêu Tử Lăng khiến cho trái tim chịu đủ khi nhục bị thương của hắn thoáng cái đã được trị liệu.

Hắn ở trong tiểu đội của hắn vẫn luôn là người bị ức hiếp nhục mạ, sở dĩ như vậy, là bởi vì dị năng hắn thức tỉnh chỉ là dị năng cường hóa thân thể rất bình thường, dị năng rất gân gà khiến cho hắn ở trong tiểu đội không được coi trọng, thậm chí có chút bị coi khinh, chỉ cần đội viên có chút gì khó chịu sẽ lấy hắn khai đao. Hắn cho rằng hết thấy cường giả đều là như thế, cá lớn nuốt cá bé, ức hiếp là sự thể hiện bình thường của mặt thể. Thế nhưng cử động của Tiêu Tử Lăng để cho hắn biết hóa ra không phải như thế.

Tổ công kiên là địa phương mà hết thấy người thức tỉnh đều hướng tới, cường giả trong đó vậy mà hòa ái có lẽ độ như thế, cho dù một người yếu

tới cực điểm như hăn cũng có thể được dành cho tôn trọng. Hăn cảm động, cũng kích động, hăn chưa từng có ý thức phản kháng đột nhiên rất muốn gia nhập tổ công kiên.

Tiêu Tử Lăng không ngờ đến một cử động trong lúc vô tình của cậu, vậy mà ảnh hưởng số phận của một người, chính bởi vì chuyện này, người thức tỉnh đó đụng phải vô số trắc trở vẫn tiếp tục kiên trì, cuối cùng thành công gia nhập tổ công kiên. Chẳng qua khi đó, Tiêu Tử Lăng đã không còn là một thành viên của tổ công kiên nữa.

Trong nháy mắt ba người Tiêu Tử Lăng đi lên trên lầu, căn tin lần nữa khôi phục tràng cảnh âm ỉ huyền ảo, chẳng qua chủ đề mà mọi người nghị luận, đa phần là suy đoán ba người Tiêu Tử Lăng là thần thánh phương nào.

Vừa đến trên lầu, Tiêu Tử Lăng liền thấy bên trong ngôi đây rất nhiều người quen biết với không quen biết.

Người thuộc về tiểu đội Sở Chích Thiên cơ bản đều đã ở bên trong, một số người xa lạ phỏng đoán là về sau gia nhập, Tiêu Tử Lăng nghĩ vậy.

Tiểu Duẫn Thư vừa lên trên lầu, liền tự động kéo tiểu cô Tiêu Tình Vân đến ngồi xuống bên cạnh Chân Nhất Long, các cô là tổ hậu cần, đương nhiên lựa chọn ngồi cùng người đứng thứ hai của tổ hậu cần.

Sở Chích Thiên là người lóe sáng nhất, đặc biệt bắt mắt người, cơ hồ không cần tìm kiếm, người đầu tiên nhảy vào mi mắt chính là anh ta. Khi Tiêu Tử Lăng đang muốn đi lên, một người cậu thập phần không vừa mắt xuất hiện ở bên cạnh Sở Chích Thiên, bước chân cậu hơi chậm lại.

Là Giang Khinh Ngừ!

Chỉ thấy vẻ mặt Giang Khinh Ngừ đỏ ửng đứng ở bên cạnh Sở Chích Thiên, sự ái mộ trong mắt rõ ràng có thể thấy được, cô đang nói chuyện với Sở Chích Thiên, sau cùng liên tục gật đầu rời đi.

Tiêu Tử Lăng trong lúc đi lạng lẽ liếc liếc nhìn Giang Khinh Ngữ lúc này đang nhỏ giọng giao tiếp với nhân viên phục vụ căn tin, có chút hiếu kỳ đến tột cùng cô ta nói gì với Sở Chích Thiên, phải biết rằng Sở Chích Thiên không phải một người dễ đáp lời.

Bất quá lúc này là thời cơ tốt để Giám Định, Tiêu Tử Lăng không chút khách khí mở ra Linh Nhân.

Tin tức chân thực của Giang Khinh Ngữ không chút nào bảo lưu rõ ràng xuất hiện ở trong mắt phải của cậu.

Giang Khinh Ngữ: Người dị năng, người xuyên qua thời không (lỗ thủng, xin loại bỏ) Đăng cấp 0, kỹ năng: Vầng sáng nhân vật chính. Phân Tích: đang trong thức tỉnh dị năng, vầng sáng nhân vật chính của đối phương quá cường đại, xin tránh lui ba mét.

Người xuyên qua thời không. . . Thấy năm chữ này, Tiêu Tử Lăng nổi giận, thiếu chút nữa liền lật bàn dựng lên.

Mợ nó quá vô sỉ, có một người mang theo hệ thống trò chơi tranh đàn em với cậu, cậu nhin. Lần này vậy mà còn có xuyên qua, ghê tởm hơn chính là còn có vầng sáng nhân vật chính, rõ ràng là nhằm vào vật hy sinh, Tiêu Tử Lăng cảm thấy đại thần xuyên qua làm ra cái đó chính là vì đối phó cậu.

Phải biết rằng cậu đã đắc tội thảm nữ nhân này, cô ta là nhân vật chính, không phải đại biểu cậu triệt để là vật hy sinh sao? Chẳng lẽ hình thức tốt mà cậu cay cay đắng đắng liều chết liều sống mới lấy được, liền bị hủy trong tay nữ nhân này?

Tiêu Tử Lăng sau kính râm, hai mắt lộ ra ánh rét lạnh rậm rạp, nữ nhân này muốn thượng Sở Chích Thiên lão đại cậu, cậu không ý kiến. Nếu muốn hủy sự nỗ lực của cậu, ngăn cản cậu thoát khỏi số phận vật hy sinh, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua nữ nhân này, cậu mới mặc kệ cái gì mà vầng

sáng nhân vật chính, cho dù bởi vậy mà trả giá cả sinh mệnh, cậu cũng phải trả miếng lại.

Giang Khinh Ngữ bên kia còn chưa biết nội tình của cô đã bị Tiêu Tử Lăng biết rõ rõ ràng ràng, càng đang suy nghĩ có phải nên giải quyết cô hay không. Tâm tình cô lúc này vui sướng giao tiếp với nhân viên công tác cần tin, lúc này mới hài lòng trở về.

Không nhìn người mang kính râm đứng ở giữa đường, Giang Khinh Ngữ nhanh chóng chạy tới trước mặt Sở Chích Thiên, thấp giọng nói: “Sở ca, những thứ anh yêu cầu đều đã chuẩn bị xong, chờ lát nữa sẽ đưa đến chỗ tổ công kiên.”

Sở Chích Thiên hài lòng gật đầu nói: “Không tồi, cô tới tổ công kiên chúng tôi làm việc một đoạn thời gian trước, về phần có thể lưu lại hay không, tôi sẽ thông tri cô sau.”

Cái gì? Giang Khinh Ngữ muốn ở lại tổ công kiên? Tiêu Tử Lăng bản năng muốn phản đối, nhưng vẫn nhin xuống, chuyện mà một khi Sở Chích Thiên đã quyết định, đó là tuyệt đối sẽ không thay đổi. Lúc này đề xuất phản đối, sẽ chỉ làm Sở Chích Thiên càng thêm coi trọng nữ nhân này. . . Cậu không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Giang Khinh Ngữ bởi vì những lời đó của Sở Chích Thiên, rốt cục cao hứng bừng bừng quay về thu thập hành lý, Tiêu Tử Lăng lo lắng nhìn bóng lưng biến mất của Giang Khinh Ngữ, quay đầu nghi hoặc hỏi Sở Chích Thiên: “Sở ca? Vì sao muốn cô ta đến tổ công kiên chúng ta?”

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói: “Là Cảnh Văn kiến nghị, chỗ chúng ta đích xác cần một người chỉnh lý chỗ ở. . . Đầu là đàn ông không biết tự mình động thủ, vì vậy để cho cô ta thử xem.”

Trần phó đội con hồ ly giáo hoạt đó. . . Tiêu Tử Lăng nghiêng rằng nghiêng lợi. Khó trách lúc đó sáng khoái tiếp nhận tiểu cô tiến vào tổ hậu cần như

vậy, hóa ra ở chỗ này chờ cậu, đây là sự trả thù của anh ta sao?

Trần Cảnh Văn chắc hẳn rất thỏa mãn, chuyện Giang Kinh Ngữ đến tổ công kiên làm việc, đích xác cho Tiêu Tử Lăng một kinh hỉ thật to. . . Bất quá Tiêu Tử Lăng sẽ ngồi mà đợi chết sao? Đáp án đương nhiên là phủ định. . .

Tiêu Tử Lăng không hé răng nữa, trực tiếp ngồi xuống ăn cơm tối của mình, lúc này, Sở Chích Thiên nhỏ giọng nói: “Tiểu Lăng, đêm nay cùng tôi hành động.”

Hai mắt Tiêu Tử Lăng lóe hoang mang, hy vọng Sở Chích Thiên giải thích nghi hoặc cho cậu.

“Tôi phỏng đoán thi triều sẽ phát sinh vào tối nay.” Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho tâm tư nhỏ trong lòng Tiêu Tử Lăng nhất thời tro tàn khói bay. Dưới tiền đề đại tồn vong của nhân loại, Giang Kinh Ngữ căn bản không đáng nhắc tới.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng ngưng trọng gật đầu, cậu biết bên nhẹ bên nặng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Chờ Đợi, Thi Triều Đã Tới!

Buổi tối cỡ tám giờ, bất kể là chiến đội do người thức tỉnh cấu thành, hay là đội ngũ phòng ngự do người sống sót bình thường cấu thành, chỉ cần là người có năng lực chiến đấu đều tập trung toàn bộ trong sở tổng chỉ huy, yên lặng chờ đợi tin tức mới nhất của bộ đội tra xét của tổ chiến đấu Sở Chích Thiên. Sở tổng chỉ huy, được đặt ở điểm trung tâm của toàn bộ xưởng quân công, vốn là nhà xưởng nào đó dùng để sản xuất của xưởng quân công, lúc này máy móc bên trong đã sớm được thanh lý trống, trong không gian 2000 mét vuông, chỉ có ở bộ vị trung tâm được đặt bốn cái sofa ba người. Bốn cái sofa làm thành một vòng tròn, chính giữa đặt một cái bàn trà hình chữ nhật.

Lúc này, bốn cái sofa đều có người ngồi. Sofa đối diện cửa lớn phía bắc, Sở Chích Thiên một mình khí phách ngồi giữa sofa, áo khoác đồng phục được anh tùy ý khoác trên vai, cổ áo sơ mi bên trong mở rộng, chỉ cài hai cúc áo ở bụng, lộ ra vòm ngực rắn chắc màu đồng cổ. Tay trái anh đặt trên lưng sofa, tay phải lại đang chơi đùa năm sáu trái cầu kim loại nhỏ, ngón tay nhanh chóng chuyển động, để cho trái cầu nhỏ trong bàn tay va chạm lẫn nhau bắn ngược lại, sau đó lại nhanh chóng dùng năm ngón tay cản lại, anh cứ như vậy một bên luyện tập độ linh hoạt của ngón tay, một bên kiên trì chờ đợi tin tức mới nhất mà tổ chiến đấu truyền về.

Sát phía sau sofa, Tiêu Tử Lăng mặc đồng phục của tổ công kiên kỹ lưỡng chỉnh tề, mang kính râm, vẻ mặt nghiêm túc đứng ở đó, một bộ tác phong thiếp thân thị vệ. Đây là kết quả thua trận mà cậu với ba người bạn

Lục Vân Đào tỷ thí oằn tù tù, đối với chuyện ai đi theo bên cạnh Sở Chích Thiên, bốn người bọn họ không hề có hứng thú. Ba người Lục Vân Đào là bởi vì đi theo bên cạnh Sở Chích Thiên, cảm giác áp bách của chênh lệch cấp bậc quá mạnh mẽ, mỗi phút mỗi giây đều có cảm giác trầm nặng bị gánh nặng nghìn cân đè người. Phỏng đoán không cần bao lâu hai chân sẽ run lên, trực tiếp bị đè nằm úp sấp, vì vậy bọn họ đều không muốn đi để thất thố mất mặt. Mà Tiêu Tử Lăng thì cảm thấy đứng ở bên cạnh Sở Chích Thiên, nghiêm mật không chút động đậy. . . Điều này quá khó cho người hoạt bát như cậu. Vì vậy cậu cũng không muốn đi chịu hình. Vì vậy bốn người không cách nào đạt được ý kiến thống nhất chỉ có thể lấy oằn tù tù định thắng bại. Không biết có phải nhân phẩm ngày hôm nay của Tiêu Tử Lăng quá kém hay không, không được nữ thần may mắn để mắt, mỗi lần đều thua. Sau cùng nhiệm vụ gian khổ này liền rơi lên đầu cậu.

Vì vậy mới có một màn ban nãy. Trên sô pha mặt đông, Trần Cảnh Văn ngồi dựa vào mặt bắc, anh mặc một bộ âu phục màu tím mới tinh cơ hồ không thấy một nếp nhăn, trên ngực gắn một ngực chương, hai bông lúa mạch màu vàng kim phân ra hai bên nâng lên một thiểm điện màu vàng kim, áo sơmi trắng noãn bên trong phối với một cái cà vạt màu tím sáng, đó là đồng phục của tổ hậu cần bọn họ. Anh nghiêng thân tựa vào tay vịn. Ngón tay trái vô ý thức nhanh chóng xoay tròn một cái bật lửa bằng kim loại, tâm tình có chút lo lắng, đặc biệt muốn biết kết quả mà tiền tuyến dò xét.

Bởi vì thời gian Trương Ngải Ngải tiên đoán là ngày mai mà không phải đêm nay, thế nhưng Sở Chích Thiên nói, dị năng của anh ngày hôm nay sớm đã có dị thường. Càng tới gần buổi tối, lại càng cường liệt, anh nói loại tình huống này lúc ở bến tàu đã từng có, hẳn là sự cảnh báo nguy cơ, sợ rằng đêm nay sẽ có dị biến. Bên người Trần Cảnh Văn, là Chân Nhất Long mặc đồng phục tương đồng đang ngồi, ngoại trừ ngực Chương màu vàng kim trên ngực biến thành màu bạc. Lúc này anh chỉ lên bản đồ bố trí canh phòng xưởng quân công trên bàn trà, giới thiệu tình hình tương quan cho

mấy vị đội trưởng bên cạnh. Lần này anh là người phân tích tin tức của cả trận chiến dịch, phụ trách báo cáo phân tích toàn bộ tình hình phòng ngự của đại bản doanh với tin tức mới nhất cho các vị đội trưởng đang ngồi. Phía tây. Đồng Hạo Triết với Đới Hồng Phi một thân đỏ thắm đường hoàng ngồi ở chỗ đó, đồng phục của bọn họ rất có sự trùng kích thị giác, cũng là bộ trang phục giống quân phục nhất.

Cổ đứng, hai bên cổ áo thêu đồ án thiềm điện tương đồng, Đồng Hạo Triết là màu vàng kim, Đới Hồng Phi là màu bạc. Vạt áo xẻ tà xuống phía bên phải. Áo trên rất dài, gần như tới chỗ đầu gối, một sợi dây lưng quân đội màu đen rộng bốn ngón tay thắt chặt trên thắt lưng, dưới thân là quần đồng màu, mang giày quân đội ống cao màu đen, thập phần oai hùng. Trên cánh tay trái của bọn họ cũng có một phù hiệu, nền là một đao một kiếm giao nhau, thiềm điện vuông góc xuống chính giữa, đồng dạng Đồng Hạo Triết là màu vàng kim, Đới Hồng Phi là màu bạc. Ba tổ lấy hai màu vàng bạc để phân chia người phụ trách với đội viên. Hai người Đồng Hạo Triết với Đới Hồng Phi cúi đầu áp tai giao lưu với nhau, đôi khi cũng ra dấu mỗi một phương hướng vị trí của nhân viên tra xét trên bản đồ bố trí canh phòng, xem xem có phải có điều để sót hay không.

Bất kỳ một chỗ sai lầm nào, đều có thể mang đến cho bọn họ tai ương ngập đầu, vì vậy bọn họ không được phép buông lời. Trên sô pha mặt nam, lại là ba đại biểu của chiến đội hợp tác: lần lượt là đội trưởng của chiến đội Hy Vọng Dương Bình Chương, đội trưởng của chiến đội Bất Khuất Vương Quang Lương cùng với đội trưởng của chiến đội Tự Cường Lý Mặc Ngôn. Ngồi ở chính giữa chính là Dương Bình Chương, đã 48 tuổi, nhân xưng Lão Dương râu ria, mặc đồng phục trang phục vận động màu lục nhạt thuộc về chiến đội của bọn họ, để cho cả người ông ta trẻ tuổi hơn rất nhiều, lúc này ông ta đang nghiêm túc nhìn bản đồ bố trí canh phòng trên bàn trà, xác nhận vị trí lát nữa mình cần đi. Thực lực chính thể của chiến đội Hy Vọng tuyệt không tính là quá mạnh mẽ, nhưng bản thân Dương Bình Chương lại là một cường giả cấp hai, dị năng của ông ta là một chi nhánh của hệ thổ,

hệ thạch (đá), có lực phá hoại siêu cường. Lão Dương là một người lòng dạ cởi mở sang sảng, từng vô số lần cứu trợ người sống sót, rất được sự tín nhiệm sâu sắc của chiến đội khác, vì vậy lần này đề cử ông ta là đại biểu thứ nhất.

Ngồi bên tay trái Dương Bình Chương là một nam thanh niên mang kính mắt có phong độ của người trí thức rất nồng, tuổi tác trên dưới 27, 28 tuổi, mặc một thân trang phục vận động màu trắng chỉ có chỗ bờ vai thêu đồ án trừu tượng màu lam. Anh ta là đội trưởng của chiến đội Bất Khuất Vương Quang Lương, cường giả cấp hai, người dị năng hệ mộc. Dị năng hệ mộc của Vương Quang Lương rất đặc lực, thuộc về dị năng khống chế phạm vi lớn, không ít chiến đội thích tìm tiểu đội bọn họ hợp tác làm nhiệm vụ, vừa dùng ít sức lại an toàn, đây cũng là một trong những nguyên nhân lớn nhất anh ta được tiểu đội khác đề cử làm đại biểu.

Lúc này anh ta đang hỏi thăm Chân Nhất Long nên an bài lực lượng phòng ngự thế nào ở mấy vị trí tương đối khó phòng thủ trên bản đồ bố trí canh phòng. Ngồi bên tay phải Dương Bình Chương thì là một vị nữ nhân khoảng chừng trên dưới 30 tuổi cứng cõi cool mười phần, cô mặc một thân trang phục vận động màu đen, tóc cắt ngắn hoạt bát, không có bất kỳ biểu tình nào nhắm mắt ngồi. Cô là đội trưởng của chiến đội Tự Cường Lý Mạc Ngôn, cường giả cấp hai, dị năng rất kỳ lạ -- Hàn Diễm, một loại hỏa diễm băng lãnh đến mức tận cùng. Miễn cưỡng xem như là dị năng hệ hỏa.

Chiến đội Tự Cường của Lý Mạc Ngôn gần như thuần một sắc đều là nữ, hơn nữa thực lực của chiến đội tuyệt không yếu, không ngừng tự cường là khẩu hiệu của các cô, hoàn thành các loại nhiệm vụ cũng không thua kém chiến đội khác, bởi vậy chiến đội Tự Cường ở trong đại bản doanh rất nổi tiếng. Chiến đội khác cũng suy nghĩ đến việc hai đại biểu đã là nam, thế nào cũng phải suy nghĩ một chút đến bên nhóm người thức tỉnh nữ, vì vậy mọi người nhất trí đồng ý giao danh ngạch đại biểu thứ ba cho Lý Mạc Ngôn.

Cứ như vậy. Thời gian chậm rãi trôi qua, khi đồng hồ chỉ về phía mười giờ, ở ngay cửa lớn đột nhiên rối loạn một trận, hóa ra đội viên của nhóm phụ trách điều tra đầu tiên đã trở về.

Ở cửa sở tổng chỉ huy. Một đạo màu đỏ lóa mắt xuất hiện, là người phụ trách của đội tra xét thứ nhất, Tần Thượng Phong lệ thuộc tổ chiến đấu. Anh nhanh chóng chạy vội tới, la lớn: “Thi triều đã tới.”

Một tiếng này khiến cho tất cả mọi người ở sở tổng chỉ huy đều xôn xao lên, tuy rằng Sở Chích Thiên đã phái người thông tri mọi người ngày hôm nay chuẩn bị chiến đấu, nhưng vẫn có rất nhiều người tuyệt không tin cái gọi là thi triều, dù sao bọn họ không cách nào tưởng tượng tang thi không có ý thức tụ tập lại chủ động công kích doanh địa của nhân loại, điều này thực sự quá không có đạo lý.

Trần Cảnh Văn nhảy dựng lên: “Đến tột cùng là tình hình gì, nói tỉ mỉ chút.” Không ngờ tới dự cảm của Sở ca đã trở thành sự thật.

Tần Thượng Phong chạy đến bên người Đồng Hạo Triết. Không hề nghi ngờ trực tiếp cầm lấy cái chén nào đó trên bàn trà điên cuồng uống một ngụm, khiến cho Lý Mặc Ngôn bên kia hơi hơi nhú đầu mi một chút, cái chén mà Tần Thượng Phong lấy không khéo chính là của cô. Tần Thượng Phong buông chén xuống, dùng tay áo lau một chút thở hổn hển một hơi lúc này mới nói: “Vốn còn chưa có động tĩnh gì, nhưng bắt đầu từ chín giờ tối. Tang thi liền bắt đầu dị thường, mấy đoàn thể nhỏ gần nhau bắt đầu chinh hợp thành đoàn tang thi cỡ lớn, gần đến mười giờ, xung quanh chúng ta đã hình thành sáu đoàn tang thi cỡ lớn, không chỉ như vậy, đoàn tang thi cỡ lớn vẫn còn đang trong gia tăng, tôi phát hiện tình hình không ổn, liền nhanh chóng trở về báo cáo. Bất quá tôi đã lệnh đội viên tiếp tục giám sát, có tin tức mới sẽ tiếp tục đưa về.”

“Sáu. . . Vẫn còn gia tăng. . .”

“Chúng ta thế nào có thể địch nổi? Nếu như bị bao vây. . .”

“Có phải chúng ta trốn không thoát được hay không? Có thể chết hay không a.”

Tin tức mà Tần Thượng Phong mang đến quá mức kinh hãi. Khiến cho một bộ phận người sống sót bình thường bắt đầu tan vỡ, không ít người rơi vào trong tuyệt vọng. Không biết ai hô một câu: “Sợ cái gì, chúng ta có Sở đội trưởng.”

Một câu này khiến cho tinh thần của mọi người rung lên, không sai, người đã từng kiến thức qua thủ đoạn của Sở Chích Thiên đều biết, lực sát thương của dị năng Sở Chích Thiên chính là đại diện tích. Có lẽ không hỏng như bọn họ tưởng tượng.

Sở Chích Thiên đột nhiên nắm chặt tay phải, gắt gao nắm những trái cầu nhỏ tán loạn trong lòng bàn tay, hai mắt anh lãnh liệt ngẩng đầu quả quyết mệnh lệnh Tần Thượng Phong: “Kêu người của anh trở về toàn bộ.”

“Vâng, Sở đội!” Tần Thượng Phong ba một cái động thân đứng thẳng, tiếp theo lập tức xoay người đi đến tuyến đầu kêu đội viên của anh trở về. Sở Chích Thiên đứng lên, một luồng khí thế vô hình khiến cho tất cả mọi người ở đây không hèn mà cùng đứng lên, im tiếng chờ mệnh lệnh của Sở Chích Thiên.

“Hết thả tiểu đội, vào vị trí mỗi đội. Bắt đầu hành động!”

Thanh âm âm vang hữu lực của Sở Chích Thiên truyền vào trong tai mỗi người.

“Vâng!” Toàn bộ người của ban chỉ huy đều chỉnh tề hô lớn. Mỗi một người phụ trách bắt đầu mang theo đội ngũ của mình lao tới chiến trường của mỗi người, tất cả mọi người không biết khi thi triều qua đi, bọn họ còn

có thể sống hay không, nhưng vì người thân, bằng hữu, người yêu ở phía sau, bọn họ không chút sợ hãi.

“Tiểu Lăng, theo tôi đi hiện trường xem xem.” Sở Chích Thiên không quay đầu lại phân phó một câu, tay phải kéo đồng phục khoác trên vai, vung ra sau mặc lên, một bước không ngừng đi đến phía cửa.

“Vâng, Sở ca.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đuổi theo. Thấy Sở Chích Thiên đi ra, mọi người tự động tránh ra nhường ra một con đường rộng mở, mà ba người Lục Vân Đào, Ngô Khánh Vân, Tào Dương trốn ở một bên lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Tử Lăng, theo Sở Chích Thiên một đường chạy tới cửa lớn mặt nam của xưởng quân công.

Sở Chích Thiên hơi hơi nghiêng đầu, ám chỉ Tiêu Tử Lăng điều tra tình hình. Dưới kính râm, Tiêu Tử

Lăng mở ra Linh Nhãn, phạm vi thăm dò của Linh Nhãn được thăng cấp đã tới 500 mét, lúc này cậu phát hiện khoảng chừng ở chỗ 400 mét đã xuất hiện đàn tang thi, hơn nữa số lượng cực kỳ khổng lồ, rậm rạp kéo dài đến phạm vi cực hạn của Linh Nhãn cũng chưa thấy ít đi. Tay phải bày ra một thủ thế bốn, đây là ám hiệu cậu cùng với Sở Chích Thiên ước định, chỉ cần đàn tang thi xuất hiện trong phạm vi của Linh Nhãn, thì dùng tay ra hiệu ám chỉ, một ngón tay đại biểu cự ly 100 mét.

“Xem xem mặt đông.” Sở Chích Thiên nhanh chóng đi đến mặt đông, Tiêu Tử Lăng đồng dạng đưa ra bốn ngón tay. Tiếp theo lại đến mặt bắc, sau cùng tới mặt tây, khi tới mặt tây, thủ thế của Tiêu Tử Lăng có biến hóa, trong bốn ngón tay có một ngón nửa gấp, điều này đại biểu cự ly của đàn tang thi ở mặt này cách bọn họ đã rút ngắn tới 350 mét. Xem ra thi triều đã hình thành, mà chúng nó đã bắt đầu hành động.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tử Chiến! Bi Thương Không Chỗ Nào Không Có.

Vì ứng phó lần thi triều này, Trần Cảnh Văn vận chuyển toàn bộ mấy cái máy phát điện lấy được từ khi bắt đầu mạt thể đến giờ,

làm cho cả tòa xưởng quân công đèn đuốc sáng trưng.

Phi thường may mắn chính là trong nhà kho nào đó của tòa xưởng quân công này, tìm được một máy phát điện phi thường tiên tiến, có thể tự động thu thập năng lượng tự do trong không khí, tỷ như năng lượng mặt trời, tỷ như năng lượng ám. . . Điều này làm cho Trần Cảnh Văn thở dài một hơi, dù sao mấy loại máy phát điện khác đều phải tiêu hao nguồn năng lượng.

Bất quá đối với việc tòa xưởng quân công này có một cái máy phát điện tiên tiến như thế, Trần Cảnh Văn cũng nghĩ không thông, phải biết rằng loại máy phát điện này bình thường chỉ có căn cứ cao cấp của quân đội mới có thể được phân phối, ngay cả căn cứ bình thường cũng không thể có được, xưởng quân công này lại làm sao sẽ có được cái đó chứ? Bất quá Trần Cảnh Văn nghĩ lại, chỉ sợ quân đội cũng không sạch sẽ như vậy, nhất định có tấm màn đen, khẳng định bên trong đó có chuyện không thể cho ai biết. Anh bình thường trở lại, gác hoài nghi đó ra sau đầu. Mặc kệ bộ thiết bị đó làm sao có được, nói chung, tiện nghi cho bọn họ, đây là chuyện tốt.

Kỳ thực bộ máy phát điện đó là do Sở Chích Thiên lấy ra từ căn cứ bí mật dưới đất, sau khi anh đi ra tiện tay đặt ở trong nhà kho nào đó của xưởng quân công, để khi Trần Cảnh Văn thu thập vật tư có thể phát hiện.

Anh không ngờ tới, bởi vì sự xuất hiện của bộ máy phát điện đó, khiến cho Trần Cảnh Văn quần quýt một phen, lãng phí rất nhiều tế bào não.

Do nhân viên đông đảo, hơn nữa nhóm những người sống sót kia trước đây chỉ là người thường, vì vậy tập kết chạy đến hiện trường tuyệt không phải cấp tốc hữu hiệu, chờ khi mọi người đến được vị trí mà bọn họ hẳn nên đến, thời gian đã trôi qua hơn nửa giờ. Mà lúc này, đám người Sở Chích Thiên đã điều tra hoàn tất tuyệt không có đối mặt với những người đó, lặng yên không tiếng động về lại bộ tổng chỉ huy, bắt đầu thông tri cho các đại đội trưởng cự ly thực tế mà tang thi tập kết.

Đồng Hạo Triết phản ứng nhanh nhất, khi Sở Chích Thiên mới vừa rời đi cửa chính nam đến địa phương khác điều tra, thì đã mang theo tổ chiến đấu của anh, xuất hiện ở cửa chính nam của xưởng quân công, sở dĩ phụ trách phương hướng này, bởi vì đây là chỗ khó thủ nhất, khác với ba mặt khác là tường vây kiên cố, đã được người di năng hệ thổ gia cố qua, cường độ phòng ngự của cửa chính nam không thể nghi ngờ mỏng yếu hơn rất nhiều.

Sau đó đàn tang thi xuất hiện đã chứng minh điểm này, chúng nó tuyệt không để sót nhược điểm này, số lượng tang thi tụ tập ở cửa nam tăng gấp bội, một giờ sau, khi tang thi vây quanh tòa xưởng quân công này, tang thi ở cửa chính nam là nhiều nhất cũng là dày đặc nhất, xem ra chúng nó chuẩn bị chủ công nơi đây.

Mà ba mặt khác thì có tiểu đội hợp tác phụ trách phòng ngự, mặt bắc là Dương Bình Chương dẫn đội phụ trách, mặt đông là Vương Quang Lương phụ trách, mặt tây là Lý Mạc Ngôn. Đương nhiên số lượng tham dự phòng thủ nhiều nhất là đội ngũ do nhóm người sống sót bình thường cấu thành, đối mặt tang thi không tiến hóa che trời lấp đất, một người thức tỉnh dù cường đại thế nào cũng không tạo được tác dụng mang tính quyết định, chỉ có lượng lớn người sống sót bình thường mới là lực lượng chủ yếu của lần phòng thủ này.

Bộ phận bên trong tường vây của xưởng quân công, có người dị năng hệ thổ làm chủ đạo, người sống sót bình thường toàn lực phối hợp, cầu thang bằng đất được tạm thời xây lên, để cho mọi người có thể dễ dàng lên trên tường vây. Lúc này, mỗi chỗ cách một mét ở đầu tường sẽ có một người nằm úp sấp, trong tay là một cây súng trường tự động loại 03 gần như mới tinh gác ở phía trước. Đây là đoàn súng trường được tỉ mỉ chọn ra từ doanh địa người sống sót bình thường cấu thành, lệ thuộc vào tổ hậu cần.

Chỉ cần tang thi phát động tiến công, phụ trách phản kích đầu tiên chính là đoàn súng trường, sau đó mới là đoàn phòng ngự của người sống sót bình thường do người thức tỉnh dẫn dắt.

Mặt bắc xưởng quân công, hỗn tạp trong đoàn đội của người sống sót bình thường xuất hiện mấy khuôn mặt quen thuộc, chính là tiểu đội Hứa Tấn Dương vừa mới gia nhập đại bản doanh. Bọn họ vừa mới đến, bởi vì nhân số khá đông, lần này khi đi bộ tổng chỉ huy tập kết, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, vì vậy không rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nửa giờ trước, chợt nghe thấy người phụ trách tạm thời của đoàn đội bọn họ hô to tên đoàn đội, yêu cầu nhanh chóng tập hợp, bởi vì tương đối hỗn loạn, nửa giờ sau mới tập hợp hoàn tất, sau cùng đi tới địa phương hiện tại.

Bọn họ là dàn quân thứ hai, tuy rằng không thấy tình hình bên ngoài tường vây, nhưng từ tin tức mà phía trước truyền đến, xác nhận bên ngoài tường vây đã tập kết vô số kẻ dàn tang thi khổng lồ. Tin tức này khiến cho bọn họ nghe xong nghĩ lại mà sợ không thôi. Nếu như không có bọn Lục Vân Đào, có lẽ bọn họ đã chết trong lần tập kết thi triều này, số lượng khổng lồ như thế, một đường nghiền ép qua, không có kết cấu phòng ngự cứng như mai rùa, không có thực lực siêu cường, tuyệt đối không có bất kỳ kẻ nào có thể may mắn tránh khỏi tai nạn, cho dù bọn họ gia nhập doanh địa cỡ lớn bên kia cũng khó trốn thoát kiếp nạn này.

Bọn họ đã từng đi qua doanh địa nơi đó trao đổi vật tư, bên đó không có năng lực tổ chức hữu hiệu cùng với lực lượng phòng ngự cường đại giống như thế này. Hơn nữa. . . Lần tập kích thi triều này quá đột nhiên, cho dù bên Sở Chích Thiên đã báo cho biết khả năng thi triều tập kích, nhưng vẫn có rất nhiều người không tin tưởng, những doanh địa đó không có chuẩn bị thực sự có thể sinh tồn được trong lần tập kích này sao?

Nghĩ tới đây, một tiểu đội viên trong đó nhin không được cảm thấy may mắn nói: “Hứa ca, may mắn chúng ta đã tới doanh địa này, bằng không. . .” Tuy rằng không có tiếp tục nói, nhưng ý tứ trong đó đã được biểu lộ rõ ràng.

Một đội viên khác cảm thán nói: “Lần này may nhờ Lục ca hỗ trợ, Lục ca thực sự quá tốt, an bài cho chúng ta chỗ nghỉ ngơi tốt nhất.” So với rất nhiều người chỉ có thể chen chúc ở trong kho hàng cỡ lớn, bọn họ có thể ở cùng nhau trong căn phòng nhỏ của nơi vốn là tòa lầu dừng chân nào đó, tuy rằng chen chúc một chút, nhưng không có người xa lạ khác quấy rầy, thực sự được cho là dễ chịu.

Hứa Tấn Dương gật đầu nói: “Đúng vậy, người phụ trách an bài dừng chân vừa nghe thấy là Lục tiên sinh yêu cầu, không nói hai lời đã an bài xong, có thể thấy được Lục tiên sinh rất có địa vị ở trong căn cứ.” Trong giọng nói chứa kính ý, trong lòng đang suy đoán Lục Vân Đào thuộc về thế lực nào trong đại bản doanh này.

“Hứa ca, anh nói có thể là tổ công kiên trong truyền thuyết hay không?” Một đội viên nào đó có chút hưng phấn suy đoán.

Lời này vừa ra, khiến cho tất cả người của tiểu đội đều phấn chấn lên.

Trong lòng Hứa Tấn Dương lại càng nóng rực, anh vừa đến nơi đây, rất nhanh đã thăm dò kết cấu thế lực của đại bản doanh, Sở Chích Thiên không hề nghi ngờ là thủ lĩnh tuyệt đối của đại bản doanh này, tổ công kiên mà

cậu ta phụ trách là lực lượng mạnh nhất toàn bộ doanh địa, tùy tiện một người đi ra từ bên trong đó, tuyệt đối là siêu cấp cường giả có thể chấn động các thế lực lớn xung quanh (kỳ thực những lời đồn đãi này có chút nói quá sự thật, tuy rằng đội viên của tổ công kiên đều là trên cấp hai, nhưng chấn động thế lực xung quanh. . . Chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể. Bất quá đại bản doanh cần thiết loại lời đồn đãi có thể ổn định nhân tâm này, vì vậy người quản lý thực tế - Trần Cảnh Văn hữu ý vô ý bỏ mặc).

Nếu như Lục tiên sinh là thành viên của tổ công kiên. . . Ngắm lại liền cảm thấy hưng phấn cùng kích động, tổ công kiên là địa phương nào? Đó chính là địa phương mà người của toàn doanh đều nhiệt liệt sùng bái cùng hâm mộ, cho dù người thức tỉnh cũng không ngoại lệ, mà bọn họ lại quen biết ba người trong đó. . .

Ách? Ba người? Tiêu Tử Lăng? Hứa Tấn Dương đang khi kích động, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng, nhất thời nhụt chí. Anh không quên Lục Vân Đào từng nói qua cậu ta với Tiêu Tử Lăng là cùng một đội ngũ, tên nhóc Tiêu Tử Lăng đó trông thế nào cũng không giống như là người đi ra từ tổ công kiên. . . Anh không có biện pháp lừa dối bản thân.

Hơi hơi hít một ngụm, Hứa Tấn Dương hỏi ngược lại: “Các cậu cho rằng tổ công kiên có thể có đội viên như Tiêu Tử Lăng sao?”

Một câu hỏi này, khiến cho người của tiểu đội đều câm nín. . . Quả nhiên huyền tưởng là hư huyền không hiện thực, thực sự quá chịu không nổi sự suy nghĩ thấu đáo.

Bên này bọn Hứa Tấn Dương căng thẳng thần kinh, thời khắc chuẩn bị chiến đấu. Bên kia, bộ tổng chỉ huy, Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm bản đồ phòng ngự trên bàn trà.

Chân Nhất Long rút cục buông xuống cái nhân sau cùng đại biểu cho đoàn đội nào đó, Trần Cảnh Văn biết hết thầy đoàn đội đều đã đến khu vực mà bọn họ phụ trách, tâm vốn khẩn trương nhất thời thả lỏng. Anh vẫn luôn lo lắng khi tang thi đã tiến công, mà đoàn đội phòng thủ vẫn còn đang trên đường đi.

So sánh tâm tình thả lỏng của Trần Cảnh Văn, biểu tình của Sở Chích Thiên lại tuyệt nhiên tương phản, trái lại càng thêm nghiêm túc, đầu mi của anh nhăn nhơ ngày càng căng. Xem ra anh rất sầu lo đối với việc tang thi không có tiến công đúng lúc.

Trần Cảnh Văn phát hiện biểu tình của Sở Chích Thiên có chút không đúng, vội hỏi: “Sở ca, thế nào vậy? Có gì không đúng?”

Về mặt Sở Chích Thiên trầm trọng chậm rãi nói: “Tôi rất để ý, vì sao tang thi đều đã tập kết hoàn tất, còn chưa tiến công. . .” Phải biết rằng tiến công dưới tình huống chưa có chuẩn bị trở tay không kịp, là có lợi nhất, thế nhưng trước mắt đàn tang thi lại vi phạm lẽ thường này, điều này rõ ràng không hợp lý, sợ rằng bên trong tuyệt không đơn giản.

“Có lẽ. . . Chúng nó còn chưa có tập hợp hoàn tất?” Trần Cảnh Văn nói một nguyên nhân ngay cả anh cũng không thể tin tưởng, liên tục lắc đầu, cả người cũng lâm vào trầm tư.

Khi kim đồng hồ chỉ hướng hừng đông 0 giờ, tang thi vốn vẫn luôn không có động tác, đột nhiên như đã nhận được mệnh lệnh chỉ thị gì đó, không hẹn mà cùng phát động tiến công về phía xưởng quân công.

Nhân viên liên lạc phụ trách tiếp nghe tin tức hồi báo từ khắp nơi, cấp tốc quay đầu lại hô lớn: “Tang thi đã tiến công.”

Hai mắt Sở Chích Thiên thoáng hiện lãnh mang, anh thấy ngay từ đầu tang thi không có lựa chọn tiến công, liền phỏng đoán chắc hẳn sẽ công kích vào giờ này, vì giờ này là thời gian tăng phúc lớn nhất đối với năng lực

của tang thi, mà lại là đoạn thời gian áp chế lợi hại nhất đối với năng lực của người thức tỉnh. Bất quá, điều này tuyệt không thể giải thích vì sao đàn tang thi dừng lại ở bên ngoài thời gian dài như vậy, tuy rằng người thức tỉnh bị áp chế vào đoạn thời gian này, nhưng có thời gian chuẩn bị đã trung hoà được chỗ sở đoản đó, phải biết rằng nếu như lúc đó đàn tang thi lựa chọn trực tiếp công kích, không những có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp, cộng thêm sự áp chế 0 giờ sau đó vẫn có thể được tiếp tục lợi dụng.

Lúc này Trần Cảnh Văn quay đầu phân phó với Chân Nhất Long: “Nhất Long, anh lập tức kêu tiểu đội chữa thương chuẩn bị cứu trợ, kế tiếp nơi đó liền giao cho anh.”

“Vâng, Trần phó đội.” Vẻ mặt Chân Nhất Long nghiêm túc gật đầu, trọng trách trên vai anh không hề nhẹ, lần sự kiện thi triều này khẳng định sẽ thương vong thảm trọng, đội chữa thương của anh là sự tồn tại duy nhất có thể tranh đoạt sinh mệnh với tử thần, anh không được phép có nửa điểm qua loa.

Sở Chích Thiên không ngẩng đầu, khinh miêu đạm tả nói một câu: “Ưu tiên cứu người thức tỉnh.”

Không phải Sở Chích Thiên lãnh huyết, chẳng qua ở dưới điều kiện tương đồng, anh chỉ có thể lựa chọn người có năng lực sinh tồn mạnh ở mặt thể để cứu vớt. Đội chữa thương của Chân Nhất Long không có thực lực với tài nguyên cứu trợ được hết mọi người, nhất định phải có lấy hay bỏ.

Chân Nhất Long nghe thấy lời nói nhắc nhở của Sở Chích Thiên, thân thể tránh không được chấn động, khi đi ra, đầu của anh suy sụp, xem ra lựa chọn này với anh mà nói tuyệt không dễ chịu.

Trần Cảnh Văn chỉ có thể thở dài một hơi thật sâu, Chân Nhất Long cái gì cũng tốt, chỉ là mềm lòng, anh biết Sở Chích Thiên nói không sai, nếu

như không từ bỏ, cho dù một mình Chân Nhất Long tiêu hao toàn bộ dị năng cũng không có biện pháp cứu trị được hết.

Lúc này, hết thảy địa phương trên toàn cầu, vào cùng một đoạn thời gian, tang thi tổ chức thành đoàn thể khổng lồ phát động tiến công mãnh liệt về phía doanh địa của người sống sót, bởi vì công kích tới quá đột nhiên, khiến cho mỗi một căn cứ tử vong thảm trọng. Lần sự kiện này về sau được định là sự kiện thi triều hắc ám nhất.

Hưởng ứng sự tiến công của tang thi, đầu tiên là tiếng súng của đoàn súng trường, khi tang thi bước ra bước đầu tiên phát động tiến công về phía xưởng quân công, đoàn súng trường dưới mệnh lệnh của đội trưởng mỗi một tiểu đội, bắt đầu điên cuồng bóp cò súng. . .

Đạn đang phát tiết, máu thịt đang bay loạn. Tang thi không phải nhân loại, bọn chúng không có cảm giác đau cho dù đứt chân cũng muốn kiên định bò về phía doanh địa của người sống sót nhân loại, lại bị đàn tang thi khổng lồ phía sau chà đạp thành một bãi máu thịt. Một màn địa ngục nhân gian này khiến cho đội viên có chút nhát gan nhắm mắt lại không dám nhìn, bọn họ chỉ có vô ý thức mà bóp cò súng, thẳng đến khi một hộp đạn đã bị bắn sạch, mới dám mở mắt.

Số lượng tang thi quá khổng lồ, công kích của đoàn súng trường tuyệt không khiến cho đàn tang thi giảm thiểu bao nhiêu, bất quá chỉ cần còn có cự ly xạ kích, đoàn súng trường sẽ không lui lại, mà cấp tốc thay đạn mới, tiếp tục bóp cò súng công kích tang thi trước mắt, bọn họ giết càng nhiều, áp lực cho đoàn phía sau sẽ càng nhẹ.

Rất nhanh, cự ly trăm mét đã không còn, tang thi ngã xuống phía dưới tường vây bắt đầu chổng chất lên, chậm rãi trở thành đá kê chân cho tang thi theo sát sau đó. Rốt cục khi con tang thi đầu tiên đạp thi thể của đồng bọn chúng nó thành công leo lên tường vây, đoàn súng trường ở dưới mệnh lệnh của các đội cấp tốc lui lại đến phòng tuyến thứ hai, mà lúc này tổ hậu

cần cấp tốc vận chuyển đạn đã chuẩn bị trước qua, để đoàn súng trường nhanh chóng bổ sung đạn, để khi thủ vững không được trận tuyến thứ nhất nữa, có thể yểm hộ nhóm chiến hữu dàn quân phía trước triệt thoái đến phòng tuyến thứ hai.

Thời khắc chuẩn bị, dàn quân thứ hai do người thức tỉnh dẫn dắt, đoàn đội người sống sót bình thường cấp tốc thay thế đoàn súng trường lên chống.

Người thức tỉnh dẫn dắt đoàn đội những người sống sót bình thường đó là người biến dị cận chiến, bọn họ trực tiếp chống ở phía trước nhất, bắt đầu thịt đối thịt đánh giáp lá cà với tang thi, một trận chiến sinh tử mở màn từ đây.

Phía sau, dàn quân thứ ba do người dị năng cấp một cấu thành, đoàn công kích viễn trình không bảo trì trầm mặc nữa, bọn họ không có bất kỳ bảo lưu nào thả ra hết thủy kỹ năng của bọn họ, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất thanh trừ tang thi nhiều nhất.

A! Tiếng kêu thảm sấp chết đầu tiên của nhân loại rốt cục vang lên! Một tiếng này dường như đã mở ra chiếc hộp Pandora, ngay sau đó liên tiếp tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang vọng toàn bộ doanh địa, vô số người phấn đấu vì lần đại chiến sinh tồn này đã ngã xuống trong doanh địa này. Đồng bọn bên cạnh bọn họ bắt đầu đỏ thắm mắt, nắm chặt vũ khí trong tay rống giận xông lên. . . Đây là một trận chiến sinh tồn, là chiến tranh tàn khốc người chết ta sống, không có may mắn tránh miễn, chỉ có liều chết thì mới có một con đường sống, hết thủy người tham gia chiến đấu đều có giác ngộ.

Trận đại chiến này vừa mới bắt đầu, khiến cho người sống sót bình thường thương vong thảm trọng, lúc này chỗ chữa thương hậu cần rồi ren một mảnh, phụ trách vận chuyển người bị thương ở tiền tuyến đến chỗ chữa thương trong doanh địa chính là một số lão nhân bình thường với nữ nhân thân thể yếu ớt (nữ nhân khỏe mạnh cũng tham gia chiến đấu) cùng với bọn

trẻ trên mười tuổi dưới mười ba tuổi (trẻ vị thành niên mười bốn tuổi đến mười sáu tuổi ưu tiên được đoàn súng trường thu đi).

Bọn họ lúc này bùng nổ toàn bộ năng lượng của thân thể, cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất vận chuyển người bị thương, phải biết rằng thời gian chính là sinh mệnh. Bọn họ nhanh chóng chạy băng băng, bởi vì lực kiệt mà té ngã, rồi lại cắn răng bò lên, bọn họ sợ bởi vì sự chậm trễ của bọn họ mà để cho những dũng sĩ phẫn đấu tại tiền tuyến kia mất đi sinh mệnh.

Chân Nhất Long chỉ huy đội chữa thương vốn trước mặt thể chính là nhân viên công tác chữa thương, cấp tốc cứu giúp những người bị thương được vận chuyển trở về, có một số người bị thương thậm chí còn chưa tới được đội chữa thương đã chết ở giữa đường, khi người ở chỗ này thấy thi thể người thân được đưa về, nhin không được gào khóc lên. . . Không ai có thể tiếp nhận đả kích này.

“Không muốn, mấy người cút ngay, bọn họ là anh hùng, vì sao phải xử lý thân thể bọn họ. . .” Khi tổ xử lý hậu cần ra mặt muốn xử lý những thi thể đó, bọn họ phản nộ.

“Tiểu Nam của mẹ a. . . Mẹ sẽ ở cùng con. Muốn xử lý thân thể của con tôi, thì mang tôi cùng đi xử lý đi.” Một lão nhân khóc thương chảy nước mắt ôm mặt con trai mình, đối với bà mà nói ý nghĩa sống sót đã không còn. Bà mất hết can đảm, thậm chí muốn cùng con trai mình đi đến thế giới khác.

“Baba, baba. . . Bại hoại muốn cướp baba đi. Oa. . .” Một đứa trẻ bám víu thân mình của một nam nhân nằm trên mặt đất, hai mắt khóc sưng đỏ, toàn thân dính đầy vết máu nhưng thế nào cũng không chịu buông tay, nó tuyệt đối sẽ không để cho baba rời khỏi mình.

“A Vân, anh đang đùa giỡn với em đúng không? Cố ý chọc em, hì hì, em xem anh ngủ đến khi nào, con của chúng ta cũng thực bướng bỉnh, không

biết đã trốn đi đâu. . . Chờ lát nữa tìm ra em sẽ đánh mông nó, anh nghìn vạn lần đừng ngăn a. Để em hát cho anh bài hát anh thích nghe nhất. . .” Nữ nhân nào đó ôm chặt lấy ông xã của mình, vuốt mặt anh bắt đầu cười hát lên, cô đã điên rồi. Mạt thế mất đi đứa con vốn đã ở vào trạng thái tan vỡ, có thể bình yên sống sót, đều dựa vào ông xã của cô liệu mạng bảo hộ, cô vốn đang trong khạng phục lần này thực sự tan vỡ.

Loại tình cảnh này khiến cho những nhân viên công tác nhện không được rơi nước mắt, thế nhưng cứ bỏ mặc như vậy sẽ chỉ mang đến nguy hiểm cho căn cứ, ai cũng không biết những người hi sinh này mười hai tiếng đồng hồ sau có thể biến thành tang thi hay không, nếu như thực sự thành tang thi, không chỉ những người già yếu bọn trẻ con kia sẽ có nguy hiểm, cũng sẽ mang đến nguy hiểm với tổn thất không tất yếu cho căn cứ.

Chính khi bọn họ chân tay luống cuống, một cô gái nhỏ bảy tám tuổi đột nhiên xuất hiện bên người một nữ nhân quấy nhiễu xử lý thi thể cách bé gần nhất, một cái bạt tai vang dội trực tiếp đánh qua.

“Chát” một cái bạt tai vang dội khiến cho tiếng khóc rống toàn trường thoáng chốc dừng lại. Lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người cô gái nhỏ đó, cô bé chính là Vân Oa được Lục Vân Đào mang về ở Phụ Thành.

“Bọn họ vì sao mà chết? Chính là bởi vì nơi này có các vị, vì vậy bọn họ mới có thể liều chết bảo vệ ở phía trước. Bọn họ vì các vị có thể nói là chết cam tâm tình nguyện. Mà các vị thì sao? Đang làm gì? Mười hai tiếng đồng hồ sau thi thể sẽ biến thành tang thi, chẳng lẽ các vị muốn để cho sự hi sinh của bọn họ trở nên không còn giá trị? Còn có khí lực khóc, không bằng trợ giúp những người bị thương kia.” Vân Oa chỉ vào người bị thương chờ đợi băng bó vết thương, bị thương tuyệt không phải đặc biệt nghiêm trọng bên cạnh, một khi bọn họ được băng bó tốt xong sẽ trở lại chiến trường, “Để cho bọn họ có thể nhanh chóng trở lại, giết nhiều thêm mấy con tang thi

báo thù cho người thân của các vị, cũng có thể lựa chọn tự mình đến tiền tuyến, giết tang thi báo thù cho bọn họ.”

Vân Oa rất phần nộ, bé cũng đã mất đi baba momy, nhưng bé rất kiên cường tuyệt không khóc, bởi vì baba momy của bản thân là vì bảo hộ bé mà chết. Bé tuyệt không quên nụ cười, cùng với câu nói dùng toàn bộ tình yêu sâu sắc hô lên trước khi baba momy chết kia: “Vân Oa, phải hạnh phúc sống sót.” Bé nhất định phải mang theo tình yêu dày nặng như núi đó kiên cường sống sót trong mạt thế này. Chỉ có như vậy mới không có lỗi với tình yêu mà baba momy dành cho. Viền mắt của Vân Oa đã ươn ướt. . . Bé cố gắng chịu đựng, bé đã từng hứa bé tuyệt đối sẽ không khóc.

Lời nói của Vân Oa khiến cho mọi người trầm tĩnh xuống, rốt cục có người đầu tiên buông tay, cô lau khô nước mắt đứng lên, trầm mặc cầm lấy băng gạc với thuốc sát trùng bên cạnh đi đến chỗ một người bị thương gần nhất, yên lặng băng bó, khiến cho vẻ mặt của người bị thương đó có chút kích động, anh âm thầm xiết chặt vũ khí trong tay, anh tuyệt đối sẽ không cô phụ phần mong đợi đó.

Có người buông tay đầu tiên, thì có người thứ hai, người thứ ba. . . Tuy rằng không cách nào khống chế tiếp tục khóc, nhưng không còn quấy nhiễu tổ xử lý hậu cần xử lý những thi thể kia nữa. Càng có không ít người học người đầu tiên bắt đầu làm việc, đúng vậy, khóc không có tác dụng, còn không bằng kính dâng lực lượng của bản thân, để cho những người có thể chém giết tang thi này nhanh chóng trở lại chiến trường, giết nhiều thêm mấy con tang thi cho bọn họ, báo thù cho người thân của bọn họ.

Mọi người yên lặng làm việc, toàn bộ đội chữa thương không huyên náo nữa, bầu không khí thập phần ngưng trọng, nhưng một loại năng lượng tâm linh đang uẩn những ngưng kết, bọn họ không biết, chờ những người bị thương này lần nữa trở lại chiến trường, bọn họ không chỗ nào sợ hãi sẽ bộc phát ra chiến lực khủng bố.

Chân Nhất Long đi đến bên người Vân Oa, cảm kích sờ sờ đầu bé, trong miệng lại thở dài một hơi thật sâu. Thấy quá nhiều tử vong tâm của anh đã có chút mệt mỏi.

Vân Oa lau một phen nước mắt trong viền mắt, nhe răng cười: “Em tiếp tục đi băng bó. Nỗ lực lên, bác sĩ.” Bé làm một thủ thế nỗ lực lên, khuyến khích nỗ lực lên cho Chân Nhất Long. Hóa ra Chân Nhất Long khoác lên bên ngoài đồng phục một chiếc áo dài trắng, khiến cho Vân Oa hiểu lầm anh là bác sĩ. Nụ cười của bé không vì mặt thế này mà yếu bớt chút nào, vẫn cười rục rờ.

Chân Nhất Long bởi vì nụ cười này mà đột nhiên hết thấy mệt mỏi đều biến mất, anh đột nhiên cảm thấy mặt thế này tuyệt không phải chỉ có bi thương.

Vân Oa nói xong liền dẫn theo một đám đồng bọn nhỏ của bé đi đến chỗ hộ sĩ phân phát dược phẩm lĩnh băng gạc với thuốc sát trùng, tiếp tục giúp những người bị thương kia tiêu độc băng bó, vẻ mặt bé nghiêm túc mà chăm chú, bởi vì liên tục băng bó, thủ pháp của bé rõ ràng lưu loát hơn rất nhiều so với lúc đầu.

May mà dược phẩm lấy được vào đoạn thời gian trước rất nhiều, còn có thể cầm cự lần hành động cứu trị này của đội chữa thương. Chân Nhất Long âm thầm tính toán lượng dược phẩm dự trữ, trong lòng có chút thấy may mắn, nếu như không có những dược phẩm này hỗ trợ, nhân số tử vong của trận chiến dịch này sẽ còn nhiều hơn nữa. Anh vỗ vỗ mặt, để cho bản thân có tinh thần hơn một chút, bắt đầu trị liệu người thức tỉnh tiếp theo.

Hai giờ gian khổ nhất đã qua, lúc này phòng tuyến đã lùi bước đến phòng tuyến thứ hai, mà ở giữa phòng tuyến thứ nhất đến phòng tuyến thứ hai thì đã máu chảy thành sông, tứ chi khắp nơi trên đất, tuyệt đại đa số đều là của tang thi.

Đầu sở tạo thành một màn này là người biến dị người thức tỉnh cận chiến, tang thi bọn họ kích sát là nhiều nhất. Có lẽ một màn này làm tức giận thủ lĩnh của đàn tang thi này, đột nhiên nơi đầu cùng bóng tối truyền đến một tiếng gào xa xôi mà lảng lệ, theo thanh âm đó vang lên, tang thi ở tiền tuyến đột nhiên nóng nảy lên, công kích cũng càng thêm hung ác độc địa.

Đột nhiên, một người biến dị thức tỉnh tuổi trẻ đang trắng trợn chém giết tang thi, đột nhiên kêu thảm một tiếng, liền thấy phía sau tim cậu ta lộ ra một móng vuốt khô gầy, sau đó cậu ta bị tang thi vút qua, vút vào trong đám người sống sót.

Hai mắt cậu ta tròn tròn, trong miệng lớn tiếng thở hỗn hển, máu tươi phun ra từng ngụm. . . Cậu tuyệt không muốn chết, cậu còn có hứa hẹn chưa hoàn thành, khuôn mặt cười như hoa trước mắt kia, vẫn còn tha thiết dặn dò hết thảy phải cẩn thận. . . Một giọt nước mắt tuyệt vọng rơi xuống, một mạt thần quang sau cùng trong ánh mắt lặng yên tiêu tán.

“Quế Tử. . .” Bên kia một người thức tỉnh đột nhiên ngửa mặt lên trời bi thiết, hai mắt đỏ đậm, anh phải bàn giao thế nào với em gái anh. . .

“Là tang thi cấp hai!” Có người đã thấy rõ. Cũng chỉ có tang thi cấp hai mới có thể trực tiếp miểu sát người thức tỉnh cấp một.

A!!! Ngay sau đó hai ba tiếng kêu thảm lần nữa vang lên, trong đàn tang thi bắt đầu xuất hiện tang thi biến dị, có cấp một càng có cấp hai, vì vậy người thức tỉnh cũng xuất hiện thương vong.

“Cẩn thận, người thức tỉnh tìm tang thi biến dị chiến đấu, đừng cho bọn chúng đồ sát người sống sót bình thường.” Người phụ trách khu này điên cuồng hét lên một tiếng, vì vậy có mấy người thức tỉnh đi ra từ trong đám người, trực tiếp nghênh hướng những tang thi biến dị ẩn tàng trong tang thi bình thường.

Grào! Đây là tiếng vang cuối cùng của tang thi bị trảm thủ! Người thức tỉnh cấp hai của nhân loại chiến đấu ở tiền tuyến tuyệt đối sẽ không cho phép những con tang thi cấp hai đó mang đến cho bọn họ uy hiếp cực đại, vị cường giả cấp hai cận chiến nào đó hợp tác với đồng bọn bên người, cấp tốc giải quyết con tang thi cấp hai đó.

Loại tràng diện này tuyệt không mới, ở mỗi một góc của xưởng quân công đều xuất hiện nhiều lần, bởi vì lượng lớn tang thi cấp một cấp hai xuất hiện, khiến cho mỗi một chiến đội không có phòng bị mà tổn hại không ít người thức tỉnh.

Lúc này bất kể là người sống sót bình thường hay là người thức tỉnh đều giết đỏ cả mắt rồi, không biết mệt mỏi chiến đấu với đối thủ của mỗi người.

Trong bộ tổng chỉ huy, nhân viên liên lạc lần nữa hồi báo động thái mới nhất: “Tang thi biến dị đã xuất hiện, cấp bậc cao nhất là cấp hai.”

Sở Chích Thiên quay đầu nói với bốn người Tiêu Tử Lăng bên cạnh: “Các cậu chia ra đi bốn phương hướng áp trận, có chuyện đột phát thì đúng lúc liên hệ với tôi.”

“Vâng!” Bốn người cùng đáp lời, cấp tốc chạy về phía phương hướng của mỗi người.

Sở Chích Thiên hữu lực gõ lên bản đồ bố trí canh phòng trên bàn trà, lạnh lùng mệnh lệnh với nhân viên liên lạc: “Mệnh lệnh, hết thầy đội trưởng của đội ngũ thức tỉnh xuất động, bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết tang thi biến dị. Tôi hy vọng trong vòng mười phút, xung quanh xưởng quân công không còn bất kỳ tang thi cấp hai nào.”

“Vâng!!!” Nhân viên liên lạc nối tiếp với hết thầy loa phóng thanh có thể nghe được trong xưởng quân công, thuật lại một năm một mười lời nói của Sở Chích Thiên, vì vậy toàn bộ tiểu khu, đạo mệnh lệnh đó vang vọng toàn bộ doanh địa:

“Mệnh lệnh, hết thầy đội trưởng của đội ngũ thức tỉnh xuất động, bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết tang thi biến dị. Sở đội trưởng hy vọng, trong mười phút, xung quanh xưởng quân công không còn bất kỳ tang thi cấp hai nào. Lần nữa nhắc nhở, Sở đội trưởng hy vọng, trong mười phút, xung quanh xưởng quân công không còn bất kỳ tang thi cấp hai nào.”

Theo đạo mệnh lệnh này, mỗi một trận khu phòng thủ đều cấp tốc lui ra gần 20 bóng người, lao đến tiền tuyến của mỗi người.

Mà quần chúng bình thường cùng với người thức tỉnh cấp thấp chiến đấu ở tiền tuyến nhin không được điên cuồng hô một tiếng, sĩ khí tăng vọt lên. Không còn những tang thi biến dị cấp hai đó, đối với bọn họ mà nói cơ hội sinh tồn sẽ nhiều hơn rất nhiều, đạo mệnh lệnh này của Sở Chích Thiên, là cứu hết thầy bọn họ.

Tiêu Tử Lăng đang cấp tốc chạy về phía phương bắc xưởng quân công, trong lúc chạy băng băng nghe thấy đạo mệnh lệnh mạnh hữu lực đó, tâm tình nhất thời thả lỏng, cậu biết Sở Chích Thiên sẽ không bỏ mặc tang thi tiếp tục càn rỡ như vậy. Mà cậu cũng phải nhanh chóng chạy đến tiền tuyến, phòng ngừa có chuyện khác xảy ra, lúc này tiền tuyến đã thừa nhận không nổi biến cố mới nào nữa

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Dị Biến, Sự Hiện Thân Của Tổ Công Kiên.

Tiêu Tử Lăng chạy tới khu bắc, cậu lặng yên xuất hiện trên nóc nhà của nhà xưởng nào đó ở khu bắc gần trận tuyến phòng thủ thứ hai nhất,

cậu đứng ở nơi đó yên lặng nhìn tràng diện chiến đấu đang hùng hực khí thế phía dưới, ánh mắt thấu ra bi thương. . . Cậu nhớ tới thời gian mười năm mạt thể ở kiếp trước, từng giống như những người phía dưới, vì sinh tồn mà liều hết toàn lực, một vật hy sinh không chút thu hút, sau cùng vẫn trở thành vật hi sinh.

Gió tây bắc thổi áo khoác của cậu vang phần phật, vạt áo lẳng không bay lượn sau người, chỗ sau thắt lưng lộ ra một đoạn thân với chuôi đao của thanh đường đao mang vỏ. Kính râm che khuất nửa khuôn mặt, hoàn toàn che giấu sự ấu trĩ với đáng yêu của cậu, khiến cho cả người Tiêu Tử Lăng có vẻ thần bí mà phiêu dật, có một loại phong phạm của cường giả.

Bởi vì đội trưởng của các đại chiến đội đúng lúc xuất hiện, thoáng cái ổn định được tràng diện chiến đấu, vì vậy Tiêu Tử Lăng chỉ yên lặng để ý, tựa như Sở Chích Thiên phân phó, cậu chỉ là áp trận.

Tuy rằng Sở Chích Thiên yêu cầu là mười phút, nhưng chân chính thực hành tuyệt không phải dễ dàng, tang thi cấp hai tuyệt không phải dễ giết như vậy. Đương nhiên mục đích cuối cùng của đạo mệnh lệnh kia của Sở Chích Thiên không phải thực sự muốn kêu bọn họ hoàn thành nhiệm vụ trong mười phút, mà là cho nhóm người sống sót sắp tan vỡ một lòng tin,

đó chính là thực lực của đại bản doanh rất mạnh, tang thi cấp hai là không đáng kể, bọn họ có thể chiến thắng lần thi triều này.

Ước chừng sắp qua nửa giờ, sau khi hết thấy đội trưởng chém giết toàn bộ tang thi cấp hai xuất hiện xung quanh xưởng quân công, còn chưa để cho bọn họ thở phào một hơi, dị biến mới lại xuất hiện, một tiếng rống giận dữ bị làm cho tức giận đột nhiên vang vọng toàn bộ chiến trường.

Theo tiếng rống giận đó, chỗ đầu cùng đàn tang thi bên Tiêu Tử Lăng, sâu bên trong bóng đêm hắc ám, một thân ảnh toàn thân hơi hơi mang theo tia sáng lóng lánh đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nó đột ngột đạp đất mà lên, giẫm lên đỉnh đầu của tang thi phía trước cấp tốc đánh tới bên này. . . Khi nó giẫm xuống một cước, phạm vi năm mét xung quanh bao gồm tang thi ở trong đó đều trong nháy mắt bị đóng băng. Một cước rời đi, thế giới đóng băng nhất thời tan vỡ, biến thành mảnh vỡ lóng lánh rét lạnh bay tán ở trong không khí. . . Mỹ lệ khiến người ta sợ hãi.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy lập tức mở ra Linh Nhãn. Mắt phải gắt gao đi theo con tang thi biến dị đó, rất nhanh tin tức của tang thi biến dị đã xuất hiện: Tang thi biến dị hệ băng (cấp ba) kỹ năng: Hàn Băng Tiễn, Hàn Băng Chưởng, Thế Giới Đóng Băng (phạm vi). Phân Tích: không cách nào chống lại, kiến nghị cậu cấp tốc đào vong.

Cấp ba, vậy mà là cấp ba! Tiêu Tử Lăng không thể tin được tin tức trước mắt. Cậu chấn kinh, cậu không ngờ tới tang thi cấp ba sẽ xuất hiện trong lần thi triều này, phải biết rằng lần đầu tiên thi triều ở kiếp trước, chưa từng xuất hiện qua tang thi cấp ba a, chỉ có cấp hai tồn tại. Cậu cảm thấy thế giới này, có một số việc đã đang cải biến. Cậu bàng hoàng, nếu thay đổi quá nhiều, cậu còn có thể dựa vào kinh nghiệm của mười năm kiếp trước mặc sức lăn lộn tiếp được không?

Cậu cố nén sự hoảng loạn trong lòng, móc ra tai nghe vô tuyến từ trong không gian mang lên, cậu trực tiếp liên hệ Sở Chích Thiên, trong nháy mắt

nổi được, cậu lo lắng nói: “Sở ca, tang thi cấp ba xuất hiện, chỗ em xuất hiện chính là tang thi cấp ba hệ băng. Làm sao giờ?”

Sở Chích Thiên cả kinh trong lòng, vô ý thức xiết chặt tai nghe trong tay. . . Chuyện anh lo lắng nhất vẫn xảy ra, xuất hiện tang thi biến dị cấp một cấp hai rất bình thường, dù sao cường giả nhân loại tiến hóa đến cấp hai đã không ít, tang thi không có khả năng lạc hậu quá nhiều, thế nhưng cường giả nhân loại tiến hóa đến cấp ba ít lại càng ít. Hiện tại xuất hiện tang thi cấp ba, liền đại biểu lần thi triều tập kích này, bên nhân loại thực sự dư nhiều lành ít.

Ngữ khí có chút trầm trọng, anh chậm rãi nói: “Có thể ngăn chặn con tang thi cấp ba đó hay không?” Anh nhất định phải xác định tình hình của mấy phương hướng khác trước mới có thể chạy qua, mà đoạn thời gian trì hoãn đó nhất định phải dựa vào bọn Tiêu Tử Lăng chống qua.

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ nói: “Nhiều nhất chỉ có thể ngăn chặn hai phút đồng hồ.” Tuy rằng dị năng tốc độ của cậu còn chưa đạt được tốc độ trước khi cậu chưa bị thương, nhưng đã vượt qua người biến dị tốc độ cấp một bình thường, cộng thêm roi nước bản thân nghiên cứu ra, vẫn có nắm chắc quần lấy con tang thi cấp ba đó hai phút đồng hồ.

“Ba phút có thể được không?” Thời gian hai phút đồng hồ quá ngắn, anh không có biện pháp an bài tốt hết thảy.

Tiêu Tử Lăng âm thầm tính toán một chút, muốn an toàn vượt qua một phút đồng hồ thêm vào đó tuyệt không dễ dàng, nhưng cậu vẫn cắn răng đáp: “Được, Sở ca.” Hiếm thấy Sở Chích Thiên yêu cầu một lần, thế nào cũng phải hoàn thành, bằng không sẽ hạ thấp địa vị của cậu ở trong lòng Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng thuyết phục bản thân như vậy, cậu tuyệt không thừa nhận cậu là bởi vì không có biện pháp cự tuyệt Sở Chích Thiên mới đáp ứng.

“Tốt, bên đó liền giao cho cậu.” Ngữ khí của Sở Chích Thiên thận trọng, anh giao trọng trách an toàn của phương bắc xướng quân công cho Tiêu Tử Lăng.

“Yên tâm đi, Sở ca.” Tiêu Tử Lăng cười nói, cậu tuyệt không muốn cho Sở Chích Thiên quá lo lắng, vì vậy ngữ khí mang theo sự ung dung.

Thông tin vốn hần nên gác, bên Sở Chích Thiên lại không ngắt. Tiêu Tử Lăng không dám chủ động gác điện thoại của lão đại, cậu cũng không phải không muốn sống. Ẩn ẩn có chút hiếu kỳ bên kia đến tột cùng làm sao, chẳng lẽ Sở Chích Thiên quên đóng? Hay là có chuyện gì xảy ra?

Trầm mặc ba giây, Sở Chích Thiên rốt cục nói ra ba chữ: “Cậu cẩn thận.” Sau đó liền cấp tốc gác điện thoại.

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, Sở Chích Thiên là đang lo lắng cho cậu?! Không phải mới vừa nghe lầm đấy chứ? Mặt của cậu bắt đầu nóng lên, điều này có phải đại biểu cậu cách bảo tọa đàn em đặc lực lại gần thêm được một bước nữa hay không?

Tiêu Tử Lăng bị tin tức tốt này làm cho tinh thần phấn khởi, sự bàng hoàng vừa rồi thoáng cái hoàn toàn bị quăng không còn. Chỉ cần đạt được sự tín nhiệm của Sở Chích Thiên, cho dù không biết đối với tương lai, cũng có thể lăn lộn rất tốt.

Tiêu Tử Lăng cười tùm tùm thu lại tai nghe vô tuyến để vào trong không gian, hai tay cậu thoáng kéo ra, một sợi roi nước cứ như vậy xuất hiện trong tay cậu. Cậu nhất định phải thời khắc chuẩn bị, chỉ cần con tang thi đó xuất hiện trong trận địa phía dưới, thì đại biểu đã đến thời khắc cậu xuất động.

Sở Chích Thiên ở bộ tổng chỉ huy kết nối thông tin với ba người khác, nói tình hình mới nhất Tiêu Tử Lăng phát hiện cho bọn họ, cũng hỏi thăm tình hình hiện trường. Quả nhiên, ba mặt khác cũng xuất hiện tang thi mới, tuy rằng bây giờ còn chưa rõ cấp bậc tỉ mỉ, nhưng khí thế lên đài thì đã bắt

đồng với tang thi cấp hai lúc trước, xem ra hẳn là tang thi cấp ba không sai. Mà tương đối nghiêm trọng chính là cửa chính nam vậy mà đồng thời xuất hiện hai con tang thi cấp ba.

Trần Cảnh Văn bên cạnh nghe thấy tin tức này lo lắng nói: “Tôi đi cửa nam.” Cửa nam chỉ có một mình Đồng Hạo Triết là cấp ba, sự xuất hiện của hai con tang thi cấp ba rất có thể khiến cho bọn họ diệt đoàn, là bạn bè chí giao anh không thể ngồi xem Đồng Hạo Triết gặp nguy hiểm.

“Được, cậu nhanh chóng chạy qua đi.” Sở Chích Thiên không chút do dự gật đầu đồng ý.

Trần Cảnh Văn nghe câu nói đó, không có bất kỳ do dự nào. Trực tiếp chạy vội đến cửa chính nam xưởng quân công, thời gian không đợi người, anh nhất định phải trước tiên chạy tới.

Sở Chích Thiên bước nhanh ra ngoài theo, vừa đến cửa bộ tổng chỉ huy. Giơ lên một ngón tay trái đặt ở bên miệng, vì vậy, một tiếng huýt sáo vang dội vang lên.

Ở địa phương cách khá xa loáng thoáng truyền đến hai tiếng gào hô ừng. Rất nhanh tiếng bước chân chạy vội càng ngày càng gần, đầu cùng đường nhìn đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh chạy băng băng, chính là hai con khuyển biến dị cấp ba thu lưu ở nhà cũ lần trước. Phần cổ hai con khuyển biến dị mang một phù hiệu cổ, chính là tiêu chí của tổ công kiên, xem ra chúng nó cũng là thành viên của tổ công kiên, Sở Chích Thiên tuyệt không xem chúng nó là sủng vật. Chúng nó chạy vội tới bên người Sở Chích Thiên, thân mật dùng đầu cọ cọ chân Sở Chích Thiên. Tỏ ý chúng nó đã tới.

Sở Chích Thiên sờ sờ đầu hai con khuyển biến dị, thận trọng nói với chúng nó: “Tiểu Kỳ, Tiểu Tát, tang thi cấp ba đã xuất hiện, anh không có biện pháp đi hai chỗ khác. Vì vậy mặt đông với mặt tây liền giao cho mấy

nhóc.” Sở Chích Thiên chỉ chỉ hai phương hướng đông tây, kêu chúng nó nhanh chóng đi đến ngăn cản tang thi cấp ba xuất hiện ở nơi đó. Không thể không nói, Sở Chích Thiên đặt tên cho khuyển biến dị cũng không tốt hơn được chỗ nào so với Tiểu Duẩn Thư, đồng dạng không có sáng ý. (Husky phát âm theo tiếng Trung là Cáp Sỷ Kỳ -> Tiểu Kỳ, Samoyed là Tát Ma Da -> Tiểu Tát)

Hai con khuyển biến dị phát sinh tiếng ư ử thấp giọng, gật gật đầu biểu thị đã rõ. Tiểu Kỳ chủ động dùng đầu chạm chạm Tiểu Tát, dường như đang dặn đối phương cẩn thận. Tiểu Tát lúc này mới đáp lại cọ cọ cổ Tiểu Kỳ. Hai con cầu biến dị sau cùng kêu thấp một tiếng với nhau, lúc này mới xoay người rời đi. Chúng nó một con đi đông một con đi tây, cấp tốc chạy về phía mục tiêu của chúng nó.

Mà Sở Chích Thiên không chút do dự chạy về phía phương bắc, anh rất lo lắng. Tuy rằng anh yêu cầu Tiêu Tử Lăng kiên trì ba phút, nhưng anh biết rõ hai phút đồng hồ đã là cực hạn của Tiêu Tử Lăng, tên nhóc đó là vì thỉnh cầu của anh mới đáp ứng, nếu như mình không nhanh chóng chạy đến, sợ rằng tên nhóc đó sẽ làm ra việc ngốc, tỷ như lần ở bến tàu kia. Cậu vậy mà dùng hai chân với mắt phải của cậu để đánh cược, nếu không phải may mắn gặp được năng lượng bạo động, sợ rằng đến hiện giờ cũng không có biện pháp khôi phục, anh không muốn thấy Tiểu Lăng như vậy lần thứ hai.

Khó nhin sự lo lắng trong lòng, Sở Chích Thiên tự nhủ: Tiểu Lăng, ngàn vạn lần đừng làm việc ngốc, tôi lập tức sẽ tới, nhất định phải an toàn a.

Nói đến bên Tiêu Tử Lăng, tang thi cấp ba rốt cục bước lên trận địa tiền tuyến, Dương Bình Chương phụ trách phương bắc đầu tiên đi lên nghênh tiếp. Khí thế lên đài của con tang thi đó không tầm thường như thế, khẳng định rất khó đối phó. Mà nơi đây ông ta là người phụ trách toàn bộ khu bắc, thực lực cũng là cao nhất, đã đạt được cấp hai đỉnh cấp, kém một đường thì

đã có thể đột phá cấp ba, bất kể thực lực hay là trách nhiệm đều hẳn nên là ông ra mặt chống đỡ.

“Thiên Ngoại Lai Khách!” Dương Bình Chương không chút do dự dùng ra kỹ năng cường lực của ông, theo tiếng rống giận này của ông, trên bầu trời đột nhiên bay tới một tảng đá cực đại, tàn bạo đập về phía con tang thi kia.

Tang thi thấy thế rống giận, vùng mạnh tay lên, một bàn tay cường hữu lực trực tiếp đánh tảng đá đó bay đi.

Tảng đá đập về phía trận địa, nhóm người sống sót phụ cận nhanh chóng thoát đi hiện trường. Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn nặng nề, vì va chạm kịch liệt khiến cho người xung quanh rung động ngã trái ngã phải, thiếu chút nữa đứng không được. Lúc này, toàn cảnh khối cự thạch kia ánh vào mi mắt của mọi người. Hiện tại toàn thân cự thạch bị bao bởi một tầng băng sương dày dày, không hề nghi ngờ một chương ban nãy của con tang thi đó khẳng định là đã sử dụng Hàn Băng Chương.

Dương Bình Chương thấy tang thi dễ dàng phản kích đã biết con tang thi đó khẳng định là cấp ba, ông nhin không được la lớn: “Mau lui lại, đây là tang thi cấp ba.” Ông kêu người thức tỉnh chuẩn bị tiến công xung quanh nhanh chóng rời đi, người thức tỉnh dưới cấp ba căn bản không phải là đối thủ của nó, càng là cao cấp sự chênh lệch cấp bậc càng lớn, nếu nói cấp một chống lại cấp hai, ứng đối thoả đáng còn có thể chống lại được một đoạn thời gian, chạy trốn căn bản không có vấn đề. Nhưng cấp hai chống lại cấp ba, hoặc là ngay từ đầu bỏ chạy, không cho đối phương đuổi kịp, bằng không vừa đối mặt thì sẽ có thể trọng thương thậm chí tử vong. . .

Theo một tiếng nhắc nhở này của Dương Bình Chương, trên trận địa hoảng loạn một trận, tang thi cấp ba, đó chính là cấp bậc trong truyền thuyết, bọn họ thực sự có thể sống sót trong trận chiến đấu này sao? Mọi người tuyệt vọng, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng lui trở về đạo phòng

tuyển thứ ba, đây đã là đạo phòng tuyển sau cùng của bọn họ, nếu không thể bảo vệ được nữa, phía sau bọn họ chính là lão nhân, nữ nhân còn có trẻ con không có sức chiến đấu. Đó là một trận thảm kịch thế nào, một trận đồ sát nghiêng về một bên.

Mọi người trầm mặc, bọn họ nhìn trận địa phía trước, con tang thi cấp ba toàn thân toả ra khí lạnh kia, trong lòng băng lãnh một mảnh, còn có ai có thể chiến thắng được nó?

Tang thi cấp ba không ngờ đến nó mới vừa bước lên trận địa đã bị công kích, đây là sự khiêu khích đối với nó, là một loại coi rẻ đối với nó. Nó phần nộ hai mắt đỏ đậm nhìn chăm chăm Dương Bình Chương, nó quyết định cho cái tên đáng hận đó một giáo huấn, cho gã biết tôn nghiêm của tang thi cấp ba là không được phép bôi nhọ.

Đột nhiên miệng nó thoáng mở, một đạo Hàn Băng Tiễn đột nhiên bắn ra từ trong miệng, thủ đoạn công kích bất ngờ này khiến cho Dương Bình Chương một chút chuẩn bị cũng không có.

Tất cả mọi người nhìn không được kinh hô lên: “Cẩn thận!”

Đạo Hàn Băng Tiễn đó tới vừa nhanh vừa mạnh, Dương Bình Chương căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, ông không phải người dị năng tốc độ, năng lực phản ứng căn bản theo không kịp. Mắt thấy sắp bắn trúng Dương Bình Chương, thảm kịch sắp sửa phát sinh, đột nhiên không trung bay ra một bóng roi, trực tiếp đập Hàn Băng Tiễn sắp bắn tới Dương Bình Chương rơi xuống.

“Chát” một tiếng, roi thuận thế phát tới mặt đất, phát sinh một tiếng giòn vang, tiếp theo lại bùng trở về chỗ chủ nhân.

Tầm mắt mọi người đi theo bóng roi đó nhìn qua, chỉ thấy trên nóc nhà kho hàng giữa đạo phòng tuyển thứ hai với thứ ba, không biết lúc nào đã có một người đứng, người đó mặc một thân áo khoác màu đen, đường cong

màu bạc trên áo khoác theo gió lớn bay lượn nhiệt liệt, chỗ sau thắt lưng lộ ra một đoạn thân vỏ với chuôi đao nghiêng nghiêng. Mà trong tay phải người đó, một dây roi rũ xuống vuông góc, roi lông lánh trong sáng, dưới ngọn đèn tản mát ra một mặt quang mang động nhân.

Thấy một màn như vậy, mọi người chỉ có một cảm giác, dùng một chữ hình dung đó gọi là cool, dùng hai chữ vậy gọi là cực cool. . . Dù sao chính là cool đến tận nhà, bắt mắt ghê gớm, một loại phong phạm cường giả đập thẳng vào mặt.

“Tổ công kiên, là tổ công kiên.”

“Quá tốt rồi, tổ công kiên tốt cực đã xuất hiện.”

“Chúng ta được cứu rồi.”

Người phía dưới bắt đầu kích động lên, nhin không được hưng phấn hô lớn, thảo luận. Cường giả trong truyền thuyết tốt cực đã xuất hiện, đó chính là lực lượng chung cực của doanh địa bọn họ, mà hiện tại họ tốt cực đã xuất hiện trên trận địa, tuy rằng chỉ có một người, nhưng đã biểu thị, Sở Chích Thiên không có vứt bỏ bọn họ.

Hứa Tấn Dương đứng trong đám người cũng vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt anh nhiệt liệt nhìn chăm chú vào người trên nóc nhà kia, tổ công kiên, đội ngũ cường giả trong truyền thuyết, hiện tại tốt cực đã lộ ra một chút tranh vanh, anh cảm thán phương thức cường giả xuất hiện chính là không giống như người thường, phi thường có khí thế tuyệt đối bắt mắt.

Cứ nhiệt tình nhìn vài lần như thế, Hứa Tấn Dương liền cảm thấy có chút không thích hợp. . . Vì sao cảm giác mà người trên nóc nhà kia mang đến cho anh, có loại cảm giác quen thuộc khó diễn tả chứ?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tuyệt Cảnh, Sở Chích Thiên Giá Lâm!

Tang thi hệ băng cấp ba mắt thấy sắp có thể giáo huấn được cái tên mạo phạm nó trước mắt kia,

cho dù không chết cũng có thể khiến cho gã bị thương nặng để tiêu mỗi hận trong lòng. Khi tâm tình nó đang vui vẻ, vậy mà phát hiện có người phá hỏng chuyện tốt của nó, một kích tất sát vậy mà đã bị ngăn cản.

Đôi mắt to bởi vì cơ bắp héo rút mà lồi ra đang oán hận nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng đứng ở trên đỉnh nhà xưởng. Người khiêu khích mạo phạm nó đích xác đáng hận, nhưng phá hỏng chuyện tốt của nó cũng hủy tâm tình của nó tuyệt đối không thể tha thứ. Vì vậy, Tiêu Tử Lăng rất dễ hấp thu qua được giá trị cừu hận.

Dương Bình Chương may mắn tránh được một kiếp, phản ứng đầu tiên chính là liên tục lùi lại mấy bước, cấp tốc kéo ra cự ly với con tang thi cấp ba trước mắt. Ông kinh hoàng chưa định lúc này mới có thời gian ngẩng đầu tìm kiếm người giúp ông.

Đồng phục quen thuộc, cùng với bộ kính râm siêu lớn che khuất nửa khuôn mặt, Dương Bình Chương đã biết đó là người yên lặng đứng phía sau Sở Chích Thiên ở trong bộ tổng chỉ huy. Trong lòng ông an tâm một chút, người dưới tay Sở Chích Thiên thế nào cũng sẽ không yếu hơn nơi nào, có lẽ có thể chống lại được một đoạn thời gian. Ông tuyệt không hy vọng xa vời người trước mắt có thể chiến thắng được con tang thi cấp ba kia, phải biết rằng cấp ba không phải dễ thắng cấp như vậy, phỏng đoán

toàn bộ doanh địa ngoại trừ Sở Chích Thiên là cường giả cấp ba, thì ngay cả Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn cũng vẫn là số hai hai, chưa hẳn đã đạt được trình độ kia.

Tang thi cấp ba không có kiên trì tiếp tục dây dưa với cái tên đáng hận trước mắt kia, nó mạnh nhún chân, cả người đột ngột đạp đất mà lên, cấp tốc đánh về phía Tiêu Tử Lăng trên nóc nhà, khuỷu tay hai tay đang tản ra traten traten hàn khí lóng lánh.

Linh Nhãn của Tiêu Tử Lăng biểu hiện rất rõ ràng, xung quanh hai tay tang thi có một luồng năng lượng khổng lồ đang ngưng tụ, xem ra lần này kỹ năng con tang thi đó sử dụng là Hàn Băng Chưởng.

Tiêu Tử Lăng đã thấy rõ tiên cơ không chút do dự, uy lực của Hàn Băng Chưởng cậu đã kiến thức qua. Có thể đánh bay Thiên Ngoại Phi Thạch, thân thể nhỏ bé của cậu tuyệt không chịu nổi công kích như vậy. Vì vậy, cậu dùng lực thoáng đạp lên mái nhà, dựa vào luồng lực bắn ngược đó né qua. Bay đến giữa không trung.

“Đùng” một tiếng vang lớn, liền thấy nóc nhà bay loạn đá vụn mái ngói. Nóc nhà xưởng bị bàn tay của tang thi cấp ba trực tiếp oanh ra một lỗ thủng cực đại. Một vòng xung quanh lỗ thủng đã bị đóng băng, treo bông tuyết lóng lánh trong sáng, dài ngắn không đồng nhất. Một luồng hàn khí bắt đầu tràn ngập ra.

Tiêu Tử Lăng giữa không trung thấy toàn bộ phía sau lưng của tang thi đều lộ ra, đâu chịu bỏ qua cơ hội này, chỉ thấy tay phải cậu vung lên, liền thấy roi nước trong tay như thiểm điện quất về phía lưng tang thi.

“Chát” một tiếng, roi nước trực tiếp quất lên phía sau lưng tang thi, cái này còn chưa tính, Tiêu Tử Lăng trực tiếp rung cổ tay. Roi nước cứ như linh xà sống lại tự động bò leo quần lên, bao vây lấy tang thi, khiến cho tang thi trong lúc nhất thời không thể động đậy.

Sau đó tay phải Tiêu Tử Lăng thoáng kéo, cả người cậu bay qua phía tang thi. Trên đường, tay trái cậu nắm ngược chuôi đao. Dùng sức rút.

“Choeng” một tiếng vang nhỏ, không trung xuất hiện một đạo lãnh quang, theo phương hướng lưỡi đao, cấp tốc chém về phía chỗ cổ tang thi. .

“Két” Tiếng chói tai như chém vào thủy tinh, bén nhọn vang lên, khiến cho người xung quanh không hên mà cùng chau mày, lộ ra biểu tình không thoải mái, thậm chí có mấy người nhin không được che lại lỗ tai.

Cổ tang thi lúc này được một tầng băng dày dày bao lấy, nói cách khác, một đao ban nãy của Tiêu Tử Lăng chỉ chém tới mặt băng ngoài tầng, căn bản không hề thương tổn đến một cọng lông tơ của tang thi.

Tiêu Tử Lăng vừa thấy công kích mất đi hiệu lực, phản ứng phi thường nhanh nhẹn, chân trái theo đó đạp mạnh một cái, không mong đợi đạp bay con tang thi này, mà là mượn lực lượng của một đạp đó để cho cậu nhanh chóng kéo ra cự ly với tang thi. Quyết đấu với tang thi cao hơn một cấp. Thời khắc phải cảnh giới cự ly của hai bên.

Lúc này tang thi cấp ba bị ràng buộc rốt cục phần nộ, nó ngửa mặt lên trời điên cuồng rống, một luồng hàn khí lạnh đến mức tận cùng đột nhiên bộc phát ra từ trên người nó, roi nước quăn trên thân tang thi từng chút ngưng kết thành băng, sau cùng biến thành một cây băng. Thân thể tang thi rung lên, trên cây băng bắt đầu xuất hiện vô số vết rạn, sau cùng vỡ vụn, biến thành bột phấn tán ra trong không khí.

“A!” Hết thấy người mật thiết quan tâm trận chiến đấu này đều nhin không được kinh hô lên, Tiêu Tử Lăng không còn roi đến tột cùng như thế nào chiến đấu với tang thi chứ?

Tiêu Tử Lăng trong lúc bay ngược, cổ tay trái rung lên nhẹ buông tay, đường đao đột nhiên bị quăng bay lên bầu trời, hai tay cậu chấp lại, lần nữa

tách ra, một sợi roi nước mới lần nữa xuất hiện giữa hai tay.

Tay phải vung lên, roi nước mới sinh trực tiếp đánh về phía đường đao trên không trung, gắt gao cuốn lấy nó. Cổ tay Tiêu Tử Lăng thoáng thu lại, đường đao như tiễn bay tới phía cậu.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người xiết chặt năm tay, là sai lầm sao?

Roi nước lần nữa vung múa, trực tiếp treo trên một góc của nóc nhà xưởng. Tiêu Tử Lăng dùng sức kéo, toàn bộ thân thể cậu vì lực đạo đó mà cải biến phương hướng phi hành, đường đao vừa vặn lướt qua bộ phận tay trái cậu, thuận tay nắm chặt, chuôi đao lặng yên không tiếng động rơi vào lòng bàn tay.

Tiêu Tử Lăng lần nữa vững vàng đáp xuống một góc nóc nhà, tay trái cậu buông xuống, mũi đường đao chỉ xéo góc dưới bên trái, roi nước trong tay phải như một con linh xà thức tỉnh, ngẩng đầu xa xa đối diện với tang thi cấp ba ở nóc nhà bên kia, thời khắc chuẩn bị công kích.

Tâm treo cao của mọi người rốt cục cũng rơi xuống, ban nãy hai bên giao phong mấy lần, tuy rằng chỉ là thời gian mấy chục giây ngắn ngủi, nhưng lại khiến cho bọn họ như ngồi tàu lượn cao tốc, khẩn trương kích thích.

Tang thi cấp ba không ngờ tới lần công kích kia của nó vậy mà không chiếm được chỗ tốt, trong khoảng thời gian đó vậy mà bị cái tên nó cho rằng chỉ là người yếu trước mắt làm cho xoay quanh, chuyện vốn hãn là dễ như trở bàn tay, hiện tại lại vừa vặn tương phản. Điều này đối với nó mà nói, tuyệt đối là một loại sỉ nhục, nó không cách nào tiếp thu.

Tang thi cấp ba triệt để phản nộ, nào còn tâm tình giáo huấn đùa bỡn lúc đầu, hiện tại nó hận không thể lập tức đông lạnh cái người đáng hận trước mắt kia thành tượng băng, đập thành bột phấn, như vậy mới có thể tiêu mỗi hận trong lòng nó.

Nó ngửa mặt lên trời rống giận, uy áp cấp ba của nó mang theo băng hàn đặc hữu nhất thời lan tràn ra trên trận, cấp hai còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, cấp một nhất định phải mở ra dị năng của bọn họ mới có thể chống lại, đáng thương nhất chính là phần lớn người thường, luồng khí tức áp lực đó vừa xuất hiện, chỉ thấy sắc mặt của bọn họ xám trắng, toàn thân run rẩy, bọn họ cảm thấy trên người bị áp xuống một tòa núi lớn, toàn thân lạnh sắp mất đi tri giác, căn bản không có biện pháp nhúc nhích.

Không chỉ có bên nhân loại như thế, ngay cả nhóm tang thi vẫn luôn tiến công doanh địa cũng đình chỉ lại, khí tức của tang thi cấp cao khiến cho chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chiến trường vốn hùng hực khí thế thoáng cái lâm vào tĩnh mịch, tầm mắt mọi người tập trung toàn bộ tới bên trận chiến đấu của Tiêu Tử Lăng với tang thi cấp ba.

Uy áp cấp cao hữu hiệu đối với người khác, nhưng đối với Tiêu Tử Lăng mà nói, căn bản vô dụng. Cậu không rõ đây là phúc lợi sau khi trọng sinh mang đến, hay là kết quả sau khi tu hành Thanh Tâm Thuật, nói chung đối thủ cao tới mấy cấp, tỷ như uy áp trên người Sở Chích Thiên, cậu đều có thể không nhìn, hành động tự nhiên. Đây cũng là nguyên nhân cậu có thể ở trong tay con tang thi cao hơn cậu một cấp này, ứng đối thành thạo.

Trên thực tế. Nguyên nhân cấp thấp không cách nào đấu với cấp cao ngay bởi trên uy áp đó, uy áp sản sinh do cấp bậc cao thấp khiến cho người cấp thấp nhất định phải phân tâm để chống lại, có người thậm chí còn phải hi sinh một bộ phận dị năng mới có thể trung hoà được loại áp lực đó, như vậy thực lực cấp thấp sẽ trực tiếp bị giảm xuống mấy tầng, chênh lệch thực lực vốn đã có một cấp, lại yếu bớt đi vài phần, đương nhiên không còn có khả năng lật bàn nữa.

Tiếng hô của tang thi cấp ba đó dừng lại. Chợt nghe thấy nóc nhà dưới chân nó vang động một tiếng, toàn bộ mái nhà chấn động xuống, bắt đầu đổ nát. Tiêu Tử Lăng bị chấn động bất ngờ này làm cho nhất thời mất đi cân đối, kịch liệt lay động.

“Cẩn thận!” Người phía dưới nhìn không được trăm miệng một lời kinh hô. Hóa ra tang thi đã nhào tới trước mặt Tiêu Tử Lăng, hai bàn tay hung hăng đánh về phía Tiêu Tử Lăng lúc này còn chưa đứng vững.

“Bang” một tiếng chưa hết. Đã thấy một thân ảnh bay ngược đi. Hóa ra Tiêu Tử Lăng thấy đã không còn cơ hội né tránh, chỉ có thể dựng lên đao roi trong tay, cố đón lần công kích này của tang thi.

Cho dù thực lực của Tiêu Tử Lăng không bị áp chế, nhưng sự chênh lệch kém hơn một cấp bậc, vẫn khiến cho Tiêu Tử Lăng chịu nội thương không nhẹ. Cậu bị lực lượng của tang thi đánh bay đi, liền cảm thấy ngực nặng nề, chỗ yết hầu tuôn ra dòng nhiệt, một luồng vị tanh ngọt. Cậu cố nhìn xuống cảm giác muốn nôn máu tươi. Một khi để cho người phía dưới biết cậu bị thương, lòng tin vừa mới thành lập lên, sẽ tan vỡ, cậu không cho phép loại tình huống đó phát sinh.

Nếu đã đáp ứng lão đại phải kiên trì ba phút, như vậy cậu nhất định phải làm được.

Tay phải vung múa roi nước trong tay quăn lên trên một cái đèn đường, kéo lấy thân thể bay ngược đi của mình, phần eo thoáng ưỡn. An ổn đáp xuống trên mặt đất.

Tiêu Tử Lăng hô lớn: “Toàn bộ nhanh chóng tránh ra.” Công kích của cấp ba thế nào có thể là phạm vi nhỏ, nhất định phải nhanh chóng để cho người xung quanh rời đi, bằng không cậu không cách nào bảo chứng được sự an toàn của bọn họ.

Theo một tiếng nhắc nhở này, tất cả mọi người nhanh chóng tránh ra, người có năng lực cũng dẫn người sống sót bình thường gần chiến trường nhất đi ra theo. Vì vậy xung quanh Tiêu Tử Lăng thoáng cái trống trải.

Tang thi làm sao sẽ cho Tiêu Tử Lăng cơ hội thở dốc, rất nhanh, công kích của tang thi lại tới nữa.

Tiêu Tử Lăng lần nữa xoay người lui về phía sau, mỗi lần đều là cực kỳ nguy hiểm né qua, khiến cho người trốn ở bên cạnh quan chiến đều lo lắng không thôi, sợ hãi giây tiếp theo sẽ thấy tràng diện máu thịt nhầy nhụa. Phải biết rằng vị thành viên của tổ công kiên đang chiến đấu kia chính là hy vọng của bọn họ, nếu ngay cả người đó cũng không chống lại được, bọn họ còn có đường sống nào?

Tang thi thấy liên tục công kích không có hiệu quả, nhẫn cầu lồi ra của nó chuyển chuyển, công kích trên tay không hề chậm lại, vẫn điên cuồng như trước, giữa lúc Tiêu Tử Lăng lần nữa mượn trụ đèn bên cạnh, dùng roi nước kéo thân thể cậu khỏi phạm vi công kích của hai tay tang thi, một công kích ngoài ý liệu xuất hiện.

Hàn Băng Tiên! Chỉ thấy trên mặt tang thi lộ ra nụ cười âm hiểm, miệng rộng thoáng giương, một đạo băng tiên bén nhọn bắn thẳng đến phần mặt của Tiêu Tử Lăng.

“A!” Mọi người chỉ có thể tuyệt vọng hô lên một tiếng này, bọn họ cho rằng Tiêu Tử Lăng tuyệt đối không thể tránh được một kích này, dù sao nó tới đột nhiên như thế, cự ly còn gần như thế.

Nếu như Tiêu Tử Lăng không phải người biến dị tốc độ, nếu như Tiêu Tử Lăng không có kinh nghiệm chiến đấu mười năm ở mặt thể, như vậy một chiêu cực kỳ âm hiểm này đã bị tang thi cấp ba kia thực hiện được. Đáng tiếc, hiện tại Tiêu Tử Lăng đều có đủ hai dạng đó, chỉ thấy cậu trực tiếp nghiêng ra sau một cái, tốc độ cực nhanh đã đột phá thần kinh phản ứng của nhân loại, nhưng dù như thế, băng tiên vẫn kích rơi kính râm của cậu xuống, cũng khiến cho Tiêu Tử Lăng kinh hách ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiêu Tử Lăng lộ ra hình dáng, khiến cho người xung quanh toàn bộ hóa đá. Đứa trẻ ở tuổi tác đó không phải nên ở phía sau bọn họ tiếp nhận bảo hộ sao?

Hứa Tấn Dương mở to hai mắt nhìn, không cách nào tin tưởng nhìn người trong trận. . . Khuôn mặt ấu trĩ đó vẫn đáng yêu hồn nhiên như vậy, chẳng qua lúc này bị vẻ mặt nghiêm túc thay thế, thực lực siêu cường với năng lực chiến đấu của Tiêu Tử Lăng trực tiếp phá vỡ nhận thức của anh.

Đội viên bên cạnh kích động toàn thân phát run (có lẽ là bị đông lạnh), cậu ta bắt lấy tay Hứa Tấn Dương lắp bắp nói: “Là, là, là Tiểu Lăng. . . Tiểu Lăng a!” Hóa ra suy đoán của cậu là thật, bọn Lục tiên sinh quả nhiên là tổ công kiên, ngay cả Tiểu Lăng yếu nhất cũng vậy!

Không thể không nói hình tượng cố định rất khó bị đánh vỡ, cho dù Tiêu Tử Lăng đã thể hiện ra thực lực của cậu, những người này vẫn tự động bỏ não xem cậu thành người yếu nhất tổ công kiên (Tiêu Tử Lăng lệ rơi - ing (TT^TT)).

Hứa Tấn Dương dùng sức dụi dụi mắt, phát hiện bản thân xác thực không nhìn lầm, anh nhìn không được thốt ra: “Phắc. Tên nhóc này khẳng định uống thuốc kích thích!” Được rồi, Hứa Tấn Dương không cách nào tiếp thu sự thực rằng Tiêu Tử Lăng mạnh hơn so với anh, không cách nào thừa nhận đối tượng được cho rằng phải được bảo vệ trong lòng anh hóa ra đang bảo hộ bọn họ.

Một số tiểu đội viên của đoàn súng trường sùng bái nhìn Tiêu Tử Lăng tuổi tác xấp xỉ với bọn chúng giữa trận, hóa ra trong độ tuổi của bọn chúng cũng có cường giả cường đại như vậy. Như vậy có phải bọn chúng cũng có thể trở nên mạnh được như vậy hay không?

Sự xuất hiện của Tiêu Tử Lăng để cho những thiếu niên bàng hoàng đó không mê mang nữa, bọn chúng không cần vì tuổi tác của bản thân mà nản lòng. Chỉ cần nỗ lực, bọn chúng cũng có thể đứng trên đỉnh núi, tựa như Tiêu Tử Lăng trong trận. Bọn chúng không hề quên một màn Tiêu Tử Lăng xuất hiện, cái loại phong phạm cường giả khiến người ta nhìn lên đó, bọn chúng rất nóng mắt.

Không thể không nói, trải qua trận chiến đấu này, thiếu niên sống sót trong doanh địa, đặc biệt là khu bắc, sau đó xuất hiện rất nhiều người thức tỉnh, bọn họ sau cùng trở thành người thủ hộ trung thực của căn cứ Sở Chích Thiên, có mấy người đặc biệt nổi bật, sau cùng cũng tiến vào tổ công kiên mà bọn họ hướng tới, trở thành đồng bọn của Tiêu Tử Lăng.

Tang thi cấp ba thấy đòn đánh lén có năm chắc nhất vậy mà cũng thất bại. Nó nổi giận đã không còn bất kỳ tính nhẫn nại nào nữa, hai tay nó nâng lên cao, đập mạnh về phía mặt đất, một luồng hàn khí có thể thấy được đột nhiên cấp tốc lan tràn ra trên mặt đất.

Tiêu Tử Lăng đang muốn né tránh, lại phát hiện thân thể của bản thân đã bị chậm lại. . . Roi nước trong tay từng chút đọng thành băng từ đỉnh roi, rất nhanh kéo dài đến lòng bàn tay cậu. Tiêu Tử Lăng thấy thời cơ không ổn, nhanh chóng huỷ bỏ thuật thức roi nước.

Không có Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng duy trì, roi nước kết băng nhất thời bắt đầu rạn nứt, sau cùng rơi lên mặt đất. Sau khi va chạm phân liệt thành vô số khối vỡ. Mà cự ly trăm mét quanh thân tang thi đều biến thành thế giới băng, hết thảy mặt đất với kiến trúc đều treo lên kết tinh băng. Nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống thẳng tắp, đạt đến nhiệt độ đóng băng, không trên 0 độ.

Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, sự băng lãnh vượt qua năng lực thừa nhận của thân thể người khiến cho thân thể cậu không thể động đậy. Cho dù cậu không mở Linh Nhãn, cũng biết đây khẳng định là đại chiêu kỹ năng phạm vi “Thế Giới Đóng Băng” của tang thi. Không khéo chính là, cậu lại vẫn nhất mực ở vào điểm trung tâm của phạm vi đó, trực tiếp trúng chiêu.

Tang thi thấy con bọ chó đáng hận đó rốt cục đã bị cố định (Năng lực nhanh chóng né tránh của Tiêu Tử Lăng khiến cho nó căm thù đến tận xương tuỷ, trực tiếp định vị cậu thành loại sinh vật nó ghét nhất), phần nộ

tích lũy từ từ lên trong thời gian hai phút vừa rồi rốt cục bạo phát, nó không chút do dự nhào tới, chuẩn bị dùng năm tay của nó tươi sống đánh chết cái tên đáng hận đó, tốt nhất đập thành một bãi máu thịt mới có thể tiết được sự phần nộ trong lòng nó.

Tiêu Tử Lăng liều mạng vận chuyển Thanh Tâm Thuật trong cơ thể, hy vọng có thể trung hoà sự rét lạnh xâm lấn trong cơ thể, để cho cậu khôi phục năng lực hành động, nhưng Thế Giới Đóng Băng không phải dễ dàng có thể phá giải được như vậy, con tang thi cấp ba trước mắt này căn bản không cho cậu quá nhiều thời giờ.

Mắt thấy Tiêu Tử Lăng sắp bị bàn tay của tang thi đánh tới, mọi người phát sinh tiếng kêu kinh hoàng, Hứa Tấn Dương lại càng không để ý thực lực bản thân liều mạng nhào qua. . .

Không còn kịp rồi! Mọi người tuyệt vọng! Cho dù như thế bọn họ vẫn hy vọng có kỳ tích phát sinh, tựa như vô số lần nguy cơ trước đó được Tiêu Tử Lăng hóa giải, tiếp tục được hóa giải.

Một thanh âm thanh lãnh trầm thấp mang theo phần nộ vô cùng vang lên ở không trung: “Cấm!”

Liền thấy tang thi cấp ba dường như bị phong ấn lại đình chỉ công kích của nó, đầu ngón tay nó còn kém chút xíu nữa sẽ đâm bị thương Tiêu Tử Lăng.

Bên người Tiêu Tử Lăng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, sau đó trong nháy mắt biến mất, lại xuất hiện trên một nóc nhà xưởng khác, mà giữa trận ngoại trừ con tang thi bị giam cầm kia, đã không còn thân ảnh của Tiêu Tử Lăng.

Đường nhìn của mọi người nhất tề soàn soạt nhìn về phía nóc nhà kia, liền thấy một thanh niên tóc bạc bay bay thần tình lạnh lùng đứng ở nơi đó, đồng phục tương đồng với Tiêu Tử Lăng, ngoại trừ đường cong màu bạc

biến thành màu vàng kim, cái khác cơ bản không khác biệt, vật áo phía sau đón gió bay múa trong gió lạnh lạnh liệt.

Đường nhìn băng lãnh của anh ta chỉ nhàn nhạt quét qua, mọi người liền cảm thấy như một lưỡi đao sắc bén xẹt qua cơ thể, một loại đau đớn đánh thẳng nội tâm, cho dù như thế, bọn họ cũng không dám phát sinh bất kỳ thanh âm nào, khí thế đó khí phách đó khiến cho bọn họ căn bản không dám huyền não.

Anh ta chỉ đơn giản đứng ở nơi đó như vậy, khiến cho người ở đây đều cảm thấy áp lực trầm trọng, không thở nổi, luồng cảm giác trầm trọng này vượt xa con tang thi cấp ba kia mang đến, phải nói căn bản không thể cùng bàn luận.

Sự giá lâm của Sở Chích Thiên không thể nghi ngờ là khí phách uy nghiêm. . . Chẳng qua mọi người cảm thấy không hài hòa chính là, vì sao trong khuỷu tay anh ta lại có một người nằm, nếu là nữ nhân thì còn có một chút mỹ cảm hài hòa anh hùng cứu mỹ nhân.

Thế nhưng. . . Mọi người cũng đang suy nghĩ có phải nên xem như không thấy được gì hay không.

“Sở ca, anh rốt cục đã tới!” Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên ôm nhất thời chưa phản ứng lại tư thế hiện tại của bọn họ có chút quái dị, tay nhỏ bé của cậu khoác lên trên vai Sở Chích Thiên, vẻ mặt hưng phấn nói.

Ban này thực sự là mạo hiểm vạn phần a, cậu thiếu chút nữa đã dùng ra tuyệt chiêu cứu mạng, chuẩn bị vào không gian để trốn tránh nguy cơ đó, không ngờ tới thời khắc mấu chốt, Sở Chích Thiên vậy mà đúng lúc chạy tới, để cho tuyệt chiêu bảo mệnh sau cùng của cậu hổng có bị lộ.

Ánh mắt Sở Chích Thiên thâm trầm, mang chút áy náy nói: “Tiểu Lăng, khiến cậu vất vả rồi. Tôi vẫn tới có chút muộn.”

Tiêu Tử Lăng cười mặt như hoa: “Nào có, tới sớm không bằng tới khéo, Sở ca uy vũ!” Tiêu Tử Lăng ở bất kỳ tình hình nào đều không quên vỗ mông ngựa của lão đại, quả nhiên hiểu được sâu sắc tinh túy làm đàn em.

Xem đi, quả nhiên Sở Chích Thiên rất chịu ăn một bộ này, khóe miệng anh mang cười nói: “Như vậy Tiểu Lăng liền xem đại ca tiếp tục uy vũ đi, tôi sẽ tận tình giáo huấn con tang thi đó xả giận cho cậu.”

Tiêu Tử Lăng hưng phấn vỗ bờ vai Sở Chích Thiên: “Được, em sẽ chờ xem sự biểu hiện của Sở ca.”

Sau đó. . . Hai người đột nhiên lâm vào trầm mặc, bởi vì bọn họ đều phát hiện tư thế của bọn họ hình như có chút xấu hổ.

Tiêu Tử Lăng bi phẫn trong lòng, mợ nó, vì sao là ôm công chúa? Sở Chích Thiên anh chẳng lẽ không biết trực tiếp xách cậu lên sao? Hình tượng của cậu a, triệt để bị hủy rồi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tang Thi, Cũng Có Xuyên Đến Từ Cổ Đại?

Phía dưới, tang thi cấp ba bị giam cầm rốt cục đã giãy thoát khỏi ràng buộc, nó triệt để bạo phát, không nên khi dễ tang thi chúng nó như thế, rõ ràng khi sắp thu hoạch thành quả, thì lại có Trình Giảo Kim đi ra, một lần xuất hiện không tính, còn đến lần thứ hai, hai lần đã đủ quá phận đi, vẫn nhất mực còn đến lần thứ ba, chẳng lẽ tang thi chúng nó không có tang thi quyền như thế?

Nó phần nộ rộng giận về phía hai người trên nóc nhà, nó mất đi lý trí không quan tâm nhào tới, nó hiện tại muốn trực tiếp giết mổ hai người đó dưới chường.

Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng phối hợp phi thường ăn ý, một người hai tay thoáng ẩn bờ vai của đối phương bay lên trời từ trong lòng anh, một người thì phối hợp nâng lên thắt lưng đối phương, cấp tốc đưa người lên giữa không trung.

“Thiên La Địa Võng!” Một tiếng quát chói tai, một Thiên La Địa Võng siêu nhỏ trực tiếp che phủ tang thi bổ nhào tới, chợt nghe thấy một trận tiếng lách tách giòn vang, tang thi giữa không trung trực tiếp ngã xuống trên mặt đất, toàn bộ thân thể đã biến thành than. Sở Chích Thiên đã điều khiển thành thạo đối với kỹ năng Thiên La Địa Võng, tùy tiện không chế được kích cỡ.

Mọi người ghen hòng nhìn trân trối, cứ kết thúc như vậy? Con tang thi cấp ba khiến cho mọi người bó tay chịu trói, quần đấu một phen với thành

viên của tổ công kiên cứ dễ dàng được giải quyết như thế?

Mọi người dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Sở Chích Thiên trên nóc nhà vẫn vẻ mặt lạnh lùng hai tay chắp sau lưng, anh ta còn đứng ở chỗ đó, ngoại trừ trong lòng không còn người không hài hòa kia, cái khác hết thảy vẫn như cũ, bộ dáng vân đạm phong khinh dường như chiêu tuyết sát ban này không phải anh ta gây nên.

Đến tận đây, tất cả mọi người đã biết rõ thực lực của Sở Chích Thiên tuyệt không phải chỉ có cấp ba như người ngoài truyền, có thể đơn giản chém giết tang thi cấp ba, chỉ có đẳng cấp trên cấp bốn. Không hề nghi ngờ khẳng định Sở Chích Thiên đã tới cấp bốn. Đây chính là cấp bậc trong truyền thuyết a, trước đây căn bản chưa từng nghe nói qua nhân loại đã tiến hóa đến loại trình độ này. Trong nhân tâm ở hiện trường dâng lên một loại cảm giác tự hào khôn kể, đây chính là thủ lĩnh của doanh địa bọn họ, tuyệt đối có thể uy hiếp được cường giả xung quanh. Có cường giả như vậy áp trận. Bọn họ thế nào có thể không chống lại được trận thi triều này chứ? Lòng tin của tất cả mọi người gấp trăm lần, sĩ khí thoáng cái tăng cao hơn rất nhiều.

Tiêu Tử Lăng giữa không trung thấy tang thi cấp ba đã bị trăm thủ, nhất thời mừng rỡ vạn phần. Vốn trong lòng có một ít xấu hổ thoáng cái bị vứt ra ngoài bầu trời. Cậu vội vàng thi triển thuật thức roi nước. Nhanh chóng quần lên một cột đèn bên cạnh, để cho bản thân an toàn đáp xuống trên mặt đất.

Cậu thu hồi roi nước, nắm đường đao, cẩn thận đi đến bên cạnh tang thi cấp ba. Cảnh giác dùng mũi đường đao đâm đâm đầu tang thi, cơ bắp căng chặt, thời khắc phòng bị tang thi trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên đánh lén.

“Póc” một tiếng vang nhỏ, đầu tang thi nhất thời vỡ tan. Một viên tinh hạch màu lam lớn bằng nắm tay lăn ra, chứng minh con tang thi cấp ba này

đã chết không thể chết lại. Lúc này Tiêu Tử Lăng mới trầm tĩnh lại, cậu cúi người nhặt lên tinh hạch, sau đó giơ lên cao với Sở Chích Thiên trên nóc nhà, cười phi thường nịnh nọt: “Sở ca uy vũ, đa tạ đã tặng.”

Nói xong không đợi Sở Chích Thiên trả lời. Liền đương nhiên nhét vào túi của mình (thực tế là vứt vào không gian), cậu hạ quyết tâm nhất định phải ỷ lại miếng tinh hạch này. Cậu không thể để cho Sở Chích Thiên bỏ lại mình quá xa, bằng không bảo tọa đàn em đặc lực sẽ không còn bóng dáng nữa. Hiện tại có miếng tinh hạch cấp ba này, cơ hội đột phá tiến cấp sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bộ dáng đã vào túi cậu thì đừng mong lấy lại của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên câm nín. Kỳ thực, cho dù Tiêu Tử Lăng không làm như vậy, miếng tinh hạch đó cũng sẽ cho cậu, nếu như không có Tiêu Tử Lăng liều mạng kéo dài thời gian dài như vậy, khẳng định khu bắc sẽ thương vong thảm trọng, thưởng cho công lao lớn như vậy một viên tinh hạch cấp ba thế nào cũng không quá phận. Nào cần dùng một bộ biểu tình đặc ý chiếm tiện nghi lớn như thế chứ?

Mọi người bị loại hành vi vô sỉ này của Tiêu Tử Lăng đã kích hồng còn chỗ nói. Đây là tố công kiên khiến người ta kính ngưỡng sao? Vì sao lại khác biệt cực lớn với tưởng tượng của bọn họ? Sở Chích Thiên là thủ lĩnh doanh địa, vậy mà cũng là vẻ mặt bỏ mặc. . . (Sở Chích Thiên giận mắng: Con mắt nào thấy tôi bỏ mặc? Tôi chỉ là không nói gì, với bỏ mặc là hai việc hoàn toàn khác nhau có được không. Tác giả yếu ớt trả lời: Thật đúng là không nhìn ra có gì khác nhau. . . Sở Chích Thiên nhìn lên trời, một bộ dáng cái gì cũng không nghe thấy.)

Đám người không thể tiếp thu sự thực này, chưa từ bỏ ý định lần nữa nhìn về phía Tiêu Tử Lăng. Bọn họ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia bởi vì chiếm tiện nghi mà cười đặc ý, mạnh đến mức khiến cho người ta không thể nói ra lời trách cứ. . . Vì vậy, hết thầy nghi vấn đều đã có lời giải thích.

Một đứa trẻ choai choai, người có thể sử dụng tiêu chuẩn của người trưởng thành để yêu cầu cậu ta sao? Lại nói trẻ con đòi chút đồ, đề nghị một yêu cầu nhỏ, cũng không phải chuyện rất khó, hà tất phải khó xử cậu ta chứ? Cho dù là thủ lĩnh doanh địa, cũng phải để ý đến chút cảm tình đúng không?

Mọi người tìm được đáp án mà bản thân cho rằng, một bộ sáng tỏ, đối với cách làm của Tiêu Tử Lăng nhất thời bao dung hơn. Thậm chí có một số nữ tính nổi lên tình thương của mẹ, cho rằng bình thường khăng định Sở Chích Thiên quá cắt xén đối với Tiêu Tử Lăng, bằng không đứa trẻ đáng yêu như thế thế nào có thể làm ra chuyện như vậy. Vì vậy nữ nhân bị cảm tình thao túng là không có đạo lý nào có thể nói.

Đang khi mọi người cho rằng trận thi triều này đã gần kết thúc, đầu cùng bóng tối, thủ lĩnh vẫn luôn âm thầm tổ chức lần thi triều này, chỉ huy tang thi công kích, vì sự xuất hiện cường thế của Sở Chích Thiên mà bị chọc giận. Nó không ngờ tới chỉ vừa mới đối mặt, đã tổn thất một trong những đàn em đặc lực nhất của nó, loại kết quả này nó như thế nào có thể chấp nhận, vì vậy một tiếng rống đinh tai nhức óc vang lên, nó muốn quyết chiến với cường giả nhân loại đó.

Về mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng, nhìn bầu trời đêm xa xa, dường như cùng con tang thi kia cách không nhìn nhau. Có lẽ người khác nghe không hiểu, tiếng hô đó đại biểu điều gì, anh lại biết rõ, tên thủ lĩnh trong bóng tối tổ chức thi triều kia, đang mời chiến về phía anh. Nếu có thể có tang thi cấp ba làm thủ hạ, đó khăng định là một con tang thi cường đại đạt đến trên cấp bốn. Mà hiện tại nó chuẩn bị quyết chiến với anh, để quyết định kết quả cuối cùng của trận thi triều này. Anh thắng thì thi triều lui, anh bại thì doanh địa phá. . .

Tiêu Tử Lăng trên mặt đất nghe thấy tiếng rống giận đó, trong lòng cả kinh, trực tiếp cảm thấy đại sự không ổn, cậu liên tục nhảy mấy cái, trực tiếp giẫm lên đèn đường bên cạnh mượn lực nhảy lên, lúi lên trên mái nhà,

đi tới bên người Sở Chích Thiên. Cậu khẩn trương thấp giọng hỏi: “Sở ca, có phải lại có tang thi cấp cao xuất hiện hay không?”

Sở Chích Thiên gật gật đầu: “Chỉ sợ là một con tang thi cấp bốn, chỉ hy vọng con tang thi đó không tiến hóa đến cấp bốn đỉnh cấp, hoặc là. . .” Tuy rằng Sở Chích Thiên chưa nói lời kế tiếp, nhưng Tiêu Tử Lăng cũng hiểu được, nếu tới là tang thi cấp năm, như vậy mọi người ở đây, bao gồm cả Sở Chích Thiên đều chỉ có một con đường chết.

Chỉ có thể mong đợi con tang thi đó là cấp bốn, đồng thời không đạt đến cấp bốn đỉnh cấp. Bằng không cho dù mạnh như Sở Chích Thiên cũng sẽ rơi vào khổ chiến, thắng bại khó liệu.

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh bay đến như đạn pháo trong trời đêm, thời gian chớp mắt, đã tới nơi đây.

“Ầm!” Theo một tiếng vang lớn này, mặt đất kịch liệt rung động, hiện trường bụi mù một mảnh, che khuất tầm mắt mọi người ở đây. Ngoại trừ người dị năng cấp hai cá biệt còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng trong rung động kịch liệt đó, những người khác đều té ngã xuống đất, một mảnh kêu thảm.

Sương bụi tan đi, ánh vào đường nhìn của mọi người chính là một con tang thi toàn thân gầy gò tinh xảo, hai mắt nó thoáng hiện thần quang, cả người ần ần toả ra một loại ánh kim.

Trên mặt Tiêu Tử Lăng cả kinh, đây không phải là con tang thi hệ tinh thần ở bến tàu sao? Thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này? Hiện tại nó lại có chút bất đồng với lần trước khi ở bến tàu. . .

Tiêu Tử Lăng lập tức tỉnh ngộ lại. Thi triều công kích đương nhiên cần người tổ chức, mà có thể tổ chức đàn tang thi khổng lồ như thế công kích, đương nhiên là tang thi cường đại nhất khu bản địa, vì vậy con tang thi ở bến tàu xuất hiện ở chỗ này, căn bản không cần kinh ngạc.

Con tang thi này lúc đó đã khiến cho cậu với Sở Chích Thiên rất chật vật. Thiếu chút nữa đã không còn sống trở về. Cậu muốn xem một chút con tang thi này đến tột cùng là đẳng cấp nào. . . Tay phải phủ lên khuôn mặt mình, che đi hai mắt mình, ngón tay hơi hơi mở, lộ ra một khe nhỏ, Tiêu Tử Lăng lặng yên mở ra Linh Nhãn. Mọi người bị tang thi đột nhiên xuất hiện trước mắt hấp dẫn, cơ bản không ai chú ý tới động tác của Tiêu Tử Lăng, cho dù có vài người nhìn thấy tràng cảnh này, cũng chỉ thoáng thấy trong khe ngón tay cậu mơ hồ có hai màu đỏ tím hiện ra, cũng không dám khẳng định có phải bản thân hoa mắt hay không.

Ba giây qua đi. Tư liệu của tang thi cấp bốn đó đã rõ ràng hiện ra trong mắt phải của Tiêu Tử Lăng: Tang thi biến dị song hệ tinh thần thể chất (cấp bốn) Kỹ năng: hệ tinh thần: Tắm Chấn Tinh Thần, Biển Ảo, Công Kích Tinh Thần, Lĩnh Vực Tinh Thần (phạm vi). Hệ thể chất: Kỹ năng: Hóa Cứng Chất Da, Hóa Cứng Chất Xương, Chữa Trị Chi Đứt, Thuật Thủ Nhận (có thể cải tạo phần tay thành vũ khí). Phân Tích: nếu có thể thoát được, nhân phẩm của Thân tuyệt đối cao đến mức khó giải.

Tiêu Tử Lăng thổ huyết đóng Linh Nhãn, một bên vì lời nói của Phân Tích mà ngực trầm ngộp nôn ra máu, một bên thất kinh vì kỹ năng hệ thể chất của con tang thi này rất kỳ lạ. Cậu buông tay xuống, lặng lẽ nhắc nhở Sở Chích Thiên bên người: “Sở ca, là tang thi cấp bốn song hệ, một hệ trong đó xác định là hệ tinh thần, chính là con ở bến tàu kia, cẩn thận.” Không phải cậu không muốn nói tỉ mỉ hơn, chẳng qua cậu biết rõ kỹ năng Giám Định của bản thân quá nghịch thiên, quá bị người ghen ghét. Cậu không có lòng tin xác định Sở Chích Thiên có thể không khúc mắc tiếp nhận. Ai cũng không muốn bí mật của bản thân bị người khác nhìn thấu trong bất tri bất giác, trừ phi là chủ động.

Sở Chích Thiên nghe vậy con người tối xuống, hai tay buông xuống âm thầm nắm chặt, mặt anh không biểu cảm nhìn con tang thi mời chiến phía

dưới, một lời không phát. Người quen thuộc anh sẽ biết, lúc này Sở Chích Thiên tuyệt không yên bình như anh biểu hiện bề ngoài.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lặng yên treo lên một mặt cười lạnh, cho dù con tang thi trước mắt này đã tới cấp bốn đỉnh cấp, vượt xa thực lực của anh, anh cũng muốn cho nó có đi không về.

“Điện Quang Hỏa Thạch” Theo một tiếng quát của Sở Chích Thiên, liên tiếp thiểm điện cấu thành vật thể dạng cầu cấp tốc bay về phía tang thi cấp bốn, đối mặt tang thi đồng dạng là cấp bốn, kỹ năng Liệt Điện không có hiệu quả gì, Sở Chích Thiên trực tiếp bỏ qua. Vừa đến liền thi triển kỹ năng tự ngộ của anh.

Thế nhưng khi công kích đến tang thi, bên người nó dường như có một tầng lá chắn trong suốt, nhất nhất đánh văng những Điện Quang Hỏa Thạch đó ra.

Sở Chích Thiên nhíu mày, thoát nhìn lá chắn hộ thể của con tang thi này rất kiên cố, Điện Quang Hỏa Thạch vậy mà phá không được. Tang thi phi thường tức giận đối với việc Sở Chích Thiên trực tiếp ra tay công kích, nó điên cuồng gào lên một tiếng, đột nhiên một tiếng kêu lạnh lạnh từ xa xa ứng thanh, rất nhanh sâu bên trong bầu trời đêm lại xuất hiện một bóng đen, đang nhanh chóng tiếp cận nơi đây.

Sở Chích Thiên nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng, chẳng lẽ còn có tang thi cấp bốn khác?

Tiêu Tử Lăng đứng ở nóc nhà nhìn ra xa xa, lần nữa dùng phương pháp đồng dạng yểm hộ bản thân thi triển Linh Nhân, tư liệu của con tang thi đang tới gần kia rất nhanh hiện ra trước mặt cậu.

Tang thi biến dị hệ thủy (cấp ba) Kỹ năng: Thủy Hoàn, Thủy Vũ, Thệ Thủy Lưu Tình. Phân Tích: Thân, sắc không mê người người tự mê, tự mình bảo trọng!

Tiêu Tử Lăng thấy Phân Tích này thực muốn chém người, đó là tang thi a tang thi, cậu cũng không ham khẩu vị nặng như thế. Nếu thực lựa chọn, vậy còn không bằng trực tiếp lựa chọn nam nhân thì còn đáng tin hơn chút, dù sao vẫn là đồng loại có phải hay không. . .

Đây là một con tang thi mặc chiếc váy màu đỏ tươi, thủy tú* rất dài, làn váy rất lớn, mái tóc rất dài cài một cây ngân châm tinh xảo. Vậy mà là một con tang thi nữ mặc váy mềm kiểu cổ, nếu không phải khuôn mặt khô gầy, ngược lại thật đúng là nhìn không ra đó là một con tang thi. (*tay áo rất dài dùng để múa trong các tuồng hát)

Tiêu Tử Lăng nhất thời có một loại cảm giác sai lầm rằng đã xuyên qua thời không. . . Chẳng lẽ tang thi cũng có xuyên đến từ cổ đại?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Quỷ Dị, Kỹ Năng Chữa Trị Chi Đứt!

Đương nhiên điều này là không có khả năng, con tang thi trước mắt này có lẽ trước đây là một nữ diễn viên,

lại hoặc là đang quay phim nghệ thuật nào đó các loại, nói chung có rất nhiều loại khả năng. Chẳng qua kỹ năng mà con tang thi này có được khiến cho Tiêu Tử Lăng mê mang nghi hoặc, khác với kỹ năng của con tang thi còn lại đều rất trắng ra, của nó thì lại không có biện pháp suy tính ra được tình hình tỉ mỉ trên tên gọi, chẳng lẽ Giám Định cũng có phân nam nữ? Đặc biệt tôn trọng đối với nữ tính? Không muốn tiết lộ tư ẩn của nó?

“Thoạt nhìn là cấp ba.” Sở Chích Thiên liếc mắt một cái liền phán đoán ra cấp bậc của con tang thi mới xuất hiện đó. Bất quá đầu mi của anh tuyệt không thả lỏng, vẫn nhúu chặt lại.

Tuy rằng không phải tang thi cấp bốn nói như thế nào cũng là một chuyện tốt, nếu như lại đến thêm một con cấp bốn, anh chỉ có thể kêu mọi người của doanh địa đột phá vòng vây, đi được một người thì là một người, căn bản không cần đánh. Nhưng tang thi cấp ba cũng không tốt hơn được chỗ nào, hiện tại khu bắc cũng không có ai có thể chống lại.

Anh rốt cục tiếp nối với bên Trần Cảnh Văn: “Cảnh Văn, bên cậu đối phó xong chưa?”

Trần Cảnh Văn không thể đúng lúc trả lời, truyền đến chỉ là tiếng đánh nhau kịch liệt đình tai nhức óc. Sở Chích Thiên lập tức sáng tỏ sợ rằng tình

hình bên đó cũng không tốt hơn được bao nhiêu so với nơi đây. Quả nhiên chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng trả lời gián đoạn của Trần Cảnh Văn. Hóa ra hai con tang thi ở cửa chính nam đều là cấp ba đỉnh cấp, đồng thời dẫn theo không ít đàn em cấp hai, không chỉ có anh cùng với Đồng Hạo Triết đánh rất vất vả, ngay cả thành viên khác của tổ chiến đấu đều lâm vào khổ chiến, căn bản không có biện pháp giải quyết trong ngắn hạn.

Sở Chích Thiên không tiếp tục nói gì nữa, chỉ kêu bọn họ cẩn thận. Anh cũng không tiếp nối với hai địa phương khác, đến bây giờ Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân không liên hệ với anh, đã biết tình hình bên đó cũng sẽ không quá tốt. Tuy rằng Tiểu Kỳ với Tiểu Tát đều là khuyến biến dị cấp ba, nhưng khác với người, rõ ràng kinh nghiệm chiến đấu thô sơ hơn rất nhiều, nghĩ chắc cũng không có khả năng giải quyết được đối thủ quá nhanh, hiện tại anh chỉ hy vọng hai con cầu đó đừng bị tang thi giải quyết.

Tiêu Tử Lăng đứng ở bên người Sở Chích Thiên, đã nghe rõ đối thoại giữa hai người. Biết khẳng định khu bắc sẽ không có viện quân. Sở Chích Thiên phải chuyên biệt đối phó con tang thi cấp bốn kia, không cách nào phân tâm ứng phó nữa, vì vậy con tang thi cấp ba mới xuất hiện kia nhất định phải để người khác ứng phó. Cậu biết quyết định kế tiếp của bản thân rất mạo hiểm. Nhưng cậu không thể không làm như vậy, bằng không mọi người ở hiện trường khu bắc, trừ cường giả cá biệt có thể tránh được một kiếp, những người khác đều khó thoát vận rủi.

“Sở ca, con tang thi cấp ba đó giao cho em đi.” Tiêu Tử Lăng nói như thế.

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng, quay đầu lại, đôi mắt của anh rất u ám. Chuyên chú nhìn Tiêu Tử Lăng, ánh mắt vậy mà mang theo một luồng ý lạnh khôn kể.

Tiêu Tử Lăng cười thản nhiên, cậu không có ý đồ bất lương nào căn bản không sợ đường nhìn bén nhọn của Sở Chích Thiên.

Chậm rãi gật gật đầu, Sở Chích Thiên thu hồi ánh mắt bức người của anh, thấp giọng phân phó: “Hết thấy cẩn thận!”

Anh đột nhiên chỉ về phía con tang thi cấp ba tiếp cận kia. Cao giọng mệnh lệnh: “Hết thấy người thức tỉnh cấp hai chặn lại con tang thi đó!”

Vừa dứt lời, Tiêu Tử Lăng bay ra đầu tiên, trực tiếp nghênh đón về phía thân ảnh màu đỏ kia. Cậu bỏ qua roi nước, lấy ra đường đao với dị năng tốc độ cậu sở trường nhất. Kiếp trước cậu chính là dựa vào hai đại pháp bảo này sống sót tròn mười năm ở mặt thế, không có gì để cho cậu quen thuộc hơn so với hai dạng kỹ năng này, đối mặt cường địch, Tiêu Tử Lăng quả quyết lựa chọn.

Đương nhiên khiến cho Tiêu Tử Lăng từ bỏ thuật thức roi nước, quan trọng nhất là do con tang thi cấp ba đó là dị năng hệ thủy, chơi roi nước ở trước mặt nó, căn bản là múa rìu qua mắt thợ, tuyệt đối chiếm không được chỗ tốt nào.

Dương Bình Chương là người thứ hai nhào qua, là người phụ trách khu bắc, ông nhất định phải làm gương tốt, đảm nhiệm trọng trách. Huống hồ ông nhất định phải có điều biểu hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên, bằng không ông thực sự không còn mặt mũi nào làm người phụ trách khu bắc này.

Cường giả cấp hai khu bắc kỳ thực cũng không nhiều. Cộng thêm Tiêu Tử Lăng chỉ có năm người, tuy rằng ba người khác phản ứng chậm hơn Tiêu Tử Lăng Dương Bình Chương, nhưng vẫn đúng lúc chặn lại được con nữ tang thi cấp ba đó, khiến cho nó không có biện pháp hội hợp với con tang thi cấp bốn kia.

Tang thi cấp ba thấy một đám kiến nhỏ cũng dám ngăn cản nó, phi thường phần nộ. Không nói hai lời, hai dải thủy tụ nhất tề đánh ra. Chợt

nghe thấy hai tiếng đánh nặng nề, hai cường giả cấp hai phản ứng tương đối kém bị đánh bay đi.

Nó còn muốn làm lại trò cũ, Tiêu Tử Lăng lại đoạt trước một bước xông qua. Cổ tay cậu rung lên, đường đao vẽ ra vô số vòng trong phạm vi nhỏ ở không trung, gắt gao cuốn lấy một dải thủy tụ của tang thi.

Tang thi cấp ba nhìn thấy một dải thủy tụ của mình bị giam cầm, thập phần tức giận. Thủy tụ này là vũ khí của nó, cuốn lấy thủy tụ bằng phong bế vũ khí của nó. Nó không thể bị một con kiến ràng buộc tay chân, vì vậy liền không công kích người khác nữa, mà toàn lực muốn giải quyết Tiêu Tử Lăng, nó thu hồi dải thủy tụ bay lượn ở không trung còn lại, trực tiếp bắn ra, công kích Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng dù sao cũng là người dị năng tốc độ, cho dù tốc độ của cậu còn chưa phục hồi lại đến đỉnh phong nhất, nhưng dưới sự tăng phúc của Thanh Tâm Thuật, tuyệt đối không kém người thức tỉnh tốc độ cấp ba nào. Chỉ cần không phải tang thi biến dị tốc độ trên cấp ba, muốn thắng cậu trên tốc độ, cơ bản không có kịch. Cậu chỉ nghiêng người né tránh, liền né qua được công kích như tiếng sấm thiểm điện đó, khiến cho công kích của tang thi cấp ba uổng công vô ích.

Lúc này, Dương Bình Chương vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, rốt cục tìm được khe hở phòng bị của tang thi cấp ba, Thiên Ngoại Phi Thạch của ông lặng yên tới. Đây là một kỹ năng công kích phạm vi nhỏ.

“Né!” Dương Bình Chương nhắc nhở một tiếng, kêu Tiêu Tử Lăng cấp tốc tránh ra.

Lúc này tang thi cấp ba không có Tiêu Tử Lăng ngăn trở đường nhìn rốt cục thấy được phi thạch đập tới trước mắt nó.

Nữ tang thi không hề phòng bị một chiêu này nên không có cơ hội né tránh, chỉ có thể cố mà ăn một kích này. Trước người nó đột nhiên xuất

hiện một lồng nước có thể thấy được cấp tốc mở rộng ra xung quanh, khi tiếp xúc với phi thạch của Dương Bình Chương, phi thạch bị đẩy lùi, mà lồng nước cũng bị phi thạch liên miên không ngừng đập nát, biến thành một bãi nước đổ xuống mặt đất.

Tiêu Tử Lăng nhắc nhở: “Là kỹ năng phòng thủ.” Thủy Hoàn, hẳn là không sai.

Tang thi cấp ba phần nộ, nó không ngờ vậy mà bị năm con kiến nhỏ đùa giỡn, nó phần nộ múa loạn thủy tụ, tất cả mọi người dường như bị đặt trong một thế giới vũ đạo xa hoa, nhất thời quên mất đây là một trận chiến sinh tử, công kích trong tay dừng lại.

Tiêu Tử Lăng căn rằng một cái, một trận đau nhức, để cho thần trí của cậu thanh tỉnh một chút, kỹ năng Thủy Vũ vậy mà có chứa kỹ năng mê hoặc. . . Khó trách Phân Tích sẽ có câu nói kia, thoát nhìn chính là ám chỉ kỹ năng này. (cái câu ‘sắc không mê người người tự mê’ ấy)

Tiêu Tử Lăng tỉnh táo lại, liền thấy trước mắt vô số cái bóng màu đỏ đánh tới phía cậu, Tiêu Tử Lăng đứng lúc né tránh. Lại nghe thấy bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên bên cạnh, thoát nhìn bốn người khác đã trúng chiêu.

Quả nhiên, bốn người khác đều ở dưới lúc không có phòng bị, bị hung hăng đánh bay đi. Nặng nề trên mặt đất. Một người thức tỉnh cấp hai sơ cấp yếu nhất trong đó lại càng học ra mấy ngụm máu tươi, xem ra một kích này khiến cho anh ta bị trọng thương.

Dương Bình Chương cấp tốc bò lên, liền cảm thấy ngực nặng nề muốn nôn. Có thể thấy được một kích đó phi thường lợi hại, may mà lúc đó cảm thấy không ổn, vì vậy dùng tới kỹ năng phòng ngự Thạch Bì, ăn hết phần lớn lực đạo, vì vậy không có bị thương. Đáng tiếc Đàm Á Bân không may

mắn như vậy, ông không dám quay đầu kiểm tra, gắt gao nhìn chăm chú tang thi trước mắt la lớn: “Á Bân. Không có việc gì chứ.”

Đàm Á Bân gian nan bò lên, thở hổn hển thấp một hơi lúc này mới khàn khàn nói: “Dương đại ca, tôi không sao.” Anh là đội trưởng của một tiểu đội khác, với Dương Bình Chương là một trong những đội ngũ kết minh, vì vậy Dương Bình Chương phi thường săn sóc.

Mà người quan chiến xung quanh chỉ có thể xiết chặt nắm tay. Mật thiết nhìn chăm chú vào trong trận, những người thực lực thấp như bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn, căn bản giúp không được gì.

Hứa Tấn Dương trong lúc quan chiến, trong lòng có một luồng dự cảm muốn trở nên mạnh mẽ cường liệt, khi Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa bị con tang thi cấp ba kia đâm chết, bản thân lại chỉ có thể bất lực nhìn, cái loại cảm giác vô lực đó kích thích anh thật sâu. Anh không thể tiếp tục như vậy, dùng tâm lý may mắn để vượt qua mỗi một ngày, vì bằng hữu của anh, đội viên của anh, cùng với những đứa trẻ kia, anh nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Đúng vậy, tiếp theo, khi bằng hữu chiến đấu, bản thân sẽ không còn là một người đứng xem nữa. . . Trong ánh mắt Hứa Tấn Dương lộ ra một loại quyết tâm. Anh muốn đứng ở bên người bằng hữu mà không phải phía sau.

Trong trận, năm người Tiêu Tử Lăng cùng nữ tang thi cấp ba đánh hừng hực khí thế, bên kia Sở Chích Thiên cùng tang thi cấp bốn lại vẫn xa xa nhìn nhau, không có giao thủ. Đặc biệt là Sở Chích Thiên, lại càng khép hờ hai mắt, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, không có một tia dự cảm muốn chiến đấu.

Kỳ thực đó chỉ là hiện tượng mặt ngoài, tình hình chân thực, chiến đấu bên Sở Chích Thiên lại càng hung hiểm hơn, bởi vì chiến đấu giữa Sở

Chích Thiên với tang thi cấp bốn là đối kháng trên tinh thần. Hóa ra hai bên thoát nhìn ung dung thản nhiên, ngầm đã giao thủ mấy hồi.

Đối kháng tinh thần theo lý hần là Sở Chích Thiên ở vào thế hạ phong, dù sao Công Kích Tinh Thần là kỹ năng sở trường của con tang thi cấp bốn đó, hơn nữa con tang thi cấp bốn đó đã ở vào cấp bốn đỉnh cấp, mà Sở Chích Thiên mới chỉ vừa đột phá cấp bốn, đồng thời dị năng thức tỉnh cũng không phải hệ tinh thần.

Thế nhưng Sở Chích Thiên là người dị năng thức tỉnh song hệ, đặc biệt là hệ thứ hai, là dị năng không gian cực kỳ hiếm thấy, thức tỉnh dị năng không gian, tinh thần lực được tăng trưởng tuyệt đối không kém hơn hệ tinh thần, huống hồ, kỹ năng Hư Không trong dị năng không gian là một kỹ năng rất biến thái, trước đây Sở Chích Thiên còn chưa phải quá hiểu rõ, cho rằng chỉ có thể miễn dịch công kích vật lý, mà lần này so đấu tinh thần lực cùng con tang thi cấp bốn này, lại bất ngờ để cho anh phát hiện một công năng khác, cùng với chỗ tốt vô hạn của Hư Không.

Hóa ra kỹ năng Hư Không có thể miễn dịch áp lực tinh thần vượt qua cực hạn của năng lực thừa nhận, nói cách khác, Công Kích Tinh Thần của tang thi cấp bốn, chỉ cần vượt qua cực hạn thừa nhận của Sở Chích Thiên, kỹ năng Hư Không sẽ trực tiếp miễn dịch bộ phận tinh thần lực dư ra kia. Phải biết rằng phương pháp tu luyện tinh thần lực nhanh nhất chính là vẫn luôn ở vào điểm giới hạn dưới loại áp bách cực hạn tinh thần này, rất dễ để cho tinh thần lực đột phá.

Vì vậy, Sở Chích Thiên dưới Công Kích Tinh Thần của tang thi cấp bốn, bất ngờ đạt được chỗ tốt, để cho tinh thần lực vốn ngưng kết của anh nhất thời được dư dả lên.

Dưới làn Công Kích Tinh Thần thứ mười, trong đầu Sở Chích Thiên liên vang lên một tiếng vang nhẹ đánh vỡ lá chắn, tinh thần lực của anh dưới sự đối kháng với tang thi cấp bốn bất ngờ được đề cao một cấp. Anh vốn còn

ở vào cấp bốn sơ cấp thoáng cái nhảy vọt đến cấp bốn trung cấp. Chênh lệch của hai bên nhất thời được kéo gần lại.

Sở Chích Thiên đột nhiên mở mắt ra, mọi người chỉ cảm thấy thần quang chợt lóe trong đôi mắt anh, chợt nghe thấy con tang thi cấp bốn kia đột nhiên ngửa mặt lên trời quát chói tai, hóa ra Sở Chích Thiên đã đột phá không lưu tình chút nào trực tiếp bắn một đạo Liệt Điện về phía mắt của tang thi cấp bốn. . .

Kỹ năng của Sở Chích Thiên đã được anh chơi xuất thần nhập hóa, ngay cả mắt cũng có thể phát sinh ra một sợi điện quang cực kỳ ẩn mật, tang thi cấp bốn không có phòng bị điểm này, trực tiếp trúng chiêu.

Chỉ thấy hai mắt tang thi cấp bốn đen xám, vậy mà còn có một mùi khét nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, hai mắt của nó bị một kích bất ngờ của Sở Chích Thiên thiêu hủy triệt để.

Giây tiếp theo, mọi người bị động tác của tang thi cấp bốn làm cho tóc gáy dựng đứng. Chỉ thấy tang thi cấp bốn giơ cao tay phải, vươn ngón trỏ ngón giữa, cắm vào viền mắt của bản thân, kiên quyết móc ra nhãn châu đã bị thiêu hủy.

Hai tiếng vang nhẹ thịch thịch, hai hạt nhãn châu cháy đen rơi xuống trên mặt đất, lăn hồi lâu mới đình chỉ bất động.

Thấy một màn kinh hãi này, có một số nữ nhân, nam nhân lá gan có chút nhỏ, thiếu niên tuổi trẻ nhẹn không nổi nữa, nhao nhao nôn mửa.

Thế nhưng, kế tiếp, toàn trường kinh hô lên, một tràng cảnh quý dị xuất hiện. . .

Trong viền mắt của tang thi cấp bốn, đột nhiên xuất hiện một điểm nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn, đến sau cùng một đôi tròng mắt hoàn hảo mới tinh lại xuất hiện. . .

Chữa Trị Chi Đứt! Quả nhiên kỹ năng nghịch thiên không chỗ nào không có.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ôm? Chuyện Đây Quá Đáng Sợ Rồi.

Một màn trước mắt, khiến cho vẻ mặt của Sở Chích Thiên càng thêm ngưng trọng, đầu mi của anh nhăn càng chặt, con tang thi cấp bốn đó có năng lực chữa trị này, sợ rằng một trận chiến này không dễ giải quyết, nếu có thể sử dụng vô hạn, trừ phi thoát cái đánh chết nó, bằng không dù nó chịu thương nặng thế nào, cũng có thể để cho nó khôi phục được trong nháy mắt. Bất quá Sở Chích Thiên cũng không cho rằng, loại kỹ năng nghịch thiên đó không có hạn chế, anh chỉ hy vọng hạn chế đó lớn một chút, bằng không trận chiến đấu này thực sự nhìn không thấy một chút phần thắng.

Suy đoán của Sở Chích Thiên là chính xác, sự hạn chế của kỹ năng đó vẫn rất lớn.

Tang thi cấp bốn khôi phục thị lực rốt cục không bình tĩnh nữa, một cái sơ sẩy khiến cho nó bị thương nghiêm trọng như thế, nếu không có kỹ năng Chữa Trị Chi Đứt, sợ rằng nó sẽ triệt để nói tạm biệt với ánh sáng. Tuy rằng kỹ năng này rất nghịch thiên, nhưng hạn chế của nó cũng rất lớn, đầu tiên kỹ năng này bốn mươi tám tiếng đồng hồ mới có thể sử dụng được một lần, kỳ thực bộ vị bị hủy hư không thể vượt qua hai giờ, bằng không sẽ không có cách nào phục hồi. Điều này biểu thị bốn mươi tám tiếng đồng hồ kế tiếp, bất kỳ một bộ phận nào của thân thể nó đều không thể có tổn thương nữa, bằng không sẽ không còn khả năng chữa trị.

Thoáng cái đã dùng đi kỹ năng dùng để bảo mệnh, tang thi cấp bốn phần nộ không công kích mang tính thăm dò nữa, nó trực tiếp đánh về phía Sở Chích Thiên trên nóc nhà, một đạo Linh Vực Tinh Thần cường hãn công kích tới phía Sở Chích Thiên.

Đây là một loại linh vực bá đạo, nó bài trừ đi hết thủy năng lượng trong không khí, Sở Chích Thiên liền cảm thấy dị năng hệ lôi điện của bản thân dường như đột nhiên bị phong ấn, không có cách nào hưởng ứng với năng lượng hệ lôi điện quanh thân nữa.

Tang thi cấp bốn âm âm cười, vươn một cánh tay, cánh tay khô gầy đó cấp tốc biến hóa, biến thành một thanh đao tam lăng thứ đen sẫm không ánh sáng, hung hăng đâm tới Sở Chích Thiên. Đây là Thuật Thủ Nhận. Có thể cải tạo cánh tay biến hóa thành bất kỳ vũ khí nào.

Mọi người kinh hô, ngay cả mấy người quần đấu với tang thi cấp ba cũng vì tiếng kinh hô của mọi người mà chậm lại thể tiến công trong tay. Chỉ có Tiêu Tử Lăng không hề bị ảnh hưởng, vẻ mặt hờ hững một mảnh. Cậu chuyên chú quần đấu với tang thi cấp ba, tuyệt không phân tâm bởi chỗ Sở Chích Thiên.

Bởi vì sự lãnh tĩnh của cậu. Đúng lúc bù đắp lỗ thủng xuất hiện vì người khác thả chậm tốc độ, cuối cùng không để cho con tang thi cấp ba đó thừa cơ đột phá vòng vây đi ra hội hợp với tang thi cấp bốn.

Tiêu Tử Lăng không phải không quan tâm Sở Chích Thiên, mà là cậu biết rõ. Sở Chích Thiên chính là bá chủ của mặt thể mười năm sau, thể nào có thể chết trong lần thi triều nho nhỏ này chứ. Vì vậy cậu tin tưởng vững chắc, Sở Chích Thiên có thể dễ dàng giải quyết được khốn cảnh đó.

Quả nhiên, Sở Chích Thiên không cô phụ sự tín nhiệm của Tiêu Tử Lăng, tuy rằng trong không khí đã không còn năng lượng khác, thế nhưng dị năng không gian cực kỳ đặc thù, tuyệt không phải một linh vực nho nhỏ

là có thể phong ấn được. Sở Chích Thiên đột nhiên biến mất khỏi nóc nhà. Sau cùng địa điểm xuất hiện là bên tay trái Tiêu Tử Lăng.

Một màn ngoài dự đoán này khiến cho bốn người khác dừng lại thể tiến công, đường nhìn của Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên giao nhau, ngầm hiểu.

Tiêu Tử Lăng hơi hơi nghiêng thân, cầm tay trái đưa tới của Sở Chích Thiên, nhận lấy lực lượng đẩy lên của anh. Đột nhiên cả người bay lên trời, cậu nhường ra vị trí của bản thân. . .

“Thiên La Địa Võng!” Tay phải của Sở Chích Thiên thoáng mở thoáng nắm, trong nháy mắt liền dùng ra một chiêu này, toàn bộ bao trùm lấy tang thi cấp ba vốn ở trước người Tiêu Tử Lăng. . .

Anh ngay từ đầu ở trên nóc nhà không động, chính là vì bố cục này, đó chính là muốn dẫn con tang thi cấp bốn kia rời khỏi khu vực bên Tiêu Tử Lăng, tránh khỏi để cho nó có cơ hội dùng Công Kích Tinh Thần, anh lúc trước đã biết địa phương chiến đấu của Tiêu Tử Lăng với tang thi cấp ba, vừa vặn ở trong phạm vi Công Kích Tinh Thần của tang thi cấp bốn. Cho dù anh thuận di qua. Giúp Tiêu Tử Lăng giải quyết tang thi cấp ba, khẳng định tang thi cấp bốn cũng sẽ trả thù dùng Công Kích Tinh Thần công kích bọn Tiêu Tử Lăng. Lỡng bại câu thương không phải điều Sở Chích Thiên muốn, vì vậy anh vẫn luôn chờ đợi cơ hội này.

Không sai, dị năng không gian của Sở Chích Thiên đã lên tới cấp bốn, kỹ năng mới anh thu được chính là chuyển hoá không gian, chuyển hoá gần có thể làm được thuận di. Chuyển hoá cự ly dài nhất định phải thỏa mãn mấy điều kiện, một cái là phải có tọa độ không gian, một cái là phải có đủ năng lượng tương xứng với đoạn cự ly đó, nếu như cự ly vượt xa năng lượng không gian mà bản thân có được, sẽ bị phản phệ, thậm chí sẽ bị không gian nuốt mất. Từ khi Sở Chích Thiên có được dị năng này, cũng chỉ từng tiến hành chuyển hoá qua cự ly dài một cây số, cho dù như thế, cũng

khiến cho dị năng không gian của anh tiêu hao hơn phân nửa, phải biết rằng cự ly càng xa, dị năng tiêu hao sẽ tăng gấp bội.

Tang thi cấp ba không ngờ đến Sở Chích Thiên sẽ đột nhiên xuất hiện công kích nó, trực tiếp bị Thiên La Địa Võng bao rần rần chắc chắn, nhưng cho dù như thế, nó vẫn phản ứng nhanh chóng mở ra kỹ năng Thủy Hoàn, trực tiếp chặn Thiên La Địa Võng ngoài Thủy Hoàn.

Chênh lệch cấp bậc cứ như vậy hiện ra, Thủy Hoàn như thế nào có thể chống lại được Thiên La Địa Võng chứ, rất nhanh năng lượng của Thủy Hoàn đã bị tiêu hao sạch trực tiếp vỡ tan, dư uy của Thiên La Địa Võng để cho tang thi cấp ba thừa nhận toàn bộ.

Grào! Một tiếng kêu thê lương phát sinh từ trong miệng tang thi cấp ba, chính trong thời gian chớp mắt, tang thi cấp ba đã trọng thương, mà tang thi cấp bốn trên nóc nhà căn bản không kịp cứu viện. Hai mắt nó đỏ đậm biết bản thân đã trúng kế, khi đang chuẩn bị nhảy xuống mặt đất dùng Công Kích Tinh Thần để trả thù, một đạo Thiên La Địa Võng uy lực càng thêm khổng lồ trong nháy mắt giáng lâm lên trên đầu nó, hóa ra Sở Chích Thiên lại thuận di trở về, trực tiếp dùng một chiêu này đánh tan dự định của tang thi cấp bốn.

Tang thi cấp bốn chỉ có thể ứng phó chuyện đột phát này trước, nó cáu giận cắn răng, bất quá nó biết rõ, nếu muốn giải cứu tang thi cấp ba, nếu muốn trả thù lại, đầu tiên phải giải quyết nhân loại đáng hận đều là cấp bốn trước mắt này.

Tấn Chấn Tinh Thần rất kiên cố, nhưng Thiên La Địa Võng uy lực càng cường đại vẫn đập tan lá chắn hộ thân của tang thi cấp bốn, nó tự thể nghiệm sự đau đớn bị điện quang đốt thân.

Nhưng cấp bốn dù sao cũng là cấp bốn, hơn nữa kỹ năng Hóa Cứng Chất Da trên thể chất đã để cho nó chống lại được công kích lôi điện cường đại

này, chỉ chịu một chút vết thương nhẹ. Nhưng cho dù như thế, da thịt toàn thân tang thi cấp bốn cũng bị bao trùm bởi một tầng xám đen, thập phần chật vật.

Mà nữ tang thi cấp ba lại không có may mắn như tang thi cấp bốn, tuy rằng được Thủy Hoàn ngăn chặn phần lớn điện năng, nhưng dư uy của Thiên La Địa Võng vẫn khiến cho tang thi cấp ba thân bị trọng thương, thiếu chút nữa đã bị giết chết.

Dương Bình Chương thấy thế mừng cực, hô to một tiếng: “Tang thi đã trọng thương, mọi người gia tăng sức lực giết chết nó.” Tinh thần ba người khác rung lên, nhanh chóng tăng cường công kích trong tay, tranh thủ lúc con tang thi cấp ba đó còn chưa hồi thần lại liền giải quyết nó.

Chỉ có Tiêu Tử Lăng tuy rằng thế tiến công trong tay không ngừng, nhưng trong lòng lại cẩn thận lên, cậu không quên kỹ năng Thệ Thủy Lưu Tình từng thấy kia, chỉ cần đối thủ còn có con bài chưa lật. Cậu vĩnh viễn sẽ không coi thường đối thủ, bởi vì một cái sơ suất sẽ có thể bị lật bàn, Tiêu Tử Lăng cẩn thận sẽ không phạm sai lầm này.

Quả nhiên, tang thi cấp ba bị thương thảm trọng tuyệt không bó tay chịu trói như Dương Bình Chương tưởng tượng. Trái lại bắt đầu xoay tròn ở dưới công kích của bọn họ, nó nhẹ nhàng linh hoạt né tránh công kích, múa may thủy tự phiêu dật. . .

Dương Bình Chương khổ chiến đã lâu. Rốt cục kiên định đập Thiên Ngoại Phi Thạch lên trên đầu tang thi, tang thi đã bị trăm thủ, ông vui cực mà khóc, ông không có cô phụ sự phó thác của Sở Chích Thiên, khu bắc vẫn kiên quyết bảo vệ được phòng tuyến của bản thân.

Lúc này, Sở Chích Thiên đã giải quyết con tang thi cấp bốn kia, đi tới khen ngợi vỗ vỗ bờ vai ông. Do tang thi cấp bốn đã bị trăm thủ. Tang thi cấp ba cũng chết trong tay ông, vì vậy toàn bộ tang thi phụ trách công kích

khu bắc rời khỏi doanh địa, mọi người điên cuồng hô, điên cuồng chúc mừng sự kết thúc của thi triều. . .

Do ông chém giết tang thi cấp ba biểu hiện xuất sắc, ông trở thành anh hùng của doanh địa. Đã được Sở Chích Thiên mời, gia nhập tổ công kiên. .

Nhiều năm sau, ông từng bước một bước đến đỉnh phong, bên người cũng có mấy hồng nhan tri kỷ, sau cùng được mọi người ủng hộ trở thành phó thủ lĩnh của doanh địa, khi ở trong nhà giảng đèn kết hoa tiếp nhận sự chúc phúc của hết thầy đàn em với các bằng hữu của ông, một thanh âm đinh tai nhức óc vang lên sát bên tai ông: “Cẩn thận!”

Dương Bình Chương nghi hoặc, vì sao phải cẩn thận? Đây vốn chính là một chuyện đáng ăn mừng, ông dựa vào thực lực với công trạng của ông đi tới được một bước này. . .

Dương Bình Chương còn chưa có phản ứng lại liền cảm thấy ngực dường như bị một khối cự thạch đập trúng. Cả người trực tiếp bay ngược đi, nện trên mặt đất, yết hầu thoáng ngọt, máu tươi trong miệng không cách nào khống chế phun ra.

Tràng cảnh vốn vui mừng một mảnh trước mắt biến mất, dần dần rõ ràng lên lại là tràng diện chiến đấu của ông cùng với tang thi cấp ba. Dương Bình Chương biết khẳng định bản thân đã trúng ảo thuật, hóa ra trong nội tâm ông cũng có mộng cường giả. Cũng muốn có được thực lực, quyền thế với nữ nhân như Sở Chích Thiên.

Tâm Dương Bình Chương trầm xuống, ba người thức tỉnh cấp hai đồng dạng hoàn cảnh với ông bên cạnh, cũng bị mê tâm trí, sau cùng bị đánh cho tàn phế triệt để mất đi năng lực tái chiến, mà ngăn chặn áp lực của con tang thi cấp ba kia toàn bộ đặt ở trên người Tiêu Tử Lăng.

Đúng vậy, hiện trường chỉ có Tiêu Tử Lăng vẫn còn thanh tỉnh, may mắn. Lúc này vẻ mặt cậu lạnh lùng nghiêm nghị ngăn ở phía trước tang thi cấp ba, cẩn thận phòng bị.

Kỹ năng Thệ Thủy Lưu Tình đó, cậu rốt cục đã kiến thức được. Dương Bình Chương khí thế hưng phấn, ba người khác không phải vẻ mặt say sưa, thì là nụ cười đậm đặc, hoặc là vẻ mặt cao ngạo, đã biết đó là một loại kỹ năng phóng đại vô hạn chấp niệm của nội tâm bản thân, khiến người ta rơi vào trong mỹ cảnh không cách nào tự kiềm chế. May mắn cậu vẫn luôn cảnh giác, Thanh Tâm Thuật thủy chung chưa từng đình chỉ vận chuyển, mới phát hiện không ổn, nhanh chóng rời khỏi phạm vi công kích của tang thi cấp ba, vọt đến bên cạnh.

Cậu vừa ra khỏi phạm vi đó, liền thấy bốn người mang vẻ mặt quái dị đứng bất động, nhưng cho dù như thế, cậu cũng không thể đứng lúc nhắc nhở bọn họ, công kích kế tiếp của tang thi quá nhanh. Nói cách khác thời gian phóng thích kỹ năng Thệ Thủy Lưu Tình rất ngắn, bọn họ chẳng qua chỉ mới ngốc lảng một chút, đã bị công kích.

Cứ như vậy cục diện vốn vẫn là năm người vây công, thoáng cái biến thành Tiêu Tử Lăng với tang thi cấp ba đơn đối đơn. Mà Sở Chích Thiên bắt đầu đại chiến với tang thi cấp bốn ngắm thấy cục diện này thì sắc mặt trầm xuống. Không ngờ tới sau cùng vẫn để cho Tiêu Tử Lăng quyết chiến đơn đối đơn với tang thi cấp ba, ưu thế anh khổ tâm an bài bởi vì mấy người khác không đặc lực, mà để cho con tang thi cấp ba kia đảo ngược được. Hiện tại chỉ có thể thấy may mắn rằng lúc này tang thi cấp ba đã thân bị trọng thương, áp lực của Tiêu Tử Lăng sẽ ít đi rất nhiều.

Tiêu Tử Lăng với tang thi cấp ba trong nháy mắt giao thủ mấy lượt, hai bên lại không có biện pháp gì với đối phương. Rất nhanh, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy có chút không thích hợp, bởi vì một đao lần này của cậu vậy mà đã đơn giản bổ xuống được đầu của tang thi cấp ba. . . Đây là tình hình

gì? Chẳng lẽ thương thế của tang thi cấp ba đột nhiên nặng thêm, nhất thời tránh không được?

Bên Sở Chích Thiên cũng kết thúc chiến đấu, tang thi cấp bốn rốt cục đã bị trảm thủ, anh ta vậy mà nụ cười đầy mặt đi tới phía cậu, tất cả toát ra trong mắt đều là khen ngợi. . . Ách? Nam nhân mặt tê liệt đó đối tính rồi?

Không đúng. . . Cho dù bản thân làm tốt thế nào, Sở Chích Thiên sẽ chỉ lạnh mặt giáo huấn mình, ở trong mắt Sở Chích Thiên, cậu chính là một đứa trẻ thấy thế nào cũng có vấn đề. . . Chẳng lẽ bởi vì Sở Chích Thiên đã giết được tang thi cấp bốn, tâm tình đặc biệt vui sướng, vì vậy lòng từ bi mà cho mình một khuôn mặt tươi cười?

Đột nhiên chuông cảnh báo kêu dài trong lòng. . . Chẳng lẽ bản thân cũng trúng chiêu? Lâm vào trong ảo cảnh? Đây là chấp niệm trong lòng ta, một lòng muốn đạt được sự tán thành khen ngợi của Sở Chích Thiên. . . Nhưng vì rằng sẽ là nụ cười đầy mặt? Chẳng lẽ trong tiềm thức của ta muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Sở Chích Thiên?

Kế tiếp, một màn càng đáng sợ hơn xảy ra. Sở Chích Thiên làm ra động tác anh ta tuyệt đối sẽ không có khả năng làm, anh ta vậy mà. . . Một phen ôm lấy cậu, trong miệng còn lo lắng nói: “Tiểu Lăng, cậu biết tôi ban này có bao nhiêu lo lắng. . .”

OMG (oh my god), Tiêu Tử Lăng rung mình một cái, chuyện này quá đáng sợ. Đây tuyệt đối không phải Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên thế nào có thể nói ra lời buồn nôn như thế. . . Chẳng lẽ trong nội tâm của ta vậy mà huyền tưởng như vậy? Ta phắc, tuyệt đối không có khả năng!

Đường đao trong tay đột nhiên đảo ngược, Tiêu Tử Lăng hung ác độc địa đâm vào bắp đùi trái của mình.

Sự đau đớn truyền đến từ bắp đùi thiếu chút nữa khiến cho cậu ngất đi, nhưng Sở Chích Thiên ôm cậu lại biến mất, tình cảnh trước mắt lại về tới

tràng diện chiến đấu với tang thi cấp ba, hết thấy khôi phục bình thường.

Đường nhìn của Tiêu Tử Lăng vừa mới rõ ràng, liền thấy một bóng đỏ đập thẳng vào mặt. . . Đó là thủy tụ của tang thi cấp ba, công kích của nó vừa vận tới, Tiêu Tử Lăng ứng biến rất đúng lúc, vừa lúc ở thời khắc nguy hiểm nhất đã phá giải được Thệ Thủy Lưu Tình.

Tiêu Tử Lăng thần kinh phản xạ siêu cường lần nữa hữu kinh vô hiểm né qua được, cậu liên tục nhảy lùi lại hai cái, thoát ly phạm vi công kích của tang thi cấp ba.

Tay trái thi triển Thanh Tâm Thuật ấn xuống bả vai trái đang tuôn máu, hy vọng tranh thủ thời gian để cho vết thương khép kín, mất máu quá nhiều sẽ ảnh hưởng sức chiến đấu của cậu, tay phải nâng đao ngang cảnh giới, chỉ sợ tang thi cấp ba thừa cơ đánh lén.

Tiêu Tử Lăng mồ hôi lạnh đầy đầu, Thệ Thủy Lưu Tình này quá lợi hại, vậy mà có thể liên hệ lại với hiện thực, khó trách người thức tỉnh cấp hai khác đều không có biện pháp phòng bị, thử nghĩ tận mắt thấy bản thân giết chết tang thi, thấy Sở Chích Thiên đã giải quyết tang thi cấp bốn, toàn bộ thi triều kết thúc. . . Làm sao không khiến người ta buông cảnh giác. Nếu không phải hành vi cử chỉ của Sở Chích Thiên trong ảo giác thực sự quá quái dị, chỉ sợ cậu cũng không có biện pháp đúng lúc tỉnh lại được.

Cảm kích liếc liếc nhìn Sở Chích Thiên đang chiến đấu với tang thi cấp bốn, Tiêu Tử Lăng cảm thán, kỳ thực Sở Chích Thiên tiếp tục lãnh khốc cũng không tồi, thời điểm máu chốt có thể cứu người một mạng. . .

Bất quá, chân trái bị thương khiến cho cậu không thể tiếp tục đánh lâu dài, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, mà có thể làm được điểm này, chính là bộ kiếm pháp vô danh mà cậu học được từ một lão nhân vô danh ở kiếp trước.

Bốn mươi chiêu đầu của kiếm pháp, là kiếm pháp cơ sở bình thường, chỉ có chín chiêu sau cùng, mới là tuyệt chiêu kinh thiên hải thể chân chính, kiếp trước trước khi Tiêu Tử Lăng chết, cậu cũng chỉ lĩnh ngộ được một chiêu yếu nhất, đồng thời chỉ có thể phát huy ra được 20% uy lực của nó, nhưng cho dù như thế, một chiêu đó cũng để cho Tiêu Tử Lăng nhiều lần thoát khỏi được tuyệt cảnh hắc phải chết, bằng không cũng không có khả năng lấy thân vật hy sinh kéo dài hơi tàn sống qua mười năm ở mật thể.

Vốn dựa vào thực lực hiện tại của cậu còn chưa đủ để kích phát được kiếm chiêu đó, thế nhưng tinh hạch cấp ba mà trước đó bất ngờ có được, ngược lại có thể bù đắp được thực lực bản thân cậu, giúp cậu thực hiện một chiêu này.

Trong tay Tiêu Tử Lăng lặng yên xuất hiện miếng tinh hạch cấp ba hệ băng kia. . . Tiếc nuối chột lóe mà qua trong lòng, vốn còn muốn dùng để đột phá, xem ra phải dùng ở chỗ này trước.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tiến Cấp? Tên Nhóc Này Điên Rồi!

Tiêu Tử Lăng vận chuyển Thanh Tâm Thuật, hấp thu hết sạch toàn bộ năng lượng của tinh hạch cấp ba trong tay,

năng lượng khổng lồ nhất thời dâng trào lên trong cơ thể Tiêu Tử Lăng.

“Hạo. . . Nguyệt. . . Đương. . . Không. . .” Theo âm thanh trong trẻo của Tiêu Tử Lăng chậm rãi ngấm ra kiếm chiêu này, bầu trời đêm vốn hắc ám một mảnh, đột nhiên một vầng trăng tròn sáng ngời xuất hiện. . .

Đương nhiên đó tuyệt không phải ánh trăng chân chính, mà là đường đao trong tay Tiêu Tử Lăng cấp tốc múa xoay tròn, thân đao hấp thu ánh đèn xung quanh mà hiện ra một loại hiện trạng kỳ lạ.

Tất cả mọi người bị loại hiện trạng kỳ dị này hấp dẫn, nín thở quan tâm, chính vào lúc này, vầng trăng tròn đó đột nhiên nổ tung, vô số tia sáng nhao nhao phun ra đến chỗ tang thi cấp ba đứng.

Kiểm chiêu này vậy mà là một chiêu thức mang tính khu vực, cho dù tang thi cấp ba muốn tránh cũng không có chỗ tránh. Vô số đạo kiếm khí đếm không hết che trời lấp đất bay về phía tang thi cấp ba, quang mang chói mắt sáng lóa ánh mắt mọi người, chợt nghe thấy tang thi cấp ba phát sinh tiếng kêu gào thảm liệt, thẳng đến lúc chậm rãi yên lặng, sau cùng lặng yên không còn tiếng động.

Thanh âm kiếm khí bay vang vù vù vù khoảng chừng trên dưới nửa phút, lúc này mới dừng lại. Vị trí của tang thi cấp ba đã không còn thấy rõ, bị bụi bắn tung lên bao phủ, sương mênh mông một mảnh.

Rốt cục, bụi sương tán đi, khi người xung quanh rốt cục thấy rõ được hiện trường, mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh. Toàn bộ tràng địa vốn đã hỗn độn một mảnh, trên mặt đất lưu lại vô số lỗ đen nhỏ bé bị kiếm khí đục ra, thảm nhất chính là con tang thi cấp ba kia, đã không còn phân rõ là cái gì nữa, nó bị vô số kiếm khí đánh thành một bãi máu thịt, chỉ lưu lại vài miếng vải màu đỏ, bay bay giữa bãi máu thịt đó. Một viên tinh hạch màu xanh da trời lóng lánh lặng yên phơi bày ở trong đó.

Tiêu Tử Lăng thấy tang thi cấp ba rốt cục đã được giải quyết, ngụm máu tươi cổ nén rốt cục cũng nhịn không được nữa, ọc một tiếng phun ra. Chiêu này ít nhất phải vào lúc cấp ba đỉnh cấp mới thích hợp kích phát, tuy rằng lần này mượn năng lượng của tinh hạch cấp ba. Nhưng dù sao chỉ là tinh hạch mà không phải thực lực bản thân, vì vậy vẫn khiến cho cậu tiêu hao dị năng. Chính một kiếm như thế, ngoại trừ tiêu hao sạch năng lượng của tinh hạch cấp ba với bản thân cậu, còn khiến cho cậu tiêu hao một phần dị năng tương đối, điều này làm cho cậu bị thương không nhẹ.

Đáng hận nhất chính là, tuy rằng năng lượng của tinh hạch hệ băng cấp ba đã bị chiêu Hạo Nguyệt Đường Không hấp thu toàn bộ tiêu hao hết, nhưng sự băng hàn mà bản thân tinh hạch mang theo lại bị động lại, lúc này cậu cảm thấy toàn bộ thân thể đều sắp đóng băng. Trong lúc run rẩy vội vã ngồi xuống vận chuyển Thanh Tâm Thuật để hóa giải luồng rét lạnh này.

Đây là tổ công kiên. . . Ánh mắt mọi người đều cực nóng, tuy rằng con tang thi cấp ba đó đã bị Sở Chích Thiên đả thương nặng, nhưng dù sao cũng là cấp ba. Cho dù bị trọng thương cũng không phải người cấp hai bình thường có thể chống lại. Mà hiện tại một thiếu niên của tổ công kiên một mình đã đối phó được nó, điều này thực sự quá mạnh mẽ. Biểu hiện của Tiêu Tử Lăng lần nữa để cho tổ công kiên mang lên vầng sáng thần bí (tiềm

thức của mọi người cho rằng Tiêu Tử Lăng chắc hẳn là người kém nhất trong đó).

Bên kia, tuy rằng Sở Chích Thiên đang đấu kịch liệt với tang thi cấp bốn, nhưng vẫn thời khắc quan tâm đến chiến đấu chỗ Tiêu Tử Lăng, anh thấy Tiêu Tử Lăng đột nhiên thi triển ra chiêu thức lợi hại như vậy, trong lòng phi thường kinh ngạc, thoát nhìn bí mật ẩn tàng của tên nhóc này còn không ít, mỗi lần đều sẽ mang đến kinh hỉ cho anh.

Anh phát hiện Tiêu Tử Lăng sau khi giải quyết xong tang thi cấp ba thì miệng phun máu tươi ngã xuống đất chữa thương, biết chắc hẳn là Tiêu Tử Lăng đã vượt cấp sử dụng cấm thuật, cũng không biết phải trả giá gì. Lòng anh nóng như lửa đốt, mỗi lần đều bởi vì anh mà khiến cho Tiêu Tử Lăng trả giá đắt thảm thối, bến tàu như thế, hiện tại cũng như thế. . . Người làm đại ca như anh đây quá vô năng.

Trong lòng ngực Sở Chích Thiên có một luồng bức bối không cách nào phát tiết, con tang thi cấp bốn đáng hận trước mắt này. Anh hận không thể lập tức bóp chết nó. . . Đúng vậy, đều bởi vì sự tồn tại của nó, mới gọi tới con tang thi cấp ba kia, mà hiện tại lại bởi vì nó mà không thể đúng lúc đi xem xét thương thế của Tiêu Tử Lăng.

. . . Được rồi, tang thi cấp bốn bị xem thành đầu sỏ gây nên rất vô tội thành vật hi sinh phát tiết lửa giận của Sở Chích Thiên.

Nếu Tiêu Lăng đều đã dùng ra tuyệt chiêu bí mật của cậu, anh lại thế nào có thể che che giấu giấu nữa chứ.

Chỉ thấy hai tay Sở Chích Thiên chấp lại. Quát lạnh nói: “Âm Dương Lưỡng Cực Hiện!” Chỉ thấy từ trên trời hai phương hướng nam bắc giáng xuống hai đạo trụ điện chói mắt, xung quanh trụ điện phát sinh vô số tia sáng điện từ nhỏ bé lách tách. Lúc này cự ly hơi xa, nhưng tất cả mọi người đều biết năng lượng điện từ mà hai trụ đứng đó ẩn chứa sợ rằng có thể dễ

dàng hủy diệt hết thảy vật thể trong phạm vi vài trăm dặm. Hết thảy người thấy một màn này đều nhìn không được sắc mặt trắng bệch, chỉ sợ luồng năng lượng đó bị mất không chế.

Tang thi cấp bốn thấy hai trụ đứng đó, năng lượng ẩn hàm bên trong nói cho nó đại sự không ổn, nó phản ứng đầu tiên chính là muốn lui lại đào tẩu. Nhưng Sở Chích Thiên quần đấu hồi lâu với nó mới thăm dò được tình hình, sau cùng hạ quyết định dùng tuyệt chiêu siêu cấp lớn khiến cho năng lượng của anh tiêu hao không còn này để một chiêu định thắng bại, lại thể nào có thể đơn giản để cho tang thi cấp bốn chạy chứ.

“Thiên La Địa Võng!” Một cái Thiên La Địa Võng siêu nhỏ, trực tiếp bao lấy tang thi cấp bốn, không phải không muốn dùng Thiên La Địa Võng cường đại hơn một chút, nhưng thực sự đã không còn năng lượng, cái siêu nhỏ này vẫn là do anh cố rút ra một chút năng lượng cuối cùng.

Sở Chích Thiên chiến đấu với con tang thi cấp bốn này lâu như vậy, đã phán đoán ra kỹ năng chữa trị thân thể lúc đầu kia hiện tại con tang thi cấp bốn này không thể dùng lại nữa, rất nhiều lần công kích lưỡng bại câu thương đều lấy sự lùi bước của nó mà bỏ dở. Mà Sở Chích Thiên tin tưởng chỉ cần con tang thi cấp bốn này bị đại tuyệt chiêu của anh công kích đến, không chết cũng sẽ trực tiếp nửa chết nửa sống, mà nó không còn công năng chữa trị tuyệt đối khó thoát cái chết.

Song chưởng của Sở Chích Thiên tách xa vẽ ra một vòng tròn ở không trung, trong miệng tiếp tục ngâm nói: “Thiên Địa Song Long Xuất!” Theo một tiếng này, hai trụ đột nhiên bay lên không một trên một dưới xuất hiện thành hai con cự long điện hỏa, cấp tốc bay tới phía Sở Chích Thiên.

Hai con cự long điện hỏa đó lướt qua bầu trời của doanh địa, hết thảy thiết bị đang vận chuyển trong toàn bộ doanh địa, bao gồm cả những chiếc đèn đường sáng ngời kia cũng không cách nào thừa nhận được luồng điện áp cực đại này, nhất thời nổ tung, toàn bộ doanh địa đột nhiên lâm vào bóng

tối, chỉ có cự long điện hỏa trên không trung cháy sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Thời gian thực sự rất ngắn, chỉ là thời gian vài giây, hai con cự long điện hỏa đã giá lâm bầu trời khu bắc, chúng nó một đầu một đuôi vờn quanh, vừa vện cấu thành một vòng tròn.

“Ba” một tiếng vỗ tay, tóc bạc của Sở Chích Thiên đột nhiên điên cuồng dài ra, không gió tự động ở trong trời đêm, anh mở trừng mắt, hét lớn một tiếng: “Hợp Kích!”

Chỉ thấy hai con cự long điện hỏa trên bầu trời đột nhiên quấn lấy nhau, nhanh chóng cấu thành thân thể một con cự long càng thêm khổng lồ, mở miệng rộng đánh tới phía tang thi cấp bốn trên mặt đất.

Tuy rằng tang thi cấp bốn đã giãy thoát khỏi Thiên La Địa Võng, nhưng dưới sự áp bách của luồng năng lượng này, nó nửa bước khó đi, chỉ có thể trừng mắt nhìn bản thân bị luồng lực lượng này thôn phệ.

Grào ~! Đây là tiếng vang tuyệt vọng sau cùng của tang thi cấp bốn! Khi hết thấy năng lượng biến mất, mọi người xung quanh thấy kho hàng ở chỗ chiến đấu sớm đã bị san thành bình địa, toàn bộ mặt đất trở thành một vùng than đen, mà tang thi cấp bốn lại thi cốt vô tồn, ngay cả tinh hạch cũng triệt để bị hủy diệt dưới luồng lực lượng này, không để lại nửa điểm vết tích.

Sở Chích Thiên đã xuất hiện ở bên người Tiêu Tử Lăng, anh đưa ngón tay dò xét về phía trán Tiêu Tử Lăng, phát hiện tình hình của Tiêu Tử Lăng còn không xong hơn so với anh tưởng tượng, bên trong cậu vậy mà hỗn loạn một mảnh, năng lượng bên trong vậy mà tồn tại nhiều loại, mà hiện tại mỗi một năng lượng vậy mà bắt đầu đấu tranh với nhau, bên nào cũng không phục bên nào.

Càng không xong chính là, năng lượng của anh cũng đã tiêu hao sạch sẽ, không cách nào giúp Tiêu Tử Lăng thanh lý những năng lượng hỗn độn đó.

Đột nhiên, Sở Chích Thiên biến sắc. . . Tên nhóc này điên rồi! Cậu vậy mà không quan tâm để cho toàn bộ những năng lượng đó trùng kích lá chắn cấp hai, cậu muốn đột phá tiến cấp, dưới loại tình huống ác liệt cực đoan này.

Thế nhưng, đã không còn biện pháp bỏ dở, một khi trùng kích, không phải thành công, thì là thất bại. Chẳng qua thất bại sẽ phản phệ bị thương, mà trạng thái thân thể của Tiêu Tử Lăng vốn cũng rất không xong, nếu như thất bại, sợ rằng năng lượng phản phệ đó sẽ hủy thân thể cậu. . .

Sở Chích Thiên vừa tức vừa vội, tên nhóc này thế nào xung động như thế. Anh quyết định bất luận kết quả như thế nào, anh nhất định phải tận tình giáo huấn cậu một trận, người làm đại ca như anh phải chịu trách nhiệm vì tên nhóc này, không thể để cho cậu ta tiếp tục khinh suất như thế.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Bắc Thượng*, Lão Đại Hung Như Thế Tôi Không Cần!

* đi lên - di chuyển lên phía bắc.

Cửa chính nam, Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đang chiến hừng hực khí thế, đối thủ của bọn họ như là gặp phải đả kích trọng đại nào đó, đột nhiên tinh thần bắt đầu uể oải, không còn có cái loại khí thế với ý chí chiến đấu tràn đầy như ban đầu nữa.

Đồng Hạo Triết thấy thế vội vã hô to một tiếng: “Cảnh Văn, khẳng định Sở ca đã giải quyết tang thi dẫn đầu, chúng ta cũng gia tăng sức lực đi!”

Trần Cảnh Văn không trả lời, nhưng thế tiến công trong tay lại rõ ràng mãnh liệt hơn. Việc tang thi cấp bốn hưởng Sở Chích Thiên mời chiến, cho dù ở cửa chính nam bọn họ cũng có thể cảm thụ được, mà tang thi cấp ba xuất hiện loại trạng thái ủ rũ này, thoát nhìn chắc hẳn là Sở Chích Thiên đã thắng lợi.

Hai con tang thi cấp ba đột nhiên nhất tề kêu gào một tiếng, gần như đồng thời xoay người bỏ chạy, một màn bất ngờ này khiến cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết trở tay không kịp, để cho chúng nó thoáng cái thoát khỏi phạm vi công kích của bọn họ.

Đồng Hạo Triết đang muốn đuổi theo, Trần Cảnh Văn nhanh chóng hô: “Hạo Triết, giặc cùng đường chóe đuổi.” Ai biết tang thi cấp ba đó có thể vì mạng sống mà liều chết hay không chứ. Thi triều mắt thấy đã sắp kết thúc, vẫn nên cẩn thận một chút thì thỏa đáng hơn.

Đồng Hạo Triết chỉ có thể tiếc nuối nhìn con tang thi cấp ba chiến đấu với anh kia rất nhanh không còn bóng dáng, vốn anh muốn lấy được miếng tinh hạch đó cho Đới Hồng Phi dùng để tiến cấp kìa.

Theo tang thi cấp ba rời đi, đàn tang thi vây kín ở cửa lớn bởi vì không còn tang thi dẫn đầu cũng bắt đầu lui lại tản ra. Không đến một giờ, xung quanh xưởng quân công không còn nhìn thấy một con tang thi nào nữa.

Mọi người đã chiến đấu đến tinh疲力竭, khi tiến bước con tang thi cuối cùng, rốt cục bộc phát ra tiếng hoan hô rung trời. Bọn họ lấy điều này để chúc mừng sự thắng lợi của bản thân. Bọn họ thực sự đã chiến thắng thi triều, trên mặt mỗi người nở ra nụ cười sống sót sau tai nạn. Khi thấy chiến hữu ngã xuống bên người, một mặt bị thương nhàn nhạt đánh vào trong lòng, có lẽ tiếp theo sẽ chính là bản thân. . .

Mặt thế giáng lâm khiến cho mọi người có chút tuyệt vọng, bọn họ còn có thể được cứu sao? Thế giới này còn được cứu sao? Vì sao đến bây giờ không hề nghe thấy thanh âm của quốc gia, không thấy chính phủ ra mặt. Càng không thấy được bộ đội xuất động chứ?

Sau khi Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn nhìn theo hết thấy tang thi rời đi, cũng kiên trì không được nữa, trực tiếp tê liệt ngồi xuống. Hai người nhìn nhau cười, cười nhạo sự chật vật của đôi bên.

“Cảnh Văn, không ngờ tới cậu cũng có ngày hôm nay.” Đồng Hạo Triết thấy trên người Trần Cảnh Văn dính đầy nước bùn, không hề có hình tượng mà tê liệt ngồi ở kia, nhìn không được cười trêu, cái tên này chính là người có bệnh sạch sẽ, trên người vĩnh viễn chinh lý sạch sẽ chinh chinh tề tề.

“Hạo Triết. Đừng năm mươi bước cười một trăm bước, cậu cũng không tốt hơn được chỗ nào.” Trần Cảnh Văn chả thấy sao trả lời, bệnh sạch sẽ đúng là anh có, nhưng không phải quá nghiêm trọng, anh cũng sẽ không bắt phân trường hợp mà yêu cầu sạch sẽ chinh tề.

Trần Cảnh Văn nghỉ ngơi một chút liền bò lên. Chiến đấu đã kết thúc, anh nhất định phải quay về bộ tổng chỉ huy tổ chức công tác xử lý giải quyết tốt hậu quả. Mà Đồng Hạo Triết thì bắt đầu thanh lý chiến quả bên cửa chính nam này, cùng với đúng lúc đưa người bị thương đến chỗ chữa thương hậu cần trị liệu.

Bên Chân Nhất Long lại nghênh đón một vòng bận rộn mới, vốn rất nhiều người mang thương chiến đấu, cũng được đưa trở lại, thoáng cái khiến cho nhân thủ ở chỗ chữa thương bắt đầu eo hẹp.

Buổi tối hắc ám nhất rốt cục đã qua, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất, khu bắc dưới sự dẫn dắt của Sở Chích Thiên, là nơi tiến hành công tác giải quyết tốt hậu quả nhanh nhất. Hiện tại trên cơ bản đã ở vào giai đoạn kết thúc công việc.

Mà chỗ Tiêu Tử Lăng xông cấp bị Sở Chích Thiên vạch thành cấm địa, đám người Lục Vân Đào cùng với khuyến biến dị cấp ba Tiểu Kỳ với Tiểu Tát đã về đơn vị đều cảnh giác canh giữ ở bên người Tiêu Tử Lăng, phòng ngừa người khác không cẩn thận quấy nhiễu cậu.

Lúc này, người Trần Cảnh Văn phái tới tìm đến Sở Chích Thiên, nói có chuyện gấp thương lượng, mời anh lập tức quay về bộ tổng chỉ huy một lần. Sở Chích Thiên không làm sao được. Đành phải rời đi một chút, trước khi đi anh kêu Lục Vân Đào mật thiết chú ý, có tình hình gì thì lập tức thông tri cho anh.

Sở Chích Thiên trở lại bộ tổng chỉ huy, lúc này ban chỉ huy thập phần rối ren, tất cả mọi người đều bận rộn vì công tác giải quyết tốt hậu quả. Sở Chích Thiên đi đến bên cạnh Trần Cảnh Văn đang vẽ mặt nghiêm túc tựa lên bàn trà xem nguyên tấm địa đồ Trung Quốc, thấp giọng hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Trần Cảnh Văn nghe thấy thanh âm của Sở Chích Thiên, vội vã ngừng đầu nói: “Sở ca tới rồi, lần này có một tin tức đặc biệt xấu.”

“Nga?” Sở Chích Thiên ngồi xuống trên một sô pha khác, chờ đợi Trần Cảnh Văn nói cho anh tin tức xấu kia.

“Ban nãy nhận được tin tức của chính phủ mới, lần thi triều này khiến cho không ít khu triệt để trở thành thành chết, hiện tại bọn họ đã công bố danh sách thành chết, cùng với các căn cứ lớn mà chính phủ với quân đội cộng đồng thành lập, hy vọng người sống sót của mỗi một địa phương đi đến đó.” Trần Cảnh Văn nói tin tức mới nhất cho Sở Chích Thiên.

“Chính phủ mới?” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một mặt châm chọc, “Hiện tại bọn họ cũng đã ra mặt, thật không dễ dàng a.”

“Hình như người lãnh đạo của chính phủ trước đây gặp phải bất hạnh trong lần mặt thế này, vì vậy lần này một lần nữa chọn ra người lãnh đạo mới, nên có chút chậm trễ. . .” Trần Cảnh Văn giải thích.

“Sợ rằng không phải chọn mà là tranh quyền máu tanh đi.” Sở Chích Thiên nói trúng phóc, bằng không thế nào có thể đến bây giờ mới có tin tức của chính phủ phát ra, những chính khách còn sống kia, không nghĩ nhanh chóng cứu viện như thế nào, trái lại cắm đầu vào trong tranh quyền đoạt lợi, nếu như dựa vào bọn họ, người trong nước mới thực sự đã không còn cách cứu.

Mặt thế giáng lâm, ngoại trừ người lãnh đạo của khu cá biệt ra mặt dẫn đầu tổ chức tự cứu, nơi khác cơ bản đều là hành vi tự phát tự cứu của người sống sót, tỷ như bọn họ, tỷ như mấy thế lực quanh đây.

Trần Cảnh Văn có chút xấu hổ, không biết trả lời thế nào thì tốt, bên trong đó đến tột cùng là chuyện thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

“Quân đội có tin tức gì?” Sở Chích Thiên tiếp tục hỏi.

Trần Cảnh Văn trả lời: “Ý kiến của chính phủ mới với quân đội đã đạt thành nhất trí, thế nhưng bởi vì bản thân quân đội vào lúc mới bắt đầu mặt thể đã bị thương nghiêm trọng, không có biện pháp tổ chức hành động cứu viện hữu hiệu, vì vậy. . .”

“Vì vậy hết thảy còn phải dựa vào bản thân. . .” Sở Chích Thiên nhàn nhạt tiếp lời, không cần phải nói anh cũng biết khẳng định là câu này.

“Điều này cũng là không có biện pháp, nghe nói vài quân khu đã bị diệt toàn quân, toàn bộ rơi vào tay giặc.” Trần Cảnh Văn vẫn giải thích một chút cho quân đội.

“Chỉ cần có quan hệ thì ai cũng thu vào, mấy quân khu rơi vào tay giặc là rất bình thường.” Sở Chích Thiên tuyệt không kinh ngạc, anh biết rõ có một số quân đội bất kể thực lực hay là quân kỷ đều trở nên rất không xong, thậm chí có một số quân khu đã thối nát đến trong rề ròi, a miêu a cầu bần nhào các loại gì đó chỉ cần bên trên có người, trên vai đã có thể thêm được vài dấu gạch mấy dấu sao, người có năng lực chân chính chỉ có thể phấn đấu ở địa phương gian khổ nhất, hoặc là chiến đấu ở tuyến đầu.

“Quân khu còn có thể giữ được, sợ rằng là ở bắc bộ đi.” Sở Chích Thiên nói khẳng định.

Mặt Trần Cảnh Văn âm trầm gật đầu. Mấy quân khu ở bắc bộ đều bảo tồn lại được hoàn hảo, trái lại phía nam bọn họ lại không có mấy quân khu lớn còn sống sót: “Ngoại trừ quân khu Nam Đô, quân khu Hoàn Đông vẫn còn tốt, nơi khác. . .” Liên tục lắc đầu. Nhớ trước đây quân phí của quân khu nam bộ chính là chiếm toàn bộ bảy thành của quân phí, trước đây Trần gia bọn họ đã vì nơi đó mà làm không ít công tác. . . Đáng tiếc bị một đám cận bã thối nát bên trên làm hỏng.

“Cậu tìm tôi đến chỉ là nói mấy chuyện này?” Sở Chích Thiên nhếch mi, mấy tin tức này chờ lát nữa nói cũng không sao. Vì sao vội như thế?

“Không phải, mà là kế tiếp chúng ta chuẩn bị làm sao giờ.” Trần Cảnh Văn vội vã nói.

“Có vấn đề gì?” Sở Chích Thiên nghe ra trong lời của Trần Cảnh Văn có chuyện.

“Trong danh sách thành chết có Thân Thành.” Lời nói của Trần Cảnh Văn rất trầm trọng.

“Ngoại trừ chúng ta, những doanh địa khác đều không may mắn tránh khỏi?” Sắc mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng.

“Trong điện đài vô tuyến nói như vậy, tôi đã phái vài người đi mấy doanh địa gần chúng ta nhất, mấy địa phương đó hỗn độn một mảnh, ngoại trừ người sống sót cực cá biệt may mắn sống sót, cơ bản đã toàn quân bị diệt.” Câu trả lời của Trần Cảnh Văn xác định nghi vấn của Sở Chích Thiên.

“Có phải bọn họ căn bản không hề chống lại. Trực tiếp từ bỏ người sống sót bình thường mà chạy hay không?” Sở Chích Thiên tuyệt không tin sự thực đơn giản như vậy.

“Theo những người sống sót trả lời, thì đúng như vậy.” Trần Cảnh Văn thở dài một hơi, vì thế giới mạt thế không có tính người này mà thở dài.

“Nói cách khác ngoại trừ chúng ta, cơ bản không còn có doanh địa khác.” Lúc này Sở Chích Thiên cũng nhìn tấm địa đồ trên bàn trà, bắt đầu suy nghĩ tương lai của bọn họ.

“Đúng vậy. Chỉ dựa vào chúng ta thì không có biện pháp chống lại cả tòa thành thị tang thi.” Lời nói của Trần Cảnh Văn đã rất rõ ràng, ai cũng không biết thi triều tiếp theo sẽ là lúc nào, nếu đến một lần nữa, chỉ dựa vào

những người như bọn họ căn bản không có khả năng chống lại thi triều tụ tập đủ tang thi của toàn thành, vì vậy anh kiến nghị nhanh chóng rút lui khỏi Thân Thành.

“Vậy cậu nói xem, chuẩn bị đi nơi nào?” Sở Chích Thiên tuyệt không trả lời có đồng ý hay không, trái lại hỏi thăm an bài kế tiếp của Trần Cảnh Văn.

“Căn cứ Nam Đô của quân khu Nam Đô.” Trong những căn cứ được công bố, Nam Đô cách bọn họ gần nhất, hơn nữa có Trần gia bọn họ, tin tưởng căn cứ Nam Đô sẽ không cự tuyệt, Trần Cảnh Văn chỉ vào vòng tròn mà anh vẽ trên bản đồ.

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ, sau cùng lắc lắc đầu cự tuyệt: “Không ổn! Khống chế quân khu Nam Đô chính là Bành gia.” Bành gia rất cường thế, không cho phép có thanh âm bất đồng, mà Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người ăn nhờ ở đậu.

Hoàn Đông tuyệt đối không có khả năng đi, nơi đó là quân khu mang tính khu vực, rất bài ngoại. Xem ra chỉ có thể bắc thượng. Trần Cảnh Văn hỏi ngược lại: “Bắc thượng?”

Sở Chích Thiên đứng lên, nhìn xuống địa đồ, đường nhìn của anh nhìn chăm chăm trên một điểm nào đó ở phương bắc, suy tư một lúc lâu, sau cùng rốt cục đập một quyền lên trên điểm đó: “Không sai, chính là bắc thượng!”

Trần Cảnh Văn thấy được điểm mà Sở Chích Thiên đánh tới, ánh mắt mạnh co rút lại, là nơi đó sao? Quả nhiên là một địa phương tốt, bất quá dọc đường sẽ không thoải mái a!

“Vậy người sống sót bình thường của doanh địa thì làm sao?” Trần Cảnh Văn nghĩ đến con đường kế tiếp quá xa xôi, mang nhiều người sống sót bình thường như vậy lên đường sẽ rất nguy hiểm.

“Nói cho bọn họ sự thật, chúng ta muốn bắt thượng, không muốn theo chúng ta, chúng ta tiễn bọn họ đến căn cứ Nam Đô gần nhất.” Sở Chích Thiên tuyệt không ngại người theo anh là nhiều hay ít, anh chỉ cần làm không thẹn với lương tâm là được.

“Ừm, tôi đã biết.” Trần Cảnh Văn biết nên làm như thế nào.

Lúc này, một trận tiếng sói tru kịch liệt đột nhiên vang lên ở khu bắc, Sở Chích Thiên trực tiếp bỏ lại một câu liền biến mất: “Khu bắc có việc, tôi đi.”

Trần Cảnh Văn còn chưa phản ứng lại, Sở Chích Thiên đã biến mất ngay trước mắt, Sở Chích Thiên bởi vì nóng ruột, liền sử dụng kỹ năng thuận di rời khỏi bộ tổng chỉ huy.

Trần Cảnh Văn nhìn địa phương Sở Chích Thiên biến mất, hơi híp mắt nói nhỏ: “Một dị năng thức tỉnh khác sao? Sở ca quả nhiên giấu đủ sâu. . .”

Sở Chích Thiên không đến vài giây đã chạy tới khu bắc, thấy Lục Vân Đào lo lắng một mảnh, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Năng lượng trong cơ thể Tiểu Lăng đột nhiên bạo động lên, không biết phát sinh chuyện gì.” Lục Vân Đào thấy Sở Chích Thiên đã tới, vội vàng nói chuyện đã xảy ra cho Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên nhanh chóng tiến lên, một ngón tay dò xét về phía Tiêu Tử Lăng, phát hiện năng lượng trong cơ thể vậy mà còn không lồ hơn mấy lần so với lúc anh rời đi. Anh kinh nghi tự nói: “Thế nào năng lượng lại vô duyên vô cớ không lồ lên? Cho dù hấp thu năng lượng cũng không nhanh như vậy a. . . Chẳng lẽ cậu ta lại hấp thu thêm một tinh hạch?” Thanh Tâm Thuật là thuật tu tiên, sự huyền bí trong đó ngay cả Sở Chích Thiên cũng nhìn không thấu.

Tiêu Tử Lăng một chút cũng không cảm tri được đối với chuyện xung quanh, cậu chỉ cảm thấy thân thể của bản thân sắp nổ tung, năng lượng khổng lồ tìm không được một cửa phát tiết, cậu chỉ có thể để cho những năng lượng đó đi trùng kích lá chắn cấp hai, bởi vì cậu nghĩ không ra còn có phương pháp nào có thể đuổi những năng lượng không nghe lời kia ra khỏi thân thể.

Chính khi cậu cảm thấy thân thể của bản thân sắp bị no nê, đột nhiên một luồng năng lượng cường đại tuôn vào từ sau lưng, ngăn chặn năng lượng bạo động, luồng năng lượng đó rất cẩn thận hướng dẫn luồng năng lượng trong thân thể va chạm có mục tiêu vào một điểm nào đó của lá chắn, một lần lại một lần, rốt cục tầng lá chắn kia đã trở nên chẳng còn kiên cố nữa, Tiêu Tử Lăng vui vẻ trong lòng, lần này được cứu rồi!

Luồng năng lượng kia kiên trì chỉ dẫn hơn mười lần, khi cảm giác thấy tầng lá chắn kia trở nên thập phần yếu đuối, nó đột nhiên cướp lấy hết thủy năng lượng thượng vàng hạ cám trong thân thể cùng nhau hung ác độc địa va chạm một điểm kia. Chợt nghe thấy phốc một tiếng, lá chắn tựa như bị đâm rách, hết thủy năng lượng đã có nơi về, thân thể Tiêu Tử Lăng vốn no đến mức thập phần khó chịu, thoáng cái trở nên dễ chịu hơn, cả người ấm áp dào dạt lên, tinh thần lại càng rung lên.

Cậu đột phá cấp ba thành công rồi! Một luồng mừng như điên nảy lên trong lòng.

Lúc này, cậu phát hiện phạm vi tinh thần lực vốn chỉ có thể nội thị đã được mở rộng, vậy mà có thể thấy được cự ly trên dưới mười mét xung quanh thân thể, cậu thấy được Sở Chích Thiên đang ngồi phía sau cậu, hai tay chống phía sau lưng cậu, đang khai thông kỳ kinh bát mạch cho cậu.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên cảm thấy viền mắt ươn ướt, tâm tình ấm áp một mảnh. Kiếp trước vẫn luôn cô độc một mình chiến đấu, mỗi ngày đối mặt áp lực sinh tồn nhưng không có ai để có thể bộc bạch dựa vào, loại cô đơn

đó mỗi một đêm đều căn ngược tâm cậu. Mà hiện tại cậu đã theo được một lão đại đáng tin, ở thời điểm nguy hiểm nhất, lão đại không để ý an nguy của anh mà giúp mình đột phá (nếu như hỗ trợ đột phá thất bại, cũng sẽ gặp phải phản phệ, nghiêm trọng sẽ khiến dị năng mất đi khổng chế. . . Vì vậy người bình thường đều không muốn giúp người khác đột phá).

Trước đây Tiêu Tử Lăng chỉ là vì an ổn sống sót ở mặt thế, cho nên đối tốt với Sở Chích Thiên đều là có chứa tính mục đích, có chút ít ý tứ lợi dụng. Nhưng hiện tại, nhận được sự thật tình đối đãi như vậy của Sở Chích Thiên, cậu lại thế nào không cảm động? Tiêu Tử Lăng quyết định cậu phải chân chính xem Sở Chích Thiên là lão đại của bản thân. . .

“Tình rồi? Tiêu Tử Lăng, cậu là tên ngu ngốc ngu xuẩn nhất, vô tri nhất, không thể nói lý nhất mà tôi đã thấy. . . Tôi rất muốn mở đầu cậu ra xem xem bên trong đến tột cùng mọc cái gì?” Tiêu Tử Lăng vừa thanh tỉnh Sở Chích Thiên đã biết, anh thu hồi tay đặt phía sau Tiêu Tử Lăng, ngón trỏ tay phải hung hăng gõ đầu Tiêu Tử Lăng, liên tiếp lời nói không tốt che trời lấp đất đánh tới.

Liền thấy Tiêu Tử Lăng bất lực ôm đầu mình chạy trốn thực mạng xung quanh, trong miệng lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Sở ca, đừng gõ nữa. . . Buông tha em đi, lần sau, lần sau em không dám nữa. . .” Một câu nhận lỗi là có thể vãn hồi? Sở Chích Thiên căn bản không đồng ý, vì vậy hình phạt thân thể của Tiêu Tử Lăng còn đang trong tiến hành.

Mấy người Lục Vân Đào canh giữ ở xung quanh thấy một màn như vậy, nhìn không được cười ra tiếng, sự mệt mỏi của một buổi tối dường như cũng biến mất không còn.

Tiêu Tử Lăng chạy trốn cầu xin tha thứ bi thiết trong lòng: “Tôi muốn thu hồi lời nói vừa rồi, Sở Chích Thiên rất tốt với tôi chỗ nào? Cái gì cảm động cái gì thật tình đều là giả. . . Lão đại hung như thế đánh chết tôi cũng không cần, hổng có nhân quyền a!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đàn Em, Chính Là Để Chặn Tai Cho Đại Ca.

Sau khi Tiêu Tử Lăng nhiều lần phát thệ về sau làm cái gì cũng phải nghe sự chấp thuận của lão đại,

Sở Chích Thiên rốt cục thả cho cậu một con ngựa, Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi trận nghiêm phạt cực kỳ hồng có mặt mũi này.

Đối mặt sự cười trên nỗi đau của người khác của đội hữu, Tiêu Tử Lăng oán hận quăng ánh mắt khinh bỉ cực bực cho bọn họ, trong lòng nguyên rửa, về sau đừng để cho cậu thấy được lúc bọn họ bị lão đại giáo huấn, nếu không cậu nhất định phải giẫm lên thêm mấy đá cực độc, để trả thù bọn họ thấy chết mà không cứu.

Sở Chích Thiên kêu thành viên của tổ công kiên trở lại nghỉ ngơi hồi phục cho tốt một chút, Tiêu Tử Lăng mừng cực, khi đang muốn thoát khỏi bên cạnh đại ma vương mặt lạnh này, Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng: “Tiểu Lăng lưu lại!”

Chẳng lẽ lão đại còn chưa muốn buông tha cậu? Cậu đã bồi tội rất nhiều rồi mà? Tiêu Tử Lăng cảm thấy nhân sinh u ám một mảnh, nhân quyền ở nơi nào a. . . Tiêu Tử Lăng liếc ánh mắt cầu cứu về phía đội hữu bên người, trong lòng hứa hẹn, chỉ cần có người mở miệng giúp cậu, cậu sẽ quên sự thấy chết mà không cứu của bọn họ trước đó, về sau hết thảy dễ nói.

Đáng tiếc tất cả mọi người không nhìn làn thu ba mà Tiêu Tử Lăng ngầm đưa, quả quyết xoay người rời đi, bất cứ ai mọi người cũng có thể đắc tội,

chỉ không thể đắc tội ông chủ nhà mình, tiểu Tử Lăng, cậu tự cầu nhiều phúc đi.

Được rồi, đều không cứu đúng không, Tiêu Tử Lăng bất chấp hết, một bộ dáng mặc cho xử trí khiến cho Sở Chích Thiên phì cười không thôi, đến tột cùng tên nhóc này muốn giỡn tới khi nào nữa, trực tiếp một chưởng đập lên ót cậu: “Nghiêm chỉnh chút cho tôi, không xấu như cậu nghĩ đâu, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

“Vâng, lão đại!” Vừa nghe thấy không phải chuyện xấu, Tiêu Tử Lăng nhất thời tinh thần gấp trăm lần, vẻ mặt lập tức nịnh nọt lên, biểu thị bản thân chờ đợi lão đại sai phái.

“Lão đại?” Sở Chích Thiên nguy hiểm nheo lại hai mắt, hình như anh không có lẫn lộn trong hắc đạo đi.

“Không phải, là Sở ca! Nói sai nói sai!” Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa đã muốn cho bản thân một cái tát. Thế nào lại nói ra cái nhảm định cho Sở Chích Thiên trong lòng chứ, mình gần đây thực sự càng ngày càng không nghiêm cẩn. . . Như vậy không tốt.

Sở Chích Thiên hiểu rõ trường cậu một cái, biết là xưng hô mà tên nhóc này ngầm đặt cho mình, tên nhóc này càng lúc càng lớn mật. Quả nhiên giáo huấn trước đó là chính xác.

“Xác định con tang thi cấp bốn kia là con ở bến tàu?” Sở Chích Thiên rất coi trọng chuyện này.

Tiêu Tử Lăng sung sướng gật đầu: “Đúng vậy, Sở ca, hắc hắc. Thù này cuối cùng cũng báo được rồi.” Không chỉ có Sở Chích Thiên ghi hận, Tiêu Tử Lăng cũng quan tâm việc này không ít, dù sao cũng bởi vì con tang thi đó, thiếu chút nữa khiến cho hai người đều hồng còn trở về, mục tiêu vĩ đại của cậu thiếu chút nữa là chung kết ở chỗ đó!

“Việc này, đừng nói cho bất kỳ kẻ nào!” Sở Chích Thiên thỏa mãn gật đầu, đặc biệt dặn dò một câu.

Nhân châu Tiêu Tử Lăng xoay tròn. Cười xấu xa nói: “Đã biết, hì hì! Sở ca muốn. . .” Lão đại muốn làm việc tư, có phải làm đàn em cũng có thể lấy được chỗ tốt ở phía sau hay không?

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ, vì ngăn chặn miệng của tên nhóc này, xem ra phải cho cậu ta chút chỗ tốt rồi: “Đêm nay theo tôi cùng hành động. Về sau cần cái gì cứ hỏi tôi lấy, thế nhưng nếu như bị người khác phát hiện. . .” Đường nhìn lạnh lẽo của anh liếc về phía cái đầu nhỏ của Tiêu Tử Lăng, ám chỉ nếu cậu để lộ phong thanh, cậu nhất định phải chết.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy vừa vui vẻ lại cả kinh, vui đương nhiên là vì về sau ăn uống không lo, tuy rằng bản thân cũng có không gian, nhưng ăn không uống không của nhà người ta, chính là hạnh phúc a. Kinh chính là lời cảnh cáo của Sở Chích Thiên, ý tứ đó là nếu như bị người khác bởi vì cậu mà phát hiện bí mật không gian của Sở Chích Thiên. Sợ rằng muốn cậu lấy chết tạ tội.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng nâng lấy đầu của mình, cười nịnh nọt nói: “Lão đại, đầu của em sống ở chỗ em rất tốt, tuyệt đối hồng có ý nghĩ dọn nhà. . .” Lão đại, ngôn hành cử chỉ của cậu khẳng định một nghìn một vạn cái cẩn thận, tuyệt đối không có chỗ sơ suất. Vì vậy xin không nên dùng ánh mắt rừng mình như thế nhìn cậu, lá gan cậu thực sự rất nhỏ đó!

Sở Chích Thiên vỗ vỗ ót của cậu, khen ngợi nói: “Vậy thì tốt!”

Sở Chích Thiên kêu Tiêu Tử Lăng buổi tối sau mười giờ đến gian phòng của anh, lúc này mới nói tạm biệt với Tiêu Tử Lăng. Hai con cầu phu thê đang đùa giỡn thấy chủ nhân nhà mình muốn đi về, nhanh chóng theo ở sau người, đương nhiên Tiểu Kỳ đều sẽ thường thường chọc chọc Tiểu Tát, đến khi khiến cho Tiểu Tát không chịu được quấy nhiễu nữa, trực tiếp một

chường đánh bay. Có lẽ là thuộc tính giống đực đều phải bị giáo huấn một chút mới có thể trở nên ngoan, Tiểu Kỳ nhanh chóng lon ton theo ở bên người bà xã, thường thường lấy lòng một phen. Mà Tiểu Tát thì ngưỡng đầu xoay bước, một bộ dáng nữ vương tuần thị nhìn như không thấy đối với sự lấy lòng của Tiểu Kỳ.

Tiêu Tử Lăng thấy biểu hiện của hai con manh cầu này, không biết vì sao, chung quy cảm thấy tràng cảnh này nhìn có chút quen mắt. . . (y chang ẻm lon ton lấy lòng lão đại =))))

Tiêu Tử Lăng không nghĩ ra được gì vứt sự hoang mang đó ra sau đầu, thừa lúc rảnh rỗi liền đi bộ hậu cần vấn an tiểu cô Tiêu Tình Vân, thấy cô đang ở bộ trị liệu bận bịu chân không chạm đất cũng không quấy rầy cô, chỉ chào hỏi cái rồi rời đi, lưu lại sự kinh thán với sùng bái đầy đất.

Được rồi, tên nhóc này lại một lần nữa mang lên kính râm mà Sở Chích Thiên đưa cho cậu, mặc đồng phục tổ công kiên, thật là có vài phần phong phạm cường giả, khiến cho một đám em gái hỗ trợ ở hậu cần thấy mà xuân tâm nhộn nhạo. Người của tổ công kiên chính là thơm nức mũi, hiện thực tàn khốc khiến cho mấy cô gái rất muốn tìm một cường giả dựa vào.

Buổi tối, Tiêu Tử Lăng phi thường đúng giờ vào lúc sắp đến mười giờ gõ cửa chính phòng Sở Chích Thiên.

Về mặt Sở Chích Thiên lãnh khí mở cửa phòng ra, mặt âm trầm nói: “Thế nào hiện tại cậu mới đến? Còn có quan niệm thời gian hay không?”

Chi mốt? Còn kém không chấm không một giây nữa mới đến thời gian có được không, khi đang muốn mở miệng phản bác, liền thấy ý lạnh trong mắt Sở Chích Thiên càng tăng lên, rất có một bộ dáng cậu dám phản bác xem xem. . . Vô hạn uy hiếp ở trong đó!

Được rồi, lão đại luôn luôn đúng, cậu nhin, trực tiếp nhận sai đi: “Xin lỗi, Sở ca, tạm thời có việc nên tới chậm!”

Thấy thái độ tốt đẹp nhận sai của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên thỏa mãn. Anh tránh người ra, tình cảnh bên trong phòng liền hiện ra trước mắt Tiêu Tử Lăng, đột nhiên giác ngộ được sự tức giận khó hiểu của Sở Chích Thiên là đến từ nơi nào, một nữ nhân rất không vừa mắt cậu lúc này đang đứng trong phòng khách của Sở Chích Thiên!

Giang Khinh Ngữ! Phắc, nữ nhân này muộn như thế vì cái răng sẽ ở trong phòng lão đại? Có JQ gian tình? Ánh mắt Tiêu Tử Lăng nhất thời tràn ngập ham muốn dò thám, nhìn không được liếc về phía Sở Chích Thiên. . . Hừm? Hình như hồng có bộ dáng quần áo không chỉnh!

Ánh mắt dí dỏm kia của Tiêu Tử Lăng khiến cho thần sắc của Sở Chích Thiên có chút chật vật, ánh mắt lãnh lệ hung ác độc địa lăng trì Tiêu Tử Lăng cười trên nỗi đau của người khác, lửa giận không tên trong lòng càng thêm tràn đầy, vì sự không chừng mực của nữ nhân trong phòng mà phiền lòng, càng vì sự đúng giờ của Tiêu Tử Lăng mà bốc lửa, chẳng lẽ tên nhóc này không biết đến sớm hơn một chút hay sao?

Sở Chích Thiên cho rằng tạo thành loại cục diện này, khiến cho tâm tình anh thập phần khó chịu, đều là do Tiêu Tử Lăng không đến sớm một chút, vì vậy trực tiếp vứt một ánh mắt qua cho Tiêu Tử Lăng, kêu cậu lập tức đối phó nữ nhân này, để bù đắp sai lầm của cậu. Sở Chích Thiên giao ra được chuyện phiền lòng, thoáng cái cảm thấy tâm tình nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, anh đi đến sofa trong phòng khách ngồi xuống, chờ đợi biểu hiện kế tiếp của Tiêu Tử Lăng.

Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có một loại cảm giác sai lầm rằng đã lấy tảng đá đập chân mình, vì rằng chuyện hoàn toàn không liên quan đến cậu phải để cậu phụ trách giải quyết? Chẳng lẽ nhiệm vụ hàng đầu của làm đàn em chính là chặn kiếp đào hoa cho lão đại? Tiêu Tử Lăng nôn máng trong lòng. Bất quá cũng không dám mặc kệ, trời đất bao la lão đại lớn nhất, nếu đã kiếm cơm ăn ở trong tay Sở Chích Thiên, chỉ có thể nghe anh ta sai phái.

Tiêu Tử Lăng đau khổ bức bối trong lòng, trên mặt lại đẩy lên nụ cười ngọt ngào, một bộ dáng hiếu kỳ hô với Giang Kinh Ngữ: “Hử? Giang tiểu thư? Đến chỉnh lý gian phòng cho Sở ca?”

Ánh mắt Giang Kinh Ngữ chợt lóe, lập tức lộ ra nụ cười lễ độ nói: “Đúng vậy, ngày hôm nay là thanh lý cho Sở ca, ngày mai sẽ đến phiên chỗ Tiêu tiểu đệ cậu, còn xin cậu chiếu cố nhiều hơn đây!” Tuy rằng Giang Kinh Ngữ mặt cười như hoa, nhưng Tiêu Tử Lăng vẫn cảm thụ được sự khó chịu bên trong của Giang Kinh Ngữ, xem ra, sự xuất hiện của cậu đã phá hủy tính toán của cô ta, thập phần bất mãn a. . .

Haiz ~! Kỳ thực làm đàn em xứng chức thực sự rất khó, không chỉ có chặn đao cho lão đại, còn phải chặn một số đao hoa lung tung lộn xộn gì gì đó cho lão đại. . . Ủm, quả nhiên rất dễ chiêu đến giá trị cừu hận, Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân thực sự rất vô tội.

Tiêu Tử Lăng cảm thán đàn em khó làm một chút rồi vội vã lộ ra biểu tình ngượng ngùng nói: “Kỳ thực không cần vội như vậy, ngày hôm nay chỗ Sở ca đã chuẩn bị xong chưa? Nếu như chưa thì có thể ngày mai tiếp tục, em không vội.” Nói xong gãi ót của mình, một bộ dáng ngây thơ, rất không thích ứng đối với việc Giang Kinh Ngữ qua giúp cậu chỉnh lý gian phòng.

Lời này vừa ra, khiến cho Sở Chích Thiên ngẫm giận trừng cậu một cái, đến tột cùng tên nhóc này làm việc thế nào vậy? Ngày mai lại đến? Chẳng lẽ không biết anh rất khó chịu nữ nhân này sao?

Ánh mắt Giang Kinh Ngữ sáng ngời, rồi lại thu liễm, có chút hối hận mình làm việc quá nhanh, không nghĩ tới phải làm tách xa, chưa một số việc để ngày mai tiếp tục lại đây chỉnh lý, như vậy thời gian ở chung với Sở Chích Thiên sẽ nhiều hơn một chút, đáng tiếc. . . Ngày hôm nay đều đã làm xong hết việc, Sở Chích Thiên không dễ lừa như vậy. Cô mỉm cười lắc đầu

nói: “Đã làm xong, ngày mai vẫn dựa theo kế hoạch sớm định ra qua chinh lý cho cậu, như vậy Sở ca, em đi trước!”

Tay trái của Sở Chích Thiên ở trên tay vịn sô pha hơi hơi giơ lên phất phất, biểu thị anh đã biết. Đối với người anh ngại phiền, thực sự không có nửa điểm hứng thú đáp lại, nếu không phải Giang Khinh Ngữ là do Trần Cảnh Văn đề cử tới, anh cũng đã đáp ứng để cho cô ta làm một tuần trước xem xem, bằng không dựa vào hành vi việc làm của cô ta đêm nay, phải để cho cô ta rời khỏi tổ công kiên, quả nhiên nữ nhân đại biểu cho phiền phức.

Tiêu Tử Lăng lễ độ tiến bước Giang Khinh Ngữ, lúc này mới đóng cửa phòng, đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, cười hì hì nói: “Sở ca, muộn như thế mà cũng có người tới cửa phục vụ a! Quả nhiên tính phúc a. . .”

Sở Chích Thiên thế nào nghe không ra một lời hai ý nghĩa của Tiêu Tử Lăng, trực tiếp đứng lên búng trán một cái, khó chịu nói: “Tên nhóc nhà cậu, ban nãy là chuyện gì? Cũng dám nói ra lời kêu cô ta ngày mai tiếp tục tới? Tôi cho cậu giải quyết mọi chuyện, chính là giải quyết như thế?”

“Vậy còn có thể nói thế nào? Trực tiếp đuổi người? Cô ta lại hổng có đắc tội em, em cũng không thể mất đi lễ độ.” Tiêu Tử Lăng ôm đầu bị búng kháng nghị nói, cậu chính là một bức em bé ngoan người gặp người thích đó, nói không nên lời nói ác như vậy đâu.

“Thế nhưng đại ca nhà cậu rất phiền cô ta, vì vậy cậu phải hi sinh một chút.” Sở Chích Thiên trực tiếp cho ra lý do dửng mẫn của anh.

Đại ca phiền cô ta thì muốn đàn em ra mặt hi sinh? Nói gì vậy a, hoàn toàn là bá quyền. . . Tiêu Tử Lăng còn chưa có kháng nghị xong, Sở Chích Thiên đã vươn ngón tay phải, đang chờ Tiêu Tử Lăng tự chui đầu vào lưới.

Phắc, vậy mà lại dùng ra chiêu này, đây là uy hiếp sáng loáng loáng a! Được rồi, ai kêu cậu đã hứa hẹn hết thầy đều nghe anh ta, cậu chỉ có thể

nhìn! Tiêu Tử Lăng quả quyết lộ ra nụ cười nịnh nọt nói: “Sở ca, lúc nào hành động?”

Sở Chích Thiên rất thỏa mãn đối với sự thức thời của Tiêu Tử Lăng, anh thu hồi ngón tay, khóe miệng lộ ra một tia ý cười: “Nửa đêm mười hai giờ. . .”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Âm Chiến? Nữ Xuyên Qua Pk Nam Trọng Sinh!

Hừng đông bốn giờ rưỡi, Tiêu Tử Lăng có chút mệt mỏi đi ra khỏi cửa phòng Sở Chích Thiên, lúc này cậu tuyệt không mặc đồng phục của tổ công kiên, mà mặc một chiếc áo sơmi tuyệt không vừa người, một cái quần có chút lớn, ống quần tùy ý cuốn lên hai vòng, trên người khoác một chiếc áo khoác ngoài màu đen, bắt mắt nhất chính là tóc của cậu ẩm ướt, khuôn mặt đỏ hồng hồng một bộ dạng manh non mềm, vừa nhìn đã biết vừa mới tắm xong. . .

Cậu đánh một cái ngáp lớn, vẻ mệt mỏi nồng đậm lâu bầu một câu với người trong phòng: “Sở ca, em đi.”

Bên trong phòng, một thanh âm biếng nhác mang chút từ tính đáp lại: “Ừm, cẩn thận một chút.” Trong nháy mắt đóng cửa, lộ ra thân ảnh thân trên để trần, phía dưới chỉ tùy ý quấn một chiếc khăn tắm, anh đang dùng một chiếc khăn lông lớn lau mái tóc bạc ướt sũng của bản thân.

Tiêu Tử Lăng vẫy vẫy tay về phía bên trong nói lời tạm biệt, lúc này mới đóng cửa phòng lại, cậu đi về phía gian phòng của bản thân, dậm dậm bờ vai mệt mỏi có chút căng cứng của mình, lẩm bẩm: “Tinh lực của Sở ca thực sự là tốt a, mệt chết mình rồi, anh ta còn rất tinh thần, vậy mà lòng tham còn muốn. . . (chạy thêm vài chiếc thuyền hàng) may mắn mình cự tuyệt, bằng không ngay cả khí lực đi về phòng cũng không có. . .”

Ừm, tinh thần cũng sắp tiêu hao sạch, thực sự là mệt a! Phải biết rằng là phải mở Linh Nhân nguyên một buổi tối tìm vật tư hữu dụng đó, cường độ

làm việc thực sự rất lớn. Bất quá. . . Hì hì, may mắn cậu thừa lúc Sở Chích Thiên không chú ý, lén nhét không ít hàng tốt vào không gian của mình, vét đủ vốn rồi, nghĩ đến điều này liền hưng phấn.

Nét đỏ ửng trên mặt Tiêu Tử Lăng càng đậm, phối với vẻ mặt biếng nhác mái tóc ướt sũng. . . Được rồi, rất dễ khiến người ta hiểu sai được không.

Lần nữa đánh một cái ngáp lớn, lúc này cậu tưởng niệm chiếc giường ấm áp của cậu nhất, mở cửa phòng ra, Tiêu Tử Lăng nóng lòng nghỉ ngơi tiện tay đóng cửa lại, tuyệt không chú ý tình cảnh quanh thân.

Chỗ góc hàng lang, một ánh mắt ghen ghét thiêu đốt lửa giận thiếu chút nữa có thể thiêu cháy cửa phòng của Tiêu Tử Lăng, Giang Khinh Ngữ cắn nhẹ môi, một màn bất ngờ này đã kích cô ngay cả tâm đi chết cũng có. Cô chưa từng nghĩ tới Sở Chích Thiên sẽ sủng ái nam nhân. . . Tuy rằng có tiểu thuyết bl, nhưng đó đều là bịa đặt, cô căn bản không để ở trong lòng. Thế nhưng sự thực đêm nay lại đã chứng minh, Tiêu Tử Lăng quả nhiên là người bên gối của Sở Chích Thiên, không ngờ tới buổi tối mỗi ngày, bọn họ đều len lén hoan ái đến lúc này. . .

Nếu không phải cô nghi hoặc trong lòng, vì sao tối hôm qua Sở Chích Thiên lại không yên lòng, giữa trán có một luồng không kiên nhẫn, một bộ dáng muốn cho cô lập tức rời đi. Phải biết rằng, sự ám chỉ của cô rất rõ ràng, chỉ cần Sở Chích Thiên có nhu cầu, cô cái gì cũng nguyện ý trả giá, không có nam nhân nào có thể cự tuyệt sự chủ động nhào vào lòng của nữ nhân như cô. . .

Khi thấy Tiêu Tử Lăng qua muện như vậy, tuy rằng cô nói cho bản thân, khẳng định là Sở Chích Thiên tìm Tiêu Tử Lăng phân phó một số chuyện. Nhưng không biết vì sao trong tâm luôn luôn có chút bất an, sẽ không tự chủ được mà nhớ tới tràng cảnh của một số tiểu thuyết bl mà bản thân đã từng xem qua. Cô đứng ngồi không yên vì chứng minh điều đó chẳng qua là sự miên man suy nghĩ của bản thân, cho nên cô lại về lại lầu ba, trốn ở vị

trí trong góc đường đi, chỉ cần Tiêu Tử Lăng mở ra cửa phòng của Sở Chích Thiên, cô sẽ có thể thấy.

Nhưng vừa chờ chính là 6 giờ, mới nhìn thấy Tiêu Tử Lăng mang một bộ dáng được thương yêu qua xuất hiện, mặc trên người khăng định là quần áo của Sở Chích Thiên, thậm chí còn tắm bể uyên ương. . . Giang Khinh Ngữ nghĩ đến bộ dáng khiêu gợi vừa tắm xong của Sở Chích Thiên khi mở ra cửa phòng, lần nữa hung hăng cắn môi, cho dù bị cắn rách cũng không cảm thấy đau đớn.

Giang Khinh Ngữ một khi hiểu sai, liền bỏ não hết thấy nội dung, càng nghĩ càng khăng định. . . Không được, không thể để cho Sở Chích Thiên tiếp tục sai như vậy, cô nhất định phải nghĩ biện pháp xử lý Tiêu Tử Lăng, tuyệt đối không thể để cho nó trở thành chướng ngại vật của mình. . . Cô phải cứu vớt Sở Chích Thiên, cho anh biết chỉ có nữ nhân mới là tốt đẹp nhất.

Đường nhìn của Giang Khinh Ngữ lộ ra một luồng âm ngoan, cô biết bản thân nhất định phải nhẫn nại. Hiện tại cô còn chưa có tư cách đấu với Tiêu Tử Lăng, nhất định phải chậm rãi chiếm cứ tâm của Sở Chích Thiên, để cho Sở Chích Thiên biết chỗ tốt của mình, cô tuyệt không tin sau khi Sở Chích Thiên hưởng qua hương vị của nữ nhân, thể hội nhu tình của nữ nhân, còn sẽ thích hoan ái với một người nam nhân?

Tiêu Tử Lăng đóng cửa phòng, vẻ mặt mệt mỏi thoáng cái biến mất, ánh mắt âm trầm xuống, khóe miệng lộ ra một mạt ý cười châm chọc. Tự cho là ẩn trốn rất tốt? Xem ra cậu thực sự bị xem thường nga, cho dù mệt mỏi thế nào đi nữa, nhưng vẫn có thể cảm giác được một người ẩn núp trên đường chứ, phải biết rằng cậu chính là cấp ba, cấp ba a. . .

(Trên thực tế việc Tiêu Tử Lăng tấn chức cấp ba chỉ có tổ công kiên biết, Sở Chích Thiên sớm đã ra lệnh, phong tỏa tin tức này, vì vậy người khác trong doanh địa tuyệt không biết. Kỳ thực phạm là người quen biết Tiêu Tử

Lăng, ngoại trừ mấy người biết rõ thực lực của Tiêu Tử Lăng, người khác đều cho rằng Tiêu Tử Lăng của tổ công kiên là đi cửa sau vào. . .)

Được rồi. . . Giang Kinh Ngữ, cô đã thích lão đại nhà tôi như thế, tôi sẽ đẩy cô một phen. Lo lắng rồi chứ! Phẫn nộ rồi chứ! Như vậy rất tốt, mất đi lý trí chủ động xuất kích, luôn tốt hơn so với một con rắn độc biết ẩn tàng không biết lúc nào sẽ cắn một ngụm.

Tiêu Tử Lăng đã sớm hiểu rõ, bản thân với nữ nhân này tuyệt đối không thể chung sống hoà bình, bắt đầu từ lần đầu tiên cậu đắc tội cô ta, cho dù mặt ngoài là hoà thuận như thế nào, sự bất mãn trong nội tâm của nữ nhân đó đối với cậu sẽ không lừa được cậu, đã như vậy, vậy đơn giản liền đâm rách tầng giấy đó đi, dù sao cậu tuyệt đối sẽ không để cho Giang Kinh Ngữ bò lên trên giường của lão đại nhà cậu.

Cậu biết rõ, nếu như để cho Giang Kinh Ngữ thực hiện được, cho dù cậu làm tốt thế nào, cũng không thể bảo chứng Sở Chích Thiên bình thường bị ‘thối gió bên gối’ sẽ không thay đổi thái độ, như vậy mục tiêu đàn em đắc lực của cậu sẽ không thể thực hiện được. Vì ngăn chặn khả năng này, cậu phải phòng ngừa nghiêm túc, không thể để cho Giang Kinh Ngữ tìm được cơ hội có thể thừa dịp.

Bất quá cậu sợ bản thân cẩn thận mấy cũng có sơ sót, vì vậy không bằng hiện tại liền kích thích Giang Kinh Ngữ một chút, để cho cô ta xung động lên, nhanh chóng dùng hành động lớn mật hơn nữa để cậu dẫn Sở Chích Thiên, phải biết rằng hiện tại Sở Chích Thiên rất phiền cô ta, cô ta làm càng nhiều Sở Chích Thiên lại càng chán ghét. . . Sau khi Sở Chích Thiên triệt để chán ghét một người, tin tưởng anh ta sẽ không có hứng thú thương một người mà bản thân chán ghét!

Tiêu Tử Lăng cười đắc ý, Giang Kinh Ngữ, cho dù cô có vàng sáng nhân vật chính thì thế nào? Có lẽ cậu không đối phó được cô ta, nhưng cậu có thể khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm chán ghét cô ta. . . Cậu ngược

lại muốn xem Giang Kinh Ngữ bị Sở Chích Thiên triệt để chán ghét thì còn bò lên được trên giường của Sở Chích Thiên thế nào nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tử Lăng liền xuống phòng khách dưới lầu, Giang Kinh Ngữ đã mang điểm tâm của tổ công viên qua, đã bày xong toàn bộ.

Tào Dương vừa đến liền kinh hỉ nói: “Oa, Kinh Ngữ tử vừa đến, chúng ta liền có phúc rồi, không cần chạy xa như trước đến căn tin ăn nữa.” Lục Vân Đào liếc thấy thân ảnh của lão đại trên cầu thang, nhanh chóng đẩy Tào Dương bên cạnh, kêu cậu chú ý đúng mực.

Sở Chích Thiên đang chỉnh ống tay áo từ trên cầu thang đi xuống, thấy điểm tâm được bày trên bàn trà phòng khách, liền gật gật đầu với Giang Kinh Ngữ, liền ngồi xuống sô pha. Nữ nhân này ngoại trừ có chút dã tâm một lòng muốn bò lên giường của anh, chuyện khác chỉnh lý ngược lại cũng ngay ngắn rõ ràng, bởi móc không ra được chỗ sai nào, Cảnh Văn đề cử cô ta lại đây cũng có chút đạo lý.

Thấy mấy người xung quanh không dám vào ngồi, Sở Chích Thiên chỉ chỉ nói: “Ngồi xuống ăn đi, về sau cứ như vậy.”

Lục Vân Đào Tào Dương trước một bước đoạt đi sô pha ba người đối diện Sở Chích Thiên, Ngô Khánh Vân nhìn sô pha kia gần như bị hai người tay lớn chân lớn hoàn toàn chiếm cứ, cẩn thận ngồi xuống kế bên Lục Vân Đào Tào Dương. Chỉ có Tiêu Tử Lăng tùy tiện ngồi ở cạnh tay Sở Chích Thiên, không có một chút không thích ứng.

Khi Giang Kinh Ngữ vừa định đi đến bên người Sở Chích Thiên hầu hạ, Tiêu Tử Lăng đã phi thường chân chó cằm đưa đến đưa cho Sở Chích Thiên. Bước chân Giang Kinh Ngữ thoáng chậm lại, một màn chói mắt này, khiến cho nụ cười của cô cứng ngắc một chút, bất quá rất nhanh khôi phục bình thường, bảo trì nụ cười lại lui trở lại.

Sở Chích Thiên tiếp nhận đĩa, thuận tay gõ nhẹ ‘ngôi sao mộng ngựa’ này một chút, lúc này mới ăn điểm tâm sáng. Sở Chích Thiên vừa động đĩa, người khác mới bắt đầu giơ lên bát đĩa, nhanh chóng ăn.

Ngày hôm nay nhiệm vụ của tổ công kiên rất nặng, phải cùng tổ chiến đấu điều tra tình hình của Thân Thành, nhanh chóng thăm dò tình hình phân bố tang thi của cả tòa thành thị, bọn họ đã biết cả tòa Thân Thành đã là một tòa thành chết, ngoại trừ chỗ bọn họ đã không còn doanh địa khác, ngoại trừ người sống sót may mắn sống sót không biết rải rác ở góc nào. Bọn họ nhất định phải nhanh chóng tìm được một con đường để lui lại nhất, bằng không, thì triều tiếp theo, doanh địa xung quanh chính là kết cục về sau của bọn họ.

Tiêu Tử Lăng rất nhanh ăn điểm tâm sáng, khi đang muốn đứng dậy hoạt động một chút, Sở Chích Thiên đột nhiên đưa qua một miếng khăn giấy.

Ách? Tiêu Tử Lăng nghi hoặc, không biết Sở Chích Thiên vì sao làm vậy, chẳng lẽ có ám chỉ gì? Vì sao cậu không có cách nào lĩnh ngộ? Trước đây cậu với Sở Chích Thiên rất có ăn ý đó a.

Chỉ chỉ khóe miệng của cậu, Sở Chích Thiên trực tiếp dùng khăn giấy lau thay Tiêu Tử Lăng một chút.

Tiêu Tử Lăng lúc này mới phát hiện hóa ra khóe miệng mình có dính một hạt cơm, cậu ngượng ngùng cười cười với Sở Chích Thiên.

Mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm buông khăn giấy xuống, ngẩng đầu nói: “Tiểu Lăng lát nữa hành động với tôi, Vân Đào, Khánh Vân, Tào Dương ba người các anh trực tiếp tìm Đồng Hạo Triết Đồng phó đội, cậu ta sẽ an bài nhiệm vụ hành động kế tiếp của các anh.”

“Vâng!” Bốn người nhất tề gật đầu đáp.

Giang Khinh Ngữ nhìn theo năm người Sở Chích Thiên rời khỏi đại sảnh, lúc này mới mở nắm tay nắm chặt ra, lòng bàn tay đã bị móng tay bấm ra một vết đỏ. Lúc ăn cơm, sự tương tác lơ đãng giữa Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, đều chứng minh cơ tình* của hai người vô hạn, cô đồ kị sắp phát cuồng, thiếu chút nữa đã muốn cào nát cái khuôn mặt luôn thích bán manh kia của Tiêu Tử Lăng. (*cơ tình: tình cảm giữa nam và nam, đều có thể hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng =))giữa 2 người nam chỉ có tình bạn thuần khiết nhưng nếu có chút gì đó hơi ‘mờ ám’ cũng gọi là có cơ tình =)), nói chung là hint =)))

Có lẽ chính bởi vì khuôn mặt đó, khiến cho Sở Chích Thiên hưởng thụ được một loại khoái cảm biến thái đi. . . Cô nhất định phải hủy khuôn mặt đó, cô muốn xem, nếu như đã không còn khuôn mặt đó, Tiêu Tử Lăng lấy cái gì để hấp dẫn Sở Chích Thiên, lấy được sự sủng ái của anh ấy!

Ba người Lục Vân Đào rất nhanh tách xa hành động với Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng ở một ngã ba đường, bởi vì bọn họ phải đi tổ chiến đấu báo danh, Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng thì phải đi bộ tổng chỉ huy, vì vậy không phải cùng một đường.

Tiêu Tử Lăng nhìn theo bóng lưng bọn họ biến mất ở trước mắt, lúc này mới gia tốc tiến lên một bước, một phen kéo Sở Chích Thiên phía trước, trên mặt tràn đầy dấu chấm hỏi nói: “Sở ca, anh đang đánh chủ ý gì thế?”

“Hửm?” Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, liếc mắt nhìn Tiêu Tử Lăng, dường như không rõ Tiêu Tử Lăng nói là chuyện nào.

“Lúc ăn cơm làm gì lại làm cái điệu bộ đó? Khẳng định anh có mục đích.” Tiêu Tử Lăng rất khẳng định, Sở Chích Thiên sẽ không vô duyên vô cớ giúp cậu lau mặt, khẳng định có mưu tính gì đó, cậu phải hỏi rõ, bằng không bị bán vẫn còn giúp anh ta đếm tiền kìa, như vậy quá nguy hiểm.

“Không phải tôi thay cậu làm tròn câu nói lúc hừng đông của cậu sao. . .”
Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi nhếch, như cười như không nhìn Tiêu Tử
Lãng một cái.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngựa Giống? Xử Phạt Ôn Lại Thời Đại Nhi Đồng.

Ách! Lão đại vậy mà đã biết! Trán Tiêu Tử Lăng toát mồ hôi lạnh một phen, cậu thể nào quên Sở Chích Thiên còn cao hơn một cấp so với cậu, thể nào có thể không biết lâu ba có thêm ra một người chứ, xem ra bản thân chuyên chú trên người Giang Khinh Ngữ, ngược lại xem nhẹ Sở Chích Thiên.

Cậu xấu hổ cười nói: “Hóa ra Sở ca anh đã biết a!”

Sở Chích Thiên hơi hơi gật đầu nhàn nhạt nói: “Ừ, buồn cười cô ta còn tưởng rằng bản thân nấp đủ kín, xem ra thật sự không biết năng lực của người thức tỉnh chúng ta. . . Bất quá, nếu cô ta thích rình coi như vậy, tôi đây đơn giản để cho cô ta xem rõ ràng!”

Khí tức toàn thân Sở Chích Thiên theo những lời này trở nên băng lãnh, việc làm của Giang Khinh Ngữ đã xúc phạm tới điểm mấu chốt của anh, khiến cho anh bất mãn tới cực điểm, cho nên mới sẽ phối hợp Tiêu Tử Lăng một chút, hy vọng có thể triệt để giải quyết phiền phức này. Nếu như Giang Khinh Ngữ thức thời, không dây dưa anh nữa, quy củ làm việc cô ta nên làm, đồng thời không vi phạm lệnh cấm nữa (đặc biệt chỉ sự kiện rình coi), anh sẽ mở một tấm lưới. Nếu như vẫn chấp mê bất hối. . . Ý lạnh trong mắt Sở Chích Thiên càng đậm, vậy nhất định phải xử lý.

Thấy Sở Chích Thiên lạnh lẽo cả mặt, tuy rằng biết Sở Chích Thiên không phải hướng về phía cậu, nhưng trong lòng vẫn có chút phát lạnh.

Được rồi, tên nhóc này thập phần lo lắng lão đại nhà cậu có thể trách cứ đoạn lời nói mà cậu cố ý khiến Giang Khinh Ngữ hiểu lầm kia hay không.

Tiêu Tử Lăng cẩn thận liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái thấp giọng giải thích: “Lời nói tối hôm qua em cũng chỉ là cái khó ló cái khôn, Sở ca không phải anh kêu em triệt để đối phó nữ nhân đó sao, em nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được biện pháp gì hay, hừng đông bốn giờ rưỡi sau khi đi ra từ chỗ Sở ca anh, liền phát hiện cô ta đang rình coi, lúc đó chợt lóe linh quang. Đoạn lời nói đó liền ra như thế. . .”

Về mặt Tiêu Tử Lăng có chút áy náy, lại mang chút ngạo kiều, mắt to tròn tròn chớp chớp lộ ra một chút ý tứ tranh công. Kỳ thực, cậu vẫn rất đặc ý đối với việc bản thân lúc đó phản ứng nhanh như vậy: “Hắc hắc. Lần này nữ nhân đó hẳn sẽ không đến phiên Sở ca nữa. . .” Nói như thế nào cũng là hi sinh hình tượng của cậu a! Haiz ~ Làm đàn em xứng chức thực sự là trắc trở, phải có chuẩn bị hết thảy hi sinh vì lão đại.

“Vì vậy tôi còn phải cảm tạ cậu sao?” Sở Chích Thiên tức giận giơ tay phải lên, vươn ngón trỏ nặng nề nhấn trán Tiêu Tử Lăng mấy cái. Ngữ khí thập phần nguy hiểm, “Tiểu Lăng, nếu như đại ca cậu tôi đây bởi vì có đồn đãi đoạn tụ chi phong gì đó, về sau không có nữ nhân nào thích nữa thì sao? Cậu, chuẩn bị lấy gì để bồi thường tôi?”

Tiêu Tử Lăng thật vất vả ổn định lại cái đầu như con lật đật của mình ở dưới đầu ngón tay của Sở Chích Thiên, nghe xong lời này chẳng hề để ý trả lời: “Yên tâm đi, Sở ca. Trên thế giới này có lẽ nam nhân khác còn có thể có khả năng đó, Sở ca anh thì tuyệt đối tuyệt đối sẽ không không có nữ nhân, em chỉ sợ về sau anh bận bịu không rảnh nổi ấy chứ. . .”

Kiếp trước Sở Chích Thiên là một con đại ngựa giống siêu cấp, nữ nhân nhiều đếm không hết, cho dù không có Giang Khinh Ngữ, còn có vô số Hà Khinh Ngữ, Thủy Khinh Ngữ đến chủ động nhào vào lòng, căn bản không cần phát sầu vì chuyện này. Vì vậy sự lo lắng của Sở Chích Thiên căn bản

là dư thừa, tạ tội bồi thường các loại căn bản không có khả năng tìm tới cậu.

Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng ung dung một mảnh, đối với sự uy hiếp của Sở Chích Thiên, nửa điểm phản ứng cũng hồng có, vẫn cười đến vô tâm vô phế, điều này làm cho tâm tình Sở Chích Thiên cực độ khó chịu, cái gì gọi là sợ anh bận bịu không rảnh nổi? Coi anh là đại ngựa giống siêu cấp? Phải biết rằng hiện tại anh căn bản không có nữ nhân nào, áp lực của mặt thể phi thường lớn. Tốc độ tiến hóa của tang thi phi thường nhanh, anh thời khắc lo lắng bản thân thoáng thư giãn sẽ không có cách nào bảo hộ được nhóm những đội viên tín nhiệm mình nguyện ý đi theo mình kia, vì vậy chỉ cần có thời gian sẽ bận bịu tu luyện. Tiêu khiến nữ nhân? Anh nào có thời gian rảnh đó a.

Sở Chích Thiên cũng không biết ở kiếp trước của Tiêu Tử Lăng, tang thi tiến hóa còn xa mới nhanh với cường đại như hiện tại, Sở Chích Thiên vẫn luôn dẫn đầu chạy ở phía trước, ngoại trừ sơ kỳ còn có chút áp lực. Áp lực ở trung hậu kỳ gần như là không có, cho nên tuyệt không có cự tuyệt đối với nữ nhân tự động đưa lên cửa, ở trong mắt Sở Chích Thiên của kiếp trước, kết hợp lao động nghỉ ngơi là nhất định cần thiết.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ tới Tiểu Lăng vậy mà nghĩ như vậy. . . Sợ tôi về sau bận bịu không rảnh được?! Tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ đến mấy chuyện đó, thoát nhìn thao luyện của tôi đối với cậu vẫn có chút chưa đủ a, để cho cậu còn có nhàn rồi nghĩ bậy nghĩ bạ.”

Hai tay Sở Chích Thiên nắm vào nhau, khớp xương ngón tay đang vang loạn crack crack, một bộ dáng lập tức thi hành cực hình khiến cho Tiêu Tử Lăng nhanh chóng né đi, trốn xa xa, trong miệng lại không chịu thua nói: “Sở ca, em nói chính là sự thực, chỉ có Sở ca không muốn, không có nữ nhân không muốn leo giường, Sở ca uy vũ!” Nói xong lưu lại một chuỗi tiếng cười dí dỏm liền chạy đi như một trận gió, Tiêu Tử Lăng rất thông minh, chẳng lẽ ở lại để thực sự bị Sở Chích Thiên giáo huấn một trận?

Sở Chích Thiên chỉ có thể lắc đầu thở dài, mặt của tên nhóc này càng ngày càng mập, cũng dám đùa giỡn anh. . . Ừm, có một đàn em vô lại cảm giác cũng không tồi (Sở đại nhân, sự dung túng của ngài đối với Tiêu Tử Lăng thực sự đã tới mức độ không hạn cuối rồi). Một mặt ý cười như ẩn như hiện hiện lên ở khóe miệng anh, không nhanh không chậm đi đến phía mục tiêu. Khăng định Tiêu Tử Lăng sẽ bị xử phạt, bất quá anh không sốt ruột, hòa thượng chạy đâu cũng chạy không ra khỏi chùa, dù sao đến chỗ Cảnh Văn là sẽ có thể bắt được tên nhóc đó.

Bộ tổng chỉ huy, Chân Nhất Long đang báo cáo với Trần Cảnh Văn tổn thất của toàn bộ doanh địa tạo thành bởi trận thi triều lần này cùng với con số nhân viên thương vong cuối cùng.

“Nói như vậy, kỳ thực sức chiến đấu của doanh địa chúng ta đã rất yếu?” Khi Trần Cảnh Văn nghe thấy người thức tỉnh hi sinh vậy mà chiếm tới bốn mươi ba phần trăm, gần như là phân nửa thì đầu mi nhăn gắt gao.

“Ừm, trước mắt thoát nhìn là như vậy, bất quá qua một chút thời gian thì không nói chắc được.” Chân Nhất Long nghĩ nghĩ sau đó trả lời như thế.

Trần Cảnh Văn nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Chân Nhất Long hy vọng anh có thể giải thích.

“Lần này người bị thương trải qua mười hai tiếng đồng hồ giám sát, ngoại trừ một số rất ít biến thành tang thi, còn có một bộ phận tương đối đã thức tỉnh dị năng, không chỉ như thế, bên đoàn súng trường của chúng ta cũng truyền đến tin tức tốt, nhóm những thiếu niên trải qua chiến đấu còn sống sót cũng có không ít đã bắt đầu thức tỉnh. . .” Chân Nhất Long dừng một chút, đột nhiên cười nói: “Đặc biệt là những thiếu niên phụ trách khu bắc, thức tỉnh nhiều nhất, xem ra chiến đấu của Sở đội trưởng đã kích phát lòng tin của bọn họ rất lớn a.”

Vẻ mặt Trần Cảnh Văn mừng rỡ: “Đây thực sự là tin tức tốt a, khó trách nói tuyệt cảnh dễ khiến nhân loại thức tỉnh nhất, như vậy chúng ta rất nhanh sẽ có thể bổ sung được sức chiến đấu.”

Chân Nhất Long cũng vẻ mặt vui mừng liên tục gật đầu: “Đúng vậy, tổ chiến đấu lại có thể bổ sung nhân viên, áp lực của bọn họ sẽ nhẹ hơn một chút.”

Trần Cảnh Văn gật đầu nói: “Không sai, lần này tổ chiến đấu thương vong thảm trọng, nghe nói đều hỏi Sở ca mượn người.”

Chân Nhất Long thở dài nói: “Không có cách nào, chiến trường ở cửa chính nam là tàn khốc nhất. . .”

Trần Cảnh Văn vừa định trả lời, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên ở bên ngoài: “Trần phó đội, Tiêu Tử Lăng đến đây báo danh.”

Trần Cảnh Văn kinh ngạc nói: “Cậu ta thế nào lại tới?”

Chân Nhất Long nghĩ nghĩ không xác định nói: “Có phải Sở đội trưởng đã tới hay không?” Anh biết ngày hôm nay Sở đội trưởng sẽ cùng Trần phó đội trao đổi chi tiết việc thoái lui, có phải Tiểu Lăng cũng cùng theo tới hay không?

Trần Cảnh Văn gật gật đầu, cao giọng trả lời: “Vào đi, Tiểu Lăng.”

Ở cửa một khuôn mặt đáng yêu dò xét vào, Tiêu Tử Lăng cười hỏi: “Không quấy rầy Trần phó đội làm việc chứ.”

Trần Cảnh Văn lắc lắc đầu nói: “Vậy thì thực sự không có, Sở ca chưa tới?”

“Tới rồi, ở phía sau.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng vào cửa, sau đó quay đầu lại thập thập thò thò, một bộ dáng vẻ khẩn trương.

Chân Nhất Long hiểu kỳ hỏi: “Thế nào vậy? Em trốn ai đấy?”

“Sở ca đó, không cần thận đặc tội đại Boss.” Tiêu Tử Lăng lè đầu lưỡi một chút, đến bây giờ cũng cảm thấy có chút khó tin đối với sự lớn gan của bản thân, khẳng định thần trí cậu lúc đó bị mê muội rồi.

“Cậu lại làm chuyện xấu gì đấy?” Lần này ngay cả Trần Cảnh Văn cũng hiểu kỳ.

“Không có gì, chẳng qua nói một câu. . .” Không đợi Tiêu Tử Lăng nói xong, một thanh âm lạnh lùng thanh lãnh tiếp lời: “Chẳng qua nói tôi là một con đại ngựa giống mà thôi. . .”

Hai người Trần Cảnh Văn Chân Nhất Long nhất thời hít ngược một ngụm khí lạnh, bọn họ thật muốn bổ đầu Tiêu Tử Lăng ra xem xem đến tột cùng là dùng cái gì làm thành, lời nói dũng mãnh như thế cũng dám nói.

Tiêu Tử Lăng phồng hai gò má không phục nói: “Nào có nói như vậy, Sở ca oan uổng người ta.”

Một cái lãnh quang trực tiếp quét qua, sự kháng nghị của Tiêu Tử Lăng thoáng cái không còn, bắt đầu cúi đầu chơi ngón tay. Được rồi, cậu là một tuần kiệt thức thời, cái cổ còn chưa có cứng rắn như vậy, nếu trốn không được cũng vô lại không xong vậy nhận sai đi.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng rốt cục nhận ra được sai lầm, lúc này mới hừ lạnh một tiếng nói: “Tuy rằng chưa nói rõ như vậy, nhưng ý tứ trong nội tâm chính là như thế, không oan uổng cậu chứ.”

Tiêu Tử Lăng đáng thương hề hề gật gật đầu lại lắc lắc đầu, một bộ dáng cậu có lời muốn nói ngược lại khiến cho Chân Nhất Long bên cạnh có chút không đành lòng. Anh nhanh chóng bênh vực: “Sở đội, có lẽ có hiểu lầm gì đó cũng không chừng a.” Đứa trẻ thuần khiết như thế, chắc hẳn sẽ không nói ra loại lời nói đó đi.

Trần Cảnh Văn phía sau Chân Nhất Long chỉ có thể bất lực đỡ trán, anh đau đầu vì sự nhận thức người không rõ của trợ thủ mình. Quả nhiên Sở Chích Thiên trực tiếp vượt qua một ánh mắt ‘quản tốt thủ hạ của cậu’.

Trần Cảnh Văn chỉ có thể yếu ớt nói: “Nhất Long, chuyện của tổ công kiên, chúng ta không thuận tiện nhúng tay.”

Ánh mắt Chân Nhất Long mê mang nghi hoặc, thế nào lại nhắc quan hệ đến tổ công kiên? Bất quá nếu đầu lĩnh của anh đã nói chuyện, cho dù không rõ thế nào, anh cũng biết không thể nhiều lời.

Sở Chích Thiên đi đến sô pha kia ngồi xuống, chỉ chỉ một góc đối diện: “Đứng!”

Tiêu Tử Lăng lết qua một chút, lại lết qua một chút, rốt cục lết tới điểm Sở Chích Thiên chỉ định.

Trần Cảnh Văn với Chân Nhất Long buồn cười nhìn một màn này, đột nhiên có một loại cảm giác như lão ba đang giáo huấn đứa con.

Bỏ lại một câu ‘nghiêm túc tự kiểm điểm đi’, sau đó Sở Chích Thiên liền không còn để ý tới Tiêu Tử Lăng nữa. Anh nghiêm túc thương lượng với Trần Cảnh Văn hết thảy hạng mục công việc của doanh địa, cùng với công tác chuẩn bị tương quan đến việc thối lui.

Trong lúc đó thường thường có người đến báo cáo công tác với Trần Cảnh Văn, đều sẽ thấy kỳ quái mà xem xét liếc nhìn bóng người không nhúc nhích đứng ở trong góc. . .

Đừng trách những người đó hiếu kỳ, chỉ trách quần áo trên người Tiêu Tử Lăng quá phong cách, tổ công kiên a, địa phương mà người của doanh địa đều hướng tới, đoàn đội mà cường giả tụ tập.

Khi mỗi người đi ra đều là vẻ mặt mê mang nghi hoặc, người của tổ công kiên kia đang làm gì vậy? Hình như là đang bị phạt đứng. . . Trong đầu mọi người hiện ra ý nghĩ này, lập tức bị bóp diệt. Đó là tổ công kiên a, đoàn đội hội tụ cường giả khắp nơi, cho dù đội trưởng Sở Chích Thiên cũng phải cho những đội viên đó một chút mặt mũi chứ, thế nào sẽ có khả năng phạt đứng. . .

Tiêu Tử Lăng bị ai đứng ở kia, thực sự quá mất mặt! Vì cái rằng cậu còn phải ôn lại kiếp sống bị phạt đứng của thời đại nhi đồng? Người nào của tổ công kiên sẽ lăn lộn thành bi thảm như cậu?

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, cậu là úp mặt vô tường, còn chưa có bị người thấy mặt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đất Lún? Sự Kiện Đột Phát!

Khi Tiêu Tử Lăng đang thương xuân thu buồn vì việc mất mặt, đột nhiên cảm thấy mặt đất kịch liệt rung động lên, thiếu chút nữa khiến cho cậu không đứng vững được, mà bên ngoài thì lại truyền đến một trận huyên náo.

Trần Cảnh Văn đang nghị sự với Sở Chích Thiên kinh hãi, cấp tốc đứng lên la lớn: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Một thành viên tổ hậu cần xông vào lo lắng báo cáo: “Một kho hàng ở phía góc tây đột nhiên trũng xuống, bên trong truyền đến tiếng đập nện kịch liệt, có thể có tang thi!”

Nghe nói như thế, Tiêu Tử Lăng mạnh quay đầu lại, nhìn nhau một cái với Sở Chích Thiên đã đứng lên, hai người ngẫm hiểu đồng thời đã có đáp án tương đồng -- Tang thi cấp bốn của căn cứ dưới đất.

Sở Chích Thiên chuẩn bị cùng Trần Cảnh Văn đến bên ngoài kiểm tra, vút qua một ánh mắt tỏ ý Tiêu Tử Lăng đi theo. Tiêu Tử Lăng lập tức móc ra kính râm từ trong không gian mang lên, thứ nhất là thuận tiện cho cậu thi triển Linh Nhãn điều tra, thứ hai cũng là vì ẩn tàng gương mặt thật, bị phạt đứng ban này thực sự quá mất mặt, vẫn nên mang tương đối an toàn hơn, ít nhất hồng có người biết gương mặt thật của cậu. . .

Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn mang theo người tới chỗ bị sụp, so với sự hoang mang của Trần Cảnh Văn, hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử

Lăng lại biết rõ ràng trong lòng, đích thật là con tang thi kia làm, bởi vì chỗ bị sụp chính là cửa vào mà bọn họ ra vào.

“Làm sao giờ?” Tiêu Tử Lăng lặng lẽ ném qua cho Sở Chích Thiên một ánh mắt hỏi thăm.

Sở Chích Thiên lặng lẽ làm một động tác an tâm, để cho Tiêu Tử Lăng an tâm một chút chớ nóng nảy.

Trần Cảnh Văn suy nghĩ một chút, liền nói với đội viên phụ trách công trình mặt đất nào đó của tổ hậu cần: “Đào cho tôi, tôi ngược lại muốn xem xem phía dưới đến tột cùng có cái gì.” Tuy rằng bọn họ qua mấy ngày nữa sẽ phải rời đi, nhưng mang theo đầy bụng nghi vấn rời đi không phải tác phong của Trần Cảnh Văn anh. Anh nhất định phải biết rõ đến tột cùng là chuyện gì.

Cho dù phía dưới có tang thi? Thì thế nào? Ngay cả cấp bốn bọn họ cũng đã giải quyết, còn sợ những tang thi phẩm cấp thấp đó sao? Trong lòng Trần Cảnh Văn rất ung dung, đương nhiên nếu như biết phía dưới thực sự có một con tang thi cấp bốn, sợ rằng còn có thể cân nhắc một phen, sẽ không kiên quyết như thế.

Rất nhanh người phụ trách kia tìm tới mấy người phụ trách đào móc với một số khí giới nhỏ, bắt đầu đào móc. Không lâu sau, loáng thoáng liền có thể thấy được hình như dưới đất còn có một gian phòng tối.

Sắc mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng. Anh cảm thấy mọi chuyện tuyệt không phải đơn giản như anh tưởng tượng, đi đến bên người Sở Chích Thiên thấp giọng nói: “Sở ca, xem ra xưởng quân công này không đơn giản, hiện tại làm sao giờ?”

Mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm cúi đầu trầm tư, sau đó ngẩng đầu phân phó Trần Cảnh Văn: “Hiện tại không rõ tình huống, kêu hết thầy nhân viên phi chiến đấu rời khỏi nơi đây trước, không biết chỗ Hạo Triết rời khỏi

doanh địa chưa. Nếu chưa thì kêu bọn họ tạm dừng kế hoạch định trước, cấp tốc dẫn dắt tổ chiến đấu phong tỏa hiện trường nơi đây.”

“Vâng!” Trần Cảnh Văn lĩnh mệnh. Chân Nhất Long bên cạnh thấy thế lập tức tổ chức người không phận sự xung quanh rút lui khỏi, mà Trần Cảnh Văn thì liên hệ với Đồng Hạo Triết, may mắn Đồng Hạo Triết tuyệt chưa xuất phát, sau khi nghe thấy tin tức lập tức mang theo mọi người chạy lại đây.

Sở Chích Thiên trong lúc đó. Lặng lẽ cho Tiêu Tử Lăng một ánh mắt, kêu cậu kiểm tra tình hình dưới đất. Tiêu Tử Lăng buông tay phải xuống làm một thủ thế OK nhỏ, cậu mở ra Linh Nhãn, tỉ mỉ quan sát, phát hiện con tang thi cấp bốn kia không hề nhúc nhích ở phía dưới căn phòng tối mà bọn họ đang đào móc, dường như đã cảm thụ được bên trên có động tĩnh.

Chưa đến ba phút, chợt nghe thấy thanh âm của Đồng Hạo Triết truyền tới từ xa xa: “Chiến Đấu tổ một, phụ trách mặt đông, tổ hai mặt tây. Tổ ba mặt nam, tổ bốn mặt bắc, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào trong đó. Những tiểu tổ khác, theo tôi qua.”

“Vâng!” Đội viên của những tiểu tổ lĩnh mệnh, cấp tốc phân ra bốn nhánh tiểu đội đến địa điểm phân phối của nhiệm vụ mà bọn họ chấp hành, bọn họ cấp tốc ngăn người đứng xem náo nhiệt xung quanh ở bên ngoài. Cấm bất kỳ kẻ nào đi lại, phong bế toàn trường.

Đồng Hạo Triết mang theo người của những tiểu tổ còn lại tới bên người Sở Chích Thiên, thấp giọng hỏi thăm: “Phát sinh chuyện gì?”

Lúc này Tiêu Tử Lăng đang nhỏ giọng báo cáo địa điểm trước mắt của tang thi ở bên tai Sở Chích Thiên, nghe thấy tiếng hỏi của Đồng Hạo Triết, quay đầu mỉm cười với Đồng Hạo Triết, sau đó lặng lẽ lui về phía sau một bước, hoàn mỹ chấp hành một trong những hành vi chuẩn tắc của đàn em -- Nhóm lão đại thương thảo chuyện, đàn em phải thức thời rời đi.

“Tiểu Lăng nói phía dưới có tang thi!” Sở Chích Thiên khẽ nhú mày, anh không ngờ tới lực phá hoại của con tang thi này lại mạnh như thế, vậy mà có thể hủy cánh cửa sắt lớn kia, để cho nó đi vào trong thông đạo, đi tới dưới phòng tối này.

Đồng Hạo Triết vừa nghe nhất thời khẩn trương lên, chẳng lẽ là ẩn núp lại sau thi triều?

“Phía dưới là chỗ nào?” Biểu tình Đồng Hạo Triết nghiêm túc hỏi.

Sở Chích Thiên tỏ ý Đồng Hạo Triết chờ một chút, anh trực tiếp mệnh lệnh với mọi người: “Mỗi người của tổ công kiên phụ trách một mặt hình thành phòng tuyến thứ nhất. Đối Hồng Phi dẫn dắt tổ chiến đấu còn lại cấu thành phòng tuyến thứ hai, vòng ngoài cùng là phòng tuyến thứ ba. Mỗi đạo phòng tuyến cách nhau ba mươi mét, bắt đầu hành động.”

“Vâng!” Người toàn trường cùng đáp lời. Ba đạo phòng tuyến một lần nữa được thành lập lên, ngoại trừ nhân viên công tác tương quan, toàn bộ những người không phận sự đọng lại bên trong bị phong tỏa ngoài phòng tuyến thứ ba. Mà Tiêu Tử Lăng là một thành viên của tổ công kiên đoạt trước một bước lựa chọn phương hướng cách tang thi gần nhất. Sở Chích Thiên nói với Trần Cảnh Văn cùng Đồng Hạo Triết bên người: “Các cậu cùng theo tôi qua xem.”

Sở Chích Thiên dẫn theo hai người đi tới bên cạnh cánh cửa ngầm kia, dùng đầu ngón chân nhấn nhấn vị trí đó, nói với nhân viên công tác đang đào móc: “Đào nơi đây trước.”

Nhân viên công tác cấp tốc tập trung lại bắt đầu đào bùn đất nơi đó, khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau, một nhân viên công tác cảm thấy đụng phải cái gì đó kiên cố, đào không xuống được nữa.

“Sở ca, phía dưới hình như có vật gì đó, đào không xuống được.” Đồng Hạo Triết phụ trách quan sát bên cạnh thấy thế vội hồi báo với Sở Chích

Thiên.

Sở Chích Thiên gật đầu: “Xem ra hẳn là nơi đây.” Sở Chích Thiên đi qua, lúc này nhân viên công tác đã thanh lý sạch sẽ bùn đất bám bên trên, một mặt bản nhỏ làm bằng thép trơn bóng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Hình như là thép tinh luyện.” Trần Cảnh Văn ngồi xồm xuống, sau khi nghiêm túc nghiên cứu cho ra kết luận này.

“Nếu như là thép tinh luyện, vậy đó là vật liệu thép kiên cố nhất. . .” Đồng Hạo Triết cũng ngồi xồm xuống, nghiêm túc sờ sờ, rất nhanh nhúu mày. Trần Cảnh Văn nói không sai, đích thật là thép tinh luyện, vật liệu thép này chịu nhiệt cao, chống ăn mòn, lại càng kiên cố đáng sợ, thoạt nhìn không có biện pháp bạo lực phá cửa.

“Không có khả năng toàn bộ là thép tinh luyện, thép tinh luyện phá không được, chỗ tiếp nối luôn sẽ có nhược điểm.” Sở Chích Thiên tuyệt không cho rằng không thể giải quyết. Chỉ cần nghiêm túc tìm, chung quy có thể tìm được phương pháp giải quyết.

Lúc này, phía dưới lại truyền đến một trận tiếng đập kịch liệt, cho dù là bên trên cũng có thể cảm thụ được sự rung động kịch liệt. Có thể thấy được lực lượng đập nện phía dưới to lớn ra sao. Đồng Hạo Triết yên lặng cảm thụ luồng lực lượng này, chờ tiếng đập đó qua đi, sắc mặt thập phần nghiêm trọng: “Luồng lực đạo này rất mạnh. Nếu thực sự là tang thi, sợ rằng không phải ít hơn cấp ba, hẳn là tiến hóa thuộc về loại lực lượng.”

Sở Chích Thiên gật đầu tán thành, anh đương nhiên biết tình hình tử mị của con tang thi này, cấp bậc cấp bốn, hơn nữa không chỉ là biến dị lực lượng còn có biến dị tốc độ.

Sở Chích Thiên kêu nhân viên công tác thanh lý sạch sẽ toàn bộ bùn đất xung quanh thép tinh luyện, bày biện ra toàn bộ nguyên khối thép tinh luyện.

Dù sao cũng là tài liệu khan hiếm, thép tinh luyện ở nơi đây không phải quá lớn, chỉ có không đến hai mét vuông.

Lúc này lại truyền đến tiếng đập kịch liệt, uy lực từng lần càng lúc càng lớn, liền thấy góc nào đó sát rìa thép tinh luyện bắt đầu xuất hiện khe nứt rất nhỏ.

Vẻ mặt Đồng Hạo Triết khẩn trương đứng dậy: “Hình như sắp bị phá rồi.”

Trần Cảnh Văn tỉ mỉ quan sát, gật đầu nói: “Không sai, chỗ tiếp nối đã thừa nhận không nổi luồng lực lượng này nữa, đã lỏng lẻo rồi.” Nói xong cũng đứng dậy lui ra phía sau mấy bước.

Sở Chích Thiên kêu mọi người triệt thoái, cho dù là tổ công kiên ở trong cùng cũng lui lại thêm hai mươi mét ra phía ngoài. Rất nhanh trong không gian năm mươi mét ngoại trừ ba người Sở Chích Thiên Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết, không còn người nào khác nữa.

“Chúng ta cũng lui lại ngoài hai mươi mét, Cảnh Văn mở thuận phòng thủ, Hạo Triết dùng kỹ năng mạnh nhất công kích nơi đây.” Sở Chích Thiên chỉ chỗ khe nứt lớn nhất ngoại vi thép tinh luyện.

Đồng Hạo Triết lĩnh mệnh, sau khi anh thối lui đến hai mươi mét, hít sâu một hơi. Hai tay mạnh chấp lại, một luồng năng lượng cực đại sản sinh ở giữa hai tay, trong miệng nhẹ hô một tiếng: “Không Long Chi Nộ!” Một cơn cự long vô hình vô sắc mãnh liệt đập ra từ hai tay của Đồng Hạo Triết, nó mở miệng rộng, cả mặt dữ tợn bay về phía mục tiêu.

“Uỳnh!” Một tiếng vang lớn, khe nứt kia trực tiếp xuất hiện một mặt cắt. Ngoại trừ thép tinh luyện vẫn bảo trì hình dạng, chỗ tiếp nối lại sớm đã biến thành một lỗ đen không đáy!

“Grào!” Dưới nền đất truyền đến một tiếng tang thi tru lên rõ ràng, tiếp theo một tiếng oanh kích cực đại vang lên, theo thanh âm đó vang lên, bụi đất vung ra xung quanh, khối thép tinh luyện kia cũng bay lên không, trực tiếp ném tới Tiêu Tử Lăng ở hướng tây bắc.

Roi nước của Tiêu Tử Lăng quán một vòng lên trên, vung qua phải, đã quăng nguyên khối thép tinh luyện tới bên cạnh bỏ xuống, dễ dàng giải quyết uy hiếp nhỏ đột phát này.

Một thân ảnh đồng thời nhảy ra từ phía dưới, nó đứng trên mặt đất. Đợi bụi bặm tan đi, mọi người lúc này mới nhìn rõ đó là gì, không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy đây là một con tang thi cường tráng khô ngô, trên người khoác quân phục rách nát, nó hai tay chống đất, hai đùi hơi hơi gập cong, một bộ dáng chuẩn bị công kích, nó ngửa đầu phát sinh tiếng rít gào uy hiếp với ba người vây quanh nó.

Tang thi vừa xuất hiện, liền hoàn toàn có thể cảm thụ được uy áp mang theo trên người nó, sắc mặt của Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đồng thời biến đổi, gần như trăm miệng một lời nói: “Tang thi cấp bốn!”

Lời còn chưa dứt, công kích đầu tiên của tang thi cấp bốn đã tới, đối tượng nó lựa chọn công kích đầu tiên là Trần Cảnh Văn. Ở trong mắt nó, trong ba người trước mặt thì Trần Cảnh Văn yếu nhất, may mắn Trần Cảnh Văn đã nhận được sự phân phó của Sở Chích Thiên, sớm đã mở Thủy Long Thuần phòng thủ, cho dù như thế anh vẫn bị một chương của tang thi cấp bốn trực tiếp đánh bay lui về phía sau mấy mét, Thủy Long Thuần lại càng trực tiếp bị phá.

Nhìn xuống cảm giác nặng nề nơi ngực, lúc này Trần Cảnh Văn mới hô lớn: “Sở ca, là tang thi biến dị song hệ tốc độ lực lượng, cẩn thận a!”

“Pháo Không Khí!” Tuy rằng lực công kích của Không Long Chi Nộ mạnh, nhưng tốc độ phát chiêu chậm, sợ rằng đánh không đến được con tang thi biến dị song hệ tốc độ lực lượng này, vì vậy Đồng Hạo Triết trực tiếp dùng tới Pháo Không Khí, là tuyệt học sở trường, Đồng Hạo Triết đã dùng kỹ năng này được rất thuận buồm xuôi gió.

Chỉ thấy Pháo Không Khí vốn cỡ trái bóng rổ biến thành vô số miếng Pháo Không Khí nhỏ như đạn hình thành một phạm vi bắn về phía con tang thi cấp bốn kia. Tuy rằng tốc độ của tang thi rất nhanh, nhưng đối mặt Pháo Không Khí che trời lấp đất căn bản nhìn không thấy, chỉ dựa vào cảm giác của nó thì không có cách nào né tránh được toàn bộ.

Quả nhiên, trên người tang thi rốt cục cũng lưu lại vết tích của Pháo Không Khí, tuy rằng chỉ là vết thương nhẹ, thế nhưng trong nháy mắt đánh trúng, sự đau đớn kịch liệt đó, vẫn khiến cho tang thi phản nộ lên, nó thậm muốn giết chết cái tên đáng hận này trước, vì vậy nó từ bỏ Trần Cảnh Văn, quay đầu chuẩn bị công kích Đồng Hạo Triết.

“Thiên La Địa Võng!” Không đợi nó công kích Đồng Hạo Triết, Thiên La Địa Võng cỡ lớn của Sở Chích Thiên liền chụp xuống đầu. Sở Chích Thiên không có nắm chắc dùng Thiên La Địa Võng nhỏ có thể bao được con tang thi biến dị tốc độ đến cấp bốn này lại, vì vậy vừa lên liền dùng siêu cỡ lớn.

Bởi vì anh biết rõ tang thi cấp cao trong căn cứ phía dưới chỉ có một con này, mấy con khác đều là tang thi cấp thấp cấp 0 cấp 1, tuyệt không thể sản sinh uy hiếp với doanh địa của bọn họ, vì vậy Sở Chích Thiên tuyệt không hề suy nghĩ đến chuyện tiết kiệm dị năng.

Tốc độ của tang thi cấp bốn dù nhanh thế nào, nhưng đối mặt loại kỹ năng phạm vi siêu cỡ lớn này cũng chỉ có thể bó tay đầu hàng. Bất quá cho dù tốc độ của nó nhanh đến mức có thể trốn ra khỏi phạm vi của Thiên La Địa Võng, cũng không có cơ hội đó, bởi vì có hai người Trần

Cảnh Văn Đồng Hạo Triết chặn, điều này cũng chưa tính, sau đó còn có đạo phòng tuyến thứ nhất của Tiêu Tử Lăng Lục Vân Đào chờ nó, vì vậy vô luận như thế nào nó cũng không có biện pháp thoát khỏi được phạm vi của kỹ năng này (Phạm vi của Thiên La Địa Võng bao trùm lấy toàn bộ trung tâm, trực tiếp kéo dài tới tận phòng tuyến thứ nhất bên chỗ Tiêu Tử Lăng).

Điện lực vô cùng của Thiên La Địa Võng đã khiến cho tang thi cấp bốn bị thương nặng, nếu là cấp ba, sợ rằng đã tro tàn khói bay. May mắn nó đã là cấp bốn, còn có thể sống sót trong đại chiêu này.

Tang thi cấp bốn chống qua được một kiếp này, mắt thấy tình hình đối với nó không ổn, cũng vô tâm ham chiến nữa, tuy rằng sự mê hoặc của thức ăn tươi mới đối với nó rất lớn, nhưng nơi này có người canh giữ rất mạnh, mấy người liên hợp lại, dựa vào thực lực hiện tại của nó chỉ có thể từ bỏ. Nó biết ở lại tiếp nữa sẽ lại càng không có lợi đối với nó.

Đôi mắt đỏ máu của tang thi cấp bốn nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, dường như sắp muốn liều mạng cùng với anh.

Ba người Sở Chích Thiên cảnh giác phòng bị, bởi vì ai cũng không biết nó sẽ công kích ai. Một giây kế tiếp, tất cả mọi người sửng sốt, hóa ra tang thi cấp bốn đột nhiên xoay người đánh về phía chỗ nó đi ra, chuẩn bị trốn về sào huyệt của nó. Vốn chính là tang thi biến dị tốc độ cấp bốn, tốc độ đó cực nhanh, cho dù Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết ở bên cạnh nó cũng phản ứng không kịp, chỉ có thể trừng mắt nhìn nó chạy trốn.

Mắt thấy tang thi cấp bốn sắp vào động biến mất, giữa lúc Sở Chích Thiên phải thờ dài, một sợi roi nước lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quần lên một cánh tay của nó, cố gắng kéo lấy con tang thi đó.

Vì vậy, trước mắt mọi người thể hiện một tình cảnh như vậy, tang thi cấp bốn một chân sắp bước vào trong động, thân thể lại bị một sợi roi nước

cuốn lấy không thể nhúc nhích, toàn bộ thân thể cứ như vậy cứng ở cửa động.

“Tiểu Lăng, làm tốt!” Đồng Hạo Triết mừng rỡ vạn phần, trực tiếp dựng lên ngón tay cái biểu thị sự tán dương của anh.

“Cấm ~!” Sở Chích Thiên thấy thế tâm tình thả lỏng, trực tiếp thấp giọng khê quát, giam cầm lấy tang thi cấp bốn đang muốn tránh khỏi roi nước.

“Cảnh Văn, Hạo Triết, đại chiêu lên!” Sở Chích Thiên cao giọng nhắc nhở.

“Thủy Long Bạo!”

“Không Long Chi Nộ ~!”

Theo hai tiếng quát lăng lệ này, một con rồng nước, một con rồng không khí vô hình vô sắc nhất tề đánh tới phía tang thi cấp bốn.

“Thiên La Địa Võng!” Kỹ năng của Sở Chích Thiên tới sau đó.

Tang thi cấp bốn rốt cục lưu lại tiếng kêu tuyệt vọng sau cùng của nó, chết dưới đại chiêu liên thủ của ba người. Sở Chích Thiên sớm đã biết, trải qua sự thiết lập của Thủy Long Bạo trước đó, uy lực Thiên La Địa Võng của anh sẽ trực tiếp đè thắng gấp ba, cho dù không cần kỹ năng hệ lôi điện cấp bốn của anh cũng có thể giải quyết được con tang thi này, mà sự thực cũng chính như anh dự liệu!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thiên Sứ? Khẳng Định Cậu Bị Choáng Đầu Rồi.

Ba người giải quyết xong tang thi cấp bốn cuối cùng trong lòng cũng thở dài một hơi, nếu như bị con tang thi này trốn về bên trong động, sẽ rất khó tìm được nó. Sở Chích Thiên biết rõ sự khổng lồ của căn cứ dưới đất, nếu như trốn ở một góc nào đó, thật đúng là tìm không ra được nó.

Bên kia Đồng Hạo Triết đã móc ra tinh hạch của con tang thi cấp bốn kia, anh hưng phấn đi tới hỏi: “Sở ca, tinh hạch này cho ai?”

“Cậu với Cảnh Văn tự mình thương lượng đi!” Tuy rằng giết chết con tang thi cấp bốn này, Sở Chích Thiên là chủ lực, bất quá tác dụng của tinh hạch cấp bốn đối với anh không phải quá lớn, trái lại khi Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết tiến cấp cấp bốn rất cần thiết, vì vậy Sở Chích Thiên liền trực tiếp để cho hai người bọn họ tự mình thương lượng.

“Được nha, cảm tạ Sở ca.” Đồng Hạo Triết đang muốn nhét tinh hạch vào trong túi mình, liền thấy Trần Cảnh Văn đã chạy tới bên người, tay anh đưa qua.

“Tớ là hậu cần, quản phân phối.” Trần Cảnh Văn cười tủm tỉm nói, lý do nói ra khiến cho Đồng Hạo Triết tìm không được cớ cự tuyệt.

Đồng Hạo Triết chỉ có thể tiếc hận giao ra tinh hạch, đương nhiên đó chỉ là cố ý mặt ngoài, anh với Trần Cảnh Văn bất kể ai dùng đều không quan trọng.

Trần Cảnh Văn thu xong tinh hạch, lúc này mới hỏi thăm Sở Chích Thiên: “Sở ca, có muốn phái người xuống phía dưới xem xem hay không?”

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy phía dưới chắc hẳn không có gì uy hiếp, liền gật đầu đồng ý: “Được, kêu Hạo Triết dẫn đội đi đi.”

Đồng Hạo Triết lập tức đáp: “Đã biết, Sở ca, tôi sẽ an bài tốt.”

Sở Chích Thiên nghĩ đến máy phát điện tiên tiến phía dưới cùng đã bị anh cầm đi, sợ rằng hiện tại đã là một mảnh tối đen, liền nhắc nhở: “Mang nhiều dụng cụ chiếu sáng một chút, tôi phỏng đoán phía dưới không có nguồn sáng.”

Trần Cảnh Văn liên tục gật đầu: “Sở ca suy nghĩ cực đúng. Tôi sẽ chuẩn bị tốt mấy thứ đó.”

“Được, nhân viên với trang bị các cậu tự mình chăm chú quyết định, nếu như không có chuyện khác, tôi đi trước.” Sở Chích Thiên thấy nơi đây đã không còn chuyện của anh. Liền chuẩn bị rời đi. Đối với loại việc vất vả lung tung lộn xộn này, Sở Chích Thiên tuyệt không muốn tham dự, anh phải tranh thủ nhiều thời gian để tu luyện. Với anh mà nói, đề thăng thực lực là nhiệm vụ đệ nhất.

“Được, Sở ca đi thông thả!” Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết không để ý đối với việc Sở Chích Thiên đi, hiện tại lực chú ý của bọn họ đều ở dưới đất, đối với địa phương thần bí chưa biết đến, bọn họ có lòng hiếu kỳ tràn đầy.

“Tiểu Lăng, đi.” Sở Chích Thiên dẫn Tiêu Tử Lăng rời khỏi hiện trường.

Mà đám người tổ công kiên Lục Vân Đào thì ở lại hiện trường chờ đợi Đồng Hạo Triết an bài, ngày này, ba người bọn họ đã bị Đồng Hạo Triết mượn tạm.

Trên đường quay về nơi ở của tổ công kiên, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng một trước một sau bước chậm, Tiêu Tử Lăng có chút lưu luyến nhìn kiến trúc xung quanh, lập tức sẽ nói lời từ biệt với nơi đây, nói lời từ biệt với tòa thành thị này, cậu vậy mà nổi lên một chút nỗi buồn ly biệt. Ban này tuy rằng bị phạt đứng, thế nhưng lỗi tai rất tự do, cậu rất chuyên tâm nghe Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn thương nghị các hạng mục sự vụ, đã biết thời gian thối lui xác thực.

Bọn Sở Chích Thiên quyết định một tuần sau sẽ toàn bộ rút lui khỏi Thân Thành, không có sự tồn tại của doanh địa khác thì lưu lại ở Thân Thành nhiều một ngày sẽ nguy hiểm thêm một ngày, vốn các phương diện chuẩn bị trong ba ngày là có thể hoàn thành, ngày thứ tư có thể thối lui, nhưng vì phải chờ đi toàn bộ vật tư gom góp được với mang đi toàn bộ người sống sót, mà xe cộ doanh địa hiện có rõ ràng chưa đủ, vì vậy phải dự lưu thời gian đi tìm nhiều xe cộ kiên cố hơn, sau cùng quyết định lùi lại thêm ba ngày sau xuất phát.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng đang suy nghĩ vì sao Sở Chích Thiên không nói cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết anh ta có năng lực dự trữ không gian, bọn họ chính là bạn bè* của anh ta a (*bạn bè ở đây dùng từ ‘tử đảng’, từ trước đến giờ khi nhắc tới quan hệ của 3 người luôn dùng từ này, ý chỉ những người có thể chết vì nhau, có nghĩa thân thiết hơn rất nhiều so với từ ‘hảo hữu’), nếu bọn họ biết năng lực đó của Sở Chích Thiên, bọn họ sẽ không cần phải phiền não vì những vật tư đó nữa. Bất quá nghĩ đến không gian dự trữ của bản thân, mình cũng không nói cho tiểu cô, có lẽ Sở Chích Thiên cũng có sự lo lắng tương đồng, dù sao nhiều vật tư như vậy thoáng cái không còn, những người khác của doanh địa cũng sẽ sinh nghi. .

Đang lúc Tiêu Tử Lăng miên man suy nghĩ, Sở Chích Thiên đi ở phía trước đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Lăng, ban này cậu biểu hiện không tồi, xem ra dị năng tốc độ của cậu đã khôi phục.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy hài lòng cười nói: “Ừm, đêm thi triều, dưới sự trợ giúp của Sở ca, đột phá cấp ba, lúc đó còn chưa biết, về sau mới phát hiện dị năng tốc độ của em đã khôi phục.”

Sở Chích Thiên đột nhiên dừng lại bước chân, Tiêu Tử Lăng theo ở phía sau không biết vì sao anh dừng lại, nhưng cũng vội vàng dừng bước chân, bất quá cũng đã tới bên người Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Sở Chích Thiên một cái, ánh mắt có hỏi thăm.

Sở Chích Thiên chuyển nửa thân, vươn tay phải vỗ vỗ đỉnh đầu Tiêu Tử Lăng, lộ ra một nụ cười tán dương, mặt Tiêu Tử Lăng nhất thời đỏ bừng, không biết vì sao cậu vậy mà cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Sở Chích Thiên thấy bộ biểu tình này của Tiêu Tử Lăng, cười càng vui, tâm tình anh vô cùng tốt dùng sức xoa xoa tóc Tiêu Tử Lăng, tâm tình không biết vì sao vậy mà khẽ động mở miệng trêu đùa: “Tiểu Lăng, bộ dáng này của cậu chẳng lẽ biểu thị cậu thực sự thích đại ca tôi? Chẳng lẽ những lời cậu nói vào hừng đông ngày hôm nay kỳ thực là điều Tiểu Lăng vẫn luôn muốn?”

Mặt Tiêu Tử Lăng đỏ bừng lên, không phải xấu hổ, mà là tức giận, cậu xấu hổ giận dữ đan xen, trong miệng hét lớn: “Sở ca! Anh khi dễ người a!”

Đáp lại Tiêu Tử Lăng lại là tiếng cười sang sảng của Sở Chích Thiên, đây là lần đầu tiên Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên cười tùy ý cuồng lãng như thế, khuôn mặt vốn lãnh khốc băng hàn lúc này không còn tìm thấy một chút ý lạnh, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp dào dạt, khiến tâm tình người ta tốt lên theo. Tiêu Tử Lăng đột nhiên không còn sự buồn bực nữa, có lẽ có thể thấy tư thái khó gặp này của Sở Chích Thiên, bị chế nhạo cũng đáng giá.

Thế nhưng dù sao Tiêu Tử Lăng không phải một thiếu niên tuổi trẻ chân chính, đại thúc nội tâm đã 34 tuổi rất nhanh tìm về được lý trí, cậu làm sao

cho phép Sở Chích Thiên cười càn rỡ đặc ý như thế, vì vậy oán hận nói: “Sở ca, anh chế nhạo em nữa, em sẽ không phối hợp anh.”

Sở Chích Thiên từ từ thu liễm nụ cười, mặt mang nghi hoặc hỏi: “Phối hợp gì?”

Tiêu Tử Lăng hai tay chấp lư, ngẩng đầu vênh váo tự đắc nói: “Chẳng lẽ anh cho rằng Giang Kinh Ngữ sẽ từ bỏ đơn giản như vậy? Khẳng định cô ta sẽ không hết hy vọng đơn giản như vậy, còn có thể giám thị ngôn hành cử chỉ của chúng ta, nếu như bị cô ta phát hiện chúng ta không có chuyện gì, hắc hắc, Sở ca, phiền toái của anh sắp tới rồi.” Khi nói xong câu cuối cùng, Tiêu Tử Lăng trêu tức nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên, trong mắt có chút ít ý tứ xem kịch vui.

“Tên nhóc nhà cậu này, xem ra đang uy hiếp tôi sao?” Sở Chích Thiên bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, kỳ thực anh đã sớm quyết định, chỉ cần Giang Kinh Ngữ tiếp tục dây dưa, anh sẽ trục xuất cô ta khỏi tổ công kiên, vì vậy lời uy hiếp này của Tiêu Tử Lăng thật đúng là không có tác dụng gì, bất quá anh biết ban này nói giỡn quá mức, phải cho Tiêu Tử Lăng một bậc thang xuống, bằng không cậu ta sẽ thực sự then quá thành giận. Vì vậy anh thở dài một tiếng nói: “Coi như cậu uy hiếp thành công, về sau không chế nhạo cậu nữa.” Nói xong một cái búng trán búng qua, Sở Chích Thiên cười nhẹ xoay người tiếp tục đi tới.

Tiêu Tử Lăng day day cái trán bị búng, biểu tình có chút hoang mang, coi như là uy hiếp thành công? Trời biết cậu đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến a.

“Còn không đuổi theo?” Sở Chích Thiên nghe thấy phía sau không có thanh âm theo tới, quay đầu lại cười nói.

“Nga, tới.” Tiêu Tử Lăng sừng sốt một chút, nhanh chóng đuổi theo, trong đầu vẫn hiện lên một màn ban này, Sở Chích Thiên một đầu tóc bạc

dưới ánh nắng vậy mà lóe quang mang chói mắt, bộ dáng nụ cười đầy mặt khiến cho cậu trong nháy mắt có loại ảo giác, thiên sứ giáng lâm. . .

Ừm, khẳng định cậu bị choáng đầu rồi, Sở Chích Thiên là thiên sứ? Ác ma còn không chừng! Tiêu Tử Lăng nôn máng trong lòng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Rời Thành, Người Quen.

Trong một tuần sau đó, một đoàn xe khổng lồ đi ra từ Thân Thành.

Có một số người may mắn còn sống sót trong thi triều đều thấy đoàn xe này đang đả thông đường đi ra khỏi thành, nhanh chóng lái xe theo phía sau, bọn họ biết đây là cơ hội sống trốn ra khỏi Thân Thành của bọn họ, bọn họ chỉ khẩn cầu đoàn xe phía trước không nên xua đuổi bọn họ.

Đối mặt loại tình huống này, thái độ của tam đại đầu sỏ là bỏ mặc, dù sao dọc đường vẫn phải xông giết qua, phía sau có đuôi đi theo hay không cũng không ảnh hưởng tốc độ với kế hoạch của bọn họ. Đã như vậy, thuận tiện dẫn bọn họ một đoạn đường cũng không trở ngại, dù sao đều là nhân loại may mắn còn tồn tại, có thể giúp một phen thì là một phen.

Bởi vì sự không để ý với sự bỏ mặc của đoàn xe, khiến cho xe theo bọn họ càng ngày càng nhiều, gần như hết thảy người còn sống của Thân Thành đều đang hành động, tranh thủ thừa cơ hội tốt này thoát khỏi tòa thành chết này.

Trong đoàn xe khổng lồ này, trong một hàng xe buýt, trong chiếc xe nào đó, vậy mà có mấy khuôn mặt quen thuộc đang ở trong đó, bọn họ chính là nhóm Lý Dũng Quân lúc ban đầu mạt thể từng cùng Tiêu Tử Lăng tổ đội đi siêu thị thu thập thực phẩm.

Lúc này bọn họ đang thương lượng vấn đề đi nơi nào, Sở Chích Thiên ngay từ đầu đã công bố mục đích chuyến này của anh là bắc thượng, không

muốn đi theo có thể đưa bọn họ đến căn cứ Nam Đô. Phần lớn mọi người lựa chọn đi căn cứ Nam Đô, dù sao tương đối gần, hơn nữa là căn cứ mà quân đội thành lập khẳng định sẽ có bảo đảm, mà bắc thượng, Sở Chích Thiên căn bản không hề công bố mục tiêu, đi nơi nào là một điều bí ẩn, điều này khiến cho phần lớn mọi người lùi bước.

Lý Dũng Quân tuyệt không mở miệng nói, chỉ kiên trì nghe ý kiến của mấy người khác.

Thái độ của Quý Cường Phong rất kiên quyết, ông ta muốn đi căn cứ Nam Đô, lộ trình bắc thượng thực sự quá xa xôi. Hơn nữa không biết muốn đi làm gì, vẫn là tới căn cứ Nam Đô ổn định hơn.

Trình Dung Nhi cũng có khuynh hướng ý kiến này, có thể sớm an ổn một chút cũng tốt, dù sao người nhà đều chịu không nổi xóc nảy. Hơn nữa căn cứ là quân quản. Kỷ luật gì gì đó khẳng định tốt hơn nhiều so với địa phương khác.

Tần Lăng thấy không sao cả, cậu ta lẻ loi một mình đã định theo Lý Dũng Quân. Là Lý Dũng Quân cứu cậu lại từ trong tay tang thi, bằng không cậu cũng sẽ giống như cha mẹ. Trở lại vòng tay ôm ấp của đất mẹ.

Mấy người khác cũng phát biểu ý kiến, trên cơ bản đều lựa chọn đi căn cứ Nam Đô, con đường bắc thượng không có người chọn.

Lý Dũng Quân nhìn nhìn vợ con bên cạnh, dưới ánh mắt tín nhiệm của vợ anh rốt cục nói ra quyết định của anh: “Tôi quyết định bắc thượng. . .”

Mọi người lắp bắp kinh hãi: “Bắc thượng, đó là cự ly mấy vạn km đó, dọc đường khẳng định rất nguy hiểm!” Quý Cường Phong nhin không được nhú đầu mi, khuyên can một câu.

“Ừm. Tôi cũng không biết sau cùng cả nhà chúng tôi có phải có thể an toàn tới đó được hay không, thế nhưng. . . Dù sao vẫn phải liều một lần!”

Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua vợ đang mỉm cười nhìn mình, cùng với đứa con còn tỉnh tỉnh mê mê đang gặm bánh màn thầu, anh nhất định phải cho người nhà của anh một nơi ở an ổn tuyệt đối, anh tin tưởng vững chắc chỉ có Sở Chích Thiên mới có thể cho anh địa phương an ổn đó. Cứ nhìn hết thấy doanh địa của Thân Thành toàn quân bị diệt, chỉ có chỗ Sở Chích Thiên bình yên vượt qua, đã biết nên lựa chọn thế nào, anh không tin những nơi gọi là căn cứ kia có thực lực như Sở Chích Thiên.

Lý Dũng Quân biết, sau khi mặt thế giáng lâm, quan niệm trước đây đều nhất định phải có điều thay đổi. Anh tin tưởng mặt thế chỉ có cường giả mới có quyền ngôn ngữ, cái gì chính phủ, cái gì cơ quan quyền lực, ở trong mắt cường giả căn bản cái gì cũng không phải. Hơn nữa anh tin tưởng Sở Chích Thiên nhất định sẽ không phiêu bạt hồi lâu, lần này bắt thưởng cậu ta không chịu nói ra mục tiêu, khẳng định là vì thành lập một căn cứ bí mật, đến lúc đó những người ngay từ đầu đã đi theo cậu ta như bọn họ tất nhiên sẽ được trọng dụng. . . Khẳng định dài ngoặc được hưởng thụ cũng tốt hơn nhiều so với người đến sau này.

Tần Lăng nghe thấy lời nói của Lý Dũng Quân, nhất thời hưng phấn vung lên nắm tay: “Lý đại ca nói rất đúng, em khẳng định đi theo Lý đại ca, mọi người thì sao?”

Mấy người khác trầm mặc một chút, vẫn không có biện pháp lựa chọn đi một lộ trình nguy hiểm lại không biết tương lai như thế. Vì vậy lần lượt tỏ vẻ tiếc nuối, tới căn cứ Nam Đô sẽ chia tay với nhóm bọn họ. Sau khi mọi người lâm vào trầm mặc, tất cả mọi người có chút thấp thỏm đối với lựa chọn của bản thân, không biết đến tột cùng đúng hay không.

Lúc này, Tần Lăng đánh vỡ trầm mặc, cậu ta mở miệng hỏi một vấn đề tất cả mọi người đều quan tâm: “Lý đại ca, còn chưa có tin tức của Tiểu Lăng sao?” Tuy rằng chỗ đăng ký không tra tìm được tin tức của Tiêu Tử Lăng (tin tức của tổ công kiên là bảo mật, nhân viên công tác bình thường không cách nào điều tra), nhưng cậu vẫn chưa từ bỏ ý định, mấy ngày hôm

trước khi ở hậu cần hỗ trợ chính lý vật tư có từng nghe ngóng ở chỗ đội viên hậu cần nơi đó, đáng tiếc chỗ tổ hậu cần cũng không có tin tức xác thực nào.

Lý Dũng Quân tiếc nuối lắc đầu nói: “Ngày hôm qua anh có trò chuyện với một thành viên tổ chiến đấu có phiên trực ở chỗ chúng ta một hồi, tiểu đội của bọn họ cũng không có người như vậy, bất quá tiểu đội của tổ chiến đấu rất nhiều, có lẽ ở tiểu đội khác đi. . .” Lý Dũng Quân cũng chỉ ôm tâm lý may mắn đi hỏi thăm, dù sao chỗ đăng ký đều không có tin tức, cơ bản chứng minh Tiểu Lăng đã dữ nhiều lành ít.

Bọn Lý Dũng Quân trước thi triều đã tới xưởng quân công, khi anh nghe thấy Sở Chích Thiên tổ chức chuyển dời đến nơi đó, nguyên nhân là có tin tức nói thi triều sắp tới. So sánh với sự nửa ngờ nửa tin của người khác, Lý Dũng Quân lại tin tưởng Sở Chích Thiên tuyệt không phải một người bắn tiếng đe dọa, vì vậy liền thương lượng với các hàng xóm, tất cả mọi người cho rằng mặc kệ có phải hay không, cẩn thận luôn luôn không sai, vì vậy mọi người mang theo người trong nhà đều cùng nhau chạy qua.

Trên đường, bất ngờ gặp được một nhà Tần Lăng, bọn họ bởi vì không có thức ăn, liền đi ra ngoài tìm, lại không ngờ bị tang thi bao vây, lúc đó cha mẹ của Tần Lăng đã bị tang thi giết chết. . . Mà Tần Lăng ở thời điểm nguy hiểm nhất, được anh phát hiện, đúng lúc cứu Tần Lăng, để cho cậu ta tránh được tử kiếp.

Tới xưởng quân công không bao lâu, đã được người của doanh địa cầu thành đoàn đội tạm thời chống lại tang thi. Nhóm bọn họ cơ bản phân phối ở hai phương hướng đông nam. Lý Dũng Quân phân phối ở cửa chính nam, sự chém giết thảm liệt đó đã chứng minh sự tàn khốc của mặt thể, anh trong lúc chém giết bị trọng thương, may nhờ tổ chữa thương liều mạng cứu giúp, mới còn sống, cũng may mắn thức tỉnh được dị năng. Kỳ thực cũng bởi vì thức tỉnh dị năng, mới có thể phục hồi được nhanh như vậy, ngày thứ

ba đã có thể đi lại bình thường, ngày thứ tư đã có thể nhận nhiệm vụ thu được thức ăn.

“Chẳng lẽ Tiểu Lăng đã. . .” Tâm tình Tần Lăng suy sụp, chẳng lẽ đứa em trai nhỏ đáng yêu đó thực sự đã không thể tránh được trận đại tai nạn này sao?

Tất cả mọi người trầm mặc, nếu như Tiêu Tử Lăng vẫn còn trong đội ngũ của Sở Chích Thiên, có lẽ sự lựa chọn của bọn họ sẽ khác đi cũng nói không chừng. Có một người quen ở trong đội ngũ hạch tâm, bọn họ cũng có thể sống bảo đảm hơn được một chút.

“Đừng nghĩ hòng như vậy, có lẽ em ấy tuyệt không có đăng ký tin tức, dù sao em ấy ngay lúc đầu đã đi theo Sở Chích Thiên mà.” Trình Dung Nhi nói một lý do không thể nào đứng được chân, nhưng vẫn khiến cho tâm tình của những người đang ngồi đây tốt hơn một chút.

“Ừm, dù sao dọc đường bắc thượng, chúng quy sẽ tìm được em ấy.” Tần Lăng vỗ vỗ khuôn mặt mình, để cho tinh thần của bản thân chấn tỉnh một chút, chỉ cần Tiểu Lăng còn sống, bất kể em ấy ở nơi nào, luôn sẽ có dấu vết.

Mọi người không tự chủ được ném đường nhìn đến nhóm đội viên tổ chiến đấu mặc đồng phục màu đỏ ở phía ngoài, Tiểu Lăng thực sự ở giữa những người đó sao?

Ánh mắt Lý Dũng Quân nóng rực nhìn chằm chằm thân đồng phục đường hoàng kia, anh rất khát vọng có thể gia nhập trong đó, đáng tiếc anh thức tỉnh chính là lực lượng cấp thấp nhất, cơ bản phân nửa người thức tỉnh đều thuộc về loại người biến dị thức tỉnh cấp thấp này, mà yêu cầu của tổ chiến đấu rất cao, anh vừa mới thức tỉnh căn bản không đạt được yêu cầu thu người thấp nhất của tổ chiến đấu, anh chỉ có thể buồn bã thần thương.

Lúc này anh thực sự hy vọng Tiêu Lăng vẫn còn ở nhân thế, bởi vì có nhân viên trong đội đề cử, có thể hạ thấp yêu cầu thu người.

Tiêu Tử Lăng đang ở bên trong chiếc phòng xe cao cấp nào đó phiu phiu ngủ say không hề biết có một đám người đang tìm cậu, bởi vì thời gian một tuần nay, mỗi một tối đều bị Sở Chích Thiên kêu đi làm việc, những thứ trong không gian của Sở Chích Thiên thực sự quá nhiều quá loạn, chính anh cũng không rõ đến tột cùng có những gì, vì vậy kêu Tiêu Tử Lăng qua giúp anh chỉnh lý. Dựa theo cách nói của Sở Chích Thiên, anh muốn tu luyện, không muốn lãng phí thời gian trên xử lý việc nhà. . .

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng rất kháng nghị, chẳng lẽ cậu không cần tu luyện? Chẳng lẽ cậu phải xử lý việc nhà? A phi! Bị lão đại làm cho nhầm theo luôn, là chỉnh lý vật tư. Đáng tiếc hể ngón tay của lão đại vừa đưa ra, cậu lập tức héo, ngoan ngoãn chỉnh lý vật tư bị Sở Chích Thiên chất đầy trong phòng luyện công. Mỗi ngày làm đến hừng đông ba bốn giờ mới kết thúc công việc trở về phòng, thậm chí một tối mức trực tiếp nằm ở đó ngủ nguyên một giấc cũng nói không chừng, làm cho cậu có chút thần hồn điên đảo.

Đương nhiên loại hiện tượng này cũng khiến cho Giang Khinh Ngữ thời khắc chú ý bọn họ tức giận đến gần chết, hừng đông mỗi ngày đều thấy Tiêu Tử Lăng mắt buồn ngủ mông lung quay về gian phòng của cậu, thậm chí có một ngày đồng thời ra khỏi cửa với Sở Chích Thiên, điều này làm cho cô ta đổ kị sắp phát cuồng. Đáng tiếc đại di chuyển đã tới, không đợi Giang Khinh Ngữ có điều hành động, liền trực tiếp bị gọi trở về tổ hậu cần cùng thối lui, khiến cho Sở Chích Thiên quên nhắc nhở Trần Cảnh Văn chuyện tổ công kiên cự tuyệt Giang Khinh Ngữ, sinh uống phí một phen phong ba.

Nguyên nhân chính là vì như thế, sáng sớm ngày hôm nay sau phòng xe cao cấp chuyên dụng của tổ công kiên, Tiêu Tử Lăng liền không khách khí

chiếm lấy giường lớn nghỉ ngơi của lão đại cậu, hung hăng ngủ bù một giấc.

May mắn mấy người khác của tổ công kiên đều ở đầu xe, tuyệt không thấy một màn như vậy, bằng không khẳng định trông mắt sẽ rơi xuống đầy đất, là bị kinh rớt, bọn họ không có biện pháp tưởng tượng có người có thể làm càn như thế ở trước mặt Sở Chích Thiên bằng lãnh khí phách.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Tiêu Tử Lăng ngủ đĩnh đạc, biết đây là sự trả thù của cậu. Cường độ làm việc của mấy buổi tối nay đích xác rất lớn, may mắn anh không lấy ra vô số rương đóng gói cỡ lớn chiếm cứ hơn phân nửa không gian, bằng không khẳng định Tiêu Tử Lăng sẽ bãi công, trực tiếp chạy trốn.

Sau khi trải qua sự chinh lý của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên phát hiện lấy đồ thuận tiện hơn nhiều, Tiêu Tử Lăng chia hết thủy đồ làm mấy loại lớn dựa theo phương thức sử dụng. Cho nên muốn lấy cái gì, chỉ cần tìm một khu vực nào đó là được, mà không phải tìm kiếm toàn không gian, thực sự là bớt lo dùng ít sức hơn rất nhiều.

Sở Chích Thiên được lợi ích thực tế cũng bỏ mặc hành vi của Tiêu Tử Lăng, anh bắt đầu tìm kiếm đồ trong những loại thức ăn lớn từ trong không gian, vì vậy trên bàn trà trước sofa có thêm một vài thứ.

Hồng trà? Trà xanh? Đều lấy một chút ra cho Tiểu Lăng nhuận nhuận cổ họng. Đồ ăn vặt? Tuổi nhỏ chắc hẳn thích ăn đi, đơn giản lấy nhiều thêm vài loại cho Tiểu Lăng giải thèm. Hừm? Vậy mà còn có kem ly? Lúc nào thu? Mặc kệ, cũng lấy ra một chút, xem như là phần thưởng thêm vào cho Tiểu Lăng. . . Anh lặng lẽ nhét tủ lạnh trong phòng xe vốn chỉ có hai bình trà lạnh đến đầy tràn, xem như là một chút kinh hỉ nho nhỏ cho Tiêu Tử Lăng, thưởng cho biểu hiện vượt trội của cậu trong khoảng thời gian này.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tìm Kiếm, Cậu Ấy Kêu Tiêu Tử Lăng!

Toàn bộ đoàn xe, như một con rắn dài bò trên công lộ đi căn cứ Nam Đô.

Dẫn đầu chính là hai chiếc xe tải cỡ lớn đã trải qua cải tạo đặc thù, tuyệt đối dũng mãnh, bất kể phía trước có vật gì, đều không thương tiếc tông qua, mở ra một con đường cho đoàn xe phía sau.

Sau đó chính là xe của Đới Hồng Phi, anh dẫn dắt ba nhánh tiểu đội thực lực chiến đấu siêu cường, hộ giá hộ tống cho xe phía trước. Theo kế tiếp là nhiều chiếc xe quân, ngồi đầy bên trong là đoàn súng trường mang theo vũ khí của bản thân, nếu có đoàn tang thi cỡ lớn, phải dựa vào bọn họ toàn lực ngăn chặn.

Tiếp theo chính là đoàn xe của tổ chiến đấu do Đồng Hạo Triết dẫn dắt, xe của tổ chiến đấu đều do các loại xe việt dã cấu thành, mã lực mạnh, thân xe linh hoạt khiến cho bọn họ có thể ứng phó được các loại chuyện đột phát.

Trên đây thuộc về tuyến tiên phong, do Đồng Hạo Triết toàn quyền phụ trách.

Theo sát sau đó mới là vô số chiếc xe buýt, người sống sót của doanh địa cơ bản đều ngồi ở bên trên, bao gồm hết thầy thành viên người nhà của tiểu đội đều ở trong đó. Đương nhiên bên cạnh xe buýt đôi khi sẽ có xe việt dã nhỏ đi ngang qua, đó là đội tuần tra lệ thuộc tổ chiến đấu, trước mắt trực

tiếp do Sở Chích Thiên phụ trách, bởi vì người phụ trách trấn thủ trung bộ là Sở Chích Thiên.

Đội viên của đội tuần tra, lúc này thần kinh căng chặt, phải nói cho tới bây giờ chưa từng khẩn trương như vậy, bọn họ không dám lơ là, mật thiết chú ý tình hình quanh thân, phòng ngừa tang thi đột nhiên tập kích từ bên cạnh.

Người nói tuần tra vốn là một chuyện nhẹ nhàng, vì sao phải khẩn trương như vậy? Có lẽ tuần tra dưới tay Đồng Hạo Triết, đích xác không được tính là chuyện gì lớn, dù sao Đồng phó đội phi thường thấu tình. Thế nhưng, người đến xem một cái đầu lĩnh hiện tại là ai? Khuôn mặt băng hàn kia, nhìn thôi cũng khiến cho người ta sợ. . . Một khi phạm sai lầm, nghĩ đến khả năng này, người của đội tuần tra nhin không được toàn thân run lên, có lẽ lấy chết tạ tội đã xem như là một loại xử phạt thống khoái nhất đi. . .

Xe của Sở Chích Thiên đi theo phía sau đoàn xe buýt, nhân viên phòng thủ trung bộ ít nhất, nhất định phải dựa vào tổ công kiên của anh trấn thủ. Bởi vì theo sát sau đó chính là đoàn xe vật tư khổng lồ quan hệ đến việc tiếp tục sinh tồn của mọi người, không thể lơ là.

Vô số đoàn xe container chứa đầy vật tư đầu vào đẩy theo sát phía sau xe của Sở Chích Thiên, đoàn xe thường trực của tổ hậu cần thì theo ở bên cạnh. Bọn họ nắm chặt súng ống trong tay, cẩn cẩn thận thận nhìn động tĩnh xung quanh, thường thường trao đổi tin tức với người của đội tuần tra đi ngang qua, thu hoạch tình hình mới nhất quanh thân, bảo đảm sự an toàn của vật tư mà bọn họ trông coi. Bọn họ đồng dạng được phân phối đến dưới tay Sở Chích Thiên, do Sở Chích Thiên phụ trách.

Đội viên trực ban của tổ hậu cần vẫn luôn nhớ ánh mắt mà Sở Chích Thiên quét về phía bọn họ sáng nay, ánh mắt lạnh lẽo đến mức tận cùng đó đã nói cho bọn họ. Sở Chích Thiên tuyệt đối là một người lãnh khốc vô

tình, không có ầm áp thân mật như Trần phó đội của bọn họ, một khi phạm sai lầm, không ai cứu được bọn họ.

Áp trận cuối cùng là Trần Cảnh Văn, tiểu đội chữa thương của Chân Nhất Long, cùng với hết thầy thành viên của tổ hậu cần cũng ở chỗ này. Trần Cảnh Văn dẫn dắt đoàn súng trường còn lại, cùng với tiểu đội chiến đấu của tổ hậu cần mật thiết chú ý phía sau, không chỉ vì phòng ngừa tang thi, cũng phải phòng ngừa vô số xe cộ theo sát sau đó, với người sống sót cùng rút lui với bọn họ. Tuy rằng Trần Cảnh Văn không ngại họ đi theo, nhưng cũng phải phòng bị họ công kích đoàn xe của bọn họ, dù sao vật tư mà bọn họ mang theo quá khiến người ta nóng mắt, không thể không phòng.

Trương Ngải Ngải nghe thấy tiếng súng tiếng sấm phía trước, đã biết tổ chiến đấu đang thanh lý tang thi chặn phía trước đoàn xe. Tâm tình cô rất kích động, chỉ cần qua Nam Đô, cô sẽ có thể biết dọc đường sẽ phát sinh chuyện gì, như vậy thân phận người tiên đoán của cô sẽ càng thêm không gì phá nổi, có thể chiếm được vị trí nhỏ nhoi trong đội ngũ của Sở Chích Thiên. . . Hai mắt cô lóe ra quang mang cừ hận, những người đã từng lăng nhục cô ở kiếp trước, kiếp này, cô tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng!

Đoàn xe rốt cục vào lúc chạng vạng, tiến vào phạm vi Nam Đô, đoàn xe tuyệt không trực tiếp lái đến căn cứ Nam Đô, cũng không tiến vào thành Nam Đô, mà xây dựng cơ sở tạm thời trên trấn nhỏ nào đó ở Nam Đô chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục.

Khi bọn Lý Dũng Quân xuống xe, liền nghe thấy nhân viên công tác nào đó của tổ hậu cần đang dùng loa lớn hô: “Muốn bắc thượng đến chỗ tôi đăng ký, sau đó phát cho biển số xe, xin chú ý, sáng mai lên xe có số, xe không muốn bắc thượng thì nhường đường. Lập lại lần nữa, muốn bắc thượng đến chỗ tôi đăng ký, sau đó phát cho biển số xe, xin chú ý, sáng mai lên xe có số, xe không muốn bắc thượng thì nhường đường.”

Lý Dũng Quân kéo vợ đang ôm con nói với Tần Lăng: “Chúng ta đi qua đăng ký.”

Tần Lăng gật đầu nói: “Được.”

Rất nhanh bọn họ đã đăng ký xong tin tức, lấy được phần biển số xe đăng ký thuộc về bản thân, ba miếng giấy trắng viết 13, 14, 15 xe số 2.

Tần Lăng lật lật, có chút nghi hoặc nói: “Thứ viết tay? Không phải tất cả mọi người đều có thể phỏng chế?”

Lý Dũng Quân tức giận nói: “Hiện tại muốn bắt thượng, chỉ cần đăng ký, là có thể lấy được tờ giấy trắng như vậy, đáng giá đi phỏng chế sao? Hơn nữa. . .” Anh chỉ chỉ một đồ án cực nhạt trên tờ giấy trắng, nói tiếp, “Không thấy còn có đồ án này sao? Đó chính là tiêu chí của đội ngũ Sở Chích Thiên.”

Tần Lăng nhìn kỹ, quả nhiên trên tờ giấy trắng ẩn một dấu mộc tròn nhỏ nhàn nhạt, bên trong chỉ có một đồ hình thiểm điện từ trời giáng xuống, đơn giản lại rõ ràng. Cậu ngượng ngùng sờ sờ đầu, không dám nói gì nữa, liền theo Lý Dũng Quân đi tìm nơi đặt chân đêm nay của bọn họ.

Sáng sớm ngày hôm nay khi lên xe, hậu cần doanh địa đã phát cho bọn họ vài bữa thức ăn đến căn cứ Nam Đô, điều này biểu thị đội ngũ của Sở Chích Thiên chỉ phụ trách đưa bọn họ đến căn cứ, chuyện khác phải dựa vào chính bọn họ giải quyết, gồm cả địa phương đặt chân nghỉ ngơi đêm nay đều phải tự hành giải quyết.

Nếu trong quá trình tìm nơi đặt chân, phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đụng phải tang thi mà chết, tiểu đội Sở Chích Thiên sẽ không quản. Bất quá nếu phát sinh loại hành vi ác liệt như cướp đoạt thức ăn của người khác, tiểu đội Sở Chích Thiên sẽ lập tức trục xuất người đó, sẽ không nhân nhượng. Vì vậy mọi người tuyệt không lo lắng điểm ấy, trừ phi có người cao siêu đến mức có thể im hơi lặng tiếng giết chết đối phương, đồng thời

có thể phỏng theo tình cảnh bị tang thi giết chết. Đã từng có sự kiện máu tanh như vậy, nhưng dưới sự kéo tơ lột kén của Trần Cảnh Văn, rất nhanh đã tìm được hung phạm, mà chờ đợi gã chính là bị trực tiếp vứt vào trong đàn tang thi, đội ngũ của Sở Chích Thiên tuyệt không cho phép có con sâu làm rầu nồi canh như vậy.

Tất cả mọi người ngay ngắn rõ ràng làm chuyện của bản thân, Lý Dũng Quân rất nhanh tìm được một gian phòng cửa phòng đóng chặt trong tòa nhà nào đó, anh lợi dụng lực lượng của anh phá cửa mà vào, bên trong có hai con tang thi, nhìn như một đôi vợ chồng.

Không có tang thi biến dị đối với Lý Dũng Quân đã thức tỉnh lực lượng mà nói, giết tuyệt không cố sức, rất nhanh anh đã giải quyết tang thi bên trong. Liền kêu Tần Lăng dẫn vợ con của anh đi vào.

Gian phòng này ngoại trừ bụi đầy đất, những thứ khác đều không tệ lắm, có một cái giường lớn sáu thước, đệm chăn đầy đủ hết. Phủ sạch bụi bên trên, tuyệt không ảnh hưởng sử dụng, có thể cho vợ con anh ngủ ngon được một giấc.

Tần Lăng bên cạnh lật xem tủ áo ở góc. Thấy bên trong còn có chăn, có chút kinh hỉ, điều này biểu thị cậu có thể ngủ ngon được một giấc rồi, không cần lui ở một góc tạm bợ một đêm.

Dưới sự thanh lý của ba người, gian phòng trở nên ngăn nắp sạch sẽ hơn rất nhiều, khi bọn họ đang chuẩn bị ăn cơm, cửa phòng dùng tủ đầu giường chống đột nhiên bị người đẩy ra.

Chỉ thấy một đội nhân mã xuất hiện ở cửa. Một người mày gian mắt chuột trong đó thăm dò nhìn vào, vội vàng nói với một đại hán đầy mặt dữ tợn bên cạnh: “Quần ca, phòng này thật không tồi a.”

Đại hán đó còn chưa nói gì, nữ nhân trong khuỷu tay gã đã làm nũng nói: “Quần ca, nơi đây thật không tồi. Địa phương sạch sẽ, còn có một cái

giường lớn nữa kia.”

Đại hán đó cười ha ha, vỗ vỗ hông của nữ nhân đó trêu đùa: “Không tòi không tòi, buổi tối phải tận tình hầu hạ anh a.” Nữ nhân đó e thẹn xì một tiếng, không nghe theo nói: “Quần ca, anh nói gì vậy chứ, không để ý tới anh.”

Nghe thấy đối thoại của Quần ca nhà mình với nữ nhân kia, đã biết nơi này gã rất thỏa mãn, kẻ mày gian mắt chuột lập tức vênh váo tự đắc nói với bọn Lý Dũng Quân: “Bọn mày. Không nghe thấy sao? Còn không nhường chỗ cho tao.”

Tần Lăng giận dữ đứng dậy, lớn tiếng nói: “Dựa vào cái gì, nơi này là chỗ chúng tôi tìm được, cũng là chúng tôi thanh lý, ông muốn chỗ thoải mái thì tự mình tìm đi, cút ra cho tôi.”

Nghe thấy lời nói không chút khách khí của Tần Lăng. Sắc mặt cả nhóm người đều thay đổi, trước đây chỉ cần bọn họ nhìn trúng chỗ nào đó, chỉ cần vừa mở miệng, những người đó lập tức sẽ thu thập đồ rời đi, không ngờ tới lần này vậy mà đụng tới một tên ngoan cố, kẻ mày gian mắt chuột hắc hắc cười lạnh một tiếng: “Xem ra, không cho chút giáo huấn thì không biết trời cao đất rộng. Lên cho tao!”

Theo lời này, bốn năm người bộ dáng cùng loại như tay chân bên người đại hán đi ra từ trong đám người, chuẩn bị trực tiếp đánh bọn Lý Dũng Quân ra. Lý Dũng Quân yếm hộ vợ con ở sau người, trên tay vận lên năng lực lực lượng, chuẩn bị trực xuất đàn khách không mời này ra.

Bốn năm người kia là tay chân bình thường, tuyệt không mang đến phiền phức gì cho Lý Dũng Quân, rất nhanh, một mình Lý Dũng Quân đã lật úp bọn chúng trên mặt đất. Thấy cục diện này, đại hán kêu Quần ca kia cảm thấy mất mặt mũi, gã đẩy nữ nhân trong lòng ra, trực tiếp đi đến trước mặt

Lý Dũng Quân, một mặt hỏa diễm đột nhiên dấy lên trên tay, gã phải tận tình giáo huấn cái tên đui mù này, cho hắn biết ai là không thể đắc tội.

Người dị năng hệ hỏa, hơn nữa đã là cấp một. Lý Dũng Quân thấy như vậy, kinh hãi trong lòng, biết lần này sợ rằng đã chạy trời không khỏi nắng, một người biến dị vừa mới thức tỉnh lực lượng như anh căn bản không phải đối thủ của đại hán trước mắt.

Đang trong lúc nguy cấp, một thanh âm tức giận vang lên ở cửa: “Mấy người thế này là đang làm gì?”

Một người mặc đồng phục màu đỏ của thành viên tổ chiến đấu xuất hiện ở cửa, Quần ca kia thấy người đó xuất hiện, nhanh chóng thu hồi hỏa diễm trong tay, trên mặt chất đầy nụ cười nói: “Đây không phải Tần ca sao? Thế nào ngày hôm nay đến phiên quý ngài tự mình ra trực ban?” Đại ca gã đã cảnh cáo, chỉ cần thấy người của đội ngũ Sở Chích Thiên, nhất định phải nhường nhịn, huống hồ người này còn là đội trưởng của đội tuần tra, cường giả cấp hai Tần Thượng Phong.

Tần Thượng Phong giận trừng mắt, nói với Quần ca kia: “Thạch Nhạc Quần, lại là ông, ngày nào ông không làm chút chuyện có phải rất khó chịu hay không a?”

Thạch Nhạc Quần cười hì hì nói: “Tôi đây không phải đang tìm đồng bọn hợp ý sao, đây là khảo nghiệm vào đội.”

Trực tiếp nói đen thành trắng, Tần Lăng thật không ngờ tới nam nhân này tiện như thế, cậu tức chịu không nổi nói: “Ai muốn vào cái đội thối nát đó của gã, nếu không phải bọn họ muốn cướp nơi ở của chúng tôi, chúng tôi mới lười tranh đấu với bọn họ.”

“Thạch Nhạc Quần, tôi biết ngay là ông kiếm chuyện mà, đừng khiêu chiến độ nhẫn nại của chúng tôi.” Tần Thượng Phong khó nén vẻ chán ghét trên mặt, nếu không phải ca gã là đội trưởng của tiểu đội liên minh doanh

địa, anh đã sớm hạ lệnh giam gã lại. Đặc quyền có mặt khắp nơi a, thật hy vọng gã chộc phải một người không thể chộc. . .

“Đã biết, Tần ca, tôi tuyệt đối sẽ không gây sự.” Về mặt Thạch Nhạc Quần nịnh nọt, lấy lòng cười với Tần Thượng Phong.

“Vậy còn không mau rời khỏi nơi đây cho tôi? Còn muốn kiếm chuyện?” Tần Thượng Phong tuyệt không ăn một bộ này của gã, trực tiếp đuổi gã đi.

Thạch Nhạc Quần thấy người xem kịch xung quanh đều đang che miệng cười thầm, đã biết lần này mất mặt mất hết rồi, gã không dám ghi hận Tần Thượng Phong, lại đây ngấp cừu hận đối với bọn Lý Dũng Quân bên cạnh, gã cho rằng đều do sự không thức thời của những người này, mới khiến cho gã rơi vào quần cảnh này.

Thạch Nhạc Quần dẫn một đám đàn em xám xịt mà đi, lúc gần đi, một ánh mắt phản hận ‘mày cần thận cho tao’ khiến cho trong lòng Lý Dũng Quân trầm xuống, đặc tội một người thức tỉnh mạnh hơn so với anh như vậy, không thể nghi ngờ cho thấy ngày tháng về sau tuyệt đối không dễ qua.

Ánh mắt phản hận đó đã để cho Tần Thượng Phong thấy được, trong lòng anh cũng lo lắng cho Lý Dũng Quân, nhưng không có biện pháp, doanh địa nhiều người như vậy, anh không có khả năng thời khắc quan tâm một người nào đó. Có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Cái tên Thạch Nhạc Quần đó rất mang thù, anh cần thận một chút, tốt nhất ở cùng đồng bọn tương đối mạnh, như vậy tương đối an toàn.”

Lý Dũng Quân rất cảm kích, nếu không nhờ vị Tần ca này tới đúng lúc, hiện tại anh đã không có kết quả gì tốt, hiện tại lại nghe thấy anh ta có lòng tốt nhắc nhở, vội nói: “Cảm tạ Tần ca nhắc nhở, nếu không nhờ Tần ca anh, chỉ sợ hiện tại tôi không chết cũng mất nửa cái mạng. . .”

Tần Thượng Phong xua tay nói: “Không cần phải nói cảm tạ, đây là phạm vi công tác của đội tuần tra chúng tôi, anh vẫn nên suy nghĩ nhiều về chuyện về sau nên làm gì đi, đại ca của tên đó chính là đội trưởng của tiểu đội liên minh, nếu anh chuẩn bị đi Nam Đô, chỉ cần cố chống qua đêm nay là được.”

Tần Lăng ở một bên lo lắng nói: “Thế nhưng chúng tôi chuẩn bị bắc thượng theo a.” Cậu lấy ra mảnh giấy trắng trong tay lấy làm chứng minh.

Tần Thượng Phong nhíu mày: “Như vậy thì tương đối khó làm. . . Xem vị lão ca này, chắc hẳn là người thức tỉnh lực lượng, tôi kiến nghị anh gia nhập tiểu đội liên minh nào đó tìm kiếm sự che chở.”

Lý Dũng Quân kiên định nói: “Tôi chỉ muốn gia nhập đội ngũ của Sở đội, tôi muốn gia nhập tổ chiến đấu.”

Tần Thượng Phong đánh giá Lý Dũng Quân từ trên xuống dưới một phen, tiếc nuối nói: “Người dị năng vừa mới thức tỉnh lực lượng a, yêu cầu thấp nhất của tổ chiến đấu cũng chưa đến a.” Yêu cầu của tổ chiến đấu là người biến dị ít nhất phải cấp một, nếu là người dị năng cũng phải đạt đến cấp bậc cao, Lý Dũng Quân căn bản không đạt được yêu cầu.

“Tôi biết, vì vậy tôi muốn tìm người trong đội đề cử một chút.” Tâm tình Lý Dũng Quân có chút mất mát.

“Nga? Anh có người quen?” Tần Thượng Phong có chút hiếu kỳ, “Ai a, có lẽ tôi có quen.” Có lẽ có thể giúp anh ta một phen, gia nhập đội ngũ của bọn họ, khẳng định tên Thạch Nhạ Quân kia sẽ không dám trả thù.

Câu hỏi của Tần Thượng Phong khiến cho Lý Dũng Quân mừng rỡ như điên, anh kích động nói: “Cảm tạ Tần ca, người tôi quen kêu Tiêu Tử Lăng, ngày diệt vong vừa mới bắt đầu không quá mấy ngày đã gia nhập đội ngũ của Sở đội trưởng, không biết Tần ca có quen biết hay không?”

Tần Thượng Phong nghe nói như thế đột nhiên kịch liệt ho khan, anh không thể tin tưởng hỏi: “Anh nói là ai?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Sở Ca, Anh Ăn Vụng Thịt Kho Tàu Của Em A!

“Cậu ấy kêu Tiêu Tử Lăng, không biết Tần ca anh có nghe thấy qua tên này chưa?” Lý Dũng Quân cẩn thận nhìn Tần Thượng Phong một cái, có chút mê mang không hiểu đối với phản ứng kịch liệt của anh ta.

Trên mặt Tần Thượng Phong lộ ra nụ cười, khi vừa định nói rõ, đột nhiên nghĩ đến điều gì, anh cười hắc hắc, an ủi Lý Dũng Quân: “Tên này rất quen a, chắc hẳn đã nghe qua, bất quá tôi phải nghiêm túc tìm xem, anh biết người của đội ngũ chúng tôi rất nhiều. . . Đúng rồi, lão ca anh xưng hô thế nào, nếu như tôi tìm được Tiêu Tử Lăng sẽ nói cho cậu ta một chút.”

“Vậy kính nhờ Tần ca, tôi kêu Lý Dũng Quân. Thực sự ngưỡng mộ, đến bây giờ còn chưa hỏi xin đại danh của Tần ca.” Lý Dũng Quân đột nhiên phát hiện anh vậy mà chưa từng hỏi tên của người giúp anh, không khỏi có chút ngại ngùng.

“Ha ha, không cần khách khí, tôi kêu Tần Thượng Phong, có lẽ về sau chúng ta sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn đây.” Tần Thượng Phong cười nói, nếu đúng quen biết Tiêu Lăng như anh ta nói, dựa theo địa vị trước mắt của Tiêu Lăng, khẳng định có thể để cho anh ta gia nhập tổ chiến đấu. Nếu về sau có thể trở thành đội hữu, đương nhiên cơ hội tiếp xúc sẽ nhiều hơn.

Tần Thượng Phong rất nhanh nói lời tạm biệt với Lý Dũng Quân, anh sốt ruột đi tìm Tiêu Tử Lăng nói cho cậu tin tức này. Đương nhiên anh nhiệt tâm như thế cũng là có mục đích.

Tốt nhất để cho Thạch Nhạc Quần vào lúc trả thù đụng phải Tiêu Tử Lăng. . . Tình cảnh đó, ngẫm lại phải nói là khoái a! Tần Thượng Phong phúc hắc nghĩ.

Được rồi, Tần Thượng Phong đã không thể nhịn được nữa đối với những hành động việc làm gần đây của Thạch Nhạc Quần, thúc thúc* anh không muốn nhịn nữa! (*trích từ câu ‘thúc thúc có thể nhịn, thậm thậm không thể nhịn’)

Phòng xe việt dã siêu lớn của Sở Chích Thiên, lúc này đã đổ trên quảng trường trung tâm trấn nhỏ, xung quanh có xe tải container chứa vật tư sắp hàng theo thứ tự.

Vì bảo đảm sự an toàn của vật tư, hết thầy nhân viên chiến đấu của đội ngũ Sở Chích Thiên đều nghỉ ngơi trong xe. Hết thầy xe lấy xe của Sở Chích Thiên làm trung tâm, tản ra bốn phía, âm thầm yểm hộ hết thầy vật tư, khống chế trong phạm vi đường nhìn của bọn họ.

Bên trong phòng xe, chỉ có hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng ở. Lúc này Sở Chích Thiên đang ngồi trên sofa thành thơi uống bia, mà Tiêu Tử Lăng đang ở trong nhà bếp nấu vài món mỹ thực ngon miệng cho lão đại.

Về phần ba người Lục Vân Đào Tào Dương Ngô Khánh Vân, thì ở lại đầu xe. Chỉ cần không có chuyện gì cần thiết báo cáo với Sở Chích Thiên, ba người này cơ hồ không muốn ở cùng chỗ với Sở Chích Thiên, uy áp cấp bốn của Sở Chích Thiên đối với bọn họ vẫn còn là cấp hai mà nói thì áp lực quá lớn, cho dù trong phòng xe thoải mái thế nào, đó cũng là một loại giày vò. Vì vậy ba người lựa chọn ở trong phòng đầu xe ăn cơm nghỉ ngơi (phía sau phòng điều khiển của phòng xe cũng có một gian phòng nghỉ nhỏ, có giường tầng, một đôi ghế dựa hai người, chính giữa có bàn ăn).

Dưới tình huống chỉ có hai người ở trong xe, Tiêu Tử Lăng liền có tâm tư nhỏ, cậu lớn mật đề nghị, nấu chút đồ ăn ngon cho Sở Chích Thiên.

Đề nghị này khiến cho Sở Chích Thiên rất động tâm, vẫn luôn ăn thức ăn tiêu chuẩn mà tổ hậu cần đưa tới, anh cũng đã ăn có chút ngán, cũng muốn thay đổi khẩu vị. Tuy rằng anh phi thường lo lắng đối với tài nấu nướng của Tiêu Tử Lăng, nhưng có thể ăn được món ăn đã lâu không thấy vẫn đã động anh, vì vậy anh hào phóng cung cấp nguyên liệu nấu ăn.

Dựa theo yêu cầu của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên lấy ra một khối thịt ba chỉ ngon với một con cá hồ, cùng với một số rau củ hiện tại không thể nhìn thấy nữa từ trong không gian.

Tiêu Tử Lăng nấu rất ra sức, có thể nói đem ra hết toàn bộ thực lực của bản thân. Cậu nỗ lực biểu hiện như thế đương nhiên là có mục đích. Thứ nhất là vì vũ mong ngựa của lão đại, đồ dành lão đại cao hứng, thuận tiện nuôi khẩu vị của lão đại thành kén ăn. Hắc hắc, ngấm lại về sau, mỗi ngày ba bữa cơm Sở Chích Thiên ăn không được cơm nước mà cậu nấu sẽ toàn thân khó chịu, cậu liền vui vẻ. Chỉ cần khiến cho Sở Chích Thiên không rời khỏi cậu, mặc kệ là loại nào, mục đích của cậu liền đạt thành, bảo tọa đàn em đặc lực không phải của cậu thì còn có thể là của ai chứ? (Thế nào cảm thấy như là thành bà nội trợ. . . Tiêu Tử Lăng nhanh chóng bóp diệt ý nghĩ mới dâng lên này, cậu tuyệt không thừa nhận điều này.)

Mà thứ hai sao. Đương nhiên là con sâu thèm trong bụng chính cậu đã đang kêu gào, nhất định phải thỏa mãn sự thèm ăn của bản thân một chút, bằng không cậu cũng sắp chống đỡ không nổi nữa, muốn trộm lấy cơm nước trong không gian của mình ra ăn. . . Việc này tương đối nguy hiểm, phải biết rằng cậu gần như luôn ở cùng với Sở Chích Thiên, hơn nữa Sở Chích Thiên lại là người dị năng không gian, phi thường miễn cảm đối với sự mở ra của không gian.

Lần trước khi ở bến tàu còn thiếu chút nữa đã bị phát hiện, may mắn tay chân cậu nhanh, không để cho Sở Chích Thiên nhìn ra. Lúc đó Sở Chích Thiên còn hoang mang có phải do chính anh mở ra không gian quá nhiều cho nên có chút mất cảm đối với năng lượng của không gian hay không. Tiêu Tử Lăng hiện tại ngấm lại đều mồ hôi lạnh một phen, nếu như bị Sở Chích Thiên biết chân tướng, có thể tưởng tượng kết cục của bản thân sẽ tuyệt đối ‘sui sẻ’.

Tiêu Tử Lăng đạt được mục đích rất nhanh bưng từng món thịt kho tàu, cá hố kho tàu, canh rau củ đã nấu xong lên bàn ăn.

Phải nói, tài nấu nướng của Tiêu Tử Lăng tốt thần kỳ, điều này làm cho Sở Chích Thiên ăn thập phần vui vẻ, anh nhanh chóng cắn ăn. Mà Tiêu Tử Lăng gặm thịt kho tàu bản thân nấu rơi lệ đầy mặt, cảm thán hàng vạn hàng nghìn, đã hơn hai tháng hồng có ăn được, thực sự là tưởng niệm a.

Đang lúc Tiêu Tử Lăng vẫn còn trong cảm thán, chợt nghe thấy cửa xe truyền đến tiếng đập cửa thành thành, xem ra có người tìm đến.

Đầu Sở Chích Thiên không hề nâng, tay trái vươn ngón trỏ chỉ chỉ Tiêu Tử Lăng, tỏ ý kêu cậu ra mặt giải quyết, tay phải cầm đũa chính xác không lầm rơi lên trên bàn thịt kho tàu, gấp đi, sau đó há mồm ăn tươi.

Tiêu Tử Lăng giật mình nhìn thịt kho tàu trong đĩa chỉ còn lại không đến mấy cục, cậu vừa mới gặm một cục thôi có được không, cứ như vậy sắp không còn? Nhìn tốc độ của Sở Chích Thiên, không chừng mình đi ra một chút trở về thì cái gì cũng không còn. Chẳng lẽ mình vất vả nấu một bàn lớn, cũng chỉ có thể ăn được một cục?

Tiêu Tử Lăng đỏ mắt, nhìn nhìn thịt kho tàu đã cắn một miếng trên đũa, nghĩ nghĩ, lập tức để nó vào trong chén của mình, sau đó cấp tốc liên tục gấp ba cục thịt kho tàu trong đĩa để vào trong bát cơm của mình, lúc này mới yên tâm chuẩn bị đứng dậy.

Đột nhiên cậu lại nghĩ tới chuyện gì, nhanh chóng ngồi xuống, cắn hết ba cục thịt kho tàu hoàn chỉnh mỗi cục một miếng nhỏ, chứng minh mấy cục thịt này là của cậu. Tiêu Tử Lăng hoàn thành một bước này rất cục thỏa mãn, khi đứng dậy đi đến cửa, chợt nghe thấy phía sau, loáng thoáng truyền đến một tiếng cười khùng khục.

Tiêu Tử Lăng âm thầm lật cho một ánh mắt xem thường, còn không phải là vì để phòng con động vật ăn thịt Sở Chích Thiên này sao, cũng chỉ biết nhìn chăm chăm thịt kho tàu ăn, bằng không cậu thể nào sẽ làm ra loại chuyện mất mặt đó. Nhưng vì mỹ thực, mất mặt thì mất mặt đi, ai biết lần sau ăn được nữa sẽ là lúc nào. . .

Tiêu Tử Lăng đang muốn mở cửa, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên phía sau nhẹ nhàng nhắc nhở một câu: “Khóe miệng có nước tương.”

Tiêu Tử Lăng cả kinh trong lòng, nhanh chóng lấy mu bàn tay lau khóe miệng, buông xuống nhìn. Hử? Hồng có. . . Cậu biết ngay đã bị Sở Chích Thiên đùa giỡn, cậu quay đầu hung hăng trừng lão đại xấu xa kia một cái, lúc này mới mở cửa xe.

Ngoài cửa, Tần Thượng Phong một thân áo đỏ đứng trong gió, cười chào hỏi với cậu: “Tiểu Lăng, hiện tại có rảnh không a.”

Tiêu Tử Lăng gật gật đầu, đi xuống xe, đóng cửa lại, lúc này mới hiếu kỳ hỏi: “Thượng Phong ca thể nào rảnh rồi tới tìm em?” Từ sau khi Tần Thượng Phong thành đội trưởng của đại đội tuần tra, liền thập phần bận rộn, cả ngày ở trong doanh địa xử lý các loại chuyện đột phát, Tiêu Tử Lăng đã vài ngày không gặp được anh.

“Vốn cũng là không rảnh tới, bất quá ban nãy xử lý một sự kiện tranh đấu, trùng hợp biết một phương trong đó có quan hệ với Tiểu Lăng.” Tần Thượng Phong cười tủm tỉm nói.

“Có quan hệ với em?” Tiêu Tử Lăng càng hiếu kỳ.

“Ừ, hơn nữa người đó vẫn đang tìm em.”

“Tìm em? Là ai a?” Tiêu Tử Lăng suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên cớ.

“Anh ta kêu Lý Dũng Quân, Tiểu Lăng có quen hay không?” Tần Thượng Phong nói đáp án cho Tiêu Tử Lăng.

“Lý Dũng Quân?” Tiêu Tử Lăng cảm thấy tên này siêu quen, đột nhiên nhớ tới trong hàng xóm cùng đi thu thập thức ăn khi bắt đầu mặt thể có người kêu tên này. Lúc đó Lý Dũng Quân khi chưa rõ thực lực của mình luôn chồn chồn chiếu cố mình, về sau biết được cậu gia nhập đội ngũ của Sở Chích Thiên, còn từng cố vũ cậu nữa, những điều này cậu đều ghi tạc trong lòng, không ngờ tới bọn họ cũng đã tới.

Tiêu Tử Lăng hưng phấn gật gật đầu nói: “Em quen anh ấy, không ngờ tới bọn họ cũng tới, hiện tại ở nơi nào? Em sẽ đi gặp bọn họ.” Có người quen đến tìm cậu, là một chuyện vui sướng, huống hồ Lý Dũng Quân là một người đáng giá tin nhiệm, Tiêu Tử Lăng rất có hảo cảm đối với anh ta.

“Tiểu Lăng quen là tốt rồi, như vậy anh cũng hoàn thành hứa hẹn của anh, bọn họ hiện tại ở nơi đó, trong nhà lầu số 23 đường Hòa Bình, nếu hiện tại em đi thì anh có thể dẫn đường.” Tần Thượng Phong chỉ chỉ phương hướng đại thể nói với Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng suy nghĩ một chút nói: “Chờ lát nữa em tự mình đi tìm thôi, Thượng Phong ca chuyện của anh rất nhiều, không làm phiền anh.”

Tần Thượng Phong cười gật đầu: “Như vậy cũng tốt, anh còn phải đi khu bắc xem xem, bận bịu qua đêm nay, sau khi tiễn bước phần lớn người thì làm việc sẽ nhẹ nhàng hơn, đến lúc đó tiếp tục tìm em trò chuyện.”

“Được, Thượng Phong ca anh bận chuyện của anh đi. Lần này rất đa tạ anh, đặc biệt lại đây nói cho em biết.” Tiêu Tử Lăng cảm kích nói.

“Ha ha, Tiểu Lăng em chính là tổ công kiên đó, anh đây không phải đang lấy lòng em sao, hy vọng về sau nhờ em chiếu cố a.” Tần Thượng Phong trong lúc cười đùa nói lời tạm biệt với Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng ngâm nga ca hát trong miệng, nhảy lên phòng xe, Sở Chích Thiên vẫn còn ăn cơm hiếu kỳ liếc liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái: “Cậu hình như rất vui vẻ, có chuyện tốt gì?”

Tiêu Tử Lăng toét miệng cười nói: “Hàng xóm trước đây tới tìm em, em ăn xong cơm tối sẽ đi tìm bọn họ tâm sự, xem xem có gì có thể giúp đỡ được không.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu: “Ừm, bất quá nhớ kỹ phải trở về sớm một chút, không nên quá muộn.” Nói xong gấp một miếng cá ăn, Tiêu Tử Lăng cảm thấy bất ngờ, không phải thích ăn thịt sao, thế nào không gấp thịt kho tàu ăn? Nhìn vào trong đĩa, ax, hoàn toàn không còn.

May mắn mình quyết định nhanh lấy ba cục thịt kho tàu, bằng không khẳng định hiện tại một cục cũng không còn. Giữa lúc Tiêu Tử Lăng ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, cậu kỳ quái nhìn thịt kho tàu trong bát, vì cái răng hình như số cục có chút không đúng a.

Tiêu Tử Lăng dùng đũa đếm đếm, một hai ba, ba cục, khi đi cậu gấp ba cục, vậy chính là ba cục. . . Hẳn là không sai.

Cậu bắt đầu ăn ngẫu nhiên, khi ăn đến cục cuối cùng, đột nhiên nhớ lại không phải trước đó cậu còn có một cục nữa sao?

Vỗ mạnh bàn nổi sung: “Sở ca, anh ăn vụng thịt kho tàu của em a!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Ai Dám! Chém Tứ Chi Của Thành Viên Tố Công Kiên?

Từ sau khi Tần Thượng Phong rời đi, trong lòng Lý Dũng Quân vẫn luôn không an ổn, anh luôn cảm thấy đêm nay sẽ có chuyện lớn phát sinh, trong lòng anh thấp thỏm cùng vợ con với Tần Lăng ăn xong cơm tối, lại hàn huyên một hồi. Anh thời khắc chú ý hoàn cảnh xung quanh thấy hết thảy vẫn yên bình, liền an ủi bản thân, có lẽ là suy nghĩ quá nhiều.

Thấy sắc trời đã muộn, ngày mai lại phải dậy sớm, vì vậy khi mấy người chuẩn bị nghỉ ngơi, chợt nghe thấy bên ngoài huyên náo một trận, thanh âm càng ngày càng gần. Lý Dũng Quân theo tính phản xạ kêu vợ con trốn ở tận cùng bên trong, lúc này, chợt nghe thấy một tiếng vang kịch liệt, cửa phòng cứ như vậy bị người oanh mở.

Sáu bảy người xa lạ đột nhiên xông vào, ngăn cản hết thảy địa phương có thể chạy trốn của Lý Dũng Quân. Lúc này, một thanh âm kiêu ngạo truyền đến từ phía sau những người đó: “Lần này, tao xem ai tới cứu mày.”

Là Thạch Nhạc Quần, không ngờ tới Thạch Nhạc Quần ngay cả một buổi tối cũng chờ không được, cứ như vậy vội rống rống mang người đến trả thù.

Lý Dũng Quân nắm chặt nắm tay, lạnh mặt nói: “Thạch Nhạc Quần, ông đừng quá đáng, nơi đây chính là địa bàn của Sở Chích Thiên Sở đội trưởng.”

Thạch Nhạc Quần kiêu ngạo nói: “Cho dù là địa bàn của hãn thì thế nào? Chỉ cần tay chân của tao nhanh một chút, tao cũng không tin Sở Chích Thiên sẽ vì một người qua đường căn bản không quen biết mà bất hoà với ca tao.” Nói xong, gã âm âm cười, mấy người này gã sẽ giết chết toàn bộ, tuyệt đối không để lại bất kỳ người sống nào, không có ai sẽ vì người chết râu ria mà đắc tội ca gã.

Lý Dũng Quân nghe vậy sắc mặt trắng bệch, anh biết lần này Thạch Nhạc Quần tới là đã hạ quyết tâm, đêm nay chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng. Sớm biết như thế, trước đây nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hiện tại lại hại vợ con mình với Tần Lăng.

Tần Lăng thấy thế trận của Thạch Nhạc Quần, đã biết bọn chúng không muốn để cho bọn họ sống sót, cậu nắm một thanh côn sắt trong tay, hai mắt đỏ đậm căn răng nói: “Cho dù chết cũng phải tìm một đেম lưng.” Nói xong, cậu trực tiếp xông về phía Thạch Nhạc Quần. Cho dù chết cậu cũng phải cắn xuống một miếng thịt của Thạch Nhạc Quần lấy làm trả thù.

Thế nhưng Tần Lăng không hề thức tỉnh thế nào có thể xông phá được những người chặn phía trước Thạch Nhạc Quần chứ, chỉ thấy một người trong đó mở bàn tay to, bao lấy đầu Tần Lăng, nhấn xuống một cái, đã kiên định ấn Tần Lăng ngã xuống đất. Một người khác theo đó hung hăng giẫm xuống một cước, liền thấy Tần Lăng ọc một tiếng, miệng phun máu tươi, hai mắt trắng bệch hôn mê bất tỉnh.

Lý Dũng Quân vừa thấy động tác của hai người đó đã biết đều là người thức tỉnh, đều là người biến dị lực lượng như anh. Một người đã có thể sẽ đánh không lại, huống hồ là hai người. Hơn nữa còn có một Thạch Nhạc Quần cấp một. . .

Tuy rằng đã là tuyệt cảnh, nhưng Lý Dũng Quân tuyệt không phải một người bó tay chịu trói, chính như Tần Lăng nói, chết cũng phải tìm một đেম lưng. Anh xông về phía Thạch Nhạc Quần, đều là tên này, sự man

ngoan của gã không nói lý của gã, sau cùng lại còn muốn lấy mạng của bọn họ.

Không đợi Lý Dũng Quân tiếp cận, sáu bảy người Thạch Nhạc Quần mang đến liền đi lên nghênh đón, nhất tề vây ấu Lý Dũng Quân, trực tiếp đã đánh Lý Dũng Quân gần chết, sau cùng bị người giẫm lên trên mặt đất, vô lực nằm úp sấp.

Anh nghe thấy tiếng vợ khóc kêu cầu xin, cùng với tiếng khóc của đứa con, không ngờ tới một nhà bọn họ tránh thoát được sự tập kích của bệnh độc, lại chết trong tay đều là người sống sót, chỉ vì người đó có thực lực có đặc quyền. . . Lý Dũng Quân chưa từng thống hận bản thân như bây giờ, nếu như thực lực của mình mạnh hơn một chút, hết thảy đều sẽ không giống.

Thạch Nhạc Quần chậm rãi đi đến bên người Lý Dũng Quân ngồi xổm xuống, gã vỗ vỗ khuôn mặt Lý Dũng Quân, mắng: “Mày phản kháng nữa đi. Một người biến dị lực lượng nho nhỏ, dám nói không với bố mày, thực sự là muốn chết.”

Nói xong, gã hung hăng tóm tóc Lý Dũng Quân, hung hăng đập xuống mặt đất điên cuồng kêu gào: “Cho mày phản kháng, tao cho mày phản kháng.” Đập mấy cái, rốt cục phát tiết được sự tức giận của mình, lúc này mới buông tay ra đứng lên, miệng nhổ một ngụm nước bọt: “Đây là kết cục đắc tội tao.”

Lý Dũng Quân trên mặt đất đã đầu rơi máu chảy, cả khuôn mặt đã bị máu tươi phủ kín, anh nôn ra vài ngụm máu, hai mắt đỏ đậm, hai tay anh cào mặt đất, gắng gượng cào ra vài vết máu. . . Anh tuyệt vọng nói: “Tôi đắc tội ông, ông giết tôi không câu oán hận, nhưng không có bất kỳ quan hệ nào với vợ con tôi, tôi cầu ông buông tha bọn họ.”

Vì kịch liệt tranh đấu bên này, đã sớm làm bừng tỉnh người sống sót nghỉ ngơi trong phòng xung quanh, bọn họ mở cửa ra thấy loại tràng diện thảm liệt này, nhao nhao kinh hách, căn bản không dám ra. Bọn họ sợ hãi trốn ở trong phòng mình, sợ hãi người điên kia sẽ giết ra nghiệm mà tìm tới bọn họ.

Thạch Nhạc Quần nghe thấy tiếng cầu xin của Lý Dũng Quân, đặc ý cười to: “Ha ha, hiện tại mới biết cầu xin, muộn rồi! Bất quá mày yên tâm, tao sẽ cho cả nhà bọn mày đoàn viên.”

Lý Dũng Quân điên cuồng, hai mắt vỡ toang tơ máu, vậy mà chảy ra lệ máu, anh hét lớn: “Thạch Nhạc Quần, tao liều mạng với mày!”

“Mày lấy cái gì để liều mạng?” Thạch Nhạc Quần một phen kéo vợ Lý Dũng Quân qua, đoạt đi đứa trẻ trong lòng cô, giơ bé lên cao giữa không trung.

Đứa trẻ bị hành động bất ngờ này làm cho cả kinh liều mạng giãy dụa, khóc rống hô to: “Baba, baba cứu con!”

“Tao cho mày tận mắt thấy, vợ con mày là chết như thế nào. . .” Thạch Nhạc Quần ác độc âm hàn nói. Nói xong, liền cầm đứa trẻ trong tay hung hăng ném xuống mặt đất. Vợ của Lý Dũng Quân thấy thế tròn mắt đảo ngược trực tiếp hôn mê bất tỉnh, ngã xuống mặt đất.

Lý Dũng Quân thấy thế liều mạng giãy dụa muốn nhào qua, đáng tiếc anh bị mấy người giẫm lên trên mặt đất, căn bản không thể động đậy, anh tuyệt vọng kêu to: “Tiểu Tuấn!”

Mắt thấy thảm kịch sắp phát sinh, một sợi roi nước đột nhiên xuất hiện, quần lên trên cánh tay bắt lấy đứa trẻ của Thạch Nhạc Quần, cứ như vậy trong nháy mắt cố định lại đứa trẻ sắp bị đập lên trên mặt đất.

Một thanh âm đậm nhiên ở cửa truyền vào: “Rất tốt, cánh tay của ông tôi nhận.”

Vừa dứt lời, một bóng người lóe qua, ánh đao trong nháy mắt lấp lánh, chợt nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết kịch liệt vang lên.

Đứa trẻ đã được người ôm vào trong ngực, mà tay kia của người đó thì nắm một thanh đường đao lóe sáng.

Trên mặt đất, một cánh tay cụt nằm ở nơi đó, mà ban nãy nó vẫn còn làm ác, nỗ lực hủy đi sinh mệnh của một đứa trẻ.

Sự đau đớn cụt tay khiến cho Thạch Nhạc Quần gần như không có biện pháp đứng vững, gã thống khổ dùng tay trái còn lại đè lại chỗ đứt cánh tay phải của gã, máu phun ra từ trong khe ngón tay gã, chỉ trong một nháy mắt ngấn ngui, gã đã mất đi cánh tay phải của gã, mà gã căn bản không hề thấy hành động của đối phương, gã biết người đến rất mạnh.

Người đó toàn thân màu đen, một chiếc áo khoác màu đen đơn giản choàng bên ngoài, mang một bộ kính râm siêu lớn gần như có thể che cả khuôn mặt của người đó. Người đó chậm rãi cầm đường đao trong tay cầm về lại vỏ đao cột sau thắt lưng, lúc này mới chậm rãi xoay người.

Lý Dũng Quân từ cực bi đến cực hỉ, thiếu chút nữa ngất đi, bất quá ý chí của anh rất cường đại, vẫn cố chống được. Anh thấy con mình đã an toàn, trong lòng cảm kích không gì sánh kịp, lần này nếu có thể sống được, anh biết mạng này sẽ là của người áo đen trước mắt.

Lúc này Thạch Nhạc Quần biểu hiện ngược lại như một hán tử, gã cố chịu đựng sự đau đớn, hai mắt đỏ đậm nhìn chăm chăm người áo đen, cắn răng, cố gắng bài trừ ra một câu nói: “Các hạ đến tột cùng là ai, vì sao lại đến tranh vùng nước đục này.”

“Tôi? Chỉ là đến thăm bằng hữu cũ, không ngờ lại thấy được có người không mọc mắt vậy mà khi dễ tới cửa.” Người áo đen lãnh đạm nói. Cậu bị thảm trạng trước mắt khơi dậy lửa giận, cậu nhớ tới kiếp trước của cậu, cũng từng bị nhân vật đặc quyền ức hiếp, cũng từng bất lực như vậy. . . Đây là cái gọi là vật hy sinh, vĩnh viễn là đá kê chân cho những nhân vật chính nhân vật đặc quyền kia.

Chẳng qua, ngày hôm nay, cậu sẽ cho mọi người biết, khi vật hy sinh phản kích, cho dù là móng heo*, cho dù là phần tử đặc quyền cũng không thể may mắn tránh khỏi. (* = ‘trư cươc’, hài âm của ‘chủ giác’ = nhân vật chính)

Tiêu Tử Lăng lấy kính râm xuống, một khắc khi lộ ra hình dáng, hai mắt Lý Dũng Quân nhất thời chảy xuống nước mắt, xen lẫn vết máu loang lổ, trong lòng anh có các loại cảm thụ khó có thể nói rõ, Lý Dũng Quân thầm muốn thống khoái chảy nước mắt một lần để phát tiết tâm tình phức tạp lúc này.

Thạch Nhạc Quần thấy chém đứt cánh tay mình vậy mà chỉ là một thiếu niên vị thành niên, gã vốn còn lo lắng có phải trong lúc vô tình đã đắc tội một nhân vật lợi hại nào hay không, vừa thấy là khuôn mặt xa lạ, tuyệt không ở trong phạm vi cảnh cáo của ca ca gã, nhất thời dũng khí lớn mạnh, gã lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ mày không sợ đắc tội tao? Ca tao chính là đội trưởng của tiểu đội liên minh, là Can Tương* đắc lực dưới tay Sở Chích Thiên Sở đội trưởng. . .” (* tên 1 thanh thần kiếm thời xưa, bộ đôi của nó là Mạc Tà, thường khi ví ai với 2 thanh kiếm này có nghĩa nói người đó là 1 trợ thủ, cánh tay đắc lực.)

“Can Tương đắc lực? Tiểu đội liên minh? Tiểu đội nào?” Tiêu Tử Lăng nghi hoặc, có chút hiếu kỳ người trước mắt nói đến tội cùng là ai, cậu ngược lại muốn biết tiểu đội liên minh nào lại càn rỡ như thế.

“Tiểu đội Cuồng Phong.” Thạch Nhạc Quần kiêu ngạo nói ra tên của tiểu đội bọn chúng, nghĩ thầm người này đã sợ rồi đúng không, dám chém đứt tay gã? Gã nhất định phải trả thù, chém đứt tứ chi của người này mới có thể tiết được mối hận trong lòng gã.

“Tiểu đội Cuồng Phong? Chưa nghe nói qua.” Tiêu Tử Lăng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, lại tìm không được một chút cảm giác quen thuộc. Kỳ thực Tiêu Tử Lăng ngoại trừ biết ba tiểu đội đại biểu từng xuất hiện trong bộ tổng chỉ huy ở xưởng quân công, cái khác thì hoàn toàn không biết gì cả.

Thạch Nhạc Quần lại không biết điều đó, gã cho rằng bị Tiêu Tử Lăng trêu chọc, gã phần nộ không còn nửa điểm lý trí, tàn bạo hô với người bên cạnh: “Bắt lấy nó cho tao, tao muốn đích thân chém đứt tứ chi của nó.”

Không đợi mấy người đó động thủ, một uy áp che trời lấp đất đột nhiên đánh tới, trực tiếp đè những người muốn động thủ đó xuống mặt đất.

Một thanh âm cực độ băng lãnh âm u truyền đến: “Ai dám!”

Trong lòng Thạch Nhạc Quần sợ hãi, thanh âm này gã nằm mơ cũng sẽ không quên. Sở Chích Thiên, nam nhân cường đại nhất doanh địa, cũng là thủ lĩnh cao nhất của doanh địa, lại càng là người ca gã cực độ bội phục mà run rẩy.

Gã quay đầu lại, thân thể run rẩy kịch liệt, kinh hoàng nói: “Sở, Sở, Sở đội trưởng!”

Chỉ thấy ở cửa xuất hiện một nam nhân lãnh liệt, anh mặc áo sơ mi quần tây đơn giản, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác ngoài màu đen. Khí thế vô hình khiến cho hai chân mọi người đều đang run lên.

“Tiểu đội Cuồng Phong. . . Rất tốt, cũng dám chém tứ chi của đội viên tổ công kiên tôi!” Sở Chích Thiên rung rung ống tay áo của mình, đường nhìn

không có bất kỳ nhiệt độ nào quét nhìn Thạch Nhạc Quần một cái.

Thạch Nhạc Quần bị đường nhìn đó trực tiếp đóng băng, tâm của gã rơi xuống sông băng vạn trượng, gã vậy mà đã đắc tội tổ công kiên. . . Vì sao người này căn bản không ở trong mấy người mà ca gã nói tới chứ? Tuy rằng gã rất kiêu ngạo, sẽ tác oai tác quái khi dễ người yếu, nhưng cũng biết đúng mực, vẫn luôn cẩn thận tránh khỏi đắc tội những người không thể đắc tội. . . Gã không cách nào tiếp nhận được đối với kết quả hiện tại, gã nghĩ không thông.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thiện Tâm? Đội Trưởng Uống Lộn Thuốc Rồi!

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên long trọng lên đài, tuy rằng trong lòng có chút oán giận anh ta đa sự, cậu vốn định trực tiếp hạ thủ giải quyết những căn bã thối nát đó, bất quá biểu hiện ra vẫn một bộ tôn kính, cậu cung kính cúi đầu nói: “Đội trưởng, chào!”

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ trước mặt người ngoài nhất định phải giữ gìn quyền uy tuyệt đối của Sở Chích Thiên, tuyệt đối không thể không lớn không nhỏ như bình thường. Là một đàn em đặc lực đủ tư cách, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt bản phận của bản thân, không thể mất sự đúng mực của bản thân -- Tiêu Tử Lăng có một bộ hành vi chuẩn tắc của đàn em hạch tâm do bản thân lập ra.

Mặt Sở Chích Thiên lạnh lùng, anh từng bước một đi vào gian phòng, đi tới trước mặt Thạch Nhạc Quần, chỉ vài bước đường đơn giản như vậy, đã khiến cho Thạch Nhạc Quần tê liệt ngã xuống đất, mất khống chế tại chỗ. Sát khí không hề che giấu trên người Sở Chích Thiên, khiến cho gã hiểu rõ lần này gã chết chắc rồi.

“Kêu Thạch Nhạc Quần có phải không, ông còn lời gì muốn nói? Tôi cho ông một chút thời gian sau cùng cho ông để lại di ngôn ông muốn lưu lại.” Sở Chích Thiên lãnh đạm liếc nhìn Thạch Nhạc Quần trên mặt đất một cái, tuyên án kết cục của gã.

Thạch Nhạc Quần bò mạnh lên, phủ phục trên mặt đất, gã khóc rống chảy nước mắt nói: “Sở đội trưởng, Sở đội trưởng, xin tha tôi đi, tôi khăng

định sẽ thay đổi triệt để, lần sau không dám nữa.”

Sở Chích Thiên đột nhiên quay đầu nói với ngoài cửa: “Ra đi!”

Chỉ thấy ở cửa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, là Tần Thượng Phong. Ban nãy anh cảm giác thấy một luồng khí thể kinh khủng xuất hiện ở chỗ này, vì vậy lập tức dẫn đội chạy lại đây, không ngờ vậy mà là đội trưởng không có khả năng xuất hiện ở chỗ này đã tới.

Tần Thượng Phong cảm giác thấy đường nhìn băng lãnh như đao cắt của Sở Chích Thiên, mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên lưng, anh đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, cúi đầu cung kính nói: “Đội trưởng!”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn anh ta một cái. Tuy rằng anh rất bất mãn doanh địa sẽ xuất hiện loại chuyện kiêu ngạo bá đạo này, nhưng vẫn hài lòng đối với việc Tần Thượng Phong có thể đứng lúc chạy tới, anh nói: “Dựa theo quy định của doanh địa mà làm.”

“Vâng!” Hai mắt buông rũ của Tần Thượng Phong hiện lên một tia khoái trá, anh nhanh chóng kêu đội viên bên người qua áp Thạch Nhạc Quần đi ra.

Thạch Nhạc Quần bị áp giải đi liều mạng giây dựa nói: “Sở đội trưởng. Nhìn trên mặt mũi của ca tôi, tha tôi lần này. . . Sở đội trưởng, Sở đội trưởng. Tha mạng a. . .” Thanh âm thê lương rốt cục biến mất trong màn đêm.

Mà mấy người thức tỉnh theo Thạch Nhạc Quần tới, toàn thân run lên quỳ rạp xuống đất, bọn chúng sợ hãi chờ đợi tuyên án cuối cùng của Sở Chích Thiên.

“Về phần mấy người. . .” Sở Chích Thiên hơi hơi nhíu nhíu mày, tuy rằng kẻ cầm đầu đã đi, nhưng đám đồng lõa này cũng không thể không phạt, đáng tiếc, phải biết rằng người thức tỉnh hiện tại vẫn rất thưa thớt.

Những người này chính là lực lượng trung kiên đối kháng tang thi. Bất quá Sở Chích Thiên sẽ không bởi vì bọn chúng là người thức tỉnh thì mở một tấm lưới, khi anh vừa định muốn nói hủy đi căn nguyên thức tỉnh của bọn chúng, Tiêu Tử Lăng đột nhiên mở miệng nói: “Đội trưởng, có thể để bọn họ làm tiên phong mở đường cho đoàn xe, qua vài trận chiến dịch nếu may mắn không chết. . .”

Tiêu Tử Lăng rất ác. Cậu muốn để cho bọn chúng chịu đủ sự giày vò của tử vong, để cho bọn chúng cảm thụ được khi sinh mệnh không được khống chế trong tay bản thân nữa sẽ là loại bất lực với tuyệt vọng như thế nào, thế hội cảm thụ thống khổ của những người mà trước đây bọn họ khi dễ.

Mấy người đó nào biết tâm lý hiểm ác của Tiêu Tử Lăng, cảm kích nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, mặt bọn chúng lộ vẻ kinh hãi liên tục gật đầu nói: “Sở đội trưởng, chúng tôi nguyện ý làm tiên phong mở đường cho đoàn xe, chúng tôi nguyện ý tiếp nhận nghiêm phạt, xin Sở đội trưởng khai ân, xin Sở đội trưởng khai ân.”

Sở Chích Thiên như có chút dăm chiêu nhìn Tiêu Tử Lăng một cái. Suy nghĩ một chút phát hiện đề nghị này rất khả thi, liền chậm rãi gật đầu nói: “Cũng tốt, Tần Thượng Phong, đưa bọn chúng đi gặp Đồng phó đội, để cho cậu ta an bài!”

Tần Thượng Phong nhanh chóng đáp: “Vâng, Sở đội!” Nói xong lặng lẽ đưa cho Tiêu Tử Lăng một ánh mắt bội phục. Đề nghị này của Tiêu Tử Lăng quá tuyệt, tuyệt đối có thể chấn nhiếp một đám phần tử kiêu ngạo tự cho là có đặc quyền trong doanh địa.

Vì vậy, quân đoàn cảm tử khiến người ta sợ hãi xuất hiện ngay dưới một câu nói của Tiêu Tử Lăng, thành binh đoàn thiết huyết chấn nhiếp thiên hạ của căn cứ Lăng Thiên, kỳ thực nguyên nhân không sợ chết của những người đó chỉ có một, đó chính là liều mạng mới có cơ hội sống, mới có cơ hội bắt đầu một lần nữa, bằng không chờ đợi bọn họ chỉ có tử vong.

Ánh mắt Lý Dũng Quân Quỳ rạp trên mặt đất nóng rực nhìn nam nhân cường đại trước mắt này, đơn giản nói mấy câu đã quyết định được kết cục của những người đã khi nhục anh. Chỉ có nam nhân như vậy mới đáng giá anh đi theo, anh nắm chặt nắm tay mình, tín niệm trong lòng càng thêm kiên định.

Anh quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng mang vẻ mặt cung kính, trong lòng không khỏi cảm thán: Không ngờ tới Tiêu Tử Lăng trước đây vẫn là tiểu đệ đệ cần người bảo hộ vậy mà đã trưởng thành đến loại tình trạng này, lại càng tiến vào tổ công kiên, tiểu đội thuộc về Sở Chích Thiên, có thể cận thân đi theo cậu ta, đội ngũ mà hết thấy cường giả đều hướng tới.

Có phải có một ngày anh cũng có thể gia nhập hay không?! Lý Dũng Quân nhin không được hy vọng xa vời, trong lòng nóng rực một mảnh.

Rất nhanh Tần Thượng Phong đã dẫn người áp giải đám người Thạch Nhạc Quần đi, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng buông đứa trẻ trong lòng xuống, đi đến trước mặt Lý Dũng Quân, thấp giọng hỏi: “Lý đại ca, anh không sao chứ.”

Lý Dũng Quân toét miệng rộng, đầy mặt lệ máu, mang theo sự vui sướng sống sót sau tai nạn cùng với sự thống khoái của tâm tư, anh cười nói: “Không chết được, Tiểu Lăng, đêm nay may nhờ em, còn có, cảm tạ Sở đội trưởng.” Lý Dũng Quân cảm kích nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên đứng ở một bên.

Anh dưới sự nâng đỡ của Tiêu Tử Lăng, bò lên tựa nghiêng nghiêng bên tường, sự đau đớn toàn thân khiến cho anh thiếu chút nữa ngất đi, cho dù như thế anh vẫn lo lắng nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, mau đi xem Tần Lăng một chút, em ấy bị đả thương. . .”

Tiêu Tử Lăng gật đầu, chạy tới kiểm tra Tần Lăng cùng với vợ của Lý Dũng Quân hôn mê ngã xuống đất. Vợ của Lý Dũng Quân chỉ bị kinh hách

hôn mê, không bị thương gì, dưới sự trợ giúp của Tiêu Tử Lăng đang từ từ tỉnh lại. Ngược lại Tần Lăng bị nội thương nghiêm trọng, tình hình thập phần nguy cấp.

Tiêu Tử Lăng vừa thấy loại tình huống này, nhanh chóng xin giúp đỡ về phía Sở Chích Thiên: “Sở ca, hỗ trợ kêu đội chữa thương một chút, Tần Lăng nguy hiểm.”

Sở Chích Thiên liếc tên nhóc còn chưa tự giác kia, phân phó anh vậy mà đương nhiên như vậy, quả nhiên mình đối với cậu ta quá tốt rồi. Bất quá nghĩ lại bản thân trước đó có chút đuối lý, cũng thả cho cậu một con ngựa.

Anh tiếp nối thông tin, nói với đầu kia: “Cảnh Văn, kêu Nhất Long mang đội chữa thương đến nhà lầu số 203 đường Hòa Bình.” Chưa cho Trần Cảnh Văn cơ hội hỏi thăm, trực tiếp ngắt. Sở Chích Thiên không biết phải giải thích sao với Trần Cảnh Văn, lão đại anh đây vì sao sẽ buồn chán mà xuất hiện ở chỗ này.

Rất nhanh đội chữa thương đã đến, còn chưa tới nơi, đã nghe thấy Chân Nhất Long ở xa xa khẩn trương hô lớn: “Đội trưởng, đội trưởng, cậu bị thương chỗ nào?”

Sở Chích Thiên nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng đang ở một bên che miệng cười trộm một cái, đóng băng nguyên cả mặt. Đều là một đám e sợ thiên hạ không loạn, anh hừ lạnh một tiếng nói: “Ồn ào vớ vẩn cái gì, chỉ là một người sống sót của doanh địa bị thương.”

Chân Nhất Long đi tới trước mặt Sở Chích Thiên, thấy đội trưởng nhà mình vẹn toàn không tổn hao gì, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Lúc đó nghe thấy còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, đội trưởng vậy mà gác thông tin của Trần phó đội, còn cần đội trị liệu ra mặt, khiến cho hậu cần bọn họ hoảng loạn một trận.

“Còn không tới xem xem người bị thương? Xem tôi làm gì?” Sở Chích Thiên đổi mặt biểu tình khoa trương của Chân Nhất Long, hàn khí trên mặt càng đậm. Đầu của cái đám này đều mọc thể nào vậy, anh thể nào có thể bị thương chứ, lại nói chiến đấu có thể khiến cho anh bị thương, sẽ yên bình không gợn sóng như vậy sao? (Lão đại, anh quên còn có vụ ám sát)

Chân Nhất Long bị hàn khí của Sở Chích Thiên kinh hách nhanh chóng tránh ra, chạy tới chỗ Tiêu Tử Lăng gọi.

Anh nghiêm túc kiểm tra thân thể của Tần Lăng, vẻ mặt Tiêu Tử Lăng khẩn trương nhìn động tác của Chân Nhất Long, hy vọng nhận được tin tức tốt rằng Tần Lăng không có việc gì.

“May mắn, chỉ chịu chút nội thương, nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Chút vết thương nhỏ đó đối với Chân Nhất Long mà nói căn bản không có độ khó nào, rất nhanh đã dùng dị năng chữa khỏi xuất huyết bên trong, giải quyết tai họa ngầm, chỉ cần Tần Lăng tu dưỡng tốt thêm một đoạn thời gian, thì lại có thể vui vẻ nhảy nhót.

Sau đó lại đi qua xem xem thương thế của Lý Dũng Quân, Lý Dũng Quân là người thức tỉnh, bản thân tự mang năng lực lành vết thương, Chân Nhất Long vừa kiểm tra đã biết không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn dùng dị năng trị liệu một chút giúp anh ta, gia tốc sự phục hồi của Lý Dũng Quân.

“Đều không có việc gì, yên tâm đi.” Sự khẩn trương của Tiêu Tử Lăng khiến cho Chân Nhất Long biết mấy người này khẳng định có quan hệ với Tiêu Tử Lăng, vì vậy an ủi.

“Cảm tạ Nhất Long ca.” Tiêu Tử Lăng cảm kích nói.

Chân Nhất Long cười xua tay tỏ ý Tiêu Tử Lăng không cần khách khí, anh len lén liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái, phát hiện cậu ta không chú ý tới bọn họ, liền dùng bờ vai khẽ đẩy Tiêu Tử Lăng một chút, nhỏ giọng hỏi: “Em thể nào sai sử được đội trưởng vậy?”

Sở Chích Thiên cũng không có lòng tốt như vậy, tìm đội chữa thương cho những người sống sót bình thường không quen biết này, còn trực tiếp gác thông tin của Trần phó đội. Duy nhất có thể khiến cho Sở Chích Thiên làm như vậy, chỉ có Tiêu Tử Lăng trước mắt. Được rồi, Chân Nhất Long kỳ thực là một nam nhân rất buồn đưa lê.

Tiêu Tử Lăng đến giờ mới phát hiện, ban nãy hành vi của cậu có sự khác biệt, vậy mà trái với chuẩn tắc đàn em, không tự giác sai sử Sở Chích Thiên. Toàn thân cậu không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, mình thực sự là quá sơ suất.

Tiêu Tử Lăng lấy tay lau mồ hôi trên trán vội vàng giải thích: “Không có không có, là đội trưởng thấy em quá lo lắng, hơn nữa tâm tình của đội trưởng đêm nay không tồi, vì vậy quá thiện tâm, ừm, kết quả của quá thiện tâm.” Nói như vậy chắc hẳn có thể lừa bịp được qua cửa ải nhỉ.

Chân Nhất Long hồ nghi liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, trong miệng em ấy nói chính là Sở đội trưởng sao? Sở đội trưởng có thiện tâm? Vì sao anh theo lâu như vậy mà cho tới bây giờ chưa từng phát hiện chứ? Anh nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ đội trưởng uống lộn thuốc?” Chỉ có khả năng này mới có thể giải thích được sự bất thường đêm nay của Sở Chích Thiên.

Miệng Tiêu Tử Lăng giật một cái, cái gì mà uống lộn thuốc, là ăn lộn thịt kho tàu thì có. . . Nhớ lại thịt kho tàu của cậu, Tiêu Tử Lăng liền ‘thương tâm’ a.

Sở Chích Thiên đứng ở cửa nghe thấy đối thoại của hai người triệt để câm nín, chẳng lẽ hai người đó coi anh là đồ giả sao? Vậy mà buồn đưa lê ngay trước mặt anh. . . Còn có, Tiểu Lăng a, cậu tìm một lý do cũng phải đáng tin chút chứ. Thiện tâm? Sở Chích Thiên không cho rằng bản thân có thứ đó.

Sở Chích Thiên thực sự nghe không nổi nữa đặt nắm tay ở bên miệng, hung hăng ho khan một cái, nhắc nhở hai người phía sau thu liễm một chút.

Tiếng ho khan này để cho hai người nhất thời im tiếng, không dám nói thêm nữa, cũng để cho Tiêu Tử Lăng âm thầm may mắn tránh được sự truy vấn của Chân Nhất Long, khó tránh khỏi vút một ánh mắt cảm kích về phía Sở Chích Thiên.

Lão đại thực sự là đặc lực, thời điểm mấu chốt biết giải vây cho cậu (Lão đại nhà cậu là nghe không nổi nữa mới ra mặt, hồng có tốt đẹp như cậu nghĩ đâu)!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Cẩn Người? Cậu Cầm Tinh Con Cấu Sao?

Bởi vì là Sở Chích Thiên ra mặt, Chân Nhất Long quyết định đón một nhà Lý Dững Quân cùng với Tần Lăng đến đội chữa thương ở bộ hậu cần đường thương.

Khi Lý Dững Quân chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ đến chuyện anh vẫn nhớ mong nhất, vội vàng bắt lấy tay Tiêu Tử Lăng nói: “Tiểu Lăng, anh muốn gia nhập đội ngũ của Sở đội trưởng, muốn kính nhờ em làm một đề cử trong đội cho anh.”

Nghe thấy khẩn cầu của Lý Dững Quân, Tiêu Tử Lăng khóc không ra nước mắt: Lý đại ca a, anh muốn gia nhập đội ngũ của lão đại, không có vấn đề gì, muốn em làm đề cử trong đội cũng không có vấn đề gì. . . Thế nhưng chẳng lẽ không phải hẳn nên lặng lẽ nói với em vào lúc hồng có người sao? Đi cửa sau mà còn đi ngay trước mặt chủ nhân đương gia, cho dù muốn chết cũng không phải muốn như vậy chứ. Còn có, anh yêu cầu người, cũng phải tìm đúng người a, không thấy lão đại đang ở đây sao?! Không trực tiếp tìm lão đại, tìm đàn em em đây có tác dụng cái mông a!

Tiêu Tử Lăng không cự tuyệt cũng không đáp ứng, cậu cẩn thận liếc liếc Sở Chích Thiên ở cửa. . . Phát hiện biểu tình của lão đại hồng có biến hóa, thoạt nhìn không có tức giận, thậm chí phào một hơi, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng thấp giọng nhắc nhở: “Lý đại ca, đội trưởng của chúng em ở đây.” Nói xong không quên dùng miệng hếch hếch về phía Sở Chích Thiên, ám chỉ Lý Dững Quân trực tiếp tìm lão đại.

Thu hay không thu người chỉ cần một câu nói của Sở Chích Thiên, nào cần cậu đề cử chứ. Lại nói, chỉ cần Lý Dũng Quân mở miệng khẩn cầu, cậu có thể mở miệng hỗ trợ một phen, nói tốt cho anh.

Lý Dũng Quân lập tức lĩnh ngộ, anh nhanh chóng cung kính nói với Sở Chích Thiên: “Sở đội trưởng, hy vọng cậu có thể cho tôi có cơ hội vào đội, tôi. . . sẽ nỗ lực.”

Lý Dũng Quân nắm chặt nắm tay, mặt đỏ ngầu, thực lực của anh thực sự quá kém, ngay cả mở miệng khẩn cầu cũng khiến cho anh xấu hổ.

Sở Chích Thiên nghe thấy khẩn cầu của Lý Dũng Quân. Quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Lý Dũng Quân tuy rằng bị thương, nhưng vẫn đứng thẳng người, trên mặt đỏ bừng, là vì thực lực của bản thân quá kém mà xấu hổ, đây là một người thành thật an phận.

“Xem ra, trước đây anh chắc hẳn là một quân nhân.” Tư thế đứng của Lý Dũng Quân còn mang theo phong phạm cường tráng của quân nhân, xương cốt sắt thép loong coong ẩn hàm để cho Sở Chích Thiên thoáng cái đã nhìn ra.

Lý Dũng Quân cúi đầu đáp: “Đúng vậy, tôi năm ngoái mới xuất ngũ.”

Tiêu Tử Lăng ở bên cạnh nhanh chóng nói tốt: “Lý đại ca là người rất tốt, hàng xóm xung quanh như chúng em có thể bình yên sống sót đều nhờ Lý đại ca chăm sóc.” Vì để cho Sở Chích Thiên thu người, Tiêu Tử Lăng không chút do dự khuyếch đại sự thực. Bất quá cách làm người của Lý Dũng Quân không tồi là sự thực, bằng không cũng không có khả năng khi mới quen đã thập phần chiếu cố cậu, phải biết rằng khuôn mặt của cậu sẽ bị người hiểu lầm là người yếu, sau mặt thế không ai sẽ nguyện ý tiếp thu một trói buộc để liên lụy bọn họ.

Sở Chích Thiên gật gật, nói với Tiêu Tử Lăng: “Cậu đi làm đề cử một chút, làm một thủ tục cho anh ta, vào tổ chiến đấu.”

Tiêu Tử Lăng cười tùm tùm dạ một tiếng, có sự phân phó của lão đại, cậu làm việc này sẽ danh chính ngôn thuận, không sợ bị người làm khó dễ.

Thấy vẻ mặt Lý Dũng Quân hưng phấn kích động, Sở Chích Thiên nhắc nhở: “Gia nhập đội ngũ của tôi, rất nguy hiểm, anh phải có chuẩn bị tâm lý.”

“Vâng, đội trưởng!” Lý Dũng Quân kính một quân lễ tiêu chuẩn, anh dường như lại về tới quân doanh, tâm vốn trôi nổi bất định thoáng cái đã an ổn.

Nhìn theo Lý Dũng Quân theo đội chữa thương rời đi, Tiêu Tử Lăng sau khi nhìn không thấy bóng lưng của anh nữa rốt cục thở ra một hơi, có chút nghĩ mà sợ nói: “May mắn. Ban nãy em chạy tới đúng lúc.”

“Không biết là ai vì một cục thịt kho tàu mà dây dưa với tôi lâu như vậy? Nếu không phải tôi nhắc nhở, sợ rằng người nào đó đã quên luôn chuyện tới gặp bạn bè đi.” Sở Chích Thiên như cười như không liếc liếc Tiêu Tử Lăng trước mặt một cái, không nhẹ không nặng đâm cái chân đau của Tiêu Tử Lăng một chút. Nếu không phải Tiêu Tử Lăng dây dưa việc đó, thì sẽ không đến trễ đến bây giờ, có lẽ bọn Lý Dũng Quân sẽ không thảm như vậy.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng nhịn không được quăng cho anh ta một ánh mắt khinh bỉ cực bực, dây dưa? Nói cái gì a. . . Không biết là ai không biết xấu hổ ăn vụng thịt kho tàu của người ta? Nếu không phải sự vô sỉ của Sở Chích Thiên, cậu cũng không đến mức mất khống chế thành như vậy.

Lúc này, trong đầu Tiêu Tử Lăng lại hiện ra hành vi vỗ bàn nổi sung của mình, nhất thời có chút ngượng ngùng, cậu vậy mà vì một cục thịt kho tàu mà mất khống chế. . . Gương mặt trắng mịn bắt đầu đỏ rực lên. Cậu ngửa

đầu nhìn về phía nóc nhà, đột nhiên phát hiện đèn treo của gian phòng rất cần thiết nghiên cứu.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng làm bộ làm tịch nghiên cứu đèn treo, đã biết cậu lại bắt đầu giả vô tội ý đồ lấp liếm hành động việc làm của cậu, sờ sờ môi mình, dường như còn cảm giác được một chút đau đớn, tên nhóc này cũng dám can anh. . . Lá gan thực sự là càng lúc càng lớn.

Trong đầu Sở Chích Thiên lại về tới tình cảnh Tiêu Tử Lăng vỗ bàn nổi sung. . .

“Sở ca, anh ăn vụng thịt kho tàu của em a!” Tiêu Tử Lăng bi phẫn lên án.

Sở Chích Thiên rất bình tĩnh gấp một đĩa rau, rất ưu nhã ăn, nhai vài cái mới nhàn nhạt nói: “Thịt kho tàu ở trong bát cậu, hơn nữa cậu cũng ăn rồi.”

“Bốn cục, em có bốn cục.” Tiêu Tử Lăng giậm chân.

“Cậu nhớ lắm.” Câu trả lời của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa phiền muộn đến mức nôn máu mà chết, chưa thấy qua tên tặc ăn vụng nào vô sỉ như thế, bị bắt còn nguy biện.

“Em vốn đã có một cục có được chưa? Sau đó em lại gấp ba cục có được chưa? Tổng cộng là bốn cục có được chưa?” Tiêu Tử Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định, hồi tưởng lại tình cảnh trước đây với lão đại nhà mình.

Sở Chích Thiên nghe vậy nghiêm túc suy tư một chút, sau cùng quả quyết nói: “Cậu thực sự nhớ lắm.”

“Sở ca, anh nói sạo!” Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa lật bàn, cho dù là lão đại cũng không thể bẻ cong sự thực như vậy.

Thấy bộ dáng tức giận của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên rút cục buồng đĩa trong tay xuống, một bộ dáng bất đắc dĩ bao dung nói: “Cậu thật sự

nhớ lắm.” Ánh mắt đó rõ ràng chính là đang nhìn một đứa trẻ cố tình gây sự.

Mợ nó! Nhớ lắm cái đầu quỷ bụi của anh chứ! Thái độ của Sở Chích Thiên khiến cho dây thần kinh gọi là lý trí của Tiêu Tử Lăng triệt để đứt phứt, cậu trực tiếp nhắc chân, liền đá tới Sở Chích Thiên. . .

Sở Chích Thiên nhanh chóng đưa tay, nắm cổ chân đá tới của Tiêu Tử Lăng, nhàn nhạt nhắc nhở: “Không phải cậu muốn đi gặp hàng xóm của cậu sao? Thời gian sắp muộn rồi, đã đến lúc đi.”

“Em nên báo thù cho thịt kho tàu của em, sau đó đi cũng không trễ.” Tiêu Tử Lăng làm sao chịu bỏ qua, một chân bị khống chế, cậu còn có tay.

Tay phải trực tiếp đánh tới một chiêu Hắc Hồ Đào Tâm ngoan lệ, cậu muốn xem tim của Sở Chích Thiên đen bao nhiêu, ăn vụng thịt kho tàu của cậu còn muốn nguy biện. . .

Sở Chích Thiên vừa thấy uy lực của một quyền này, trong lòng mạnh cả kinh: Dùng lực thật sao, tên nhóc này thực sự điên rồi, vậy mà chơi thật.

Anh nhanh chóng dùng tay kia, cấp tốc túm lấy tay đánh tới. Sau đó hai tay thoáng dùng lực, túm một tay một chân của Tiêu Tử Lăng, nhắc cậu lên toàn bộ, vút vào trong sofa sau bàn ăn.

Bởi vì Tiêu Tử Lăng tuyệt không cam lòng bị Sở Chích Thiên khống chế, vì vậy liều mạng giãy dụa. Sở Chích Thiên bất đắc dĩ đành phải dùng thân thể ngăn chặn Tiêu Tử Lăng liều mạng giãy dụa dưới thân, vì vậy liền thấy hai người tay chân quăn nhau, thân thể gắt gao kề sát nhau, hai bên được bao bọc trong sofa, thân mật không thể phân.

“Tiểu Lăng, cậu hiện tại làm gì đấy, cậu còn muốn tiếp tục quăn đẩu? Đánh nhau với tôi? Thực không muốn đi gặp hàng xóm của cậu?” Sở Chích

Thiên nỗ lực để cho Tiêu Tử Lăng khôi phục lý trí, bắt đầu lớn tiếng nhắc nhở việc Tiêu Tử Lăng còn chưa làm.

Tay chân Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên cố định không cách nào nhúc nhích, thấy Sở Chích Thiên đáng hận vẫn còn ở bên trên lái nhải nói chuyện, cậu mất khống chế làm ra một động tác khiến cho hai người đều chấn kinh, chỉ thấy cậu đột nhiên thoáng nhấc đầu, cắn môi Sở Chích Thiên. . .

Hai người nhất thời hóa đá. . . Cứ như vậy miệng đối miệng mấy giây.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng nhả ra, có chút chấn kinh nhìn khuôn mặt trước mắt, ban nãy cậu đã làm gì?

Sở Chích Thiên lấy tay che môi bị cắn đau, phiền muộn nói: “Tiểu Lăng, cậu cầm tinh con cẩu sao? Vậy mà cắn người. . .” Không ngờ tới cậu ta còn có năng lực phản kháng, mình sơ suất rồi.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đẩy Sở Chích Thiên ra, cuống quýt nói: “Ai kêu anh nói sạo. . . Không còn kịp rồi, em phải đi gặp hàng xóm của em!” Tiêu Tử Lăng tỉnh táo lại biết mình đã làm một chuyện cực ngu xuẩn, cậu phải thừa lúc trước khi Sở Chích Thiên còn chưa phản ứng lại, nhanh chóng chạy trốn, bằng không khẳng định sẽ bị Sở Chích Thiên trả thù. . .

Vì vậy liền thấy Tiêu Tử Lăng tiện tay cầm một chiếc áo khoác, mở cửa xe bỏ chạy, lời nói nhắc nhở của Sở Chích Thiên còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, cậu đã bỏ chạy không còn bóng dáng!

“Ách, áo khoác đó là của tôi. . .” Sự thờ ơ khinh suất của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên cảm lạnh, không chỉ có người gây chuyện chạy trốn, ngay cả y phục cũng bị ‘tiện tay trộm dẽ’.

Anh sờ sờ môi mình, tuy rằng không rách, nhưng cũng đủ đau, tên nhóc đó cắn thực nặng a. Bất quá tên nhóc đó muốn dựa vào chạy trốn để bỏ qua

chuyện căn người, cũng không dễ như vậy. . .

Sở Chích Thiên lấy ra một chiếc áo khoác ngoài màu đen từ trong không gian, tùy ý khoác lên. Anh nhất định phải đuổi theo, để cho tên nhóc đó biết, làm sai chuyện, chạy trốn là không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào, người phải học biết chịu trách nhiệm.

Vì vậy, anh đã chạy tới sau Tiêu Tử Lăng không bao lâu, lại không ngờ trực tiếp nghe thấy có người muốn chém đứt tứ chi của Tiêu Tử Lăng, anh nhất thời nổi giận. . .

Tuy rằng tên nhóc đó có vấn đề như vậy như vậy, nhưng cho dù phải nghiêm phạt cũng phải tự mình làm. . . Tên nào ăn tim gấu mật báo dám khi dễ người của anh?

Cứ như vậy, Thạch Nhạc Quần bê kệch.

Sở Chích Thiên lúc này mới nhớ mình lại đây giáo huấn Tiêu Tử Lăng, mà không phải cho cậu ta chỗ dựa, vì vậy băng hàn đầy mặt nói với Tiêu Tử Lăng vẫn còn làm bộ nghiên cứu đèn treo nóc nhà: “Làm sai chuyện thì muốn chạy trốn? Chạy trốn không thành thì muốn lấp liếm? Tiêu Tử Lăng cậu thực sự là càng lớn càng con nít.” Nói xong còn oán hận nhấn nhấn đầu Tiêu Tử Lăng, có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép.

Tiêu Tử Lăng thấy lấp liếm không được, vì vậy nhanh chóng cúi đầu, làm bộ bản thân rất hối lỗi.

“Sáng mai cậu đi lên tuyến tiên phong áp trận cho tôi!” Thấy thái độ nhận lỗi của Tiêu Tử Lăng coi như không tồi, Sở Chích Thiên cũng chỉ ‘tiếng sấm to mưa rơi nhỏ’ tiến hành cái gọi là xử phạt, lúc này mới dẫn đầu rời khỏi gian phòng.

Nghe thấy xử phạt cuối cùng của Sở Chích Thiên, tâm tình Tiêu Tử Lăng nhất thời tốt lên. May mắn, kết quả cuối cùng không phải quá xấu, chỉ là

ngày mai làm cu li một chút mà thôi, Tiêu Tử Lăng thấy may mắn.

Tiêu Tử Lăng xác định mình đã an toàn lọt qua cửa, tâm tình thập phần sung sướng theo sát phía sau Sở Chích Thiên, cùng nhau trở về chỗ bọn họ đỗ xe.

Trăng tròn trên trời chiếu nghiêng nghiêng xuống, kéo bóng của Sở Chích Thiên ra thật dài, Tiêu Tử Lăng cúi đầu, ý xấu đập lên bóng của Sở Chích Thiên, trong lòng oán hận nói: “Cho anh ăn thịt kho tàu của tôi, tôi đập, tôi đập, tôi đập đập đập.”

Tiêu Tử Lăng không biết loại hành vi ấu trĩ này của cậu, bị Sở Chích Thiên phía trước thấy rõ rõ ràng ràng.

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ nhếch khóe miệng, tên nhóc này. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Mất Không Chế, Một Bản Thân Khác!

Cảm nhận được Sở Chích Thiên ngồi ở trên giường đã tiến vào cảnh giới tu luyện sâu, Tiêu Tử Lăng vẫn luôn vận chuyển Thanh Tâm Thuật nhắm mắt tu luyện mở mắt ra, bắt đầu tự kiểm điểm hành vi cử chỉ của mình ngày hôm nay.

Cậu lập chí tranh thủ lưu lại ấn ký quan trọng ở trong lòng Sở Chích Thiên, để cuối cùng thu hoạch được bảo tọa đàn em đặc lực, vì vậy khi ở chung với Sở Chích Thiên chồn chồn bán manh, thậm chí sẽ có chút càn quấy. Sở dĩ lớn mật như vậy, là bởi vì nhìn thấu ở bên cạnh anh ta đều là những người tôn kính anh ta, bội phục anh ta, lại có chút e ngại anh ta, bao gồm cả hai người bạn thân của anh ta, đều có một loại tâm lý kính ngưỡng. Nếu như biểu hiện giống như bọn họ, cuối cùng cũng chỉ có thể bị dập tắt trong đại chúng, căn bản không cách nào lấy được bảo tọa đàn em mà cậu tâm tâm niệm niệm.

Bởi vì, các phương diện của cậu đều không bằng người khác, so thực lực, cậu so không qua được hai vị phó đội, ngay cả mấy đội viên gia nhập trước đó đều lợi hại hơn nhiều so với cậu, nếu không phải khi thi triều bất ngờ nhận được sự trợ giúp của Sở Chích Thiên mà đột phá cấp ba, thực lực hiện tại của cậu sợ rằng chỉ có thể bồi hồi ở trên dưới top mười của tiểu đội, cho dù như thế, cậu cũng không cách nào khẳng định cậu có thể vẫn luôn bảo trì được ưu thế này, lần đột phá này của cậu có cơ duyên xảo hợp nhất định, lần sau chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng như vậy, cậu có thể dự liệu được, rất

nhANH NHỮNG NGƯỜI KHÁC SẼ VƯỢT QUA, ƯU THẾ CỦA CẬU SẼ KHÔNG CÒN SÓT LẠI CHÚT GÌ.

So thời gian đi theo, so cảm tình, cậu cũng tới chậm hơn so với mấy người khác, chồn chồn đều là hoàn cảnh xấu. Vì vậy nếu muốn chiếm được vị trí nhỏ nhoi ở bên cạnh Sở Chích Thiên, nhất định phải ‘kiếm tẩu thiên phong’ (nghĩa là không đi theo thường quy, tìm một số biện pháp mới, khác với dĩ vãng để giải quyết vấn đề).

Vì vậy cậu lựa chọn một loại biểu hiện khác với những người khác để hiển lộ bản thân, đó cũng là do may mắn ông trời cho cậu một khuôn mặt hoà nhã, có thể để cho cậu thuận lý thành Chương bán manh, giả ngây thơ chất phác, giả đáng yêu, giả ngốc nghếch, thường thường chọc chút phiền toái nhỏ, để cho Sở Chích Thiên đau đầu. Cứ như vậy chậm rãi để cho Sở Chích Thiên khắc sâu nhớ kỹ rằng anh ta có một đàn em rất phiền phức. . . Khi phiền phức trở thành thói quen, cậu tin tưởng Sở Chích Thiên sẽ không có khả năng xem nhẹ cậu.

Nhưng biểu hiện ngày hôm nay lại không phải chủ ý của cậu. Thịt kho tàu bị ăn, tuy rằng cậu phiền muộn, nhưng cũng không phải thực sự bức lửa như vậy. . . Tranh luận với Sở Chích Thiên cũng là có chút cố ý. Nhưng vì sao sau đó liền mất khống chế chứ?

Tiêu Tử Lăng cảm thấy là một bản thân khác ảnh hưởng cậu, sự phản nộ đột nhiên bùng nổ lúc đó, triệt để ràng buộc lý trí của cậu. ‘Cậu’ đột nhiên xuất hiện đó cừu thị cực đoan hết thấy người bá quyền, có lẽ thái độ lúc đó của Sở Chích Thiên đã dẫn nổ cậu. Oán khí với lửa giận tận trời đó, cùng với sự bất lực sau khi bị Sở Chích Thiên khống chế, khiến cho cậu triệt để biến thành một dã thú công kích theo bản năng.

Loại phản nộ với oán khí đó, Tiêu Tử Lăng rất quen thuộc. Là tâm tình khi cậu bị cường giả cao cao tại thượng áp bách ở kiếp trước, vốn tưởng

rằng mình sống lại đã quên hết thấy những điều đó, không ngờ tới cậu vẫn luôn ẩn giấu sâu trong nội tâm của bản thân, chờ đợi bùng nổ.

May mắn cậu cực lực khống chế, cuối cùng đúng lúc khống chế được thân thể. Nhưng cũng đã chậm, cậu đã cắn Sở Chích Thiên. Lúc đó cậu mê mang, vậy mà không biết phản ứng thế nào, cuối cùng chỉ có thể chạy trốn chết, cậu không có biện pháp giải thích với Sở Chích Thiên, vì sao cậu sẽ mất khống chế đến như thế.

Tuy rằng bởi vì có chuyện của Lý Dũng Quân làm giảm xóc, hơn nữa sau cùng bản thân đã cố ý bán manh giả ấu trĩ giả đáng yêu che giấu qua, nhưng hiện tại nghĩ lại, loại biểu hiện đó kỳ thực có chút giấu đầu hở đuôi, vô cùng gượng ép. Duy nhất cảm thấy may mắn chính là, Sở Chích Thiên tuyệt không quá hoài nghi, có lẽ bán manh đoạn thời gian trước vẫn có hiệu quả, để cho Sở Chích Thiên không suy nghĩ sâu xa.

Tiêu Tử Lăng thầm thở dài một hơi trong lòng, dù sao không phải thiếu niên mười bốn tuổi chân chính, làm không được kín không kể hở chân chính. Bất quá bản thân khác đột nhiên xuất hiện kia đến tột cùng là chuyện gì? Về sau cậu ta còn có thể tiếp tục xuất hiện ảnh hưởng lý trí của mình nữa không?

Trong lòng Tiêu Tử Lăng lo lắng trọng trọng. Cậu tuyệt không muốn vì vậy mà hủy tình thế tốt do cậu đã khổ tâm xây dựng ra, không có ai sẽ cho phép một người bình thường không khống chế được ở lại bên cạnh để uy hiếp sự an toàn của người đó, cho dù bản thân Sở Chích Thiên thấy không quan trọng (Thực lực anh siêu cường, dù Tiêu Tử Lăng mất khống chế thế nào cũng không thể làm gì được anh), phó đội tiểu đội Trần Cảnh Văn cũng không có khả năng để cho cậu ở lại, tuy rằng không biết là nguyên nhân gì, nhưng chuyện Trần Cảnh Văn không hy vọng cậu ở lại bên cạnh Sở Chích Thiên cậu vẫn rất rõ ràng. Chỉ cần có cơ hội, khẳng định Trần Cảnh Văn sẽ ra tay, hơn nữa để cho Sở Chích Thiên khó có thể cự tuyệt.

Miễn man suy nghĩ một trận, Tiêu Tử Lăng rốt cục đã trầm lại được tâm tư, tiếp tục tu luyện Thanh Tâm Thuật. Bán manh gì gì đó đều là phụ trợ, có thể leo lên được bảo tọa đàn em đặc lực hay không, then chốt nhất vẫn phải xem thực lực bản thân. Tổ chất thân thể của cậu không tốt, nhất định phải nỗ lực gấp bội, thế nào cũng không thể để cho bản thân rớt ở tút phía sau, bằng không cho dù Sở Chích Thiên sủng tín mình thế nào, cũng sẽ không để cho cậu trở thành đàn em đặc lực. . .

Sở Chích Thiên là một người rất lý trí rất tuân quy củ. Mà cậu tuyệt không hy vọng bản thân lưu lạc thành một con chó săn chỉ biết nịnh nọt, Tiêu Tử Lăng tự nhận bản thân vẫn là một thanh niên có chí lớn đầy hứa hẹn.

Tiêu Tử Lăng tiến hành xong suy nghĩ, khi tu luyện Thanh Tâm Thuật thì hiệu quả vậy mà tốt hơn nhiều so với trước đây, khó trách nói tu tiên chú ý tâm tình, quả nhiên không sai. Tiêu Tử Lăng mừng rỡ trong lòng rất nhanh chuyên chú tu luyện, một lát sau đã lâm vào trạng thái không minh. . .

‘Thình’ một tiếng giòn vang, kỹ năng hệ thủy cấp hai Xuyên Lưu Bất Túc vốn vẫn luôn học không được nhất thời nước chảy thành sông, liền thấy bên người Tiêu Tử Lăng đột nhiên ngưng tụ vô số rồng nước nhỏ bé điên cuồng xoay tròn, vây quanh lấy cả người cậu, như ẩn như hiện.

Sở Chích Thiên nghe thấy tiếng vang bên cạnh, hơi hơi mở mắt, thấy loại tình huống này của Tiêu Tử Lăng, trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng nhàn nhạt, sau đó lần nữa nhắm mắt trầm tĩnh vào trong tu luyện.

Lần tu luyện này rất có thành quả, khi Tiêu Tử Lăng tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng rõ, cậu đột nhiên nhớ ngày hôm nay Sở Chích Thiên muốn cậu đi lên tuyến tiên phong áp trận. Cậu cuống quýt nhanh chóng đứng dậy, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, thiếu chút nữa lại cảm đầu trở lại, mà bụng lại vang loạn ùng ục ục, cả người đói đến mức đi đứng như nhũn ra. Chẳng qua chỉ là một buổi tối, vì sao đói thành như vậy?

“Tĩnh rồi?” Lúc này Sở Chích Thiên ngồi trên sô pha đang nghiên cứu địa đồ nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại hỏi.

“Tĩnh rồi, Sở ca, em lập tức đi lên tuyến tiên phong áp trận.” Tiêu Tử Lăng leo xuống giường. . . Giường? Vì sao cậu sẽ chạy đến trên giường? Đó không phải là chỗ Sở Chích Thiên nên ngồi sao?

Giờ cậu mới phát hiện vị trí của cậu với Sở Chích Thiên đã đổi một chút.

“Không cần, cậu ăn cơm trước đi.” Sở Chích Thiên chỉ chỉ mấy phần thức ăn trên bàn cơm phía trước, tỏ ý chuyện Tiêu Tử Lăng hiện tại nên làm.

Tiêu Tử Lăng sờ cái bụng đói bẹp chạy đến bên bàn ăn, vậy mà thấy có bốn phần cơm nước, nhìn không được kinh ngạc nói: “Thế nào nhiều như vậy? Chẳng lẽ bọn Vân Đào ca cũng hông có ăn cơm?” Chẳng lẽ thời gian không muộn như cậu tưởng tượng?

“Đều là của cậu.” Câu trả lời của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng lâm vào hoang mang, chẳng lẽ lượng thức ăn của tổ công kiên đã gia tăng? Một người bốn phần?

Thấy bộ biểu tình manh đến mức tận cùng đó, Sở Chích Thiên không lưu tình chút nào búng một ngón tay qua: “Cũng không xem xem là ngày mấy rồi, cậu đều đã tu luyện một ngày một đêm. . .”

A! Vậy mà dài như vậy, ngoại trừ một ngày khi bắt đầu mệt thế, cậu vẫn là lần đầu tiên tu luyện dài như vậy, khó trách các phương diện thân thể của mình đều có sự tiến bộ nhảy vọt, một lần tu luyện trình độ cao đúng là không tầm thường. Xoa trán bị búng đau, trong lòng Tiêu Tử Lăng lại vui rạo rức.

Nếu đều là của mình, vậy tha hồ ăn rồi. Tiêu Tử Lăng không chút khách khí cứ như sói đói, rất nhanh thanh lý trống toàn bộ cơm nước trong hộp

cơm, sau cùng sờ cái bụng tròn tròn của mình, thỏa mãn nằm trên sô pha bên cạnh, vẻ mặt biếng nhác như một con mèo, còn thiếu chút nữa không kêu vài tiếng để hợp cảnh luôn.

Sở Chích Thiên ghét bỏ nhìn hộp cơm bị liếm sạch sẽ không để lại một hạt cơm, tên nhóc này, biểu hiện này chẳng lẽ là lên án anh chưa từng cho cậu ăn cơm no sao? Quá mất mặt tổ công kiên của anh rồi.

Tiêu Tử Lăng nằm trên sô pha rất nhanh cảm giác thấy thức ăn trong bụng đang chuyển hóa thành một loại năng lượng, tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, chúng nó đang thấm nuôi thân thể cậu, khiến cho thể chất vốn bạc nhược vậy mà đề cao hơn một chút. Tuy rằng nhỏ đến mức cơ hồ không thể tra, nhưng vẫn là đề cao không phải sao?

Tiêu Tử Lăng kinh hỉ lập tức nhớ tới một câu nói trong tổng Chương của Thanh Tâm Thuật: Khi Thanh Tâm Thuật đạt tới một cảnh giới nào đó, là có thể hấp thu năng lượng của thức ăn để cải thiện thể chất bản thân, cảnh giới này cần cơ duyên xảo hợp, có thể gặp mà không thể cầu.

Chẳng lẽ cậu thực sự đã có thể hấp thu năng lượng trong thức ăn? Cậu vẫn luôn cho rằng cảnh giới này không có quan hệ gì đến cậu, đều đã nói có thể gặp mà không thể cầu, cậu là một người phế tài như thế, khẳng định loại cảnh giới trong truyền thuyết đó không có duyên phận với cậu. Không ngờ tới nhân phẩm của cậu vậy mà tốt đến mức này, một lần tu luyện trình độ cao đã để cho cậu tông vào được cảnh giới này như tông trần nhà. . .

Tiêu Tử Lăng nhịn không được miên man suy nghĩ, chẳng lẽ là đại thần sống lại nhìn không nổi nữa, bởi vì các loại lỗ thùng bên cạnh quá nhiều, đối thủ quá cường đại, không muốn để cho mình trở thành một vật hy sinh, vì vậy lặng lẽ cho cậu bàn tay vàng này?

Xem ra, vì đề cao thể chất của bản thân, về sau cậu phải trở thành một cái thùng cơm bụi rồi. Cậu có chút lo lắng, Sở Chích Thiên có thể bởi vì

cảm thấy nuôi cậu quá phí lương thực, trả giá với thu hoạch không tỉ lệ thuận mà vứt bỏ cậu hay không?

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng liền 囧, mở bàn tay vàng này cũng quá vãi đạn, nếu như bị Sở Chích Thiên ghét bỏ, thể chất cậu tốt thế nào thực lực cao tới đâu thì có tác dụng cái mông. . .

Ngồi trên một sô pha khác, Sở Chích Thiên đang khổ tâm nghiên cứu lộ tuyến đi lại của đoàn xe bọn họ trên địa đồ, vừa ngẩng đầu thì thấy biểu tình hưởng thụ bộ dáng biếng nhác của Tiêu Tử Lăng, trong lòng nhất thời khó chịu. Lão đại anh đây vẫn còn vất vả làm việc, làm đàn em thế mà trốn ở một bên hưởng thụ. . . Đàn em nhà ai lại thoải mái như thế?

Anh dùng chân đá đá Tiêu Tử Lăng đối diện, lạnh lùng thốt: “Đừng quên xử phạt của cậu, ngày hôm qua bởi vì tình hình đặc thù, tôi liền khai ân ngoài định mức không tính toán với cậu, nhưng ngày mai cậu nhất định phải đi lên tuyến tiên phong, không nên quên.”

Sở Chích Thiên có chút hối hận xử phạt này quá nhẹ, ừh, hẳn nên để cho tên nhóc này nấu cơm tối liên tục một tháng cho anh, một tháng hình như cũng có chút ít. . . Nửa năm? Một năm? Nói đến ngày hôm qua ăn cơm nước tập thể một ngày, thật là có chút tưởng niệm thịt kho tàu Tiêu Tử Lăng làm tối hôm trước. . .

“Vâng, Sở ca!” Tiêu Tử Lăng vì bản thân sắp sửa trở thành thùng cơm bự, sợ bị lão đại nhà mình ghét bỏ nên hữu khí vô lực nhấc tay đáp. Cậu tuyệt không ngờ tới lão đại nhà cậu hiện tại vậy mà có dụng tâm hiểm ác để cho cậu trở thành bà nội trợ chuyên thuộc cho anh ta. . .

Tiêu Tử Lăng nằm một hồi, đột nhiên nghĩ đến không phải ngày hôm qua đã đưa một bộ phận người sống sót đến căn cứ Nam Đô rồi sao. . . Hiện tại đoàn xe có thể ít đi rất nhiều xe hay không a.

Tiêu Tử Lăng lười nhúc nhích, trực tiếp mở ra Linh Nhãn. . . Vì vậy lấy cậu làm trung tâm, tình cảnh phạm vi 500 mét rõ ràng hiện ra ở trước mặt cậu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hậu Cung? Đại Ca Thực Sự Không Ngựa Giống.

Trên con đường cao tốc đoàn xe thật dài đang thông thả bò tới, tuyến tiên phong phía trước đang thanh lý xe cộ ngăn giữa đường, cùng với tang thi linh tinh du đãng, dù sao cũng là đường cao tốc hoàn toàn phong bế, không có nhiều tang thi ở trong đó.

Một bảng hiệu quốc lộ giắt ngang không trung cho cậu biết bọn họ đã rời khỏi khu vực Nam Đô, tiến vào khu vực Hoài Thành. Hai bên quốc lộ thỉnh thoảng có xe bị thanh lý qua bên cạnh, cùng với một số thi thể của tang thi, cho dù có tang thi cá biệt bị bỏ sót từ trên tuyến tiên phong, khi vẫn còn thờ dốt giãy dụa, đã bị tuần tra viên của đội tuần tra qua lại bên cạnh đoàn xe nhanh chóng giải quyết.

Đoàn xe ít đi không ít xe, Tiêu Tử Lăng sớm đã có dự liệu quả nhiên xe buýt ít đi rất nhiều, vốn mấy chục chiếc xe buýt nhanh chóng giảm còn tám chiếc. Xem ra ngoại trừ người nhà của tiểu đội cùng với một số rất ít người sống sót vẫn nguyện ý đi theo Sở Chích Thiên bắc thượng, phần lớn người khác vẫn lựa chọn căn cứ Nam Đô xem ra rất an ổn trước mắt.

Tiêu Tử Lăng tiếc hận thay những người thiện cận đó, bọn họ bỏ lỡ cơ hội tốt nhất đi theo bá chủ cường đại nhất mạt thế. . . Cậu biết rõ, mục tiêu cuối cùng của chuyến này, chính là địa phương thành lập căn cứ Lăng Thiên, điều này đại biểu Sở Chích Thiên sẽ chính thức bước lên hàng ngũ có thể tranh giành bá chủ thiên hạ.

Mà người lúc ban đầu đi theo anh ta, theo sự hoàn thiện của căn cứ, sự đề thăng của thực lực với sự đề cao của địa vị Sở Chích Thiên, lợi ích thực tế đạt được sẽ càng ngày càng nhiều, đó không phải thứ mà người hậu kỳ đi theo anh ta có thể hưởng thụ được. . .

Tiêu Tử Lăng sau khi cảm thán liền có chút buồn chán, cậu nhìn nhìn lão đại Sở Chích Thiên một bộ trạng thái làm việc, xin miễn hết thấy quấy rầy ở bên cạnh, biết hiện tại không phải lúc gây phiền anh ta. Một trong những chuẩn tắc của đàn em, nhất định phải thời khắc năm giữ nhu cầu trạng thái của lão đại. Không làm được hỗ trợ giải quyết, cũng không thể thêm phiền phức cho lão đại.

Vì vậy, cậu không có đối tượng nói chuyện phiếm bắt đầu nhằm chán đếm xe tải lớn chuyên chở vật tư, 1, 2, 3. . . 18. Hử? Hết rồi? Rõ ràng lúc xuất phát có hai mươi sáu chiếc, ít đi gần một phần ba. Chẳng lẽ là bọn họ ăn quá nhiều, tiêu hao mất nhiều vật tư như vậy? Hiện tại lên đường chỉ mới hai ngày a!

Dân lấy lương làm gốc. Huống hồ thức ăn ở mặt thế vốn đã là vật tư trân quý nhất, không thể không khiến cho Tiêu Tử Lăng coi trọng, cậu không để ý đến chuẩn tắc đàn em gì nữa, nhanh chóng tìm lão đại lấy đáp án. Cũng đừng trách Tiêu Tử Lăng khẩn trương, kiếp trước vì tìm chút đồ ăn, cậu phải hao tổn tâm cơ. . . Sau cùng không có cách nào vì mạng sống nên ăn thịt có chứa bệnh độc, khiến cho cả người cậu người không ra người quý không ra quý. Vừa nghĩ đến đoạn từng trải đó, Tiêu Tử Lăng lại càng không bình tĩnh.

“Sở ca, vì sao xe vận chuyển vật tư ít đi nhiều như vậy? Ít nhất một phần ba đã không còn, phát sinh chuyện gì?” Về mặt Tiêu Tử Lăng rất khẩn trương, tuy rằng cậu có không gian có thức ăn, nhưng xin tha thứ tư tưởng nông dân cá thể của cậu, lấy ra từ trong túi cậu chút đồ, đó là tâm can của cậu a. Vì vậy không đến thời khắc sau cùng, Tiêu Tử Lăng tuyệt đối sẽ

không sử dụng thức ăn trong không gian của cậu, rất có ý đồ tiểu nhân ăn sạch lấy sạch của người khác.

Sở Chích Thiên vẫn chuyên chú vào địa đồ trong tay, nghe vậy nhàn nhạt nói: “Hóa ra cậu cũng sẽ phát hiện?”

Tiêu Tử Lăng nhin không được lật cho một ánh mắt xem thường cực bực, sự thực rõ ràng như thế, cậu không mù cũng không ngu, thế nào có thể không phát hiện được chứ? Lão đại nói lời này là có ý gì? Là châm chọc cậu trì độn sao?

Sở Chích Thiên tuyệt không giải thích nghi hoặc. Anh đứng lên, dậm dậm bờ vai có chút cứng ngắc của bản thân, sau đó gấp lại địa đồ trong tay, trong miệng hỏi ngược lại một câu: “Vậy cậu không phát hiện còn ít đi cái gì sao?”

Còn ít đi đồ nữa? Tiêu Tử Lăng ngược lại không chú ý, bởi vì sau khi thấy xe vận tải vật tư ít đi, thì không chú ý tới thứ khác nữa. Được Sở Chích Thiên nhắc nhở, cậu liền dùng Linh Nhân kiểm tra xung quanh, xem xem tới cùng còn có gì khác biệt.

Sau khi nghiêm túc kiểm tra so sánh đối chiếu, rốt cục đã để cho cậu tìm được: “Xe việt dã cũng ít đi rất nhiều, xe tuần tra của chúng ta thế nào thừa thớt như thế? Mở đường phía trước cũng ít đi không ít người, khó trách tốc độ chậm như thế, chẳng lẽ đội viên của tiểu đội chúng ta làm phản?” Nghĩ đến khả năng này, Tiêu Tử Lăng nổi giận, cậu ghét nhất phản đồ các loại.

Pạch một tiếng, Sở Chích Thiên không thể nhin được nữa, bản vẽ đã gấp lại trong tay không chút nào lưu tình đập lên trên đầu Tiêu Tử Lăng, khẩu khí băng lãnh nói: “Cậu không thể nghĩ đến việc bình thường hơn chút sao?” Chẳng lẽ tên nhóc này cho rằng anh không có năng lực khống chế thủ hạ? Làm phản? Thật đúng là mệt cho cậu ta nghĩ ra được. . . Sở Chích

Thiên lần nữa xác nhận phương thức tư duy của tên nhóc này khác hẳn với người thường.

Làm phản thì không bình thường sao? Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân rất vô tội, cậu nói là lời trong lòng đó, hổng có bán manh mà nói đâu.

Thấy vẻ mặt vô tội của Tiêu Tử Lăng, đã biết cái đầu nhỏ của tên nhóc này có chút đơn giản, phi thường cách biệt đối với một số phân tranh lợi ích, đấu mưu tính kế các loại, vì vậy Sở Chích Thiên mở miệng giải thích: “Cậu không nghĩ tới còn có chiến đội liên minh sao? Đừng chuyện gì cũng kéo đến trên người của tiểu đội chúng ta.”

Tiêu Tử Lăng lĩnh ngộ, hóa ra ít đi chính là tiểu đội liên minh a? Cậu đột nhiên nghĩ đến một đội nhân mã, thốt ra: “Chiến đội Tự Cường cũng đi rồi? Thực đáng tiếc a.”

“Đáng tiếc cái gì?” Sở Chích Thiên cảm thấy mê mang nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, không biết vì sao chiến đội chả có quan hệ gì với cậu ta lại khiến cho cậu để tâm như thế, còn bày vẻ mặt tiếc nuối.

“Trong tiểu đội đều là mỹ nữ nha.” Tiêu Tử Lăng rốt cục nói ra nguyên nhân cậu tiếc hận, mấy cô ấy ở đây để nuôi đẹp mắt cũng tốt, bằng không đều là đàn ông đàn anh ở cùng nhau, thời gian dài qua đi, khi nhìn lại nữ nhân, lợn mẹ cũng sẽ thành Điều Thuyền. Về phần những nữ nhân ở tổ hậu cần, nghĩ đến Giang Khinh Ngữ nguy hiểm, cùng với Trương Ngải Ngải bị Trần Cảnh Văn bí mật ẩn tàng đi, cậu liền không có hứng thú tới đó bái phỏng.

Sở Chích Thiên câm nín, tên nhóc này mới mấy tuổi a, nhanh như vậy đã hiểu kỳ đối với nữ nhân? Chẳng lẽ thời kỳ trưởng thành đã tới? Vì vậy anh nói đùa: “Chẳng lẽ Tiểu Lăng muốn kết giao với một bạn gái nhỏ? Có muốn tôi giới thiệu một người cho cậu không?”

Tiêu Tử Lăng quả quyết lắc đầu: “Không muốn!”

Sở Chích Thiên hiểu kỳ: “Vì sao?”

Tiêu Tử Lăng bày một bộ dáng hơi sờ sợt: “Sở ca giới thiệu đến, còn gì tốt nữa chứ.”

Khi Sở Chích Thiên vừa định hỏi vì sao không tín nhiệm đối với ánh mắt của anh như thế, chợt nghe thấy Tiêu Tử Lăng lại tự nhủ nói: “Người tốt cơ bản đều đã bị Sở ca thu vào hậu cung, còn lại còn có thể nhìn sao. . .” Nói xong còn xem thường bữu môi lấy làm khinh thường.

Nghe vậy, Sở Chích Thiên không nói hai lời, trực tiếp vỗ một chưởng xuống: “Nói vậy, vì sao cậu luôn nghĩ đại ca nhà cậu không thể thiếu nữ nhân?” Sở Chích Thiên cảm thấy bản thân rất oan, anh trước mắt một nữ nhân cũng không có, không biết Tiêu Tử Lăng từ nơi nào nhìn ra anh là ngựa giống?

Tiêu Tử Lăng sờ đầu bị vỗ của mình liếc nghiêng Sở Chích Thiên, trong mắt tràn ngập khinh bỉ, sự thực ở kiếp trước đã chứng minh Sở Chích Thiên là một con đại ngựa giống siêu cấp, tuy rằng kiếp này còn chưa có nữ nhân, đó là bởi vì còn chưa tới lúc, chờ khi căn cứ Lăng Thiên thành lập lên, tin tưởng khẳng định Sở Chích Thiên sẽ ai đến cũng không cự tuyệt. . . Ừ, không sai, lúc buôn dưa lê trước đây, khi nghe thấy chuyện xấu của Sở Chích Thiên, đều là bắt đầu từ sau khi có căn cứ.

Sở Chích Thiên làm sao nhìn không ra được sự khinh bỉ với không tin trong mắt Tiêu Tử Lăng, trong lòng cười khổ, thoát nhìn hình tượng ngựa giống của anh đã thâm căn cố đế trong lòng đàn em nhà anh rồi, nếu muốn vẫn hồi lại, chỉ dựa vào ngôn ngữ thuyết phục sợ rằng không được, xem ra nhất định phải dùng sự thực để chứng minh sự thuần khiết của anh. Sở Chích Thiên không cho rằng bản thân có thời gian dây dưa với nữ nhân, vì vậy từ hình dung ngựa giống này tuyệt đối vô duyên với anh.

Sở Chích Thiên vì văn hồi hình tượng quang huy của anh ở trong cảm nhận của đàn em nhà mình, trong thời gian sau này khinh thường ra mặt đối với hết thảy những nữ nhân có ý đồ quấy rối nỗ lực tiếp cận anh, kiên quyết bảo trì cự ly trên ba mét với mấy cô ả, để chứng minh đại ca anh đây thực sự không ngựa giống.

Sở Chích Thiên biết tiếp tục chủ đề này rất bất lợi đối với anh, vì vậy liền nói sang chuyện khác giải thích nghi hoặc cho Tiêu Tử Lăng: “Chiến đội Hy Vọng với chiến đội Tự Cường vẫn còn ở lại chỗ chúng ta, vì vậy mấy nữ cậu có thể tiếp tục nhìn. Bất quá chiến đội khác đều đã đi căn cứ Nam Đô, bởi vì vật tư có một phần là do bọn họ lấy được, vì vậy tôi đã đem phần đó để cho bọn họ mang đi.”

Sở Chích Thiên là người kiêu ngạo, sẽ không vì một chút vật tư mà bất hoà với người, anh cho rằng không đáng, không cho rằng mấy thứ đó đáng cho đội viên của anh dùng sinh mệnh đi cướp đoạt.

Vì vậy khi những chiến đội đó đề xuất muốn lấy đi vật tư, tuy rằng Trần Cảnh Văn phản đối, nhưng anh vẫn đáp ứng. Đương nhiên anh có thể sáng khoái đáp ứng cũng bởi vì có không gian vật tư làm hậu thuẫn, bằng không khẳng định sẽ không đơn giản đáp ứng như vậy, có lẽ sẽ đàm phán với nhau, sau cùng thu được kết quả hai bên đều thỏa mãn mới được.

Bất quá cũng bởi vì như vậy, đoàn xe trực tiếp giảm mạnh đi phân nửa, từ đoàn xe siêu cỡ lớn trước đây biến thành cỡ trung tương đối. Để cho tiểu đội vốn bởi vì chiến đội liên minh rời đi, phương diện nhân thủ bảo hộ giật gấu vá vai nhưng vẫn có thể tiếp tục vận chuyển, chẳng qua đội ngũ tuần tra trung gian rõ ràng ít đi rất nhiều.

Nhân viên của đội ngũ Sở Chích Thiên trước mắt như sau: tổ chiến đấu, trước mắt có 7 tổ, mỗi tổ 10-12 người, tổng cộng 79 người. Tổ công kiên ít nhất, cộng thêm Sở Chích Thiên mới có 5 người, người của tổ hậu cần nhiều nhất, bộ hậu cần có 9 người, đoàn súng trường lệ thuộc vào tổ hậu

cần hơn 300 người, tổ chiến đấu hậu cần 15 người, tổ chữa thương 9 người.

..

Hơn nữa người nhà của các tiểu đội cùng với bộ phận nhỏ người sống sót nguyện ý đi theo Sở Chích Thiên bắc thượng, hợp thành một đội ngũ gần nghìn người, tiến hành đại di chuyển cự ly xa.

Tiêu Tử Lăng trải qua sự giải thích của Sở Chích Thiên, hiểu rõ chuyện vì sao vật tư ít đi, nghĩ tới Thạch Nhạc Quần bị Sở Chích Thiên rằng rặc kia, hiểu kỳ hỏi: “Chiến đội Cuồng Phong gì gì đó kia, không có phản ứng gì đã đi?” Dù sao chết chính là em trai của đội trưởng tiểu đội, đội trưởng ca ca kia sẽ không thờ ơ đấy chứ.

Sở Chích Thiên liếc liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, nhàn nhạt nói: “Còn có thể thế nào?” Khi đội trưởng của chiến đội Cuồng Phong rời đi, ánh mắt đích xác mang theo cừu hận, bất quá Sở Chích Thiên thấy không quan trọng, một người biến dị cấp hai nho nhỏ, nhảy nhót thế nào cũng không thành được chuyện lớn gì. Đương nhiên tiền đề là anh phải tiếp tục bảo trì loại áp chế vượt cấp bậc hiện tại, đây cũng là một trong những nguyên nhân Sở Chích Thiên cho rằng hồng có thời gian tìm nữ nhân.

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, gật gật đầu. Cũng đúng, ở trước mặt Sở Chích Thiên, còn có thể thế nào, đội trưởng Cuồng Phong kia dù hận thế nào cũng phải nuốt cục tức này vào.

“Đi cũng tốt, bằng không cuối cùng sẽ gây chuyện.” Tai hoạ ngầm trong lòng Tiêu Tử Lăng đã được tiêu trừ, cậu không còn ưu phiền khi vừa định nói chút lời hay dễ dàng lão đại nhà mình hài lòng, cậu dưới trạng thái Linh Nhân, thấy được một tình huống dị thường, sắc mặt cậu đại biến hô to: “Không tốt, bầu trời có cái gì đó đánh tới phía đoàn xe của chúng ta.”

Nghe vậy, Sở Chích Thiên lập tức tiếp nối đến phát thanh của đoàn xe: “Toàn thể chú ý, bầu trời có dị vật, chú ý tránh né.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chứng Cứ! Vì Sao Giống Anh Như Thế?

Nhưng vẫn muộn, vừa dứt lời, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe thấy một tiếng nổ,

toàn bộ mặt đất truyền đến rung động kịch liệt, phòng xe vẫn còn chạy tuy rằng đã phanh mạnh xe lại, nhưng bởi vì mặt đất chấn động kịch liệt, đánh bay toàn bộ xe đi, thiếu chút nữa đã đụng phải dải phòng hộ của đường cao tốc.

Chỗ bọn họ xem như là may mắn tránh thoát nguy cơ, địa phương khác của đoàn xe lại không may mắn như bọn họ, không hề ít xe bởi vì chuyện đột phát này mà xảy ra tai nạn xe cộ, có xe đụng vào dải phòng hộ, có xe việt dã trực tiếp bị lật tung trên mặt đất, thậm chí có vài chiếc xe tông vào đuôi xe nhau, tổn thất thảm trọng, toàn bộ đoàn xe rơi vào một mảnh hoảng loạn.

Hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng khi xe còn chưa dừng ổn, đã rời khỏi phòng xe trực tiếp lên đỉnh xe, kiểm tra đến tột cùng đã xảy ra tình hình gì.

Liền thấy địa phương cách bọn họ không đến trăm mét, thể lửa đang lan tràn, khói đặc cuồn cuộn, vật bay tới kia hiểm hiểm sát qua đường cao tốc rơi vào trong cánh rừng xanh hoá bên cạnh, không mang đến cho đoàn xe bọn họ tai nạn lớn hơn nữa.

“Tiểu Lăng, có thể thấy rõ là vật gì không?” Sở Chích Thiên hỏi.

Tiêu Tử Lăng nhíu mày, bên trong có vô số đá vụn các loại gì đó, chẳng qua bên cạnh những tạp vật đó vì sao sẽ có một vật thể hình người nằm ở đó? Là tang thi? Hay là nhân loại? Hoặc là khách đến từ vũ trụ? Ừm, có khả năng này, nếu vật thể đều đã tới, thêm ra một người ngoài hành tinh cũng không hiếm lạ.

Cậu suy nghĩ một chút nói: “Không xác định được đó là gì, nhưng cùng loại với vật thể hình người.”

“Tiểu Lăng, chúng ta đến gần xem.” Sở Chích Thiên bị câu trả lời của Tiêu Tử Lăng dẫn phát lòng hiếu kỳ, nói xong liền phi thân xuống xe, nhanh chóng chạy về phía điểm sự cố.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng chạy theo. Trên tốc độ, Tiêu Tử Lăng tự nhận sẽ không thua bất cứ ai trong tiểu đội, bao gồm cả Sở Chích Thiên.

Hai người rất nhanh đã tới gần nơi đó, người của đội tuần tra đã có người kiểm tra ở bên đó. Thấy hai người lại đây, nhanh chóng báo cáo với Sở Chích Thiên: “Đội trưởng, vật rơi từ bầu trời trực tiếp rơi vào trong rừng xanh hoá kia. Bất quá thể lửa xung quanh rất lợi hại, chúng tôi không có biện pháp tiến vào điều tra.”

Sở Chích Thiên gật đầu, phân phó đội tuần tra: “Tôi tự mình đi kiểm tra, kêu mọi người cảnh giới ở xung quanh.”

“Vâng, đội trưởng!” Đội viên tuần tra nhanh chóng đáp, cũng lập tức truyền đạt mệnh lệnh của Sở Chích Thiên xuống, rất nhanh hiện trường đã được bao vây phong tỏa. Tất cả mọi người rời xa hiện trường.

Nhiệt độ không khí xung quanh càng ngày càng cao, thể lửa tương đối nhanh chóng mãnh liệt, rất nhanh toàn bộ mấy chục mét cự ly rừng xanh hoá đã bị hỏa diễm thôn phệ, cho dù Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đứng ở bên quốc lộ cũng cảm thấy có chút nóng thiêu khó nhìn, khói đặc đen đen sặc khiến người khó chịu, càng hun khiến người chảy ròng nước mắt.

“Xuyên Lưu Bất Tức!” Tiêu Tử Lăng trực tiếp mở ra thuật hộ thân, nhiệt độ xung quanh thoáng cái giảm xuống rất nhiều, khói đen cũng bởi vì vòng nước cách ly, không ảnh hưởng đến cậu nữa.

Bất quá, Tiêu Tử Lăng phát hiện một việc khó xử, bởi vì thể lửa quá mạnh, khiến cho cậu thi triển tiên thuật hệ thủy rất cật lực, năng lượng thủy trong không khí đã bị bốc hơi không còn, cậu tuyệt không thể thu được nước từ bên ngoài để có thể bổ sung.

Chỉ có thể tiêu hao linh lực bản thân, vậy có nghĩa Xuyên Lưu Bất Tức của cậu sẽ cầm cự không được bao lâu.

Đột nhiên một cánh tay đột phá vòng phòng hộ nước quần ở trên thắt lưng, Tiêu Tử Lăng cả kinh, theo tính phản xạ kích khuỷu tay về phía sau, lại bị một bàn tay to chống lấy, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên ở phía sau nói nhỏ: “Tiểu Lăng, là tôi.” Cả người Sở Chích Thiên đã áp sát phía sau cậu, mà Xuyên Lưu Bất Tức của cậu đột nhiên mất đi liên hệ với linh lực trong cơ thể, nhất thời tan rã.

Mọi nó, đang yên đang lành ôm thắt lưng làm cái gì? Hai người bọn họ lại không cảo cơ (‘cơ’ trong ‘cơ tình’ trước đây đã giải thích, thực ra ‘cơ’ có âm đọc giống từ ‘gay’ trong tiếng Trung, ‘cảo cơ’ có thể hiểu là tạo hint, nghĩa trực tiếp hơn là ‘làm gay’ =))). Tiêu Tử Lăng không được tự nhiên tựa ở trong ngực Sở Chích Thiên, có chút không giải thích được đối với động tác này của Sở Chích Thiên.

Bất quá cậu rất nhanh phát hiện, hết thủy năng lượng quanh thân cậu biến mất toàn bộ, hết thủy đồ vật trong không gian mười mét xung quanh đều bị bài trừ ra, khó trách Xuyên Lưu Bất Tức của cậu sẽ biến mất im hơi lặng tiếng, thực sự là một kỹ năng bá đạo.

“Cấm Không!” Tiêu Tử Lăng rất khẳng định nói.

“Cậu thực hiểu rất rõ.” Khí tức ấm áp của Sở Chích Thiên vang lên bên tai Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng đột nhiên cảm thấy lỗ tai rất ngứa, có một loại cảm giác muốn đẩy Sở Chích Thiên ra.

“Lần trước ở bến tàu, Sở ca đã dùng qua, bất quá. . .” Tiêu Tử Lăng quay đầu liếc liếc nhìn Sở Chích Thiên tựa ở sau người một cái, “Sở ca, anh làm gì lại dùng tư thế này.” Dùng sức vỗ vỗ cái bàn tay to trên thắt lưng, biểu thị sự bất mãn của cậu.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ cậu muốn cho đại ca tôi đây công cậu? Lại hoặc là cậu công tôi?” Chỉ có chặt chẽ áp sát nhau, Tiêu Tử Lăng mới sẽ không bị kỹ năng Cấm Không của anh trực xuất ra.

Xem ý tứ của Sở Chích Thiên, đó là tuyệt đối không chịu công, Tiêu Tử Lăng so sánh đối chiếu thể trọng chiều cao của hai bên, quả quyết hết ý kiến, vì để cho bản thân chịu ít đi chút tội, ôm thắt lưng thì ôm thắt lưng đi.

..

Hai người cứ như vậy xuyên qua đám cháy, rất nhanh thấy được một hố to sâu đạt mấy mét, đường kính đạt tới trên dưới mười mét, bốn phía hỗn độn một mảnh, chính theo như lời của Tiêu Tử Lăng, dưới đáy hố sâu, có một người nằm úp sấp.

“Người? Tang thi? Người ngoài hành tinh?” Tiêu Tử Lăng liên tục vút ba vấn đề cho Sở Chích Thiên bên cạnh, chờ đợi sự giải thích nghi hoặc của anh.

Sở Chích Thiên khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Tử Lăng trong lòng một cái nói: “Chỉ cần nhìn cánh tay cậu ta đã biết khẳng định không phải tang thi, người ngoài hành tinh? Cậu xem nhiều phim khoa học viễn tưởng rồi, ngoại trừ người thì cái gì cũng không phải.”

Tiêu Tử Lăng không phục nhìn nhìn người nằm ở trong hố, phát hiện Sở Chích Thiên nói đúng thật không sai, y phục của người nằm úp sấp kia đã

rách nát, lộ ra toàn bộ cánh tay nhỏ bé, trắng mịn mịn, còn mang chút mập mạp của trẻ con, tuyệt đối không phải loại bộ dáng khô quắt hoặc là hư thối của tang thi. Nhìn màu da kia với mái tóc đen nồng đậm chỉ có thể nhìn thấy cái ót, cảm giác cũng không ăn khớp với người ngoài hành tinh, thật đúng là người nga.

“Xem ra chắc hẳn là một đứa trẻ, không biết có phải còn sống hay không, kỳ quái cậu ta thế nào rớt xuống từ trên trời?” Tiêu Tử Lăng chú ý tới thể hình của người nằm úp sấp kia rất nhỏ nhắn, nhìn nhìn lại cánh tay mập mạp như ngó sen của trẻ con kia, quả quyết phán đoán.

“Muốn biết sống hay chết thì đi qua xem.” Khi Sở Chích Thiên vừa định ôm lấy Tiêu Tử Lăng đi qua, cành nhánh nào đó của một cây đại thụ xám xịt bên cạnh hố sâu đột nhiên đâm tới đứa trẻ nằm úp sấp trong hố sâu.

“Không tốt!” Sở Chích Thiên sửa ôm thành đẩy, trực tiếp đưa Tiêu Tử Lăng ra khỏi ôm ấp của anh, Tiêu Tử Lăng trong nháy mắt tay Sở Chích Thiên đặt sau thắt lưng cậu đã lĩnh ngộ được Sở Chích Thiên muốn làm gì, chỉ thấy cậu mượn luồng lực lượng đẩy mạnh này của Sở Chích Thiên, cấp tốc đánh tới phía hố sâu.

Gần như đồng thời, Sở Chích Thiên huỷ bỏ kỹ năng Cấm Không, hóa điểm vốn bị trục xuất lần nữa cuộn cuộn mà đến.

Bên kia. Trong tay Tiêu Tử Lăng đã xuất hiện một sợi roi nước, không có kỹ năng Cấm Không, Tiêu Tử Lăng lần nữa có thể sử dụng tiên thuật. Cậu vung lên roi nước, đúng lúc kích lên trên cành nhánh kia, khiến cho cành đó hơi hơi cải biến phương hướng.

Phốc! Một tiếng giòn vang, cành nhánh chỉ kém chút xiu nữa, đâm vào trong mặt đất bên người đứa trẻ. Mặc dù không biết sự sống chết của đứa trẻ, nhưng ít nhất không bị một kích đó thương tổn. Tiêu Tử Lăng đã nhào

tới bên người đứa trẻ, căn bản không rảnh kiểm tra tình hình, trực tiếp ôm lấy đứa trẻ, cấp tốc chạy về phía Sở Chích Thiên.

Mắt thấy sắp có thể ăn được thức ăn của mình, lại bởi vì sự ngáng đường của người nào đó mà lỡ mất, đại thụ biến dị phần nộ. Vô số cành nhánh đánh tới phía Tiêu Tử Lăng, nó chuẩn bị cũng xem cái người làm hỏng việc của nó này thành thức ăn ăn luôn.

Thanh âm thanh lãnh của Sở Chích Thiên theo đó vang lên: “Màn Điện!” Một đạo Màn Điện dày ngăn ở phía sau Tiêu Tử Lăng, chợt nghe thấy vô số tiếng phốc phốc, hết thấy công kích của cành nhánh đều bị Màn Điện chặn lại.

Có lẽ điện lực của Màn Điện mang đến cho những cành nhánh đó thương tổn, thân cây đại thụ đột nhiên run run lên kịch liệt. Vậy mà phát ra một loại sóng âm khủng bố chói tai, khiến cho Tiêu Tử Lăng trên không trung đột nhiên đầu bị chấn động, thân thể trong nháy mắt mất đi khống chế, trực tiếp rơi xuống.

“Không tốt!” Tiêu Tử Lăng rơi xuống không có cách nào đúng lúc khống chế thân thể của bản thân để cho mình an toàn đáp đất, cậu chỉ có thể đúng lúc lật thân, chuẩn bị dùng lưng để thừa nhận lực lượng rơi xuống.

Một đôi khuỷu tay đúng lúc tiếp được cậu, hai mắt Sở Chích Thiên chợt lóe ánh lạnh, trong miệng quát: “Cấm Không!” Sóng âm vốn chói tai đột nhiên biến mất, kỹ năng Cấm Không quả nhiên bá đạo, ngay cả sóng âm cũng bị bài xích. Đầu Tiêu Tử Lăng thoáng thanh tỉnh lại, thân thể đã khôi phục được khống chế.

Đứa trẻ tựa trong lòng Tiêu Tử Lăng, vẫn không nhúc nhích, Tiêu Tử Lăng ấn phần cổ của nó, cảm thụ được nhịp đập mạnh mẽ. Tiêu Tử Lăng hưng phấn nói: “Còn sống.”

Sở Chích Thiên gật gật đầu với Tiêu Tử Lăng trong lòng biểu thị bản thân đã biết, anh nói: “Chúng ta đi!”

Hai người đều không nghĩ tới muốn thay đổi tư thế. Tiêu Tử Lăng là không nghĩ tới điều này, mà Sở Chích Thiên, anh ghét bỏ ôm thắt lưng cùng đi thực sự có chút không thuận tiện, vì vậy bọn họ cứ duy trì tư thế này đi ra khỏi cánh rừng xanh hoá.

Bất quá, Sở Chích Thiên tuyệt không buông tha cây đại thụ biến dị kia: “Thiên La Địa Võng!” Trực tiếp bao phủ cây đại thụ kia. Đồng thời khi rời đi, anh không quên để lại kỹ năng hệ lôi điện uy lực cường đại của anh lấy làm trả thù.

Lúc này Đồng Hạo Triết đã chạy tới hiện trường, mà Trần Cảnh Văn thì ở phía sau an bài hậu cần sửa gấp xe xảy ra vấn đề, tranh thủ trong thời gian nhanh nhất chữa trị, để cho chúng nó có thể tiếp tục chạy.

Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên ôm Tiêu Tử Lăng trở về, còn tưởng rằng Tiêu Tử Lăng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi lên đón hỏi: “Sở ca, đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Lăng bị thương? Đạo sóng âm ban nãy kia là chuyện gì?”

Hóa ra bọn Đồng Hạo Triết cũng cảm thụ được luồng sóng âm đó, lúc đó đầu của toàn thể người ở đây đều chấn động, có mấy người thực lực tương đối thấp thậm chí trực tiếp té ngã xuống đất, may mà cách khá xa, bọn họ rất nhanh đã thích ứng được.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy tiếng hỏi thăm của Đồng Hạo Triết, nhanh chóng thò đầu nói: “Đồng phó đội, em không sao!” Nói xong liền ôm đứa trẻ nhảy xuống, bước nhanh rời đi, cậu đưa lưng về phía hai người, trên mặt đã đỏ bừng một mảnh, bởi vì cậu phát hiện cậu lại bị ôm kiểu công chúa!

Mợ nó, ban nãy thế nào không phát hiện chứ? Lần này mất mặt lớn rồi, đều mất đến tận tổ chiến đấu rồi, lệ rơi! (TT^TT)

Sở Chích Thiên chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên thoáng trống không, anh chậm rãi buông hai cánh tay của mình xuống, quăng hai cái, có chút cảm thán Tiêu Tử Lăng cộng thêm đứa trẻ kia, thực sự rất nặng. Sau đó mới nói với Đồng Hạo Triết: “Bên trong có một gốc cây biến dị phỏng đoán là cấp ba, ăn một kích Thiên La Địa Vỡ của tôi, chắc hẳn đã gần chết, cậu dẫn người đi thu thập một chút.”

“Đã biết, Sở ca.” Đồng Hạo Triết rất hưng phấn, thế này rõ ràng chính là đưa một viên tinh hạch cấp ba cho anh a, phải biết rằng thủ hạ Đối Hồng Phi của anh đã là cấp hai đỉnh cấp, còn thiếu một viên tinh hạch cấp ba để giúp anh ta đột phá, lần này Đối Hồng Phi có hi vọng rồi.

Anh kinh hỉ quên mất cảm giác không được tự nhiên ban nãy của mình, cũng không đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân vì sao Tiêu Tử Lăng bỗng có bị thương sẽ bị Sở Chích Thiên ôm kiểu công chúa, anh không chuyên tâm trực tiếp dẫn người xông vào đám cháy, tìm tinh hạch cấp ba của anh.

Sở Chích Thiên nhìn bóng lưng biến mất của Đồng Hạo Triết nhin không được lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Hạo Triết vẫn có chút trầm tính không được, lần sau phải kêu Cảnh Văn nhắc nhở cậu ta một chút.

Lúc này, anh đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí đánh tới, mạnh ngẩng đầu nhìn qua, lại thấy Tiêu Tử Lăng mang vẻ mặt tức giận trừng anh.

Sở Chích Thiên nhíu mày, tên nhóc này làm sao vậy? Dám trợn mắt với đại ca anh đây, thậm chí làm càn đến mức phóng thích sát khí?

Một đạo lãnh quang trực tiếp nghênh đón ánh mắt giận trừng của Tiêu Tử Lăng, khí tức băng hàn khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng phát lạnh, thiếu chút nữa tâm thần dao động trực tiếp muốn từ bỏ, nhưng lại nghĩ đến đứa trẻ trong lòng, cậu kiên định.

Sở Chích Thiên thế nào nhìn không ra sự biến hóa trong nháy mắt của Tiêu Tử Lăng, anh không biết nguyên nhân gì khiến cho Tiêu Tử Lăng kiên

trì như thế, vì vậy lạnh lùng hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng xem thường nói: “Sở ca, anh không chỉ là một con đại ngựa giống siêu cấp, anh còn là một con đại ngựa giống không chịu trách nhiệm!”

Sở Chích Thiên cười lạnh một tiếng: “Cậu lại càn quấy rồi.” Đều đã nói không phải, đến tột cùng tên nhóc này còn càn quấy tới khi nào.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp đưa mặt của đứa trẻ trong lòng hướng về phía anh, cả giận nói: “Đây là chứng cứ!”

Sở Chích Thiên thấy được một khuôn mặt tuyệt đối băng hàn, đường nhìn băng lãnh đối diện với ánh mắt của anh, không có một chút nhiệt độ, không thấy bất kỳ e ngại nào.

Sở Chích Thiên triệt để câm nín. . . Chết tiệt! Vì sao đứa trẻ này giống anh như thế? Đây đến tột cùng là chuyện gì?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Vô Sĩ! Xuyên Qua Đều Là Khắc Chế Cậu.

Bên trong phòng xe, Sở Chích Thiên với đứa trẻ kia mỗi người ngồi trên một chiếc sofa lãnh nhàn nhìn nhau,

ai cũng không mở miệng, hai người dường như đang thi đấu ai lạnh hơn bình tĩnh hơn.

Tiêu Tử Lăng ngồi xổm bên cạnh sofa, trái nhìn nhìn phải nhìn nhìn, rốt cục nhịn không được xì một tiếng bật cười.

Tiếng cười này dẫn tới hai đạo lãnh quang gần như tương đồng, hai khuôn mặt không có biểu tình, tương đồng nhếch mi, cảm giác đó giống như là thời không đan xen, trong một hình ảnh đồng thời thấy được thời kì thành niên với ấu niên của một người.

“Cười gì?” So sánh với miệng vỏ trai ngọc của đứa trẻ, thái độ của Sở Chích Thiên rõ ràng tốt hơn rất nhiều, một câu nói khiến cho sự băng lãnh của anh sụp đổ hơn phân nửa, dẫn tới đứa trẻ lần nữa nhếch mi, bộ dáng dường như có chút bất ngờ.

“Sở ca, anh với đứa trẻ này thực sự quá giống, thực sự không phải con riêng của Sở ca?” Tiêu Tử Lăng chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Tuy rằng lúc đó Sở Chích Thiên đã như đinh đóng cột phủ nhận khả năng này, nhưng Tiêu Tử Lăng vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, dù sao đứa trẻ này rất giống Sở Chích Thiên. Tuy nói không phải đi ra từ một khuôn mẫu,

nhưng cũng có bảy tám phần tương tự, then chốt nhất chính là, băng hàn tự mang trên người, bộ dáng mặt không biểu cảm của đứa trẻ không có gì khác biệt với Sở Chích Thiên, nhìn như vậy tựa như đủ mười phần.

Sở Chích Thiên làm sao không biết tâm tư nhỏ của Tiêu Tử Lăng, lần nữa đưa tới một ánh mắt cảnh cáo, kêu Tiêu Tử Lăng không nên nghi vấn lời nói của anh.

Nếu anh là đại ngựa giống theo như lời Tiêu Tử Lăng nói, chỉ sợ cũng sẽ hoài nghi đứa trẻ này có phải con riêng của mình hay không, bất quá điều này là không có khả năng, anh phi thường rõ ràng hành động việc làm của bản thân, vì vậy quả quyết phủ quyết.

Lần này Tiêu Tử Lăng chỉ có thể vứt bỏ ý nghĩ đứa trẻ này là con riêng của Sở Chích Thiên, biểu tình của Sở Chích Thiên đã xác định không thể nghi ngờ. Cậu tin tưởng Sở Chích Thiên không phải một người trốn tránh trách nhiệm, nếu đã nói rõ không phải vậy khẳng định không phải.

Cậu khó nén hiếu kỳ hỏi: “Anh bạn nhỏ, cậu tên là gì a? Baba momy ở nơi nào? Còn có, vì sao cậu sẽ ngã xuống từ trên trời?”

Được rồi. Tiêu Tử Lăng quan tâm nhất chính là điểm ấy, chuyện này thực sự có chút khó tin, ngã xuống từ địa phương cao như vậy, vậy mà trên người đứa trẻ này hồng có một chút vết thương. Nhìn chiều sâu với phạm vi của hố sâu kia, đã biết lực rơi tuyệt đối có thể khiến cho một người bình thường nện thành một bãi máu thịt bùn nhão, huống hồ cậu ta chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi (nhìn ra).

Đứa trẻ nghe thấy câu hỏi của Tiêu Tử Lăng, đường nhìn lạnh lùng không hề có cảm tình quét qua, vẫn ngậm miệng, không ừ hử một tiếng.

Tiêu Tử Lăng hoài nghi nói: “Chẳng lẽ là câm điếc?”

Đứa trẻ nghe vậy hai hàng lông mày thoáng nhăn, một thanh âm có thanh tuyến có chút tương tự với Sở Chích Thiên lại mang theo đồng âm mềm mại xuất hiện: “Ngu ngốc!”

Tiêu Tử Lăng bị đả kích. Vì sao một lớn một nhỏ này đều thích dùng từ này để trả lời cậu? Chẳng lẽ biểu hiện của cậu thực sự rất ngu ngốc? Cậu ngồi xồm ở kia nhất thời lâm vào thế giới u ám. . .

“Cậu tên là gì?” Sở Chích Thiên không quản người nào đó tự oán tự xót, trực tiếp nhìn đứa trẻ, lạnh lùng hỏi.

“Số hiệu 0007.” Câu trả lời của cậu ta cũng băng lãnh tương đồng.

“Số hiệu?” Tiếng đối thoại của Sở Chích Thiên với đứa trẻ kêu lại sự chú ý của Tiêu Tử Lăng, nghe câu trả lời kỳ quái như thế nhin không được phát sinh nghi vấn.

Đáp lại Tiêu Tử Lăng vẫn là một đường nhìn băng lãnh, đứa trẻ căn bản mặc kệ cậu. Tiêu Tử Lăng lại bị đả kích.

Sở Chích Thiên nhìn không nổi nữa: “Giải thích một chút.”

Đứa trẻ nhìn lại Sở Chích Thiên một cái, lúc này mới tiếp tục dùng thanh âm lạnh lùng hồi đáp: “Hết thấy vật thí nghiệm được nuôi cấy thành công trong phòng thí nghiệm đều lấy số hiệu làm tên.”

“Vậy trước cậu còn có 6 người? Phòng thí nghiệm của các cậu tổng cộng có bao nhiêu vật thí nghiệm a?” Tiêu Tử Lăng bị loại chuyện chỉ xuất hiện ở trong phim khoa học viễn tưởng hoặc là trong tiểu thuyết này kích phát hứng thú, nhin không được lần nữa lên tiếng hỏi.

Lần này ngay cả ánh mắt đứa trẻ cũng lười cho Tiêu Tử Lăng, mặt cậu ta không biểu cảm nhin không chuyển mắt Sở Chích Thiên chắn trước mặt, dường như chờ đợi câu hỏi của anh.

Đứa trẻ chết bầm này, quả nhiên không khiến người ta ưa y chang Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng rất muốn túm cậu ta qua hung hăng đánh cái mông một trận, cho cậu ta biết nhất định phải học biết tôn trọng người lớn.

Một ánh mắt lạnh lẽo của Sở Chích Thiên trực tiếp khống chế lại Tiêu Tử Lăng sung sung muốn động, tiếp tục hỏi: “Thế nào sẽ xuất hiện ở nơi đây?”

Đứa trẻ dường như không hề có cảm tình tồn tại, chỉ bằng lãnh trình bày: “Giết sạch mọi người, dẫn nổ phòng thí nghiệm, sau đó, ký ức trống rỗng.”

Tiêu Tử Lăng chấn kinh nhìn đứa trẻ này, đứa trẻ mới chỉ năm sáu tuổi mà đã hai tay nhuộm máu, hơn nữa sau khi giết người lại lãnh đạm đến mức này. Đến tận cùng phòng thí nghiệm kia đã làm chuyện đáng sợ gì? Cậu có chút nghĩ mà sợ, may mắn không có động thủ, vạn nhất bị ghi hận. . Thân thể nhịn không được run vài cái.

Đầu mi Sở Chích Thiên nhăn càng chặt, rõ ràng đứa trẻ này không có cái gọi là khái niệm thiện ác, giết người ở trong mắt nó đơn giản thật giống như ăn cơm, đương nhiên anh quan tâm nhất chính là, đứa trẻ này dùng phương pháp gì giết chết nhiều người như vậy, tin tưởng có thể nuôi cấy ra nhiều vật thí nghiệm như vậy, nhân viên công tác bao gồm cả nhân viên phòng hộ của địa phương kia khẳng định không ít.

“Giết thế nào?” Sở Chích Thiên trực tiếp hỏi.

Trả lời Sở Chích Thiên chính là hành động của đứa trẻ, cậu ta đột nhiên biến mất xuất hiện ở phía sau Sở Chích Thiên, trong tay đã xuất hiện một cây gai nhọn trong suốt không biết là vật gì.

Thuần di. . . Ta phắc! Tiêu Tử Lăng kinh ngạc đến ngây người.

Sở Chích Thiên là người có được dị năng không gian, đồng dạng có được năng lực thuần di thế nào có thể bị đứa trẻ này đánh lén chứ. Hơn nữa. . . Khóe miệng anh thoáng nhếch, một đạo điện quang ở lưng trực tiếp đánh

về phía đứa trẻ ở phía sau. Năng lực không gian của đứa trẻ này có thiếu sót, thuận di ra vậy mà có thời gian đình trệ.

Điện giật tới quá nhanh, đứa trẻ còn trong giai đoạn cứng ngắt căn bản không thể nào né tránh, trực tiếp bị đánh trúng. Cậu ta bay ngược đi, roi nước của Tiêu Tử Lăng đúng lúc xuất hiện, kéo cậu ta lại.

Đứa trẻ vừa mới đáp xuống đất đứng vững, roi nước của Tiêu Tử Lăng đột nhiên gãy, biến thành khối băng kiên cố leng leng keng keng rơi xuống đầy đất, Tiêu Tử Lăng lúc này mới phát hiện, toàn thân đứa trẻ đã được bao bởi một tầng băng giáp, mà roi nước của cậu bởi vì luồng hàn khí kia nên trực tiếp đóng băng.

“Người dị năng hệ băng cấp ba, còn có kỹ năng thuận di không hoàn thiện, khó trách có thể giết chết những người đó.” Sở Chích Thiên thấy hai loại dị năng này xuất hiện trên người đứa trẻ, hai mắt hơi híp lại, uy áp cấp bốn trực tiếp bao lấy đứa trẻ.

Mặt đứa trẻ không biểu cảm nhìn anh, dường như không cảm thụ được luồng uy lực cường đại này, nếu không phải chi dưới của cậu ta đang run nhè nhẹ, năm tay nhỏ bé vì chịu đựng luồng áp lực này, móng tay vậy mà bầm rách lòng bàn tay, máu tươi đang rơi xuống từng giọt từng giọt, đều thể hiện áp lực mà cậu ta thừa nhận cực lớn.

Tiêu Tử Lăng có chút không đành lòng, nhưng vẫn nhẫn nại, đây không phải chuyện cậu có khả năng tham dự, đây là cuộc chiến của Sở Chích Thiên với đứa trẻ đó, đứa trẻ không có khái niệm thiện ác, thế giới quan của cậu ta chính như dã thú hoang dại vậy, chỉ có cá lớn nuốt cá bé bản năng. Người mạnh hơn so với cậu ta có thể chế phục được cậu ta, có thể khiến cho cậu ta thần phục nghe lệnh.

Thời gian trôi qua ước chừng nửa giờ, đứa trẻ căn răng chống chịu rất cực trợn to hai mắt cắm đầu xuống đất, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng tiến lên

một bước, trong nháy mắt ngã xuống đất đã tiếp được cậu ta.

Lúc này Sở Chích Thiên mới thu hồi uy áp khí thế của anh, Tiêu Tử Lăng hỏi: “Đứa trẻ này thế nào vậy?”

“Hôn mê!” Sở Chích Thiên trả lời khinh miêu đậm tả.

“Trường mắt cũng có thể hôn mê?” Tiêu Tử Lăng có chút khó có thể tin nhìn nhìn đứa trẻ trong lòng, đứa trẻ này quả nhiên đủ ác, không chỉ ác đối với người khác càng ác hơn đối với bản thân.

“Vậy an bài cậu ta thế nào?” Đứa trẻ này không chỉ không rõ lai lịch, hơn nữa lại càng là một phần tử khủng bố xem giết người như chuyện thường, an bài cậu ta như thế nào là một việc khó, vút vào chỗ người sống sót bình thường, Tiêu Tử Lăng phỏng đoán ngày mai không còn mấy người có thể sống.

“Cậu nói an bài thế nào?” Sở Chích Thiên liếc liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, muốn nghe một chút ý kiến của cậu.

Tiêu Tử Lăng suy nghĩ một chút nói: “Không có thực lực của Sở ca, căn bản không áp đảo được cậu ta!”

“Vậy lưu lại!” Lời nói của Sở Chích Thiên đã quyết định vấn đề nơi ở của đứa trẻ, vừa mới dứt lời liền đứng dậy cầm lấy áo khoác khoác lên, chuẩn bị xuống xe.

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên muốn đi, chỉ vào đứa trẻ trong lòng vội la lên: “Đứa trẻ này. . . ?”

“Cậu chiếu cố nó.” Sở Chích Thiên không quay đầu lại mệnh lệnh.

“Vì sao là em?” Tiêu Tử Lăng kháng nghị, đứa trẻ này cấp ba, hơn nữa lại có hai hệ dị năng, nếu như tỉnh lại phát cuồng, cậu tuyệt đối đối phó

không được, rõ ràng là Sở Chích Thiên đang làm khó cậu.

“Cậu cứu.” Khi Sở Chích Thiên xuống xe chỉ để lại một câu này, đã vứt đứa trẻ cho Tiêu Tử Lăng.

Anh muốn đến chỗ Trần Cảnh Văn xác định một chút tình hình của đoàn xe, xem xem tổn thất thế nào. Còn phải báo cho cậu ta biết một chút, tổ công kiên có thêm một người.

Ừm, đây tuyệt đối là do Tiêu Tử Lăng khẩn cầu, mình mới đáp ứng để cho đứa trẻ lưu lại. Anh hồng có vi phạm lời thề không thu người của anh, vì vậy đứa trẻ là trách nhiệm của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên cứ đương nhiên vứt đi bao quần áo. Không thể không nói, Sở Chích Thiên cũng là một người rất biết tìm lý do.

Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ nhìn đứa trẻ trong lòng, rõ ràng đứa trẻ này là cậu với Sở Chích Thiên cùng cứu, vì cái răng hiện tại biến thành trách nhiệm của một mình cậu, hơn nữa đây còn là một đại phiền phức siêu cấp, cậu dường như đã thấy được ngày tháng tương lai của mình nước sôi lửa bỏng như thế nào.

Cậu nhẹ nhàng đặt đứa trẻ trên giường lớn nghỉ ngơi của Sở Chích Thiên, không biết vì sao, vừa nằm lên trên giường của Sở Chích Thiên, ánh mắt vốn tròn tròn của đứa trẻ đột nhiên nhắm lại, bắt đầu phát sinh tiếng ngáy rất nhỏ, đứa trẻ vậy mà ngủ rồi. Đứa trẻ khi ngủ không có băng lãnh như khi tỉnh, cơ bắp cả khuôn mặt dần ra vậy mà rất mạnh. . .

Tiêu Tử Lăng ý xấu dâm dâm mặt đứa trẻ, coi như đang dâm mặt khi còn bé của Sở Chích Thiên, cậu có một loại khoái cảm được trả thù! Thẳng đến khi đứa trẻ lần nữa đang ngủ nhú nhú mày, lúc này mới bừng tỉnh lại thu hồi ngón tay phạm tội của mình.

Tiêu Tử Lăng vừa định rời đi, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, cậu cần thiết xác nhận một chút, vì vậy mở ra Linh Nhãn.

Chỉ thấy mắt phải rất nhanh cho ra tin tức Giám Định, cũng không phải cậu muốn, vốn cậu chỉ muốn tìm được tin tức tương quan giữa đứa trẻ này với Sở Chích Thiên, không ngờ tới kết quả Giám Định ra lại đâm đau tâm của cậu a. . .

Số hiệu 0007, người dị năng hệ băng (cấp ba), người xuyên qua thời không (phát hiện lỗ thủng, xin xóa bỏ), tế bào thân thể tự mang dị năng không gian không hoàn toàn: Thuấn Di. Kỹ năng: Băng Giáp, Băng Khí, Băng Bạc Đạn (phạm vi). Phân Tích: Thân, có phải cậu đã làm chuyện thương thiên hại lý gì hay không? Vì rằng đều là khắc chế cậu. . .

Tiêu Tử Lăng nổi giận, đại thần xuyên qua ông quá vô sỉ, vì cái rằng kỹ năng xuyên qua đều trâu bò như thế, trước có một Giang Kinh Ngữ, có vầng sáng nhân vật chính, muốn cậu tránh lui ba thước còn chưa tính, lần này tới thêm đứa nhỏ, kỹ năng vậy mà khắc chế cậu toàn bộ. . . Mợ nó, có còn cho cậu một con đường sống hay không?

Thuấn di khắc tốc độ, hệ băng khắc hệ thủy. . . Tiêu Tử Lăng triệt để bê kệt! Xóa bỏ? Còn xóa bỏ cái mông, bản thân không bị khắc chết đã là vạn hạnh rồi, cậu khóc không ra nước mắt

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hứa Hẹn? Anh Ta Là Người Hôn Ước Của Anh?

Tiêu Tử Lăng nhìn đứa trẻ đáng yêu như thiên sứ trên giường ngủ, nhẹ nhàng hôn một chút khuôn mặt của nó oán hận thấp giọng nói:

“Người xuyên qua thời không a. . . Đừng tìm anh đối nghịch là được!”
Cái gì xóa bỏ các loại không quan hệ với cậu, chỉ cần đừng làm trở ngại cậu làm đàn em đắc lực của Sở Chích Thiên, kỳ thực ý kiến gì cậu cũng hồng có.

Tiêu Tử Lăng trở lại ngồi xuống bên kia sofa, bắt đầu nhắm mắt tu luyện. Từng cái từng cái lỗ thủng đều đã xuất hiện, hơn nữa càng ngày càng lợi hại, ai biết tiếp theo xuất hiện sẽ là ai, mình nhất định phải nỗ lực tu luyện, bằng không đừng nói cái gì mà vật hy sinh phản kích, cho dù kết cục vật hy sinh vốn dĩ cũng không thay đổi được. . . Mạt thể, thực lực quan trọng nhất.

Tiêu Tử Lăng rất nhanh tiến vào trong tu luyện sâu, dưới áp lực trầm trọng, vậy mà để cho hiệu quả tu luyện của cậu gia tăng rất lớn, vì vậy nói người ở dưới áp lực nặng có thể phát huy tiềm lực siêu cường, lời này đã đạt được chứng thực trên người Tiêu Tử Lăng.

0007 trên giường khi Tiêu Tử Lăng tiến hành tu luyện, liền lặng lẽ mở mắt, nó quay đầu nhìn Tiêu Tử Lăng trên sofa, hai mắt vốn không mang theo một tia cảm tình vậy mà hiện lên một tia mê mang nghi hoặc.

Kỳ thực lần đầu tiên Tiêu Tử Lăng đắm mặt nó nó đã tỉnh, là một người trưởng thành trong hoàn cảnh từ khi bắt đầu có ký ức đã phải phòng bị ám sát, thế nào có thể hôn mê quá lâu, càng không thể ngủ quá trầm.

Nó vốn là người ngàn năm sau, từ khi sinh ra đã ở trong phòng thí nghiệm, ngoại trừ hai chuyện giết người với chờ đợi bị giết, còn lại thì không còn việc gì để làm. Nó buồn chán phi thường có hứng thú đối với bá chủ truyền kỳ của thế giới mới gần như có diện mạo tương đồng với nó - Sở Chích Thiên, rảnh rỗi tìm đọc hết thấy tư liệu của vị bá chủ này trong phòng tư liệu ở ngay trong phòng thí nghiệm của căn cứ, bất kể chính sử đã sử lời đồn bí văn, nó gần như đều không bỏ sót, tra cứu toàn bộ cũng ghi tạc trong đầu. Thế nhưng, trong hết thấy tư liệu lại chưa từng xuất hiện ai tương tự như thiếu niên tuổi tác tuyệt không lớn trước mắt này. . . Chẳng lẽ còn có đoạn lịch sử bị bao phủ sao?

Cũng tốt, mình đã giải quyết địa phương đáng hận kia, lại đã rời khỏi niên đại đáng ghét kia, dù sao không có việc gì, ở lại chỗ này có thể chứng kiến được một đời truyền kỳ của Sở Chích Thiên một chút. Thuận tiện đào móc một số sự thật lịch sử không còn tồn tại trong tư liệu nữa, đã mai một trong sông dài thời gian.

Bất quá, dường như thiếu niên này có một loại năng lực, có thể nhìn thấu lai lịch của nó. . . Khó trách trên sách viết, khi mặt thể bắt đầu thì dị năng thần kỳ tầng tầng lớp lớp, trái lại phát triển đến ngàn năm sau, rất nhiều dị năng thần kỳ đã biến mất trong năm tháng dài dòng, đây cũng là nguyên nhân những người đáng ghét trong phòng thí nghiệm kia nuôi cấy lượng lớn những vật phẩm thí nghiệm như bọn nó, bọn họ hy vọng có thể một lần nữa thu được dị năng nào đó trong truyền thuyết. . . Bao gồm cả dị năng hệ lôi điện của Sở Chích Thiên được xưng chỉ có thần mới có thể nắm giữ.

0007 đã có quyết đoán, tâm thần cả người buông lỏng, sự mệt mỏi lặng yên tới. Nó không biết đã bao lâu không có tận tình nhắm mắt ngủ. . . Khí tức của nơi đây thực khiến người ta cảm thấy an tâm a! Ý lạnh trên mặt

0007 tiêu tán đi một chút, chân chính tiến vào mộng đẹp. Đây là một lần ngủ thiết thực nhất, từ khi nó có ký ức đến giờ.

Tiêu Tử Lăng mở mắt ra, phát hiện Sở Chích Thiên đã trở về, lúc này đang ngồi ở bên cạnh cậu mắt to trừng mắt nhỏ với 0007 đối diện, hai người mỗi người toả ra hàn khí, khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm giác toàn bộ không gian đều lạnh đi rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Tiêu Tử Lăng không hiểu ra sao, vì sao cậu vừa tỉnh, lại khôi phục như lúc đầu rồi.

Hồng có người trả lời cậu, xem ra hai người này thực sự muốn quyết ra thắng bại, đến tột cùng ai lạnh hơn có tính nhẫn nại hơn.

Tiêu Tử Lăng đơn giản mặc kệ, cậu tìm ra kem ly từ trong tủ lạnh, bưng trong tay ngồi bên cạnh Sở Chích Thiên một bên ăn một bên ngắm bọn họ vài lần. Cậu hạ quyết tâm, phải kiên trì chờ đợi kết cục cuối cùng xuất hiện. (em ngồi ăn vặt xem phim đấy à =)))

Có lẽ việc làm của Tiêu Tử Lăng khiến cho hai người có loại ảo giác, bản thân tựa như trở thành vật thưởng thức của người nào đó. Không hèn mà cùng, hai người thu hồi hàn khí, đem lực chú ý tập trung tới trên người Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng đang hết sức chuyên chú vùi đầu ăn cật lực, đột nhiên cảm giác thấy hàn khí bên người càng nặng, ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện lực chú ý của hai người kia thế nào lại tập trung đến trên người cậu?

Cậu nhìn nhìn bản thân trên dưới trái phải, phát hiện hồng có chỗ nào đáng cho bọn họ chú ý a, sau cùng thấy kem ly trong tay, nhất thời bình tĩnh, cậu nâng nâng kem ly trong tay, hỏi: “Hai người muốn ăn cái này?”

Về mặt Sở Chích Thiên ghét bỏ, xem thường nói: “Chỉ có con nít mới muốn ăn.”

Sở Chích Thiên cho rằng 0007 cũng sẽ nghĩ như anh, lại không ngờ rằng cử động của 0007 lại rất ngoài dự liệu của anh, chỉ thấy nó hồ nghi nhìn nhìn thứ trong tay Tiêu Tử Lăng, vậy mà hiếu kỳ hỏi: “Cái đó có thể ăn?” Được rồi, đồ ăn 1000 năm sau đều là các loại dịch dinh dưỡng, nó chưa từng thấy qua thứ như vậy.

“Đúng vậy!” Tiêu Tử Lăng múc ra một muỗng cực bự để vào trong miệng, híp mắt vẻ mặt phi thường thỏa mãn.

“Tôi có thể thử xem không?” Khi thấy 0007 mang khuôn mặt cực giống mình, mặt không biểu cảm nói ra những lời này, Sở Chích Thiên có chút thác loạn.

“Được a!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng múc một muỗng, chuyển đưa qua, liền thấy 0007 cẩn cẩn thận thận dùng đầu lưỡi liếm một chút, tư vị lành lạnh ngọt đó khiến cho ánh mắt nó sáng lên, giây tiếp theo cấp tốc nuốt nguyên một muỗng kem kia vào miệng, động tác đó thực sự rất mạnh.

Sở Chích Thiên vì động tác này của 0007 mà trán xuất hiện hắc tuyến, khuôn mặt cực giống mình kia làm ra loại động tác đó. . . Anh thực sự cảm thấy rất mất mặt a.

Tiêu Tử Lăng đắc ý nói: “Ăn ngon đúng không, 0007, trong tủ lạnh còn có, anh đi lấy một ly nhỏ cho cậu.”

Miệng Sở Chích Thiên động động, lại không mở miệng, anh chỉ có thể xem như cái gì cũng chưa từng nghe thấy.

Vì vậy 0007 không còn có tâm tư mắt to trừng mắt nhỏ với Sở Chích Thiên nữa, chỉ thấy Tiêu Tử Lăng với 0007 hai đứa ngồi trên một chiếc sofa, mỗi đứa bưng một ly kem nhỏ, vẻ mặt say sưa ăn.

Sở Chích Thiên đột nhiên cảm thấy vứt 0007 cho Tiêu Tử Lăng, có lẽ là một quyết định rất không xong, trong đầu, 0007 mang khuôn mặt của anh

làm ra động tác của Tiêu Tử Lăng. . . Bỗng nhiên cảm thấy sồn tóc gáy.

“Đừng cho 0007 ăn đồ lạnh, sẽ ăn hư bụng.” Vì cứu lại hình tượng của bản thân trong đầu, Sở Chích Thiên rất cục mớ miệng ngăn chặn.

Tiêu Tử Lăng quăng một ánh mắt khinh bỉ bự cho Sở Chích Thiên: “Sở ca anh đã nói, đây là cho con nít ăn. . .” Sở Chích Thiên nhất thời có một loại cảm giác lấy tảng đá đập chân mình.

0007 đột nhiên ngẩng đầu nói một câu: “Tôi là hệ băng!” Tiếp theo lại tiếp tục cúi đầu cật lực ăn.

Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng nhất thời sửng sốt, lại đã hiểu được.

Tiêu Tử Lăng chỉ vào lão đại nhà mình ôm bụng cười ha hả, lời này không chút nào lưu tình bác bỏ lời nói của Sở Chích Thiên a. . . Sở Chích Thiên bất đắc dĩ gãi gãi mi tâm. Phát hiện anh đều hồng có biện pháp đối với vị thành niên, Tiêu Tử Lăng như thế, đứa nhỏ hơn này cũng như thế.

Tiêu Tử Lăng rất cục cựa cũng ngừng cười, cậu thấy 0007 đang chuyên tâm ăn kem ly bên người. Tuy rằng vẫn là mặt không biểu cảm, thế nhưng từ trong động tác đã biết cậu nhóc thực sự siêu thích món ăn này, khiến người ta cảm thấy rất mạnh. Trong lòng có chút mềm nhũn, kỳ thực xuyên hay không xuyên qua có vấn đề gì chứ, chỉ cần vô hại với cậu không hấn không thể ở chung hòa bình.

Được rồi, tâm đại thúc 34 tuổi nổi lên tình thương của cha, khi cậu mỉm cười đưa tay chuẩn bị sờ đầu 0007, đột nhiên cứng đờ, sau đó nhanh chóng thu hồi.

Tiêu Tử Lăng nôn máng trong lòng nói: “Cái gì đáng yêu cái gì mạnh. Đều là giả, quả nhiên không khiến người ta ưa y chang Sở Chích Thiên.”

0007 hài lòng thu hồi gai băng chống trên thắt lưng Tiêu Tử Lăng, tiếp tục ăn kem ly của nó.

Hai người cầm kem ly trong tay ăn xong, 0007 quay đầu nhìn cậu, tuy rằng không có mở miệng, tuy rằng mặt không biểu cảm, nhưng Tiêu Tử Lăng lại chính xác thu được tin tức mà cậu nhóc truyền đưa qua -- tôi còn muốn thêm một ly.

Tiêu Tử Lăng chuyển đầu đi, tức giận nói: “Hết rồi!” Thằng nít ranh chết bầm này, sờ cũng không cho sờ, hiện tại muốn ăn, muốn rồi.

0007 quả quyết quay đầu, nhìn cái tủ lạnh kia, Tiêu Tử Lăng đoạt trước một bước nhanh chóng ngăn ở phía trước tủ lạnh, cả giận nói: “Thứ bên trong đều là của anh. Không trải qua chủ nhân đồng ý một mình lấy, là trộm cắp, tuyệt đối khiến người ta phỉ nhổ. . .”

Sở Chích Thiên bên cạnh câm nín, hình như thứ bên trong đều là của anh đi, thế nào thành của Tiêu Tử Lăng? (Không phải anh lấy ra là cho Tiêu Tử Lăng ăn sao!)

Không hề nghi ngờ uy hiếp của Tiêu Tử Lăng không có tác dụng, 0007 tới gần từng bước một. Nó chuẩn bị bạo lực cướp đoạt.

“Nếu như cậu làm bừa, cậu cứ chuẩn bị bị Sở ca trực xuất khỏi tiểu đội đi!” Tiêu Tử Lăng rốt cục dùng ra đòn sát thủ. Chiêu này thật đúng là hữu dụng, trước mắt 0007 còn chưa muốn rời khỏi Sở Chích Thiên, nghe xong câu uy hiếp này, nó lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên, hy vọng nhận được sự xác nhận của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Tiêu Tử Lăng phía sau 0007 đang làm các loại động tác cầu xin, sau cùng chỉ có thể gật đầu nói: “Tôi không hy vọng thấy cậu trái với hết thảy chuyện Tiểu Lăng nói, cậu nhất định phải nghe cậu ấy.”

Lúc này 0007 mới từ bỏ, trở về sô pha ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn nhìn Sở Chích Thiên lại nhìn nhìn Tiêu Tử Lăng, suy tư một chút, chỉ chỉ Tiêu Tử Lăng nói với Sở Chích Thiên: “Anh ta là người hôn ước của anh sao?”

Hai người nhất thời ho khan kịch liệt, Sở Chích Thiên bình ổn tâm thần, lúc này mới trả lời: “Cậu ấy là nam.” Phát hiện dường như còn chưa có giải thích rõ ràng, lại tiếp một câu, “Chúng tôi đều là nam.”

Ánh mắt 0007 hiện lên một mặt xem thường, nó đương nhiên thấy rất rõ giới tính của hai người, không cần Sở Chích Thiên phải đặc biệt giải thích, nó lạnh lùng thốt: “Tôi đương nhiên biết điều đó, bất quá người hôn ước có thể không nhìn giới tính.”

Ngôn ngữ dũng mãnh của 0007 khiến cho hai người chấn kinh, đưa trẻ này tới cùng từ đâu tới đây, tới cùng phòng thí nghiệm kia đã quán thâm tư tưởng gì cho cậu ta a.

Sở Chích Thiên mở miệng giải thích: “Người hôn ước chỗ chúng tôi đều là khác phái. . .”

0007 trải tay một chút (ノ (ノ _ ヽ) ノ), ngắt lời nói: “Hiểu rõ, quan hệ của các anh tôi sẽ không nói ra.”

Tiêu Tử Lăng cả giận nói: “Bọn anh không có quan hệ gì, không đúng, bọn anh chỉ là quan hệ đại ca với tiểu đệ.”

“Các anh có quan hệ huyết thống?” 0007 tìm chứng cứ.

“Không có!” Tiêu Tử Lăng sừng sốt, nhưng vẫn trả lời như thực chất.

“Hiểu rõ, quan hệ của các anh tôi khẳng định sẽ không nói ra, các anh yên tâm.” 0007 lần nữa hứa hẹn.

A a a! Thằng nít ranh chết bầm này vì sao khó giao tiếp như vậy, vì sao luôn nghĩ về hướng đó chứ? Tiêu Tử Lăng bị đánh bại, vút ánh mắt qua tỏ ý Sở Chích Thiên phụ trách việc này.

Sở Chích Thiên ngược lại không cường ngạnh đi giải thích nói rõ, trái lại hỏi: “Vì sao cậu cho rằng tôi với Tiểu Lăng là loại quan hệ đó?”

“Chỉ có người hôn ước mới có thể đại biểu đôi bên, ban nãy anh kêu tôi nghe anh ta, bằng không sẽ trục xuất tôi ra khỏi tiểu đội, không phải là như vậy sao?” Lý do của 0007 rất dũng mãnh, khiến cho Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đồng thời câm nín.

Sở Chích Thiên vút một ánh mắt chính cậu lựa chọn, lại vút chuyện này cho Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng quần quýt, nếu như phủ định, vậy biểu thị về sau tên nhóc này khẳng định sẽ không nghe cậu, mà Sở Chích Thiên lại vút tên nhóc này cho cậu phụ trách. . . Ô ô ô, vì về sau có thể khống chế được tên nhóc này, cậu nhin.

Tiêu Tử Lăng thận trọng nói: “Cậu nhất định phải hứa hẹn tuyệt đối không nói ra lời ban nãy cậu nói cho người thứ hai nghe!”

0007 lạnh lùng thốt: “Yên tâm, tôi đã sớm hứa hẹn, sẽ không, đây là chuẩn tắc của tôi.” Quả nhiên là người hôn ước a, trên lịch sử người hôn ước của Sở Chích Thiên vẫn luôn là một bí mật, hóa ra nguyên nhân ở chỗ này, xem ra nó lại đào ra được một lịch sử chân thực bị ẩn tàng.

Về mặt Tiêu Tử Lăng đau khổ, vì sao cậu lại ù ù cạc cạc đeo lên xưng hào người hôn ước chứ? Hơn nữa là của Sở Chích Thiên? Nhìn nhìn khuôn mặt băng hàn kia, thân thể Tiêu Tử Lăng lần nữa run run một chút, đây tuyệt đối là một loại trừng phạt. . .

Mà Sở Chích Thiên thì băng hàn cả mặt cằm nín, tên nhóc này vậy mà không trải qua anh đồng ý, đã nhận chuyện này. . . Hình như anh là một trong những đương sự đi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hồn Loạn, Sở Chích Thất Là Ai A. . .

Ngày thứ hai, Tiêu Tử Lăng sáng sớm đã kết thúc tu luyện đi ra phòng xe, ngày hôm nay cậu phải đi lên tuyến tiên phong áp trận, đây là xử phạt mấy ngày hôm trước Sở Chích Thiên định ra, cậu cũng không dám vi phạm, Sở Chích Thiên từ trước đến nay nói một không hai.

Bất quá, lần này cậu không phải đi một mình, phía sau mông của cậu có thêm một cái đuôi nho nhỏ, đó chính là thiên tài nhi đồng 0007.

Trải qua một buổi tối nghiên cứu, Sở Chích Thiên cuối cùng giám định, chỉ số thông minh của 0007 tuyệt đối đạt được một loại trình độ mà nhân loại trước mắt không thể đạt được, mà dị năng của nó vừa thức tỉnh đã là cấp ba. . . Được rồi, thế giới này đúng là nhiều yêu nghiệt, Tiêu Tử Lăng đã bị đả kích quen, cậu nghe thấy phán đoán đó, vậy mà phê thường bình tĩnh.

Bởi vì ngay từ đầu Sở Chích Thiên đã kêu 0007 nghe lệnh Tiêu Tử Lăng, mà 0007 lại sai lầm cho rằng Tiêu Tử Lăng là người hôn ước của Sở Chích Thiên, vì vậy quả quyết trở thành cái đuôi nhỏ của Tiêu Tử Lăng.

0007 rất hiếu kỳ vì sao Tiêu Tử Lăng là người hôn ước mà sau cùng sẽ biến mất vô tung vô ảnh trong sông dài lịch sử, hết thấy vết tích đều bị lau sạch sẽ. . . Đây không thể nghi ngờ là một bí mật lớn kinh thiên, vì vậy nó cho rằng chỉ cần theo Tiêu Tử Lăng, có thể tìm được đáp án, sau cùng có thể giải khai được bí mật lớn kinh thiên này. Đương nhiên, 0007 cho rằng nếu đã quyết định thuận phục Sở Chích Thiên, vậy có nghĩa vụ phải bảo hộ người hôn ước của Sở Chích Thiên.

Bất quá hiện tại 0007 không thể gọi nó là 0007 nữa, mà phải gọi nó là Sở Tiểu Thất.

Cái tên Sở Tiểu Thất này là Tiêu Tử Lăng đặt, Tiêu Tử Lăng cảm thấy nếu cậu đã tiếp nhận đứa trẻ này, vậy phải phụ trách tới cùng, cậu cho rằng 0007 căn bản không thể xem như là tên. Vì vậy hạ quyết tâm phải đặt một cái tên dễ nghe lại vang dội để chúc mừng cuộc sống mới của 0007.

Tiêu Tử Lăng suy nghĩ đau khổ nửa ngày, mới nghĩ được cái tên cậu đặc biệt thỏa mãn này, cảm thấy tên này thực sự là dễ đọc vang vang lại hình tượng sinh động, vì vậy rất đặc ý tranh công ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Sau khi Sở Chích Thiên nghe xong nhất thời đầu đầy hắc tuyến. Anh nhìn không được hỏi ngược lại: “Vì sao họ Sở.” Nếu đặt cái tên lấy cái họ, có thể lấy họ Tiêu của Tiêu Tử Lăng a, vì sao phải theo họ Sở của anh chứ?

Tiêu Tử Lăng trách cứ liếc liếc nhìn Sở Chích Thiên một cái: “Sở ca. Dựa vào khuôn mặt kia của Tiểu Thất, anh cho rằng họ khác có ý nghĩa sao?”

Sở Chích Thiên tức tức, vậy mà tìm không ra được lời phản đối. Được rồi, coi như Tiêu Tử Lăng có lý, nhưng vì sao phải kêu Tiểu Thất a, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng không cảm thấy tên này đặt rất không có tiêu chuẩn sao?

Tiêu Tử Lăng nghe thấy nghi vấn của Sở Chích Thiên, lần nữa vứt đi một ánh mắt khinh bỉ cho lão đại nhà mình nói: “Số hiệu 0007. Không kêu Tiểu Thất thì kêu cái gì. . .” Khi Tiêu Tử Lăng nói lời này, vẻ mặt rất là đặc ý, cậu cảm thấy rất sinh động đại biểu được lai lịch của Tiểu Thất, thật khó cho cậu nghĩ ra được cái tên hay này.

Được rồi, Sở Chích Thiên rốt cục thừa nhận là bản thân nghĩ quá phức tạp. Vì vậy không cách nào lý giải được phương thức tư duy đi thẳng về thẳng của Tiêu Tử Lăng.

Vì vậy, Sở Tiểu Thất liền có cái tên để cho nó suốt đời phiền muộn. . .

Tuy rằng sau khi nó dung nhập thể giới này muốn kháng nghị thay tên, bất quá Tiêu Tử Lăng lại cho rằng đã kêu quen, liền không muốn phiền phức nữa. Mà Sở Chích Thiên có thể quyết định chuyện cải danh của Sở Tiểu Thất, được rồi, khi đó ý kiến của anh đã không còn quan trọng. . .

Sở Tiểu Thất nghiêm mặt, đi theo phía sau Tiêu Tử Lăng, hàn khí trên người nó còn lạnh hơn vài phần so với ngày hôm qua. Không phải không muốn theo Tiêu Tử Lăng hành động, mà là nó còn chưa ngủ đủ. Vì vậy sáng nay nó thức dậy thì tâm tình rất hồng hét.

Cũng khó trách, thật vất vả có một địa phương an ổn, không cần lúc nào cũng phòng bị người khác đánh lén ám sát, buổi tối vừa rồi nó cuối cùng cũng ngủ được một giấc ngon lành, đáng tiếc khi nó đang mộng đẹp vui thích, đã bị Tiêu Tử Lăng kiên quyết túm tỉnh.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng cũng không muốn làm như vậy. Lại càng không muốn mang Sở Tiểu Thất đến tuyến tiên phong, cậu dự cảm mang theo Sở Tiểu Thất đi ra sẽ có phiền phức. Chẳng qua trời không theo ý người, khi cậu mới muốn rời đi, lão đại nhà mình tu luyện trên sô pha một buổi tối chỉ chỉ đưa nhóc đang ngủ phiu phiu trên giường, tỏ ý kêu cậu mang đi.

Vì vậy, cậu mới bất đắc dĩ đi gọi Sở Tiểu Thất tỉnh, lại không ngờ rằng khi Sở Tiểu Thất dường như mộng mà không phải mộng dường như tỉnh mà không phải tỉnh, dị năng trên người đột nhiên bạo động, thiếu chút nữa đã đóng băng toàn bộ bên trong phòng xe. May mắn, Sở Chích Thiên phản ứng rất nhanh, khí thể che trời lấp đất của anh trực tiếp áp bách Sở Tiểu Thất làm bình tĩnh nó, để cho Sở Tiểu Thất đúng lúc khống chế được dị năng bạo động. Cũng từ đó biết được, Sở Tiểu Thất vậy mà có chứng tức giận rời giường nghiêm trọng.

Sở Tiểu Thất biết bản thân thiếu chút nữa đã gặp rắc rối, không có bất kỳ ý kiến gì đối với sự an bài của Tiêu Tử Lăng, vì vậy nó ngoan ngoãn mặc vào đồng phục tổ công kiên bản mini (Nói đến đồng phục này là do Tiêu Tử Lăng chế tạo thủ công gấp gấp ngay trong đêm, Tiểu Lăng a, cậu còn có cái gì không biết không?), theo Tiêu Tử Lăng cùng đi lên tuyến tiên phong áp trận, để cho Tiêu Tử Lăng rất kinh ngạc vì sao sáng nay tên nít ranh này dễ nói chuyện như vậy.

Một đường bước đi, hết thấy người thấy thân ảnh nho nhỏ phía sau Tiêu Tử Lăng đều kinh rớt tròng mắt, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tử Lăng chế tạo gấp gấp đồng phục tổ công kiên trong đêm, cậu muốn thấy bộ dáng chần kinh của những người này.

Con riêng a con riêng, tin tức chấn kinh này truyền ra, Giang Khinh Ngừ một lòng muốn bò lên giường của lão đại nhà mình, còn có thể tiếp tục tràn đầy lòng tin được sao? Còn có thể tiếp tục bình tĩnh tiếp sao? Có lẽ, lần này hẳn sẽ buộc được cô ta ra tay đi. . . Cậu nhất định phải để cho Sở Chích Thiên triệt để chán ghét Giang Khinh Ngừ.

Chẳng qua, đích xác có lời đồn đãi đang lặng lẽ truyền lưu trong đoàn xe, nhưng không phải như Tiêu Tử Lăng suy nghĩ. . . Tin tức mà toàn bộ đoàn xe truyền lưu là Sở đội trưởng vậy mà biến thành em bé. . .

Đi tới tuyến tiên phong, mỗi người vừa nhìn thấy Tiêu Tử Lăng mang kính râm, mặc đồng phục tổ công kiên, lần lượt cung kính gật đầu chào hỏi. Tổ công kiên là mục tiêu của mỗi một thành viên tổ chiến đấu, nhân vật bên trong đó đều là siêu cấp cường giả, mà vị thành viên tổ công kiên mang kính râm này lại càng là thủ hạ đắc lực của Sở Chích Thiên Sở đội trưởng. Thành viên của tổ chiến đấu đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn cậu, thân đồng phục kia làm tất cả mọi người trông mà thèm.

Sau đó một đồng phục tổ công kiên bản mini nhảy vào mi mắt mọi người, bọn họ kinh ngạc, chẳng lẽ tổ công kiên cũng có con nít? Vì vậy

hiếu kỳ thoáng nhìn. . . Vì vậy, toàn thể hóa đá! Địa phương vốn còn rợn rùng nhốn nháo nhất thời tĩnh mịch một mảnh.

Đồng Hạo Triết ngồi trong xe việt dã nghiên cứu bản đồ lộ tuyến ngày hôm nay lấy được đột nhiên cảm thụ được quanh thân tĩnh mịch một mảnh, anh nghi hoặc ngẩng đầu, liền thấy Tiêu Tử Lăng đang đi tới phía anh, anh không có suy nghĩ nhiều cười hô: “Tiểu Lăng, tới sớm như vậy a. Sở ca đã dặn anh, ngày hôm nay em theo bọn anh cùng hành động.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy mỉm cười: “Ngày hôm nay xin Đồng phó đội chiếu cố nhiều hơn.”

Đồng Hạo Triết liếc thấy phía sau Tiêu Tử Lăng còn có một thân ảnh nhỏ như ẩn như hiện, vội vàng hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Lăng mang Tiểu Duẫn Thư đến sao?” Bởi vì Tiểu Duẫn Thư chiếu cố âm thực sinh hoạt thường ngày của năm con tiểu cầu cầu, quan hệ với các chủ nhân của chúng nó đều rất thân mật. Vì vậy, Đồng Hạo Triết liền cho rằng đứa trẻ xuất hiện cùng Tiêu Tử Lăng, ngoại trừ Tiểu Duẫn Thư, cơ bản không còn ai khác.

Anh tuyệt không nhận được tiếng chào ngọt ngào của Tiểu Duẫn Thư, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, mỗi lần Tiểu Duẫn Thư thấy anh sẽ rất ngọt gọi anh Hạo Triết ca ca, ngày hôm nay thế nào yên lặng như thế?

Anh nhìn nhìn qua, một khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn khiến cho anh quên mất không gian của nơi đây, anh đứng mạnh lên. Chợt nghe thấy Bình một tiếng vang lớn, đầu rần chắc đụng lên đỉnh xe, một tiếng kêu đau aizz theo đến.

Va chạm này phải nói là thảm liệt a. Tiêu Tử Lăng nhìn mà cũng cảm thấy đỉnh đầu của mình ầm ầm đau. Liền thấy Đồng Hạo Triết xoa đỉnh đầu bản thân, vẻ mặt chấn kinh nói: “Sở ca, anh thế nào rút nhỏ rồi. . .” Được rồi, đây hoàn toàn chính là Sở Chích Thiên thời kỳ trẻ nhỏ, bọn họ cùng nhau lớn lên, thế nào có thể quên chứ.

Sở Tiểu Thất nghe xong lời này, một đường nhìn hàn lãnh quét qua, trong miệng lạnh lùng cải chính: “Tôi kêu Sở Tiểu Thất.”

Đồng Hạo Triết ngẩn người, lại nghĩ tới cái gì đó, nhanh chóng nhìn trộm trái phải một chút, lúc này mới phát hiện người xung quanh đều bị một màn trước mắt làm cho kinh hoàng sửng sốt, đều ở vào trạng thái đại ra. Anh vẫn lo lắng, liền vẫy vẫy tay với Tiêu Tử Lăng, tỏ ý cậu tới gần.

Tiêu Tử Lăng hồ nghi nhích lại gần. Chợt thấy Đồng Hạo Triết ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Sở ca, tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Tẩu hỏa nhập ma? Thân thể biến dị? Hay là thăng cấp xảy ra vấn đề?” Được rồi, Đồng Hạo Triết nhận định Sở Tiểu Thất là Sở Chích Thiên, cho rằng Sở Chích Thiên vì che giấu gì đó, mà cự tuyệt thừa nhận thân phận của bản thân, dùng tên giả.

“Không có a. Hết thầy bình thường!” Tiêu Tử Lăng nghĩ đến lão đại lạnh lẽo trong phòng xe, không có gì khác với trước đây, liền đáp như thực chất.

Về mặt Đồng Hạo Triết không tin, anh nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, chỉ chỉ Sở Tiểu Thất lãnh khí càng nặng phía sau cậu hỏi: “Đừng gạt anh, vậy đó là ai?” Dung mạo, hàn khí, khí thế của người này không có gì khác biệt với Sở Chích Thiên, không phải Sở Chích Thiên thì còn có thể là ai?

“Sở Tiểu Thất a!” Lần này Tiêu Tử Lăng làm sao không hiểu ý tứ của Đồng Hạo Triết, cậu lật ánh mắt xem thường bất đắc dĩ nói.

Vì cái rằng những người này sẽ không nghĩ đến vụ con riêng a, phải biết rằng mục đích của cậu chính là điều này.

“Ha ha, Tiểu Lăng, chuyện đùa này tuyệt không hài hước đâu.” Về mặt Đồng Hạo Triết mang vẻ dừng giấu anh nữa, khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm nín, cậu thế nào biết được sẽ là kết quả này? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân lão đại cảnh cáo cậu không nên chơi loạn quỷ kế? Bằng không kỳ vọng vĩnh viễn tương phản với kết quả?

“Tôi thực sự kêu Sở Tiểu Thất.” Sở Tiểu Thất tức giận, tuy rằng nó không cho rằng cái tên này có gì tốt, nhưng ít nhất đây là cái tên chính quy đầu tiên của nó, không được người thừa nhận vẫn khiến cho nó rất tổn thương, vì vậy hàn khí trên người nhóc con càng đậm, nó trực tiếp phán định vị Đồng Hạo Triết tráng niên sớm thê, được hậu thế bầu thành người trung thành nhất đối với Sở Chích Thiên cũng là người phúc hậu nhất của căn cứ Lăng Thiên này là nhược trí!

Đồng Hạo Triết gật đầu: “Được, vậy kêu Sở Tiểu Thất, như vậy, xin cậu nói cho tôi biết, tới cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Hạo Triết thấy thái độ của Sở Tiểu Thất phi thường kiên quyết khẳng định tên này, chỉ có thể hòa theo, nhưng anh quan tâm nhất chính là, vì sao Sở Chích Thiên đột nhiên nhỏ đi? Đây tới cùng là chuyện gì? Anh cảm thấy anh sắp điên rồi.

Sở Tiểu Thất làm sao nghe không rõ ý tứ anh ẩn hàm, rõ ràng là đối phó qua loa, tuyệt không phải thừa nhận thực sự, khi nó vừa định kháng nghị, một thanh âm càng thêm băng lãnh hơn so với Sở Tiểu Thất vang vọng toàn bộ tuyến tiên phong: “Đồng Hạo Triết, cậu nhất định phải cho tôi một lời giải thích, tổ chiến đấu của cậu đến tột cùng đang làm gì?” Một luồng uy áp thanh thế lớn trực tiếp khiến cho toàn thể nhân viên của tổ chiến đấu cảm thấy hít thở không thông, trên người như đeo lên vài tòa núi lớn, ép tới mức khiến người ta không thở nổi.

Mọi người chấn kinh nhìn về phía chỗ nguồn gốc thanh âm, bao gồm cả Đồng Hạo Triết. . .

Đồng Hạo Triết nhìn Sở Chích Thiên bản người lớn chậm rãi đi tới từ xa xa, lại nhìn nhìn Sở Chích Thiên bản trẻ nhỏ trước mắt, đột nhiên cảm thấy trước mắt sao vàng xoay tròn tư duy choáng váng một trận.

Anh đỡ hờ trán của mình, chỉ chỉ Sở Tiểu Thất, kêu gào hỏi Tiêu Tử Lăng: “Đứa trẻ này tới cùng là ai a. . .”

Tiêu Tử Lăng khinh bỉ nhìn anh một cái, nói: “Không phải đã nói với anh rồi sao, cậu ta kêu Sở Tiểu Thất. . .”

Vấn đề là, Sở Tiểu Thất là ai a. . . Đồng Hạo Triết càng hỗn loạn.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Sở Ca, Con Của Anh Phi Thường Giỏi

Hóa ra Sở Chích Thiên ở lâu không ra xe, vẫn có chút lo lắng cho hai người Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất, anh sợ Sở Tiểu Thất kiệt ngạo bất tuân, Tiêu Tử Lăng áp chế không được, xảy ra sơ suất gì đó, vì vậy quyết định tự mình đến tuyến tiên phong tìm hiểu kết quả.

Không ngờ tới anh vừa đến tuyến tiên phong, đã thấy người của tổ chiến đấu đều mang vẻ mặt hoảng hốt, dường như trạng thái mộng du, không biết đang làm gì, căn bản không có ngay ngắn trật tự như trong tưởng tượng của anh, loại tình huống này khiến cho Sở Chích Thiên nhất thời nổi trận lôi đình, phi thường bất mãn đối với việc Đồng Hạo Triết thế nào lại bỏ mặc tổ chiến đấu thành như vậy.

Tâm tình anh khó chịu, khí thế dâng trào lập tức bùng nổ, khiến cho hết thủy đội viên ở tuyến tiên phong dưới trạng thái không hề phòng bị bị bao phủ toàn bộ dưới uy áp của anh, có một số người thực lực thấp, thậm chí bị áp nằm sấp xuống đất.

Mọi người trong sự hoảng hốt, vì uy áp đột kích đột nhiên của Sở Chích Thiên mà được đánh thức, bọn họ không tự chủ được vận lên dị năng, chống lại luồng áp lực cường đại này, hai mắt bắn ra quang mang tôn kính, đây chính là đội trưởng của bọn họ, thực lực cường đại đến mức khiến cho bất kỳ ai cũng chỉ có thể nhìn lên.

Nhưng loại quang mang tôn kính này theo sự tiếp cận của Sở Chích Thiên, sau cùng khi đứng chung một chỗ với Sở Tiểu Thất, lại chuyển biến

thành chấn kinh.

Mọi người mở lớn miệng lằng lằng nhìn điểm tập trung của ánh mắt, hai người một lớn một nhỏ gần như từ trong một khuôn mẫu đi ra kia, khiến cho toàn thể người trên tuyến tiên phong chỉ có một ý nghĩ, con riêng của đội trưởng đã xuất hiện! Bọn họ rất rõ ràng, đội trưởng của bọn họ chính là một nam nhân chưa kết hôn.

“Sở. . . Sở ca, anh lúc nào lại có con?” Đồng Hạo Triết chỉ vào Sở Tiểu Thất bên cạnh Sở Chích Thiên, thốt ra một câu này.

Ngoại trừ đáp án này, còn gì có thể giải thích được lai lịch của Sở Tiểu Thất sao? Khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc kia cũng đã nói cho Đồng Hạo Triết sự thực. Thế nhưng. . . Trong lòng Đồng Hạo Triết có một vấn đề nghĩ không ra. Đó chính là Sở ca vào lúc nào thì tìm nữ nhân có đứa trẻ? Vì sao anh một chút cũng không biết? Phải biết rằng bọn họ chính là cùng nhau lớn lên. Chẳng lẽ là lần tình một đêm nào đó anh không biết? Chẳng lẽ nữ nhân kia ôm banh chạy? Sau cùng lặng lẽ sinh hạ, sau cùng lại đưa trở về để cho cha con bọn họ nhận nhau? Đồng Hạo Triết bỗng hết thấy sự tình trải qua, không thể không nói Đồng Hạo Triết rất thích hợp làm biên kịch tam lưu.

Đáng tiếc câu hỏi này của anh, lại rước lấy một nhãn đao băng lãnh đến mức tận cùng của Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên rất bất mãn phản ứng của Đồng Hạo Triết. Đồng Hạo Triết chính là một trong hai bạn bè cùng nhau lớn lên của anh, đối với chuyện của anh là rõ ràng nhất, thế nào sẽ cho rằng anh có con riêng chứ.

Lời này Tiêu Tử Lăng nghe mà âm thầm cười trộm. Không ngờ tới Đồng Hạo Triết là một trong bạn bè cũng định tội cho Sở Chích Thiên, tin tưởng tất cả mọi người cũng sẽ nghĩ như vậy. Như vậy, mục đích của cậu sẽ đạt được, nếu không phải cố kỵ Sở Chích Thiên đang ở bên cạnh, nhất định

phải chờ chút mặt mũi cho lão đại nhà mình, thì cậu đã sớm ôm bụng cười to rồi.

Sở Chích Thiên tuyệt không có ý giải thích cho Đồng Hạo Triết, mà chỉ chỉ Sở Tiểu Thất bên cạnh công bố với mọi người: “Sở Tiểu Thất. Thành viên mới của tổ công kiên tôi.”

Sở Tiểu Thất thì lạnh lùng quét nhìn mọi người ở đây một cái, vậy mà khiến cho mọi người có loại ảo giác là đội trưởng đang nhìn bọn họ. . .

Tướng mạo đó, khí thế đó, hàn khí đó, cộng thêm một đạo ánh mắt đó. . . Không sai. Quả nhiên là con của đội trưởng, mọi người đồn ngộ.

Vì vậy, trong lòng mọi người đã có giải thích, khó trách Sở Tiểu Thất có thể gia nhập tổ công kiên, phỏng đoán là lão ba của cậu ta, cũng chính là đội trưởng của bọn họ Sở Chích Thiên lo lắng sự an toàn của con trai mình, vì vậy lưu lại ở bên cạnh mình để bảo hộ, điều này tất cả mọi người đều hiểu. . .

Mọi người dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn về phía Sở Tiểu Thất, đó là thái tử gia chân chính a. Về phần có phải vấn đề con riêng hay không. . . Trông bộ dáng hoàn toàn cùng một phiên bản kia, cho dù về sau Sở Chích Thiên chính thức lấy bà xã, sinh con, cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của Sở Tiểu Thất.

Sở Chích Thiên bàn giao xong câu này, liền dùng ánh mắt hàn lãnh đến mức tận cùng lăng trì Đồng Hạo Triết, ánh mắt đó có các loại bất mãn. Khiến cho đầu óc vốn dần dần của Đồng Hạo Triết đột nhiên bừng tỉnh, lưng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, vội vàng hứa hẹn với Sở Chích Thiên trong vòng mười phút đoàn xe sẽ khởi động.

Tiền bước Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết nhanh chóng phân phó mọi người cấp tốc về cương vị, tranh thủ bằng tốc độ nhanh nhất thanh lý chương ngại phía trước, bảo chứng đoàn xe thuận lợi xuất phát.

Rốt cục, đoàn xe khởi động trong thời gian Đồng Hạo Triết hứa hẹn, Đồng Hạo Triết quay về ghế phó lái của xe việt dã lau đi mồ hôi trên trán, vừa định thở một hơi, chợt nghe thấy thanh âm thanh lãnh quen thuộc mang một chút giọng trẻ con mềm mại vang lên phía sau: “Hiệu suất của tổ chiến đấu thực thấp, tôi rất thất vọng.”

“Sở ca, tôi. . . Không đúng, Sở Tiểu Thất!” Đồng Hạo Triết nghe câu nói đó, mồ hôi lạnh nhất thời bốc lên, phản ứng đầu tiên chính là giải thích, sau đó cấp tốc phản ứng lại Sở ca đã trở về, thanh âm này khẳng định là của Sở Tiểu Thất. . . Anh quay đầu lại nghiêng rằng nghiêng lợi giận trừng tên nhóc hư đốn này một cái, liền thấy khuôn mặt cực giống Sở Chích Thiên kia, một đạo ánh mắt lạnh lùng quét qua, khiến cho Đồng Hạo Triết nghẹn nghẹn, vậy mà không dám mở miệng răn dạy nữa.

Đồng Hạo Triết giương giương miệng lại đột nhiên không phản đối nhanh chóng quay đầu lại, khóc không ra nước mắt. Mụ nội nó, phiên bản mặt ngoài đã rất nghịch thiên, thanh âm vậy mà cũng giống, ngoại trừ có chút giọng trẻ con, thật đúng là tìm không ra có gì bất đồng, then chốt nhất chính là vì sao ngay cả đạo nhân đạo lạnh đến mức tận cùng kia cũng không khác biệt, vậy mà khiến cho anh không dám răn dạy.

Thiên na! Anh vậy mà bị một đứa nít ranh năm tuổi chấn động, điều này quá mất mặt. Đương nhiên, đối với khuôn mặt tương đồng với Sở Chích Thiên kia, đánh chết anh cũng không dám răn dạy. . . Anh qua không được sự vướng mắc trong lòng bản thân.

Giữa lúc Đồng Hạo Triết quẩn quýt, liền thấy tiểu đội dò đường phía trước nhất đưa lại tin tức mới nhất, bộ phận trung gian cây cầu lớn Hoài Long kéo dài qua hồ Hoài Dương phía trước đã gãy, xe cộ căn bản không cách nào đi lại. Nhận được tin tức này, Đồng Hạo Triết vội vàng chỉnh lý tâm tình chần chờ một chút. Anh vội vàng kêu người trên tuyến tiên phong của tổ chiến đấu cảnh giới tại chỗ, mà anh thì kêu đội viên lái xe bên cạnh

chở anh cùng Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất, cấp tốc chạy về chỗ Sở Chích Thiên.

Người trên tuyến tiên phong nhìn thấy phó đội trưởng đã dẫn người của tổ công kiên đi, nhất thời ào một cái bắt đầu nghị luận, nhao nhao nghị luận Sở Tiểu Thất là xuất hiện thế nào.

Mọi người đã không còn bất kỳ hoài nghi nào đối với sự thực con riêng này, khuôn mặt kia của Sở Tiểu Thất chính là chứng cứ. Bọn họ chỉ hiểu kỳ mẹ của Sở Tiểu Thất là ai, vì sao đặt một cái tên khiêm tốn như thế, tên Sở Tiểu Thất rõ ràng không phải là thủ bút của Sở Chích Thiên, nếu làm baba không đặt, vậy đương nhiên là mommy đặt. Đương nhiên trong tiếng thảo luận của mọi người, một tràng cổ sự tuyệt luyện yêu hận xoắn xuýt từ từ bày ra ở trước mặt mọi người. . .

Đồng Hạo Triết vừa lên phòng xe, đã thấy Trần Cảnh Văn vẫn luôn tọa trấn hậu phương đang ngồi trên sofa uống trà, một bộ khoan thai. Vội vàng kinh ngạc hỏi: “Cảnh Văn cậu thế nào cũng tới rồi?” Chẳng lẽ Trần Cảnh Văn có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, đã biết chuyện trước đó?

Trần Cảnh Văn hiểu rõ cười, anh cho rằng Đồng Hạo Triết vì chuyện tương đồng mà lại đây, anh nâng lên chén trà trong tay về phía Đồng Hạo Triết chào hỏi một chút nói: “Chẳng phải cậu cũng là vì chuyện đó? Toàn bộ hậu cần đều đang đồn đãi Sở ca biến thành trẻ nhỏ, cậu nói tớ có thể không qua xem đến tột cùng sao?”

Sở Chích Thiên ngồi ở sofa đối diện nghe nói như thế nhin không được mặt cứng đờ, chuyện ‘ngựa thần lướt gió tung mây’ này, thế nào có nhiều người tin như vậy? Bao gồm cả hai người bạn nhà mình.

Đồng Hạo Triết hiểu rõ vì sao Trần Cảnh Văn sẽ xuất hiện ở chỗ này, không phải như mình nghĩ, anh vừa định giải thích bản thân không phải vì

việc đó mà đến, chợt nghe thấy Tiêu Tử Lăng phía sau, tiếng la nhiệt tình theo đến: “Sở ca~, em với Tiểu Thất đã trở về.”

Tiếng kêu này phải nói là nhiệt tình bốn phía a, khiến cho Sở Chích Thiên nhin không được thân thể run run lên, thiếu chút nữa khiến cho nước trà trong tay bị hắt ra.

Theo thanh âm này vang lên, Tiêu Tử Lăng lôi kéo tay nhỏ bé của Sở Tiểu Thất có chút chống cự đi ra trước mặt mấy người hiện tại.

Trần Cảnh Văn nghe vậy ngẩng đầu thoáng nhìn, lại bị nước trà trong miệng làm sặc, trong tiếng ho khan, Trần Cảnh Văn không còn có nửa điểm phong độ ưu nhã, chỉ vào Sở Tiểu Thất lớn tiếng cao giọng tám hỏi: “Đứa trẻ này là ai?”

Tiêu Tử Lăng nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt đồ nát của Trần phó đội vốn vĩnh viễn vân đạm phong khinh, có chút kinh ngạc, cậu còn tưởng rằng Trần phó đội vĩnh viễn đều sẽ gặp biến không sợ, thoát nhìn không phải không sợ, mà là những chuyện trước đây còn chưa đủ kinh. Còn có, vấn đề mà hai phó đội này hỏi đều giống nhau, thật là có ăn ý a.

“Sở Tiểu Thất!” Trả lời chính là bản thân Sở Tiểu Thất, đường nhìn lạnh lùng của nó ẩn hàm hiếu kỳ, nhàn nhạt nhìn lướt qua Trần Cảnh Văn trong truyền thuyết xảo trá như hồ, cơ trí vô song, là đại tổng quản thực quyền mà Sở Chích Thiên tín nhiệm, người quản lý thực tế của căn cứ Lăng Thiên này, phát hiện nghe đồn với hình tượng chân thực của anh ta thật đúng là ăn khớp.

Trần Cảnh Văn không tự mình bối não như Đồng Hạo Triết, mà trực tiếp quay đầu hỏi: “Sở ca? Nó từ đâu ra? Có quan hệ gì với anh?” Anh sẽ không suy đoán mù quáng, chỉ lấy sự thực làm chứng cứ.

“Ngày hôm qua trống rỗng xuất hiện, hiện tại là một thành viên của tổ công kiên tôi.” Sở Chích Thiên suy nghĩ một chút, chỉ có thể trả lời như

thế.

“Chính là đứa trẻ cứu được khi bầu trời có vật rơi xuống?” Trần Cảnh Văn lập tức bắt được trọng điểm, tiền phương truyền đưa tin tức cho anh, anh biết lúc đó ở nơi đó đã cứu được một đứa trẻ, được Sở Chích Thiên mang về tổ công kiên.

“Ừm. . .” Sở Chích Thiên gật đầu, xác nhận lời nói của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn buông xuống chén trà trong tay, đi đến trước mặt Sở Tiểu Thất, ngồi xổm xuống, anh cùng với Sở Tiểu Thất cứ như vậy nhìn nhau mấy chục giây.

Sở Tiểu Thất mặt không đổi sắc, chỉ lạnh băng không mang theo bất kỳ tâm tình rõ ràng nào đối diện Trần Cảnh Văn, dường như người trước mắt chỉ là một vật chết, căn bản không có biện pháp dẫn tới nửa điểm dao động của nó. Khí tức lạnh lẽo kia, dường như tuyết đối không có chút cảm tình kia khiến cho Trần Cảnh Văn nhìn không được trong lòng có chút sợ.

“Sở ca, con của anh phi thường giỏi.” Trần Cảnh Văn quả quyết quay đầu, tán dương với Sở Chích Thiên.

“Tôi không phải con của Sở đội trưởng.” Sở Tiểu Thất lạnh lùng phản bác, nó không cho rằng bản thân có quan hệ gì với Sở Chích Thiên, nhiều nhất xem như là một người đi theo.

Trần Cảnh Văn nghe vậy đột nhiên cười, anh nghiêm túc gật gật đầu nói: “Ừm, anh biết, ban nãy là anh lỡ lời, anh rất xin lỗi.” Nói xong anh đứng lên, khi quay người lại ném cho Sở Chích Thiên một ánh mắt hỏi thăm, ý tứ đó chính là Sở ca anh thế nào còn chưa đối phó được con trai nhà anh?

Sở Chích Thiên thu ánh mắt này, đột nhiên cảm thấy đầu của mình có chút đau, anh day day mi tâm của mình, phát hiện một vấn đề rất lớn. Đó

chính là khi anh đồng ý Sở Tiểu Thất họ Sở, anh đã không còn biện pháp giải thích rõ ràng lai lịch của Sở Tiểu Thất nữa.

Đương nhiên anh vốn cũng không thể giải thích rõ, ngoại trừ bản thân xác nhận đứa trẻ này khẳng định không phải đứa trẻ của bản thân, dựa vào khuôn mặt kia của Sở Tiểu Thất cho dù anh nói rách miệng chỉ sợ cũng không có người tin. Vì vậy, Sở Chích Thiên chỉ có thể im lặng. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Thu Mua, Một Phần Kem Ly!

Sở Chích Thiên im lặng không lên tiếng khiến cho Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết nghĩ lắm là cam chịu, bọn họ đã có đáp án thỏa mãn đặt Sở Tiểu Thất qua một bên, bắt đầu nghiên cứu giải quyết tin tức mới nhất Đồng Hạo Triết mang đến.

Có lẽ những đồ khác trong phòng xe của Sở Chích Thiên không nhiều, nhưng địa đồ các nơi Trung Quốc tuyệt đối được cho là phong phú. Tiêu Tử Lăng rất hiểu thời vụ, không đợi Sở Chích Thiên phân phó, đã tìm ra địa đồ Hoài Thành, giao cho Sở Chích Thiên.

Sở Tiểu Thất thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng phi thường có ăn ý, Sở Chích Thiên chỉ cần đưa một ánh mắt, Tiêu Tử Lăng đã có thể lĩnh hội được ý tứ của anh ta, quả nhiên là người hôn ước a! Sở Tiểu Thất thỏa mãn âm thầm gật đầu, thỏa mãn vì bản thân lại có được phát hiện mới (Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt, đây chỉ là một loại biểu hiện của đàn em đặc lực, không phải như nhóc nghĩ đâu. . .).

So sánh địa đồ tỉ mỉ của Hoài Thành, tam đại đầu sỏ lập tức gõ nhịp, quyết định lui lại về phía sau, đi xuống từ trên một đường vòng, tiến vào đường lớn Hồ Đông của Hoài Thành, chuẩn bị đi vòng qua ven hồ, sau đó trở lại đường cao tốc tiếp tục đi tới.

Sau khi thương nghị quyết định, hai người Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết nhanh chóng rời đi, mỗi người trở lại cương vị công tác của bản thân an bài công việc lui lại.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Sở Chích Thiên khó nhịn tích tụ trong lòng, hỏi: “Tiểu Lăng, cậu cũng tin nhóc ta là con trai của tôi?”

Tiêu Tử Lăng nghiêm túc suy nghĩ một chút, để biểu thị sự thận trọng của bản thân: “Sở ca, không thể trách bọn Trần phó đội với Đồng phó đội, bình thường mà nói đều sẽ nghĩ như vậy, anh ngẫm lại, không có khả năng vô duyên vô cớ lại có người giống một người nào đó đúng không, trừ phi có quan hệ huyết thống. . .”

Tiêu Tử Lăng nói xong lời này, dừng một chút. Sau đó vung nắm tay lên, đầy mặt tín nhiệm nói: “Bất quá, em tin tưởng Sở ca, Sở ca nói không phải vậy khẳng định không phải.”

Tiêu Tử Lăng nói xong liền giãn mặt ra cười. Mặt mày cong cong một bộ thản nhiên, bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm để cho trong lòng Sở Chích Thiên có chút cảm động, bàn tay to của anh vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, trên mặt lộ ra một vẻ khen ngợi: “Coi như cậu hiểu rõ!” Cuối cùng cũng còn có người tin anh, người làm đại ca anh đây còn không phải rất thất bại sao.

Anh lại không biết kỳ thực trong lòng Tiêu Tử Lăng rất không cho là đúng, nếu không phải cậu giám định ra Sở Tiểu Thất là người xuyên qua thời không, cậu cũng sẽ nghĩ như vậy, ai kêu Sở Chích Thiên là đại ngựa giống chứ.

Vì vậy, Sở Chích Thiên không rõ chân tướng cứ như vậy để cho Tiêu Tử Lăng lại lặng lẽ lén vào được một chút trong lòng anh. . .

Sở Tiểu Thất bên cạnh giật mí mắt, lãnh nhãn nhìn sự tương tác của hai người này. Đầu của nó có chút hoang mang: đây vẫn là bá chủ truyền kỳ Sở Chích Thiên lãnh tình lãnh tính nhìn rõ trong từng li đều có Càn Khôn khai sáng thế giới mới trong nghe đồn kia sao? Loại biểu cảm với động tác kia của Tiêu Tử Lăng ở trong mắt nó căn bản là đang nói lời trái lương tâm. . . Chẳng lẽ trên sách nói tình yêu khiến người ta mù quáng là thật? Được rồi,

vấn đề này nó thoáng cái cũng tìm không được đáp án chính xác, Sở Tiểu Thất quyết định xem xem rồi nghiên cứu tiếp.

Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết vừa trở lại liền tổ chức đoàn xe rút lui có trật tự. Toàn bộ đoàn xe biến thành: tổ hậu cần của Trần Cảnh Văn thành tiên phong, mà Đồng Hạo Triết thì thành đội ngũ áp trận. Bất quá may mắn, Đồng Hạo Triết trước tiên đã phái ra vài đội trong tổ chiến đấu đến trợ giúp thanh lý tang thi phía dưới đường vòng. Vì vậy không có làm trễ tiến trình của toàn bộ đoàn xe.

Đoàn xe vừa đến đầu đường, xe phía trước liền dựa theo trình tự đậu ở hai sườn đường lớn, nhường ra một con đường để cho đội tiên phong vốn dĩ tiến lên. Sau đó lần lượt dựa theo trình tự vốn dĩ lái đến đường đông của hồ Hoài Dương.

Hồ Hoài Dương vốn là một khu du ngoạn ngắm cảnh, đường đông xem như tương đối hẻo lánh, vì vậy tang thi còn chưa tính là đông đúc. Đồng Hạo Triết tuyệt không gặp phải rắc rối quá lớn đã đảm thông được đường đông của hồ Hoài Dương. Trời gần hoàng hôn, Đồng Hạo Triết tìm được một trung tâm nghỉ phép cỡ lớn trên đường đông, chuẩn bị an bài đoàn xe nghỉ ngơi hồi phục ở đây.

Tang thi ở trung tâm nghỉ phép nhiều hơn so với tang thi bên ngoài, bên trong vậy mà còn có một con tang thi cấp ba. Sở Chích Thiên nghe thấy tin tức này, liền dẫn dắt đội viên của tổ công kiên cấp tốc chạy tới. Nhẹ nhàng đối phó con tang thi cấp ba đó. Mà chiến lợi phẩm tinh hạch cấp ba thì phân phối cho thành viên của tổ công kiên Ngô Khánh Vân, hẳn đã đến cấp hai đỉnh cấp, thời gian đột phá cấp ba sẽ không quá dài. Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, một luồng cảm giác nguy cơ cường đại đánh tới. . . Chẳng lẽ lão đại đang biến tướng nhắc nhở cậu, phải thu lại cái đuôi nhỏ kiêu ngạo sao?

Mà ba người tổ công kiên lần đầu tiên thấy Sở Tiểu Thất, toàn bộ hóa đá. Nếu không có tiếng hừ lạnh cảnh cáo của Sở Chích Thiên, phỏng đoán một đoạn thời gian rất dài vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Tuy rằng bọn họ chưa rõ Sở Tiểu Thất là thể nào xuất hiện, nhưng bọn họ đã nhận định đó khẳng định là con trai của đội trưởng. Không thấy khi hai cha con họ thấy ba người bọn họ đại ra, vậy mà đồng thời nhếch mi, đồng thời hừ lạnh, đồng dạng lãnh khí tập kích người, đồng dạng nhãn đao lẳng trì. . . Khiến cho ba người bọn họ cảm thán đội trưởng nhà mình quả nhiên rất bá đạo, sinh đứa con cũng dựa theo anh ta mà ra.

Tổ chiến đấu đã không còn tang thi cấp ba trở ngại, rất nhanh đã thanh lý sạch sẽ tang thi trong trung tâm nghỉ phép, theo phía sau tổ chiến đấu chính là một số người sống sót bình thường, bọn họ tiếp nhận sự an bài của tổ hậu cần, thanh lý thi thể tang thi ra ngoài, cũng quét tước địa phương sạch sẽ, tiêu độc một lần, miễn cho có bệnh độc lưu lại nguy hại sự an toàn của bọn họ.

Trần Cảnh Văn áp trận cuối cùng tiến vào trung tâm nghỉ phép, phát hiện hoàn cảnh dừng chân của nơi đây phi thường ưu mỹ, rất thỏa mãn. Anh xuống xe tiến vào đại đường tiếp đãi của trung tâm nghỉ phép, Chân Nhất Long theo sát bên cạnh, sau đó lại là hai người Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải.

Nhân viên công tác hậu cần đang quét tước bên trong thấy Trần phó đội tới, nhanh chóng giao lên bản đồ mặt bằng của trung tâm nghỉ phép tìm được khi vừa rồi thanh lý, đây là điều ngay từ đầu đã phân phó, mỗi khi đến một địa phương mới, chỉ cần có loại tin tức tỉ mỉ này thì phải nhanh chóng giao lên, để tổ quản lý bên trên đúng lúc nắm giữ tin tức nhanh chóng làm ra an bài thích đáng.

Trần Cảnh Văn cầm trong tay, tùy ý lật xem một phen, phát hiện bên trong ghi chép tỉ mỉ hết thảy tin tức của các gian phòng, anh suy nghĩ một

chút, cầm phần tư liệu trong tay giao cho Giang Khinh Ngữ, để cho cô dựa theo những tin tức này an bài địa phương dừng chân cho mọi người.

Giang Khinh Ngữ cung kính nhận lấy, đứng ở nơi đó bắt đầu lật xem tư liệu bên trong, ghi tạc hết thấy tư liệu vào trong đầu, từ khi xuyên qua đến đây, tuy rằng đại thần xuyên qua chưa cho cô dị năng nghịch thiên nào, nhưng trí nhớ của cô lại tốt thần kỳ, gần như đạt được trình độ đã gặp qua là không quên được, cho dù thứ khó đọc khó lý giải thế nào, chỉ cần cô xem kỹ ba lần đã có thể kể lại được một năm một mười.

Giang Khinh Ngữ đã hiểu rõ trong lòng, bắt đầu suy nghĩ phân phối nhân viên dừng chân như thế nào. Đầu tiên phải an bài đương nhiên là tổ công kiên, Giang Khinh Ngữ lấy ra một bản ghi chép, bắt đầu liệt ra tên của mọi người, cũng điền số gian phòng tương quan ở phía sau tên, khi cô liệt ra từng tên từng tên, cái tên khiến cho cô đổ kị kia trong nháy mắt làm đau đốn ánh mắt của cô.

Vốn thành viên của tổ công kiên đều phải an bài ở xung quanh Sở Chích Thiên, cô nhìn số gian phòng của Tiêu Tử Lăng, đột nhiên cảm thấy một cái, vạch mạnh trên cái tên đó một dấu chéo, dùng sức dùng ngòi bút đâm lên tên đó, chỉ chốc lát sau, tên của Tiêu Tử Lăng đã bị đâm nhìn không ra được nữa.

Lúc này Giang Khinh Ngữ mới ngừng tay, mày liễu của cô thoáng nhăn, quyết định phải tận lực suy nghĩ một chút, thế nào có thể không vết tích an bài Tiêu Tử Lăng ra, tách xa Sở Chích Thiên.

Cẩn thận chằm chước thật lâu, Giang Khinh Ngữ rốt cục an bài xong số gian phòng mọi người đêm nay vào ở, liền nghiêm túc điền lên trên một tờ giấy trắng, sau cùng giao cho Trần Cảnh Văn xem qua.

Trần Cảnh Văn thấy được danh sách, hai mắt hơi hơi híp lại, ngón tay nhẹ búng giấy trắng trong tay, hỏi: “Vì sao phải an bài như thế?”

Sắc mặt của Giang Khinh Ngữ không thay đổi phi thường yên bình trả lời: “Vì thuận tiện cho sự liên hệ giữa đội trưởng với hai vị phó đội các anh, vì vậy tôi an bài như vậy. Nếu như Trần phó đội cho rằng không cần, tôi có thể đổi lại.”

Trần Cảnh Văn nghe vậy ngẩng đầu mỉm cười, nhìn Giang Khinh Ngữ một cái, một cái liếc mắt này khiến cho Giang Khinh Ngữ có chút thấp thỏm, không biết tâm tư nhỏ của bản thân có giấu diếm được vị Trần phó đội yêu nghiệt này hay không.

“Không cần, cứ như vậy đi, cô nghĩ rất chu đáo.” Trần Cảnh Văn rốt cục nói ra lời Giang Khinh Ngữ muốn nghe, cô tiếp nhận bảng biểu an bài Trần Cảnh Văn đưa qua, cố nhịn xuống tâm tình hưng phấn, biểu hiện ra một mảnh hờ hững, xoay người rời đi, cô an bài nhân viên công tác theo sau đó chép thêm vài phần bảng biểu tương đồng, lại kêu người chuyển giao đến trong tay Sở đội trưởng với Đồng phó đội.

Trần Cảnh Văn lãnh nhãn nhìn thoáng qua Giang Khinh Ngữ đang trong bận rộn, đột nhiên quay đầu hỏi Trương Ngải Ngải: “Tiểu Ngải, em có cảm ứng dị thường gì không?”

Đường nhìn của Trương Ngải Ngải vốn đang nhìn Giang Khinh Ngữ cách đó không xa, lúc này Giang Khinh Ngữ đang an bài nhân viên hậu cần làm việc ngay ngắn rõ ràng, mắt cô lộ ra hâm mộ, chính là năng lực tổ chức an bài quản lý như vậy, mới để cho Giang Khinh Ngữ từ nữ nhân làm ấm giường của Sở Chích Thiên biến hóa nhanh chóng trở thành bộ trưởng bộ hậu cần của căn cứ Lăng Thiên, trở thành nữ nhân chương quản thực quyền duy nhất của căn cứ, là đối tượng mà nữ nhân khắp thiên hạ hâm mộ đổ kị hận.

Cô nghe thấy câu hỏi của Trần Cảnh Văn nhanh chóng thu liễm tâm thần, quay đầu lại đáp: “Trần phó đội, em không cảm ứng được gì, hẳn là không có gì nguy hiểm.” Kiếp trước Trương Ngải Ngải chính là ở tòa thành thị

này đuổi theo đội ngũ của Sở Chích Thiên, tuyệt không có nghe nói đội ngũ của Sở Chích Thiên đụng phải chuyện gì ở chỗ này. Hơn nữa hiện tại cô lẫn lộn cũng không kém, Trần Cảnh Văn xem cô là vũ khí bí mật, phi thường coi trọng cô.

Câu trả lời của Trương Ngải Ngải để cho Trần Cảnh Văn hơi hơi gật đầu, anh có một ý nghĩ mới, có lẽ chờ lát nữa tìm Sở Chích Thiên thương lượng một chút.

Sở Chích Thiên chỉnh lý xong tang thi cấp ba, lại về tới bên trong phòng xe của bản thân, anh ngồi trên sofa kiên trì chờ tin tức tiếp sau.

Mà ba người Lục Vân Đào thì cẩn thận ngồi trên một chiếc sofa khác, uống trà nóng Tiêu Tử Lăng pha cho bọn họ. . . Đối mặt áp lực bức người của Sở Chích Thiên, mấy người này cảm thấy ngồi ở chỗ này uống trà là một loại giày vò tàn khốc, rất chịu tội.

Mà Sở Tiểu Thất thì bê một phần kem ly đang vui sướng ăn, khi mới vừa vào phòng xe, Tiêu Tử Lăng đột nhiên lấy ra một ly kem nhỏ từ trong tủ lạnh cho nó, tuy rằng nó mặt ngoài tỉnh rụi, kỳ thực trong lòng đã vui đến hỏng rồi. Mùi vị đó thực sự ăn ngon ghê gớm, nó vẫn luôn nhớ mãi không quên, vốn tưởng rằng nó ăn không được nữa, không ngờ tới Tiêu Tử Lăng hào phóng như vậy, chia sẻ đồ tốt như thế cho nó ăn.

Ừm, nó quyết định rồi! Thế nào cũng phải bảo vệ tốt người hôn ước này của Sở Chích Thiên, bằng không về sau sẽ ăn không được thứ ăn ngon như vậy nữa, nó biết rõ, kem ly này chính là do Tiêu Tử Lăng quần quýt mà nheo mãi ở chỗ Sở Chích Thiên mới mài ra được, không ngờ tới còn có một phần của mình, cảm động ing! Sở Tiểu Thất một bên ăn kem ly một bên hạ quyết tâm.

Tiêu Tử Lăng không biết, cậu trong lúc vô ý dùng một ly kem nho nhỏ thu mua được tâm của Sở Tiểu Thất, để cho cậu về sau có thêm một người

tử trung, càng bảo hộ cậu mà thiếu chút nữa mất đi tánh mạng. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lừa Dối, Tuổi Tác Chân Thực Của Tiêu Tử Lăng!

Bên trong phòng xe, nhân viên hậu cần đưa tới bảng biểu an bài dừng chân cúi đầu lau mạnh mồ hôi bão táp trên trán, lực áp bách của Sở Chích Thiên trước mặt thực sự quá lớn, ánh mắt lạnh liệt kia đảo qua, hần liền cảm thấy nửa cái mạng đã không còn, toàn thân lạnh sắp mất đi tri giác.

Sở Chích Thiên búng nhẹ bảng biểu trong tay, nhàn nhạt hỏi: “Đây là ai an bài?”

Nhân viên công tác kia lấy tay lau trán một phen, thì thào trả lời: “Là. . . Là Giang tiểu thư.”

Sở Chích Thiên gật đầu, vung tay lên, tỏ ý nhân viên công tác hậu cần kia có thể đi. Nhân viên công tác kia nhất thời như bị ác linh đuổi theo, ngã nhào chạy ra khỏi phòng xe. Hần sẽ không bao giờ tiếp nhận công tác có quan hệ tới Sở Chích Thiên nữa, khí thế tự mang của Sở Chích Thiên không phải người bình thường như hần có thể thừa nhận.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy là chuyện Giang Kinh Ngữ làm ra, nhanh chóng đến gần sát phía sau sofa đến bên cạnh Sở Chích Thiên xem, hơi thở hô hấp của cậu hơi hơi thổi lên lỗ tai của Sở Chích Thiên, rốt cuộc để cho Sở Chích Thiên cảm giác thấy có chút khó chịu, anh hơi nghiêng đầu, kéo ra một chút cự ly, thuận tiện chuyển đưa trang giấy trong tay ra sau, để cho Tiêu Tử Lăng tự mình xem rõ.

Tiêu Tử Lăng lấy được trang giấy liền đứng thẳng người, Sở Chích Thiên liền cảm thấy khí tức vốn có chút nóng rực biến mất, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Người của tổ công kiên đều tứ tán nga, an bài thực kỳ quái, hơn nữa em là cùng một phòng với Nhất Long ca. Đúng rồi Sở ca, không có an bài gian phòng của Tiểu Thất a, làm sao giờ?” Tiêu Tử Lăng nghiêm túc xem tin tức trên bảng biểu, có chút kinh ngạc, cậu thấy ngoại trừ số phòng của ba người Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn gần nhau, người của các tổ khác đều bị xáo trộn.

“Để cho nó ở chỗ tôi. . .” Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ như vậy đáp lại, dù sao cũng đã bị hiểu lầm là con của anh, vậy trực tiếp mang theo bên người đi.

Thấy bọn Lục Vân Đào cũng tương đối hiếu kỳ, Tiêu Tử Lăng liền chuyển đưa bảng biểu trong tay qua. Ba người chuyển tay nhau một vòng rồi đưa về trong tay Tiêu Tử Lăng.

Lục Vân Đào ngược lại thấy thích thú đối với an bài này, anh cười nói: “Đại khái là vì để cho các tổ chúng ta tương tác một chút giao lưu cảm tình đi, như vậy cũng tốt. Có thể tâm sự với một số bằng hữu cũ.” Anh là cùng một phòng với Đới Hồng Phi, hai người gần như đồng thời vào đội, trước đây cũng vẫn luôn hợp tác đảm nhận nhiệm vụ, quan hệ đương nhiên rất tốt. Từ khi anh gia nhập tổ công kiên, Đới Hồng Phi lại làm phụ tá của Đồng Hạo Triết, hai người đều không có thời gian gặp mặt trò chuyện, an bài này ngược lại để cho bọn họ có cơ hội tâm sự.

Tào Dương thì thấy không quan trọng. Anh vốn chính là đơn thương nhất mã một mình nương tựa chỗ Sở Chích Thiên, thời gian gia nhập tổ chiến đấu không nhiều đã được đề cử đến tổ công kiên, vì vậy đại thể đều là sơ giao, bất kể đang ở nơi nào ở một phòng với ai đều sẽ không ảnh hưởng đến anh.

Ngô Khánh Vân càng thêm thấy không quan trọng, vốn khi ở tổ chiến đấu đã là ở chung với người khác, đều đã quen. Ba người đã biết địa chỉ dừng chân của bản thân, liền cáo biệt với Sở Chích Thiên, cầm quần áo dùng để thay của bản thân đến gian phòng được an bài để nghỉ ngơi, mấy ngày nay vẫn luôn cuộn mình ngủ giấc ngắn trên giường của phòng xe, nghỉ ngơi tuyệt không phải đặc biệt tốt, vì vậy bọn họ muốn nhanh chóng chạy đi tận tình nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Tử Lăng thấy trong phòng xe đã không còn người khác, về phần tiểu đồng hài Sở Tiểu Thất, là có thể không cần nhìn.

Cậu nhanh chóng ngồi ở bên người Sở Chích Thiên, hơi hơi dựa qua, nhỏ giọng nói một câu trêu chọc ở bên tai Sở Chích Thiên: “Sở ca, diễm phúc không cạn a! Hì hì. . .” Gian phòng của Giang Khinh Ngữ với Trương Ngải Ngải, cậu xem rất rõ ràng, đều là ở dưới lầu của Sở Chích Thiên nga, hơn nữa bên cạnh gian phòng của Sở Chích Thiên có một lối thoát hiểm.

Sở Chích Thiên hơi nghiêng đầu, lãnh nhãn liếc nghiêng Tiêu Tử Lăng một cái, rõ ràng cảnh cáo Tiêu Tử Lăng không nên nói xằng bậy.

Sở Tiểu Thất bên kia thấy thế nhanh chóng dùng tay nhỏ bé của bản thân che lại hai mắt của mình, dưới đường nhìn của nó, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng là đang thân thiết. Nó kinh thán, không ngờ tới cảm tình của Sở Chích Thiên với người hôn ước của anh ta tốt như vậy. . . Khó nhin lòng hiếu kỳ, ngón tay nhỏ bé hơi hơi mở ra, đôi mắt nhỏ len lén nhìn về phía chỗ Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, oa! Dựa vào gần như thế, bọn họ là đang hôn nhau sao? Ai nha, không phải nó muốn nhìn, mà là kết quả của việc hai người lớn đó không kiêng kỵ gì nha!

Sở Tiểu Thất cảm thán trong lòng, trên mặt lại không có bất kỳ biểu tình gì, vẻ mặt bình tĩnh trộm nhìn hai người nào đó mà nó cho rằng đang lớn mật trình diễn động tác cấp độ hạn chế.

Buổi tối, Sở Chích Thiên đã vào ở căn hộ tổng thống được an bài, khi bận bịu xong chuyện trong tay đang chuẩn bị trở về phòng tu luyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa. Anh nhú mào, chẳng lẽ không biết anh không thích bị quấy rầy sau tám giờ sao? Sau tám giờ là thời khắc anh tiến vào tu luyện, tổ công kiên đều biết thói quen này của anh, trừ phi là anh chủ động gọi, bằng không không ai sẽ tìm đến anh vào đoạn thời gian này.

Bất quá anh vẫn mở cửa phòng ra, liền thấy được Giang Khinh Ngữ mặc một bộ áo váy bó thân có chút khiêu gợi, đoan trang xuất hiện ở trước mắt anh. Hai mắt anh thoáng ngưng lại, lạnh lùng nói: “Cô tới làm gì?”

Giang Khinh Ngữ dường như không cảm thụ được sự lãnh đạm của Sở Chích Thiên, mặt cô lộ ra vẻ mỉm cười, ôn nhu nói: “Sở ca, em là qua xem có gì cần thiết em hỗ trợ thanh lý không.” Lý do của Giang Khinh Ngữ rất chính đáng, để cho Sở Chích Thiên bừng tỉnh nhớ lại, anh còn chưa nói với Trần Cảnh Văn chuyện tổ công kiên không cần Giang Khinh Ngữ, cho nên cô ta tới nơi này ngược lại rất danh chính ngôn thuận.

Bất quá anh tuyệt không để cô ta tiến vào, mà là lãnh đạm nói: “Chỗ tôi không cần!”

Giang Khinh Ngữ thấy bản thân căn bản không có cơ hội tiến vào gian phòng của Sở Chích Thiên, nhất thời tâm hung ác, cắn cắn môi, vẻ mặt nghiêm túc nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, em tới tìm anh muện như thế, kỳ thực là có một việc muốn báo cáo với anh.”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn cô tuyệt không động, dường như một chút hứng thú cũng không có đối với lời cô nói.

Giang Khinh Ngữ dừng một chút, thấy bộ biểu tình này của Sở Chích Thiên chỉ có thể tiếp tục nói: “Là chuyện về Tiêu Tử Lăng.”

Quả nhiên, chỉ có Tiêu Tử Lăng mới có thể để cho Sở Chích Thiên động dung, liền thấy Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi nói: “Nga?”

Giang Khinh Ngữ ghen ghét trong lòng, nhưng vẫn khắc chế lửa giận của bản thân, cô nhỏ giọng nói: “Tiêu Tử Lăng cậu ta tuyệt không đơn thuần, cậu ta lừa dối mọi người, tuổi tác của cậu ta tuyệt không phải mười bốn tuổi như cậu ta nói, mà là hai mươi bốn tuổi. . .”

Lời này dường như rất ngoài dự liệu của Sở Chích Thiên, vậy mà để cho thần sắc anh chấn động, ánh mắt phát lạnh. Anh nhìn kỹ Giang Khinh Ngữ một cái, sau đó xoay người tiến vào, không đóng cửa phòng, là ngầm đồng ý Giang Khinh Ngữ tiến vào.

Giang Khinh Ngữ âm thầm vui mừng trong lòng, cô lặng lẽ đóng lại cửa phòng, thuận tay khóa lại, sau đó đi vào phòng tiếp khách. Lúc này Sở Chích Thiên đã ngồi trên một chiếc sofa đơn người, thấy Giang Khinh Ngữ đi vào, chỉ chỉ sofa đối diện, kêu cô ngồi xuống nói chuyện.

Thấy Giang Khinh Ngữ ưu nhã ngồi xuống, lúc này Sở Chích Thiên mới mang ngữ khí băng lãnh nói: “Đây đến tột cùng là chuyện gì?”

Giang Khinh Ngữ nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên, trên mặt hơi hơi lộ ra một mặt xem thường, tiện đà oán giận nói: “Chuyện là như vậy, tổ hậu cần không phải có tiểu cô của Tiêu Tử Lăng Tiêu Tình Vân tới sao? Tiêu Tình Vân là một nữ nhân đơn thuần, tuyệt sẽ không làm một số chuyện lừa gạt giấu diếm giống như cháu trai của cô ta. Có lần nói chuyện phiếm nói đến Tiêu Tử Lăng, khi chúng em đều khen cháu trai của cô ta đơn thuần đáng yêu, biểu tình của cô ta có chút xấu hổ, thậm chí vẻ mặt có chút kỳ quái. Lúc đó em chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá sau chuyện đó em liền thấy khả nghi, về sau nhiều lần nói bóng nói gió, rốt cục đã biết được Tiêu Tử Lăng vẫn luôn muốn ăn tàng chân tướng. Cậu ta tuyệt không phải đơn thuần ngây thơ như thoát nhìn bề ngoài, thậm chí có thể nói dựa vào khuôn mặt hồn nhiên vô cùng kia của cậu ta, lừa dối rất nhiều rất nhiều

người, là một kẻ làm chuyện xấu nhiều lần. . . Hơn nữa tuổi tác của cậu ta đều lớn hơn so với Sở Chích Thiên, đều đã hai mươi bốn tuổi.”

Sở Chích Thiên nghe Giang Khinh Ngữ tự kể lể, nắm tay phải đặt trên tay vịn nắm chặt rồi lại mở, qua lại mấy lần, lúc này mới bình phục xuống tâm tình dâng trào trong lòng, anh âm trầm nói: “Còn có gì nữa. . .”

“Thế giới cảm tình của cậu ta rất phức tạp, nghe nói chỉ cần cho cậu ta tiền, thì là nam nhân đều có thể. . .” Giang Khinh Ngữ có chút không chịu nổi nhìn Sở Chích Thiên, có một số lời cô thực sự ngượng ngùng nói ra.

“Nói cách khác, chỉ cần có lợi ích, cái gì cậu ta cũng chịu làm, bao gồm cả bán đứng thân thể của cậu ta có phải hay không?” Đường nhìn lãnh liệt của Sở Chích Thiên như kim đâm nhìn chăm chăm Giang Khinh Ngữ, từng chữ từng chữ nói ra hết lời mà Giang Khinh Ngữ muốn nói.

Giang Khinh Ngữ không tự chủ được cúi đầu dưới đường nhìn băng lãnh đâm người đó, yên lặng gật gật đầu.

“Không còn chuyện khác?” Sở Chích Thiên nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt hỏi, “Nếu không còn, có thể rời đi.” Tâm tình anh rất không xong, không muốn ứng phó nữ nhân này.

Đứng lên từ trên sô pha, Giang Khinh Ngữ tuyệt không lựa chọn rời đi, dường như cô đã hạ quyết tâm nào đó, đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, chậm rãi quỳ xuống, cô thấp giọng nói: “Sở ca, không đáng tức giận vì tên tiểu nhân Tiêu Tử Lăng kia, chuyện Tiêu Tử Lăng có thể làm được, em cũng có thể làm được, hơn nữa em sẽ không lừa dối Sở ca.” Nói xong, cô vươn tay phải, lớn mật khoác lên trên đùi Sở Chích Thiên, lấy ngón tay hơi hơi xoay tròn ma sát.

Sở Chích Thiên chịu mê hoặc, sắc mặt bất biến, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, không có bất kỳ phản ứng nào, không tiếp nhận cũng không biểu thị cự tuyệt.

Sự thờ ơ không có hành vi của Sở Chích Thiên, để cho tinh thần của Giang Kinh Ngữ rung lên, điều này có phải đại biểu Sở Chích Thiên tuyệt không cự tuyệt hay không? Dựa theo tình báo mà cô thu thập được trong khoảng thời gian này mà nói, chắc hẳn là như vậy. Giang Kinh Ngữ đã được cổ vũ, chậm rãi đứng dậy, vòng ra phía sau sofa, thân trên hơi tựa lên, một đôi tay tinh tế trơn mềm trắng ngọc nhẹ nhàng khoác lên trên vai Sở Chích Thiên, bắt đầu ôn nhu xoa bóp cho Sở Chích Thiên, chậm rãi từ chỗ bờ vai trượt xuống bờ ngực rắn chắc kia. . . Đường nhiên cũng không quên lấy ngón tay hơi hơi xoay tròn, mê hoặc như có như không.

Đối mặt hành động việc làm của Giang Kinh Ngữ, Sở Chích Thiên không hề lên tiếng, trái lại hơi hơi nhắm lại hai mắt, dường như đang hưởng thụ. . .

Bên trong phòng, một đường nhìn cực kỳ băng lãnh không có bất kỳ dao động nào xuyên qua khe cửa gỗ nhìn chăm chăm hai người trong đại sảnh, tay phải Sở Tiểu Thất lặng yên không tiếng động xuất hiện một cây gai nhọn trong suốt bén nhọn. Nó quyết định phải giết nữ nhân kia, đã có người hôn ước, thì tuyệt đối không cho phép phản bội. Nó không đối phó được Sở Chích Thiên, nhưng giết nữ nhân đáng ghét đó căn bản không có gì do dự.

Giữa lúc Sở Tiểu Thất muốn hành động, một bàn tay bên cạnh ôm chặt lấy nó. . . Khí tức ấm áp trong nháy mắt vây quanh nó, khiến cho Sở Tiểu Thất sửng sốt, gai nhọn trong tay không tự chủ được buông ra, sau cùng biến thành một đoàn sương khí biến mất vô tung vô ảnh.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Mê Hoặc, Bắt Đầu Từ Nơi Đây!

Sở Chích Thiên nhắm mắt nhìn như hưởng thụ, tròng diện hiện ra trong đầu lúc này, lại là một màn trong phòng xe lúc chạng vạng. . .

“Sở ca, có muốn đánh cược hay không, đánh cược đêm nay Giang Khinh Ngữ có thể đến hay không?” Tiêu Tử Lăng xấu xa ngồi ở bên người Sở Chích Thiên, cả người tựa nghiêng trên lưng sofa, mặt hướng về phía Sở Chích Thiên đang mang vẻ mặt nghiêm túc xem tư liệu trong tay. Cậu đưa ra cánh tay trắng mịn có chút múp míp của trẻ con của bản thân, vẫy vẫy với Sở Chích Thiên bên trên tư liệu, nỗ lực kéo lại lực chú ý của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên quay đầu lãnh nhãn liếc Tiêu Tử Lăng không có việc gì làm ngại buồn chán một chút, tuyệt không đáp lại. Ở trong mắt anh đánh cược là một chuyện đặc biệt nhằm chán, anh phì nhổ còn không kịp, hơn nữa, chuyện này, rõ ràng Tiêu Tử Lăng đang nhìn anh cười nhạo, anh thế nào có thể đánh cược với Tiêu Tử Lăng chứ.

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên căn bản không phối hợp cậu, mắt to tròn tròn tròn nhanh chóng chuyển chuyển, thay đổi một loại phương thức khác nói: “Nếu không, chúng ta đoán đoán xem, nếu như Giang Khinh Ngữ tìm đến Sở ca, nên làm như thế nào đây? Không biết cô ta dùng phương pháp gì để mê hoặc Sở ca anh. . .” Nói xong, vẻ mặt hưng phấn, dường như cảm thấy rất hứng thú đối với việc mô phỏng tâm tư của Giang Khinh Ngữ.

Một cái búng trán đánh qua, Sở Chích Thiên không cho một chút mặt mũi, cười lạnh nói: “Nghĩ vớ vẩn, cô ta đều đã không thể vào, còn mê hoặc tôi thế nào?” Sở Chích Thiên không cho rằng anh sẽ để Giang Khinh Ngữ vào, loại nữ nhân có chứa động cơ bất lương rõ ràng đó, còn trông cậy vào anh sẽ phối hợp?

Tiêu Tử Lăng cắn răng nhếch miệng xoa trán, nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên không cho là đúng nói: “Vạn nhất, cô ta tìm cơ thì sao, tỷ như, ‘Sở ca. Em có chuyện quan trọng báo cáo’ . . .”

Sở Chích Thiên hàn khí bức người liếc liếc người nào đó nằm úp sấp thành thoi trên sô pha bên người một cái lạnh buốt nói: “Cậu nghĩ rằng tôi rất buồn chán? Cái gì cũng không hỏi liền để người vào?”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng ngồi thẳng thân thể, không dám ngồi không có tướng ngồi nữa, lời Sở Chích Thiên nói cũng đúng, dựa theo tính cách của anh ta không có khả năng đơn giản để người vào. Bất quá Giang Khinh Ngữ sẽ dừng tay như vậy sao? Khăng định sẽ không, cô ta nhất định sẽ tìm một chủ đề Sở Chích Thiên quan tâm làm lời mở đầu, không thể không khiến cho Sở Chích Thiên để cô ta đi vào. . .

Tiêu Tử Lăng vuốt cằm suy nghĩ một phen. Đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nói với lão đại nhà mình: “Sở ca, anh nói vạn nhất Giang Khinh Ngữ nói chính là chuyện anh quan tâm, anh không để cô ta vào cũng khó a.”

Sở Chích Thiên xem thường nói: “Cậu cho rằng cô ta có chuyện tôi muốn biết?” Sở Chích Thiên không cho rằng chuyện nữ nhân kia nói sẽ khiến cho anh cảm thấy hứng thú.

Hai mắt Tiêu Tử Lăng phát sáng, mắt mang mong đợi: “Tỷ như, chuyện của em. . .”

Sở Chích Thiên trực tiếp một chương đập lên trên đầu Tiêu Tử Lăng, đập cậu ngã trên sô pha: “Cậu nghĩ thật đẹp!”

Tiêu Tử Lăng đứng lên bất mãn nói: “Sở ca chẳng lẽ một chút cũng không hiểu kỳ chuyện trước kia của em?”

Sở Chích Thiên cười nhạo nói: “Dựa vào sinh hoạt đơn điệu như tấm giấy trắng của cậu. Cậu trông cậy vào tôi hiểu kỳ chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng tựa qua, ánh mắt cười thành hai vầng trăng rằm: “Ví dụ, tuổi tác chân thực của em gì gì đó?” Về mặt của cậu vậy mà mang theo một chút xảo trá.

Tuổi tác chân thực? Sở Chích Thiên nghe xong lời này, như có chút dăm chiêu liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái: “Nhớ cậu từng nói qua, cậu không phải vị thành niên. . .”

Tiêu Tử Lăng cảm động sắp muốn khóc. Không ngờ tới Sở Chích Thiên vậy mà còn nhớ rõ lời nói trước đây của cậu, cậu gật mạnh đầu: “Ừ ừ ừ!”

Sở Chích Thiên hồ nghi liếc Tiêu Tử Lăng một cái, khẽ cau mày nói: “Có phải cậu gạt người hay không? Nói đi, cậu truyền cho Giang Khinh Ngữ tin tức giả gì?”

Tiêu Tử Lăng khóc không ra nước mắt, rõ ràng cậu cho cô ta là tin tức chân thật a, căn bản hồng có gì giả tạo, cậu bữu môi bất mãn nói: “Chẳng lẽ không thể là sự thật sao? Tỷ như tuổi tác của em là 24 tuổi, tỷ như em lớn hơn so với Sở ca anh. . .”

Nói còn chưa xong, một cái búng trán không chút nào lưu tình lại bay qua. Sở Chích Thiên lãnh khốc cảnh cáo: “Đừng mong chiếm tiện nghi của tôi, làm tốt đàn em của cậu đi!”

Được rồi, Sở Chích Thiên bá đạo căn bản không tiếp nhận đáp án này, Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt, thật vất vả có cơ hội chứng minh tuổi tác chân thực của bản thân, đáng tiếc lão đại không cho phép. Xem ra cậu vẫn phải tiếp tục thiếp thân không rõ rồi.

“Nha, Sở ca, nếu như Giang Khinh Ngữ thực sự nói như vậy, anh còn không cho cô ta vào sao?” Trong ánh mắt của Tiêu Tử Lăng tràn ngập sự khẩn cầu ‘lão đại anh để cô ta vào đi’, Sở Chích Thiên đột nhiên có chút hứng thú, anh rất muốn xem một chút kế tiếp Tiêu Tử Lăng muốn làm gì.

“Được rồi, nhìn trên lời nói tương đối khiến người ta kinh ngạc đó, tôi sẽ để cô ta vào. . .” Sở Chích Thiên rất cực phối hợp nói câu này.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này liền hưng phấn, cậu nhanh chóng xê dịch về phía chỗ Sở Chích Thiên, gần như dán sát gần người, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm ánh đỏ hưng phấn, trong mắt tràn ngập thần thái buồn đưa lên: “Sở ca, sau khi đi vào, em tin tưởng khẳng định Giang Khinh Ngữ sẽ khẩn cấp mê hoặc anh, đó chính là cơ hội tốt lớn a.”

Sở Chích Thiên trừng Tiêu Tử Lăng một cái, xem ra ở trong mắt Tiêu Tử Lăng, anh chính là một con ngựa giống thoáng bị nữ nhân tùy tiện mê hoặc đã động tình, đây đã là tư duy theo quán tính của Tiêu Tử Lăng. Vì vậy tức giận nói: “Cậu tới cùng đang suy nghĩ mấy thứ lung tung gì đấy? Lông còn chưa mọc đủ đã muốn nữ nhân đúng không?”

Tiêu Tử Lăng vươn một ngón tay lắc lắc ở trước mặt Sở Chích Thiên, trong miệng chặc chặc nói: “Sở ca, đừng nói sang chuyện khác a, em không phải đang nghiên cứu Giang Khinh Ngữ lợi dụng đêm nay như thế nào để thực hiện được mục đích của cô ta sao. Sở ca, anh nghìn vạn lần phải chịu đựng a.” Nói xong tay kia vỗ vỗ bờ vai của Sở Chích Thiên biểu đạt sự kỳ vọng của cậu đối với anh.

“Cậu đều đã cho rằng tôi là đại ngựa giống, nếu đã đưa lên cửa, cho không có gì không ăn không phải sao?” Sở Chích Thiên thoáng chuyển câu chuyện, đột nhiên tỏ ra một bộ dáng không chống cự sự chủ động nhào vào lòng của Giang Khinh Ngữ nữa, để cho Tiêu Tử Lăng cả kinh, chẳng lẽ muốn làm giả thành thật? Vậy cũng không được.

Cậu nhanh chóng bám lên bờ vai của Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, anh nghìn vạn lần không thể làm mất đi mặt mũi của nam nhân chúng ta. Đối mặt mê hoặc nhất định phải bảo trì bình tĩnh, quá vội không xứng với hình tượng vốn dĩ của đại ca.”

Nghe nói như thế, Sở Chích Thiên đặt tư liệu trong tay qua bên cạnh, hai tay khoanh ngực như cười như không nói: “Vậy cậu nói xem, tôi nên biểu hiện thế nào mới tính là phù hợp hình tượng vốn dĩ của tôi?”

“Đương nhiên là đối mặt mê hoặc mặt không đổi sắc. . . Có sự kiên định của bất động như núi!” Tiêu Tử Lăng nắm tay phẫn chấn nói.

“Tôi đây phải làm như thế nào mới xem như là mặt không đổi sắc, bất động như núi?” Sở Chích Thiên bày một bộ dáng phải giải thích rõ ràng cho anh khiến cho Tiêu Tử Lăng có chút đâm lao phải theo lao. Mợ nó, cũng không phải cậu bị mê hoặc, vì cái răng phải hỏi cậu, kêu cậu giải thích?

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, lời mang theo sự dò hỏi: “Nếu không, chúng ta luyện tập một chút.”

“Luyện tập?” Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, chờ đợi sự giải thích của cậu.

Tiêu Tử Lăng gật đầu: “Luyện tập một chút khi Giang Khinh Ngữ mê hoặc Sở ca anh, phản ứng thế nào mới tính là mặt không đổi sắc bất động như núi!” Nếu giải thích không rõ, chỉ có thể làm tại chỗ để biểu đạt.

“Nga? Tiểu Lăng, thoát nhìn cậu hiểu rất rõ đối với việc này a, xem ra tôi đã xem thường cậu!” Ngữ khí của Sở Chích Thiên mang sự nguy hiểm, anh không ngờ tới đàn em nhà mình ở dưới mí mắt của anh, vậy mà lại rõ như lòng bàn tay đối với loại chuyện này, anh ngược lại muốn xem tới cùng cậu đã biết cái gì.

Toàn bộ tâm tư của Tiêu Tử Lăng đều ở trên chuyện Giang Khinh Ngữ sẽ mê hoặc Sở Chích Thiên thế nào, nhất thời không nghe thấy ngữ khí của Sở Chích Thiên, cậu ngược ngùng ngừng sờ ót nói: “Kỳ thực, chỉ từng xem qua một chút. Cái kia, Sở ca, anh biết đấy, em có chút hiểu kỳ nha, có phải hiện thực cũng sẽ như vậy hay không?”

Cả người Sở Chích Thiên tựa trên sô pha, như cười như không nói: “Tôi ngược lại muốn biết, Tiểu Lăng cậu đến tốt cùng đã thấy được những gì, lại học được những gì. . .”

Tiêu Tử Lăng dựng thẳng lên một ngón tay: “Chỉ một chút! Em đang suy nghĩ có thể Giang Khinh Ngữ cũng sẽ làm như vậy hay không.”

“Làm như thế nào?” Sở Chích Thiên ngược lại muốn biết đến tốt cùng tên nhóc này đã học được cái gì, hiện tại hẳn là xem không được phim S, chẳng lẽ lần nào đó khi thu thập thu được sách vàng nào đó, không cần thận để cho cậu ta thấy được? Sở Chích Thiên ngược lại có chút hối hận đã để cho Tiêu Tử Lăng giúp anh chỉnh lý tạp vật trong không gian. . .

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đứng lên, đi đến phía sau sô pha, toàn bộ thân thể tựa ở phía sau lưng Sở Chích Thiên, một cánh tay non bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp bờ vai kiên cố cho Sở Chích Thiên, trong miệng nói: “Sở ca, anh nói có thể Giang Khinh Ngữ sẽ dùng chiêu này để ám chỉ anh hay không?”

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng: “Chỉ nhiều đây? Cậu nghĩ cũng quá nhiều rồi.” Tuy rằng anh không cho rằng anh sẽ để Giang Khinh Ngữ xoa bóp bờ vai cho anh, nhưng chỉ bằng vào hành động này đã nhận định người nào đó mê hoặc anh, vậy cũng quá đơn thuần đi, thoát nhìn trình độ bị độc hại của Tiêu Tử Lăng không sâu như trong tưởng tượng của anh, trong lòng anh tránh không được thở dài một hơi.

Đáng tiếc, không đợi anh hoàn toàn yên tâm, động tác kế tiếp của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong lòng anh nhin không được run lên, thiếu chút nữa biến sắc tại chỗ.

Nói đến Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, trong lòng rất bất mãn: Sắc, quả nhiên là một con đại sắc lang, loại mờ ám này vậy mà căn bản xem như chả có gì. Xem ra phải gia tăng lực độ. . .

Vì vậy, tay của Tiêu Tử Lăng nhanh chóng trượt xuống ngực của Sở Chích Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve. Ừm, vóc người của Sở ca thực sự rất tốt, sao mình lại không có chứ? Thực khiến cho cậu đổ kị hận a!

Tiêu Tử Lăng cảm thán một phen, tiếp theo thì cả người tựa lên trên người Sở Chích Thiên, miệng nhẹ nhàng thổi một hơi vào lỗ tai của Sở Chích Thiên, giả hoạt hỏi: “Sở ca, nếu như Giang Khinh Ngữ làm như vậy thì sao? Sở ca, có bị mê hoặc hay không?”

Sở Tiểu Thất bên kia, trong khe ngón tay nhỏ bé che lại ánh mắt, chấn kinh mở to hai mắt nhìn, hai người bọn họ muốn làm chuyện cấp bậc hạn chế sao? A. . . Vậy nó có cần nhắc nhở bọn họ nơi đây còn có nó hay không? Cái đầu nhỏ của Sở Tiểu Thất bắt đầu quẩn quýt, không biết nó có thể bởi vậy mà đau mắt hột hay không a! Nếu vậy, thực sự rất phá hư hình tượng của nó nga.

Cả người Sở Chích Thiên thoáng căng chặt, đứng mạnh lên, quay đầu lại giận trừng nói: “Cần quấy! Tiêu Tử Lăng, ba ngày không giáo huấn cậu, cậu liền ngứa da phải không, buổi tối ngày hôm nay, cậu không cần nghỉ ngơi, đến chỗ tôi tiếp thu hình phạt thân thể.”

Tiêu Tử Lăng mở lớn miệng, chờ một chút, ban nãy bọn họ chỉ đang suy đoán đêm nay Giang Khinh Ngữ có thể mê hoặc Sở Chích Thiên hay không, thế nào thoáng cái đã nhảy đến chuyện giáo huấn cậu? Tính ra cậu không làm chuyện gì thương thiên hại lý a.

Khuôn mặt non mịn của Tiêu Tử Lăng nhẵn thành hình bánh bao, trong miệng cầu xin: “Sở ca, Sở ca, anh không thể vô duyên vô cớ phạt em, em cái gì cũng chưa từng làm a. . .”

Tiếng cầu xin của Tiêu Tử Lăng, dẫn tới chỉ là một mặt lãnh quang đông chết người của Sở Chích Thiên, anh đã quyết định, nhất định phải giáo huấn Tiêu Tử Lăng một trận, cho cậu ta biết thứ gì có thể xem, thứ gì không thể xem, đặc biệt là những thứ về động tác cấp bậc hạn chế. . .

Sở Tiểu Thất bối rối nhìn bọn họ, vừa rồi rõ ràng còn đang thân thiết, thế nào thoáng cái lại cãi nhau rồi? Khó trách trên sách nói tình yêu là khó hiểu nhất, nó khiến cho người bình thường đều trở nên không bình thường. . . Tuy rằng không biết những lời này là thật hay giả, bất quá dựa theo biểu hiện hiện tại của hai người, hẳn là coi như có lý. Ủm, nó phải nhớ kỹ, để tiếp tục nghiên cứu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tình Dục? Bị Tiêu Tử Lãng Khống Chế?

Lúc này Giang Khinh Ngữ đã rời khỏi phía sau Sở Chích Thiên, ngược lại ngồi nghiêng trên tay vịn sofa,

một cánh tay ngọc nhẹ nhàng khoác lên trên vai Sở Chích Thiên, lấy ngón tay ma sát như có như không, tay kia thì từ trên ngực Sở Chích Thiên chậm rãi vuốt ve kéo dài xuống, xẹt qua bụng dưới, khi đi đến mục tiêu cuối cùng, Sở Chích Thiên vốn nhắm mắt hưởng thụ không chút động đậy đột nhiên mở hai mắt, lãnh quang chột lóe, tay phải trực tiếp vững vàng kiềm lại cánh tay hạnh kiểm xấu kia, lực đạo đó vậy mà khiến cho Giang Khinh Ngữ cảm giác thấy phi thường đau đớn.

Giang Khinh Ngữ sửng sốt, cắn răng, cố nhịn xuống luồng đau đớn khoan tim đó. Trên mặt cô nổi lên nụ cười kiêu mị, nhẹ nhàng tựa ở bên tai Sở Chích Thiên, ôn nhu ngây thơ nói: “Sở ca, em rất thích anh, thực sự. Em sẽ tận tình hầu hạ anh, xin tin tưởng em!” Nói xong cả người dựa qua, khi mắt thấy môi đỏ mọng điểm lệ sắp hôn đến khóe miệng Sở Chích Thiên, tay phải Sở Chích Thiên đột nhiên dùng lực mạnh, trực tiếp ném Giang Khinh Ngữ đi.

Hành động ngoài dự đoán này của Sở Chích Thiên, khiến cho Giang Khinh Ngữ trở tay không kịp, cô không có chuẩn bị bị luồng lực mạnh đó trực tiếp ném ngã, cả người ngã xuống đất. Cô chấn kinh ngẩng đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên đã đứng thẳng lên, hai mắt băng lãnh, căn bản không có bất kỳ thứ gì ở trong đó, đang vô tình nhìn cô.

“Cút cho tôi! Đừng để cho tôi nhìn thấy cô!” Sở Chích Thiên vô tình vút ra một câu này, sự chán ghét không chút nào che giấu trong ánh mắt làm đau đớn thật sâu tâm của Giang Kinh Ngữ, cô tâm tâm niệm niệm muốn xuyên qua đây chính là vì để có một hồi tình yêu oanh oanh liệt liệt với Sở Chích Thiên, chẳng lẽ hết thảy nỗ lực, hết thảy khổ tâm của cô đạt được chính là loại kết cục này?

Nhân vật chính vốn hẳn là quang minh chính đại đứng ở bên người Sở Chích Thiên như cô đây vậy mà bại bởi một người qua đường vật hy sinh yên lặng vô danh? Việc này quá buồn cười!

Giang Kinh Ngữ đột nhiên nở nụ cười, cười cười liền chảy ra nước mắt, cô trào phúng nói: “Sở ca. Chẳng lẽ công phu trên giường của Tiêu Tử Lăng lợi hại như vậy, vậy mà khiến cho anh nửa điểm hứng thú cũng không có đối với nữ nhân?” Giang Kinh Ngữ thấy bộ dáng lãnh tình lãnh tính này của Sở Chích Thiên, đã biết sự mê hoặc ban nãy của mình kỳ thực nửa điểm tác dụng cũng không có, căn bản không khiến cho Sở Chích Thiên động tình.

Sở Chích Thiên nghe vậy hai mắt thoáng ngưng. Anh không lên tiếng, chẳng qua đường nhìn nhìn về phía Giang Kinh Ngữ càng thêm băng lãnh, ẩn ẩn dẫn theo chút sát ý.

Khóe miệng Giang Kinh Ngữ thoáng nhếch, bắt đầu quỵn rũ cười: “Sở ca, chẳng lẽ anh cam tâm tình dục của anh bị một mình Tiêu Tử Lăng nắm giữ? Tư vị của nữ nhân anh thực sự không muốn nếm?”

Sở Chích Thiên nhìn Giang Kinh Ngữ vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn thử sức trước mắt, nhàn nhạt hỏi: “Vì vậy, cô muốn tự đề cử mình? Cô có tự tin nhất định làm tốt hơn so với Tiêu Tử Lăng như thế?”

Giang Kinh Ngữ gật đầu có chút kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, Sở ca, chỉ cần anh cho em cơ hội đó. Em sẽ để cho anh biết ở trên giường, chỉ có em

mới có thể thỏa mãn anh, Tiêu Tử Lăng không đáng kể chút nào.” Nói xong thân thể vốn bị ném lên mặt đất có chút chật vật, đột nhiên thay đổi một tư thế, bày ra thập phần mê hoặc liêu nhân. Cô ẩn tình đưa tình cười với Sở Chích Thiên, vươn một tay, tỏ ý Sở Chích Thiên ôm lấy cô.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn nữ nhân đã xé rách hết thủy nguyệt trang, không biết liêm sỉ là thứ gì trước mắt, đột nhiên cảm thấy thập phần buồn nôn. Vì leo lên giường leo đến mức vô liêm sỉ như vậy cũng được cho là đặc biệt, có lẽ nguyên nhân chính vì cô ta nghĩ đều là những chuyện tục tĩu đó, cho nên mới sẽ cho rằng quan hệ của anh với Tiêu Tử Lăng cũng như thế. Nữ nhân như vậy, để cho cô ta chạm mình một chút, anh cũng cảm thấy bẩn.

Anh có chút hối hận. Vì sao ngay từ đầu không ngăn lại động tác của nữ nhân này, anh cảm thấy những nơi bị nữ nhân này sờ có chút khó chịu, thật giống như dính vào thứ gì đó dơ bẩn vậy, anh có một loại xung động muốn bức thiết tắm sạch.

Sở Chích Thiên không còn có tâm tư ứng phó nữ nhân này nữa, anh không nhìn tư thế liêu nhân kia của Giang Khinh Ngữ, đi tới cửa mở cửa ra. Không mang theo bất kỳ cảm tình nào nói với Giang Khinh Ngữ: “Cho cô ba giây đồng hồ, rời khỏi chỗ của tôi.”

Mặt của Giang Khinh Ngữ theo hành động của Sở Chích Thiên mà đỏ lên, cô duy trì không được nụ cười nữa, giọng mang căm hận nói: “Sở ca, anh cứ tuyệt tình như vậy?”

Trả lời cô là một ánh mắt băng lãnh của Sở Chích Thiên, ánh mắt đó khiến cho Giang Khinh Ngữ lạnh triệt nội tâm, thân thể không tự chủ được phát run, đó tuyệt đối là ánh mắt đối đãi người chết, cô biết chỉ cần bản thân nói nhiều thêm một câu nữa, dây dưa thêm một chút nữa, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ trực tiếp bẻ xương rải tro cô, triệt để khiến cho cô biến

mất trên thế giới này. Cô bỗng nhiên nhớ đến, Sở Chích Thiên trên lịch sử vốn chính là một người nói một không hai, ý chí sắt đá.

Giang Khinh Ngữ suy nghĩ cẩn thận không dám dừng lại nữa, cuống quýt bò lên, chạy trốn chết.

Cô lao ra khỏi cửa, chạy về phía cầu thang, trực tiếp chạy xuống, tới chỗ rẽ thứ hai, cô rốt cục dừng lại, tựa ở trên tường. Lúc này tim của cô đang đập kịch liệt, một luồng cảm giác ngẫm mà sợ đánh thẳng trong lòng, tay chân lại càng như nhũn ra, trực tiếp tê liệt ngồi xuống.

Không ngờ tới, Sở Chích Thiên sẽ vô tình như vậy, cô có chút hối hận, nói chuyện tình yêu với Sở Chích Thiên như vậy, thực sự quá khủng bố. Có trong một nháy mắt, cô thực sự muốn trở về, rời khỏi thế giới khiến cho cô thương tâm này, Giang Khinh Ngữ nhận không được cúi xuống bắt đầu nhẹ giọng nức nở trên đầu gối của bản thân.

Không đến ba phút, Giang Khinh Ngữ ngẩng mạnh đầu, cô lau khô nước mắt của mình, trong ánh mắt có một luồng kiên định. Cứ chịu thua như thế? Không, tuyệt không. Cô không phải một người có thể bị đánh bại nhận thua đơn giản như vậy. Thời gian còn sớm, cô tuyệt không tin Tiêu Tử Lăng có thể vẫn luôn được Sở Chích Thiên sủng ái, khi hứng thú của Sở Chích Thiên đối với Tiêu Tử Lăng yếu bớt, chính là lúc cô tuyệt địa phản kích.

Cô không tin, kinh nghiệm trên giường thân kinh bách chiến của mình sẽ thất bại bởi Tiêu Tử Lăng của thời đại này, phải biết rằng niên đại của cô chính là một thời đại tuyệt đối tự do, cô không dám nói tình thông toàn bộ các loại kỹ năng, nhưng cũng tình thông mấy phần, cô không tin Sở Chích Thiên hưởng qua loại tư vị đó sẽ còn thích tên Tiêu Tử Lăng kia. . .

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn thân ảnh chạy trốn chết của Giang Khinh Ngữ, đóng lại cửa phòng, thoáng cái cảm giác thấy không khí bên trong phòng nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Anh trở về phòng tiếp khách,

liếc liếc cái khe nhỏ chỗ cửa phòng ngủ một cái, lạnh lùng nói: “Xem xong kịch rồi chứ, còn không đi ra cho tôi. . . “

Cửa phòng nhất thời mở ra, liền thấy Tiêu Tử Lăng dắt tay nhỏ bé của Sở Tiểu Thất đi ra, lúc này cậu đang mang vẻ mặt nịnh nọt cười nói: “Sở ca uy vũ! Quả nhiên bất động như núi! Là tấm gương của bọn em!”

Sở Tiểu Thất hồ nghi nhìn Sở Chích Thiên một cái, lại nhìn nhìn Tiêu Tử Lăng kéo tay mình, một màn ban nãy kia tới cùng là chuyện gì? Vì sao Tiêu Tử Lăng là người hôn ước vậy mà có thể chịu đựng được Sở Chích Thiên cấu kết làm bậy với một nữ nhân. . . Là khảo nghiệm sao? Ừm, thế giới người lớn quả nhiên rất phức tạp!

“Tiểu Thất về phòng ngủ nghỉ ngơi trước, Tiểu Lăng, cậu lưu lại!” Sở Chích Thiên làm như không thấy đối với sự thối phồng vô mộng ngựa của Tiêu Tử Lăng, nhanh chóng làm ra an bài trên đây.

Sở Tiểu Thất nghe vậy gật gật đầu, buông tay Tiêu Tử Lăng ra liền xoay người trở lại trong phòng ngủ, Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đồng thời ở đây, nó phải nghe Sở Chích Thiên đầu tiên. . .

Tiêu Tử Lăng tội nghiệp nhìn Sở Tiểu Thất vô tình đóng lại cửa phòng ngủ, tên nít ranh hồng có nghĩa khí này, ban nãy rõ ràng đã nói sẽ cùng nhau đối mặt Sở Chích Thiên, không ngờ tới Sở Chích Thiên vừa lên tiếng đã quả quyết từ bỏ cậu, quả nhiên y chang Sở Chích Thiên, vô tình! Uống công đã cho nó nhiều đồ ăn ngon như vậy! (Tính ra mấy thứ kia đều là Sở Chích Thiên cho mà. . .)

Sở Chích Thiên thấy bộ dáng đáng thương hề hề này của Tiêu Tử Lăng, trong lòng có chút căm lạnh, mình cũng sẽ không ăn cậu ta, có cần như vậy không a. Anh tức giận túm lấy cổ áo của Tiêu Tử Lăng, trực tiếp xách Tiêu Tử Lăng tới phòng tắm xa hoa cực hạn trong căn hộ tổng thống. . .

“Sở ca. . . Vào phòng tắm làm gì?” Tiêu Tử Lăng rốt cục được buông ra, hồ nghi nhìn Sở Chích Thiên bên người, chẳng lẽ hình phạt thân thể phải vào phòng tắm sao? Được rồi, Tiêu Tử Lăng đến bây giờ còn chưa quên sự kiện hình phạt thân thể Sở Chích Thiên nói lúc chạng vạng.

Sở Chích Thiên tuyệt không trả lời cậu, chỉ bắt đầu cởi nút áo khoác, cởi áo khoác vụt qua một bên. Thế còn chưa hết, anh lại bắt đầu cởi nút áo sơmi của mình, rất nhanh lộ ra vòm ngực rắn chắc, xuất hiện theo chính là vùng bụng rắn chắc có được 6 khối cơ bụng, một màn khiêu gợi hiện ra trước mặt Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng giương mắt to, hâm mộ nhìn vóc người tuyệt đối hoàn mỹ của Sở Chích Thiên, thực hận không phải thân thể đó là của mình. . . Đột nhiên cảm thấy mũi có chút ngứa, chẳng lẽ sự gợi cảm của Sở Chích Thiên đã có thể nam nữ đều giết? Đang trong mê say, cậu thoáng hiện linh quang nghĩ tới cái gì đó, một phen ôm mạnh lấy bản thân, kinh hoàng nhìn Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, em không làm loại chuyện đó đâu!”

Sở Chích Thiên đang chuẩn bị cởi áo sơmi nghe vậy thoáng nhếch mi, ánh mắt có ý hỏi.

Tiêu Tử Lăng nói như đinh đóng cột: “Em không có hứng thú đối với nam nhân, tuyệt đối không hiến thân!”

Sở Chích Thiên đã trần nửa người trên nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng, nhất thời trán đầy hắc tuyến, anh tức giận trực tiếp đánh bay qua một cái búng trán: “Nghĩ cái gì đấy, tôi gọi cậu vào là để giúp tôi thả nước, tôi muốn tắm!”

“Nga, Sở ca muốn em làm cái gì thì sẽ làm cái đó, vậy muốn bao nhiêu nước?” Tiêu Tử Lăng biết bản thân hiểu lầm, sờ cái trán bị búng, đỏ mặt bước lên phía trước nịnh nọt nói.

“Thả đầy cho tôi!” Sở Chích Thiên xem thường quét nhìn cậu một cái, còn nói kêu cậu làm cái gì thì sẽ làm cái đó, không biết ban nãy ai chống cự vấn đề hiến thân? Thời khắc mấu chốt thì liền không đáng tin cậy. . . (Sở ca, anh không cảm giác thấy suy nghĩ của anh có chút vấn đề sao?)

Tiêu Tử Lăng quay đầu nhìn về phía bồn tắm lớn kia, mặt nhất thời suy sụp xuống, bồn tắm lớn này lớn như hồ bơi mini, kêu cậu thả đầy, đây rõ ràng là khó xử cậu, nghiền ép cậu, quả nhiên lão đại gọi cậu vào thì không có chuyện gì tốt, trắng chợn chợn nô dịch a nô dịch. Không biết dùng hết linh lực của bản thân có thể thả đầy nước một bồn tắm lớn này hay không đây?

Được rồi, thả thì thả đi, thả tới lúc nào thì tính lúc đó, Tiêu Tử Lăng hạ quyết tâm dùng hết linh lực liền biến, ngồi xổm bên cạnh bồn tắm lớn bắt đầu chuyên tâm thả thủy cầu, chuẩn bị hầu hạ lão đại nhà cậu tắm rửa, làm đàn em đặc lực quả nhiên rất khó, mấy người xem cậu đều phải lưu lạc đến tình trạng gì đây.

Thật vất vả thả nước bồn tắm lớn được hơn phân nửa, Tiêu Tử Lăng đã mệt đến mức trán xuất mồ hôi. Phắc, ai thiết kế bồn tắm lớn như vậy? Mục đích nó nếu như để cho cậu biết, sẽ tóm tới điên cuồng ngược một phen, sau đó kêu hẩn đi tìm nước thả, khi không có nguồn nước, tìm nước điền đầy bồn tắm lớn như vậy thật tình quá giày vò người.

Lúc này, một thanh âm thanh lãnh vang lên ở phía sau Tiêu Tử Lăng: “Được rồi, nghỉ ngơi một chút trước đi.”

Lão đại khai ân, Tiêu Tử Lăng cảm kích quay đầu lại, liền thấy lão đại nhà mình đã trần trụi toàn thân, thân dưới chỉ vây một chiếc khăn ngắn, xuất hiện ở trước mặt cậu.

Vòm ngực rắn chắc, thân hình cao ngất, thắt lưng ong khiêu gợi, cái hông hơi vênh, chân dài hữu lực, bao gồm cả ‘tên nhóc’ vượt người ta một

bạc kia cũng ngạo nghễ hiển lộ phía dưới khăn mặt, vóc người hoàn mỹ như Apollo khiến cho cậu đổ kị chịu không được. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Con Chuột? Bữa Sáng Bị Ăn Vụng!

Sở Chích Thiên quả thực chính là sinh ra vì đả kích sự tự tin của hết thầy nam nhân,

trong lòng Tiêu Tử Lăng là các loại đồ kị hận a, nhịn không được nôn máng, mợ nó, nguyên một tên cuồng bại lộ, ham lừa thân, thực sự là không biết xấu hổ a không biết xấu hổ.

Sở Chích Thiên đi vào bồn tắm lớn, ngồi xuống, thấy vẻ mặt Tiêu Tử Lăng phiến muộn nhe răng nhếch miệng, cho rằng cậu bất mãn bản thân một mình hưởng thụ, vì vậy liền nói: “Cậu cũng vào cùng ngâm mình đi. . .” Làm đại ca cũng không phải vẫn luôn hà khắc nghiền ép đàn em, anh vẫn rất biết thông cảm.

Tiêu Tử Lăng nhìn nhìn nước trong bồn tắm lớn, nghĩ đến đã lâu hổng có tắm, trên người vậy mà có chút ngứa. Đề nghị của Sở Chích Thiên thực sự là một mê hoặc cực lớn a. Thế nhưng, Tiêu Tử Lăng nghĩ đến vóc người như gà bệnh của mình, cậu quả quyết lắc đầu với Sở Chích Thiên.

Mụ nội nó, cho dù bị thối chết, cũng không thể bị Sở Chích Thiên cười nhạo! Tiêu Tử Lăng oán hận nghĩ, nếu như cậu thực sự cùng ngâm tắm với Sở Chích Thiên, chờ đợi cậu chỉ có một kết quả, đó chính là sự phỉ nhổ của Sở Chích Thiên cùng với một ngày một đêm thống khổ thao luyện kế tiếp, có thể nghĩ, những ngày tương lai sẽ triệt để bê kệt.

“Sở ca, anh tắm đi, em phải đi ra ngoài tu luyện.” Tiêu Tử Lăng rất nóng mắt hết thấy những điều này, lại sợ sinh hoạt khổ cực áp bức tương lai của mình, vì vậy lựa chọn thoát đi để cự tuyệt sự mê hoặc trước mắt.

Tiêu Tử Lăng còn chưa xoay người, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên đang dùng đồ dùng tắm rửa tìm được trong không gian chà xát thân thể của mình kêu: “Tiểu Lăng, trước tiên chậm một chút đi.”

“Hửm?” Tiêu Tử Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không biết lão đại nhà cậu còn có gì phân phó.

“Giúp tôi chà lưng rồi hăng đi!” Sở Chích Thiên nói xong quăng đồ dùng tắm rửa trong tay qua xoay người, cả người tựa lên rìa bồn tắm lớn, lộ ra lưng rộng răn chắc. Có lẽ trường kỳ rèn đúc, cơ bắp lưng của Sở Chích Thiên rất hoàn mỹ, không phải loại căng phồng khoa trương, mà là có thêm đường cong cơ bắp cực kỳ ưu mỹ.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy những lời này của Sở Chích Thiên, thiếu chút nữa không chế không được tâm tình, trực tiếp muốn vứt cho Sở Chích Thiên một thủy cầu thật to để phát tiết sự bất mãn của cậu. Chà lưng? Mọi nó, thực coi tôi là đàn em có thể tùy ý sai sử làm tạp vụ. . .

Bất quá. Tiêu Tử Lăng có thể cự tuyệt sao? Cậu rất muốn, bất quá cậu hồng có lá gan đó a, vì vậy cậu chỉ có thể cắn răng ủy khuất ừm một tiếng, đi đến một bên bồn tắm lớn chỗ Sở Chích Thiên, bắt đầu phục vụ cho Sở Chích Thiên.

“Không tồi, ừm, đừng quên chỗ bờ vai. Đúng, Tiểu Lăng làm rất không tồi. Còn có phía trước. . .” Sở Chích Thiên đột nhiên xoay người, tỏ ý Tiêu Tử Lăng thuận tiện chà lau ngực với bụng của anh một chút.

Phắc phắc phắc, chính anh hồng có tay sao? Phía sau lưng còn có thể lý giải, phía trước. . . Đại ca. Anh thật quá đáng!

Tiêu Tử Lăng vừa thấy Sở Chích Thiên vậy mà được một tấc lại muốn tiến một thước, đã muốn hung hăng vứt khăn mặt trên tay lên trên mặt anh ta, sau đó giơ ngón tay giữa lên với Sở Chích Thiên nói cậu mặc kệ. . .

Ô ô ô! Nếu như là niên đại bình an thì tốt bao nhiêu a, làm công ít nhất còn có một chút nhân quyền, không thể làm nơi đây còn có thể tìm công việc tiếp theo. Thế nhưng hiện tại, ngày diệt vong này, cậu căn bản không dám làm như thế a, cậu liều cái mạng già chính là vì làm đàn em của Sở Chích Thiên, thế nào có thể bởi vì loại việc nhỏ này mà từ bỏ chứ. . .

Tiêu Tử Lăng lệ rơi đầy mặt. Bì ai, mặc dù tràn ngập không muốn, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục dưới bá quyền của Sở Chích Thiên. Cậu nhin cậu nhin nhin nhin! Tiêu Tử Lăng an ủi bản thân, chờ về sau lăn lộn được địa vị lăn lộn được rắn chắc, ta sẽ báo được hận này.

Nếu làm thì phải làm được tốt nhất, Tiêu Tử Lăng hiểu rất rõ điểm này. Vì vậy cậu hồng có tiêu cực biếng nhác, mà rất nghiêm túc dựa theo yêu cầu của Sở Chích Thiên, hầu hạ lão đại nhà mình thoải mái thoải mái.

Rốt cục, trong tiếng thỏa mãn của lão đại, Tiêu Tử Lăng kéo thân thể mệt mỏi, tập tễnh rời khỏi phòng tắm, cả người cậu trực tiếp trải trên sofa, tay vô lực rũ trên mặt đất. Loại việc chà lưng giúp người tắm này thật không phải cho người làm, đặc biệt người nào đó còn yêu cầu nhiều hơn, phiền phức nhiều hơn.

Sở Chích Thiên nửa nằm trong bồn tắm lớn nhìn bóng lưng rời đi của Tiêu Tử Lăng, hai mắt băng lãnh đột nhiên lóe một chút, anh sờ thân thể vừa mới được Tiêu Tử Lăng lau qua, cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác chán ghét mà Giang Kinh Ngữ vốn lưu lại lúc này đã biến mất hầu như không còn, không để lại nửa điểm vết tích.

Vì sao ban này sẽ kêu Tiêu Tử Lăng chà lau toàn thân chứ, kỳ thực là bởi vì khi chính anh tắm luôn cảm thấy không rửa sạch được cảm giác chán

ghét mà Giang Kinh Ngữ để lại cho bản thân, vì vậy kêu Tiêu Tử Lăng giúp anh tận tình chà lau, mà tình hình rất tốt, thái độ của Tiêu Tử Lăng rất nghiêm túc, cảm giác chán ghét kia quả nhiên đã được cậu tẩy sạch, anh rất thỏa mãn.

Có lẽ là tác dụng tâm lý của bản thân đi! Sở Chích Thiên tìm được lý do duy nhất có thể giải thích được thông.

Sáng sớm hôm sau, Trần Cảnh Văn mang theo hết thầy tư liệu về Hoài Thành mà đêm qua anh đã chinh lý ra, gõ cửa phòng Sở Chích Thiên.

Không bao lâu sau, Sở Chích Thiên mở cửa phòng ra, thấy Trần Cảnh Văn có chút bất ngờ: “Là cậu a, Cảnh Văn, mau vào đi!”

Sở Chích Thiên kêu Trần Cảnh Văn ngồi trên sô pha phòng tiếp khách, lập tức quay đầu hô với nhà bếp: “Tiểu Lăng, pha một hũ trà nóng lại đây!”

“Đã biết!” Trong phòng bếp truyền ra thanh âm của Tiêu Tử Lăng, điều này làm cho ánh mắt Trần Cảnh Văn thoáng ngưng, anh hỏi: “Thế nào Tiểu Lăng sớm như vậy đã ở chỗ anh?”

“Tôi hôm qua tôi kêu Tiểu Lăng đến chỗ tôi đặc huấn.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt giải thích.

Trần Cảnh Văn gật gật đầu, lại hỏi: “Có phải Sở ca cần trợ lý để ý việc vật sinh hoạt hay không? Tôi có thể phái một người thỏa đáng lại đây.” Anh suy nghĩ có chút không chu toàn, Sở Chích Thiên là người được hầu hạ đã quen, sẽ không tự mình để ý những chuyện này.

Sở Chích Thiên nghe vậy như cười như không nhìn Trần Cảnh Văn một cái, chờ một lát mới nói: “Không cần, Tiểu Lăng làm coi như không tôi, tôi đã quen.”

Khi Trần Cảnh Văn còn muốn khuyên bảo vài câu, liền thấy Tiêu Tử Lăng đã đi ra từ trong phòng bếp, anh chỉ có thể im tiếng chuẩn bị chờ lát nữa tiếp tục khuyên nhủ, dù sao nữ nhân luôn cẩn thận tỉ mỉ hơn so với nam nhân một chút, hầu hạ người cũng dễ chịu hơn chút.

“Trần phó đội, mời uống trà!” Tiêu Tử Lăng bưng một hũ trà nóng đã pha, rót hai chén nhỏ, một chén trong đó đưa cho lão đại nhà mình trước, chén còn lại thì đưa cho Trần Cảnh Văn.

Hết thấy hệ thống mạch điện của trung tâm nghỉ phép cơ bản được bảo trì hoàn hảo, sau khi Trần Cảnh Văn lắp đặt máy phát điện tiên tiến nào đó ở đường dây chính nơi nào đó, tuy rằng không có biện pháp mở thiết bị điện cỡ lớn, thế nhưng đốt cái đèn nấu nước sôi gì gì đó vẫn được.

Tiêu Tử Lăng đưa trà xong lui xuống nhà bếp, để lại phòng tiếp khách cho hai người Sở Chích Thiên với Trần Cảnh Văn.

Cậu vừa vào nhà bếp, liền thấy Sở Tiểu Thất đã mang cái ghế đứng bên cạnh bàn nhỏ đặt thức ăn, lúc này đang nồng nhiệt ăn bữa sáng. Phần bữa sáng Tiêu Tử Lăng làm cho nó nó đã sớm ăn hết, thừa lúc Tiêu Tử Lăng không có mặt, Sở Tiểu Thất không chút do dự đến ăn phần bữa sáng siêu lớn hương khí nồng nàn lưu lại bên cạnh kia.

Tiêu Tử Lăng tập trung nhìn vào, vậy mà là phần của Sở Chích Thiên. Cậu nhịn không được đỡ trán than một tiếng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, lần này thảm rồi, bữa sáng của lão đại hồng còn, thế này kêu cậu giải thích với lão đại cậu thế nào đây.

Cậu đi qua vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Thất không không chịu thua kém, không nhìn đạo lãnh quang bất mãn kia của Sở Tiểu Thất, phiền muộn nhỏ giọng nói: “Tiểu Thất a, nhóc thế nào ăn vụng bữa sáng của Sở ca?”

Mặt Sở Tiểu Thất không biểu cảm chỉ chỉ ba phần bữa sáng không chút sút mẻ bên cạnh, ý tứ rất rõ, bữa sáng của Sở Chích Thiên ở đây. . .

Được rồi, để Sở Chích Thiên ăn bữa sáng chế tạo cho tập thể đi. Tiêu Tử Lăng ý xấu nghĩ, ai kêu tối hôm qua anh ta nô dịch cậu đến mức đó, không ngờ tối cậu vậy mà thành đàn em chà lưng cùng với đàn em xoa bóp. . .

Bất quá, Tiêu Tử Lăng dường như còn có thể cảm thụ được cái loại xúc cảm ấm áp co giãn mười phần lưu lại trong tay kia, cơ bắp rắn chắc tràn ngập co giãn kia a. . . Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy nước bọt liên tục. Vóc người của Sở Chích Thiên quả nhiên không phải chê, tuyệt đối là tài thực chất thực, cảm giác sờ lên thực sự rất không tồi nga. Ừm, nghĩ như vậy, trong lòng liền cân đối một chút, xem như là chấm mút được xú.

Tiêu Tử Lăng nghĩ thông suốt quả quyết vươn cánh tay tội ác, còn nhanh hơn một bước so với Sở Tiểu Thất lấy đi phần trứng gà cuốn khiến người ta thêm nhỏ dãi kia. . . Rước lấy nhần đao cường liệt bất mãn khiến người cảm thấy lạnh lẽo của Sở Tiểu Thất. Tiêu Tử Lăng chuyển đầu qua chỗ khác không nhìn, hừ! Mới mặc kệ tên nít ranh nhà nó, ai kêu tối hôm qua nó hồng có nghĩa khí một mình chạy trốn, vứt một mình cậu cô đơn cho Sở Chích Thiên mặc anh ta nô dịch. Đây là trả thù.

Cậu hung hăng cắn một ngụm, ừm, ăn vụng bữa sáng của lão đại thực sự quá sung sướng, Tiểu Thất giỏi thực, vậy mà nghĩ tới chiêu này, rốt cục bọn họ làm đàn em cũng có thể tuyệt địa phản kích được một chút.

Tiêu Tử Lăng lặng lẽ dựng lên ngón tay cái khích lệ với Sở Tiểu Thất. Khiến cho Sở Tiểu Thất đang ăn vui vẻ không hiểu ra sao. . . Đây là ý gì? Lặng lẽ khua múa ngón tay cái của mình, nhiều lần nhìn vài cái, vẫn là không rõ. Thôi đi, thế giới của người lớn vốn là phức tạp. . . Không hiểu thì chẳng sao cả, nó phải ăn hết mấy món ăn ngon này trước mới được. Thực sự là hạnh phúc a!

Người của thời đại này thế nào có đồ ăn ngon như vậy, hơn nữa thực thần kỳ, biến một số thứ không thể ăn thành đồ ăn ngon như vậy (Sở Tiểu Thất thừa lúc Tiêu Tử Lăng làm bữa sáng không chú ý, len lén ăn trứng mà cậu

mới đánh xong, hương vị đó không ngon hơn được chỗ nào so với dịch dinh dưỡng. . .). Sở Tiểu Thất lặng lẽ ném cho Tiêu Tử Lăng còn chìm đắm trong ăn vụng bữa sáng của lão đại, trong lòng ngăm sáng bên kia một ánh mắt bội phục.

Không nói đến trong phòng bếp ăn hăng hái cỡ nào, Sở Chích Thiên trong phòng không hề biết bữa sáng của anh đã không còn. Lúc này vẻ mặt anh bình tĩnh thương lượng với Trần Cảnh Văn một số chuyện.

Hai người một bên uống trà, một bên thương nghị giải quyết một số chuyện cần thiết xử lý, lúc này Sở Chích Thiên mới hỏi: “Cậu tới, sẽ không phải là nói với tôi những chuyện này chứ, còn có chuyện gì quan trọng?” Những việc này tuyệt không phải vội như thế, cho dù lên đường cũng có thể bớt thời giờ thương lượng giải quyết, Trần Cảnh Văn đến sớm như vậy khẳng định không phải vì những việc vặt này.

Trần Cảnh Văn nghe vậy cười, anh buông chén trà xuống nói: “Đương nhiên không phải, nếu như trò chuyện mấy thứ này, tôi cũng sẽ không đến sớm như vậy quấy rầy Sở ca anh.” Nói xong anh cầm lấy tư liệu đặt ở một bên, đưa cho Sở Chích Thiên, “Đây là tư liệu của Hoài Thành mà tôi chỉnh lý ra, bên trong có mấy kho hàng vật tư siêu cỡ lớn cùng với một bến tàu cỡ lớn, còn có mấy xưởng gia công sản phẩm nông nghiệp, chắc hẳn sẽ có rất nhiều vật tư có thể thu thập. Hơn nữa Hoài Thành tuyệt không phải thành chết, tin tưởng có thể giao lưu một chút tin tức với người sống sót của nơi đây. . .”

Sở Chích Thiên đơn giản lật xem một chút tư liệu trong tay, hơi hơi gật đầu nói: “Ừm, có thể suy nghĩ, cậu thu thập tin tức tỉ mỉ của nơi đây trước, bao gồm có doanh địa căn cứ nào các loại, hoặc là chiến đội tương đối cường đại, sau đó xem xem có phải vật tư nơi đây đã bị những đội ngũ đó chiếm cứ hay không, nếu như không có, chúng ta có thể suy nghĩ dừng lại một chút, thu thập vật tư.”

“Đã biết, Sở ca, tôi sẽ an bài!” Trần Cảnh Văn gật gật đầu, thấy không còn chuyện nào khác, liền đứng dậy cáo biệt.

Sở Chích Thiên tiễn anh ra cửa phòng, liền quay người lại đi vào nhà bếp chuẩn bị ăn bữa sáng, lại phát hiện bữa sáng của anh đã bị hai con chuột nhắt nào đó ăn vụng một chút cũng không còn thừa. . .

Toàn bộ nhà bếp nhất thời bị hàn khí chiếm lĩnh, chỉ thấy mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm lạnh lùng thốt: “Tiêu Tử Lăng, cậu tốt nhất giải thích một chút cho tôi?”

Tiêu Tử Lăng nhất thời suy sụp mặt xuống, Sở Tiểu Thất là thủ phạm chính ăn vụng, cậu nhiều nhất chỉ là tòng phạm vì bị cưỡng bức, vì cái rằng Sở Chích Thiên không tìm Tiểu Thất lại tìm cậu? Thế này quá khi dễ người rồi!

Nói đến Tiểu Thất hình như chỉ có năm tuổi, cậu không biết xấu hổ vứt trách nhiệm cho nó?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Bạn Bè*? Lai Lịch Của Sở Chích Thiên! (Thượng)

*Như trước đây đã có nói, ‘bạn bè’ này dùng từ ‘tử đảng’, nghĩa là những người có thể chết vì nhau.

Trần Cảnh Văn rời khỏi gian phòng của Sở Chích Thiên, đi một đoạn thì dừng bước,

quay đầu lại nhìn nhìn cửa phòng đã đóng, ánh mắt của anh có chút phức tạp, khó nén vẻ hăm mộ trong đó.

Anh với Sở Chích Thiên là cùng lớn lên từ nhỏ, anh quen thuộc tính tình tập tính của Sở Chích Thiên thế nào không nhìn ra được thái độ của Sở Chích Thiên đối đãi Tiêu Tử Lăng cực kỳ đặc thù, khi Sở Chích Thiên nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, rõ ràng có một phần sùng nịch ở trong đó. Mà anh hăm mộ chính là việc Tiêu Tử Lăng không rõ chân tướng có thể thẳng thắn tiếp nhận phần sùng ái đó, không có bất kỳ gánh vác nào, cái đó anh cùng với Đồng Hạo Triết căn bản không dám nghĩ.

Sở Chích Thiên đối với bọn anh vô cùng tốt, xem anh với Đồng Hạo Triết là bạn bè cùng nhau lớn lên của anh ta, thế nhưng trong lòng của anh với Đồng Hạo Triết lại hiểu rõ, khi bọn họ mới quen biết đã định trước rằng bọn anh không có biện pháp đi đến được bước đó. Phòng tuyến tâm linh nhìn không thấy kia, sự phân biệt đẳng cấp thâm căn cố đế kia ngoan cố đứng sừng sững ở đó, chưa bao giờ buông lỏng. . .

Tâm tư của Trần Cảnh Văn nhất thời về tới khi anh còn bé, thời điểm lần đầu tiên gặp mặt của bọn anh với Sở Chích Thiên, lúc đó anh mới sáu tuổi.

..

“Cảnh Văn, lát nữa con nhất định phải tận lực biểu hiện, để cho Khôi Thủ đại nhân lựa chọn con lưu lại bồi bạn tiểu chủ nhân.” Phụ thân của Trần Cảnh Văn trong phòng xe xa hoa nhà mình nhin không được lần nữa thận trọng căn dặn đứa con trai được ký thác hy vọng của toàn gia tộc này.

Tuy rằng tuổi tác của Trần Cảnh Văn tương đối nhỏ, nhưng chỉ số thông minh siêu cao để cho bé hiểu rõ bé tới để làm gì, tuy nói Trần gia bọn họ cũng được cho là hào môn một phương, nhưng so sánh với chủ nhân ngày hôm nay mà bé phải đi gặp, đó chính là khác nhau một trời một vực.

Trần Cảnh Văn khôn khéo gật đầu nói: “Baba, ba yên tâm, con nhất định sẽ tận lực biểu hiện.”

Các trưởng bối trong nhà đều nhiều lần nói qua tầm quan trọng của lần gặp mặt này. Nếu như được chọn, có thể bảo toàn Trần gia phần vinh ba đời, nếu như không được chọn, địa vị trước mắt của Trần gia bọn họ rất có thể sẽ bị gia tộc khác thay thế.

Trần Cảnh Văn còn nhỏ cho dù động viên cho bản thân thế nào, khi thấy tòa trang viên xa hoa không thể tưởng tượng nổi kia, vẫn nhin không được bồn chồn trong lòng. Nhà bé đã rất xa hoa, nhưng so sánh với nơi đây. . . Thật giống như so sánh giữa ca-nô với mẫu hạm.

Đại sảnh chính trong trang viên phi thường lớn, gần như có thể dung nạp hơn một nghìn người, lúc này đã có không dưới trăm đứa trẻ tề tụ ở nơi đây, đứa trẻ nhỏ nhất vậy mà còn nhỏ hơn so với bé, phỏng đoán nhiều nhất trên dưới 4 tuổi, mà lớn một chút cũng có chừng 12, 13 tuổi. Nhìn những đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ kia, Trần Cảnh Văn thấp thỏm trong lòng, bé thực sự có thể trở hết tài năng trong nhiều đứa trẻ ưu tú như vậy sao?

Phụ huynh của những đứa trẻ được nhóm người hầu dẫn rời khỏi nơi đây. Thoáng cái trong đại sảnh chỉ còn lại hơn trăm đứa trẻ, cùng với nhóm người hầu đứng ở một bên chờ xung quanh. Bọn nhỏ tuyệt không có vì người lớn rời đi mà giao lưu dung hợp với nhau, trái lại vẻ mặt cảnh giác nhìn nhau, tất cả mọi người đều biết rõ nguyên nhân tới nơi này, những người trước mặt này chính là đối thủ cạnh tranh của bản thân. Nào có tâm tư gì kết giao tình bạn với đối thủ.

Một mình Trần Cảnh Văn ngơ ngác đứng ở một bên, không dám hé răng cũng không dám nhìn ngó trái phải, bé không biết có phải nhóm người hầu xung quanh có chứa ý vị giám thị ở trong đó hay không, bé tin tưởng chủ nhân nơi này tuyệt đối sẽ không đơn thuần để bọn nó ở chỗ này, khẳng định có mục đích gì đó, hoặc là hiện tại đã bắt đầu tiến hành chọn lựa rồi, chỉ là bọn nó không biết mà thôi.

Lúc này, bé cảm thấy có một người đang tới gần bé, bé hơi hơi liếc mắt qua, liền thấy một đứa trẻ có chút ngốc hồ hồ, khoẻ mạnh khá khinh tuổi tác không khác biệt bao nhiêu so với bé đi đến bên cạnh bé hô với bé: “Này, bạn cũng tới tham gia tuyển chọn sao? Bạn tên là gì?”

Trần Cảnh Văn cảnh giác nhìn chăm chú cậu ta một cái, bé không tin người có thể tới nơi này sẽ xuất hiện một tên nhóc tư duy đơn giản, tứ chi phát triển, phải biết rằng ở đây chính là những tinh anh mũi nhọn đã trải qua tầng tầng chọn lựa sau cùng lưu lại. Làm sao dễ đối phó như vậy được.

Đứa trẻ kia sờ ột cười hàm hậu, chủ động giới thiệu: “Tớ gọi Đồng Hạo Triết, là đến từ Đồng gia Phí Thành, bạn thì sao?”

Trần Cảnh Văn vụt cho nó một cái liếc mắt, nghĩ nghĩ cảm thấy giao lưu tên một chút chắc hẳn sẽ không xảy ra chỗ sơ suất gì, vì vậy liền đáp: “Tôi gọi Trần Cảnh Văn, đến từ Đồng Thành.” Thanh âm của Trần Cảnh Văn mang theo thanh âm trẻ con nồng đậm, mềm mềm rất là đáng yêu, Trần

Cảnh Văn lại rất chán ghét thanh âm này của bé, luôn sẽ bị người ta hiểu lầm là bé gái.

Quả nhiên, sự thực lại một lần nữa chứng minh điểm ấy. Mặt Đồng Hạo Triết có chút ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Hóa ra là Trần Cảnh Văn muội muội a, vì sao không mặc váy mà phải mặc âu phục chứ? Bất quá, muội muội mặc cái gì cũng rất đẹp, mặc âu phục cũng rất đáng yêu.”

Muội người, người mới là muội muội đấy! Trần Cảnh Văn tàn bạo trừng mắt nhìn bé trai đáng hận trước mắt này cả giận nói: “Tôi là nam sinh, cậu mới là muội muội đấy. . .” Cho dù là thanh âm phẫn nộ, cũng mang theo sự mềm mềm ngây thơ, điều này làm cho Đồng Hạo Triết có chút không biết làm sao.

Đứa bé xinh đẹp trước mắt này tới cùng là bé trai hay là bé gái a, nói đến việc cậu chủ động chào hỏi chính là vì cảm thấy những đứa trẻ trong đại sảnh đều không đáng yêu xinh đẹp như bạn ấy, cậu vốn luôn thích thứ xinh đẹp.

Cậu nghĩ nghĩ, vẫn là theo con mèo xù lông này đi, chung quy không thể thực sự chọc giận bạn ấy, về phần giới tính chân thực thì về sau suy nghĩ lại, vì vậy gật đầu nói: “Nga, xin lỗi, hóa ra là Trần Cảnh Văn đệ đệ.”

Trần Cảnh Văn xem thường liếc mắt nhìn cậu ta: “Kêu ai đệ đệ a, có lẽ cậu còn nhỏ hơn so với tôi đấy. . .”

Lần này, Đồng Hạo Triết mặc kệ, muội muội đệ đệ gì gì đó nó đều có thể tiếp nhận, nhưng tuyệt đối không tiếp nhận có một tỷ tỷ. . . Được rồi, kỳ thực trong lòng Đồng Hạo Triết vẫn hồng có tiếp nhận sự thực rằng Trần Cảnh Văn là nam sinh. Cậu vội la lên: “Tớ sinh ra vào đầu tháng ba đấy, khẳng định lớn hơn so với bạn!”

Trần Cảnh Văn vừa nghe, thật đúng là lớn hơn so với bé, liền không nói nữa, bé tiếp tục cúi đầu chào hỏi với giày da của mình, quyết định không

thèm nhìn cái tên đại ngu ngốc trước mắt.

Đồng Hạo Triết thấy đứa bé xinh đẹp trước mắt không thèm nhìn cậu, có chút sốt ruột, cậu cảm thấy thanh âm của Trần Cảnh Văn rất êm tai, còn muốn nghe bạn ấy trò chuyện nhiều hơn. Lại nói, luôn ngộp như thế này, rất không thú vị, cậu vốn là một người hoạt bát không gò bó nha. Đồng Hạo Triết rất nhanh đã quên chuyện mà lão ba cậu bàn giao không còn một mảnh, bắt đầu quấy rầy Trần Cảnh Văn, một bộ dáng muốn nói chuyện phiếm với bé, khiến cho Trần Cảnh Văn hận không thể đập chết cậu ta trả lại cho bé sự thanh tĩnh.

Bất quá, Trần Cảnh Văn nhớ kỹ người lớn trong nhà dặn, vẫn cố nhịn xuống, bé không thể vì tên đại ngu ngốc này mà ảnh hưởng đến sự vinh quang của gia tộc bọn họ. Hơn nữa bé rất hoài nghi, đây có phải kế sách của Đồng Hạo Triết hay không, để cho bé mất phong độ, không đánh mà thắng trục xuất bé khỏi cục?

Cứ như vậy, thời gian từng chút trôi qua, rốt cục, tổng quản của trang viên mang theo một đám người mặc tây trang trắng thơm đi ra, những người đó đều là tinh anh của mỗi hành nghiệp, lần này bọn họ lại đây khảo sát năng lực ứng biến của những đứa trẻ này. . . Vì vậy, bọn nhỏ bắt đầu bị nhóm những tinh anh đó luân phiên oanh tạc.

Trần Cảnh Văn thấy từng đứa trẻ khóc bị dẫn rời khỏi nơi đây, biết đó là những người thất bại bị đánh rớt. Câu hỏi của nhóm tinh anh đều rất quái dị, có một số thậm chí căn bản không để lại nửa điểm tình cảm, ngữ khí sắc bén đến mức khiến cho một đứa trẻ có thể triệt để mất đi lòng tin. Tin tưởng những đứa trẻ thất bại kia muốn trọng tổ lòng tin sẽ phải tốn rất lâu, vài lần Trần Cảnh Văn cũng thiếu chút nữa bị hỏi tan vỡ, nếu không nghĩ đến vinh quang của gia tộc, trách nhiệm mà bản thân nhận, cố vũ bản thân chống lại, chỉ sợ bé cũng là một thành viên trong những đứa trẻ kia.

Bé sau cùng may mắn lọt qua cửa được giữ lại, sau đó bé được một người hầu đưa đến một phòng tiếp khách khá lớn, lúc này đã có không hề ít đứa trẻ ở trong đó, mà Đồng Hạo Triết cũng đang ở trong đó.

Cậu ta thấy Trần Cảnh Văn đến, dường như không cảm thụ được áp lực gì, la lớn: “Trần Cảnh Văn, bạn cũng tới a!” Còn vẫy vẫy tay với bé.

Theo một tiếng la này, tầm mắt của mọi người tập trung đến trên người bé, Trần Cảnh Văn chửi bới trong lòng: “Đại ngu ngốc, thế nào còn chưa bị đánh rớt, ông trời thực không có mắt!” Tuy rằng trong lòng rất phẫn nộ, nhưng trên mặt vẫn bảo trì bình tĩnh, đi tới giữa đám trẻ.

Chẳng qua khi đi ngang qua Đồng Hạo Triết, tàn bạo cho cậu ta một ánh mắt khinh bỉ, để biểu đạt sự bất mãn cường liệt của bé. Đương nhiên, nhận được sự đáp lại là Đồng Hạo Triết toét miệng rộng cười ngu, Trần Cảnh Văn bị chọc tức chuyển đầu đi, thực sự là tên đại ngu ngốc, thần kinh quá thô, chỉ biết cười ngu!

Một lát sau đó, một người tuổi còn trẻ ngồi chờ trên sofa lấy ra đồng hồ quả quýt xem xem, phát hiện đã đến giờ, liền đứng dậy vỗ vỗ tay, sau khi hấp dẫn được lực chú ý của hết thảy những đứa trẻ qua mới nói: “Ừm, rất không tồi, còn có thể lưu lại 13 người, xem ra tư chất của những đứa trẻ tham gia tuyển chọn lần này đều không tồi. Hiện tại anh phải chúc mừng các em một chút, các em là mấy người được lựa chọn lưu lại đến sau cùng của lần này, phải nói các phương diện đều phù hợp điều kiện, bất quá tới cùng có thể lưu lại được hay không, còn phải xem vận khí của các em, hiện tại đi theo anh.”

Nói xong, anh ta đi ra cửa phòng đầu tiên, mấy đứa trẻ khác chen chúc theo sát, chỉ có Đồng Hạo Triết chờ ở một bên, thấy Trần Cảnh Văn theo lên, lúc này mới đi theo, cậu lặng lẽ kéo tay Trần Cảnh Văn nói: “Chúng ta cùng đi đi.”

Mợ nó, đi thì đi, lồi lồi kéo kéo làm gì, Trần Cảnh Văn muốn hất đi cái tay của Đồng Hạo Triết, thế nhưng khí lực của tên nhóc này rất lớn, vậy mà túm vững vàng, Trần Cảnh Văn hất vài cái không thành công, lại sợ bị người trẻ tuổi phía trước phát hiện, đành phải từ bỏ không hất nữa. Bé nhìn nhìn, nếu như được chọn, bé nhất định phải để cho Đồng Hạo Triết đẹp mặt.

Mười ba đứa trẻ theo người thanh niên đi vào một thư phòng xa hoa, lúc này, một người thanh niên tướng mạo tuấn mỹ đang ngồi phía sau một cái bàn làm việc, thấy bọn họ đến, liền hòa ái nói: “Không nên khẩn trương, đều ngồi xuống đi.”

Không biết vì sao, thấy nụ cười của người này, sự khẩn trương của bọn nhỏ đột nhiên không còn nữa, toàn thân cảm thấy ấm áp dào dạt, tâm tình vốn căng chặt nhất thời thả lỏng hơn rất nhiều, không ít đứa trẻ lộ ra nụ cười theo.

Một bên thư phòng, đã xếp đặt mười ba chiếc ghế dựa, thoát nhìn việc tuyển chọn bên kia vừa kết thúc, bên này đã chuẩn bị xong. Quả nhiên là một địa phương kỷ luật nghiêm cẩn, làm việc nhanh chóng mà hiệu suất cao. Trần Cảnh Văn âm thầm cảnh tỉnh trong lòng.

Mấy đứa trẻ bạn nhìn nhìn tôi tôi nhìn nhìn bạn, hai bên không có tranh đoạt, dựa theo trình tự ngồi xuống. Lưu lại đến sau cùng đều là những đứa trẻ thông minh quá phận, biết lúc này không thể vội vàng xao động, mỗi một ngôn hành cử chỉ đều có thể giảm điểm cho bản thân, vì vậy bọn nó rất khiêm nhường.

Duy nhất khác người chính là Đồng Hạo Triết, khi Trần Cảnh Văn ngồi xuống, cậu trực tiếp đoạt trước một đứa trẻ khác, ngồi ở bên người Trần Cảnh Văn, sau đó lần nữa dặt tay bé, cười ngây ngô với bé một cái. hai người đó rảnh rỗi tìm ra, tỷ như sự kiện bạch liên hoa của Sở Chích Thiên

trước đó, cùng với sự kiện làm ấm giường hiện tại. . . Không thể không nói, Tiểu Thất thực sự rất biết liên tưởng với suy nghĩ!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 111: BẠN BÈ? LAI LỊCH CỦA SỞ CHÍCH THIÊN! (Hạ)

Trần Cảnh Văn âm thầm lật cho ánh mắt xem thường, trong lòng tức cực rồi lại rất bất đắc dĩ, nếu không phải vì bảo trì hình tượng, khẳng định bé sẽ hất tay cậu ta đi, sau đó tàn bạo đập lên thêm mấy đập để phát tiết phiền muộn trong lòng bản thân một chút. Còn có, bé đặc biệt muốn gõ mở cái đầu ngu ngốc đó ra, xem đến tột cùng cậu ta đang suy nghĩ cái gì, lấy lòng mình hữu dụng sao? Kính nhờ, bé cũng là tham gia tuyển chọn, mọi người là đối thủ có được không?

Dường như cảm thụ được lửa giận ẩn tàng của Trần Cảnh Văn, thanh niên tuổi trẻ như cười như không nhìn bé một cái, khóe miệng mang theo một chút biên độ nho nhỏ, thoát nhìn lần này sẽ có chút thu hoạch nhỏ.

Anh thấy mấy đứa trẻ đều đã ngồi hết, liền quay đầu nói với trợ lý trẻ tuổi bên người: “A Hàm, đi phòng luyện công kêu Thiên nhi lại đây.”

Trợ lý của anh chính là người thanh niên dẫn bọn nhỏ vào, anh ta nghe thấy phân phó, lập tức cúi người nói: “Vâng, Khôi Thủ đại nhân!” Nói xong liền rời khỏi thư phòng, dẫn tiểu chủ nhân của anh lại đây.

Trần Cảnh Văn cả kinh, không ngờ tới Khôi Thủ đại nhân mà ngay cả phụ thân đều phải ngược nhìn chính mình là thanh niên tuổi trẻ này, khí tức ấm áp khiến người ta như tắm gió xuân kia, có một loại khát vọng luôn muốn đứng ở bên cạnh người đó.

Chỉ thấy người đó cười giới thiệu bản thân: “Chú kêu Sở Thừa Vân, các cháu có thể kêu chú là Sở thúc thúc, lần này phiên các cháu lại đây là vì muốn tặng thêm mấy đồng bọn nhỏ cho con của chú Sở Chích Thiên, hy vọng các cháu có thể ở chung vui vẻ với con trai của chú, trở thành đồng bọn tri kỷ.”

Nói xong mỉm cười với hết thấy những đứa trẻ, biểu hiện hòa ái dễ gần bình dị gần gũi của Khôi Thủ đại nhân, khiến cho tâm tình của những đứa trẻ kia có chút kích động, cũng bắt đầu chờ mong đối với tiểu chủ nhân tương lai.

Trần Cảnh Văn bị nụ cười của Khôi Thủ đại nhân đầu độc, tâm vốn cảnh giác bắt đầu thả lỏng, bé cũng giống như những đứa trẻ khác bắt đầu chờ mong tiểu đồng bọn tiểu chủ nhân tương lai của bé. Có lẽ tiểu chủ nhân bé phải đi theo kia cũng có khí tức ấm áp như vậy, theo lý con trai hẳn là sẽ cực giống cha, như vậy ở cùng bạn ấy hẳn là sẽ rất vui vẻ, rất thư thái đi. Ủm, Trần Cảnh Văn nói cho bản thân, bé nhất định phải trở thành đồng bọn tri kỷ nhất của tiểu chủ nhân.

Lúc này, cửa thư phòng được mở ra một góc, chỉ thấy người thanh niên kia lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Có chút cứng ngắc báo cáo với Khôi Thủ đại nhân của anh: “Khôi Thủ đại nhân, tiểu chủ nhân đã tới.” Nói xong, thân thể đứng thẳng tắp, hoàn toàn không có bộ dáng thả lỏng ban nãy, vẻ mặt nghiêm túc đẩy cửa rộng ra. Không có biện pháp, khí thế của tiểu chủ nhân mạnh hơn nhiều so với Khôi Thủ đại nhân, anh không dám làm càn a!

Trần Cảnh Văn còn chưa thấy được người, đã cảm thấy một luồng khí lạnh che trời lấp đất đánh tới, khiến cho bé nhin không được rùng mình một cái. Bé giữ vững tâm thần, nhìn chăm chú qua, liền nhìn thấy một đứa trẻ mặt không biểu cảm, toàn thân băng lãnh tuổi tác xấp xỉ bé đứng thẳng chỗ cửa.

Ánh mắt băng lãnh vô tình của cậu ta thẳng tắp quét qua, hàn ý đậm người khiến cho những đứa trẻ trong thư phòng gần như đều bị đóng băng, thậm chí có một đứa trẻ bị kinh hách khóc tại chỗ. Đứa trẻ toàn thân bốc lên hàn khí đó chính là Sở Chích Thiên. Tiểu chủ nhân mà tương lai bọn nó phải cùng bồi bạn trưởng thành.

Thanh niên tuần mỹ phía sau bàn làm việc chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, tỏ ý người hầu bên cạnh dẫn đứa trẻ khóc kia đi, chịu không nổi khí lạnh của con anh, thì không có tư cách đứng ở bên người con anh.

Trong những đứa trẻ có duy nhất một đứa biểu hiện rất khác thường, cậu ta giương mắt to hiếu kỳ, nhìn đứa trẻ băng lãnh kia, mở miệng hỏi: “Trên người bạn giấu khối băng sao? Bạn không sợ lạnh sao?”

Trần Cảnh Văn nghe xong lời này sắc mặt đại biến, bé lần đầu tiên làm một động tác nhanh hơn suy nghĩ của bé, theo tính phản xạ vững vàng chặn lại cái miệng thối kia của Đồng Hạo Triết. Trong miệng hét lớn: “Ngu ngốc. Cậu đang nói cái gì đấy?”

Một tiếng rống to này khiến cho thanh niên tuần mỹ sau bàn làm việc kinh ngạc, anh thấy phi thường thú vị nhìn Trần Cảnh Văn, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu. Không ngờ tới còn có đứa trẻ đáng yêu như thế, vậy mà lo lắng cho đối thủ cạnh tranh. Còn có đứa trẻ thần kinh tương đối thô kia cũng không tồi. Có thể xem nhẹ khí lạnh của con trai nhà mình, cũng là một lựa chọn tốt.

Trần Cảnh Văn rống xong mới phát hiện sự thất thường của bản thân, mặt của bé nhất thời đỏ lên, thoáng cái lại trở nên trắng bệch, bé biết lần này xong rồi, Khôi Thủ đại nhân tuyệt đối sẽ không lựa chọn một đứa trẻ phân không rõ trường hợp la to mất đúng mực để bồi bạn con chú ấy.

Trong lòng bé khó chịu một trận, cảm thấy hành vi hôm nay của bản thân rất mất tiêu chuẩn, bé có lỗi với sự nhắc nhở của cha bé, có lỗi với sự kỳ

vọng của gia tộc, mà để cho bé thất thường như thế đều là tên Đồng Hạo Triết đáng hận trước mắt này. Trong lòng Trần Cảnh Văn hận chết cậu ta, đều là tên đại ngu ngốc này, cậu ta đã hủy tiền đồ của bé, đã hủy gia tộc của bé. . .

Trần Cảnh Văn khó nhịn bi thương rốt cục viền mắt thoáng đỏ, nước mắt soạt rớt xuống, nức nở không thành tiếng, không cách nào đình chỉ được. Điều này khiến cho Đồng Hạo Triết bên cạnh hoang mang, cậu vò đầu bứt tai liên tục nhận lỗi cầu xin tha thứ: “Đừng khóc a, đều trách tớ không tốt, đều trách tớ không tốt. . .”

Sở Chích Thiên nhìn thoáng qua hai người cái gì cũng không để ý, trầm tĩnh trong thế giới của bản thân kia, đối mặt sự nhắc nhở của cha, liền gật gật đầu nói: “VẬY hai người bọn họ đi. . .” Nói xong không hề quay đầu lại mà đi, cậu đến chính là vì hoàn thành nhiệm vụ, nếu đã chọn người xong, còn lưu lại làm gì? Bất quá hai người mà cha ám chỉ kia coi như thú vị, thoát nhìn cũng rất thuận mắt, cậu không ghét.

Sự tùy hứng của Sở Chích Thiên, khiến cho nam nhân tuần mỹ làm cha kia bất đắc dĩ lần nữa thở dài một hơi, anh phủ phủ cái trán của mình, có chút khổ não. Nói đến anh là một người ôn hòa như thế, thế nào sinh ra đứa trẻ băng lãnh như thế? Nói đến momy của nó cũng là một nữ nhân hoạt bát đáng yêu a. . . Chỉ có thể nói là đột biến gen đi.

Anh kêu người hầu chờ một bên dẫn những đứa trẻ thất vọng tới cực điểm còn lại đi, chỉ để lại đứa bé xinh đẹp khóc ‘hoa lê ngâm mưa’ không biết phát sinh chuyện gì với đứa trẻ trì độn sốt ruột nhận lỗi không biết phát sinh chuyện gì.

Thấy hai đứa trẻ đến bây giờ còn chưa phản ứng lại, anh chỉ có thể đứng lên, kêu người hầu bên người đưa lên một chén nước ấm, cầm trong tay.

Anh đi tới bên người hai đứa trẻ, hòa ái nhẹ giọng nhẹ lời nói: “Đừng khóc, không có gì phải khóc, cháu cũng là vì bạn bè không phải sao? Thúc thúc sẽ không trách các cháu. Nha, có phải khát hay không? Uống chút nước ấm trước nhuận nhuận cổ họng đi.” Nói xong liền đưa nước ấm trong tay qua.

Trần Cảnh Văn nghe thấy thanh âm nhỏ nhẹ lời nói ôn hòa đó, rốt cục nâng lên hai mắt khóc có chút sừng đỏ, hai mắt bị nước mắt cọ rửa qua có vẻ rất sáng sủa, khiến cho cả người Trần Cảnh Văn linh động hơn, không còn là bộ dáng khô khan cố nén tâm tình trong lòng vừa rồi kia nữa, có sự ngây thơ chất phác mà một đứa trẻ sáu tuổi nên có.

Thanh niên tuấn mỹ hài lòng lộ ra nụ cười ấm áp, khiến cho Trần Cảnh Văn sững sốt, mặt của bé cấp tốc đỏ lên, nói đến bé còn chưa từng được thấy qua người xinh đẹp như thế, bất kể nam hay là nữ, nụ cười kia. . . Bé nghĩ tới nghiêng nước nghiêng thành.

Bé ngơ ngác tiếp nhận chén nước, mê muội nhìn chăm chăm nụ cười của thanh niên tuấn mỹ kia, trong lúc nhất thời quên bản thân thân ở phương nào.

Một bàn tay to ấm áp sờ sờ đầu của bé, Trần Cảnh Văn liền cảm thấy được một loại ấm áp khôn kể vây quanh, an toàn khiến người ta quên hết thảy, thoáng cái cảm thấy yên tĩnh an tường. Lúc này nghe thấy một âm thanh trong trẻo hòa ái vang lên ở trên đầu bé: “Về sau, phải làm phiền hai người các cháu rồi, chú giao đứa con trai phiền phức kia của chú cho các cháu chiếu cố. . .”

Hửm? Khôi Thủ đại nhân đã nói gì đó sao? Trần Cảnh Văn vẫn luôn ở vào trong thần hồn điên đảo, nhất thời không phản ứng lại.

Lúc này một cái ôm cường hữu lực đánh thức bé: “Trần Cảnh Văn, bọn mình trúng tuyển rồi, bọn mình có thể ở lại chỗ này.” Đồng Hạo Triết hưng

phấn ôm Trần Cảnh Văn lên, xoay tròn. Cậu rất cao hứng, vừa hoàn thành được nhắc nhở của cha, lại có thể ở cùng đứa bé xinh đẹp này.

A, trúng tuyển rồi, thực sự đã trở thành tiểu đồng bọn của tiểu chủ nhân? Trần Cảnh Văn bị kinh hỉ này làm cho trực tiếp cả kinh sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn quên bé đang bị cái tên đáng ghét nào đó ôm.

Nhìn biểu tình kinh hỉ của hai đứa trẻ, thanh niên tuấn mỹ cũng nhin không được cười ra tiếng, anh vỗ vỗ tay nói: “Được rồi, chú cho các cháu thời gian một tháng để tụ họp với cha mẹ một chút, sau đó phải lại đây, bất quá yên tâm, mỗi tháng đều có ngày nghỉ có thể trở lại.”

Lời nói của anh khiến cho ánh mắt của hai đứa trẻ đều sáng, không ngờ tới còn có những phúc lợi này, phải biết rằng tuy rằng bọn nó thông minh trí tuệ thậm chí có chút trưởng thành sớm, thế nhưng có thể cùng sinh hoạt với cha mẹ vẫn rất hấp dẫn bọn nó.

Đương nhiên đứa khác người nào đó thì ngoại lệ, Sở Chích Thiên trong phòng luyện công phi nhõ đầy mặt, chỉ cần lão ba không nên không có việc gì mà đến phiền cậu, lão mẹ không nên xem cậu là món đồ chơi mà chơi, cậu liền yên vui.

Trần Cảnh Văn nhìn Khôi Thủ đại nhân khí chất văn nhã ôn hòa, ý cười đầy mặt có phong phạm trang nhã vô thượng kia, bé cảm thấy bản thân đã bị luồng phong phạm đó mê hoặc. Bé lặng lẽ hạ một quyết tâm, đó chính là bé nhất định phải học tập Khôi Thủ đại nhân, nhất định phải học được loại phong thái mê người trên người chú ấy, cái loại bình tĩnh ‘trong đàm tiếu hết thấy đều ở trong nắm bắt’ đó.

Hai bé cảm thấy mỹ mãn chấp tay đi ra thư phòng, nhìn nhau cười, làm đồng bọn hợp tác tương lai, Trần Cảnh Văn chỉ có thể buông tha cái tên nhóc đáng hận này, bất quá bé biết bé phải tận tình dạy dỗ cái tên đại ngu ngốc này, miễn cho lại làm ra chuyện gì mất đúng mực.

Trần Cảnh Văn đang chuẩn bị trở về nói cho cha mình tin tức tốt, mới đi vài bước lại đột nhiên dừng bước, sắc mặt bé tái nhợt đứng ngốc lảng không nhúc nhích.

Đồng Hạo Triết sốt ruột, đứa bé xinh đẹp này lại làm sao vậy? Vội vã hỏi: “Trần Cảnh Văn, bạn thế nào vậy?”

Trần Cảnh Văn nói lắp: “Tiểu, tiểu chủ nhân, có phải không giống với Khôi Thủ đại nhân hay không?”

Đồng Hạo Triết nghĩ nghĩ nói: “Ừm, tiểu chủ nhân thực băng lãnh a, một chút cũng không có hòa ái như Khôi Thủ đại nhân, bất quá mùa hè bọn mình sẽ không nóng, vậy cũng không tồi.” Nói xong, lộ ra nụ cười đắc ý, tự hào vì bản thân đã tìm được phương pháp có thể hạ nhiệt độ.

Mợ nó, biết ngay tên nhóc này không đáng tin cậy mà, nghĩ như thế nào đến vấn đề mùa hè, sao không ngấm lại mùa đông bọn nó chịu qua được thế nào? Ách, bị Đồng Hạo Triết làm lệu luôn.

Tâm tình vốn cao hứng của Trần Cảnh Văn thoáng cái suy sụp, bé cảm thấy ngày tháng tương lai của mình sẽ không quá dễ chịu, phải sinh hoạt chung với một khối băng, thời khắc chịu đựng rét lạnh tập kích. Thế còn chưa nói, bé còn phải hợp tác với một tên đại ngu ngốc, bé cảm thấy ngày tháng tương lai triệt để bê kệch.

Được rồi, coi như là sự hi sinh tất yếu vì vinh quang của gia tộc, về mặt Trần Cảnh Văn nghiêm túc, nắm nắm tay nhỏ của bản thân, âm thầm động viên cho chính mình.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Quân Tử! Báo Thù Mười Năm Không Sợ Muộn!

Trần Cảnh Văn lấy lại bình tĩnh, lần nữa ngẩng đầu nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt của Sở Chích Thiên, nắm chặt nắm tay của bản thân, trong lòng đã có quyết định.

Anh không ghét Tiêu Tử Lăng, chẳng qua anh cảm thụ được rất rõ sự tồn tại của Tiêu Tử Lăng ảnh hưởng tới Sở Chích Thiên. Nếu cứ bỏ mặc mặc kệ, nhất định Tiêu Tử Lăng sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của Sở Chích Thiên, đây không chỉ là việc khiến cho Sở Chích Thiên vốn tường đồng vách sắt có nhược điểm, càng làm cho Tiêu Tử Lăng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Có lẽ bây giờ còn chưa thể hiện ra được điểm này, bởi vì Sở Chích Thiên còn chưa chân chính bước trên võ đài của anh ta. Trần Cảnh Văn hiểu rất rõ dã tâm của Sở Chích Thiên, chỉ cần Sở Chích Thiên tiếp tục đi tiếp dựa theo mục tiêu trước đây, chờ đợi Tiêu Tử Lăng tất nhiên sẽ là loại kết quả kia.

Nếu anh đã nhận được sự dận dò của Khôi Thủ đại nhân, muốn anh chiêu cố tốt Sở Chích Thiên, như vậy anh sẽ không thể để cho Khôi Thủ đại nhân thất vọng. Nhất định phải làm đến mức tuyệt đối không sai sót, nhất định phải cách ly tai họa ngầm là Tiêu Tử Lăng, cho dù lúc đầu Sở Chích Thiên tuyệt sẽ không thể chấp nhận. . .

Tiêu Tử Lăng đang đứng ở chỗ bồn rửa tay của phòng tắm giặt quần áo không hề biết cậu đã bị Trần Cảnh Văn liệt vào tai họa ngầm, đã tiến vào

trong nhật trình trục xuất cách ly. Mấy ngày nay cậu trải qua quá bi ai, sau khi ăn vụng bữa sáng của Sở Chích Thiên bị Sở Chích Thiên bắt được, Sở Chích Thiên chưa cho cậu cơ hội biện giải đã trực tiếp xử phạt.

Đương nhiên Sở Chích Thiên không nói như vậy, còn nguy hiểm cho hành vi đó, mỹ kỳ danh là chỉ đạo. . . Có chỉ đạo như thế sao? Không chút nào lưu tình lưu lại vết tích đánh đập thao luyện trên người cậu, đó là ngược đãi sáng loáng loáng a.

Cậu đáng thương mỗi buổi tối đều bị thao luyện lập lòe ánh xanh, lão đại mới thỏa mãn thả cậu một con ngựa, để cho cậu nhanh chóng tu luyện, tuy rằng tốc độ tu luyện đích xác nhanh hơn nhiều so với trước khi chưa thao luyện, nhưng cậu sẽ không cảm kích, thử nghĩ mỗi ngày bị cưỡng ngược. . . Ai chịu nổi a!

Đáng hận nhất chính là tên nhóc thối lãnh khốc vô tình Sở Tiểu Thất kia, rõ ràng là mình chịu tội thay nó, một chút cũng không biết cảm kích như thế nào. Cho dù không cảm kích nó cũng không thể hoàn toàn đứng ở bên Sở Chích Thiên chứ. . . Vì cái răng cậu vừa định trộm lưỡi một cái, ngửi một giắc lưỡi một cái, Sở Chích Thiên liền xuất hiện? Khăng định là tên nhóc đó mật báo. . . Mụ nội nó, tên nhóc đó khi vừa mới tới không phải một cái miệng vỏ trai ngọc, thế nào cũng không chịu nói chuyện sao? Sao bây giờ lại nhiều chuyện như vậy?

Tiêu Tử Lăng nôn máng trong lòng, việc trong tay lại không hề đình chỉ, cậu hung hăng chà chà quần áo trong tay, hận không thể trực tiếp chà quần áo trong tay thành một cái lỗ. . . Tốt nhất là tẩy thành vải không thể mặc, như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng cậu.

Quần áo chà giặt trong tay đương nhiên không phải của bản thân, bằng không cho dù tức giận thế nào cậu cũng sẽ không lấy quần áo ra để trút giận, quần áo hiện tại cậu giặt là của Sở Chích Thiên. Tên lão đại không biết xấu hổ kia. Vậy mà mặt không đổi sắc tâm không đập loạn, một bộ

dáng đương nhiên vứt quần áo dơ qua, không chỉ có anh ta như thế, anh ta còn dạy hư đứa nhỏ. . .

Trước mắt Tiêu Tử Lăng hiện lên tràng cảnh sáng nay. Sáng sớm, đứa lớn kia liền mặt không biểu cảm đi vào phòng tắm. Thấy cậu đang giặt quần áo cho bản thân, không nói một câu trực tiếp xoay người trở về. Lúc đó cậu còn rất buồn bực, chẳng lẽ Sở Chích Thiên mộng du. . .

Một màn khiến cho cậu kinh ngạc xuất hiện tiếp theo, Sở Chích Thiên lần nữa trở về cầm quần áo đã thay qua của anh ta, trực tiếp vung về phía cậu, chính xác vứt vào trong cái thau mà Tiêu Tử Lăng đang giặt quần áo của bản thân, bỏ lại một câu: “Giặt sạch!”

Không đợi cậu phản ứng lại kháng nghị, đứa nhỏ đi theo phía sau Sở Chích Thiên đột nhiên thành thích chạy đi, sau đó lấy ra quần áo đã thay của bản thân, dùng biểu tình tương đồng động tác tương đồng. . . Bỏ lại một câu tương đồng: “Giặt sạch!”

Vì vậy, Tiêu Tử Lăng trừng mắt nhìn hai bộ quần áo một lớn một nhỏ không hiểu ra sao lại nhiều thêm trong thau. . .

Nhìn hai đứa không biết lễ độ là thứ gì kia, Tiêu Tử Lăng trực tiếp muốn lật tung cái thau, sau đó kêu to một tiếng, gia nổi giận rồi! Mặc kệ! Bất quá, không đợi cậu phát tác, Sở Chích Thiên quay đầu lại quăng qua ánh mắt uy hiếp, trực tiếp uy hiếp cậu không còn kháng nghị. Được rồi, cậu là một quân tử khiêm tốn, gia báo thù mười năm không sợ muộn, cậu nhin!

Thật vất vả phơi nắng xong hết thấy quần áo, Tiêu Tử Lăng lại bận rộn làm bữa sáng cho hai đứa ngồi trên sofa chờ ăn điểm tâm. Thật vất vả đối phó xong toàn bộ, bụng bữa sáng lên bàn ăn, liền cảm thấy eo đau lưng đau a. Tiêu Tử Lăng có chút hối hận, làm đàn em của Sở Chích Thiên thực sự tốt sao? Trông bộ thảm trạng hiện tại của cậu, cậu không thể không suy nghĩ mục đích trước kia cậu có phải quá tắc trách hay không.

Không đợi cậu suy nghĩ vấn đề này, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên đã đi tới ngồi xuống, trong miệng nhàn nhạt nói: “Lát nữa, cậu với Tiểu Thất theo tôi đi ra ngoài.”

Tiêu Tử Lăng nhanh nhẹn đưa đũa cho Sở Chích Thiên, sau đó đưa một đôi đũa khác cho Sở Tiểu Thất đang đưa tay qua đòi đũa, lúc này mới ngồi xuống hỏi: “Được, Sở ca, không biết muốn đi đâu?”

“Căn cứ Huy Hoàng của Hoài Thành, chúng ta đi nơi đó dò xét tình hình.” Sở Chích Thiên giải thích.

Bởi vì đề nghị của Trần phó đội, hai ngày nay vẫn luôn thu thập tin tức của Hoài Thành. Biết có hai nơi có kho hàng vật tư phong phú tuyệt không bị chiến đội Hoài Thành chiếm lĩnh, nhưng lại không biết thái độ của bên đó, nếu như bị bọn họ miệng cộp đoạt ăn, có thể dẫn tới sự căm thù của hết thầy chiến đội của Hoài Thành hay không? Tuy rằng đội ngũ của Sở Chích Thiên rất cường đại, nhưng bọn họ không có tự đại đến mức cho rằng có thể ngăn chặn được toàn bộ chiến đội của Hoài Thành.

Vì vậy tam đại đầu sỏ liền quyết định tiến vào một căn cứ nào đó dò xét tình hình, kiểm tra quan hệ giữa mỗi một chiến đội của căn cứ Hoài Thành, nếu tuyệt không phải là bền chắc như thép, có lẽ bọn họ sẽ có cơ hội. Chỉ cần có khoảng cách, Trần Cảnh Văn sẽ có nắm chắc khiến cho vết rạn đó lớn hơn nữa, anh am hiểu chính là tìm kiếm chỗ trống tiến hành ly gián. . .

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời giải thích của Sở Chích Thiên liền nhanh chóng gật gật đầu, cậu hỏi: “Cần chuẩn bị gì?”

Sở Chích Thiên đánh giá cách ăn mặc của Tiêu Tử Lăng, khẽ cau mày nói: “Cậu mặc bình thường một chút, dạng hiện tại không được.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy kiểm tra quần áo của bản thân, có chút nghi hoặc, quần áo của mình rất bình thường a. . . Tới cùng Sở Chích Thiên muốn cậu bình thường thế nào?

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng còn chưa tìm được đáp án, liền nhàn nhật nhắc nhở: “Đừng mặc ngay ngắn sạch sẽ như vậy, nhả một chút bần một chút, như vậy mới giống một người sống sót bình thường.” Cứ một thân như vậy của cậu ta đi ra, rõ ràng chính là nói cho mọi người, không phải cường giả thì là một con dê béo, bất kể loại nào đều không lợi cho bọn họ lên vào.

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới phản ứng lại, vội vã nga một tiếng, lộ ra nụ cười ngại ngùng, có chút cảm thấy ngượng ngùng.

Về mặt Tiêu Tử Lăng trẻ con, cười đặc biệt thuần khiết, khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm lo lắng, anh nhin không được nhắc nhở thêm một câu: “Đừng quên, xuất môn bên ngoài, nhìn ánh mắt của tôi mà làm việc. . .”

Tiêu Tử Lăng liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, bất mãn nói: “Lời này, anh bàn giao Tiểu Thất còn được, những điều này em đều biết.”

“Tiểu Thất thông minh hơn so với cậu!” Sở Chích Thiên nói không chút nào lưu tình, khiến cho Tiêu Tử Lăng trực tiếp mài răng.

Mà Sở Tiểu Thất bắt đầu ăn phần bữa sáng đủ lượng thứ hai bên cạnh nghe thấy tên của mình, rốt cục cũng chịu ngẩng đầu lên từ trong cơm nước mỹ vị, nó nhìn nhìn hai người, phát hiện hồng có chuyện của nó, vì vậy lại cúi đầu chuyên chú cơm nước trong bát. Ừm, nó phải ăn hết nhanh lên một chút, trong phòng bếp còn có một phần nữa kia. . . (Kính nhờ, Sở Tiểu Thất, nhóc đều đã ăn hai phần, vậy mà còn muốn ăn nữa? Cái bụng của nhóc là không đầy sao? Lấp thế nào cũng lấp không đầy.)

Rốt cục ba người đã chinh lý thỏa đáng, mặc một thân trang phục vận động cố ý bôi dơ đi ra, không hẹn mà cùng, ba người tập thể lựa chọn màu đen.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng rất muốn kêu Sở Tiểu Thất lựa chọn màu sắc khác, bất quá dường như Sở Tiểu Thất chỉ có hứng thú đối với màu đen, trực tiếp không nhìn đối với đề nghị của Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên thu liễm khí thế của bản thân anh, tóc màu bạc giấu trong mũ lưỡi trai, anh thoáng cái không còn sự khí phách bình thường, vành nón buông xuống chặn khuôn mặt tuần tú lãnh khốc của anh đi bảy tám phần, thoáng nhìn, không khác một người sống sót bình thường bao nhiêu. Duy nhất có chút không được tự nhiên chính là, anh đứng quá thẳng tắp cao ngất, căn bản không có loại cảm giác chán chường vì sinh tồn mà vứt bỏ hết thảy tự tôn của người sống sót bình thường.

Tiêu Tử Lăng không mang kính râm của cậu, người sống sót bình thường nào lại mang cái thứ trông được mà không dùng được đó? Rơi vào đường cùng, chỉ đành bồi bồi vài vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bản thân làm che giấu, đương nhiên không thiếu mũ trên đầu, cậu đội cái nón thù trực tiếp chặn đến tận phía dưới lỗ tai, Sở Tiểu Thất cũng khó trốn kết cục khuôn mặt nhỏ nhắn bị bôi đen, trực tiếp đội lên nón quân phòng không (hình bên cạnh đó =))).

Chỗ cửa chính của trung tâm nghỉ phép, một chiếc xe việt dã bình thường đã dừng ở đó, Đồng Hạo Triết đang chờ bọn họ đến.

Nhìn Sở Chích Thiên leo lên ghế lái, khởi động xe, Đồng Hạo Triết canh giữ ở một bên lo lắng nói: “Sở ca, vẫn nên để tôi đi theo anh đi, các anh chỉ có ba người, hơn nữa còn mang theo Tiểu Thất, thế này thực sự quá không an toàn.” Ở trong lòng Đồng Hạo Triết, Sở Tiểu Thất là một đứa trẻ cần được bảo vệ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, Sở Chích Thiên phải phân tâm chiếu cố Sở Tiểu Thất, thấy thế nào cũng không thỏa đáng.

Sở Chích Thiên kéo mũ lưỡi trai trên đầu, lắc lắc đầu nói: “Cậu đi sẽ làm người hoài nghi.” Khí thế của Đồng Hạo Triết quá mạnh mẽ, hơn nữa anh còn không học được ẩn tàng luồng khí thế đó thế nào, anh đi theo, khẳng

định sẽ khiến người của căn cứ Huy Hoàng cảnh giác, như vậy bọn họ sẽ không lấy được tin tức chân thực nhất của nơi đó.

Đồng Hạo Triết biết vấn đề này, anh ảo não bản thân làm sao lại không học được thu liễm khí thể chứ, Sở Chích Thiên đã từng chỉ đạo qua việc đó, đáng tiếc anh rất không cảm giác được đối với việc đó, luôn không học được. Trần Cảnh Văn thì khác, cách nắm bắt ẩn tàng khí thể của anh còn tốt hơn so với Sở Chích Thiên, nếu như anh đi ra khẳng định sẽ không ai hoài nghi.

“Nếu không, kêu Cảnh Văn cùng đi?” Nghĩ đến chọn người Đồng Hạo Triết đề nghị.

“Nơi đây không rời khỏi được sự chủ trì của cậu ấy. Cậu yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.” Sở Chích Thiên từ chối, anh thấy sự lo lắng khó nén của Đồng Hạo Triết, đành phải an ủi một câu.

Sở Chích Thiên tuyệt không cho Đồng Hạo Triết cơ hội tiếp tục nói chuyện, anh tỏ ý Đồng Hạo Triết tránh ra, liền trực tiếp giẫm lên chân ga, liền xông ra ngoài. Chờ xe vừa mới rời khỏi đường nhìn của Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn ở bên trong vội vàng vàng xông ra.

“Thế nào vậy?” Đồng Hạo Triết thấy khuôn mặt đỏ bừng do chạy của Trần Cảnh Văn, tránh không được hiếu kỳ hỏi.

“Sở ca đâu?” Trần Cảnh Văn vừa thấy không có thân ảnh của Sở Chích Thiên, liền hỏi Đồng Hạo Triết.

“Sở ca, mới lái xe rời đi rồi.” Đồng Hạo Triết trả lời như thực chất.

“Cậu vì sao không lưu anh ấy lại!” Trần Cảnh Văn rống giận với Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết bất đắc dĩ sờ sờ đầu, cười khỗ nói: “Quyết định của Sở ca, tớ có thể không nghe sao?”

Trần Cảnh Văn thở gấp: “Vậy cậu có thể lập tức cho tớ biết, để tớ tới khuyên.”

Đồng Hạo Triết thấy bộ dáng này của Trần Cảnh Văn, đột nhiên thu liễm nụ cười, anh nghiêm túc nói với Trần Cảnh Văn: “Cảnh Văn, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu đã có chút vượt giới hạn rồi sao?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đào Hoa? Mỹ Nữ Không Chỗ Nào Không Có!

Trần Cảnh Văn sừng sốt, dường như không nghe hiểu ý tứ của Đồng Hạo Triết.

“Cậu phải nhớ kỹ, đối tượng chúng ta thuần phục là ai? Là Sở ca, mà không phải Khôi Thủ đại nhân thân ảnh vô tung kia.” Lần đầu tiên Đồng Hạo Triết nghiêm khắc đối đãi Trần Cảnh Văn như thế. Trước đây Đồng Hạo Triết vẫn luôn rất dễ nói chuyện, Trần Cảnh Văn nói cái gì anh liền nghe cái đó, cũng sẽ không phản bác cự tuyệt.

“Thế nhưng Khôi Thủ đại nhân để cho chúng ta chiếu cố Sở ca, hơn nữa tớ cũng là vì tốt cho Sở ca. . .” Mặt Trần Cảnh Văn đỏ lên biện giải.

“Cảnh Văn, đừng dùng sự chủ quan của bản thân để ước đoán quyết định chuyện của người khác. . . Có lẽ những chuyện cậu làm Sở ca tuyệt không cần, cậu phải tin tưởng năng lực với trí tuệ của Sở ca!” Đồng Hạo Triết có chút bất đắc dĩ thở dài, anh đi lên trước vỗ vỗ bờ vai Trần Cảnh Văn, khuyên bảo.

Cảnh Văn thực sự là càng lớn càng chỉ biết bận tâm, ở trong mắt anh đó hoàn toàn là tự tìm phiền não. Sắc, vẫn là cậu ấy khi còn bé đáng yêu đơn thuần hơn a, tuy rằng luôn nghiêm cả mặt. . . Đồng Hạo Triết nhin không được hoài niệm Trần Cảnh Văn khi còn bé.

“Chẳng lẽ cậu cũng không hỗ trợ tớ?” Trần Cảnh Văn dùng ánh mắt ai oán liếc liếc Đồng Hạo Triết một cái, anh có chút bị tổn thương, rõ ràng chỉ

là một mảnh hảo tâm của mình, vì sao từng người đều không nhận.

“Được rồi, cậu nói cái gì thì cái đó đi, tớ không phát biểu ý kiến nữa.”
Đồng Hạo Triết thấy Trần Cảnh Văn bày ra bộ dáng này, chỉ có thể nhún nhún vai tỏ ý bản thân đầu hàng, nói đến anh từ nhỏ đã không có cách nào chống cự được bộ biểu tình này của Trần Cảnh Văn, mà Trần Cảnh Văn cũng càng ngày càng thành thạo.

Bất quá, trong lòng Đồng Hạo Triết tuyệt không cho rằng Trần Cảnh Văn có thể đấu lại được Sở Chích Thiên, tuy rằng thoát nhìn dường như mọi chuyện Sở Chích Thiên đều không quan tâm, vứt hết thảy mọi chuyện cho anh với Trần Cảnh Văn. Trên thực tế trong lòng Sở Chích Thiên tự có Càn Khôn. Nếu như Trần Cảnh Văn thực sự làm một số mờ ám mà Sở Chích Thiên không thích ở sau lưng anh ta, anh không cho rằng sẽ có được hiệu quả gì, có lẽ mờ ám còn chưa bắt đầu đã bị Sở Chích Thiên xử lý.

Thái độ buông trôi bỏ mặc của Đồng Hạo Triết ngược lại khiến cho Trần Cảnh Văn tĩnh lại được tâm, anh nghĩ nghĩ quay đầu hỏi Đồng Hạo Triết: “Cậu nói có phải thực lực của Tiểu Lăng trước mắt đã đề cao hay không?”

Hai tay Đồng Hạo Triết chấp sau ót, ngửa đầu nhìn thoáng qua mặt trời có chút chói mắt, anh hỏi ngược lại: “Cậu cho rằng Sở ca sẽ thu lưu một phế vật ở bên người?” Phương pháp báo ân có rất nhiều, đặt người không năng lực ở địa vị cao là cách làm ngu xuẩn nhất, Sở Chích Thiên sẽ không phạm sai lầm đó.

Trần Cảnh Văn như có chút dăm chiêu gật gật đầu: “Nói cũng đúng, hiện tại làm quyết định có chút sớm, tớ xem xem tiếp vậy.”

Đồng Hạo Triết nghe thấy lời nói của Trần Cảnh Văn thì cho anh một nụ cười hàm hậu, cảm thấy rất cao hứng đối với quyết định lần này của Trần Cảnh Văn.

Tuy rằng Trần Cảnh Văn không có từ bỏ ý nghĩ vốn dĩ của anh, nhưng anh quyết định quan sát thêm một đoạn thời gian, dù sao cách mục tiêu còn một đoạn cự ly, trong khoảng thời gian đó đủ cho anh thấy rõ sự thực, cũng lựa chọn cách làm chuẩn xác nhất.

Bên này Trần Cảnh Văn dưới sự ảnh hưởng của Đồng Hạo Triết, cuối cùng cũng nguyện ý tạm thời thả Tiêu Tử Lăng một con ngựa, mà bên Tiêu Tử Lăng lại gặp phải một chút phiền toái nhỏ.

Sở Chích Thiên lái đi một đường, sau khi rời khỏi phạm vi mà Đồng Hạo Triết đã thanh lý qua, số lượng tang thi liên gia tăng kịch liệt, bất quá tuy rằng xe việt dã thoát nhìn rất bình thường, trên thực tế đã được người chế tạo vũ khí Đường Gia Minh đặc biệt gia cố qua, trình độ kiên cố đủ để cho xe hơi cao cấp giá trị trên mấy nghìn vạn xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nào, Sở Chích Thiên đã biết trong lòng căn bản không hề để ý tới những con tang thi du đang chặn kín trên đường kia, không hề do dự trực tiếp tông ra một con đường máu.

Tiêu Tử Lăng ngồi ở phía sau ôm Sở Tiểu Thất, lo lắng Sở Tiểu Thất sẽ không quen loại tràng diện máu tanh này, lấy tay hơi hơi che đi đường nhìn của nó, lại rước lấy ánh mắt không giải thích được của Sở Tiểu Thất.

Tiêu Tử Lăng giải thích: “Tràng cảnh này quá máu tanh, Tiểu Thất vẫn không nên nhìn.”

Sở Tiểu Thất nghe nói như thế lập tức mắt mang khinh thường: “Khi tôi giết sạch mọi người của phòng thí nghiệm, còn máu tanh hơn nhiều so với thế này. . .”

Tiêu Tử Lăng đại ra, cậu cuối cùng cũng phản ứng lại thẳng nít ranh trong lòng này không phải là động vật nhỏ vô hại gì, mà chính là kẻ hung tàn giết người không chớp mắt không hơn không kém a.

Tiêu Tử Lăng nhất thời rơi lệ đầy mặt, ban này tới cùng là cộng dây thần kinh nào của cậu bị chập mạch vậy mà cho rằng sẽ khiến Sở Tiểu Thất kinh hách, mình thực sự là một tên ngu ngốc!

Sở Chích Thiên lái xe thía trước thực sự nghe không nổi nữa, trực tiếp vứt lại một tấm địa đồ Hoài Thành nói: “Giúp tôi xem tuyến đường.” Có chút việc để làm, thì sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế nữa.

Tiêu Tử Lăng cảm lạnh cầm lấy tấm địa đồ bị vứt tới kia, trong lòng suy nghĩ có cần nói cho lão đại nhà cậu cậu căn bản không biết xem địa đồ hay không đây? Hay là chỉ đại một con đường để ứng phó qua? Tạm thời tránh được một kiếp?

Khi chưa đợi Tiêu Tử Lăng quyết định nên làm như thế nào, chợt nghe thấy một tiếng lốp xe ma sát mặt đất chói tai. . . Sở Chích Thiên đột nhiên phanh mạnh xe lại không có dự liệu trước.

Tiêu Tử Lăng cũng không có bất kỳ sự chuẩn bị nào đối với tình hình này, quán tính khiến cho hai người cậu với Sở Tiểu Thất trực tiếp đụng vào lưng ghế dựa phía trước, nhịn không được kêu rên một tiếng.

“Sở ca, xảy ra chuyện gì?” Sở cái mũi bị đụng, Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu hỏi thăm lão đại của mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện chi mô.

Sở Tiểu Thất thì ấn cái mũi, dùng sức mở rộng ánh mắt của nó ra, cố nhịn xuống luồng tê đau khiến người ta muốn rơi lệ kia, nó hít hít mũi, duy trì khuôn mặt khối băng nhỏ của nó, tuyệt không có đồ nát, Sở Tiểu Thất hài lòng âm thầm gật đầu.

Sở Chích Thiên lạnh mặt nhìn thân ảnh chật vật ngã ở trước xe, trong lòng rất khó chịu. Nếu không phải anh phản ứng nhanh, chỉ sợ sẽ đụng phải, anh không rõ vì sao cái người này sẽ không sợ chết mà xông tới.

Lúc này, chỗ rẽ nào đó phía trước có ba người chạy lại, thấy đồng bọn ngã trước xe, nhanh chóng xông tới chuẩn bị kéo cô chạy trốn, đáng tiếc người ngã xuống đường như ngã rất thảm, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không thể nâng lên được .

Tang thi xung quanh nghe thấy động tĩnh bên này, bắt đầu vây qua bên này. Ba người kia thấy một màn như vậy, tuyệt không lựa chọn từ bỏ đồng bọn đào tẩu, trái lại mỗi người lấy ra vũ khí của bản thân, một người là cây côn sắt, một người là thanh thái đao, còn có một người vậy mà lấy ra một cái chảo đáy bằng dùng để xào rau. . . Thoạt nhìn mấy người đó muốn dùng những vũ khí không tính là vũ khí đó, quyết một trận tử chiến với tang thi đến đây.

Tiêu Tử Lăng ló đầu ra kiểm tra tình hình, thấy một màn trước mắt, nhất thời câm nín. Đây được coi là kịch tình tam lưu gì đây? Chẳng lẽ vận đào hoa của lão đại nhà cậu vượng như thế? Tùy tiện đi ra dò xét đường cũng có mỹ nhân ngẫu ngộ? Kế tiếp chẳng lẽ là tình tiết lão đại nhà cậu anh hùng cứu mỹ nhân? Không thể không nói, lão đại nhà mình quả nhiên là nam ngựa giống trời sinh, ông trời không quên an bài các loại mỹ nữ xuất hiện bên người anh ta. Hơn nữa tình tiết xuất hiện còn không có gì khác biệt, khiến cho Tiêu Tử Lăng lĩnh ngộ được ông trời gian manh tuyệt đối là một ông già hồng có sáng ý.

Được rồi, đám người đó đều là mấy cô gái tuổi trẻ xinh đẹp xanh um tươi tốt, chẳng qua hiện tại các cô tương đối chật vật. Quần áo mặc có chút rách nát, đã không còn sự tự tin kiêu ngạo trước kia, vẻ mặt bàng hoàng lại thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

Tiêu Tử Lăng nhin không được liếc liếc Sở Chích Thiên một cái. Muốn xem một chút lão đại nhà mình đối mặt mỹ nhân tuyệt cảnh là loại phản ứng ra sao, đáng tiếc khuôn mặt khối băng của Sở Chích Thiên vẫn không chút gợn sóng như trước, thật đúng là khó nhìn ra được đầu mỗi gì từ trên

mặt anh ta, dường như một màn trước mắt kia căn bản không cách nào khiến cho anh ta động một chút trắc ẩn.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng có chút không đành lòng, bất quá cậu cũng sẽ không chủ động cứu người, lão đại đều không lên tiếng, cậu hăng say cái gì? Cậu rất sáng suốt. Xuất môn bên ngoài, hết thầy đều nghe lão đại. Huống hồ cho dù cậu cứu thì những mỹ nhân đó cũng không có phần của cậu, không thấy lão đại nhà cậu đứng thẳng ở phía trước đó sao? Nhóm mỹ nữ nhiều nhất giả mù sa mưa cảm tạ vài tiếng với người, quay đầu liền nhìn chăm chú lão đại rồi. Tiêu Tử Lăng cũng không muốn không công lãng phí khí lực. Ừm, cậu chính là tiểu nhân coi lợi ích chí thượng.

Những cô gái đó tuyệt không muốn ngồi chờ chết, đáng tiếc dựa vào vũ khí trong tay các cô, Tiêu Tử Lăng thật đúng là không dám nhìn kết cục của các cô, đang vào lúc nguy cấp, chợt nghe thấy chỗ ngã rẽ truyền đến vài tiếng quát, một đạo hỏa diễm mãnh liệt đánh tới, nhất thời thôn phệ sạch sẽ tang thi vây tới, tiếp theo lại xuất hiện hai thân ảnh nhanh chóng mãnh liệt, rất nhanh thanh lý sạch sẽ tang thi xung quanh. Mấy vị mỹ nhân căn bản không có cơ hội lên chiến trường, lập tức đã an toàn.

Đãi ngộ của mỹ nhân chính là không giống bình thường, thời khắc mấu chốt luôn có người đến anh hùng cứu mỹ nhân! Tiêu Tử Lăng nôn máng, nghĩ tới trước khi cậu trọng sinh, trải qua tuyệt cảnh sinh tử cũng không thấy nửa người qua đường đi ra hỗ trợ một phen. (Bạn nhỏ Tiêu, cậu đổ kị cái gì. Nói đến đời này cậu cũng có đãi ngộ đó mà, hình như được người nào đó cứu N lần rồi mà. . .)

Sở Chích Thiên thấy một màn như vậy, khẽ cau mày, anh không quay đầu lại, chỉ thấp giọng phân phó Tiêu Tử Lăng: “Tra xét tình hình xung quanh, xem xem còn có người nào.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy phân phó của lão đại, nhanh chóng thu liễm tâm thần chạy lệch, lập tức mở ra Linh Nhãn, nhất thời hết thấy tình cảnh xung

quanh được thu hết vào đáy mắt.

“Chỗ góc chết đường nhìn chỗ rẽ tay phải của chúng ta có ba người ẩn núp.” Tiêu Tử Lăng thấp giọng báo cáo như thực chất hết thấy việc cậu đã thấy.

Sở Chích Thiên nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, anh híp híp hai mắt, giấu xuống một mặt lãnh quang, là cạm bẫy sao?

Lúc này, một thanh âm lo lắng truyền tới: “Hình Nhi, em không sao chứ!” Người thanh niên phát sinh hỏa diễm kia mang vẻ mặt lo lắng đi đến bên người nữ nhân ngã xuống đất nhanh chóng đỡ lên.

Ba cô gái thấy nguy hiểm đã qua, lúc này mới tê liệt ngã xuống đất. Hai người khác hỗ trợ thanh lý tang thi đều là thanh niên tuổi tác cực trẻ, lúc này mỗi người cầm một con dao dựa hấu cảnh giác nhìn xung quanh, sợ hãi còn có tang thi nào ẩn tàng sẽ đi ra công kích. Tuổi tác của đám người này đều rất trẻ, khoảng chừng trên dưới hai mươi tuổi.

Cô gái kêu Hình Nhi kia được nâng dậy, cô ngẩng đầu mỉm cười với thanh niên kia nói cảm tạ, chỉ mặt bên loáng thoáng kia, vậy mà đã khiến cho Tiêu Tử Lăng nhìn có chút hoảng hốt. Phắc, nữ nhân xuất hiện đều từng người đẹp hơn so với từng người, đây quả thực là khiêu chiến định lực của lão đại nhà cậu a.

Sau khi cô Hình Nhi kia cảm tạ xong, lúc này mới đi đến bên ghế lái xe, ngữ khí mềm nhẹ xin lỗi: “Xin lỗi, bởi vì muốn tránh né tang thi, vội vã trốn không chú ý tới giao lộ, thiếu chút nữa khiến cho các vị rơi vào vòng vây của tang thi, tôi rất xin lỗi.” Cái loại áy náy đó khiến cho Tiêu Tử Lăng thấy đều có chút không đành lòng, trong lòng có luồng xung động muốn tận tình an ủi một phen.

Sở Chích Thiên không nhìn hết thấy điều này, anh kéo vành nón của mình, tận lực che khuất khuôn mặt mình, lạnh lùng thốt: “Chúng tôi còn

phải đi, xin nhường đường!”

Lời nói không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên khiến cho sắc mặt của cô Hình Nhi kia cứng đờ, cô không ngờ tới có nam nhân có thể không nhìn mị lực của cô, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà nói không nên lời xuống không được đài.

Thanh niên phát sinh hỏa diễm kia thấy thái độ băng lãnh không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên, cậu ta thấy nữ thần trong cảm nhận của mình có chút xấu hổ, trong lòng bất mãn cường liệt, Hình Nhi của cậu thế nào có thể bị loại lạnh nhạt này, vì vậy cậu ta cả giận nói: “Hình Nhi đều đã nhận lỗi, anh thế nào có thể đối đãi cô ấy như vậy? Anh nhất định phải nhận lỗi với Hình Nhi!”

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc, cậu trừng mắt to dùng ánh mắt nhìn của hiểm nhìn thanh niên xuất lời kinh người kia, nói đến người không mời tự đến, tự động gục xuống trước xe bọn họ chính là cô Hình Nhi kia đi. . . Ảnh hưởng đến bọn họ lái xe lên đường là mấy người, chít chít nghiêng nghiêng cũng là mấy người. . . Chẳng qua thái độ của Sở Chích Thiên không biểu hiện như mấy người dự liệu, liền nhận định là bọn họ sai? Đây là tư duy gì a. . .

Não tàn, tuyệt đối não tàn! Tiêu Tử Lăng quả quyết phán đoán!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tập Kích? Phân Tích Bị Hỗn Loạn.

Sở Chích Thiên vốn là một người cường thế bá đạo, anh chỉ hơi ngẩng đầu, lãnh quang đảo qua: “Cút cho tôi!”

Thanh niên kia chỉ cảm thấy một đạo hàn ý đậm thẳng nhân tâm, nhất thời kinh hách ngây ngẩn cả người.

Hình Nhi kia thấy thế hơi hơi cắn môi dưới, bắt lấy cửa sổ còn chưa khép kín, đỏ vành mắt có chút ủy khuất nói: “Đều là em không tốt, xin tha thứ Hoàn Kỳ, anh ấy không phải cố ý.” Một bộ dáng đều là lỗi của cô khiến người ta thấy đều có chút không đành lòng.

Chỉ thấy trong viền mắt cô lăn hai giọt nước mắt lóng lánh, bộ dáng dường như rơi mà không phải rơi, một loại mỹ cảm ai oán sâu khổ không thành lời bày hiện ra trước mặt Sở Chích Thiên, tuy rằng Tiêu Tử Lăng nhìn không thấy biểu tình của Sở Chích Thiên, nhưng nghĩ chắc dù là một trái tim sắt thép cũng sẽ vì thế mà tay chân mềm nhũn đi, bởi vì cậu cũng có chút động tâm, quả nhiên là một đóa hoa sen trắng thuần khiết mỹ lệ. . .

Bất quá, nữ nhân này thế nào lại rất kiên định nhìn chăm chú Sở Chích Thiên giống như Giang Kinh Ngữ Trương Ngải Ngải chứ? Tính mục đích của nữ nhân này rất mạnh, Tiêu Tử Lăng bàng quan thấy rất rõ, cậu cau mày, chẳng lẽ lại đến thêm một người trọng sinh xuyên qua?

Ý nghĩ này dâng lên, Tiêu Tử Lăng không chút do dự mở ra mắt phải Giám Định đại mỹ nhân xuất hiện có chút kỳ quặc trước mắt, mặc kệ có

phải hay không, cẩn thận luôn không sai.

Tin tức mắt phải Giám Định ra để cho cậu bình tĩnh, đại mỹ nhân này ngược lại không có gì dị thường, sở dĩ mục tiêu chính xác như thế là nhờ công dị năng của cô, dị năng của cô nói phế cũng rất phế, bất quá phối hợp với điều kiện tướng mạo của bản thân cô, ngược lại biến phế thành bảo.

Giám Định: La Hình Nhi, người biến dị cảm ứng (cấp một) Kỹ năng: Cảm ứng cường giả, có thể cảm ứng được người thức tỉnh cường đại nhất trong trăm mét quanh bản thân, không nhìn hết thấy nguy trang.

Hóa ra dị năng của cô ta là có thể cảm ứng được người mạnh nhất. Phòng đoán khi bọn họ đi ngang qua nơi đây, bị cô ta cảm ứng được, vì vậy cô ta quả quyết xông ra, chế tạo lần ngẫu ngộ này. . . Tiêu Tử Lăng dựa vào Giám Định, đã đại thể suy đoán ra được chân tướng sự thực.

Bất quá, Tiêu Tử Lăng còn chưa bình tĩnh bao lâu, Phân Tích xuất hiện sau đó lại khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời không tiếp thu được có chút muốn chạy. . .

Phân Tích: A a a! Thân. Quá tuyệt vời, tui thực kích động, rốt cục đã có thể lớn mật nói ra một câu, chiến đi, thắng lợi là thuộc về cậu! Thân, cậu không biết câu nói này tui đã chờ bao lâu đâu? Lần này cuối cùng cũng hoàn thành được tâm nguyện của tui, cậu rốt cục cũng đã tìm được căn bản còn yếu hơn so với cậu.

Ngược đi ngược đi không phải tội! Nếu thân không biết cách ngược. Tui có thể hữu nghị cung cấp mấy cách, mời xem mấy túi hồ sơ phía dưới. Một: Mười đại cực hình Mãn Thanh! Hai: Mười tám cấm thuật Tính Ngược! Ba: Bảy đại kỳ thuật lăng trì tinh thần. . .

Tiêu Tử Lăng xem đến nơi đây mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên trán, Phân Tích này tới cùng là thứ gì, vì cái răng ngày hôm nay lại không bình thường như vậy? Còn cung cấp mấy thứ loạn xì ngầu này. . . Ý nghĩ này

còn chưa qua, liền thấy tin tức đột nhiên biến mất toàn bộ. Sau đó lại lần nữa xuất hiện một lần mới.

Vì vậy nội dung mới xuất hiện là, Giám Định: La Hình Nhi, người biến dị cảm ứng (cấp một) Kỹ năng: cảm ứng cường giả, có thể cảm ứng được người thức tỉnh cường đại nhất trong trăm mét quanh bản thân, không nhìn hết thấy nguy trang.

Nội dung Giám Định không thay đổi, đổi chính là nội dung Phân Tích, chỉ thấy chỗ Phân Tích xuất hiện một đoạn tin tức hoàn toàn mới.

Phân Tích: Thực lực kém khá xa với thân, chiến hay không chiến xin thân tùy ý!

Gợi ý hữu tình khác: Ban này mắt phải có bệnh độc dị thường tập kích, vì vậy dẫn tới Phân Tích hỗn loạn. Xin thân không cần nhìn. . .

Mợ nó, mi kêu người ta không nhìn thì không nhìn sao? Nội dung xuất hiện một trước một sau vậy mà chênh lệch lớn như vậy? Còn bệnh độc tập kích nữa, mi thực coi bản thân là đại ngu ngốc sao? Tiêu Tử Lăng nổi giận, khinh bỉ. Mụ nội nó, ngay cả mắt phải của mình cũng đang qua quýt mình, không chịu cho mình một giải thích rõ ràng. Thoạt nhìn cậu xác thực lẫn lộn quá kém, làm người quá thất bại.

Lúc này, phía sau Phân Tích đột nhiên lại xuất hiện một nhóm chữ viết rất nhỏ, chỉ chợt lóe mà qua, lại bị cậu bắt được.

Thân, chuẩn ra để chào hỏi với cậu một chút, muốn biết nhiều hơn, vậy nhanh nhanh thăng cấp đi. . .

Chẳng lẽ mắt phải của mình ẩn tàng bí mật nào đó? Tiêu Tử Lăng hoang mang, bất quá mắt phải của cậu biến dị vốn đã có chút khó hiểu, xem ra thực sự phải nỗ lực thăng cấp, nhanh chóng giải ra bí mật này.

Nếu đã biết đại mỹ nhân trước mắt không phải là các loại lỗ thùng người trọng sinh người xuyên qua gì, Tiêu Tử Lăng cũng liền yên tâm, cậu bình tĩnh ngồi ở phía sau, chờ đợi câu đáp lời của Sở Chích Thiên.

Không biết có phải Sở Chích Thiên bởi vì bộ biểu tình khiến người ta trù mến kia của La Hình Nhi mà khiến cho anh mềm hoá hay không, anh chỉ cúi đầu nhìn La Hình Nhi, một lời cũng không phát.

Trong lòng La Hình Nhi có chút đặc ý, cho dù là nam nhân bạo ngược thế nào lãnh khốc thế nào, chỉ cần thấy bộ dáng này của cô đều sẽ mềm lòng, cô tuyệt không tin nam nhân trước mắt này thực sự ý chí sắt đá đến mức một giọt nước cũng không vào.

Rốt cục, một thanh âm xa xôi vang lên: “Được rồi, cô nói nên làm sao giờ?”

Tiêu Tử Lăng mở to hai mắt nhìn, đây là thanh âm của Sở Chích Thiên sao? Bằng hàn thanh lãnh vốn có đâu? Vì sao có vẻ ấm áp như vậy? Chẳng lẽ bị Trần phó đội bám thân?

La Hình Nhi nghe vậy nhất thời nở nụ cười, vì nụ cười này mà nước mắt rơi xuống theo, không thấy bị thương lại khiến người ta có một loại cảm giác mê muội, Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy trong lòng mạnh mẽ rạo rực, trong lúc nhất thời vậy mà có cảm giác bị mê ngã.

Đột nhiên toàn thân lạnh lẽo, cậu nhất thời tỉnh táo lại, ban nãy cậu vì sao lại cảm thấy Sở Chích Thiên phóng tới một đạo khí lạnh? Rõ ràng đối phương hồng có chú ý tới mình, hơn nữa trước mắt khí tức cả người Sở Chích Thiên đã thay đổi tuyệt nhiên tương phản, cả người ôn hòa vô cùng, ban nãy khẳng định là cảm giác sai của cậu.

Chỉ nghe thấy La Hình Nhi hồi đáp: “Tuy rằng không biết bọn em có thể làm được gì giúp các anh, nhưng chỉ cần có nhu cầu, bọn em nhất định giúp.”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy chỗ rẽ đường nhìn truyền đến một tiếng cười trong sáng, cũng vỗ tay nói: “Không sai, Hình Nhi nói không sai, chỉ cần có thể giúp chúng tôi nhất định giúp.”

Theo thanh âm này, ba người vốn ẩn núp cũng xuất hiện, chỉ thấy dẫn đầu chính là một thanh niên tuấn tú khí chất văn nhã, hần mỉm cười nói: “Vị bằng hữu này, tuy rằng chúng tôi người ít lực mỏng, nhưng ở vùng này coi như cũng có chút năng lực, có lẽ có thể giúp đỡ được một chút.”

Nói xong xin lỗi cười với Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng thấy nụ cười này, liền cảm thấy có chút giống với La Hình Nhi, liền hỏi: “Hai người là anh em sao?”

Thanh niên khí chất kia cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này thực sự là có mắt nhìn, chúng tôi đích thật là anh em, chẳng qua không phải ruột, mà là họ nội.” Thời đại này anh chị em ruột các loại đã rất ít, phần lớn đều là họ nội họ ngoại.

La Hình Nhi nghe đoạn lời nói này, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy. Chúng tôi là anh em họ nội, bất quá cảm tình tốt như anh em ruột vậy.” Nói xong lại quay đầu nói với Sở Chích Thiên: “Vị đại ca này, ban này đều là bởi vì em, thiếu chút nữa khiến cho các anh rơi vào khốn cảnh. Thế nào cũng phải để bọn em biểu thị một chút áy náy.” Ánh mắt cô gắt gao nhìn chằm chằm Sở Chích Thiên, tuy rằng vành nón của Sở Chích Thiên che tương đối thấp, nhưng từ chỗ miệng lộ ra cũng có thể nhìn ra được tuổi tác của đối phương tuyệt không lớn. . .

Điều này làm cho trong lòng cô nóng rực. Phải biết rằng cô chưa từng cảm thụ được khí tức mạnh như thế, cho dù là thủ lĩnh trong căn cứ của mình, cũng chưa từng cho cô loại cảm thụ đó, cô không biết điều này có phải đại biểu còn mạnh hơn so với người kia hay không, nhưng tin tưởng tuyệt đối sẽ không kém đi nơi nào. Không ngờ tới cô có thể đụng phải một vị cao thủ tuyệt đỉnh như vậy ở địa phương này, hơn nữa thoát nhìn còn

chưa có hình thành thể lực của bản thân, cô biết có một số cường giả thích độc hành. Đây không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt, cô nhất định phải để cho anh ta trở thành bề tôi dưới váy của mình, để cho anh ta gia nhập chiến đội của mình. . .

Sở Chích Thiên nghe thấy La Hình Nhi nói như thế, khóe miệng lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Chúng tôi ở Nam Đô, đến đây tìm người thân. Muốn đi căn cứ Huy Hoàng, xem có phải bọn họ ở nơi đó hay không.”

La Hình Nhi nghe thế, lại càng cao hứng, khuôn mặt mỹ lệ của cô hơi hơi cong lên, cả người khiến người ta cảm thấy ấm áp vô cùng, cô hưng phấn nói: “Bọn em chính là chiến đội của căn cứ Huy Hoàng, bọn em có thể dẫn các anh đi tìm.”

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ gật đầu nói: “Vậy phiền các cô.” Nếu đã quyết định tiếp nhận sự trợ giúp của bọn họ, Sở Chích Thiên cũng không che giấu diện mạo của bản thân nữa, anh dịch vành nón lên trên, lộ ra bề ngoài tuấn tú của anh, vẻ mỉm cười mang trên khóe miệng khiến cho cả người anh chói mắt vô cùng, điều này làm cho La Hình Nhi nhìn có chút sửng sốt.

Thanh niên có được dị năng hệ hỏa bên người La Hình Nhi kia thấy một màn như vậy, trong lòng chưa xót khổ sở một trận, cậu ta hung hăng trừng Sở Chích Thiên một cái để biểu thị sự bất mãn của cậu ta.

Sở Chích Thiên làm sao sẽ đặt cái người qua đường đó vào mắt, mặt anh mang nụ cười nói với La Hình Nhi: “Cô lên đi. Tôi chờ cô một đoạn đường.”

Tiêu Tử Lăng nhin không được lần nữa nhìn nhìn lão đại rất không thích hợp này, chẳng lẽ lão đại bị La Hình Nhi mê đến mất đi bản tính? Đường nhiên điều này là không có khả năng, xem ra lão đại nhà mình dùng ra mỹ nam kế. . . Thực sự là một kế đối một kế, mỹ nữ đối mỹ nam, xem ai mê ai trước.

Tuy rằng lão đại nhà mình là đại ngựa giống, nhưng Tiêu Tử Lăng vẫn rất có lòng tin đối với lão đại nhà mình, cậu tin tưởng Sở Chích Thiên chỉ cần hơi dùng sức, hồng có nữ nhân nào có thể chống cự được mị lực của anh ta. Nhớ trước đây, cậu cũng từng bị đầu độc qua một lần. . .

Lời Sở Chích Thiên vừa nói ra khỏi miệng, chợt nghe thấy La Hình Nhi mừng rỡ ừm một tiếng, liền lên ngồi xuống bên ghế phó lái, còn dùng ánh mắt có chút mê luyến nhìn lên vị nam nhân tuấn mỹ vô cùng bên người.

Sở Chích Thiên quay đầu nhìn về phía ba cô gái còn lại, nếu đã chờ một người, thì không thể bạc đãi mấy cô gái khác, vì vậy anh ôn hòa nói: “Các cô cũng lên đi, bất quá phải đến phía sau chen chúc một chút.”

Mấy cô gái vốn đứng ngốc ở một bên, chấn kinh bởi sự tuấn mỹ của Sở Chích Thiên, nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, liền nhanh chóng chen lẫn lên xe, chen Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa thành bánh thịt, Tiểu Thất thì không ngẩng đầu lên tựa trong ngực Tiêu Tử Lăng.

Mấy cô gái thấy hai người ở ghế sau, nhất thời bắt đầu hiếu kỳ, nhao nhao hỏi: “Cậu tên là gì?” “Thoạt nhìn hình như số tuổi rất nhỏ nga, mấy tuổi?” “A, đứa trẻ này là người thế nào của đại ca a. . .”

Câu hỏi luân phiên oanh tạc tới khiến cho Tiêu Tử Lăng choáng đầu hoa mắt, căn bản không biết trả lời thế nào, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên ở phía trước dùng thanh âm trong sáng sung sướng nói: “Đây là hai người em trai của tôi, bọn nó đều rất xấu hổ.”

Sở Tiểu Thất vui đầu ở trong lòng Tiêu Tử Lăng, đều bỏ mặc đối với những câu hỏi của bất kỳ ai. Được rồi, tên nhóc này không cách nào lý giải được vì sao thái độ của Sở Chích Thiên đối với những nữ nhân đó tốt như vậy, nó mất hứng, cảm thấy Sở Chích Thiên phản bội người hôn ước của anh ta. . . Nếu không phải Tiêu Tử Lăng trấn an nó, nó khẳng định nổi sung, không chút nào lưu tình giết sạch mọi người nơi đây.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy tới căn cứ Huy Hoàng, bởi vì có chiến đội bên trong đảm bảo, bọn họ tuyệt không tiến vào trong phòng quản chế, quản chế mười hai tiếng đồng hồ mới được cho đi như người ngoại lai khác, mà trực tiếp được La Hình Nhi đưa đến nơi ở của bọn họ.

Hiện tại mọi người đều biết cảm nhiễm bệnh độc tang thi, trong mười hai tiếng đồng hồ nhất định sẽ phát tác, vượt qua mười hai tiếng đồng hồ mà không có bất kỳ phản ứng nào thì biểu thị đã an toàn. Đương nhiên phát tác không có nghĩa là nhất định trở thành tang thi, có tỷ lệ rất nhỏ trở thành người thức tỉnh. Vì vậy người ở ngoài đi vào đều phải bị quản chế trong khoảng thời gian đó, bất quá đó chỉ là nhằm vào người bình thường không có thức tỉnh, những người thức tỉnh không ở trong đó.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cùng Giường? Ai Ngủ Ở Chính Giữa

Không thể không nói, La Hình Nhi rất có nhân mạch ở căn cứ Huy Hoàng, cùng ngày đã an bài cho ba người Sở Chích Thiên tới một gian phòng nhỏ nghỉ ngơi, cách chiến đội bọn họ tuyệt không xa.

Không gian gian phòng rất nhỏ, cũng rất đơn sơ, thứ hữu dụng bên trong sớm đã bị căn cứ thanh lý sạch, chỉ để lại một cái giường sáu thước với một cái tủ quần áo. Thứ khác đều trống không, chăn đơn đệm chăn trên giường đều không có, xem ra nếu muốn trải qua tốt hơn một chút, đều phải dựa vào khách trọ tự mình nỗ lực.

La Hình Nhi đương nhiên luyến tiếc bạch mã vương tử trong lòng cô chịu tội, vì vậy nhiệt tình đề xuất, đệm chăn đệm giường các loại do cô đến giải quyết, đổi mặt ý tốt tự động đưa lên cửa, Sở Chích Thiên lấy không có bất kỳ gánh vác nào. Quả nhiên, không đến nửa canh giờ, trong phòng nhỏ đã tăng thêm không ít đồ vật, tuy rằng bố trí không được coi là có bao nhiêu tốt bao nhiêu dễ chịu, nhưng cũng có vài phần ấm áp, vì thế Sở Chích Thiên không chút nào tiếc rẻ đưa lên nụ cười cảm kích.

Nhìn La Hình Nhi một bộ dáng bị mê tâm hồn, vô tri vô giác rời đi, Tiêu Tử Lăng quả quyết khinh bỉ nói: “Sở ca, anh quá vô sỉ.”

Đạt được đương nhiên là một cái búng trán không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên, nếu không phải vì thuận lợi tiến vào căn cứ Huy Hoàng, anh có cần bán sắc tướng của anh sao? Đàn em nhà mình không những

không thương cảm cho anh, trái lại vẻ mặt xem thường, thực sự là một tên nhóc thiếu sửa chữa.

“Đã như vậy, buổi tối cậu ngủ sàn nhà đi.” Sở Chích Thiên lạnh lùng thốt, nếu đã khinh bỉ anh, vậy đừng mong hưởng dụng chỗ tốt anh dùng sắc tướng lấy được.

Tiêu Tử Lăng nhìn nhìn cái giường lớn thoát nhìn ấm áp kia, lại nhìn nhìn sàn nhà băng lãnh, quả quyết bỏ nhào lên nịnh nọt nói: “Đại ca, đại ca là đại ca tốt nhất, đại ca quan tâm đàn em nhất, tuyệt đối luyện tiếc đàn em bị khổ.”

Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Tử Lăng đã phản ứng lại một cái, cười lạnh nói: “Đại ca nhà cậu không phải rất vô sỉ sao? Vừa vắn anh ta cũng rất thích ý nhìn đàn em của anh ta chịu khổ một lần.”

“Không có. Tuyệt đối không có, đại ca là đại ca thương cảm chiều cố đàn em nhất, đại ca là đại ca tốt nhất.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng vỗ mông ngựa, nói sang chuyện khác chính là muốn nói cho tròn lời ban nãy.

May mắn tâm tình của Sở Chích Thiên rất tốt, tuyệt không làm khó cậu trên chuyện này, vì vậy xem như là Tiêu Tử Lăng đã vượt qua được có kinh không hiểm, bất quá rất nhanh, Tiêu Tử Lăng phát hiện nan đề lớn hơn nữa đã tới. . .

Cậu đột nhiên phát hiện nằm lên trên giường lớn ấm áp, cũng không phải một ý kiến hay, bởi vì cậu phải cùng giường chung gối với Sở Chích Thiên. Đương nhiên nếu như là nữ nhân kia thì khẳng định mừng rỡ đến mức hồng luôn rồi, thế nhưng cậu không phải nữ nhân không muốn leo giường của Sở Chích Thiên a, hiện tại cậu rất lo lắng buổi tối có thể bị cái người toàn thân bốc lên khí lạnh bên cạnh này trực tiếp đông lạnh hay không.

Vì để cho bản thân có giấc ngủ tốt, cậu tìm Sở Tiểu Thất đàm phán.

“Tiểu Thất, ngày hôm nay nhóc ngủ chính giữa có được không?” Tiêu Tử Lăng cho rằng khí lạnh của Tiểu Thất có thể chống đỡ được khí rét của Sở Chích Thiên, nó ngủ chính giữa thích hợp nhất.

Sở Chích Thiên ở một bên nghe vậy hơi hơi nhếch mi, không ngờ tới anh cũng có một ngày bị ghét bỏ.

“Không ngủ!” Tiểu Thất liếc mắt nhìn cậu, quả quyết cự tuyệt, chính giữa khẳng định rất khó chịu, bị hai người lớn kẹp, xoay người cũng rắc rối, nó sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tiêu Tử Lăng nhận được sự cự tuyệt của Sở Tiểu Thất, ngược lại cũng không hoảng. Cậu lấy ra kẹo que từ trong túi, mê hoặc nói: “Chỉ cần ngủ chính giữa, anh sẽ cho nhóc ăn cái này nga, đây chính là kẹo que nhóc tâm tâm niệm niệm.” Sở Chích Thiên bên cạnh hắc tuyến, thứ này có vẻ là ban này Tiêu Tử Lăng đòi từ chỗ anh, hóa ra là dùng ở chỗ này.

Tiểu Thất nhìn cây kẹo que kia, khi bắt đầu suy nghĩ có nên tiếp nhận mê hoặc này hay không, thì nghe thấy Sở Chích Thiên bên cạnh nói: “Nam tử hán đại trượng phu không thể vì một chút mê hoặc mà thay đổi lập trường của bản thân.” Anh nhìn không nổi, rõ ràng là Tiêu Tử Lăng dạy hư Sở Tiểu Thất. Cứ bỏ mặc tiếp như thế, tương lai của Sở Tiểu Thất xem như là đã hủy.

Sở Tiểu Thất nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, cảm thấy rất có đạo lý, vừa định cự tuyệt, chợt nghe thấy Tiêu Tử Lăng nói: “Nam tử hán đích xác không thể vì một chút mê hoặc mà thay đổi lập trường. Nhưng phải xem mê hoặc đó có lớn hay không, có đáng giá hay không. Hơn nữa, nhóc còn nhỏ, không tính là nam tử hán đại trượng phu, những lời này không có quan hệ gì với nhóc. Tiểu Thất, chỉ cần nhóc đáp ứng ngủ chính giữa, kẹo que này sẽ là của nhóc, đối với nhóc mà nói căn bản không có bất kỳ tổn thất nào, vì vậy tiếp nhận mê hoặc này là rất đáng giá nga.”

Sở Tiểu Thất cảm thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng nghe ra hình như cũng có chút đạo lý, nó có chút bồi hồi không định, đành phải nhìn về phía Sở Chích Thiên, nó cho rằng khi bản thân không định được chủ ý, tìm Sở Chích Thiên luôn không sai.

Sở Chích Thiên vốn đã muốn cứu lại Sở Tiểu Thất, thế nào có thể cho Tiêu Tử Lăng thực hiện được chứ. Vì vậy trong tay anh xuất hiện bốn năm cây kẹo que, nhàn nhạt nói với Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, tín niệm nhất định phải bồi dưỡng từ nhỏ. Tôi muốn cho cậu biết, có một số thời điểm, chỉ cần cậu kiên định lập trường thì có thể lấy được thứ cậu muốn, thậm chí còn nhiều hơn so với thứ mê hoặc cậu. . .”

Hai mắt Sở Tiểu Thất sáng lên nhìn kẹo que trong tay Sở Chích Thiên, liên tục gật đầu, quả quyết nường tựa đến trận doanh của Sở Chích Thiên, nói thẳng NO đối với mê hoặc của Tiêu Tử Lăng.

Thấy kết quả này, Sở Chích Thiên thỏa mãn, anh giao số cây kẹo que trong tay cho Sở Tiểu Thất, khen ngợi vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Thất. May mắn, Tiểu Thất không bị Tiêu Tử Lăng dạy hư, mình về sau phải quan tâm nhiều một chút, miễn cho Tiêu Tử Lăng thực sự hủy tương lai của Tiểu Thất. . .

Tiêu Tử Lăng thấy tuyệt chiêu của bản thân - mê hoặc kẹo que đã bị lão đại nhà mình vô tình phá hư, nhất thời suy sụp mặt xuống, đêm nay phải làm sao giờ a, bên người có hai khối băng nằm một trái một phải, khẳng định lạnh không có cách nào ngủ.

Nếu không để cho Sở Chích Thiên ngủ chính giữa? Ánh mắt mong đợi của Tiêu Tử Lăng nhìn về phía Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên trực tiếp cự tuyệt: “Chính giữa quá nóng, không bàn nữa!”

Nóng sao? Vì sao cậu sẽ cảm thấy là lạnh a. . . Tiêu Tử Lăng không còn cách nào chỉ có thể ủy ủy khuất khuất nằm ở chính giữa, rất nhanh có một lớn một nhỏ nằm bên người, giường lớn sáu thước thoạt nhìn dường như rất

lớn, nhưng khi hai người lớn, một đứa trẻ ngủ lên, kỳ thực thực sự rất chật chội.

Tiêu Tử Lăng nằm ở chính giữa như xác ướp, không dám nhúc nhích. Cậu rất lo lắng cho tướng ngủ của mình không tốt, không cẩn thận quấy rầy đến chỗ lão đại, bệnh tức giận rời giường của Sở Tiểu Thất cậu đã kiến thức qua, vạn nhất Sở Chích Thiên cũng có. . . Cậu cảm thấy khẳng định bản thân sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Tiêu Tử Lăng thấp thỏm trong lòng vô ý thức dịch dịch về phía bên Sở Tiểu Thất, quấy rầy Sở Tiểu Thất còn có Sở Chích Thiên áp chế, quấy rầy Sở Chích Thiên, vậy thực sự sẽ hồng có người đến cứu bọn họ.

Trong lúc miên man suy nghĩ, buồn ngủ đã tới, Tiêu Tử Lăng vốn cho rằng rất khó đi vào giấc ngủ, sự thực chứng minh, khi buồn ngủ đột kích thì bất kỳ chuyện gì cũng không cách nào ngăn cản được, cậu rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Cậu cẩn thận áp sát Sở Tiểu Thất, gần như nhường lại không gian nửa giường cho Sở Chích Thiên. Trong lúc ngủ mơ Sở Tiểu Thất rất chống cự nguồn nhiệt bên người, tay chân phối hợp đã đẩy Tiêu Tử Lăng qua một chút, sự thực chứng minh, Sở Tiểu Thất không chỉ có bệnh tức giận rời giường, tướng ngủ của nó cũng không tốt hơn được chỗ nào, rất nhanh, nó đã chen Tiêu Tử Lăng qua một bên, giang hai tay hai chân đỉnh đạc chiếm cứ nửa cái giường lớn, Sở Tiểu Thất có đầy đủ không gian hoạt động rất cục trên mặt cũng hiện ra nụ cười thỏa mãn.

Mà Tiêu Tử Lăng cứ như vậy bị Sở Tiểu Thất đẩy từng chút từng chút đến bên còn lại, không hề biết gì lăn vào trong lòng Sở Chích Thiên, trong nháy mắt làm bừng tỉnh Sở Chích Thiên bên kia. . .

Hừng đông ngày hôm sau, Sở Tiểu Thất tỉnh lại đầu tiên, nó phát hiện bản thân chiếm cứ nửa cái giường, nó cảm thấy đầu tiên chính là mình gặp

rắc rối rồi, vì vậy rất cần thận nhìn nhìn bên người, nhìn nhìn có phải có người đã phát hiện hành vi của nó hay không.

Tiêu Tử Lăng ngủ rất trầm, chỉ thấy cậu gối đầu trên cánh tay Sở Chích Thiên, gần như toàn bộ thân thể đều cuộn mình ở trong lòng Sở Chích Thiên, căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì. Bộ trang cảnh rất hữu ái này để cho Sở Tiểu Thất hiểu rõ sâu sắc như thế nào là người hôn ước, đãi ngộ là hoàn toàn bất đồng. Phải biết rằng trên tư liệu của Sở Chích Thiên mà nó tìm đọc được từng nói qua một đoạn như thế này, Sở Chích Thiên làm một người bá quyền, khi ngủ căn bản không cho phép có người tới gần anh ta. . . Nữ nhân của Sở Chích Thiên đều muốn công phá điểm này, để chứng minh bản thân không giống người thường, nhưng cuối cùng không có bất kỳ ai thành công, bao gồm cả Giang Khinh Ngữ đại danh鼎鼎. Nói cách khác, không có nữ nhân nào sau khi làm xong chuyện kia còn có thể nằm ở trên giường của anh ta.

Dường như cảm thụ được cử động của Sở Tiểu Thất, Sở Chích Thiên mở mắt, ánh mắt băng lãnh bén nhọn như lưỡi đao, khiến cho Sở Tiểu Thất nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp nữa.

Người lớn luôn quái đản, đều đã quang minh chính đại làm ở trước mặt nó, còn không cho người ta nhìn. . .

Sở Chích Thiên rất hài lòng thái độ nhận sai của Sở Tiểu Thất, nếu không phải tướng ngủ của Sở Tiểu Thất quá kém, chen Tiêu Tử Lăng qua, có đến mức khiến cho anh tối hôm qua ngủ không yên không? Anh không quen có người kề sát anh, khi Tiêu Tử Lăng vừa mới lặn vào trong lòng anh, anh liền bình tĩnh, nhưng thấy lặn tới là Tiêu Tử Lăng, lại thấy Sở Tiểu Thất vung tay vung chân chiếm đi nửa cái giường, biết là chuyện xấu Tiểu Thất làm.

Tiêu Tử Lăng ngủ rất trầm cuộn tròn thân mình rất đáng yêu, khiến cho anh không đành lòng đánh thức, vì vậy chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận

người không mời tự đến trong ngực này, may mắn tướng ngủ của Tiêu Tử Lăng không kém như Sở Tiểu Thất, cả đêm đều ngoan ngoãn cuộn ở trong lòng anh, tuyệt không ảnh hưởng đến anh, bằng không khẳng định anh sẽ trực tiếp vứt Tiêu Tử Lăng lên trên mặt đất, lấy làm trừng phạt.

Bất quá cho dù như thế, anh cũng không có biện pháp an tâm ngủ, thói quen lâu dài tới nay không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi được, kết quả là anh chỉ có thể nhắm mắt tu luyện đến hừng đông.

Có lẽ cảm giác được động tĩnh bên người, Tiêu Tử Lăng dụi dụi hai mắt của mình, rốt cục gượng mở hai mắt, một khuôn mặt khối băng gần ngay trước mắt trực tiếp làm chấn kinh vài phần buồn ngủ còn lại chạy mất. . .

“Sở ca, anh thế nào xâm chiếm đến chỗ em?” Rõ ràng trước khi ngủ cậu đã tựa ở chỗ Tiểu Thất, hơn nữa tướng ngủ của cậu rất tốt, gần như nằm ở nơi nào, khi tỉnh lại liền ở nơi đó.

“Xâm chiếm? Tôi ngược lại muốn hỏi một chút đến tột cùng là ai xâm chiếm ai?” Sở Chích Thiên nhàn nhạt hỏi, biểu tình yên bình không gợn sóng khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm giác được nguy hiểm.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đánh giá xung quanh một chút, phát hiện cậu không biết thế nào lại ngủ lên địa bàn của Sở Chích Thiên, đáng sợ hơn chính là, vì cái răng cánh tay của Sở Chích Thiên thành gối đầu của cậu?

“Sở ca, đại ca, đại ca ruột của em! Là tướng ngủ của em quá kém, tối hôm qua khiến cho anh mệt rồi.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng bò dậy ngồi xổm trên giường, hai tay nịnh nọt nhiệt tình xoa bóp cho cánh tay bị cậu gối một buổi tối kia.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt liếc liếc Tiêu Tử Lăng treo đầy nụ cười lấy lòng trên mặt trước mắt một cái, dùng cánh tay còn lại gối lên sau đầu mình, thân trên anh để trần lười biếng nằm trên giường, rất an tâm hưởng thụ sự phục vụ nhanh nhẹn tha thiết của Tiêu Tử Lăng, nói đến anh cũng đã

hiển dâng cánh tay một buổi tối rồi, để Tiêu Tử Lăng giúp anh xoa bóp một chút cũng là hiển nhiên.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Gian Tình? Giải Quyết Bạch Liên Hoa* Thế Nào?

* = ‘hoa sen trắng’, thường gọi là ‘thánh mẫu bạch liên hoa’, từ này dùng để ý chỉ một cách châm chọc những nhân vật nữ yếu đuối thánh thiện như thánh mẫu, chỉ cần người hại mình sám hối thì mấy cô đều có thể tha thứ bỏ qua hết trong các tiểu thuyết, nhất là tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Dưới sự tận lực hầu hạ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên rốt cục thỏa mãn rồi giường.

Bữa sáng của ba người chỉ có bánh mì đen bọn họ mang tới vì che giấu thân phận, xuất môn bên ngoài hết thấy phải giảm lược, không thể xa xỉ như ở trong đoàn xe, ăn bữa sáng dinh dưỡng do Tiêu Tử Lăng tỉ mỉ điều phối. Tuy rằng trong lòng hai người Sở Chích Thiên Sở Tiểu Thất đều biết rõ, nhưng ngoại trừ Tiêu Tử Lăng ăn vui vẻ, hai đứa một lớn một nhỏ này lại dùng vẻ mặt ghét bỏ cắn bánh mì, một chút có một chút không, nếu không phải bởi vì hiểu rõ tình hình hiện thực, sợ rằng hai đứa này đã lật bàn kháng nghị.

Qua loa ăn xong bữa sáng, Sở Chích Thiên liền mang theo Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất đi chợ đen xem xem, chợ đen là nơi hỗn loạn nguy hiểm, nhưng cũng là nơi dễ thám thính được tin tức nhất, tuy rằng không cách nào bảo chứng được điều nghe thấy có phải chân thực hay không.

Vừa mới ra khỏi cửa phòng không bao lâu, ở chỗ rẽ nào đó, liền thấy La Hình Nhi mang vẻ mặt kinh hỉ phát tay về phía bọn họ nói: “Điền ca, thực khéo a!” Sở Chích Thiên vì che giấu thân phận, tùy tiện lấy một tên giả,

kêu Điền Sơ Nhất, vì vậy Tiêu Tử Lăng liền kêu Điền Tiểu Ngũ, Sở Tiểu Thất đương nhiên kêu Điền Tiểu Thất.

Sở Chích Thiên thấy La Hình Nhi, cũng là ý cười đầy mặt: “Đúng vậy, thực khéo!” Sở Chích Thiên không có đội mũ, cả người đắm chìm trong ánh nắng buổi sáng, màu tóc bạc dưới ánh nắng chiếu xuống vậy mà lóe quang mang lóng lánh, một bộ hình ảnh tuyệt mỹ khiến cho La Hình Nhi nhìn mà mặt đỏ tim đập. Không ngờ tới trên thế giới này vậy mà có nam nhân hoàn mỹ như thế, không chỉ có trông tuấn mỹ vô cùng, thực lực còn cường đại như thế.

Bởi vì là ban ngày, xung quanh người đến người đi, La Hình Nhi càng thêm có thể cảm thụ được khí thế cường giả không cách nào ẩn tàng của Sở Chích Thiên, điều này không phải bất kỳ kẻ nào xung quanh có thể bằng được. Ánh mắt La Hình Nhi càng ngày càng sáng, nam nhân này nhất định là trời cao ban cho cô, cũng chỉ có nam nhân như vậy mới có thể trở thành nam nhân của cô, trở thành chiến thần của cô.

Tiêu Tử Lăng đi theo phía sau Sở Chích Thiên nghe thấy lập luận trùng hợp của hai người, hơi hơi bĩu môi, khinh thường nhìn hai người trước mắt. Rõ ràng là La Hình Nhi ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, chờ bọn họ ra khỏi cửa, còn giả mù sa mưa nói là trùng hợp, khoa trương hơn chính là lão đại nhà cậu vậy mà phối hợp ăn ý. . . Chỉ có thể nói lão đại nhà cậu tinh trùng xông não.

La Hình Nhi thật vất vả tìm về được tâm thần mê loạn, nghĩ đến bản thân là tới làm gì, cô vội hỏi: “Điền ca. Các anh chuẩn bị đi đâu?”

Sở Chích Thiên ý cười đầy mặt nói: “Chúng tôi chuẩn bị đi chợ đen xem xem, xem xem có thể đổi được chút đồ chúng tôi cần thiết nhất hay không.” Nói xong anh xóc xóc ba lô lớn trên vai, tỏ ý anh mang đủ đồ. Đương nhiên, tác dụng lớn nhất của ba lô lớn này là che giấu, để cho anh tự do lấy đồ từ trong không gian mà không làm cho người khác chú ý.

“Vây quá tốt rồi, em cũng muốn đổi chút đồ, vừa vắn có thể dẫn các anh qua, bên đó có mấy bằng hữu em quen. Đổi đồ đều rất công bằng.” La Hình Nhi nghe vậy nụ cười đầy mặt, tự đề cử mình.

Sở Chích Thiên đương nhiên sẽ không cự tuyệt sự ân cần của mỹ nữ, vì vậy đội ngũ ba người lại cộng thêm La Hình Nhi.

Tiêu Tử Lăng kéo tay Sở Tiểu Thất đi theo phía sau Sở Chích Thiên với La Hình Nhi, sở dĩ gắt gao túm lấy tay Sở Tiểu Thất, thứ nhất sợ nó lạc đường ở chợ đen chật chội này, thứ hai là sợ nó bùng nổ. Mỗi lần có người không cẩn thận va chạm đến nó, ánh mắt của Tiểu Thất luôn đăm đăm sát khí, được rồi, trong óc đứa trẻ này ngoại trừ giết, không còn thứ gì khác.

Không thể không nói, mỹ nam kế của Sở Chích Thiên rất thành công, một đường đi tới, anh nói bóng nói gió, bất động thanh sắc đã đạt được lượng lớn tin tức từ trong miệng La Hình Nhi. Không chỉ mò thấu được những cường giả của căn cứ Huy Hoàng, cũng hiểu rõ được bảy tám phần quan hệ giữa bọn họ, đương nhiên điều này cũng phải tính công cho việc những thứ mà La Hình Nhi biết tương đối nhiều, mới để cho anh không cần tốn nhiều sức đã thu được lượng lớn tình báo trân quý.

Liên tục hai ngày, La Hình Nhi đều rất trùng hợp tình cờ gặp gỡ bọn họ. Sở Chích Thiên cũng rất nhiệt tình đối với cô, vì vậy, cảm tình của hai người thăng ấm rất nhanh, dần dần thông đồng nhau, đến sau cùng dứt khoát bỏ lại hai người Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất, đơn độc cùng nhau ra ngoài. Đương nhiên mượn cớ của hai người đều như nhau, một người là giúp đỡ người nào đó tìm người thân, một người là cần thiết người quen mang theo đi tìm người thân, trên thực tế chỉ vì tìm cơ hội phát sinh “gian tình” mà thôi. . . Đương nhiên những lời này là Tiêu Tử Lăng nói với Sở Tiểu Thất.

Nghe thấy những lời này của Tiêu Tử Lăng, Sở Tiểu Thất chỉ dùng ánh mắt xem thường nhìn cái người ở trong mắt nó là ghen tuông nồng đậm

này, căn bản không nhìn sự nôn máng của cậu, nó cho rằng ai cũng không có nồng liệt như gian tình của Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên, so sánh với hai người bọn họ, hết thấy người khác đều là phù vân.

Cũng chỉ có Tiêu Tử Lăng sẽ nghĩ bảy nghĩ tám, người sáng suốt liếc mắt một cái đã nhìn ra, Sở Chích Thiên đó là đang lợi dụng La Hình Nhi. . . Người sáng suốt kia chính là Sở Tiểu Thất nó.

Khó trách nói tình yêu khiến chỉ số thông minh của người ta giảm xuống thẳng tắp, đương nhiên Tiêu Tử Lăng cũng không có chỉ số thông minh gì, là có thể xem nhẹ không kể. Sở Tiểu Thất dùng ánh mắt liếc tên ngọc đối đãi Tiêu Tử Lăng.

Ánh mắt của Sở Tiểu Thất bị Tiêu Tử Lăng phát hiện, vì vậy cậu nổi giận: “Chỉ số thông minh của ông đây tuyệt đối cao hơn so với người khác, nhìn cái gì vậy, nhìn nữa thì không nấu cơm cho nhóc ăn. . .” Người nào đó tự nhận chỉ số thông minh cao cũng chỉ có thể dùng phương pháp ti tiện này để uy hiếp đứa trẻ nào đó.

Sở Tiểu Thất lập tức biến đổi ánh mắt, từ khinh thường trực tiếp thăng cấp đến sùng bái. Vì mỹ thực, có một số sự thực nó có thể phủ nhận trái lương tâm, tỷ như vấn đề chỉ số thông minh của Tiêu Tử Lăng.

Biểu hiện thức thối của Sở Tiểu Thất để cho Tiêu Tử Lăng hài lòng, tâm tình cậu tốt nên cho Sở Tiểu Thất một phần cơm nước đã nấu trước mặt thế, tùy tiện khao thưởng bản thân, cho dù không có lão đại bao, cậu cũng có thể ăn ngon uống ngon.

Cơm nước mỹ vị khiến cho Sở Tiểu Thất ăn phải nói là nở hoa trong lòng, nó rốt cục lĩnh ngộ được vì sao trên sách nói những lời như ‘lui một bước trời cao biển rộng’, hóa ra lui một bước có thể ăn được cơm nước ngon như vậy, tâm tình thư sướng nhìn cái gì cũng tốt.

Mũi của Sở Chích Thiên rất linh, tuy rằng Tiêu Tử Lăng ăn một bữa mỹ thực với Sở Tiểu Thất thừa lúc Sở Chích Thiên với La Hình Nhi thông đồng ra ngoài, nhưng anh vừa về ngủ thấy được hương vị trong không khí liền nhú mày, hồ nghi hỏi: “Vì sao sẽ có hương vị thịt kho tàu?”

Hai người Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất đã kết thành đồng minh quá quyết lắt đầu, kiên quyết phủ nhận hết thảy. . .

Sở Chích Thiên tìm không được chứng cứ chỉ có thể buông tha hai đứa nhóc rõ ràng có tội giết mình kia, bất quá vào lúc Tiêu Tử Lăng không chú ý, khóe miệng anh nhẹ nhàng kéo lên một nụ cười ý nghĩa sâu xa.

Sở Chích Thiên nằm ở trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, nói cho Tiêu Tử Lăng nằm ở bên cạnh mình một tin tức, đó chính là để cho cậu chuẩn bị, ngày mai tìm cơ hội rút lui, hai ngày nay Sở Chích Thiên đã nắm giữ được toàn bộ tình báo nên nắm giữ nơi tay, bọn họ đã hoàn thành mục đích của chuyến này không còn tất yếu phải tiếp tục dừng lại nữa.

Tiêu Tử Lăng nghe tin tức này liếc mắt nhìn anh, trào phúng nói: “Anh nữ vứt đi đóa bạch liên hoa kia?”

“Cậu nói gì đấy?” Sở Chích Thiên trực tiếp cốc đầu một cái qua, “Đại ca cậu sẽ thích cô ta? Người giả dối như thế tôi còn chướng mắt, bất quá cũng may là có cô ta, bằng không tôi còn không thể nắm giữ những tình hình đó được nhanh như vậy.”

Tiêu Tử Lăng sờ sờ đầu bị cốc, lật cho ánh mắt xem thường nói: “Coi như em nói sai đi, ý của em là anh có thể vứt được La Hình Nhi kia sao?”

Sở Chích Thiên nghe vậy khẽ cau mày, hai ngày nay trong lời nói của La Hình Nhi chồn chồn đều là lời nói muốn mượn hơi, mà anh vì lấy được tin tức mà cô ta biết đến, cùng với thu được sự yểm hộ của cô ta, vì vậy thái độ có chút mờ ám. Mà bộ trạng thái cấp bách nhìn chăm chú người của cô ta, nếu như mình không ở lại, rất có thể sẽ muốn cùng đi theo anh. . . Anh

cũng không muốn mang một trời buộc đáng ghét trở về. Lại nói, nếu thực mang về, không phải sẽ để cho đàn em nhà mình xác định luôn anh là ngựa giống sao?

Sở Chích Thiên suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được phương pháp tốt nào có thể an toàn rút lui dưới tình huống La Hình Nhi cấp bách nhìn chăm chú người. Không thể không nói, Sở Chích Thiên quả nhiên là một thủ lĩnh đủ tư cách, hiểu sâu sắc tình túy của lãnh đạo, anh nói với đàn em nhà mình: “Việc này, giao cho cậu giải quyết.” Sở Chích Thiên vứt cho đàn em tín nhiệm đi giải quyết đã không còn bất kỳ gánh vác nào trực tiếp nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

Độc lưu lại Tiêu Tử Lăng chấn kinh há to miệng, vì cái răng nói một hồi, chuyện vương tay chân này liên về cậu xử lý? Rõ ràng là họa do Sở Chích Thiên chọn ra a. . .

Tiêu Tử Lăng khổ não, bắt đầu quần quýt lật qua lật lại ở trên giường, Sở Chích Thiên bên cạnh ngại động tĩnh của Tiêu Tử Lăng quá lớn, ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ của anh, vì vậy trực tiếp đưa tay tóm tới, vây Tiêu Tử Lăng ở trong lòng mình. . .

Ừm, cuối cùng cũng an ổn, Sở Chích Thiên thỏa mãn nhắm mắt lại!

Tiêu Tử Lăng bị giam ở trong lòng Sở Chích Thiên rơi lệ đầy mặt, cậu cuối cùng cũng cảm nhận được sự khổ sở của thân bất do kỷ. Mọi nó, ngay cả ngủ một giấc cũng không tự do. . . Chúc đàn em này làm quá bi ai rồi.

Ngày thứ hai, Tiêu Tử Lăng sầu một đêm đeo một đôi mắt gấu mèo đi ra, ngược lại Sở Chích Thiên rất tinh thần khí sáng, khiến cho Tiêu Tử Lăng phải nói là đồ kị hận a!

Tiêu Tử Lăng suy nghĩ cả đêm vẫn nghĩ không ra được biện pháp gì, đành phải kéo Sở Tiểu Thất người duy nhất có thể thương lượng trốn ở một

bên thảo luận. Đương nhiên vì thế cậu phải dâng lên vài cây kẹo que còn sót lại, tên nhóc này hồng có lợi ích thì hồng có nhiệt tình.

“Anh nói, Tiểu Thất, giải quyết bạch liên hoa phiền phức kia như thế nào?” Tiêu Tử Lăng đau khổ đầy mặt hỏi.

Sở Tiểu Thất đang gặm kẹo que lãnh nhần liếc mắt nhìn cậu, xem thường nói: “Giết cô ta, đơn giản nhất.”

Sở Tiểu Thất cho rằng Tiêu Tử Lăng muốn giải quyết bạch liên hoa kia là bởi vì ghen tị, ở trong mắt nó, làm người hôn ước thì thái độ phải cứng rắn chút, đối với bất kỳ các loại tiểu tam nào phá hư hôn ước, nhất định phải lấy thủ đoạn máu tanh trấn áp. . . Không thể không nói, tư duy của Tiểu Thất đã bị đắm nặn hồng rồi, ngoại trừ giết, không còn lựa chọn thứ hai.

“Cô ta lại không làm chuyện gì xấu, hơn nữa chúng ta cần bằng tốc độ nhanh nhất nhỏ giọng không tiếng động rút khỏi, nhóc cho rằng giết đóa bạch liên hoa kia thì có thể nhỏ giọng không tiếng động được sao? Cho dù không nghi ngờ chúng ta, cũng phải giam lại kiểm tra một phen, như vậy chúng ta sẽ không thể nhanh chóng rút lui khỏi, khẳng định lão đại sẽ giết chúng ta.” Nghĩ đến bộ dáng lửa giận tận trời của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng nhìn không được rung mình, cậu cũng không dám chọc Sở Chích Thiên buồn bực a.

“Vậy làm sao giờ? Không thể giết, cũng chỉ có thể đuổi. . .” Sở Tiểu Thất tiếp tục gặm kẹo que, vứt vấn đề lại.

Tiêu Tử Lăng nghe xong thiếu chút nữa trào máu a, cậu đương nhiên biết là phải đuổi, then chốt là đuổi thế nào, hơn nữa phải đuổi quang minh chính đại, không thể dẫn tới sự hoài nghi của người khác, việc này không thể nghi ngờ là rất khó, vì vậy cậu mới tìm Sở Tiểu Thất thương lượng, chẳng qua cậu tìm lộn đối tượng rồi, dù sao Sở Tiểu Thất chỉ có năm tuổi, cho dù chỉ

số thông minh cao tới đâu cũng phí công. . . Thực lãng phí mấy cây kẹo que của cậu!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Vợ? Bỏ Trốn Sinh Con, Thực Biết Biên.

“Nếu không, anh nói với cô ta anh là người hôn ước của Sở Chích Thiên, người hôn ước tuyệt đối không cho phép phản bội, cho nên cô ta sẽ không còn đất diễn tiểu tam. . .” Sở Tiểu Thất nghĩ nghĩ rồi nói, ở trong mắt nó, lý do này là đạo lý hiển nhiên, vì sao Tiêu Tử Lăng sẽ không nghĩ ra chứ, quả nhiên chỉ số thông minh của anh ta có chút vấn đề, Sở Tiểu Thất hiểu rõ.

“Kính nhờ, anh là nam. . .” Tiêu Tử Lăng không có biện pháp giải thích điểm này với Sở Tiểu Thất, dù sao xã hội hiện tại so với tương lai, hai nam nhân hồng có hôn ước mà nói.

Nếu như cậu là nữ nhân ngược lại có thể dùng phương pháp này một chút, đáng tiếc Tiêu mỗ cậu là một nam nhân không hơn không kém, chiêu này chỉ có thể nhìn, bằng không còn có thể làm bộ Brokeback Mountain*?

* 1 bộ phim mỹ đồng tính về 2 chàng cao bồi.

Tiêu Tử Lăng vừa nghĩ đến cái này, toàn thân liền lạnh lẽo, nhin không được run run một cái. Không được, trước đây Sở Chích Thiên đã cảnh cáo cậu, nếu như thực sự truyền ra loại tin đồn này, kết cục của cậu tuyệt đối bi ai, phỏng đoán cũng sẽ bị lão đại nhà mình bẻ xương rải tro.

Lúc này Tiêu Tử Lăng thật hy vọng bản thân là nữ, như vậy có thể lợi dụng được hết thầy người có thể lợi dụng, tỷ như Tiểu Thất, có thể làm bộ đứa trẻ của mình một chút. . . Chứng cứ có lợi này khẳng định sẽ khiến cho đóa bạch liên hoa kia triệt để bại lui, không dám quang minh chính đại đến

dây dưa nữa! Nói đến Tiểu Thất vẫn luôn che giấu chính nó, chỉ cần có người ngoài, trên mặt của nó sẽ bơi đầy bụi đen, kết quả của một bộ vui đùa tinh nghịch, vì vậy bạch liên hoa còn chưa biết có một phiên bản nhỏ của Sở Chích Thiên.

Nhìn Sở Tiểu Thất, một ý nghĩ loáng thoáng nổi lên trong lòng Tiêu Tử Lăng, còn chưa có chờ Tiêu Tử Lăng suy nghĩ cẩn thận, bên ngoài đã truyền đến tiếng cười như chuông bạc của La Hình Nhi, hiện tại Tiêu Tử Lăng nghe thấy cảm thấy thực sự là rất khó nghe, khiến cho cậu rất chán ghét. Được rồi. Sau khi bạch liên hoa biến thành trách nhiệm của cậu, cậu nhìn La Hình Nhi thấy cái gì cũng không vừa mắt.

Sở Chích Thiên đứng dậy ra bên ngoài đón La Hình Nhi rất nhanh đã dẫn La Hình Nhi vào trong phòng, thừa lúc La Hình Nhi không chú ý, một đạo ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Tiêu Tử Lăng. Ý tứ đó nói là, nha, đã đến lúc cậu lên sân khấu giải quyết vấn đề. . .

Phắc! Rõ ràng hồng có quan hệ tới mình, chỉ bởi vì một câu nói của lão đại, cậu phải đấu tranh anh dũng, lão đại đáng hận này rõ ràng là gác cậu lên hố lửa a! Biểu tình Tiêu Tử Lăng đặc biệt ủy khuất đi lên phía trước, ý nghĩ vốn còn mơ hồ kia, nghĩ đều hồng có nghĩ đã trực tiếp dùng tới.

Hồng có biện pháp, thời gian không cho phép cậu suy nghĩ, khi nên ra tay thì ra tay, Tiêu Tử Lăng quyết định không cần da mặt mình nữa. Cậu vì lão đại nhà cậu, bất cứ giá nào.

“Điền ca!” Trên khuôn mặt đáng yêu hồn nhiên của Tiêu Tử Lăng treo lên biểu tình thương tâm, lấy tay thoáng lau viền mắt, nhất thời mắt to tròn trượt trượt tuôn trào ra hai hàng lệ nóng. Ớt trong không gian đúng là rất đặc lực, không khóc cũng hồng có biện pháp.

Cậu đột nhiên nhào tới trong lòng Sở Chích Thiên. Động tác bất ngờ này khiến cho Sở Chích Thiên sửng sốt, khi tay theo tính phản xạ muốn đẩy ra,

lập tức chuyển nhanh thành nhẹ ôm, miệng ôn nhu an ủi: “Tiểu Ngũ, thế nào vậy?”

La Hình Nhi thấy Tiêu Tử Lăng khóc lê hoa đài vũ, trong lòng không thích. Một đứa con trai vậy mà khóc thành như vậy, quá mất mặt nam nhân. Nhưng nghĩ đến Tiêu Tử Lăng là đệ đệ của Sở Chích Thiên, có lẽ là Sở Chích Thiên quá thương đệ đệ này, vì vậy nuôi có chút yếu ớt. Nghĩ như vậy, đã dè xuống chút không thích trong lòng ấy, trên mặt nổi lên vẻ lo lắng, một bộ dáng quan tâm.

“Điền ca, chẳng lẽ anh thực thích nữ nhân đó, mà không cần em với Tiểu Thất nữa sao?” Tiêu Tử Lăng ủ khuất đầy mặt hỏi.

Nghe nói như thế, cánh tay phải ôm lấy Tiêu Tử Lăng của Sở Chích Thiên đột nhiên căng, lại nhanh chóng thả lỏng, miệng anh đáp: “Nói mò, Tiểu Ngũ với Tiểu Thất đều là người anh thích nhất.” Đến tột cùng tên nhóc này diễn kịch gì cho anh vậy? Sở Chích Thiên cảm thấy bản thân có chút theo không kịp ý nghĩ của Tiêu Tử Lăng, mặc kệ thế nào, phối hợp trước rồi lại nói.

“Vậy vì sao anh ngoắc ngoắc quần quần với nữ nhân đó ở trước mặt em? Anh đặt em ở nơi nào? Em chính là vợ của anh, mẹ của con trai anh a. . . Đáng thương em 12 tuổi đã theo anh, mới 13 tuổi đã sinh Tiểu Thất. . .” Trong mắt Tiêu Tử Lăng tràn ngập lên án, trong lời nói không một câu không chỉ trích Sở Chích Thiên chính là một con đại cầm thú.

Sở Chích Thiên nghe thấy mấy câu nói này, bị sét đánh đến mức ngoài khét trong non, triệt để câm nín. Phắc! Tên nhóc này thật đúng là cái gì cũng dám nói, khiến cho người làm đại ca anh đây cũng có chút bình tĩnh không được. . .

Bất quá, Tiêu Tử Lăng đều đã làm như vậy, chẳng lẽ anh còn có thể phá? Sở Chích Thiên chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp, vì vậy anh thân mật đầy

mặt ẩn nhẹ chớp mũi của Tiêu Tử Lăng nói: “Đứa ngốc, chỉ biết miên man suy nghĩ. Hình Nhi là bằng hữu giúp đỡ chúng ta, không phải như em nghĩ.” Nói xong anh quay đầu lại cười nói với La Hình Nhi: “Hình Nhi, có phải như vậy không?”

La Hình Nhi khi nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng đã bị đả kích cả người ngây dại, cả người đần độn, lúc này nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên, thật vất vả mới nặn ra một nụ cười nói: “Điền ca, nói chính phải.” Đây đến tột cùng là chuyện gì a? Điền Tiểu Ngũ không phải đệ đệ sao? Vì sao thoáng cái biến thành nữ? Hơn nữa còn là vợ của Điền ca. . .

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới nín khóc mỉm cười, cậu rời khỏi trong lòng Sở Chích Thiên, đi đến trước mặt La Hình Nhi, cao hứng dặt tay cô nói tạ ơn: “Cảm tạ chị, Hình Nhi, đừng trách em miên man suy nghĩ, 12 tuổi sau khi bỏ trốn theo Điền ca, anh ấy với con trai chính là hết thấy của em, em không thể mất đi anh ấy, vì vậy xin chị không nên cướp anh ấy đi được không?”

Biểu tình thuần khiết của Tiêu Tử Lăng khiến cho La Hình Nhi không cách nào nói ra chữ không, hơn nữa thái độ của Sở Chích Thiên vốn cũng rất mờ ám, tuyệt không cho cô hứa hẹn rõ ràng nào, hiện tại cô đều hoài nghi, chí thú hợp nhau, tình nồng ý mật của hai ngày trước có phải chỉ là sự tưởng tượng của cô hay không, trên thực tế nam nhân này căn bản chỉ xem cô là bằng hữu bình thường, chẳng qua trên thái độ tương đối nhiệt tình mà thôi.

Tuy rằng cô bắt đầu hoài nghi cảm giác của bản thân, nhưng cô vẫn không cam lòng cứ thất bại như vậy.

Vì vậy, cô cố nhin xuống tâm tình sắp bùng nổ, nhẹ giọng hỏi: “Ừm, Tiểu Thất thật là con trai của em với Điền ca?” Nói đến Điền ca là người thích cười như thế, thế nào có thể có một đứa con trai mặt tề liệt chứ? Quả nhiên cô vẫn không thể chấp nhận việc Điền ca đã có bà xã.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy, nhanh chóng tỏ ý Sở Tiểu Thất đang gặm kẹo que xem diễn bên cạnh đi qua, tay nhỏ bé rũ xuống của Sở Tiểu Thất quả quyết vươn ba ngón tay, cho ra điều kiện của nó, Tiêu Tử Lăng nhất định phải làm ba bữa mỹ thực ăn ngon cho nó, hơn nữa cung ứng không hạn lượng.

Vì lấy được sự trợ giúp của Tiểu Thất, Tiêu Tử Lăng đau lòng dùng ánh mắt biểu thị cậu đáp ứng. Vì vậy, Sở Tiểu Thất rất cục cảm thấy mỹ mãn lon ton lon ton đi tới, bắt đầu phối hợp Tiêu Tử Lăng đóng kịch.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng phải nói là đau a, thỏa mãn bữa ăn hàng này phải lãng phí bao nhiêu khẩu phần lương thực của cậu a! Không được, tổn thất này tuyệt đối không thể để cho chính cậu gánh chịu, nhất định phải đòi Sở Chích Thiên chi trả, đây chính là số chi ngoài định mức vì chuyện của anh ta mà xuất hiện nga, anh ta nhất định phải phụ trách.

Sở Tiểu Thất biết nên phối hợp thế nào, lập tức biến hóa biểu tình, không còn sự lãnh đạm lúc đầu nữa, mà là vẻ mặt hồn nhiên nhìn La Hình Nhi, giương mắt to hiếu kỳ hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ thực sự không phải đến cướp baba của em sao?”

Đang khi nói chuyện, Tiêu Tử Lăng phối hợp lau chùi sạch sẽ tầng bụi đen ngụy trang vốn trên mặt Tiểu Thất, vì vậy Sở Chích Thiên bản thu nhỏ cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt La Hình Nhi, trong nháy mắt miếu sát cô, phá hủy huyền tượng chỉ còn một chút của cô, khiến cho cô thất hồn lạc phách.

Cô ngơ ngác nhìn về phía Sở Chích Thiên, có chút ai oán nói: “Điền ca, hóa ra anh đã có con.” Sở Tiểu Thất vừa hiện thân, không ai hoài nghi nó không phải con trai của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên gãi gãi mũi của mình, chỉ có thể gật đầu, dù sao hiểu lầm đã không phải lần đầu tiên, anh đều đã quen, tiếp nhận chuyện Sở Tiểu

Thất là con của anh tuyệt không trặc trở.

“Cô ấy thực sự 12 tuổi theo anh, 13 tuổi sinh nó cho anh?” Mặt của Tiêu Tử Lăng quá mang tính trẻ con, La Hình Nhi phỏng đoán hiện tại cậu cũng sẽ không vượt qua 17 tuổi, như vậy xem ra 13 tuổi sinh con thật đúng là sự thực. Thế nhưng, cô vẫn không chịu tin tưởng, vẫn ôm một chút hy vọng sau cùng, hy vọng Sở Chích Thiên có thể ra mặt phủ nhận.

Anh hùng trong cảm nhận của cô không nên là một người thích trẻ em, 12 tuổi a, hoàn toàn là nhi đồng vị thành niên, anh ta vậy mà cũng hạ thủ được a, nếu là sự thực, vậy người này hoàn toàn chính là một con cầm thú a.

Sở Chích Thiên trầm mặc, mở miệng trả lời chính là Sở Tiểu Thất, nó tàn bạo nhìn chăm chăm La Hình Nhi một cái, phần nộ nói: “Momy đương nhiên là momy của tôi, cô là nữ nhân xấu xa.” Nói xong nhào vào trong lòng Tiêu Tử Lăng, trong miệng khóc nói: “Momy, cô ta không chỉ muốn cướp baba đi, còn muốn đánh đuổi momy, Tiểu Thất ghét cô ta.”

“Nga, Tiểu Thất của mẹ, Tiểu Thất đáng thương của mẹ, momy sẽ không rời khỏi con.” Tiêu Tử Lăng ôm lấy Sở Tiểu Thất lần nữa nước mắt trào lên, ánh mắt ủy khuất bay về phía Sở Chích Thiên, rất có ý tứ kêu anh đi ra chủ trì công đạo.

Sở Chích Thiên toát mồ hôi, hai đứa này, diễn thực sự là càng ngày càng hăng hái, trông bọn họ phối hợp thật đúng là ăn ý, còn thiếu chút nữa không nói thẳng mình là tên phụ lòng đại cầm thú.

Anh quay đầu cười khổ nói với La Hình Nhi: “Tiểu Ngũ nói đều là lời thật, nói đến đều là lỗi của tôi, vốn không nên làm ra chuyện như vậy, thế nhưng Tiểu Ngũ khi đó thực sự quá đáng yêu, tôi không có biện pháp cự tuyệt.” Nói xong lộ ra nụ cười cứng chiều, đi đến bên người Tiêu Tử Lăng, ôm một lớn một nhỏ đó vào trong ngực.

La Hình Nhi thấy một màn cả nhà ấm áp ôm nhau này, trong lòng khó chịu như bị kim đâm, cô không có cách nào ở lại tiếp nữa, chỉ có thể cấp bách bỏ lại một câu: “Tôi còn có việc!” Liền chạy vội đi, thoát nhìn đả kích mà sự thực này cho cô quá lớn, khiến cho cô không có cách nào tiếp tục làm bộ nữa.

Sở Chích Thiên thấy La Hình Nhi đi rồi, trực tiếp đẩy Tiêu Tử Lăng trong lòng ra, lạnh lùng nói: “Kêu cậu giải quyết, cậu giải quyết như vậy? Tôi thấy cậu hình như đặc biệt thích làm bại hoại danh tiếng của tôi a!” 12 tuổi? Anh cảm thú như thế sao? Hạ thủ với một đứa trẻ vị thành niên. . .

Tiêu Tử Lăng ở một bên chơi ngón tay nhận sai nói: “Xin lỗi Sở ca, em không phải không có biện pháp sao, liền nói mò một mạch, đừng trách em a!” Nói xong đáng thương hề hề liếc về phía lão đại nhà mình, rau chân vịt ném ra không chút do dự.

Thấy Tiêu Tử Lăng lại bắt đầu giả vô tội giả đáng yêu, Sở Chích Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, trực tiếp cốc đầu một cái qua nói: “May mắn La Hình Nhi kia chỉ là người qua đường râu ria, hơn nữa chúng ta còn ẩn tàng thân phận, bằng không khẳng định danh tiếng của tôi sẽ bị cậu làm bại hoại sạch, thực sự bị cậu hại chết rồi. 12 tuổi bỏ trốn, 13 tuổi sinh con, cậu thật đúng là biết biên.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Làm Ấm Giường? Việc Này Cần Đại Ca Của Tôi Đáp Ứng!

Tiêu Tử Lăng chỉ có thể lấy cười ngu để ứng phó, lúc này nói thêm một câu, đều có thể khiến cho Sở Chích Thiên bốc lên lửa giận. Một lát sau, cậu thấy dường như Sở Chích Thiên đã bớt giận, liền nhắc nhở: “Sở ca, chúng ta vẫn nên rút lui khỏi trước đi, em hoài nghi sau cùng đóa bạch liên hoa kia sẽ hạ quyết tâm làm tiểu tam đi theo đó.”

Tiêu Tử Lăng không cho rằng La Hình Nhi sẽ dừng tay như vậy, hiện tại cô ta rút lui chẳng qua chỉ là thấy sự thực không khớp với tưởng tượng của cô ta, trong lúc nhất thời không chấp nhận được mà tạm thời bại lui. Phải biết rằng cô ta vốn dĩ nghĩ rất tốt đẹp, cô ta vốn muốn làm chính cung. Nếu như cô ta phản ứng lại, suy nghĩ cẩn thận, khẳng định sẽ lần nữa lại dây dưa, khi đó, sẽ không dễ đuổi được như vậy, nữ nhân hồng có liêm sỉ là khó đối phó nhất.

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói nhắc nhở của Tiêu Tử Lăng, cảm thấy rất có đạo lý, vì vậy vứt toàn bộ đồ của bọn họ vào không gian của bản thân, sau đó liền mang theo Tiêu Tử Lăng Sở Tiểu Thất một thân thoải mái ra khỏi cửa, thật giống như bọn họ chỉ là ra ngoài đi dạo một chút, quả nhiên giấu diếm được người La Hình Nhi phái tới giám thị.

Lượn một vòng lớn, rốt cục quăng được người theo dõi, lúc này bọn Sở Chích Thiên mới lượn trở lại đi tới bãi đỗ xe. Sở Chích Thiên tránh né nhân viên công tác trông coi, lạng lẽ thu xe vào không gian, không tiếp tục dừng

lại, cứ như vậy đi bộ rời khỏi căn cứ Huy Hoàng. Không phải anh không muốn lấy xe quang minh chính đại, mà là anh sợ anh vừa lấy xe ở nơi đây, chỗ La Hình Nhi sẽ có được tin tức, dù sao căn cứ Huy Hoàng cũng là địa bàn của cô ta, anh không thể không cẩn thận.

Mà bên kia, La Hình Nhi rốt cục suy nghĩ cẩn thận lần nữa trở lại nơi ở của Sở Chích Thiên, chuẩn bị nói cho Sở Chích Thiên cô không quan tâm danh phận, chỉ cần có thể đi theo bên người anh đã thỏa mãn rồi, đương nhiên cô cũng sẽ tỏ rõ thái độ với Tiêu Tử Lăng. Bản thân tuyệt đối sẽ không uy hiếp đến địa vị của cô ta. . . Cô có tự tin, tuy rằng Tiêu Tử Lăng sinh một đứa con trai cho Sở Chích Thiên, nhưng dựa vào dung mạo khí chất của cô, tên nhóc Tiêu Tử Lăng không có nửa điểm ‘hương vị’ của nữ nhân kia căn bản không phải đối thủ của cô. Cô sẽ chiếm cứ được tâm của Sở Chích Thiên.

Thế nhưng, trái chờ phải chờ cũng không chờ được người trở về, La Hình Nhi cảm thấy không ổn. Cô nhanh chóng chạy tới cửa, hỏi thăm nhân viên công tác ở cửa, thế mới biết Sở Chích Thiên mang theo Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất đã rời khỏi căn cứ Huy Hoàng từ vài giờ trước, cô nhất thời tiu nghỉu mất mát.

Ba người bọn Sở Chích Thiên rất nhanh đã rời khỏi phạm vi của căn cứ Huy Hoàng, ở chỗ góc chết đường nhìn nào đó, dưới tình huống dưới sự quan sát của Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng xác định không người, Sở Chích Thiên đem xe việt dã ra.

Tiêu Tử Lăng còn tưởng rằng Sở Tiểu Thất sẽ kinh ngạc. Không ngờ tới Sở Tiểu Thất không nâng một chút mí mắt, liền trực tiếp leo lên xe.

Tiêu Tử Lăng ngồi ở trên xe nhin không được hiếu kỳ hỏi Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, vì sao nhóc đều không kinh ngạc Sở ca có thể trốn không lấy ra ô tô?”

Sở Tiểu Thất khinh bỉ nhìn cậu một cái, nói: “Dị năng hệ không gian, chuyện đơn giản sáng tỏ như vậy anh cũng nhìn không rõ?” Được rồi. Cậu bị khinh bỉ! Thế nhưng cậu rõ ràng không phải hỏi cái này a, cậu hỏi chính là vì sao không sợ hãi kinh ngạc. . .

Cũng đúng, vốn chính là một đứa bé mặt tê liệt, muốn thấy biểu tình kinh ngạc ở trên mặt nó, là do bản thân suy nghĩ quá nhiều, Tiêu Tử Lăng tự giễu.

Vốn dĩ cho rằng một đường sẽ rất thuận lợi trở lại trung tâm nghỉ phép ở hồ Hoài Dương, không ngờ tới xe mới chạy đến phân nửa, trên đường cái phía trước, bị vài chiếc xe ngăn chặn.

Sở Chích Thiên cau mày dừng xe ở cự ly khá xa. Anh quay đầu lại phân phó với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, cậu đi xem phía trước phát sinh chuyện gì.”

“Được!” Tiêu Tử Lăng xuống xe, chậm rãi đi qua, chờ cậu đến gần, đã biết vì sao xe ngăn chặn đường cái. Hóa ra là vài chiếc xe đồng thời vây kín một chiếc xe thương vụ.

Khi cậu đang muốn đến gần những người đó hiểu rõ tình hình một chút, liền thấy một người tuổi còn trẻ tựa ở bên cạnh xe thương vụ thấy được thân ảnh của cậu, la lớn: “Anh bạn nhỏ, đừng tới đây, chạy mau!”

Chạy mau? Cậu phải chạy cái gì? Chỉ những người đó, tuy rằng có mấy người là người thức tỉnh, nhưng cấp bậc mới chỉ là cấp một, phần lớn đều là người sống sót bình thường, căn bản không có khả năng mang đến uy hiếp gì cho cậu, lại nói, nếu thật có xung đột nào đó, chỉ những người đó cho cậu nhét kẽ răng cũng còn chưa đủ ấy chứ.

Vì vậy Tiêu Tử Lăng vẫn đi tới phía bọn họ, nếu lão đại muốn kêu cậu hiểu rõ tình hình, vậy cậu phải hiểu rõ một chút mới có thể đi nha.

Bởi vì tiếng la của người thanh niên, khiến cho những người vây quanh kia chú ý tới Tiêu Tử Lăng, rất nhanh Tiêu Tử Lăng đã bị ba người bao vây.

Tiêu Tử Lăng thấy thế nghi hoặc đầy mặt không giải thích được hỏi: “Các anh muốn làm gì?” Mỗi khi Tiêu Tử Lăng bày ra diện mạo này, thì sẽ có vẻ đặc biệt hồn nhiên ngây thơ, khiến người ta nhắc không nổi tâm phòng bị gì.

Ba người kia nhìn thoáng qua nhau, ánh mắt lộ ra bộ dáng kinh hãi, thoát nhìn sự xuất hiện bất ngờ của Tiêu Tử Lăng khiến cho bọn họ có một loại cảm giác bắt được cá lớn.

Chợt nghe thấy một người trong đó kêu lớn: “Đại ca, có hàng tốt cực phẩm a, mau ra đây xem xem.”

Chi mốt? Lời này là có ý gì? Cậu lúc nào lại thành hàng hóa? Tiêu Tử Lăng nghe xong khó chịu trong lòng, chẳng lẽ đám người này thực cho rằng cậu là trái hồng mềm tùy tiện nắn bóp?

Lời này vừa ra, thần tình của người tuổi trẻ bị bao vây kia tràn ngập ảo não, anh cho rằng là do mình nhiều lời hại anh bạn nhỏ này, vì vậy nhanh chóng nói: “Thả anh bạn nhỏ kia đi, chúng tôi cho mấy người thức ăn.”

“Chậc chậc, bọn mày vẫn nên suy nghĩ tình cảnh của bản thân bọn mày một chút trước đi.” Người nào đó xem như là đầu lĩnh nhỏ nghe xong lời này nhịn không được trào phúng nói. Làm anh hùng cũng phải xem xem thực lực của bản thân, dựa vào bọn chúng, chỉ hai ba con mèo nhỏ mới thức tỉnh đã muốn đối kháng lão đại của bọn họ?

Người thanh niên kia nghe vậy sắc mặt tức đỏ bừng, anh cắn răng cả giận nói: “Tuy rằng mấy người người đông thế mạnh, nhưng cũng đừng buộc chúng tôi cá chết lưới rách. . .”

Lúc này tên đại ca của bọn chúng nghe thấy thủ hạ gọi, vội vã đi xuống từ trong một chiếc xe, tuổi tác ước chừng ba mươi bốn ba mươi lăm, mặc một bộ âu phục trắng, khoác một chiếc áo khoác ngoài, cả người có vẻ kiêu cách mười phần.

Gã vừa xuống xe, mắt của mọi người bên cạnh đều lộ sự cuồng nhiệt, ngẩng đầu ưỡn ngực hô lớn: “Đại ca!” Một đám người cùng hô ngược lại cũng thanh thế mười phần.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy quả quyết bấu môi, người này nha mô phỏng theo ai a, căn bản hồng có khí thế của lão đại nhà cậu, lão đại nhà cậu vừa lên đài, đó mới gọi là có khí thế chân chính, căn bản hồng có người dám ngẩng đầu nhìn anh ta, khí thế che trời lấp đất của Sở Chích Thiên khiến cho người ta không tự chủ được mà khuất thân cúi đầu bái phục.

Gã chậm rãi đi đến trung tâm vòng vây, lúc này, một thủ hạ nào đó lấy ra một chiếc ghế gấp đặt xuống, gã thập phần kiêu cách vén lên áo khoác, hào sảng khí phách ngồi xuống. Lúc này mới phân phó với ba người bao vây Tiêu Tử Lăng: “Mang tên nhóc đó lại đây. Để cho anh xem xem mặt hàng trước.”

Ba người kia nghe thấy sự phân phó của đại ca nhà mình, liền xô đẩy Tiêu Tử Lăng qua.

Tiêu Tử Lăng không phản kháng, mà dọc đường phối hợp bị bọn họ đẩy qua, đương nhiên phối hợp như thế, cũng vì muốn hiểu rõ đám người này đến tột cùng là ai, vì sao muốn chặn lại nơi đây. Khó có được lão đại phái cậu ra làm nhiệm vụ một lần, nói như thế nào cũng phải hoàn thành xinh xinh đẹp đẹp. Để cho lão đại anh ta cảm nhận được khắc sâu đàn em cậu đây thực sự không tồi.

Ngay trong đoạn lộ trình Tiêu Tử Lăng bị đẩy qua, tên đại ca kia kêu thủ hạ mang người thanh niên bên cạnh xe thương vụ qua.

Người thanh niên đó đã vượt qua khoảng chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nam sinh tuổi tác này đã hấp dẫn không được sự hứng thú của gã nữa, gã khoát tay áo nói: “Tôi cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần mấy người dâng ra toàn bộ thức ăn của mấy người, tôi cho mấy người đi. .”

“Không có khả năng!” Người thanh niên trực tiếp cự tuyệt, trên tay đã xuất hiện một đạo hỏa diễm. Anh là một người thức tỉnh hệ hỏa, tuyệt đối không muốn uất ức đầu hàng như thế.

“Chật chạp chạp, thanh niên vốn là nóng tính, chưa tới Hoàng Hà tâm không chết a.” Tên đại ca kia vừa dứt lời, liền thấy toàn thân gã toát ra một luồng khí lưu. Trực tiếp đánh về phía người thanh niên kia, uy áp cấp ba nhất thời khiến cho sắc mặt người thanh niên kia đại biến, mà hỏa diễm trong tay anh cũng tắt.

“Đáng hận, là người thức tỉnh cấp cao hệ khí.” Người thanh niên thống hận thậm chí có chút tuyệt vọng nhìn tên đại ca kia nói.

“Không sai, vừa vặn là hệ khí khắc chế hệ hỏa của cậu.” Tên đại ca đó ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, gã chính là thích thấy những ánh mắt tuyệt vọng đó, điều này khiến cho gã cảm giác được bản thân là thần, có thể nắm giữ sự sống chết của mọi người.

“Thế nào, bây giờ còn không muốn giao ra thức ăn nữa không?” Tên đại ca lần nữa lãnh nhàn ép hỏi.

“Chúng tôi nguyện ý giao.” Đúng lúc này, bên kia xe thương vụ lại xuất hiện một người, đó là một cô gái tuổi còn trẻ, khoảng chừng mới hai mươi tuổi, bộ dáng thanh lệ thoát tục khiến cho toàn bộ đường nhìn của người xung quanh tập trung đến trên người của cô.

Người thanh niên nghe thấy thanh âm quen thuộc đó, quay đầu lại nhìn không được sâu lo nói: “Tiểu Kỳ, em ra làm gì.”

Cô gái kêu Tiểu Kỳ kia tỏ ý người thanh niên không nên nói. Cô trực tiếp đi đến trước mặt tên đại ca kia, yên bình nói: “Chúng tôi nguyện ý giao hết thực thức ăn, thế nhưng ông nhất định phải đáp ứng để cho toàn bộ chúng tôi đi, bao gồm anh bạn nhỏ kia.”

Tên đại ca kia nở nụ cười: “Cô gái, đừng cò kè mặc cả với tôi, thực thức giao ra, mấy người đi, về phần người khác, tôi khuyên cô vẫn nên ít quan tâm thì tốt hơn.”

Tiểu Kỳ chỉ có thể dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn về phía Tiêu Tử Lăng đang đi tới, cô chỉ có thể làm đến nước này, kế tiếp phải xem tạo hóa của bản thân Tiêu Tử Lăng, vì vậy cô gật gật đầu, biểu thị đã rõ.

Cửa sau xe thương vụ rất nhanh được mở ra, bên trong có hai bao lớn được nhét đầy, hai tên thủ hạ cấp tốc đem chúng nó ra, mở ra thoáng nhìn, mừng rỡ nói: “Đại ca, thực thức rất phong phú, còn có thịt cá hộp nữa.”

Tên đại ca kia hài lòng, gãi gật đầu tỏ ý kêu thủ hạ nhường ra một con đường, để cho những người kia lái xe đi.

Người thanh niên với cô gái kia quay đầu trở về xe thương vụ, lướt ngang qua Tiêu Tử Lăng, thấy bộ dáng chưa thoát tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng, trong lòng tránh không được càng thêm lo lắng, cậu ta lẻ loi một mình có thể thoát khỏi đàn người cận bã như lang như hổ đó hay không.

Tiêu Tử Lăng bị đẩy đến trước mặt tên đại ca kia, đương nhiên khi lướt qua hai người kia, cậu cũng cảm giác được hai người đó đều là người thực tình, người nam mới cấp một mà thôi, nhưng cô gái kia lại khiến cho cậu suy nghĩ không ra, khí tức của cô rất kỳ quái. . .

Lúc này đôi mắt của đại ca dẫn đầu nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng, thấy Tiêu Tử Lăng dùng ánh mắt mê mang nghi hoặc nhìn gã, khuôn mặt mang tính trẻ con, vẻ mặt đáng yêu, nhất là đáng điệu ngây thơ hồn nhiên kia khiến cho gã thoáng cái ngứa tâm.

Đây thực sự là một cực phẩm a, gã chưa từng thấy qua một kiện tác phẩm nghệ thuật nào hoàn mỹ như thế. Tên đại ca dẫn đầu này có một ham thích đặc thù, đó chính là gã thích chơi đùa nam hài, hơn nữa chỉ thích chơi nam sinh giữa từ 14 tuổi đến 18 tuổi. Bởi vì gã cho rằng chỉ có nam sinh ở tuổi tác như vậy mới có được một loại hồn nhiên chưa biến mất, gã đặc biệt muốn thấy sự hồn nhiên của những nam sinh đó biến mất hầu như không còn dưới sự đùa bỡn của gã, thật giống như một kiện tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bị phá hư ở trong tay gã, khoái cảm không gì sánh kịp thu được trong nháy mắt đó khiến cho gã trầm mê trong đó.

Gã vuốt cằm mỉm cười nói: “Không tồi, thật không tồi, thực sự là một kiện tác phẩm nghệ thuật siêu cấp hoàn mỹ a.” Gã quay đầu nói với ba người phía sau Tiêu Tử Lăng: “Các đệ làm rất tốt, chờ lát nữa trở lại sẽ thưởng cho các đệ mỗi người một cái đùi gà.”

Mặt ba người lộ ra kinh hỉ, liên thanh cảm tạ: “Đa tạ đại ca, đa tạ đại ca!”

Tiêu Tử Lăng hơi hơi chau mày, người này dùng từ hình dung có chút quái dị, chẳng lẽ cậu đụng phải đại biến thái gì đó? Không thể không nói, Tiêu Tử Lăng thực chân tướng, chuyện mà kiếp trước cậu vẫn luôn hống có gặp phải, kiếp này lại để cho cậu đụng phải. . .

“Em tên là gì?” Tên đại ca kia càng nhìn Tiêu Tử Lăng lại càng mở cở trong bụng, gã hăng hái dạt dào hỏi Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng căn bản không muốn trả lời, cậu rất ghét ánh mắt của nam nhân này, ánh mắt đó khiến cho da thịt của cậu đều nổi lên cả đống da gà.

“Không nói?” Tên đại ca đó tuyệt không tức giận, gã đứng lên, khi vươn tay phải chuẩn bị sờ khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng, bị Tiêu Tử Lăng né qua.

“Chắc chắc chắc, còn là một người biến dị tốc độ, khó trách lớn mật một thân một mình ra ngoài như vậy.” Đại ca dẫn đầu cảm thấy gã càng hưng phấn, chơi người thường gã đã cảm thấy không còn lực hấp dẫn gì, nếu như là một người thức tỉnh khóc đau khóc bi hầu hạ dưới thân gã, đó là việc phấn chấn nhân tâm biết bao.

“Anh bạn nhỏ, thế nào, theo anh đi! Anh sẽ cho em ăn thơm uống cay, chỉ cần em hầu hạ anh cho tốt.” Tên đại ca đó nhìn không được vươn đầu lưỡi liếm liếm môi mình, hiện tại gã hận không thể đặt vươ vật tuyệt đỉnh trong mắt gã trước mắt kia dưới thân thể, tận tình tàn sát bữa bãi một phen, gã cảm thấy lần này đi ra cướp đoạt thức ăn thực sự quá đúng, vậy mà tìm được đồ tốt trong lòng gã.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy lộ ra nghi hoặc: “Hầu hạ? Hầu hạ thế nào?” Chẳng lẽ người này cũng muốn một đàn em, hầu hạ gã như cậu hầu hạ Sở Chích Thiên? Chẳng lẽ làm đại ca đều có loại ham thích đó?

Tên đại ca kia còn chưa trả lời, chợt nghe thấy một thủ hạ nào đó bên cạnh cười rộ lên: “Đương nhiên là làm ấm giường! Ha ha ha!” Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều cười rộ lên, đại ca nhà hắn chỉ có điểm yêu thích ấy, bọn họ đều biết.

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời này rất cục hiểu rõ tên đại ca kia đánh chủ ý gì, cậu giận dữ ngược lại cười nói: “Ha ha ha, cũng không phải là không thể được, chẳng qua tôi đã có đại ca, nếu muốn để cho tôi hầu hạ ông, còn phải xem đại ca của tôi có đồng ý hay không.” Tên này cấp ba, hơn nữa dị năng hệ khí thuộc về lực công kích cường đại, tuy rằng mình không sợ, nhưng rất dễ để cho gã chạy thoát, vẫn nên để cho Sở Chích Thiên đến giải quyết, nghĩ chắc Sở Chích Thiên sẽ không để cho người ngoài khi dễ đàn em của anh ta. . . Tiêu Tử Lăng hạ quyết tâm muốn bẻ xương rải tro cái tên cận bã

buồn nôn này, không thể lưu lại một chút vết tích trên đời này để ô nhiễm không khí.

“Nga? Hả là ai?” Cặn bã nào đó tinh trùng xông não vô cùng động tâm hỏi.

Tiêu Tử Lăng quay người lại, chỉ chỉ xe việt dã dừng ở xa xa nói: “Là ở chỗ đó.”

Dường như cảm thụ được sự kêu gọi của Tiêu Tử Lăng, xe việt dã vậy mà bắt đầu chuyển động, nhanh chóng đi về phía bên này, luồng khí thể gặp thần giết thần kia khiến cho người xung quanh hô to gọi nhỏ nhanh chóng tránh ra.

Két! Tiếng lốp xe ma sát chói tai thiếu chút nữa khiến cho tất cả mọi người có loại cảm giác điếc tai, xe việt dã dừng ở chỗ cách Tiêu Tử Lăng ba mét.

Lúc này, cửa xe mở ra, một thanh niên tóc bạc toàn thân bốc lên hàn khí cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thăm Dò? Thế Giới Của Người Lớn Thực Khó Hiểu!

Sở Chích Thiên vừa xuống xe đã đi tới phía Tiêu Tử Lăng, vừa đi vừa lạnh lùng hỏi: “Tiểu Lăng, nơi đây xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên đến, đột nhiên cười rục rờ, thấy mắt của tên đại ca kia bốc lên ánh xanh, khiến cho Sở Chích Thiên thấy vô cùng không thích.

Tên đại ca kia đã có chút vội vàng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói với Sở Chích Thiên: “Người anh em này, tôi dùng thức ăn đổi đàn em đó của cậu, cậu nói yêu cầu bao nhiêu lương thực đi?” Ở mạt thế vì thức ăn đổi nữ nhân các loại đã rất phổ biến, gã nói rất đương nhiên.

“Nga? Đàn em này của tôi cái gì cũng không biết, tôi ngược lại muốn biết anh nhìn trúng điểm nào của cậu ta?” Sở Chích Thiên nhàn nhạt trả lời, lời nói này khiến cho ngực Tiêu Tử Lăng từng tức, nhịn không được giận trừng Sở Chích Thiên một cái, cậu nào có kém như thế? Giật quần áo nấu cơm đánh nhau làm ấm giường mọi thứ đều sở trường. . . A phi, bị tên kia làm cho lẹo lẹo, ngoại trừ việc làm ấm giường, quả thực chính là một đàn em vạn năng.

“Chặc chặc chặc!” Tên đại ca kia nghe xong lời này của Sở Chích Thiên liên tục lắc đầu, dường như tiếc hận vì Sở Chích Thiên không hiểu được chỗ tốt của Tiêu Tử Lăng, “Đó là cậu còn chưa nhận thức được diệu dụng của em ấy, bất quá nếu em ấy không có tác dụng đối với cậu, vậy đổi cho tôi đi, tôi sẽ tận tình dạy dỗ em ấy, ha ha!”

Lời này vừa ra, không chỉ có khiến cho sắc mặt Tiêu Tử Lăng trở nên băng lãnh, cũng khiến cho sắc mặt Sở Chích Thiên âm trầm, băng hàn trên người càng đậm. Anh nghiêng răng phát ra từng chữ từng chữ: “Dạy dỗ? Dạy dỗ thế nào?”

Khóe miệng tên đại ca kia lộ ra nụ cười thâm đặng còn chưa trả lời, thủ hạ bên cạnh đã thốt ra: “Còn có thể dạy dỗ thế nào, đương nhiên để cho cậu ta học biết hầu hạ đại ca của tao ở trên giường thế nào rồi, làm ấm giường cho lão ca của tao a!”

Lời này vừa ra, khiến cho mọi người cùng cười rộ lên. Lão đại của bọn chúng vốn có ham thích đặc thù này, toàn bộ bọn chúng đều biết, bọn chúng cũng từng bày mưu tính kế cho yêu thích này của lão đại, tìm kiếm con mồi hợp ý. Nói cách khác vì lấy được niềm vui của lão đại, trên tay bọn chúng dính đầy tội ác, không biết đã có bao nhiêu nam hài triệt để bị hủy nhân sinh qua tay của bọn chúng.

“Làm ấm giường! Rất tốt. Rất lớn mật. Ha ha. . .” Sở Chích Thiên đột nhiên cười ra tiếng, loại nụ cười này khiến cho người ta lạnh triệt tim xương.

Mọi người vẫn còn trong cười vang bởi vì một tiếng cười này của Sở Chích Thiên mà như bị bóp nghẹn yết hầu, cũng cười không nổi nữa. Bọn chúng hai mặt nhìn nhau, đột nhiên cảm giác được một trận khủng hoảng, có phải bọn chúng đã chọc tới nhân vật nào đó không thể chọc hay không?

Sở Chích Thiên từng bước một đến gần tên đại ca kia, sát khí trên người không cách nào che giấu nữa, không biết vì sao nghe thấy cái từ làm ấm giường đó, anh không còn cách nào nhẫn nại được nữa, cả người triệt để bạo phát, anh giận không thể ngừng.

Sát ý của Sở Chích Thiên quá mức rõ ràng, tên đại ca kia biết đàm phán thất bại, nhưng gã phi thường có lòng tin đối với thực lực của bản thân lại

không muốn thoái nhượng như vậy. Hơn nữa các phương diện dung mạo bộ dáng tính cách của Tiêu Tử Lăng đều quá hợp tâm ý gã, gã căn bản là buông không được tay, vì vậy gã lạnh mặt xuống nói: “Đổi cho mày thức ăn đó là cho mày mặt mũi, mày đã không biết điều, thì đừng trách tao không khách khí, không có thức ăn, nhưng người thì tao lấy định rồi.”

“Phải a, lấy định rồi! Những lời này tao rất thích, với tao mà nói, mạng của mày tao cũng lấy định rồi.” Sở Chích Thiên phần nộ đến mức tận cùng chính là băng lãnh một mảnh, khi nhìn về phía tên đại ca kia, ánh mắt không có bất kỳ nhiệt độ gì, cứ như nhìn một vật chết, anh đã quyết định, người này nhất định phải chết, mới có thể trút được luồng lửa giận tận trời này của anh.

Biểu hiện cường thế của Sở Chích Thiên khiến cho tên đại ca kia càng thêm phần nộ, gã mở mạnh ra khí thế cấp ba, đập thẳng vào mặt Sở Chích Thiên. Một đạo khí lưu tập hợp trong tay, chuẩn bị trực tiếp giết nam nhân trước mắt này, thanh lý hết thảy trở ngại của gã.

“Cấp ba? Khó trách kiêu ngạo như thế. . .” Sở Chích Thiên cười lạnh một tiếng, khẽ quát một tiếng: “Cấm Không!” Năng lượng bên người tên đại ca kia nhanh chóng bị thanh lý trống không, khí lưu trong tay thoáng cái tiêu tan. . .

Đây là kỹ năng gì, vậy mà khắc chế hệ khí của gã, sắc mặt tên đại ca kia đại biến, khi mới vừa muốn chạy trốn, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên hô thấp một tiếng: “Thiên La Địa Võng!” Chỉ thấy anh vươn tay phải dùng sức nắm chặt, một đạo Thiên La Địa Võng cường đại trống rỗng xuất hiện, trực tiếp thu người nọ vào trong lưới.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên bên trong: “A!” Đợi đến khi năng lượng của Thiên La Địa Võng tiêu hao sạch sẽ, quang mang biến mất, liền thấy tên đại ca dẫn đầu kia đã cuộn mình trên mặt đất, trên người đen xám một mảnh, một mùi khét thối tràn ngập trong không trung.

Tình hình đột phát này khiến cho mấy thủ hạ của người nọ kinh hô, khi vừa định xông lên giải cứu đại ca của mình, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên băng lãnh phân phó: “Tiểu Thất, giết sạch tất cả người nơi đây.” Chỉ trừ đi tên đầu đảng tội ác kia còn chưa đủ để khiến cho Sở Chích Thiên bình ổn lửa giận, những kẻ đó đều là đồng lõa muốn hãm hại đàn em nhà anh, một tên cũng không thể tha. . . (Sở lão đại, hình như anh đã quên Tiểu Lăng nhà anh đã cấp ba, những người đó hổng có biện pháp hãm hại đàn em nhà anh. . . Được rồi, người trong sự phản nộ vốn không có lý trí gì đáng nói, tôi có thể lý giải)

“Vâng!” Sở Tiểu Thất đột nhiên hiện thân ở phía sau Sở Chích Thiên, sau khi cung kính trả lời một câu nói này thì lần nữa biến mất. Sau đó toàn bộ tràng diện liền thấy một thân ảnh nhỏ bé chợt lóe chợt hiện, mỗi khi lóe một lần, sẽ có một người ngã xuống, rất nhanh trên đường cái đã máu chảy thành sông.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy thì cảm thấy trong nội tâm có chút lạnh buốt, đây mới là gương mặt thật của Tiểu Thất, khi giết người căn bản sẽ không nương tay, thật giống như giết con gà vậy, không, còn đơn giản hơn so với giết gà, nó tựa như đang chặt từng cây rau cải trắng không biết động. . .

Luồng ngoan lệ cứng cỏi đó còn kiên quyết hơn so với lão già đã lăn lộn qua mười năm mặt thế như cậu đây, tuy rằng Tiêu Tử Lăng cũng đã từng giết người, nhưng đó chỉ là một số rất ít người cặn bã khiến cho người ta không thể chịu đựng được, cho dù như thế, cậu vẫn không có biện pháp làm được lãnh tĩnh như nước khi giết người.

“Mày tới cùng là ai?” Thấy thủ hạ của mình căn bản chưa kịp phản ứng đã bị người sờ cổ giải quyết, tên đại ca thật vất vả chịu qua được Thiên La Địa Vọng kia rốt cục hiểu rõ được gã đã đắc tội người nào, đó quả thực là ma đầu giết người không chớp mắt a.

Gã nghĩ không ra, vì sao một vị cường giả như vậy sẽ xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ đây là kết quả của việc ‘suốt ngày đánh nhận bị nhận mỗ’ sao?

“Hiện tại hỏi điều này có ý nghĩa sao?” Động tác ban nãy căn bản không khiến cho quần áo bề ngoài của Sở Chích Thiên loạn một phần, anh chậm rãi sửa sang lại ống tay áo của bản thân, lạnh lùng nhìn cái tên căn bã tê liệt ngã xuống đất, chịu trọng thương trước mắt, giết gã chỉ là việc nhấc tay mà thôi.

“Vị đại ca này, cầu anh buông tha tôi đi, đó là một hiểu lầm, đàn em nhà anh tôi cũng không thương tổn gì, ban nãy chỉ là nói giỡn, chỉ là nói giỡn mà thôi.” Tên đại ca kia thấy tình hình không ổn, nhanh chóng quỳ xuống cầu xin, trong miệng liên tục nói chỉ là hiểu lầm. Đương nhiên trong lòng gã đã nhớ kỹ phần cừ hận này trong tâm, chỉ cần tránh được một kiếp hôm nay, tương lai gã nhất định phải trả thù, nhất định phải triệt để làm nhục tên nhóc đó, mới có thể trút được mối hận trong lòng gã. Gã quy kết trận tai họa này do Tiêu Tử Lăng mang đến, cho rằng là cậu đã hủy cơ nghiệp tốt của gã.

“Nói giỡn? Tao đây muốn nói cho mày, tao rất không thích nói giỡn của mày.” Sở Chích Thiên làm sao sẽ nhìn không ra gã miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, đương nhiên cho dù gã thực sự ăn năn, Sở Chích Thiên cũng không định buông tha gã, muốn nhúng chàm người của anh có còn cần thiết phải sống sao?

Mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm đi đến trước mặt gã, lấy tay ấn đầu của gã, trong miệng thấp giọng nói: “Có một số người, căn bản không phải người mày có thể nhúng chàm.”

Tên đại ca đó còn muốn cầu xin nguy biến vài câu, còn chưa mở miệng đã nghe thấy Sở Chích Thiên lần nữa hừ lạnh một tiếng: “Thiên La Địa

Võng!” Một Thiên La Địa Võng loại siêu nhỏ, năng lượng lại áp súc đến lớn nhất xuất hiện ở trên tay anh.

Chợt nghe thấy một tiếng kêu ngắn mà âm lượng, mới vang lên đã tuyệt nhiên dừng lại, cả người tên đại ca kia cứ như vậy rõ ràng bị Sở Chích Thiên giật thành tro tàn.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn một màn này, lửa giận trong lòng rốt cục cũng bình ổn.

Lúc này, Sở Tiểu Thất cả người đầy máu tươi đi tới bên người Sở Chích Thiên, lạnh lùng trả lời: “Đã thanh lý xong.”

“Không tồi.” Sở Chích Thiên vỗ vỗ đầu của Sở Tiểu Thất, rất là hài lòng đối với việc nó giải quyết đám người tạp vụ xung quanh được nhanh chóng như vậy.

Tiêu Tử Lăng thấy thế phì cười đầy mặt nói: “Tiểu Thất, nhóc thế nào không để lại mấy tên cho anh, anh cũng muốn trút trút lửa giận a.” Nói đến đương sự cậu đây còn chưa có ra tay kìa.

Sở Tiểu Thất khinh bỉ nhìn anh ta một cái, còn đóng kịch cái gì, nó còn không biết anh ta đang đánh chủ ý quỷ gì sao? Không phải là vì chứng minh địa vị của anh ta ở trong cảm nhận của người hôn ước sao, lúc này thỏa mãn rồi đi, đắc ý rồi đi. Sở Chích Thiên quả nhiên rất coi trọng người hôn ước là anh ta, trực tiếp thanh trừ đối với hết thảy người muốn nhúng chàm Tiêu Tử Lăng, không có nửa điểm nương tay.

Được rồi, Sở Tiểu Thất cho rằng Tiêu Tử Lăng làm ra trận kịch này, là để kích thích Sở Chích Thiên, không thể không nói hiệu quả tốt siêu cấp. Trong đầu Sở Tiểu Thất hiện lên một màn ban nãy.

Khi Sở Chích Thiên đang chờ buồn chán, thì thấy một chiếc xe thương vụ nhanh chóng chạy tới, đương nhiên Sở Chích Thiên đối với chuyện

không quan hệ với mình là nhấc không nổi hứng thú gì.

Chẳng qua chiếc xe thương vụ đó rất kỳ quái, chạy đến bên cạnh xe bọn họ lại chậm chậm ngừng lại, cửa sổ xe bên ghế phó lái mở ra, một người tuổi trẻ dùng thanh âm lo lắng hỏi: “Ban này có một thiếu niên tuổi tác rất nhỏ đi qua có phải đi cùng các vị hay không?”

Sở Chích Thiên nghe vậy kéo thấp vành nón của mình, lúc này mới quay đầu gật gật đầu với người thanh niên kia. Trong xe kia có thân ảnh của nữ nhân, khiến cho anh không tự chủ được làm ra động tác phản xạ này. Từ khi đàn em nhà anh luôn nói anh là ngựa giống, anh cũng rất thu liễm hành vi cử chỉ của bản thân, sẽ không đơn giản triển lộ dung mạo của anh, cố thể hiện việc nữ nhân tìm tới cửa không phải do người làm đại ca anh đây rêu rao. . .

Người thanh niên kia thấy Sở Chích Thiên gật đầu, vẻ mặt thả lỏng vội vàng nói: “Thiếu niên đó bị đám người kia bắt lại, tình hình rất không tốt, anh nhanh nghĩ biện pháp đi.”

Cái gì? Sở Chích Thiên vừa nghe lời này triệt để nổi giận, tên khốn nạn nào lớn mật như vậy, dám bắt người của anh.

Xe thương vụ kia thấy đã chuyển lời xong, không dừng lại nữa ngay lập tức lái rời khỏi hiện trường, bọn họ làm đến mức này đã là không dễ dàng, có một số việc tuyệt không phải bọn họ có thể nhúng tay, bọn họ duy chỉ hi vọng người này có thể dắt được thiếu niên kia an toàn thoát khỏi hiểm cảnh.

Sở Chích Thiên không quản hành tung của chiếc xe thương vụ kia, anh trước tiên khởi động xe, giẫm mạnh chân ga phi đến bên chỗ Tiêu Tử Lăng, biểu hiện lòng nóng như lửa đốt đó khiến cho Sở Tiểu Thất cảm nhận được khắc sâu địa vị của Tiêu Tử Lăng ở trong cảm nhận của Sở Chích Thiên.

Rõ ràng hai người đều rất coi trọng đối phương, vì sao còn phải đôi bên thăm dò đối phương chứ? Haiz ~ Thế giới của người lớn thực sự là khiến người ta rất khó hiểu.

Được rồi, Sở Tiểu Thất cho rằng các loại tiểu tam xuất hiện bên cạnh hai người đều là mấy kẻ râu ria do hai người đó rảnh rỗi tìm ra, tỷ như sự kiện bạch liên hoa của Sở Chính Thiên trước đó, cùng với sự kiện làm ấm giường hiện tại. . . Không thể không nói, Tiểu Thất thực sự rất biết liên tưởng với suy nghĩ!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vật Tư, Xâm Chiếm Không Gian Của Lão Đại!

“Hừ, cậu còn không biết xấu hổ mà nói, kêu cậu đi ra điều tra tin tức, tin tức không điều tra được ngược lại gặp phải tai họa cho tôi.” Lời nói của Tiêu Tử Lăng không nhận được sự đáp lại của Sở Tiểu Thất, lại dẫn tới sự bất mãn của Sở Chích Thiên.

Gây họa? Trời đất chứng giám, ai biết sẽ gặp phải đại biến thái chứ. Tiêu Tử Lăng khó nén vẻ mặt ủy khuất nói: “Em chỉ muốn tới hỏi tình hình mà thôi, ai biết nơi này có một tên đại biến thái. . .” Nói xong, cậu nhịn không được chà xát cánh tay của bản thân, trấn an da gà dựng thẳng lên của mình một chút, “Ngẫm lại đã cảm thấy buồn nôn.”

Sở Chích Thiên nhịn không được liếc mắt nhìn cậu, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng hấp dẫn người như thế? Chỉ thấy một đôi mắt to tròn tròn tròn có chút linh hoạt đang lóe sáng lóe sáng nhìn anh, vẻ mặt ủy khuất có vẻ có chút đáng thương hề hề, trong tính trẻ con mang theo sự hồn nhiên ngây thơ, bộ dáng này quả thực chính là đang nói cho mọi người cậu thực sự rất dễ khi dễ.

Thế còn chưa hết, then chốt nhất chính là. . . Trong đầu Sở Chích Thiên hiện ra nụ cười rực rỡ ngọt ngào của Tiêu Tử Lăng. Anh bừng tỉnh, quả nhiên đã bị anh tìm được chỗ có vấn đề, vì vậy trong lòng anh bốc lên lửa ngầm, lạnh lùng nói: “Không phải tôi đã cảnh cáo cậu đừng cười trước mặt người ngoài rồi sao?! Có phải cậu lại bằng mặt mà không bằng lòng với tôi hay không.”

Ách? Lão đại nhà cậu có nói qua lời này sao? Hình như có chút ấn tượng. . . Chỉ là cậu vừa mới cười sao? Tiêu Tử Lăng có chút nhớ không rõ, nhưng không hề gì, mặc kệ có cười hay hông, phủ nhận là được rồi. Vì vậy cậu nhanh chóng lắc đầu, vẻ mặt kiên định tỏ vẻ bản thân hồng có trái với quy định của lão đại. Cho dù thực sự có cười, lúc này cũng phải liều chết không thừa nhận, dù sao lão đại nhà cậu không thấy, hồng có chứng cứ có phải hay không?

Sở Chích Thiên tức giận nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng một cái, tên nhóc này rời khỏi đường nhìn của anh sẽ xảy ra chuyện chọc phải phiền toái lớn. Vẫn là đặt bên người tương đối yên tâm a.

“Đi thôi!” Sở Chích Thiên thấy mọi chuyện đã cáo chung, liền chuẩn bị dẫn Tiêu Tử Lăng Sở Tiểu Thất rời đi. Lúc này, Tiêu Tử Lăng lại tỏ ý lão đại nhà mình chờ cậu một chút, cậu nhanh chóng leo lên chiếc xe nào đó mà cậu quan tâm. Lúc đó, xe thương vụ kia lấy ra hai bao thức ăn lớn cậu thấy rất rõ ràng, tuyệt đối đặt trên chiếc xe này.

Sở Chích Thiên thấy thế có chút nghi hoặc. Không biết Tiêu Tử Lăng muốn làm gì, bất quá thời gian chạy về doanh địa tuyệt không phải quá gấp, anh cũng liền bỏ mặc Tiêu Tử Lăng một chút, cũng coi như bù đắp tâm bị thương ban nãy của cậu.

Tiêu Tử Lăng vừa lên xe liền thấy ghế sau chất đầy túi, thoạt nhìn đối tượng đám người kia cướp đoạt ngày hôm nay không chỉ có xe thương vụ, còn có một số người đi đường vô tội khác, bất quá những cái đó hoàn toàn tiện nghi cho cậu rồi.

Cậu vui sướng mở ra một cái túi trong đó. Liền thấy tất cả bên trong đều là đồ ăn, tuy rằng đồ vật rất đơn giản, có một số thậm chí là mì ăn nhanh với bánh mì khô rất bình thường, bất quá thức ăn ở mặt thể đều rất trân quý, Tiêu Tử Lăng không chê bỏ là được. Ừm. Cho dù cậu không ăn cũng có thể đến chợ đen đổi một số thứ cậu cần thiết. Cậu thừa lúc lực chú ý của

Sở Chích Thiên không ở chỗ này, liền liên tục vút mấy bao lớn vào không gian, vốn còn muốn vút thêm mấy bao, đáng tiếc tránh thoát được đũa lớn, đũa nhỏ lại tránh không xong.

Liền thấy Sở Tiểu Thất thập thập thò thò ở phía sau môn cậu, một bộ dáng rình coi, hóa ra Sở Tiểu Thất rất hiếu kỳ vì sao Tiêu Tử Lăng vô duyên vô cớ đi lên chiếc xe này, nó rất muốn biết đáp án liền lon ton lon ton theo sát qua.

Mợ nó, tên thần báo tai nhà nhóc. Hồng có việc nhóc lại đây làm gì chứ. . Tiêu Tử Lăng phì cười, tên nhóc này vừa đến, mình khẳng định không thể làm mờ ám nữa, bằng không cậu mới hành động nơi đây, Sở Chích Thiên bên kia đã biết.

Tiêu Tử Lăng không có biện pháp chỉ có thể mở túi ra thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Sở Tiểu Thất.

Sở Tiểu Thất thấy thức ăn trong túi, lại nhìn nhìn túi đầy cả xe, nhất thời lĩnh ngộ được những cái này là cái gì, Sở Tiểu Thất không có năng lực cự tuyệt đối với mỹ thực, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn không ngừng tỏa ra ánh đỏ, thèm nhỏ dãi ba thước hô lớn với Sở Chích Thiên: “Ngao ô ~! Lão đại, có đồ ăn ngon.” Nói xong tay nhỏ bé kéo lại, không chút do dự để cho hết thấy túi vui lấp nó.

Nhìn Sở Tiểu Thất ngồi ở trong túi chỉ lộ ra một cái đầu đang cười ngu, mà Tiêu Tử Lăng thì tay chân lạnh lẽo siêng năng vút túi trong xe ra, Sở Chích Thiên nhin không được đỡ trán thở dài, vậy mà cảm thấy có chút đau đầu.

Hai con quỷ tham ăn này tới cùng là từ đâu tới đây (xuyên qua với trọng sinh)? Chỉ chút thức ăn đó cũng đáng để mấy đũa mừng rỡ như điên như thế sao? Phải biết rằng trong không gian của anh có số lượng thức ăn dùng bất tận đấy, nuôi hai đứa ăn hàng đó N đời cũng không sâu.

Tiêu Tử Lăng trong lúc bận rộn thấy bộ dáng ngốc của Sở Tiểu Thất, trực tiếp gõ qua một cái cốc đầu, cốc tỉnh Sở Tiểu Thất, cậu chỉ thị Sở Tiểu Thất bắt đầu thu thập vật tư khác trong xe. Có lẽ chuyện khác Sở Tiểu Thất sẽ không chịu, nhưng kêu nó thu thập đồ ăn thì phải nói là hành động nhanh chóng mãnh liệt a, chỉ thấy nó không chút keo kiệt dè dặt năng suất của bản thân, thu dọn sạch sẽ toàn bộ xe, hết thấy vật tư đều vứt trên khối đất trống nào đó.

Rất nhanh trên khối đất trống kia đã được chất lên một tòa núi lớn (cỡ cỡ chiều cao của Sở Tiểu Thất), rốt cục hai người xong việc dùng ánh mắt tha thiết mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, hai đôi mắt sao tương đồng đó khiến cho trong lòng Sở Chích Thiên có chút phát sợ: “Các cậu lại muốn làm gì?”

Tiêu Tử Lăng nịnh nọt nhào về phía lão đại nhà mình: “Đại ca, đại ca ruột của em, giúp chúng em thu những vật tư này vào trong không gian của anh đi.”

“Có phải không thu, thì sẽ không phải là đại ca ruột của cậu hay không?” Tên nhóc này mỗi lần lợi dụng anh, thì miệng đầy đồ ngon đồ ngọt, thái độ bình thường lại không tốt như vậy, còn có thể thường thường khinh bỉ anh một chút, căn bản không hề để người làm đại ca anh đây vào mắt.

“Đại ca, thế nào sẽ chứ, anh không thể oan uổng người tốt nha, mặc kệ thu hay không thu ngài đều là đại ca ruột của bọn em, Tiểu Thất, có phải hay không a!” Tiêu Tử Lăng nói xong một chân len lén đạp Sở Tiểu Thất một chút, tỏ ý kêu nó nghiêm túc phối hợp đồ dành lão đại anh ta cho tốt.

Sở Tiểu Thất đã bị một cước này nhắc nhở, lập tức lĩnh ngộ nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy!” Vì mỹ thực, cái gì cũng có thể vứt. . .

Đôi mắt Tiêu Tử Lăng da mặt dày đến mức không có hạn cuối, Sở Chích Thiên câm nín, còn có thể thế nào, cự tuyệt? Đương nhiên không có khả năng. Vì vậy chờ đợi anh chỉ có thể là thỏa hiệp. Giữa lúc Sở Chích Thiên

phiền muộn thu hết thả đồ trên mặt đất vào không gian của bản thân, Tiêu Tử Lăng bên kia lại không biết sống chết cường điệu một câu: “Sở ca, những vật tư này là của em với Tiểu Thất nga, đừng để lẫn chung.” Tiểu Thất nghe xong liên tục gật đầu, vấn đề thuộc sở hữu của thức ăn không thể mơ hồ không rõ.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn lướt qua Tiêu Tử Lăng, lá gan của tên nhóc này thực sự là càng lúc càng lớn, vậy mà hoài nghi đại ca anh đây. Anh sẽ tham ô đồ của đàn em anh sao? Những vật tư đó cho anh nhét cũng không đủ để nhét kẽ răng, anh căn bản là chướng mắt.

Tiêu Tử Lăng dường như không cảm thụ được đường nhìn băng lãnh của Sở Chích Thiên, cậu chỉ giương mắt to tròn trượt trượt, tràn ngập mong đợi nhìn anh, chờ đợi sự hứa hẹn của anh.

Được rồi, tên nhóc này lại giả ngu giả vô tội cho anh, làm bộ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, đối mặt Tiêu Tử Lăng vô lại, Sở Chích Thiên chỉ có thể đầu hàng nói: “Đã biết, không thiếu của các cậu.”

Nghe thấy câu trả lời của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất hưng phấn đập tay nhau cùng vui, chúc mừng bọn họ đã thành công xâm chiếm được không gian của lão đại. Thấy hai đứa vui sướng nhảy nhót bên người, khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tâm tình rất sung sướng.

“Được rồi, nếu không còn chuyện khác, chúng ta phải đi rồi, ngày hôm nay nhất định phải chạy về trung tâm nghỉ phép hồ Hoài Dương.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt nhắc nhở hai đứa vẫn còn đang trong hưng phấn không nên quên thời gian, bọn họ còn phải chạy về nữa.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy mỹ mãn mang theo Sở Tiểu Thất vui sướng leo lên xe, Sở Chích Thiên rất nhanh khởi động xe lái xe rời đi, khi mới chạy một đoạn, Sở Chích Thiên lại đột nhiên ngoặt thẳng một đường chín mươi

độ, vội phanh xe lại, xe trượt ngang đi một đoạn mới dừng ở ngay chính giữa đường cái, khiến cho Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất ngã trái ngã phải lẫn thành một cục.

Sở Chích Thiên dừng xe xong, mở cửa sổ xe ra, vươn tay phải quất lạnh một tiếng với thi thể đầy đất xa xa: “Thiên La Địa Võng!”

Chỉ thấy vô số điện lưu đột nhiên xuất hiện bao trùm trên bầu trời mặt đường, tiếng điện chớp sấm rền chói tai cho dù bên ngoài mấy nghìn mét cũng có thể nghe thấy rõ ràng, hơn mười giây trôi qua điện quang biến mất toàn bộ, lộ ra trên mặt đất chỉ còn từng bãi tro tàn, cùng với các loại xe cộ bị nhiệt độ cao mà điện lưu mang theo hòa tan không thành bộ dáng, hiện trường hỗn độn một mảnh, tìm không được một thứ nào hoàn chỉnh.

Sở dĩ Sở Chích Thiên xử lý những thi thể đó là không muốn khiến người đi ngang qua nơi đây thấy những thi thể đó, mà dẫn tới sự ngờ vực vô căn cứ gì ảnh hưởng đến hành động kế tiếp của bọn họ, thứ hai cũng là không muốn tiện nghi cho những con tang thi kia, phải biết rằng thịt tươi là nguồn năng lượng để tang thi tiến hóa, anh không muốn vô duyên vô cớ để cho tang thi có được chỗ tốt.

Sở Chích Thiên xử lý xong hết thấy việc này rất cực cũng tiếp tục lái xe tuyệt trần mà đi. Qua không bao lâu sau, một chiếc xe thương vụ đang lái vụt đến, khi tới địa điểm xảy ra chuyện chậm rãi dừng lại.

Hóa ra là đám người báo cho Sở Chích Thiên biết chuyện của Tiêu Tử Lăng, lúc đó bọn họ rời đi không bao lâu sau, trong lòng cô gái liền bất an, cô thực sự không có biện pháp quên khuôn mặt non nớt đáng yêu kia, luôn cảm thấy là do sự ích kỷ của bản thân đã đẩy thiếu niên đó vào tuyệt cảnh.

Thấy đứa trẻ nhà mình đứng ngồi không yên, cha của cô gái nhin không được kiến nghị mọi người quay về xem, đương nhiên vì bảo chứng sự an toàn của bọn họ, chỉ là kiểm tra một chút ở cự ly xa.

Mấy người khác suy nghĩ cảm thấy nguy hiểm không lớn, cũng liền đồng ý. Vì vậy bọn họ quay đầu về lại. Chờ khi xe chạy đến cách địa điểm bọn họ xảy ra chuyện còn mấy trăm mét, liền thấy xa xa đột nhiên dâng lên lôi điện khổng lồ. Điện chớp sấm rền khiến người ta kinh sợ, thanh thế lớn đến mức làm cho cả bầu trời đều u ám biến sắc, khí thế kinh người đó khiến cho tất cả mọi người trên xe lú lẫm.

Cảnh tượng đó duy trì thời gian tuyệt không dài, chỉ có hơn mười giây lôi điện đã biến mất toàn bộ, bọn họ khó nhin sự hiếu kỳ trong lòng, lái xe thương vụ đến gần địa phương phát sinh lôi điện, lại phát hiện nơi đó chính là địa phương đám người kia đánh cướp, lúc này đã không còn dấu chân người.

Người thanh niên với cô gái đi xuống từ trong xe, thấy tro xám đầy đất, nhin không được trên mặt hơi hơi biến sắc, cô gái lại càng chấn kinh hỏi: “Thế này đến tột cùng là chuyện gì?”

Người thanh niên kia thận trọng kiểm tra những phế liệu kia, sau khi đếm đếm số lượng mới nói: “Những cái này hẳn là xe của đám cướp cận kia, xe việt dã của thiếu niên kia cùng với đồng bạn có lẽ không ở trong đó.”

Cô gái nghe xong lời này ánh mắt nhất thời lóe sáng lên, cô nhìn chăm chú vào đồng bạn của bản thân hưng phấn nói: “Anh họ, anh nói đạo thiểm điện khủng bố kia có phải là năng lực mà thiếu niên đó hoặc là đồng bạn của thiếu niên phát sinh hay không?”

Người thanh niên kia suy nghĩ một chút, gật gật đầu, lời anh mang sự hâm mộ nói: “Thiếu niên đó không có loại khí thế đó, người ở xe việt dã kia có lẽ có, thực sự là kỹ năng cường đại a, hệ lôi điện, quả nhiên là dị năng cường đại nhất như trong nghe đồn.” Lúc đó khi đi quá vội vội vàng vàng, không có nghiêm túc nhìn người nọ trên xe một chút, hiện tại nhớ lại khí thế của người nọ vốn đúng là có chút không đơn giản, đáng tiếc anh không cách nào nhớ được khuôn mặt của anh ta.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thăng Cấp? Đoàn Năng Lượng Xa Lạ!

Hai người thấy không có phát hiện mới nào, lúc này mới trở về bên trong xe. Loại tình huống mới này khiến cho ý kiến của mấy người bắt đầu có chút không thống nhất. Người thanh niên không muốn đi căn cứ Huy Hoàng, mà muốn đi tìm người thức tỉnh hệ lõi điện cường đại kia, chỉ cần gia nhập đội ngũ của anh ta, bọn họ ở mạt thể sẽ nhiều thêm được một phần nắm chắc.

Mấy người già thì lại có chút do dự, nguyên nhân là tung tích của người thức tỉnh hệ lõi điện kia hoàn toàn không có, tuy rằng biết phương hướng nào, nhưng đường cái quá nhiều ngã rẽ, ai biết bọn họ sẽ chui vào trong góc nào chứ. Đi tìm bọn họ không thể nghi ngờ là rất mạo hiểm, mấy người già thích an ổn không muốn được ăn cả ngã về không đi làm một chuyện cần thiết vận khí.

Kỳ thực trong lòng cô gái cũng muốn đi tìm thiếu niên kia với đồng bạn của cậu ta, không biết vì sao, thiếu niên kia khiến cho cô nhớ tới người em họ nhỏ của cô, đáng tiếc cả nhà chú của cô ở tại bắc bộ, cách bọn họ mấy vạn km, có lẽ kiếp này cũng không thể gặp lại.

Lúc này trong xe một cô bé sáu bảy tuổi đột nhiên nói: “Em biết bọn họ ở nơi nào.” Lời nói đột ngột này khiến cho toàn bộ người trong xe đều nhìn về phía bé.

Cô bé rụt lui thân thể, dường như không quen ánh nhìn kỹ dầy đặc của nhóm người lớn. Cô gái nghe xong lời nói của bé mừng rỡ đầy mặt hỏi:

“Tử, em làm sao biết được?”

Tử nói: “Trong xe đó có một em trai nhỏ, em nhớ hương vị của cậu ta. .” Được rồi, là một đứa trẻ bé cũng chỉ hiểu kỳ với đứa trẻ, vì vậy thấy Sở Tiểu Thất bên trong xe việt dã đang vui sướng gặm kẹo que, bé liền nhớ kỹ cậu ta, đương nhiên bé sẽ không nói cho nhóm người lớn, bé đang giấu chuyện cậu ta có thể ăn được kẹo que.

Cô gái hưng phấn vỗ tay nói: “Vậy là được rồi, chỉ cần đi theo hương vị đó, khẳng định có thể tìm được bọn họ.” Tử thức tỉnh chính là biến dị khứu giác. Chỉ cần nhớ kỹ hương vị của người nào, xa thế nào bé cũng có thể ngửi được khí vị, tìm được hành tung của người đó.

Mấy người già nghe vậy cũng không phản đối nữa, mặt thế này, kỳ thực đến nơi nào cũng không an ổn, bọn nhỏ đều đã muốn đi tìm người thức tỉnh hệ lô điện kia, hơn nữa lại có phương pháp tìm người, mấy người già bọn họ không muốn khó xử bọn nhỏ.

Bọn họ thống nhất ý kiến tiếp tục điều khiển xe thương vụ dọc theo lộ tuyến của Sở Chích Thiên chạy tới phía họ.

Nói đến bọn Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng, hành trình nửa sau rất thuận lợi, cũng không đụng phải chuyện lộn xộn gì ảnh hưởng đến đường về của bọn họ nữa, tốc độ lái xe của Sở Chích Thiên tương đối nhanh, khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm nhận được như thế nào là phóng xe, mặt thế cậu cũng đã từng lái xe xông ngang đụng thẳng, nhưng so sánh với Sở Chích Thiên, cậu cảm thấy bản thân tựa như một đứa trẻ ngoan. Bất kể tốc độ hay kỹ thuật căn bản không thể cùng bình luận, Sở Chích Thiên chính là siêu cấp đại cao thủ nha.

Vì Sở Chích Thiên mở đủ mã lực, khi về tới trung tâm nghỉ phép ở hồ Hoài Dương mới là buổi chiều chưa đến hai giờ. Đối với việc ba người bọn họ trở về trước thời gian, Trần Cảnh Văn nhận được tin tức, tâm vốn treo

cao mấy ngày rồi cục cũng hạ xuống, thở phào nhẹ nhõm rất lớn. Trong khoảng thời gian Sở Chích Thiên rời đi, tuy rằng anh biết sẽ không thể xảy ra chuyện gì, nhưng luôn tránh không được sẽ lo lắng.

Đồng Hạo Triết vì thu thập vật tư có thể dùng ở xung quanh trung tâm nghỉ phép, vì vậy trước mắt còn chưa nhận được tin tức bọn Sở Chích Thiên đã trở về.

Sở Chích Thiên vừa về trung tâm nghỉ phép, trực tiếp lái xe đến phía dưới nơi ở của mình, một thân thoải mái trở lại gian phòng của bản thân, không đợi Tiêu Tử Lăng ngồi xuống thở một hơi uống miếng nước nghỉ ngơi một chút, đã bị lão đại vô tình nhà cậu đá vào nhà bếp, mệnh lệnh cậu chuẩn bị cơm trưa trễ cho bọn họ.

Được rồi. Vốn ở trên xe có thể chấp nhận ăn một chút gì đó giải quyết vấn đề bữa trưa, bất quá đại gia anh ghét bỏ các loại bánh mì kia quá khó ăn, đánh chết cũng không chịu mở miệng tôn quý, nếu đứa lớn đã làm ra gương mẫu, đứa nhỏ đương nhiên cũng theo sát sau đó, đồng dạng về mặt ghét bỏ, kiên quyết cự tuyệt ăn những thứ cho cậu ăn đó (nguyên lời Sở Tiểu Thất).

Vì vậy, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể tiếp tục làm cu li, chuẩn bị xong cơm nước hầu hạ xong lão đại nhà cậu cùng ‘vật phẩm thêm vào’, khi đang chỉnh lý bát đĩa, Trần Cảnh Văn đến.

Hóa ra Trần Cảnh Văn sốt ruột hiểu rõ tin tức mà Sở Chích Thiên tìm được, thật vất vả mới xử lý xong chuyện trên tay, liền vội vàng vàng đến tìm Sở Chích Thiên. Anh phải nhanh chóng nắm giữ được tin tức một chút, để bày ra hành động tiếp theo.

Tin tức Sở Chích Thiên mang đến không thể nghi ngờ là cục diện mà Trần Cảnh Văn hy vọng nhất, các chiến đội lớn của mỗi một doanh địa của Hoài Thành đều có dự định của mỗi người, thậm chí có mấy địa phương

cửu thị đôi bên, còn thiếu chút nữa xung đột vũ trang. Trần Cảnh Văn lấy được tin tức thì trong lòng đã rõ, anh không ở lại lâu, rất nhanh đã trở về nghiên cứu phương án hành động sau cùng, thời gian của bọn họ tuyệt không nhiều, nhất định phải thu thập những vật tư kia để nhanh chóng lên đường.

Mà Sở Chích Thiên hoàn thành xong nhiệm vụ của mình thì không nhúng tay vào việc này nữa, anh kiên trì chờ đợi an bài sau cùng của Trần Cảnh Văn, loại chuyện trù tính anh sẽ không quan tâm, anh hiểu rõ năng lực của Trần Cảnh Văn, tin tưởng cậu ta có thể an bài tốt được hết thảy. Trong lòng Sở Chích Thiên không còn chuyện gì không cần bận tâm bắt đầu tu luyện, anh đã cảm thụ được lá chắn cấp năm, nỗ lực thêm một phen nữa, có lẽ có thể thử đột phá cấp năm.

Sở Tiểu Thất thấy Sở Chích Thiên tu luyện, nó cũng bắt đầu tu luyện theo, nó biết nếu muốn đi theo bên cạnh Sở Chích Thiên, thực lực nhất định phải nổi bật, nó cũng không muốn bị Sở Chích Thiên vứt đến trong cái góc nào đó không biết, như vậy nó còn đi đào móc lịch sử chân chính được thế nào nữa chứ. . .

Tiêu Tử Lăng chinh lý xong hết thảy, phát hiện hai đứa một lớn một nhỏ đang bắt chước tu luyện, cảm giác nguy cơ của cậu bỗng nhiên đề thăng, thực lực của bản thân không thể bị kéo xuống, huống hồ mắt phải đã để lộ ra một chút dấu vết, muốn hiểu rõ, thăng cấp là điều kiện tất yếu. Vì vậy cậu đi tới trên sô pha đơn người duy nhất không có ai, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Tiêu Tử Lăng vừa vận chuyển Thanh Tâm Thuật, liền nhận thấy được năng lượng lưu chuyển bên người rất nhanh chóng, cậu cảm thụ được Sở Chích Thiên hấp thu năng lượng xung quanh phải nói là hung mãnh, cứ như một cái lỗ không đáy, điên cuồng thôn phệ năng lượng xung quanh. Tiêu Tử Lăng lại “nhìn” thấy Sở Tiểu Thất cách đó không xa. Phắc! Tốc độ hấp thu năng lượng của thằng nít ranh đó không kém hơn bao nhiêu so với Sở

Chích Thiên, nếu Sở Chích Thiên là một lỗ đen lớn, vậy Sở Tiểu Thất chính là một lỗ đen nhỏ, khó trách năng lượng xung quanh điên cuồng tề tụ về nơi đây như thế, hóa ra bởi vì nơi này có hai con quái thú lớn nhỏ.

Tiêu Tử Lăng so sánh nhìn nhìn đại năng lượng chỉ có hơn mười sợi như dòng suối nhỏ xinh đẹp được hấp thu bên người bản thân, nhất thời rơi lệ đầy mặt. Mẹ nó, quá khi dễ người, có một con yêu nghiệt còn chưa tính, vì cái răng còn phải thêm một con tiểu yêu nghiệt để kích thích cậu. . . Không được, cậu phải nỗ lực, nếu như bị thằng nít ranh Tiểu Thất vượt qua, cậu còn có mặt mũi gì đi quản giáo nó?

Tiêu Tử Lăng nhắm mắt tu luyện nhin không được cảm thán, sở dĩ Sở Chích Thiên có thể trở thành siêu cấp bá chủ của mặt thế, không thể không kể đến thể chất tu luyện yêu nghiệt của anh ta, tốc độ tu luyện của hai hệ dị năng vậy mà nhanh hơn bất kỳ ai. . . Tiêu Tử Lăng lần nữa xác định Sở Chích Thiên là con cưng của trời đất, sự xuất hiện của anh ta quả nhiên là vì đả kích mọi người mà tồn tại, đặc biệt là những nhân vật vật hy sinh như bọn cậu, ở trước mặt anh ta phải nói là xấu hổ vô cùng.

Có lẽ bởi vì hiệu quả tu luyện của hai con quái thú bên người quá tốt, Tiêu Tử Lăng vậy mà cũng bị bọn họ mang vào tu luyện chiều sâu, đại năng lượng hấp thu vốn chỉ có hơn mười dòng suối nhỏ thoáng cái mở rộng hơn rất nhiều, tuy rằng so không bằng loại trình độ hấp thu của Sở Chích Thiên Sở Tiểu Thất, nhưng rõ ràng đã tăng hơn gấp vài lần so với vốn dĩ của cậu. Cứ như vậy, ba người yên lặng tu luyện một đêm. . .

Sở Chích Thiên đang chìm đắm trong tu luyện đột nhiên cảm thụ được năng lượng xung quanh bắt đầu bạo động lên, anh kinh ngạc mở mắt ra nhìn về phía chỗ nguồn gốc bạo động, ngạc nhiên phát hiện Tiêu Tử Lăng ở nơi đó nhắm mắt tu luyện, thoát nhìn là cậu xuất hiện dị thường.

Sở Tiểu Thất cũng bị loại bạo động năng lượng này làm bừng tỉnh, nó phát hiện là bên Tiêu Tử Lăng xuất hiện dị trạng, lập tức lo lắng, khi đứng

lên muốn tới xem tình hình, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên ở một bên nói chặn lại: “Tiểu Thất, chờ một chút.”

Sở Tiểu Thất nhanh chóng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên chờ đợi phân phó của anh.

Sở Chích Thiên đi đến cự ly cách Tiêu Tử Lăng ước chừng trên dưới một cánh tay liền dừng lại, anh dùng ngón trỏ chạm nhẹ trán Tiêu Tử Lăng, cẩn thận điều tra tình hình trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, vậy mà phát hiện Tiêu Tử Lăng đang xông cấp.

Không phải cậu ta mới lên tới cấp ba sao? Thế nào nhanh như vậy lại đã muốn thăng cấp? Sở Chích Thiên cảm thấy bất ngờ, càng thêm nghiêm túc điều tra nguyên điểm năng lượng của luồng bạo động trong cơ thể Tiêu Tử Lăng.

Thận trọng nghiên cứu nguyên điểm năng lượng trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, phát hiện lần thăng cấp này tuyệt không phải cấp ba thăng cấp bốn, mà là một đoàn năng lượng khác với dị năng đang đột phá. Sắc mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng thu hồi ngón tay, xoay người lại ngồi trên sô pha, bắt đầu trầm tư.

“Sở lão đại, đây tới cùng là chuyện gì?” Khuôn mặt tê liệt kia của Sở Tiểu Thất lộ ra vẻ mặt lo lắng hiếm thấy, đi đến bên người Sở Chích Thiên hỏi.

Bởi vì lo lắng chuyện Tiêu Tử Lăng, Sở Tiểu Thất học xưng hô từ Tiêu Tử Lăng. Sở Chích Thiên cũng lười sửa đúng, anh cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Xem tình hình hẳn là không có việc gì, bất quá nguyên điểm năng lượng trên người Tiểu Lăng rất kỳ quái, hình như có chút bất đồng với chúng ta, cậu ta có một đoàn năng lượng rất xa lạ đang đột phá.”

Không sai, lần này Tiêu Tử Lăng thăng cấp đột phá không phải dị năng thức tỉnh, mà là Thanh Tâm Thuật của cậu, dưới sự lôi kéo tu luyện hiệu

suất cao của Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất, Thanh Tâm Thuật vậy mà vào lúc này nước chảy thành sông bắt đầu xông cấp, không thể không nói, có một số thời điểm thực sự rất cần cơ duyên, cơ hội đột phá mà Tiêu Tử Lăng khổ tìm không được, vậy mà khi ba người tu luyện đạt được sự cân đối nào đó, bất ngờ chạm tới được.

Sở Tiểu Thất nghe xong lời này, vẻ mặt vốn lo lắng trong nháy mắt biến mất, lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng của nó. Nó nói: “Không có việc gì là tốt rồi, mặt thể vốn chính là một điều bí ẩn, dị năng của chúng ta cũng vậy. . .”

Sở Chích Thiên nghe xong khẽ gật đầu, buông xuống nghi ngờ trong lòng, chỉ cần Tiêu Tử Lăng an toàn, chuyện khác đều không quan trọng. Tiểu Thất nói không sai, mặt thể giáng lâm vốn đã quá mức kỳ lạ, tang thi người thức tỉnh động thực vật biến dị đều thuộc về những thứ không thể giải thích, có lẽ còn có rất nhiều thứ không biết đang tồn tại, bản thân ngược lại không cần vì thế mà quần quýt.

Hai người kiên trì chờ đợi Tiêu Tử Lăng đột phá, ước chừng qua một đoạn thời gian, tình hình của Tiêu Tử Lăng bắt đầu không ổn, trên mặt cậu đột nhiên trở nên thống khổ. Sở Chích Thiên thấy thế sắc mặt đại biến, nhanh chóng nhào qua tìm hiểu, lại phát hiện là lực lượng dự trữ của xông bậc không đủ, hết thấy năng lượng không khống chế được tản ra xung quanh, bắt đầu phản phệ bản thể Tiêu Tử Lăng, nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng Tiêu Tử Lăng sẽ có nguy hiểm đến sinh mệnh.

Dưới loại tình huống nguy hiểm này, Sở Chích Thiên làm sao còn có thể suy nghĩ được gì nữa, trực tiếp ngồi ở phía sau Tiêu Tử Lăng, chống tay lên lưng cậu, đưa vào năng lượng của bản thân trợ giúp Tiêu Tử Lăng một tay.

Năng lượng dị năng của Sở Chích Thiên vừa tiến vào trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, đã bị đoàn năng lượng xa lạ kia của Tiêu Tử Lăng thôn phệ đồng

hóa, Sở Chích Thiên nhú mây, thăm nghĩ đoàn năng lượng xa lạ kỳ quái
này thực sự quá mức bá đạo.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Song Tu? Thanh Tâm Thuật Bá Đạo!

Năng lượng dị năng của bản thân Sở Chích Thiên khổng lồ ra sao, Thanh Tâm Thuật tầng thứ hai căn bản không thể cùng bình luận với anh. Vì vậy Sở Chích Thiên dùng lượng mang tính áp đảo tuyệt đối vững vàng ngăn chặn đoàn năng lượng Thanh Tâm Thuật, bắt đầu hướng dẫn nó hấp thu mảnh vỡ năng lượng đang đấu đá lung tung trong cơ thể.

Ngay từ đầu Thanh Tâm Thuật còn có chút không tình nguyện, dù sao cũng là bị áp bách, thế nhưng theo thời gian gia tăng, Thanh Tâm Thuật vậy mà bắt đầu không muốn xa rời năng lượng của Sở Chích Thiên, chỉ cần năng lượng của Sở Chích Thiên vận chuyển tới nơi nào, không cần Sở Chích Thiên đi hướng dẫn, Thanh Tâm Thuật tự động theo sát lên, điều này làm cho Sở Chích Thiên nhớ tới tính cách của Tiêu Tử Lăng, thật đúng là ai thì có đoàn năng lượng đó, rõ ràng chính là một tên nhóc nịnh hót khi mềm sợ cứng.

Bất quá sự phối hợp của Thanh Tâm Thuật cũng để cho Sở Chích Thiên hướng dẫn năng lượng trở nên nhẹ nhàng hơn, khi anh trợ giúp Tiêu Tử Lăng lần nữa chinh hợp năng lượng tứ tán thành một đoàn, Sở Chích Thiên liền bắt đầu đưa vào lượng lớn năng lượng dị năng của bản thân, dung hợp cùng luồng năng lượng hoàn chỉnh kia, cùng nhau trùng kích lá chắn tầng cấp, hy vọng có thể thuận lợi giúp Tiêu Tử Lăng xông cấp thành công.

Năng lượng cấp bốn đỉnh cấp của Sở Chích Thiên rất dày đặc, hơn nữa trước mắt Thanh Tâm Thuật rất phức tạp nguyên điểm năng lượng của Sở

Chích Thiên, vì vậy lần xông cấp này tuyệt không bị trở ngại quá lớn, khi trùng kích lần thứ năm, lá chắn Thanh Tâm Thuật ràng buộc trong cơ thể Tiêu Tử Lăng đã bị đánh vỡ, xông cấp thành công.

Thanh Tâm Thuật thăng một cấp bắt đầu đầu vào đấy chữa trị ôn dưỡng cơ thể của Tiêu Tử Lăng, khi xông cấp bởi vì năng lượng quá lớn, sản sinh gánh vác nhất định đối với thân thể của Tiêu Tử Lăng, tạo thành sự tổn hại của thân thể, nếu như chữa trị trễ, sẽ mang đến cho bản thể tai hoạ ngầm rất lớn. Có lẽ trước mắt nhìn không ra, nhưng đến về sau khi thăng cấp sẽ hoàn toàn bộc phát ra.

Sở Chích Thiên thấy đã nước chảy thành sông, khi đang muốn rút năng lượng trong cơ thể Tiêu Tử Lăng về, lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Đoàn năng lượng Thanh Tâm Thuật vẫn còn ôn dưỡng thân thể Tiêu Tử Lăng, cảm thụ được đoàn năng lượng khổng lồ hướng dẫn nó kia muốn rút lui khỏi, thế mà rất không an phận theo sát đoàn năng lượng đang quay về dọc theo bàn tay của Sở Chích Thiên xuất phát vào trong cơ thể anh.

Sở Chích Thiên vốn định lập tức ngắt ngang thu hồi dị năng, ngăn cản sự tập kích của Thanh Tâm Thuật, lại phát hiện sự bá đạo của Thanh Tâm Thuật chưa từng mất đi. Trước đây dụ ngoạn chỉ là một loại che giấu, nó hoàn toàn không nhìn sự cự tuyệt của Sở Chích Thiên, tự bản thân theo bàn tay Sở Chích Thiên tiến vào trong cơ thể Sở Chích Thiên, lượn một vòng ở trong cơ thể anh, sau khi lưu lại một vòng vết tích lại lần nữa theo cánh tay Sở Chích Thiên chuyển về trong cơ thể Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên mật thiết chú ý tình hình trong cơ thể bản thân, phát hiện luồng năng lượng đó tuyệt không tạo thành nguy hại gì đối với anh, trái lại hữu ích rất lớn đối với anh. Thanh Tâm Thuật thoáng tuàn hoàn như thế ở trong cơ thể anh, vậy mà lần nữa tinh luyện năng lượng vốn có chút hỗn độn của anh, anh vốn phải tốn thời gian mấy ngày mới có thể hoàn toàn hấp thu được những năng lượng đó, lúc này lại bởi vì Thanh Tâm Thuật, đã

nhANH chóng dung hợp lại cùng năng lượng dị năng của bản thân anh, trở thành nguyên điểm năng lượng của bản thân anh. . .

Đây quả thực chính là đề cao vài lần thành quả tu luyện của anh a.

Sở Chích Thiên kinh ngạc nhếch mi. Không ngờ tới chẳng qua chỉ đơn thuần trợ giúp Tiêu Tử Lăng xông cấp vậy mà có chỗ tốt như vậy. Nếu luồng năng lượng này vô hại đối với anh, Sở Chích Thiên cũng thở phào một hơi, bắt đầu tiến hành công tác kết thúc sau cùng.

Anh cẩn thận thu hồi năng lượng, Thanh Tâm Thuật đều sẽ thường thường theo sát năng lượng của anh đến trong cơ thể của anh lượn một vòng, tinh luyện rồi lại tinh luyện dị năng của anh, Sở Chích Thiên đột nhiên phát hiện anh vậy mà đang ở vào trong trạng thái tu luyện, thân thể bắt đầu tự động hấp thu đoàn năng lượng trong không khí dưới tình huống anh vô ý thức, để cho Thanh Tâm Thuật hỗ trợ tinh luyện. . .

Vì vậy, Sở Tiểu Thất liền thấy hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đồng thời tiến vào cảnh giới tu luyện chiều sâu. Đó chính là kỳ ngộ khó gặp a, nó cẩn thận canh giữ ở một bên.

Quả nhiên là người hôn ước, không ngờ tới bọn họ đã tới cảnh giới song tu, đó chính là diệu chiêu thần kỳ có thể nhanh chóng đề thăng thực lực, ở ngàn năm sau sớm đã thất truyền, thuộc về kỹ năng trong truyền thuyết. Không ngờ tới nó lại may mắn được thấy. . .

Nếu như Tiêu Tử Lăng biết ý nghĩ của Sở Tiểu Thất, khẳng định sẽ tức trào máu, song tu không phải loại tu pháp này, đó không phải là phương pháp tu luyện một nam một nữ lẫn giường sao?

Ngày thứ hai, Đồng Hạo Triết liền sớm tới chỗ Trần Cảnh Văn, hỏi một chút kế hoạch an bài của Trần Cảnh Văn. Đáp án anh nhận được là, vật tư của hai nơi kia còn phải chờ thêm, hiện tại Trần Cảnh Văn đã an bài nhân

thủ đang làm chuẩn bị giai đoạn đầu, dựa theo lời nói của Trần Cảnh Văn, cho anh thời gian hai ngày, là có thể hành động.

Đồng Hạo Triết hiểu rõ đại thể chuẩn bị tìm xem trên địa đồ xung quanh bọn họ còn có địa phương tốt nào có thể cho bọn họ xuất động thu thập chút vật tư nữa hay không, không thể không nói, vật tư bên hồ Hoài Dương này tuyệt không phải quá nhiều, liên tục mấy ngày, cũng chỉ thu thập được hai xe vật tư mà thôi, so sánh với Thân Thành rõ ràng là thu hoạch kém hơn rất nhiều.

Đồng Hạo Triết không có bao nhiêu nhiệt tình tuyệt không muốn lập tức hành động, anh tiếp tục quấy rầy Trần Cảnh Văn đang bận rộn, anh luôn sẽ chọc Trần Cảnh Văn đến mức duy trì không được khuôn mặt như tắm gió xuân kia, điên cuồng hét lên với anh mới có thể bỏ qua. Với anh mà nói, Trần Cảnh Văn như vậy mới là Trần Cảnh Văn anh quen thuộc, anh luôn rất hoài niệm cảm giác bị cậu ấy điên cuồng hét lên khi lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nga. . .

Được rồi, chúng ta chỉ có thể nói, Đồng phó đội anh nha chính là một tên bị cuồng ngược đãi!

Quả nhiên, không bao lâu sau, nhân viên công tác của tổ hậu cần nghe thấy chỗ làm việc của Trần phó đội truyền đến tiếng hét phần nộ đình tai nhức óc: “Đồng Hạo Triết, cậu chờ chờ mớ củ ra ngoài cho tôi. . .”

Sau đó liền thấy Đồng phó đội treo nụ cười hàm hậu đi ra, một chút cũng không có tức giận. Điều này làm cho người của tổ hậu cần đều âm thầm bội phục sự độ lượng rộng rãi của Đồng phó đội, trong lòng tán thưởng Đồng phó đội quả nhiên là một người tốt trung hậu thành thật a. . . Bị Trần phó đội vứt mặt mũi như thế cũng không tức giận.

Nếu như Trần Cảnh Văn biết ý nghĩ của những người đó, khẳng định sẽ rơi lệ đầy mặt, cậu ta nha chính là một tên phúc hắc, mặt ngoài trung hậu

thành thật, kỳ thực trong nội tâm rất giáo hoạt. . . Người người đều nói anh xảo trá như hồ, anh cảm thấy so sánh với Đồng Hạo Triết, anh thực sự có thể được xưng là một con hồ ly đơn thuần.

Giữa lúc Đồng Hạo Triết cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời khỏi tổ hậu cần của Trần Cảnh Văn, đột nhiên toàn bộ trung tâm nghỉ phép bị một luồng uy áp khổng lồ bao phủ, một màn ngoài dự đoán này, khiến cho một số người sống sót bình thường lâm vào trong kinh sợ khủng hoảng. Có một số người thức tỉnh cấp thấp lại càng trực tiếp bị áp bách hôn mê bất tỉnh, dù là cấp bậc tương đối cao, cũng nhao nhao ngồi xuống khoanh chân vận chuyển dị năng chống lại luồng áp lực đó (Uy áp hữu hiệu đối với người thức tỉnh, người sống sót bình thường chỉ cảm thụ được áp lực vô hình trong tâm hồn).

Trần Cảnh Văn chạy ra từ trong phòng, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Hạo Triết, xảy ra chuyện gì?” Luồng áp lực này rất cường đại, khiến cho anh cảm giác được dường như sinh tử của bản thân đã bị đối phương nắm giữ vậy.

“Nguồn gốc áp lực hình như ở chỗ Sở ca, Cảnh Văn, chúng ta đi xem xem.” Đồng Hạo Triết đã cảm giác được uy áp đến từ nơi nào, vội kêu Trần Cảnh Văn cùng anh qua xem.

Bọn họ nhanh chóng chạy vội tới cửa Sở Chích Thiên, lại phát hiện Sở Tiểu Thất đang đứng ở ngay trước cửa chính, trong tay cầm một thanh vũ khí dài ước chừng một mét, lóng lánh trong sáng hình nón, trên đầu có một cây gai nhọn dài nhỏ, lúc này đang chỉ vào mấy người ở cửa, sát ý đầy mặt nhìn bọn họ, một bộ dáng chỉ cần tiến lên trước một bước thì giết chết ngay tại chỗ.

Giang Khinh Ngữ thấy hai vị phó đội đã tới, vội vàng mang vẻ mặt ủy khuất nói: “Trần phó đội, Đồng phó đội, tôi với Ngải Ngải cảm thụ được nơi đây xuất hiện dị thường, muốn vào xem, thế nhưng. . . Cậu ta không cho chúng tôi vào, cậu ta đến tột cùng là ai a?” Giang Khinh Ngữ hung

hăng nhìn chăm chăm khuôn mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn kia, lòng của cô đang rỉ máu, vì sao Sở Chích Thiên sẽ có con riêng?

Thế giới này đến tột cùng làm sao vậy? Cô biết tuy rằng Sở Chích Thiên có vô số nữ nhân, thế nhưng căn bản không có một nữ nhân nào có thể sinh hạ đứa trẻ cho anh, đừng nói gì đến con riêng. . .

Trương Ngải Ngải ở bên cạnh nghe thấy lời nói của Giang Khinh Ngừ, liên tục gật đầu, đương nhiên ánh mắt của cô căn bản chưa từng rời khỏi Sở Tiểu Thất, phải nói khi các cô đến thấy đứa trẻ băng lãnh vô cùng, hoàn toàn là phiên bản của Sở Chích Thiên này, cô với Giang Khinh Ngừ liên tục tiếp mờ mịt, tâm tình phải nói là năm vị hỗn loạn a.

Đồng Hạo Triết cười ha ha giới thiệu với các cô: “Đây là con trai của Sở ca, kêu Sở Tiểu Thất.”

Lời nói của Đồng Hạo Triết triệt để hủy diệt huyền tưởng vốn còn có một chút của các cô, hóa ra Sở Chích Thiên thực sự đã có con, như vậy đến tột cùng là nữ nhân nào có thể may mắn sinh hạ được đứa con của Sở Chích Thiên như thế? Trong lòng hai nữ nhân là các loại đổ kị hận a, hận không thể đem nữ nhân có lẽ có kia ra để rút gân rút xương, băm cho cầu ăn.

Đồng phó đội giới thiệu xong đẩy ra nụ cười hòa ái dễ gần, đi đến bên người Sở Tiểu Thất cúi người thương lượng: “Tiểu Thất, bọn chú không biết phát sinh chuyện gì, có chút lo lắng cho Sở ca, hết thầy muốn vào xem, hy vọng cháu có thể dàn xếp một chút nga.” Tên nhóc này là con của Sở ca, có lẽ là người thừa kế tương lai, thế nào cũng không thể đắc tội.

Sở Tiểu Thất lãnh nhẵn thoáng nhìn Đồng Hạo Triết, căn bản không ăn một bộ này của anh, nó trực tiếp cự tuyệt: “Lão đại đang đột phá, quyết không cho phép quấy rầy.”

Trần Cảnh Văn nghe thấy lời nói của Sở Tiểu Thất, khuôn mặt vốn một bộ tao nhã bình tĩnh nhất thời hưng phấn lên, anh không ngờ tới Sở Chích Thiên sẽ trùng kích cấp năm nhanh như vậy.

Nếu như thành công, căn bản không cần chờ đợi hai ngày đi thu thập những vật tư kia, cấp năm a, theo tin tức truyền đến từ bên quân đội, đó chính là cấp bậc trong truyền thuyết, hoàn toàn có thể chấn nhiếp hết thầy người thức tỉnh dị động quanh thân.

Đồng Hạo Triết nghe thấy lời nói của Sở Tiểu Thất, cũng không dám cưỡng cầu, nếu như bởi vì anh mà không cẩn thận ảnh hưởng đến Sở Chích Thiên tiến cấp, vậy anh tự sát cũng không thể tạ tội.

Nếu hai vị phó đội đều không có ý kiến, trực tiếp đứng chờ ở cửa, những người khác tới sau đó đương nhiên không dám đề xuất dị nghị, mọi người yên lặng đứng trong thông đạo, chờ đợi kết quả xông cấp sau cùng của Sở Chích Thiên.

Phải nói, Sở Chích Thiên tiến cấp là một sự trùng hợp, anh dưới sự trợ giúp của Thanh Tâm Thuật, nhanh chóng hấp thu năng lượng chuyển hoá thành năng lượng của bản thân, lá chắn vốn còn có chút loáng thoáng vậy mà rõ ràng hơn rất nhiều, tu luyện đến sau cùng, hoàn toàn có thể cảm thụ được rõ ràng tầng lá chắn dày đó.

Vốn Sở Chích Thiên tuyệt không muốn hấp tấp xông cấp, còn muốn củng cố thêm cảnh giới trước mắt, không ngờ đến Thanh Tâm Thuật vốn còn cần cù cù cù phục vụ cho Sở Chích Thiên, lần nữa biểu diễn ra sự bá đạo không nói lý của nó. Dường như nó rất cừ thị loại đồ vật như lá chắn, khi cảm thụ được tầng lá chắn kia, nó thế mà tự quyết định mang theo đoàn năng lượng dị năng của Sở Chích Thiên bắt đầu trùng kích tấm lá chắn đó, tốc độ đó nhanh đến mức Sở Chích Thiên căn bản không phản ứng lại kịp.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Buộc Chặt? Hai Con Châu Châu Trên Một Sợi Dây Thừng

Tình hình bất ngờ này khiến cho Sở Chích Thiên nhất thời đắm lao phải theo lao, anh chỉ có thể kiên trì trùng kích cấp năm.

Bị ảnh hưởng còn có Tiêu Tử Lăng, hai người bởi vì Thanh Tâm Thuật liên hệ, khi tu luyện đã đạt được đồng bộ, biến thành một loại phương pháp tu luyện bổ sung lẫn nhau kỳ lạ cùng loại với song tu, dị năng của hai người trong cậu có tôi, trong tôi có cậu. Năng lượng mỗi người hấp thu không còn là tuần hoàn chỉ một cá thể nữa, mà thông qua hai tay của Sở Chích Thiên, biến thành tuần hoàn lớn hai vị một thể.

Tuy rằng tốc độ tu luyện của Sở Chích Thiên được đề cao mấy lần, thu được chỗ tốt cực lớn, nhưng đạt được nhiều lợi ích hơn kỳ thực là Tiêu Tử Lăng. Bởi vì thông qua thân thể Sở Chích Thiên, năng lượng tiến vào trong cơ thể cậu vượt xa năng lượng bản thân cậu hấp thu vào, nói cách khác vốn thân thể của chính Tiêu Tử Lăng trong thời gian một giây chỉ có thể hấp thu được một điểm năng lượng, như vậy hiện tại biến thành một giây có thể hấp thu được mấy trăm thậm chí mấy nghìn điểm, tốc độ tu luyện này trực tiếp tăng gấp mấy trăm mấy nghìn lần. . .

Đương nhiên từ trên hàm lượng tổng thể, năng lượng Tiêu Tử Lăng hấp thu căn bản không thể so sánh với Sở Chích Thiên, dù sao tổ chất bản thể của cậu thực sự quá phế tài, cho dù tăng gấp mấy nghìn lần, cũng so không bằng lượng vốn dĩ của Sở Chích Thiên.

Thế nhưng Sở Chích Thiên vừa trùng kích như thế, Tiêu Tử Lăng vẫn luôn ỷ lại Sở Chích Thiên chuyển vận năng lượng liền thảm rồi. Cậu không chỉ không hấp thu được năng lượng, trái lại bởi vì loại quan hệ buộc chặt này, Thanh Tâm Thuật vận chuyển giữa hai người hình thành một tuần hoàn lớn, trái lại mang theo hết thảy năng lượng của cậu cuộn trào mãnh liệt tiến vào trong cơ thể Sở Chích Thiên, đã tâm bưng bưng muốn trợ giúp Sở Chích Thiên trùng kích cấp năm. . .

Trong lòng Tiêu Tử Lăng bị động phải nói là phiền muộn a, vốn còn muốn dính dính tiện nghi tu luyện của Sở Chích Thiên, không ngờ đến tiện nghi này không dễ dính a, lập tức đã trả giá đắt thảm thối. Lần này cậu với Sở Chích Thiên đã thực sự thành hai con châu chấu trên một sợi dây thừng, phúc họa cùng nhau sinh tử cùng chịu.

Tiêu Tử Lăng biết tình hình nguy cấp không dám phân tâm, cậu toàn lực vận chuyển Thanh Tâm Thuật. Liều mạng hấp thu năng lượng xung quanh, tranh thủ làm tốt công tác truyền tải hậu bị của cậu, cùng phá được cửa ải khó khăn này với Sở Chích Thiên.

Phải nói lá chắn cấp năm của Sở Chích Thiên không dễ công phá như vậy. Đoàn năng lượng trùng kích vài lần đều không công mà về, bởi vì căn cơ tuyệt không phải quá vững chắc, vì vậy trùng kích liên tục khiến cho thân thể Sở Chích Thiên bắt đầu xuất hiện tổn thương.

Nếu như thất bại thêm một hai lần nữa, sợ rằng thân thể của Sở Chích Thiên cũng cầm cự không được nữa. Tiêu Tử Lăng âm thầm sốt ruột trong lòng, có lẽ là cảm nhận được tâm tình lo lắng của Tiêu Tử Lăng, Thanh Tâm Thuật cũng bắt đầu không bình tĩnh. Nó vốn chỉ làm công tác phụ trợ thoáng sửa lại thái độ ôn hòa lúc mới đầu, trở nên nôn nóng lên. Nó bắt đầu chủ động điên cuồng thôn phệ năng lượng xung quanh.

Thanh Tâm Thuật vừa chủ động, như vậy tình hình liền không còn là do Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng có thể nắm giữ được nữa. Bởi vì sự thôn

phệ càn rỡ của Thanh Tâm Thuật, năng lượng xung quanh bọn họ cũng bắt đầu cuồng bạo lên, toàn bộ bầu trời, năng lượng trong phạm vi trăm dặm đột nhiên dường như bị cái gì đó hấp dẫn nhanh chóng hội hợp về phía trung tâm nghỉ phép. Rất nhanh. Bầu trời của trung tâm nghỉ phép, một luồng gió xoáy không thể nhận ra do năng lượng tụ hội thành, hung mãnh tuôn về phía hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng.

Đột nhiên cảm thụ được năng lượng khổng lồ điên cuồng tuôn vào thân thể, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng gần như đồng thời thâm nhập trong lòng: “Lần này thảm rồi.”

Đoàn năng lượng khổng lồ như thế dựa vào bọn họ hiện tại có thể nuốt trôi được sao? Đặc biệt là Tiêu Tử Lăng, đó phải nói là ký ức hãy còn mới mẻ, lúc đó vì đột phá mắt phải khôi phục thị lực, Thanh Tâm Thuật từng bạo động qua một lần, thiếu chút nữa khiến cho cậu bạo thể mà chết, hiện tại ngấm lại đều nghĩ mà sợ không thôi. Không ngờ tới cách lâu như vậy, vậy mà lần nữa cảm nhận được loại khủng bố này, chẳng qua lần này cậu rất may mắn, kéo Sở Chích Thiên cường đại cùng gánh chịu áp lực.

Sở Chích Thiên có thể trở thành bá chủ mạnh nhất mặt thể quả nhiên không phải chỉ dựa vào vận khí với thể chất nghịch thiên của anh, anh có thể trưởng thành đến một bước kia, là tách không khỏi trí tuệ vượt xa người thường của anh. Anh cơ trí cảm nhận được chỉ dựa vào anh với Tiêu Tử Lăng thì khẳng định hấp thu không được luồng năng lượng đó, anh phản ứng siêu nhanh lập tức từ trạng thái hấp thu biến thành trạng thái hướng dẫn. Trực tiếp hướng dẫn luồng năng lượng khổng lồ đó đến điểm lá chắn cấp năm, bắt đầu mãnh liệt trùng kích lá chắn.

Đương nhiên Sở Chích Thiên làm như vậy là có di chứng, vận dụng ngoại lực dã man trùng kích sẽ bị phản phệ, có thể khiến cho thân thể anh bị thương trầm trọng hơn, bất quá trên sự lựa chọn giữa bảo mệnh với tổn thương thân thể, đương nhiên Sở Chích Thiên không chút do dự lựa chọn sống sót.

Hành động của Sở Chích Thiên không thể nghi ngờ là chính xác nhất, lá chắn cấp năm dày thế nào cũng chống không lại được hết thủy luồng năng lượng áp súc trong phạm vi mấy trăm dặm, lá chắn cấp năm không kiên trì được bao lâu, rất nhanh đã cúi đầu xưng thần dưới luồng năng lượng đó, lá chắn rốt cục cũng bị phá tan, biến thành mảnh vỡ bị năng lượng cuồng bạo thôn phệ sạch sẽ, tuyên cáo Sở Chích Thiên trùng kích cấp 5 thành công.

Trong nháy mắt Sở Chích Thiên trùng kích thành công, đột nhiên kêu lên một tiếng, một sợi máu tươi chảy xuống nơi khóe miệng, trùng kích đã man vẫn khiến cho thân thể anh gặp phải lực cản trả cực đại bị trọng thương.

Kế tiếp chính là thu phục những năng lượng khổng lồ kia như thế nào, Sở Chích Thiên cắn răng cố nén sự đau đớn của thân thể, bắt đầu cẩn thận hấp thu. Kỳ thực hiện tại mới là thời điểm nguy hiểm nhất, nếu như không thể nhanh chóng hấp thu những năng lượng kia, kết cục của anh với Tiêu Tử Lăng chỉ có là bạo thế.

May là Thanh Tâm Thuật không tiếp tục bá đạo nữa, nó vừa kích phá lá chắn xong, liền thu liễm lại, không tiếp tục hấp thu nguyên điểm năng lượng bên ngoài nữa, điều này làm cho Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng thở phào một hơi.

Dường như Thanh Tâm Thuật biết bản thân quá lỗ mãng bắt đầu ra sức ôn dưỡng thân thể Sở Chích Thiên, chữa trị thân thể tổn thương của Sở Chích Thiên bởi vì luồng năng lượng kia, để cho Sở Chích Thiên cảm thụ được đau đớn đang cấp tốc tiêu giảm, tâm tình anh rất tốt, không phân tâm đi nhả nài đau đớn nữa, mà toàn tâm toàn ý dung nạp năng lượng khổng lồ trong cơ thể vào nguyên điểm năng lượng của bản thân, đương nhiên cũng không quên đưa vào một số qua bên Tiêu Tử Lăng, cứ như vậy hai người toàn thân phối hợp, từng chút từng chút thu nạp năng lượng.

Cũng may là Sở Chích Thiên xông cấp cấp năm thành công, năng lượng mà anh có thể hấp thu dung nạp vượt gấp mấy chục lần so với cấp bốn

trước đó, bằng không cho dù bọn họ nỗ lực hấp thu thể nào đi nữa, cũng khó trốn kiếp nạn này, dù sao dung lượng của thân thể chỉ có bấy nhiêu đó.

..

Khi Sở Chích Thiên hấp thu sơ sơ toàn bộ năng lượng hoàn tất, thời gian đã qua rất lâu, Sở Chích Thiên mở mắt, phát hiện ngoài cửa sổ lại là một mảnh tối đen, anh có chút không chắc anh với Tiêu Tử Lăng đến tột cùng đã tu luyện bao lâu.

Đương nhiên có thể hoàn thành vào lúc này, vẫn là dựa vào Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng, nó đẩy nhanh tốc độ hấp thu, nhưng cho dù như thế, nếu Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng muốn hoàn toàn dung hợp ăn hết những năng lượng kia trong cơ thể, củng cố cảnh giới, còn phải tốn một đoạn thời gian rất dài mới có thể được.

Sau khi Tiêu Tử Lăng cảm thụ được một luồng nguyên điểm năng lượng đầu đá lung tung sau cùng ở trong cơ thể bị Thanh Tâm Thuật thôn phệ, tâm thần vẫn luôn buộc chặt nhất thời buông lỏng, cả người không tự chủ được ngã ra sau, trực tiếp ngã vào trong lòng Sở Chích Thiên mới buông bàn tay ra.

Sở Chích Thiên một phen ôm Tiêu Tử Lăng, định nhãn nhìn, nhất thời trán đầy hắc tuyến. Tên nhóc này vậy mà có thể lập tức đi vào giấc ngủ? Là thần kinh của cậu ta quá thô hay là mình quá có cảm giác an toàn, để cho cậu ta yên tâm cái gì cũng không để ý?

Bất quá Sở Chích Thiên hiểu rõ Tiêu Tử Lăng vì trợ giúp anh xông cấp, thập phần nỗ lực, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt Thanh Tâm Thuật của cậu bạo động, hấp thu năng lượng cường đại xung quanh, sợ rằng lần xông cấp này sẽ thất bại, rất có thể sẽ khiến cho anh trực tiếp rút từ cấp bốn xuống cấp ba, sợ rằng thân thể sẽ tổn hại nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng đến tu luyện về sau, lần này anh lại thiếu Tiêu Tử Lăng một ân tình lớn rồi. (Sở lão đại, vì sao anh không ngấm lại khiến cho anh thiếu

chút nữa rơi vào tuyệt cảnh cũng là Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng a. .
.)

Sở Chích Thiên cảm kích nhìn Tiêu Tử Lăng trong lòng, đưa tay sờ sờ tóc cậu, thấy Tiêu Tử Lăng ngủ rất trầm, liền ôm cậu vào phòng ngủ, đặt ở trên giường của bản thân.

Tiêu Tử Lăng vừa dính vào giường, liền tự động tìm một tư thế thoải mái, cuộn mình lại. Để cho Sở Chích Thiên nhớ tới khi ở căn cứ Huy Hoàng, Tiêu Tử Lăng cũng cuộn mình như thế yên lặng nằm ở trong lòng anh.

Sở Chích Thiên nhẹ nhàng đắp chăn lên cho cậu, Tiêu Tử Lăng theo tính phản xạ đưa tay ôm lấy chăn, dùng sức dùng mặt cọ cọ vài cái, tựa hồ là người thấy được khí tức an tâm nào đó, trên mặt cậu lộ ra nụ cười hạnh phúc. Bộ dáng này khiến cho Sở Chích Thiên cảm thấy rất đáng yêu, trong lòng không thể ức chế được tràn ra một loại vui sướng đặc thù, khóe miệng Sở Chích Thiên lần nữa hiện ra một nụ cười.

Lặng lẽ đóng lại cửa phòng ngủ, lúc này Sở Chích Thiên mới đi đến cửa chính phòng mình mở cửa ra, khi anh xông cấp thành công đã cảm thụ được tình hình xung quanh, biết Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn chờ ở bên ngoài.

Sở Tiểu Thất cả người ngồi ở cửa, đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe thấy phía sau có động tĩnh, nhanh chóng quay đầu lại. Thấy là Sở Chích Thiên đi ra, biểu tình vốn khẩn trương thoáng cái thả lỏng, lại khôi phục thành lạnh lùng vốn dĩ, nó bò dậy, chậm rãi vỗ cái mông mình, tận lực vỗ sạch sẽ bụi nhiễm bên trên, nó không muốn đi vào thì nghe thấy Tiêu Tử Lăng lải nhải như bà cụ già bó chân đâu.

Sở Chích Thiên khen ngợi sờ sờ đầu của nó nói: “Tiểu Thất, làm không tồi.”

Sở Tiểu Thất không có bất kỳ phản ứng gì đối với tiếng khen ngợi của Sở Chích Thiên, trực tiếp chuyển đầu đi, né tránh bàn tay to kia, tự bản thân đi vào gian phòng. Nó không muốn nghe loại lời biếu dương vô vị này, nếu có thể nhận được một bữa mỹ thực của Tiêu Tử Lăng làm phần thưởng, đó mới gọi là tốt đấy.

Nói đến mỹ thực, nó nhất định phải nói, cơm tập thể thực sự quá khó ăn, lần sau nó tuyệt đối sẽ không đi ăn. Nếu như về sau Tiêu Tử Lăng có việc không thể nấu cơm? Ừm, phải kêu anh ta nấu chút đồ ăn ngon dự bị trước cho nó. . . Sở Tiểu Thất nghĩ như thế.

Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Sở Tiểu Thất bưng bình đi vào gian phòng, lúc này mới nói với mấy người khác ở cửa: “Các cậu vào đi!”

Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết không nói hai lời liền trực tiếp vào cửa, Giang Khinh Ngữ thì có chút chần chừ, cô dường như còn chưa quên ánh mắt đêm đó của Sở Chích Thiên, điều này làm cho cô nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Ngải Ngải không rõ chân tướng nhin không được kéo kéo tay áo Giang Khinh Ngữ, nhắc nhở cô ta nhanh nhanh đi vào a, cô không rõ vì sao cơ hội biểu hiện sự quan tâm của bản thân tốt như vậy, Giang Khinh Ngữ lại sẽ do dự?

Giang Khinh Ngữ được Trương Ngải Ngải kéo tỉnh, lấy lại bình tĩnh rồi cục cằn răng tiến vào, cô không thể bởi vì một lần thất bại mà rút tay về như vậy, Giang Khinh Ngữ trên sách cũng không phải một lần đã thành công, thoát nhìn đối đãi Sở Chích Thiên nhất định phải dựa vào mài, cô không tin mài không mềm được cục đá cứng rắn này.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Cấp Năm! Thức Tỉnh Chân Chính

Hai người theo sau tiến vào gian phòng, Giang Kinh Ngừ thấy bên trong ngoại trừ Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất tuyệt không còn người khác, tâm thần buông lỏng. Cô rất sợ sẽ thấy thân ảnh của Tiêu Tử Lăng, nếu Sở Chích Thiên trùng kích cấp năm đều không cấm kỵ Tiêu Tử Lăng. . . Vậy cô gần như không có phần thắng nào, hiện tại xem ra, cô vẫn còn cơ hội.

Khi ở bên ngoài chờ, ngay từ đầu cô nhìn Sở Tiểu Thất luôn cảm thấy khó chịu, sự tồn tại của thằng nít ranh đó thời khắc nhắc nhở cô Sở Chích Thiên đã có nữ nhân khác, cô cảm thấy có một cây gai đâm vào trong lòng cô, rất đau. Nhưng thời gian dài qua đi, cô dần dần tỉnh táo lại, khôi phục lý trí bắt đầu suy nghĩ.

Cô cho rằng sự xuất hiện của Sở Tiểu Thất, kỳ thực tuyệt không xem như là một chuyện xấu, sự tồn tại của nó đã chứng minh Sở Chích Thiên vẫn thích nữ nhân, có lẽ Tiêu Tử Lăng chẳng qua chỉ là hành vi ném thức ăn tươi, đồ chơi buồn chán trong lúc nhất thời của Sở Chích Thiên mà thôi.

Mà sau khi cô tiến vào phòng, không thấy thân ảnh của Tiêu Tử Lăng, để cho cô càng thêm xác định ý nghĩ của bản thân. Bất quá cô vẫn luôn cho rằng không trừ đi Tiêu Tử Lăng, luôn sẽ là một hậu hoạn. Cô quyết định phải hắt chút nước bẩn cho Tiêu Tử Lăng ở bên phía Trần Cảnh Văn, quan sát trong khoảng thời gian này, cô biết dường như Trần Cảnh Văn cũng có

chút bất mãn đối với Tiêu Tử Lăng, đích thực là một điểm có thể để cho cô lợi dụng. Trong lòng Giang Khinh Ngữ đã có chủ ý.

Trần Cảnh Văn tiến vào gian phòng, còn chưa ngồi xuống đã hỏi: “Sở ca, có phải tiến cấp cấp năm đã thành công rồi hay không?” Hiện tại toàn thân trên dưới Sở Chích Thiên không có nửa điểm khí thế, cứ như một người sống sót bình thường vậy, không có nửa điểm phong mang, đây không phải kết quả của việc cố ý thu liễm, mà là chân chính làm được khí thế nội liễm đến mức không vết tích, xem ra Sở Chích Thiên đã tiến vào một giai tầng khác.

Sở Chích Thiên đã ngồi xuống nghe thấy câu hỏi của Trần Cảnh Văn, liền gật gật đầu nói: “Tiến vào cấp năm, tôi mới biết được trước đây cái gì cũng không phải. Thức tỉnh chân chính, kỳ thực là ở sau cấp năm, bất quá, điều này phải do các cậu tự mình lĩnh ngộ. Có vài thứ là nói không rõ.”

Vừa tiến vào cấp năm, khi Sở Chích Thiên nhìn lại thế giới này đã vô cùng khác biệt với dĩ vãng, mà mấy kỹ năng cấp bậc trước của anh đồng thời xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hết thấy điều này đều đang nói cho anh sau khi cấp năm mới được tính là bước vào cảnh giới thức tỉnh chân chính.

Trong ánh mắt Giang Khinh Ngữ mang theo một mạt kiêu ngạo, đây mới là nam nhân cường đại cơ trí của cô, vừa bước vào cấp năm đã có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được hàm nghĩa của thức tỉnh, phải biết rằng căn bản không có người biết điều này, đây hoàn toàn là dựa vào chính Sở Chích Thiên lĩnh ngộ. Không giống năm trăm năm sau, tất cả mọi người đều biết rõ, thức tỉnh có thể được xưng là đấu sĩ thức tỉnh nhất định phải là sau cấp năm. Mà trước đó chỉ có thể xưng hô là ngụy người thức tỉnh.

Đồng Hạo Triết nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, ngẩng đầu sờ sờ cằm, bắt đầu suy nghĩ: “Xem ra chúng tôi phải nhanh nhanh chạm đến cấp

bạc đó, xem xem thức tỉnh chân chính theo như lời Sở ca tới cùng là cái gì.”

Trần Cảnh Văn nghe vậy ánh mắt nhanh chóng hiện lên một mặt thần thái, xem ra ý nghĩ cũng là như thế. Sở Chích Thiên không nói lời vô ích, mỗi một câu của anh ta đều có dụng ý của anh ta, xem ra cấp năm này tuyệt đối không đơn giản, Trần Cảnh Văn thích nhất nghiên cứu mấy thứ chưa biết kiểu này, anh hứng thú dạt dào.

Đã nhận được đáp án bản thân cần, Trần Cảnh Văn cũng không muốn tiếp tục ở lại, ngày hôm nay anh chờ cả ngày, khiến cho công tác trong tay anh tích lũy một đống lớn, nhất định phải nhanh chóng trở về xử lý. Anh thuận tiện hỏi thăm một chút hành động thu thập vật tư của bọn họ có phải nên tiến hành trước thời gian hay không. Bởi vì Sở Chích Thiên đã cấp năm, đủ để uy hiếp mọi người xung quanh.

Sở Chích Thiên suy nghĩ đến cảnh giới của bản thân còn chưa ổn định, liền quyết định vẫn nên tiến hành dựa theo kế hoạch ban đầu.

Trương Ngải Ngải bên cạnh nghe mấy vị đội trưởng nói chuyện, vốn muốn tìm cơ hội không vết tích tiếp xúc Sở Chích Thiên, nhưng cô không ngờ đến Sở Tiểu Thất bên cạnh đề phòng các cô như phòng trộm. Chỉ cần cô muốn mở miệng tiếp lời, Sở Tiểu Thất sẽ dùng ánh mắt băng lãnh vô tình nhìn chăm chăm cô, trong tay xuất hiện một thanh vũ khí bén nhọn, xa xa chỉ vào cô, rất có ý tứ cô dám mở miệng liền trực tiếp diệt.

Sở Tiểu Thất nghĩ rất đơn giản, nếu Tiêu Tử Lăng không ở đây, vậy nó phải có trách nhiệm giúp anh ta chặn lại các loại tiểu tam muốn câu dẫn Sở Chích Thiên. Người hôn ước có quyền lợi làm như vậy.

Sau cùng đến khi Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết rời đi, các cô từ đầu chí cuối đều tìm không được cơ hội mở miệng, ánh mắt của Sở Tiểu Thất quá đáng sợ, các cô không dám thử, nếu như thực bị Sở Tiểu Thất giết chết,

cũng là chết uổng. Đó chính là con trai của Sở Chích Thiên, cô có thể trông cậy vào việc Sở Chích Thiên chủ trì công đạo cho cô? Người nghĩ như vậy khẳng định đầu đã bị hư.

Hai người khổ tìm không được cơ hội chỉ có thể bất đắc dĩ theo sau hai vị phó đội mà đi, phó đội đều đã rời đi, các cô còn có cơ ở lại sao? Vì vậy các cô chỉ có thể xám xịt mà rời đi, khi các cô trở lại gian phòng của mình, hai người bắt đầu hối hận, phi thường ảo não đối với biểu hiện của bản thân.

Các cô vậy mà bại bởi một đứa trẻ năm tuổi, vậy mà bị ánh mắt của nó uy hiếp. Các cô lúc đó thế nào sẽ quên tuổi tác của Sở Tiểu Thất chứ, năm tuổi hẳn là tuổi tác làm nũng ở bên người mommy, thế nào có thể sẽ có cái loại ánh mắt lạnh khốc giết người không chớp mắt đó? Khẳng định các cô đã nhìn lầm rồi, choáng đầu rồi.

Ở địa điểm phỏng vấn, Hàn Ngôn Luật rất khẩn trương, chờ lát nữa nhân viên phỏng vấn sẽ tới, mình tới cùng có thể gia nhập được tổ chiến đấu hay không? Anh đã hiểu rõ quy định tương quan của nơi đây nên áp lực trọng trọng, biểu hiện của anh sẽ quan hệ đến việc anh có thể vào đội hay không, càng quan hệ đến vấn đề đãi ngộ sau cùng của người nhà bản thân, anh cảm thấy lần này còn khẩn trương hơn so với lần đầu tiên bản thân phỏng vấn.

Nhịn không được xoa xoa mồ hôi toát ra trên trán, trong lòng anh có chút nôn nóng khi muốn trò chuyện một chút với cậu nhỏ Chu Sướng đang ôm con gái để hòa hoãn tâm tình khẩn trương của bản thân, lại phát hiện cậu nhỏ của anh không tốt hơn được chỗ nào so với anh, đồng dạng khẩn trương không biết làm sao.

“Cậu nhỏ, cậu cũng khẩn trương như thế?” Hàn Ngôn Luật hỏi.

Chu Sướng cười khổ nói: “Không thấy được chúng ta dọc đường đi tới, khí tức của người tổ chiến đấu đều cường đại hơn rất nhiều so với cậu cháu

chúng ta sao, chúng ta thực sự có thể vào đội sao? Có lẽ Tiểu Luật cháu còn có cơ hội, cậu sợ rằng. . .”

Cháu trai của bản thân thức tỉnh chính là hệ hỏa, là dị năng có lực công kích cường đại, có lẽ chiến đội nhìn ở trên phần cháu nó có tiền đề phát triển tương lai sẽ thu cháu nó vào trong đội. Cháu gái thức tỉnh chính là hệ thủy, tuy rằng lực công kích không cao, thế nhưng là một dị năng rất hữu dụng, cũng có hy vọng nhất định. Mà bản thân thức tỉnh chính là tốc độ, loại năng lực gân gà này sợ rằng chiến đội tuyệt không cần, còn có Tử, biến dị khứu giác thực sự hữu dụng sao? Ông cảm thấy hy vọng của ông với con gái rất xa vời.

“Cậu nhỏ, đừng ủ rũ, chúng ta phải nỗ lực.” Tô Phi ở bên kia nhin không được mở lời cổ động, nếu muốn để cho người nhà thu được đãi ngộ tốt hơn, bọn họ nhất định phải vào đội, đã biết các hạng mục đãi ngộ của thành viên chiến đội cùng với điều lệ ưu đãi của người nhà, bọn họ không có biện pháp không động tâm.

Nhóm người khẩn trương lo lắng chờ đợi phỏng vấn này chính là nhóm người xe thương vụ một đường theo dõi bọn Tiêu Tử Lăng tới.

Tuy rằng bọn họ dựa vào dị năng của Tử (con gái của Chu Sướng) biết là nơi nào, nhưng Tử không biết đường, bé chỉ có thể chỉ ra là phương hướng nào, chuyện khác nhất định phải dựa vào chính bọn họ nghiên cứu. Vì vậy trải qua nhiều lần đi nhầm, vòng vo, rốt cục khi gần sát chạng vạng mới nắm đúng được vị trí chính xác.

Bọn họ thấy địa phương đó là một doanh địa kỷ luật nghiêm minh, không khỏi phi thường chờ mong, càng là kỷ luật tốt càng cho thấy nơi đây an toàn, bọn họ không có quá nhiều chần chừ liền trực tiếp chạy đến cửa chính, đương nhiên bóng đêm gần sát hắc ám cũng không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, phải biết rằng không tìm được một địa phương an toàn nghỉ ngơi, rất dễ sẽ rơi vào vòng vây của tang thi, sau cùng sinh tử khó liệu.

Người phụ trách cảnh giới ở cửa thấy có chiếc xe xa lạ đến, nhanh chóng đi ra ngăn kêu bọn họ dừng lại. Sau khi chờ hỏi rõ ý đồ đến của bọn họ, lập tức thông tri đội trưởng tiểu đội của họ.

Đội trưởng của họ biết tình hình, liền nói cho bọn họ muốn đi vào doanh địa của họ đầu tiên phải tiếp nhận quản chế mười hai tiếng đồng hồ. Bọn họ đã hiểu rõ thời kỳ ủ bệnh của bệnh độc tuyệt không có dị nghị, biết đây là một loại phụ trách đối với sự an toàn của doanh địa họ.

Vị đội trưởng kia thấy bọn họ phối hợp như thế không khó xử họ, phi thường có hảo cảm, khi dẫn bọn họ đi bên chỗ quản chế, liền nói vài lời hay với người phụ trách bên kia, bọn họ rất nhanh đã được an bài ở trong một phòng nghỉ ngơi khá lớn quan sát 12 tiếng đồng hồ.

Lời hay của đội trưởng tiểu đội rất có hiệu quả, gian phòng nghỉ ngơi mà người phụ trách kia an bài cho bọn họ là gian phòng chuyên biệt để người ta xoa bóp nào đó của trung tâm nghỉ phép trước đây, bên trong là một hàng giường nhỏ có thể nằm nghỉ ngơi, ưu đãi bất ngờ này khiến cho mọi người vẫn luôn lui ở trong phòng xe mừng rỡ như điên. Tuy rằng còn chưa gia nhập được doanh địa này, lại tràn ngập chờ mong đối với sinh hoạt tương lai ở doanh địa.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ an toàn vượt qua mười hai tiếng đồng hồ được thả ra, bọn họ lại được nhân viên công tác chỗ kiểm tra đưa đến chỗ tổ hậu cần đăng ký tư liệu tỉ mỉ của bọn họ. Phụ trách đăng ký chính là một cô gái, khi biết bọn họ có người thức tỉnh, liền có lòng tốt nhắc nhở bọn họ các loại ưu đãi của thành viên chiến đội cùng với sự khác nhau giữa đãi ngộ người sống sót bình thường với người nhà chiến đội.

Chính sách ưu đãi của người nhà chiến đội khiến cho bọn họ động tâm, vì vậy bọn họ bắt đầu thương lượng. Cha mẹ của Hàn Ngôn Luật với Tô Phi đều lo lắng gia nhập chiến đội có thể có nguy hiểm hay không, dù sao

nghe tên đã biết là đến bên ngoài đả đấu với tang thi. Vì vậy tình nguyện ăn ít một chút khổ một chút, chỉ cần cả nhà bình an là tốt rồi.

Nhưng Chu Sướng lại có ý kiến bất đồng, ông dọc đường đến quan sát rất thận trọng, lần đầu tiên tiếp xúc nhân viên trực ban ở cửa cùng với đội trưởng của họ đều là trang phục vận động kiểu dáng màu sắc tương đồng, ngay từ đầu ông cho rằng chỉ là trùng hợp, sau đó tổ kiểm tra cũng giống như thế, chẳng qua đổi thành một loại trang phục vận động kiểu dáng màu sắc khác, tiếp theo lại thấy người ở chỗ tổ hậu cần nơi đây lại là âu phục kiểu dáng tương đồng màu sắc tương đồng, hơn nữa ngực của mỗi người đều may một đồ án tương đồng, ông liền suy đoán đây chỉ sợ là đồng phục các tổ của họ. Doanh địa này tuyệt đối không phải là đám ô hợp gì, chỉ sợ là có tổ chức kỷ luật, vì vậy ông cho rằng gia nhập chiến đội là một lựa chọn phi thường tốt. Hai người trẻ tuổi vốn đã bốc đồng mười phần, có sự hỗ trợ của cậu nhỏ, đương nhiên thái độ càng kiên quyết. . .

Thấy bên bọn họ có chút do dự không định, mỹ mi hậu cần phụ trách đăng ký tư liệu cho bọn họ nhin không được cười nói: “Các vị báo danh phỏng vấn trước xem xem, tuyệt không phải hết thấy người thức tỉnh đều có thể gia nhập, còn phải xem năng lực với thực lực của người thức tỉnh, yêu cầu thu người của tổ chiến đấu rất cao.”

Thốt ra lời này, ngược lại để cho bọn họ hạ quyết định, cha mẹ của Hàn Ngôn Luật với Tô Phỉ không ngăn cản nữa, nếu như thực lực chưa đủ, nghĩ chắc tổ chiến đấu cũng sẽ không thu bọn nhỏ vào.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Gặp May Mắn? Từ Khi Gặp Thiếu Niên Kia.

Sau khi bọn Hàn Ngôn Luật điền xong tư liệu với bảng biểu báo danh của bản thân, tổ hậu cần liền giao cho bọn họ mỗi người một tờ chứng minh tạm thời vào ở với một chiếc chìa khoá, bên trên viết số gian phòng nhà ở của bọn họ. Sau cùng lại báo cho bọn họ biết tờ chứng minh đó có thể đi căn tin lĩnh một phần thức ăn cùng ngày của bọn họ, sau đó nếu cần thức ăn nữa thì nhất định phải đi nơi phát hành nhiệm vụ nhận nhiệm vụ thu được điểm cống hiến rồi đổi thức ăn.

Biết mới vào ở còn có một hạng ưu đãi như vậy, mấy người đều rất cao hứng, thức ăn của bọn họ đều đã bị cướp đi, những thức ăn này tới quá đúng lúc, giải khẩn cấp của bọn họ a. Bọn họ cảm thụ được doanh địa này rất có nhân tính, suy nghĩ rất chu đáo.

Bọn họ lập tức đi căn tin dựa vào tấm chứng minh kia lấy được thức ăn, nhìn phân lượng đủ để cho mọi người bọn họ ăn no, không khỏi vui vẻ hiện trên cả đuôi lông mày. Bọn họ dựa theo số gian phòng trên tấm card vào ở, so sánh bản đồ phân bố kiến trúc lớn trong trung tâm nghỉ phép, rất nhanh đã tìm được địa phương, vào ở.

Khi bọn họ mới cơm nước xong, còn chưa chỉnh lý, chợt nghe thấy ở cửa có người gõ cửa.

Hàn Ngôn Luật có chút hiếu kỳ, không biết là ai tìm đến, dù sao bọn họ mới tới nơi này, hẳn là không có người quen a.

Mở cửa ra, Hàn Ngôn Luật liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, xuất hiện ở cửa chính là một thanh niên già dặn, anh ta mặc một thân đồng phục chói mắt, Hàn Ngôn Luật bị bộ đồng phục này mê hoặc trong nháy mắt.

Màu đỏ thẫm đường hoàng, vạt áo khoác cùng loại với hình thức quân trang dài đến đầu gối, một đôi giày quân được lau lóe sáng, có thể thấy được chủ nhân của nó thập phần yêu quý nó, trên thắt lưng cài một nút dây thắt lưng da màu đen, khí thế sắc bén uy vũ đập thẳng vào mặt.

Hàn Ngôn Luật còn chú ý tới trên cánh tay phải của thanh niên này có một phù hiệu, đồ án cùng loại với bộ dáng thấy ở tổ hậu cần ngày đó. Chẳng qua hơi có chút bất đồng mà thôi. Chẳng lẽ đây là đội viên của tổ chiến đấu? Tim của anh bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, mộng quân trang từng có từ hồi còn nhỏ lần nữa dấy lên.

Thanh niên kia nhìn nhìn Hàn Ngôn Luật, mở ra tư liệu trong tay so sánh một chút ngẩng đầu hỏi: “Hàn Ngôn Luật?”

Hàn Ngôn Luật vô ý thức ưỡn ngực đứng thẳng nói: “Vâng!”

“Vậy Chu Sướng, Tô Phi, Chu Yển bọn họ ở đâu?” Thanh niên lại lật lật tư liệu phía dưới, chứng thực đích thật là ở cùng một chỗ liền tiếp tục hỏi.

“Bọn họ ở bên trong.” Hàn Ngôn Luật nhanh chóng quay đầu lại kêu gọi với bên trong. “Cậu nhỏ, Phi Phi, Tử. Mau ra đây, có người tìm.”

Nghe thấy tiếng la Chu Sướng mang theo Tô Phi với Tử đi ra, nhìn thấy thanh niên ở cửa tránh không được sửng sốt, ông chưa rõ người này tìm bọn họ vì chuyện gì.

Khi thanh niên thấy Tử, khẽ cau mày. Anh ta lấy ra tư liệu tỉ mỉ của Chu Yển nhìn nhìn, lúc này mới nói: “Chờ lát nữa, cũng chính là buổi chiều hai giờ ngày hôm nay. Mời các vị đến chỗ tổ chiến đấu tiếp nhận phỏng vấn,

không nên đến muộn.” Nói xong anh ta lấy ra bốn tờ văn bản thông tri giao cho Hàn Ngôn Luật, bên trên viết địa chỉ cùng thời gian phỏng vấn.

Thanh niên thấy mọi chuyện đã giao phó rõ ràng, khi muốn rời đi, chợt nghe thấy Hàn Ngôn Luật ở sau người hỏi: “Vị đại ca này. Y phục này là đồng phục thống nhất của tổ chiến đấu các vị sao?”

Thanh niên quay đầu lại, khó nén sự kiêu ngạo trong lòng gật gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ có gia nhập tổ chiến đấu mới có tư cách mặc vào bộ đồng phục này.” Anh ta nhìn ra sự hâm mộ trong mắt Hàn Ngôn Luật, trong lòng dâng lên một chút hảo cảm, liền cổ vũ: “Hy vọng anh cũng có thể thành công gia nhập chiến đội của chúng tôi.” Nói xong liền xoay người rời đi nơi đây.

“Cậu nhỏ, Phi Phi, cháu nhất định phải gia nhập chiến đội.” Hàn Ngôn Luật nắm tay phẩn chấn nói, anh cảm thấy anh tới nơi này là đến đúng rồi.

Bởi vì như thế, vì vậy bốn người bọn họ cứ như vậy xuất hiện ở địa phương phỏng vấn. Chờ đợi phỏng vấn bắt đầu.

Thời gian phỏng vấn rất nhanh đã tới, phụ trách phỏng vấn chính là phó tổ trưởng tổ chiến đấu Đới Hồng Phi, anh ta vừa xuất hiện, Hàn Ngôn Luật đã biết người này rất mạnh, phỏng đoán đã tới cấp ba, khí thế siêu cường của anh ta khiến cho anh chịu áp lực. Cứ như trước đây anh đối mặt người thức tỉnh hệ khí cấp ba chặn đường cướp đoạt kia vậy, ngôn hành cử chỉ của anh ta hẳn là một quân nhân, điều này làm cho anh suy đoán doanh địa này có phải do quân đội khống chế hay không.

Đới Hồng Phi bảo trì thói quen của quân nhân, tuyệt không nói nhiều, mở ra tư liệu đội viên bên cạnh đưa tới, sau khi hiểu rõ một chút, làm ra quyết định kêu ngoại trừ Tử, ba người khác lần lượt sử dụng thủ đoạn công kích cường đại nhất công kích anh. . .

Rất nhanh, kết quả đã ra, Chu Yến đương nhiên bị cự ngoài cửa, dị năng bé thức tỉnh tuyệt không thích hợp ở trong tổ chiến đấu. Mà Chu Sướng với Hàn Ngôn Luật thì thông qua phỏng vấn, tạm thời trở thành đội viên dự khuyết của tổ chiến đấu, muốn trở thành đội viên chính thức, còn phải xem ba nhiệm vụ kế tiếp của bọn họ có thể hoàn thành tốt được hay không.

Mà Tô Phi vốn được ký thác kỳ vọng cao, ngược lại bất ngờ rất tuyền. Tô Phi có chút nghĩ không thông, dị năng của bản thân rõ ràng rất hữu dụng, vì sao tổ chiến đấu sẽ cự tuyệt cô? Ánh mắt cô đỏ đỏ khổ sở hỏi thăm đội viên tổ chiến đấu công bố đáp án bên cạnh nguyên nhân.

Bộ dáng ủy khuất của Tô Phi khiến cho đội viên tổ chiến đấu kia tâm sinh không đành lòng, đãi ngộ của mỹ nữ đi đến nơi nào đều sẽ không kém, cho dù ở mặt thể. Anh ta nói cho cô đánh giá sau khảo nghiệm của quan phỏng vấn, cho rằng năng lực công kích với né tránh của cô đều tương đối kém, đồng dạng không thích hợp tổ chiến đấu.

Thấy bộ dáng uể oải của Tô Phi, đội viên tổ chiến đấu kia nhin không được nhắc nhở: “Không gia nhập tổ chiến đấu của chúng tôi cũng đừng khổ sở, cô còn có cơ hội lần thứ hai, chờ lát nữa tổ hậu cần sẽ thông tri cho các cô thời gian phỏng vấn của họ.”

Ách? Đây tới cùng là chuyện gì? Tô Phi nghe vậy có chút sửng sốt, cô nhìn đội viên tổ chiến đấu kia, chờ mong sự giải thích của anh ta. Mà Chu Sướng bên kia an ủi Tử vì rất tuyền mà khổ sở, nghe câu nói đó đồng dạng chờ mong sự giải thích của anh ta.

Đội viên kia cười nói: “Người thức tỉnh bị đánh rớt ở chỗ chúng tôi, tự động sẽ chuyển tới bên tổ hậu cần phỏng vấn, nỗ lực nắm chắc nga, năng lực của cô rất thích hợp ở nơi đó, hơn nữa đãi ngộ của tổ hậu cần không kém hơn so với tổ chiến đấu của chúng tôi đâu.” Người nọ cười một chút, sự cảm kích của mỹ nữ luôn luôn khiến người ta sung sướng.

Tô Phi với Tử quả nhiên rất nhanh được nhân viên công tác tổ hậu cần thông tri kế tiếp đến bên tổ hậu cần phỏng vấn. Tô Phi với Tử có chút thấp thỏm đi tới tổ hậu cần.

Trưởng quan phỏng vấn hậu cần kêu Chân Nhất Long, thái độ của anh rất tốt, thấy dáng vẻ của Tô Phi với Tử dường như rất khẩn trương, liền mở miệng an ủi các cô. Sau khi hỏi thăm dị năng của hai người, anh trước tiên kêu Tô Phi biểu diễn dị năng của bản thân cho anh xem xem, lại nghiêm chứng năng lực của Tử, tùy cơ sở nhịp kêu các cô lưu lại, đồng dạng trở thành đội viên dự khuyết của tổ hậu cần.

Thấy vẻ mặt hai người hưng phấn, anh cười kêu các cô quay về thu thập đồ đạc, chờ sáng mai đến tổ hậu cần báo cáo, chính thức an bài công tác tương quan cho các cô.

Hai người Tô Phi với Tử đi ra điểm phỏng vấn, thấy vẻ mặt anh họ Luật với cậu nhỏ khẩn trương, nét mặt cô tươi cười như hoa, giơ lên một thủ thế thắng lợi, nói cho bọn họ cô với Tử đã thành công gia nhập tổ hậu cần. . .

Sáng sớm hôm sau, bốn người ăn bữa sáng xong liền đi ra nơi ở, bọn họ phải đi tổ chiến đấu với tổ hậu cần báo cáo, không thể đến muộn. Khi bọn họ đi nửa đường, đột nhiên một đạo khí thể cường đại cuồn cuộn mà đến, bao phủ toàn bộ trung tâm nghỉ phép, một số người sống sót bình thường nhìn không được phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Thực lực của Tử quá kém, bị luồng khí thể này chấn động liền trực tiếp ngất đi, ba người bọn Chu Sướng thì đau khổ vận dụng dị năng, tận lực chống lại luồng uy nghiêm này, trong lòng rất kinh sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Ngôn Luật thấy cách đó không xa có một số nhân viên chiến đội phụ trách tuần tra cũng đồng dạng đang chống lại luồng lực áp bách này, đã biết

luồng áp lực này tuyệt không phải nhằm vào bọn họ, anh căn rằng, gắng gượng nói: “Cậu nhỏ, chuyện gì xảy ra?”

“Không biết, khí thế này thật cường đại, chẳng lẽ là tang thi lợi hại nào đó tập kích doanh địa?” Sắc mặt Chu Sướng tái nhợt trả lời, ông đã cấp một đỉnh cấp, vì vậy ứng phó tốt hơn một chút so với Hàn Ngôn Luật chỉ có cấp một trung cấp. Ông lúc này bắt đầu lo lắng cho doanh địa, nếu thực sự có tang thi cường đại như thế tập kích, sợ rằng bọn họ nơi đây sẽ dữ nhiều lành ít. Không thể không nói, doanh địa của Sở Chích Thiên rất biết thu nạp nhân tâm, Chu Sướng vừa mới gia nhập rất tự nhiên xem doanh địa là nhà của bản thân, lòng bắt đầu nóng như lửa đốt.

Tô Phi căn bản không hề nói chuyện, cô đồng dạng cấp một sơ cấp chỉ có thể toàn tâm chống lại mới có thể bảo trì thanh tỉnh trong uy áp này, nghe xong lời nói của cậu nhỏ, trong lòng cô nhin không được kinh hoảng lên.

Uy áp bùng nổ một đoạn thời gian, bọn họ cảm thấy hình như đã giảm bớt một chút, ba người bọn họ cuối cùng cũng đứng thẳng lên, nhưng uy áp đầy trời vẫn thời khắc áp bách bọn họ, khiến cho bọn họ không có biện pháp hành động bình thường.

Lúc này thấy một đám tổ chiến đấu mặc đồng phục màu đỏ xuất hiện, Chu Sướng cảm thụ được những người đó đều đã trên cấp hai, vì vậy có thể tự do hành động trong loại áp lực trước mắt kia. Lúc này bọn họ bắt đầu phân tán ra bốn phía, cứu trợ những người thức tỉnh cấp thấp bị lực áp bách trực tiếp chặn ngắt, một người trong đó thấy bọn họ ôm Tử bị ngắt, liền đi tới hỏi thăm tình hình.

Chu Sướng nhin không được hỏi thăm tình hình: “Vị đại ca này, tới cùng xảy ra chuyện gì? Có phải doanh địa có nguy hiểm hay không?” Tuy rằng tuổi tác của vị đội viên tổ chiến đấu này trẻ tuổi hơn rất nhiều so với ông, nhưng ở trong mặt thể cường giả vi tôn này, không thể không khiến cho ông hạ thấp tư thái, cúi người làm nhỏ.

Đội viên kia nghe vậy an ủi: “Không có việc gì, không nên khẩn trương, đây chỉ là do thủ lĩnh của chúng ta đang trùng kích cấp năm, chờ lát nữa là có thể khôi phục bình thường.” Vẻ mặt của đội viên là kiêu ngạo, có lẽ đại cường đại như vậy, bọn họ còn có cái gì phải sợ.

“Cấp năm!” Lời nói của đội viên kia khiến cho Chu Sướng với Hàn Ngôn Luật nhin không được bật thốt lên kinh hô.

Bọn họ bình thường nghe đài tín hiệu vô tuyến trong xe, trước đó không lâu radio quân đội công bố một tin tức, chính là người thức tỉnh nhân loại tốt cục đã thành công đột phá tiến vào cấp bốn, hơn nữa cường giả cấp bốn kia tuyệt không ở nam bộ của bọn họ, mà ở trong căn cứ quân sự nào đó ở bắc bộ. Bọn họ vẫn luôn cho rằng nam bộ có lẽ còn phải đợi một đoạn thời gian nữa mới có thể có được cường giả cấp bốn, không ngờ tới thủ lĩnh của doanh địa này không những sớm đã đạt đến cấp bốn, hơn nữa đã bắt đầu trùng kích cấp năm. . . Tin tức kinh người này khiến cho bọn họ hoài nghi có phải nằm mơ hay không.

Mấy người nghe xong tâm tình đều kích động, doanh địa của bọn họ có thủ lĩnh cường đại như vậy, bọn họ còn có cái gì phải e ngại? Lúc này bọn họ phi thường cảm kích thiếu niên ngẫu nhiên gặp được kia, nếu không bởi vì cậu, bọn họ sẽ lựa chọn đi căn cứ Huy Hoàng, lại như thế nào có được lần kỳ ngộ hiện tại này. . .

Ừm, bắt đầu từ khi gặp được thiếu niên kia, hình như bọn họ liền bắt đầu gặp may mắn. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Mộng Du? Leo Lên Trên Giường Của Lão Đại?

Tiêu Tử Lăng ngủ đến mơ mơ màng màng ôm lấy gối đầu nhà mình dùng sức cọ cọ, không biết vì sao, ngày hôm nay gối đầu của mình có chút đặc biệt, không chỉ có sờ thoải mái, còn có một luồng hương vị đặc biệt, khí tức nhàn nhạt ngửi đặc biệt khiến người ta an tâm, trong luồng khí tức này, cậu thực sự luyến tiếc mở mắt ra bò ra khỏi ổ chăn của cậu a.

Tiêu Tử Lăng không nở mà tiếp tục cọ cọ gối đầu dưới mặt, cọ đến mức chính gối đầu đều chịu không nổi trình độ đánh ngán của Tiêu Tử Lăng, trực tiếp đẩy cậu ra. . .

Đây? Ách? Chẳng lẽ gối đầu mọc tay hay sao? Tiêu Tử Lăng cảm giác được có chút không thích hợp lập tức mở mắt ra, liền thấy phía trước bản thân có một khuôn mặt không ngừng tỏa ra khí lạnh, lúc này đang hung hăng nhìn cậu. Tình cảnh này quen thuộc quá phận, chẳng lẽ bọn họ vẫn còn trong căn cứ Huy Hoàng? Ngủ ở trên cái giường kia? Vậy cái gọi là trở về tu luyện xông cấp gì gì đó trong đầu cậu là giấc mộng Nam Kha của cậu?

Nhìn Tiêu Tử Lăng ngủ đến mức có chút mơ hồ, còn chưa hoàn toàn khôi phục thần trí, Sở Chích Thiên nằm nghiêng nhìn không được lần nữa trừng nhìn cậu một cái, tên nhóc này vậy mà cũng có lúc ngủ không an ổn. .

Anh ghét bỏ lau chùi chỗ trên ngực bị Tiêu Tử Lăng cọ, trông bộ dáng mơ hồ kia của Tiêu Tử Lăng, đã biết anh bị xem là gối ôm bụi mà lợi dụng.

Sở Chích Thiên quả nhiên hiểu Tiêu Tử Lăng rất rõ, thoáng cái đã đoán được chân tướng sự thực.

“Ách, Sở ca, em thế nào chạy lên trên giường của anh chứ?” Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn gian phòng quen thuộc, biết ký ức của bản thân không có sai lầm, bọn họ đích thật đã về tới trung tâm nghi phép, chẳng qua vì cái răng cậu lại nằm ở trên giường của Sở Chích Thiên?

Rõ ràng nhớ kỹ cậu đang tu luyện, sau đó đột phá. . . Ừm, còn có chuyện thiếu chút nữa bị Sở Chích Thiên hại cậu bạo thể. Đối với việc Thanh Tâm Thuật tự quyết định dẫn phát hậu quả nghiêm trọng, Tiêu Tử Lăng trực tiếp không nhìn, cậu quả quyết vượt trách nhiệm cho Sở Chích Thiên.

Lúc này, Sở Tiểu Thất chiếm cứ nửa cái giường còn lại bị động tĩnh bên Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đánh thức, nó đánh một cái ngáp thật bự. Dụi dụi hai mắt của mình, có chút mơ hồ nhìn hai người trên giường kia, không biết đôi người hôn ước này lại làm sao vậy. . .

Sở Chích Thiên khinh bỉ liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, nói: “Việc này phải hỏi cậu, chân mọc ở trên đùi cậu, tôi thế nào biết cậu leo giường tôi thế nào?” Sở Chích Thiên không có lòng tốt nói cho Tiêu Tử Lăng chân tướng, để cho cậu đoán đi.

Sở Tiểu Thất nhin không được trộm liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, không biết vì sao Sở Chích Thiên không nói cho Tiêu Tử Lăng chân tướng là do anh ta ôm lên. Sở Chích Thiên trực tiếp bắn qua một đạo lãnh quang, tỏ ý Sở Tiểu Thất ngủ của chính nó đi, đừng quản chuyện của bọn họ.

Được rồi. Chuyện giữa người hôn ước không phải việc nó có thể lý giải, nó vẫn nên tiếp tục ngủ đi. Sở Tiểu Thất rất thức thời, nếu Sở lão đại kêu nó ngủ, vậy nó tiếp tục ngủ. Sở Tiểu Thất cảm thấy không có chuyện gì của nó trực tiếp tiến vào ổ chăn, dùng chăn trùm lên đầu của mình. Như vậy nó

liền nhìn không thấy cũng nghe không được nữa. Tiểu Thất nhà chúng ta cũng rất biết bịt tai trộm chuông.

Tiêu Tử Lăng nghe xong những lời này của Sở Chích Thiên, bắt đầu quần quýt. Cậu nằm ngửa ở trên giường căn ngón tay của mình nỗ lực hồi tưởng, tranh thủ tìm trở về đoạn ký ức phía sau tu luyện, xem xem tới cùng là chuyện chi mô.

Thế nhưng, cậu nghĩ đến mức đầu co rút đau đớn cũng tìm không được đoạn ký ức quên mất phía sau kia. Đột nhiên một ý nghĩ hiện lên, chẳng lẽ cậu mộng du? Vào lúc bản thân không biết tự động leo lên trên giường của lão đại?

Ý nghĩ này vừa ra, Tiêu Tử Lăng liền không bình tĩnh. Cậu nghĩ đến cái này có thể sản sinh hậu quả nghiêm trọng, nhịn không được thân thể run rẩy lên. Nếu thực sự là nguyên nhân đó, vậy không phải chuyện gì tốt. Bây giờ còn tốt, chỉ là leo giường của lão đại nhà mình, sẽ không xảy ra chuyện gì. Vạn nhất lần nào đó leo lộn giường, đến trên giường của vị nữ sĩ nào đó, không phải bị xem là sắc lang bị đánh chết tươi sao? Lại nghĩ đến mặt thể này còn có rất nhiều cái loại biến thái như khi trở về đụng phải kia, mình leo loạn giường như vậy không phải chủ động đưa thịt cho những biến thái đó ăn sao? Đây quả thực chính là một trái bom hẹn giờ a.

Không được. Cậu nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này. Tiêu Tử Lăng không hy vọng sự thuần khiết của bản thân bị tặng đi giữa lúc mình vô ý thức.

Mộng du ở trước mặt thể cũng còn chưa có phương pháp trị liệu, sau mặt thể càng thêm không có khả năng, vẫn nên trực tiếp tìm một người trông coi thì tương đối đáng tin. Tiêu Tử Lăng quyết định vẫn là nên tìm một người ổn thỏa coi chừng cậu buổi tối thì tương đối an toàn.

Đầu tiên cậu nghĩ đến chính là Sở Tiểu Thất, tên nhóc này vốn đã bị Sở Chích Thiên vứt cho cậu, ngủ cùng cậu đó là đương nhiên. Tuy rằng tướng ngủ của tên nhóc đó kém đến mức khiến người ta giận sôi, nhưng thắng ở chỗ tuổi còn nhỏ an toàn, thực lực lại tương đương cậu, coi chừng bản thân buổi tối mộng du chắc hẳn không có vấn đề gì, Tiểu Thất đồng hành vẫn là rất đáng tin.

Tiêu Tử Lăng chọn được người nhanh chóng tìm Sở Tiểu Thất, phát hiện Sở Tiểu Thất bao bản thân thành một cái kén bọc, lúc này đang ở trong ổ chăn ngủ vui vẻ. Cậu mặc kệ có phải Sở Tiểu Thất có chứng bùng nổ tức giận khi rời giường hay không (Sở Chích Thiên ở bên cạnh, trong lòng Tiêu Tử Lăng nắm rất chắc), cậu trực tiếp moi Sở Tiểu Thất từ trong ổ chăn ra, rước lấy vô số nhân đao băng lãnh của Sở Tiểu Thất, nó phi thường bất mãn đối với sự quấy rầy vô cớ của Tiêu Tử Lăng.

Tâm tình Sở Tiểu Thất đương nhiên khó chịu, đôi người hôn ước này, một người kêu nó ngủ, một người lại đến moi nó tỉnh. Kính nhờ hai người này thương lượng xong trước, rồi hẵng đến phiên nó có được không?

Tiêu Tử Lăng không nhìn khí lạnh của Sở Tiểu Thất, trực tiếp nói ra quyết định của cậu với Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, từ giờ trở đi mỗi đêm ngủ cùng anh đi.”

Sở Tiểu Thất có chút nghi hoặc, nó hỏi: “Vì sao?” Tiêu Tử Lăng ngủ cùng nó, vậy người hôn ước của anh ta Sở Chích Thiên thì làm sao giờ? Không phải người hôn ước hẳn nên ngủ cùng nhau sao? Trên sách hình như giải thích như thế.

“Nhóc phải coi chừng anh, đừng để cho anh khi ngủ mơ hồ mộng du đi ra leo giường nhà người khác.” Biểu tình Tiêu Tử Lăng thập phần nghiêm túc, đây chính là vấn đề lớn quan hệ đến sự thuần khiết của cậu cùng với sinh mệnh của cậu, không thể không thận trọng.

Tiêu Tử Lăng vừa nói ra lời này, khiến cho khóe miệng Sở Chích Thiên giật giật, cố gắng nhịn xuống tiếng cười sắp phun ra, đầu của tên nhóc này đến tột cùng là mọc thế nào vậy, thế nào sẽ nghĩ đến mộng du, đích thực là một giải thích rất tốt, thực sự là phục cậu ta.

Ánh mắt Sở Tiểu Thất nhìn Tiêu Tử Lăng tuyệt đối là ánh mắt nhìn tên ngốc, cái đầu này, chỉ số thông minh này, thật khó cho anh ta nghĩ ra được lý do này, nó không đành nói.

Sở Tiểu Thất không biết vì sao, vậy mà bắt đầu đáng thương thay cho Sở Chích Thiên, chẳng lẽ trên lịch sử không có vết tích của Tiêu Tử Lăng, là hành vi thanh trừ của chính Sở Chích Thiên? Dù sao đầu của người hôn ước Tiêu Tử Lăng này rất khác người, mang ra đích xác có chút mất mặt. Vì chấn nhiếp chư hào thiên hạ, bảo vệ uy danh vô thượng của mình, vì vậy Sở Chích Thiên không thể không thanh trừ vết tích tồn tại của Tiêu Tử Lăng. . . Được rồi, Sở Tiểu Thất lại đang tăng thêm chú giải cho lịch sử mà nó cho rằng.

“Không muốn.” Tuy rằng Sở Tiểu Thất đáng thương thay cho Sở Chích Thiên, thế nhưng nó cũng không muốn hi sinh bản thân. Nếu Tiêu Tử Lăng là người hôn ước của Sở Chích Thiên, như vậy dù không xong thế nào đi nữa cũng phải do chính Sở Chích Thiên thừa nhận.

Thấy Sở Tiểu Thất quả quyết cự tuyệt, Tiêu Tử Lăng tuyệt chưa từ bỏ ý định. Liên tục dùng ra các loại tuyệt chiêu uy hiếp mê hoặc, lại vẫn không dao động được quyết tâm của Sở Tiểu Thất, Tiêu Tử Lăng đành phải tiếp nhận kết quả thất bại này.

“Chẳng lẽ phải đi tìm Vân Đào ca thương lượng? Xem anh ấy có nguyện ý ngủ một phòng cùng mình hay không?” Tiêu Tử Lăng tự nhủ, Lục Vân Đào trong một đoạn thời gian gần đây chuẩn bị trùng kích cấp ba, Tiêu Tử Lăng quyết định chờ sau khi Lục Vân Đào tới cấp ba liền đi tìm anh ta hỏi một chút có nguyện ý hay không.

Sở Tiểu Thất ở bên cạnh nghe không nổi, đến tột cùng Tiêu Tử Lăng muốn tìm bao nhiêu tiểu tam nữa? Chẳng lẽ người hôn ước không phải là nên ‘từ một đến cuối’ sao? Nó cả giận nói: “Không phải buổi tối anh có Sở lão đại sao? Còn chưa đủ? Vậy mà muốn tìm người khác?”

Tiêu Tử Lăng hung hăng cho Sở Tiểu Thất một ánh mắt khinh bỉ bực, tên nhóc này nói cái gì a. Sở Chích Thiên?

Ngủ cùng anh ta mỗi đêm thừa nhận sự ăn mòn của khí lạnh, đó quả thực là tìm ngược, hơn nữa địa vị của Sở Chích Thiên bày ở nơi đó, cậu không cho rằng Sở Chích Thiên nguyện ý ngủ cùng người khác, ngoại trừ có một số tình hình đặc thù. Đương nhiên Tiêu Tử Lăng cũng không dám thành thật nói ra những lời này. Cậu mơ hồ ứng thanh cho qua: “Sở ca thể nào có thể ngủ cùng người khác chứ, nhóc đừng nói mò.”

Sở Tiểu Thất xem thường nói: “Vậy chúng ta hiện tại là chuyện gì? Không phải đồng dạng ngủ ở trên giường của Sở lão đại sao?”

Tiêu Tử Lăng nhìn nhìn hai đứa bên người, đột nhiên câm nín, Sở Tiểu Thất với cậu đêm nay vậy mà còn ngủ trên cùng một giường với Sở Chích Thiên. . . Việc này thực khiến cho lời nói vừa rồi của cậu có vẻ đặc biệt tái nhợt vô lực.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng bị cứng họng, tâm tình đặc biệt tốt, tay phải anh chống đầu của mình, nghiêng thân mặt mày thoáng nhếch nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, khoe miệng anh lộ ra một nụ cười tà khí: “Tiểu Thất nói không sai, hiện tại không phải Tiểu Lăng đã ngủ cùng tôi rồi sao? Cậu lại thể nào biết tôi không chịu chứ?”

Nụ cười khiêu gợi, tư thế khiêu gợi, thân thể nửa trần, thần thái biếng nhác khiến cho Sở Chích Thiên phát ra sự tà mị, một màn này khiến cho trong đầu Tiêu Tử Lăng vang lên chuông cảnh báo, lão đại đáng chết lại muốn đùa giỡn cậu. Không được, lần này tuyệt đối không thể chạy trốn chết

như lần trước. Tiêu Tử Lăng vẫn luôn canh cánh trong lòng với biểu hiện không xong lần trước. Thấy Sở Chích Thiên lại đùa giỡn một chiêu trước đây, cậu không phục trong lòng quyết định phải tuyệt địa phản công một lần, nói cho lão đại nhà cậu cậu không phải dễ chọc.

Tiêu Tử Lăng đã có quyết định trực tiếp nhào tới, ôm lấy Sở Chích Thiên dùng sức cọ cọ: “Sở ca, nói như vậy, anh nguyện ý phân phân nửa giường cho em?” Cho anh đùa giỡn tôi, tôi liền nói thêm đầu, còn có, tôi đá nan đề này cho anh. . . Xem anh giải quyết thế nào.

Sở Chích Thiên sửng sốt, lần trước khi anh làm như vậy, Tiêu Tử Lăng đã chạy trốn chết a, không ngờ tới lần này lá gan của cậu ta ngược lại lớn hơn, vậy mà biết phản kích. Bất quá chỉ như vậy đã muốn khiến cho anh thu tay lại? Huống hồ. . .

Ý cười nơi khóe miệng Sở Chích Thiên càng đậm, anh lấy ngón tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cố ý giở trò xấu cọ loạn ở trong lòng anh, nhấn nhấn bờ môi bởi vì động tác này của anh mà kinh ngạc ngơ ngẩn mở ra, dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: “Tiểu Lăng đều đã bức thiết yêu cầu như thế, người làm đại ca tôi đây thế nào có thể cự tuyệt chứ.”

Cảm giác đầu tiên của Tiêu Tử Lăng chính là muốn chạy trốn, biểu hiện này của Sở Chích Thiên khiến cho trái tim cậu nhảy loạn như nai con, mơ nó, người nào a, khi mê hoặc người thì nam nữ đều giết a.

Khi cậu vừa định cự tuyệt, phát hiện ý cười chột lóe mà qua trong mắt Sở Chích Thiên, đột nhiên lĩnh ngộ được cậu lại bị Sở Chích Thiên đùa giỡn. . .

Tâm tình cậu bị phản quyết định không thể để cho lão đại nhà mình đặc ý, vì vậy cậu làm ra ngôn hành cử chỉ cậu không thể tin được.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên cười ngọt rộ lên, giơ lên cánh tay có chút mập mập của trẻ con, vỗ tay kết thề với Sở Chích Thiên: “Như vậy chúng ta nói

định rồi, Sở ca, từ giờ trở đi nửa giường còn lại của anh thuộc về em.” Nói xong, cậu thoáng ngẩng đầu, phi thường bình tĩnh leo xuống giường, rời đi.

Sở Chích Thiên kinh ngạc nhìn bóng lưng vênh váo tự đắc rời đi kia, không ngờ tới Tiêu Tử Lăng thế mà biểu hiện như vậy, ngược lại ngoài ý liệu của anh.

Tiêu Tử Lăng mở ra cửa phòng ngủ, đột nhiên quay đầu đặc ý liếc đầu lười của bản thân một chút về phía Sở Chích Thiên, làm một cái mặt quỷ bự. Không đợi Sở Chích Thiên phản ứng đã phanh một tiếng đóng lại cửa phòng, chạy trốn chết.

Sở Chích Thiên rất cục nở nhẹ nụ cười, tên nhóc này thế mà làm mặt quỷ với anh, xem ra ban nãy đích xác đã kích thích đến cậu rồi, bất quá, cùng giường với Tiêu Tử Lăng? Kỳ thực anh tuyệt không chống cự.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tiểu Tiểu, Mọi Thứ Đầu Ăn Đi Đâu Rồi.

Tiêu Tử Lăng rốt cục đã biết nguyên nhân vì sao lão đại nhà mình sáng khoái đáp ứng cống hiến phân nửa giường của bản thân,

hành động đêm đó đã chứng minh ý đồ hiểm ác của lão đại nhà cậu, anh ta nha đã sớm chuẩn bị muốn nô dịch nghiền ép mình.

Màn đêm buông xuống cậu mới nằm vào ổ chăn ấm áp, không thể không nói, những thứ của Sở Chích Thiên tổ hậu cần an bài đều là tốt nhất, sự hưởng thụ này, quả nhiên là không thể so sánh. Không đợi bản thân lăn một cái ở bên trong thể hội một chút loại dễ chịu này, đã bị lão đại đáng hận nhà mình tóm lên, tuyên bố từ nay trở đi mỗi đêm đều phải cùng anh song tu. . . A phi, là cùng nhau tu luyện. Hai ngày nay luôn bị Sở Tiểu Thất tìm cơ hội trong tối ngoài sáng hỏi thăm hiệu quả song tu, khiến cho bản thân giải thích có chút hỗn loạn.

Tiêu Tử Lăng biết bản thân là tự tìm tội chịu, làm gì phải tranh cái cục tức kia, bị lão đại nhà mình đùa giỡn chịu chút thiệt thòi thì coi như là đồ dành lão đại, nghĩ như vậy thì không còn chuyện gì rồi sao?

Vì vậy nói xung động là ma quỷ, cậu vì xung động của cậu mà trả giá đắt thảm thối. Gần một nửa thời gian kế tiếp trong nhân sinh cứ như vậy đưa cho con đại ma quỷ trước mắt, cậu đã không làm chủ được những thời gian đó nữa.

Bất quá cho dù Tiêu Tử Lăng ảo não thế nào, bi ai thế nào, ngày tháng vẫn phải qua, vì vậy cậu vẫn nhanh nhẹn rời giường chuẩn bị bữa sáng cho một lớn một nhỏ bên người. Ngày hôm nay là thời gian hưu nhân sau cùng ở Hoài Thành, ngày mai sẽ phải tiến công hai nơi kho hàng có vật tư phong phú ở Hoài Thành kia, chỉ cần thu thập xong vật tư, bọn họ sẽ phải tiếp tục xuất phát hướng bắc, có thể tưởng tượng dọc đường sẽ là gió tanh mưa máu thế nào.

Theo tư liệu mà đội tra xét lấy được, hai nơi đó có một nơi đã biết rõ có một con tang thi cấp bốn khủng bố tọa trấn, thủ hạ còn có hai ba con đàn em cấp ba, trước đây chiến đội của Hoài Thành hao binh tổn tướng ở nơi đó không ít. Sau cùng vô lực công phá chỉ có thể từ bỏ. Mà một nơi khác thì càng thêm quý dị, chỉ cần chiến đội đi vào, thì tin tức sẽ vô tung vô ảnh. . . Tuyệt đối là địa phương khủng bố nhất Hoài Thành.

Sở Chích Thiên vừa mới ăn xong điểm tâm, hai vị phó đội đã đứng giờ đến. Bọn họ cùng nghiên cứu an bài nhân viên chiến đấu với nhân viên hậu cần thu thập tham dự lần hành động này, Tiêu Tử Lăng sau khi chuẩn bị xong nước trà đưa lên, liền xin nghỉ rời đi với lão đại nhà mình.

Nhóm lão đại thương lượng chuyện, vẫn nên tránh xa một chút thì tốt hơn, vạn nhất bị tiết lộ phong thanh gì đó, thường thường đối tượng hoài nghi chính là mấy vị dựa gần nhất, đàn em cho dù tín nhiệm thế nào, phát sinh nhiều loại chuyện đó, cũng sẽ khiến người ta mất đi lòng tin. Tuy rằng Tiêu Tử Lăng không am hiểu loại bày mưu đấu kế này, nhưng để cho hành vi của bản thân móc không ra được vấn đề gì thì vẫn có nắm chắc. Cậu không thể để cho người có tâm tìm được cơ hội tới bôi đen cậu.

Nếu không cần hầu hạ lão đại, thời gian kế tiếp chính là của bản thân, Tiêu Tử Lăng khó có được rảnh rỗi không cần tu luyện rất cực nhớ tới cậu hẳn nên đi xem tiểu cô Tiêu Tình Vân của mình một chút, đã gần một tuần không gặp mặt, hy vọng cô không nên oán giận mình hồng có lương tâm. Ừm. Thuận tiện đón Tiểu Tiểu trở về, tính tính thời gian Tiểu Tiểu đã đầy

ba tháng, theo lý hần là đã nên lên chiến trường bồi dưỡng trình độ ăn ý chiến đấu cùng chủ nhân.

Tiêu Tử Lăng chỉ có ở bên tiểu cô của cậu, mới lộ ra một chút tính cách vốn dĩ của cậu, cậu suy nghĩ một chút nói: “Về sau có người tới tìm cô hỏi tình hình nữa, cô cứ chọn một số chuyện không quan trọng để nói, về tuổi tác, cô cứ mơ hồ cho qua là được, còn có cô phải kiên quyết phủ nhận những lời đó là xuất từ miệng cô.”

Tiêu Tình Vân gật đầu, biểu thị đã rõ, khi đi làm ở thời đại bình an đã lẫn lộn nhiều năm như vậy, cô biết phải làm sao, cô cũng không ngại thơ thuần khiết như vậy, mặt thể càng tàn khốc hơn so với niên đại bình an, cháu trai nhà mình trước mắt xem như là ngồi ở địa vị cao, sợ rằng đã bị rất nhiều người đổ kị.

Tiêu Tử Lăng thấy nên an bài đều đã an bài xong, trong lòng cũng bình tĩnh.

Vốn còn muốn trò chuyện thêm một hồi với Tiêu Tình Vân, bất quá hiện tại cô phụ trách phân phối vật tư của đội chữa thương, không bao lâu sau đã có người cầm tờ đơn lĩnh đồ, tiểu cô chỉ có thể biểu thị phi thường tiếc nuối, không thể bồi cậu nói chuyện phiếm. Vì vậy Tiêu Tử Lăng chỉ có thể cáo biệt rời đi, đi ra cửa liền thấy Sở Tiểu Thất đứng ở nơi đó chờ cậu, phỏng đoán tên nhóc này từ khi ra khỏi cửa căn bản hồng có rời đi nửa bước, vẫn luôn đứng ở chỗ này làm pho tượng.

Tiêu Tử Lăng tỏ ý Tiểu Thất đi cùng cậu, tâm tình cậu rất hài lòng, thấy tiểu cô đã thoát ly sự tổn thương tình cảm trước đây, lần nữa trở nên mạnh mẽ vang dội lên, trong lòng thấy phi thường an ủi.

Rất nhanh cậu với Sở Tiểu Thất đã đi tới địa bàn của Tiểu Duẫn Thư, nơi có cái tên Ái Tâm Viên khiến cho cậu không được tự nhiên kia. Được rồi, cái tên tục khí đó là Tiểu Duẫn Thư đặt, cậu sẽ không ghét bỏ.

Trong Ái Tâm Viên, Tiểu Duẩn Thư cơ bản không có chuyện gì, lúc này đang cắn ngón tay phát sầu trong lòng, mấy ngày nay bé luôn sợ hãi Tiêu Tử Lăng sẽ đến đón Tiêu Tiểu đi, bởi vì bé cho rằng bản thân đã nuôi Tiêu Tiểu hỏng rồi. Hiện tại trong Ái Tâm Viên ngoại trừ Tiêu Tiểu, đã không còn động vật biến dị nào, mấy con khuyến biến dị khác đều đã lớn đến cao cao trắng trắng được chủ nhân của bọn chúng mang đi, những đại ca ca đó phi thường hài lòng, khích lệ Tiểu Duẩn Thư nuôi rất tốt, đối với việc này Tiểu Duẩn Thư phi thường tự hào.

Chẳng qua, bé không dám đối mặt duy nhất là Tiêu Lăng ca ca, bộ dáng của Tiêu Tiểu khiến cho bé cảm thấy một chút mặt mũi cũng không còn.

Tuy rằng động vật biến dị đã không còn, nhưng trong Ái Tâm Viên ngày hôm trước lại tới thêm một đồng bọn nhỏ mới, kêu Chu Yến, lớn hơn hai tuổi so với bé, tất cả mọi người gọi chị ấy là Tiểu Yến Tử. Chị ấy vừa đến cũng rất thích Tiêu Tiểu, mà Tiêu Tiểu vốn là ai đến cũng không cự tuyệt. . . Cũng không đúng, khi Trần ca ca tới, tâm tình của Tiêu Tiểu liền rất kịch liệt, luôn điên cuồng gào thét với anh ấy, còn có thể phun băng, đây là một vấn đề khó có thể giải đáp. (Trần phó đội ‘yêu nghiệt’ nhà ta ấy =)))

Lúc này Tiểu Yến Tử đang vui sướng chơi đùa ở trên bãi cỏ với Tiêu Tiểu, Tiểu Yến Tử vừa tới không biết tình hình của Tiêu Tiểu, cho rằng Tiêu Tiểu chỉ là một con cầu cầu mới sinh ra không bao lâu. Nhìn tứ chi ngắn mũm mĩm của Tiêu Tiểu, khi chạy vậy mà còn có thể bị nhánh cỏ dưới chân làm vấp ngã, trực tiếp lăn, sau đó lại đứng lên chạy, lại lăn. . .

Tiểu Duẩn Thư liền cảm thấy bé cực xấu hổ gặp người, bé thể mà nuôi ra Tiêu Tiểu như vậy, nó có thể đi ra chiến đấu với tang thi sao? Tiểu Duẩn Thư sầu muộn a, nói đến đồ mà bé cho Tiêu Tiểu ăn là nhiều nhất, mà Tiêu Tiểu còn thường thường đến chỗ anh em của nó cướp đồ ăn. Càng cảm nín hơn chính là, những con cầu cầu cao cao lớn lớn kia chỉ biết lui ở một bên nhìn nó ăn, căn bản không dám có ý kiến. . . Nhiều thức ăn như vậy, Tiêu Tiểu đến tột cùng ăn đi nơi nào rồi?

Đúng vậy, mấy người hồng có nhìn lầm, Tiểu Tiểu sau lần hôn mê trùng kích cấp hai nào đó, liền hồng có lớn lên nữa. Tiểu Duẩn Thư cho rằng khẳng định bé đã hồng có chiều cổ tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé suy sụp xuống, bé cảm thấy có lỗi với Tiểu Lăng ca ca đã thương bé.

Thế nhưng người thường thường sợ nhất cái gì thì sẽ đến cái đó, Tiểu Duẩn Thư chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc sáng sủa vang lên ở phía sau bé: “Tiểu Duẩn Thư, có nhớ Tiểu Lăng ca ca hay không a. . .”

Tiểu Duẩn Thư nghe thanh âm đó, mặt trực tiếp liền suy sụp, bé khổ cả khuôn mặt, trầm nghĩ, vì sao Tiểu Lăng ca ca thực sự tới rồi?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Sùng Vật? Người Nào Nuôi Cấu Đó.

Bé quay đầu nhìn về phía khuôn mặt cười rục rờ kia của Tiêu Tử Lăng, sự áy náy trong lòng càng thêm nghiêm trọng, nhịn không được oa một tiếng khóc lên, khóc làm cho Tiêu Tử Lăng phải nói là lòng có nghìn nghìn nút thắt a, vì cái răng mỗi lần cậu đến, Tiểu Duẩn Thư sẽ dùng mặt khóc để đón tiếp cậu? Cậu khiến cho trẻ con không vừa mắt như thế sao?

“Tiểu Duẩn Thư, phát sinh chuyện gì, không khóc không khóc. . .” Tiêu Tử Lăng luống cuống tay chân đỡ dành, đây thực sự là một động tác yêu cầu cao độ, cậu chưa có từng đỡ dành qua con gái cũng chưa có từng đỡ dành qua trẻ con, mà hai dạng đó Tiểu Duẩn Thư hoàn toàn chiếm hết, cậu chỉ có thể bó tay đầu hàng.

Sở Tiểu Thất phía sau Tiêu Tử Lăng chau mày, đưa trẻ nhỏ này thế nào ồn người như thế a, nó không thích nhíu mày hừ lạnh một cái: “Không cho phép khóc!”

Thanh âm lãnh liệt của Sở Tiểu Thất trực tiếp kinh hách Tiểu Duẩn Thư không còn nước mắt, bé ngơ ngác nhìn Sở Tiểu Thất, đột nhiên trên mặt dâng lên một mạt đỏ ửng, sau đó làm một động tác khiến cho Tiêu Tử Lăng không biết nên khóc hay cười, bé nhẹ nhàng kéo góc áo Tiêu Tử Lăng, nhìn Sở Tiểu Thất không chuyển mắt hỏi: “Thực ngầu a, Tiểu Lăng ca ca, bạn ấy là ai a?”

“Sở Tiểu Thất. . .” Tiêu Tử Lăng không nói gì nhìn trời, đây chẳng lẽ chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết? Chẳng qua đương sự có

phải quá nhỏ hay không?

“Mấy tuổi?” Ánh mắt Tiểu Duẫn Thư lóe sáng nhìn Tiêu Tử Lăng, chờ đợi sự giải đáp của cậu.

“Năm tuổi.” Tiêu Tử Lăng thế nào cảm thấy bản thân đang kiêm chức công tác bà mối, cậu không muốn con trai nhà mình có con dâu sớm như vậy đâu.

Được rồi, trong khoảng thời gian này Tiêu Tử Lăng chiếu cố Tiểu Thất, thực sự có xem nó là con trai mà nuôi, nói đến tuổi tác tâm lý của cậu cũng là một đại thúc sắp tiến vào 35 tuổi, ‘dưới gối hư không*’ cậu cũng cần chút an ủi, Tiểu Thất vừa vịn bù đắp. (* gối này là đầu gối, không phải gối đầu, cả câu ý chỉ vấn đề con cháu)

“Vậy không khác bao nhiêu với em. Tháng nào?” Tiểu Duẫn Thư nhớ kỹ lời của momy, thấy hợp ý, thì phải kiên quyết hạ thủ, bằng không nam nhân tốt sẽ bị người khác cướp đi. Trước đây momy của bé chính là cướp ba ba về như thế.

Tiêu Tử Lăng không có biện pháp trả lời, vấn đề này cậu cũng không biết, vì vậy cậu chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Sở Tiểu Thất.

Sở Tiểu Thất thấy thế hừ lạnh một tiếng: “Tháng một lớn nhất!” Tháng một liền nuôi cấy thành công 9 vật thí nghiệm bọn nó. Nó là người thứ bảy, vì vậy nó mới kêu số 0007.

“Vậy là Tiểu Thất ca ca.” Sự nhiệt tình của Tiểu Duẫn Thư chỉ nhận được sự lạnh lùng của Sở Tiểu Thất, bất quá Tiểu Duẫn Thư cũng không để ý, bé cảm thấy chỉ có biểu tình thái độ như vậy mới xứng với khí thế của Tiểu Thất ca ca. Được rồi, Tiểu Duẫn Thư phạm tiểu hoa si cứ như vậy bị bề ngoài của Sở Tiểu Thất thuyết phục (Tiểu Duẫn Thư, bé thực sự không phải bởi vì Sở lão đại mới hợp mắt Sở Tiểu Thất đấy chứ), không thể không

nói nữ nhân đều là hội viên của hiệp hội bề ngoài. Thấy mỹ nam đầu óc đều sẽ có chút ngớ ngẩn.

“Ban này đến tột cùng là vì chuyện gì mà khóc a?” Thấy toàn bộ tâm thần của Tiểu Duẫn Thư chạy tới trên người Sở Tiểu Thất, cuối cùng cũng không nhớ khóc nữa, lúc này Tiêu Tử Lăng mới cẩn thận hỏi.

Tiểu Duẫn Thư vừa nghe, tâm thần bị ngoặt chạy lại trở về, viền mắt bé lập tức ướt sũng, trong miệng nhận lỗi nói: “Tiểu Lăng ca ca, xin lỗi, Tiểu Tiểu bị em nuôi hỏng rồi.”

Nuôi hỏng rồi? Nói vậy là sao? Nói đến sinh mệnh lực, sức chống cự cùng với năng lực thích ứng của khuyến biến dị phải nói là mạnh siêu cấp, dựa theo năng lực của Tiểu Duẫn Thư căn bản hỏng có cơ hội nuôi hỏng nó, Tiêu Tử Lăng biết khẳng định là Tiểu Duẫn Thư lại nghĩ sai rồi, vì vậy vuốt đầu bé an ủi: “Tiểu Duẫn Thư, khẳng định chuyện không liên quan đến em, Tiểu Tiểu ở nơi nào? Anh đến trông xem.”

“Tử tỷ tỷ, mau ôm Tiểu Tiểu lại đây.” Sau khi Tiểu Duẫn Thư nghe được nhanh chóng hô với một cậu một người đang chơi vui vẻ ở xa xa.

“Ừm. Được.” Tử ở bên cạnh chơi rất vui, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, trẻ con căn bản không có năng lực chống lại nào đối với những vật kiểu lông xù đáng yêu này. Cô bé ôm lấy Tiểu Tiểu lại bị rề cở làm vấp ngã đang lăn kia trở về, thấy hai người đứng ở bên người Tiểu Duẫn Thư nhất thời ngẩn người.

Tiểu đệ đệ ăn kẹo que kia vậy mà xuất hiện rồi, còn có tiểu ca ca mà Phi Phi tỷ tỷ vẫn luôn tìm kia cũng tới rồi. Tâm tình của Tử có chút kích động, ngày hôm nay trở về phải nói cho Phi Phi tỷ tỷ tin tức tốt này.

Đi đến bên người Tiểu Duẫn Thư. Tử lưu luyến không rời giao Tiểu Tiểu trong tay cho Duẫn Thư.

Tiêu Tử Lăng nhìn con tiểu cầu cầu siêu cấp mini trong tay Tiểu Duẩn Thư, vẻ mặt chấn kinh, đây là con cầu của mình, vì cái răng một chút cũng hồng có lớn lên, trái lại càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn?

Phải biết rằng cậu đã thấy qua con cầu của Lục Vân Đào, đã lớn gần đến độ cao bằng bắp đùi bọn họ, thân hình thon dài hữu lực, móng vuốt bén nhọn có thể đâm rách tấm sắt, răng nanh dữ tợn có thể cắn đứt côn sắt, khí thế uy vũ khi rút gào, không một cái không chứng minh con cầu biến dị kia là một tay giỏi chiến đấu.

Thế nhưng, vì cái răng cầu của cậu, lại thành bộ dạng này?

Dường như người thấy được khí tức của chủ nhân nhà mình, Tiểu Tiểu liều mạng giãy dụa ở trong lòng Tiểu Duẩn Thư, nó quơ tứ chi ngẩn mồm mồm của mình, vặn vẹo thân thể, thế này nơi nào có nửa điểm phong phạm của khuyến biến dị? Quả thực chính là một con cầu sủng vật chỉ biết bán manh giả đáng yêu.

Tiểu Tiểu cuối cùng cũng giãy thoát khỏi đại quan ải mười ngón của Tiểu Duẩn Thư, dùng sức nhảy tới phía bên Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng vô ý thức tiếp lấy nó.

Tiểu Tiểu tới trong lòng chủ nhân của mình, nhanh chóng tìm một địa phương thoải mái ở trong lòng Tiêu Tử Lăng nằm xuống, đánh ngáp một cái cực bự, hai mắt khê híp vậy mà bắt đầu chợp mắt.

Tiêu Tử Lăng cầm nín lấy ngón tay gãi gãi cầm nó, nhận được chỉ là cái ngáp bự tiếp theo của nó, sau đó tiếp tục cuộn mình nằm úp sấp lim dim.

Tiểu Duẩn Thư thấy thế chỉ có thể chơi đối ngón tay nói: “Tiểu Lăng ca ca, bất kể em cho ăn thế nào, nó vẫn không lớn lên, em đều đã gia tăng phân lượng, nó vẫn không lớn.” Đương nhiên bé tuyệt đối sẽ không nói cho Tiểu Lăng ca ca, chuyện bé vẫn luôn ôm Tiểu Tiểu ngủ.

Tiêu Tử Lăng thấy Tiểu Tiểu như vậy, không biết thế nào, vậy mà trong lòng có chút chột dạ, chẳng lẽ là chủ nhân nào thì nuôi sủng vật đó sao? Mặt ngoài của bản thân bị thời gian đình chỉ, chẳng lẽ cái này cũng di truyền cho Tiểu Tiểu? Cậu sợ hãi bị người phát hiện chân tướng này, nhanh chóng nhìn ngang nhìn dọc một chút phát hiện hồng có người, trong lòng yên ổn một chút, Tiêu Tử Lăng thấy Tiểu Duẩn Thư vẫn còn quần quýt, liền nhanh chóng kéo ra một nụ cười xấu hổ an ủi: “Không có việc gì không có việc gì, khẳng định chuyện không liên quan đến Tiểu Duẩn Thư, thoát nhìn Tiểu Tiểu cái gì cũng tốt, thoát nhìn vừa đáng yêu, lại thú vị. . .” Vì cái rằng từ hình dung này lại không được tự nhiên như vậy, đây còn là hình dung một con khuyển biến dị chiến đấu sao?

Xem ra chuyện này, phải tìm lão đại hỗ trợ, có lẽ anh ta có thể tìm được nguyên nhân Tiểu Tiểu không lớn được. Tiêu Tử Lăng đã xem Sở Chích Thiên là bách khoa toàn thư, thần vạn năng, chuyện phiền toái gì đều tìm lão đại giải quyết.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng có chuyện nên không dừng lại nữa, cậu cười cười thân thiện với hai đứa trẻ, liền mang theo Tiểu Tiểu rời đi, đương nhiên Sở Tiểu Thất đi theo Tiêu Tử Lăng, không có một chút cái gọi là phong độ của nam sĩ, nói cá biệt gì gì đó với mấy cô bé bên cạnh, cứ đi lãnh khốc như thế.

Tiểu Duẩn Thư nâng khuôn mặt có chút nóng lên của mình, đỏ mặt nói với Tử: “Tiểu Thất ca ca có phải rất có dáng hay không? Trưởng thành khẳng định sẽ đẹp trai uy vũ như Sở đội trưởng.” Sở đội trưởng là của các tỷ tỷ trong doanh địa, bé còn phát sầu về sau trưởng thành thì làm sao giờ, hiện tại Tiểu Thất ca ca xuất hiện, đại biểu mấy bé không cần lo gả đi.

Tử nghĩ nghĩ, cảm thấy Tiểu Duẩn Thư nói cũng có đạo lý, vì vậy gật gật đầu đồng ý nói: “Tuy rằng không biết Sở đội trưởng uy vũ bao nhiêu, đẹp trai bao nhiêu, bất quá Tiểu Thất đệ đệ rất ngầu thì không sai. Hơn nữa. . . Cậu ta còn có kẹo que.” Được rồi, với Tử mà nói, kẹo que hấp dẫn cô bé

hơn một chút, nói đến đó là đồ ăn vặt cô bé đã từng yêu nhất, chẳng qua hiện tại ăn không được nữa, cho nên cô bé phi thường có oán niệm.

Tiểu Duẩn Thư dẫu chấm hỏi đầy mặt, không biết Yến Tử tỷ tỷ nói tới cùng là chuyện gì, vì sao đề cập quan hệ đến kẹo que, bất quá Tiểu Duẩn Thư không phải một người thích truy nguyên, chỉ cần đồng ý Tiểu Thất ca ca có đáng thì không thành vấn đề.

Lòng Tiêu Tử Lăng nóng như lửa đốt chạy về nơi ở của lão đại nhà cậu, cậu nhất định phải giải quyết việc này hoàn mỹ, bằng không cứ mang Tiểu Tiểu ra như thế, khẳng định sẽ bị người khác cười chết, cậu lại không phải nuôi một con sủng vật bán manh.

Khi cậu xông vào phòng, phát hiện bên trong phòng chỉ còn một mình Sở Chích Thiên, hai vị phó đội Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đã rời đi. Lúc này Sở Chích Thiên đang nghiên cứu tư liệu Trần Cảnh Văn đưa tới, tuy rằng anh hoàn toàn uỷ quyền cho Trần Cảnh Văn quản lý toàn bộ doanh địa, bất quá vẫn nhất định phải nắm giữ tình hình của doanh địa, miễn cho xảy ra chuyện gì khi ứng đối thì lại không có manh mối, Sở Chích Thiên tuyệt không thích mọi chuyện thoát ly khỏi sự khống chế của anh.

Lúc này nghe thấy Tiêu Tử Lăng vội vội vàng vàng xông vào, anh ngẩng đầu lãnh nhãn thoáng nhìn, ánh mắt lạnh triệt khiến cho tâm có chút vội vàng xao động của Tiêu Tử Lăng cấp tốc ổn định xuống.

Tiêu Tử Lăng thả chậm bước chân, ôm Tiểu Tiểu đi đến bên người Sở Chích Thiên nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sở ca.”

Lúc này Sở Chích Thiên mới hài lòng gật đầu, người bên cạnh anh thế nào có thể xung động lỗ mãng như thế chứ, quả nhiên Tiêu Tử Lăng còn nhỏ tuổi, làm không được mọi mặt chu toàn, bất quá Sở Chích Thiên cũng biết kỳ thực là bản thân đang ‘nhặt xương trong trứng’, biểu hiện của Tiêu

Tử Lăng làm đều tốt hơn so với người khác, chẳng qua yêu cầu của anh đối với cậu cũng cao hơn rất nhiều so với người khác. . .

Trong lòng Sở Chích Thiên rất rõ ràng, anh coi trọng Tiêu Tử Lăng, vì vậy càng sẽ phụ trách với cậu, yêu cầu nghiêm ngặt chính là một loại trong đó.

“Phát sinh chuyện gì? Khiến cậu lo lắng như thế?” Sở Chích Thiên yêu cầu nghiêm ngặt thì nghiêm ngặt, nhưng tuyệt đối sẽ không khó xử đàn em nhà mình, Tiêu Tử Lăng có chuyện gì, anh vẫn rất nguyện ý giúp cậu giải quyết.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lão đại nhà mình hỏi thăm, trực tiếp đưa Tiểu Tiểu trong lòng qua cho Sở Chích Thiên xem, Sở Chích Thiên nhìn con chó con quen thuộc lại không nên quen thuộc như thế trước mắt, nhin không được hỏi: “Tiểu Tiểu của cậu?”

Thấy Tiêu Tử Lăng bị ai gạt đầu, Sở Chích Thiên cũng là hắc tuyến đầy đầu, “Thế nào lại càng lớn càng nhỏ?”

Tiêu Tử Lăng khóc không ra nước mắt, lời này của Sở Chích Thiên là đang nói ai đây? Đây là đang đâm tim cậu sáng loáng loáng a, nói đến cậu cũng là loại càng lớn càng nhỏ a. (TT^TT)

Sở Chích Thiên lần nữa nhìn nhìn con Tiểu Tiểu ngủ ở trong tay Tiêu Tử Lăng, vẫn có chút không thể tin tưởng. Phải biết rằng mấy con khuyến biến dị khác Sở Chích Thiên đều đã thấy qua, mỗi con lớn lên uy mãnh vô cùng, vừa thấy chính là một con mãnh thú. Vì sao con của Tiêu Tử Lăng lại khác người như thế? Chẳng lẽ thực sự là người nào thì nuôi cẩu đó? Sở Chích Thiên so sánh một người một cẩu trước mắt một chút, phát hiện lời này kỳ thực rất đáng tin.

Sở Chích Thiên hiếu kỳ đặt ngón trỏ lên trán Tiểu Tiểu, chuẩn bị quan sát một chút tình hình trong cơ thể Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu cảm thụ được sự quấy

rầy của người nào đó, nhưng không phản kháng, chỉ biếng nhác tựa lên, ngáp một cái cực bự, sau đó tiếp tục ngủ. . . Bộ dạng này khiến cho Sở Chích Thiên càng cảm thấy giống, bởi vì khi người nào đó ngủ nướng, biểu hiện không có gì khác biệt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Tổ Hợp? Thể Chất Trời Sinh Làm Thích Khách!

Sở Chích Thiên cẩn thận vận dụng dị năng kiểm tra, phát hiện trong cơ thể Tiểu Tiểu hết thấy đều bình thường, hơn nữa nó thể mà ở trong thời gian ngắn đã đạt đến cấp hai đỉnh cấp, mắt thấy sắp đột phá cấp ba. Không ngờ tới con chó con này ăn ăn ngủ ngủ mà đã có thể trưởng thành đến loại trình độ này. . . Sở Chích Thiên không thể không tán thưởng tư chất của Tiểu Tiểu quả nhiên rất yêu nghiệt.

Thấy khuôn mặt Tiêu Tử Lăng u sầu, cho rằng cậu lo lắng cho sức khỏe của thân thể Tiểu Tiểu, liền an ủi: “Không có việc gì, hết thấy bình thường.”

Tiêu Tử Lăng đương nhiên biết Tiểu Tiểu không có vấn đề gì, không thấy được nó có thể ăn có thể ngủ, có thể chạy có thể lăn sao, cậu phát sầu chính là, nếu như không giải quyết vấn đề không trưởng thành của Tiểu Tiểu, về sau cậu mang nó đi ra khẳng định sẽ bị chủ nhân của mấy cậu khác cười nhạo. Ngẫm lại liền không cam lòng a, vì vậy cậu quăn quýt nói: “Em biết nó không có việc gì, bằng không cũng sẽ không có bộ dáng lười nhác này.” Tiêu Tử Lăng lấy ngón tay gãi gãi hàm dưới Tiểu Tiểu, dẫn tới nó thoải mái ngáy o o, “Em muốn hỏi một chút, nó còn có thể lớn lên hay không?”

Sở Chích Thiên câm nín, anh cũng không phải bác sỹ thú y, thể nào có thể biết được con chó nhỏ này có thể lớn lên hay không. Anh nhìn nhìn Tiểu Tiểu nằm cuộn thân thể ở trong lòng Tiêu Tử Lăng vẻ mặt tùy ý ngủ

vui vẻ, thân thể tròn lẳn mini, dạng mạnh đáng yêu kia, cùng với chủ nhân ôm nó vậy mà càng tôn xứng nhau lên. Lúc này Tiêu Tử Lăng đang cau mày, bộ dáng u buồn càng phát ra độ mạnh, nhìn như vậy, lại cảm thấy tổ hợp này thuận mắt thần kỳ. Vì vậy anh liền nói: “Như vậy rất tốt, rất xứng với cậu.”

Ý tứ chi mỗ? Lời này của Sở Chích Thiên có phải chế nhạo mình hay không? Đàn em trung thành tận tâm đang khổ não u sầu, làm lão đại không những không hỗ trợ còn bỏ đá xuống giếng, quá không có lương tâm. . . Tiêu Tử Lăng thương tâm rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ㄟoán vô hạn: “Sở ca!” Về mặt u oán vô cùng, sự lên án không chút nào che giấu trong mắt đó khiến cho trong lòng Sở Chích Thiên càng buồn cười.

Vì vậy anh thoáng nhếch mi, trong mắt đang hỏi thăm Tiêu Tử Lăng có gì ủy khuất? Được rồi, ngoài sáng là hỏi thăm, thực tế là cảnh cáo uy hiếp không nên đề xuất bất kỳ dị nghị nào đối với lời nói của anh.

Tiêu Tử Lăng nhất thời bị nghẹn, tâm tình uất ức vô cùng. Lão đại nhà mình quá vô sỉ, vậy mà dùng loại thủ đoạn cao áp này để đe dọa cậu khiến cho cậu khuất phục, thế nhưng cậu vẫn nhất mực không có cách nào đối với điều này, cậu cũng không dám làm gì Sở Chích Thiên, trừ phi có một số tình hình đặc thù, tỷ như xung động, tư duy choáng váng các loại. Bất quá từ sau xung động lần trước, Tiêu Tử Lăng liền phát thệ không thể như vậy nữa. Cậu sợ xung động thêm một lần nữa, phân nửa thời gian còn lại cũng sẽ không còn. (Xung động vụ leo giường nên bị anh Thiên chiếm mất 1 nửa thời gian trong ngày để ‘song tu’ rồi, xung động nữa là thôi rồi lợm ời =)))

Tiêu Tử Lăng đành phải thu liễm tâm tình ủy khuất nói: “Thế nhưng, ôm ra như vậy, rất mất mặt. Cậu của đội viên khác đều uy mãnh như thế, của em lại bán mạnh như vậy. . .” Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân rất có tài, nói chuyện còn mang gieo vắn.

Sở Chích Thiên thấy bộ dáng ủy khuất này của Tiêu Tử Lăng, ngược lại có chút không đành lòng, vì vậy anh nhìn lại Tiểu Tiểu trong tay Tiêu Tử Lăng, nghiêm túc nghĩ nghĩ mới nói: “Kỳ thực, chúng ta có thể đổi một cách nghĩ khác, những con cầu khác vừa xuất hiện sẽ khiến người ta phòng bị, ngoại trừ đánh bằng đao thực thương thực thì không còn tác dụng gì. Mà con này của cậu lại tương phản, bề ngoài không chỉ vô hại còn rất đáng yêu, dễ khiến người ta mất đi tâm cảnh giác. Huấn luyện tốt, có thể cho nó dò đường cho chúng ta, thậm chí mê hoặc kẻ địch dành cho một kích tất sát, rất có thể giúp chúng ta một phen ở thời khắc then chốt cũng nói không chừng. Đây kỳ thực xem như là một chuyện tốt.”

Phân tích khách quan của Sở Chích Thiên khiến cho tâm tình vốn phiền muộn của Tiêu Tử Lăng thoáng cái chạy hết, cậu liên tục gật đầu: “Ừ, Sở ca chính là Sở ca, những việc nghĩ đến đúng là không tầm thường.” Nói xong không quên cho lão đại nhà mình một ánh mắt sùng bái. Một trong những chuẩn tắc hành vi của đàn em, nhất định phải biểu hiện ra ý sùng bái kính ngưỡng đối với đại ca, tục ngữ nói nghìn thùng vạn thùng mông ngựa không thùng, đồ dành lão đại là chuẩn tắc tất yếu.

Sở Chích Thiên thu được ánh mắt sùng bái của Tiêu Tử Lăng, tuy rằng biểu tình trên mặt vẫn bất biến, trong lòng lại có loại cảm giác phạm tội, nói đến lời ban nãy kia là để dỗ dành người, anh cũng không hy vọng nhận được ánh mắt sùng bái của đàn em nhà mình a, cảm thấy thế này tựa như đang dụ dỗ đứa trẻ hồn nhiên vô tri. Đương nhiên nội tâm của Sở Chích Thiên là phi thường cường đại, anh rất nhanh đã tiêu trừ phần cảm giác tội ác này, lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có.

“Tiểu Tiểu của chúng ta là thích khách trời sinh, không phải chiến sĩ, đúng không a!” Giải quyết xong tâm sự, Tiêu Tử Lăng hưng phấn nâng lên Tiểu Tiểu trong tay, nhin không được dùng mặt cọ lên một phen. Được rồi, kỳ thực năng lực chống lại của Tiêu Tử Lăng đối với sủng vật bán manh này rất kém, nếu không phải quan hệ đến vấn đề mặt mũi của cậu, so với bộ

dáng uy mãnh của những đại cầu khác thì kỳ thực cậu vẫn thích manh khuyến như Tiểu Tiểu hơn.

Sở Chích Thiên thấy động tác của Tiêu Tử Lăng, lần nữa câm nín. Anh đột nhiên cảm giác thấy lời nói dễ dàng Tiêu Tử Lăng ban nãy của anh kỳ thực rất có đạo lý. Khi Tiêu Tử Lăng ôm Tiểu Tiểu xuất hiện ở trước mặt mọi người, căn bản không có người sẽ phòng bị bọn cậu, trên người một người một cầu này căn bản không mang theo bất kỳ khí tức nào của người thức tỉnh, tổ hợp này, trời sinh chính là thể chất làm thích khách.

Cứ như vậy, dưới sự lừa gạt của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng buông xuống chuyện của Tiểu Tiểu, bắt đầu toàn tâm toàn ý bồi dưỡng cảm tình chiến đấu khắc sâu cùng Tiểu Tiểu, đương nhiên ở trong mắt Sở Chích Thiên, đó không phải bồi dưỡng cảm tình chiến đấu gì, đó quả thực là đang bồi dưỡng đồng minh lười biếng, con chó nhỏ này không lúc nào không bớt thời giờ ngủ lò khò cùng Tiêu Tử Lăng. . .

Ngày thứ hai, Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất chỉnh lý ổn thỏa xong liền theo Sở Chích Thiên lên xe của anh, Trần Cảnh Văn vẫn tọa trấn đại bản doanh. Cũng không thể bởi vì đi thu thập vật tư, mà để cho sào huyệt nhà mình bị kẻ địch chiếm. Trong khoảng thời gian này, các thế lực lớn của Hoài Thành đều biết đường Đông ở hồ Hoài Dương chẳng biết tại sao lại có thêm ra một luồng thế lực khổng lồ, đều phái người nhìn chăm chăm, Trần Cảnh Văn biết người sống sót mới tới trong doanh địa mình rất có thể chính là đường nhìn của thế lực nào đó, bất quá, anh thấy không quan trọng, dù sao bọn họ chỉ là khách qua đường, sau khi bắt thưởng những đường nhìn đó sẽ tự động rời đi, đương nhiên chết không chịu đi cũng không sợ, cự ly xa như vậy căn bản không tồn tại khả năng để lộ bí mật.

Hàn Ngôn Luật là lần đầu tiên tham gia loại nhiệm vụ cỡ lớn này hưng phấn lên xe, lần này mỗi một tiểu đội của tổ chiến đấu đều sút đầu mề trán cướp danh ngạch đảm nhận nhiệm vụ. Ai cũng biết đảm nhận nhiệm vụ cùng Sở đội trưởng đó là trân quý biết bao, chỉ cần lưu lại được chút ấn

tượng tốt ở bên chỗ Sở đội trưởng, thì đại biểu từ đây sẽ một bước lên trời. Bất kể có vào được tổ công kiên hay không, đều đại biểu người đó sẽ tiền đồ vô lượng.

Hàn Ngôn Luật rất may mắn, đội trưởng của tiểu đội mà bản thân được phân phối vào vừa vặn có quan hệ không tồi với phó tổ trưởng tổ chiến đấu Đới Hồng Phi, khi an bài sau cùng tiểu đội của bọn họ liền xuất hiện trên danh sách. Hàn Ngôn Luật năm mơ cũng không ngờ tới lần đầu tiên anh theo đội đảm nhận nhiệm vụ, có thể cùng hành động với người mạnh nhất doanh địa, anh cảm thấy nữ thần may mắn gần đây đặc biệt chiếu cố anh, trong lòng anh âm thầm động viên cho chính mình, nhất định phải tận lực biểu hiện, tranh thủ sớm ngày được chuyển thành chính thức.

Ý nghĩ của Hàn Ngôn Luật rất đơn thuần, chỉ mong trở thành thành viên chính thức của tổ chiến đấu, sau đó mặc vào bộ đồng phục màu đỏ anh tâm tâm niệm niệm kia, bởi vì đội viên dự bị không có tư cách mặc. Bất quá anh không sốt ruột, bởi vì đội trưởng tiểu đội đã nói qua, chỉ cần nhiệm vụ lần này biểu hiện tốt, đủ điểm cống hiến là có thể lập tức được chuyển thành chính thức.

Cậu nhỏ của Hàn Ngôn Luật Chu Sướng thì không may mắn như anh, tổ của bên cậu lần này lưu thủ đại bản doanh, tuy rằng cũng có điểm cống hiến vào sổ, nhưng so với bọn họ thì không đáng nhắc tới, bất quá lần đảm nhận nhiệm vụ tiếp theo sẽ đến phiên tổ bên cậu, đảm nhận nhiệm vụ của doanh địa thực hành theo chế độ thay phiên.

Địa phương mà đội ngũ của Sở Chích Thiên chuẩn bị tiến công lần này là kho hàng mà con tang thi cấp bốn gác, tam đại đầu sỏ đều cho rằng mọi chuyện hẳn nên bắt đầu từ đơn giản.

Đoàn xe vừa mới chạy đến ngoại vi kho hàng, liền thấy được đàn tang thi đều nhiều hơn rất nhiều so với địa phương khác, Hàn Ngôn Luật dưới sự dẫn dắt của đội trưởng, cấp tốc xuống xe. Rất nhanh bên tổ chiến đấu thông

tri xuống khu vực mà mỗi một đội ngũ phải tiến công, đội trưởng của Hàn Ngôn Luật không chần chừ, rất nhanh mang theo tiểu đội của bản thân đến nơi cần thanh lý, bắt đầu chậm rãi thanh lý tang thi.

Tuy rằng nơi đây tang thi nhiều, nhưng phần lớn đều là tang thi bình thường, Hàn Ngôn Luật với đội viên bên người thanh lý tuyệt không trắc trở. Mà đội trưởng lại không ra tay, chỉ ở một bên cẩn thận cảnh giới.

Quả nhiên, bên trong tang thi bình thường ẩn tàng mấy tang thi đã tiến hóa, vừa định nổi sung đả thương người, lại bị đội trưởng cảnh giới một bên nhanh chóng chặn lại, nhóm đội viên đối đãi tang thi cũng không nói đạo lý gì, thấy có tang thi tiến hóa liền đi lên vây ầu, rất nhanh đã thanh lý xong nó, tất cả mọi người biết thời gian rất quý giá, không cho phép bọn họ lãng phí.

Cứ như vậy, những tang thi ngoại vi kia không mang đến trắc trở nào cho tổ chiến đấu, rất nhanh đã bị thanh trừ.

Chiến đội không lập tức tiến lên, mà nghỉ ngơi mười phút ngay tại chỗ, thừa thời gian trống này tổ hậu cần lập tức lại đây thống kê chiến tổn, sau cùng chỉ có hai đội viên bị vết thương nhẹ, phải nói trận chiến này biểu hiện có thể nói là hoàn mỹ.

Tiêu Tử Lăng nhận được báo cáo sau trận chiến mới nhất do tổ hậu cần đưa tới, liền báo cáo với lão đại, khi đọc đến chiến tổn, liền phì cười ngật nghẻo. Hóa ra hai đội viên bị thương tuyệt không phải thương ở trong tay tang thi, mà là một số nguyên nhân khác khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

Một đội viên bị thương nguyên nhân là bởi vì khi vây ầu tang thi tiến hóa, không chú ý tới công kích của đội hữu, vì vậy bị ngộ thương. Cái này còn có thể lý giải là nhất thời sơ sẩy, nhưng nguyên nhân bị thương còn lại khiến cho Tiêu Tử Lăng buồn cười, hóa ra là anh ta bởi vì chém giết tang

thi quá dùng sức, không cẩn thận làm trật thắt lưng mình, sau cùng đành phải đỡ thắt lưng mình được người nâng đưa đến tiểu đội trị liệu, nghe nói sau khi nhóm mỹ mi của tiểu đội trị liệu biết nguyên nhân thì toàn bộ đều quăng cho đội viên kia vô số ánh mắt khinh bỉ, bị khinh bỉ xấu hổ vô cùng. Nguyên nhân bị thương không có ý nghĩa này cũng khiến cho thành viên khác của tổ chiến đấu cười vang không ngừng.

Nghỉ ngơi qua đi, tiếp tục tiến công thanh lý, càng đến bên trong tang thi càng dày đặc, đến sau cùng đã không còn cơ hội để cho hết thầy đội viên nghỉ ngơi tập thể nữa, vì vậy tổ chiến đấu lần nữa thay đổi phương án tác chiến.

Hàn Ngôn Luật chưa từng cảm giác được thanh lý tang thi là nhẹ nhàng như vậy, tang thi vốn che trời lấp đất khiến cho anh có chút run sợ, lúc này giống như là đang đưa tinh hạch cho bọn họ vậy, an bài mới nhất của tổ chiến đấu rất thỏa đáng, mỗi một đội chiến đấu mười phút sau sẽ do một đội ở phía sau lên chống, mà đội trước đó thì thừa cơ nghỉ ngơi, bảo đảm mỗi một đội viên sẽ không mệt mỏi.

Bất quá tiếc vui chóng tàn, khi bọn họ thanh lý đến khu gần kề kho hàng, tang thi cấp bốn tọa trấn ở bên trong bị chọc giận. Chỉ nghe thấy một tiếng gào dài uy lực mười phần, uy áp cấp bốn thoáng cái bộc phát ra, động tác của hết thầy đội viên chiến đội bị kiềm hãm.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Ra Tay! Một Cái Hừ Lạnh Một Câu Làm Càn!

Khi Hàn Ngôn Luật đang chém giết tang thi, nghe một tiếng gào dài thanh thể lớn đó, nhất thời choáng đầu ù tai, động tác chém giết thoáng chậm lại, sau đó thì cảm thấy bản thân tựa như bị nhốt ở trong nước, làm bất kỳ động tác nào cũng trắc trở vô cùng, anh biết đây là khí thể của tang thi cấp bốn, uy áp cấp bậc khổng lồ khiến cho những người thức tỉnh cấp một như bọn họ trực tiếp bị nhược hóa thành người thường, thậm chí còn không bằng.

Người thức tỉnh bị áp chế, mà tang thi lại dường như uống thuốc kích thích, tình thế này khiến cho người thức tỉnh cấp một nhất thời rơi vào nguy cơ, lúc này đội trưởng dẫn đầu phát huy tác dụng quan trọng, đội trưởng tiểu đội tổ chiến đấu của Sở Chích Thiên nhất định phải đạt được cấp hai, bọn họ đã cấp hai có năng lực chống lại nhất định đối với uy áp cấp bốn, vì vậy, lần lượt dùng ra thủ đoạn cường lực của bản thân, cứu trợ đội viên thoát ly hiểm cảnh.

Tang thi cấp bốn thấy uy áp của bản thân tuyệt không có được tác dụng quá lớn, nó cảm thấy đây là sự khiêu khích đối với nó, vì vậy lần nữa ngửa đầu gào dài, cùng lúc đó ba mươi thân ảnh đột nhiên bay ra từ phía sau, đánh về phía hết thảy tiểu đội đang chiến đấu.

Tuy rằng tay chân Hàn Ngôn Luật chậm chạp, hành động trắc trở, nhưng là người dị năng hệ hỏa công kích viễn trình mà nói, uy áp cấp bốn ngoại trừ khiến cho thân thể anh không thoải mái, dị năng vận chuyển trắc trở, thì

tuyệt không làm suy yếu quá nhiều sức chiến đấu thanh trừ tang thi của anh, vì vậy chỗ anh vẫn tương đối an toàn.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy đội trưởng lớn tiếng kinh hô: “Là tang thi cấp hai, hết thấy đội viên thấp hơn cấp hai cấp tốc lui ra sau.” Hóa ra theo tiếng tru lên lần nữa này của tang thi cấp bốn, tang thi cấp hai như là đã nhận được mệnh lệnh, đột nhiên từ phía sau tang thi lùi ra lần lượt lên đài.

Tang thi cấp hai so sánh với tang thi bình thường che trời lấp đất mà nói đích xác không nhiều, cũng chỉ gần 30 con, nhưng so sánh với số lượng người thức tỉnh cấp hai của chiến đội thì nhiều hơn rất nhiều. Trước mắt tổ chiến đấu của Sở Chích Thiên có gần 20 nhánh tiểu đội. Nói cách khác người thức tỉnh cấp hai chỉ có gần hai mươi người, gần nửa số lượng nhiều ra kia đại biểu trận chiến này tình cảnh của đội ngũ Sở Chích Thiên vô cùng không ổn.

Hết thấy người thức tỉnh cấp một sau khi nghe thấy đội trưởng nhà mình nhắc nhở nhao nhao muốn lui về phía sau né tránh, nhưng uy áp lan tràn ở toàn bộ chiến trường lại khiến cho bọn họ nửa bước khó đi. Dĩ nhiên không có biện pháp nhanh chóng hành động dựa theo sự phân phó của các đội trưởng. Mà những tang thi cấp hai đánh ra kia rõ ràng thu được mệnh lệnh của con tang thi cấp bốn kia, trực tiếp xông đến đánh tới những người thức tỉnh cấp một hành động chậm chạp kia. Con tang thi cấp bốn kia rất có trí tuệ, nó biết trái hồng nên chọn mềm để bóp.

Các đội trưởng thế nào có thể nhìn đội viên của bản thân chịu khổ độc thủ, quát lăng lệ một tiếng, chủ động đi lên ngênh tiếp, thế nhưng cho dù như thế, vẫn dư ra gần mười con tang thi cấp hai, không có bất kỳ ai chặn lại, trực tiếp xông đến đánh tới mục tiêu của chúng nó.

Hàn Ngôn Luật chính là một mục tiêu bị nhìn chăm chú trong đó. Nhiều đội viên chiến đội như vậy, anh rất không may bị con tang thi cấp hai nào đó nhìn trúng. . .

“Tiểu Luật, tránh mau a!” Hàn Ngôn Luật chỉ nghe thấy đội trưởng đã chặn lại một con tang thi cấp hai đang đỏ rực mắt rống to về phía anh, thế nhưng cho dù lo lắng thì thế nào? Cho dù không có áp lực của tang thi cấp bốn, chỉ một người thức tỉnh cấp một chống lại con tang thi cấp hai kia cũng rất khó chạy thoát.

Hàn Ngôn Luật trừng mắt to nhìn tay của con tang thi kia sắp đâm thủng ngực của anh. Anh vậy mà không hề cảm giác thấy kinh hoàng, trái lại ý nghĩ xuất hiện trong đầu chính là, anh còn chưa có mặc được bộ đồng phục màu đỏ kia nha, chết như thế có phải quá uất ức hay không? Quả nhiên anh rất không cam lòng a, anh vẫn chưa từ bỏ ý định chuyển thân thể trì độn của bản thân qua bên cạnh. . . Kỳ vọng kỳ tích sản sinh, để cho anh tránh thoát một kích này.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh lãnh liệt vang lên, uy áp vốn tràn ngập ở trong không khí, do tang thi cấp bốn mang đến theo một tiếng hừ lạnh này, vậy mà tan rã toàn bộ. Mọi người chỉ cảm thấy gánh nặng trong lòng được giải trừ, sức chiến đấu của mọi người khôi phục toàn bộ.

Hàn Ngôn Luật nhờ một tiếng hừ lạnh này, thân thể vốn trì độn đột nhiên khôi phục tốc độ, hơn nữa anh tràn đầy năng lực cầu sinh, thế mà để cho anh thực sự tránh thoát được ngón tay của tang thi.

Nhưng tuyệt không phải tất cả mọi người đều may mắn như Hàn Ngôn Luật. Trong gần mười người, hai đội viên bị kích sát tại chỗ, sáu đội viên bị thương thể nặng nhẹ không đồng nhất, chỉ có Hàn Ngôn Luật tránh được một kiếp.

Bất quá nguy cơ còn chưa có vượt qua, mấy con tang thi cấp hai kia thấy không đắc thủ được, làm sao đồng ý từ bỏ ý đồ, lại tiếp tục đánh tới phía những người đó. . .

“Làm càn!” Một thanh âm lãnh lệ trống không vang lên trên toàn bộ chiến trường, một luồng khí thể còn khổng lồ hơn so với tang thi cấp bốn giáng xuống từ trên trời, nhóm người thức tỉnh lần này tuyệt không cảm thấy khó chịu, trái lại tang thi trên chiến trường bị luồng khí thể này ngăn chặn triệt để, hết thảy tang thi đều bị chấn nhiếp, cho dù là tang thi cấp hai, tốc độ dưới luồng khí thể này cũng trực tiếp thoái hóa đến trình độ tang thi bình thường.

Mấy đội viên bị thương, đội hữu bên cạnh bọn họ thấy thế nhanh chóng đoạt bọn họ lại từ dưới tay những con tang thi cấp hai trở nên chậm chạp kia, mà Hàn Ngôn Luật không bị thương, lần nữa dựa vào tốc độ của bản thân né qua cánh tay tội ác của con tang thi cấp hai kia.

“Là Sở đội trưởng! Đội trưởng của chúng ta đã ra tay!” Đội trưởng của tiểu đội nào đó phản ứng lại đầu tiên, cao giọng hô to. Về mặt anh ta sùng bái quay đầu lại nhìn về phía nơi nào đó, đội trưởng của bọn họ là ở chỗ đó, thời khắc quan tâm chiến trường, hộ giá hộ tống cho bọn họ.

“Giết a!” Không biết ai hô một câu này, mọi người tăng vọt sĩ khí, trong tiếng hò hét nhao nhao giờ lên vũ khí trong tay, phóng thích dị năng của bản thân về phía những con tang thi kia, vì vậy tiết mục quần ẩu lần nữa trình diễn, bọn họ không sợ chết vây quanh lên, hung mãnh chém kích những con tang thi cấp hai bị lão đại nhà mình ngăn chặn kia.

Hàn Ngôn Luật tránh thoát khỏi nguy cơ tâm tình kích động vạn phần, ban này thật đúng là cứu tử nhất sinh, thời khắc mấu chốt thủ lĩnh của doanh địa đã ra tay, anh biết rõ mạng này của anh là do Sở đội trưởng cứu, không có sự ra tay của anh ta, anh hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cuối cùng Hàn Ngôn Luật cũng kiến thức được thực lực của người mạnh nhất doanh địa bọn họ, chỉ là một cái hừ lạnh đơn giản, một câu làm càn, đã khiến tràng diện nghịch chuyển, mà những con tang thi cấp hai có thể đơn giản giết chết mình kia ở dưới sự uy áp của đội trưởng, năng lực giảm

mạnh đến mức có thể cho bọn họ thuận lợi chém giết, thực lực của Sở Chích Thiên Sở đội trưởng thực sự quá cường đại, ở dưới tay cường giả như vậy, anh cảm thấy vô cùng an tâm. Hàn Ngôn Luật âm thầm nắm chặt nắm tay, động viên cho chính mình, anh nhất định phải nỗ lực biểu hiện, nhất định phải đứng vững gót chân ở trong doanh địa này, vì bản thân với người nhà cưu một tương lai đặc sắc.

Tang thi cấp bốn thấy uy áp của nó vậy mà bị một nhân loại cường đại phá hủy, nó vẫn luôn xưng vương xưng bá chưa từng gặp qua ngăn trở nên giờ triệt để phản nộ, nó vậy mà không nghiêm túc đi cảm thụ đạo khí thể kia, mà trực tiếp rú lồng lộn lên một tiếng, liền thấy bên trong kho hàng lại lóe ra năm đạo thân ảnh.

Chúng nó đứng ở trên nóc kho hàng, nhìn nhân loại phía dưới, ánh mắt tràn ngập sự điêu tàn sát phạt. Sở dĩ không trực tiếp tập kích nhân loại phía dưới, là bởi vì chúng nó tương đối lo lắng cường giả ẩn tàng tại chỗ tối kia, khí thể của người nọ dường như có chút cố kỵ, tuyệt không hoàn toàn triển khai, tuy rằng như thế, nhưng chúng nó vẫn cảm giác được một luồng áp lực không tên, áp lực đó khiến cho chúng nó run sợ trong lòng, không thể không thận trọng.

“Là tang thi cấp ba!” Đội trưởng của tiểu đội nào đó thấy khí thể cao hơn bọn họ một cấp đã biết những con đó chính là tang thi cấp ba ẩn tàng tại nơi đây. Số lượng xuất hiện lúc này vượt xa số lượng trong đồn đãi, trong đồn đãi chỉ có ba con tang thi cấp ba, sự thực chứng minh lại có năm con.

Lúc này một thanh âm lãnh lệ lần nữa vang lên ở không trung: “Tổ công kiên xuất động!” Xa xa, sáu thân ảnh loáng thoáng có màu bạc lấp lánh nhanh chóng chạy tới phía chiến trường.

Bên trong phòng xe, Sở Chích Thiên ngồi ngay ngắn trên sofa vẻ mặt lãnh đạm nói xong lời đó, Tiêu Tử Lăng bên người liền muốn đứng lên

hành động, bị bàn tay to của Sở Chích Thiên trực tiếp đè lại, kêu cậu an tâm một chút chờ nóng nẩy.

Sở Tiểu Thất thì ngồi trên sô pha đối diện kiên định khoét ly kem của nó, với nó mà nói, chỉ cần Sở Chích Thiên không chỉ tên nói họ trực tiếp mệnh lệnh, nó sẽ không đi chiến đấu. Cứu người? Giúp người? Đó là thứ gì? Nó chỉ biết giết người.

Sáu cái bóng trong nháy mắt đã đi tới phía trước nhất của chiến trường, mọi người giờ mới nhìn rõ được tướng mạo của người tới. Ba người trong đó mỗi người đều rất trẻ tuổi, một thân áo khoác màu đen có vẽ tiêu sái đẹp trai, đường cong màu bạc trên áo khoác dưới ánh nắng rực rỡ lập lòe phát sáng tăng thêm cho bọn họ một chút cảm giác thần bí, trên cánh tay của bọn họ đều có một tiêu chí khiến cho tất cả mọi người trong doanh địa hâm mộ. Mà ba đạo thân ảnh khác lại là khuyển biến dị cực kỳ cao lớn uy mãnh. Phần cổ của chúng nó đồng dạng dùng đai tơ màu bạc cột tiêu chí kia, lúc này bọn nó đang lè đầu lưỡi đỏ máu nhìn tang thi cấp ba bên trên.

“Là tổ công kiên!” Nghe tiếng kêu gọi sùng kính của mọi người, nhìn những ánh mắt ước mơ hâm mộ không chút nào che giấu kia, trong lòng Ngô Khánh Vân rất đặc ý, hiện tại cuối cùng hắc cũng đã đi tới đẳng trước của mọi người, chỉ cần tiếp tục, một ngày nào đó sẽ có thể lấy được hết thấy những thứ hắc muốn.

Bất quá. . . Ánh mắt hắc lóe một chút, hắc không dám đặc ý vênh váo, hắc cảm thấy năm không chắc duy nhất chính là Sở Chích Thiên, đẳng cấp của hắc thăng càng cao càng cảm thấy Sở Chích Thiên bí hiểm. Bất quá không hề gì, kiên trì của hắc rất tốt sẽ chờ đợi được, hắc tuyệt không tin tốc độ thăng cấp của hệ thống trò chơi của hắc sẽ so không bằng một người thức tỉnh chỉ dựa vào khổ tu mới có thể tiến cấp, một ngày nào đó, hắc sẽ quang minh chính đại đứng ở điểm cao nhất, đạt được hết thấy những thứ hắc muốn.

Lúc này một thanh âm thuần hậu khiến cho tổ chiến đấu kích động xuất hiện: “Chiến đấu như vậy, thế nào có thể để cho tổ công kiên độc hưởng chứ, Hồng Phi đại ca, theo đệ cùng đi đoạt chút chiến lợi phẩm đi.”

“Đồng phó đội nói không sai, phiếu này, thế nào tổ chiến đấu của chúng ta cũng phải phân điểm, không thể để cho tổ công kiên chiếm hết.” Một thanh âm sang sảng vang lên sau đó, chính là hai chính phó tổ trưởng của tổ chiến đấu đã tới.

Tổ chiến đấu thấy lão đại nhà mình tới, nhóm đội viên của các tiểu đội nhao nhao kích động hò hét lên: “Là Đồng phó đội của chúng ta, còn có Đới phó tổ trưởng của chúng ta cũng tới rồi.”

Sở Chích Thiên là thủ lĩnh tinh thần của mọi người trong doanh địa, nhân vật cấp tín ngưỡng, nhân vật gần như trong truyền thuyết khiến cho bọn họ ở trong sự sùng bái mang theo sự kính nể vô cùng. Mà Đồng Hạo Triết Đới Hồng Phi lại là người sinh hoạt ở bên cạnh bọn họ, hai người bình dị gần gũi là tấm gương học tập cùng phương hướng đi tới của toàn thể đội viên tổ chiến đấu, hết thầy đội viên xem bọn họ là người thân, đại ca, gia trưởng của bản thân.

Lục Vân Đào thấy thế nhin không được lắc đầu thở dài nói: “Đồng phó đội ra mặt, chúng tôi làm sao dám làm càn chứ. Mời!” Anh một tay làm một chữ mời, tỏ ý Đồng Hạo Triết phó đội tự lựa chọn tang thi cấp ba mà anh ta muốn.

Đồng Hạo Triết lão đại không khách khí cùng với Đới Hồng Phi lựa chọn hai con tang thi cấp ba gần phía đông nhất, lúc này hai phương nhân mã xa xa đối diện, chiến đấu chỉ ở trong nháy mắt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Bất Khuất! Sống Hay Chết Hai Loại Kết Quả.

Kỳ thực lời nói tố chiến đấu muốn cầm một chân chia sẻ con mồi chiến lợi phẩm các loại chỉ là một sự phối hợp giữa Lục Vân Đào với Đồng Hạo Triết, bọn họ đều biết năm con tang thi cấp ba, nếu Sở Chích Thiên không ra tay, tố công kiên bọn họ là ăn không nổi.

Đồng Hạo Triết biết rõ điểm này, mới dùng phương pháp này ra mặt giải quyết nan đề, tam đại đầu sỏ cộng đồng chế tạo bày ra tố công kiên là trận doanh của siêu cấp cường giả, thế nào cũng không thể hiện hiện ra nhược điểm trí mạng rằng nội tình của nó không đủ.

Lục Vân Đào rất rõ tố công kiên đạt được cấp ba chỉ có Ngô Khánh Vân với hai con cầu biến dị Tiểu Kỳ Tiểu Tát, mà anh cách cấp ba chỉ kém một đường, cho dù có thêm bạn hợp tác Lỗ Lỗ vừa mới lên tới cấp hai sơ cấp (Lục Vân Đào không cho rằng bạn hợp tác cầu biến dị của anh là con cái, vì vậy Tiểu Duẫn Thư đặt Lộ Lộ, đánh chết anh cũng không thừa nhận, bất quá đáng chết là cầu biến dị đã nghe quen tên đó, căn bản hồng có phản ứng đối với tên khác, Lục Vân Đào bất đắc dĩ chỉ có thể tìm một hài âm Lỗ Lỗ để giải quyết việc này), chỉ sợ cũng không phải đối thủ của tang thi cấp ba.

Tào Dương lại còn mới đạt đến cấp hai đỉnh cấp, cách trùng kích cấp ba còn phải nỗ lực thêm một phen, Tiểu Lăng hình như đã tới cấp ba, bất quá đến bây giờ chưa thấy được thân ảnh của cậu ấy, hẳn là đội trưởng có an bài khác cho Tiểu Lăng, về phần đội viên sau cùng Sở Tiểu Thất. . . Được

rồi, Lục Vân Đào cho tới bây giờ đều cho rằng tên nít ranh đó là tới để đi ngang qua đường. Không thể trách Lục Vân Đào thiện cận, trên thực tế ngoại trừ Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng biết thực lực của Sở Tiểu Thất, người khác còn đều bị che lấp ở trong nội tâm.

Vì vậy trước mắt tổ công kiên có thể xuất chiến chỉ có hai con cầu biến dị với Ngô Khánh Vân, mà anh với Tào Dương chỉ là ra cho có người, áp trận. Bọn họ cho mọi người trong doanh địa một hiện tượng giả, rằng tổ công kiên cường giả như mây, hơn nữa thực lực ít nhất là trên cấp ba. Cho nên muốn vào tổ công kiên, có thể, sau cấp ba rồi hẵng đến đi. . .

Đương nhiên Ngô Khánh Vân biết điểm này. Bất quá hẳn rất thích ý phối hợp, chuyện đề cao địa vị của bản thân hẳn chưa bao giờ sẽ cự tuyệt.

Tang thi cấp bốn thấy sự an bài của nó lần nữa bị nhân loại đối diện làm tan rã, nó biết trừ phi nó từ bỏ nơi đây. Bằng không luôn sẽ phải quyết một trận tử chiến với đám người này, nếu trái phải trốn không thoát một trận, như vậy đơn giản hiện tại quyết chiến đi.

Tang thi cấp bốn đã có quyết định, lần nữa một tiếng gào dài thê lương, năm con tang thi cấp ba trên nóc kho hàng rốt cục bổ nhào về phía kẻ địch đối diện.

Bình! Bình! Bình! Liên tục vài tiếng va chạm cự lực, hai phương rốt cục đánh giáp lá cà, chia làm năm tổ mỗi tổ chiếm một góc chiến đấu. Tràn diện chiến đấu của cấp ba là kịch liệt nguy hiểm. Áp lực của năng lượng mà bọn họ chiến đấu sản sinh ra tuyệt không phải người thức tỉnh cấp một hai có khả năng chống lại, vì vậy rất nhanh bên trong trăm mét chiến trường của bọn họ không thấy bất kỳ ai với tang thi nào.

Dị năng thức tỉnh của hai con cầu biến dị Tiểu Kỳ với Tiểu Tát không giống nhau, Tiểu Kỳ thức tỉnh chính là tốc độ, tốc độ đó tuyệt đối không phải người thức tỉnh tốc độ bình thường có thể so bằng, đó phải nói là qua

lại như gió. Người bên ngoài chỉ nhìn thấy toàn bộ xung quanh con tang thi cấp ba kia đều là tàn ảnh lưu lại sau vận động cao độ của Tiểu Kỳ, điều này cũng khiến cho tang thi cấp ba kia căn bản theo không kịp tiết tấu của nó, bị Tiểu Kỳ đánh đến mức đầu óc choáng váng.

Do tốc độ quá nhanh, tang thi cấp ba có chút bó tay chịu trói đối với Tiểu Kỳ. Bất quá biến dị tốc độ cũng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là không có năng lực một kích tất sát, chỉ có thể dựa vào tiêu hao theo thời gian, xem ai hao sạch năng lượng trước, trận chiến đấu này không thể nghi ngờ là so đấu về sức chịu đựng.

Dị năng Tiểu Tát thức tỉnh thì có chút quái dị, chỉ thấy lưng nó xuất hiện hai cánh năng lượng như cánh chim. Cánh năng lượng đó có hai công năng, một là có thể mang theo Tiểu Tát tự do bay lượn ở không trung, còn lại chính là hai cánh đó cũng là vũ khí công kích của Tiểu Tát, sát rì hai cánh của nó sắc bén vô cùng. Một khi vươn hai cánh, Tiểu Tát không phải tiến công trên mặt đất, mà trở thành một chiếc máy bay chiến đấu ở không trung linh hoạt vô cùng. Không thể nghi ngờ đối thủ của nó lần đầu tiên đổi mặt công kích không trung cao tốc linh hoạt như vậy, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp đối với công kích của nó. Bất quá con tang thi này là con tang thi tiến hóa hệ băng, dựa vào năng lực phòng ngự của Băng Giáp, tuyệt không cho Tiểu Tát một chút khe hở, xem ra hai phương còn phải quần đấu một hồi lâu, mới có thể nhìn ra ai chiếm ưu thế hơn.

Năng lực của Ngô Khánh Vân lại cường đại hơn một chút so với trước đây, hỏa diễm tối đen vốn trên tay phải của hắn, hiện tại đã lan tới toàn bộ cánh tay, tay phải hắn huy vũ sẽ dẫn ra một con rồng đen, hỏa diễm nhìn như không có nhiệt lượng kỳ thực vừa dính là có thể đốt cháy sạch sẽ hết thảy. Tay trái, nắm một cây gai bự nhọn, chỉ cần có cơ hội hắn sẽ công kích gần người, hắn vẫn đi lộ tuyến cân đối, công kích xa gần đều đủ hết.

Phương pháp công kích đa biến của Ngô Khánh Vân khiến cho đối thủ của hắn ứng phó có chút trắc trở, bất quá con tang thi kia là tiến hóa hệ

phong, tuy rằng nó không nắm chắc được mạch công kích của Ngô Khánh Vân, nhưng có gió gia trì, tốc độ né tránh cũng không chậm, tuy rằng con tang thi cấp ba đó ứng đối những công kích kia có vẻ có chút luống cuống tay chân, rơi vào hạ phong, nhưng nếu muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu, cũng không phải dễ dàng.

Đối Hồng Phi thức tỉnh chính là lực lượng, vì vậy chiến đấu của anh tuyệt không có quá nhiều kỹ xảo, mà là thả rộng thu sát, không cho đối thủ có không gian né tránh, gắng khiến cho đối phương cứng đối cứng với anh. Hậu quả của loại đấu pháp này của anh chính là lực lượng so không bằng anh, anh thắng, lực lượng anh so không bằng, anh chết. Làm quân nhân chỉ có dũng cảm tiến tới quyết không lui về phía sau. Lần này vận khí của anh không được tốt lắm, tùy tiện chọn một tang thi vậy mà cũng là một con biến dị lực lượng, vì vậy tổ chiến này là hung nhất mãnh nhất cũng nguy hiểm nhất, kết quả khó liệu.

Bên trong ứng đối nhẹ nhàng nhất chính là Đồng Hạo Triết, dù sao anh đã tới cấp ba đỉnh cấp, chỉ cần cảnh giới vững chắc là có thể trùng kích cấp bốn, vì vậy con tang thi mới chỉ là cấp ba cao cấp trước mắt này đối với anh mà nói không có bất kỳ áp lực gì, hơn nữa anh là người dị năng hệ khí, vốn lực công kích đã rất cường đại, giải quyết đối thủ chỉ là vấn đề thời gian.

Mà Lục Vân Đào Tào Dương cùng với Lỗ Lỗ bạn cộng tác của Lục Vân Đào, thì ở lúc năm tổ kích đấu mỗi người thi triển dị năng lui về phía sau năm sáu mươi mét, do hai người một người là hệ phong, một người là hệ sương, phương pháp lui về phía sau biểu hiện rất hoàn mỹ, bọn họ một người tiêu sái, một người quý dị, khiến cho sự kính ngưỡng của đội viên tổ chiến đấu đối với tổ công kiên lại được nâng cao thêm một bước.

Tang thi cấp bốn thấy năm con tang thi cấp ba mình ký thác kỳ vọng cao cứ như vậy bị đối phương chặn lại, mà đối phương còn có một cường giả thực lực xấp xỉ với nó. Sở Chích Thiên bởi vì sợ khai hỏa toàn bộ khí thế,

sẽ ảnh hưởng đến người một nhà, trái lại làm khéo thành vụng, vì vậy lựa chọn phóng thích mang tính thu liễm, anh né qua người một nhà thực hiện áp lực cho tang thi, khiến cho khí thế của anh thoáng cái tiêu giảm đi rất nhiều, cho nên mới khiến cho tang thi cấp bốn kia sai lầm cho rằng cấp bậc của Sở Chích Thiên xấp xỉ với nó. Bất quá cũng bởi vì nó nghĩ như vậy, mới vẫn dừng lại nơi đây, nếu như biết Sở Chích Thiên đã cấp năm, xin lỗi, khẳng định nó sẽ trốn còn nhanh hơn so với chuột, trí tuệ của tang thi cấp bốn đã rất quý.

Hiện tại Tiêu Tử Lăng trong phòng xe đang dùng Linh Nhân tìm kiếm chỗ ẩn thân của tang thi cấp bốn, lần này Sở Chích Thiên thực thi chính là hành động trăm thủ, anh chuẩn bị trực tiếp tìm ra tang thi cấp bốn giết chết nó, để cho đàn tang thi triệt để mất đi thủ lĩnh, rơi vào hỗn loạn. Sau khi tang thi thành không được tập đoàn, mỗi tên tự mình chiến đấu, thì sẽ không mang đến nguy hại gì cho nhóm đội viên của anh.

Kỳ thực, ngay từ đầu tang thi cấp hai xuất hiện, khiến cho hai đội viên của tổ chiến đấu trực tiếp trận vong, kết quả này rất khiến cho Tiêu Tử Lăng chấn kinh. Cậu nghĩ không rõ vì sao tình hình nguy cơ như vậy, Sở Chích Thiên chỉ dùng một tiếng hừ lạnh nho nhỏ để chấn vờ uy áp của tang thi cấp bốn, mà không phải trực tiếp lựa chọn phóng thích uy áp của bản thân để ngăn lại hành vi của tang thi cấp hai. Tiêu Tử Lăng quen thuộc thực lực của Sở Chích Thiên biết rất rõ, cứu hai đội viên kia đối với Sở Chích Thiên mà nói là rất dễ.

Sở Chích Thiên thấy vẻ mặt Tiêu Tử Lăng hoang mang cùng sự không giải thích được, nhìn không được thở dài một hơi, anh biết sợ rằng hành vi của bản thân đã lưu lại ám ảnh ở trong lòng đàn em của anh, cho rằng anh là một người lãnh khốc vô tình, xem thủ hạ như quân cờ, có thể tùy ý vứt bỏ (Sở lão đại anh đa tâm rồi, Tiêu Tử Lăng không thuần khiết như vậy, người ta cũng đã lăn lộn qua mười năm mặt thế, khi ác tâm lên cũng không thua anh đâu, cậu ta chỉ hiếu kỳ vì sao anh lựa chọn như vậy mà thôi).

Không biết vì sao Sở Chích Thiên không muốn để cho Tiêu Tử Lăng có hiểu sai đối với anh, thậm chí e ngại anh xa lánh anh, vì vậy Sở Chích Thiên vốn chưa bao giờ giải thích hành vi của bản thân với người khác, lần đầu tiên giải thích với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, cậu biết vì sao kết quả cuối cùng chỉ có hai người kia chết, mà bảy người khác sống sót, mà trong bảy người sống sót lại có một người có thể lông tóc không thương?”

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là thực lực yếu kém? Cũng không đúng, rõ ràng cảm giác mà người lông tóc không thương kia cho cậu là người yếu nhất, cậu thực sự nghĩ không ra, vì vậy thành thật lắc đầu.

Sở Chích Thiên khen ngợi vỗ vỗ đầu Tiêu Tử Lăng, loại thái độ chân thành cầu thị này của Tiêu Tử Lăng anh rất hài lòng, vì vậy anh tiếp tục nói: “Là bất khuất!”

“Bất khuất?” Tiêu Tử Lăng hoang mang.

“Ừ, bất khuất, chỉ có ý chí bất khuất, mới có thể giãy dụa trong loại tuyệt cảnh hãn phải chết đó, những người sống sót kia đều không có từ bỏ bản thân, đến trước mắt sau cùng vẫn có ham muốn sinh tồn cường liệt.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói. Chỉ có người như vậy mới có thể sinh tồn tiếp được, cũng trở thành cường giả ở trong mặt thế tàn khốc này. Cũng chỉ có người như vậy mới có tư cách trở thành đội viên của Sở Chích Thiên anh.

“Ý của Sở ca là, hai người kia là chết ở trong tay chính mình?” Sắc mặt Tiêu Tử Lăng có chút tái nhợt, cậu có chút hiểu rõ.

Sở Chích Thiên gật gật đầu nói: “Sự trắc trở với kỳ ngộ của những người đó đều là như nhau, chỉ là có một số người từ bỏ trước thời gian, mà có một số người lại kiên trì tới cuối cùng.”

“Vì vậy có người chết, mà có người sống. Mà người có ý chí bất khuất mạnh nhất kia lại càng lông tóc không thương.” Tiêu Tử Lăng đã lĩnh ngộ, cậu nói ra lời mà Sở Chích Thiên không nói ra.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng đã hiểu rõ dụng ý của anh, tâm tình buông lỏng, liền gật gật đầu, lúc này mới tiếp tục thả tâm thần lại chiến trường.

Tiêu Tử Lăng nói xong đoạn lời này, cả người liền đứng ngốc ở kia lâm vào trầm tư. Ánh mắt cậu có chút xa xăm, thậm chí có chút trống rỗng. Cậu nhớ tới kiếp trước của bản thân, cậu ở thế giới kia có thể làm được bảo trì dục vọng cầu sinh tràn đầy ở trong tuyệt cảnh hẳn phải chết không? Có lẽ ngay từ đầu sẽ có, chẳng qua đến về sau đã bị áp lực sinh tồn thống khổ đè sụp.

Vì vậy cậu chết lặng, đặc biệt là sau khi cậu biết dị năng tốc độ là dị năng vật hy sinh, cả người cậu liền bắt đầu trì độn, mang ý nghĩ sống một ngày là một ngày, cậu bỏ mặc chính bản thân mình, không nỗ lực tu luyện nữa, không khổ tu kiếm pháp nữa, tử vong sau cùng của cậu không thể trách bất kỳ kẻ nào, mà là cậu gieo gió gặt bão.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Phân Tích, Cũng Có Lúc Bị Xếp?

Lúc Tiêu Tử Lăng thất thần đột nhiên cảm giác thấy có người kéo tay cậu, tay nhỏ bé ấm áp thoáng cái để cho cậu phục hồi tinh thần lại, cậu thấy Sở Tiểu Thất không biết lúc nào đã chạy tới bên người cậu. Sở Tiểu Thất nâng đầu mặt không biểu cảm nhìn cậu, nhưng dù như thế, cậu lại có thể cảm thụ được sự lo lắng ẩn hàm trong mắt Tiểu Thất.

Tiêu Tử Lăng cảm động, trong khoảng thời gian này tỉ mỉ chiếu cố Tiểu Thất như thế, cũng là có thu hoạch. Cậu niết niết cái tay nhỏ bé ấm áp trong lòng bàn tay, ngọt ngào cười với Tiểu Thất. Nụ cười này khiến cho Sở Tiểu Thất sửng sốt, nói đến nó chỉ là muốn lấy thêm một ly kem ở chỗ Tiêu Tử Lăng, thế này xem như là đáp ứng hay là không đáp ứng? Cũng không đúng, hình như nó còn chưa đòi anh ta mà, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng biết thuật đọc tâm? Tiểu Thất quần quýt.

Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu nhìn nhìn Sở Chích Thiên dùng tinh thần lực mật thiết chăm chú vào chiến trường, thời khắc chuẩn bị ra tay bên cạnh, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Trong khoảng thời gian này tiếp xúc với Sở Chích Thiên, cậu biết Sở Chích Thiên là một người mặt lạnh tâm lại không lạnh, có thể đi theo bên cạnh anh ta không thể nghi ngờ là sự may mắn của cậu. Chỉ bằng điểm này, cậu đã bất đồng với bản thân ở kiếp trước. . .

Vì vậy, kiếp trước của cậu xác thực mất đi ý chí bất khuất, nhưng kiếp này. . . Nụ cười nơi khóe miệng của Tiêu Tử Lăng càng sâu.

Ý chí bất khuất ôm chắc cái đùi bự Sở Chích Thiên, cậu tuyệt sẽ không từ bỏ, vì vậy kiếp này nhất định cậu có thể sống tốt!

Sở Chích Thiên không ngờ tới ý chí bất khuất theo như lời anh sau cùng lại bị Tiêu Tử Lăng lý giải lệch lạc thành như vậy, bất quá cho dù anh biết cũng sẽ không có ý kiến gì, Tiêu Tử Lăng muốn anh bao, anh rất thích ý.

Tiêu Tử Lăng suy nghĩ cẩn thận tâm tình sung sướng nhìn về phía Sở Tiểu Thất bên người, khi cậu vừa định đưa tay sờ sờ đầu của nó, lời nói kế tiếp của Sở Tiểu Thất khiến cho sự cảm động vốn có của cậu không còn sót lại chút gì.

“Niết lâu như vậy, có thể cho ly kem làm bồi thường không?” Sở Tiểu Thất quần quýt hồi lâu, thấy Tiêu Tử Lăng vẫn không có động tác gì, vì vậy liền mặt không biểu cảm đề xuất yêu cầu của nó về phía cậu.

Mợ nó tên nhóc này kéo tay cậu hóa ra là đánh chủ ý này, Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt. Sở Tiểu Thất đáng chết, đùa giỡn cảm tình của cậu, tâm linh Tiêu Tử Lăng đã bị tổn thương trực tiếp cự tuyệt: “Không có.”

Vì cái răng ban nãy cậu sẽ thấy sự lo lắng trong mắt Sở Tiểu Thất? Ừ. Khẳng định là cậu tìm kiếm sự an ủi ở trong suy tưởng, kỳ thực bất kể kiếp trước kiếp này, cậu luôn là người không khiến cho người ta thích, người cô đơn a.

Sở Tiểu Thất hoang mang nhìn người hỉ nộ bất định trước mắt, không biết vì sao anh ta một hồi hài lòng một hồi tức giận, bất quá nó không có tiếp tục hỏi thăm. Với nó mà nói, nếu Tiêu Tử Lăng cự tuyệt vậy biểu thị phân ngạch ngày hôm nay của nó đã không còn. Muốn ăn nhất định phải đợi đến ngày mai. Vì vậy nó quăng tay Tiêu Tử Lăng đi, đi qua một bên đứng ngốc. Nếu hồng có bồi thường, nó không muốn không duyên cớ để cho người ta dắt tay nhỏ của nó.

Động tác vô tình của Sở Tiểu Thất lần nữa đã kích Tiêu Tử Lăng, không đợi cậu thương xuân thu buồn, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu Lăng. Tang thi cấp bốn lại có dao động năng lượng, chú ý tra tìm!”

“Được!” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng thu liễm tâm thần, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra tình hình trong phạm vi của Linh Nhân, Giám Định bởi vì Thanh Tâm Thuật đột phá, từ ba lần vốn dĩ đã gia tăng đến sáu lần, bất quá muốn tìm ra tang thi cấp bốn ẩn nấp trong đàn tang thi rậm rạp, Tiêu Tử Lăng tra xét rất cật lực. Dù sao không thể tùy ý sử dụng Giám Định, cậu chỉ có thể mỗi lần chú ý dao động cấp bốn, tìm kiếm nơi nó có thể ở. Sau đó mới có thể tiến hành Giám Định.

Lúc này, tang thi cấp bốn đột nhiên lần nữa phát sinh tiếng tru, lúc này giữa sân xuất hiện năm con tang thi cấp ba, mà Tiêu Tử Lăng dùng Linh Nhân quan tâm chiến trường phát hiện có một chỗ năng lượng dao động phi thường lợi hại, bất quá nơi đó có rất nhiều tang thi, cậu không cách nào xác định. Chỉ có thể định khu vực đó là nghi có tang thi cấp bốn.

Miệng cậu lẩm bẩm nói: “Tốt nhất để cho nó tru lên thêm một cái.” Mỗi lần tang thi cấp bốn kia tru lên đều sẽ có năng lượng dao động, điểm này có chút kỳ quái, phải biết rằng tang thi khác gầm rú sẽ không có loại hiệu quả này.

Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng dụng phải chỗ khó, anh nhú nhú đầu mày, nghĩ như thế nào để cho tang thi cấp bốn kia lần nữa mở giọng tru lên, không đợi Sở Chích Thiên nghĩ được biện pháp nào, tang thi cấp bốn kia vậy mà lại tru lên. Mà trong chiến trường, năm con tang thi cấp ba bắt đầu sống mái với Đồng Hạo Triết Đối Hồng Phi cùng với tổ công kiên.

Tiêu Tử Lăng vốn nhìn chăm chăm khu vực kia, theo một tiếng tru lên này, cậu thấy được đầu nguồn năng lượng dao động, nơi đó đang có một con mèo tang thi ở đó, Tiêu Tử Lăng quả quyết ném qua Giám Định, quả

nhiên là con tang thi cấp bốn kia, liền thấy tin tức ở mắt phải hiện ra tư liệu hoàn chỉnh của con tang thi kia: “Tang thi biến dị hệ âm (cấp bốn), kỹ năng: Tà Âm (thuật mê hoặc), Âm Vực (kỹ năng phòng thủ), Âm Chi Ảo Ảnh (ảo thuật cỡ lớn), Âm Chi Nộ (công kích). Phân Tích: . . .

Hử? Lần này vì sao Phân Tích lại cho mình một chuỗi im lặng tuyệt đối? Chẳng lẽ tên nhóc đó cũng có lúc phân tích không ra được? Ha ha, quá tốt rồi, nó cũng có lúc bị xẹp a, thực sự là quá kém! Trong lòng Tiêu Tử Lăng cười nhạo Phân Tích khiến cho cậu không bớt lo kia, nhớ trước đây cậu bị Phân Tích trêu chọc thảm bao nhiêu a, không ngờ tới nó cũng có ngày hôm nay. Lần này tâm tình cuối cùng cũng thư sướng, đã báo được thù một tiền lúc ban đầu.

Dường như cảm thụ được sự cười nhạo trong lòng Tiêu Tử Lăng, mắt phải đột nhiên lần nữa hiện mới một chút, tin tức phía trước bất biến, im lặng tuyệt đối ở chỗ Phân Tích đã không còn, lại thêm ra một nhóm văn tự đặc biệt dùng màu đỏ đánh dấu:

Thân, thấy ngốc mà chưa từng thấy ngốc như thế, chẳng lẽ cậu không biết im lặng tuyệt đối kia là ý tứ cam nín sao? Nha, bản Phân Tích đang khinh bỉ đầu cậu có vấn đề, luôn thích tìm đối thủ mạnh hơn so với cậu tự ngược, mục đích nó muốn chết cũng không phải muốn như thế. OVER! Biến. . .

Tiêu Tử Lăng thấy mấy chữ này tức sắp trào máu, Phân Tích này quả thực chính là tồn tại vì để làm cậu tức mà. Vì cái răng mắt phải của cậu phải có kỹ năng này? Tiêu Tử Lăng thực hận không thể lập tức tóm vứt cái Phân Tích đó đi, để cho bản thân mắt không thấy tâm không phiền.

Cho dù tức giận thế nào cũng không thể làm trễ chính sự của lão đại nhà mình, tâm tình Tiêu Tử Lăng phiền muộn tức giận quay đầu nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, tìm được rồi!”

Sở Chích Thiên ngăn người, không biết ai chọc phải Tiêu Tử Lăng, không phải mới vừa rồi còn rất tốt a? Anh lãnh nhần liếc về phía Sở Tiểu Thất bên cạnh, chẳng lẽ là tên nhóc này? Sở Tiểu Thất bị một đạo lãnh nhần này của Sở Chích Thiên làm cho có chút mơ hồ, vì sao Sở lão đại khó chịu? Nói đến nó không làm cái gì a. . .

Bất quá thời gian cấp bách, Sở Chích Thiên quyết định chờ sau khi xử lý xong tang thi cấp bốn, rồi đến tìm Sở Tiểu Thất tính sổ, vì vậy anh cho Tiêu Tử Lăng một ánh mắt an ủi nói: “Nói rõ phương hướng đại thể.”

Ánh mắt an ủi của Sở Chích Thiên để cho Tiêu Tử Lăng âm áp chịu không nổi, vẫn là lão đại nhà mình tốt a, biết tâm linh mình bị thương liền an ủi mình, thực sự là tốt hơn một nghìn một vạn lần so với tên nhóc thối kia. Tiêu Tử Lăng lại nghĩ đến chuyện ban nãy mình biểu sai, nhịn không được hung hăng trừng Sở Tiểu Thất một cái, phát tiết sự bất mãn của bản thân.

Tiêu Tử Lăng cấp tốc thu hồi ánh mắt, bắt đầu nghiêm túc so sánh đối chiếu phương hướng cùng cự ly giữa tang thi cấp bốn với bọn họ, vì báo đáp phần thương cảm kia của lão đại, cậu nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này hoàn mỹ.

Sở Chích Thiên thấy cái trừng mắt sau cùng của Tiêu Tử Lăng, hiểu rõ quả nhiên là Sở Tiểu Thất chọc Tiêu Tử Lăng, anh nhất định phải để cho Sở Tiểu Thất tiếp thu giáo huấn, không thể chọc Tiêu Tử Lăng nữa.

Mà Sở Tiểu Thất đứng ở một bên còn chưa biết, nó đã bị lão đại nhà nó hiểu lầm nó chọc giận Tiêu Tử Lăng, càng vì hiểu lầm này, hung hăng thao luyện nó hồi lâu, buổi tối mỗi ngày đều mệt đến mức nằm trên mặt đất ngủ. Đương nhiên khi đó Sở Tiểu Thất cho rằng, Sở lão đại là bởi vì muốn song túc song phi cùng Tiêu Tử Lăng, vì vậy cố ý giày vò cái bóng đèn ki-lô-wát cực bự là nó đây, để cho nó mệt mỏi đến mức bò không vào được gian phòng bọn họ ảnh hưởng bọn họ. . .

Tiêu Tử Lăng xác định không có bao nhiêu khác biệt lúc này mới nói với Sở Chích Thiên: “Nó cách chúng ta bốn trăm hai mươi mét, sai số trên dưới ba mét, ở góc trên bên phải chúng ta, góc độ phỏng đoán là 35-40 độ.”

“Ừm, chờ lát nữa Tiểu Lăng đúng lúc cải chính tin tức, Tiểu Thất, chúng ta đi!” Sở Chích Thiên mỗi tay mang theo một người, thuận di mấy cái, đã tới trên tiền tuyến, bọn họ đứng ở đỉnh chóp kho hàng tuyến trước nhất, nhìn chăm chú vào chiến đấu phía dưới.

“Ước chừng năm mươi ba mét phía trên tay trái, sai số không đến một mét.” Tiêu Tử Lăng lần nữa xác định.

Sở Chích Thiên nhìn qua: “Đó là một kho hàng.”

“Ngay trong kho hàng!” Tiêu Tử Lăng khẳng định nói, “Bên trong còn có không ít tang thi.”

“Xác định là cấp bốn? Không phải hệ tinh thần?” Sở Chích Thiên hỏi ra nghi hoặc trong lòng, anh nghi hoặc vì sao tang thi cấp bốn có thể chỉ huy cấp ba, phải biết rằng không phải tang thi hệ tinh thần, muốn chỉ huy tang thi phía dưới, nhất định phải cao hơn trên hai cấp mới được.

Khóe miệng mặt mày Tiêu Tử Lăng mang cười nói: “Xác định cấp bốn, xác định không phải hệ tinh thần.” Đương nhiên tư liệu tỉ mỉ, cậu khẳng định sẽ không nói. Có một số việc nói quá nhiều trái lại không tốt, cậu không muốn cho Sở Chích Thiên phòng bị cậu, cảnh giác cậu. Phải biết rằng cậu muốn làm đàn em đặc lực, đàn em tâm phúc của Sở Chích Thiên, mà không phải đàn em mà Sở Chích Thiên nghi kỵ, vì vậy cậu sẽ không phạm việc ngốc này.

Sở Chích Thiên hồ nghi nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, chung quy cảm thấy Tiêu Tử Lăng che giấu anh cái gì đó, bất quá anh tin tưởng Tiêu Tử Lăng, có lý do không nói cho anh.

“Các cậu ở chỗ này áp trận, tôi đi giải quyết con tang thi kia.” Sau khi Sở Chích Thiên bàn giao xong liền lần nữa biến mất, con tang thi cấp bốn kia không có bất kỳ uy hiếp gì với anh, nhưng đối với Tiêu Tử Lăng cùng Sở Tiểu Thất vẫn là cấp ba mà nói, vẫn rất nguy hiểm, vì vậy anh kêu bọn cậu ở lại chỗ này áp trận cho năm tổ nhân viên đang chiến đấu phía dưới, để ngừa có chuyện xảy ra.

Lúc này, giữa sân đột nhiên vang lên một mảnh tiếng ô ô, kỳ thực thanh âm này từ khi tang thi cấp ba chiến đấu với người thức tỉnh cấp ba bên nhân loại cũng đã bắt đầu, chẳng qua vừa mới bắt đầu rất nhẹ, hơn nữa sóng âm chiến đấu của cấp ba vốn cũng rất vang, vì vậy bị che giấu đi, khi thanh âm dần dần vang lên, vượt qua thanh âm chiến đấu, lúc này mới để cho mọi người nghe thấy được thanh âm đó.

Tiếng ô ô đó vừa vào lỗ tai Tiêu Tử Lăng, liền bỗng nhiên cả kinh. Cậu lập tức nhớ tới kỹ năng của con tang thi cấp bốn kia, kỹ năng phòng hộ Xuyên Lưu Bất Tức lập tức được triển khai, đặt cậu với Tiểu Thất vào trong đó, dòng nước dày dày đặc đặc trực xuất tiếng ô ô ra, thoáng cái lại trở nên xa xôi.

Sở Tiểu Thất hoang mang nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, dường như không rõ vì sao cậu đột nhiên thi triển kỹ năng, phải biết rằng quanh thân bọn họ không có kẻ địch, mà tràng diện chiến đấu phía dưới vẫn ổn định, không có phát sinh đột biến gì.

Tiêu Tử Lăng giải thích: “Thanh âm này có thể là ảo thuật, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Sở Tiểu Thất nhíu nhíu mày, nó nghĩ đến tư liệu bản thân từng thấy, biết khi ở mặt thể đích xác có năng lực dùng thanh âm chế tạo ảo thuật, vì vậy nó gật gật đầu, sau đó một cảnh tượng kỳ quái hiện ra ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, chỉ thấy trên mặt trên tay Sở Tiểu Thất, dù sao trên tầng da nhìn thấy được bắt đầu thăm ra cặn băng lóng lánh, sau đó tích lũy, đến sau cùng một

tầng giáp băng trong suốt cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, giáp băng bao toàn bộ Sở Tiểu Thất ở bên trong, có thể nói là phòng hộ toàn thân trên dưới không khe hở.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Truyền Thuyết? Nước Của Tổ Công Kiên Rất Sâu!

Tiêu Tử Lăng phì cười, Băng Giáp đó rõ ràng cường đại hơn rất nhiều so với Xuyên Lưu Bất Tức của cậu, dù sao phòng hộ của cậu vẫn có khe hở, nào có hoàn toàn phong kín như Sở Tiểu Thất.

Cậu nói thầm: “Chẳng lẽ ở bên trong sẽ không bị ngộp chết?” Ngay cả đầu cũng bị phong kín ở bên trong, vậy là không hấp thu được dưỡng khí nga.

Sở Tiểu Thất khinh bỉ liếc Tiêu Tử Lăng một cái, chẳng lẽ anh ta từng thấy qua cá ở trong nước sẽ ngộp chết? Người ở trong không khí sẽ ngộp chết? Kỳ thực nguyên lý đều như nhau, nó là hệ băng, Băng Giáp tựa như thân thể của chính mình, thoát nhìn dường như kín không kẽ hở, kỳ thực nó vẫn có thể hấp thu được dưỡng khí xung quanh, lại thế nào có thể sẽ bị ngộp chết chứ.

Lúc này, chiến đấu giữa sân lại xảy ra biến hóa kỳ lạ, đầu tiên sản sinh biến hóa chính là hai con khuyển biến dị, chúng nó dường như bị cái gì hấp dẫn, đột nhiên nhảy rời khỏi chiến trường, chúng nó chạy tới đỉnh chóp kho hàng nào đó, đứng ở đó vẻ mặt hoang mang nhìn chăm chú về phía chỗ nguồn gốc thanh âm. . .

Tổ chiến đấu quan chiến xung quanh thấy một màn như vậy, rất kinh ngạc, bất quá trong lòng luôn có một thanh âm nói cho bọn họ, đó mới là chính xác.

Lúc này có một số người thức tỉnh tinh thần lực đặc biệt đúng lúc tỉnh lại, bọn họ cảm thấy không ổn lần lượt thi triển kỹ năng phòng ngự của bản thân trực xuất thanh âm có thể mê hoặc nhân tâm kia, những người tỉnh táo lại đó thấy vẻ mặt của những người quanh thân mê man, biết đã trúng chiêu, liền dùng các loại phương pháp để đánh thức đội viên bên người, vì vậy hệ thủy tưới người, hệ hỏa đốt người, hệ thổ chôn người, hệ phong cắt người, hệ mộc đâm người. . .

Mà người thức tỉnh biến dị lựa chọn phương pháp đánh thức người rất đơn giản, đó chính là trực tiếp gõ một gậy, chỉ thấy bọn họ “cười gian” giờ lên vũ khí trong tay không chút nào lưu tình gõ xuống người bị mê hoặc bên cạnh. Đương nhiên không bài trừ có ý kiến thừa loạn “trả thù” trong đó, lực đạo đúng thì trực tiếp gõ tỉnh lại, lực đạo không đúng thì cứ như vậy bị gõ ngất xỉu, trực tiếp ngất đến lúc rút lui sau cùng mới được đánh thức. Bọn họ căn bản không biết là ai hạ “độc thủ”.

Đương nhiên nhóm người đầu tiên nhận hết giày vò được cứu tỉnh, không muốn cứ nhận khổ sở không không như vậy, vì vậy bọn họ đem “ánh mắt gian tà” theo dõi người bị hại tiếp theo. . . Cứ như vậy vòng vòng xuống. Rất nhanh tất cả mọi người đã được cứu tỉnh, chỉ đáng thương nhóm người cuối cùng, sau khi được cứu tỉnh phát hiện hồng còn cơ hội trả thù.

Ngô Khánh Vân cũng đụng phải chuyện tương đồng, hắn vào lúc chiến đấu, trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm, nó đang nói cho hắn trận chiến đấu này là không nên, bọn họ hắn là đồng bọn, là chiến hữu có thể dặt tay hợp tác. . . Hắn liều mạng lắc đầu, nỗ lực đánh đuổi thanh âm quấy rầy hắn đó, bởi vì hệ thống trò chơi của hắn đang bắt đầu phát sinh tiếng cảnh báo nguy hiểm, nhắc nhở hắn đã bị công kích!

Thanh âm đó vừa vào lỗ tai Đồng Hạo Triết, anh liền cảm thấy không đúng. Không nói hai lời liền mở ra khí thuẫn phòng ngự của anh, cách ly

thanh âm quỹ dị kia ra, trong óc vốn có chút đục ngầu nhất thời thoáng thanh tỉnh.

Đối Hồng Phi phản ứng cũng không chậm, người biến dị lực lượng không có thủ đoạn phòng ngự gì để trục xuất luồng thanh âm không chỗ nào không lọt kia, vì vậy Đối Hồng Phi lựa chọn tự mình hại mình, để cho đau đớn khiến cho bản thân thanh tỉnh.

Tay phải anh làm thành hình trảo, dùng sức cào vào đùi phải của mình, năm ngón tay bấm vào trong máu thịt, máu tươi nhất thời phun ra. Đau đớn đến xương bất thành linh để cho thần trí có chút không rõ của Đối Hồng Phi lần nữa rõ ràng lên. Thanh âm vốn dây dưa ở trong đầu thoáng cái thoát ly, bất quá Đối Hồng Phi biết, dùng đau đớn để trục xuất thanh âm đó tuyệt không thể kéo dài, chờ đau đớn biến mất hoặc là chết lặng, anh vẫn sẽ lần nữa rơi vào trong hỗn độn.

Hai con tang thi cấp ba chiến đấu với Tiểu Kỳ Tiểu Tát, thấy bản thân đã không còn đối thủ, liền tìm kiếm đối thủ tiếp theo. Thanh âm kia tuyệt không cho phép chúng nó công kích hai con khuyến biến dị bị mê hoặc kia, vì vậy, hai con tang thi cấp ba đó theo dõi hai người Đồng Hạo Triết Đối Hồng Phi vận dụng phương pháp của mỗi người để cho bản thân tỉnh táo lại kia.

Hai con tang thi phối hợp ăn ý, mỗi con lựa chọn một mục tiêu công kích nhào qua, tình hình đột phát này khiến cho thành viên tổ chiến đấu đã tỉnh táo lại giữa sân nhện không được kinh hô lên: “Đồng phó đội, cẩn thận!”

“Đối phó tổ trưởng. . . Tránh a!”

Tiêu Tử Lăng ở trên đỉnh kho hàng thấy một màn nguy hiểm này, nhanh chóng hô: “Tiểu Thất, ra tay!”

Tiểu Thất ngẫm hiểu, phản ứng của nó nhanh nhất, đương nhiên đó cũng là nhờ thuần di của nó, chỉ thấy bóng người nó chợt lóe, vừa biến mất bên

đỉnh kho hàng, bên kia, phía sau một con tang thi cấp ba, xuất hiện bóng người, sau khi nó dừng một chút, một cây gai nhọn lớn trong tay không chút do dự đâm về phía tang thi. Thuấn di của Tiểu Thất tuyệt không hoàn chỉnh, vì vậy có một giây thời gian đình trệ, nhưng cũng may công kích của Tiểu Thất quá mức đột nhiên, tang thi tuyệt không đúng lúc phát hiện làm ra được phản ứng.

Con tang thi đó căn bản không ngờ đến có người sẽ đột nhiên xuất hiện đâm dao từ phía sau nó, nó phản ứng trễ trực tiếp bị Sở Tiểu Thất hung hăng đâm trúng, tuy rằng trong nháy mắt đâm trúng, tang thi đã mở ra kỹ năng phòng ngự, nhưng vẫn không thể ngăn cản lần đánh lén đột nhập mà đến này.

Ngao ô! Tang thi cấp ba thống khổ tru lên, trên người đột nhiên phóng ra vô số gai nhỏ, tuy rằng tới đột nhiên lại cấp tốc, nhưng những cái đó căn bản không có tác dụng đối với Sở Tiểu Thất, ở trước mặt Sở Tiểu Thất hết thảy tốc độ đều là phù vân.

Chỉ thấy nó lại chợt lóe, khi lần nữa xuất hiện, đã ở hơn mười mét có thừa, toàn bộ gai nhọn phóng hụt đều bị đánh trúng mặt đất, thanh âm phập phập hữu lực, khiến cho những gai nhọn đó nhập vào mặt đất không thấy bóng dáng, chỉ để lại vô số lỗ nhỏ chứng minh công kích ban nãy hung hiểm như thế nào.

Sở Tiểu Thất lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người, thân thể nho nhỏ bỏ túi của nó cẩn thận bày ra động tác phòng ngự, tay nhỏ bé nắm gai nhọn lóng lánh xa xa đối diện con tang thi kia, trên mặt một mảnh lạnh lùng.

Mọi người chấn kinh nhìn đứa trẻ nhỏ rõ ràng chỉ có năm sáu tuổi trong sân, áo khoác nhỏ màu đen kia không có gì khác biệt với đồng phục của tổ công kiên, miếng phù hiệu dạng bỏ túi trên cánh tay kia cũng không khác chút nào. Ở trong doanh địa hắc là không có người dám giả mạo thành viên

của tổ công kiên đi. . . Chẳng lẽ đứa trẻ này cũng là một thành viên của tổ công kiên?

Bất quá người có lý trí đã nhớ lại biểu hiện ban nãy của Sở Tiểu Thất, một chiêu đã đâm bị thương tang thi cấp ba, thực lực siêu cường đã chứng minh đứa trẻ ở trong mắt bọn họ hẳn còn là làm nũng bán manh bướng bỉnh này tuyệt không phải một người yếu, thậm chí có thể là một cường giả thức tỉnh đã đến cấp ba.

Khi ý nghĩ này dâng lên, mọi người quả quyết xóa đi. Nếu đứa bé này đều đã tới cấp ba, vậy những người lớn vẫn còn bồi hồi ở cấp một hai như bọn họ đây có phải hẳn nên xấu hổ tự sát tạ tội hay không? Mọi người không muốn thừa nhận bọn họ không bằng một đứa bé.

Sở Tiểu Thất lạnh lùng nhìn tang thi trước mắt, không có một chút e ngại, ánh mắt đó thậm chí là băng lãnh vô tình, thật giống như nhìn một người chết (có vẻ tang thi là người chết mà), bộ dạng băng hàn này vì sao đặc biệt giống phiên bản của người nào đó nhỉ?

Mọi người bắt đầu nghĩ đến lời đồn đãi lạng lẽ truyền lưu trong doanh địa đoạn thời gian trước, truyền thuyết nói thủ lĩnh doanh địa bọn họ Sở Chích Thiên Sở đội trưởng đã có một đứa con riêng bốn năm tuổi, chẳng lẽ đứa bé này chính là thái tử gia của doanh địa bọn họ? Quả nhiên hồ phụ không sinh khuyến tử. Mọi người kích động, sự xuất hiện của Sở Tiểu Thất đã chứng minh tính chân thực của lời đồn đãi đó, vì vậy bí mật Sở Chích Thiên có con riêng biến thành bí mật công khai của doanh địa, chẳng qua Sở Chích Thiên chưa từng chính miệng thừa nhận mà thôi.

Đội trưởng của bọn họ Sở Chích Thiên cường đại như vậy, nếu như con anh ta không lợi hại vậy không thể nào nói nổi. Mọi người tìm được lý do Sở Tiểu Thất cường đại, một mặt xấu hổ vốn ẩn tàng trong lòng trực tiếp được lau sạch, tất cả mọi người yên tâm thoải mái hơn. Bọn họ là người

thường, không so sánh với yêu nghiệt, mà cha con Sở Chích Thiên chính là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, bọn họ không tự tìm ngược.

Bất quá nguyên nhân chính là vì sự xuất hiện của Sở Tiểu Thất, để cho mọi người biết con tang thi cấp ba quần đầu hồi lâu với Tiểu Kỳ là một con tang thi biến dị bộ lông, nó có thể biến dị hết thảy bộ lông trên người thành gai nhọn cứng rắn sắc bén bắn ra, làm vũ khí công kích. Mà con tang thi đó vẫn luôn ẩn tàng đến bây giờ, là chuẩn bị tìm thời cơ một kích tất sát, đó là con tang thi loại hình trí tuệ tâm cơ thâm trầm.

Mà Tiêu Tử Lăng bên kia tuy rằng tốc độ không đạt được thần tốc như thuận di của Sở Tiểu Thất, nhưng trong mắt người khác kỳ thực cũng không chậm hơn bao nhiêu, chỉ thấy khi con tang thi còn lại hung ác độc địa bổ nhào qua, trước mặt nó đột nhiên có một ánh đao nhấp nháy, làm đau đớn ánh mắt nó, cũng lóa chói ánh mắt mọi người.

Khi mọi người thích ứng được ánh sáng bất thành linh, mới nhìn thấy một thiếu niên tuổi tác choai choai có thể gọi là thiếu niên, lúc này đang dùng một thanh đường đao lóe sáng vững vàng chặn lại con tang thi cấp ba kia.

Cậu ta mặc áo khoác màu đen, quần quân đội màu đen, giày quân đội màu đen, chỉ bạc lóe sáng trên áo khoác theo gió lạnh phần phật nhanh chóng bay múa, vì tư thế cầm đao, phù hiệu khiến người ta hâm mộ trên cánh tay kia lúc này đang hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người, tấm chắn đỏ như máu làm nền, thiểm điện màu bạc bùng bùng giáng xuống từ trời không. Hết thảy những cái đó không một cái nào không chứng minh cậu ta đến từ tổ công kiên.

Sự thực Sở Tiểu Thất là tổ công kiên, lực trùng kích mang cho mọi người ngay từ đầu đích xác rất lớn, bất quá khi mọi người thấy rõ dung mạo của Sở Tiểu Thất cùng với thân cảm giác băng hàn kia đã để cho mọi người tìm được nguyên do thực lực nó siêu cường cùng với lý do gia nhập tổ công

kiên. Vì vậy lực trùng kích đó nhanh chóng yếu bớt đến sau cùng để cho mọi người không nhìn đến nữa.

Nhưng sự xuất hiện của Tiêu Tử Lăng lại chứng thực, tổ công kiên đích xác có thiếu niên nhược quán, để cho những người lớn đó lần nữa cảm nhận được sự xấu hổ.

Mọi người thầm mắng trong lòng: Mợ nó, ông trời gian trá, ông nhất định phải đánh tan lòng tin của chúng tôi ông mới thỏa mãn sao? Vì cái rằng tổ công kiên nhiều yêu nghiệt như vậy?

Thành viên tổ chiến đấu từng tham gia qua chiến đấu ở khu bắc thấy Tiêu Tử Lăng xuất hiện tâm tình đặc biệt kích động, những người này lúc đó chỉ là người sống sót bình thường, thuộc về nhân sĩ tầng thấp nhất ở mặt thế này. Thế nhưng bởi vì từng chiến đấu cùng thiếu niên này, mang cho bọn họ sự chấn động vô cùng, vì vậy khi bệnh độc tập kích, bọn họ mới dùng ý chí kiên cường chiến đấu chiến thắng bệnh độc mà trở thành người thức tỉnh.

Bọn họ rất rõ ràng, khi chiến đấu với bệnh độc, vài lần đều muốn từ bỏ, lại nghĩ tới thiếu niên chiến đấu với tang thi cấp ba nhiều lần rơi vào nguy cơ nhưng vĩnh viễn không từ bỏ kia, bọn họ lại một lần nữa tập hợp dũng khí. Vì vậy bọn họ có thể trở thành người thức tỉnh, là vì thiếu niên này đang khích lệ bọn họ. Có thể nói tánh mạng của bọn họ chẳng khác nào là do thiếu niên cho, không chỉ như thế, thiếu niên còn cho bọn họ hy vọng trở thành cường giả.

Người bên cạnh thấy biểu tình kích động của những người đó, cũng nghĩ đến truyền thuyết mà bọn họ bình thường vẫn luôn nói kia, tổ công kiên có một thiếu niên cường đại, sự xuất hiện của cậu ta cứu vớt người sống sót ở khu bắc. Chẳng qua thiếu niên trong truyền thuyết kia không có xuất hiện nữa, mà trong mấy người tổ công kiên vẫn luôn ra mặt không có tuổi tác tương xứng với người trong truyền thuyết kia, vì vậy ngoại trừ người chân

thực chứng kiến ở khu bắc, những người khác đều không tin truyền thuyết này.

Mà sự thực chứng minh, những người này không bịa đặt, chẳng qua nước của tổ công kiên rất sâu, mà bọn họ chỉ thấy được một tầng cạn nhất mà thôi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Chim Sẻ? Muốn Phân Một Chén Canh Sao?

Sự hiện thân của Tiêu Tử Lăng, Sở Tiểu Thất lại một lần nữa chứng minh, thành viên của tổ công kiên đích xác đều là cường giả cấp ba, không thấy đứa trẻ nhỏ kia với thiếu niên nhược quán kia đều là cấp ba sao.

Đồng Hạo Triết thấy Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất xuất hiện, nhất thời lớn tiếng cười nói: “Tiểu Lăng tới hay, chúng ta so xem ai giết tang thi trước đi.”

Tiêu Tử Lăng nhin không được lật một ánh mắt khinh bỉ cực bực: “Đồng phó đội anh quá giáo hoạt, em mới không so với anh.” Nha anh ta đều đã mò thấu được năng lực của con tang thi cấp ba của anh ta, mà cậu vừa mới bắt đầu, không cần so cũng biết mình thua định rồi.

Vừa dứt lời, trong tràng lại xảy ra biến hóa, tiếng ô ô vốn còn vang vọng chiến trường đột nhiên biến mất, một màn bất ngờ này khiến cho mấy con tang thi cấp ba kia nhất thời sửng sốt, trong lòng cảm thấy có chút bất an.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng mừng cực, xem ra khẳng định lão đại nhà mình đã đắc thủ, lão đại quả nhiên cường đại, cậu cho rằng phải có một đoạn thời gian mới có thể tìm được con tang thi kia, giải quyết nó đương nhiên càng phải tốn chút thời gian, không ngờ tới Sở Chích Thiên thoáng cái đã tìm được cũng giải quyết được nhanh như vậy.

Sở Chích Thiên trong kho hàng phiền muộn nhìn con tang thi cấp bốn đang vúi trên ống quần mình, dùng sức lắc lắc chân, nhưng vẫn không thể

quăng rơi được nó.

Dường như cảm giác được trong lòng nam nhân cường đại trước mắt có chút không thích, con tang thi cấp bốn vúi trên ống quần lấy lòng kêu một tiếng: “Meo ô!”

Sở Chích Thiên triệt để câm nín, anh không ngờ tới con tang thi cấp bốn này vậy mà là con tang thi mèo, càng không ngờ tới con mèo chết này thấy anh đến vậy mà không sợ chết trực tiếp dùng thuật mê hoặc, chẳng qua thuật mê hoặc kém một cấp bậc làm sao có thể mê hoặc được anh. Vì vậy tang thi mèo gặp phải kỹ năng phản phệ ngược lại tự mình bị mê hoặc, trực tiếp xem mình là chủ nhân. Vậy mà bố nhào qua vúi trên ống quần mình không chịu rời đi, một bộ dáng muốn đi theo. Ngược lại khiến cho anh khó có thể hạ thủ giải quyết nó.

Mà trên chiến trường, hết thấy tang thi mất đi cảm ứng của thủ lĩnh đều luống cuống, con tang thi cấp ba vẫn luôn bị Đồng Hạo Triết áp chế kia, lúc chiến đấu bỗng nhiên chấn động, động tác thoáng chậm lại. Đồng Hạo Triết là dạng người gì, loại cơ hội tùy cơ liền mất này đương nhiên anh sẽ không bỏ lỡ, anh bắt được lỗ thủng này, trực tiếp dùng Oanh Thiên Pháo mạnh nhất trực tiếp oanh lên con tang thi đó. Tuy rằng tang thi đã cấp ba, nhưng chính diện trúng một chiêu này đương nhiên thân bị trọng thương. Đồng Hạo Triết thấy thế không chút nào nương tay, liên tục mấy cái Oanh Thiên Pháo đuổi theo, trực tiếp oanh tang thi đó thành mảnh vụn mới thu tay lại. Anh bình tĩnh nhặt về tinh hạch ẩn ở trong máu thịt, tinh hạch màu vàng nhạt có huỳnh quang nhàn nhạt, thập phần xinh đẹp, điều này làm cho Đồng Hạo Triết cảm thán. Vì sao tang thi xấu xí như vậy lại có tinh hạch đẹp như thế này, chẳng lẽ đây xem như là nét đẹp nội tâm sao?

Theo Đồng Hạo Triết trăm thủ một con tang thi, mấy con khác càng thêm bất an hơn. Tiếp theo, lại một con tang thi thể lượng hô to, chỉ thấy Ngô Khánh Vân dùng một cây gai nhọn đâm vào đầu tang thi kia. Mà một viên tinh hạch màu tím ngay đỉnh gai nhọn, Ngô Khánh Vân khôi phục bình

thường dường như bị đâm trúng cái chân đau nào đó, hấn hạ thủ không còn có loại cảm giác vân đạm phong khinh như lúc đầu nữa, trái lại hung ác độc địa dị thường. Liên tục mấy chiêu thức từ trước đến giờ chưa từng thấy qua, trực tiếp phá tan phòng hộ của tang thi đâm vào trong đầu, lôi tinh hạch ra, triệt để khiến cho tang thi kia không còn bất kỳ khí tức nào.

Cùng lúc đó, Sở Tiểu Thất với Tiêu Tử Lăng gần như đồng thời trảm thủ tang thi trước mắt.

Sở Tiểu Thất dùng một cái thuấn di lóe đến phía sau, tay trái phun ra Băng Bạc Đạn. Tang thi cấp ba né tránh trễ, trực tiếp bị đánh trúng, hệ băng của Sở Tiểu Thất không phải dị năng hệ băng bình thường, Băng Bạc Đạn không chỉ khiến cho tang thi cấp ba bị thương, nó mang đến hàn khí tuyệt đối, khiến cho tốc độ của tang thi cấp ba lần nữa giảm xuống. Sở Tiểu Thất đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, lần nữa thuấn di qua, gai nhọn nơi tay phải đột nhiên chuyển biến thành một thanh loan đao, dùng sức chém xuống, trực tiếp bổ đầu tang thi xuống.

Mà Tiêu Tử Lăng tay phải cầm đao, tay trái xuất hiện một sợi roi nước, tốc độ của Tiêu Tử Lăng rất nhanh, roi nước vung múa quấn lên tang thi cấp ba. Con tang thi này là tang thi hệ băng, tuyệt không e ngại hệ thủy, trên người nó xuất hiện một luồng hàn khí chuẩn bị đóng băng roi nước thành dải băng đánh gãy, thế nhưng tang thi cấp ba lại không ngờ tới người trước mắt là một tên khác người, nó chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, dị năng hệ băng vậy mà bị gián đoạn, không đợi nó lần nữa vận chuyển, thân ảnh Tiêu Tử Lăng đã sát qua trước người nó, một đường ánh đao thoáng hiện ở trước mắt nó, sau đó nó liền không còn ý thức.

Tiêu Tử Lăng xuất hiện ở chỗ ước chừng năm mét phía sau tang thi cấp ba, cậu thu hồi roi nước trong tay, chậm rãi cầm đường đao vào trong vỏ đao buộc sau thắt lưng. Một tiếng cạch vang nhẹ, đường đao chính thức trở vào bao. Con tang thi cấp ba vốn đứng thẳng bất động chậm rãi ngã xuống đất, đầu thân trong nháy mắt chia lìa.

Trong nháy mắt, mấy đồng bọn liền phơi thân tại chỗ, hơn nữa khí tức của thủ lĩnh hoàn toàn mất, con tang thi cấp ba cuối cùng không còn có ý nghĩ ham chiến nữa, trực tiếp xoay người chạy trốn, nó đã bất chấp cơn bão Đới Hồng Phi vung múa tới, biết rõ cố chịu một cái khẳng định sẽ bị thương, nhưng là vì thoát được tánh mạng, nó chỉ có thể lựa chọn liều một phen.

Bất quá, nó nghĩ quá đơn giản. Đới Hồng Phi biến dị lực lượng đích xác tốc độ không nhanh, nếu chỉ có một mình anh, tang thi cấp ba liều chết chạy thoát thân, Đới Hồng Phi đích xác chỉ có thể trừng mắt nhìn nó rời đi, bó tay chịu trói. Thế nhưng, hiện tại trên chiến trường này, cường giả nhân loại cấp ba toàn bộ đã hoàn thành chiến đấu, đang nhàn rỗi, trong đó còn có Tiêu Tử Lăng biến dị tốc độ, một biến dị lực lượng như nó làm sao có thể thoát được chứ?

Đồng Hạo Triết cũng không có cái gọi là các loại phong phạm một đối một của cường giả, sau khi anh xử lý xong tang thi trong tay trực tiếp chạy về phía Đới Hồng Phi. Lúc này thấy con tang thi kia vậy mà xoay người chạy trốn, còn cố chịu ăn một công kích của Đới Hồng Phi. Anh thế nào chịu để cho con mồi trước mắt cứ như vậy chạy thoát chứ, không nói hai lời liền quăng một cái Pháo Không Khí đánh lén, tang thi kia chuyên chú chạy trốn, nào ngờ đến sẽ có cường giả không biết xấu hổ đánh lén, vì vậy bị văng văng oanh ngã xuống đất.

Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất một người thuận di một người cao tốc, đường nhìn của mọi người phân không rõ tốc độ ai nhanh hơn, bọn họ chỉ cảm thấy hoa mắt, chờ khi bọn họ nhìn lại rõ ràng, bên cạnh con tang thi ngã xuống đất kia, hai người lấy động tác ngồi quỳ tương đồng, hai tay nắm chặt vũ khí trong tay hung hăng đâm xuống, một đao một gai kia từ trán tang thi một trái một phải đóng đinh nó trên mặt đất.

Liền thấy tay chân tang thi cấp ba kia vô lực giãy dụa mấy cái trên mặt đất, lúc này mới triệt để tử vong, cùng đồng bọn của nó ở lại chỗ này, trở

thành chất dinh dưỡng của đất đai (Đất đai nói, ta rất kén chọn, thứ này nha có bệnh độc, ta sợ ăn tiêu chảy).

Tang thi xung quanh thấy tang thi cấp ba bên người trận vong toàn bộ, mà khí tức thủ lĩnh lãnh đạo chúng nó đã hoàn toàn mất, không còn chiến đấu nữa, nhao nhao bỏ chạy mọi nơi. Đội viên của tổ chiến đấu tuyệt không truy kích, mục đích chuyển này của bọn họ là vì thu thập vật tư, mà không phải vì tinh hạch, không thể bởi vì chút lợi nhỏ này mà ảnh hưởng đại cục.

Đồng Hạo Triết mang theo đội viên tổ chiến đấu thanh lý tang thi thặng dư bên ngoài gần xong, khi đang chuẩn bị kêu Đới Hồng Phi dẫn dắt năm nhánh tiểu đội trước tiên mở ra kho hàng bên ngoài cùng, xem xem vật tư bên trong, chợt nghe thấy bên ngoài xôn xao một mảnh, rất nhanh đội viên tổ chiến đấu phụ trách áp trận phía sau đã chạy tới báo cáo: “Đồng phó đội, bên ngoài có rất nhiều đoàn xe tới, còn có không ít cường giả, bọn chúng muốn xông vào, xử lý như thế nào?”

Đồng Hạo Triết nhíu mày, chuyện Trần Cảnh Văn dự đoán quả nhiên đã xảy ra. Trần Cảnh Văn phỏng đoán sau khi bọn họ hành động, khẳng định các thế lực lớn của Hoài Thành sẽ có điều hành động, bọn chúng không phải rút cũi dưới đáy nồi đến công kích doanh địa của bọn họ, thì là sau khi bọn họ thanh lý xong tang thi sẽ đến một chiêu ‘chim sẻ phía sau’ (‘bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau’: bọ ngựa đang rình bắt ve, chim sẻ phía sau đang rình ăn bọ ngựa).

Hiện tại xem ra bọn chúng lựa chọn chính là ‘chim sẻ phía sau’, muốn phân một chén canh ở chỗ này. Cũng đúng, trong doanh địa có vật tư hay không bọn chúng tuyệt không rõ, mà vật tư nơi đây phong phú đến mức ngay cả những người ngoại lai bọn họ đều biết, huống hồ là người địa phương chứ.

Đồng Hạo Triết cười lạnh, xem ra những người này tác oai tác quái đã quen, vậy mà cho rằng có thể găm xuống được một khối ở chỗ bọn họ? Có

lẽ bọn chúng cho rằng chiến đội của mình ở chỗ này sẽ chiến lưỡng bại câu thương, bọn chúng có thể thu ngư ông đắc lợi đi, quả nhiên nghĩ rất đẹp a.

Đồng Hạo Triết tỏ ý đội viên không cần ngăn bọn chúng, thả bọn chúng vào. Dù sao thật muốn đấu, sợ rằng thương vong thảm trọng, tới chính là chiến đội của toàn Hoài Thành, cao thủ ra hết. Anh nhất định phải trước tiên ổn định bọn chúng, chờ Sở Chích Thiên trở về chủ trì đại cục.

Anh trước hết kêu mỗi một đội trưởng tổ chiến đấu mang theo đội viên của bản thân bảo vệ lại một số cửa vào kho hàng ở ngoài cùng, anh không hy vọng thừa lúc bọn họ không chú ý để cho kẻ địch len vào trong đó, lấy đi vật tư, vậy bọn họ lần này liệu chết liều sống chiến đấu sẽ thành một trò cười.

Lại kêu nhân viên tổ công kiên tán vào trong đội viên của tổ chiến đấu ẩn tàng đi, sự tồn tại của tổ công kiên, tam đại đầu sỏ tuyệt không hy vọng bại lộ quá sớm, dù sao hiện tại tổ công kiên còn chưa thành thực, bại lộ quá sớm rất dễ hiển lộ ra nhược điểm của nó.

Tiêu Tử Lăng kéo tay Tiểu Thất, mang theo hai con khuyển biến dị ử rử đi tới tiểu đội nào đó. Tiểu Kỳ Tiểu Tát tỉnh táo lại, biết chỉ có chúng nó bị mê hoặc, nhất thời cảm thấy mất mặt mũi, tâm tình thập phần suy sụp, sau khi chúng nó đi tới nhánh tiểu đội này liền quỳ rạp trên mặt đất, mặt hướng vào bên trong, cái mông đối diện mọi người, một bộ dáng chúng nó rất chán chường khiến cho Tiêu Tử Lăng rất là căm nín. . . Hai con khuyển ngạo kiều này, còn bày đặt giả u buồn cho cậu xem.

Tiêu Tử Lăng không cho rằng mình đi lên an ủi sẽ có hiệu quả gì, vì vậy cậu kéo tay Tiểu Thất, chỉ vào hai con khuyển biến dị nói: “Tiểu Thất, nhóc đối phó.”

“Vì sao?” Tiểu Thất lãnh nhàn thoáng nhìn, rất bất mãn đối với việc Tiêu Tử Lăng vứt loạn trách nhiệm.

“Cầu của Sở lão đại, nhóc với Sở lão đại là từ một khuôn mẫu đi ra, ngay cả hàn khí đều không khác biệt, có lẽ lời nhóc nói chúng nó có thể nghe.”
Tiêu Tử Lăng thành thật nói ra lý do mà cậu cho rằng.

Sở Tiểu Thất nghĩ nghĩ, lúc này mới đi lên bắt đầu giao lưu với hai con khuyển biến dị. Tiểu Thất cho rằng, sở dĩ Tiêu Tử Lăng có con cầu sủng vật bán manh kia, là bởi vì không đặt tốt quan hệ với cha mẹ của Tiểu Tiểu. Vì vậy khi chế tạo Tiểu Tiểu, cha mẹ nó ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Mà Tiểu Thất rất muốn mang theo đại cầu cầu uy phong như của Sở lão đại đi ra, nó cho rằng như vậy rất có khí thế rất phong cách. Bất quá nó lại quần quýt vạn nhất lĩnh được con chó nhỏ như Tiểu Tiểu vậy thì triệt để nghỉ chơi rồi. Vì vậy nó quyết định thừa cơ hội này đặt tốt quan hệ với cha mẹ của Tiểu Tiểu, nhất định phải để cho chúng nó chế tạo cho nó một con cầu cầu uy vũ tuyệt đối.

Tiêu Tử Lăng không biết Tiểu Tiểu nhà cậu bị Sở Tiểu Thất phỉ nhổ, lúc này cậu đang thấy may mắn cuối cùng chuyện phiền toái này cũng bị quăng đi, khi vừa định thở một hơi, một người tuổi trẻ quen mặt vẻ mặt co quắp đi tới chào hỏi với cậu: “Chào. . . chào cậu, không biết cậu có còn nhớ tôi hay không?”

Tiêu Tử Lăng mê mang nghi hoặc nhìn anh ta, cậu quen anh ta sao? Vì sao mình hồng có ấn tượng chứ?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Lời Nói Dối, Truyền Lưu Ra Vậ Chết Chắc Rồi!

Người đến chính là Hàn Ngôn Luật, anh thấy Tiêu Tử Lăng chỉ dùng ánh mắt mê mang nghi hoặc nhìn anh, đã biết sợ rằng đối phương đã không còn ấn tượng, anh có chút xấu hổ, không biết kế tiếp nên làm cái gì.

Lúc này, Sở Tiểu Thất đang trấn an Tiểu Kỳ Tiểu Tát đột nhiên mở miệng nói: “Trên đường trở về từ căn cứ Huy Hoàng, là anh ta nói cho Sở lão đại anh đã xảy ra chuyện. . .”

Tiêu Tử Lăng trải qua sự nhắc nhở của Sở Tiểu Thất đã biết người trước mặt là ai, cậu đẩy lên nụ cười ngọt ngào nói: “Nga, là anh a! Tôi nhớ ra rồi, lúc đó hình như anh còn nói lời hay giúp tôi, quá cảm tạ anh.”

Sở dĩ Tiêu Tử Lăng cười ngọt như thế, là bởi vì cậu chột dạ trong lòng. Cậu lo lắng người này tìm tới cửa có phải do biết cậu thâm thức ăn bị cướp đoạt của bọn họ hay không.

Tiêu Tử Lăng không có nửa điểm ý muốn trả những thức ăn đó cho bọn họ. Ở trong mắt cậu, nếu đã vào trong túi của cậu, vậy chính là của cậu, muốn lấy ra lại, không có cửa đâu! Cậu quyết định nếu như người này hỏi chuyện đó, cậu sẽ giả ngu giả vô tội, dù sao lão đại nhà mình đã hủy thi diệt tích, bọn họ căn bản tìm không được chứng cứ chứng minh những thức ăn đó là bọn cậu mang đi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng liền vô cùng cảm kích cách làm anh mình của lão đại nhà mình, Sở Chích Thiên có thể trở thành bá chủ ngày diệt

vong, rất có quan hệ tới sự xử lý mọi chuyện cẩn thận của anh ta, những thứ lão đại nhà mình nghĩ đúng là chu toàn, lau chuyện xấu mà bọn họ làm đi sạch sẽ, không để lại một chút vết tích, để cho khổ chủ tìm tới cửa cũng lấy không ra được chứng cứ, quả nhiên cường đại! (Sở Chích Thiên biểu thị rất vô tội, nói đến anh xử lý những thi thể đó, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này. . .)

Hàn Ngôn Luật làm sao nghĩ đến thiếu niên đối diện cho rằng anh là đến đòi nợ, rất cảnh giác đối với anh. Tiêu Tử Lăng cười quá mức ngọt ngào, khiến cho trong lòng anh không tự chủ được nổi lên một luồng hương vị ngọt ngào ngây, anh có chút hài lòng bản thân có thể giúp được thiếu niên này, lại cảm thấy kỳ thực dựa theo năng lực của thiếu niên này có lẽ là mình đa sự, vì vậy sờ sờ đầu đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Có lẽ là tôi đa sự. Thực lực của cậu mạnh như thế, khẳng định có thể giải quyết được những người đó.”

Sở Tiểu Thất ở một bên bĩu môi, Tiêu Tử Lăng lại đang thông đồng tiểu tam. Sở lão đại thực sự là vất vả, mỗi ngày đều phải đề phòng Tiêu Tử Lăng lăng lăng nhăng nhăng. Trong khoảng thời gian này nó đã thấy rõ, những hoa hoa cỏ cỏ bên Sở Chích Thiên, là mấy cô ả tự mình tìm tới cửa, mà bên Tiêu Tử Lăng, thấy thế nào cũng là hành vi của Tiêu Tử Lăng không có hạnh kiểm. . . Được rồi, Tiểu Thất đồng ý lại bắt đầu sầu. Nó quyết định phải giúp Sở lão đại trông coi Tiêu Tử Lăng, không thể để cho Tiêu Tử Lăng tiếp tục hành vi sai trái, miễn cho Sở lão đại khó chịu một cái, lỡ tay giết Tiêu Tử Lăng, nó vốn rất thích cơm nước mà Tiêu Tử Lăng nấu. Tiểu Thất luyến tiếc cứ như vậy không còn.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của Hàn Ngôn Luật, liên tục xua tay nói: “Nào có đơn giản như vậy, người của bọn họ tương đối nhiều, may nhờ anh đúng lúc kêu lão đại nhà tôi tới.”

Hàn Ngôn Luật nghe thấy từ lão đại này, tâm tình kích động một trận, anh cẩn thận hỏi: “Cậu nói lão đại, có phải là thủ lĩnh của doanh địa chúng

ta Sở đội trưởng.” Tên của Sở Chích Thiên anh tuyệt không dám hô thẳng, vậy quá bất kính.

Tiêu Tử Lăng đương nhiên gật đầu, ngoại trừ Sở Chích Thiên, cậu còn có lão đại nào.

Hàn Ngôn Luật kích động lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, không ngờ tới anh đã từng nói chuyện với thủ lĩnh doanh địa, lời này nói ra khẳng định không có người tin, thế nhưng đây là sự thực, Hàn Ngôn Luật cảm giác thấy anh thực sự được nữ thần may mắn yêu trúng rồi, bằng không thế nào anh có thể có vận khí tốt như vậy?!

Tiêu Tử Lăng thấy biểu tình người này rất kích động. Ánh mắt còn mang theo sự sùng kính vô cùng, biết người này chắc hẳn không phải tìm đến cậu đòi thức ăn như cậu tưởng tượng, tâm tình nhất thời buông lỏng, Tiêu Tử Lăng không còn chuyện lo lắng bắt đầu buồn dưa lê, trước đây lộ trình của bọn họ không phải đi căn cứ Huy Hoàng sao? Vì sao sẽ đến chỗ bọn cậu? Tiêu Tử Lăng trực tiếp hỏi ra vấn đề này.

Hàn Ngôn Luật giải thích: “Sau khi chúng tôi đi, vẫn có chút lo lắng, liền trở lại xem xem tình hình, nếu có thể giúp đỡ một phen thì giúp một phen, bất quá khi chúng tôi tới nơi đó sớm đã được thanh lý sạch sẽ. . .” Hàn Ngôn Luật nói lời này càng cảm thấy ngượng ngùng, dựa theo thực lực của thủ lĩnh doanh địa, nào có cơ hội cho bọn họ xuất lực.

“Vậy anh thế nào tìm được chúng tôi?” Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng, trong năm trăm mét phía sau bọn họ không hề có xe với người nào, kỹ năng của Sở Chích Thiên động tĩnh quá lớn, cậu sợ sau khi bị người thấy sẽ bị theo dõi, vì vậy từng dùng Linh Nhân kiểm tra tình hình xung quanh, lúc đó không có phát hiện gì.

“Em gái họ nội của tôi là người biến dị khứu giác, lúc đó khi đi ngang qua bên người em trai này, liền nhớ kỹ hương vị của cậu ta.” Hàn Ngôn

Luật chỉ vào Sở Tiểu Thất, giải đáp nghi hoặc của Tiêu Tử Lăng, “Tôi liền một đường theo hương vị đó tìm đến đây.”

Tiêu Tử Lăng nghĩ đến Tử trong Ái Tâm Viên, phỏng đoán hẳn chính là cô gái nhỏ đó, khó trách lúc đó khi nhìn mình với Sở Tiểu Thất ánh mắt có chút dị dạng, đặc biệt là nhìn Sở Tiểu Thất, ánh mắt đó rất sáng. Cậu liếc liếc Sở Tiểu Thất một cái, trong mắt rõ ràng đang chỉ trích nó tuổi còn nhỏ mà loạn phóng điện, thế mà gạt một cô gái nhỏ về.

Sở Tiểu Thất rất khó hiểu, nó cảm thấy rất oan, lúc đó nó hình như chỉ nhớ đang ở trong xe găm kẹo que, ngoại trừ người này nó liếc mắt một cái có ấn tượng, người khác thì cái gì cũng không biết a.

Hàn Ngôn Luật không biết những thứ truyền đưa qua trong ánh mắt của Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất, anh nói đến đây tránh không được cảm thán: “Cũng nhờ điều đó, chúng tôi mới tìm được doanh địa, về sau liền gia nhập vào.”

Tiêu Tử Lăng gật gật đầu: “Gia nhập tổ chiến đấu?” Nếu ở trong tiểu đội tổ chiến đấu, hẳn là không tồi.

Đội trưởng tiểu đội vẫn luôn chú ý bọn họ đối thoại bên cạnh rồi cục tìm được cơ hội ngắt lời, vội vàng khẳng định: “Đúng vậy, Tiểu Luật rất không tồi, lần này trở lại hẳn là đủ điểm cống hiến trở thành đội viên chính thức.”

Tiêu Tử Lăng gật đầu cười nói với vị đội trưởng tiểu đội kia: “Vậy kính nhờ anh chiếu cố nhiều.” Loại chuyện nhắc tay giúp đỡ một phen này, Tiêu Tử Lăng tuyệt không chống cự, dù sao trước đây đích thật là Hàn Ngôn Luật có lòng tốt truyền lời, mới để cho lão đại đúng lúc chạy tới, lược bớt rất nhiều khí lực của cậu, trả anh ta một ân tình cũng là phải làm.

Đội trưởng tiểu đội kia nghe xong nhanh chóng gật đầu ứng thanh, đây chính là thời điểm tiếp nối giao tình cùng thành viên của tổ công kiên, anh thế nào sẽ cự tuyệt, lần sau nếu anh có cơ hội tiến vào tổ công kiên, còn cần

đội viên cũ nói vài lời hay cho anh đây. Anh nhìn nhìn Hàn Ngôn Luật bên người, cảm thấy cơ hội này là do cậu ta mang đến, trong lòng có chút cảm kích, quyết định trở lại sẽ xin chuyển chính thức cho cậu ta, sau đó lại tận tình bồi dưỡng cậu ta một chút.

Hàn Ngôn Luật một bên cũng rất kích động, có một câu nói này của Tiêu Tử Lăng, anh ở trong tổ chiến đấu sẽ đứng được vững vàng. Có thể nghĩ khẳng định phát triển về sau sẽ xuôi gió xuôi nước, không có trở ngại gì lớn. Quả nhiên từ khi gặp được thiếu niên này, bọn họ liền bắt đầu gặp may mắn!

Đội trưởng kia thấy Tiêu Tử Lăng không có ý tứ nói gì, liền kéo Hàn Ngôn Luật qua một bên nói chuyện phiếm. Hiểu rõ được từng trải mà Hàn Ngôn Luật với Tiêu Tử Lăng quen biết, khi biết Hàn Ngôn Luật còn từng đối diện nói chuyện với thủ lĩnh của căn cứ, lại càng hâm mộ mắt bốc lên ánh đỏ. Phải biết rằng những tiểu đội trưởng như bọn họ đều chưa từng thấy qua mặt của Sở Chích Thiên, càng đừng nói đối thoại. . . Anh nhìn không được cảm thán vận khí của Hàn Ngôn Luật tốt đến vậy, khiến cho người đổ kỵ a!

Bên cạnh không còn người quấy rầy, Tiêu Tử Lăng liền đặt lực chú ý ở chiến đội cường giả của các đại căn cứ Hoài Thành đang tiếp cận bọn họ. Cậu nhìn ngang nhìn dọc, đột nhiên biến sắc, cậu vậy mà thấy được một thân ảnh quen thuộc, cậu cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn. Nhanh chóng núp ra phía sau đội viên của tiểu đội tổ chiến đấu.

Sở Tiểu Thất thấy bộ dáng cẩn cẩn thận thận làm kẻ trộm của Tiêu Tử Lăng, nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Thế nào vậy?”

Về mặt Tiêu Tử Lăng đau khổ nói: “Tôi một người phiền phức, nghìn vạn lần đừng để cô ta phát hiện anh, bằng không anh chết chắc rồi.” Nếu như trước đây cậu vì đánh đuổi nữ nhân đó mà nói những lời nói dối kia,

mà để cho nữ nhân đó ở trước công chúng nói ra. . . Cậu tin tưởng, khẳng định lão đại nhà cậu sẽ bẻ xương rải tro cậu.

Thế nhưng, trước đây khi làm như vậy, cậu nào biết đâu rằng nữ nhân đó sẽ xuất hiện ở chỗ này. . .

Sở Tiểu Thất hiếu kỳ nhìn thoáng qua người Tiêu Tử Lăng cổ ky, mặt băng hàn vốn không chút biểu tình của nó cũng nhìn không được giật giật, trực tiếp thuận di một cái liền đến phía sau Tiêu Tử Lăng. Sở Tiểu Thất lựa chọn giống Tiêu Tử Lăng, trốn.

Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ, thấp giọng hỏi: “Nhóc trốn cái gì?”

Thanh âm của Sở Tiểu Thất có chút nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tôi cũng không muốn có một người mẹ 13 tuổi.” Nó đi ra, Tiêu Tử Lăng cũng lấy không được chỗ tốt nào, Sở lão đại tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua hai người bọn họ. Phải biết rằng những lời trước đây của Tiêu Tử Lăng bị truyền ra, hình tượng của Sở Chính Thiên sẽ triệt để bị hủy, biến thái, luyến đồng, dụ dỗ gian dân thiếu nữ vị thành niên cũng làm cho bụng lớn, con riêng các loại từng cọc từng cọc đều là chuyện mà cầm thú làm.

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đánh thẳng trong lòng. Thân thể nhìn không được run rẩy vài cái, Sở Tiểu Thất đích xác không thể xuất hiện ở trước mặt nữ nhân kia. Để cho nữ nhân đó thấy rồi kích động thoáng cái nói hết ra. . . Được rồi, cậu lần nữa cảm thấy trong lòng rất lạnh rất lạnh, dường như đã thấy bộ dáng lão đại nhà mình muốn lăng trì mình.

Hàn Ngôn Luật trong lúc vô tình thấy hai người như tên trộm lén lút núp ở phía sau bọn họ, nhìn không được hiếu kỳ nhìn bọn họ một cái, Tiêu Tử Lăng lặng lẽ kính nhờ nói: “Đừng để cho những người đó thấy chúng tôi, chúng tôi từng đến căn cứ của bọn họ dò xét tin tức.”

Hàn Ngôn Luật lập tức lĩnh ngộ, khó trách bọn cậu lại ở con đường lần trước, xem ra là làm mật thám, mà hiện tại khẳng định thấy người quen, vì vậy phải ẩn núp đi.

Hàn Ngôn Luật nhanh chóng thấp giọng nói rõ tình hình với đội trưởng tiểu đội, dưới sự an bài cố ý của đội trưởng tiểu đội, Tiểu Thất với Tiêu Tử Lăng cùng với hai con đại cầu kia cứ như vậy được bọn họ hoàn toàn che khuất, không để lại một chút khe hở.

La Hình Nhi theo thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng đi vào nơi đây, liền cảm thấy xung quanh có bốn luồng khí tức của cường giả cấp ba, cùng với khí tức của hai mươi mấy người thức tỉnh cấp hai, không khỏi cảm thán thực lực của đội ngũ thần bí này quả nhiên cường đại, cường giả cấp ba vậy mà còn nhiều hơn hai vị so với căn cứ Huy Hoàng của bọn họ.

Cô nhìn nhìn Đồng Hạo Triết đứng thẳng đối diện, người này rất trẻ tuổi, khí tức cũng rất mạnh, là người mạnh nhất nơi đây, khí tức này còn mạnh hơn một chút so với thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng, đương nhiên những người này vẫn kém hơn một chút so với Điền Sơ Nhất trước đây.

Nghĩ tới đây La Hình Nhi nhịn không được cắn cắn môi, lại hối hận trước đây vì sao sẽ nghe thấy những lời kia mà tâm thần bất định, kỳ thực chỉ cần theo Điền Sơ Nhất, cho dù làm nữ nhân không danh không phận cũng tốt. Là bản thân trước đây suy nghĩ cứng nhắc, không hoàn toàn chuyển biến quan niệm của bản thân mà lỡ mất lần cơ hội tuyệt hảo kia.

Hiện tại chính là mật thế, cường giả vi tôn, bọn họ có tam thê tứ thiếp đó là rất bình thường, thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng cũng có vô số nữ nhân. . . Nếu không phải bởi vì mình có năng lực này, nếu không phải thái độ ca ca của mình cường ngạnh che chở cô, nếu không phải mình còn có chút thủ đoạn dụ dỗ, sợ rằng mình cũng phải bị ép trở thành một trong những nữ nhân của gã.

La Hình Nhi nhìn nhìn người nọ bên cạnh, bộ dáng xấu xí khiến cho cô rất chán ghét, nào có tuần tú dương quang tốt đẹp vô hạn như Điền Sơ Nhất. Cô lại nhìn nhìn Đồng Hạo Triết đối diện, bộ dáng thuần hậu cũng tốt hơn nhiều so với con cóc lười này, La Hình Nhi cảm thấy nhất định phải tìm một cơ hội mang theo chiến đội của ca ca rời khỏi căn cứ Huy Hoàng, cô không hy vọng cả đời của mình bị con cóc này làm hỏng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Vô Tình? Khi Lời Nói Dối Biến Thành Sự Thực!

Tuy rằng La Hình Nhi chán ghét trong lòng, nhưng dù sao vẫn còn ở trong căn cứ Huy Hoàng, vì vậy lặng lẽ nói tin tức mình cảm thụ được cho thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng bên cạnh, thủ lĩnh kia nghe xong khẽ gật đầu, trong lòng đã có cơ sở.

Lần này bọn họ liên lạc hết thấy chiến đội Hoài Thành, hợp thành đội ngũ khổng lồ này, chính là không muốn để cho đám người ngoài lai lịch bất minh này đoạt đi vật tư thuộc về Hoài Thành bọn họ. Bọn họ ở bên ngoài đã đợi hồi lâu, cảm thụ được khí tức của con tang thi cấp bốn kia biến mất lúc này mới tiến vào, bọn họ hy vọng những người đó đấu với cấp bốn mà chết tạo sống lưng bại câu thương, để cho bọn họ thuận tiện ngư ông đắc lợi.

Gã thấy Đồng Hạo Triết đối diện treo vẻ mặt nụ cười thuần hậu, không chút nào nhìn ra tâm tình khác, điều này làm cho gã có chút suy nghĩ bất định. Phải biết rằng bị người miệng cộp đoạt ăn, không có người nào có thể tâm bình khí hòa đến loại trình độ này, thế nhưng trên mặt người này lại nhìn không ra một chút dao động tâm tình, hoặc đối phương là cáo già đến mức không lộ vết tích, nếu không thì là trong lòng đã có chuẩn bị có đối sách vạn toàn, bất quá bất luận loại nào đều đại biểu người trước mắt này tuyệt đối khó đối phó.

Gã nghĩ nghĩ vẫn là dò xét ngọn nguồn trước, vì vậy cười chào hỏi với Đồng Hạo Triết: “Vị tiểu huynh đệ này, đừng trách chúng tôi không mời tự

đến a, vật tư đầy kho này, chúng tôi nhìn cũng rất động tâm, vì vậy lại đây giúp một tay, không biết tiểu huynh đệ có hoan nghênh chúng tôi hay không a.” Hoài Thành nhiều cao thủ tới như vậy, cho dù thực lực của nhánh đội ngũ thần bí này cường thịnh thế nào, cũng không dám cự tuyệt bọn họ.

Đồng Hạo Triết nghe vậy cười nói: “Vị lão đại ca này khách khí, vốn có khách thì chuẩn bị tẩy trần, bố thí một chút cũng không có gì, chẳng qua lần này đương gia tác chủ không phải tôi, chỉ sợ tôi có ý cũng vô lực a.” Lời nói của Đồng Hạo Triết từng câu có gai, nhưng trên mặt lại rất hòa khí, điều này làm cho những người Hoài Thành không có biện pháp trực tiếp bất hoà, đối thủ mạnh mẽ như thế, nếu như có khả năng hiệp thương giải quyết, bọn họ cũng không muốn khai chiến.

Thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng vẫn là lần đầu tiên nghe loại lời nói gai người này, phải biết rằng tuy rằng gã ở Hoài Thành không thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng ít nhất chỉ cần đề nghị của gã, chiến đội khác đều phải cân nhắc một phen mới được, không dám không cho gã mặt mũi, không ngờ tới tiểu tử lai lịch bất minh này thế mà ‘cho mặt không cần mặt’ như vậy, vì vậy gã làm mặt hồ nói: “Tiểu huynh đệ muốn lấy vật tư của Hoài Thành chúng tôi cũng không có gì, chẳng qua hình như cậu quên hỏi han những chủ nhân như chúng tôi đây.”

Đồng Hạo Triết nghe xong lần nữa nở nụ cười: “Lão đại ca, lời này anh nói có chút không hợp, nếu theo như anh nói, vậy tôi nên nói toàn bộ vật tư của Trung Quốc này đều là của Đồng mỗ tôi đây.”

Thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng bị những lời này của Đồng Hạo Triết làm cho nói không ra lời, gã tức mặt đỏ bừng, mấy tên oắt con này có một chút dị năng thì không biết trời cao đất rộng, tuyệt không biết kính già yêu trẻ, quả nhiên thiếu giáo huấn.

Tiêu Tử Lăng ở sau đoàn người nghe mà lú lú. Hồng có ngờ đến Đồng phó đội thoát nhìn là một người hiền lành, nói chuyện mà tất cả đều là sủng

pháo a, chiến lực siêu cường.

Đồng Hạo Triết đối mặt sự bức bách của chiến đội Hoài Thành đó là một bước cũng không nhường, thái độ kiên quyết. Người của Hoài Thành biết dựa vào đàm phán khẳng định không có kịch, chỉ có đánh phục những người tuổi trẻ thanh niên khí thịnh đó, mới có thể để cho bọn chúng nhận biết cục diện hiểu biết thỏa hiệp.

Thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng nhìn quanh bốn phía, biết người của Hoài Thành đều đồng ý mạnh bạo. Vì vậy gã thu lại nụ cười giả trên mặt, nhất thời lạnh cả mặt nói: “Tiểu huynh đệ, vốn nghĩ mọi người hợp tác một chút. Cậu đã ‘cho mặt mà không cần mặt’ như thế, như vậy chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với cậu, vật tư nơi đây, nửa điểm mấy người cũng đừng mong lấy đi.” Theo lời này của gã, người Hoài Thành toàn bộ lấy ra vũ khí đã sớm chuẩn bị, mở ra dị năng, chuẩn bị khai chiến với bọn Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết thấy thế, đương nhiên không chút nào tỏ ra yếu kém, vung tay lên, hết thảy tiểu đội tổ chiến đấu đều cầm lên vũ khí, chuẩn bị bảo vệ quyền lợi của bản thân. Mắt thấy đại chiến vừa chạm liền phát, lúc này, chợt nghe thấy một thanh âm băng hàn vô cùng trên không trung vang lên ở bên tai mọi người: “Làm càn!”

Một tiếng này kèm theo khí thế cấp năm của Sở Chích Thiên, đương nhiên nhằm vào chính là nhóm người thức tỉnh Hoài Thành, không ít người thức tỉnh cấp thấp nhất thời cảm thấy lỗ tai tê rần, đầu óc choáng váng, ngực chấn động, một ngụm máu tươi không cách nào khống chế phun ra. . .

Chỉ một câu làm càn khiến cho người thức tỉnh cấp thấp bị trọng thương, bọn họ thậm chí chịu không nổi luồng uy áp kia, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nôn máu không ngừng.

Các đại cường giả Hoài Thành biến sắc, luồng uy lực này tuyệt đối không phải là bọn họ có thể làm được, khó trách những người này dám tới

nơi này, thoát nhìn thủ lĩnh của bọn chúng đã đạt đến cấp bốn, hiện tại bọn họ chỉ hy vọng thủ lĩnh kia đã đấu lường bại câu thương với tang thi cấp bốn, hiện tại chỉ là nỗ lực hết sức, liều sức sau cùng mà thôi.

Đồng Hạo Triết nghe một tiếng đó, đã biết Sở Chích Thiên đã chạy tới, mặt anh mang mỉm cười cao giọng hô: “Sở ca, anh đã trở về!”

Vừa dứt lời, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở đỉnh chóp tòa kho hàng phía sau Đồng Hạo Triết, anh cao ngạo đứng bên trên, tóc màu bạc, vạt áo khoác màu đen, mặc sức bay múa ở trong gió, đường cong màu vàng kim như tinh linh nhảy múa hoạt bát sung sướng, dưới ánh nắng chiếu xuống tản ra quang mang chói mắt.

Anh băng lãnh vô tình, khí phách vô song, lãnh nhãn chỉ nhàn nhạt đảo qua, mọi người liền cảm thấy trong lòng chấn động, chiến ý hoàn toàn mất. Mọi người thế mà đều bị luồng khí thế này ngăn chặn, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

La Hình Nhi thấy Sở Chích Thiên xuất hiện, từ vẻ mặt chấn kinh ngược lại trở nên mừng như điên, cô không ngờ tới cường giả mà bản thân bỏ lỡ thế mà xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn là thủ lĩnh của đội ngũ thần bí cường đại này, đây mới là nam nhân trong lý tưởng của cô, anh hùng của cô.

Không được, lần này nhất định phải bắt lấy cơ hội này, tuyệt đối không thể để cho anh ta trượt mất nữa. Tay La Hình Nhi nắm chặt chẽ, đây là cơ hội ông trời ban cho cô.

Sở Chích Thiên nhìn về phía thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng, nhàn nhạt nói: “Lời vừa rồi ông có thể lập lại lần nữa hay không? Ban này tôi không nghe rõ.” Ánh mắt băng lãnh đó khiến cho trong lòng thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng không ngừng tỏa ra hàn khí, lấy thực lực của gã vậy mà hoàn toàn cảm thụ

không được khí thế của đối phương, đất tới cùng là chuyện gì? Là cấp bậc quá cao, hay là hần ta tập được dạng phương pháp ẩn giấu khí thế nào đó?

Đương nhiên thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng không đồng ý đắc tội Sở Chích Thiên dưới tình huống như vậy, vội nói: “Vị tiểu huynh đệ này, ban nãy chỉ là nói giỡn, chỉ là các cậu mang đi hết cũng không tốt lắm, dù sao đó là vật tư của Hoài Thành chúng tôi, thế nào cũng phải cho chúng tôi một chút, mặt thế, tất cả mọi người đều không dễ dàng, xin vị tiểu huynh đệ này châm chước một chút.” Thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng có thể trở thành người tổng phụ trách của Hoài Thành, rất có quan hệ đến sự khéo đưa đẩy của gã, khi thấy cục diện bất lợi với bên mình, liền lập tức đổi giọng, hơn nữa nói có tình có lý.

Tiêu Tử Lăng trốn ở sau đoàn người nghe những lời này, cũng nhịn không được tán thưởng một chút, này nha cũng là một người tài, làm giao tiếp quyết định không có vấn đề gì.

Sở Chích Thiên nghe xong lời này, tuyệt không lập tức trả lời, anh lấy ngón tay kéo ống tay áo của mình, vuốt bằng những nếp nhăn người khác nhìn không thấy, lúc này mới lãnh đạm nói ra bốn chữ: “Không có khả năng!”

Thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng không ngờ tới mình nói hay như vậy, đối phương thế mà cự tuyệt, hơn nữa còn trêu chọc bọn họ một phen, nhất thời cả giận nói: “Hy vọng cậu đừng hối hận!”

Sở Chích Thiên lạnh lùng nói: “Tôi làm việc tuyệt không hối hận!” Đây là ngạo khí của anh, cũng là chuẩn tắc của anh. Chỉ cần anh hạ quyết định, cho dù sai thế nào cũng sẽ không hối hận.

Người Hoài Thành dường như bị lời nói của Sở Chích Thiên khơi dậy tức giận, càng có mấy người muốn tiến lên giao thủ với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, sau đó lạnh lùng nói: “Thời gian không còn sớm, vì nhanh chóng giải quyết việc này, tôi liền một chiêu định thắng bại đi, nếu mấy người chịu qua được một chiêu của tôi còn lưu lại được tánh mạng, tôi sẽ tha mấy người một con đường sống. Nếu không thể, xin lỗi, mấy người chỉ có thể ở dài lại nơi đây.” Lời này nói xong, khi Sở Chích Thiên muốn phóng thích kỹ năng hệ lôi điện cấp ba Thiên La Địa Võng, liền thấy trong đám người trong chiến đội Hoài Thành đột nhiên có một nữ nhân đi ra.

Cô vừa đi ra liền ai oán đầy mặt, hai mắt đầm lệ mông lung hô to: “Điền ca, anh đã quên Hình Nhi em rồi sao?” Một tiếng kêu này phải nói là triền miên ai oán a, khiến cho người toàn trường nghe xong đều nhin không được run rẩy một cái.

Đồng Hạo Triết cau mày nhìn về phía La Hình Nhi, Thiên ca? (Thiên vs Điền đọc hao hao nhau) Kêu thật là thân thiết. Chẳng lẽ là khoản nợ đào hoa ở bên ngoài của Sở ca?

Tiêu Tử Lăng nghe thấy tiếng kêu của La Hình Nhi, lại càng rút lui thân thể, lúc này cậu thật hy vọng bản thân là con đà điểu, có thể chôn đầu dưới đất, làm như cái gì cũng chưa từng nghe thấy, hiện tại cậu sợ hãi nhất La Hình Nhi nói ra hết những lời nói dối của cậu. . .

“Cô là ai?!” Sở Chích Thiên lãnh nhần liếc liếc nữ nhân không có tâm liêm sỉ gì kia một cái. Anh căn bản không quen cô ta, vì sao phải làm bộ làm tịch như thế.

Lời nói lãnh khốc vô tình của Sở Chích Thiên khiến cho trong lòng La Hình Nhi đau xót, vốn năm phần diễn kịch thoáng cái biến thành mười phần thương tâm, cô rơi xuống hai hàng thanh lệ, yên lặng nước mắt, khóc tựa như phù dung sau mưa, thực sự là khiến người ta thấy mà không khỏi thương xót a.

“Điền ca, là em không tốt, em không nên ghen tỵ, anh yên tâm, em đã suy nghĩ cẩn thận, em sẽ tận tình tôn kính Tiểu Ngũ tử tử, sẽ không tranh giành tình nhân với chị ấy, cũng sẽ thương yêu Tiểu Thất xem nó là con trai của bản thân. . .” La Hình Nhi khóc thút thít nói.

Ánh mắt của người chiến đội Sở Chích Thiên lóe sáng, đây chính là chuyện tám nhảm buôn dưa lê của thủ lĩnh bọn họ a, Tiểu Ngũ tử tử kia là ai a? Chẳng lẽ đội trưởng còn có một nữ nhân nữa? Chẳng lẽ Tiểu Thất kia chính là đứa vừa mới chém giết tang thi cấp ba kia?

Đồng Hạo Triết nghe thấy phải nói là như lọt vào trong sương mù a, Tiểu Thất hẳn là Sở Tiểu Thất đi, vậy Tiểu Ngũ tử tử là ai? Nghe khẩu khí hình như cũng có một chân với Sở ca, khoản nợ đào hoa của Sở ca xem ra thực sự rất nhiều a.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy La Hình Nhi thực sự bắt đầu nói những chuyện đó, nhất thời không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, cậu kinh hồn táng đảm nghe xong vài câu, phát hiện còn chưa tính là quá hỏng, thoát nhìn cậu còn có thể kéo dài hơi tàn được một đoạn thời gian. Tiêu Tử Lăng lau lau một phen mồ hôi trên trán, tiếp tục chờ đợi số phận kế tiếp của cậu.

Sở Chích Thiên chau mày, anh căn bản không có nửa điểm kiên trì dây dưa với nữ nhân này, vì vậy, anh trực tiếp cắt ngang lời nói của La Hình Nhi, nói với thủ lĩnh của căn cứ Huy Hoàng: “Thế nào căn cứ của mấy người còn mang theo nữ nhân điên đi ra? Bất quá chỗ tôi không chào đón!”

Lời này vừa ra, ngoại trừ người của căn cứ Huy Hoàng thì đều cười rộ lên, bất luận chân tướng giữa hai người này như thế nào, nữ nhân La Hình Nhi đó bị nam nhân kia chán ghét phỉ nhổ đã thành sự thực. Ngay cả vẻ mặt của người căn cứ Huy Hoàng cũng là xem thường, nữ thần ở trong mắt bọn họ này vậy mà cũng không biết xấu hổ dấn sát nam nhân như thế, còn gặp phải phỉ nhổ.

Sắc mặt của thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng vừa xanh vừa tím, quay đầu lại mắng La Lập: “Còn không xem chừng muội muội của mày, thực sự là mất mặt xấu hổ.”

La Lập nhanh chóng kéo em họ của mình, dùng sức túm cô quay về, lúc này thế nào cũng phải trấn an thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng trước, dù sao bọn họ đang ăn cơm ở trong tay gã.

La Hình Nhi bị anh họ của mình kéo trở lại không ngờ Sở Chích Thiên lãnh khốc vô tình như thế, vậy mà hoàn toàn bác bỏ cô, chẳng lẽ sự ấm áp của anh ta, nụ cười của anh ta, nhu tình của anh ta trong mấy ngày đó đều là một hồi mộng xuân hay sao? Chẳng lẽ đây mới là gương mặt thật của anh ta, một nam nhân bạc tình tùy ý đùa bỡn cảm tình của nữ nhân đảo mắt liền lãnh khốc vô tình? Một cảm thú biến thái thích dụ dỗ đùa bỡn trẻ em? Đúng vậy, một nam nhân chính trực lại thế nào có thể hạ thủ với một đứa trẻ chỉ có mười hai tuổi căn bản còn chưa lớn lên chứ. . .

La Hình Nhi đã cảm giác thấy sự trào phúng trong mắt của người xung quanh, hành vi ban nãy của cô đã triệt để hủy đi hình tượng mà trước đây cô đắp nặn. Ngực cô dấy lên một luồng lửa giận, cô hận, hận sự trở mặt vô tình của Sở Chích Thiên, khiến cho cô triệt để mất đi hết thảy. Cô không thể cứ bỏ qua như thế, cô nhất định phải trả thù.

La Hình Nhi bị phần nộ làm choáng váng đầu óc thoáng cái hất tay của anh họ nhà mình đi, quay đầu hô với Sở Chích Thiên: “Anh đừng ở chỗ này giả một bộ dáng chính nhân quân tử, tên cảm thú nhà anh, hạ thủ với một đứa trẻ chỉ có mười hai tuổi, còn để cho cô bé mang thai, mười ba tuổi sinh con. Là mắt tôi bị mù, thế mà tin tưởng lời dỗ ngon dỗ ngọt của anh, cho rằng anh chỉ là nhất thời hồ đồ. . .”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người nổ tung, phải biết rằng hiện tại mặt thế chỉ vừa mới bắt đầu, nếu La Hình Nhi nói chính là sự thực, vậy đại biểu cường giả trước mắt kia ở thời đại bình an đã làm như vậy. . . Nam nhân có

loại khí phách này loại khí thể này thế mà làm ra loại chuyện đó, mười hai tuổi a, hãn thế nào hạ thủ được, không ngờ tới hãn thế mà là cái loại biến thái đó? Cặn bã tối nát đó?

Khi Tiêu Tử Lăng thấy La Hình Nhi hất tay anh trai cô ta lao tới, đã cảm thấy đại sự không ổn, không ngờ tới La Hình Nhi thực sự hoàn toàn nói ra, cậu kêu rên ôm đầu mình, thầm nghĩ, lần này hoàn toàn xong rồi, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ làm thịt cậu, sau đó rút gân rút xương, băm thành mảnh vụn nấu ăn mới có thể trút được mối hận trong lòng anh ta a.

Sắc mặt Sở Tiểu Thất rất khó coi, nó thấy người của chiến đội đang trộm nhìn nó, xem ra nó có một người mẹ 13 tuổi là trốn không thoát rồi, hình tượng quang huy của nó a! Cảm thán xong nhin không được nhìn Sở Chích Thiên tiếp nhận sự tẩy rửa của ánh mắt mọi người trên nóc nhà, thấy tay phải Sở Chích Thiên mở lại nắm lại mở liên tục nhiều lần, đã biết tâm tình Sở Chích Thiên tuyệt đối không phải yên bình không gợn sóng như mặt ngoài của anh ta, sự trùng kích này đích xác rất lớn, Sở Tiểu Thất bắt đầu quyên cho Sở Chích Thiên một phen lệ đồng tình, hình tượng của anh ta bị hủy diệt càng triệt để thảm hại hơn so với mình.

Sở Chích Thiên hít sâu một hơi, rốt cục bình phục được tâm tình của mình, anh lạnh lùng nhìn nữ nhân trở nên điên cuồng kia, hóa ra nữ nhân chỉ cần không đúng ý mấy cô ả, sẽ lung tung cắn người, thậm chí muốn đồng quy vu tận, quả nhiên rất xấu xí.

Khóe miệng Sở Chích Thiên treo lên một mặt cười lạnh, nhàn nhạt nói: “Thế thì liên quan gì đến cô?”

Sở Chích Thiên không giải thích cũng không thừa nhận, ngữ khí ba phải cái nào cũng được càng làm cho mọi người ngờ vực vô căn cứ bất định, chẳng lẽ La Hình Nhi nói là sự thực? Lại hoặc là anh ta căn bản khinh thường giải thích?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Chạy Trốn? Bị Tóm Được.

La Hình Nhi không ngờ tới cô nói ra lời kia, Sở Chích Thiên còn có thể lãnh tĩnh như vậy, thật giống như người mà cô nói căn bản không có nửa điểm quan hệ tới anh ta. Ánh mắt của anh ta không có nửa điểm dao động, ánh mắt nhìn cô thật giống như nhìn một người chết, loại ánh mắt đó khiến cho cô không khỏi run rẩy toàn thân, một luồng hàn khí đánh thẳng trong lòng.

Sở Chích Thiên bị La Hình Nhi dây dưa làm cho không còn bất kỳ kiên trì nào, anh không nhắc lại nữa, trực tiếp búng ngón tay vang một cái, đột nhiên bầu trời ở khu vực của chiến đội Hoài Thành bắt đầu mây đen cuộn cuộn, loáng thoáng truyền đến tiếng lôi điện, năng lượng nồng đậm khiến cho mặt của người phía dưới thất sắc, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Thủ lĩnh căn cứ Huy Hoàng thấy thế đã biết người trước mắt này tuyệt đối không phải người hiện tại bọn họ có thể đối phó, gã vội vã hô to: “Vị huynh đệ này, chuyện gì cũng từ từ, khoan hãy động thủ, đồ chúng tôi từ bỏ, chúng tôi lập tức rút lui. . .”

Sở Chích Thiên băng lãnh nhìn bọn chúng, tuyệt không đáp lại, mà năng lượng ở không trung càng ngày càng nồng đậm, tất cả người Hoài Thành đều run như cây sậy, chỉ sợ cường giả trước mắt sẽ cự tuyệt bọn họ, trực tiếp để cho luồng năng lượng đó phóng thích, trong lòng mọi người đều rõ, nếu như năng lượng đó thực sự tập kích bọn họ, bọn họ ngoại trừ mấy người cấp cao, những người khác sẽ bị diệt toàn quân.

Sở Chích Thiên rốt cục mở miệng: “Hạn cho mấy người trong vòng ba phút, rút ra khỏi đường nhìn của tôi, không làm được, thì ở dài lại nơi đây đi.” Lời nói lãnh khốc bá đạo khiến cho người của Hoài Thành không dám đề xuất nửa điểm bất mãn, bọn họ nghe thấy Sở Chích Thiên lên tiếng, liền ngã nhào nhanh chóng rời đi, chạy trốn chết tựa như phía sau có quỷ quái đáng sợ nào đó vậy.

Những người đó tới đột nhiên, đi cũng rất nhanh chóng, vậy mà không đến ba phút đã toàn bộ rút lui khỏi nơi đây. Thực sự là đến cũng vội vã đi cũng vội vã. Nhóm đội viên tổ chiến đấu thấy chiến đội Hoài Thành như chó nhà có tang kẹp đuôi chạy trốn, nhìn không được cao giọng hoan hô lên, trong lòng tin phục vì sự uy vũ khí phách của thủ lĩnh doanh địa nhà mình.

Về phần cái chuyện cảm thú làm kia. . . Được rồi, là người thì luôn có chút ham mê nhỏ. Thủ lĩnh nhà mình chỉ là có ham mê luyện đồng, cũng không tính là chuyện lớn gì. Nhóm đội viên của tổ chiến đấu vẫn rất biết tìm lý do cho thủ lĩnh doanh địa nhà mình.

Về phần nhóm những đội viên trong nhà có con gái vị thành niên thì chuẩn bị trở về phải giấu con gái nhà mình đi, tuyệt đối không cho mấy cô bé lộ mặt ở trước mặt thủ lĩnh. Bọn họ tin tưởng chỉ cần ngăn cách thì sẽ không xảy ra chuyện gì. . .

Cứ như vậy, Sở Chích Thiên dưới tình huống bản thân không biết, có cái gọi là ham mê luyện đồng. . .

Sở Chích Thiên đứng ở đỉnh chóp kho hàng thấy người Hoài Thành đã toàn bộ rút lui, lúc này mới tung người xuống, đi tới bên người Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết khó nhin hiếu kỳ trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Sở ca, Tiểu Thất thực sự là ra từ như thế?”

Sở Chích Thiên lãnh nhân đảo qua, trong mắt có sự bất mãn, anh lạnh lùng nói: “Cậu cũng tin loại lời nói đó?” Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết chính là người cùng anh lớn lên, chẳng lẽ bọn họ còn không biết anh?

Đồng Hạo Triết cười hắc hắc nói: “Tôi thì không tin, bất quá thấy nữ nhân kia nói rất chuẩn xác, liền hiếu kỳ hỏi một chút đến tột cùng là chuyện thế nào.” Đồng Hạo Triết hiểu rõ cách làm người của Sở Chích Thiên, khẳng định sẽ không làm ra chuyện khiến người ta giận sôi như vậy, trừ phi là xảy ra chuyện ngoài ý liệu nào đó.

Sở Chích Thiên vừa định mở miệng giải thích nguyên do mọi chuyện, nói đến bên miệng lại thu trở lại. Có một số việc giải thích chỉ phí công, tin tưởng thì bản thân không giải thích cũng sẽ tin tưởng, tin tưởng lời đồn đãi thì giải thích thế nào cũng sẽ cho rằng là một loại che giấu. . . Huống hồ anh không muốn dính dáng ra Tiêu Tử Lăng.

Đội viên tổ chiến đấu lần nữa dưới sự an bài của tổ trưởng nhà mình tiến hành thanh lý kho hàng, lúc này, Sở Chích Thiên liền chú ý tới Tiêu Tử Lăng lén lút đi theo phía sau mọi người, đã biết cậu ta muốn thừa cơ chuồn đi, để trốn tránh sự chỉ trích của anh.

Tuy rằng Sở Chích Thiên biểu hiện ra một mảnh lạnh nhạt, nhưng lửa giận trong lòng còn chưa biến mất, lúc này thấy bộ dáng tên đầu sỏ gây nên kia thế mà muốn vỗ vỗ cái mông chạy trốn, nhất thời khiến cho lửa trong tim anh tăng tăng tăng bốc lên đầu.

Anh thế nào có thể buông tha tên nhóc gây sự này chứ, bồi đen hình tượng của anh lại muốn chạy trốn, nào có dễ như vậy, vì vậy thuận di một cái liền lóe đến phía sau Tiêu Tử Lăng. Nhìn tên nhóc này không có chút cảm giác nào mà thập thập thò thò, nhìn ngang nhìn dọc, sau đó nhón chân nhón tay biến người, bộ dạng này không biết vì sao thế mà khiến cho anh nhớ tới chuột trộm dầu. . . (1 câu truyện cổ tích =)))

Lúc này Tiêu Tử Lăng đang ngồi xổm phía dưới cục đá cảnh nào đó ẩn núp, cậu cẩn cẩn thận thận nhô đầu ra kiểm tra lộ tuyến chuồn đi kế tiếp. Lúc này lão đại nhà cậu khẳng định đang trong cơn giận dữ, nếu như hiện tại bị tóm được, kết cục của cậu không cần nghĩ cũng biết khẳng định sẽ cực kỳ bi thảm, lúc này không chạy trốn thì khi nào chạy chứ.

Lần nữa liếc liếc mắt nhìn chỗ Sở Chích Thiên đứng một cái, hử? Thế nào hồng có người chứ? Cậu quay đầu hỏi Sở Tiểu Thất theo bên cạnh: “Tiểu Thất, nhóc nhìn thấy lão đại không? Thế nào không thấy nữa?”

Sở Tiểu Thất liếc liếc Sở Chích Thiên phía sau Tiêu Tử Lăng một cái, trong ánh mắt của Sở Chích Thiên có sự cảnh cáo rõ ràng, kêu nó không nên nhiều lời, vì vậy nó chỉ có thể lắc lắc đầu. Nó thương xót nhìn Tiêu Tử Lăng sau khi nhận được đáp án của nó lại đặt lực chú ý ở giữa sân trước mắt, anh ta làm sao lại không nghĩ ra nhìn nhìn phía sau chứ, thực sự là một tên nhóc trì độn.

Tiêu Tử Lăng lại nhìn một vòng chiến trường xung quanh, vẫn không tìm được thân ảnh của Sở Chích Thiên, cậu hồ nghi nói: “Chẳng lẽ lão đại đi rồi? Hay là làm chuyện khác? Mặc kệ, lão đại không ở đây thì là chuyện tốt, không cần lén lút chuồn. . .”

“Vậy là cậu muốn quang minh chính đại chuồn?” Một thanh âm u u truyền đến từ phía sau, trong giọng nói có sự bất đắc dĩ.

“Đều đã quang minh chính đại, còn cần phải chuồn sao? Đương nhiên là đường đường chính chính. . .” Tiêu Tử Lăng không hề nghĩ ngợi trực tiếp quay đầu lại phản bác, khi thấy thân ảnh của Sở Chích Thiên, đầu lưỡi của cậu nhất thời bị mèo cảm đi, mặt nhất thời suy sụp xuống, biểu tình ủy khuất dường như bị ai hãm hại vậy.

Sở Chích Thiên cười lạnh nói: “Thế nào, muốn chuồn bị tóm được, còn ủy khuất hay sao?”

Tiêu Tử Lăng lập tức đứng dậy, bộ dạng vẻ mặt phục tùng dễ nghe chờ đợi giáo huấn miễn bàn ngoan bao nhiêu, thật giống như hành vi cậu muốn chuồn đi ban nãy chỉ là một loại ảo giác, kỳ thực cậu chỉ đứng ngốc ở chỗ này chờ đợi lão đại lại đây xử phạt mà thôi.

Sở Chích Thiên vừa thấy bộ dạng này của Tiêu Tử Lăng, đã biết cậu lại bắt đầu giả vô tội cho anh, anh phát hiện chiêu này Tiêu Tử Lăng sử dụng rất tự nhiên, căn bản không có nửa điểm không thoải mái, liền biết Tiêu Tử Lăng bình thường dùng không ít, quả nhiên là mình quá phóng túng cậu ta, lần này không thể để cho cậu ta hồ lộng qua nữa. Vì vậy hừ lạnh một tiếng nói: “Chúng ta trở lại!” Đương nhiên muốn giáo huấn thì đóng cửa lại giáo huấn, Sở Chích Thiên không muốn người của mình mất mặt mũi ở bên ngoài.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy nhanh chóng kéo Tiểu Thất đi theo phía sau Sở Chích Thiên, đương nhiên cậu không quên dùng nhãn đao hung hăng lẳng trì tên nít ranh không mặt báo này, nha nhìn thấy lão đại ở phía sau vì sao không ám chỉ một chút, khiến cho cậu mất mặt lớn rồi.

Sở Tiểu Thất rất vô tội, nói đến lão đại ở ngay trước mặt, nó ám chỉ thế nào? Lão đại cũng không phải người mù, chỉ có thể nói Tiêu Tử Lăng quá trì độn, phải biết rằng ánh mắt của Sở lão đại rất băng lãnh nha, không phải nhìn chăm chú nó mà cũng cảm thấy toàn thân không ngừng tỏa ra hàn khí, mà Tiêu Tử Lăng thế mà không có bất kỳ cảm giác nào, thần kinh quả nhiên rất thô.

Một đường không nói chuyện, ba người lên phòng xe của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng biểu hiện ra một bộ dạng ngoan ngoãn nhận tội, trong lòng lại còn muốn chạy trốn kiếp nạn này, hơn nữa cậu lại không phải cố ý, cậu nào biết đâu rằng đoạn lời nói đuổi người trước đây sau cùng sẽ diễn biến thành loại cục diện khó có thể thu trận này, cậu cũng không phải thần đúng không?

Hơn nữa trước đây Sở Chích Thiên cũng phối hợp a, không thấy anh ta có gì không vui. Vì sao khi xảy ra chuyện thì muốn tìm cậu tính sổ chứ, nếu muốn tính thì mọi người cùng tính a, ngay cả Tiểu Thất cũng có phần.

Thấy bộ dáng sợ hãi rụt rè của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên hừ lạnh nói: “Hừ, hiện tại biết sợ rồi? Trước đây cậu chơi cao hứng lắm a, nói dối phải nói là thiên mã hành không.”

Nghe vậy Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đẩy lên nụ cười lấy lòng nói: “Trước đây khi nói những lời đó, em không ngờ tới cô ta sẽ xuất hiện ở chỗ này a, em cho rằng cả đời cũng sẽ không thấy mặt lại chứ, Sở ca, em thực sự không phải cố ý, xin không nên tức giận a!” Nói xong liền lùi qua bắt đầu phục vụ cho lão đại nhà mình, cậu nhanh nhẹn đặt Sở Chích Thiên trên sofa, vừa là xoa bóp vừa là ấm lưng, bộ dáng nịnh nọt mười phần một tên chó săn.

“Tôi đương nhiên biết cậu không phải cố ý, bằng không cậu cho là cậu còn có thể sống được dễ chịu như thế?” Sở Chích Thiên lần nữa liếc liếc Tiêu Tử Lăng hiềm thấy chịu khó như thế trước mắt một cái, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười. Tác phong của tên nhóc này chính là vậy, chuyện làm trước đây thoát nhìn không có vấn đề gì, thế nhưng trải qua thời gian lên men, chậm rãi sẽ có chuyện xấu.

Lúc này Tiêu Tử Lăng đã ngồi vào bên cạnh Sở Chích Thiên, bắt đầu xoa bóp cánh tay cho anh, có lẽ đụng phải cái gì đó, phần eo của Sở Chích Thiên đột nhiên nổi lên một khối, một tiếng meo ô phần nộ vang lên.

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, liền thấy trong áo khoác của Sở Chích Thiên đột nhiên bò ra một con mèo nhỏ rất khó coi. Nó bò lên trên vai Sở Chích Thiên, rống giận với Tiêu Tử Lăng, dường như phi thường phần nộ đối với sự quấy rầy của Tiêu Tử Lăng.

Mèo này rất nhỏ, cuộn mình lại chỉ bằng năm tay người trưởng thành, tướng mạo có chút xấu, không phải, là rất xấu, khô khô xơ xác không nói, lông còn thừa thớt, thật giống như bị bệnh ghẻ chốc nào đó. Ở niên đại bình an, mèo này vút ở bên ngoài, tuyệt đối là loại khiến người ta phỉ nhổ chán ghét, dấy không nổi chút tâm tình trù mẫn nào của bất kỳ ai, có thể thấy được khó coi bao nhiêu.

Tiêu Tử Lăng chấn kinh chỉ chỉ con mèo đó nói: “Con tang thi cấp bốn kia?”

Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, như cười như không nói: “Hóa ra cậu biết đó là một con tang thi mèo a!” Vốn biết Tiêu Tử Lăng giấu anh một số chuyện, thoát nhìn hẩn là chuyện này.

Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu nhìn trần xe, a, trần xe này thực tốt a, mỗi một góc độ được làm không một khe hở, màu sắc kia thực sự là. . . Vì cái răng mình lại không cẩn thận nói ra miệng chứ.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng lại đang làm bộ nghiên cứu trần xe để tránh né vấn đề của anh, giả ngu cộng ngơ ngẩn vận dụng dày công tôi luyện, anh chỉ có thể xoa trán căm lặng.

“Cậu nói, tôi nên làm gì cậu giờ đây?” Sở Chích Thiên xa xôi hỏi, nên xử phạt Tiêu Tử Lăng thế nào anh nhất thời vậy mà không nghĩ ra được, nhẹ thì không có hiệu quả gì, nặng thì. . .

Tiêu Tử Lăng vừa nghe nhanh chóng tiếp lời lấy lòng nói: “Sở ca, vậy thì cái gì cũng không làm, lần này em biết sai rồi, về sau cái gì em cũng nghe đại ca anh.”

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói này của Tiêu Tử Lăng, yên lặng nhìn cậu một cái, khóe miệng anh lộ ra một nụ cười không rõ hàm nghĩa: “Thực sự cái gì cũng nghe tôi?”

Tiêu Tử Lăng gật đầu cái rụp, cứ như vậy hoàn toàn bán bản thân cho Sở Chích Thiên.

Nụ cười của Sở Chích Thiên càng sâu, anh nhớ tới khi tang thi cấp bốn mê hoặc anh, một màn huyền cảnh mà anh đã thấy kia. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Động Tâm? Tiêu Tử Lăng Trang Phục Nữ.

Sở Chích Thiên trực tiếp thuận di vào kho hàng, liền thấy trong kho hàng chất đầy vật tư, đương nhiên cũng có vài con tang thi du đang ở bên trong, phỏng đoán là nhân viên công tác trước mạt thể. Sở Chích Thiên vì dễ dàng cho tra tìm con tang thi cấp bốn kia, cũng vì tranh thủ thời gian, anh trực tiếp vứt vật tư đầy kho vào không gian, toàn bộ kho hàng thoáng cái trống trải hơn.

Hết thấy tang thi đều tinh tường hiện ra ở trước mặt Sở Chích Thiên, không còn có một góc chết nào. Sở Chích Thiên vứt ra vài đạo Liệt Điện, rất nhanh đã thanh lý sạch sẽ tang thi có thể thấy được trong kho hàng. Thế nhưng, con tang thi cấp bốn theo như lời Tiêu Tử Lăng lại thế nào cũng tìm không thấy. Sở Chích Thiên nhìn kho hàng trống trải này, gần như tìm không được nơi có thể giấu người. Anh khẽ cau mày, chẳng lẽ lần này Tiêu Tử Lăng sai lầm?

Sở Chích Thiên trực tiếp phủ nhận khả năng này, tuy rằng thường thường Tiêu Tử Lăng xảy ra một số chỗ sơ suất nhỏ, làm một số chuyện rất ngu ngốc, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại chưa từng xảy ra bất kỳ sai lầm nào, là một đàn em đáng giá anh tin cậy, đây cũng là nguyên nhân anh vẫn luôn bỏ mặc Tiêu Tử Lăng.

Vì vậy khẳng định con tang thi cấp bốn kia trốn ở chỗ này, ở chỗ góc chết nào đó anh phát hiện không được, chờ đợi anh lộ ra kẽ hở, sau đó dành cho anh một kích tất sát. Lúc này, Sở Chích Thiên ngược lại có chút hồi

hận để Tiêu Tử Lăng ở lại trên chiến trường, nếu như mang theo bên người, có thể lợi dụng Linh Nhãn của Tiêu Tử Lăng tóm con tang thi kia ra.

Chính vào lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng meo ô, thanh âm bất ngờ này khiến cho anh sửng sốt, không đợi anh phản ứng lại, trận cảnh trước mắt đột nhiên biến đổi.

Lúc này, anh thân ở một địa phương trong ký ức xa xôi, anh đứng trên một con đường nhỏ hẹp quanh co dùng đá cuội trải thành, hai bên bóng xanh dạt dào. Trong đó còn có các loài hoa đủ mọi màu sắc mọc sức nở rộ trong gió, một tòa biệt thự quen thuộc lại có chút xa lạ đứng sừng sững xa xa tại đầu cùng con đường nhỏ này.

Không tốt, trúng ảo thuật rồi! Lúc này Sở Chích Thiên còn chưa biết kỳ thực anh trúng chính là thuật mê hoặc. Anh nghiêng rằng nghiêng lợi chuẩn bị trở lại tận tình giáo huấn Tiêu Tử Lăng một chút. Bởi vì khi anh tới đã hỏi qua Tiêu Tử Lăng, xác định không phải tang thi hệ tinh thần. Không ngờ tới lần này Tiêu Tử Lăng thế mà xảy ra sai lầm.

Ảo thuật đối với Sở Chích Thiên vẫn rất hữu dụng, anh nhất thời còn chưa thể nghĩ được phương pháp phá giải, mà trong hết thấy kỹ năng của anh chỉ có Hư Không còn có chút hiệu quả. Sở Chích Thiên phản ứng đầu tiên chính là thi triển Hư Không, trước tiên bảo hộ sự an toàn của bản thân, lại phát hiện dị năng của anh thế mà biến mất. . .

Sở Chích Thiên chau mày, tình hình lần này lại không giống với bến tàu lần trước, anh biết càng là như thế này càng phải lãnh tĩnh, bất quá anh cũng biết muốn phá ảo thuật phải tìm nhược điểm tìm cơ hội, đứng bất động là không có hiệu quả gì. Vì vậy anh đi qua dọc theo con đường đá cuội nhỏ này, đi tới cửa biệt thự. Tòa biệt thự này là nơi nghỉ phép khi còn bé của anh, anh rất thích bầu không khí ấm áp của nơi đây, từng nói đùa chờ sau khi anh kết hôn sinh con hàng năm đều sẽ dẫn bà xã con cái tới nơi này nghỉ nghỉ ngơi, giải giải sầu.

Không ngờ tới ảo thuật thế mà chế tạo ra tình cảnh này. Không biết bên trong sẽ có người nào hoặc là chuyện gì đây?

Lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, mở cửa chính là người Sở Chích Thiên quen thuộc, vậy mà là Sở Tiểu Thất. Sau khi nó thấy Sở Chích Thiên thế mà nở nụ cười, còn thân mật kêu lên: “Baba, ba đã trở về, Tiểu Thất rất nhớ ba.”

Sở Chích Thiên nhú nhú mày, không ngờ tới ảo thuật này còn có thể chế tạo ra Sở Tiểu Thất, xem ra con tang thi cấp bốn này đã rõ như lòng bàn tay đối với người bên cạnh anh a, đáng tiếc chính là nó không biết Sở Tiểu Thất. Tiểu Thất thế nào có thể cười ngu như vậy, lại thế nào có thể gọi anh là baba, ngoại trừ lần kia phối hợp Tiêu Tử Lăng gạt người.

Sở Chích Thiên còn chưa chuẩn bị tiếp chiêu thế nào, Sở Tiểu Thất giả tạo kia liền đi tới kéo tay Sở Chích Thiên, tỏ ý Sở Chích Thiên đi vào.

Được rồi, anh ngược lại muốn xem. Con tang thi cấp bốn kia đến tột cùng muốn làm ra cái gì. Sở Chích Thiên không chống cự, mà phối hợp theo Tiểu Thất đi vào, anh tương đối hiếu kỳ kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất đi vào nhà ăn, liền thấy trên bàn cơm bày đầy cơm nước mỹ vị, mà Tiêu Tử Lăng đứng ở một bên nở nụ cười đầy mặt hồ: “Anh đã trở về, đang chờ anh ăn cơm đây.” Nói xong liền “hiền lành” đi lên cởi áo khoác cho anh, treo trên giá áo bên cạnh.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng như vậy, có chút không quen, phải biết rằng Tiêu Tử Lăng làm ra loại động tác nịnh nọt này, thường thường là xảy ra sai lầm để cho anh bao hoặc là muốn anh đáp ứng một số yêu cầu tương đối quá phận, chẳng lẽ con tang thi cấp bốn kia ngay cả những chuyện này cũng biết? Hơn nữa Tiêu Tử Lăng này luôn khiến cho anh cảm thấy có chút kỳ quái, dường như có điểm khác nhau với Tiêu Tử Lăng mà anh quen thuộc.

Sở Chích Thiên tuyệt không cự tuyệt sự ân cần của Tiêu Tử Lăng, anh vốn chính là muốn tìm nhược điểm phá giải ảo thuật, thế nào có thể chống cự chứ. Sở Chích Thiên cẩn cẩn thận thận ngồi xuống, hai mắt mật thiết quan tâm nhất cử nhất động của Tiêu Tử Lăng, ai biết người đối diện có phải tang thi cấp bốn biến hóa hay không, anh không thể không cẩn thận.

Một bộ đùa đưa tới từ trong tay Tiêu Tử Lăng, tình cảnh quen thuộc này khiến cho Sở Chích Thiên sửng sốt, thiếu chút nữa cho rằng lại về tới doanh địa, tình cảnh tất nhiên trong mỗi bữa cơm của bọn họ. Chuông cảnh báo trong lòng Sở Chích Thiên vang điên cuồng, ảo thuật này quá lợi hại, cho dù biết là giả, cũng sẽ bởi vì phần quen thuộc này mà thiếu chút nữa thả lỏng cảnh giác, anh nhất định phải thời khắc chú ý, trước khi chưa phá giải được ảo thuật, tuyệt đối không thể lộ ra nửa điểm sơ sẩy để cho tang thi cấp bốn có cơ hội ra tay.

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên chỉ cầm đùa vẽ mặt trầm ngâm, có chút lo lắng hỏi: “Ông xã, anh không thoải mái sao? Vì sao không ăn cơm?”

Lời này vừa ra, khiến cho Sở Chích Thiên kinh hãi nhảy lên, vẽ mặt anh chần chừ nhìn về phía khuôn mặt quen thuộc kia, lời nói kinh hãi này cũng có thể xuất ra từ trong miệng Tiêu Tử Lăng, nhin không được mở miệng nói: “Cậu đang nói cái gì?”

“Vì sao không ăn cơm?” Vẽ mặt Tiêu Tử Lăng nghi hoặc nhìn Sở Chích Thiên, không biết vì sao ông xã nhà mình nghe xong lời của mình sẽ là bộ biểu tình này.

“Câu trước đó, không phải, là xưng hô mới đầu kia.” Sở Chích Thiên nhắc nhở.

“Ông xã a, có gì không đúng?” Tiêu Tử Lăng hoang mang đầy mặt, dường như không rõ vì sao ông xã nhà mình coi trọng như thế đối với xưng

hồ này.

“Cậu thế nào có thể kêu như thế, cậu là đàn em của tôi a.” Sở Chích Thiên lạnh mặt lạnh lùng nói, anh rất tức giận, cho dù là ảo thuật, anh cũng không cho phép Tiêu Tử Lăng gọi sai.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời này của Sở Chích Thiên, trên mặt rất ủy khuất, cậu đứng ở một bên, chơi ngón tay nói: “Ông xã, em chính là bà xã của anh a, vì sao anh phải nói như vậy? Tới cùng anh làm sao vậy? Ngày hôm nay vừa ra ngoài trở về liền thay đổi?”

Sở Tiểu Thất ở một bên liên tục gật đầu: “Đúng vậy, baba, momy vẫn luôn gọi ba như thế, nếu như momy biến thành đàn em, con đây từ đâu mà có chứ?”

Sở Chích Thiên nhìn hai người kiên định lập trường trước mắt, đột nhiên cảm thấy đầu có chút đau, anh vô ý thức hỏi: “Chẳng lẽ cậu ta thật là 12 tuổi theo tôi bỏ trốn, 13 tuổi sinh nhóc.”

Tiểu Thất nghe xong lời này nhanh chóng gật đầu nói: “Baba, nếu ba đều đã biết, vì sao còn phải để cho momy làm đàn em chứ? Chẳng lẽ đây lại là một trò chơi mới của hai người? Để gia tăng cảm tình của hai người?” Trong ánh mắt của Tiểu Thất tràn đầy hiếu kỳ, dường như Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng trong ảo thuật bình thường luôn làm một số thứ đa dạng để tăng tiến cảm tình.

Sở Chích Thiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng dường như rất bất mãn đối với lời nói của Sở Chích Thiên, cậu bĩu môi hung hăng chuyển đầu đi, bộ dáng em tức giận có vẻ thập phần đáng yêu, nếu như Tiêu Tử Lăng thực là bà xã của anh, Sở Chích Thiên ngược lại cũng nguyện ý dỗ dành một chút, thế nhưng, này nha rõ ràng là nam, Sở Chích Thiên cũng không có hứng thú đó.

Vì vậy anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiêu Tử Lăng, đừng làm ra bộ dạng quỷ này, cậu rõ ràng là nam, như vậy quá buồn nôn, còn có cậu lại thế nào sinh đứa trẻ cho tôi, cậu có năng lực đó?”

Có lẽ lời nói của Sở Chích Thiên quá đả thương người, hai mắt Tiêu Tử Lăng đột nhiên đầm lệ mông lung nói: “Ông xã, anh không những không tiếp nhận em, còn muốn em biến tính, em rõ ràng là một nữ nhân. . .”

Lúc này Sở Chích Thiên mới chú ý tới Tiêu Tử Lăng bên người thế mà mặc một thân trang phục nữ, cậu ta mặc một chiếc váy hai dây trễ ngực mê người, cái eo nhỏ nhắn uyển chuyển, làn váy rất ngắn, gần như chặn không được cánh mông hơi vênh của cậu, hai chân dài trắng nõn như ngọc khiến người ta có một loại dục vọng muốn vuốt ve.

Sở Chích Thiên vừa thấy trong lòng liền dâng lên một bó lửa, đập mạnh bàn: “Cậu mặc bại lộ như thế tới cùng muốn làm gì? Còn có, cậu mặc trang phục nữ thì cho rằng bản thân thực sự là nữ?” Được rồi, Sở Chích Thiên bị Tiêu Tử Lăng như vậy triệt để chọc giận, nhất thời quên đây là huyền cảnh.

Tiêu Tử Lăng mạnh bắt lấy tay Sở Chích Thiên, đặt lên trên ngực của mình, hỏi: “Anh sờ sờ xem, em tới cùng có phải nữ nhân hay không?”

Sở Chích Thiên cảm thấy lòng bàn tay có một luồng co dãn, nhịn không được nắn một phen, Tiêu Tử Lăng bởi vì động tác của Sở Chích Thiên mà mị nhân như tơ, trên mặt phỉếm ra một mặt đỏ ửng động nhân, trong miệng nhẹ thở dốc nói: “Ông xã. . .” Một tiếng mềm mại đáng yêu này đến tận trong nội tâm, khiến người nghe xong đều nhịn không được phát rồ.

Đôi mắt Sở Chích Thiên tối xuống, tay anh bắt đầu hoạt động xuống, trượt về phía thắt lưng Tiêu Tử Lăng, sau đó xuống chút nữa. . . Anh nhắm mắt lại, lại mạnh mở mắt ra, liền thấy trong mắt anh chợt lóe thần quang, khí thế cấp năm theo đó bùng nổ: “Phá cho ta!”

Sở Chích Thiên không hề lưu thủ, trực tiếp khai hỏa toàn bộ khí thể cấp năm, huyễn cảnh này trực tiếp bị khí thể cấp năm đập tan. Chợt nghe thấy một tiếng “meo ô”, theo thanh âm đó vang lên, tình cảnh trong tầm mắt Sở Chích Thiên rốt cục về tới tình cảnh kho hàng vốn dĩ.

Sở Chích Thiên vô ý thức nhìn về phía bàn tay của mình, dường như còn giữ lại cảm giác tràn ngập co dãn kia của Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng trang phục nữ, anh thế mà có chút động tâm, có lẽ phải tìm một nữ nhân điều tiết một chút, gần đây hình như bản thân có chút dục vọng không được thỏa mãn a.

Lúc này, đột nhiên một con mèo lúi ra, nhào tới trên ống quần của anh. Bởi vì trên người con mèo này không mang dị năng công kích, Sở Chích Thiên mới trở lại hiện thực còn có chút lưu luyến một thứ gì đó trong huyễn cảnh nhất thời không phòng bị, cứ như vậy bị bổ nhào trúng.

Sở Chích Thiên cảm lạnh lẽo chân, lại không thể quăng đi con tang thi mèo này, con tang thi mèo cấp bốn này nhỏ thì nhỏ, lực lượng vớ lấy ống quần ngược lại rất lớn.

Tang thi mèo vớ lấy ống quần của Sở Chích Thiên dường như biết nam nhân cường đại trước mắt thập phần không thích, vì vậy thập phần lấy lòng kêu một tiếng: “Meo ô!”

Kỳ thực con mèo này vừa nhào tới trên ống quần anh, Sở Chích Thiên đã biết tang thi cấp bốn mà anh khổ tìm không thấy chính là con tang thi mèo nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn này, hơn nữa dường như con tang thi mèo này đã nhận anh làm chủ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Biến Trang? Làm Nữ Nhân Một Ngày!

Vì sao sẽ biến thành loại tình huống này? Sở Chích Thiên hồi tưởng lại từng chút ở trong huyền cảnh, lại liên hệ đến hành vi của con tang thi mèo trước mắt, biết Tiêu Tử Lăng không nói sai, con tang thi mèo này đích xác không phải hệ tinh thần. Nếu như hệ tinh thần, phá ảo thuật chỉ có thể khiến cho tinh thần lực của tang thi có điều tổn thương, mà sẽ không xuất hiện tình hình nhận chủ. Mà xuất hiện loại tình huống này chỉ có một khả năng, đó chính là phản phệ kỹ năng, có lẽ con mèo này có một loại kỹ năng cùng loại với mê hoặc, tiếng ô ô ngay từ đầu nghe thấy kia, có lẽ chính là phương thức thi triển.

Không thể không nói, Sở Chích Thiên rất am hiểu suy luận, chưa đến vài cái đã để cho anh đoán được phần lớn sự thực.

Ánh mắt Sở Chích Thiên phức tạp nhìn con tang thi mèo cấp bốn trên ống quần, anh không ngờ tới con tang thi mèo này sẽ dùng loại phương pháp đó để mê hoặc anh, chẳng lẽ con mèo này cho rằng anh có ý nghĩ khác đối với Tiêu Tử Lăng? Lại hoặc là cho rằng tên nhóc Tiêu Tử Lăng kia có thể mê hoặc được anh? Hơn nữa con mèo này rất ngốc, chẳng lẽ nó cho rằng Tiêu Tử Lăng là nữ? Lần sau dùng thuật mê hoặc cũng phải tìm một người thích hợp, ít nhất tìm một nữ nhân chân chính đến. . .

Nếu như tang thi mèo cấp bốn biết Sở Chích Thiên nghĩ như vậy, khẳng định sẽ cảm thấy rất vô tội, thuật mê hoặc của nó chỉ là phóng đại vô hạn

dục vọng của lòng người mà thôi, hồng có bản lĩnh bịa đặt đâu, không nên đẩy hết trách nhiệm lên trên người nó có được không.

Khi Sở Chích Thiên đang quần quýt có nên giải quyết con tang thi mèo cấp bốn này hay không, con tang thi mèo đó lần nữa lấy lòng meo ô một tiếng với anh, đôi mắt đỏ như máu vốn hẳn là đại biểu tang thi thể mà truyền đạt ra một loại ý tứ mang theo nó đi, điều này làm cho Sở Chích Thiên nhớ tới lần đầu khi nhìn thấy Tiêu Tử Lăng, cũng là bộ dạng này. Hơn nữa Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhân cũng có một con mắt đỏ như máu.

Sở Chích Thiên tìm được ở trên người con tang thi mèo cấp bốn này không ít điểm giống nhau với Tiêu Tử Lăng, trái tim băng lãnh vô tình kia thể mà mềm xuống.

Thôi đi, nhìn trên phần con mèo này đã để cho anh thấy được Tiêu Tử Lăng trang phục nữ, thả nó một con ngựa đi. Vì vậy. Sở Chích Thiên liền mang theo con mèo nhỏ này rời khỏi kho hàng, về lại chiến trường, cũng giải quyết chiến đội Hoài Thành đột kích.

Sở Chích Thiên phục hồi tinh thần lại từ trong hồi ức. Nhìn Tiêu Tử Lăng liễu mạng lấy lòng anh trước mắt, ý nghĩ chinh người chứa trong lòng càng ngày càng rõ ràng. Được rồi, anh muốn thấy bộ dáng khó xử quần quýt của Tiêu Tử Lăng, như vậy sẽ có thể khiến cho tâm tình vốn ghen ghét của anh tốt hơn rất nhiều, Sở Chích Thiên không biết đây có phải một loại phương pháp cân đối tâm lý của anh hay không, bất quá vì trong cuộc sống mấy ngày tương lai của anh tiếp tục có tâm tình tốt sung sướng, Sở Chích Thiên quyết định thực thi phương án trừng phạt trong lòng kia.

Sở Chích Thiên nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng mấy giây. Chạm rãi khoe miệng dẫn ra một mặt mỉm cười tà khí, bộ dáng này của Sở Chích Thiên khiến cho cảm giác nguy cơ trong lòng Tiêu Tử Lăng tăng lên thẳng tắp, bắt đầu đứng ngồi không yên. Lão đại nhà cậu có bộ dáng quý này, khẳng

định đang đánh chủ ý xấu xa nào đó, trực giác nói cho cậu phải nhanh nhanh biến người.

Không thể không nói, giác quan thứ sáu của Tiêu Tử Lăng siêu mạnh, đáng tiếc không đợi cậu tìm được cớ, Sở Chích Thiên lại mở miệng, anh như cười như không nói với Tiêu Tử Lăng: “Cậu làm việc đó, chọc phiền phức lớn như vậy, vậy nhất định phải tiếp nhận trừng phạt, cậu biết tôi luôn luôn thưởng phạt phân minh, nuông chiều cậu đó là điều tuyệt đối không có khả năng.”

Tiêu Tử Lăng yên lặng gật đầu, điểm ấy Sở Chích Thiên làm rất đúng. Chỉ cần có sai, bất kể là ai đều sẽ xử phạt, đương nhiên lực độ xử phạt vậy phải xem tâm tình lão đại anh ta, tâm tình tốt, OK, cậu gặp may mắn, xử phạt sẽ không quá nặng, có đôi khi sẽ chỉ qua loa ý tứ một chút, nếu như đụng phải lão đại anh ta vừa vặn tâm tình khó chịu, được rồi, coi như cậu không may, vốn sai lầm nhỏ cũng sẽ tiếp nhận trừng phạt lớn, phạt cho cậu không dám phạm sai lầm nữa.

Tiêu Tử Lăng cẩn cẩn thận thận liếc liếc Sở Chích Thiên trước mặt một cái, nghiên cứu tâm tình hiện tại của Sở Chích Thiên được tính là tốt hay xấu, bất quá mặt của Sở Chích Thiên vĩnh viễn là một loại biểu tình, đó chính là đóng băng cả mặt không biểu cảm, có đôi khi cho dù khóe miệng mang chút cười, cũng không biết được xem như là anh ta cười lạnh hay là thực sự sung sướng. . . Vì vậy Tiêu Tử Lăng vẫn không nhìn ra được gì (Mấy lần tình hình đặc thù có thể xem nhẹ không kể, Tiêu Tử Lăng cho rằng thời điểm đó Sở Chích Thiên thuộc về phạm trù không bình thường, không có bất kỳ giá trị tham khảo nào).

Sở Chích Thiên suy nghĩ một chút, liền gõ gõ tay vịn trên sofa, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà khí, anh nói: “Cậu là đàn em của tôi, thế nào cũng phải chiều cớ cậu một chút, không thể phạt quá ác, như vậy đi, cậu đã nói sáo với bên ngoài cậu là nữ nhân, như vậy phạt cậu làm nữ nhân một ngày.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy nhất thời cả kinh nhảy lên: “Cái gì? Không được!”

Nhân đao lạnh lẽo của Sở Chích Thiên trực tiếp bắn qua, nụ cười tà khí thoáng cái chuyển thành cười lạnh nói: “Thế nào? Cậu có ý kiến?” Ba chữ có ý kiến nói vừa chậm vừa nặng, điều này biểu thị anh rất khó chịu.

Nghe ra hàm nghĩa cảnh cáo của Sở Chích Thiên, khí thế chống cự của Tiêu Tử Lăng thoáng cái tụt phanh, cậu khổ cả mặt nói: “Sở ca, cái này, em là nam sinh a, em mặc trang phục nữ một ngày, làm như vậy rất mất mặt, có thể đối trùng phạt khác hay không?” Nếu là trùng phạt đó, lão đại a, tôi không cần anh chiếu cố nữa, anh cứ hung hăng phạt đi.

“Nga? Như vậy coi như là mất mặt? Bởi vì người nào đó, tôi phải đeo xưng hào biến thái cầm thú, cậu cho rằng tôi có tính là mất mặt hay không?” Mặt mày Sở Chích Thiên thoáng nhếch, liếc liếc Tiêu Tử Lăng bên người một cái, anh vừa nói chuyện vừa lấy tay kéo kéo ống tay áo của mình, vẻ mặt với khẩu khí thập phần dừng dừng, dường như đang nói một số vấn đề râu ria, nhưng chính là sự dừng dừng như vậy, khiến cho trái tim nhỏ của Tiêu Tử Lăng trực tiếp run rẩy mấy cái, khí lạnh không ngừng tỏa ra trong nội tâm.

“Cái này?” Tiêu Tử Lăng không dám trực tiếp đề xuất phản đối, thế nhưng cậu vẫn không cam lòng a, nói đến cậu đều đã là một đại thúc thành thực tuổi tác tâm lý 35 tuổi, đột nhiên kêu cậu biến trang làm nữ nhân, cậu lại không có loại ham mê đó, qua không được quan ải trong lòng a.

“Không làm cũng được, chỉ cần cậu lau sạch chuyện kia của tôi đi là được.” Sở Chích Thiên cũng không phải muốn Tiêu Tử Lăng làm như vậy, anh vẫn rất thông cảm cho Tiêu Tử Lăng một lựa chọn khác (Sở lão đại lựa chọn anh cho bằng không cho, giúp anh lau sạch chuyện đó chính là một nhiệm vụ không thể hoàn thành).

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời nói của Sở Chích Thiên, trong lòng là các loại bi phần a, mơ nó nếu như có thể vẫn hồi hết thấy, cậu còn cần ở đây tiếp nhận trừng phạt sao? Cậu đã sớm chạy đi làm. Khụ, nếu như có dị năng tẩy não thì tốt rồi, trực tiếp tóm từng người từng người đến tẩy não, lau đi đoạn ký ức đó, Tiêu Tử Lăng bắt đầu nghĩ vớ vẩn.

Tiêu Tử Lăng biết kết cục đã định, phản kháng nữa cũng không có tác dụng gì, bất quá vẫn phải tranh thủ giảm tổn thất đến điểm thấp nhất. Huống chi cậu không muốn mất mặt tận ra bên ngoài, vì vậy bồ nhào qua ôm lấy lão đại nhà mình khẩn cầu nói: “Sở ca, Sở ca, đừng để em mặc trang phục nữ ra bên ngoài. Em mặc ở ngay trước mặt Sở ca có được không?”

Sở Chích Thiên lạnh lùng thốt: “Cậu cho là cậu còn có chỗ trống cò kè mặc cả?”

Tiêu Tử Lăng biết bản thân xác thực không có lập trường gì để cò kè mặc cả, nhưng vì hình tượng của bản thân, vấn đề mặt mũi của bản thân, cậu chỉ có thể kiên trì tiếp tục ôm cánh tay của Sở Chích Thiên cầu xin: “Sở ca, đừng không nói tình cảm như thế, anh xem, nếu như em mất mặt, Sở ca anh cũng không nhất thiết có mặt mũi bao nhiêu, em chính là người của anh a.”

Sở Chích Thiên nhàn nhạt quét nhìn cậu một cái, dường như vẫn còn suy tư có nên thả Tiêu Tử Lăng một con ngựa hay không. Tiêu Tử Lăng vừa thấy có hi vọng, nhanh chóng gia tăng thêm lực đạo: “Sở ca, Sở ca, em mặc ở trước mặt anh cũng như nhau, cũng như xử phạt rồi. . .”

Sở Chích Thiên dường như bị Tiêu Tử Lăng đả động, vì vậy rốt cục gật đầu nói: “Được, theo ý cậu.”

Sách, nói cái gì vậy a, cái gì kêu theo ý cậu, lời này nói cứ như Tiêu Tử Lăng cậu vội vàng muốn giả nữ nhân không bằng, nếu không phải Sở Chích Thiên ép bức, cậu có thể làm như vậy sao? Bất quá cậu xác thực cũng không phải cục xương cứng gì, thái độ của Sở Chích Thiên thoáng

cường ngạnh, cậu liền đơn giản khom lưng. Xem ra mình quả nhiên rất thích hợp làm một tên lộng thần hoặc là tiểu nhân đây, đại trưởng phu gì kia không dính chút nào đến cậu a, chẳng lẽ vì sống dễ chịu, cậu thực sự không có bất kỳ hạn cuối nào sao?

Tiêu Tử Lăng lần nữa cảm nhận được bản thân thực không có tiết tháo nào, mỗi lần cho rằng đây là cực hạn của cậu, sự thực kế tiếp sau đó lần nữa công phá điểm thừa nhận thấp nhất mà cậu cho rằng. Hiện tại cậu cũng phải hoài nghi, về sau cậu có thể làm ra chuyện càng vô sỉ hơn hay không.

Tuy rằng chỉ mặc trang phục nữ ở trước mặt lão đại, nhưng nghĩ đến phải mặc cả ngày, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy gian nan, cậu nghĩ nghĩ quyết định vẫn là da mặt dày thêm nữa van cầu lão đại nhà mình, có thể rút ngắn thời gian một chút hay không: “Lão đại, nếu không, buổi tối em mặc cho anh xem, thế nào? Thời gian một ngày thì quá dài, làm chuyện rất không thuận tiện.”

“Hừ, cậu cho là tôi muốn xem? Nói cái gì mà buổi tối mặc cho tôi xem? Đó là trừng phạt! Dong dài thêm nữa, thì mặc trang phục nữ đi ra ngoài dạo một vòng rồi trở về cho tôi.”

Sở Chích Thiên nghe vậy ánh mắt chợt lóe, nhưng rất nhanh cả mặt âm trầm xuống, lần này căn bản không cho Tiêu Tử Lăng bất kỳ mặt mũi nào, thiết diện vô tư trực tiếp cự tuyệt.

Sắc mặt của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng không dám nhiều lời nữa, nếu như thực chọc tới lão đại nhà mình, bị anh ta đuổi ra đi dạo một vòng, cậu sẽ thực sự xấu hổ chết mất thôi. Thôi đi, một ngày thì một ngày đi, dù sao chỉ là mặc cho lão đại xem. Tiêu Tử Lăng tự mình an ủi, mặt mặt chỉ mặt ở bên chỗ lão đại, coi như vạn hạnh.

Sở Tiểu Thất nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng đang chìm đắm ở trong khổ não phải mặc y phục nữ nhân, lại nhìn nhìn Sở Chích Thiên khóe miệng lộ

ra một mặt ý cười bên cạnh, nhất thời cảm lạnh. Có lẽ là trong cuộc u mê, nếu như Tiêu Tử Lăng thực sự bất chấp hết, mặc trang phục nữ đi ra dạo một vòng, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ không chịu, ham muốn độc chiếm của Sở Chích Thiên mạnh như vậy, thế nào có thể để cho người khác thấy một mặt khác của người hôn ước của mình chứ.

Bất quá nó cũng sẽ không đi nhắc nhở Tiêu Tử Lăng, có thể không đắc tội con đại yêu nghiệt Sở Chích Thiên thì không nên đắc tội. Hơn nữa Tiêu Tử Lăng vốn đã ngốc, bị Sở Chích Thiên ăn định rồi là rất bình thường, cho dù nó nhắc nhở lần này, lần sau vẫn sẽ rơi vào trong ma chướng của Sở Chích Thiên, vì vậy không tất yếu phải nhắc nhở. Hơn nữa đó vốn chính là chuyện của vợ chồng bọn họ, mình vẫn nên xem diễn thì tốt hơn. Tiểu Thất không muốn đắc tội Sở Chích Thiên khiến cho bản thân khó chịu, nó quả quyết bàng quan.

Cứ như vậy, Tiêu Tử Lăng bắt đầu lựa chọn món bản thân thích hợp mặc từ trong một đồng lớn y phục nữ nhân mà Sở Chích Thiên lấy ra từ trong không gian. Vì cái rằng trong không gian của lão đại có nhiều y phục nữ nhân như vậy? Hơn nữa đều là váy hai dây siêu ngắn khiêu gợi? Lão đại nhà mình vì cái rằng phải thu loại đồ này? Tiêu Tử Lăng phiền muộn, vốn còn muốn tìm cái có không có y phục nữ nhân, đáng tiếc lão đại nhà mình sớm đã biết dự định của cậu, liền trực tiếp vứt ra một đồng lớn y phục để cho cậu chọn.

Theo Sở Chích Thiên giải thích là, đây là do khi anh thu vật tư khác thuận tay thu. Bất quá giải thích này Tiêu Tử Lăng tuyệt không tin, nguyên nhân là, thu lấy tất cả đều là váy hai dây khéo như thế? Sự thực chứng minh, trong nội tâm Sở Chích Thiên quả nhiên là một con đại ngựa giống, nam muộn tao, đây khẳng định là chuẩn bị cho hậu cung về sau của anh ta, xem xem, gợi cảm bao nhiêu, hoàn toàn là vì hưởng thụ thị giác của anh ta, quả nhiên là con đại sắc lang.

Nghe thấy tiếng thì thảo lăm bầm nôn máng trong miệng Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên có chút xấu hổ, kỳ thực mấy bộ áo nữ chính thống gì gì đó công sở gì gì đó anh đều có, chẳng qua trong tiềm thức của anh nhớ kỹ bộ quần áo mà Tiêu Tử Lăng mặc trong ảo cảnh, vì vậy tâm niệm khê động, lấy ra đều là loại này, bất quá anh cũng sẽ không tự vả miệng mình, vì vậy chỉ có thể gắt gao cắn chặt lý do trong không gian của anh chỉ có loại y phục này, mà Tiêu Tử Lăng thì không mặc cũng phải mặc, không có lựa chọn khác.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Khó Coi, Đạp Hư Một Bộ Y Phục Đẹp!

Sở Chích Thiên ngồi trên sô pha chờ đợi Tiêu Tử Lăng chọn y phục rồi cục bị Tiêu Tử Lăng mãi đến mức không còn kiên trì, anh đứng lên, một tay túm Tiêu Tử Lăng tựa lên đồng y phục lên, anh từ trong đồng y phục kia, thuận tay lấy một bộ váy hai dây màu sắc tiên diễm phấn nộn, trực tiếp nhét vào trong lòng Tiêu Tử Lăng, đẩy mạnh Tiêu Tử Lăng vì một loạt động tác này của anh mà ở vào trong trạng thái mê man vào trong phòng tắm, bỏ lại một câu: “Lập tức thay cho tôi.”

Tiêu Tử Lăng vậy mà tựa lên đó chọn y phục tròn một giờ, một hồi nói cái này kiểu dáng không thích hợp cậu, một hồi ghét bỏ cái kia màu sắc quá phấn nộn, dù sao hết thấy váy hai dây đều có thể bị cậu tìm được khuyết điểm, về mặt ghét bỏ đã biết cậu đang đánh chủ ý quỷ gì. Tiêu Tử Lăng rõ ràng đang kéo dài thời gian, tốt nhất kéo dài tới khi Sở Chích Thiên tự mình quên chuyện trừng phạt, để cho cậu tránh được kiếp nạn này.

Chẳng qua Tiêu Tử Lăng đánh giá sai Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên đối với xử phạt này còn kiên định hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cậu, thậm chí có thể nói là thập phần coi trọng, vì vậy mới có một màn ban này, Sở Chích Thiên lấy thủ đoạn cường ngạnh mạnh mẽ vang dội đánh tan hấp hối giây dựa sau cùng của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng trong phòng tắm lấy ngón tay móc lên bộ váy màu sắc phấn nộn trong lòng, váy hai dây vải vóc mỏng nhẹ đến mức có chút trong suốt, đây là y phục sao? Đây rõ ràng chính là nội y tình thú vì mê hoặc nam

nhân a. Cậu mặc như vậy đi ra, chẳng lẽ không buồn nôn chết sao? Trong đầu bồ não bộ dáng bản thân mặc y phục này, nhất thời da gà bò đầy thân, mợ nó, cậu quả nhiên vô năng tiếp thu.

Lần này Tiêu Tử Lăng xem như là khóc không ra nước mắt rồi, cậu rõ ràng là lấy tảng đá đập chân mình a. Sớm biết như thế, trước đây cậu nên sắm khoái chọn một bộ váy hai dây vải vóc dày, màu sắc u ám một chút tương đối dài một chút. Tiêu Tử Lăng hối hận a, thực hận không thể cốc đầu mình mấy cái, không ngờ tới kéo tới sau cùng, lại kéo bản thân vào trong tuyệt cảnh.

Lắc lắc váy hai dây gần như không có trọng lượng gì trên ngón tay. Tiêu Tử Lăng cắn răng quyết định thay, mụ nội nó, nếu Sở Chích Thiên tìm bộ này cho cậu, vậy buồn nôn chết anh ta đi, ai sợ ai nha.

Tiêu Tử Lăng bất chấp hết cuối cùng cũng mặc lên bộ váy hai dây khó chấp nhận kia, y phục hơi mỏng dán trên người thật giống như không hề mặc gì, không biết có phải trùng hợp hay không, y phục này vậy mà rất thích hợp thước tắc của cậu, ngoại trừ ngực hơi có chút rộng rộng (Điều này tất cả mọi người chắc biết), phần eo thể mà thập phần khít khao. Vạt áo khó khăn che khuất hông của cậu, lại chặn không được cái quần sịp chữ nhật sọc màu đen của cậu. Được rồi, Tiêu Tử Lăng tuổi tác tâm lý ba mươi lăm đã bước trên tập tính sinh hoạt của tuổi già, không thích mặc quần sịp gì mà hình đạn hình tam giác các loại, chỉ thích cái loại quần sịp hình chữ nhật mà mấy người già hay mặc. Dùng lời của cậu mà nói. Quần sịp này rộng dễ chịu lại thoáng gió, là lương phẩm tốt quan ái tiểu đệ đệ.

Bất quá, lúc này phối hợp với bộ váy hai dây có chút mỏng trong suốt màu sắc phấn nộn của cậu, thì thấy thế nào cũng không được tự nhiên thế ấy, rõ ràng là một cô nương trẻ xanh mơn mớn, đột nhiên bọc cái quần sịp loại hình của ông nội. . . (Các thân tự mình bồ não đi~)

Tiêu Tử Lăng vừa nhìn bộ dáng trong gương đã biết vấn đề ở chỗ nào, thế nhưng cậu sẽ đi sửa lại sao? Đánh chết cậu cũng không làm, Sở Chích Thiên nhìn không thoải mái tâm tình khó chịu, vậy cậu mới cao hứng đây. Ai kêu anh ta ép buộc cậu mặc bộ quần áo này, Tiêu Tử Lăng quyết định cứ để bộ dạng này đi ra làm Sở Chích Thiên buồn nôn để trả thù cho bản thân.

Kéo kéo dây áo mảnh nhỏ trên vai, cố nhịn xuống cảm giác buồn nôn khó chịu, Tiêu Tử Lăng thôi miên cho chính mình trong lòng, cậu mặc không phải váy hai dây, cậu mặc chính là áo ba lỗ, áo ba lỗ. . .

Không đợi cậu kiến thiết xong tâm lý, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, liền thấy Sở Tiểu Thất đứng ở cửa, trực tiếp vụt vào một cục nhỏ gì đó màu hồng nhạt, Tiêu Tử Lăng vô ý thức tiếp lấy, đồ vừa vào tay, đã biết là một cục vải, nhịn không được nhìn về phía Tiểu Thất, ánh mắt có hỏi thăm.

“Sở lão đại nói anh quên mang cái này. . . Đó là mặc phối với y phục kia.” Tiểu Thất nói xong lời này, không đợi Tiêu Tử Lăng trả lời liền ba một tiếng, đóng cửa lại, khiến cho Tiêu Tử Lăng ở lại trong phòng tắm cảm thấy chả hiểu mô tê.

Mặc phối với y phục? Vật gì a, Tiêu Tử Lăng mở ra cục vải màu hồng nhạt kia, cái trán trực tiếp hắc tuyến. Mợ nó, Sở Chích Thiên con đại sắc lang nhà anh, thực sự quá vô sỉ, vậy mà tư tàng quần sịp gợi cảm của con gái, anh đã không còn bất kỳ hạn cuối nào nữa rồi.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng vẫn luôn nói Sở Chích Thiên là con đại ngựa giống, nhưng trong lòng cho rằng hết thảy điều đó đều là kết quả của nữ nhân chủ động leo giường, chẳng qua Sở Chích Thiên không cự tuyệt mà thôi, nếu như nam nhân không ăn thịt thịt chủ động đưa lên cửa, vậy thực sự không bằng cầm thú.

Tiêu Tử Lăng đều là nam nhân vẫn rất lý giải ý nghĩ của Sở Chích Thiên, tuyệt không chân chính phỉ nhổ Sở Chích Thiên, bất quá khi cậu thấy thứ

Sở Chích Thiên để cho Tiểu Thất mang đến, Tiêu Tử Lăng triệt để nổi giận, vì vậy địa vị của Sở Chích Thiên ở trong lòng cậu trực tiếp giảm đến điểm thấp nhất, cậu phải phỉ nhổ cái tên ngụy quân tử ra về đạo mạo trên thực tế là ‘traí trộm gái hát’ đó.

Nếu Sở Chích Thiên đều đã chuẩn bị, đương nhiên Tiêu Tử Lăng không thể cứ như thế đi ra, cậu biết rõ tính cách của Sở Chích Thiên, anh ta không thích có người vi phạm chuyện anh ta bàn giao xuống, nếu có người dám bằng mặt không bằng lòng, tuy rằng Sở Chích Thiên sẽ không lập tức phát tác, nhưng khẳng định sẽ đem người đó triệt để biên duyên hóa.

Tiêu Tử Lăng không cam lòng cục diện tốt mà cậu khổ tâm tổ chức ra cứ như vậy bị phá hủy, hơn nữa đều đã mặc bộ váy hai dây kia rồi, cậu đột phá quan ải trong lòng thay quần sịp của nữ sinh cũng không còn chống cự như trước. Vì vậy nói, năng lực kháng áp với năng lực thích ứng của nhân loại vẫn là rất cường đại, chỉ cần làm khởi đầu, chuyện kế tiếp làm sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, căn bản không có trắc trở như trong tưởng tượng của bọn họ.

Tiêu Tử Lăng thay xong y phục khó chịu kéo kéo quần sịp buộc chặt phía dưới, làm nữ sinh thực chờ chờ đáng thương, vậy mà mặc sịp chặt như thế, chẳng lẽ bị thắt không khó chịu sao? Tiêu Tử Lăng cảm thấy không giải thích được, đối với điều này chẳng lẽ không hẳn nên lựa chọn quần áo mặc thoải mái một chút sao? Vì sao mấy cô gái cứ thích tìm tội chịu như thế a.

Soi gương liên tục động viên cho chính mình, Tiêu Tử Lăng rốt cục cũng dũng cảm kéo ra cửa phòng tắm, cậu nhìn nhìn trái phải, phát hiện chỉ có Sở Chích Thiên, Tiểu Thất không biết đã chạy đi đâu.

Sở Chích Thiên đang ngồi trên sofa lật xem tư liệu trong tay, đây là danh sách vật tư tỉ mỉ vừa rồi Đồng Hạo Triết phái người đưa tới, phải nói lần này bọn họ thu hoạch rất lớn, nhưng cũng đụng phải trắc trở, vật tư quá phong phú, dẫn đến xe mà bọn họ chuẩn bị không đủ. Sở Chích Thiên

chuyên tâm nghiên cứu những việc này tuyệt không chú ý tới người nào đó
rốt cục cũng chịu đi ra gặp người.

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên không chú ý tới cậu, trong lòng thở
dài một hơi, tuy rằng cậu biết con dâu xấu dù sao vẫn phải gặp cha mẹ
chồng, nhưng có thể kéo qua nhất thời thì là nhất thời, cậu biết bộ dạng này
đi ra khẳng định sẽ gặp phải sự phỉ nhổ cùng khinh bỉ của lão đại nhà mình,
có thể thừa nhận những điều đó muộn một chút cũng tốt.

Cậu lặng lẽ nhích qua một chút, lại nhích qua một chút, ánh mắt thỉnh
thoảng lại liếc về phía cửa xe, cầu khẩn lúc này nghìn vạn lần đừng có
người không mọc mắt nào đó xông vào, cậu cũng không muốn thực sự mất
mặt đến bên ngoài đâu. Miệng của lão đại nhà mình rất chặt, khẳng định sẽ
không nói ra, cậu có thể coi như việc này chưa từng phát sinh qua. Được
rồi, kỳ thực Tiêu Tử Lăng của chúng ta cũng là một con đà điểu, rất thích
lừa mình dối người.

Sở Chích Thiên day day đầu mi, anh suy nghĩ có nên nói cho Đồng Hạo
Triết Trần Cảnh Văn chuyện anh có không gian hay không, vật tư quá
nhiều nhất định phải suy nghĩ vấn đề vận tải, sau đó lại dẫn phát đến rất
nhiều chuyện phiền toái tiếp sau, rườm rà khiến cho anh có chút đau đầu.
Loại tình huống này khiến cho anh có một luồng xung động, trực tiếp vứt
những vật tư đó vào không gian liền xong việc. Bất quá, đây cũng chỉ là
anh ở chỗ này nghĩ mù mà thôi, người của doanh địa quá nhiều quá tạp,
mất đi nhiều vật tư như vậy, khẳng định sẽ bị người hoài nghi. . . Mà anh
còn chưa nắm chắc có thể chấn nhiếp được hết thầy người có lòng tham.

Sở Chích Thiên không chuyên chú vào trên tư liệu nữa, rất nhanh đã phát
hiện bên cạnh có người đang nhích tới gần anh, anh ngẩng đầu thoáng nhìn,
một bóng người quen thuộc lại không quen thuộc ánh vào mi mắt, bộ dạng
kia khiến cho đôi mắt của anh nhất thời tối xuống, hai mắt nhìn không được
híp lại, khí thế cả người thoáng cái thay đổi, trở nên có chút nguy hiểm.

Khí thể bất đồng với dĩ vãng của Sở Chích Thiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng nhìn không được rùng mình, cậu cúi đầu căn bản không dám nhìn Sở Chích Thiên như vậy, chỉ có thể không biết làm sao lấy ngón tay loay hoay vạt váy.

Ánh mắt Sở Chích Thiên thâm trầm nhìn Tiêu Tử Lăng trước mắt, thần sắc bất minh, đánh giá hồi lâu lúc này mới nói: “Trở lại thay về lại y phục của cậu.”

Tiêu Tử Lăng kinh hỉ ngẩng đầu, không dám tin tưởng nhìn lão đại nhà mình, điều này biểu thị lão đại nhà cậu nguyện ý tha cho cậu?

Sở Chích Thiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ cậu còn muốn mặc bộ quần áo đó để mất mặt xấu hổ?”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng lắc đầu, khi chuẩn bị quay về phòng tắm thay về lại y phục của mình, lại nghe thấy Sở Chích Thiên nói chuyện: “Chờ một chút.”

Tiêu Tử Lăng đau khổ cả mặt xoay người, chẳng lẽ lão đại nhà cậu lại thay đổi chủ ý rồi? Vì sao ban nãy mình phản ứng chậm như thế, khi lão đại lên tiếng nên lập tức lùi về phòng tắm thay quần áo chứ.

Sở Chích Thiên buông xuống tư liệu trong tay, đứng lên, đi đến trước mặt Tiêu Tử Lăng, anh lấy ngón tay nhẹ nhàng câu câu dây áo mảnh trên vai Tiêu Tử Lăng, lạnh lùng thốt: “Cậu biết cậu mặc bộ áo này khiến người ta có cảm giác gì không?”

Lời nói ác độc, khẳng định là lời nói ác độc, Tiêu Tử Lăng biết lão đại nhà mình sẽ không đơn giản tha cho mình, khẳng định sẽ châm chọc khinh bỉ cậu một phen.

“Rất khó coi!” Quả nhiên, Sở Chích Thiên không tha cho cậu, mở miệng chính là lời nói đâm người.

Tay Sở Chích Thiên dọc theo dây áo mảnh trên bờ vai đi xuống, hữu ý vô ý cạ qua điểm nhỏ nào đó trên ngực Tiêu Tử Lăng, gương mặt Tiêu Tử Lăng ửng đỏ theo tính phản xạ. Được rồi, cậu thực sự không quen có người đụng tới thân thể cậu, đặc biệt là một số chỗ mẫn cảm của cậu. Tiêu Tử Lăng cảm giác thấy bản thân thập phần không bình tĩnh phiền muộn cúi đầu, âm thầm phỉ nhổ định lực của bản thân quá kém, lại không chú ý tới lúc này đôi mắt của Sở Chích Thiên càng tối, anh dường như đang áp chế cái gì đó.

“Thực sự là đập hư bộ y phục đẹp này.” Tay của Sở Chích Thiên đã tới phần hông của Tiêu Tử Lăng, lấy ngón tay gạt gạt làn váy của bộ váy hai dây, vẻ mặt tiếc hận. Đương nhiên ngón tay tránh không được lại sẽ đụng tới thân thể của Tiêu Tử Lăng, khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm giác thấy gai gai ngứa ngứa có chút khó chịu.

Bất quá lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng âm thầm nôn mửa, nói đến cậu cũng không phải nữ nhân, đập hư bộ y phục này là chuyện hiển nhiên, nếu như Sở Chích Thiên cảm thấy tiếc hận, thì trực tiếp tìm một nữ nhân mặc cho anh ta xem a, nói lời đó là có ý gì? Chẳng lẽ thực xem mình là nữ nhân?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Phản Kích, Làm Sở Chích Thiên Buồn Nôn!

Tiêu Tử Lăng cúi đầu thấy tay của Sở Chích Thiên dùng trên làn váy rách cục cũng thu hồi, thầm nghĩ: Làn này xong rồi chứ, có thể khai ân thả cậu trở lại thay quần áo hay không?

Không ngờ tới lão đại nhà mình còn chưa chịu bỏ qua, Sở Chích Thiên nhích tới bên mặt Tiêu Tử Lăng, bàn tay ấm áp lượn một vòng qua phần eo của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên thở dài nhẹ một hơi tiếp tục nói: “Tiểu Lăng, cậu biết nơi hoàn mỹ nhất của con gái là gì không? Chính là nơi đây, eo nhỏ thon thon, không gió tự động tự có tư thái phong lưu, mà cậu thì sao? Nửa điểm phong tư cũng không có.” Dứt lời còn không quên vỗ nhẹ vài cái trên thắt lưng, để biểu thị sự tiếc nuối của anh.

Cho dù lực nhẫn nại của Tiêu Tử Lăng tốt thế nào, nghe đến đó cũng nhin không được khó chịu trong lòng, mợ nó, lão đại khốn nạn luôn đem cậu ra so sánh với nữ nhân, anh có thể để cho một người nam nhân với một nữ nhân so sánh xem ai nữ nhân hơn không? Ngoại trừ ảo lả với bóng lộ.

Còn có, cậu có kém như vậy sao? Mặt ngoài của cậu trưởng thành thiên hướng lão mẹ cậu, cho dù mặc vào trang phục nữ thoát nhìn có chút không thích hợp tương đối quái dị, nhưng cũng không đến mức không thể chấp nhận như lão đại nói chứ, chẳng lẽ lão đại cố ý đả kích cậu, để trả thù cậu bôi đen hình tượng của anh ta?

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu, hồ nghi liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, muốn tìm được từ trên mặt Sở Chích Thiên dụng ý chân chính của

hành vi kia. Thì thấy biểu tình Sở Chích Thiên vẫn như thường ngày nhìn không ra một chút tin tức, chỉ có ánh mắt có chút khiếp người.

Tinh thần của Sở Chích Thiên lúc này đang hết sức chăm chú ở trên người Tiêu Tử Lăng, đương nhiên phát hiện được động tác lén lút của Tiêu Tử Lăng, vì vậy anh nhàn nhạt hỏi: “Thế nào? Không phục?” Tay anh thu trở về từ trên thắt lưng của Tiêu Tử Lăng, thấy một sợi tóc mái trên trán Tiêu Tử Lăng che khuất ánh mắt, liền nhẹ nhàng đẩy ra cho cậu.

Cẩn thận tỉ mỉ lấy ngón tay xen vào sau tai cậu, có lẽ là vô ý, bụng ngón tay của Sở Chích Thiên hơi hơi ma sát một chút trên vành tai, gương mặt lỗ tai của Tiêu Tử Lăng thoáng cái trở nên đỏ bừng. Chỗ đó cũng là một trong những điểm mẫn cảm của cậu, đây là phản ứng tự nhiên của thân thể không phải Tiêu Tử Lăng có thể khống chế.

Tiêu Tử Lăng bởi vì động tác của Sở Chích Thiên mà mặt đỏ tới mang tai, nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên, tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng cũng không muốn đối nghịch với lão đại, vì vậy liền lắc lắc đầu biểu thị bản thân ý kiến gì cũng không có, hiện tại cậu chỉ muốn lập tức trở lại trong phòng tắm, có thể tránh khỏi đường nhìn lấp lánh hữu thần, cùng với lời nói ác độc không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên.

Bất quá dường như Sở Chích Thiên phê phán Tiêu Tử Lăng nghiệm rồi, không muốn đơn giản tha cho cậu như vậy. Chỉ thấy anh đi đến bên xô pha ngồi xuống, nói với Tiêu Tử Lăng còn đứng ngốc một bên: “Đứng nơi đây!” Phương hướng Sở Chích Thiên chỉ chính là chính diện phía trước anh, quá gần với xô pha mà anh ngồi, gần như vừa chạm là có thể đụng.

Tiêu Tử Lăng đành phải lết qua một chút, lại lết qua một chút, không biết vì sao, đối mặt Sở Chích Thiên hai tay khoanh ngực tựa trên xô pha, đang chuyên chú nhìn cậu tới gần ở đối diện, trong lòng Tiêu Tử Lăng vậy mà có một loại cảm giác ngượng ngùng, cậu dùng sức kéo làn váy xuống, muốn tận lực che khuất một chút gì đó, đây là tâm lý của nữ nhân sao?

Phắc, bản thân mặc vào y phục của nữ nhân chẳng lẽ ngay cả tâm của nữ nhân cũng kế thừa luôn? Tiêu Tử Lăng, may quá kém, tất cả mọi người đều là nam nhân, coi như là tắm nhà tắm công cộng đi. Thời điểm đó toàn thân mọi người chỉ vây một cái khăn mặt, đều không thấy có vấn đề gì, may sợ cái gì?

Cuối cùng Tiêu Tử Lăng cũng bơm đủ hơi cho mình, cũng rốt cục lết tới trước mặt Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng chậm rãi lết qua, bộ dạng mặt đỏ tới mang tai đó vậy mà khiến cho anh có một luồng xung động, muốn thấy bộ dáng Tiêu Tử Lăng ủy khuất đáng thương hai mắt đầm lệ mông lung. Trong lòng anh vang lên hồi chuông cảnh báo, biết mọi chuyện có chút không khống chế được. Tay giấu dưới sườn mở ra lại xiết chặt, liên tục nhiều lần mới khiến cho tâm tình của anh hơi bình phục được một chút. Anh biết cách làm sáng suốt nhất là kêu Tiêu Tử Lăng trở lại thay y phục, để kết thúc trò khôi hài đối với anh cùng với Tiêu Tử Lăng đều là một loại giày vò này.

Thế nhưng, anh lại không nỡ cứ kết thúc như vậy, anh luôn luôn có năng lực tự khống chế nhưng ở trên chuyện này lại lựa chọn bỏ mặc bản thân, sa vào trong loại kích thích khôn kể này. Có lẽ anh thực sự cần thiết một nữ nhân để điều hòa một chút, mà không nên uống rượu độc giải khát như vậy.

“Tiểu Lăng, cho dù cậu mãi mãi lết lết thế nào đi nữa, đều không có sự ngượng ngùng nữ nhân nên có, làm như vậy, không chỉ khó coi còn rất buồn nôn.” Lời nói của Sở Chích Thiên vẫn ác độc như trước, lời này khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời nổi sung, nếu không phải lão đại khốn nạn này muốn cậu mặc bộ quần áo này, cậu có cần thiết như vậy không, khó coi buồn nôn vậy không nên nhìn, để cho cậu quay về phòng tắm thay lại là được, hà tất nói chuyện khó nghe như vậy?

Chờ một chút, lão đại nói cái gì đó? Buồn nôn? Đúng vậy, mình không phải là vì làm lão đại nhà mình buồn nôn sao?

Thế nào quên chuyện này chứ? Tiêu Tử Lăng đột nhiên nhớ tới dự định lúc mới đầu, bắt đầu ảo não thế nào lại quên điều đó, mà bị lão đại dắt đi một đường. Cậu quyết định phải tuyệt địa phản công, triệt để buồn nôn chết lão đại nhà mình, để cho anh ta không bao giờ muốn thấy cậu mặc y phục nữ nhân nữa.

Tiêu Tử Lăng đã có mục tiêu, dũng khí thoáng cái tăng lên, cảm giác ngưỡng ngừng vốn dĩ thoáng cái bay sạch, trực tiếp đi đến trước mặt Sở Chích Thiên, giơ chân lên cao giẫm lên trên sô pha, hơi cúi thân xuống từ trên cao nhìn xuống nói: “Sở ca, thực sự rất khó coi?”

Hành động đột nhiên này của Tiêu Tử Lăng dường như đã đánh cho Sở Chích Thiên trở tay không kịp, ánh mắt của anh thoáng cái thâm trầm lên, đột nhiên ngậm miệng không nói.

Biết ngay lúc trước biểu hiện của mình quá kém mà, Tiêu Tử Lăng đặc ý nói: “Em là nam, đương nhiên so không bằng nữ nhân, bất quá có phải Sở ca anh nói quá mức hay không, lại nói, em mặc bộ quần áo này chính là dựa theo yêu cầu của anh, dù không đẹp thế nào đi nữa, Sở ca anh cũng phải chừa chút mặt mũi cho em a.”

Động tác này của Tiêu Tử Lăng là rất uy phong, bất quá động tác này khiến cho cái quần sịp chặt đến mức không thể chặt hơn thắt lấy cậu, nhịn không được vươn tay phải lấy ngón tay kéo kéo rìa quần sịp, hy vọng có thể kéo ra một chút, thoải mái một chút, cậu không chú ý tới động tác này của cậu, khiến cho Sở Chích Thiên dùng sức mân chặt miệng, cơ bắp trên mặt cũng có chút cứng ngắc.

Sở Chích Thiên phục hồi tinh thần lại dùng thanh âm có chút khàn khàn, ẩn hàm giận dữ trách mắng: “Động tác này của cậu, ra thể thống gì? Còn

không thả chân xuống.” Tư thế Tiêu Tử Lăng nhắc chân, ở góc độ của Sở Chích Thiên, quần sịp hồng nhạt như ẩn như hiện dưới làn váy, hơn nữa Tiêu Tử Lăng còn không tự giác lấy ngón tay kéo kéo nơi đó, Sở Chích Thiên luôn luôn cho rằng định lực của bản thân vượt xa người thường, lúc này cũng tránh không được có chút không khống chế được.

Tiêu Tử Lăng thấy mặt khối băng của Sở Chích Thiên rốt cục cũng bị phá công, lại càng hưng phấn đặc ý, thật vất vả mới chiếm được thượng phong, cứ như vậy thu tay lại? Cậu cũng không muốn từ bỏ cục diện tốt như vậy, lại nói, không phải trước đó Sở Chích Thiên nói lời ác độc rất cao hứng sao? Hiện tại cũng nên đến phiên cậu trả thù một chút.

Tiêu Tử Lăng có ý nghĩ này đương nhiên sẽ không thu tay lại, trái lại ngày càng táo tợn, cậu đột nhiên thay đổi thành bộ dạng ngồi xổm, leo lên trên sô pha, hai tay khoác lên trên vai Sở Chích Thiên, xấu xa cười nói: “Vây Sở ca anh dạy em đi, thế nào mới tính là có bộ dáng?”

Cậu nhất định phải thừa cơ hội này tận tình trêu chọc lão đại xấu xa này nhà cậu một chút, cho anh ta biết đàn em cũng không phải dễ khi dễ, bị chọc xù lông cũng sẽ phản kích.

Sở Chích Thiên híp lại hai mắt, hai tay giấu dưới sườn nắm chặt, anh nhìn khuôn mặt cười dựa vào rất gần trước mắt, thầm nghĩ thế này có tính là tự tìm tội chịu hay không?

Thấy Sở Chích Thiên rốt cục trầm mặc không nói một tiếng, Tiêu Tử Lăng đặc ý, xem đi, không còn gì để nói đúng không, biết ngay lão đại đang chinh cậu mà, thế nào ngay từ đầu mình không phản ứng lại chứ, vậy mà bị lão đại nhà mình nói á khẩu không trả lời được, chỉ có thể chịu không công, bất quá giác ngộ còn chưa tính là muộn, cuối cùng cũng báo được thù. Tâm tình Tiêu Tử Lăng thư sướng, khi đang chuẩn bị leo xuống sô pha, Sở Chích Thiên lên tiếng.

Chỉ thấy khoe miệng Sở Chích Thiên đột nhiên lộ ra nụ cười tà khí, anh thấp giọng hỏi: “Tiểu Lăng nói lời này, có thể lý giải là cậu đang mê hoặc đại ca tôi đây hay không?”

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời này, trực tiếp ngã quỵ ở trong lòng Sở Chích Thiên, cậu chặt vật bò dậy từ trong lòng Sở Chích Thiên, giữa lúc đó tựa hồ nghe thấy một số tiếng kêu rên rất nhỏ.

Cậu cuối cùng cũng ổn định được thân thể của mình, quỳ thẳng, vừa nhắc đầu liền thấy Sở Chích Thiên nhắm mắt, khoe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa dường như đang thưởng thức dư vị gì đó. Tiêu Tử Lăng lập tức nghĩ đến mấy lần tình cảnh trước đây, đều là Sở Chích Thiên đang trêu chọc cậu, chẳng lẽ lần này cũng vậy, khó trách vẻ mặt lão đại nhà mình là thưởng thức dư vị, hóa ra lại nghĩ đến mấy chuyện đó.

Không được, lần này không thể bị lão đại đùa bỡn trong tay nữa, nhất định phải ổn định, vì vậy cậu cười ngọt ngào nói: “Sở ca, anh nghĩ sao?”

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên mở mắt, ánh mắt anh thâm trầm khiến người ta sợ hãi, ít nhất Tiêu Tử Lăng nhìn thì trong lòng có chút rét lạnh, chung quy cảm thấy có một số đại sự hình như không ổn.

Không đợi Tiêu Tử Lăng hiểu rõ, liền thấy Sở Chích Thiên vươn ngón tay nhẹ nhàng ấn ấn đôi môi hồng nhuận của cậu, thanh âm khàn khàn nói: “Chỉ như vậy, thì mê hoặc không được đại ca nhà cậu.”

Tiêu Tử Lăng chỉ có thể kiên trì diễn tiếp, lão đại chết bầm này không thể chịu thua một lần sao? Còn có, đến bây giờ mà còn chưa buồn nôn chết được anh ta?

“Vậy đại ca nói xem, cần đàn em em đây làm như thế nào?”

Sở Chích Thiên như cười như không: “VẬY phải xem ý của bản thân Tiêu Lăng, đến tột cùng có muốn mê hoặc đại ca tôi đây hay không?” Được rồi, Sở Chích Thiên vốn giáo hoạt, vút vấn đề lại. Lựa chọn tiếp tục diễn kịch, hay là kêu thu binh tất cả đều ở trên người Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng nào chịu bỏ dở nửa chừng, huống hồ cậu ghen một cục tức chuẩn bị phản kích một lần, vì vậy cậu cắn răng một cái, quyết định học tập mấy động tác xem trên phim A trước đây, cậu trực tiếp đưa chân ngồi dang chân trên đùi Sở Chích Thiên, hai tay ôm cổ Sở Chích Thiên.

Động tác này khiến cho toàn thân Sở Chích Thiên nhẹ nhàng run lên, Tiêu Tử Lăng chậm rãi tới gần chỗ cổ Sở Chích Thiên, đối lỗ tai của anh, nhẹ nhàng thổi một hơi, nói: “Sở ca, hiện tại thế nào?”

“Cậu cho rằng như vậy là đủ rồi sao?” Thanh âm của Sở Chích Thiên gần như là chen ra từ trong hàm răng, anh đang cố nhịn cái gì đó. Là buồn nôn sao? Rốt cục sắp nhịn không được nữa? Tiêu Tử Lăng cảm thấy như uống thuốc kích thích, thoáng cái kích động lên.

“Chưa đủ sao?” Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, lúc đó trong phim A còn nhìn thấy gì? Nữ kia kế tiếp làm như thế nào? Cởi quần áo? Hình như là nam chủ động, đúng rồi, nữ thì đang hôn miệng a ngực các loại của nam.

Tiêu Tử Lăng liếc liếc Sở Chích Thiên trước mắt một cái, phát hiện mình rất khó làm động tác đó, bởi vì không buồn nôn chết Sở Chích Thiên, cũng sẽ buồn nôn chết chính cậu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Bị Lộ, Mẹ Của Tiểu Thất!

Tiêu Tử Lăng suy nghĩ nửa ngày phát hiện cậu không có cách nào, trong lòng đặc biệt phiền muộn. Đáng hận, thế mà không thể thừa thắng xông lên, chẳng lẽ lần này lại phải bỏ dở nửa chừng? Vì sao lực nhẫn nại của lão đại nhà mình mạnh như thế? Mình đều đã làm đến mức này rồi, anh ta thế mà còn có thể nhịn được không buồn nôn? Chẳng lẽ thần kinh của cường giả bá chủ đều siêu cấp cường đại sao?

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng ngồi ở trong lòng mang vẻ mặt quẫn quýt, thì đã biết cậu nghĩ không ra được chiêu, tâm vốn treo chặt nhất thời buông xuống, hiện tại anh cũng rất sợ Tiêu Tử Lăng tiếp tục, lực nhẫn nại của anh đã tới điểm giới hạn, lập tức khống chế không được sắp tan vỡ. Xem ra nhất định phải tìm một nữ nhân để thư giải bản thân một chút, đây đã là chuyện lửa sém lông mày, anh thế mà ngay cả Tiêu Tử Lăng mặc vào trang phục nữ cũng có thể khiến cho anh dục hỏa đốt người, điều này có chút đáng sợ.

Cuối cùng cũng ngăn chặn được sự rối loạn trong cơ thể, Sở Chích Thiên vỗ vỗ Tiêu Tử Lăng ngồi ở trên người nói: “Cậu đã nghĩ không ra mê hoặc đại ca tôi đây thế nào, có phải nên ngoan ngoãn đi xuống hay không? Hơn nữa, mấy động tác tư thế này cậu học thực là khó coi, nửa điểm cảm giác mê hoặc cũng không có, tôi cũng không muốn nói gì, miễn cho quá đả kích cậu.” Vẻ mặt Sở Chích Thiên vẫn rất lãnh tĩnh, một bộ dáng vân đạm phong khinh nói cho Tiêu Tử Lăng hết thảy việc cậu làm đều là vô dụng, thất bại, nửa điểm cũng không ảnh hưởng đến anh.

“Còn có, Tiểu Lăng, cậu phải nhớ kỹ, về sau tuyệt đối không thể mặc loại y phục này, khó coi đến mức khiến người ta rất không thoải mái.” Sở Chích Thiên kéo kéo dây áo mảnh nhỏ trên bờ vai Tiêu Tử Lăng, lần nữa cảnh cáo.

Lời nói của Sở Chích Thiên triệt để chọc Tiêu Tử Lăng xù lông, thúc đẩy Tiêu Tử Lăng hạ một đại quyết tâm, cậu quyết định đồng quy vu tận cùng lão đại nhà mình, hai người cùng nhau buồn nôn chết đi.

Vì vậy cậu không nói hai lời, trực tiếp dùng miệng ngăn chặn lại cái miệng lưỡi nhai của Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên bị động tác bất ngờ này của Tiêu Tử Lăng trực tiếp làm sững sốt, tên nhóc này đến tột cùng đang làm gì? Cậu ta điên rồi sao? (Ai bieu anh chọc người ta xù lông chi ~(∇~))

Miệng của Tiêu Tử Lăng mềm mại thần kỳ, vậy mà khiến cho anh có một loại cảm giác ngọt ngào ngán ngán, tay vốn muốn đẩy ra thoảng cái dừng lại. Tư vị tốt đẹp này khiến cho anh nhin không được vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Tiêu Tử Lăng cảm giác thấy môi mình bị thứ gì đó chạm đến, cảm thấy có chút gai ngứa khó chịu, Cậu không khỏi mở miệng, muốn dùng hàm răng mài vài cái để gãi ngứa, lại không ngờ rằng thứ đáng hận kia thế mà trực tiếp chui vào, cậu lập tức lĩnh ngộ được đó khẳng định là đầu lưỡi của Sở Chích Thiên, ách. . . Chẳng lẽ muốn tiến hành quyết đấu hôn lưỡi?

Không đợi Tiêu Tử Lăng phản ứng lại, đầu lưỡi của Sở Chích Thiên đã quần lên cái lưỡi khéo léo của Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng thế nào chịu thua trận chứ, dù sao cậu đã quyết định phải cùng nhau lừng lẫy hi sinh, cộng đồng buồn nôn chết với Sở Chích Thiên. Vì vậy không chút nào nhường nhịn, cái lưỡi khéo léo quả quyết xuất kích PK, một trận đại chiến tiến hành ngay trong miệng Tiêu Tử Lăng, mà vào lúc Tiêu Tử Lăng không tự giác, hai cánh tay của Sở Chích Thiên đã gắt gao ôm lấy eo nhỏ của Tiêu

Tử Lăng. Lực độ đó dường như muốn nhu cậu vào trong thân thể của bản thân mới bỏ qua.

Giữa lúc thiên lôi câu động địa hỏa, cửa xe vốn đóng chặt đột nhiên bị người mở ra, liền thấy Tiểu Thất đứng mũi chịu sào xông vào, phía sau theo mấy bóng người quen thuộc.

Sở Chích Thiên phản ứng rất nhanh chóng, thấy trạng thái đột phát này, anh một tay ôm thắt lưng Tiêu Tử Lăng ấn cậu vào trong ngực, tay kia trực tiếp hất lên bộ áo khoác đồng phục của chính anh đang khoác trên tay vịn sô pha, trực tiếp che trên người Tiêu Tử Lăng, bao cả người Tiêu Tử Lăng lại, che đây kín kín kẽ kẽ.

Đồng Hạo Triết chấn kinh nhìn Sở Chích Thiên, vì sao ở chỗ Sở Chích Thiên sẽ xuất hiện một nữ nhân? Hơn nữa Sở Chích Thiên luôn luôn rất có quy củ thể mà ở dưới thanh thiên bạch nhật làm loại chuyện đó. Anh đã thấy rất rõ ràng, nữ sinh tóc ngắn kia mặc nội y tình thú khiêu gợi, ngồi dang chân ở trên người Sở Chích Thiên, mà tay của Sở Chích Thiên đang vuốt ve nữ nhân kia, hai người đang tiến hành hôn nồng nhiệt kịch liệt, mười phần triền miên. . .

Sở Chích Thiên lãnh nhần đảo qua, cả người bốc lên khí lạnh, anh tức giận nói: “Vì sao không gõ cửa!”

Sở Tiểu Thất phía trước nhất biết lần này thảm rồi, thế mà quấy rầy chuyện tốt của Sở lão đại, bộ y phục kia rất quen, không phải là bộ mà Sở lão đại kêu Tiêu Tử Lăng mặc sao? Khó trách Sở lão đại đuổi nó ra kêu nó theo Đồng Hạo Triết cùng thu thập vật tư, hóa ra đã sớm an bài muốn cùng người hôn ước của anh ta làm chuyện.

Chắc chắn, cảm tình của hai người này thực sự là thảm thiết a, chỉ cần rảnh rồi sẽ làm những động tác không thích hợp thiếu nhi đó, không biết

ban này không cần thận thấy màn kia có thể khiến cho nó đau mắt hột hay không nga.

Bất quá hiện tại nó cũng không dám mở miệng trả lời vấn đề của Sở lão đại, biết nam nhân dự vọng không được thỏa mãn là rất khủng bố. Sở Tiểu Thất rất xảo trá cúi đầu coi như cái gì cũng không thấy được không nghe được, nó cẩn thận lết lết qua bên cạnh, lập tức lết tới trong góc, rời khỏi đường nhìn của Sở lão đại.

Mà Đồng Hạo Triết phía sau Sở Tiểu Thất bởi vì động tác của Sở Tiểu Thất, cả người đều hiển lộ ra. Một người khác, Đới Hồng Phi cùng với đội viên của tổ công kiên lúc này không có cái gọi là phân biệt tổ công kiên tổ chiến đấu, phải nói là phối hợp ăn ý a, trực tiếp chỉnh tề nhanh chóng tránh ra hai bên, khiến cả người Đồng Hạo Triết hiển hiện ra, vì vậy Đồng Hạo Triết đáng thương thừa nhận toàn bộ lửa giận của Sở lão đại.

Đồng Hạo Triết hung hăng nhìn chằm chằm cái đám không có nghĩa khí kia, thế mà bán đứng anh. Bất quá anh cũng không dám không trả lời vấn đề của Sở Chích Thiên, vì vậy đành phải kiên trì nói: “Sở ca, là có tin tức tốt muốn nói cho anh, vì vậy tới hơi vội.”

Sở Chích Thiên nhìn Đồng Hạo Triết trước mắt, trong lòng không biết là phải cảm kích cậu ta hay là phải thống hận cậu ta, cảm kích Đồng Hạo Triết đúng lúc khiến cho anh tỉnh táo lại, hay là thống hận Đồng Hạo Triết làm hỏng chuyện tốt của anh? Không ngờ tới ban này anh vậy mà hí hửng đến loại tình trạng đó, ngay cả có người tiếp cận nơi đây cũng không phát hiện, đây là điều không thể tha thứ. Xem ra áp chế quá lâu, lần này bộc phát ra vậy mà khiến cho anh mất chừng mực, không chỉ khiến cho anh quên Tiêu Tử Lăng trong lòng là một nam nhân, cũng quên hoàn cảnh mà bản thân đang ở, thậm chí quên cả cảnh giới xung quanh, rõ ràng khi anh trầm mê ban này, nếu có người đánh lén, anh không chết cũng sẽ bị trọng thương.

“Vội là có thể trực tiếp xông vào?” Sở Chích Thiên lạnh lùng thốt, anh không muốn bộ dáng hiện tại của Tiêu Tử Lăng bị người khác thấy, trực giác chính là không thích, nghĩ chắc hẳn là do không muốn để cho Tiêu Tử Lăng bị người khác hiểu lầm, mang đến thương tổn cho cậu.

“Cái kia, chúng tôi đi ra trước.” Đồng Hạo Triết xấu hổ nói. Anh thế nào biết trên xe của Sở Chích Thiên còn có một nữ nhân, lại thế nào biết Sở Chích Thiên thế mà làm ra loại chuyện ban ngày tuyên dâm này.

Đồng Hạo Triết nhanh chóng nhắc nhở mấy người chuẩn bị xuống xe, khi bản thân xuống xe theo, lại dừng bước chân, anh hồ nghi nhìn về phía nữ nhân bị y phục che giấu trong lòng Sở Chích Thiên, khó nén nghi vấn trong lòng. Lần hành động này, tuy rằng tổ hậu cần cũng có mấy nữ sinh theo tới, thậm chí còn có mấy cô gái của chiến đội Tự Cường, thế nhưng vấn đề an toàn bên Sở Chích Thiên là do anh phụ trách, anh an bài không ít thủ vệ trong tối ngoài sáng cảnh giới xung quanh, có thể nói không ai có thể đột phá tuyến phòng thủ của anh, thoáng có gió thổi cỏ lay, anh lập tức sẽ được biết, như vậy đến tột cùng nữ nhân này là xuất hiện thế nào? Cô ta lại thế nào leo lên trên xe của Sở Chích Thiên mà không cho người xung quanh biết được?

Căn cứ sự chịu trách nhiệm đối với Sở Chích Thiên, Đồng Hạo Triết nghiêm túc hỏi: “Sở ca, cô ta là ai? Đến tột cùng từ đâu tới?” Nếu anh đã phụ trách hết thảy nơi đây, đối với điểm đáng ngờ anh nhất định phải hỏi rõ ràng, anh không hy vọng bên người Sở Chích Thiên dễ dàng bị người tới gần như vậy, tuy rằng thực lực bản thân Sở Chích Thiên mạnh mẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì, thế nhưng bất kỳ chuyện gì cũng sợ một cái vạn nhất, nếu như thực xảy ra vấn đề gì, người phụ trách phòng giữ an toàn anh đây sẽ khó thoát trách nhiệm, đến lúc đó tự sát cũng tạ không được tội này.

“Mấy chuyện râu ria này, cậu không cần quan tâm.” Sở Chích Thiên thế nào có thể nói cho Đồng Hạo Triết chứ, chẳng lẽ nói đây là Tiêu Tử Lăng,

là đàn em của anh? Chẳng lẽ sau khi truyền ra anh là luyện đồng biến thái còn phải truyền ra thêm anh nam nữ đều ăn hay sao?

Sở Chích Thiên cảm thấy chỉ sợ hình tượng của anh đã tìm không lại được nữa rồi, thậm chí sẽ càng ngày càng không xong, vốn chỉ là một trò chơi chinh người nho nhỏ không ngờ tới mọi chuyện không khống chế được đến mức này, càng đáng buồn chính là thế mà bị người bắt bao tại chỗ, anh đều phải hoài nghi gần đây có phải đã đập phải vận mốc hay không.

Đồng Hạo Triết tuyệt không bởi vì sự mơ hồ của Sở Chích Thiên mà từ bỏ truy vấn, điều này quan hệ đến vấn đề an toàn của Sở Chích Thiên, anh nhất định phải biết rõ ràng, đến tận cùng nữ nhân nào thần thông quảng đại như thế vòng qua được tuyến phòng thủ của bọn họ thành công dây dưa Sở Chích Thiên.

Ánh mắt kiên định của Đồng Hạo Triết khiến cho Sở Chích Thiên biết không cho một bàn giao, tên này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nếu như kinh động Trần Cảnh Văn, tiếp tục tìm có thì muộn rồi, đến lúc đó, khẳng định Tiêu Tử Lăng sẽ không lấy được chỗ tốt.

Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết nhìn nhau mấy giây, sau cùng Sở Chích Thiên rốt cục mở miệng nói: “Kỳ thực nói cho cậu cũng không có gì, chẳng qua vì bảo chứng sự an toàn của người này, cậu nghe xong nhất định phải tiêu hóa hết vào trong bụng đi.”

Anh nhìn một vòng mấy người làm bộ nhìn trời, thực tế đang nghe góc tường xung quanh kia, hừ lạnh nói: “Mấy người cũng vậy, lúc này nghe thì nghe đi, nhưng tôi không muốn nghe thấy bất kỳ chuyện gì về người này ở bên ngoài.” Tất cả mọi người xấu hổ cười, không có biện pháp, chuyện buồn đưa lên khó có được của Sở Chích Thiên, điều này khiến cho bọn họ không thể không hiểu kỳ.

Tiêu Tử Lăng ở trong lòng Sở Chích Thiên vừa nghe lời này, nôn nóng rồi, chẳng lẽ lão đại muốn bán đứng cậu? Không muốn a, nếu như bị bọn họ hiểu lầm mình đang leo giường lão đại, vậy cậu còn có mặt mũi nào xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Không được, cậu phải ngăn cản lão đại, cậu lặng lẽ vạch ra một góc áo khoác, vươn ngón tay hung hăng ngắt thịt phần eo của Sở Chích Thiên trước mắt một phen, nhắc nhở lão đại nhà mình tuyệt đối không thể bán đứng cậu.

Lần này rất ác, cơ bắp của Sở Chích Thiên thoáng cái kéo căng, nhưng Sở Chích Thiên vẫn bảo trì biểu tình phần mặt bất biến, có thể thấy được lực nhấn nài của anh quả nhiên rất mạnh. Biết Tiêu Tử Lăng trong lòng nôn nóng rồi, cánh tay Sở Chích Thiên ôm thắt lưng Tiêu Tử Lăng thắt chặt, trấn an Tiêu Tử Lăng nên an tâm một chút chớ nóng nảy.

Sở Chích Thiên trấn an xong Tiêu Tử Lăng rốt cục nói ra đáp án: “Cô ấy là mẹ của Tiểu Thất, Tiểu Thất, có phải hay không? Hừm?”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe đáp án này nhất thời cả người thả lỏng xuống, cậu lau lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán, nhịn không được tán thưởng lão đại nhà mình quả nhiên nhanh trí, cậu làm sao lại không nghĩ tới lấy cớ này chứ.

Một tiếng hừm kia của Sở Chích Thiên ý vị cảnh cáo rất nồng, Tiểu Thất đương nhiên biết Sở lão đại là có ý gì, bất quá chuyện Tiêu Tử Lăng là mẹ của nó đã bị nói vô số lần, Tiểu Thất đã rất quen, vì vậy không có nửa điểm miễn cưỡng rất tự nhiên gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là người mẹ 13 tuổi của tôi.”

Nghe xong lời này, cả người Sở Chích Thiên nhất thời hắc tuyến, nhóc quỷ Tiểu Thất này, gật đầu thừa nhận là được rồi, còn vẽ rắn thêm chân nói người mẹ 13 tuổi là có ý gì? Ánh mắt lãnh liệt của anh quét về phía Sở Tiểu Thất, liền thấy một mặt đắc ý chột lóe mà qua trên mặt Sở Tiểu Thất, tên nhóc này rõ ràng chính là cố ý, nó hung hăng đâm phía sau Sở Chích Thiên

một đao, giã lên hình tượng sắp đồ nát của Sở Chích Thiên thêm một cước rắn chắc.

Tốt, Sở Tiểu Thất nhóc chờ đấy cho tôi. Sở Chích Thiên cho Sở Tiểu Thất một ánh mắt hung ác độc địa tuyệt đối.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tiểu Lăng, Thế Nào Không Có Mặt?

Dường như ánh mắt hung ác độc địa của Sở Chích Thiên tạo nên hiệu quả, Sở Tiểu Thất đột nhiên đổi giọng nói: “Nga, tôi nói sai rồi, đó không phải người mẹ 13 tuổi của tôi.”

Lời này vừa ra, hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng mỗi người cả kinh, chẳng lẽ tên nhóc này muốn phản bội? Tiêu Tử Lăng lại càng tức giận đánh một quyền ở dưới sườn Sở Chích Thiên, khiến cho Sở Chích Thiên cổ nuốt xuống tiếng kêu rên sắp thốt ra kia, Sở Chích Thiên chỉ đành hung hăng ôm Tiêu Tử Lăng, cảnh cáo cậu không nên lộn xộn nữa.

Sở dĩ Tiêu Tử Lăng cho Sở Chích Thiên một quyền, đó là bởi vì cậu ở khe quần áo trông thấy rất rõ ràng, ban nãy Sở Chích Thiên dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Sở Tiểu Thất một chút, lúc này mới khiến cho Sở Tiểu Thất thay đổi chủ ý. Mục đích của nó, đều đã đến lúc này rồi, phải đồ dành người ta chạy đi trước rồi nói, trừng mắt cái gì, phát uy phong của lão đại cái gì a, xem đi, tạo thành phản hiệu quả rồi đấy.

Không đợi Sở Chích Thiên mở miệng ngăn lại, Sở Tiểu Thất đã nói tiếp: “Phải nói, đó chính là người mẹ 13 tuổi đã sinh tôi!”

Tâm tình của hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng cứ như ngồi tàu lượn siêu tốc, theo lời nói của Sở Tiểu Thất mà thăng lên thẳng xuống, mỗi người kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Sở Chích Thiên dùng ánh mắt âm trầm hung hăng nhìn chăm chú Sở Tiểu Thất một cái, tên nhóc này ăn mật

báo rồi, cũng dám trêu chọc anh, xem ra cần phải giáo huấn tên nhóc cả gan làm loạn này một chút.

Tiêu Tử Lăng núp ở trong quần áo nghe xong lời đó của Sở Tiểu Thất, thật giống như tù sắp chết được cho biết vô tội phóng thích vậy, tâm tình buông lỏng toàn bộ, cậu liền cảm thấy toàn thân vô lực như nhũn ra, trực tiếp trải ở trên người Sở Chích Thiên suy yếu nằm úp sấp dựa vào, nha, hôm nay trải qua thực phải nói là kinh tâm động phách a.

Nhưng Tiêu Tử Lăng dạng này, lại khiến cho Sở Chích Thiên cảm giác thấy sao mà mềm mại không xương, dục hỏa vốn bị bọn Đồng Hạo Triết quấy rầy dập tắt vậy mà có dấu hiệu sống lại. . .

Giải thích bổ sung của Sở Tiểu Thất khiến cho tất cả người ở đây đều hít ngược một ngụm khí lạnh. Hồng có ngờ nữ nhân của chiến đội Hoài Thành kia nói đều là sự thực, đội trưởng nhà mình quả nhiên đã làm chuyện khiến người ta giận sôi kia. 13 tuổi sinh con, nói cách khác 12 tuổi đã bị lão đại nhà mình nuốt sống, thực hồng có ngờ đội trưởng nhà mình thật đúng là có thể hạ được độc thủ. Nói đến cô gái ở tuổi tác đó hẳn coi như là một đứa trẻ đi! Quả nhiên là cầm thú!

Ánh mắt khiển trách của mọi người đều tụ tập tới trên người Sở Chích Thiên, cho dù Sở Chích Thiên định lực siêu cường, lúc này cũng cảm thấy có chút mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ vô cùng, may mắn phần đạm nhiên trên mặt anh khó khăn lắm duy trì được, người ngoài nhìn thấy ngược lại cũng có vẻ một bộ vân đạm phong khinh, trấn định dị thường.

Đồng Hạo Triết không có ‘nghe gió chính là mưa’, anh chú ý tới biểu tình của Tiểu Thất, thập phần坦然 nhiên không có một chút không được tự nhiên, loại biểu tình chân thực tự tại này không một cái không chứng minh lời Tiểu Thất nói đích thật là lời thật, tuyệt không phải là vì phối hợp Sở Chích Thiên mà nói dối.

Trong lòng Đồng Hạo Triết đã có đáp án về mặt chấn kinh nhìn Sở Chích Thiên trước mắt, đây vẫn là Sở Chích Thiên mà anh quen thuộc sao? Xem ra anh nhất định phải một lần nữa thăm định lại bạn bè hảo hữu kiêm ông chủ cùng mình lớn lên này một chút.

Đồng Hạo Triết không ngờ những lời mà nữ nhân Hoài Thành kia nói vậy mà thật là sự thực, tuy rằng lúc đó thuận tiện hỏi Sở Chích Thiên một chút, kỳ thực trong lòng căn bản không tin lời nói vô căn cứ đó. Vì vậy sau khi Sở Chích Thiên hỏi lại anh, anh liền cho rằng đó chẳng qua chỉ là một trận vu hãm. Chuyện này căn bản là hồng có để ở trong lòng.

Thế nhưng anh hồng có ngờ Sở Chích Thiên vậy mà ẩn tàng sâu như vậy, nếu như sớm biết Sở Chích Thiên có ham mê này, khẳng định anh sẽ phái người trông coi hai mươi bốn tiếng đồng hồ, để ngăn lại loại nghiệt án này phát sinh. Anh nhin không được dùng ánh mắt thương xót nhìn về phía thân ảnh bị che khuất trong lòng Sở Chích Thiên, cô gái trẻ đáng thương bao nhiêu a, may mắn Sở Chích Thiên sẽ phụ trách, xem như là vạn hạnh trong bất hạnh.

Bài trừ đi loại ham mê bị ẩn tàng rất sâu kia, Đồng Hạo Triết vẫn hiểu Sở Chích Thiên rất rõ, anh ta là một người tuyệt đối chịu trách nhiệm. Chỉ cần người từng đi theo anh ta đều rõ ràng điểm ấy, đó cũng là lý do nhiều người đều quyết tâm theo anh ta như vậy.

Sở Chích Thiên bị ánh mắt khiển trách vây quanh rốt cục đã quen, anh đã làm được gặp biến không sợ hãi chân chính, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua Sở Tiểu Thất tiếp tục làm tường hoa kia, lại cảm thụ được Tiêu Tử Lăng mềm như không có xương không thời không khắc không khiêu chiến định lực của anh trong lòng, trong lòng cảm khái hai đứa này thực phối hợp ăn ý. Hai đứa một trước một sau cách không liên thủ, liền đơn giản triệt để bại hoại sạch hình tượng của anh. Càng đáng buồn hơn chính là, bản thân chủ động bị vây trong thế cục này, chỉ có thể cam chịu không thể phản bác.

Có lẽ sau khi trải qua sự kiện lần này, tất cả mọi người sẽ cho rằng anh là một đại cầm thú luyện đồng đi.

Đồng Hạo Triết thu hồi đường nhìn ở bên Sở Chích Thiên, nhìn nhìn Sở Tiểu Thất bên người, trong lòng liền bình thường trở lại. Kỳ thực ham mê này của Sở Chích Thiên cũng không phải chuyện xấu gì, bằng không, thế nào có được Sở Tiểu Thất chứ?

Đồng Hạo Triết đối với Tiểu Thất phải nói là thỏa mãn ghê gớm, bao gồm cả Trần Cảnh Văn, bọn họ đều cho rằng Sở Tiểu Thất là một đứa trẻ tuyệt đối thông minh, hơn nữa năng lực thức tỉnh rất mạnh, càng đáng mừng chính là nó còn kế thừa khí thể đặc biệt của Sở Chích Thiên, tuyệt đối là người thừa kế chuyên nhất của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết quán quýt một phen trong lòng, sau cùng phát hiện kết quả này cũng không tệ lắm, vì vậy anh không có ý kiến gì, về mặt lập tức bình tĩnh vô cùng.

Mà người khác lại không bình tĩnh như Đồng Hạo Triết, biểu tình trên mặt khác nhau. Khi Tiểu Thất mới xuất hiện, bọn họ liền suy đoán momy của Sở Tiểu Thất đến tột cùng là thần thánh phương nào, không ngờ tới người mẹ thần bí không thấy bóng dáng của Tiểu Thất hóa ra vẫn luôn núp ở bên người Sở Chích Thiên, mà bọn họ thế mà một chút cũng không biết.

Đặc biệt là mấy người của tổ công kiên, biểu tình đó rõ ràng là đang gặp quỷ, phải biết rằng họ luôn sinh hoạt ở bên người Sở Chích Thiên, thế nhưng bọn họ không chút nào nhận thấy được, có thể thấy được Sở Chích Thiên giấu cô gái này sâu bao nhiêu. Nếu không phải lần này họ trùng hợp phá vỡ chuyện tốt của bọn họ, sợ rằng còn phải bị Sở Chích Thiên tiếp tục giấu diếm.

Bất quá điều này cũng chứng minh Sở Chích Thiên thập phần coi trọng mẹ của Sở Tiểu Thất, có lẽ vị này chính là đội trưởng phu nhân tương lai

của bọn họ, chị dâu của bọn họ. Mọi người không hện mà cùng dâng lên ý nghĩ này, đương nhiên càng thêm hiếu kỳ momy của Sở Tiểu Thất tới cùng trông mỹ lệ như thế nào, có thể khiến cho Sở Chích Thiên trầm mê đến nay, thậm chí khiến cho cô 13 tuổi đã sinh ra Sở Tiểu Thất.

Đồng Hạo Triết cũng nghĩ đến điểm này, vẻ mặt nhất thời tôn kính lên, anh quan tâm hỏi: “Vậy chuyện của chị dâu đều đã an bài xong rồi chưa? Có cần tôi kêu Cảnh Văn an bài người hầu hạ một chút hay không?” Nếu là mẹ của Tiểu Thất, vợ tương lai của Sở Chích Thiên, chị dâu tương lai của bọn họ, thế nào cũng phải phối một số người bảo hộ.

“Không cần, cô ấy ở cùng tôi.” Sở Chích Thiên trực tiếp cự tuyệt, chuyện của Tiêu Tử Lăng càng ít người biết càng tốt, bằng không lời nói dối này sẽ bị vạch trần rất dễ, đặc biệt là Trần Cảnh Văn, cậu ta đặc biệt am hiểu tìm kiếm lỗ thủng của mọi chuyện, huống hồ chuyện này thực sự quá nhiều lỗ thủng, cũng chỉ do Đồng Hạo Triết không thích truy nguyên mà thôi.

“Tôi đã nói, chuyện này các người nghe qua thì thôi, coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, hoàn toàn tiêu hóa hết ở trong bụng không cho phép tiết lộ nửa điểm phong thanh cho tôi.” Sở Chích Thiên lần nữa cảnh cáo, ánh mắt anh băng lãnh vẻ mặt nghiêm túc, vẻ mặt của anh nói cho mọi người nơi đây, anh tuyệt đối không hy vọng nghe thấy lời đồn nào về mẹ của Tiểu Thất ở bên ngoài.

Đám người Đồng Hạo Triết liên tục gật đầu, biết chỉ sợ nữ nhân trong lòng Sở Chích Thiên kia là vậy ngược của anh, bọn họ đương nhiên không dám vi phạm. Đã lấy được đáp án bản thân muốn biết, Đồng Hạo Triết liền mang theo Đới Hồng Phi cùng với đội viên của tổ công kiên ra khỏi phòng xe việt dã. Đồng Hạo Triết cẩn thận tỉ mỉ giúp đỡ đóng lại cửa xe. Bọn họ ở bên ngoài chờ Sở Chích Thiên lần nữa kêu gọi.

Sở Chích Thiên thấy tất cả mọi người đã xuống xe rồi đi, vỗ vỗ Tiêu Tử Lăng co mình rúc ở trong lòng anh nói: “Có thể ra rồi, bọn họ đều đã đi.”

Tiêu Tử Lăng một phen kéo ra quần áo bao lấy cậu, đỡ bờ vai Sở Chích Thiên bò ngồi dậy, thở ra một hơi thật sâu, ban này thiếu chút nữa bị ngộp chết rồi. Vừa định nói lời oán giận một chút, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc kia, cùng với cánh môi mân rất chặt lại có vẻ gợi cảm vô cùng kia, đột nhiên nhớ tới một màn cậu cùng với Sở Chích Thiên hôn lười ban này, một loại cảm giác xấu hổ đánh thẳng đỉnh đầu, mặt trướng đến đỏ bừng, cậu phản ứng đầu tiên là muốn đào tẩu, lại phát hiện tư thế của cậu vậy mà ngồi dang chân ở trên đùi Sở Chích Thiên, đáng sợ hơn chính là, cánh tay trắng kiện của Sở Chích Thiên vững vàng giam cậu ở trong lòng anh ta, muốn chạy trốn còn phải kêu anh buông tay.

“Ách, Sở ca khỏe!” Tiêu Tử Lăng chỉ có thể ngẩng đầu, cố nặn ra nụ cười nhỏ giọng vấn an với Sở Chích Thiên, lại phát hiện biểu hiện của cậu chỉ có thể dùng ngu ngốc để hình dung.

“Khỏe, Tiểu Lăng. . .” Được rồi, Sở Chích Thiên cũng không khỏe hơn được bao nhiêu so với cậu.

“Cái này, em có thể thay quần áo hay không.” Tiêu Tử Lăng cảm thấy ngồi không thoải mái, phía dưới có cái gì đó khiến cho cái mông khó chịu, nhìn không được xê dịch mông.

Không ngờ tới khê động này lại khiến cho Sở Chích Thiên hít ngược một ngụm khí lạnh trong hàm răng: “Đừng động.”

Tiêu Tử Lăng ủy khuất nói: “Em đây xuống thế nào?”

Hai tay Sở Chích Thiên ôm chặt thắt lưng Tiêu Tử Lăng, trực tiếp nhấc cậu lên đặt trên mặt đất, lạnh mặt nói: “Còn không mau đi thay?”

“Nga!” Tiêu Tử Lăng nhận được phân phó của Sở Chích Thiên, không nói hai lời xông vào trong phòng tắm, thay quần áo của cậu.

Thấy Tiêu Tử Lăng đóng lại cửa phòng tắm, Sở Chích Thiên cuối cùng cũng thở dài một hơi, may mắn Tiêu Tử Lăng không phát hiện, bằng không anh cũng khó giải thích chuyện này, vì sao anh sẽ có phản ứng đối với cậu. Thật vất vả đề xuống được xung động, liền thấy Tiêu Tử Lăng thay xong quần áo đi ra chuẩn bị ra ngoài.

Sở Chích Thiên cả kinh, lập tức nhắc nhở: “Cậu đi ra vậy giải thích thế nào?”

Tiêu Tử Lăng dấu chấm hỏi đầy mặt, dường như còn chưa lĩnh hội được ý tứ của Sở Chích Thiên.

“Vì sao mẹ của Tiểu Thất không thấy đâu, lại thêm ra cậu?” Sở Chích Thiên thấp giọng than thở, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng cho rằng cậu cứ đi ra như thế sẽ không bị người hoài nghi.

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ, nhanh chóng chạy về phòng tắm, nói với lão đại nhà mình: “Nhanh nhanh đối phó bọn họ.”

Sở Chích Thiên rất nhanh kêu bọn Đồng Hạo Triết vào, hỏi rõ nguyên do sự việc bọn họ tới, hóa ra khi chiến đội thanh lý vật tư vậy mà phát hiện hai bộ thiết bị phát điện mới nhất kết hợp giữa năng lượng mặt trời với sức gió cỡ lớn có thể lắp ráp dễ dàng mang theo, cái này đối với việc kiến thiết căn cứ tương lai sẽ có tác dụng mang tính quyết định. Phải biết rằng nhân loại sinh tồn không thể thiếu nguồn năng lượng, đặc biệt là điện lực, bất kể là sản xuất hay sử dụng phương tiện sinh hoạt cơ sở đều là điều nhất định cần.

Sở Chích Thiên nghe xong cũng rất cao hứng, nhanh chóng làm ra an bài, kêu Đồng Hạo Triết thông tri Trần Cảnh Văn đến xử lý chuyện này. Sau cùng xử lý xong mọi chuyện, Đồng Hạo Triết đang muốn cáo biệt, đột nhiên nghĩ tới cái gì lại hỏi: “Lâu như vậy, Tiểu Lăng thế nào không có mặt? Cậu ấy đi đâu rồi?”

Sở Chích Thiên sửng sốt, Tiêu Tử Lăng trốn ở trong phòng tắm lại càng cả kinh, lần này nên giải thích thế nào a.

Sắc mặt Sở Chích Thiên lạnh lẽo, nói với Sở Tiểu Thất bên cạnh: “Tiểu Thất, không phải Tiêu Lăng cùng nhóc đi đến tổ chiến đấu thu thập vật tư sao? Vì sao không thấy bóng người?”

Sở Tiểu Thất nghe câu hỏi ngoài dự đoán này trực tiếp ngây ngẩn cả người, vì cái rằng xảy ra chuyện gì cũng phải hỏi nó? Để cho nó nghĩ biện pháp che lấp chứ? Nha hai cái người hôn ước này quá không chịu trách nhiệm, thế nào không nhớ nó mới năm tuổi có được không, loại vấn đề yêu cầu cao độ này quá khó xử người. Tiểu Thất khóc không ra nước mắt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 144: ‘Thư Tâm’, Ngài Tự Bảo Trọng Đi!

“Hửm?” Thấy Sở Tiểu Thất đứng ngốc một bên không nói chuyện, đầu mi của Sở Chích Thiên thoáng nhếch, lần nữa hửm một tiếng, được rồi, một tiếng hửm này cũng mang tính uy hiếp mười phần.

“Ách! Tiêu Tử Lăng anh ta nói đi tổ hậu cần tìm tiểu cô của anh ta.” Sở Tiểu Thất cái khó ló cái khôn, còn nhớ rõ trước khi xuất phát Tiêu Tử Lăng từng lải nhải qua một câu như thế. Lần này tiểu cô Tiêu Tình Vân của Tiêu Tử Lăng cũng theo đội tới, ở đội chữa trị hậu cần phụ trách công việc điều phối thuốc men.

“Tiêu Lăng quá không tuân thủ kỷ luật, chờ cậu ta trở về nhất định phải nghiêm túc giáo huấn cậu ta.” Sắc mặt Sở Chích Thiên càng lạnh, dường như thập phần bất mãn đối với việc Tiêu Tử Lăng không nghe theo mệnh lệnh, một mình rời đi.

Đồng Hạo Triết vừa nghe, ngược lại có chút hối hận, vốn chỉ là thấy Tiêu Tử Lăng không có mặt, liền quan tâm một chút, hổng có ngờ vậy mà đào ra chuyện Tiêu Tử Lăng tự tiện rời khỏi cương vị công tác, nhìn biểu tình của Sở Chích Thiên, đã biết rất tức giận, chờ lát nữa Tiêu Tử Lăng trở về khẳng định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Trong lòng Đồng Hạo Triết biết rõ là Tiêu Tử Lăng đã bị tai bay vạ gió, nếu không phải bọn họ phá chuyện tốt của đội trưởng nhà anh, sợ rằng Sở Chích Thiên cũng không có tâm tư đi quan tâm loại việc nhỏ này, lại càng sẽ không nghĩ đến trừng phạt Tiêu Tử Lăng.

Trong lòng Đồng Hạo Triết có chút băn khoăn liền mở miệng cầu tình với Sở Chích Thiên: “Kỳ thực, Tiểu Lăng đi xem tiểu cô của cậu ấy cũng không có gì, chỗ chúng tôi thu thập vật tư không thiếu người, những việc đó đều là việc nhỏ, huống hồ Tiểu Lăng tuổi tác còn nhỏ, không thể tránh được có hành vi sai lầm, về sau chậm rãi chỉ đạo là được. Hơn nữa lần này kích sát tang thi cấp ba, Tiểu Lăng biểu hiện rất tốt, Sở ca không cần quá tức giận.”

Ánh mắt Sở Chích Thiên lóe lóe, anh nhìn chăm chăm Đồng Hạo Triết mấy giây, lúc này mới chậm rãi nói: “Không ngờ tới, quan hệ của Hạo Triết với Tiểu Lăng rất không tồi. Vậy mà cầu tình cho cậu ta, năng lực ngoại giao của tên nhóc này hóa ra rất mạnh, tôi ngược lại xem thường cậu ta.”

Sở Tiểu Thất bĩu môi, nói giả mù sa mưa như thế làm gì. Không phải là ăn giấm sao? Nó đều đã ngửi ra một mùi chua rồi này. Bất quá chuyện Tiêu Tử Lăng thích thông đồng đích xác phải cho Sở lão đại cảnh tỉnh, nó không hy vọng hai người xuất hiện vấn đề gì, Tiêu Tử Lăng nấu cơm nước thực sự ăn rất ngon.

Được rồi. Tiểu Thất của chúng ta vẫn luôn lo lắng Tiêu Tử Lăng sẽ leo tường, sau đó vớt lại hai người nó với Sở Chích Thiên, bỏ trốn với người nào đó không biết. Tiểu Thất đặc biệt lo lắng mỹ thực của nó cứ như vậy hổng còn, vậy ngày tháng tương lai nó với lão đại còn sống thế nào a. Cho nên cũng rất vui vẻ đối với phát hiện lần này của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết nào biết đâu rằng Tiểu Thất nghĩ mấy chuyện lung tung lộn xộn đó, nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên liền cười trả lời: “Ha ha, Tiểu Lăng chính là do tôi với Sở ca cùng thu cậu ấy vào đội, thế nào cũng phải chiếu cố một phen. Huống hồ. Tổ chiến đấu của chúng ta có rất nhiều người là fan của cậu ấy đấy.”

“Fan?” Sở Chích Thiên cảm thấy anh còn chưa hiểu rõ đủ toàn diện đối với chuyện của Tiêu Tử Lăng, dường như có rất nhiều chuyện anh bị che ở

trong nội tâm, cảm giác này khiến cho anh rất khó chịu.

“Đúng vậy, tổ chiến đấu có rất nhiều người đều rất mê Tiểu Lăng, đặc biệt sùng bái cậu ấy. Thậm chí có vài đội viên nhờ có Tiểu Lăng mà thức tỉnh.” Đồng Hạo Triết thoải mái cười to, trước đây khi anh phối hợp Sở Chích Thiên nhận lấy Tiểu Lăng hoàn toàn không ngờ tới còn có công hiệu này, “Vì vậy tôi cùng Đới đại ca cười xưng, Tiểu Lăng là linh vật, ngôi sao may mắn của đội ngũ chúng ta.”

Sở Chích Thiên không ngờ tới Tiêu Tử Lăng ở bên ngoài còn có nhân khí mạnh như thế, vốn hắn là chuyện cao hứng, anh vậy mà sẽ cảm thấy khó chịu, có một loại cảm giác vật sở hữu của mình bị nhìn trộm.

“Vì vậy, Sở ca cũng đừng phạt cậu ấy. Xem như là ưu khuyết điểm bù trừ nhau đi.” Đồng Hạo Triết còn không quên giúp Tiêu Tử Lăng lấy ân tình, khiến cho Sở Tiểu Thất bên cạnh ngăm lặt cho ánh mắt xem thường, Đồng phó đội a Đồng phó đội, anh càng như thế, Sở lão đại sẽ ăn dấm chua càng lợi hại, kết cục của Tiêu Tử Lăng sẽ càng thảm hại, anh thế này xem như là giúp anh ta hay là hại anh ta a.

Mặt Sở Chích Thiên bình tĩnh gật đầu: “Nếu Hạo Triết đã nói như vậy. Tôi liền tạm thời thả cậu ta một con ngựa, nếu như lần sau bằng mặt không bằng lòng nữa, tất sẽ không tha.” Lời này nói như đinh đóng cột, thậm chí là nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra.

Đồng Hạo Triết không suy nghĩ nhiều, đây vốn chính là tác phong của Sở Chích Thiên, anh ta ghét nhất người bằng mặt không bằng lòng tự tiện rời khỏi cương vị công tác, Tiêu Tử Lăng hoàn toàn chiếm hết, lần này anh gánh giúp Tiêu Tử Lăng, lần sau chỉ sợ không thể, có cơ hội phải nhắc nhở cậu ấy một chút, nghìn vạn lần đừng không biết nặng nhẹ như vậy.

Cứ như vậy, Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất rốt cục đã đuổi được mấy người Đồng Hạo Triết đi, tuy rằng Sở Chích Thiên đã trả giá đắt bằng hình

tượng anh nát bấy, Tiêu Thất cũng từ đây ngồi ổn danh có một người mẹ mười ba tuổi sinh ra nó, nhưng cuối cùng cũng hoàn mỹ che giấu qua được chuyện này, có kinh không hiểm.

Sau đó Tiêu Tử Lăng đi ra rút đầu che nào bị Sở Chích Thiên răn dạy một trận, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng rất khó hiểu, bất quá cậu ngược lại nhớ kỹ câu hành vi không biết phân biệt không có chừng mực không biết kiểm điểm trong những câu mà Sở Chích Thiên nói, chẳng lẽ chỉ chính là hành động hôn anh ta ban này?

Tiêu Tử Lăng cũng thấy bản thân đã làm quá, cho dù muốn làm Sở Chích Thiên buồn nôn cũng không thể làm như vậy, chịu thiệt bao nhiêu a, nụ hôn đầu tiên hai đời của mình cứ như vậy không còn. Bất quá cậu rất nhanh khuyên bản thân, coi như mình hôn Tiểu Tiểu một miếng đi, vì vậy Sở Chích Thiên cứ như vậy thành thể thân của Tiểu Tiểu.

Sở Tiểu Thất thấy Tiêu Tử Lăng vì bị giáo huấn mà không rõ tình hình cả mặt đại ra, nhin không được cảm thán. Khụ, đứa trẻ siêu cấp trì độn này, Sở lão đại ăn giấm đều rõ ràng như thế, vì sao anh ta còn là vẻ mặt ngây thơ? Đến tột cùng ai mới là đứa trẻ năm tuổi? Tiêu Tử Lăng còn không bằng nó a, Sở lão đại đáng thương.

Hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng rất ăn ý vượt trận trò chơi biển trang kia ra sau đầu, như bình thường nói chuyện phiếm ở chung đến khi kết thúc công việc trở về.

Đêm đó, tam đại đầu sỏ của doanh địa liền gặp mặt thương lượng một phen, quyết định từ bỏ địa phương thăm dò kế tiếp, địa phương bị người Hoài Thành xưng là khủng bố nhất, kho hàng bến tàu thần bí chưa từng được người thu thập vật tư thành công kia.

Sở dĩ làm ra quyết định như vậy, là bởi vì kho hàng thu hoạch lần này rất phong phú, xe vận tải mà doanh địa vất vả tìm được đã gần như được chất

đầy, đã không còn dư. Dưới loại tình huống này, thu thập thêm vật tư của kho hàng bến tàu thì hoàn toàn không cần thiết nữa, cho dù thu thập được cũng không có thiết bị vận tải, hơn nữa địa phương đó quá mức thần bí, khẳng định có nguy hiểm nhất định, vì an toàn bỏ qua cũng là chính xác.

Đại thể phỏng đoán thời gian thu thập chỉnh lý lắp ráp, tam đại đầu sỏ quyết định dừng lại thêm hai ngày ở trung tâm nghỉ phép, 8 giờ sáng sớm ngày thứ ba chuẩn bị xuất phát, xuất phát về mục tiêu cuối cùng của bọn họ.

Vì vậy doanh địa tiến vào công tác khẩn trương có trật tự thu thập chỉnh lý vật tư, tranh thủ hoàn thành trong thời gian quy định. Phải nói Trần Cảnh Văn rất thuận buồm xuôi gió đối với loại công tác điều phối, dưới sự an bài đầu vào đẩy của anh, quả nhiên vào buổi tối ngày thứ hai đã hoàn thành xong hết thủy công tác chuẩn bị, toàn bộ vật tư của doanh địa đã được chuyên chở hoàn tất, chỉ chờ sáng mai đúng giờ khởi hành.

Mọi người bận rộn mấy ngày cuối cùng cũng có thể tận tình nghỉ ngơi, ngoại trừ nhóm đội viên chiến đội phụ trách an toàn phòng ngự phiên trực buổi tối, những người khác của doanh địa đều tiến vào mộng đẹp, trung tâm nghỉ phép một mảnh yên tĩnh.

Mà lúc này, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng lại xuất hiện ở lối vào của tòa kho hàng bến tàu thần bí. Sở Tiểu Thất lưu thủ đại bản doanh, làm yểm hộ tất yếu cho bọn họ rời đi, vạn nhất có người đột nhiên tìm Sở Chích Thiên, thì do Sở Tiểu Thất đuổi đi. (Tiểu Thất rơi lệ đầy mặt, vì cái rằng luôn tìm nó làm loại chuyện này?) Hai người một thân màu đen, Sở Chích Thiên áo sơ mi quần tây, bên ngoài mặc một bộ áo khoác dài màu đen, Tiêu Tử Lăng thì một thân trang phục vận động màu đen vừa người, sau thắt lưng cầm nghiêng thanh đường đao đã trải qua xử lý đặc thù của cậu.

“Thế nào? Có phát hiện gì không?” Sở Chích Thiên hỏi.

Tiêu Tử Lăng lắc lắc đầu, đóng Linh Nhãn. Không ngờ tới bên trong một con tang thi cũng không có, càng không có thứ gì kỳ quái, trong Linh Nhãn biểu hiện chỉ có vật tư đầy kho.

“Rất kỳ quái, một con tang thi cũng không có, có thể nói là bên trong hoàn toàn không có vết chân, ngoại trừ vật tư đầy kho.” Tiêu Tử Lăng hoang mang nói.

Sở Chích Thiên chau mày, anh vừa đến nơi đây đã cảm thụ được một luồng áp lực trước nay chưa từng có, mà bên trong lại không có bất kỳ biểu hiện nào, anh đương nhiên sẽ không thực cho rằng bên trong cái gì cũng không có, rất an toàn. Theo tin tức điều tra, chỉ cần là người đi vào đều chưa từng đi ra, thoát nhìn ẩn trốn ở chỗ này chỉ sợ là một con quái vật rất đáng sợ. Chẳng lẽ trên thế giới này đã có tang thi hoặc là giống biến dị tiến hóa đến trên cấp năm sao?

“Chúng ta vào xem.” Nếu đều đã tới, cứ tay không mà về như vậy thực sự không thể nào nói nổi, vì vậy Sở Chích Thiên vẫn quyết định đi vào tìm tòi.

Anh tỏ ý Tiêu Tử Lăng theo sau anh, anh dẫn đầu bước vào địa phương khu vực bố nhất trong mắt chiến đội Hoài Thành này.

Bến tàu rất lớn, toàn bộ bến tàu chất đầy container hàng hóa, cũng không biết bên trong có gì, bất quá Sở Chích Thiên cũng mặc kệ mấy chuyện này, nếu không có tang thi quấy nhiễu, đương nhiên trực tiếp thu. Tiêu Tử Lăng theo ở phía sau âm thầm tính toán, không gian của lão đại nhà cậu tới cùng lớn bao nhiêu, vì sao còn chưa có nhét đầy.

Có lẽ động tác của Sở Chích Thiên rất quá phận, rốt cục đã khiến cho con quái vật ẩn tàng sâu bên trong kia phần lộ, nó rít gào một tiếng, thế mà khiến cho nước sông bên bến tàu cuộn trào mãnh liệt lên, mãnh liệt vỗ đánh vào bờ sông.

Vì một tiếng vang này, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng rút ra đường đao sau thắt lưng, cẩn thận cảnh giới.

Sở Chích Thiên thì cau mày nhìn ra xa nơi thanh âm truyền đến, thanh âm này thế mà khiến cho dị năng của anh bắt đầu vang lên cảnh báo nguy hiểm, chính như lần sự kiện bến tàu khiến cho anh tiêu hao dị năng kia, cũng từng đồng dạng phát ra cảnh báo như vậy. Hai lần trước sau đều là ở bến tàu, chẳng lẽ bến tàu là khắc tinh của anh hay sao?

Ý nghĩ này vừa dâng lên đã bị Sở Chích Thiên chặt đứt, anh tuyệt không cho phép trong lòng anh có tâm ma như vậy, cho dù đối thủ cường đại thế nào, đều không có biện pháp khiến cho anh sợ hãi lui về phía sau.

Sở Chích Thiên cẩn thận dẫn dắt Tiêu Tử Lăng tới gần chỗ nguồn gốc thanh âm kia, đột nhiên một vật thể hình dây hữu lực đột nhiên quất đến phía bọn họ. Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng phản ứng phi thường nhanh chóng, hai người một trái một phải lần lượt nhanh nhẹn tránh ra.

Vật thể hình dây hung hăng đập trên mặt đất, nhất thời bụi bặm văng tứ tung, đường nhìn đều bị che lấp. Tiêu Tử Lăng trong nháy mắt mở ra Linh Nhân, liền thấy trên mặt sông xuất hiện vô số xúc tua trắng kiệu vung vẩy. Mà dưới mặt nước, có một vật thể khổng lồ nấp trong đó, xung quanh có vô số xúc tua rúc ở trong nước nhẹ nhàng rung động, xem ra là chuẩn bị chờ đợi khi bọn cậu phân tâm để đánh lén.

Rất nhanh Giám Định mắt phải theo đến,

Giám Định: Thủy thảo biến dị (cấp năm) Kỹ năng: Quấn, Vòng Phòng Ngự Cỏ, Nguồn Gốc Sự Sống, Kết Giới Nghìn Tay, Dời Sông Lấp Biển.

Phân Tích: Thân. . . Hy vọng đây không phải lần phân tích cuối cùng, thưng tâm, ngài tự bảo trọng đi!

Tiêu Tử Lăng thấy Giám Định này, trong lòng liền cả kinh, cậu nào còn chỗ lo lắng vấn đề thưng tâm của Phân Tích quái đản kia nữa, nhanh chóng hô với Sở Chích Thiên một bên: “Sở ca, là thủy thảo biến dị cấp năm, bản thể ở trong sông.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Con Tin! Tiêu Tử Lăng Bị Bắt.

Sở Chích Thiên nghe vậy cả kinh, không ngờ tới điều anh lo lắng rốt cuộc đã thành sự thực, thế giới này quả nhiên không đơn giản, biến dị thể trên cấp năm quả nhiên đã có, anh đã yên tâm quá sớm. Thần kinh vốn lên tới cấp năm có chút thả lỏng của Sở Chích Thiên lại lần nữa căng thẳng, một luồng cảm giác nguy cơ cường liệt lần nữa giá lâm lên trên người anh, anh còn chưa có tư cách hưởng lạc, nhất định phải tiếp tục nỗ lực.

Thủy thảo cấp năm kia thấy một kích của mình không trúng, lập tức lần nữa tổ chức tiến công, mà lần này, không chỉ là một dây, mà là bảy tám dây xúc tua tráng kiện tập kích đến.

“Màn Điện!”

Theo tiếng quát lăng lệ của Sở Chích Thiên, một đạo Màn Điện trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, chặn hết thủy xúc tua đánh tới.

“Tiểu Lăng, lập tức rời khỏi nơi đây.” Hai mắt Sở Chích Thiên nhìn chăm chăm xúc tua đối diện, phòng ngừa chúng nó đánh lên, anh không quay đầu lại mở miệng phân phó với Tiêu Tử Lăng phía sau.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy phân phó của Sở Chích Thiên, lập tức lĩnh hội được cậu ở chỗ này có thể sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của Sở Chích Thiên, dù sao quyết đấu trình độ cấp năm, tuyệt đối không phải cấp ba như cậu có thể tham dự quan sát, vì vậy lập tức trả lời: “Đã biết, Sở ca.”

“Rời khỏi phạm vi chiến đấu của bọn tôi, xem tình hình rồi nhanh chóng thu thập vật tư trên bến tàu.” Sở Chích Thiên một bên nói chuyện một bên lần nữa thêm vài đạo Màn Điện chặn lại những xúc tua kia, lực công kích của chúng nó rất mạnh, một đạo Màn Điện ngăn cản không được chúng nó quá lâu.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy câu nói này của Sở Chích Thiên, trực tiếp sửng sốt, chẳng lẽ Sở Chích Thiên đã biết chuyện cậu có không gian? Bất quá thời gian cấp bách cậu không dám hỏi nhiều, vì vậy trả lời: “Đã hiểu rõ, Sở ca.”

“Đi đi! Chú ý an toàn!” Tay phải Sở Chích Thiên vung ra phía sau, tỏ ý Tiêu Tử Lăng phía sau hành động. Mà thủy thảo biến dị cấp năm trước mắt, thì có anh phụ trách đánh úp.

Tiêu Tử Lăng lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi, khi tốc độ cấp ba mở ra toàn diện, khi chạy cậu sẽ lướt đi như bay. Trong chớp mắt Tiêu Tử Lăng đã rời khỏi cách Sở Chích Thiên cự ly trăm mét.

Tiêu Tử Lăng dừng ở đỉnh chóp container nào đó nơi bến tàu, cậu dùng Linh Nhân mật thiết chú ý tràng diện chiến đấu của Sở Chích Thiên, phát hiện Sở Chích Thiên đã chiến đấu với thủy thảo biến dị cấp năm kia. Quan sát vài phút, phát hiện Sở Chích Thiên ứng đối thành thạo, hẳn là không có nguy hiểm gì, liền yên lòng.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng cũng biết, nếu như Sở Chích Thiên không đối phó được thủy thảo biến dị cấp năm kia, thực sự có nguy hiểm, thì cậu đi lên cũng chỉ là đưa thêm phần rau mà thôi, căn bản không giúp được gì, thế nhưng cậu vẫn sẽ lo lắng an nguy của Sở Chích Thiên, không nhìn rõ thì trong lòng không an ổn.

Tiêu Tử Lăng nghĩ, đó là do không hy vọng chỗ dựa vững chắc của bản thân ngã xuống, dù sao cậu lẫn lộn ở chỗ Sở Chích Thiên coi như không

tôi, nếu như lão đại xảy ra chuyện, không phải hết thấy việc cậu làm đều uổng phí rồi sao?

Tiêu Tử Lăng yên lòng lúc này mới có tâm tư làm chuyện mà lão đại nhà cậu phân phó xuống, thu thập vật tư. Vị trí hiện tại của cậu là ở vào trung gian cả bến tàu, những thứ khác không có, ánh vào mi mắt chỉ có container.

Tiêu Tử Lăng còn chưa từng thu qua container, không biết lấy Thanh Tâm Thuật tầng thứ ba trước mắt, có thể dời thứ bự con này vào trong không gian được hay không. Tiêu Tử Lăng quyết định tìm một container thử xem, nếu có thể thu hết. . . Vừa nghĩ đến khả năng này, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy nước bọt liên tục. Cậu cảm thấy bản thân giống như là chuột sa hũ gạo, thực sự là quá hạnh phúc.

Dưới trạng thái Linh Nhãn, phát hiện một đồng dưới chân chính là container chứa đầy vật tư, cậu ngồi xổm xuống, hai tay chạm đến vỏ ngoài của container, tâm niệm một tiếng: “Thu!”

Chỉ cảm thấy dưới chân thoáng trống không, container tầng trên cùng trong nháy mắt biến mất, cậu an toàn đáp xuống đỉnh chóp container phía dưới, dùng tinh thần tra xét không gian của bản thân, phát hiện trong ô một mét vuông kia đã có thêm một container bản thu nhỏ, bất quá linh lực của cậu cũng tiêu hao một chút, tính toán dựa theo linh lực tiêu hao, cậu nhiều nhất chỉ có thể thu được gần năm trăm container.

Đối mặt ngàn vạn container nơi đây, Tiêu Tử Lăng biết cái gì gọi là sự thống khổ có thể nhìn mà không thể ăn. Bất quá hiện ở nơi đây không có tang thi nào quấy rầy, người chiếm hữu duy nhất nơi đây - thủy thảo biển dị cấp năm kia thì đã có Sở Chích Thiên đối phó, Tiêu Tử Lăng quyết định phải tận tình lợi dụng Linh Nhãn của cậu, lựa chọn vật tư cậu cần thiết nhất hoặc là trân quý nhất trong đồng rừng container này để thu.

Tiêu Tử Lăng ở bên kia đang chọn chọn lựa lựa vật tư cần thu, bên này, Sở Chích Thiên với thủy thảo biến dị cấp năm đang tiến hành chiến đấu hùng hực khí thế.

Sở Chích Thiên với thủy thảo biến dị cấp năm vừa giao thủ đã biết đây là một trận chiến khó đánh, thủy thảo biến dị thể mà đã đến cấp năm cao cấp. Sở Chích Thiên trước mắt là cấp năm sơ cấp, nhưng sự tăng phúc của song hệ dị năng để cho thực lực của anh đạt bằng cấp năm trung cấp đơn hệ, bất quá cho dù như thế, so sánh với thủy thảo biến dị trước mắt vẫn yếu hơn một tầng.

Thế giới cấp năm không giống như mấy cấp bậc trước, thực lực của bốn trình độ ‘sơ trung cao đỉnh’ của mấy cấp bậc trước chênh lệch không phải quá lớn, sự cường đại của dị năng có thể bù đắp được sự chênh lệch của cấp bậc. Mà trình độ cao thấp trong cấp năm lại phân chia rất rõ ràng, cho dù dị năng của anh cường đại thế nào, cũng không có biện pháp bù đắp được sự chênh lệch của cấp bậc.

Vì vậy Sở Chích Thiên đối mặt công kích của thủy thảo biến dị, có chút bó tay chịu trói dần dần rơi vào hạ phong, bất quá dị năng không gian là một thứ không thể dùng lẽ thường để so sánh, đặc biệt là thuần di, trừ phi đụng phải cao thủ đều là dị năng không gian, bằng không sẽ ở vào trạng thái khó mà giải quyết được.

Sở Chích Thiên mỗi lần thoát nhìn đều rất mạo hiểm, mắt thấy sắp bị đánh tới, một cái thuần di đã tránh được nguy cơ, liên tục nhiều lần đều là như vậy, điều này làm cho thủy thảo cấp năm phần nộ, nó xưng vương xưng bá ở bến tàu này, hơn nữa tài nguyên dưới nước phong phú, để cho nó nhanh chóng tiến hóa đến cảnh giới trước mắt, hết thấy người với tang thi xâm lấn địa bàn của nó, đều bị nó thôn phệ không nề tình, trở thành chất dinh dưỡng của nó, nó chưa từng đụng phải con mồi nào trơn nhớt như thế này.

Kỳ thực Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng vừa tiến vào bến tàu nó đã cảm giác được, tâm tình nó rất sục sôi, bởi vì lại có chất dinh dưỡng tươi mới có thể hấp thu, phải biết rằng tròn một tháng, bến tàu này đã không còn bất kỳ con mồi nào tiến vào, nó chỉ có thể dựa vào vật tư dưới nước để hấp thu chất dinh dưỡng, điều này rất bất lợi đối với sự tiến cấp của nó.

Đương nhiên, chỉ con mồi tươi mới cũng không thể khiến cho tâm tình nó sục sôi như thế, càng bởi vì nó ẩn ẩn nhận thấy được một người trong đó nếu có thể bị nó săn được, nó sẽ có thể đột phá được lá chắn trước mắt, tiến vào một giai tầng mới, bản năng của nó nói cho nó nhất định phải thu hoạch được con mồi này.

Vật tư trên bến tàu nó chẳng để ý, nhưng nó sợ sau khi con mồi kia lấy được những vật tư đó sẽ rời đi, mà cấp bậc trước mắt của nó còn chưa thể lên bờ, bị nhốt trong sông ngòi. Vì vậy nó liền phát ra thanh âm hấp dẫn con mồi đến. Mà sự thực chứng minh, nó đã thành công, con mồi kia quả nhiên đi tới trước mặt nó, chính là người đang đối chiến với nó, thế nhưng nó không ngờ con mồi này khó săn như vậy, thậm chí còn khó chơi còn trơn trượt hơn so với cá biến dị trong sông.

Về phần con mồi còn lại, nếu như không có tên trước mắt này thì khẳng định nó cũng sẽ không bỏ qua, bất quá có con mồi trước mắt, con còn lại tựa như gân gà, có thể có có thể không.

Thủy thảo biến dị cấp năm biết nhất định phải nghĩ biện pháp đối phó con mồi đáng hận trước mắt, nó không muốn chơi trốn tìm đến hừng đông, phải biết rằng đêm tối chính là thời gian tăng phúc của chúng nó, dưới ánh nắng ban ngày, thực lực của chúng nó sẽ giảm xuống hai ba tầng. Phải nói trí tuệ của thủy thảo biến dị cấp năm đã rất cao, thế mà đã bị nó nghĩ ra được một phương pháp.

Vì vậy, nó chậm rãi thu hồi những xúc tua che trời lấp đất trên mặt sông, dù sao tóm không được con mồi trước mắt, vậy thì dùng ở nơi có thể phát

huy được tác dụng.

Sở Chích Thiên đột nhiên cảm thấy xúc tua công kích anh giảm đi rất nhiều, anh vốn nhất định phải hết sức chăm chú mới có thể ứng phó được công kích của nhiều xúc tua như vậy giờ cảm thấy ứng phó không cật lực như trước nữa. Dần dần, anh phát hiện xúc tua công kích anh càng ngày càng ít đi, sau cùng chỉ còn lại có ba xúc tua cường hữu lực cùng anh quần đấu, Sở Chích Thiên chau mày, trái lại càng thêm cảnh giác, anh cảm thấy mọi chuyện có chút không thích hợp.

Sở Chích Thiên còn nhớ rõ ngay từ đầu Tiêu Tử Lăng từng nhắc nhở qua bản thể của thủy thảo này ở trong sông, anh lặng lẽ triển khai tinh thần lực, bắt đầu suy đoán tình hình trong sông.

Tham trắc tinh thần của cấp năm, cự ly tuyệt không phải quá xa, chỉ có trên dưới năm mươi mét, bất quá Sở Chích Thiên vốn đã đứng ở bên bến tàu, cự ly này vẫn có thể để cho anh nhận thấy được một số tình hình trong sông, anh loáng thoáng thấy bản thể kia như một quả cầu, những xúc tua được thu hồi hình như đã biến mất không còn thấy, ngoại trừ ba dây xúc tua giương nanh múa vuốt ở trên mặt sông, đáy sông chỉ còn lại một dây xúc tua nằm ở trong nước, vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Sở Chích Thiên nhíu mày, đây lại là tình hình gì? Chẳng lẽ thủy thảo này chuẩn bị đánh lén?

Bất quá anh có thuận di căn bản không sợ điều này, tốc độ đánh lén nhanh thế nào cũng nhanh không lại thuận di của anh, Sở Chích Thiên trực tiếp bài trừ khả năng này, chẳng lẽ nó còn có biện pháp khác sao? Để cho mình phân tâm sau đó đánh lén?

Sở Chích Thiên bỗng nhiên cả kinh, chẳng lẽ nơi đây còn có giống biến dị khác sao? Hoặc là thủy thảo cấp năm kia còn có phân thân gì đó các loại? Anh phản ứng đầu tiên chính là Tiêu Tử Lăng có nguy hiểm rồi, đáng

tiếc anh không biết Tiêu Tử Lăng đã chạy đi đâu, trong lòng anh không khỏi lo lắng một trận.

Lúc này, anh nghe thấy một tiếng kinh hô quen thuộc ở xa xa: “A nha! Không tốt!”

Sở Chích Thiên không cần suy nghĩ, trực tiếp thuận di một cái rời khỏi chiến trường, anh xuất hiện ở đỉnh chóp đồng container nào đó, liền thấy ở chỗ trăm mét có thừa, Tiêu Tử Lăng đang quơ đường đao của mình liều mạng chém xúc tua cuốn lấy thắt lưng cậu, bất quá xúc tua cấp năm không phải thứ Tiêu Tử Lăng cấp ba có thể chém đứt. Dây xúc tua kia nhanh chóng rút trở về, cứ như vậy trói Tiêu Tử Lăng về chiến trường, thành con tin.

Sở Chích Thiên nhất thời lĩnh ngộ, xúc tua yên lặng nằm trong nước kia không phải không động, mà là lặng lẽ ẩn núp lên trên bờ, mà những xúc tua được thu hồi trước kia, xem ra là vì kéo dài độ dài cho xúc tua này, anh biết bản thân đã bị thủy thảo cấp năm này bày kế.

Sở Chích Thiên nghĩ đến đầu tiên chính là cứu Tiêu Tử Lăng về, vì vậy thuận di một cái qua, vừa định phóng thích kỹ năng làm đứt xúc tua cuốn lấy Tiêu Tử Lăng, lại không ngờ tới phía sau anh có vô số xúc tua nhào tới, mắt thấy sắp đâm trúng nơi yếu hại.

Tiêu Tử Lăng thấy thế kinh hoảng hô to: “Sở ca, tránh mau a.”

Sở Chích Thiên biết đã không còn cơ hội, chỉ có thể bắt đắc dĩ lần nữa thuận di rời đi, liền thấy Tiêu Tử Lăng đã bị xúc tua kéo đến trên mặt sông, treo cậu cao cao ở trên không trung, xung quanh lại xuất hiện bốn dây xúc tua, đầu nhọn của chúng nó từ bốn phương hướng nhắm ngay Tiêu Tử Lăng, rất có ý tứ chỉ cần Sở Chích Thiên dám động, xúc tua sẽ trực tiếp đâm chết Tiêu Tử Lăng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Nước Mắt, Sự Thủ Hộ Của Sở Chích Thiên!

Sợ ném chuột vỡ đồ, Sở Chích Thiên chỉ có thể đứng ở trên đỉnh container đối diện với vô số xúc tua trên mặt sông, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ phá giải khốn cảnh khiến cho anh bó tay chịu trói này như thế nào.

Tiêu Tử Lăng bị xúc tua trói gô treo trên không trung cũng đang suy nghĩ hiện tại nên làm gì, cậu không ngờ tới cách xa như vậy, vậy mà còn có thể bị đánh lén được, dây xúc tua kia tới im hơi lặng tiếng, chờ khi cậu phát giác, đã không còn kịp, cậu vừa định thoát đi, đã bị xúc tua lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp quấn lấy thắt lưng, tuy rằng cậu đúng lúc rút ra đường đao, thế nhưng xúc tua của thủy thảo cấp năm thực sự rất cứng rắn, cậu dùng sức như thế nào cũng chém không được, trái lại xúc tua kia càng cuộn càng nhiều, sau cùng trói lại toàn bộ tay chân cậu, không thể động đậy. Mắt thấy đường đao cũng sắp bị cuốn lấy phong kín, cậu nhanh chóng thu đường đao vào không gian, chờ đợi thời cơ thoát vây.

Thủy thảo biến dị cấp năm thấy kế hoạch của mình thành công, phi thường cao hứng, nó lần nữa để cho xúc tua công kích Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên chỉ có thể lần nữa thuận di, né tránh qua.

Lúc này, chợt nghe thấy Tiêu Tử Lăng trên mặt sông kêu đau đớn một tiếng, anh giương mắt nhìn lên, liền thấy một dây xúc tua đã đâm vào trên đùi bị trói của Tiêu Tử Lăng, máu tươi theo xúc tua kia chảy xuống.

Sở Chích Thiên trực tiếp cảm thấy trong lòng đau đớn, hai tròng mắt vốn lãnh tĩnh không gợn sóng đột nhiên tuôn ra một luồng phản nộ cường liệt:

“Đáng hận!” Theo một tiếng này, khí thể trên người Sở Chích Thiên theo đó phát ra, toàn bộ trên mặt sông sóng gầm cuộn trào mãnh liệt, khiến cho xúc tua trong sông không cách nào bảo trì cân đối, bắt đầu lay động trái phải.

Sở Chích Thiên thừa cơ thuận di qua, mới muốn ra tay đã thấy mũi nhọn của xúc tua cuốn lấy Tiêu Tử Lăng đặt trên yết hầu của Tiêu Tử Lăng, một dòng máu tươi chảy ra từ trên điểm đó, từ cổ chảy vào lồng ngực vì giãy dụa mà y phục mở rộng. Trên vùng da thịt trắng nõn lóng lánh đó, nhìn thấy như thế mà giật mình.

Một màn này đâm đau hai mắt Sở Chích Thiên, anh cắn răng lần nữa thuận di trở lại đứng bên bờ.

Lúc này Sở Chích Thiên đã không còn sự vân đạm phong khinh trước đây, mặt vốn lãnh khốc vô tình đã bị phần nộ phủ kín. Hai mắt đỏ đậm nhìn mặt sông, nắm chặt song quyền. Anh lần đầu tiên cảm thấy bản thân vô năng, thế mà chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Tử Lăng ở bên kia chịu khổ mà vô năng vô lực, như vậy anh còn có tư cách gì làm đại ca của Tiêu Tử Lăng chứ?

Anh bắt đầu thống hận chính mình, sau khi lên tới cấp năm vậy mà đã khiến cho anh đắc chí, cho rằng hết thảy đều ở trong nắm giữ của anh, vì vậy biết rõ nơi đây sẽ có nguy hiểm lại vẫn sơ suất dặt Tiêu Tử Lăng lại đây mạo hiểm. Mà sự thực trực tiếp cho anh một bạt tai mạnh, nói cho Sở Chích Thiên anh chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Thương thế của Tiêu Tử Lăng thoát nhìn dường như rất nghiêm trọng, kỳ thực xúc tua chỉ đâm rách một chút ngoài da, tuyệt không lo ngại. Tiêu Tử Lăng dùng ánh mắt nói cho Sở Chích Thiên cậu không có việc gì.

Sở Chích Thiên thu được ánh mắt tỏ ý của Tiêu Tử Lăng, đè xuống tự trách đầy bụng, lúc này xúc tua lần nữa công kích Sở Chích Thiên, lần này

tuy rằng Sở Chích Thiên lựa chọn né tránh, nhưng ánh mắt của anh chưa từng rời khỏi người Tiêu Tử Lăng.

Vì vậy anh phát hiện, chỉ cần anh tránh ra khỏi công kích của xúc tua, mấy dây xúc tua nhắm ngay Tiêu Tử Lăng sẽ không chút do dự đâm về phía Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng nhất thời thành một người máu, trên người cậu máu tươi chảy rơi vào trong sông, nhanh chóng nhuộm mặt nước phía dưới thành một vùng đỏ như máu.

Sở Chích Thiên nhìn thấy một màn này, cảm thụ trong lòng không cách nào hình dung, có lẽ là một loại chết lặng đau đến mức tận cùng. Anh chỉ biết Tiêu Tử Lăng không thể xảy ra chuyện, bằng không anh tuyệt đối không thể tha thứ cho chính mình.

Khi xúc tua lần nữa công kích qua, lần này Sở Chích Thiên không lựa chọn né tránh, mà là cố chịu ăn một kích. Trong lòng anh có điều linh ngộ, vì vậy muốn chứng minh một chút, có phải thủy thảo cấp năm kia đúng như anh suy nghĩ hay không. . .

Lực công kích của xúc tua cực kỳ khổng lồ, Sở Chích Thiên thực lực cấp năm vẫn bị nó đánh bay đi, hung hăng té ngã xuống đất. Cho dù như thế, Sở Chích Thiên vẫn bảo trì đối mặt Tiêu Tử Lăng, đường nhìn của anh chưa từng rời khỏi Tiêu Tử Lăng một giây.

Quả nhiên, đúng như anh suy nghĩ, lần này xúc tua không hề đâm về phía Tiêu Tử Lăng, mà vẫn bảo trì nguyên dạng.

Lần này Sở Chích Thiên đã khẳng định, thủy thảo cấp năm này trói Tiêu Tử Lăng lại đây, chính là vì đối phó anh, uy hiếp anh, để hạn chế hành động của anh. Chỉ cần anh né tránh công kích của nó, như vậy Tiêu Tử Lăng sẽ bị nó trả thù, chỉ có khi mình cố chịu những công kích đó, Tiêu Tử Lăng mới sẽ không bị giày vò.

Công kích của xúc tua khiến cho nội tạng của Sở Chích Thiên bị chút thương nhẹ, anh đứng lên, lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt càng thêm băng lãnh, nếu đã biết dụng ý của thủy thảo cấp năm, anh ngược lại yên lòng, ít nhất Tiêu Tử Lăng trước khi anh còn chưa bị thủy thảo biến dị cấp năm bắt được thì sẽ không có nguy hiểm.

Bất quá, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho thủy thảo biến dị cấp năm này, phạm là thứ thương tổn đến một cọng lông tơ người của anh, anh sẽ để cho đối phương trả giá đắt trăm nghìn lần, huống chi nó đã đả thương Tiêu Tử Lăng, vậy càng thêm không thể tha thứ.

Thủy thảo biến dị cấp năm thấy công kích rất cục hữu hiệu, biết con mồi trước mắt hẳn là đã hiểu rõ được dụng ý nó trói con tin tới, vì vậy nó hưng phấn để cho xúc tua một dây tiếp một dây công kích qua.

Sở Chích Thiên biết dụng ý của thủy thảo cấp năm đương nhiên không né tránh, anh trực tiếp bất động đón nhận, mỗi khi bị xúc tua công kích một lần, khóe miệng anh sẽ có một sợi máu tươi chảy ra, thế nhưng cho dù như thế, bước tiến của anh vẫn kiên định, từng bước một tới gần bên bờ. Tuy rằng mỗi khi đi một bước sẽ bị quất không nương tình, nhưng thủy chung vẫn không khiến cho anh dừng bước.

Tuy rằng trên người Tiêu Tử Lăng bị đâm mấy lỗ máu, thế nhưng thần trí cậu vẫn rất thanh tỉnh, thấy Sở Chích Thiên không tiếp tục sử dụng thuận di, mà lựa chọn thân bị thủy thảo cấp năm công kích, cùng lúc đó, bản thân lại không tiếp tục bị xúc tua giày vò, đã biết thế này là chuyện gì.

Khi cậu thấy Sở Chích Thiên sau cùng vậy mà lựa chọn dùng thân thể để thừa nhận công kích của thủy thảo biến dị cấp năm, mỗi một lần công kích, đều khiến cho Sở Chích Thiên bị thương nặng, thấy máu tươi chảy xuống nơi khóe miệng Sở Chích Thiên, viền mắt Tiêu Tử Lăng liền đỏ, hai hàng lệ nóng rơi nhanh xuống.

Lúc này Tiêu Tử Lăng như thế nào không rõ dụng ý của Sở Chích Thiên, anh là dùng thương thế của anh để đổi lấy thủ hộ an toàn cho cậu a, một màn này hung hăng kích thích trái tim Tiêu Tử Lăng, cậu vốn thống hận nhất nam sinh khóc suốt suốt, cho rằng đó thực sự không giống một nam nhân, nhưng lúc này, cậu thế mà không chế không được nước mắt rơi xuống, trong lòng cảm động vạn phần, đây là cảm giác có đại ca sao? Cậu cảm thấy lựa chọn trước đây của mình không hề sai lầm, cậu đã tìm được một đại ca tốt.

Tiêu Tử Lăng không khống chế được rơi lệ cắn răng, quyết định không thể tiếp tục như thế, cậu chính là muốn làm đàn em đặc lực của Sở Chích Thiên, thế nào có thể kéo chân sau đại ca nhà mình chứ, nhất định phải nghĩ một biện pháp bài trừ khốn cảnh này.

Trong đầu cậu khẩn cấp suy nghĩ kỹ năng của mình, bộ phận ánh mắt chỉ có tác dụng phụ trợ, dưới tình huống như vậy căn bản không có tác dụng gì trực tiếp bài trừ, dị năng tốc độ lúc này căn bản không có biện pháp vận dụng, cũng bài trừ. Chỉ có pháp thuật hệ thủy mà Thanh Tâm Thuật mang đến còn có chút tác dụng.

Roi nước? Xuyên Lưu Bất Tức? Đều không được, hai kỹ năng này không có biện pháp để cho cậu thoát vây, có hi vọng duy nhất chính là thuật mà Thanh Tâm Thuật tầng thứ ba mới có thể học được kia.

Tiêu Tử Lăng biết hiện tại chỉ có thể đập nổi dìm thuyền, bằng không cậu với Sở Chích Thiên làm không khéo đều sẽ chết ở nơi đây, vì vậy cậu bắt đầu vận chuyển Thanh Tâm Thuật của cậu, cậu nhất định phải trong nháy mắt học được thuật mà Thanh Tâm Thuật tầng thứ ba mới có thể học được kia, chỉ là trước đây cậu thủy chung luôn kém một hơi không thể thành công.

Thời gian cứ như vậy từng chút từng chút trôi qua, sau cùng Sở Chích Thiên rốt cục cũng không kháng được công kích điên cuồng của thủy thảo

biển dị cấp năm nữa, rốt cục ngã xuống bên bờ, dường như đã ngất đi. Thủy thảo biển dị cấp năm rất cẩn thận, con mồi trước mắt không phải tên đơn giản, vì vậy nó không trực tiếp cuốn Sở Chích Thiên qua hấp thu, mà lựa chọn tiếp tục quất công kích, công kích không nương tình tròn mấy phút đồng hồ, phát hiện con mồi đích xác đã không còn phản ứng, lúc này mới dùng một xúc tua cuốn Sở Chích Thiên qua.

Nó rung rung con mồi trên xúc tua, phát hiện đầu con mồi lay động theo, biết con mồi quả nhiên đã hôn mê bất tỉnh, mất đi năng lực phản kháng, nó phát sinh tiếng cười khặc khặc đắc ý, cao hứng vì nó có thể bắt được con mồi ngon này.

Cho rằng đã không còn nguy hiểm, thủy thảo cấp năm rốt cục dâng bản thể từ trong sông lên, bản thể rất khổng lồ, cùng loại với một trái cầu, bán kính khoảng chừng trên dưới 3 mét. Rất nhanh trên bản thể lộ ra một cửa động cùng loại với miệng, xúc tua không hề do dự, trực tiếp vút Sở Chích Thiên vào bên trong động.

Bản thể của thủy thảo cấp năm lập tức chìm vào trong sông, nó chuẩn bị bế quan toàn lực hấp thu năng lực của Sở Chích Thiên, để cho tên đó chân chính trở thành chất dinh dưỡng của nó, mặc sức trùng kích cấp bậc cao hơn. Mà xúc tua trói chặt Tiêu Tử Lăng nó đặt qua một bên, nó quyết định chờ nó thăng bậc hoàn thành, con mồi kia sẽ thành bữa ăn ngon của nó, dùng giải đỡ thèm.

Cứ như vậy, khi thủy thảo biển dị cấp năm vừa mới muốn hấp thu năng lực của con mồi trong cơ thể, chợt nghe thấy hai thanh âm vang lên gần như đồng thời, đánh vỡ mộng đẹp của thủy thảo biển dị cấp năm.

“Không Gian Chiết Điệp!”

“Viêm Tuyền Vụ Hóa Thuật!”

Chợt nghe thấy thủy thảo biến dị cấp năm đột nhiên kêu to một tiếng thê lương, đáy sông đột nhiên kịch liệt quay cuồng lên. Rất nhanh bản thể đã xuất hiện trên mặt sông, lúc này bộ dáng bản thể khổng lồ của nó đã xảy ra biến đổi lớn so với ban nãy. Khoảng cách ước chừng 2 mét chính giữa nó tựa như bị gấp gãy, đột nhiên mất đi phân nửa, vì vậy nơi đó liền thành một mảnh màu đen.

Cái này còn chưa tính, thanh âm của Sở Chích Thiên lần nữa liên tục vang lên: “Không Gian Chiết Điện!” “Không Gian Chiết Điện” “Không Gian Chiết Điện”

Liên tục ba lần Không Gian Chiết Điện rốt cục khiến cho toàn bộ bản thể của thủy thảo cấp năm mất đi phân nửa, mà một nửa còn lại lại là một mảnh màu đen, không phải là lỗ động trong suốt mà là một tấm màn đen, thật giống như một bức vải vẽ, bị bôi đen phân nửa, hoặc như là tranh vẽ trên bảng đen, bị người lau đi phân nửa.

Trên tấm màn đen đột nhiên hiển hiện một điểm, sau đó chính là một cánh tay xuất hiện, đến sau cùng cả người Sở Chích Thiên hiện ra trên tấm màn đen. Mà lúc này thủy thảo biến dị cấp năm chỉ có thể vô lực mà quần quai, bản thể mất phân nửa, khiến cho nó trực tiếp gần kề tử vong.

Mà đồng thời thi triển kỹ năng cùng Sở Chích Thiên, trên mặt sông, theo một tiếng quát lảng lẹ của Tiêu Tử Lăng, một đạo thủy khí cực nóng bùng nổ ở trên người Tiêu Tử Lăng, khí thể nhiệt độ cao tuyệt đối đó trực tiếp luộc chín xúc tua kia, liền thấy xúc tua run run vài cái, rốt cục chống không được sương khí cực nóng đó nữa, trực tiếp buông ra.

Cả người Tiêu Tử Lăng từ không trung rơi vào trong sông, bất quá cậu bị thương thảm trọng, hơn nữa cậu lúc lâm nguy đột phá kỹ năng, thoát đi xúc tua chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, thế mà không có biện pháp để cho bản thân nổi trên mặt sông, vì vậy cậu nhanh chóng chìm xuống.

Sở Chích Thiên đi ra từ trong bản thể thủy thảo cấp năm, thấy được một màn này, nhanh chóng thuận di qua, một phen ôm lấy Tiêu Tử Lăng chìm xuống, sau đó lại thuận di một cái, hai người trực tiếp xuất hiện ở bên bờ.

Sở Chích Thiên nửa ôm Tiêu Tử Lăng, vuốt ve mặt cậu, lo lắng hỏi:
“Tiểu Lăng, cậu không sao chứ.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Săn Sóc, Đàn Em Đây Tốt Bao Nhiều A.

Hai mắt của Tiêu Tử Lăng nửa nằm trong lòng Sở Chích Thiên vốn thất thần đại ra, rốt cục trong tiếng kêu gọi của Sở Chích Thiên đã tìm về được tiêu điểm, thấy khuôn mặt khiến người ta an tâm kia, cậu an tâm cười, mở miệng câu đầu tiên chính là: “Sở ca, anh bị thương có nặng không? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Sở Chích Thiên động dung nói: “Đương nhiên không có việc gì, đưa ngốc, cậu thể nào quên tôi có kỹ năng Hư Không, vậy mà không biết sống chết vận dụng loại kỹ năng không thành thực kia!”

Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng nhớ lại Sở Chích Thiên còn có kỹ năng có thể vô hiệu hóa bất kỳ công kích nào, lúc này mới phản ứng lại lúc đó thoát nhìn Sở Chích Thiên bị thương rất nặng, kỳ thực là cố ý biểu hiện cho thủy thảo cấp năm xem, để cho thủy thảo cấp năm cho rằng anh bị đánh cho trọng thương đến sau cùng hôn mê.

Mặt Tiêu Tử Lăng đỏ tới mang tai, ban nãy cậu thể nào nôn nóng thành như vậy, triệt để mất đi lãnh tĩnh, thể mà quên lão đại nhà mình còn có loại năng lực nghịch thiên này, còn biểu hiện khó chấp nhận như vậy, thể mà khóc, thực sự quá mất mặt rồi. Cậu lặng lẽ liếc liếc Sở Chích Thiên lúc này đang quan tâm tình hình trong sông một cái, thầm nghĩ lão đại nhà mình chắc là hổng có phát hiện một màn cậu mất mặt kia nhỉ.

Tiêu Tử Lăng gãi gãi gương mặt đỏ lên của mình, vội vàng tìm một chủ đề hỏi: “Thủy thảo cấp năm kia thế nào rồi? Xem như là giải quyết xong rồi

sao?” Tiêu Tử Lăng cảm thấy bến tàu là khắc tinh của cậu, hai lần cậu bị thương đều là phát sinh ở bến tàu, xem ra lần sau gặp phải bến tàu nữa, mình phải tránh một chút.

Được rồi, đây là phản ứng chân thực nhất của nhân vật chính với vật hy sinh, Sở Chích Thiên là nghênh khó mà lên, mà Tiêu Tử Lăng lại lựa chọn trốn tránh, sự lựa chọn bất đồng sẽ đúc ra hai nhân sinh bất đồng, vật hy sinh kỳ thực chính là hình thành như thế này.

Sở Chích Thiên không quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chú vào mặt sông, bản thể của thủy thảo biến dị cấp năm kia vẫn còn quần quai trong sông, đến bây giờ còn chưa chết, không hổ là giống biến dị cấp năm, sinh mệnh lực rất cường đại.

“Tiêu Lăng muốn giải quyết nó thế nào?” Sở Chích Thiên nhàn nhạt hỏi. Anh không có khả năng tha cho thủy thảo biến dị cấp năm đã thương tổn Tiêu Tử Lăng này, sở dĩ thả đến bây giờ chính là muốn hỏi ý kiến của Tiêu Tử Lăng, anh nên vì cậu mà xả cục tức này.

Tiêu Tử Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bẻ xương rải tro!” Mục nội nó. Thủy thảo biến dị này lúc đó đâm cậu đâm rất sáng a, cậu vẫn còn nhớ rõ sự đau đớn khi thân thể bị xúc tua đâm vào, không đốt nó thành tro tàn, cậu thực sự nuốt không trôi cục tức này.

Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên liền quát khê một cái: “Thiên La Địa Võng!”

Đạo Thiên La Địa Võng này tụ tập toàn bộ dị năng hệ lôi điện của Sở Chích Thiên, nếu là yêu cầu của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên đương nhiên không có bất kỳ lưu thủ nào. Muốn bẻ xương rải tro nhất định phải làm được bẻ xương rải tro.

Chỉ thấy trên mặt sông của bến tàu xuất hiện lôi điện hào hùng, nó bao trùm trên toàn bộ mặt sông, chợt nghe thấy vô số tiếng điện xẹt chói tai kêu

vang, đại khái qua ba phút, hết thủy dị năng lôi điện đều tiêu hao sạch sẽ. Lúc này mặt sông bị bao trùm rớt cục cũng lần nữa triển lộ ở trước mặt bọn họ.

Lúc này, trên mặt sông phủ kín vô số tro đen, bản thể cùng với những xúc tua của thủy thảo biến dị cấp năm đều bị giật thành một đồng tro, dập dừ trôi nổi trên mặt sông, mà một viên tinh hạch lóe ánh xanh trong đó nhanh chóng chìm xuống đáy sông.

Sở Chích Thiên thuận di một cái khi lần nữa trở lại bên bờ, trong tay anh đã có miếng tinh hạch kia.

Tinh hạch rất mỹ lệ, cứ như một viên bảo thạch màu lục lóng lánh trong sáng nhiều mặt nhiều góc, cho dù trong bóng đêm cũng có thể nhìn ra được loại quang mang loá mắt mà nó tự mang đó, Tiêu Tử Lăng nhìn có chút mê li.

Hai đời cậu cộng lại cũng chưa từng thấy qua tinh hạch như vậy. Kiếp trước lẫn lộn mười năm, cậu cũng chỉ thu hoạch qua tinh hạch cấp bốn, tuy rằng cấp năm khi tổ đội có sẵn được, nhưng lại thế nào có thể để cho vật hy sinh như cậu cầm được chứ. Không nghĩ tới đời này, mới chỉ qua hơn bốn tháng, vậy mà đã có tinh hạch cấp năm xuất hiện ở trước mắt cậu.

Khó trách đời trước cậu chỉ có thể trở thành một vật hy sinh không thu hút, biểu hiện kém quá xa so với nhân vật chính, cậu sau mười năm còn so không bằng Sở Chích Thiên hiện tại. . . Sự thực này đã kích tâm tình cậu suy sụp.

Sở Chích Thiên thấy vẻ mặt Tiêu Tử Lăng không vui, cho rằng thương thế của cậu xuất hiện vấn đề, vội hỏi: “Tiểu Lăng, có phải vết thương xuất hiện vấn đề hay không, rất đau sao?”

Nghe vậy Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu, thấy mặt khối băng ngàn năm bất biến của Sở Chích Thiên lúc này đầy khẩn trương, trong lòng thoáng cái ấm

áp vui vẻ lên, tâm tình vốn suy sụp thoáng cái chuyển biến tốt đẹp. Bất luận nói như thế nào, kiếp này cậu náu trên chỗ dựa vững chắc quang huy vô thượng là cái chân giò heo Sở Chích Thiên này đây, tin tưởng kiếp này sẽ có khác biệt lớn với kiếp trước. Để cho cậu thành vật hy sinh? Đánh thẳng đại ca nhà cậu trước rồi hẵng nói đi.

Tiêu Tử Lăng nghĩ như vậy tâm tình thập phần sung sướng, trên mặt liền hiện ra nụ cười ngọt ngào nói: “Sở ca, em không sao, chẳng qua cảm thấy tinh hạch này rất đẹp, thế nhưng chủ nhân của nó lại khiến cho chúng ta ăn đủ vị đắng, có chút cảm khái mà thôi.”

Sở Chích Thiên nghe vậy tâm tình thả lỏng, anh chuyển đưa tinh hạch trong tay qua, Tiêu Tử Lăng nghi hoặc nhìn anh, không biết lão đại nhà mình là có ý gì.

“Nếu nó đã khiến cho Tiểu Lăng ăn đủ vị đắng, vậy để cho nó trở thành chiến lợi phẩm của Tiểu Lăng đi.” Về mặt Sở Chích Thiên khôi phục vân đạm phong khinh vốn dĩ, thế nhưng Tiêu Tử Lăng vẫn nghe ra được một chút không được tự nhiên từ trong lời của anh, kỳ quái lão đại nhà cậu lại làm sao vậy? Giết chết được thủy thảo cấp năm anh ta còn có gì bất mãn sao?

Bất quá Tiêu Tử Lăng mới mặc kệ lão đại có chút không được tự nhiên trước mắt, cậu khó nén mừng rỡ cẩn thận tiếp nhận tinh hạch, trong miệng lại nói: “Thực sự cho em? Đây chính là chiến lợi phẩm của Sở ca, em thế nào không biết xấu hổ a.”

Được rồi, cậu đã xấu hổ vậy không nên cầm, vì sao phải cầm tinh hạch chặt như vậy, tựa như sợ bị người khác cướp đi vậy, thế là sao?

Sở Chích Thiên làm sao nhìn không ra được chút tâm tư nhỏ đó của Tiêu Tử Lăng, nhin không được cười nói: “Đích thật là đưa cho cậu, thực lực

của cậu yếu kém, có khối tinh hạch này là có thể đẩy nhanh được tốc độ tu luyện của cậu, thực lực cao một chút tôi cũng có thể yên tâm không ít.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, trong lòng phải nói là cảm động a, xem xem, lão đại nhà mình tốt bao nhiêu a, tinh hạch trân quý như thế chính anh ta không cần lại cho cậu, lại một lần nữa chứng minh quyết định trước đây của cậu tuyệt đối không sai, cậu thực sự đã tìm được một đại ca tốt, ô dù đáng tin.

“Hơn nữa thực lực cậu đề cao, nếu cùng tôi tu luyện, cũng có thể đề cao chất lượng với tốc độ tu luyện của tôi, hiện tại thực lực của cậu thực sự quá kém.” Lời nói kế tiếp của Sở Chích Thiên triệt để quét sạch sự cảm động mới dâng lên của Tiêu Tử Lăng, nha cậu cảm động uổng phí rồi, biết ngay lão đại nhà mình không có lòng tốt như vậy mà.

Cho tinh hạch này quả nhiên có tư tâm, rõ ràng chính là vì chính anh ta a, trông ngừ khí kia kìa, ý tứ khinh bỉ phỉ nhổ đó chỉ cần không phải ngu ngốc đều có thể nghe ra được.

Hai mắt Tiêu Tử Lăng u oán nhìn Sở Chích Thiên, đang lên án lời nói của Sở Chích Thiên đã thương tổn tâm linh trẻ thơ của cậu, điều này làm cho tâm tình vốn nặng nề của Sở Chích Thiên dần dần tốt lên, anh sờ sờ đầu Tiêu Tử Lăng cười nói: “Muốn đại ca tôi không khinh bỉ cậu. Vậy cậu cứ gấp rút đề cao thực lực cho tôi a.”

Sở Chích Thiên hy vọng thực lực của Tiêu Tử Lăng tốt nhất có thể bằng anh, bằng không anh căn bản không cách nào buông Tiêu Tử Lăng ra, thời khắc phải lo lắng quan tâm cậu. Tiêu Tử Lăng đỏ mặt hưởng thụ tình nghĩa anh em nồng đậm giữa cậu cùng với Sở Chích Thiên, cậu sa vào trong đó không bao lâu lại nhớ tới lời nói mà Sở Chích Thiên phân phó cậu lúc mới đầu, nhin không được cúi đầu lấy ngón tay chọt nhau nói: “Sở ca, có phải anh đã sớm biết em có cái kia hay không?” Muốn ẩn tàng bí mật lại bị bắt bao, Tiêu Tử Lăng có chút thấp thỏm bất an.

“Cái nào?” Khóe miệng Sở Chích Thiên cong cong. Tên nhóc này cuối cùng cũng chịu thành thật bàn giao, miệng Tiêu Tử Lăng rất nghiêm mật, nếu không phải mình tiết lộ một chút, chỉ sợ cậu ta còn không muốn nói cho anh đây. Bất quá điểm ấy anh rất hài lòng, phải biết rằng có một số bí mật nhất định phải giữ nghiêm. Không thể bởi vì cảm thấy người ta có thể tín nhiệm liền đinh đạc nói cho người ta, phải biết rằng nhiều người biết thì sẽ nhiều thêm một phần khả năng để lộ bí mật, trừ phi vạn bất đắc dĩ, bí mật vẫn là một mình biết thì tốt hơn.

Tiêu Tử Lăng phiến muộn vượt qua một ánh mắt dừng đùa giỡn cậu nữa, trong miệng lầm bầm: “Chính là không gian á, Sở ca anh phân phó như thế, khẳng định đã biết, còn giả mù sa mưa hỏi em.”

Ngón tay Sở Chích Thiên cốc nhẹ đầu Tiêu Tử Lăng, trong miệng khẽ thở dài: “Cậu a. Nên nói cậu thông minh hay là ngốc đây, thông minh ở chỗ miệng cậu rất chặt, hành sự cũng coi như ẩn mật, thế nhưng cậu lại ngốc đến mức mở ra không gian ở trước mặt tôi, cho dù cậu làm cẩn thận ẩn mật thế nào đi nữa thì sao? Phải biết rằng mở ra không gian, năng lượng không gian sẽ có dao động. Mà tôi là người dị năng không gian, hẳn cảm nhất đối với dao động của năng lượng không gian, cậu kêu tôi cho rằng không biết như thế nào? Về sau phải càng thêm cẩn thận hơn, đặc biệt là cẩn thận người có dị năng không gian.”

Tiêu Tử Lăng thế mới biết vì sao Sở Chích Thiên sẽ biết cậu có dị năng không gian, hóa ra khi cậu mở ra, Sở Chích Thiên đã cảm giác được, nha, cái tên này vậy mà một chút bộ dạng cũng không để lộ ra, thiệt cậu cho rằng bản thân giấu diếm rất tốt, rất đặc ý, hóa ra đều bị Sở Chích Thiên nhìn ở trong mắt. Mặt Tiêu Tử Lăng càng thêm đỏ, lần này là cậu xấu hổ.

Bất quá Sở Chích Thiên rất hiếu kỳ năng lực của Tiêu Tử Lăng, anh hỏi: “Tiểu Lăng, hình như dị năng trên người cậu rất phức tạp, biến dị tốc độ? Biến dị ánh mắt? Dị năng hệ thủy, dị năng không gian? Tôi đều hoài nghi cậu còn có cái gì không biết không. Bất quá dị năng không gian của cậu chỉ

có thể trữ vật sao? Không có năng lực cùng loại với dịch chuyển không gian? Nếu như có, vậy thủy thảo cấp năm muốn bắt cậu thì sẽ không dễ dàng.”

Sở Chích Thiên đích xác có chút mê mang nghi hoặc, nghi hoặc bởi Tiêu Tử Lăng có năng lực dự trữ không gian, lại không có thứ khác.

Tiêu Tử Lăng vội vã lắc đầu giải thích: “Không có, không có, em không có thức tỉnh nhiều dị năng như vậy, không gian này của em không phải thức tỉnh dị năng không gian.”

Lời này khiến cho Sở Chích Thiên có chút kinh ngạc, đầu mi anh thoáng nhếch, chờ đợi Tiêu Tử Lăng tiếp tục nói.

“Đó là linh khí trữ vật tổ truyền của em, chỉ có thể dự trữ đồ, vốn tưởng rằng em cũng có thể cả người đi vào, thế nhưng trong nháy mắt bị cuốn lấy em muốn biến vào không gian lại không thành công, không biết là do vốn không thể đi vào, hay là bởi vì bị trói lại.” Tiêu Tử Lăng có chút hoang mang.

Hai tay Sở Chích Thiên khoanh ngực, nghĩ nghĩ liền nói với Tiêu Tử Lăng: “Như vậy, hiện tại cậu đi vào thử xem, để tôi xem xem tới cùng là chuyện thế nào.”

Tiêu Tử Lăng gật gật đầu: “Được, em đây đi vào.” Nói xong cậu liền biến vào không gian, sau đó lại biến ra. Về mặt cậu chờ mong nhìn Sở Chích Thiên: “Thế nào? Thân em ở bên ngoài hay là bên trong?”

Sở Chích Thiên nói: “Ban nãy cả người cậu đều biến mất. Nói cách khác không gian của cậu đích xác có thể cho cả người cậu đi vào.”

“Vậy kỳ quái, vì sao ban nãy khi bị trói vào không được chứ.” Tiêu Tử Lăng hoang mang, đã như vậy, vì sao lúc đó lại không nhảy, nếu không vì vậy, cậu sẽ không có khả năng bị thủy thảo cấp năm bắt giữ làm con tin,

thiếu chút nữa khiến cho Sở Chích Thiên bó tay chịu trói đối mặt tuyệt cảnh.

“Như vậy đi, chúng ta thử lại xem.” Sở Chích Thiên nói xong những lời này, liền đưa tay vót tới, vót Tiêu Tử Lăng vào trong lòng, cánh tay anh gặt gao cuốn lấy thắt lưng Tiêu Tử Lăng, sau đó nói: “Hiện tại cậu thử xem.”

“Được.” Tiêu Tử Lăng không nói hai lời lần nữa tâm niệm chớp động để cho bản thân đi vào không gian, thế nhưng lần này lại không nhảy, tựa như bị thủy thảo cấp năm cuốn lấy, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Thế này là thế nào?” Tiêu Tử Lăng nghi hoặc, không thể lý giải loại tình huống này.

“Chỉ sợ linh khí không gian của cậu không tiếp nhận vật còn sống nào ngoại trừ cậu.” Sở Chích Thiên suy nghĩ một chút nói như thế, “Hơn nữa một khi cuốn lấy cậu, ngay cả cậu cũng bị cự tuyệt tiến vào.”

Tiêu Tử Lăng phiền muộn, vì cái rằng không gian của cậu hạn chế nhiều như vậy? Không phải không gian trong tiểu thuyết đều vạn năng sao? Cái gì cũng có thể thu cũng có thể thả, bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, chỉ cần vờ vào không gian liền vạn sự OK.

Thế nhưng không gian của cậu, không chỉ có hạn chế thu nhận, hiện tại ngay cả cậu tiến vào không gian cũng có điều kiện, nha, chẳng lẽ cậu vẫn là một vật hy sinh hay sao? Bằng không vì sao không gian lại phế như vậy?

“Bất quá, còn phải thử một chút có phải bởi vì cấp bậc của tôi cao hơn so với cậu hay không, thoát nhìn không gian của cậu hạn chế rất nhiều, vì bảo đảm vấn đề an toàn về sau, cậu nhất định phải triệt để nghiên cứu rõ linh khí không gian của cậu.” Sở Chích Thiên có chút bất đắc dĩ, có đồ tốt như thế, Tiêu Tử Lăng vậy mà sử dụng mơ mơ màng màng, đều không rõ ràng đối với phương pháp sử dụng cùng với hạn chế của linh khí không gian, quả nhiên là nhóc lơ mơ, xem ra mình không thể không tận tình quan tâm.

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên cảm thấy rất có lý, liền gật gật đầu, chuẩn bị trở lại nghiêm túc nghiên cứu không gian của cậu. Từ sau khi cậu có không gian, ngoại trừ thu thập vật tư dự trữ, thứ khác đích xác không có nghiên cứu, về sau lại đi theo Sở Chích Thiên, cơ hội lợi dụng không gian càng thêm ít, càng không cần nói tới nghiên cứu, cho nên mới sẽ phát sinh khốn cảnh muốn dùng không gian lại không dùng được như ban nãy. Nếu không phải sau cùng Sở Chích Thiên dùng một chiêu định Càn Khôn, sợ rằng cậu không dễ dàng đào thoát trói buộc được như vậy.

Vì bảo chứng sự an toàn về sau, Tiêu Tử Lăng quyết định phải nghiêm túc nghiên cứu không gian của bản thân, dù sao đây là tuyệt chiêu bảo mệnh của cậu, không thể phát sinh loại chuyện như ban nãy nữa.

Hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng phối hợp thu toàn bộ vật tư trên bến tàu vào không gian của hai người, đương nhiên Tiêu Tử Lăng thu xong gần năm trăm container thì an vị ở một bên khôi phục linh lực, cậu hâm mộ nhìn Sở Chích Thiên không có bất kỳ trắc trở nào thu thập phạm vi lớn, lần nữa chứng minh sự chênh lệch giữa mình với nhân vật chính đó là lớn trong lớn.

Sau cùng dưới sự xác nhận của Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng, toàn bộ vật tư nơi đây đã thu thập được hoàn tất. Sở Chích Thiên đi đến bên người Tiêu Tử Lăng, một tay ôm cậu vào trong ngực.

Tiêu Tử Lăng cả kinh nói: “Sở ca, làm gì ôm em như vậy.” Nha vì cái rằng lại là ôm kiểu công chúa, chẳng lẽ Sở Chích Thiên không biết như vậy cậu rất mất mặt sao?

Sở Chích Thiên nhìn nhìn mấy lỗ máu trên đùi với trên người Tiêu Tử Lăng, mặc dù dưới sự tu bổ của Thanh Tâm Thuật, máu tươi đã không còn chảy nữa, nhưng vết thương nhìn thấy mà giật mình này vẫn khiến cho Sở

Chích Thiên không cách nào không lo lắng, anh nhếch mi nói: “Vết thương này của cậu, có thể cầm cự trở về được doanh địa?”

Tiêu Tử Lăng nhìn nhìn vết thương của mình, cũng thấy được việc này tương đối trắc trở, vì vậy cậu nói: “Sở ca có thể công em đi a, như vậy Sở ca cũng không mệt như thế nữa.”

“Chỉ bằng thân thể nhỏ này của cậu, ôm lấy căn bản không có trọng lượng gì, tôi mệt không được, bất quá cậu xác định nếu tôi công cậu, đè vết thương trên người cậu không đau?” Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, hỏi lại cậu một câu.

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, phát hiện Sở Chích Thiên nói rất đúng, vì vậy cậu trầm mặc mặc kệ.

Dù sao ôm kiểu công chúa cũng không phải một lần hai lần, hơn nữa hiện tại đêm đen người vắng, làm chuyện xấu khẳng định sẽ không ai phát hiện, a phi, phi, phi, bị ôm kiểu công chúa là làm chuyện xấu sao? Nhiều nhất là mất cái mặt nhỏ mà thôi, bất quá hình như xác suất việc này bị phát hiện cũng không lớn.

Tiêu Tử Lăng an tâm, vì vậy cậu lớn mật ôm cổ Sở Chích Thiên, rúc cả người mình vào trong ngực Sở Chích Thiên.

Trông xem người làm đàn em cậu đây tốt bao nhiêu, săn sóc bao nhiêu a, còn biết giảm sức ép cho lão đại nhà mình, để cho lão đại nhà mình bớt được chút lực.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Giò Heo, Dẫn Phát Thảm Án!

Trong tay Sở Tiểu Thất cầm một quyển sách dạy nấu ăn, quần quýt nhìn thân ảnh bận rộn trong phòng bếp của xe việt dã, không biết có thể đập hư những nguyên liệu nấu ăn trân quý kia hay không, hiện tại nó rất hối hận vì sao sẽ đề cập kiến nghị này.

“Tiểu Thất, kế tiếp phải làm như thế nào?” Một thanh âm lãnh liệt truyền ra từ trong nhà bếp, khiến cho tư duy phát tán của Tiểu Thất nhất thời thu trở về.

Nó nhanh chóng nhìn về phía sách dạy nấu ăn, dựa theo gợi ý nói: “Sau khi đun sôi nước, có thể thả giò heo trần nước một chút.”

“Trần nước? Đó là thứ gì?” Vì sao lời nói trên sách dạy nấu ăn lại khiến người ta khó có thể lý giải như thế? Trong thanh âm lãnh liệt có hoang mang, anh thật không rõ nó nói cái gì.

Tiêu Tử Lăng nằm ở trên giường bất đắc dĩ mở miệng nhắc nhở: “Chính là đặt ở trong nước sôi ngâm một chút, sau đó vớt ra là được.”

“Thì ra là thế, chính là ngâm một chút, vậy vì sao phải gọi là trần nước? Là từ ngữ ai phát minh? Thực sự là làm bừa bãi.” Theo một tiếng trách cứ này, liền nghe thấy trong phòng bếp bắt đầu một trận luống cuống tay chân, truyền đến tiếng vung nồi gáo chậu va chạm kịch liệt.

Tiếng vang kịch liệt này khiến cho Tiêu Tử Lăng lo lắng, cậu chỉ có thể nhắm mắt lại coi như cái gì cũng không thấy được không nghe được, chỉ có thể bất lực cầu khẩn nhà bếp của cậu không nên bị lão đại nhà mình làm hỏng. Mọi nó, đây tới cùng là nấu ăn hay là đang hủy phòng a.

Mặt băng hàn của Sở Tiểu Thất nhin không được run run lên, thế này thực sự không có vấn đề gì chứ? Sở lão đại thực sự có thể nấu ra được món giò heo kho tàu sao?

“Thế nào phiền phức như thế.” Thanh âm lãnh liệt của Sở Chích Thiên có chút hỗn hển, thật vất vả mới đối phó được hết chuyện này, vì vậy lại hỏi, “Sau đó?”

“Vớt ra đặt qua một bên. Tiếp theo phải chuẩn bị dầu muối tương dấm, muối, hành mỗi loại 13 gam, gừng 8 gam. Dầu mè, rượu gia vị mỗi loại 25 gam, tiêu 5 hạt. Đường phèn 50 gam. Nước dùng 1300 gam.” Sở Tiểu Thất chiếu theo sách đọc.

Trong nhà bếp đột nhiên rơi vào một mảnh yên lặng, qua hơn mười giây, mới nghe thấy thanh âm có chút chật vật của Sở Chích Thiên vang lên: “Tiểu Thất, nhóc nói cái số gam đó là tính toán thế nào?”

Ách? Sở Tiểu Thất sững sốt, phát hiện đây quả nhiên là một vấn đề yêu cầu cao độ, nó cũng không biết làm thế nào.

Tiêu Tử Lăng thở dài bò lên, nói với lão đại nhà mình: “Sở ca. Vẫn là để em làm đi.” Thấy thế nào cũng là mình ra trận thì tương đối an toàn hơn, hiện tại cậu sợ nếu như thực để cho lão đại nhà cậu làm ra, không biết có thể vào miệng hay không, có phải lại là một loại giày vò hay không.

Sở Chích Thiên trong phòng bếp hừ lạnh một tiếng cự tuyệt nói: “Không cần, Tiểu Lăng cậu cứ nằm nghỉ ngơi đi. Tôi cũng không tin làm không được món giò heo kho tàu này.” Sở Chích Thiên tự nhận bản thân có thể không chế hết thủy, anh không cho rằng mình sẽ thất bại bởi một mâm giò

heo kho tàu nho nhỏ. Anh thấy Sở Tiểu Thất ngơ ngẩn ở một bên không có phản ứng, vì vậy lạnh giọng nhắc nhở: “Hửm? Tiểu Thất, hỏi nhóc đấy.”

Sở Tiểu Thất đau khổ đầy mặt, vì cái rằng Sở lão đại nấu cái ăn đều phải hỏi nó? Được rồi, chủ ý này là nó xuất ra, Sở lão đại tìm nó cũng là tất nhiên, vì vậy nó nỗ lực suy nghĩ một chút, sau cùng chần chừ nói: “Sở lão đại. Nếu không, tôi đi tìm dụng cụ cân đo?”

“Được rồi, nhóc lập tức đi tìm Cảnh Văn giải quyết.” Sở Chích Thiên nghiêm mặt đi ra từ trong phòng bếp, chỉ thấy tay phải anh cầm một cái muôi, bên ngoài đồng phục trắng bao một cái tạp dề phi thường kawaii, hình tượng vốn uy vũ khí phách lãnh khốc thoáng cái đổ nát.

Sở Tiểu Thất thấy Sở Chích Thiên như vậy, mí mắt của nó nhất thời giật giật, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng cũng nhịn không được suy sụp xuống. Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị, nó vẫn vô năng tiếp thu, lão đại hình tượng này quá sụp đổ rồi.

Thực sự không có biện pháp mặt đối mặt với Sở lão đại như vậy, nó nghe thấy phân phó của Sở Chích Thiên, liền không quay đầu lại nhảy xuống xe, đi như bay đến tổ hậu cần tìm Trần Cảnh Văn lấy dụng cụ.

Trong lòng Sở Tiểu Thất phiền muộn a, khi nó đề nghị nấu một món ăn, thế nhưng không ngờ tới hóa ra nấu ăn là phức tạp như thế, mỗi một món gia vị đều phải chính xác đến mức này. Nó lần nữa dâng lên tâm sùng kính chí cao đối với Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng quả nhiên lợi hại a, nấu cơm xào rau, phải nói là tùy tâm mà làm, gia vị gì gì đó căn bản không cần tính toán, trực tiếp bốc cái rải cái xong việc, nào có phiền phức như nó với Sở lão đại.

Tuy rằng Trần Cảnh Văn có chút khó hiểu đối với việc Sở Chích Thiên cần thiết loại dụng cụ cân trọng lượng nhỏ thế này, bất quá anh không hỏi

nhiều, kêu tổ hậu cần tra tìm xe đặt loại dụng cụ này, sau đó tìm ra giao cho Sở Tiểu Thất mang về.

Chỉ vừa mới đi như vậy, một giờ lại qua, thời gian đã tới một giờ buổi trưa, mà bữa trưa vốn đã nói đến nay còn chưa thấy bóng dáng.

Tiêu Tử Lăng suy yếu nằm trên chiếc giường lớn của Sở Chích Thiên, chỗ vết thương trên người lúc này được băng bó trong ba tầng ngoài ba tầng, khiến cho cậu bước đi đều có vẻ cứng nhắc mất linh hoạt, sở dĩ biến thành bộ dạng này, chính là kết quả Sở Tiểu Thất băng bó. Để cho Sở Tiểu Thất tự mình nói, thì đây là một kiệt tác nghiêm túc nhất hoàn mỹ nhất. Đương nhiên Tiêu Tử Lăng thì cho rằng đây rõ ràng là kết quả lần đầu thí nghiệm của Sở Tiểu Thất, tuy rằng Sở Tiểu Thất đỏ mặt kiên quyết phủ nhận.

Tiêu Tử Lăng nằm trên giường nghĩ thầm, cứ tiếp tục như vậy cậu hồng có chết trong tay thủy thảo cấp năm, cũng sẽ chết đói trong tay lão đại nhà cậu.

Bữa trưa nay đến tột cùng lúc nào mới có thể ăn được a. Cậu hối hận trong lòng a, vì cái răng sáng nay sau khi lên xe, khi mình được lão đại đặt ở trên giường nghỉ ngơi, liền không ngăn lại đề nghị của Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất chứ.

Tiêu Tử Lăng nhớ lại một màn buổi sáng, lão đại nhà mình với Sở Tiểu Thất lật xem tư liệu gì đó, sau khi hiểu kỳ hỏi mới biết được bọn họ chuẩn bị giúp cậu bồi bổ một chút, vì vậy đang tìm sách dạy nấu ăn thích hợp.

Sau cùng Sở Tiểu Thất lật tới trang nào đó, hưng phấn đề nghị, muốn nấu món giò heo kho tàu, nguyên nhân là trên sách nói ăn cái gì bổ cái đó.

Sở Chích Thiên nghe xong cảm thấy phi thường có đạo lý, vì vậy bọn họ liền gõ nhịp quyết định nấu món giò heo kho tàu cho cậu.

Tiêu Tử Lăng lúc đó phiền muộn a, giò heo? Chẳng lẽ bọn họ cho rằng cậu là heo sao? Còn ăn cái gì bổ cái đó, bất quá ý tốt khó có được của lão đại nhà mình, cậu ngưỡng chừng cự tuyệt, vì vậy cậu liền đồng ý. Thế nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến cho Tiêu Tử Lăng phát sầu, lão đại nhà mình chưa bao giờ vào nhà bếp, món ăn anh ta nấu ra thực sự có thể ăn sao?

Còn có, nghe thấy trong phòng bếp truyền đến những tiếng vang lớn loảng loảng xoảng xoảng, Tiêu Tử Lăng cũng rất sợ lão đại nhà mình hủy đi luôn nhà bếp, nấu cái ăn không phải chuyện rất đơn giản sao? Vì cái rằng Sở Chích Thiên làm lại khủng bố như vậy chứ? (Tiểu Lăng, cậu quá coi thường tên gốc nhà bếp rồi)

Lấy được dụng cụ cân đo, cuối cùng cũng đối phó được những số gam phiền phức kia, Sở Chích Thiên phí sức của chín trâu hai hổ mới hoàn thành được món ăn tên là giò heo kho tàu này. Anh lau đi một phen mồ hôi trên trán, bưng món này ra, lúc này bất kể trên tinh thần hay là ở mặt ngoài của anh đều có vẻ rất chật vật, không tốt hơn được chỗ nào so với chiến đấu cùng thủy thảo biến dị cấp năm.

Thấy lão đại nhà mình rốt cục cũng lấy ra món giò heo kho tàu, Tiêu Tử Lăng hưng phấn ngo ngoạy đứng lên từ trên giường, đáng tiếc đối quá lợi hại, hơn nữa Sở Tiểu Thất quần băng quá dày, nhất thời thế mà ngo ngoạy không dậy được.

Sở Chích Thiên thấy thế, nhanh chóng tiến lên ôm Tiêu Tử Lăng tới trên sofa, chỉ vào giò heo kho tàu màu sắc có chút kỳ quái trên bàn trà nói: “Ăn đi, nghe nói ăn cái gì bổ cái đó, ăn giò heo vết thương trên chân của cậu sẽ khỏi nhanh một chút.”

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời này nhin không được rơi ba cọng hắc tuyến, lời này có nhiều nghĩa lắm a, cậu không biết là nên kháng nghị lời nói của lão đại hay là nên cảm tạ ý tốt của lão đại đây. Được rồi, coi như lão đại

nhà cậu là có ý tốt đi, Tiêu Tử Lăng quyết định không truy cứu hàm nghĩa của giò heo nữa.

Tiêu Tử Lăng nhìn bàn giò heo này, vậy mà không dám hạ thủ. Mợ nó, màu sắc này quen thuộc như thế, chẳng lẽ là cái mà mình nghĩ kia? Vậy thì rất rất không ổn.

Cậu thấy Sở Chích Thiên đang nhìn nhìn cậu, rõ ràng là muốn nhìn cậu ăn mới bằng lòng bỏ qua, vì vậy chỉ có thể bất đắc dĩ gấp lên một cục giò heo, cẩn thận cắn một miếng, biểu tình trong nháy mắt của Tiêu Tử Lăng phải nói là phong phú a, không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, bất quá cậu vẫn liều mạng nuốt xuống, cố nặn ra một nụ cười nói: “Sở ca, làm thật không tồi.”

“Ừm, vậy ăn nhiều một chút.” Đầu mi Sở Chích Thiên thả lỏng, xem ra anh cũng rất có thiên phú nấu ăn, vậy trong khoảng thời gian này cứ làm thêm nhiều món thức ăn này cho Tiểu Lăng đi, để cho cậu bồi bổ, tuy rằng trình tự của món thức ăn này thực sự phiền phức ghê gớm.

Nếu như Tiêu Tử Lăng biết Sở Chích Thiên còn muốn nấu món giò heo này cho cậu ăn nữa, khẳng định cậu sẽ không nói lời trái lương tâm. Đáng tiếc cậu không biết, vì vậy trong mấy ngày tương lai, cậu ăn một bữa cơm phải nói là thống khổ, chết đi sống lại a, nói ra ngay cả trời xanh cũng phải quyên một phen lệ đồng tình cho cậu.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, chỉ có thể đau khổ đầy mặt gật đầu. Cậu thừa lúc Sở Chích Thiên không chú ý tới cậu, lập tức há miệng lè đầu lưỡi run run, hy vọng nó nhanh chóng toả ra vị cay nóng rức kia đi.

Phắc, lão đại nhà mình đến tột cùng nấu thế nào vậy? Dùng gia vị quý gì a? Có phải anh ta đổ nguyên hũ sa tế vào hay không?

Sở Tiểu Thất hồ nghi nhìn món giò heo kho tàu kia, màu sắc đó hình như có chút không giống với hình trên sách a, dường như màu sắc tươi hơn một chút, chẳng lẽ hương vị sẽ ăn ngon hơn sao?

Tiêu Tử Lăng thấy biểu tình thèm nhỏ dãi của Sở Tiểu Thất, nhanh chóng đẩy giò heo qua, nói: “Tiểu Thất, nhóc cũng ném thử đi.”

Phắc, có thể ăn ít cái giò heo này đi được một chút thì là một chút, bằng không khẳng định mình sẽ bị cay chết. Tiểu Thất dừng trách anh kéo nhóc xuống nước a. Tiêu Tử Lăng bi thương hô trong lòng.

Sở Tiểu Thất nghe xong không cự tuyệt, nó trực tiếp bốc lên một cục giò heo cắn xuống.

Chỉ thấy mặt nó nhất thời đỏ bừng, hé miệng, một luồng khí nóng phả ra, sau đó dị năng trên người nó bắt đầu bạo động lên.

Sở Chích Thiên một bên cảm thụ được năng lượng bạo động bên người, lập tức nhìn qua, phát hiện là dị năng của Tiểu Thất đang bạo động, nhất thời kinh hãi, anh nhanh chóng ôm Sở Tiểu Thất, kỹ năng Cấm Không trong nháy mắt thi triển ra, lúc này mới áp chế xuống được dị năng bạo động của Sở Tiểu Thất, mà Tiểu Thất bởi vì thoáng cái như vậy mà hôn mê bất tỉnh.

Sở Chích Thiên lãnh nhãn trừng về phía Tiêu Tử Lăng vẻ mặt vô tội bên người, hỏi: “Thế này tới cùng là chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng lắc đầu, cậu thực sự không biết a, Sở Tiểu Thất chỉ cắn một miếng giò heo mà thôi, chẳng lẽ lực sát thương của giò heo lão đại nhà mình nấu lớn như vậy?

Sở Chích Thiên không nhận được đáp án đành phải dùng dị năng điều tra trong cơ thể Tiểu Thất, phát hiện trong cơ thể vậy mà có một luồng năng lượng nóng rực nhỏ, cái này đối với Tiểu Thất hệ băng mà nói, chính là

chuyện không thể chấp nhận được, năng lượng nóng rực là tử địch của hệ băng, vì vậy năng lượng của bản thân Tiểu Thất bắt đầu bạo động lên, nỗ lực trục xuất luồng khí tức đáng hận đó ra. . .

“Kỳ quái, luồng nhiệt năng này của Tiểu Thất tới từ đâu?” Sở Chích Thiên hoang mang.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng chuyển đầu đi không dám nhìn Sở Chích Thiên, cậu tuyệt đối sẽ không nói cho lão đại nhà mình, là cục giò heo kia dẫn phát thảm án.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Mèo Cầu? Đại Ca Với Đàn Em?

Tiêu Tử Lăng phiên muộn nấu cơm, lượng công việc của cậu tăng lên, hiện tại mỗi bữa cậu phải nấu thêm phân lượng của hai con nào đó, nga không, phải là lượng của hơn bốn người, bởi vì dạ dày của hai con đó quả thực chính là không đáy, có thể sánh ngang Tiểu Thất.

Tiêu Tử Lăng phát sầu a, dựa theo lượng như vậy, đến tột cùng Sở Chích Thiên có thể nuôi được bọn chúng hay không? Vì cái răng mấy tên nhóc đó đều là ăn hàng a.

Chứa đầy hai cái chậu loại nhỏ, may mắn hai con này ăn không phải quá kén chọn, Tiêu Tử Lăng vì tiết kiệm thời gian, làm món thập cẩm, cậu mỗi tay cầm một chậu, đi đến bên sô pha, đặt một chậu trên bàn trà.

Cậu đá đá thùng rác bên cạnh sô pha một cước, rồi lại đi đến bên tủ lạnh, gõ gõ cửa tủ lạnh, sau đó hô to một tiếng: “Ăn cơm!”

Chỉ thấy cửa tủ lạnh bình bị tông mở, liền thấy Tiểu Tiểu đánh cái ngáp bự, run run thân thể, run rớt vụn băng trên người, lúc này mới nhảy xuống, lắc lắc cái mông mập bự của nó, như trái cầu lăn tới chỗ mỹ thực của nó.

Còn chưa tới bên bàn trà, thùng rác bên sô pha dùng một tiếng ngã xuống, liền thấy một con mèo không có bao nhiêu lông như bị bệnh ghè chốc cứ như trái cầu nhỏ lăn ra từ trong thùng, vừa vằn ngấn ở phía trước Tiểu Tiểu.

Thấy một màn như vậy, Tiêu Tử Lăng nhin không được đỡ trán, phắc, hai con này lại nữa rồi, chẳng lẽ mèo cầu đúng là oan gia sao?

Quả nhiên, Tiểu Tiểu như thường ngày chỉ biết gâu gâu kêu loạn, nhảy loạn tại chỗ biểu thị sự phẫn nộ của nó, bất quá thanh âm của nó, ngược lại như mời sủng vậy, rất ngây thơ. Tang thi mèo, nga không, hiện tại hẳn phải kêu nó là Tiểu Mao, về phần vì sao đặt tên này, cái này phải hỏi chủ nhân của nó Sở Chích Thiên.

Bất quá Tiêu Tử Lăng lại cảm thấy có phải Sở Chích Thiên chỉ là kêu nó Tiểu Miêu, sau đó cậu hiểu lầm thành Tiểu Mao hay không?

Tiểu Mao lãnh nhãn thoáng nhìn, cao ngạo ngẩng đầu, hồng có để ý tới con cầu sủng vật kia, sau đó. . .

Tiêu Tử Lăng chuyển đầu đi không đành lòng nhìn bê ketch tiếp, chỉ thấy chân sau Tiểu Mao đạp ra sau một cái, liền thấy Tiểu Tiểu lăn lông lốc quay cuồng đi gần một mét mới dừng lại. Tiêu Tử Lăng phiền muộn trong lòng a, hận sủng vật Tiểu Tiểu nhà mình thực sự không không chịu thua kém, mỗi bữa cơm đều trình diễn tiết mục này. Vì sao còn chưa biết ngoan?

Sau đó chuyện mà Tiêu Tử Lăng cảm thấy càng làm cậu mất mặt thêm xuất hiện, Tiểu Tiểu bị Tiểu Mao một cước đá văng cảm thấy ủy khuất, nó muốn tìm người an ủi một chút tâm linh trẻ thơ của nó, vì vậy. . .

Liền thấy Tiểu Tiểu nước nở nhào về phía ôm ấp của người nào đó trên sofa, vùi đầu trong đó, cái đuôi nhỏ liễu mạng lắc lư, dường như đang kể ra bản thân bị khi dễ, ủy khuất vô cùng.

Tiêu Tử Lăng phiền muộn a, con tiểu cầu ngọc này, cậu mới là chủ nhân của nó a, không tìm mình tìm lão đại nhà mình làm gì a. Chẳng lẽ cầu ngọc này cũng biết lão đại nhà mình đáng tin hơn?

Sở Chích Thiên sờ sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Tiểu chôn ở trong lòng anh, thở dài một hơi, nói với Tiểu Mao đang ăn ngấu nghiến trên bàn trà: “Nhóc là đại ca, nhường nhịn đàn em nhà nhóc đi.”

Tiểu Mao nghe xong lời này, ngẩng đầu nhìn nhìn Tiểu Tiểu trong lòng Sở Chích Thiên, đột nhiên phì giễu cợt một cái, vẻ mặt đó rõ ràng chính là chướng mắt Tiểu Tiểu, nó không có thu đàn em như vậy.

Tiêu Tử Lăng nhất thời hắc tuyến, sủng vật nhà mình bị xem thường, làm chủ nhân cậu cũng hồng có mặt mũi a. Bất quá chờ khi cậu thấy Tiểu Tiểu đang nằm trong lòng Sở Chích Thiên mang một bộ dạng bán manh, đột nhiên lý giải được cảm thụ của tang thi mèo. Này nha mang đi ra thực sự quá mất mặt.

Về phần Tiểu Mao thế nào gia nhập đại gia tộc của bọn họ, cái này phải nói tới chuyện ở đoạn thời gian trước.

Đoàn xe Sở Chích Thiên dựa theo kế hoạch sớm định ra rồi khỏi trung tâm nghỉ phép Hoài Thành, dọc theo hồ Hoài Dương chạy về phía bắc, đương nhiên Sở Chích Thiên căn bản không có hứng thú mang con tang thi mèo lên đường, không giết nó đã là khai ân ngoài định mức rồi, vì vậy cứ như vậy vứt nó ở một vùng hoang vu dã ngoại nào đó, để cho nó tự sinh tự diệt.

Tiêu Tử Lăng cho rằng con tang thi mèo này cứ như vậy chia tay với bọn họ, hồng có ngờ đến con tang thi mèo này rất có nghị lực, vậy mà lặng lẽ bám trên đỉnh xe, cứ như vậy theo bọn họ lên đường. Cũng không biết trong khoảng thời gian đó nó chịu qua được thế nào, phải biết rằng ở bên trên đó một chút cũng hồng có đồ ăn.

Khi bọn họ đi ngang qua một khu vực bình nguyên nào đó, bọn họ liền gặp phải một lần tập kích của tang thi chuột triều khùng bố, may mà đoàn xe trước đó đã nhận được tiên đoán cảnh cáo của Trương Ngải Ngải đã có

phòng bị, vì vậy tuyệt không rơi vào hỗn loạn, bất quá tang thi chuột triều rất lợi hại, sau khi chống lại mấy giờ, căn bản không thấy tang thi chuột ít đi, thậm chí còn nhiều hơn. Mà người thức tỉnh của chiến đội bởi vì liên tục chiến đấu bắt đầu mệt mỏi, vì vậy xuất hiện thương vong.

Tiêu Tử Lăng vốn tưởng rằng Sở Chích Thiên sẽ ra tay, không ngờ tới anh ta mở cửa sổ xe ra, nói với ngoài cửa sổ: “Tao biết nhóc ở bên ngoài, hiện tại tao cho nhóc một cơ hội, chỉ cần trục xuất lần chuột triều này, tao sẽ cho nhóc theo.”

Tiêu Tử Lăng vẫn còn buồn bực đến tột cùng lão đại nhà mình nói với ai, hổng có ngờ đến con tang thi mèo này liền từ đỉnh xe lúi vào, kích động ô ô lên với Sở Chích Thiên, ý tứ đó biểu thị nó rất thích ý cống hiến sức lực, phải biết rằng nó chờ giờ khắc này đã lâu rồi.

Chỉ thấy nó bắt đầu kêu lên ô ô, rất nhanh chuột triều bắt đầu có chút chần chừ bàng hoàng, động tác bắt đầu chậm chạp. Tuy rằng tổ chiến đấu không rõ đã xảy ra chuyện gì, tưởng chuột triều bắt đầu mệt mỏi, nhất thời xúc động lên, thừa lúc còn sĩ khí trắng trợn chém giết những con tang thi chuột kia. Sau khi tang thi mèo cấp bốn ô ô kêu một đoạn thời gian, đột nhiên rống giận một tiếng thê lương.

Tiếng rống giận này vang lên, chuột triều không có cách nào tiến công đoàn xe nữa, trực tiếp điên cuồng chạy trốn, đào tẩu ra bốn phương tám hướng.

Mọi người thấy một màn như vậy, hưng phấn hoan hô lên vì thắng lợi của đoàn xe, phải biết rằng chuột triều là loại công kích đáng sợ nhất trước mắt, từ trong radio của quân đội mọi người biết được, rất nhiều doanh địa đều bị hủy dưới loại công kích này, có thể nói ở vùng ngoại ô, không có nơi phong bế, gần như không có một doanh địa nào có thể sống sót, nhưng bọn họ lại chiến thắng được lần đại nguy cơ này!

Đương nhiên mọi người của đoàn xe bao gồm cả người thức tỉnh chiến đấu ở tuyến đầu đều không biết nguyên nhân, cho rằng chỉ là chuột triều công kích lâu không thành vì vậy từ bỏ, là kết quả mà bọn họ thủ vững có được.

Tiêu Tử Lăng lú lỏi vì sự cường hãn của con tang thi mèo cấp bốn này, không ngờ đến chuột triều khiến cho hết thấy người thức tỉnh của doanh địa bó tay chịu trói, đến chỗ con tang thi mèo cấp bốn này, vậy mà có vẻ nhẹ nhàng như vậy. Nó tới cùng vận dụng phương pháp gì để cho chuột triều rút đi? Đối chiếu kỹ năng của nó, Tiêu Tử Lăng suy đoán, chẳng lẽ là Thuật Mê Hoặc? Hay là Âm Chi Ảo Ảnh? Đáng tiếc tang thi mèo không biết nói, bằng không ngược lại muốn giao lưu với nó một chút. . .

Trải qua sự kiện lần này, tang thi mèo cấp bốn, cũng chính là Tiểu Mao, chính thức thành một thành viên trong bọn họ, sau đó liền phát hiện, thân thể cỡ bằng nắm tay kia quả thực là cái lỗ không đáy, vậy mà có thể ăn tươi nuốt sống thức ăn lớn hơn gấp mười so với thân thể nó, không biết nó nhét vào thể nào, chẳng lẽ dạ dày của nó cũng là một cái không gian hay sao?

Tiêu Tử Lăng tính toán trình độ tiêu hao thức ăn của con tang thi mèo này, cũng khiến cho cậu lú lỏi không ngừng, hóa ra thu một tay chân lợi hại cũng phải có điều kiện, cũng chỉ có Sở Chích Thiên mới có năng lực có thể nuôi được mấy con dạ dày vương này.

Trương Ngải Ngải tổ hậu cần gần đây rất đặc ý, bởi vì lại một lần nữa báo trước được nguy cơ chính xác, địa vị của cô tăng lên thẳng tắp, ở tổ hậu cần, số thứ tự của cô từ số 29 thoáng cái nhảy lên tới số 11, đã thuộc về loại đội viên hạch tâm của tổ hậu cần. Kết quả này khiến cho Giang Khinh Ngữ số hiệu mới 23 phi thường không thoải mái. Bất quá Trương Ngải Ngải tuyệt không bởi vì số hiệu của bản thân vượt qua Giang Khinh Ngữ mà thái độ đối với cô ta có điều thay đổi.

Cô vẫn thập phần nhiệt tình, tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngăn tận lực lấy lòng để cho Giang Khinh Ngữ rất nhanh bỏ qua phần ngăn cách kia, hai người lần nữa tốt đến mức như bạn thân trong khuê phòng, về phần phần cảm tình này có chân thực hay không, cũng chỉ có bản thân mấy cô tự mình biết.

Trong lòng Trương Ngải Ngải rất rõ ràng, hiện tại mặt thể mới vừa bắt đầu, ai cũng không biết sau cùng sẽ biến thành thể nào, mà hiện tại tuy rằng Giang Khinh Ngữ thoát nhìn lẫn lộn không tốt bằng kiếp trước, nhưng phải biết rằng, Giang Khinh Ngữ quật khởi là bắt đầu từ sau khi căn cứ thành lập, cô tuyệt đối không thể đắc tội cô ta lúc này.

Tiêu Tử Lăng đi theo bên người Sở Chích Thiên lại không hề rõ những chuyện này của tổ hậu cần, cậu chỉ là ở sau đó, thấy trong báo cáo mà tổ hậu cần giao lên, nhắc tới tên Trương Ngải Ngải người thức tỉnh tiên đoán. Cái tên quen thuộc này khiến cho cậu rất cảnh giác, cậu không hề quên, nữ nhân này hư hư thực thực là người trọng sinh, sẽ sản sinh uy hiếp đối với cậu, mà cậu còn chưa có cơ hội Giám Định xác nhận.

Nói cũng khéo, cậu với Trương Ngải Ngải sau khi phân tổ, chênh lệch sao mà hai bên trượt qua nhau, hai người căn bản không có cơ hội chạm trán, vì vậy đến nay Tiêu Tử Lăng còn chưa biết rõ được lai lịch chân thực của Trương Ngải Ngải. Mà cậu cũng không muốn làm quá rõ ràng, đặc biệt chạy đi tổ hậu cần tìm cô ta, có mấy lần khi tìm tiểu cô từng đến tổ hậu cần lượn qua vài vòng, lại thủy chung không chạm mặt được bản nhân Trương Ngải Ngải.

Bất quá Tiêu Tử Lăng biết, chỉ cần Trương Ngải Ngải vẫn biểu hiện bắt mắt như trước, cậu với cô ta sẽ có lúc chạm trán.

Tổ hậu cần phụ trách áp trận, Trần Cảnh Văn ngồi trong xe của mình, nhìn tư liệu tổ hậu cần đưa lên, có chút mặt ủ mày chau. Chân Nhất Long rót hai chén trà nóng, đưa một chén trong đó qua, hỏi: “Ông chủ, xảy ra chuyện gì?”

Trần Cảnh Văn mệt mỏi day day mi tâm nói: “Người phụ trách tài nguyên hậu cần đưa lên một phần danh sách, dự trữ tài nguyên nước của chúng ta đã tiến vào cảnh giới màu vàng.”

Trần Cảnh Văn dùng các loại màu sắc để phân chia lượng dự trữ vật tư, màu trắng đại biểu có thể cho mọi người của doanh địa ăn dùng trên năm năm, màu vàng đại biểu trong vòng trên ba năm dưới năm năm, màu cam đại biểu hai năm, màu đỏ thì đại biểu một năm, nếu là dùng màu xám, thì đại biểu vật tư chỉ có thể duy trì được một hai tháng, nếu như màu đen vậy biểu thị vật tư đó đã không còn.

Chân Nhất Long nghe thấy tin tức này cũng cả kinh, tài nguyên nước là gốc rễ cho nhân loại sinh tồn, hơn nữa hiện tại sông ngòi hồ nước đều bị ô nhiễm bệnh độc, tuy rằng không bài trừ khả năng về sau có thể sử dụng được, nhưng trước mắt mà nói, khẳng định là không có biện pháp dùng, nếu như tài nguyên nước đã không còn, vậy đại biểu bọn họ sẽ không cách nào tiếp tục sinh tồn.

“Vậy làm sao giờ? Có phải nên hạn chế dùng nước một chút hay không?” Chân Nhất Long hỏi.

Trần Cảnh Văn lắc lắc đầu nói: “Đã hạn chế đến mức mỗi người một ngày chỉ có thể lĩnh 150 millilit nước rồi, còn có thể hạn chế thế nào?”

“Nếu không thể tiết kiệm, vậy chỉ có thể khai thác tài nguyên, tận lực gom góp nhiều nước.” Nhưng nói như vậy thì đại biểu hành trình của bọn họ sẽ phải chậm lại rất nhiều, gần như mỗi khi đến một chỗ đều phải thu thập vật tư. Hơn nữa lâu như vậy, tài nguyên nước còn có thể thu thập được hay không còn là một vấn đề.

“Khai thác tài nguyên sao?” Trần Cảnh Văn được Chân Nhất Long nhắc nhở, ánh mắt anh sáng ngời nói: “Có phải nước của dị năng hệ thủy dùng để uống không có vấn đề gì hay không?”

Chân Nhất Long nhún nhún vai nói: “Tôi vẫn luôn nấu dùng, uống đến bây giờ cũng không có gì không tốt.” Nói xong anh nâng nâng chén trà trong tay, tỏ ý hiện tại Trần Cảnh Văn uống chính là loại đó.

Chân Nhất Long Trần Cảnh Văn thoát nhìn dường như rất xa xỉ, ở trong xe của mình pha chút trà uống chút cà phê gì gì đó, kỳ thực không hề lãng phí tài nguyên nước của doanh địa, mà là do Trần Cảnh Văn trực tiếp tạo ra một thủy cầu đối phó.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Làm Việc? Một Giờ Là Cực Hạn!

Lúc chàng vạng, Đồng Hạo Triết thấy được trên đường cao tốc xuất hiện tiêu chí của trạm dừng chân, liền kêu người thông tri đoàn xe phía sau, ngừng ngay tại chỗ, chờ đợi thông tri bước tiếp theo của bọn anh.

Đội tuần tra rất nhanh đã truyền tin tức lại cho đoàn xe theo ở phía sau, vì vậy bọn họ chậm rãi dừng lại ở bên đường. Tình hình trạm dừng chân đến tốt cùng ra sao, hiện tại còn chưa biết, vì vậy tổ chiến đấu sẽ đi trước điều tra một phen, chỉ cần có nắm chắc thanh lý được, bình thường sẽ trực tiếp thanh lý, sau đó mới an bài đoàn xe tiến vào trạm nghỉ ngơi hồi phục.

Chỗ trạm dừng chân này do không phải nơi nghỉ ngơi loại hình siêu cấp lớn, vì vậy khi mạt thể giáng lâm xe cộ đậu ở chỗ này cũng không nhiều, bởi vậy số lượng tang thi cũng tương đối thưa thớt. Tổ chiến đấu đã từng trải qua nhiều lần huyết chiến, từng đụng tới tang thi còn nhiều hơn gấp mấy lần so với nơi đây, vì vậy tràng diện nhỏ như thế này căn bản không mang đến cho bọn họ phiền phức gì, không cần dùng bao nhiêu thời gian đã thanh lý xong nơi đây sạch sẽ.

Trạm dừng chân này chỉ có hai tòa nhà trệt rộng mấy trăm thước vuông, bất quá nội dung bên trong ngược lại rất phong phú, vậy mà có một siêu thị lớn có vật tư phong phú, cùng với một nơi chuyên bán đặc sản khá lớn.

Tổ chiến đấu vốn tưởng rằng trạm dừng chân này nhỏ như vậy, sợ rằng không có thứ gì tốt, lại không ngờ rằng đã cho bọn họ một kinh hỉ lớn. Trên mặt mỗi người tổ chiến đấu vui mừng tận đuôi lông mày, phải biết rằng vật

tư thu thập được, tổ chiến đấu của bọn họ có thể trực tiếp lưu lại một phần hai mươi làm phí vất vả, ai cũng không ngại bên người dự trữ được nhiều thức ăn một chút, tuy rằng doanh địa lo toàn bộ cơm nước cho thành viên tổ chiến đấu, bất quá nhà ai lại không có người nhà trẻ nhỏ, bọn họ đương nhiên không ngại điền thêm chút đồ ăn cho người nhà.

Tổ chiến đấu lấy đi một phần của mình, thu thập xong toàn bộ thứ khác, chờ đợi sau khi tổ hậu cần tiến vào trạm dừng chân sẽ chuyển giao lại cho bọn họ.

Đoàn xe dưới sự an bài của tổ chiến đấu tiến vào có trật tự. Sau khi vào bắt đầu công tác xây dựng cơ sở tạm thời của bọn họ, điều này không cần phân phó, công tác nghỉ ngơi hồi phục nhất định phải làm khi chạng vạng mỗi ngày, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng. Vì vậy dựng lều thì dựng lều, bắc nồi thì bắc nồi, phụ trách đi lĩnh vật tư thì đi lĩnh vật tư, chuẩn bị nấu cơm thì nấu cơm. . .

Chỉ có người dị năng hệ thủy được tập hợp lại có chút chân tay luống cuống, ngày hôm nay là ngày đầu tiên làm việc của bọn họ, bọn họ còn chưa rõ nên làm như thế nào.

Lúc này, Chân Nhất Long mang theo một đám công nhân vận chuyển, nhắc thùng nước trống qua, gọi những người dị năng hệ thủy chân tay luống cuống đó, kêu bọn họ cùng anh tiến vào một tòa nhà trệt. Tùy tiện chỉ một góc trống. Kêu những người dị năng hệ thủy đó ở bên đó chứa đầy những thùng nước trống này.

Dị năng hệ thủy toàn doanh không nhiều, chỉ có năm người, bốn người đều là nữ sinh, chỉ có một là nam sinh. Bọn họ không nói thêm gì liền bắt đầu chuyên chú dùng dị năng triệu hoán nước rót nước vào trong thùng trống.

Giữa lúc tất cả mọi người đang bận rộn làm việc, có một người quần áo vẻ mặt đều tương đối bắt mắt xuất hiện ở trước mặt mọi người, khiến người ta ghé mắt.

Chỉ thấy cậu ta mặc một bộ áo lông màu trắng rất dài, bao cả người cậu đến kín kín kẽ kẽ, đội một chiếc nón len phủ tai màu đỏ trắng giao nhau, cùng với khăn len quàng cổ trùm hết miệng mũi cậu ta, chỉ lộ ra hai ánh mắt thật to đang hiếu kỳ nhìn bọn họ bận rộn làm việc, ánh mắt đó dường như chưa bao giờ thấy qua chuyện mới mẻ thú vị như vậy, một bộ ngây thơ thuần khiết, trong lòng cậu ta còn ôm một con cầu sủng vật màu trắng. Cầu sủng vật rất nhỏ, ánh mắt cực kỳ tương tự với chủ nhân cũng đồng dạng hiếu kỳ nhìn hoàn cảnh xung quanh. Cho dù không thấy được toàn bộ diện mạo của người này, nhưng chỉ vẻ mặt này thôi đã khiến cho người ta hiểu rõ đây chỉ sợ là một đứa trẻ. Cậu ta lúc này đang dùng bước tiến không nhanh không chậm đi về phía tổ hậu cần.

Tất cả mọi người kinh ngạc đứa trẻ này là con nhà ai, thế mà xa xỉ như vậy, bộ áo lông màu trắng kia vừa nhìn đã biết là mới, huống hồ đứa trẻ này còn ôm một con cầu sủng vật. Mặt thế này, còn có người nguyện ý lãng phí thức ăn nuôi con cầu sủng vật trăm điều mà không có lấy một tác dụng sao? Trừ phi là phần tử có chút đặc quyền.

Đứa trẻ đó dường như không tìm được người muốn tìm, vì vậy liền hỏi một ông cụ đang buộc dây thùng đựng lều: “Vị bác trai này, cháu tìm Chân Nhất Long ca ca, ngài biết anh ấy ở đâu không?”

Lời này vừa hỏi, những người đặt tâm tư ở trên người đứa trẻ này đều hoàn toàn hiểu rõ, quả nhiên là phần tử đặc quyền, chỉ sợ là con trai của cao tầng nào đó của doanh địa đi, nghe xưng hô đã biết quan hệ của cậu ta với Chân Nhất Long rất tốt, phải biết rằng Chân Nhất Long chính là cánh tay thứ hai của tổ hậu cần, phó tổ trưởng a. Chỗ bọn họ ngoại trừ Trần phó đội hô thẳng tên họ của Chân Nhất Long, người khác nào dám a.

Bất quá bọn họ có chút nghi hoặc, nói đến tam đại đầu sỏ của bọn họ hình như tuổi tác đều không lớn đi, tuy rằng nghe đồn người lớn nhất có một đứa con riêng, bất quá thấy thế nào cũng không có khả năng có đứa con lớn như vậy đi, vậy người này tới cùng là thần thánh phương nào?

Ông cụ vừa nghe là tìm Chân phó tổ trưởng, nhanh chóng chỉ đường: “Chân phó tổ trưởng đi phòng ở chỗ đó, cháu đến đó tìm xem.”

Đứa trẻ đó nghe xong, hai mắt cong thành một vầng trăng rằm, cười tùm tùm nói lời cảm tạ với ông cụ kia, lúc này mới đi đến phòng ở kia.

Mọi người khó nhin hiểu kỳ, ồ một tiếng nghị luận lên, nhao nhao suy đoán đó là con cái nhà ai, đáng yêu hữu lễ như thế, hơn nữa hẳn là một đứa trẻ xinh đẹp, không thấy được ánh mắt của cậu ta hữu thần như thế sao, đứa trẻ có ánh mắt hữu thần khẳng định trông không kém.

Lúc này chợt nghe thấy một tiếng ho khan lạnh lùng truyền đến, một giọng nữ mang chút tức giận vang lên ở phía sau mọi người: “Thời gian làm việc, xin không nên nói chuyện phiếm.” Theo một tiếng nhắc nhở này, tất cả mọi người cúi đầu làm việc không dám nghị luận gì nữa. Nữ nhân này không dễ chọc, hơn nữa rất nghiêm, chỉ cần có chút không đúng liền trực tiếp giáo huấn.

Thấy mọi người bắt đầu làm việc có trật tự, lúc này Giang Khinh Ngữ mới đặt ánh mắt phức tạp trên thân ảnh màu trắng kia, cô thế nào sẽ nhìn không rõ đó là ai. Tiêu Tử Lăng, không ngờ tới Tiêu Tử Lăng được Sở Chích Thiên yêu thích như thế, cô rất rõ ràng, một thân y phục kia là do chính cô trong lúc bữa trưa tự mình đưa qua, bởi vì đó là do Sở Chích Thiên chính miệng yêu cầu.

Không ngờ tới bộ y phục đó là Sở Chích Thiên lấy cho Tiêu Tử Lăng, cô vốn tưởng rằng là Sở Chích Thiên muốn, vì vậy đặc biệt lựa chọn một bộ áo lông tốt nhất.

Nắm tay Giang Khinh Ngũ nắm lại chặt chẽ, tâm lý mà cô rất vất vả mới kiến thiết được khi nhìn thấy một màn này lần nữa bị đánh tan, cô đổ lệ phát cuồng, Giang Khinh Ngũ cho rằng sở dĩ Sở Chích Thiên lãnh đạm với cô, hết thấy đều là do Tiêu Tử Lăng giở trò quỷ, là Tiêu Tử Lăng đoạt đi hết thấy những thứ vốn thuộc về cô, sau đó còn không bỏ qua mà bôi nhọ cô, quấy nhiễu cô tiếp cận Sở Chích Thiên. Phải biết rằng người Sở Chích Thiên sủng ái hẳn là cô a.

Tiêu Tử Lăng, mày quả nhiên là kẻ địch lớn nhất kiếp này của tao! Ánh mắt Giang Khinh Ngũ thâm độc nhìn bóng lưng kia, hận không thể dùng ánh mắt giết chết người đó.

Vì sao Tiêu Tử Lăng mặc bộ quần áo này xuất hiện ở chỗ này? Chuyện này phải bắt đầu nói đến từ ngày hôm qua.

Chạng vạng ngày hôm qua mới dừng xe chuẩn bị nghỉ ngơi. Trần Cảnh Văn liền tới tìm Sở Chích Thiên thương lượng chuyện, nói chuyện tài nguyên nước khan hiếm cho Sở Chích Thiên, lại đề xuất kiến nghị của anh ta, tập hợp người dị năng hệ thủy toàn doanh đến tổ hậu cần dự trữ tài nguyên nước uống cho người của doanh địa.

Sau khi Sở Chích Thiên nghe xong liền đồng ý kiến nghị của Trần Cảnh Văn. Bất quá việc an bài đối với Tiêu Tử Lăng thì hai người lại có sự bất đồng.

Trần Cảnh Văn hy vọng Tiêu Tử Lăng tạm thời thoát ly tổ công kiên, ngược lại tiến vào tổ hậu cần, chờ sau khi tài nguyên nước dự trữ đến lượng nhất định, rồi trở lại tổ công kiên. Đối với kiến nghị của Trần Cảnh Văn, Sở Chích Thiên không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt.

Bất quá, Sở Chích Thiên không để cho Tiêu Tử Lăng đặc thù hóa, nếu hết thấy dị năng hệ thủy của doanh địa đều tập hợp đến tổ hậu cần, Tiêu Tử Lăng làm người dị năng hệ thủy đương nhiên không thể không đi, bất quá

Sở Chích Thiên chỉ an bài cậu vào lúc chạng vạng mỗi ngày khi đoàn xe nghỉ ngơi hồi phục đến tổ hậu cần làm việc một giờ.

Trần Cảnh Văn phi thường khó hiểu đối với điều này, dù sao dự trữ tài nguyên nước quan hệ đến sự sinh tồn của bọn họ, mà Tiêu Tử Lăng ở tổ công kiên gần như không có việc gì, chỉ biết làm tổ ở trên xe của Sở Chích Thiên chơi đùa với súng vật nhà mình (Được rồi, khi Trần Cảnh Văn đến, Tiêu Tử Lăng đang tựa lên sofa cầm một cây chân giò hun khói đùa Tiểu Tiểu. . .). Một màn đó thực sự rất chói mắt, khiến cho trong lòng Trần Cảnh Văn thập phần không thích.

Sự nghi hoặc của Trần Cảnh Văn đương nhiên Sở Chích Thiên biết. Vì vậy anh vẫn tận lực giải thích một chút với bạn bè của anh, nói Tiêu Tử Lăng ở chỗ anh còn có nhiệm vụ khác, rút ra một giờ đã là cực hạn.

Trần Cảnh Văn nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên thì không nói gì nữa, hai người dời đi chủ đề nói một số chuyện khác, sau khi giao lưu một phen Trần Cảnh Văn mới cáo lui.

Sở Chích Thiên hiểu rất rõ Trần Cảnh Văn nên biết lần giải thích này của anh xem như là đã uống phỉ, kỳ thực Trần Cảnh Văn tuyệt không tin, chẳng qua là tôn trọng quyết định của anh nên ép xuống dị nghị, chỉ sợ trong lòng cậu ta đã nhận định anh đang bao che Tiêu Tử Lăng. Lần này chỉ sợ ấn tượng của cậu ta đối với Tiêu Tử Lăng càng kém.

Sở Chích Thiên có chút khổ não đỡ trán, không biết vì sao từ trường của hai người Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng lại không hợp nhau.

Trần Cảnh Văn luôn có điều phòng bị đối với Tiêu Tử Lăng, anh muốn cho Trần Cảnh Văn hiểu rõ được một số ưu điểm của Tiêu Tử Lăng, thế nhưng vẫn nhất mực rất nhiều chuyện anh không có biện pháp nói rõ với Trần Cảnh Văn, tỷ như nói đến chuyện anh cùng với Tiêu Tử Lăng hợp tác tu luyện. . . Chuyện này thực sự quá mức quý dị, ngay cả anh cũng thấy có

chút khó tin, thế nhưng sự thực chính là sự thực. Anh cùng tu luyện với Tiêu Tử Lăng thì tốc độ gia tăng rõ ràng từ ba đến năm lần.

Sau khi phát hiện tốc độ tiến hóa của tang thi cùng với các loại giống biến dị xung quanh trở nhanh hơn, anh căn bản không cách nào bỏ qua loại đường tắt này, vì vậy anh không có biện pháp để cho Tiêu Tử Lăng rời khỏi anh thời gian dài như vậy, một giờ đã là nhượng bộ lớn nhất mà anh cân nhắc cuối cùng rồi.

Vì vậy nói Tiêu Tử Lăng rất vô tội, không phải cậu không chịu đi tổ hậu cần làm việc, mà là lão đại nhà cậu thực sự không thể rời khỏi cậu! (Hình như lời này có chút nghĩa khác)

Từ khi Sở Chích Thiên biết được Tiêu Tử Lăng ở bên ngoài “trêu hoa ghẹo nguyệt” từ trong miệng Đồng Hạo Triết, lần này lại phải đi tổ hậu cần, lo lắng cậu ở bên ngoài làm ra chuyện gì, vì vậy kêu tổ hậu cần an bài bộ quần áo này, che Tiêu Tử Lăng kín kín kẽ kẽ, nếu không phải buổi tối mang kính râm tương đối khoa trương, tin tưởng Sở Chích Thiên sẽ không bỏ qua món đó.

Thế nhưng cho dù như thế, anh vẫn lo lắng chiếu cố một câu, ít gây phiền phức cho anh.

Lời này khiến cho Tiêu Tử Lăng phiền muộn a, cậu cũng không phải đi trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là đi thả nước một giờ, có cần bao ba tầng trong ba tầng ngoài thế này không? Còn có cậu ở trong mắt lão đại nhà cậu chính là một người gây sự sao? Lão đại rõ ràng là đang phỉ báng.

Tiêu Tử Lăng đi vào trong phòng, liền thấy Chân Nhất Long đang chỉ huy người đưa từng thùng trống đến một góc nào đó trong phòng, cậu thấy một đồng thùng trống chất cao cao, nhìn không được lú lười: “Cần chứa đầy nhiều thùng như vậy? Nhất Long ca, thiệt hay giả vậy?”

Chân Nhất Long nghe thấy thanh âm của Tiêu Tử Lăng quay đầu nhìn qua, liền cười nói: “Tiểu Lăng, em đã đến rồi, chỉ còn thiếu mình em thôi. Đương nhiên không phải cho bọn em thoáng cái chứa đầy hết những thùng này, có thể chứa bao nhiêu thì được bấy nhiêu. Bất quá chỉnh lý ra, dùng không xong thì vứt vào trong xe, về sau thì không cần lôi ra nữa.”

Lần này tâm của Tiêu Tử Lăng trở lại chỗ cũ, cậu còn tưởng rằng phải hoàn thành hết những cái này chứ, hù chết cậu rồi. Nghĩ lại, không phải cậu chỉ làm một giờ sao? Mấy thùng trống kia nhiều hay không hình như không liên quan đến cậu nhì. Nghĩ lại như thế, mặt Tiêu Tử Lăng nhất thời giãn ra.

Chân Nhất Long thấy bộ dạng của Tiêu Tử Lăng, có chút hiếu kỳ hỏi: “Em thế nào mặc như vậy, nếu không phải thanh âm của em, anh thiếu chút nữa đã không nhận ra em rồi.”

Tiêu Tử Lăng nhướng mắt, cậu cũng không muốn mặc dày như thế có được không, bất quá quyết định của lão đại nhà cậu là không cho phép phản đối, vì vậy cậu đành phải như thế.

Lúc này, bên cạnh có người tìm đến Chân Nhất Long, nói Trần phó đội tìm anh, Chân Nhất Long liền vội vã nói lời tạm biệt với Tiêu Tử Lăng, trước khi rời đi chỉ chỉ chỗ người dì năng hệ thủy, tỏ ý địa điểm làm việc của Tiêu Tử Lăng cậu ở đó.

Sau khi Tiêu Tử Lăng nói lời tạm biệt với Chân Nhất Long, mới ôm Tiểu Tiểu tiếp tục đi vào trong, đi tới địa phương cậu tạm thời phải làm việc một giờ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Lời Đồn? Không Phải Dễ Nghe Như Thế (Thượng)

Tiêu Tử Lăng vừa đến bên kia, liền dẫn tới ánh mắt hiếu kỳ hâm mộ của mấy người. Hiếu kỳ cậu là ai, hâm mộ lại là bởi vì một thân trang phục chỉnh tề sạch sẽ của cậu.

Bốn nữ một nam này không khác biệt bao nhiêu đều là tuổi tác trên dưới hai mươi, trong đó có hai cô gái mặc tương đối chỉnh tề, âu phục màu tím, ngực treo băng tên vừa nhìn đã biết đến từ tổ hậu cần, bất quá so sánh với bộ trang phục nhẹ nhàng khoan khoái gọn gàng sạch sẽ của Tiêu Tử Lăng thì có vẻ có chút phong trần mệt mỏi. Ba người còn lại một thân trang phục vận động, trang phục vận động của hai cô gái giống nhau như đúc, phỏng đoán là cùng một chiến đội. Chẳng qua tuy rằng trang phục vận động của bọn họ cũng tương đối sạch sẽ, nhưng có thể do mặc thời gian lâu rồi nên có vẻ hơi cũ.

Tiêu Tử Lăng thập phần thản nhiên, loại ánh mắt này cậu đã quen, bất kể cậu mặc y phục của tổ công kiên, hay là triển lộ gương mặt thực ra ngoài, đều sẽ có ánh mắt như vậy đi theo, vì vậy cậu gật đầu cười nói: “Các vị khỏe a!”

Mấy người dường như không ngờ đến cậu sẽ chủ động chào hỏi, trong tưởng tượng của bọn họ, mặc gọn gàng sáng lẹ tất có chút ngạo khí, luôn không dễ ở chung.

Biểu hiện thân thiết của Tiêu Tử Lăng để cho những người đó thả xuống tâm phòng bị, vị nam sinh duy nhất lại càng vui mừng, cậu ta hô: “Chào

cậu, đến chỗ tôi đi.” Cuối cùng cũng có thêm nam sinh, cậu không cần xấu hổ như trước nữa, phải biết rằng bên cạnh đều là con gái.

“Cảm tạ.” Tiêu Tử Lăng đi qua, dưới sự chỉ đạo của nam sinh bắt đầu lấy qua một thùng trống bắt đầu thi thuật rót nước.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không như các cô gái sau khi biến thành một thủy cầu rồi mới thả vào trong thùng, mà là ngón tay đặt lên miệng thùng, liền thấy một dòng nước liên miên không ngừng rót vào trong thùng. Nam sinh bên cạnh thấy Tiêu Tử Lăng đứng ở kia, một tay đặt trên miệng thùng rồi thì không động nữa, nhin không được hiểu kỳ nhìn thoáng qua. Phát hiện tình hình này thì vô cùng kinh ngạc, nhin không được kinh hô: “A, hóa ra có thể làm như vậy, cậu làm thế nào thế? Như vậy thì dùng ít sức hơn nhiều a.”

Tiếng kinh hô của nam sinh để cho bốn cô gái còn lại đều nhìn qua. Phát hiện tình hình này thì hết sức hiểu kỳ, nhao nhao lên hỏi thăm. Trải qua giao lưu, mọi người cũng quen nhau dần, biết đôi bên đến từ nơi nào.

Nam sinh kia kêu Đồng Tân Bảo, mới 19 tuổi, đến từ chiến đội Hy Vọng, tất cả mọi người gọi cậu ta Tiểu Bảo, đương nhiên xưng hô này khiến cho mấy người đều cười nhạo một phen, cậu ta cũng không có biện pháp, ai biểu tên này là do cha mẹ cậu đặt chứ. Cha mẹ cậu sau khi mất thế giáng lâm không tránh được một kiếp, điều này làm cho cậu càng thêm quý trọng hết thảy những gì cha mẹ lưu lại, bao gồm cả cái tên trước đây cậu vẫn luôn oán giận.

Hai cô gái tổ hậu cần một người kêu là Tô Phi 20 tuổi, là người xinh đẹp nhất, vẻ ngoài thanh lệ khiến người ta nhìn thì liền có một loại cảm giác tươi mát. Ấn tượng của tất cả mọi người đối với cô đều rất tốt. Một người khác kêu Bùi Nhã Thư 22 tuổi, cô tóc ngắn thập phần hoạt bát, tính cách thập phần tùy tiện, nói chuyện phải nói là không có gì kiêng kỵ. Bất quá

cũng bởi vì sự tồn tại của cô, để cho sự ngăn cách nhỏ vốn còn có một chút của mấy người liền biến mất không còn.

Hai cô gái khác thì đến từ chiến đội Tự Cường, một người kêu là Dương Liễu 21 tuổi, tính cách tương đối xấu hổ không thích nói chuyện, bình thường chỉ ừm ừm nhỏ giọng đáp lại, một người khác kêu Ôn Tuyết Lâm 22 tuổi. Ngược lại thực sự không nói nhiều, bất quá cô nói một câu, là có thể đánh trúng điểm yếu, hoặc là khiến người ta hiểu ra.

Tiêu Tử Lăng nói cho các cô tên của mình, bất quá đến từ nơi nào lại không nói tỉ mỉ. Những người thanh niên này đã trải qua sự cọ rửa của những ngày mệt mỏi, biết có vài thứ không thể nghiên cứu quá sâu, vì vậy cũng không có người truy hỏi.

Mấy người cứ như vậy làm công việc thả nước một hồi, Bùi Nhã Thư cảm thấy ngồi không thực sự buồn chán, vì vậy cô đề nghị với Tô Phi bên người: “Tô Phi, bạn tám một chút chuyện bên tổ chiến đấu của anh họ bạn đi, bằng không bọn mình sẽ chán chết mất.”

Tô Phi vút một ánh mắt khinh bỉ cực kỳ qua: “Nhã Thư, bạn thế nào buồn dựa lên như thế a.”

Bùi Nhã Thư dùng bờ vai đẩy Tô Phi cười nói: “Buồn chán a, bạn nói mau đi, tin tức chỗ tổ chiến đấu linh thông nhất mà.”

Tô Phi thấy mấy người xung quanh đều hiếu kỳ đầy mặt, đành phải mở miệng nói: “Được rồi, mình sẽ nói một chút, mấy bạn cũng tùy tiện nghe một chút thôi.”

Bùi Nhã Thư hì hì cười nói: “Biết ngay bạn có hàng mà, nhanh nhanh nói đi, bằng không chịu qua thời gian này thế nào a.”

Lần này ngay cả Tiêu Tử Lăng cũng gật đầu đồng ý, một giờ làm loại chuyện nhàm chán này, không điều hoà một chút đích xác rất khó chịu qua

được, huống hồ cậu cũng rất có hứng thú, dù sao cậu ở tổ công kiên vẫn luôn theo lão đại, trải qua sinh hoạt gần như ngăn cách với nhân thế, rất nhiều chuyện đều là xem văn kiện mới biết được, nhưng trên văn kiện chỉ có vài câu báo cáo khô khan, nào có sinh động như các cô nói.

“Kỳ thực chỗ tổ chiến đấu không có tin tức gì lý thú, đều là mấy chuyện máu chảy đầm đìa, bất quá ở Hoài Thành, anh họ mình ngược lại có nói với mình một chuyện thú vị, là về Sở lão đại.”

Mấy người vừa nghe liền hăng hái, phải biết rằng Sở Chích Thiên là thần tượng của những người thanh niên bọn họ, vì vậy tất cả mọi người cùng soàn soạt nhìn về phía Tô Phi, ngay cả Tiêu Tử Lăng cũng bắt đầu buồn đưa lê, mở to hai mắt tròn tròn tròn hiếu kỳ nhìn Tô Phi.

Tô Phi cười nói: “Tất cả mấy bạn đều biết chuyện Sở lão đại có con riêng chứ?”

Tất cả mọi người gật đầu, Đồng Tân Bảo lại càng thốt ra: “Đó sớm đã là chuyện xưa tám trăm năm rồi, chẳng lẽ còn có biến hóa gì mới hay sao?”

Tô Phi gật đầu nói: “Không sai, mấy bạn có biết momy của đứa trẻ là ai không?”

Lần này toàn bộ hứng thú của mọi người bị nhắc lên, chuyện này là một bí mật, căn bản không có người biết, ngay cả Tiêu Tử Lăng cũng hưng phấn đầy mặt sấp qua, cậu phải nghe một chút lời đồn tới cùng đã truyền thành dạng gì rồi.

“Chúng ta không phải đã thu thập qua một lần vật tư ở Hoài Thành sao? Anh họ mình có đi, thật vất vả mới đối phó được tang thi cấp bốn nơi đó, không ngờ tới chiến đội Hoài Thành muốn xen một chân, chia sẻ thành quả của chúng ta.”

“Quá không biết xấu hổ.” Mấy cô gái nhao nhao giận dữ phỉ nhổ. Đồng Tân Bảo tiếc nuối đầy mặt nói: “Đáng tiếc lần đó em không có đi, nghe nói Sở lão đại vừa ra đã chấn nhiếp được tất cả người Hoài Thành, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau cùng xám xịt mà đi, khẳng định lúc đó Sở lão đại rất khí phách uy vũ.”

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, nếu như không có đoạn lời nói sau cùng của La Hình Nhi, lão đại nhà mình lên sân khấu tuyệt đối thuộc về cấp bậc miếu sát, bất quá sau đó sao. . . Được rồi, không nghĩ nữa, bằng không lại nhớ tới mấy chuyện xấu hổ mà mình đã làm.

“Ừ, đương nhiên, Sở lão đại của chúng ta là ai a, tuyệt đối là người mạnh nhất, nghe nói ngay cả người thức tỉnh bên quân đội cũng không bằng Sở lão đại của chúng ta.” Mấy cô gái đều tán thưởng đầy mặt, mắt bốc lên tim hồng, nhao nhao bị Sở Chích Thiên uy vũ vô cùng, khí phách vô song huyền tưởng trong lòng thuyết phục.

“Đích xác, Sở lão đại đi ra quả nhiên để cho những người Hoài Thành đó biết khó mà lui, bất quá lại có một nữ nhân đi ra lên án Sở lão đại của chúng ta, nói Sở lão đại. . .” Tô Phỉ nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có người chú ý nơi đây, lúc này mới tiếp tục nhỏ giọng nói: “Cô ta lên án lão đại chúng ta là một tên biến thái luyện đồng, dụ dỗ một cô bé 12 tuổi bỏ trốn cùng anh ta, còn để cho cô bé 13 tuổi đã sinh đứa trẻ, cũng chính là người con riêng trong truyền thuyết của chúng ta.”

Lời nói của Tô Phỉ khiến cho mọi người kinh hô, càng làm cho Tiêu Tử Lăng mồ hôi lạnh đầy đầu, không ngờ đến lời nói dối của cậu vậy mà đã bị truyền lưu ra, cậu bắt đầu thấp thỏm, nếu như bị lão đại nhà mình biết việc này, có phải cậu lại phải bê ketch nữa hay không?

“Sẽ không, Sở lão đại chính trực như thế, thế nào có thể làm chuyện như vậy.” Về mặt Đồng Tân Bảo không tin, cậu không thể tiếp nhận thần tượng của cậu là người như vậy.

Bùi Nhã Thư không ủng hộ, vút cho cậu ta một ánh mắt khinh bỉ bự nói: “Lão đại cũng là người, có sự yêu thích của mình cũng rất bình thường, chỉ cần anh ta không làm chuyện thương thiên hại lý gì, tôi cũng sẽ không có ý kiến gì, cậu không nghe thấy sao, bọn họ chính là bỏ trốn đó, anh tình em nguyện lãng mạn bao nhiêu a.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này, đầu đầy mồ hôi, Bùi Nhã Thư này thực sự là dũng mãnh, năng lực tiếp thu thế mà mạnh như vậy.

Tô Phi nghe xong lời nói của Bùi Nhã Thư, vậy mà gật đầu phụ họa nói: “Không sai, chẳng lẽ các bạn không cảm thấy vào thời điểm đó mới chân chính thể hiện được như thế nào là tình yêu sao? Chỉ cần yêu, không quan tâm tuổi tác, giới tính, thân phận cùng vẻ ngoài. Hơn nữa Sở lão đại rất có khí phách, anh ta quả quyết thừa nhận ở trước mặt mọi người, nam nhân chịu trách nhiệm như thế nơi nào tìm được, mình thực hâm mộ cô gái kia a.”

Tiêu Tử Lăng ở một bên lặng lẽ lau mồ hôi, nói đến lúc đó hình như lão đại nhà mình không có thừa nhận đi, anh ta chỉ là khinh thường giải thích làm sáng tỏ mà thôi, vì sao đến trong miệng mấy cô gái này liền biến thành biểu hiện của quả quyết thừa nhận chịu trách nhiệm?

Hai cô gái còn lại nghe xong lời nói của Tô Phi quả quyết gật đầu, biểu thị Sở lão đại chính là đại biểu kiệt xuất của ông xã tốt lý tưởng trong cảm nhận của các cô, về sau các cô cũng phải tìm nam nhân chịu trách nhiệm như Sở lão đại.

Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng cảm thấy có chút khó tin, đến tột cùng đầu của mấy cô gái này mọc thế nào vậy, không ngờ tới năng lực tiếp thu mạnh như thế, vốn là một chuyện cực kỳ dung tục biến thái, ở trong mắt mấy cô gái vậy mà có thể thăng hoa đến tình yêu cùng trách nhiệm. . .

Đồng Tân Bảo cũng không cách nào lý giải, cậu ta cùng với Tiêu Tử Lăng hai mặt nhìn nhau, ngược lại có chút không dám nói tiếp nữa, sợ một cái không đúng, bị những nữ nhân này phỉ nhổ.

Lúc này Ôn Tuyết Lâm của chiến đội Tự Cường lại đột nhiên mở miệng nói: “Tin tức này coi như là lâu rồi, mấy bạn biết mấy ngày gần đây truyền lưu ra tin tức đường nhỏ mới nhất nào không?”

Bùi Nhã Thư đột nhiên cười gian lên: “Bạn nói chuyện đó a, mình cũng nghe nói.”

Tô Phỉ nghi hoặc đầy mặt hỏi: “Tới cùng là tin tức gì, thế nào mình không biết?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Lời Đồn? Không Phải Dễ Nghe Như Thế (Hạ)

Bùi Nhã Thư thấy lực chú ý của mọi người đều đã tập trung, lúc này mới nói: “Lần này lời đồn mới nhất là Sở lão đại của chúng ta là một BL.”

BL? Từ này đại biểu ý gì? Tiêu Tử Lăng nghi hoặc.

Tô Phi thấy vẻ mặt Tiêu Tử Lăng hoang mang liền giải thích: “Chính là nam nam luyện.”

Tiêu Tử Lăng bị kinh hách mạnh ho khan lên, cảm thấy hồng việc rồi.

Bùi Nhã Thư mới mặc kệ tiếng ho khan của Tiêu Tử Lăng, cô nói tiếp: “Tổ công kiên có một thiếu niên khuôn mặt đáng yêu, chính là người trong lòng của Sở lão đại chúng ta, cậu ta thời khắc không rời bên người Sở lão đại, nghe nói Sở lão đại rời cậu ta không được.”

Tô Phi nghi hoặc: “Vậy tới cùng đồn đãi nào có thể tin hơn a?”

Bùi Nhã Thư nói: “Mình đã đi tìm hiểu qua, tổ công kiên đích xác có thiếu niên như vậy, nghe nói bộ dáng chỉ có 14, 15, chẳng lẽ lão đại nhà chúng ta thực sự thích trẻ em?”

Tô Phi vừa nghe cảm thấy rất quen, thiếu niên tình cờ gặp được vào lần bị đánh cướp trước kia hiện lên trong lòng, cô nhất thời kêu lên: “Có lẽ mình biết thiếu niên đó là ai?”

Lời này vừa nói ra khiến cho mọi người kích động lên, Tiêu Tử Lăng cảm thấy trời sắp sụp rồi, vì sao lúc này sẽ xuất hiện lời đồn như vậy? Phải biết rằng có sự hiểu lầm này chỉ có Giang Kinh Ngữ, chẳng lẽ là Giang Kinh Ngữ xuất chiêu? Cô ta muốn dùng lời đồn để ly gián quan hệ của cậu với Sở Chích Thiên? Để cho Sở Chích Thiên lo ngại mà xa lánh mình?

Lúc này Tô Phi nói: “Nhã Thư, bạn chắc hẳn biết mình tới nơi này thế nào chứ.”

Bùi Nhã Thư gật đầu nói: “Ừ, Tô Phi rất may mắn, vậy mà chạm mặt được Sở lão đại cải trang vi hành.”

A? Lời này vừa ra, mấy người khác kích động. Phải biết rằng bọn họ chưa từng thấy qua chân dung thật của Sở Chích Thiên, tuy rằng Sở Chích Thiên ở trong đoàn xe, thế nhưng anh ta cơ bản luôn ở trong xe của mình, sẽ không đi ra. Hai vị phó đội có việc cũng là chủ động đến trên xe anh ta thương lượng, khiến cho những fan khát vọng được nhìn thấy một lần thôi như bọn họ vô cùng thất vọng.

“Chẳng lẽ, thiếu niên đó cũng có mặt?” Bùi Nhã Thư đột nhiên lĩnh ngộ được cả kinh kêu lên. Một tiếng này dẫn tới mọi người làm chuyện khác xung quanh hồ nghi nhìn qua. Bùi Nhã Thư thè lưỡi, lần nữa nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ là Sở lão đại lạng lẽ mang theo thiếu niên đó đi ra ngoài yêu đương vụng trộm?”

Tô Phi cười nói: “Có phải yêu đương vụng trộm hay không mình không biết. Bất quá lần mà bọn mình chạm mặt đó, Sở lão đại đích xác dẫn theo một thiếu niên, bất quá anh ta còn dẫn theo một đứa trẻ, đứa trẻ đó chính là phiên bản sống sờ sờ của Sở lão đại.”

“Kỳ quái? Thế này tính là quan hệ gì? Mang nam tiểu tam với đứa con nhà mình đi du lịch? Chẳng lẽ không sợ nữ nhân của mình ăn giấm?” Tất cả mọi người không giải thích được.

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời này, trong lòng chợt dạ một trận, cậu kéo cao khăn quàng cổ, chỉ sợ bị Tô Phi kia nhận ra. Cậu cũng không biết ứng đối những nữ sinh buôn dưa lê đáng sợ này thế nào.

Khóe miệng Tô Phi lộ ra một nụ cười bí hiểm nói: “Chẳng lẽ mấy bạn không biết liên hệ hai lời đồn lại mà nghĩ sao?”

Tất cả mọi người khó hiểu, Tiêu Tử Lăng càng thêm sương mù đầy đầu, không biết hai lời đồn hoàn toàn chả liên quan gì nhau đó còn có thể liên hệ lại được thế nào.

“Cô gái sinh đứa trẻ trong truyền thuyết kia chỉ có 13 tuổi đúng không, vậy hiện tại nhiều nhất là 17, 18 tuổi.” Tô Phi thấy tất cả đều là vẻ mặt mê mang, nhất thời than nhẹ lên. Một loại cảm giác siêu nhiên mọi người đều say độc ta tỉnh theo đó mà sinh, “Thiếu niên kia trên dưới 15 tuổi?”

Mấy người nhao nhao gật đầu, Tô Phi tiếp tục nói: “Lần mà mình chuẩn bị đi căn cứ Huy Hoàng của Hoài Thành đó, ở trên đường gặp bọn họ, hơn nữa nữ nhân lên án Sở lão đại chính là đến từ căn cứ Huy Hoàng. . .”

“Điều này đại biểu cái gì?” Bùi Nhã Thư khó hiểu nói.

Tô Phi dùng ánh mắt sao không nỗ lực gì hết thế nhìn về phía cô, xem thường nói: “Điều này đại biểu cô gái 13 tuổi sinh con mà nữ nhân kia lên án có thể chính là thiếu niên đó! Bạn quá không có năng lực suy đoán.”

“Chậm đã, chậm đã, đầu mình có chút choáng, để cho mình tận lực chỉnh lý lại manh mối. . .” Bùi Nhã Thư bị Tô Phi lượn vòng vòng hôn mê.

Tiêu Tử Lăng càng hôn mê. Đó là ai a, Sherlock Holmes? Vừa suy đoán vậy mà đã đoán được bảy tám phần, xem ra lời nói dối của cậu sắp bị chọc thủng rồi.

“Thế nhưng thiếu niên thế nào có thể sinh con? Chẳng lẽ là giả? Bất quá chuyện đó Sở lão đại đã thừa nhận rồi, còn có con riêng làm chứng minh nữa?” Bùi Nhã Thư cuối cùng cũng hiểu rõ Tô Phi muốn nói cái gì.

Ôn Tuyết Lâm đột nhiên ngắt lời nói: “Nữ giả nam trang.”

Tô Phi rất cục lộ ra ánh mắt tìm được tri âm ném về phía Ôn Tuyết Lâm, hưng phấn nói: “Không sai, thiếu niên đó có thể chính là cô gái 13 tuổi sinh con riêng kia. Phải biết rằng con gái giả trang nam sinh, đều sẽ có vẻ ít đi vài tuổi.”

Bùi Nhã Thư rất cục lĩnh ngộ được: “A, thì ra là thế, như vậy hai lời đồn có thể hợp lại với nhau mà xem, hóa ra hướng chỉ của hai lời đồn đều là cùng một người. Chậc chậc, Sở lão đại giấu người trong lòng của anh ta thực chặt a. Đúng rồi, Tô Phi, bạn nhìn thấy dung nhan thật của cô gái đó chưa?”

Tô Phi gật gật đầu: “Rất đáng yêu, thoát nhìn nhiều nhất chỉ 15, 16 tuổi, có thể bởi vì đáng yêu nhìn qua nhỏ hơn một chút so với tuổi tác thực tế. Hơn nữa lúc đó, có một tên ngu không mọc mắt muốn cưỡng cô bé ấy đi, bị Sở lão đại phần nộ trực tiếp diệt, là kiểu bẻ xương rải tro đó.”

“Oa, Sở lão đại quá đẹp trai.” Các cô gái liên tiếp phát tiếng kinh hô.

Những thanh âm kinh thán này khiến cho toàn thân Tiêu Tử Lăng đổ mồ hôi, cậu không biết vì sao lời đồn ba hai cái đã bị mấy cô gái này lý giải thành kết quả này, cậu phân không rõ là kinh, thẹn, ngộp, hay là nóng, hiện tại cậu căn bản ở lại không được nữa, phải biết rằng các cô tám là chính cậu a, quả nhiên lời đồn không phải dễ nghe như thế, Tiêu Tử Lăng phiền muộn.

“Bất quá mấy bạn cũng đừng xem thường bà xã với đứa con của Sở Chích Thiên, nghe anh họ Luật nói, bọn họ đều là cường giả cấp ba đó.”

Lời nói của Tô Phỉ khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc đến ngậy người, một nhà yêu nghiệt quả nhiên đều là yêu nghiệt.

Mấy cô gái tiếp tục tám sự nghiệp buôn dưa lê của các cô, rất nhanh đã phác họa ra một cố sự tình yêu cầu huyết giữa Sở lão đại với cô vợ nhỏ của anh ta, thậm chí đến về sau, hai người Bùi Nhã Thư Tô Phỉ gần như không còn gì có thể tám bắt đầu suy nghĩ trên trời dưới đất, vậy mà tám tới tính khả năng nam nam sinh con, nguyên nhân là các cô đều là hủ nữ. . .

Những lời này khiến Tiêu Tử Lăng nghe mà phải nói là hãi hùng khiếp vía, run rẩy không thôi. Cuối cùng một giờ cũng trôi qua, Tiêu Tử Lăng nói tạm biệt với các cô tựa như trốn chạy.

Tiêu Tử Lăng đi ra khỏi phòng, không khí lạnh liệt bên ngoài thoáng cái thổi đi sự khô nóng của cậu, ánh mắt cậu từ hồn nhiên hiếu kỳ ngậy thơ vốn dĩ thoáng cái trở nên băng lãnh.

Lời đồn đãi mới nhất này, xem ra không đơn giản, cậu nhất định phải cẩn thận.

Sắc mặt Đồng Hạo Triết lạnh lùng nghiêm nghị leo lên xe Trần Cảnh Văn. Thấy anh đang phân phó nhân viên công tác, vì vậy dựa vào một bên kiên trì chờ. Trần Cảnh Văn thấy Đồng Hạo Triết tới, liền đẩy nhanh tốc độ, rất nhanh an bài xong hết thảy mọi chuyện.

Khi nhân viên công tác cuối cùng xuống xe, thì nghe thấy Đồng Hạo Triết phân phó: “Giúp tôi đóng cửa lại, thuận tiện nói cho đội viên thường trực, tôi với Trần phó đội có chuyện quan trọng cần nói. Xin miễn hết thảy quấy rầy.”

Người nọ nhanh chóng đóng lại cửa phòng, nói rõ tình hình với đội viên trực ban bên ngoài, rất nhanh xe của Trần Cảnh Văn đã bị nhân viên trực ban của tổ chiến đấu phong tỏa, bất kỳ ai cũng không cho phép tới gần một bước.

Về mặt Trần Cảnh Văn vốn ấm áp thoáng cái lạnh xuống, anh nhú nhú mày nói: “Hạo Triết, xảy ra chuyện gì?”

“Cảnh Văn, lời đồn mới nhất truyền lưu bên ngoài cậu có biết không?” Ánh mắt Đồng Hạo Triết thâm trầm gắt gao nhìn chăm chăm Trần Cảnh Văn, sắc bén đến mức khiến cho Trần Cảnh Văn có chút bất mãn.

“Tớ bề bộn nhiều việc, không quan tâm những lời đồn đó.” Trần Cảnh Văn chẳng quan tâm cầm tư liệu trong tay bắt đầu lật xem, không để ý tới Đồng Hạo Triết bức bách nhìn chăm chú người ta kia nữa.

“Pạch” một tiếng, Đồng Hạo Triết trực tiếp lấy đi tư liệu trong tay Trần Cảnh Văn vút lên bàn trà, anh lạnh lùng thốt: “Cảnh Văn. Lời này cậu gạt được người khác, nhưng không gạt được tớ, lời đồn mới đó không có sự trợ giúp của cậu, tuyệt đối sẽ không thành công, tớ muốn hỏi cậu, tớ cùng cậu muốn làm gì?”

“Tớ làm gì? Tớ có thể làm gì?” Trần Cảnh Văn có chút bị làm tức giận chuyển đầu đi, không muốn nói chuyện với người chất vấn mình kia.

“Tớ cùng Tiêu Tử Lăng đả tặc cậu chỗ nào, cậu cứ không chịu buông tha cho cậu ấy?” Đồng Hạo Triết tức giận nhìn người trước mắt, rốt cục làm rõ chuyện mà trong lòng hai bên bọn họ đều biết rõ.

“Tôi làm gì khiến cho cậu cảm thấy tôi không chịu buông tha cho cậu ta?” Trần Cảnh Văn bốc lửa nhìn Đồng Hạo Triết. Tức giận vì Đồng Hạo Triết vô duyên vô cớ khởi binh vấn tội như vậy.

Thấy Trần Cảnh Văn trong cơn giận dữ, Đồng Hạo Triết ngược lại lãnh tĩnh xuống, anh day day đầu mi của mình, có chút đau đầu nói: “Cảnh Văn, dựa theo thủ đoạn của cậu, lời đồn đó căn bản không có khả năng lan tràn. Đừng nói cái cơ là do cậu bận quá sơ sót, cậu biết điều đó không lừa được tớ, tớ chỉ muốn biết lý do cậu làm như vậy.”

Trần Cảnh Văn nghe xong lời nói của Đồng Hạo Triết, cũng lãnh tỉnh xuống, anh cười lạnh nói: “Từ khi Tiêu Tử Lăng gia nhập tiểu đội của chúng ta, cậu luôn bình thường nói chuyện của Tiêu Tử Lăng với tớ, cậu không phiền tớ cũng phiền.”

Đồng Hạo Triết bất đắc dĩ nói: “Cảnh Văn, tớ cùng cậu đang bướng bỉnh cái gì?”

Trần Cảnh Văn ngồi ở chỗ kia, đột nhiên trầm mặc một chút, sau đó mới lạnh lùng nghiêm nghị đầy mặt nói: “Cậu nói không sai, xác thực lời đồn đó tớ không quản đến, nhưng cũng không có trợ giúp, tớ lựa chọn bàng quan, bởi vì tớ muốn xem, Tiêu Tử Lăng có đủ tư cách đứng ở bên cạnh Sở ca, đứng ở bên cạnh chúng ta hay không, đây là khảo nghiệm của tớ đối với cậu ta.”

“Cậu. . . Chẳng lẽ cậu không biết cậu đang làm điều thừa sao?” Đồng Hạo Triết tức cực, ngay cả Sở Chích Thiên cũng đã tiếp nhận rồi, tớ cùng Trần Cảnh Văn vẫn còn nghi mù cái gì.

“Hạo Triết, cậu chắc hẳn biết rõ, tuy rằng chúng ta với Sở ca cùng nhau lớn lên, nhưng để cho Sở ca chân chính tiếp nhận chúng ta, trong đó chúng ta đã chịu bao nhiêu khảo nghiệm? Tớ chỉ là không phục, dựa vào cái gì Tiêu Tử Lăng cái gì cũng không làm, chẳng qua chỉ giả đáng yêu bán manh thì đã lấy được thứ mà chúng ta hao tổn tâm cơ mới có được? Điều này làm cho tớ cảm thấy sự trả giá trước đây của tớ thực sự quá rẻ.” Về mặt Trần Cảnh Văn rất u ám.

Đồng Hạo Triết thở dài: “Cảnh Văn, cậu lại bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt rồi, không phải như cậu đã nói sao, những cái gọi là khảo nghiệm đó, Sở ca căn bản không biết.”

Trần Cảnh Văn cười nhạo: “Vì vậy tớ cũng muốn khảo nghiệm Tiêu Tử Lăng một chút, không phải Sở ca cũng không biết lời đồn đó sao? Bọn

chúng làm được tớ lại không làm được?”

Đồng Hạo Triết bất đắc dĩ lắc đầu, anh không nói gì nữa, liền chuẩn bị xuống xe, điều này làm cho Trần Cảnh Văn có chút thấp thỏm, anh gọi lại Đồng Hạo Triết: “Có phải cậu tức giận hay không?”

Đồng Hạo Triết lắc đầu: “Không có, tớ không tức giận.”

“Vậy vì sao một cậu cậu cũng không nói đã rời đi?” Trần Cảnh Văn bất mãn nói.

Ánh mắt Đồng Hạo Triết phức tạp nhìn anh, sau cùng rốt cục mở miệng nói: “Cảnh Văn, tớ muốn hỏi một câu, sự bất mãn của cậu đối với Tiểu Lăng thật là loại mà cậu nói đó? Hay là. . . bởi vì tớ đối với cậu bé quá tốt, vì vậy cậu đổ kị?”

Một câu nói này của Đồng Hạo Triết, khiến cho Trần Cảnh Văn nổi giận, anh hô lớn: “Đồng Hạo Triết, cậu rút ra ngoài cho tôi. . .” Cầm lấy văn kiện trên bàn trà ném tới phía Đồng Hạo Triết.

Liền nghe thấy Đồng Hạo Triết lưu lại một chuỗi tiếng cười sang sảng xuống xe, khiến cho Trần Cảnh Văn có một loại cảm giác chật vật bị người ta bóc trần tâm tư nhỏ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH

PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Xưng Hô? Tiêu Phó Tổ Trưởng!

Lời đồn mới nhất bởi vì người nào đó bỏ mặc, rất nhanh đã lan tràn trong toàn bộ đoàn xe, hơn nữa càng truyền càng rục. Tiêu Tử Lăng rất nhanh đã cảm nhận được một số đường nhìn không bình thường, điều này làm cho cậu thập phần khó chịu, trong lòng có chút ảo não bản thân đào hố cho bản thân nhảy.

Chạng vạng hôm nay, đoàn xe như thường ngày ngừng ở trạm dừng chân, Tiêu Tử Lăng nói lời tạm biệt với Sở Chích Thiên, vẫn mặc bộ áo lông của cậu, che giấu bản thân kín kín kẽ kẽ, chuẩn bị đi tổ hậu cần hoàn thành công tác thả nước mỗi ngày một giờ. Cậu không thể không mặc như thế, phải biết rằng đám nữ buôn dưa lê kia vẫn luôn tìm cậu. . . Không phải, là tìm nữ giả nam trang trong chuyện buôn dưa lê kia, nếu như bị các cô bắt được, cậu thực sự có miệng cũng nói không rõ, chẳng lẽ cậu còn có thể cởi sạch y phục chứng minh cậu thật là nam nhân?

Cậu trong sự quẫn quýt đi xuống xe, đã bị Lục Vân Đào chờ ở một bên gọi lại: “Tiểu Lăng, em lại đây một chút.”

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc hỏi: “Vân Đào ca, tìm em có việc?”

Lục Vân Đào tỏ ý kêu Tiêu Tử Lăng đi cùng anh, Lục Vân Đào cẩn thận né qua người xung quanh, mang theo Tiêu Tử Lăng đi đến một góc tường đối hỏ lánh nào đó dừng lại. Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng đi theo phía sau anh có chút cảm nín, Lục Vân Đào như vậy rất giống lén lút chuẩn bị

mưu đồ bí mật làm chuyện xấu, Tiêu Tử Lăng quần quýt có nên nhắc nhở Lục Vân Đào bảo trì một chút hình tượng của anh ta hay không?

Thấy xung quanh không có người, lúc này Lục Vân Đào mới hỏi: “Tiểu Lăng, em có biết lời đồn mới gần đây trong đoàn xe không?”

Lời đồn đó vậy mà ngay cả Lục Vân Đào cũng biết, xem ra lần này người đục nước béo cò rất nhiều a. Tiêu Tử Lăng sáng tỏ trong lòng nhưng trên mặt vẫn lộ ra biểu tình hoang mang nói: “Em không biết a, không ai nói cho em biết hết, đến tột cùng là lời đồn gì a? Khiến cho Vân Đào ca kẩn trương như thế?”

Thấy Tiêu Tử Lăng mê mang nghi hoặc đầy mặt. Lục Vân Đào biết sợ rằng Tiêu Tử Lăng vẫn còn bị che trong nội tâm, cũng như thường thường hết thấy tin nhắn thì đương sự là người biết đến sau cùng, vì vậy anh nói: “Hiện tại trong doanh địa đều truyền chuyện xấu của em với Sở đội trưởng. Nói em vì. . . vì thế kia liền leo. . . của đội trưởng. . . Ai nha, dù sao rất khó nghe.” Lục Vân Đào cảm thấy lời này nói ra cũng xấu hổ, thế nào lời đồn sẽ truyền rộng rãi như vậy?

Tiêu Tử Lăng trực tiếp vứt một ánh mắt khinh bỉ cho Lục Vân Đào, cười nhạo nói: “Vừa nghe đã biết là giả, thực sự là lời đồn nhảm chán.” Cậu đột nhiên ngẩng đầu, xem thường liếc liếc Lục Vân Đào một cái, “Không nên nói Vân Đào ca cũng tin a.”

Lục Vân Đào có chút xấu hổ đương nhiên lắc đầu phủ nhận, anh lo lắng nói: “Tiểu Lăng, ‘ba người thành hổ’, em phải coi trọng. Hơn nữa lần này lời đồn truyền rộng rãi như vậy, vượt xa hai lời đồn trước đó của Sở đội trưởng, nói bên trong không có người nào làm mưa làm gió, sợ rằng không có khả năng. Anh luôn cảm thấy lời đồn này là nhắm vào em, em phải cẩn thận.”

Phải biết rằng đội viên mới gia nhập sau này rất nóng mắt địa vị của những đội viên cũ như bọn họ, trăm phương nghìn kế muốn thay thế. Tiêu Lăng là người tuổi tác ít nhất trong nhóm đội viên cũ bọn họ, thoát nhìn cũng là người yếu nhất. Bởi vì thực lực chân chính của Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên tận lực ẩn giấu đi, vì vậy rất nhiều người đều nhìn chằm chằm địa vị của Tiêu Tử Lăng, bức thiết muốn kéo cậu xuống, có lẽ lời đồn lần này nhằm vào chính là điều này, khiến cho Lục Vân Đào không thể không lo lắng. Anh sợ Sở Chích Thiên vì tránh nghi ngờ mà xa lánh Tiêu Tử Lăng, thậm chí trực tiếp dời Tiêu Tử Lăng khỏi tổ công kiên.

Tiêu Tử Lăng cảm động trong lòng, không ngờ tới Lục Vân Đào nghe xong lời đồn đó vậy mà đặc biệt lại đây nhắc nhở cậu, vì vậy cậu cười gật đầu nói: “Ừm, cảm tạ Vân Đào ca. Em sẽ cẩn thận.”

Lúc này Lục Vân Đào mới nói lời tạm biệt với Tiêu Tử Lăng, thấy vẻ mặt Tiêu Tử Lăng vẫn ngây thơ, sự lo lắng của anh càng thêm nặng, anh cảm thấy đoàn xe có một luồng sóng ngầm đang lặng yên nổi sóng, sợ rằng sẽ có chuyện sắp xảy ra, hy vọng không nên mang đến thương tổn gì cho đứa trẻ lóng lánh trong sáng này. Mặt thế, còn có sự tồn tại tốt đẹp như vậy là đáng quý hiếm thấy cỡ nào, anh không hy vọng cậu bị thương tổn.

Sở Chích Thiên đang nhắm mắt tu luyện trên xe, khí thế trên người đột nhiên bạo liệt một chút, tuy rằng thoáng phóng thoáng thu rất nhanh, nhưng Sở Tiểu Thất đang chơi đùa với Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy được, nó ngẩng đầu hồ nghi nhìn Sở Chích Thiên một cái, không biết vì sao tâm tình Sở lão đại không tốt. Rõ ràng ban nãy khi Tiêu Tử Lăng có mặt còn rất vui vẻ, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng ở bên ngoài thông đồng với người bị lão đại phát hiện?

Sở Chích Thiên trấn an xong dị năng có chút nóng nảy trong cơ thể, lúc này mới mở mắt, sắc mặt anh lạnh lùng nghiêm nghị, hàn khí trên người càng đậm hơn so với dĩ vãng, một luồng áp lực vô hình lặng yên lan tràn trong xe.

Ánh mắt anh thâm trầm, dường như đang suy nghĩ gì đó, sau cùng ngẩng đầu nói với Sở Tiểu Thất: “Tiểu Thất, nhóc tự mình đi thông tri một chút, kêu Cảnh Văn tự mình lại đây, hơn nữa nhất định phải là lập tức.” Từ ‘tự mình’ nói rất nặng, xem ra Sở Chích Thiên có điều bất mãn đối với Trần Cảnh Văn.

Sở Tiểu Thất nga một tiếng, nó tiếc hận buông Tiểu Tiểu bị nó vôn về ngược đãi đến mức không thành hình xuống, lúc này mới chuẩn bị thông tri Trần phó đội. Thực đáng tiếc, nó còn chưa chơi đã nghiện mà, không ngờ chơi Tiểu Tiểu thú vị như vậy. . .

Ách? Không đúng, nó không hề thích loại nhóc con vô sỉ bán manh như Tiểu Tiểu, nó hy vọng có được đồng bọn uy vũ như ba ba momy của tên nhóc này cơ, nó chỉ là buồn chán, vì vậy cố mà chơi đùa với Tiểu Tiểu. Đúng, chính là bởi vì buồn chán.

Tiểu Thất ngay trong loại tự mình thuyết phục này, chạy đi thông tri Trần Cảnh Văn.

Mà Tiểu Tiểu, nó vừa thoát khỏi ma chướng của Tiểu Thất liền không chút do dự chạy về phía cái ôm ấp mà nó hướng tới, chôn ở trong lòng Sở Chích Thiên phe phẩy cái đuôi nhỏ của mình tìm kiếm an ủi, ban nãy nó bị Tiểu Thất khi dễ thảm, đối với nó mà nói, tâm linh trẻ thơ của nó đã bị thương tổn cực đại (Được rồi, tâm linh trẻ thơ của Tiểu Tiểu vẫn luôn bị thương tổn. . .).

Sở Chích Thiên cúi đầu nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ của Tiểu Tiểu, trong lòng lại đang nghĩ đến chủ nhân của nó, nếu như Tiêu Tử Lăng chịu ủy khuất, có thể tìm anh kể khổ như Tiểu Tiểu hay không?

Anh thở dài thấp một hơi, trong lòng hiểu rõ, Tiểu Lăng của anh sẽ không làm như vậy. Nếu như thực chịu ủy khuất, khẳng định cậu ấy sẽ không nói cho anh, tuy rằng thoát nhìn dường như Tiêu Tử Lăng chồn chồn

đang dựa vào anh, sẽ làm nũng bán manh, nhưng trong nội tâm Tiêu Tử Lăng vẫn rất mạnh. Có một số việc cậu chỉ biết tự mình chống, chính như lần bến tàu kia, đối với sự phân phó của anh, cậu sẽ không kể khổ nói ra khốn cảnh của cậu, mà sẽ cười nói, cậu đi, cho dù vì thế mà trả giá đắt trăm trọng cũng sẽ không tiếc, thực sự là một đàn em vừa ý lại đáng yêu a, thế này kêu anh không sủng cậu như thế nào được?

Bất quá, nếu mình là đại ca của cậu ấy, anh thế nào cũng phải giúp đàn em của mình xả cục tức. . . Đây cũng là việc mà đại ca phải làm không phải sao? Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi cong lên một biên độ.

Tiêu Tử Lăng làm xong việc trở về, liền thấy Sở Tiểu Thất tức giận đầy mặt ngồi trước cửa xe mở rộng, nhìn không được hiểu kỳ hỏi: “Tiểu Thất. Làm gì đấy, vì sao tức giận như thế?”

Mặt Sở Tiểu Thất vốn không biểu cảm lúc này có chút hỗn hển, nó tức giận nói: “Anh thế nào trở về muộn như thế? Nhanh nhanh giám sát chặt chẽ người hôn ước của anh, sắp bị người cướp đi rồi.” Tiểu Thất bộ dạng này khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm thấy vô cùng đáng yêu. Cậu sờ sờ đầu Tiểu Thất cười nói: “Được được được, anh nghe lời nhóc.”

Tiểu Thất nghe ngữ khí của Tiêu Tử Lăng đã biết cậu đang qua quýt nó, nó có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Oán hận giậm chân, chỉ chỉ bên trong xe, nhắc nhở Tiêu Tử Lăng tình địch đang ở ngay bên trong đấy, anh thế nào còn có thể bình tĩnh như thế?

Tiêu Tử Lăng có chút hiếu kỳ người gọi là tình địch mà Tiểu Thất cố kỵ đến tột cùng là ai, cậu đi lên xe, đập vào mắt chính là một thân ảnh thực sự chói mắt, nữ nhân nào đó vậy mà xuất hiện trước mặt cậu —— tử địch của cậu Giang Khinh Ngữ.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy hình như ăn phải ruồi vậy, buồn nôn ghê gớm. Tâm tình vốn sung sướng thoáng cái bay sạch. Cậu đi đến bên người Sở

Chích Thiên đang ngồi trên sô pha xem văn kiện nói: “Sở ca, em đã trở về.”

“Ừm, trở về là tốt rồi, đúng rồi. Về sau Giang Khinh Ngữ chính là người của tổ công kiên chúng ta, phụ trách quét tước thanh lý một số việc vặt sinh hoạt cho chúng ta.” Sở Chích Thiên ngẩng đầu nhàn nhạt nói.

Cái gì? Tử địch này vậy mà muốn đi vào tổ công kiên, cậu mới đi ra một giờ đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao vừa về thì mọi chuyện đã hoàn toàn chệch đường ray rồi?

“Ách? Vậy cô ta nghỉ ngơi ở đâu?” Phải biết rằng bọn họ đều là nam, chẳng lẽ muốn cho cô ta trộn lẫn với bọn họ? Hay là. . . Tiêu Tử Lăng dùng ánh mắt xem thường nhìn về phía Sở Chích Thiên, chẳng lẽ lão đại nhà mình chuẩn bị ngựa giống sao? Kêu một nữ nhân lại đây giải quyết nhu cầu của anh ta? Chẳng lẽ đây là cái gọi là vàng sáng nhân vật chính, mình phá hư thế nào đến sau cùng vẫn về tới quỹ đạo vốn dĩ?

Sở Chích Thiên vừa thấy ánh mắt đó của Tiêu Tử Lăng, trong lòng phiền muộn, không ngờ tới một phen ý tốt của mình ngược lại khiến cho Tiêu Tử Lăng hiểu lầm anh có ý đồ bất lương khác. Nhất định phải tận tình cho tên nhóc này chịu chút giáo huấn, để cho cậu hiểu rõ tín nhiệm lão đại nhà mình là điều tất yếu.

Sở Chích Thiên hung hăng trừng Tiêu Tử Lăng một cái, sau đó mới tiếp tục bàn giao: “Địa điểm cô ta nghỉ ngơi vẫn ở tổ hậu cần, chờ chúng ta dàn xếp ổn thoả xong rồi lại an bài. Còn có, về sau Giang Khinh Ngữ giao cho cậu quản, cô ta phải làm gì, nên làm như thế nào đều do cậu chỉ huy.”

Câu nói Sở Chích Thiên bàn giao sau cùng, để cho ánh mắt Tiêu Tử Lăng sáng ngời, thế này có phải nói nữ nhân đó đã trở thành thủ hạ của cậu hay không? Vậy không phải mặc cậu gây khó dễ sao? Đích thực là một chuyện tốt. Tâm tình vốn suy sụp của Tiêu Tử Lăng thoáng cái dâng cao lên.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Giang Khinh Ngữ vốn vẫn còn cúi đầu trộm vui vẻ ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy Sở Chích Thiên mặt không biểu cảm xem tư liệu trên tay, căn bản không có ý muốn nhìn cô, điều này làm cho tâm tình vốn hưng phấn nhảy nhót của cô thoáng cái lạnh xuống, có một luồng ý lạnh đánh thẳng vào tim.

Ban nãy khi cô được Trần phó đội kêu đi, kêu cô lập tức đến tổ công kiên báo cáo, cô hài lòng mờ mờ, đặc biệt khi biết cô là được Sở Chích Thiên tự mình điểm danh kêu, trong lòng lại càng kích động không thôi, cho rằng Sở Chích Thiên rốt cục đã suy nghĩ cẩn thận, đã biết chỗ tốt của cô.

Thế nhưng một màn trước mắt đây tính là gì? Cô là tới chỉnh lý việc vặt, điều này không sai, thế nhưng đó không phải mượn cớ sao? Bằng không cô như thế nào có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh Sở Chích Thiên? Vì sao hiện tại lại biến thành phải nghe tên Tiêu Tử Lăng đáng hận đó an bài? Nó với cô chính là tình địch a, ở trong tay nó, cô còn có hy vọng gì tiếp cận Sở Chích Thiên chứ?

Sở Chích Thiên bàn giao xong cúi đầu, tay đặt trên văn kiện nhẹ phất một cái, tỏ ý Giang Khinh Ngữ có thể rời đi.

Giang Khinh Ngữ không chịu thua như vậy cắn răng hỏi: “Sở ca, ngày mai em qua đây lúc nào?” Cô nhất định phải kéo gần cự ly với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên nghe nói như thế, ngẩng đầu ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Giang Khinh Ngữ nói: “Tôi đã nói rất rõ, hết thảy công tác của cô đều do Tiêu Tử Lăng an bài, ở tổ công kiên chúng ta, không có quy củ hỏi vượt cấp, niệm tình cô lần đầu tiên làm trái, tạm tha cô một lần, lần sau tái phạm, cô đến từ nơi nào thì trở về nơi đó, hiểu rõ chưa?”

Răn dạy không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên khiến cho Giang Khinh Ngữ như sắp trào nước mắt, cũng không dám nói thêm gì nữa, viền

mắt cô đỏ đỏ cố nén luồng khuất nhục này, gật đầu biểu thị bản thân hiểu rõ.

Sở Chích Thiên lãnh nhãn nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, phi thường bất mãn đối với phản ứng trì độn của cậu, anh đều đã giúp cậu lập uy tín rồi, vì sao lui ở một bên không lên tiếng, tuyệt không phối hợp?

Tiêu Tử Lăng nhận được ánh mắt của Sở Chích Thiên, ngẫm hiểu, lập tức nghiêm mặt nói với Giang Khinh Ngữ: “Ừm, Giang Khinh Ngữ đúng không, cô về trước đi, về phần lúc nào lại đây, tôi sẽ thông tri cho cô sau.”

Giang Khinh Ngữ cắn răng, cố để cho bản thân cúi đầu nói với tình địch đáng hận này: “Tôi đã biết, vậy phiền phức Tiêu Lăng cậu.”

Nghe thấy câu đáp lời này của Giang Khinh Ngữ, Sở Chích Thiên nhú mày, phi thường bất mãn cái chính: “Còn có, từ giờ trở đi, cô nhất định phải xưng hô Tiêu Tử Lăng là Tiêu phó tổ trưởng.”

Giang Khinh Ngữ kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt không cách nào tin tưởng. Chẳng lẽ Sở Chích Thiên đã sủng ái Tiêu Tử Lăng đến mức này? Tiêu phó tổ trưởng? Ha ha, điều này quá buồn cười, tổ công kiên, sự tồn tại khủng bố nhất của căn cứ Lăng Thiên, gốc rễ để Sở Chích Thiên tranh bá thiên hạ, Sở Chích Thiên vậy mà muốn giao cho Tiêu Tử Lăng?

Trong lòng Giang Khinh Ngữ dâng lên một luồng bi thương, đây tới cùng là thế nào, cô xuyên qua không phải làm nhân vật chính sao? Vì sao sẽ như vậy? Chẳng lẽ Giang Khinh Ngữ trên lịch sử vốn chính là một vật hy sinh? Một vật phẩm che đậy bị Sở Chích Thiên đặt trên mặt bàn vì để bảo hộ Tiêu Tử Lăng? Hay là thế giới mà cô xuyên tới này đây hoàn toàn bất đồng với thế giới mà cô xem trên sách? Cô căn bản là xuyên nhầm rồi?

Bộ trưởng bộ hậu cần? Cô vẫn luôn cho rằng đó đã là thể hiện hoàn mỹ của sự sủng ái của Sở Chích Thiên. Hóa ra căn bản không phải, hóa ra Sở Chích Thiên sủng ái một người, có thể giao phó ra cả con bài chưa lật lớn

nhất của mình. Tổ công kiên, đó mới là đại biểu cho quyền thế chân chính của căn cứ Lăng Thiên, bộ trưởng bộ hậu cần ở trước mặt phó tổ trưởng tổ công kiên căn bản là một chuyện cười, căn bản không thể cùng đặt chung bình luận. Thậm chí có thể nói, phó tổ trưởng tổ công kiên muốn triệt bộ trưởng gì gì đó là rất tùy ý. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy quyền lực được giao cho đều là hoa trong gương, trăng trong nước.

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên trực tiếp sùng sốt, cậu không ngờ tới Sở Chích Thiên thế mà làm ra một cái chức vị như thế cho cậu, chẳng lẽ là vì để cho cậu quản lý nữ nhân này được danh chính ngôn thuận? Tiêu Tử Lăng nghĩ như vậy cũng liền yên tâm thoải mái tiếp nhận.

Về phần quyền lực mà chức vị này mang đến? Quản tổ công kiên mà chỉ có hai ba đội viên? Tiêu Tử Lăng không cho rằng tổ công kiên cần một phó tổ trưởng để trợ giúp quản lý. Ngẫm lại thực sự là đáng thương, tổ công kiên vậy mà là nơi sủng vật xưng hùng chiếm cứ chinh tổ nửa giang sơn, như Tiểu Kỳ, Tiểu Tát, Tiểu Mao, Tiểu Tiểu, cộng thêm Tiểu Thất. . . Ách, Tiểu Thất không phải sủng vật, lời này thu hồi.

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, thế nào cảm thấy có chút không đúng, cậu chợt lóe linh quang, đột nhiên lĩnh ngộ được, phát hiện ý đồ của quyết định này của Sở lão đại thập phần bất lương, rõ ràng là muốn để cho cậu làm đầu lĩnh sủng vật a. Nghĩ tới đây, cậu tàn bạo liếc khinh bỉ lão đại nhà mình một cái, lão đại thực sự rất xấu, thế mà để cho cậu làm vườn trưởng vườn bách thú, rõ ràng chính là khi dễ cậu tuổi nhỏ a.

Sở Chích Thiên nhận được ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Tử Lăng, biết ngay tên nhóc này căn bản không biết hàm nghĩa chân chính của chức phó tổ trưởng tổ công kiên, quả nhiên là một đứa trẻ trì độn, bất quá như vậy cũng tốt, anh cũng không hy vọng Tiêu Tử Lăng rơi vào những chuyện tranh quyền đoạt lợi kia, cứ để cho anh che chở đi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Trầm Thành, Dấu Vết Của Kiếp Trước.

Sở Tiểu Thất nhìn vật thể bất minh đã nhìn không ra là thứ gì gấp trong đũa, trong lòng đang quần quýt có nên đề xuất kháng nghị gì gì đó hay không? Hoặc là trực tiếp cự tuyệt ăn?

Tiểu Thất do dự bất định quyết định hành động theo hành động của Sở lão đại, vì vậy nó len lén liếc về phía Sở Chích Thiên bên cạnh, liền thấy Sở lão đại mặt không đổi sắc, từng miếng từng miếng ăn thức ăn cháy đen có chút nhìn không ra hình dạng kia, thật giống như thức ăn ăn vào trong miệng vẫn mỹ vị vô cùng.

Sở lão đại quả nhiên không hổ là lão đại, vậy mà có thể bình tĩnh đến mức như thế, không lộ chút nét mặt nào. Sở Tiểu Thất trong sự thần phục thu hồi đường nhìn của mình, nó biết hai ý nghĩ ban nãy của mình đều không thể hành động rồi, vì vậy lần nữa ném đường nhìn vào thức ăn trên đũa, thầm nghĩ: Đây là mỹ vị, là những cơm nước mỹ vị trước đây Tiêu Tử Lăng nấu.

Sở Tiểu Thất rốt cục kiến thiết xong tâm lý của mình, trong lòng mặc niệm một hai ba. . . Dùng tinh thần anh dũng hy sinh, nhắm mắt lại một ngụm nuốt vào thức ăn trên đũa.

Sau đó, cả khuôn mặt nhanh chóng suy sụp xuống, nó không muốn ăn miếng thứ hai nữa. Nói thật mùi vị này không tính là quá khó ăn, chẳng qua, vì cái răng khẩu vị của nó đã bị Tiêu Tử Lăng nuôi thành kén ăn rồi?

Thế mà cảm thấy ăn thứ này thực thống khổ. Tiểu Thất vì thế rơi lệ đầy mặt, trong lòng phi thường phỉ nhổ bản thân, nó thực sự sa đoạ rồi.

Nhớ trước đây, khi những vật thí nghiệm bọn nó tiến hành đại đào vong chém giết tàn khốc ở dã ngoại, vì có thể sống sót, vì có thể bảo chứng thể năng của mình, có thể duy trì trạng thái công kích tốt nhất, bọn nó ngay cả giun trong đất cũng có thể đào ra ăn sống. Nó khi đó, ăn vẫn ngon lành, nửa điểm cảm giác khó ăn cũng không có. Vì vậy nói. Người quả nhiên là sa đoạ trong sự hưởng thụ xa xỉ mà.

Tiểu Thất là bộ biểu tình thống khổ quần quýt này, hai con manh vật nào đó dưới bàn trà cũng không khác biệt. Tiểu Mao đưa đầu qua người người, vẻ mặt ghét bỏ chuyển đầu đi, nó rất ưu thun a. Chẳng lẽ bữa trưa của nó cũng chỉ có thể ăn cái này?

Cấu trúc Tiểu Tiểu lại không thông minh như Tiểu Mao, nó vội rống rống tiến lên tấp một ngụm, sau đó phun ra, trực tiếp văng lên bộ lông của Tiểu Mao.

Tiểu Mao nhất thời nổi giận, nó chỉ có vài cọng lông nên trên quý ghê gớm, mỗi lần nó chải vuốt đều cẩn thận rồi lại cẩn thận, không ngờ đến con cấu trúc này thế mà làm dơ, tuyệt đối không thể tha thứ. Vì vậy, nhắc chân đạp một cước, lần nữa đạp Tiểu Tiểu đi. Chỉ thấy Tiểu Tiểu trực tiếp lăn ra khỏi bàn trà, trực tiếp đụng vào dưới đáy ngăn tủ bên cạnh, sau đó lao đảo đứng lên, rõ ràng là bị đụng vào đầu, trực tiếp choáng váng.

Lúc này Tiểu Mao mới rung vẩy bộ lông không có mấy cọng trên người, cao ngạo ngẩng đầu. Dùng mũi cười nhạo một cái với Tiểu Tiểu, nha chính là muốn để cho nó biết đại ca không phải dễ chọc.

Tiểu Tiểu thật vất vả đứng vững được thân mình, tìm về lại cân đối, vì song trọng đả kích là thức ăn với Tiểu Mao, tâm linh trẻ thơ của nó lần nữa bị thương, nó chông chất vết thương lập tức viền mắt ướm át nhào tới trên

đùi Sở Chích Thiên, ngẩng đầu kêu ô ô, bộ dạng ủy khuất đó miễn bàn đáng thương bao nhiêu, nào có khí thế gì của khuyến biến dị cấp ba. (Trước đó không lâu Tiểu Tiểu mới đột phá. Không biết vì sao, tên nhóc này không có bất kỳ bình cảnh nào, không thấy nó tu luyện gì gì đó, thuận buồm xuôi gió, trong lúc ăn uống ngủ chơi mà dị năng cứ tăng tăng tăng sinh trưởng lên. Chẳng lẽ cầu ngọc có phúc ngọc? Tiêu Tử Lăng có các loại đồ kị hận a, quả quyết không vừa mắt nó.)

Sở Chích Thiên khẽ cau mày, không nói gì nhìn Tiêu Tử Lăng ngồi trên sô pha đối diện. Lúc này cậu đang nâng bát cơm, hai mắt đại ra, dường như bị chuyện gì quấy nhiễu. Mà đĩa trong tay giờ cao ở bên cạnh, căn bản vô ý thức vấn đề hiện tại cậu đang ăn cơm.

Kỳ thực bắt đầu từ ngày hôm qua, Tiêu Tử Lăng đã có chút không thích hợp, chẳng qua sự không thích hợp đó cho tới buổi trưa hôm nay nhanh chóng tăng lên đến loại tình trạng này, ngay cả cơm nước sở trường của cậu cũng có thể nấu thành giống như cho cầu ăn. . . Không, hẳn là loại ngay cả cầu cũng không muốn ăn. Sở Chích Thiên sờ sờ Tiểu Tiểu trong lòng, nghĩ như thế.

Anh đương nhiên biết khẳng định trong lòng Tiêu Tử Lăng có chuyện, vốn muốn chờ cậu chính miệng nói cho anh, đáng tiếc tên nhóc này đến bây giờ đều không có quyết định đó, việc này thực khiến cho Sở Chích Thiên có chút buồn bực, cảm thấy mình ở trong lòng đàn em nhà mình tuyệt không phải quan trọng như trong tưởng tượng của mình, có chuyện cũng không muốn tìm anh thương lượng.

Sở Chích Thiên không thể nhịn được nữa rốt cục mở miệng nói: “Tiểu Lăng, từ khi cậu tiến vào khu vực Trầm Thành, cậu liền suy sụp tâm tình, tới cùng xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, cuối cùng cũng có phản ứng, cậu thở dài thấp một hơi, buông bát đĩa trong tay xuống, đỡ mặt

quần quýt nói: “Sở ca, sư phụ của em ở ngay Trầm Thành, thế nhưng em rõ ràng đi ngang qua, lại không thể đi xem ông cụ một cái có phải an toàn hay không. . . Trong lòng em rất bức bối.”

Sở Chích Thiên nhìn Tiêu Tử Lăng, nhàn nhạt hỏi: “Chính là người dạy cậu kiếm pháp?”

Tiêu Tử Lăng gật đầu, vẻ mặt hoài niệm nói: “Đã rất lâu rất lâu không gặp, lâu đến mức dường như là chuyện của kiếp trước.”

Lời này vừa nói ra, trực tiếp nhận được một cái búng trán vô tình của Sở Chích Thiên: “Nít ranh, nói tầm bậy gì đó.” Sở Chích Thiên không thích nghe cái gì mà kiếp trước kiếp sau, trải qua kiếp này không phải tốt rồi sao?

Tiêu Tử Lăng xoa trán của mình, không có nhảy lên kháng nghị như mấy lần trước, ánh mắt cậu có chút mê mang. Tiêu Tử Lăng càng tới gần Trầm Thành, chuyện kiếp trước lại càng rõ ràng hơn, Trầm Thành, là nơi cậu gặp phải hãm hại, thống khổ tuyệt vọng, lưu lại trong nội tâm cậu một dấu vết vĩnh không biến mất. Vốn tưởng rằng, cậu đã quên những chuyện đó, dù sao từng trải mười năm mặt thế lâu đến mức khiến cho cậu quên mất đoạn thời gian lúc ban đầu mặt thế, cậu cho rằng tâm của cậu đã sớm bị giày vò chết lặng.

Thế nhưng hiện tại cậu mới biết được, những quá khứ đó chưa bao giờ bị lãng quên, chẳng qua trước đây vẫn luôn bị chôn thật sâu trong nội tâm, không dám đụng vào mà thôi. Mà hiện tại, kiếp này mình lần nữa đi ngang qua địa phương trước đây, triệt để khiến cho những vết thương đó bại lộ ra.

Sư phụ dạy cho cậu kiếm pháp, sau cùng đem hy vọng sống sót tặng cho mình, để cho mình có thể an ổn sinh tồn mười năm trong mặt thế, kiếp này cho dù mình chưa bao giờ gặp được ông ấy, cũng không thể thực sự làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh, cậu nhất định phải báo ân này.

Tiêu Tử Lăng đã có quyết định trong lòng không còn thấy mê mang nữa, ánh mắt trong trẻo vô cùng, cậu nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, em muốn xin anh nghỉ phép, đêm nay em nhất định phải đến chỗ sư phụ em, em phải biết tình hình hiện tại của ông ấy, bằng không cả đời em sẽ không an tâm.” Ánh mắt Tiêu Tử Lăng kiên định vô cùng, có một loại kiên quyết không đáp ứng cũng phải đi.

Sở Chích Thiên nghe nói như thế, tuyệt không lập tức trả lời, mà trầm mặc một chút, lúc này mới chậm rãi nhắc nhở: “Tiểu Lăng, cậu phải hiểu rõ nếu cậu không trở về đúng giờ, đoàn xe sẽ không vì cậu mà dừng lại, như vậy cậu sẽ tụt lại phía sau.”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, nghĩ nghĩ lúc này mới nói: “Nếu như trước khi đoàn xe xuất phát còn không kịp trở lại, em nhất định sẽ nhanh chóng theo kịp, xin Sở ca yên tâm.”

“Cậu đã hạ quyết tâm?” Sở Chích Thiên lần nữa hỏi.

Tiêu Tử Lăng kiên định gật đầu, có một số việc là nhất định phải làm, có một số tín niệm nhất định phải thủ vững.

Ngón tay Sở Chích Thiên gõ nhẹ, dường như đang quyết định gì đó, sau đó hỏi cậu: “Sư phụ cậu ở nơi nào của Trầm Thành?”

“Trung tâm thành thị Trầm Thành. Hoa viên Quần Trung.” Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ, nói thẳng ra địa chỉ, đó là địa phương kiếp trước cậu với sư phụ lần đầu tiên gặp nhau, cậu sẽ không quên.

“Tiểu Thất, tìm ra địa đồ Trầm Thành.” Sở Chích Thiên đột nhiên quay đầu phân phó Sở Tiểu Thất còn đang nhìn chăm chăm cơm nước trước mặt mình, hy vọng nó có thể biến thành mỹ thực.

Sở Tiểu Thất lập tức gật đầu, rất nhanh đã tìm ra địa đồ Trầm Thành giao cho Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên mở ra địa đồ, chỉ chỉ vị trí đoàn xe của mình, rồi so sánh đối chiếu điểm trung tâm Trầm Thành, anh tính toán nói: “Dựa theo tốc độ xe hiện tại, đến lúc chạng vạng khi tìm địa phương nghỉ ngơi hồi phục, hẳn là đã rất gần vị trí trung tâm. Nói như vậy, chờ buổi tối tôi với cậu cùng đi Trầm Thành xem một chút.”

“A. . .” Tiêu Tử Lăng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía lão đại nhà cậu, không nghĩ tới lão đại sẽ an bài như vậy, cậu vốn thầm muốn xin nghỉ với lão đại nhà mình một mình đi.

“Trần phó đội sẽ không đồng ý.” Tiêu Tử Lăng nghĩ đến con hồ ly yêu nghiệt kia, thốt ra.

Khóe miệng Sở Chích Thiên hơi hơi cong lên: “Vậy không cần nói cho cậu ta.” Về mặt đó vậy mà khiến cho Tiêu Tử Lăng có một loại cảm giác cố ý giở trò xấu, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng quăng đi loại ý nghĩ đó trong đầu, lão đại nhà mình là một người chín chắn như thế, thế nào có thể làm ra loại hành động mang tính trẻ con này chứ, xem ra mình tới gần Trầm Thành, hết thấy đều trở nên không bình thường hơn.

Chạng vạng, hai người chỉ mặc một thân y phục thường đơn giản, không làm các loại che giấu gì liền lặng lẽ rời khỏi đoàn xe, một người ôm Tiểu Tiểu, trong túi một người cất Tiểu Mao. Về phần Tiểu Thất, đứa trẻ đáng thương bị hai người trực tiếp vứt bỏ. Sở Tiểu Thất một mình bị để lại đoàn xe, làm tấm mộc cho bọn họ, phạm bất kỳ ai tìm đến Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng, do Sở Tiểu Thất phụ trách đuổi khéo.

Sở Tiểu Thất biết sự an bài này, nhất thời rơi lệ đầy mặt. Nó bi phẫn trong lòng, mợ nó, hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đi ra hẹn hò yêu đương vụng trộm tìm vui sướng, lại bỏ lại cục diện rối rắm này cho nó, thực sự quá đáng mà. . . Chẳng lẽ bọn họ không biết sử dụng lao động trẻ em là phạm pháp sao? Trước đó không lâu Tiểu Thất mới gặm xong một quyển pháp luật hiện đại dày, rốt cục cũng biết từ lao động trẻ em.

Sở Chích Thiên mang theo Tiêu Tử Lăng thuận di đi, rất nhanh đã né qua người phụ trách cảnh giới tuần tra của đoàn xe. Hai người lén lút rời khỏi đại bản doanh, nhanh chóng chạy mấy nghìn mét về phía trước. Khi dưới xác nhận của Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng hết thấy đều an toàn, lúc này Sở Chích Thiên mới tìm ra một chiếc xe việt dã tương đối bình thường từ trong không gian.

Đương nhiên xe việt dã này vừa ra đã bị Tiêu Tử Lăng nôn máng thật sâu, có phải trong không gian của lão đại không có xe bình dân hay không? Nếu cái gọi là xe bình thường chính là xe mấy trăm vạn, vậy có phải mấy xe tốt hơn đều là trên chục tỷ hay không? Quả nhiên người không thể so với người, trong không gian của mình một chiếc xe cũng không có. . . Được rồi, Tiêu Tử Lăng tuyệt đối không thừa nhận, cậu hoàn toàn quên chuyện chuẩn bị xe cộ.

Hai người ngồi trên xe, bắt đầu dọc theo hướng chỉ thị của địa đồ xuất phát đến hoa viên Quần Trung trung tâm Trầm Thành.

Một đường đi tới, do năng lực của Tiểu Mao, tang thi đối với bọn họ căn bản không nhìn, bọn họ dọc đường không hề trở ngại rất nhanh đã tiếp cận trung tâm thành thị Trầm Thành. Khi muốn đến hoa viên Quần Trung, bọn họ lại phát hiện thành thị vốn tối đen một mảnh, vậy mà xuất hiện một đường ánh đèn u ám.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Căn Cứ? Tiến Vào Quang Minh Chính Đại!

Sở Chích Thiên thấy một màn dị thường này, lập tức dừng xe. Anh mở cửa xuống xe, ngừng thần nhìn, vẻ mặt từ hồ hững vốn dĩ biến thành ngưng trọng, anh cảm thấy lần xuất hành này, sợ rằng có chút phiền phức.

Tiêu Tử Lăng theo Sở Chích Thiên xuống xe, trong lòng cậu biết rõ ràng nhưng trên mặt lúc này lại treo lên một tia kinh ngạc, cậu đi đến bên người Sở Chích Thiên giả mù sa mưa nhỏ giọng dò hỏi: “Sở ca, có phải anh đã phát hiện gì hay không?”

Sở Chích Thiên khẽ ừ nói: “Chúng ta trước tiên lên qua xem, xem ra hoa viên Quần Trung này không đơn giản.” Dứt lời anh liền thu xe vượt dải về không gian, sau đó tỏ ý Tiêu Tử Lăng đi theo anh.

Trong tay Tiêu Tử Lăng lặng yên xuất hiện một thanh đường đao, hoa viên Quần Trung đã thành căn cứ của Trầm Thành, hiện tại bọn họ tiến vào sợ rằng rất khó, sợ rằng sau cùng phải dựa vào võ lực giải quyết.

Không sai, sợ u quang đó Tiêu Tử Lăng biết rất rõ là cái gì, nó là quang mang của ngọn đèn nhỏ ở cửa chính của hoa viên Quần Trung phát ra.

Sở Chích Thiên đến gần liền hiểu rõ đó là cái gì, chỉ thấy bên cạnh cửa chính của hoa viên Quần Trung, ở ngoài căn phòng môn vệ, treo một ngọn đèn nhỏ, lúc này đang lắc lư trong gió, mang đến cho xung quanh tia sáng lay động bất định lúc sáng lúc tối, mà căn phòng môn vệ đóng chặt, vì ngọn

đèn này mà kéo bóng của hai người bên trong ra rất dài, trực tiếp kéo lên tận trên cửa sổ.

Sở Chích Thiên nhíu mày, anh dừng lại bước chân nhẹ giọng nói: “Xem ra nơi này đã trở thành căn cứ của người sống sót.”

Tiêu Tử Lăng gật đầu biểu thị tán thành, sau đó hỏi: “Hiện tại làm sao giờ?” Ngoại trừ bạo lực phá cửa còn có thể có phương pháp tốt gì không? Dù sao bọn họ là đến tìm người, một khi bạo lực phá cửa, sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái. Không đến vạn bất đắc dĩ Tiêu Tử Lăng không muốn làm như thế. Vì vậy hình tượng vạn năng của Sở Chích Thiên lần nữa hiện lên trong lòng Tiêu Tử Lăng, cậu không cần suy nghĩ trực tiếp hỏi.

“Làm sao giờ?” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười, anh thoáng nhếch mi, rất tự phụ nói. “Đương nhiên là quang minh chính đại đi vào rồi.” Nói xong liền dứt bước về phía cửa hoa viên Quần Trung, một bộ thân nhiên cứ như quay về doanh địa nhà mình vậy. Hành động bất ngờ này của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng sửng sốt, có một loại hỗn loạn, dường như bọn họ lại về tới doanh địa Thân Thành của bọn họ vậy. Bất quá cậu lập tức lĩnh ngộ được, cậu nghĩ tới năng lực của Tiểu Mao, chẳng lẽ lão đại nhà mình dựa vào đó? Cậu mang theo nghi hoặc này, nhưng tin tưởng Sở Chích Thiên kiếp trước có thể trở thành vương giả, tuyệt đối sẽ không xung động lỗ mãng, khẳng định trong lòng đã tự có tính toán, vì vậy cậu kiên định theo sát, không có một chút chần chừ.

Sở Chích Thiên nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo không thấy chần chừ, ý cười nơi khóe miệng anh càng đậm, sự toàn tâm toàn ý tín nhiệm của Tiêu Tử Lăng khiến cho anh rất thỏa mãn, tâm tình anh rất sung sướng.

Tiểu Mao từ ban nãy đã tiến hành giao tiếp tinh thần với Sở Chích Thiên, nó không cần Sở Chích Thiên phân phó. Thanh âm ô ô nhẹ lặng yên vang lên ở bốn phía, một ảo thuật Âm Chi Ảo Ảnh cỡ lớn lặng yên bao trùm lấy cả tòa doanh địa.

Sở Chích Thiên đi đến bên môn vệ, gõ gõ cửa sổ thủy tinh chỗ môn vệ, dùng thanh âm không nhẹ không nặng nói: “Mở cửa.”

Chợt nghe thấy một người hùng hùng hổ hổ đi ra từ phòng môn vệ, không mở cửa liền nhỏ giọng hỏi: “Vị huynh đài nào? Gọi cửa muộn như thế?”

“Tôi!” Sở Chích Thiên trực tiếp lưu lại một chữ tôi, đơn giản sáng tỏ. Người nọ vừa nghe thanh âm này liền nói cho bản thân đây khẳng định là người quen, vì vậy gã lạng lẽ mở cửa ra, liền thấy hai người Sở Chích Thiên đứng sừng sững ở trước mặt gã, quả nhiên là người quen a. Người đó là ai ai ai. . . Ai nha thế nào thoáng cái lại nhớ không ra chứ? Chẳng lẽ bị bệnh mau quên rồi? Nhịn không được lăm băm vài câu nói: “Thế nào muộn như thế, mau vào đi, hôm nay thực lạnh.”

“Đa tạ người anh em.” Sở Chích Thiên khẽ gật đầu với người nọ, thuận miệng nói lời cảm tạ một chút, liền đưa tay kéo Tiêu Tử Lăng vẫn còn đang trong đại ra ở một bên, cứ như vậy đi vào căn cứ.

Người nọ chỉ tùy ý nhìn bóng lưng hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng một cái. Sau đó đóng cửa lại, trong miệng lẩm bẩm: “Đôi vợ chồng son này chẳng lẽ là đi giết tang thi hẹn hò? Khụ, hiện tại người thức tỉnh thực sự là càng ngày càng quái dị.”

Gã lập tức đi vào phòng môn vệ, ngồi bên cạnh một người khác, lần nữa nhìn chăm chăm bên ngoài, cẩn thận cảnh giới.

Khoảng chừng qua năm phút đồng hồ, ánh mắt gã đột nhiên khẽ động, sau đó trên mặt hiện ra vẻ mặt hoang mang, gã đẩy đẩy đồng bọn bên người nói: “Ban nãy mà có thấy một đôi vợ chồng vào hay không?”

Đồng bọn mê mang nhìn gã một cái, hỏi: “Có phải ban nãy mà ngủ gật nằm mơ hay không? Ban nãy ngay cả cái bóng quỷ cũng không có.”

Người nọ cau mày, thầm nghĩ, chẳng lẽ ban nãy thực sự là gã ngủ gật mệt mỏi? Chắc là đúng rồi, đôi vợ chồng nam anh tuấn, nữ đáng yêu kia, bóng lưng hai người nắm tay thoát nhìn ấm áp vô cùng, mà chỗ bọn chúng làm gì có một màn hạnh phúc như vậy chứ? Con gái tốt đều đã bị thủ lĩnh chiếm lấy. Cũng may mà chỉ là mơ, nếu như bị thủ lĩnh phát hiện cô gái kia, sợ rằng đôi vợ chồng đó cuối cùng cũng khó trốn khỏi kết cục bi ai này, cho dù nam không chết cũng phải tàn phế, nữ thì bị thủ lĩnh bắt đi chà đạp, sống không bằng chết a. . . Đột nhiên gã không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, sự tàn nhẫn bạo ngược, thủ đoạn đáng sợ của thủ lĩnh đánh vào tim, gã không dám nghĩ tiếp nữa.

Ra khỏi phạm vi đường nhìn của nhân viên cảnh giới ở cửa, Tiêu Tử Lăng không cách nào nhẫn nại được nữa, cậu lắc lắc tay bị Sở Chích Thiên nắm chặt, bất mãn nói: “Sở ca, đi thì đi, làm gì phải kéo tay em?”

Lúc này Sở Chích Thiên mới buông tay ra, giải thích: “Ban nãy Tiểu Mao tỏ ý kêu tôi nắm tay cậu, để phối hợp nó làm một che giấu.”

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới bừng tỉnh, cậu cũng đang thấy kỳ quái đây, vì sao Sở Chích Thiên đang yên đang lành lại kéo tay cậu, cậu cũng không phải nữ, hóa ra là chuyện Tiểu Mao làm ra.

Sở Chích Thiên buông tay Tiêu Tử Lăng ra, cảm thấy luồng ấm áp trên tay đang từ từ biến mất, điều này khiến cho anh có chút không ổn, nên biết hiện tại trời rét, có thể nắm tay sưởi ấm, là hưởng thụ biết bao a. (= _ =)

Sở Chích Thiên lặng lẽ nắm tay lại, dường như muốn lưu lại sự ấm áp còn chưa tán đi kia, sau khi anh làm xong động tác này liền cảm thấy có chút xấu hổ, vì vậy nói sang chuyện khác nói: “Sư phụ cậu đang ở nơi nào? Hiện tại bắt đầu do cậu dẫn đường.”

Tiêu Tử Lăng tính sẵn trong lòng, năm đó sư phụ đã từng nói về căn nhà vốn dĩ của ông, đáng tiếc sau khi thủ lĩnh của căn cứ Trầm Thành chiếm cứ

hoa viên Quần Trung, đã trưng dụng phòng ở của ông, trưng dụng là cách nói dễ nghe, thực tế chính là bị cưỡng bá cướp đi. Nguyên nhân là vùng đó thích hợp cho phần tử đặc quyền cư trú, mà nhà ở của sư phụ trùng hợp lại ở vào trong phạm vi đó.

Vì vậy Tiêu Tử Lăng liền mang theo Sở Chích Thiên trực tiếp đi về phía mục tiêu, khi tiếp cận địa điểm, liền thấy phía trước lần nữa xuất hiện nhân viên phòng thủ tương đối dày đặc, mà thông đạo thì bị một rào cản dừng tạm thời chặn đường.

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ chỉ sợ là đã tới chỗ của cao tầng căn cứ này rồi, vì vậy dừng bước chân, mở ra Linh Nhãn, liền thấy trong biệt thự mà sư phụ từng nói đã có đội trưởng chiến đội nào đó của Trầm Thành cùng các sủng vật của gã vào ở. Mà lúc này bên trong đang trình diễn một màn kịch đông cung hương diễm kích tình, bày ra đều là một số cử chỉ khó coi. Điều này làm cho vẻ mặt Tiêu Tử Lăng thoáng cái trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, liền nghe thấy Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt nói: “Sở ca, chúng ta rời khỏi nơi đây trước đi.”

Tiêu Tử Lăng không bình thường khiến cho Sở Chích Thiên nghi hoặc, bất quá Sở Chích Thiên tuyệt không hỏi, anh tin tưởng lát nữa Tiêu Tử Lăng sẽ cho anh một lời giải thích, vì vậy anh gật đầu tán thành.

Lần này Tiêu Tử Lăng xoay người cúi đầu buồn bực đi, xem ra dường như đã bị cái gì đó kích thích vậy, Sở Chích Thiên rất phiền muộn, vì sao đàn em nhà mình xảy ra chuyện thì lại không tìm anh nghĩ biện pháp? Anh rất mất mát.

“Tiểu Lăng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Sở Chích Thiên phát hiện bản thân càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, đặc biệt là khi đối mặt Tiêu Tử Lăng.

Biểu tình của Tiêu Tử Lăng thập phần phần nộ, còn mang theo một mặt thương tâm khổ sở, cậu nói: “Sư phụ không ở trong căn nhà đó, nơi đó đã bị một nam nhân đáng hận chiếm, hơn nữa ban này đang kêu ngạo làm chuyện ngựa giống.”

Tiêu Tử Lăng nói xong hung hăng trừng Sở Chích Thiên một cái, khiến cho Sở Chích Thiên không biết vì sao vậy mà có chút xấu hổ.

“Vậy cậu chuẩn bị làm sao giờ?” Sở Chích Thiên ngược lại có chút lo lắng, sợ tên nhóc này nhất thời xung động quyết định ở lại chỗ này không đi, nếu như là kết quả này, sợ rằng anh với Tiểu Thất sẽ phải nóng ruột đầu tiên, khẩu vị của bọn anh đã bị Tiêu Tử Lăng nuôi thành kén ăn rồi, căn bản là không muốn ăn cơm nước người khác làm.

Sự đáp lại của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên thở dài một hơi, cậu lắc đầu biểu thị bản thân còn chưa biết, tâm tình có vẻ thập phần suy sụp, cậu vô ý thức đi về phía trước.

Sở Chích Thiên nhìn không nổi một phen tóm lại tay Tiêu Tử Lăng, ngăn lại cậu tiếp tục đi tới trước, Sở Chích Thiên nói: “Cậu đi loạn như vậy cũng không ổn, bây giờ còn có một chút thời gian, chúng ta trước tiên tĩnh táo lại ngẫm lại, có lẽ có thể tìm được một biện pháp hay.” Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên ngăn lại hành động thiếu chút nữa muốn nổi sung, vì cái rằng không thể kéo muộn một chút? Mụ nội nó còn hai ba trăm mét nữa là cậu đã có thể đến chợ đêm của nơi đây rồi. . . Đến lúc đó có thể làm bộ hiếu kỳ đi qua xem. Phải biết rằng lúc này sư phụ của cậu hẳn là đang ở chỗ đó bày một sạp hàng, bán một số vật trước đây ông cất giấu.

Tiêu Tử Lăng cố nhịn xuống nộ khí đầy bụng, cúi đầu làm bộ không vui, trong đầu lại điên cuồng vận chuyển, nghĩ đồ dành lão đại nhà mình đi qua thế nào.

Lúc này lại nghe thấy phía sau có tiếng đối thoại truyền đến, hai người cả kinh, Sở Chích Thiên lập tức kéo Tiêu Tử Lăng về trong lòng, thuận di một cái tiến hành Càn Khôn Đại Na Di, đi tới phía sau những người đó.

“Lần này tao mang đủ đồ, đến chợ đêm nhất định phải đổi một khẩu súng.”

“Lấy khẩu súng còn không bằng lộng thanh vũ khí lạnh rắn chắc, mày a, đừng quá lãng phí thức ăn.”

...

Gần bốn năm người, vừa nói vừa bàn bạc dọc theo đường đi về phía trước, sau cùng biến mất trong màn đêm, trong lòng Tiêu Tử Lăng rực lửa, mấy người này tới quá đúng lúc, thoáng cái đã giải quyết được phiền não của cậu.

Sở Chích Thiên sờ cằm, suy nghĩ một chút liền nói: “Chúng ta đi theo xem, có lẽ có thể tìm được một số đầu mối.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe nhanh chóng gật đầu, vốn mục đích của cậu chính là nơi đó.

Hai người tiếp tục đi tới trước, không đến hai trăm mét, liền thấy phía trước xuất hiện một hàng đèn đuốc u ám, đi thêm về phía trước một đoạn, một chợ đêm thập phần đơn sơ nhảy vào mi mắt, chợ đêm đơn sơ thì đơn sơ, nhưng người lại phi thường nhiều.

Kỳ thực chợ đêm này là chợ tự phát của người sống sót bình thường, bọn họ mượn một tường đèn đường, ở bên ngoài bày lên từng cái lại từng cái sạp hàng nhỏ, không phải không muốn bày ban ngày, thật sự là thủ đoạn của nhân viên thu phí ban ngày quá độc ác, cho dù bọn họ đổi hết đồ ra cũng giao không nổi phí dụng kia a, vì vậy đành phải thừa lúc những người

đó nghỉ ngơi, đêm khuya người vắng lặng lẽ đi ra bày hàng, tiến hành việc
đổi hàng hóa tầng thấp nhất của bọn họ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Không Gian? Có Lẽ Là Một Vật Sống?

Sở Chích Thiên thấy chợ đêm rất u ám, dù sao chỉ là mượn đèn đường bên trong tường vây, thế nhưng người ở chợ đêm lại không ít, anh không cần suy nghĩ trực tiếp kéo tay Tiêu Tử Lăng lại. Đối mặt ánh mắt hồ nghi của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên nói đơn giản sáng tỏ: “Nhiều người.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy trong lòng ấm áp, chỉ cảm thấy tay trắng trắng mập mập của mình được bàn tay to của Sở Chích Thiên nắm gắt gao, nhiệt độ mà lòng bàn tay truyền qua, có một loại cảm giác an toàn khó diễn tả, loại bi thương tích tụ vốn khi tiến vào nơi đây thoáng cái tan hết. Cậu nhin không được nắm lại tay lão đại một chút, dẫn tới ánh mắt khó hiểu của Sở Chích Thiên.

Đón ánh mắt của Sở Chích Thiên, chính là một nụ cười ngọt ngào của Tiêu Tử Lăng, một chữ “Ừm” nhẹ nhàng trong miệng, để biểu đạt tâm tình sung sướng của cậu lúc này.

Dưới dư quang của ánh đèn mờ lung, nụ cười của Tiêu Tử Lăng vậy mà khiến cho Sở Chích Thiên cảm thấy tâm thần rung động, anh vội vàng quay đầu đi chỗ khác, đôi tai bị mái tóc bạc che khuất, đã đỏ bừng một mảnh. Về sau Sở Chích Thiên từng nghĩ, có phải chính là vào lúc này đã bị Tiêu Tử Lăng mê hoặc hay không?

Hai người tuyệt không nhiều lời, tay trong tay theo dòng người đi xem qua từng sạp từng sạp, thường thường ánh mắt đan xen, tự có một luồng ấm

áp ở trong đó. Lúc này hai người tuyệt không chú ý tới, sự tương tác giữa bọn họ, bị người ở bên trong tường vây chú ý tới.

Trên nhà cao tầng không xa bên trong tường vây, một nhóm người đang ngăm nhìn nơi đây.

Người dẫn đầu, đột nhiên hử một tiếng, tỏ ý đàn em bên cạnh đưa kính viễn vọng qua. Gã dùng kính viễn vọng nghiêm túc nhìn, lúc này mới buông xuống nói: “Đôi không biết là người yêu hay là vợ chồng xuất hiện trong chợ đêm kia, trước đây chưa thấy qua, là mới tới?”

Đàn em bên cạnh nhanh chóng dùng kính viễn vọng thăm dò. Chỉ chốc lát sau đã tìm được đôi người theo như lời lão đại nhà mình, chỉ thấy một nam nhân anh tuấn tri kỷ bảo hộ một cô gái đáng yêu, ngăn trở dòng người sát qua cho cô, xem ra hẳn là một đôi vợ chồng son. Hơn nữa quả nhiên rất lạ mặt. Vì vậy hắn đáp: “Tín ca, hẳn là mấy ngày nay mới tới.”

“Cô gái kia rất đáng yêu a.” Tín ca nhàn nhạt nói.

Đàn em của gã như thế nào không rõ lời ngăm của lão đại nhà mình, vì vậy cười nịnh nọt nói: “Tín ca. Em lập tức trói cô gái đó lại đây.”

Tín ca khoát khoát tay nói: “Không vội, xem xem trước rồi nói.” Cô gái đó rõ ràng khác với những nữ nhân mà gã hưởng dụng ở dĩ vãng, khuôn mặt thanh thuần cười ngọt ngào với nam nhân kia vậy mà tự có một loại mị lực kỳ lạ hoặc người, khiến cho gã tim đập thành thịch. Mà cô gái mặt mày đưa tình không tiếng động đối với nam nhân của cô, giơ tay nhắc chân không một cái không mang theo mị ý, gã còn muốn xem xem rồi tận tình cảm thụ một chút.

Nếu lão đại nói như vậy, làm đàn em đương nhiên không dám nhiều lời. Nhưng cho dù như thế, tên đàn em kia cũng lặng lẽ phân phó xuống, kêu người phía dưới chú trọng đôi vợ chồng nhỏ kia, đừng để cho bọn họ biến mất không thấy nữa.

Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng chỉ tùy tiện xem xem, dù sao nơi đây chỉ là địa phương người sống sót tầng dưới chót nhất đối vật phẩm. Không có thứ gì đặc biệt trân quý xuất hiện, gần như đều là thứ rất bình thường. Như súng ống đạn dược các loại gì gì đó mà người ban nãy nói đến, căn bản không có bóng dáng, nghĩ chắc cũng không có khả năng xuất hiện quang minh chính đại, khẳng định phải có con đường nào đó mới được.

Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ đầy mặt nhìn những sạp đó, kỳ thực nội tâm cậu càng ngày càng khẩn trương, cậu biết rõ tiếp qua mấy sạp hàng nữa, chính là sạp của sư phụ kiếp trước của cậu. Khi cậu đang muốn tiếp tục đi đến sạp hàng tiếp theo, đột nhiên ngực của cậu nóng lên. Một thanh âm cực độ khát vọng đang điên cuồng huyên náo trong đầu. Tiêu Tử Lăng biết đó là gì, bởi vì trong đầu tự động giải đáp cho cậu, đó là không gian trữ vật của cậu đang hô hoán.

Dị biến này khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng vô cùng giật mình, cậu vốn tưởng rằng không gian trữ vật chỉ là một khí cụ, một vật chết mà thôi, làm sao ngờ đến cậu căn bản nghĩ sai rồi. Không gian này rõ ràng không tầm thường, có lẽ là một vật sống cũng nói không chừng? Như vậy xem ra trước đây không gian tĩnh mịch một mảnh, không có bất kỳ phản ứng nào là bởi vì cơ duyên chưa tới.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng rất quần quýt, xem ra cậu quả nhiên không phải một chủ nhân xứng chức, mắt phải biến dị của mình cậu không hiểu, tính chất bá đạo của Thanh Tâm Thuật cậu cũng đồng dạng không hiểu, hiện tại ngay cả không gian vốn không có chỗ kỳ diệu nào cũng trở nên khiến cho cậu không hiểu ra sao. Vì sao sau khi cậu sống lại, bàn tay vàng được mang đến đều kỳ lạ quái dị như vậy chứ? Hy vọng lúc này có thể để cho cậu xâm nhập hiểu rõ được không gian trữ vật của mình, để cho người làm chủ nhân mình đây có thể bảo lưu được một chút mặt mũi.

Tiêu Tử Lăng lập tức dừng lại bước chân, kéo Sở Chích Thiên đang chuẩn bị đi tới trước lại, tỏ ý đến sạp kia nhìn một cái.

Hai người đi qua, phía trước sạp này không có người nào dừng lại bước chân xem, bởi vì đều là một số vật nhỏ hiếm lạ cổ quái không rõ tính chất. Lúc này nhân loại thiếu thức ăn, mà người sống sót tầng dưới chót không có lương thực dư thừa đi đổi loại vật nhỏ không dùng được thế này, bởi vậy việc làm ăn tuyệt không tốt.

Chủ sạp cuộn thân thể, bên ngoài là một bộ áo bông rách che bản thân lại kín kín kẽ kẽ, trên đầu đội chiếc mũ rách hình tròn ép tới rất thấp, hoàn toàn thấy không rõ dung mạo ngũ quan. Điều này cũng rất bình thường, vì phòng ngừa bị người khác có tâm chú ý, các chủ sạp đại đa số đều làm sự che giấu tương đồng.

Tiêu Tử Lăng ngồi xổm xuống, như có hứng thú nhất nhất lật xem những thứ trên sạp, vẻ mặt cậu nghi hoặc dường như đang nghiên cứu những vật nhỏ này đến tột cùng là thứ gì. Mà Sở Chích Thiên thì vẻ mặt thản nhiên nhìn Tiêu Tử Lăng, nhưng sự sùng nịch trong mắt lại rõ ràng, anh kiên trì đứng ở một bên chờ Tiêu Tử Lăng.

Chủ sạp hơi hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, có lẽ dung mạo của Tiêu Tử Lăng thập phần có tính lừa dối, vậy mà không có ngăn lại cậu lộn xộn sờ loạn.

Tiêu Tử Lăng lật mấy cái, rốt cục có một hạt châu tròn khi nắm trong tay, không gian liền xao động lên. Thoạt nhìn chính là cái này khiến cho không gian mất đi bình tĩnh, triệt để bại lộ bản tính của nó. Đương nhiên Tiêu Tử Lăng tuyệt không chỉ chọn cái này, cậu còn chọn mấy vật trang sức nhỏ khác cậu cảm thấy không tồi, trong đó có một vật hình trứng màu tím, thoạt nhìn dường như là bằng ngọc, nhưng sờ lên lại không có cảm giác băng lạnh như ngọc, trái lại có một loại co dãn, thật giống như là do một loại plastic mềm chế tạo thành. Lý do Tiêu Tử Lăng nhìn trúng cái này là vì trong màu tím vậy mà có mấy đường cong màu vàng kim, thoáng nhìn thì có cảm giác như thiểm điện phá không mà ra, điều này làm cho cậu cảm thấy rất xứng với lão đại nhà mình.

Còn có mấy thứ đều là ngọc mà không phải ngọc, dường như kim loại mà không phải kim loại, nghĩ chắc hẳn là đồ giả giá rẻ làm ra từ sản xuất công nghiệp ở niên đại bình an đi, nhưng thẳng ở chỗ làm tương đối tinh tế, thoát nhìn rất dễ chịu, Tiêu Tử Lăng không chê bỏ là được.

Chọn lựa lấy mấy món, lúc này Tiêu Tử Lăng mới hỏi: “Cái này đổi sao?”

Chủ sạp dề dề mũ thấp giọng nói: “Tôi chỉ cần thức ăn.”

Tiêu Tử Lăng chuyển đầu nhìn về phía lão đại nhà mình, rõ ràng là đánh chủ ý ôm bắp đùi của kim chủ, muốn kêu lão đại nhà mình trả tiền cho cậu.

Sở Chích Thiên nhin không được lắc đầu, thứ trong không gian của tên nhóc này cũng không ít, không biết làm sao lại nuôi thành loại tính cách keo kiệt chỉ có vào mà không có ra thế này (kết quả của việc đối diện sợ ở kiếp trước). Bất quá chút yêu cầu nhỏ đó của đàn em nhà mình anh sẽ không cự tuyệt, anh cũng sung được. Vì vậy anh thấp giọng hỏi: “Muốn thứ gì?”

Chủ sạp nuốt nuốt nước miếng, lúc này mới chần chừ nói: “Năm bao mì ăn liền, nếu không, bốn bao cũng được.”

Sở Chích Thiên lắc đầu nói: “Mì ăn liền không có, dùng cái này có được?” Nói xong anh móc ra ba bao bánh bích quy áp súc từ trong túi đưa qua.

Chủ sạp lấy thế sét đánh không kịp bưng tai để ba bao bánh bích quy áp súc kia vào trong áo bông rách của mình, còn không quên thăm dò trái phải một phen, phát hiện không có người chú ý tới, lúc này mới yên lòng.

Tiêu Tử Lăng khó chịu, lão đại nhà mình thực sự quá hào phóng rồi, cậu cũng không muốn bị người chiếm tiện nghi, vì vậy chỉ chỉ mấy món đồ

trong đó nói với chủ sạp: “Thứ tôi cho lớn hơn giá cả ông ra, lấy thêm mấy thứ này đi.”

Động tác tính toán chi li này của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên có chút xấu hổ, bất quá anh không nói gì, sự cần kiệm tiết kiệm của đàn em nhà mình tóm lại là chuyện tốt, anh cũng không thể đả kích.

Chủ sạp nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng, không sao cả xua tay nói: “Cầm đi đi.” Phải biết rằng mấy thứ này đều là hẩn tìm ra ở trong tầng hầm của hộ gia đình nào đó, vốn còn tưởng rằng mấy thứ này có chút giá trị, khi đến căn cứ đặc biệt lấy đổi chút đồ, lại được cho biết đều là vật phủng chế, không có bất kỳ giá trị nào. Vốn hẩn là trực tiếp vứt đi, nhưng lại có chút luyến tiếc, vì vậy đến nơi đây bày sạp xem vận khí, không ngờ tới liên tục mấy ngày không người hỏi thăm, khi bản thân cũng muốn từ bỏ, lại bất ngờ gặp được người có hứng thú, hẩn đương nhiên không ngại yêu cầu của đối phương.

Hẩn nhìn nhìn mấy thứ còn lại, căn bản không có hứng thú lấy lại, thấy hai người này có chút hứng thú liền hỏi: “Mấy thứ khác nếu hai người còn có hứng thú, thì cho thêm hai bao nữa đi. . .” Có lẽ cảm thấy bản thân nói quá thách, vì vậy sửa lời, “Một bao cũng được, toàn bộ lấy đi đi.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe, lập tức nói với lão đại nhà mình: “Cho em một bao.” Sở dĩ cậu tự mình đòi Sở Chích Thiên, là sợ Sở Chích Thiên thoáng cái hào phóng trực tiếp vứt hai bao bánh bích quy áp súc qua. Phải biết rằng mặt thể, thức ăn rất trân quý, lão đại nhà mình phải nuôi nhiều người với sủng vật như vậy, mình nhất định phải giúp anh ta giữ, không thể để cho anh ta tiêu xài lung tung như thế.

Sở Chích Thiên làm sao không biết dụng ý của Tiêu Tử Lăng, ánh mắt khinh bỉ đó đã lộ rõ ý nghĩ của Tiêu Tử Lăng rồi. Anh gãi gãi mi tâm, không nói gì chuyển một bao bánh bích quy áp súc qua. Không ngờ tới

hình tượng của anh ở trong cảm nhận của Tiêu Tử Lăng kém đến mức này a, vậy mà bị tên nhóc này cho rằng là người phô trương lãng phí?

Tiêu Tử Lăng cầm bánh bích quy trong tay đưa cho chủ sạp, lúc này mới lon ton lon ton góp nhặt lại mấy thứ trên mặt đất, kỳ thực cậu cũng rất có hứng thú đối với những thứ khác, dù sao không gian sẽ không vô duyên vô cớ có phản ứng với đồ vật nào đó, hơn nữa mấy thứ này vừa nhìn đã biết là xuất ra từ cùng một chỗ, không bài trừ còn có thứ tốt nào khác nữa ở trong đó.

Cậu móc ra một cái túi ni lông từ trong túi (mọi trong không gian), nhất nhất chứa mấy thứ đó vô, sau đó rất tự nhiên giao cho Sở Chích Thiên bên người.

Sở Chích Thiên thân nhiên tiếp nhận túi, trong lòng lại đang cảm thán đàn em nhà mình càng ngày càng kiêu ngạo, sai sử anh thế mà thuận tay thần kỳ, đáng buồn hơn chính là anh vậy mà còn rất thích ý, không có nửa điểm khó chịu.

Tiêu Tử Lăng khi Sở Chích Thiên không chú ý, đặt hạt châu khiến cho không gian có phản ứng vào trong túi của mình, hiện tại cậu không dám để vào trong không gian, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, vẫn là chờ khi trở lại đoàn xe rồi nói đi.

Tiêu Tử Lăng giải quyết xong việc này rốt cục cũng đi tới sạp hàng thuộc về sư phụ của mình, trên sạp vẫn là mấy thứ quen thuộc kia, bao gồm cả thanh bảo kiếm vẫn luôn bồi bạn cậu cho đến chung kết ở kiếp trước kia, mỗi đường văn trên bảo kiếm cậu đều nhớ như in, điều này làm cho trong lòng Tiêu Tử Lăng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cậu đi đến trước sạp hàng, chậm rãi ngồi xổm xuống, sờ chuôi của thanh bảo kiếm đó, có chút lưu luyến quên về.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thăm Hỏi, Cụ Già Trên Giường Bệnh.

Tiêu Tử Lăng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía chủ sạp, chủ sạp hoá trang không khác biệt bao nhiêu với người khác, che kín kín kẽ kẽ nhìn không ra diện mạo với tuổi tác, cũng không biết có phải sư phụ mình hay không. Trong lòng Tiêu Tử Lăng trăm chuyển nghìn hồi, ngược lại không biết mở miệng thế nào.

Chủ sạp nhìn ra Tiêu Tử Lăng rất thích thanh kiếm kia, vì vậy hẩn thấp giọng hô: “Vị khách này, thanh kiếm này rất không tồi, chém tang thi cũng rất dễ.” Khi nói đến dễ dàng như có chút không đủ lòng tin, thanh âm cũng gần như thấp không thể nghe thấy.

Thanh âm trẻ tuổi của chủ sạp khiến cho Tiêu Tử Lăng sửng sốt, phải biết rằng sư phụ của cậu là một cụ già đã qua sáu mươi.

Tiêu Tử Lăng ấn xuống nghi vấn đầy bụng, cầm lấy thanh kiếm kia, hơi hơi rút ra một đoạn từ trong vỏ kiếm, quả nhiên kết cấu bằng thép rất thô ráp, đây cũng là nguyên nhân thanh niên kia nói chuyện không đủ lòng tin, bởi vì đây là một thanh kiếm chưa được mài, trên thân kiếm đều là mấy hạt thô thô, người sáng suốt vừa nhìn đã biết đây là thanh kiếm dùng để trưng bày, chặt rau cải cũng còn không được nữa là.

Bất quá Tiêu Tử Lăng lại biết đây chỉ là sự che giấu của thanh bảo kiếm này, lưỡi kiếm chân chính còn ở tầng dưới, đây cũng là chân tướng sau khi sư phụ giao cho cậu mới được cho biết. Trước đây sư phụ chính là dựa vào sự che giấu này mới bảo hộ được thanh bảo kiếm tổ truyền này. Chẳng qua

không biết vì sao thanh bảo kiếm mà sư phụ yêu như tánh mạng này sẽ xuất hiện ở sạp hàng?

“Đổi thế nào?” Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt hỏi. Tuy rằng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng thanh kiếm này phải đổi tới tay trước, nếu không cẩn thận thất lạc, đổi với cậu với sư phụ đều là một loại tiếc nuối.

Lời nói của Tiêu Tử Lăng rõ ràng khiến cho chủ sạp kinh hỉ vô cùng, hần ngẩng mạnh đầu, hấp tấp nói: “Chỉ cần là đồ ăn, cái gì cũng được, lượng của hai ba bao mì ăn liền, so sánh một chút rồi đưa cho tôi.” Bởi vì ngẩng đầu, cằm của hắn lộ ra. Dưới ngọn đèn u ám, có thể thấy được có một chút chòm râu, tuy rằng màu da ngăm đen, nhưng liếc mắt một cái đã nhìn ra được đây quả nhiên là một người trẻ tuổi.

Tiêu Tử Lăng có chút thất vọng, vốn tưởng rằng có thể gặp mặt sư phụ, lại không ngờ bày sạp không phải bản nhân sư phụ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì hay sao? Cậu ấn xuống tâm tình thất lạc, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên đứng ở một bên.

Sở Chích Thiên ngẫm hiểu, lập tức móc ra ba bao bánh bích quy áp súc từ trong túi tiền đưa qua.

Động tác của chủ sạp rất nhanh, nhanh chóng bỏ ba bao bánh bích quy kia vào túi trước ngực. Một bên còn khẩn trương nhìn nhìn xung quanh, thấy giao dịch của bọn họ tuyệt không dẫn tới người bên ngoài chú ý, lúc này mới quay đầu lại nói với Tiêu Tử Lăng: “Em gái, thanh kiếm này chính là của em.”

Em gái? Tiêu Tử Lăng vừa nghe xưng hô này trực tiếp sửng sốt, đây là tình hình gì? Cậu hồ nghi nhìn về phía chủ sạp. Phải biết rằng cậu mặc là một thân nam trang, hơn nữa ngôn hành cử chỉ của cậu tuyệt không có nửa điểm éo lá, không biết chủ sạp này nhìn ra từ phương diện nào cậu giống nữ sinh? Hơn nữa khẩu khí khẳng định như thế?

Sở Chích Thiên bên cạnh nghe vậy cũng sửng sốt, đột nhiên ánh mắt chột lóe, dường như hiểu rõ gì đó, vì vậy vội vã cúi người xuống, tựa ở bên tai Tiêu Tử Lăng nhắc nhở: “Hắn là kỹ năng của Tiểu Mao.”

Tiêu Tử Lăng phản ứng lại, dường như khi bọn họ vào căn cứ, Tiểu Mao đã thi triển kỹ năng Âm Chi Ảo Ảnh của nó. Chẳng lẽ khi nó chế tạo ảo thuật, đập nặn mình thành con gái?

Phắc, tên nhóc đó, vậy mà hạ ám chiêu cho cậu. Tiêu Tử Lăng phát hỏa, cho rằng đây là Tiểu Mao đang trả thù, vì vậy quyết định về sau giảm phân nửa lượng cơm ăn cho Tiểu Mao.

Mèo Tiểu Mao trong túi của Sở Chích Thiên nếu như biết quyết định của Tiêu Tử Lăng, khẳng định sẽ khóc không ra nước mắt. Phải biết rằng lúc đó nó thi triển ảo thuật cỡ lớn, là phải để cho chủ nhân nhà nó quyết định nội dung, chủ nhân nhà mình huyền tưởng Tiêu Tử Lăng thành nữ, nó có biện pháp nào a.

Được rồi, Tiểu Mao không biết nói chỉ có thể đeo cái nôi đen thay chủ nhân của nó, cố mà nhận chuyện này.

Tiêu Tử Lăng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nuốt xuống vụ thiệt thòi này, cậu hung hăng nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên chủ nhân của Tiểu Mao một cái, kêu anh lấy hai bao bánh bích quy áp súc nữa ra, sau đó mới nói với chủ sạp: “Như vậy đi, chúng ta làm một giao dịch, chỉ cần anh nói ra nguyên chủ của thanh kiếm này ở đâu, tôi có thể cho anh hai bao nữa.”

Nói xong, cậu tra kiếm trở vào bao, ca một tiếng nhẹ nhàng, để cho chủ sạp đang trong ngơ ngẩn vì lời nói của Tiêu Tử Lăng thanh tỉnh lại. Hắn quần quýt đầy mặt, không biết có nên tiếp nhận giao dịch này hay không, thức ăn quá hấp dẫn người, nhưng hắn không rõ nếu như tiết lộ tin tức, có thể bất lợi đối với người nọ hay không.

“Yên tâm, bởi vì thanh kiếm này vốn là thuộc về sư phụ tôi, vì vậy tôi mới đổi lấy, bằng không, dựa vào thanh kiếm rách này tôi sẽ dùng thức ăn trên quý như vậy để đổi sao? Tôi cũng không phải ăn no rừng mỡ.” Tiêu Tử Lăng nhếch mi xem thường nói.

Lời nói không chút khách khí của Tiêu Tử Lăng ngược lại để cho chủ sạp kia bỏ đi lo lắng, hăn nghĩ nghĩ cũng dừng, người nọ cũng không có gì đáng giá để thiếu nữ đáng yêu trước mắt này mưu đồ, vì vậy nhẹ nhõm thở dài một hơi nói: “Hóa ra hai người quen vị lão tiên sinh kia a, ông ấy thực sự là đáng thương, hiện tại đã có chút thần trí không rõ, đang nằm ở chỗ chúng tôi, những thứ trên sạp này kỳ thực đều là của ông ấy, chẳng qua. . .”

Hăn lắc lắc đầu, dường như có điều thương xót đối với cảnh ngộ của cụ già, “Cứ tiếp tục như thế, lão tiên sinh cũng không có đồ ăn, vì vậy tôi liền giúp ông ấy đi bày sạp, hy vọng đổi chút đồ ăn, để cho ông ấy sống sót.”

Tiêu Tử Lăng vừa nghe sư phụ của mình vậy mà biến thành bộ dáng như vậy, trong lòng thập phần lo lắng, vội hỏi: “Vị đại ca này có thể mang chúng tôi đi gặp vị lão tiên sinh đó hay không, nếu thực sự là sư phụ tôi, tôi sẽ đón ông ấy đi chiếu cố.”

Chủ sạp ngược lại là người sáng khoái, hăn vội nói: “Cũng được, bất quá vị lão tiên sinh kia chính là bị tâm bệnh, khụ, ai biểu căn cứ của chúng ta xuất hiện đầu lĩnh như thế chứ, thực sự là làm bậy a.” Sau khi cảm thán một phen, nhìn mặt Tiêu Tử Lăng dường như nghĩ tới cái gì, sắc mặt mạnh biến đổi, cả giận nói với Sở Chích Thiên một bên: “Người làm ông xã nhà cậu, thế nào không làm chút che giấu gì cho bà xã cậu đã mang ra? Chẳng lẽ cậu cũng phải chờ tới khi bà xã bị thủ lĩnh của căn cứ nơi đây cướp đi, mới sẽ hối hận sao?”

Lời răn dạy phủ đầu tới không hề dự liệu của chủ sạp khiến cho Sở Chích Thiên có chút phiền não, đầu mi anh thoáng nhếch, mắt thấy khí thế lãnh liệt tự thân của anh sắp giá lâm, Tiêu Tử Lăng vừa thấy tình hình không ổn

nhanh chóng bổ nhào qua, ôm lão đại nhà mình, cười nói với chủ sạp: “Ông xã nhà tôi vốn muốn làm như vậy, bất quá tôi cho rằng chợ đêm ngọn đèn u ám như vậy, hẳn là không có việc gì, vì thế chỉ để như vậy đi ra, vị đại ca này anh cũng không thể trách oan anh ấy a.”

Nói xong, Tiêu Tử Lăng cười ngu nói với Sở Chích Thiên: “Có phải hay không a, ông xã!” Tiêu Tử Lăng kêu xong một tiếng ông xã này thì toàn thân phải nói là nổi hết da gà, thân mình nhỏ nhắn nhìn không được run run lên. Phắc, thực sự là ủy khuất chết cậu rồi, nếu không phải vì muốn biết tung tích của sư phụ, cậu mới sẽ không làm ra bộ dạng cô gái nhỏ này đâu. Bất quá, lúc này không cần suy nghĩ cái khác, trước tiên vượt thuận lông cho lão đại nhà mình đã, miễn cho ảnh hưởng kế hoạch kế tiếp của cậu.

Ánh mắt Sở Chích Thiên lóe lóe, khí thế vốn sắp tăng vọt, thoáng cái biến mất không còn dấu vết, anh liếc liếc Tiêu Tử Lăng treo trên cánh tay anh một cái, trong ánh mắt có một tia trêu chọc, ý tứ đó là Tiêu Tử Lăng cậu nói sạo cũng quá thành thạo đi.

Ánh mắt khẩn cầu của Tiêu Tử Lăng bay về phía lão đại nhà mình, kêu anh đừng phá tràng diện cậu bày. Được rồi, đồng rau chân vịt nhiều đến nỗi có thể lấp cả lão đại anh kia, Sở Chích Thiên cũng thừa nhận không nổi, chỉ có thể bại lui, anh đành phải rũ mắt không nói, cam chịu hết thảy.

Chủ sạp thấy vậy lần nữa lắc đầu, lời nói thâm thía: “Em gái a, em không thể lơ là như vậy, mặt thế này, không giống thời đại bình an. . .”

Tiêu Tử Lăng khôn khéo gật đầu, sau đó nói: “Đã biết, đại ca, về sau tôi sẽ cẩn thận hơn, hiện tại có thể mang chúng tôi đi hay không? Đã lâu không gặp sư phụ, tôi thực sự rất lo lắng.”

Thái độ của Tiêu Tử Lăng thành khẩn không thể nghi ngờ, nụ cười đáng yêu rất có tính lừa dối. Chủ sạp kia cũng thấy ngày hôm nay thu hoạch

không tồi, vì vậy liền gật gật đầu, chỉnh lý đồ một chút liền mang hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng trở về.

Tiêu Tử Lăng vội vội vàng vàng kéo Sở Chích Thiên theo phía sau chủ sạp, Sở Chích Thiên bị tóm vừa mới lộ ra ánh mắt bất đắc dĩ, đột nhiên ánh mắt biến đổi, lãnh mang chợt lóe, khóe miệng lặng yên hiện lên một nụ cười lạnh trào phúng.

Rất nhanh bọn họ đã đi tới nơi ở của chủ sạp, chủ sạp ở trong một gian phòng trên tòa cao tầng nào đó, bởi vì thuộc về loại người sống sót bình thường không có thực lực, vì vậy chỉ có thể ở tầng lầu trên hai mươi. Mạt thể không có điện, thang máy không thể dùng, vì vậy chỉ có thể leo thang lầu. Chủ sạp lau một phen mồ hôi, rốt cục đã leo được đến tầng nhà mình ở, đi đến cửa nhà mình, gõ gõ cửa, liền thấy bên trong truyền đến một thanh âm cẩn thận: “Ai?”

“Mẹ, là con.” Chủ sạp hồi đáp. Rất nhanh cửa phòng được mở ra, liền thấy một phụ nữ trung niên đứng ở cửa, vẻ mặt bà khẩn trương nhìn con trai nhà mình, xem xem có phải có vết thương các loại gì hay không, mạt thể ra khỏi cửa, cho dù ở trong căn cứ, cũng nói không chắc có thể sống trở về được hay không, vì thức ăn, có một số người chuyện gì cũng làm được.

Thanh niên đi vào cửa phòng buong vũ khí lạnh trong tay xuống, sau đó an ủi nói: “Mẹ, không có việc gì. Những người này là đến thăm lão tiên sinh, không biết lão tiên sinh thế nào rồi.”

Phụ nữ trung niên nghe thấy lời nói của con trai, vội vã đón bọn họ vào, lúc này mới nói: “Không phải quá tốt, trong lúc ngơ ngơ ngác ngác vẫn luôn nhắc tới cháu gái của ông. Thực sự là đáng thương a, cô bé đó rơi vào ma chướng của thủ lĩnh, còn có đường sống nào a.” Nói xong ánh mắt bà đỏ đỏ, sau khi mạt thể giáng lâm, hai nhà bọn họ nhân duyên trùng hợp ở cùng nhau, nói như thế nào cũng có chút cảm tình cùng chung hoạn nạn, thấy đối phương như vậy, luôn có chút khổ sở.

Bà lau lau ánh mắt, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía hai người tới chơi, khi thấy Tiêu Tử Lăng thì rõ ràng sửng sốt, đột nhiên tức giận giáo huấn: “Cô nhóc nhà cháu, thế nào một chút che giấu cũng không làm, chẳng lẽ cháu cũng muốn bị thủ lĩnh cướp đi đập hư sao?”

Tiêu Tử Lăng bị phụ nữ trung niên giáo huấn chỉ có thể âm thầm trợn trắng mắt, Tiểu Mao đáng hận, chộc bao nhiêu phiền phức cho cậu a. Xem ra giảm lượng ăn quá tiện nghi cho nó, mụ nội nó, cậu quyết định cho Tiểu Mao ăn đồ ăn cho mèo. (Thức ăn Tiểu Mao ghét nhất chính là đồ ăn cho mèo, dựa theo cách nói của bản thân Tiểu Mao, đó rõ ràng là để ngược đãi mèo tinh chúng nó)

Chủ sạp kia một bên cởi áo mũ, một bên giải thích: “Mẹ, đừng nói nữa, trước tiên để cho bọn họ đi xem lão tiên sinh đi. Em gái này là học sinh của lão tiên sinh, hai vợ chồng bọn họ là đến thăm lão tiên sinh.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Gia Truyền? Để Cho Tiểu Thất Phát Dương Quang Đại!

“Nga, không ngờ các cháu có tâm như thế, mạt thể này, khụ, người như các cháu quá ít. . . Thôi đi, không nói nữa, các cháu theo bác qua đi.” Phụ nữ trung niên trong lúc cảm khái đưa Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên đến chỗ lão tiên sinh nghỉ ngơi.

Gian phòng rất nhỏ, bên trong cũng không có gia cụ gì, chỉ có một cái giường nhỏ tạm thời dùng tấm ngăn ngăn ra, một cụ già tóc trắng xoá, tiều tụy đầy mặt, sống tạm hơi tàn nằm ở bên đó.

Tiêu Tử Lăng nhìn thấy màn này, viền mắt thoáng cái đã ươn ướt, cậu chậm rãi đi qua, quỳ xuống, nhẹ nhàng kêu ở bên tai cụ già: “Sư phụ, sư phụ. . .”

Cụ già nghe thanh âm này hơi hơi giương đôi mắt, thấy Tiêu Tử Lăng, nước mắt trong viền mắt dừng không được chảy xuống.

Không phải cụ già đã biết sự tồn tại của Tiêu Tử Lăng, mà thần trí của cụ già vẫn ở trong ngơ ngẩn, tuyệt không chân chính tỉnh táo.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng đau xót, hóa ra cậu vẫn tới chậm, khi gặp mặt ở kiếp trước, sư phụ cũng là loại tình huống này, nửa điên nửa tỉnh, khi tỉnh ra ngoài bày sạp đổi chút thức ăn, khi điên căn bản không biết bản thân là ai, chỉ có thể chịu đói. Có đôi khi cậu thấy cụ già này đáng thương, vì vậy có thức ăn liền cho một chút, không ngờ tới sau cùng cụ già thanh tỉnh liền truyền thụ cho cậu bộ kiếm pháp kia, để cho cậu được lợi không ít. . .

Cụ già ngơ ngác nhìn Tiêu Tử Lăng mấy giây, đột nhiên đưa tay xoa xoa đầu cậu nói: “Là Tiểu Lăng sao? Tiểu Lăng của ông đã trở về?”

“Đúng vậy! Sư phụ, là Tiểu Lăng đã trở về.” Tiêu Tử Lăng rơi lệ trả lời. Cậu biết cụ già gọi không phải cậu, ở kiếp trước, cụ già khi điên cũng sẽ dùng động tác như vậy xoa cậu gọi cậu. Cậu biết cụ già kêu chính là người thân ở sâu trong nội tâm ông, nhưng không biết đó tới cùng là ai, chỉ trùng hợp cũng kêu Tiểu Lăng mà thôi.

Đường nhìn của cụ già lướt qua Tiêu Tử Lăng, đột nhiên thấy Sở Chích Thiên đứng ở một bên. Một màn này kích thích ông, ông chỉ vào Sở Chích Thiên kích động nói: “Hắn là ai? Có phải đến cướp Tiểu Lăng hay không? Súc sinh!” Nói xong, ông kéo tay Tiêu Tử Lăng an ủi nói. “Tiểu Lăng, không sợ, mau tránh ra phía sau ông nội, ông nội sẽ che chở cháu. . .”

Lúc này phụ nữ trung niên vội vàng mở miệng an ủi: “Không phải, không phải, thúc à, đây là ông xã của Tiểu Lăng. Là theo Tiểu Lăng đến thăm ông.”

Cụ già nghe xong lời này, dường như đầu óc có chút chuyển không tới, ông lẩm bẩm: “Tiểu Lăng vậy mà đã lập gia đình? Tôi thế nào không biết? Chẳng lẽ tôi ngủ hồ đồ rồi?”

Phụ nữ trung niên cười nói: “Đúng vậy, thúc à, ông ngủ hồ đồ rồi.”

“Không đúng. Không phải có người muốn cướp Tiểu Lăng đi sao? Hắn có phải chính là tên khốn nạn súc sinh đó hay không? Sau đó lừa gạt tôi?” Ấn tượng trước khi bị thương của cụ già thực sự quá sâu, lập tức phản nộ phản bác.

“Không phải, sư phụ, anh ấy thật là ông xã của con, chúng con rất ân ái đó.” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đứng lên, đi qua một phen ôm thắt lưng Sở Chích Thiên, tựa đầu lên trên ngực Sở Chích Thiên, một bộ dáng ân ái vô cùng nói với sư phụ của mình.

Tiêu Tử Lăng nói xong, thấy Sở Chích Thiên vậy mà đứng thẳng bất động, chình ỉnh một cái cọc gỗ, tuyệt không phối hợp động tác của cậu, nhìn không được bốc lửa đặt hai tay Sở Chích Thiên lên trên thắt lưng của mình, hai mắt hung ác cảnh cáo lão đại nhà mình ôm sát cho cậu, nếu như để cho sư phụ nhìn ra kẽ hở, tức giận thương tâm, cậu sẽ cho anh đẹp mặt.

Sở Chích Thiên bị đàn em nhà mình uy hiếp, có chút câm nín ôm thắt lưng Tiêu Tử Lăng. Mỗi lần đi ra ngoài, lá gan của đàn em nhà mình cứ tăng tăng tăng lớn lên, trông ánh mắt bức người kia, không biết chuyện còn tưởng rằng anh mới là đàn em. Bất quá Sở Chích Thiên vẫn thỏa mãn yêu cầu của đàn em nhà mình, nếu ôm sát vậy ôm sát đi.

Tiêu Tử Lăng khó chịu xoay xoay thân thể, phắc, khẳng định là lão đại nhà mình trả thù, ôm thế này cũng quá chặt đi, dán quá sát đi. Thấy đôi bích nhân trước mắt, cụ già rốt cục cũng lộ ra vẻ mặt thỏa, ông liên tục nói: “Tốt, tốt, tốt, Tiểu Lăng hạnh phúc vậy thì tốt, cái kia cậu tên là gì.” Cụ già phát hiện ông vậy mà không biết xưng hô của cháu rể.

“Sở Chích Thiên!” Sở Chích Thiên thanh lãnh nói ra tên của anh, một luồng khí thế đánh thẳng vào mặt, lại trong nháy mắt biến mất. Đôi mẹ con kia không chút nào phát hiện, nhưng dù sao cụ già cũng có tu luyện võ thuật, năm giác quan linh mẫn, thoáng cái đã nắm bắt được, vì vậy thoải mái cười to: “Tốt, Sở Chích Thiên, ánh mắt của Tiểu Lăng nhà ta thật tốt, như vậy tôi liền giao Tiểu Lăng cho cậu.” Khi nói đến lời này, ánh mắt vậy mà trong trẻo hơn, không còn có bộ dáng ngờ ngác ban nãy.

Sở Chích Thiên ôm ôm Tiêu Tử Lăng trong lòng, không lên tiếng, chỉ gật gật đầu, nhưng sự kiên định trong ánh mắt rõ ràng truyền đưa cho cụ già.

Cụ già thỏa mãn gật đầu, vừa định nói chút gì đó, lại đột nhiên ho khan lên, ánh mắt vốn trong trẻo lần nữa u ám, ông nhắm mắt lại dưỡng thần một chút, lần nữa mở mắt liền nghiêm túc hỏi: “Các cháu, có con chưa?”.

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, trán soạt soạt soạt không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, điều này kêu cậu trả lời thế nào a, việc nói dối này thực sự là càng nói càng thái quá.

Sở Chích Thiên ôm Tiêu Tử Lăng lãnh tỉnh hồi đáp: “Có, đều đã năm tuổi, tên gọi Sở Tiểu Thất.” Tiểu Thất nhóc cứ hi sinh thêm một lần nữa đi.

“Sở Tiểu Thất? Thế nào tùy tiện như thế? Tên này ai đặt a.” Vẻ mặt cụ già có chút không vui, cho rằng tên này đặt quá không có tiêu chuẩn.

Sở Chích Thiên liếc liếc Tiêu Tử Lăng co quắp trong lòng một cái, nhàn nhạt đáp: “Là Tiểu Lăng đặt.”

Cụ già vừa nghe lời này, vẻ mặt hòa ái xuống: “Hóa ra là Tiểu Lăng đặt a. . .”

Tiêu Tử Lăng chỉ có thể gật đầu, trong lòng thầm hận lão đại nhà mình nếu đã nói dối, thì nói dối tới cùng đi, trực tiếp chịu luôn chuyện đặt tên này đi, vì cái răng lại phải nói lời thật bán đứng cậu?

Cụ già mặc niệm mấy lần, hài lòng, ông nói: “Tên này hay, Tiểu Lăng đặt có tiêu chuẩn, có hương vị của kiếm khách.” Nghe vậy Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa ngã quy, sư phụ a, độ co dãn tiêu chuẩn tán thành của lão nhân gia ngài cũng quá lớn đi.

Vẻ mặt cụ già trở nên nghiêm túc lên, ông nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, tuyệt học của nhà chúng ta nhất định phải truyền cho Tiểu Thất, phải để cho Tiểu Thất phát dương quang đại kiếm pháp của nhà chúng ta.”

Tiêu Tử Lăng liên tục gật đầu nói: “Được, sư phụ, con nhất định làm được.” Chính bởi vì một câu hứa hẹn này, Tiểu Thất từ đây rơi vào vũng bùn luyện kiếm thống khổ, cả đời cũng trốn không thoát khỏi biển khổ vô biên này.

Sở Tiểu Thất trong phòng xe đang phiu phiu ngủ đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh, nó giữa lúc nửa mộng nửa tỉnh dùng sức kéo chăn trên người cuộn bao lại, hoang mang hôm nay thế nào lại lạnh vậy. . . Trong mơ hồ lật thân lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say, lúc này nó còn chưa biết “ba mẹ” vô lương của nó đã bán nó đi sạch sành sanh.

Cụ già nhận được câu trả lời thỏa mãn, rốt cục giải quyết xong tâm nguyện, mắt ông đột nhiên bốc lên tinh quang, liều mạng ngẩng đầu hô về phía Tiêu Tử Lăng: “Còn có, các cháu nhanh nhanh chạy đi, nơi đây quá nguy hiểm, đừng quản cụ già còi cọc ông đây.”

“Yên tâm, sư phụ, chúng ta cùng đi.” Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, nhanh chóng nhào tới đầu giường, cậu rơi lệ đầy mặt cầm tay cụ già. Những lời này của cụ lần nữa xúc động tiếng lòng của cậu, trước đây cũng là câu nói này, sư phụ tặng hy vọng sống sót cho cậu, để cho cậu thoát khỏi tuyệt địa kia.

“Không được, ông ở chỗ này rất tốt, lá rụng về cội, lá rụng về cội.” Cụ già dường như không có gì tiếc nuối, ông chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ đi.

Tiêu Tử Lăng thấy cụ nhắm mắt, trong lòng cả kinh, ngón tay vội vã dò xét dưới mũi cụ, phát hiện còn có hơi thở, lúc này mới yên lòng. Cậu thấy cụ già đã ngủ say, liền lặng lẽ cùng mọi người rời khỏi gian phòng, về lại bên ngoài.

Lúc này phụ nữ trung niên mới nhất nhất nói cho bọn họ chuyện của cụ già đã xảy ra thời gian trước, hóa ra cụ già có một cháu gái kêu Hồng Hiểu Lâm, vài ngày trước đó thân thể cụ già hơi cảm thấy không thoải mái, vì vậy cháu gái ông liền thay ông đi bày sạp, không ngờ bị lũ chó săn của thủ lĩnh căn cứ phát hiện, mới về đến nhà liền xông vào cướp cô gái đi, cụ già mang theo thân bệnh đánh nhau với bọn chúng, thế nhưng thuật cường thân ở thời đại bình an như thế nào so bằng người đã thức tỉnh chứ, cô gái vẫn bị cướp đi, cụ già cũng bị đánh mình đầy thương tích. Đoạn thời gian trước,

vài lần cụ già đều thiếu chút nữa nhịn không nổi, lại bởi vì tâm nguyện trong lòng chưa xong, chỉ dựa vào luồng ý chí đó mà sống. . .

Tiêu Tử Lăng nghe hết thầy võ bàn nổi sung: “Súc sinh, tôi nhất định phải bầm thây gã thành vạn đoạn.”

Tiếng rống giận này, khiến cho phụ nữ trung niên với người trẻ tuổi biến sắc, bọn họ nhanh chóng tỏ ý Tiêu Tử Lăng nhỏ giọng chút.

Người thanh niên nói: “Em gái, em phải nhỏ giọng chút, thủ lĩnh căn cứ nơi đây là một siêu cấp cường giả đó, hơn nữa mỗi một địa phương đều có chó săn mật thám của gã, chỉ cần có lời nói bất mãn đối với gã sẽ bị bọn chúng bắt đi, vậy thì thảm rồi, nghe nói nếu muốn sống chỉ có thể dựa vào quyết đấu giết. . .”

Tiêu Tử Lăng đương nhiên biết đó là gì, trước đây cậu cũng là từ nơi đó dựa vào cách đó thoát được sinh thiên, càng khiến cho sư phụ vì để cho cậu sống mà trả giá đắt sinh mệnh.

Phụ nữ trung niên bên cạnh thấy Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của con trai nhà mình cuối cùng cũng tỉnh táo lại, liền thở dài một hơi nói: “Kỳ thực đáng thương nhất chính là Tiểu Lâm, không biết cô bé còn sống hay đã chết, hy vọng cô bé có thể chống chịu qua được trận cực khổ này, có một ngày trở về.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên có chút đau đầu day day mi tâm, tên nhóc này vậy mà muốn đi cứu người, chẳng lẽ cậu thực sự muốn lật lên toàn bộ căn cứ này sao? Lần này may mà anh tới, chờ lát nữa phải coi chừng cậu, bằng không thực sự sẽ xảy ra chuyện lớn. Anh cuối cùng cũng hiểu rõ, tên nhóc này rõ ràng chính là một đứa to gan lớn mật.

Bất quá Sở Chích Thiên tuyệt không xem nhẹ ý nghĩ của Tiêu Tử Lăng, có lẽ anh phải đích thân ra mặt, đòi lão đại của căn cứ này một người, tin

tưởng chắc hẳn sẽ không cự tuyệt. Trong mắt Sở Chích Thiên chợt lóe lãnh mang, tin tưởng ở trước mặt thực lực tuyệt đối, lão đại của căn cứ này chắc hẳn biết như thế nào là kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên phát sinh tiếng đập bang bang mãnh liệt, chợt nghe thấy ngoài cửa có người hô to: “Mở cửa, mở cửa.”

Người thanh niên với phụ nữ trung niên nghe thanh âm đó, sắc mặt trắng bệch toàn bộ, người thanh niên giương giương miệng, run run nói: “Là. . . Là những chó săn đó.”

Đầu mi Sở Chích Thiên thoáng nhếch, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, những kẻ đó cuối cùng cũng hành động, phải biết rằng bọn chúng dọc đường luôn đi theo đến tận bây giờ. Về mặt anh thân nhiên chỉ huy người trẻ tuổi: “Anh đi mở cửa.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Hưởng Dụng? Lão Đại Đổ Kị Rồi.

Thanh âm thản nhiên đó của Sở Chích Thiên khiến cho hai mẹ con kinh hoảng thoáng ổn định lại tâm thần, người thanh niên cảm thấy dũng khí của bản thân lại về lại trên người, tuy rằng tay chân còn có chút cứng ngắc, nhưng rõ ràng nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Hắn vừa mới mở cửa ra, liền thấy một đám người trực tiếp xông vào, chen hắn qua một bên.

Không gian vốn đã thập phần nhỏ hẹp, thoáng cái chen vào sáu bảy người, đã chen căn phòng này chật ních. Một người trong đó rõ ràng chính là đầu lĩnh của đám người này, mày gian mắt chuột, hoàn toàn là bộ dáng nhân vật phản diện chó săn trong sách. Gã chuyển ánh mắt gian, sau khi thấy Tiêu Tử Lăng thì ánh mắt sáng ngời, trong mắt tràn ngập âm mưu không hề che giấu, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng thấy rất chán ghét, tức giận bùng lên.

Sở Chích Thiên thấy thế ánh mắt lạnh lẽo, một luồng sát khí chột lóe mà qua.

Người nọ chỉ vào Tiêu Tử Lăng, nói với người bên cạnh: “Chính là nữ nhân này, mang đi cho tao.”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, không ngờ tới cậu bị xem là nữ bị cướp đi, nghĩ chắc hẳn là kiệt tác của Tiểu Mao. Cậu phiền muộn trong lòng, một cái ảo thuật của con mèo ngọc đó, vậy mà chọc nhiều phiền phức như vậy cho cậu? Đáng chết! Giữa lúc Tiêu Tử Lăng oán giận Tiểu Mao, cậu chột lóe linh quang, nghĩ tới có lẽ có thể lợi dụng cơ hội này một chút. . .

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói của kẻ đó, hai mắt thoáng híp lại, một luồng hàn khí lạnh yên lan tràn ra. Ánh mắt lạnh liệt của anh rơi lên trên người kẻ dẫn đầu, một cái liếc mắt đó như nhìn một vật chết, anh cảm thấy kẻ này không còn có giá trị tồn tại trên thế giới này nữa.

Một đường điện hỏa lạnh yên xuất hiện trên ngón tay Sở Chích Thiên, mắt thấy ngay sắp phát xạ ra, một cánh tay quen thuộc lạnh yên đặt lên mu bàn tay của Sở Chích Thiên. Mặt mày Sở Chích Thiên thoáng nhếch, ném qua ánh mắt dò hỏi.

Tiêu Tử Lăng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tỏ ý trước tiên án binh bất động. Sở Chích Thiên đương nhiên biết Tiêu Tử Lăng là vì điều gì, xem ra cậu không tìm được Hồng Hiểu Lâm thì sẽ không bỏ qua. Vì vậy chỉ có thể tiếc nuối triệt tiêu kỹ năng của mình, để cho luồng điện hỏa giữa ngón tay chậm rãi biến mất, sau cùng triệt để vô tung vô ảnh.

Phụ nữ trung niên thấy những đại hán đó xông lên kéo người, nhanh chóng ngăn ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, khẩn cầu nói: “Tiền ca, cháu gái nhà tôi vừa đến không bao lâu, không biết lúc nào đã đắc tội Tiền ca ngài, tôi kêu nó nói lời xin lỗi với ngài, ngài đại ân đại đức tha cho nó đi.”

Tiền ca vừa nghe, lập tức cười nói: “Hắc hắc, không phải cô ta đắc tội tôi a, là ngày lành của cô ta đã tới, lão đại nhà tôi nhìn trúng cô ta, cô ta có thể được qua hầu hạ lão đại nhà tôi.” Lời nói của Tiền ca khiến cho sắc mặt phụ nữ trung niên triệt để trắng bệch, không ngờ tới chuyện bà lo lắng đã trở thành sự thật, bà chân tay luống cuống chỉ có thể kéo cánh tay Tiền ca cầu xin nói: “Tiền ca, cháu gái nhà tôi đã có chồng con, thế nào có tư cách đi hầu hạ thủ lĩnh chứ, nếu như thủ lĩnh tức giận, Tiền ca ngài cũng không có chỗ tốt a.” Nghe nói thủ lĩnh là không chỗ nào không có niềm vui, nếu như lần này chỉ là hoạt động lén lút của Tiền ca, có lẽ còn có cơ hội.

Tiền ca giận trừng mắt nói: “Bà già nhà bà dài dòng cái gì, lần này là lão đại nhà tôi tự mình nhìn trúng cô ta, đây là phúc khí của cô ta.”

Sở Chích Thiên hít sâu một hơi, hai tay buông xuống mở ra nắm chặt mấy lần, mới đè xuống được lửa giận tận trời. Nếu không phải đàn em nhà anh kêu anh án binh bất động, anh đã sớm bẻ xương rải tro đám người này, về phần thủ lĩnh kia, anh nhất định phải khiến cho gã chết không có chỗ chôn, để cho gã hiểu rõ người của Sở Chích Thiên anh tuyệt đối không phải bất kỳ kẻ nào có thể mơ ước.

Sở Chích Thiên cho rằng trách nhiệm làm đại ca chính là bảo vệ tốt đàn em của mình, bao gồm cả sự thuần khiết ở trong đó. Lúc này anh đã quên, ngay từ đầu anh còn muốn kêu Tiêu Tử Lăng không nên làm lớn chuyện, hiện tại chuyện phải làm không phải là vấn đề làm lớn chuyện hay không nữa, bởi vì anh đã quyết định triệt để hủy cái căn cứ này.

Lúc này Tiền ca kia một phen đẩy phụ nữ trung niên ngăn ở trước mặt gã ra, nói với đám đại hán thủ hạ: “Còn chưa động thủ?”

Tiêu Tử Lăng lạnh lùng thốt: “Không cần động thủ, tôi đi với mấy người là được rồi.”

Lời này vừa ra, khiến cho Tiền ca kia mừng rơn nói: “Vậy thì tốt, cô quả nhiên là người thức thời. Hầu hạ tốt lão đại nhà tôi, thì sẽ có đồ ăn ngon cho cô, thứ khác không nói, thức ăn thì khẳng định cho cô ăn no.”

Tiêu Tử Lăng thừa lúc Tiền ca kia không chú ý, cho lão đại nhà mình một ánh mắt, lúc này mới theo bọn họ rời khỏi nơi đây. Cậu chuẩn bị xâm nhập hang hổ, điều tra tung tích của Hồng Hiếu Lâm, sau đó rồi làm dự định.

Thấy Sở Chích Thiên chỉ lạnh mặt, lại không ra mặt ngăn cản, Tiền ca kia bày vẻ mặt coi như mảy thức thời, cũng liền không thêm chuyện phức tạp gì nữa, xua tay thu đội rời đi.

Thấy toàn bộ những người đó đã đi, sắc mặt phụ nữ trung niên khó coi hỏi Sở Chích Thiên: “Hiện tại làm sao giờ?” Sự thờ ơ không làm gì của Sở

Chích Thiên khiến cho bà tức giận, bà xã của mình bị người cướp đi, cậu ta thế mà còn có thể lãnh tĩnh đứng ở chỗ này, hơn nữa một chút ý tứ ngăn cản cũng không có, đó còn là nam nhân sao? Bà thương tiếc cho Tiểu Lăng đã ký thác không đúng người.

Sở Chích Thiên nhìn nhìn hai mẹ con trước mặt, đầu mi hơi hơi chau lại. Bọn anh lần này đi cứu người, khẳng định sẽ làm cho căn cứ này long trời lở đất. Mà thời gian của bọn anh cũng không nhiều, bất kể có cứu về được người hay không, đều phải lập tức rời đi, mà sự phụ của Tiêu Tử Lăng lại là một sự khó xử. . .

Trong nháy mắt Sở Chích Thiên đã có quyết định, anh nói với đôi mẹ con kia: “Hai người lập tức chỉnh lý những thứ cần mang đi, coi trọng sự phụ của Tiêu Lăng, chờ lát nữa phỏng đoán căn cứ sẽ có hỗn loạn, chờ chúng tôi trở về thì thừa loạn rồi đi.”

Phụ nữ trung niên có chút do dự: “Chúng ta cần đi đâu? Xung quanh đều là thế lực của thủ lĩnh căn cứ này a.”

Người thanh niên ngược lại có chút trấn định, tuy rằng sắc mặt không đẹp, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Chích Thiên có sự khinh bỉ, nhưng vẫn gật gật đầu biểu thị đã biết.

Sở Chích Thiên thấy bên này đã giải quyết xong chuyện phòng xa, vì vậy lạnh lẽo cả mặt đi ra ngoài cửa, cả người có vẻ đờ đờ sát khí.

Người tuổi trẻ nghi hoặc hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một tia cười lạnh: “Bà xã tôi bị người cướp đi, chẳng lẽ không hẳn nên đi cướp về?”

“Thế nhưng thủ lĩnh căn cứ đã đến cấp bốn, gã đến cấp bốn còn sớm hơn một bước so với vị kia của quân đội đó, có lẽ hiện tại đã tới cấp năm cũng nói không chừng, bằng không chúng tôi thế nào còn có thể ở chỗ này, mặc

gã ước hiếp chứ, gã là đệ nhất nhân của Trung Quốc chúng ta đó a.” Về mặt của người thanh niên là cậu điên rồi.

“Cấp năm? Cho dù gã là cấp năm cũng vậy. . . Dám mơ ước người của tôi, đó chính là tội chết!” Sở Chích Thiên nói xong lời này, liền vận dụng thuật di, cả người đột nhiên biến mất không còn thấy.

Hai mẹ con trong phòng đột nhiên lộ ra vẻ mặt gặp quỷ, phụ nữ trung niên gặt gao túm lấy tay của con trai mình toàn thân phát run nói: “Chẳng lẽ chúng ta gặp quỷ rồi?”

Người thanh niên bởi vì thấy nhiều đủ loại kỹ năng thức tỉnh, hẳn ngược lại tuyệt không nghĩ như vậy, vì vậy ôm ôm mẹ của mình an ủi: “Mẹ đừng sợ, sợ rằng người nọ là người thức tỉnh, lại nói, cho dù là quỷ cũng là tìm những súc sinh đó, không quan hệ tới chúng ta. Bất quá nếu người nọ nói như vậy, chúng ta hẳn nên nghe một chút.”

“Con là nói, rời khỏi nơi đây.” Phụ nữ trung niên hỏi.

“Ừm, mẹ, mẹ giúp lão nhân gia chỉnh lý một chút, còn có những thứ của chúng ta, hiện tại con sẽ đi tìm xăng với xe, vạn nhất bọn họ thành công chạy thoát trở về, không có những công cụ bộ hành này vậy thì thực sự hết thảy xong đời.” Người thanh niên an bài xong hết thảy, liền ra khỏi cửa cấm chốt ở chỗ bãi đỗ xe của thủ lĩnh, chỉ có chỗ này mới còn có xe có thể đi được, bởi vì xăng sớm đã bị thủ lĩnh nơi đây khống chế, chỉ có chờ khi hỗn loạn, hẳn sẽ thừa cơ trộm một chiếc xe ra từ nơi này, bằng không tìm được xe khác cũng là không thể lái.

Do sự phối hợp của Tiêu Tử Lăng, rất nhanh bọn họ đã tới nơi ở của thủ lĩnh căn cứ, đương nhiên là tòa biệt thự tốt nhất của hoa viên Quần Trung, chỉ thấy bên ngoài mỗi cách mấy bước thì đều có người gác, Tiêu Tử Lăng bước đi một đường, đã cảm thấy được mỗi một nơi trong hoa viên, trạm gác ngầm ẩn tàng thực sự không ít, xem ra thủ lĩnh này rất sợ chết, phòng

đoán là thực sự đã làm quá nhiều chuyện xấu. Lúc này trong lòng Tiêu Tử Lăng đã phán xử tử hình thủ lĩnh kia rồi.

Đi vào đại sảnh, lọt vào trong tầm mắt chính là một loạt tràng diện tục tũ, chỉ thấy trên sô pha, một nữ nhân đang xích lôa nằm ở nơi đó thống khổ rên rỉ, mà một người nam nhân lúc này đang cúi mình thương người đó, làm động tác nguyên thủy nhất, phát tiết dục vọng của bản thân.

“Tín ca, người đã đưa đến.” Tiền ca kia vừa đến nơi đây, liền bày một bộ dáng cúi đầu cúi mình, gã thấp giọng nói với người kia.

Người kia ngẩng đầu, tuổi tác khoảng chừng trên dưới ba mươi, trên mặt vốn coi như đoan chính, lúc này bộ dáng đặc ý tung hoành lại khiến cho cả người gã hiển lộ ra sự bi ối vô cùng.

Gã thấy Tiêu Tử Lăng, ánh mắt lại càng sáng ngời, động tác dưới thân càng thêm kịch liệt, dường như sự xuất hiện của Tiêu Tử Lăng khiến cho tình dục của gã lại càng tràn đầy.

Tràng diện này khiến cho Tiêu Tử Lăng buồn nôn, cậu quả thực muốn xông lên trực tiếp diệt tên cặn bã đó. Mà lúc này cậu đột nhiên cảm giác thấy nhiệt độ của toàn bộ không khí giảm xuống rất nhiều, vậy mà có chút lạnh buốt. Ách. . . Lão đại nhà mình tới nhanh như vậy? Không biết anh ta núp ở đâu.

Người nọ dường như cũng bị khí lạnh đột nhiên này ảnh hưởng tính dục, gã rốt cục đứng thẳng lên, đỉnh đặc đứng ở nơi đó, cái tội căn kia triển lộ rõ ràng ở trước mặt mọi người, không chút nào cảm thấy hổ thẹn, thậm chí bộ dáng còn có chút đắc ý.

Tiêu Tử Lăng cười nhạo trong lòng, cái thứ con nít này cũng dám bày ra để mất mặt xấu hổ? Cái tên nhóc kia của lão đại nhà cậu mới gọi là được trời ưu ái kìa. Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ đột nhiên nghĩ đến, Sở Chích Thiên ngựa giống kiếp trước, có phải tên nhóc đó cũng là một trong những

nguyên nhân hay không, không có mấy nữ nhân có thể chịu được dục vọng của anh ta? Vì vậy đơn giản mấy nữ nhân luân phiên lên?

Lúc này nữ nhân chỉ mặc bộ áo ngủ trong suốt chờ ở bên cạnh đi tới, cầm áo ngủ trong tay khoác lên cho Tín ca kia.

Tín ca tiện tay khoác áo ngủ, lúc này nữ nhân trên sô pha leo xuống, quỳ gối trước mặt Tín ca, cúi đầu nói: “Đa tạ chủ nhân sủng ái.”

Tín ca tùy ý phát tay kêu nữ nhân đó rời đi, lúc này mới ngồi trên sô pha, vỗ vỗ chân của mình ngoắc nói với Tiêu Tử Lăng: “Đến, tiểu mỹ nhân, lại đây ngồi ở đây của ca ca, để cho ca ca tận tình nhìn một cái.”

Lời này vừa ra, toàn bộ đại sảnh rét lạnh một mảnh, không còn có loại ấm áp như lúc đầu nữa. Tín ca kia nhíu mày lớn tiếng nói: “Có phải hỏa long* hồng rồi hay không? Thế nào nhiệt độ thấp như thế?” (*thiết bị sưởi được tạo dưới nền giường hoặc nền nhà, là những đường ống ngoằn ngoèo dẫn khí nóng, giống rồng lửa nên có tên hỏa long)

Tiêu Tử Lăng bĩu môi, hỏa long khẳng định không hư, chẳng qua lão đại nhà cậu giá lâm, hàn ý này, xem ra giá trị lửa giận của lão đại nhà mình rất cao a, thực sự là kỳ quái, là chuyện gì khiến cho lão đại tức giận như thế? Chẳng lẽ là một màn trước mắt? Cũng đúng, lão đại nhà mình đều chưa từng được hưởng dụng loại đãi ngộ hậu cung cấp quân vương thế này, tên thủ lĩnh căn cứ này thế mà lại hưởng dụng được. Ủ, lão đại nhà mình đó là đang đổ kị.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Xuất Hiện, Hóa Ra Mà Muốn Chết Như Vậy!

Mặc kệ nhiệt độ ở đại sảnh giảm xuống có phải vấn đề hỏa long hồng rồi hay không, dù sao người phụ trách đốt hỏa long đã đeo định cái nồi đen này rồi.

Tín ca thấy Tiêu Tử Lăng chỉ vẻ mặt lạnh lùng nhìn gã, tuyệt không nghe lời gã đi tới. Gã không tức giận, trái lại vẻ mặt cười dâm đang nói: “Không tồi, không tồi, quả nhiên không giống với những nữ nhân trước đây tôi chơi đùa, đủ lạnh tĩnh.” Trong mắt gã tràn ngập tình dục, hận không thể lập tức lột hết quần áo của cô gái có khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu trước mắt, để cho gã phô trương thú tính.

Tiêu Tử Lăng lạnh lùng thốt: “Tôi chỉ muốn biết Hồng Hiếu Lâm ở đâu?”

“Hồng Hiếu Lâm? Ai a?” Cái tên xa lạ để cho Tín ca sửng sốt, lúc này nữ nhân đang hầu hạ xoa bóp cho gã ghé vào lỗ tai gã nhắc nhở một câu, vì vậy gã lập tức cười nói: “Hóa ra là nữ nhân đó, chơi vài lần thì không cứng nổi nữa, vì vậy vứt cho thủ hạ phía dưới tôi chơi, thế nào cô ta có quan hệ với cô?”

Tâm Tiêu Tử Lăng trầm xuống, ánh mắt lại càng băng lãnh, kỳ thực khi cậu tới nơi này, cũng đã dự cảm được sự kết cục của Hồng Hiếu Lâm có chút không ổn, thế nhưng cậu không ngờ tới vậy mà xấu đến mức này.

Nếu cô gái đã không muốn qua, Tín ca bị dục vọng chiếm cứ chuẩn bị tự mình đến chỗ Tiêu Tử Lăng, gã đứng lên còn không quên rung rung áo ngủ trước người, hữu ý vô ý vượt khổ hạ của mình, bộ dáng dung tục đó khiến cho Tiêu Tử Lăng rất muốn cắt xuống cái tiểu kê kê buồn nôn kia, miễn cho chướng mắt cậu.

Nhìn Tín ca kia chậm rãi đi tới, Tiêu Tử Lăng âm thầm phòng bị trong lòng, cậu trực tiếp mở ra Giám Định. Dù sao là nhân sĩ đối địch, hơn nữa tin tưởng lão đại sẽ giải quyết gã, Tiêu Tử Lăng không lo lắng năng lực của mình bị lộ. Rất nhanh tư liệu của vị Tín ca này đã hiện lên ngay mắt phải.

Giám Định: Vương Tín, người biến dị cấp bốn hệ đặc thù, kỹ năng: Vô, Vô Chi Linh Vực.

Phân Tích: Hử? Bản Phân Tích thế nào lại đi ra? A. . . Thân cậu còn sống a? Cảm tạ trời đất, rốt cục có thể đi ra hóng gió rồi. Được rồi, nhìn trên phần cậu lần nữa để cho tôi đi ra thoáng khí tôi sẽ nhiều lời thêm vài câu, thân. . . , (trên đây tình lược năm trăm chữ nôn máng) lần nữa xác định, cậu quả nhiên là tên chịu ngược cuồng, không giải thích.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên phát hiện cậu dưới sự luân phiên kích thích của Phân Tích, đã tỏ ra vô cùng bình tĩnh, hiện tại thấy loại lời nói kích thích người này, tâm tình cậu thế mà không có nửa điểm dao động, thật giống như người được nói đến là người khác, thản nhiên tiếp nhận toàn bộ. Người quả nhiên là trưởng thành trong sự đả kích, cậu đã bị đả kích đến mức có thể không nhìn đến những lời nói như vậy, Tiêu Tử Lăng thỏa mãn rồi.

Bất quá thần kinh cậu rất nhanh căng thẳng, thủ lĩnh căn cứ này vậy mà là cấp bốn, hơn nữa kỹ năng rất kỳ quái, vậy mà không phải là mỗi một cấp bậc đều có một kỹ năng giống người biến dị khác, gã chỉ có hai cái, một cái là Vô một cái là Vô Chi Linh Vực, cái này được coi là năng lực gì? Tiêu Tử Lăng trực giác cảm thấy người trước mắt không đơn giản, sợ rằng cứu người không dễ như trong tưởng tượng của cậu.

Bất quá nghĩ lại lại tiếp tục bình tĩnh, lão đại toàn năng nhà mình đang ở chỗ này, cậu sợ cái chim. Được rồi, Sở Chích Thiên hẳn nên cảm thấy vinh hạnh, đàn em nhà anh đã vô điều kiện tín nhiệm anh cho rằng trên thế giới này không có chuyện anh làm không được. . .

Tín ca thấy mắt phải Tiêu Tử Lăng chợt lóe ánh tím, nhất thời sửng sốt khi gã đi đến trước mặt Tiêu Tử Lăng, mắt phải Tiêu Tử Lăng đã khôi phục bình thường. Mặt mày Tín ca giương lên sự kinh ngạc nói: “Ban nãy là chuyện gì? Chẳng lẽ khi tâm tình cô kích động sẽ làm đôi mắt biến sắc? Không tồi, đích thực là một loại tình thú, thật muốn thấy biểu hiện của cô ở trên giường, khẳng định rất kích thích.” Tín ca đầy đầu óc đều là tình dục, vì vậy thấy màu sắc ánh mắt Tiêu Tử Lăng biến hóa, trực tiếp suy nghĩ đến nơi đó. Gã cười đậm đàng khi đưa tay vừa định ôm thắt lưng Tiêu Tử Lăng tận tình thưởng thức người ngọc trước mắt, cái tay tặc của gã đã bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện nắm gắt gao.

Chỉ thấy bên người Tiêu Tử Lăng đột nhiên xuất hiện một thanh niên tóc bạc, lúc này đang vẽ mặt băng hàn nhìn gã, lực lượng nắm tay gã lớn đến mức muốn bóp nát cổ tay gã.

Tín ca đột nhiên nhếch miệng cười: “Mày rốt cục cũng xuất hiện, tao còn đang suy nghĩ mày có thể nhẫn nại được bao lâu.” Năng lực cảm ứng của cấp bốn vốn đã mạnh, khí lạnh tự thân Sở Chích Thiên toả ra lại đủ nhiều, gã thế nào có thể một chút cảm giác cũng không có chứ.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói: “Hóa ra mày muốn chết như vậy.”

Vừa dứt lời, cổ tay vị Tín ca kia đột nhiên trong suốt, Sở Chích Thiên chỉ cảm thấy trong tay đột nhiên trống rỗng, nắm trong tay chỉ là không khí, liền thấy Tín ca kia lắc mình một cái, liên tục nhảy mấy bước về phía sau, rời xa Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, xa xa đối diện bọn họ.

Sở Chích Thiên thu hồi tay, nhìn Tín ca phía đối diện, lạnh lùng nói: “Năng lực của mày rất kỳ lạ.”

Tín ca bữu môi cười lạnh: “Mày không phải cũng như thế?” Lúc này gã đã kéo xuống khăn trải bàn trên bàn trà bên cạnh, vây lại hạ thân của mình, gã không có hứng thú trần truồng lộ thể ở trước mặt một kẻ địch cùng giới tính.

Hai người Sở Chích Thiên với Tín ca đều có điều cố kỵ đối với năng lực của đối phương, vì vậy chỉ lạnh lùng đối diện phòng bị nhau, không có tiến thêm một bước giao thủ.

Sở Chích Thiên là người thích triệt để giải quyết phiền phức, khi không có tuyệt đối nắm chắc, anh sẽ không lựa chọn lỗ mạng khai chiến, anh rất ghét bản thân dốc toàn lực lại bởi vì không biết năng lực của đối phương mà để cho đối phương tìm được khe hở chạy trốn. Mà Tín ca trước mắt chính là như thế, năng lực kỳ lạ, biến hóa biến mất trong nháy mắt để cho anh hoài nghi đối phương có năng lực miễn dịch thương tổn công kích, chính như Hư Không của anh vậy, có loại lo lắng này anh lựa chọn tiếp tục quan sát thăm dò, anh nhất định phải tìm ra khoảng nháy mắt một kích tất sát, bằng không rất dễ bị kẻ địch trước mắt chạy trốn, đó không thể nghi ngờ là thả hổ về rừng, là hậu hoạn vô cùng. Sở Chích Thiên không thích để cho phiền phức kéo dài vĩnh viễn, anh thích bóp chết nguy cơ trong lúc mạnh nha.

Hai đại cao thủ bất động như núi, nhưng các tiểu đệ phía dưới lại không bình tĩnh như vậy, rất nhanh đại sảnh đã bị vây quanh, thậm chí còn có vô số súng ống nhắm ngay Sở Chích Thiên ở đại sảnh.

Tiêu Tử Lăng ở phía sau Sở Chích Thiên thấp giọng nói: “Sở ca, em đi tìm Hồng Hiểu Lâm trước.”

“Ừ!” Sở Chích Thiên phát phát tay, để cho Tiêu Tử Lăng tự do hành động, mấy hỗn loạn nhỏ thêm ra trong đại sảnh này anh tuyệt không để ở trong lòng, cấp bậc chênh lệch quá nhiều, căn bản không chịu nổi một kích, huống hồ trong túi của anh còn có mèo Tiểu Mao, thời khắc mấu chốt nó hữu dụng hơn nhiều so với con cầu ngọc Tiểu Tiểu kia. Trong cảm nhận của Sở Chích Thiên vẫn luôn cho rằng về đánh nhau thì Tiểu Mao đặc lực hơn, về phần con cầu sủng vật Tiểu Tiểu thì tiếp tục bán manh làm nũng đi, vấn đề chiến đấu, Sở Chích Thiên căn bản không hề dành cho kỳ vọng quá cao.

Tiểu Tiểu cuộn mình ngủ gật ở trong lòng Tiêu Tử Lăng dường như cảm thụ được sự không tín nhiệm trong lòng Sở Chích Thiên, nó ở ngực Tiêu Tử Lăng dùng sức nhô đầu ra, liền thấy ngực Tiêu Tử Lăng nhô ra một cái đầu chó con, nó giương ánh mắt ngập nước, nhìn một vòng trái phải, phát hiện đều là kẻ địch sắc mặt dữ tợn, nhất thời kêu rên một tiếng, lại lùi đầu về trong lòng Tiêu Tử Lăng, được rồi, nhiều người như vậy, nó luống cuống. Bất quá nó vẫn lộ ra nửa cái đầu nhỏ, lộ ra mắt to, trong miệng đột nhiên phát sinh tiếng kêu cảnh cáo, tỏ ý những người xấu xung quanh kia không nên tới gần, bằng không đại nhân Tiểu Tiểu nó đây sẽ nổi bão.

Biểu hiện mất mặt của Tiểu Tiểu, khiến cho trán Tiêu Tử Lăng rơi mấy cọng hắc tuyến, cậu không hề nghĩ ngợi, trực tiếp ấn đầu Tiểu Tiểu về lại trong lòng, trực tiếp tiêu diệt một màn mất mặt này. Mục đích nó, con cầu ngọc này kêu loạn cái gì a, quá mất mặt, quả thực là phá hư hình tượng uy vũ của chủ nhân nhà nó (Không chỉ con cầu ngọc này, cậu cũng chả dính dáng gì với từ hình dung đó, Tiêu Tử Lăng cậu quá để mắt bản thân rồi). Cậu đột nhiên phát hiện kỳ thực con mèo nhỏ Tiểu Mao đáng ghét kia cũng rất đáng yêu, thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin.

Vì vậy lúc này trong phòng đã xuất hiện tiếng ô ô của Tiểu Mao, nó đang thanh lý hỗn loạn nhỏ xung quanh cho chủ nhân của mình, tuyệt đối không thể để cho chủ nhân phân tâm những việc nhỏ này, vì vậy kỹ năng mê hoặc

chính thức lên đài. Nhìn đi, đó mới là chuyện một sủng vật đặc lực nên làm, thế nhưng cái con trong lòng mình. . . Tiêu Tử Lăng bi ai.

Tiêu Tử Lăng quả quyết vứt cảm giác phiền muộn này đi, nếu lão đại nhà mình có thể dựa vào Tiểu Mao hiệp trợ, nơi đây liền không còn vấn đề gì. Mình vẫn nên giải quyết việc cứu người trước, miễn cho đối phương phản ứng lại, xuất chiêu rút củi dưới đáy nồi, để cho bọn cậu chồn chồn bị quản chế.

Tiêu Tử Lăng không hề chần chừ, mục tiêu của cậu kỳ thực ngay từ đầu đã tìm xong, chính là nữ nhân nhắc nhở Tín ca Hồng Hiếu Lâm là ai kia, cô ta chắc hẳn biết Hồng Hiếu Lâm ở đâu.

Chỉ thấy bóng người Tiêu Tử Lăng chợt lóe, lén đến bên người nữ nhân kia, trực tiếp xách cô ta lên biến người.

Người ở cửa căn bản không ngờ tới tốc độ của Tiêu Tử Lăng nhanh nhẹn thần tốc như vậy, bọn chúng chuẩn bị không đủ lập tức bị Tiêu Tử Lăng đột phá, xông ra khỏi đại sảnh, chạy ra ngoài biệt thự.

Sau đó chính là một trận tiếng vang đao kiếm tương giao, sau cùng rối loạn từ từ rời xa, xem ra Tiêu Tử Lăng đã thuận lợi đột phá ra.

Tín ca kia thấy dáng người mạnh mẽ của Tiêu Tử Lăng, nhục dục trong mắt càng đậm, gã nhìn Sở Chích Thiên nói: “Không ngờ tới hai vợ chồng bọn mày đều là người thức tỉnh, nữ nhân của mày chắc là người biến dị tốc độ? Chắc chắn, không biết tư vị khi làm là dạng gì, tao còn chưa từng làm qua nữ nhân thức tỉnh đây, . . .”

Tín ca nói đến đó, liền dừng dừng, sau đó ánh mắt sáng ngời, hỏi: “Thế nào? Nữ nhân chỗ tao rất nhiều, tùy tiện mày chọn, chỉ cần mày để cho tao chơi vợ mày một lần là được.” Kiến nghị này thực hoang đường, thế nhưng ở mặt thế lại là một kiến nghị bình thường, ở mặt thế, người thức tỉnh nữ quá ít, thực lực quá kém, thường thường trở thành hàng hóa bị nam nhân

cường đại, thậm chí nam nhân của chính mình giao dịch đi, đây đã là một loại giao dịch thông thường nhất ở mặt thế.

Nghe kiến nghị đó, ánh mắt Sở Chích Thiên chợt lóe lảnh quang, khí thế cả người thoáng giương cao, tất cả mọi người vây quanh đại sảnh bị luồng khí thế này chấn ngã, nhao nhao nằm trên mặt đất kêu gào, chính khí thế áp bách này, khiến cho một số người thức tỉnh bậc một hai đã bị nội thương nặng nhẹ không đồng nhất.

Ánh mắt Tín ca thoáng ngưng, biết đây là biểu hiện đối phương phần nộ cự tuyệt, vì vậy khòe miệng gã bắt đầu cười lạnh: “Xem ra, cấp bậc của mày cũng không thấp a, chỉ sợ cũng là cấp bốn đi, không ngờ tới trong căn cứ của tao vậy mà có cao nhân như thế giá lâm, thực sự là vinh hạnh a.” Tín ca tuyệt không khẩn trương, năng lực của gã chỉ có gã biết, Vô Chi Linh Vực của gã có thể cho gã vô địch trong cùng cấp, thậm chí có thể khắc địch vượt cấp.

Hai mắt Sở Chích Thiên hơi hơi híp lại, sát khí trong mắt càng đậm. Trong ngón tay anh xuất hiện vài đường điện hỏa, ngón tay khẽ rung lên, điện hỏa lặng yên bay về phía Tín ca.

Sở Chích Thiên đã quyết định kích sát Tín ca ngay tại chỗ, không bởi vì lời nói của Tín ca mà bị lửa giận xông mờ tư duy, anh lãnh tĩnh bắt đầu sự thăm dò của anh.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Cứu Người? Lại Gặp Cấp Ba!

Tiêu Tử Lăng lao ra khỏi biệt thự, lợi dụng tốc độ của bản thân rất nhanh đã cho rơi truy binh, cậu lách vào góc chết của khu vực nào đó, cẩn thận cảm thụ xung quanh, phát hiện đích xác không có người phát hiện, lúc này mới nói với nữ nhân bị cậu bắt tới: “Tôi chỉ muốn tìm người, chỉ cần cô dẫn tôi tìm được Hồng Hiếu Lâm, tôi sẽ không làm khó cô.”

Sau khi nữ nhân đó nghe xong đột nhiên cắn răng nói: “Có thể dẫn chị đi luôn được không?” Ánh mắt của cô rất sáng sủa, rõ ràng biểu lộ ra ý tứ không mang theo cô đi, thì đừng mong kêu cô nói ra bất kỳ tin tức nào.

Tiêu Tử Lăng ngăn người, vốn tưởng rằng nữ nhân này được Vương Tín tín nhiệm sâu, là một nữ nhân được sủng ái, sợ rằng sẽ lưu luyến loại sinh hoạt đó, không ngờ tới nữ nhân này vậy mà cũng muốn chạy theo.

Dường như nhìn ra nghi vấn của Tiêu Tử Lăng, nữ nhân đó cắn răng nói: “Không dối gạt em gái, chị kêu Lạc Mỹ Mân, cũng là bị Vương Tín kia cướp tới, gã là một tên đại biến thái, rất nhiều chị em đều bị gã giày vò chết đi sống lại, có vài chị em đều không chịu được lăng nhục, sau cùng tự sát giải thoát.”

Lạc Mỹ Mân nói xong thì bắt đầu nước mắt lưng tròng, vẻ mặt thương tâm, cô lau lau nước mắt, khi lần nữa ngẩng đầu, hai mắt đã dấy lên ngọn lửa cừu hận, sự cừu hận đó khiến cho khuôn mặt quyến rũ của cô cũng bắt đầu trở nên vằn vẹo, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mấy lần chị bị giày vò muốn đi theo những chị em đó cùng chết, thế nhưng chị không cam lòng,

chị không cam lòng chết như thế, chị muốn sống thấy tên súc sinh đó chết không có chỗ chôn. Vì vậy chị kéo dài hơi tàn, liều mạng biểu hiện lấy lòng Vương Tín, chính là muốn sống lâu hơn một chút, sống đến một ngày chị có thể thấy được gã bị trăm thủ, như vậy chị sẽ không còn tiếc nuối.”

Cô quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, ánh mắt lộ ra sự cảm kích nói: “Không ngờ tới chị đã chờ được, khi em lãnh tỉnh xuất hiện ở trước mặt Vương Tín, ánh mắt không có bất kỳ e ngại nào. Chị đã biết lần này chỉ sợ Vương Tín đã đá phải thiết bản rồi. Mà sự thực chứng minh, chị đoán đúng rồi, ông xã của em chắc cũng là một cường giả cấp bốn đi.”

Ánh mắt Tiêu Tử Lăng lóe lóe, gật đầu thừa nhận điểm ấy. Lạc Mỹ Mân thở dài nhẹ một hơi nói: “Khi ông xã em xuất hiện, chị cũng đã muốn theo các em đi. Đây là cơ hội lớn nhất của chị, cũng có thể là một lần cơ hội duy nhất, em gái chẳng lẽ không cảm thấy khi em bắt cóc chị, chị không có bất kỳ giây phút nào phi thường phối hợp em sao?”

Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ tình hình ngay lúc đó, có chút toát mồ hôi nói: “Tôi cho rằng chị đang sợ hãi, không ngờ chị cũng là bị cướp tới. Vương Tín đó quả nhiên đáng chết.” Nói xong không quên vung tay biểu đạt sự oán giận cường liệt của mình.

Lạc Mỹ Mân nghe vậy cười nói: “Em gái thực sự là đáng yêu, cũng khó trách ông xã em nâng em trong lòng bàn tay, một chút ủy khuất cũng luyện tiếc để cho em thừa nhận.” Cô thở dài một hơi. “Chị thì không cần phải suy nghĩ gì nữa, một cái mạng tàn có thể lưu lại được cũng đã cảm thấy may mắn rồi.” Nói xong cô nhoẻn miệng cười, khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời cảm thấy bách mị tràn lan.

Bất quá cậu cũng không có đến nông nổi thấy sắc quên huynh, trong lòng vẫn rất lo lắng cho Sở Chích Thiên chiến đấu với Vương Tín trong biệt thự, muốn sau khi nhanh chóng cứu người chạy về trợ giúp Sở Chích Thiên. Vì vậy cậu hỏi: “Hiện tại chị có thể mang tôi đi tìm Hồng Hiếu Lâm hay

không? Thời gian rất eo hẹp. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng một chút, chỉ cần tìm được Hồng Hiếu Lâm, nếu chị muốn theo, vậy cùng nhau đi đi.”

Câu trả lời của Tiêu Tử Lăng để cho Lạc Mỹ Mân kinh hỉ vạn phần, cô vội vàng nói: “Chị biết cô ấy ở nơi nào, chị chỉ đường cho em.”

Cứ như vậy Tiêu Tử Lăng cũng Lạc Mỹ Mân chạy về phía địa phương Lạc Mỹ Mân chỉ thị, đó là một sở an ủi, là địa phương mà hết thấy nữ nhân bị cướp tới, thủ lĩnh chơi ngán xong đều bị vứt tới đó cung cấp cho thủ hạ của gã tùy ý gian dân.

Rất nhanh Tiêu Tử Lăng đã tới sở an ủi, liền nhìn thấy nơi đó đèn đuốc sáng trưng, mà bên trong truyền đến ngôn ngữ tục tĩu của nam nhân, cùng với tiếng các nữ nhân khóc nỉ non, càng có vô số tiếng thở dốc khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, rõ ràng đang làm chuyện nguyên thủy nhất, phát tiết thú tính của bọn chúng.

Thấy tình cảnh này, Tiêu Tử Lăng biến sắc, cậu lạnh lùng hỏi: “Hồng Hiếu Lâm ở chỗ nào?”

Lạc Mỹ Mân nói: “Hồng Hiếu Lâm mới tới, sợ rằng bị đưa đến thượng viện.” Lạc Mỹ Mân biết Tiêu Tử Lăng không hiểu rõ những chuyện này, liền giải thích: “Thượng viện chính là địa phương tiếp đãi cao tầng, cô gái mới đưa tới đều phải để cho cao tầng chơi trước, sau khi cao tầng chơi ngán mới có thể cho trung tầng, sau cùng mới có thể cho đội viên phía dưới phát tiết, từng tầng từng tầng như vậy đi xuống. . .” Thanh âm của cô càng ngày càng thấp, dường như nghĩ tới những chị em trước đây của cô.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng càng lạnh, ánh mắt lộ ra một mạt xem thường cùng trào phúng. Hóa ra căn cứ này còn tội ác hơn so với cậu tưởng tượng, nó quả thực chính là ma quật địa ngục của nữ nhân, mà nam nhân nơi đây đã không còn tính người, lưu lại chỉ có thú tính, vì vậy bọn chúng mới có

thể không cố kỵ cường bạo gian dân nữ nhân như thế, thậm chí tạo ra sở an ủi này.

Tiêu Tử Lăng ẩn xuống ý nghĩ muốn giết sạch người thi bạo ở nơi đây, quay đầu nói với Lạc Mỹ Mân: “Mang tôi đi tìm.” Cậu trước hết phải tìm được Hồng Hiếu Lâm, sau đó mới có thể làm chuyện khác, nhưng chỉ cần có khả năng, cậu nhất định phải tự tay mai táng tòa căn cứ tội ác này.

Lạc Mỹ Mân không dám nhiều lời, trực tiếp chỉ phương hướng thượng viện, sắc mặt với ngữ khí của Tiêu Tử Lăng để cho cô hiểu rõ, Tiêu Tử Lăng đã bị một màn trước mắt kích thích lửa giận ngút trời.

Thượng viện yên lặng hơn rất nhiều, dù sao người lãnh đạo cao tầng không có mấy người, hơn nữa càng chú trọng hưởng thụ, Tiêu Tử Lăng vòng vòng quanh quanh ở bên trong, rốt cục nghe thấy trong sảnh nào đó phát ra thanh âm cô gái kêu cứu.

Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu hỏi thăm Lạc Mỹ Mân bên người, Lạc Mỹ Mân gật đầu, biểu thị chắc hẳn chính là ở chỗ đó.

Nhận được sự khẳng định của Lạc Mỹ Mân, Tiêu Tử Lăng kêu cô cẩn thận chờ ở bên ngoài, mà cậu thì trực tiếp xông vào, liền thấy bốn năm cô gái bị lột hết quần áo, hai tay bị trói lại toàn thân xích lửa treo ở nơi kia, mà bên người các cô, có mấy nữ nhân, dùng các loại công cụ tình thú đang làm việc trên người các cô.

Đối diện, có hai nam nhân ngồi trên sofa xích lửa thân thể, trong lòng mỗi người ôm một nữ nhân, đang phát tiết dục vọng của bọn chúng, hưởng thụ sự phục vụ của các cô. Mà tiếng rên rỉ thống khổ của những cô gái bị treo càng khiến cho bọn chúng cảm thấy kích thích, dục vọng càng thêm cường liệt, trùng kích càng thêm mãnh liệt.

Một màn này khiến cho tâm Tiêu Tử Lăng sinh sát ý. Một thanh đường đao lặng yên xuất hiện trong tay cậu, quyết định thừa cơ kích sát hai nam

nhân kia.

Tiêu Tử Lăng đột nhiên đến, tuyệt không khiến cho hai nam nhân phát tiết dục vọng kia đúng lúc phản ứng lại, trong tiềm thức của bọn chúng tuyệt không cho rằng trong căn cứ sẽ có người nào dám xông vào địa phương của bọn chúng, rõ ràng là hành vi tìm chết, vì vậy bọn chúng thả lỏng.

Thế nhưng những nữ nhân bị treo kia lại thấy được, thấy một cô gái cầm một thanh đường đao xuất hiện ở nơi đây, đã biết tuyệt đối sẽ không phải là đồng bọn của những súc sinh kia, vì vậy một cô gái trong đó, như thấy được rơm rạ cứu mạng hô lớn: “Van cầu cô. Cứu tôi!”

Một tiếng này, khiến cho hai người kia tỉnh lại, một tiếng này cũng khiến cho dự định đánh lén của Tiêu Tử Lăng triệt để sụp đổ.

Hai người cảnh tỉnh lại một phen hất đi nữ nhân trong lòng, nhanh chóng đứng lên, vẻ mặt đề phòng nhìn cửa.

Khi bọn chúng thấy là một thiếu nữ thanh xuân đáng yêu đứng ở nơi đó, liền thêm thuồng. Một tên trong đó nói: “Khúc ca, không ngờ tới có nữ nhân tự động đưa lên cửa, ngày hôm nay vận khí của chúng ta thật không tồi a.”

“Ừ ừ. Thoạt nhìn nữ nhân này hình như chưa bị khai bao, là một xử, mục nội nó chúng ta thật có phúc.” Hai mắt Khúc ca kia mê đắm nhìn Tiêu Tử Lăng, ánh mắt khiến người ta buồn nôn đó, cùng với thân thể xấu xí mà bọn chúng triển lộ không biết hổ thẹn, khiến cho sát ý của Tiêu Tử Lăng càng đậm.

Bất quá cho dù Tiêu Tử Lăng phần nộ tới cực điểm vẫn không quên dùng mắt phải của cậu Giám Định kẻ địch trước mắt. Rất nhanh mắt phải đã thu được tư liệu của hai người này.

Giám Định: Khúc Lạc Dương, người dị năng hệ hỏa cấp ba. Kỹ năng: Hỏa Cầu, Tường Lửa. Viêm Liệt Trận.

Phân Tích: Thân, nước lửa khắc nhau, xem ai mạnh hơn. Có lời thật tình muốn nói, đây mới là đối thủ cậu nên chọn, làm người phải biết tự mình hiểu lấy. Vọng tưởng một bước lên trời? Đưa cho thân hai chữ, muốn chết!

Giám Định: Hồ Minh. Người dị năng hệ kim cấp ba. Kỹ năng: Kim Cương, Thuần Khí, Bạo Vũ Lê Hoa.

Phân Tích: . . . Thân, tôi có thể thu hồi đoạn lời nói trước đó không? Không thể? Được rồi, tôi thừa nhận ban nãy tôi sai rồi, thân làm sao có nửa điểm tự mình hiểu lấy, trước sau như một quả quyết cầu ngược. Cho cậu bốn chữ nữa, tuyệt đối muốn chết!

Thấy những tin tức này, trán Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, chính theo như lời của Phân Tích, cậu quả nhiên đang muốn chết a, không ngờ tới nơi đây vậy mà có hai người thức tỉnh cấp ba, xem ra là mình sơ suất. Ánh mắt Tiêu Tử Lăng thoáng cái băng lãnh lên.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không muốn từ bỏ như thế, mắt thấy sắp tìm được Hồng Hiếu Lâm, cậu thế nào có thể bỏ dở nửa chừng như vậy chứ. Vì vậy cậu một phen tóm lấy Tiểu Tiểu đang trốn ở trong lòng cậu, nhìn chăm chăm nó nói: “Nhóc ăn nhiều như vậy, lần này hẳn nên xuất chút lực đi.”

Mắt to của Tiểu Tiểu ngập nước liếc liếc hai người đối diện một cái, tứ chi giãy dụa muốn trốn sâu vào trong lòng Tiêu Tử Lăng. Ô ô ô, nhân loại đối diện quá đáng sợ, khí thế lại cường đại hơn so với nó, nó không muốn tìm ngược đâu.

Tiêu Tử Lăng không nhìn Tiểu Tiểu bán manh, thái độ phi thường kiên quyết, lạnh lùng thốt: “Không xuất lực cũng được, không cho ba bữa cơm, tự nhóc chọn đi.”

Tiểu Tiểu vừa nghe câu uy hiếp của Tiêu Tử Lăng, nhất thời hai cái lỗ tai sụp xuống, nó ủy khuất nức nở một chút, kháng nghị chủ nhân nhà mình quá xấu, căn bản không có chỗ cho nó lựa chọn, vì mỹ thực, nó chỉ có thể ra sức một trận.

Tiêu Tử Lăng nhìn đã hiểu ý tứ của con cầu ngọc này, vì vậy trực tiếp vứt nó ra, liền thấy Tiểu Tiểu muốn bày ra một tư thế oai hùng, đáng tiếc tứ chi của nó thực sự quá ngắn, ăn cũng thực sự quá mập, vừa đáp xuống đất vậy mà dừng không được quán tính đó, lăn lông lốc đi vài vòng, lộn nhào mấy cái, lúc này mới say xầm đứng lên.

Thấy nó bước đi như uống say mới khó khăn lắm ổn định được thân thể của mình, bộ dạng manh này khiến cho hai người kia xì cười rộ lên.

Hồ Minh cười nói: “Khúc ca, không ngờ tới chúng ta bị xem thường, vậy mà để cho con chó con này đối phó chúng ta.” Gã ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, tiếp tục nói, “Còn có cô em gái này, con chó nhỏ này chỉ là để cho em giải buồn thương thức, không phải cho em dựa vào nó đánh nhau, em cũng đừng làm a.”

Lời nói của Hồ Minh cũng để cho Khúc Lạc Dương thoải mái cười ha hả, gã nói: “Kỳ thực em gái cũng như con chó con này, giải buồn thương thức cho bọn anh, vì vậy em gái cầm thanh đao thực sự quá phá phong cảnh, vẫn nên buông vũ khí xuống, ngoan ngoãn cùng đi đến Vu Sơn với hai anh em bọn anh, hưởng thụ cực lạc mới phải.”

Tiêu Tử Lăng cười lạnh nói: “Vậy xem bọn mày có năng lực đó hay không.” Cậu chỉ vào Hồ Minh mệnh lệnh với Tiểu Tiểu: “Gã, anh giao cho nhóc.”

Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm Hồ Minh, dường như cảm thụ được đối thủ trước mắt cực đoan xem thường nó, vì vậy nó phần nộ sửa loạn với Hồ Minh, ý tứ là Tiểu Tiểu đại nhân nó cũng không dễ chọc đâu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Hoàn Thắng! Đại Biến Thân Hoa Lệ Của Tiểu Tiểu!

Giữa lúc Hồ Minh cho rằng chó con trước mắt chỉ biết sửa loạn, căn bản làm không được chuyện khác, sự thực nói cho gã, mắt thấy cũng có thể sẽ có sai lầm. Liền thấy Tiểu Tiểu đang há miệng sửa loạn, đột nhiên trong miệng bắn ra một nhánh băng tiền.

Băng tiền tới đột nhiên mà ẩn mật, thậm chí có thể nói là cực kỳ âm hiểm, bởi vì nó ẩn tàng trong lúc sửa, động tác của Tiểu Tiểu không có bất kỳ dị dạng nào. Hồ Minh đối diện hoàn toàn không ngờ tới Tiểu Tiểu cũng sẽ làm ra âm mưu thế này, gã căn bản không làm bất kỳ phòng bị nào.

Hồ Minh chỉ cảm thấy đối diện xuất hiện một đường ánh sáng trắng, nhanh chóng phóng tới trái tim mình, da thịt ở ngực gã gần như đã cảm thụ được luồng hàn ý âm trầm kia. Tập kích bất thành linh khiến cho hai mắt gã trừng trừng, trong miệng rống to một tiếng, chỉ xê xích nhỏ khó khăn lắm di động thân thể được nửa bước, cũng chính nửa bước này, đã cứu gã một mạng.

Băng tiền đâm rách bờ vai Hồ Minh, máu tươi bắn ra, Hồ Minh dưới một chiêu âm hiểm này, bị thương! Càng khiến cho gã kinh hách ra một thân mồ hôi lạnh.

Khúc Lạc Dương bên cạnh biến sắc, lớn tiếng nhắc nhở: “Hồ Minh lão đệ, cẩn thận, là cầu biến dị.”

Hồ Minh liên tục lùi lại mấy bước, kéo ra cự ly giữa gã với Tiểu Tiểu, lúc này mới cầm băng tiền cầm ở đầu vai, rút nó ra. Một sợi máu tươi tràn ra theo băng tiền rút ra, rơi trên mặt đất.

Gã âm trầm cả mặt, nhìn chăm chăm Tiểu Tiểu đang liếm móng vuốt nhỏ của mình, vẻ mặt thập phần vô tội đối diện, dường như đạo băng tiền ban này chỉ là ảo giác của gã. Gã không ngờ con cầu này vậy mà là cầu biến dị, hơn nữa còn không có loại khí tức hung hãn của cầu biến dị, đây cũng là nguyên nhân gã sơ sẩy. Không ngờ tới trên đời này còn có loại cầu biến dị này, thể tích nhỏ như chấm điểm, thủ đoạn công kích ẩn mật, hoàn toàn là một loại thể hiện của thích khách.

Hồ Minh không ngờ tới gã thế mà bị lừa trúng chiêu, điều này làm cho gã cảm thấy thập phần mất mặt, một luồng lửa giận đánh thẳng trong lòng, tâm tư vốn muốn tóm con chó con này lại chơi chơi đã không còn, hiện tại gã chỉ muốn nhanh chóng giết con cầu biến dị xảo trá này, sau đó luộc ăn mới có thể xả được mối hận trong lòng gã.

Thấy một màn đặc lực như thế, Tiêu Tử Lăng âm thầm nắm tay hoan hô. Cậu đã nói rồi a, Tiểu Tiểu của cậu thế nào có thể chỉ biết bán manh làm nũng chứ, đương nhiên là thực lực với bán manh hai tay đều cứng.

Đương nhiên Tiểu Tiểu còn có năng lực nào, Tiêu Tử Lăng làm chủ nhân kỳ thực cũng không rõ, không phải cậu quên Giám Định cầu sủng vật của mình, mà là căn bản Giám Định không ra được, lúc đó khi cậu Giám Định Tiểu Tiểu, mắt phải cho ra tin tức như vậy.

Tiểu Tiểu, cầu biến dị cấp ba (trạng thái không hoàn toàn), kỹ năng: Băng Tiền, ?

Phân Tích: . . . Giám Định đại nhân bãi công rồi? Ách, tôi chỉ có thể nói, không có tư liệu của Giám Định đại nhân, bản Phân Tích triệt để nghỉ chơi,

lệ rơi! Thân a, kiến nghị lương tâm, xin dõ dành về Giám Định đại nhân của chúng ta đi!

Lúc đó Tiêu Tử Lăng bị những nội dung này làm cho đầu đầy sương mù, không biết đến tột cùng là Giám Định xuất hiện vấn đề, hay là Phân Tích tự mình làm vớ vẩn, bất quá biểu hiện của Giám Định với Phân Tích đồng thời không đặc lực khiến cho Tiêu Tử Lăng đến nay còn chưa hiểu rõ được đối với năng lực của Tiểu Tiểu.

Hồ Minh trong sự phần nộ lập tức tiến vào chuẩn bị chiến đấu, hai tay gã đột nhiên biến thành một mảnh vàng óng ánh, dưới ngọn đèn, vậy mà có quang mang phản xạ, xem ra hai tay của gã đã thoát ly khái niệm máu thịt. Gã rống lớn một tiếng, quơ hai tay phi thân đánh tới phía Tiểu Tiểu, mắt thấy sắp đụng tới Tiểu Tiểu, bàn tay liền đập tới phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu trong chiến đấu, sửa lại hoàn toàn hành động chậm chạp bình thường, tứ chi ngăn của nó đột nhiên đập xuống, nhảy lên cao cao, nhanh nhẹn nhảy về phía bên cạnh, né qua một chương này của Hồ Minh.

Liền thấy bàn tay của Hồ Minh hung hăng kích lên trên mặt đất, một tiếng nổ bang, toàn bộ đại sảnh đều rung rung, mặt đất dùng đá cẩm thạch trải thành thể mà xuất hiện một dấu bàn tay rõ ràng, có thể thấy được uy lực của một chương này, mà trên dấu bàn tay hơi hơi bay lên khói xanh, hẳn là còn có nhiệt độ cao nhất định.

Bên này Tiểu Tiểu với Hồ Minh bắt đầu kích đấu, mà bên kia, Tiêu Tử Lăng với Khúc Lạc Dương cũng đã giao thủ.

Khúc Lạc Dương là người thức tỉnh hệ hỏa, liền thấy hai tay gã đột nhiên trống rỗng dấy lên hỏa diễm, một búng ngón tay một trái hỏa cầu liền bay ra. Tiêu Tử Lăng cẩn thận vận dụng dị năng tốc độ của mình né tránh, ánh mắt mật thiết chú ý động tác của đối phương, tuy rằng cậu biết kỹ năng của Khúc Lạc Dương, lại không biết đối phương sử dụng thể nào sử dụng khi

nào, vì vậy hết thảy cần phải cẩn thận, chiến đấu của cấp ba không được phép nửa điểm sơ sẩy.

Tốc độ công kích của hỏa cầu của Khúc Lạc Dương rất nhanh, có thể thấy được đối phương nắm giữ rất thấu triệt đối với kỹ năng này, tuy rằng so không bằng loại phương thức sử dụng biến thái như của Sở Chích Thiên, bất kỳ một bộ phận nào của thân thể cũng tùy ý kích phát. Nhưng Khúc Lạc Dương cũng đạt được trình độ trong lúc búng ngón tay liền có một trái hỏa cầu bắn ra.

Tuy rằng hỏa cầu là phát xạ đơn nhất, nhưng loại phát xạ thần tốc này thế mà khiến cho hỏa cầu hình thành một công kích khu vực thập phần dày đặc, trực tiếp che phủ Tiêu Tử Lăng. Mà điểm rơi công kích của những hỏa cầu đó vừa vặn là điểm dừng chân né tránh của Tiêu Tử Lăng, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng thoáng cái rơi vào khốn cảnh.

Tiêu Tử Lăng thấy đối phương nắm giữ điểm rơi né tránh của mình, bất kể mình né tránh thế nào, đều sẽ có hỏa cầu đánh tới. Khóe miệng cậu treo lên một mặt cười lạnh, Tiêu Tử Lăng cậu không phải người chỉ biết tránh né như vậy.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng nắm ngược lại đường đao trong tay, thoáng chém thoáng khẩy, đã khẩy đẩy đón đỡ được hai đại hỏa cầu đánh tới. Bất quá sau khi liên tục vài lần, Tiêu Tử Lăng phát hiện cậu vẫn bị đối phương tính kế. Hóa ra hỏa cầu của đối phương kèm theo nhiệt độ cao kịch liệt, vài lần liên tục khẩy đẩy đón đỡ hỏa cầu, lưỡi đường đao đã trở nên đỏ bừng một mảnh. Nếu không phải chuôi đao này đã trải qua người dị năng hệ kim gia trì, sợ rằng dưới nhiệt độ cao này có thể đã hóa thành nước thép, không ra được hình dáng rồi.

Nhưng cho dù như thế, Tiêu Tử Lăng vẫn cảm thấy lòng bàn tay nóng rực một mảnh, nhiệt độ cao trên lưỡi đao đã dần dần lan tới chuôi đao, xuyên qua tầng da bọc phần tay cầm truyền đến tay cậu.

Tiêu Tử Lăng lần nữa dùng đao đẩy ra hỏa cầu đánh tới, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một luồng hơi nước, thậm chí còn phát ra một loại tiếng vang xèo xèo nhẹ. Hóa ra Tiêu Tử Lăng vì phòng ngừa nhiệt độ cao tổn thương lòng bàn tay của mình, dùng ra Thủy Linh Thuật của cậu, bao lấy hai tay cậu. Vì vậy, khi nước đựng phải nhiệt độ cao, trong nháy mắt hình thành hơi nước bay ra.

Khúc Lạc Dương vốn muốn chờ Tiêu Tử Lăng tự động từ bỏ sử dụng đường đao thấy thế vẻ mặt thoáng nghiêm túc, gã lạnh lùng thốt: “Không ngờ tới cô em còn là người thức tỉnh song hệ, hệ thủy sao? Hừ, chẳng lẽ cho rằng như vậy là có thể khắc được tôi?” Nói xong, khí thế cả người gã không giống trước nữa, Tiêu Tử Lăng thấy thế vẻ mặt đề phòng lên, trong lòng cậu biết, đối phương muốn phóng ra tuyệt chiêu.

Quả nhiên, Khúc Lạc Dương vung múa hai cánh tay, liền thấy hai con rồng lửa hiện ra giữa hai cánh tay vung múa, so sánh với kỹ năng Giám Định ra, chỉ sợ là Liệt Diễm Trận.

Sự thực chứng minh, Tiêu Tử Lăng phán đoán chính xác, liền thấy Khúc Lạc Dương hét lớn một tiếng: “Liệt Diễm Trận!” Hai con rồng lửa trên cánh tay đột nhiên rời khỏi hai cánh tay của gã, hung ác đánh tới Tiêu Tử Lăng. Tuy rằng rồng lửa cách Tiêu Tử Lăng còn có một khoảng cách, nhưng Tiêu Tử Lăng đã cảm thụ được năng lượng cực đại, cùng nhiệt độ cao tuyệt đối ẩn chứa trên người rồng lửa kia, nhiệt độ của toàn bộ đại sảnh thoáng cái tăng vọt, thật giống như đặt trong một cái lò lửa siêu cấp lớn.

Tiêu Tử Lăng biết một chiêu này không phải dễ đón, vì vậy dị năng tốc độ của cậu bùng nổ tốc độ cao nhất, liền thấy thân ảnh cậu như một đường điện quang nhanh chóng công tới phía Khúc Lạc Dương.

Một khắc đánh trúng Khúc Lạc Dương, toàn thân Khúc Lạc Dương đột nhiên dấy lên hỏa diễm, giúp gã đón đỡ kích ám sát dùng toàn lực của Tiêu Tử Lăng.

Hai con rồng lửa Liệt Diễm Trận lúc này đã khóa định cậu, thế mà theo phương hướng của cậu tiếp tục bám sát qua, rất có sự kiên quyết không giết không quay đầu lại. Tiêu Tử Lăng chỉ có thể tiếc nuối lần nữa né tránh, cậu biết ngay đối mặt cấp ba, tốc độ của mình nhanh thế nào thì vẫn không có biện pháp làm được một kích tất sát, người thức tỉnh cấp ba, hộ thuẫn tự thân là ở vào trạng thái thuận phát, vừa có nguy hiểm sẽ kích phát đón đỡ, chính như công kích ban nãy của mình vậy, trong nháy mắt đánh trúng Khúc Lạc Dương, Tường Lửa của Khúc Lạc Dương đã kích phát, để cho cậu không công mà về.

Tốc độ của Tiêu Tử Lăng nhanh hơn so với công kích của rồng lửa, liền thấy trong sảnh, Tiêu Tử Lăng như một đường điện quang, tùy ý bay nhảy, mà hai con rồng lửa, căn không tha theo sát sau đó.

Bên kia Tiêu Tử Lăng trong khoảng thời gian ngắn vô kế khả thi, mà bên này Tiểu Tiểu đang bị thương nặng. Tuy rằng tốc độ của Tiểu Tiểu rất nhanh, cũng có chút giáo hoạt âm hiểm, nhưng dù sao nó cũng là cầu biến dị, trí tuệ của nó nhiều nhất chỉ đạt được tiêu chuẩn nhi đồng, lại thế nào so bằng được sự giáo hoạt của người trưởng thành chứ. Sau khi Hồ Minh từ từ nắm giữ được phương thức tránh né của Tiểu Tiểu, liền xuất một chiêu hờ, dụ dỗ Tiểu Tiểu né tránh đến phương hướng mà gã hy vọng, đột nhiên biến chiêu, trực tiếp một chương đánh tới vị trí Tiểu Tiểu né tránh.

Tiểu Tiểu ở không trung không có điểm mượn lực chỉ có thể cố nhịn trúng một kích này, nó bị một chương lực mạnh của Hồ Minh trực tiếp đánh bay đi, liền thấy thân thể nho nhỏ của Tiểu Tiểu té ngã xuống mặt đất, trượt ra sau chừng mười mét, mới dừng lại, trên mặt đất lưu lại một đường tàn ngân vạch ra.

Không thể nghi ngờ một kích này cực nghiêm trọng, Tiểu Tiểu rên đau, tứ chi có chút run rẩy, thống khổ bò lên từ trên mặt đất. Khó nhận sự đau đớn của thân thể, nó ho khan một chút, trong miệng phun ra một ngụm máu

tươi, xem ra một kích của Hồ Minh đã khiến cho nó bị nội thương nghiêm trọng.

Hồ Minh khinh bỉ nhổ một ngụm nước bọt lên mặt đất, nói: “Oắt con, biết né thì thế nào? Còn không phải trúng kế của bố mày, bị bố mày đánh trúng, ngày hôm nay, tao muốn băm sống mày.” Nói xong, bàn tay vốn còn ánh vàng rực rỡ của gã đột nhiên biến hóa thành một thanh đao màu vàng kim, xem ra gã muốn lập tức thực thi kế hoạch của gã.

Tiểu Tiểu đã bị thương nặng, lúc này không còn có nửa điểm dạng mạnh, mắt to vốn trơn trượt trượt của nó lúc này đã trở nên băng lãnh hung ác, thậm chí hiện lên một mặt ánh đỏ chỉ có cầu tang thì mới có được, nó gắt gao nhìn chăm chăm Hồ Minh, toàn thân tràn ngập sát khí nồng đậm, thậm chí có một loại điên cuồng bạo ngược, Tiểu Tiểu rốt cục đã bị Hồ Minh chọc giận.

Chỉ thấy nó đột nhiên ngửa đầu gào dài, một tiếng này hoàn toàn không có sự non nớt của dĩ vãng, khí thế mười phần, sắc bén vô cùng. Một tiếng kết thúc, một chuyện khó tin xảy ra ngay trong đại sảnh này. Thân thể Tiểu Tiểu đột nhiên xảy ra biến hóa, đầu tiên thân thể nó bắt đầu gồ lên vô số huyết cầu, sau đó từ từ bành trướng lên, thịt khối đỏ như máu đỏ từng chút mở rộng ở trước mặt mọi người, một màn này khiến người ta phi thường kinh sợ, các nữ nhân trốn ở góc phòng nhao nhao sợ hãi hét rầm lên.

Rất nhanh, một màn kỳ dị kết thúc, lúc này, Tiểu Tiểu lần nữa bày ra ở trước mặt mọi người, không còn là con chó con đáng yêu bán manh bản bỏ túi kia nữa, mà là một con quái thú hung ác dữ tợn.

Chỉ thấy Tiểu Tiểu lúc này, thể mà cao một mét năm, chiều dài gần ba mét, tứ chi nó thập phần tráng kiện, móng vuốt phi thường sắc nhọn, hình thành một biên độ cong cong, phiểm ra một tầng sáng bóng kim loại, rõ ràng, móng vuốt này tuyệt đối sắc bén, phỏng đoán cào rách tấm thép các loại gì đó tuyệt đối không có vấn đề gì. Mà hấp dẫn nhãn cầu người nhất

chính là bộ lông của nó, bộ lông của Tiểu Tiểu đã không thuộc về bộ lông nữa, trái lại càng như gai nhọn kim loại, từng cọng lóe khuynh hướng cảm xúc băng lãnh của kim loại, chính như mặc một thân khôi giáp có gai vậy, kéo dài đến tận cuối ngọn đuôi.

Tiểu Tiểu đã biến hình, tùy ý vung lên đuôi của mình, chợt nghe thấy ba một tiếng vang thanh thúy, như một dây roi kim loại dài nặng nề đánh lên mặt đất, trên mặt đất dễ dàng lưu lại một vết roi rất sâu. Dường như phi thường thỏa mãn đối với sự biến hình của bản thân, Tiểu Tiểu nhếch miệng cười, hơi hơi mở ra miệng rộng dữ tợn của nó, lộ ra hàm răng lớn toả ra hàn quang dày đặc kia, cùng với nước bọt vô ý thức rơi trên mặt đất phát sinh hàn khí nhẹ nhẹ.

Một màn trước mắt chứng minh lúc này đứng ở trước mặt mọi người không còn là một con cầu biến dị bình thường nữa, mà là một con mãnh thú, một con quái thú đáng sợ.

Tiểu Tiểu cao ngạo hếch hếch đầu của mình, chậm rãi tới gần phía Hồ Minh, mỗi khi đi một bước, phạm vi ba mét xung quanh liền biến thành thế giới băng.

Hình tượng lúc này của Tiểu Tiểu, khiến cho Hồ Minh bất an, thậm chí có một loại cảm giác sợ hãi, gã cảm thấy một luồng áp lực vô hình lặng yên bao phủ trên người gã. Gã nghĩ không thông vì sao cầu biến dị lúc đầu vô hại như vậy, sẽ biến thành bộ dạng khủng bố này, thân thể nó thể mà có thể biến lớn, sau khi biến lớn hình tượng hung hãn như thế, mà khí thế của nó vậy mà có thể tăng trưởng mấy lần trong nháy mắt, thoáng cái vượt qua gã, thậm chí khiến cho gã cảm thấy gã đối phó chính là một cường giả cấp bốn.

Ánh mắt của Tiểu Tiểu bày ra chính là một loại trêu tức, nó nhếch nhếch miệng, dường như lộ ra một nụ cười, nhưng nụ cười này thực sự vô cùng dữ tợn, khiến cho Hồ Minh trực diện nụ cười này càng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Gã đột nhiên hung hăng tát bản thân một bạt tai, dùng sự đau đớn đó để chống lại sự sợ hãi nơi đáy lòng. Bởi vì một bạt tai này, Hồ Minh cuối cùng cũng tìm về được sự lãnh tĩnh của bản thân, gã quyết định phải kích sát con cầu biến dị này, bằng không, một màn ngày hôm nay sẽ trở thành tâm ma của gã, khiến cho gã mất đi khả năng tiến cấp. Đương nhiên gã càng không muốn để người ta biết, gã bị khí thể của một con cầu biến dị kinh hách, đây là sự sỉ nhục của gã.

Hồ Minh nóng lòng gạt bỏ hết thấy điều này, khí thể toàn thân đột nhiên tăng, kỹ năng Bạo Vũ Lê Hoa sắp bùng nổ.

“Bạo Vũ Lê Hoa!” Hồ Minh gào thét tê tâm liệt phế, liền thấy vô số lưỡi dao sắc bén nhỏ như cánh hoa, che trời lấp đất công tới phía Tiểu Tiểu.

Liền thấy bộ lông như kim loại trên người Tiểu Tiểu đột nhiên dựng thẳng lên, đặc biệt là đầu, nó nhắm mắt lại thật giống như thành một tòa pháo đài hoàn toàn phong bế, liền nghe thấy một trận vang giòn lách cách, hết thấy lưỡi dao sắc bén Hồ Minh bắn ra đều bị tầng bộ lông đó cản lại, trên mặt đất phủ kín lưỡi dao sắc bén.

Tiểu Tiểu mở mắt, ánh mắt lộ ra một mặt châm chọc, nó há to miệng, một luồng năng lượng khổng lồ ngưng tụ ở bên trong.

Hồ Minh kinh ngạc đến ngây người bởi vì tuyệt chiêu của bản thân triệt để mất đi hiệu lực, vì luồng dao động năng lượng này mà bưng tĩnh, sắc mặt gã đại biến, phản ứng đầu tiên là muốn né tránh, trong miệng Tiểu Tiểu đã bắn ra một đạo lãnh quang, trực tiếp đánh trúng gã.

Hồ Minh trúng chiêu chạy vội mấy bước, phát hiện chân của mình không thể động, gã nhìn về phía dưới chân, lại thấy chân của mình đang từ từ biến thành trụ băng trong suốt, sau đó nhanh chóng lan tràn đến phần eo. . .

Gã kinh hoàng thê lương hô to: “Không. . .”

Tiếng la thê lương đột nhiên dừng bật, liền thấy trong sảnh xuất hiện một tượng băng trong suốt trong trạng thái chạy, Hồ Minh cứ như vậy trở thành một tượng băng.

Trận chiến này, Hồ Minh bị trăm thủ! Tiểu Tiểu hoàn thắng!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Kiểm Chiêu, Lại Thấy Hạo Nguyệt Đường Không!

Bên này Tiểu Tiểu đối phó xong đối thủ của mình, bên kia Tiêu Tử Lăng liên tục né tránh, rốt cục cũng kéo ra được một khoảng cách với rồng lửa phía sau, bước tiếp theo cậu xông đến trước mặt Khúc Lạc Dương, đột nhiên dừng bước chân né tránh, xoay người lại, đường đao giơ lên cao.

Khúc Lạc Dương cười lạnh một tiếng, bất kể muốn công kích gã hay là muốn tính toán gã làm tấm mộc cho rồng lửa, đều vô dụng, thứ nhất bản thân có Tường Lửa thuận phát hộ thể, công kích của Tiêu Tử Lăng khẳng định sẽ vô hiệu. Thứ hai Liệt Diễm Trận sẽ tự động né tránh người phóng thích bản thân, vì vậy không có khả năng trúng lầm.

Quả nhiên, khi rồng lửa sắp sửa đụng vào Khúc Lạc Dương, đột nhiên thoáng rẽ lộ tuyến, hai con rồng lửa phân biệt đi sát qua từ bên hai cánh tay Khúc Lạc Dương, né qua người phóng thích nó, sau đó rất nhanh trở về trên tuyến đường tập kích vốn dĩ hung ác đánh tới Tiêu Tử Lăng dừng ở phía trước.

Khóe miệng Khúc Lạc Dương lộ ra nụ cười đắc ý, gã tin tưởng chịu một chiêu này thì cô gái đó, không phải chết cũng sẽ trọng thương, không có khả năng thứ hai, đương nhiên nội tâm của gã có một loại tiếc nuối chậm rãi dâng lên, vốn gã còn muốn tận tình chơi xử nữ diện mạo thanh thuần này một chút.

Đáng tiếc, một màn kế tiếp triệt để đánh nát kỳ vọng của gã, chỉ thấy Tiêu Tử Lăng nhẹ giọng ngâm ra: “Hạo Nguyệt Đường Không!”

Vừa dứt lời, liền thấy vùng trời trên đầu Tiêu Tử Lăng xuất hiện một vầng trắng tròn sáng rực. . . Lúc này hai con rồng lửa đã nhào tới, một khắc nguy cơ, trắng tròn trên vùng trời chỗ Tiêu Tử Lăng đột nhiên rải ra, liền thấy vô số tia sáng nghênh hướng rồng lửa đánh tới, rất nhanh rồng lửa đã bị vô số tia sáng thôn phệ, sau cùng biến mất không còn.

Mà tia sáng tuyệt không đình chỉ như vậy, chúng nó che trời lấp đất đánh tới phía địa phương Khúc Lạc Dương đứng. Đây cũng là lý do Tiêu Tử Lăng lựa chọn dừng ở chỗ này, cậu muốn nhất tiễn song điêu, đồng thời giải quyết Liệt Diễm Trận, cũng giải quyết bản nhân Khúc Lạc Dương. Bởi vì lấy thực lực cấp ba trước mắt của Tiêu Tử Lăng, mỗi ngày Hạo Nguyệt Đường Không chỉ có thể thi triển được một lần.

Khúc Lạc Dương vốn tưởng rằng Liệt Diễm Trận của mình có thể đốt Tiêu Tử Lăng thành tro tàn, lại không ngờ đến rồng lửa của gã bị một loại kiếm thuật kỳ lạ thôn phệ mất, sau cùng còn lan tới chỗ gã.

Thế năng kèm theo trên tia sáng thập phần khủng bố, Khúc Lạc Dương biết dựa vào năng lực hiện tại của gã sợ rằng không cách nào ngăn chặn được, vì vậy gã lựa chọn chạy trốn, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa.

Tuy rằng Khúc Lạc Dương lựa chọn chính xác, nhưng gã phản ứng vẫn chậm một chút, nói đến cùng vẫn là xem thường lực phá hoại cùng phạm vi công kích của Hạo Nguyệt Đường Không.

Liền thấy vô số kiếm khí đánh tới phía Khúc Lạc Dương, vi vu vi vu, thanh âm kiếm khí phá không vang vọng toàn bộ đại sảnh, sau cùng toàn bộ rơi vào khu vực khoảng ba mét ở cửa, sau đó, một tiếng kêu thảm liệt vang lên, Khúc Lạc Dương không tránh được một chiêu tuyệt sát này.

Lực lượng công kích của kiếm chiêu này thực sự cường đại, năng lượng bạo liệt bắn tung toàn bộ bụi trên mặt đất bay lên, cửa lâm vào tình cảnh mờ lung một mảnh.

Khi bụi sương từ từ tán đi, thấy rõ hiện trường, liền thấy Khúc Lạc Dương đang thống khổ bò ra ngoài cửa, thân dưới gã đã bị kiếm khí đâm thành một bãi thịt nát, chỉ có nửa người trên còn bảo trì hình người. Sinh mệnh của người thức tỉnh quả nhiên rất mạnh, cho dù đã bị trọng thương trí mạng như thế, gã vẫn có thể kéo những máu thịt vụn vặt đó, ra sức bò, lưu lại một con đường máu nhìn thấy mà giật mình.

Thảm trạng của Khúc Lạc Dương khiến cho nữ nhân ở đây nhao nhao kinh hoảng hét rầm lên, có mấy người thậm chí bắt đầu nôn mửa. Tuy rằng những nữ nhân này từng bị bạo lực, thậm chí còn có một chút đáng sợ, để cho tinh thần của các cô đã bị giày vò rất lớn. Nhưng tràng diện máu tanh như thế kỳ thực các cô tuyệt chưa từng trải qua, cho nên các cô phản ứng rất cường liệt.

Bởi vì một chiêu này tiêu hao sạch linh lực Thanh Tâm Thuật trong cơ thể cậu, sắc mặt Tiêu Tử Lăng có chút tái nhợt, bất quá cho dù như thế, cậu vẫn là vẻ mặt lạnh lùng đi đến chỗ Khúc Lạc Dương vẫn còn ra sức giãy dụa đi tới kia, cậu nhất định phải tiến gã lên đường.

Khúc Lạc Dương rốt cục lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng khủng bố, hô to: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi. . .” Không có người nào có thể trực diện tử vong, gã vốn cười tùy ý chém giết người khác rốt cục cũng cúi đầu khẩn cầu.

Tiêu Tử Lăng lạnh lùng nhìn gã, tuyệt không nói một câu, đường đao sạch sẽ lưu loát đâm vào yết hầu Khúc Lạc Dương.

Khúc Lạc Dương mở to hai mắt, cảm giác thấy ý thức của bản thân đang từ từ biến mất, gã muốn nói cái gì đó, lại bởi vì yết hầu bị đâm rách, không nói được gì ra. . . Rất nhanh hai mắt của gã mất đi thần thái, nuốt xuống một hơi sau cùng, tuyên cáo sinh mệnh của Khúc Lạc Dương chung kết như vậy.

Cổ tay Tiêu Tử Lăng rung lên kéo ra một đao hoa, lưu loát đưa đường đao về trong vỏ. Ngẩng đầu liền thấy Lạc Mỹ Mân thập thập thò thò ở ngoài cửa, một bộ dáng quan tâm kết quả chiến đấu.

Khi cô nhìn thấy Tiêu Tử Lăng vẻ mặt sát khí đứng ở nơi đó, lại thấy được Khúc Lạc Dương nằm ở cửa chỉ còn nửa đoạn, thất kinh, sau đó kinh hãi lập tức nổi lên khuôn mặt.

Cô chạy tới, vẻ mặt vui mừng nói: “Em gái, em kích sát chính là phó thủ lĩnh của căn cứ này, quá tuyệt vời, tên cận bã này không tốt hơn được chỗ nào so với thủ lĩnh nơi đây đâu.” Nói xong lại cảm thán nói, “Không ngờ tới thực lực của em gái mạnh như thế.”

Tiêu Tử Lăng thấy Lạc Mỹ Mân tới, chỉ tùy ý chào hỏi một chút, cậu nói: “Chị đã tới, giúp tôi nhìn mặt cô gái nào là Hồng Hiếu Lâm.”

Lạc Mỹ Mân ừ một tiếng liền đi đến trước mặt những cô gái bị trói kia, thả xuống hết những cô gái đó.

Hết thấy những cô gái sống sót sau tai nạn đều khóc rống lên, lúc này Lạc Mỹ Mân kéo tay một cô gái đi tới trước mặt Tiêu Tử Lăng nói: “Em gái, đây chính là Hồng Hiếu Lâm em muốn tìm.”

Tiêu Tử Lăng nhìn thấy cô gái đó, khẽ cau mày, vì cô gái này chính người là ngay từ đầu kêu cứu kia, cậu không biết cô ta bởi vì sợ hãi không phản ứng lại, hay là cố ý. Quan cảm của cậu đối với cô ta tuyệt không tính là quá tốt.

Hồng Hiếu Lâm đỏ mắt cảm kích nói: “Cảm tạ em gái tới cứu chị, chắc là ông nội chị tìm các em tới đi.” Vẻ mặt cô có chút kích động, dường như muốn nhận được sự xác nhận của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải một người người khác nói cái gì sẽ tin cái đó, cậu trực tiếp mở ra mắt phải, chính xác xác nhận thân phận của cô gái

trước mắt, vì vậy tin tức Giám Định của mắt phải đã ra.

Giám Định: Hồng Hiếu Lâm, người sống sót bình thường.

Phân Tích: Đừng dùng chuyện ngu ngốc như thế đến quấy rầy tôi! Ngủ bù - ing.

Tiêu Tử Lăng không nhìn Phân Tích quân ngạo kiêu kia, sau khi thấy đáp án Giám Định cho ra đích thật là Hồng Hiếu Lâm, cậu cũng liền an tâm, vì vậy cậu gật gật đầu, biểu thị lời nói của Hồng Hiếu Lâm không sai.

Hồng Hiếu Lâm nhận được đáp án đầu mi rốt cục thả lỏng ra, trong ánh mắt cũng có thần thái.

Nếu đã tìm được người mình muốn cứu, Tiêu Tử Lăng quyết định trở lại biệt thự áp trận cho lão đại nhà mình. Về phần những nữ nhân không có thực lực này đương nhiên không thể mang đi chỗ đó, miễn cho liên lụy bọn họ. Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ rồi kêu Tiểu Tiểu hộ tống các cô quay về nơi cư trú của Hồng lão tiên sinh, chờ bọn họ làm xong chuyện sẽ hội hợp với các cô.

Tiểu Tiểu nghe thấy sự phân phó của Tiêu Tử Lăng, trực tiếp vươn cự trào của nó, nâng ba cái móng vuốt, tỏ ý Tiêu Tử Lăng làm ba bữa ăn ngon cho nó để bù đắp lần trả giá này của nó. Trước mặt biểu hiện đặc lực của sủng vật nhà mình, Tiêu Tử Lăng cũng không cự tuyệt, trực tiếp gật đầu đáp ứng. Tiểu Tiểu thỏa mãn bởi sắp có mỹ thực ăn cao hứng bừng bừng dẫn dắt một đám nữ nhân trở về.

Tiêu Tử Lăng thấy cả nhóm người Tiểu Tiểu biến mất ở trong bóng đêm, khi lần nữa quay đầu lại, vẻ mặt của cậu đã trở nên một bộ tiêu sát, cậu chuẩn bị huyết tẩy sở an ủi, thanh lý sạch sẽ tất cả căn bã nơi đây, trả cho căn cứ tạm thời này một sự thanh minh.

Giữa lúc Tiêu Tử Lăng chuẩn bị thanh lý những tên cặn bã ở sở an ủi, bên kia biệt thự, chiến đấu giữa Sở Chích Thiên với Vương Tín cũng tiến vào thời gian quyết đấu sau cùng.

Nói đến, Sở Chích Thiên phát thăm dò, lôi điện tập kích của anh rất đột nhiên rất ẩn mật, Vương Tín căn bản không hề phản ứng lại, thế nhưng ngay khi lôi điện công kích đến thân thể của Vương Tín, địa phương đó vậ mà lần nữa trong suốt, sau đó liền thấy lôi điện xuyên qua nơi đó, trực tiếp rơi xuống trên mặt đất phía sau Vương Tín, bắn tung lên một chuỗi hoa lửa điện quang, sau cùng biến mất vô tung.

Mà thân thể của Vương Tín trong nháy mắt lôi điện xuyên qua, lần nữa khôi phục nguyên dạng. Sở Chích Thiên hiểu rõ trong lòng, người trước mắt này là một người thức tỉnh có thể tiến hành phân giải biến mất sau đó lại trọng tổ mỗi một bộ phận thân thể của chính mình, hơn nữa quá trình đó đã đạt được hình thành trong nháy mắt, quả nhiên là một người khó đối phó a.

Sở Chích Thiên chau mày, đây là một chuyện phiền toái, nếu muốn công kích đến gã, nhất định phải vào lúc gã chưa hoàn thành phân giải chuyển hóa mới có thể thành công, đây không thể nghi ngờ là một sự trắc trở, bởi vì năng lực của gã đạt được trong nháy mắt, trừ phi tốc độ công kích của bản thân vượt qua thần kinh có khả năng phản ứng được của gã. . .

“Người thức tỉnh hệ lôi điện, được xưng là người thức tỉnh có năng lực công kích cường đại nhất.” Vương Tín cũng nhìn ra năng lực của Sở Chích Thiên, khóe miệng gã lộ ra nụ cười giương giương, “Tao vẫn luôn muốn biết, lực công kích cường đại nhất đó có phải có thể phá giải được năng lực của tao hay không, không ngờ tới ngày hôm nay đã có thể được như mong muốn.” Tuy rằng Vương Tín nói như vậy, nhưng gã căn bản không cho rằng công kích hệ lôi điện sẽ có ích lợi gì đối với gã, chỉ cần không vượt qua năng lực phản ứng của gã, bất kỳ công kích nào cũng vô hiệu đối với gã.

Sở Chích Thiên nhàn nhật nói: “Tao sẽ để cho mày biết kết quả.” Nói xong, một Thiên La Địa Vong cường hữu lực trực tiếp bao phủ tới trước mặt Vương Tín, nếu luồng lôi điện nhỏ vô dụng, như vậy có phải loại công kích phạm vi lớn này hữu hiệu hay không đây. Công kích lúc này đây của Sở Chích Thiên cũng là thăm dò, vì vậy Thiên La Địa Vong này chỉ là siêu nhỏ, chỉ cần bao lấy cả người Vương Tín là được.

Năng lực né tránh của Vương Tín tuyệt không tốt, đối mặt loại kỹ năng phạm vi này, gã thật đúng là không có biện pháp đào thoát, chỉ có thể đổi mắt nhìn kỹ năng hệ lôi điện đầy năng lượng đó bao phủ gã. Bất quá gã tuyệt không để ở trong lòng, bởi vì gã có loại năng lực mà chỉ có thần mới có, khước miệng lộ ra một nụ cười châm chọc, trong miệng Vương Tín quát khê: “Vô Chi Linh Vực!”

Sở Chích Thiên liền thấy Thiên La Địa Vong của anh bị cái gì đó làm cho tan rã vậy, không gian ba mét trước sau thân thể Vương Tín đã không còn năng lượng lôi điện của Thiên La Địa Vong, mà Thiên La Địa Vong vượt qua phạm vi đó vẫn kêu to ở không trung, đáng tiếc chúng nó không có biện pháp tới gần Vương Tín trong vòng ba mét.

Kỹ năng này không khác biệt bao nhiêu với Hư Không của anh, bất quá Vương Tín là tan rã, mà Hư Không của anh lại là bài xích. Xem ra Vương Tín mở ra lĩnh vực, là ở vào trạng thái vô địch, bởi vì bất kỳ năng lượng nào cũng sẽ bị tan rã. . . Không biết thực thể có thể cũng như thế hay không?

Trong tay xuất hiện một thanh chủy thủ nhỏ, Sở Chích Thiên trực tiếp ném về phía lĩnh vực của Vương Tín. Liền thấy chủy thủ nhỏ vừa tiến vào lĩnh vực, liền rớt xuống vuông góc chín mươi độ. Bất quá chủy thủ vẫn là chủy thủ, không phát sinh hiện trường hòa tan gì.

Sở Chích Thiên phản ứng lại, luồng lực lượng mà mình phóng cũng thuộc về một loại năng lượng, vì vậy cũng bị tan rã, chủy thủ mất đi luồng

lực lượng đó gia trì, mới có loại hiện tượng rơi vuông góc chín mươi độ này phát sinh.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Giày Vò? Không Muốn Cho Mày Chết Yên.

Liên tục ba lần thăm dò, để cho Sở Chích Thiên đại thể hiểu rõ được năng lực của Vương Tín, anh biết lần này dị năng hệ lôi điện của anh không đảm đương nổi lực chủ sát, cho dù năng lực cấp năm của anh khai hỏa toàn bộ, chỉ sợ cũng khó có thể làm được một kích tất sát, Vô Chi Lĩnh Vực khắc chế tương đối lợi hại đối với dị năng hệ lôi điện của anh.

Dị năng kỳ lạ của Vương Tín để cho Sở Chích Thiên có chút cảnh tỉnh, xem ra trên đời này còn có rất nhiều năng lực thần bí, có lẽ trong góc nào đó còn ẩn tàng dị năng nghịch thiên nào đó triệt để khắc chế anh. Anh nhất định phải gia tăng sức lực nỗ lực tu luyện, bằng không dựa theo loại thể chất dễ trêu chọc thị phi của Tiêu Tử Lăng, anh muốn vững vàng bao bọc đàn em nhà anh, làm chỗ dựa cường đại vững chắc, trong lòng cũng thấy không chắc ăn.

Dị năng hệ lôi điện thuộc về hình thức công kích cự ly xa, nếu làm không được một kích tất sát, Sở Chích Thiên biết chọn lọc tự nhiên, có năm chắc công kích gần người hơn.

Kỳ thực năng lực công kích gần người của Sở Chích Thiên lợi hại hơn nhiều so với Tiêu Tử Lăng, ngoại trừ Sở Chích Thiên không biết bộ kiếm pháp rõ ràng thuộc về loại gian lận kia, mấy phương diện khác, Tiêu Tử Lăng thật đúng là bị lão đại nhà cậu khắc gât gao. Tuy rằng Sở Chích Thiên không có dị năng tốc độ, nhưng anh có năng lực thuần di không gian còn khủng bố hơn so với dị năng tốc độ, trực tiếp khắc Tiêu Tử Lăng phải nói là

miệng phun máu tươi, huống chi từ nhỏ Sở Chích Thiên đã tiếp nhận huấn luyện cách đấu, điều kiện thân thể rõ ràng mạnh hơn mấy lần so với Tiêu Tử Lăng thay đổi giữa chừng, nếu như Tiêu Tử Lăng không có bộ kiếm pháp kia, cậu muốn lấy được chút tiện nghi ở trên người Sở Chích Thiên, ách. . . cho dù tu luyện thêm mấy đời nữa cũng không có khả năng.

Đương nhiên Sở Chích Thiên lựa chọn gần người còn có một nguyên nhân, anh muốn đích thân tiến vào lĩnh vực kia cảm thụ một chút, có phải thực sự có thể phân giải mất hết bất kỳ dị năng nào hay không.

Vương Tín thấy trong tay Sở Chích Thiên lần nữa xuất hiện một thanh chủy thủ, sau đó cứ như vậy không nhìn lĩnh vực của gã trực tiếp xông vào, hành động muốn chết này để cho Vương Tín thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài mấy tiếng, phải biết rằng ở trong lĩnh vực, gã chính là thần.

Sở Chích Thiên vừa tiến vào Vô Chi Lĩnh Vực liền cảm thấy như lâm vào vũng bùn, không chỉ hành động trắc trở ngay cả hô hấp cũng thành vấn đề. Sở Chích Thiên lập tức lĩnh ngộ, Vô Chi Lĩnh Vực này thậm chí ngay cả dưỡng khí trong không khí cũng bị nó phân giải mất.

Bất quá. . . Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một mặt cười lạnh, bên trong Vô Chi Lĩnh Vực năng lượng gì cũng không có, nhưng có một loại năng lượng còn nồng đậm sinh động hơn so với bên ngoài, đó chính là năng lượng không gian.

Lĩnh vực? Danh như ý nghĩa là thế giới cá nhân thuộc về người thi triển năng lực, cũng chính là một không gian dị thứ nguyên độc lập phong bế. Không sai, dù phong bế thế nào, độc lập thế nào, dị thứ nguyên thế nào đi nữa, tiền đề là nó vẫn là một không gian. Nếu là một không gian, như vậy bên trong đó lại thế nào có thể không có năng lượng không gian chứ?

Có lẽ ông trời cũng đã nhìn không nổi hành vi tội nghiệt của Vương Tín nữa, vì vậy phái Sở Chích Thiên con cưng của trời này tới để chủ trì chính

nghĩa, để cho kỹ năng Vô Chi Linh Vực của Vương Tín đối với người dị năng khác mà nói là khủng bố, chỉ có chết không có sống, nhưng ở trước mặt Sở Chích Thiên có dị năng không gian liền thành một tấm giấy trắng yếu đuối, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn đã bị đâm rách.

Nếu dị năng không gian hữu hiệu, như vậy Sở Chích Thiên liền không muốn tiếp tục thăm dò nữa, anh muốn nhanh chóng giải quyết tên cận bã này, phải biết rằng một số hành vi ban nãy của tên cận bã này để cho trong lòng anh dâng lên một luồng lệ khí muốn hủy diệt hết thảy nơi đây, mà theo thời gian kéo dài, luồng lệ khí này càng ngày càng mạnh.

Chỉ thấy Sở Chích Thiên nhấc lên cánh tay, song song vạch một đường với phần eo Vương Tín: “Không Gian Chiết Đập!”

Sở Chích Thiên đã có quyết định không còn thủ hạ lưu tình nữa, vừa lên chính là sát chiêu dị năng hệ không gian lớn nhất của anh Không Gian Chiết Đập. Sở Chích Thiên căn bản không muốn thấy Vương Tín tiếp tục vui vẻ, vì vậy cho dù là lãng phí rất nhiều dị năng, anh cũng muốn bảo chứng Vương Tín chết vạn vô nhất thất.

Theo một tiếng một vạch này, liền thấy bộ phận dưới phần eo của Vương Tín, đột nhiên thấy nữa.

Vương Tín chỉ cảm thấy thân dưới mất đi tri giác, gã vô ý thức nhìn xuống, lại thấy không khí một mảnh, nửa người trên của gã quỷ dị bay trên không trung. Một màn khủng bố trước mắt, để cho Vương Tín kinh hoàng mở to hai mắt, trong miệng kêu thảm một tiếng, Vô Chi Linh Vực đổ nát theo.

“Không có khả năng, đây là kỹ năng gì, thế nào có thể thi triển ở trong Vô Chi Linh Vực của tao, thậm chí để cho Vô Chi Linh Vực của tao đổ nát?” Vương Tín dữ tợn đầy mặt mồ hôi, gã không thể tiếp nhận kết cục như

vậy, năng lực của gã là năng lực của thần, thế nào có thể bị người phá dễ dàng như vậy?

Nhìn Vương Tín đầy mặt điên cuồng trước mắt, Sở Chích Thiên nhàn nhạt đáp: “Chỉ là dị năng không gian mà thôi.”

Vương Tín nghe xong câu trả lời của Sở Chích Thiên, vẻ mặt sững sốt, trên mặt nổi lên biểu tình hoang mang, sau cùng rốt cục là vẻ mặt tỉnh ngộ. Vô Chi Linh Vực, có thể phân giải bất kỳ năng lượng nào, lại không có biện pháp phân giải được năng lượng không gian, bởi vì Vô Chi Linh Vực vốn chính là một không gian tự thành. . . Đúng, nó vẫn là một không gian a! Đối mặt Sở Chích Thiên nắm giữ hết thủy năng lượng không gian, lại thế nào có thể để cho Vô Chi Linh Vực tiếp tục tồn tại chứ.

Gã đau cực, một ngụm máu tươi phun ra: “Vận khí của tao thế nào kém như vậy, thế mà đụng phải dị năng không gian? Ông trời cho tao kỹ năng nghịch thiên này, chẳng lẽ không phải để cho tao xưng bá thế giới, duy ngã độc tôn sao, hóa ra chỉ là chơi tao, chơi tao. . . Tao không phục, tao không phục, không thể đùa giỡn người như thế. . .” Từ địa vị của thần thoáng cái rơi xuống phàm trần, phát hiện bản thân căn bản không phải như gã tưởng tượng, là nhân vật chính của thế giới này, mà sự thực là một vật hy sinh đến không thể vật hy sinh hơn, điều này làm cho Vương Tín trực tiếp tan vỡ điên cuồng.

Nhìn Vương Tín rơi vào trạng thái điên cuồng, Sở Chích Thiên lạnh lùng búng vang ngón tay của anh, chỉ thấy Không Gian Chiết Đập mang theo phân nửa không gian kia triệt để biến mất khỏi thế giới này, vì vậy, liền thấy nửa người trên của Vương Tín trực tiếp rơi xuống trên mặt đất, máu tươi bắt đầu bắn tuôn ra như suối phun, lúc này, đau đớn bị chặt eo để cho Vương Tín trực tiếp kêu gào lên.

“Giết tao đi!” Vương Tín bị đau tình, biết bản thân chết chắc rồi, hiện tại gã duy chỉ hi vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi loại đau đớn sống không

bằng chết này, vì vậy khẩn cầu.

Sở Chích Thiên yên lặng nhìn Vương Tín một cái, lúc này mới chậm rãi nói: “Khi mà mơ ước người của tao, tao đã không muốn cho mà chết yên.” Nói xong anh đi đến trên bàn trà ngồi xuống, chân phải nâng lên giẫm lên trên mặt bàn trà, khuỷu tay phải khoác lên đầu gối, Sở Chích Thiên nhẹ nhàng tựa đầu lên trên cánh tay, mặt mang mỉm cười như có hứng thú nhìn một màn máu tanh trước mắt, một loại hàn ý âm u lặng yên lan tràn trên người anh.

Anh cứ như vậy mang theo nụ cười, ánh mắt băng lãnh nhìn Vương Tín trên mặt đất thống khổ giãy dụa, tươi sống chịu đựng sự giày vò đau đớn bị chặt eo, đợi đến thời khắc chảy hết một giọt máu sau cùng mới tắt thở.

Sở Chích Thiên như vậy, khiến cho trong nội tâm mọi người ở đây đều lộ ra một luồng ý lạnh băng hàn, tay chân bọn chúng băng lãnh, trong lòng hiểu rõ cường giả trước mắt này tuyệt đối là một ngoan khách lãnh khốc vô tình. Những người thức tỉnh đó run sợ, khi bọn chúng thấy Sở Chích Thiên lãnh nhãn vô tình bắn phá qua, nhao nhao bỏ xuống vũ khí trong tay, quỳ xuống cầu xin.

Mắt Sở Chích Thiên lộ sự khinh bỉ, lạnh lùng tuyên bố kết cục của những kẻ đó: “Thất tín bội nghĩa? Hừ, đã như vậy sống chết cứ xem vận khí của bản thân bọn mà đi!”

Liền thấy bàn tay trái Sở Chích Thiên mở ra, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt, toàn bộ bầu trời biệt thự bị lôi điện bao phủ, Thiên La Địa Võng dị năng hệ lôi điện trực tiếp giáng lâm, mọi người trong biệt thự phát ra trận trận kêu thảm, sau cùng trở nên lặng yên không tiếng động.

Mà Tiêu Tử Lăng bên kia, thì năm đường đao lần nữa tiến vào sở an ủi. . Sau khi nhận được vô số câu hỏi cô là ai, Tiêu Tử Lăng không lưu tình

chút nào cầm đường đao trong tay đâm vào những thành viên căn cứ đang làm nhục nữ nhân đó.

Khi Tiêu Tử Lăng lần nữa xuất hiện ở cửa sổ an ủi, sát khí trên người cậu nồng đậm hơn rất nhiều, ánh mắt băng lãnh một mảnh, tay cậu kiên định cầm đường đao trong tay, mà mũi đường đao, từng giọt từng giọt máu tươi rơi xuống trên con đường Tiêu Tử Lăng đi qua.

Cậu quay đầu lại nhìn nơi tội ác kia, nghe thấy bên trong đã rối loạn một mảnh, khi những nữ nhân kia dùng biểu tình mừng rỡ sống sót sau tai nạn như điên lao ra khỏi sổ an ủi, cậu biết cậu không làm sai gì.

Nếu chuyện nơi đây đã hoàn thành, như vậy liền chạy đến chỗ lão đại đi, không quản mình có thể giúp đỡ được việc hay không, đứng ở bên người lão đại cậu mới có thể an tâm. Tiêu Tử Lăng mang theo ý nghĩ như vậy, nhanh chóng chạy tới biệt thự.

Còn chưa vào cửa đã thấy hệ lõi điện nồng đậm thi ngược trên bầu trời biệt thự, Tiêu Tử Lăng đành phải kiên trì chờ luồng năng lượng đó tiêu tán, cậu còn không muốn chủ động đi vào tìm ngược, kỹ năng đó của lão đại nhà mình thuộc về loại công kích không phân biệt, phân không rõ địch ta.

Rốt cục lõi điện cũng biến mất, lúc này biệt thự đã vắng lặng một mảnh, không thấy tiếng động. Tiêu Tử Lăng nhắc đao cẩn thận đi vào, liền phát hiện thành viên căn cứ đã bị Thiên La Địa Vọng giải quyết.

Đi tới cửa, người nằm trên mặt đất vậy mà càng nhiều, Tiêu Tử Lăng nhảy mấy cái liền tiến vào đại sảnh, liền thấy Sở Chích Thiên vẻ mặt hờn giận ngồi trên bàn trà trong phòng, đang mặt mang mỉm cười nhìn cậu.

“Sở ca, em tới rồi!” Tiêu Tử Lăng sờ sờ mũi, có chút chân tay luống cuống, bộ biểu tình này của Sở Chích Thiên thế mà khiến cho cậu cảm thấy có chút không thoải mái, ừm, cậu vẫn quen Sở Chích Thiên mặt không biểu cảm hơn, cho dù mang theo ý lạnh cũng được. Sở Chích Thiên hiện tại lại

khiến cho cậu cảm thấy toàn thân phát lạnh, dường như bị mãnh thú đáng sợ nào đó nhìn thẳng.

Dường như cảm nhận được đàn em nhà mình co quắp không biết làm sao, Sở Chích Thiên rất nhanh thu hồi đường nhìn bức người của mình, anh lạnh lùng thốt: “Tìm được người rồi?”

“Ừm, kêu Tiểu Tiểu đưa mấy cô đó trở về rồi.” Khi Sở Chích Thiên thu hồi đường nhìn của mình, loại cảm giác sợ hãi của Tiêu Tử Lăng liền hồng còn, nhin không được thăm khen lão đại nhà mình quả nhiên là bá chủ, ngay cả đường nhìn cũng bức người, khí thế mười phần như vậy, mình căn bản chống không được uy năng đó, cho nên mới sẽ có loại ảo giác đó đi. . .

Tiêu Tử Lăng không có cảm giác nguy cơ bắt đầu nhìn một vòng đại sảnh xung quanh, liền thấy Vương Tín kia, gã trường mắt to chết không nhắm mắt nằm ở nơi kia, biểu tình thập phần thống khổ, khuôn mặt vặn vẹo cực độ, mười ngón tay máu thịt mơ hồ, trên mặt đất bị cào ra mười đường lõm ngón tay thật sâu, trong vết lõm loang lổ máu, chỉ sợ là trước khi chết đã chịu qua giày vò, hoặc là rõ ràng đau chết đến cuối cùng.

Đương nhiên gã chết không toàn thân, bởi vì gã chỉ có nửa người trên, cứ như bị trực tiếp cắt đứt vậy, toàn bộ phần eo dưới không còn. Như vậy xem ra, Vương Tín có thể là sau khi tươi sống chảy khô máu của mình mới chết đi, xem ra Sở Chích Thiên rất lãnh khốc kéo dài thời gian tử vong của Vương Tín, kéo dài sự thống khổ của Vương Tín.

Bất quá Vương Tín chết càng thảm, trong lòng Tiêu Tử Lăng lại càng cao hứng, cậu không cho rằng điều này có gì không đúng, dù sao cậu là bị ép thấy thứ không sạch sẽ, đến bây giờ trong lòng còn ghen ghen đây, lão đại nhà mình làm như vậy, rõ ràng là đã giúp cậu xả được một cục bức bối.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Ngắt Hoa? Bò Cạp Độc Diệt Vong!

Sở Chích Thiên nhìn nhìn bóng đêm bên ngoài, phát hiện đã không còn sớm, liền nói: “Chúng ta về chỗ sư phụ của cậu trước đi.”

Tiêu Tử Lăng gật gật đầu, hai người rất nhanh về tới nơi cư trú, còn chưa đi tới cửa, đã thấy một thân ảnh nho nhỏ đột nhiên nhào tới.

Tiêu Tử Lăng mở hai cánh tay, chuẩn bị ôm lấy Tiểu Tiểu nhào tới, trong lòng ngọt lịm, sủng vật nhà mình vẫn là thích cậu, thấy cậu trở về thì kích động như vậy, nhiệt tình hoan nghênh cậu như thế.

Tiểu Tiểu dùng sức nhảy, rốt cục treo trên quần áo của Sở Chích Thiên, hai mắt tròn ươn ướt làm nũng nức nở với Sở Chích Thiên, dường như đang kể ra sự ủy khuất của bản thân, kháng nghị sau khi anh rời đi nó đã bị chủ nhân nô dịch vô tình.

Tiêu Tử Lăng bên cạnh thấy một màn trước mắt, câm nín, cậu sắc sắc thu hồi cánh tay, tàn bạo trừng lão đại nhà mình một cái. Nha, đừng tưởng rằng làm ra một bộ mặt không biểu cảm đó là có thể lừa dối qua được, thế ánh mắt ý cười đó là cái gì? Muốn cười thì quang minh chính đại mà cười, dù sao mặt của cậu sớm đã bị con cầu ngọc này làm mất hết rồi. . . Tiểu Tiểu đáng hận, mỗi lần sau khi thấy Sở Chích Thiên liền quên cậu mới là chủ nhân của nó, ban nãy đầu óc của cậu khẳng định bị thiếu dưỡng khí rồi, cho nên mới sẽ cho rằng Tiểu Tiểu nhiệt tình hoan nghênh mình như thế.

Lúc này Tiểu Tiểu khôi phục hình dạng vốn dĩ, nó dùng sức tóm lấy quần áo của Sở Chích Thiên, liều mạng muốn leo lên, đáng tiếc vì quá mập, chân sau vĩnh viễn móc không lên được mà dạng manh lắc tới lắc lui để cho Tiêu Tử Lăng không thể tin được Tiểu Tiểu sẽ có một mặt hung hãn như thế kia, hình dạng uy vũ dũng mãnh kia, căn bản là liên hệ không được với Tiểu Tiểu chuyên chú bán manh lúc này. Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút phiền muộn, nói đến Tiểu Tiểu sau khi biến hình thực sự rất phong cách, đáng tiếc là kinh hồng thoáng hiện.

Tiêu Tử Lăng thấy toàn bộ lực chú ý của Tiểu Tiểu ở trên người Sở Chích Thiên, làm như không thấy đối với chủ nhân chính thức là cậu đây, nhất thời nổi giận, cậu một phen nắm sau cổ Tiểu Tiểu, xách lên, không nhìn Tiểu Tiểu bốn chân đạp loạn giầy dũa, trực tiếp nhét nó vào trong lòng mình.

Theo sau Tiểu Tiểu đi ra chính là đôi mẹ con kia, thấy hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng trở về, bọn họ vui mừng đầy mặt, vội nói rõ với Sở Chích Thiên công tác chuẩn bị của bọn họ, ban này thừa loạn, người thanh niên đã trộm về một chiếc xe thương vụ, vốn hẳn muốn trộm xe tốt hơn một chút, nhưng khi đó quá mức hỗn loạn, người tranh đoạt xe tốt cũng nhiều, vì an toàn, hẳn mới nhìn chăm chú vào xe thương vụ bị người ta xem nhẹ, dù sao bọn họ tương đối nhiều người, số người mà xe thương vụ chở cũng nhiều hơn mấy người so với xe hơi, vẫn rất thích hợp bọn họ. Sở Chích Thiên tán dương gật đầu, đi vào gian phòng liền thấy ba nữ tử thanh xuân đang nói chuyện phiếm, thấy Sở Chích Thiên tiến vào, ánh mắt ba người nhất thời sáng ngời.

Ánh mắt Lạc Mỹ Mân phát sáng là bởi vì biết người này rất mạnh, nếu anh ta lông tóc không thương trở lại căn cứ, như vậy Vương Tín có dị năng như thần kia khẳng định đã bị anh ta đánh bại, chỉ không biết sống hay chết. Lạc Mỹ Mân đương nhiên hy vọng Vương Tín có thể chết dứt dứt khoát khoát, như vậy quá khứ của cô ở Trầm Thành đều bởi vì cái chết của

Vương Tín nên sẽ triệt để bị che giấu, đó là quá khứ mà hiện tại cô tuyệt đối không mong cũng không muốn thừa nhận.

Ánh mắt Hồng Hiếu Lâm phát sáng lại là bởi vì hình tượng oai hùng của Sở Chích Thiên, mái tóc bạc kia gần như đã làm lóa ánh mắt của cô, trái tim nhỏ của cô vậy mà thành thịch thịch nháy loạn, hai gò má nhẹn không được ửng đỏ một mảnh.

Một cô gái khác, là một người trong những người được Tiêu Tử Lăng cùng cứu ra, do trước mắt không người thân, Hồng Hiếu Lâm thập phần thương xót cô liền kêu cô cùng nhau trở về, ánh mắt cô phát sáng ngược lại không phải bởi vì chỉ riêng đối với Sở Chích Thiên, mà là hai người anh cùng Tiêu Tử Lăng, bầu không khí ấm áp giữa bọn họ để cho cô có chút ấm lòng, mộng tưởng lớn nhất của một nữ nhân là gì? Không phải là tìm một ông xã thương yêu bản thân sao? Cô cho rằng Tiêu Tử Lăng đã đạt được, sự thực này để cho tinh thần cô rung lên, có lẽ cô cũng sẽ có người anh hùng của cô?

Khi Tiêu Tử Lăng thấy Lạc Mỹ Mân, đột nhiên mặt giãn ra cười hỏi: “Tỷ tỷ, em tới cùng phải xưng hô chị thế nào đây?”

Câu hỏi kỳ quái của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong lòng Lạc Mỹ Mân mạnh cả kinh, cô không biết xảy ra chuyện gì, vì vậy mặt lộ ra nghi hoặc hỏi: “Em gái, lời này là có ý gì?”

Tiêu Tử Lăng nói: “Ban nãy khi thanh lý những tên cặn bã kia, trong lúc vô ý hỏi những người đó chuyện của tỷ tỷ, bọn họ đều không biết bên người thủ lĩnh có một nữ nhân rất được sủng ái kêu Lạc Mỹ Mân, điều này làm cho em rất quần quýt, không biết những điều nghe thấy là thật hay giả, vì vậy liền muốn hỏi tỷ tỷ một chút, hy vọng chị cho em một câu trả lời thuyết phục chính xác.” Biểu tình của Tiêu Tử Lăng có vẻ đặc biệt hồn nhiên vô tội, sự mê mang nghi hoặc trên mặt cũng biểu hiện vừa đúng, hoàn toàn là một loại trạng thái do dự không định được chủ ý.

Lạc Mỹ Mân nghe vậy vẻ mặt có chút bi thương, cô thở dài một tiếng nói: “Bọn chúng đương nhiên không biết chị là ai, tên gọi là gì, nữ nhân của thủ lĩnh quá nhiều, mỗi nữ nhân đều sẽ được sủng ái một đoạn thời gian, sau đó sẽ bị vứt bỏ đến sở an ủi, mấy chị em của chị ngay từ đầu còn được sủng ái hơn so với chị, nhưng sau cùng vẫn bị vứt vào sở an ủi, sau cùng không chịu được nhục, chỉ có thể lựa chọn tự mình kết thúc đào thoát biển khổ.”

Nói đến đây, viền mắt Lạc Mỹ Mân đều đỏ, cô khó chịu nói: “Chị thừa nhận vì thu được sự tín nhiệm của thủ lĩnh căn cứ, đã từng khoanh tay đứng nhìn đối với các cô ấy, thậm chí có đôi khi còn có thể bỏ đá xuống giếng, thế nhưng chị không còn cách nào, vì sống sót, chị chỉ có thể ích kỷ hơn một chút.”

Nước mắt Lạc Mỹ Mân không tiếng động rơi xuống, biểu tình trên khuôn mặt mỹ lệ rất phức tạp, có áy náy, hối hận, cũng có kiên quyết. Cô cố nén nước mắt tiếp tục nói: “Chị không hối hận, bởi vì chị sống chính là muốn nhìn thấy một ngày tên súc sinh Vương Tín kia bị trăm thủ, nếu tên súc sinh đó đã chết ở trong tay các em, cho dù chị chết cũng nhắm mắt.” Nói xong cô nhắm mắt lại, một bộ biểu tình sống chết vô vị, tùy Tiêu Tử Lăng xử trí.

Hồng Hiếu Lâm bên cạnh không đành lòng nói: “Ở nơi ma quái đó, sống sót thực sự rất khó, điều này không thể trách tỷ tỷ, nếu như tỷ tỷ không làm như vậy, cũng sẽ có nữ nhân khác làm như vậy, đến lúc đó sợ rằng tỷ tỷ sẽ là người đầu tiên bị hạ thủ.”

Địa phương đó vì sống sót, đều làm cho người không ra người quỷ không ra quỷ, thế nhưng các cô chưa từng nghĩ như vậy, các cô chỉ muốn nắm lấy cơ hội sống sót mà thôi.

Tiêu Tử Lăng dường như bị lời nói của các cô đã động, nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Tỷ tỷ còn có lời gì khác muốn nói hay không?”

Lạc Mỹ Mân lắc lắc đầu, biểu thị cô không còn bất kỳ lời nói muốn biện giải nào nữa.

Tiêu Tử Lăng rũ hai mắt xuống hai tay nắm quyền nhẹ nhàng nói: “Nếu đã như vậy, em cũng biết nên làm cái gì.”

Cậu mạnh giương mắt cười nói: “Nói cho tử tử một tin tức tốt, Vương Tín đã bị Sở ca nhà em giải quyết rồi, tâm nguyện của tử tử đã đạt thành, có cao hứng hay không a.” Tiêu Tử Lăng nói rất dí dỏm, thật giống như ban nãy chỉ là đang trêu đùa Lạc Mỹ Mân mà thôi.

Bởi vì lời nói việc làm của Tiêu Tử Lăng đã để cho gánh nặng trong lòng Lạc Mỹ Mân được giải khai, bầu không khí vốn còn ngưng trọng thoáng cái vui vẻ hơn rất nhiều, Lạc Mỹ Mân vui cực mà khóc liên thanh nói: “Chết tốt, chết tốt, chị rốt cục cũng đợi được ngày này.”

Cô nhin không được tức giận nói: “Em gái, thế nào tình nghịch như thế. . . Làm hại chị. . .” Đột nhiên ngôn ngữ dừng bật, cô chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía đường đao đâm vào ngực, cô thống khổ hỏi: “Vì sao?”

Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt nói: “Không phải tử tử nói, Vương Tín chết rồi, cho dù chị chết cũng chết được nhắm mắt sao? Em chỉ là giúp chị hoàn thành tâm nguyện của chị.”

Ánh mắt Lạc Mỹ Mân là phần nộ, đây không phải lý do, cô không tin một thiếu nữ cho dù đối địch với toàn bộ căn cứ cũng muốn cứu người sẽ vì lý do hoang đường đó mà giết cô.

Hồng Hiếu Lâm bên cạnh lúc này mới phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, nhin không được hét rầm lên: “A! Giết người, cứu mạng a. . .” Cô thét chói tai bổ nhào qua, muốn cứu Lạc Mỹ Mân về lại từ dưới đao của Tiêu Tử Lăng, lại bị một Liệt Điện của Sở Chích Thiên trực tiếp giạt ngã trên mặt đất, chớp mắt ngất đi. Tuy rằng Sở Chích Thiên không biết vì sao Tiêu Tử

Lăng sẽ đột nhiên kích sát nữ nhân kia, nhưng anh tin tưởng đàn em nhà mình có đủ lý do làm như vậy.

Lạc Mỹ Mân ôm lấy đường đao nơi ngực, bởi vì túm rất chặt, máu tươi trong bàn tay bắt đầu rơi xuống như nước chảy, cô chuyên chú nhìn về phía Tiêu Tử Lăng hỏi: “Giết tôi? Nguyên nhân?” Sự xói mòn của sinh mệnh khiến cho cô không cách nào nói ra câu nói tỉ mỉ, chỉ có thể nặn ra mấy chữ để biểu đạt sự nghi hoặc của cô.

Tiêu Tử Lăng lạnh lùng thốt: “Liên Lạc Mi, tên hiệu Bò Cạp Độc, người thức tỉnh cấp ba, phó thủ lĩnh sau cùng của căn cứ, không sai chứ! Cô dẫn tôi đi thương viện, bản ý là muốn để cho hai phó thủ lĩnh kia kích sát tôi. .”

Lạc Mỹ Mân, không, hẳn là Liên Lạc Mi rốt cục ánh mắt xám tro, cô lầm bầm: “Hóa ra, đã biết, nơi nào. . . lộ. . . chân ngựa?”

Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt nói: “Tôi biết môi ngữ, lời nói của Khúc Lạc Dương tôi nhìn hiểu.”

Ánh mắt Liên Lạc Mi co rút lại, cô không ngờ tới là đã bại lộ ở nơi đó, ai sẽ ngờ đến một thiếu nữ bình thường vậy mà biết học thứ mà người tàn tật mới có thể học đó chứ. . .

“Bò Cạp Độc, báo thù cho tôi!” Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra một nụ cười lạnh, “Khúc Lạc Dương sau cùng nhìn cô nói những lời đó, tôi nghĩ cô chắc hẳn hiểu rõ đó là có ý gì.”

“Vì bảo đảm vạn vô nhất thất, tôi lại đi sở an ủi một lần, thứ nhất là vì tiêu diệt những tên cặn bã kia, thứ hai tôi cũng muốn biết Bò Cạp Độc tột cùng là nhân vật gì. . .” Đương nhiên Tiêu Tử Lăng sẽ không nói cậu có thiết bị gian lận là Giám Định, cậu không có khả năng tùy tiện bắt một người không biết nội tình, ai biết có phải kẻ địch hay không, có thể vào lúc

tiếp cận mình cho cậu một đao hay không, vì vậy khi bắt lấy Liên Lạc Mi, cũng đã mở ra mắt phải Giám Định một chút rồi.

Lúc đó cậu đã biết Liên Lạc Mi là người thức tỉnh cấp ba, biết năng lực của cô ta là thuộc về loại ám sát, bởi vì cô ta thức tỉnh chính là hệ độc. Tuy rằng lúc đó cậu dắt cô ta đi một đường, nhưng cũng thập phần phòng bị.

Lại về sau, Liên Lạc Mi bày hết lời nói dối này đến lời nói dối khác, Tiêu Tử Lăng cũng liền tương kế tựu kế, lợi dụng cô ta tới tìm Hồng Hiểu Lâm, dù sao có người quen thuộc căn cứ thì khi làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, sự thực chứng minh đôi bên hai người bọn họ đều đang tính toán đối phương.

Tiêu Tử Lăng tìm được Hồng Hiểu Lâm, nhưng Tiêu Tử Lăng cũng bị Liên Lạc Mi tính toán, vì vậy một mình đối mặt hai người thức tỉnh cấp ba, may mắn bên người cậu có Tiểu Tiểu, thời khắc mấu chốt biểu hiện đặc lực của Tiểu Tiểu để cho cậu xoay chuyển được Càn Khôn.

Bất quá, sau cùng người thắng là Tiêu Tử Lăng, bởi vì cậu lưu sát khí của bản thân lại tới sau cùng, thực hiện một kích tất sát của cậu.

Liên Lạc Mi nhếch miệng cười, máu tươi trong miệng rơi thẳng xuống, cô tiếc nuối nói: “Ác báo, tôi cho rằng. . . là giả, hóa ra, thực sự. . . thời gian. . . đã tới. . .” Cô trừng mắt to ngưỡng mặt ngã xuống, trong mắt có không nỡ đối với sự sống.

Tiêu Tử Lăng lạnh lùng nhìn đao phong rời khỏi ngực cô, máu tươi nhất thời phun ra, cái chết của Bò Cạp Độc cũng chính thức tuyên cáo thể lực của căn cứ này đã triệt để diệt vong. . .

Trong lòng Tiêu Tử Lăng dâng lên tiếc nuối nhàn nhạt, vốn cậu muốn thả Liên Lạc Mi một con ngựa, chỉ cần Liên Lạc Mi nói ra lời thật, sau đó nói thêm câu nữa, cô bị tình thế bức bách. . . Kỳ thực cậu muốn một lý do như thế, để thuyết phục chính cậu mà thôi.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng đích xác không nỡ thấy mỹ nhân điêu linh, cậu rất muốn thương hương tiếc ngọc.

Đáng tiếc, đến sau cùng Liên Lạc Mi vẫn chấp mê bất ngộ, để cho Tiêu Tử Lăng không thể không độc thủ ngắt hoa.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Nào Tàn? Tha Cho Cô Ta Lần Này.

Sở Chích Thiên nhìn thấy người xung quanh bị sự thực trước mắt chấn kinh chân tay luống cuống, liền nhắc nhở mọi người chỉnh lý mọi thứ xong lập tức lên xe thừa loạn rời khỏi nơi đây. Đêm sắp sửa trôi qua, mà bọn anh cũng nhất định phải chạy về đoàn xe.

Sở Chích Thiên phân phó cô gái bên cạnh từ khi chuyện phát sinh liền có vẻ rất yên lặng, kêu cô mang Hồng Hiếu Lâm ngất trên mặt đất lên xe. Mà Tiêu Tử Lăng thì tiến vào phòng ngủ của sư phụ, chuẩn bị chuyển sư phụ lên trên xe.

Cậu đưa tay muốn nâng sư phụ dậy, lại cảm thấy trên tay một mảnh băng lãnh. Tiêu Tử Lăng cả kinh, nhanh chóng bắt lấy tay sư phụ, tay đó lúc này đã băng lãnh một mảnh, không còn mạch đập.

“Sư phụ!” Một tiếng bi thiết thống khổ hô lên từ trong miệng Tiêu Tử Lăng, cả người nhịn không được quỳ xuống, từng chuyện ở chung với sư phụ ở kiếp trước hiện lại trong đầu Tiêu Tử Lăng, hai mắt đầm lệ không cách nào khống chế rơi xuống.

Không ngờ tới, kiếp này, cậu vẫn không có biện pháp cứu được sư phụ mình, thậm chí bởi vì mình tới, mà để cho sư phụ mất trước thời gian. Nói đến cùng, vẫn là cậu hại chết sư phụ của mình, nếu như không tới, có lẽ sư phụ vẫn sẽ khoẻ mạnh. . .

Sở Chích Thiên chờ ở bên ngoài nghe thấy tiếng la của Tiêu Tử Lăng, thuận di một cái biến vào gian phòng, anh thấy Tiêu Tử Lăng bị thương muốn chết quỳ gối trước giường cụ già, đã biết xảy ra chuyện gì.

Nhè nhẹ thở dài một hơi, phải biết rằng lần này Tiêu Tử Lăng là vì sự phụ của cậu mới đặc biệt chạy tới, không ngờ tới sau cùng kết cục lại là như vậy, tin tưởng đàn em của anh đã thương tâm hỏng rồi.

Bộ dáng thống khổ bị thương của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên có chút đau lòng không nổi, anh đi qua một tay kéo Tiêu Tử Lăng lên, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, tay phải vuốt đầu đàn em nhà mình nói: “Đừng khóc, đừng thương tâm, sư phụ lão nhân gia ngài ấy đi rất an tâm rất tường hòa, đi không chút tiếc nuối, chúng ta hẳn nên cao hứng vì thế.”

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới chú ý tới, trên mặt cụ già lộ ra một nụ cười cảm thấy mỹ mãn, ông đi thập phần yên vui, không có nửa phần thống khổ. Thoạt nhìn sư phụ lão nhân gia ngài ấy là không mang theo bất kỳ tiếc nuối gì rồi đi.

Tiêu Tử Lăng nhớ tới đoạn đối thoại của cậu với sư phụ, biết sư phụ cho rằng cháu gái đã an toàn, lại có người kế tục, vì vậy yên tâm rồi đi. Mà cậu cũng đã cứu Hồng Hiếu Lâm về, đã thực hiện được điểm ấy, về phần có người kế tục? Tiêu Tử Lăng quyết định trở lại sẽ hung hăng thao luyện Tiểu Thất, nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của sư phụ. Cậu chỉ có làm như vậy, mới có thể để cho sự áy náy của cậu ít đi một chút.

Tuy rằng cụ già bất ngờ ly thế khiến cho thời gian mọi người rời đi chậm lại, nhưng dưới sự an bài đầu vào đẩy của Sở Chích Thiên, rất nhanh đã xử lý xong hậu sự của cụ. Tiêu Tử Lăng mang theo tro cốt của sư phụ, ngồi trên xe thương vụ, rời khỏi tòa căn cứ đã hỗn loạn một mảnh này.

Hồng Hiếu Lâm trên xe dần dần tỉnh dậy, liếc mắt một cái liền thấy được Tiêu Tử Lăng, cô nhảy ngồi dậy, chỉ vào mũi Tiêu Tử Lăng chỉ trích nói:

“Cô cái tên hung thủ giết người, vì sao phải giết chết chị Mỹ Mân!”

Lúc này Hà Siêu lái xe (người thanh niên) giải thích: “Nữ nhân đó là phó thủ lĩnh của căn cứ, Bò Cạp Độc không việc ác nào không làm, ngay cả những người thường như chúng tôi cũng đều biết, tứ đại thủ lĩnh của căn cứ không một ai là người tốt, em gái giết cô ta không sai.”

“Nói vậy, chị ấy đã quyết định bỏ ác theo thiện, vì sao mấy người không chịu cho chị ấy cơ hội bắt đầu một lần nữa, vì sao phải tàn nhẫn như thế? Mấy người căn bản không có tính người.” Hồng Hiếu Lâm cao giọng phản bác.

Tiêu Tử Lăng bị thanh âm cao đẽ-xi-ben của Hồng Hiếu Lâm làm cho đầu rất đau, cậu ngồi ở kia day day trán, không rõ vì sao Hồng Hiếu Lâm thân thiết như thế đối với một nữ nhân xa lạ, mà lại không thấy quan tâm bao nhiêu đến ông nội ruột bệnh nặng của mình, thế mà đến bây giờ còn chưa phát hiện chuyện ông nội của cô không còn nữa, cậu hoài nghi có phải đầu óc của nữ nhân này có vấn đề hay không.

Sở Chích Thiên phát hiện thần thái Tiêu Tử Lăng mệt mỏi, dường như bởi vì tiếng kêu gào của Hồng Hiếu Lâm mà phiền não đau đầu, vì vậy anh quét qua một đạo lãnh quang, ý lạnh đập thẳng vào mặt khiến cho Hồng Hiếu Lâm nhất thời thất thanh. Anh vươn hai tay, xoa bóp đầu cho Tiêu Tử Lăng. Động tác này để cho anh nhận được ánh mắt cảm kích của đàn em nhà mình, tâm tình anh sung sướng.

Thấy Hồng Hiếu Lâm rốt cục cũng lãnh tĩnh xuống, trên mặt phụ nữ trung niên hiện lên bi thống, nhỏ giọng nói: “Hiếu Lâm, cháu phải nén bi thương, ông nội cháu đã qua đời rồi.”

“Không có khả năng, thân thể ông nội cháu tốt như vậy, thế nào có thể sẽ như vậy? Bà nói vậy.” Tin tức bất ngờ này khiến cho Hồng Hiếu Lâm tan

võ, Hồng Hiếu Lâm vẫn luôn luôn trưởng thành dưới cánh chim của ông nội thế nào cũng không thể tiếp nhận sự thực này.

Hồng Hiếu Lâm bị tin tức này chấn đến mức chân tay luống cuống, sau khi nhìn một vòng người xung quanh xe, lần nữa ném đường nhìn đến trên người Tiêu Tử Lăng, như đã tìm được cửa phát tiết, cô thống hận chỉ vào Tiêu Tử Lăng nói: “Nhất định là cô, là cô đúng không, cô không những sát hại chị Mỹ Mân, cô còn hại chết ông nội tôi, nữ nhân răn rết nhà cô, tôi phải liều mạng với cô!” Nói xong nhào về phía Tiêu Tử Lăng, rất có cảm giác đồng quy vu tạn với cậu.

Còn chưa nhào tới được trên người Tiêu Tử Lăng, đã bị Sở Chích Thiên một phen vút về chỗ ngồi của cô ta, ánh mắt anh lộ ra một mặt sát khí, chưa từng có người nào dám đối đãi người của anh như thế, anh rất tức giận.

Hồng Hiếu Lâm thấy hành động không chút nào lưu tình của Sở Chích Thiên, bị phần dị thường, cô lau nước mắt khóc ròng nói: “Anh thế nào có thể nhìn không thấy sự ác độc của cô ta chứ? Vì sao phải giúp cô ta? Cho dù cô ta là nữ nhân của anh, anh cũng phải phân biệt thị phi. . .” Nói xong ngẩng đầu dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Sở Chích Thiên, không cách nào lý giải vì sao anh lại trợ giúp nữ nhân ác độc giết người không chớp mắt kia mà không giúp cô, không giúp chân lý, vẻ mặt của cô rất thất vọng.

Sở Chích Thiên tức cực, nữ nhân này thực sự là nảo tàn đến mức thần kỳ, trông lời cô ta nói, thực sự là không thể nói lý. Một người nam nhân vì một người qua đường không liên quan đi thương tổn nữ nhân của mình, đó mới gọi là khó tin đấy. Anh phát hiện tay anh rất ngứa, rất muốn vịn gậy cái cổ của nữ nhân đáng hận trước mắt.

Tiêu Tử Lăng nắn nắn tay lão đại nhà mình, hơi hơi lắc lắc đầu với anh, tuy rằng lời nói việc làm của Hồng Hiếu Lâm rất quá phận, nhưng nhìn trên phần cô ta là cháu gái mà sư phụ cậu lo lắng duy nhất, cậu hy vọng Sở Chích Thiên tha cho cô ta lần này.

Sở Chích Thiên thấy sự khẩn cầu trong mắt Tiêu Tử Lăng, chỉ có thể bất đắc dĩ nằm lại một chút, biểu thị lần này anh nhin vì cậu.

Tiêu Tử Lăng làm sao không rõ ý tứ của Sở Chích Thiên, trong lòng cảm kích. Bất quá nếu việc nên làm đều đã làm xong, cậu cũng không muốn đổi mặt bất kỳ ai trong xe này nữa, vì vậy liền nói với Hà Siêu lái xe phía trước: “Đỗ xe!”

Hà Siêu vô ý thức phanh xe, xe ngừng lại, Tiêu Tử Lăng kéo mở cửa xe, đi xuống. Đàn em xuống xe, Sở Chích Thiên đương nhiên theo sát sau đó.

Hà Siêu lo lắng nói: “Hai người thế nào lại xuống xe? Nhanh lên xe, nơi đây rất nguy hiểm.” Hóa ra địa điểm Tiêu Tử Lăng xuống xe là một công trường, trên công trường mới vừa xây dựng cái gì cũng không có, trống trải không tiếng động khiến người ta sợ hãi.

Tiêu Tử Lăng lắc lắc đầu nói: “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ chiếu cố tốt bản thân, nhắc nhở một câu, các anh tốt nhất đi lên cao tốc Thanh Nguyên, lái đi phương hướng Thanh Hải, sau cùng chúc các anh may mắn.”

Phụ nữ trung niên với cô gái còn lại còn muốn giữ lại nữa, Tiêu Tử Lăng gật gật đầu với Sở Chích Thiên bên người, sau đó một màn quỷ dị lại xuất hiện, hai người bọn họ đột nhiên biến mất trong tầm mắt mọi người, không thấy bóng dáng, thật giống như ban nãy căn bản không hề có người đứng ở nơi đó.

Hồng Hiếu Lâm thấy thế, kinh hoảng kêu lên: “Quý a!” Sau đó chớp mắt lần nữa ngất đi, ngã lên trên người cô gái còn lại.

Cô gái ghét bỏ vút Hồng Hiếu Lâm ngã vào trên người cô qua một bên, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Hiện tại làm sao giờ? Siêu ca?”

Hà Siêu nhin không được thóa mạ nói: “Nữ nhân ngu ngốc, thế mà đuổi đi cường giả có thể bảo vệ chúng ta. . .” Hắn thực sự rất muốn vút lại nữ

nhân nảo tàn này, nhưng nghĩ đến ân đức mà ông nội cô dành cho bọn họ, vì vậy chỉ có thể nuốt xuống hờn dỗi trong lòng. “Nếu cô gái kia sau cùng kêu chúng ta nên đi lên cao tốc Thanh Nguyên, tôi nghĩ nhất định có thâm ý gì đó, tôi cảm thấy nghe cô ấy khẳng định không sai.”

Cô gái đồng ý nói: “Không sai, em gái đó giúp chúng ta nhiều như vậy, khẳng định không có ý xấu, hơn nữa cô ấy cố ý nhắc nhở chúng ta, hẳn là có an bài nào đó cũng nói không chừng.”

Hà Siêu nhận được sự ủng hộ của cô gái trực tiếp lên cao tốc, mẹ của hãn đương nhiên theo ý con trai, về phần Hồng Hiếu Lâm, tất cả mọi người không nhìn nữ nhân nảo tàn đó. Hà Siêu dựa theo gợi ý của Tiêu Tử Lăng trực tiếp lái đi phương hướng Thanh Hải.

Trời bắt đầu sáng, mặt trời phía đông kiên trì dâng lên, thế nhưng đèn xe bắt đầu sáng, Vương Tín vì khống chế người phía dưới, sợ bọn họ có ý nghĩ thoát đi, vì vậy hết thảy xe có thể lái, xăng vẫn luôn bị hạn chế chỉ có thể lái được hơn mười km.

Hà Siêu có chút thấp thỏm nóng nảy, nếu như hết xăng, lại ở trên đường cao tốc hoang vu vết chân này, sự sinh tồn của bọn họ sẽ có vấn đề rất lớn.

Chính vào lúc này, hãn thấy phía trước vậy mà có năm sáu chiếc xe bị ngăn cản, hãn mừng rơn một trận, chẳng lẽ đây là nội dung ẩn hàm mà em gái kia gợi ý? Hãn giẫm lên chân ga, nhanh chóng chạy vội qua. Tới nơi đó mới dừng xe lại.

Hà Siêu ngồi ở trong xe phát hiện đứng ở bên ngoài vậy mà còn có một người quen, hãn vội vàng xuống xe đi qua hỏi thăm tình hình, biết hai mươi mấy người tại hiện trường đều là người trốn ra từ căn cứ Trầm Thành. Bọn họ có chết hay không thế mà lựa chọn lên cao tốc Thanh Nguyên, lựa chọn phương hướng Thanh Hải.

Hà Siêu lại hiếu kỳ vì sao tất cả mọi người chờ ở chỗ này, sau đó liền thấy vẻ mặt người quen kia mừng như điên, hẳn ta nói trong trạm nghỉ ngơi phía trước vậy mà có một đoàn xe khổng lồ, bọn họ muốn tiếp cận, đã bị đội viên cảnh giới nơi đây chặn lại.

Mà bọn họ muốn gia nhập đoàn xe, vì vậy bị ngăn ở nơi đây, hiện tại đang chờ câu trả lời thuyết phục sau cùng của người lãnh đạo đoàn xe.

Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng thuận di về tới trên xe, liền thấy Tiểu Thất một bộ tư thế phòng ngự, tay cầm Băng Khí ánh mắt băng hàn nhìn bọn họ. Nó thấy xuất hiện ở trong xe chính là hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng, nhất thời thư giãn xuống, nó đánh một cái ngáp thật to, tán đi vũ khí trong tay, trong chớp mắt liền chui vào ổ chần, cuộn thành một cục tiếp tục tìm Chu Công gia gia chơi trò chơi nhố râu.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài có hai tiếng bước chân từ từ tới gần, Sở Chích Thiên lạnh lùng nói: “Ai?”

“Sở ca, là tôi với Cảnh Văn.” Thanh âm hàm hậu của Đồng Hạo Triết theo đó vang lên.

“Trước tiên chờ một chút!” Sở Chích Thiên lập tức tỏ ý Tiêu Tử Lăng đi thay quần áo, mà anh thì cởi quần áo phong trần mệt mỏi đi, tùy ý phủ thêm một bộ áo khoác ngoài, ngồi trên sô pha.

Mà Tiêu Tử Lăng cũng mặc đồng phục tổ công kiên của mình, lúc này mới đi qua mở cửa xe ra, nghênh tiếp hai vị phó đội tiến vào.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Hủy Diệt, Tâm Lý Vận Vẹo!

“Hử? Tiểu Lăng cũng ở đây à?” Đồng Hạo Triết đối với việc Tiêu Tử Lăng xuất hiện ở trong xe Sở Chích Thiên, có chút kinh ngạc, mà Trần Cảnh Văn bên cạnh thì ánh mắt chột lóe, dường như nghĩ tới cái gì đó mà sắc mặt hơi đổi.

Tiêu Tử Lăng cười nói: “Ngày hôm nay em phụ trách cảnh giới, nghe thấy phía trước xôn xao, liền tới đây báo cáo cho Sở ca một chút.” Tiêu Tử Lăng giải thích nho nhỏ một chút vì sao cậu mới sáng sớm lại xuất hiện trên địa bàn của Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết vốn chỉ thuận miệng hỏi, đương nhiên không để chuyện này ở trong lòng, vì vậy gật gật đầu liền đi vào trong xe, chỉ có Trần Cảnh Văn như cười như không liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, thâm ý trong ánh mắt đó khiến cho sau lưng Tiêu Tử Lăng không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, không biết có phải con hồ ly này đã nghe ra kẻ hở nào đó, hoài nghi cái gì đó hay không.

Sở Chích Thiên tỏ ý hai người ngồi xuống, Tiêu Tử Lăng bắt đầu bưng trà rót nước cho bọn họ.

Trần Cảnh Văn ngồi xuống liền lo lắng nói: “Phía trước xôn xao là bởi vì căn cứ Trầm Thành bị hai người nào đó phá hủy, có một bộ phận người chạy trốn tới chỗ chúng ta.”

Đầu mi Sở Chích Thiên thoáng nhếch: “Nga? Cái đó có quan hệ gì với chúng ta?”

Trần Cảnh Văn bình tĩnh nói: “Vốn là không có quan hệ gì, thế nhưng vẫn nhất mực người Trầm Thành chạy trốn tới chỗ chúng ta, tôi sợ đôi vợ chồng kia sẽ theo bọn họ đến, nếu như bị hiểu lầm, vậy không xong.”

Sở Chích Thiên nghe thấy từ vợ chồng, nhin không được nắm tay đặt ở bên miệng ho nhẹ một chút. Anh chậm rãi nói: “Không xong? Tôi cho rằng chiến đội của chúng ta có thể ứng phó được hết thảy trắc trở, chẳng lẽ đôi vợ chồng kia rất mạnh?”

Khi Sở Chích Thiên nói ra câu đôi vợ chồng, thật là có chút xấu hổ, nhin không được liếc liếc Tiêu Tử Lăng đang yên lặng châm trà rót nước cho bọn họ một cái, tên nhóc này thế mà thần sắc như thường, vẻ mặt bình tĩnh, dường như căn bản không ngại. Thoạt nhìn định lực ở phương diện này anh không bằng đàn em nhà anh a.

Sở Chích Thiên quyết định phải càng thêm thận trọng. Sở Chích Thiên tuyệt không biết trên mặt Tiêu Tử Lăng dừng dừng, kỳ thực sau lưng đã sớm khô nóng dị thường, nếu không phải cố kỵ Trần hồ ly ở đây, cậu đã sớm muốn tông cửa xông ra, bởi vì lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho cậu nhớ tới lời nói dối vì để cho sư phụ an tâm ở Trầm Thành.

Trần Cảnh Văn hồi đáp: “Đúng vậy, thực lực của đôi vợ chồng đó rất khủng bố, theo tin tức bọn tôi thu được, thực lực của thủ lĩnh Trầm Thành hẳn là đã tới cấp bốn, thủ hạ còn có ba phó thủ lĩnh, đã xác nhận là cường giả cấp ba, hơn nữa người thức tỉnh cấp một hai trong căn cứ vô số, ngoại trừ thực lực của thủ lĩnh kia yếu hơn một cấp so với Sở ca, những người khác có thể sánh ngang bọn tôi. Nhưng dù thực lực như vậy, sau cùng vẫn bị đôi vợ chồng đó diệt dễ dàng. Chúng ta không thể lơ là, tôi chỉ sợ đôi vợ chồng đó nhận lầm cho rằng chúng ta là thế lực của Trầm Thành, không nói hai lời liền giết qua.”

Đồng Hạo Triết cũng có lo lắng như vậy, dù sao bọn họ cách Trầm Thành thực sự quá gần, rất dễ sẽ làm cho người ta hiểu sai như vậy. Anh nói tiếp lời Trần Cảnh Văn: “Dựa theo những người Trầm Thành hình dung, người chồng kia chỉ sợ đã tới cấp năm, bởi vì khi hắn ta giết thủ lĩnh kia, rất tùy ý. Hơn nữa thủ đoạn đôi vợ chồng đó độc ác, không hỏi nguyên do đã huyết tẩy căn cứ một lần, có thể nói là nhổ tận gốc thế lực của căn cứ đó.” Về mặt của anh rất ngưng trọng, không ngờ tới ngoại trừ Sở Chích Thiên vậy mà còn có cường giả cấp năm khác, bọn họ đã xem thường thế giới này rồi.

Quả nhiên năng lực thích ứng của con người rất mạnh, Sở Chích Thiên nhiều lần nghe thấy các loại từ như vợ chồng người chồng ở trong miệng hai người bạn của mình, sau cùng đã triệt để bình tĩnh, làm được mặt không đổi sắc tâm không hoảng hốt. Được rồi, vợ chồng thì vợ chồng đi, nếu như Tiểu Lăng là một cô gái, kỳ thực như vậy cũng rất tốt. Theo ý nghĩ này, trong lòng Sở Chích Thiên nổi lên một luồng tiếc nuối nhàn nhạt.

Chờ Đồng Hạo Triết nói xong, Sở Chích Thiên thấy vẻ mặt hai người bạn ngưng trọng, biết không coi trọng chuyện này là không có khả năng, tuy rằng anh rất muốn nói cho bọn họ là đã lo lắng suông một trận rồi, bất quá anh không cách nào giải thích lý do đành phải đoán chính thái độ mệnh lệnh: “Đã như vậy, mệnh lệnh hết thảy tiểu đội tổ chiến đấu cảnh giới toàn diện, mệnh lệnh thành viên tổ công kiên chinh trang chờ phân phó, mệnh lệnh tổ hậu cần chỉnh lý vật tư an bài nhân viên lên xe, chuẩn bị xuất phát.”

Ba đạo mệnh lệnh trực tiếp hạ đạt xuống, rất nhanh toàn bộ đoàn xe đã bắt đầu hành động.

Lúc Trần Cảnh Văn rời đi do dự hỏi: “Sở ca, những người Trầm Thành muốn gia nhập đoàn xe chúng ta, chúng ta nhận hay không?”

Sở Chích Thiên nói: “Trước đây làm sao, hiện tại cứ làm như thế.” Vì bảo chứng hy vọng của nhân loại, đội ngũ của Sở Chích Thiên sẽ không cự tuyệt thu dung những người sống sót đó.

Trần Cảnh Văn dừng một chút, có chút lo lắng nói: “Vạn nhất, đôi vợ chồng kia hiểu lầm. . .”

Mặt mày Sở Chích Thiên thoáng nhếch, một đạo lãnh quang hung hăng quét qua, khiến cho Trần Cảnh Văn lập tức thu nhỏ miệng lại không nói nữa.

Đồng Hạo Triết thấy thế vội nói: “Cảnh Văn, cậu yên tâm đi xử lý đi, tớ tin tưởng, cho dù đôi vợ chồng kia tới, chúng ta cũng có nắm chắc ứng phó được.”

Trần Cảnh Văn cảm thấy bản thân đã lỡ lời, vì vậy gật đầu nói: “Được, tớ lập tức phái người đăng ký tin tức của bọn họ, sau khi tiến hành sắp xếp điều tra sẽ an bài bọn họ tiến vào đoàn xe.”

Cứ như vậy, Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn rời khỏi xe của Sở Chích Thiên.

Vừa xuống xe, Đồng Hạo Triết liền cau mày nói: “Cảnh Văn, cậu thế nào lại nói ra câu đó? Thế này không giống cậu.”

Trần Cảnh Văn trầm mặc một chút sau đó hỏi ngược lại: “Hạo Triết, chẳng lẽ cậu không hoài nghi? Hình tượng của người chồng kia không chênh lệch nhiều gì so với Sở ca.”

Đồng Hạo Triết nghe thấy câu hỏi của Trần Cảnh Văn, trầm mặc một chút, nói thật lúc đầu khi nghe thấy người Trầm Thành hình dung thực lực tướng mạo của người chồng kia, anh thật đúng là cho rằng Sở ca đã chạy đi Trầm Thành. Chẳng qua Sở ca đi vào trong đó làm gì? Anh ta thế nào biết nơi đó có một căn cứ? Còn có thực lực của người chồng người vợ kia cũng rất cường đại, cô gái đó đã giải quyết hết mấy phó thủ lĩnh cấp ba. . .

Bà xã của Sở ca thì anh đã thấy qua bóng lưng, tuyệt đối không có khí tức của cường giả, trừ phi trời sinh có năng lực ẩn tàng khí thế như Tiểu

Lăng. . . Được rồi, năng lực như vậy không phải rau cải trắng trong thời đại bình an, tiện tay túm một cái là được một bó. Đồng Hạo Triết chỉ có thể đề nghị hoặc này về trong lòng.

Vì vậy anh quay đầu lại nói với Trần Cảnh Văn: “Cảnh Văn, cậu suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là không khéo màu tóc tương đồng, thực lực không khác biệt bao nhiêu mà thôi, hơn nữa, cậu cho rằng chỗ chúng ta có nữ nhân nào cường đại như thế?”

Trần Cảnh Văn lại nói lời kinh người: “Cậu nói, nữ nhân đó có thể chính là Tiểu Lăng giả trang hay không?”

Đồng Hạo Triết không hề nghĩ ngợi trực tiếp phản bác: “Không có khả năng, cậu ấy giả trang bà xã của Sở ca làm gì? Hơn nữa bọn họ thế nào có thể biết căn cứ Trầm Thành ở nơi nào? Đừng nói mèo mù đụng phải chuột chết, một thành thị lớn như vậy, nếu như không có tin tức, một buổi tối đã có thể tìm được căn cứ may mắn còn tồn tại của nhân loại, nói ra lời này, ai cũng không tin.”

Trần Cảnh Văn nhú nhú mày nói: “Tớ cũng chỉ có điểm ấy nghĩ không thông, bọn họ thế nào tìm tới đó, phải biết rằng chúng ta tuyệt không biết ở địa phương cách chúng ta không xa có một tòa căn cứ của nhân loại như thế.”

“Vì vậy nói, cậu suy nghĩ nhiều rồi, hơn nữa bà xã của Sở ca là momy của Tiểu Thất.” Đồng Hạo Triết nói đến đây thì dừng, thái độ kiên quyết của Sở Chích Thiên ngày đó, đã biết sự coi trọng của anh ta đối với momy của Tiểu Thất không gì sánh kịp, tuyệt đối là người nơi đầu quả tim của anh ta. Anh không cho rằng Sở ca sẽ để cho người khác thay thế vị trí bà xã của anh ta, cho dù giả trang cũng không có khả năng. Đồng Hạo Triết rất rõ một số sự kiên trì cùng bá đạo của Sở Chích Thiên.

Trần Cảnh Văn rốt cục từ bỏ suy đoán vốn dĩ của anh, chỉ có thể than thở: “Hy vọng đôi vợ chồng đó chỉ là lướt ngang qua chúng ta. . .”

Hai người tùy tiện giao lưu một chút liền mỗi người đi một ngả, mỗi người đi phụ trách chuyện của bản thân.

Sở Chích Thiên cau mày nhìn Tiêu Tử Lăng, từ sau khi Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn rời đi, cậu nhóc liền lâm vào trong trạng thái mê mang, chẳng lẽ Hồng Hiếu Lâm kia thực sự khiến cho cậu lo lắng như vậy? Nhịn không được an ủi: “Yên tâm, Cảnh Văn sẽ thu bọn họ vào đoàn xe.” Bọn anh một đường âm thầm giám sát chiếc xe thương vụ kia, thập phần rõ ràng bọn họ đã tới chỗ đoàn xe.

Tiêu Tử Lăng chần tỉnh tỉnh thần một chút nói: “Ừm, em cũng chỉ có thể làm được đến bước này, về sau hết thảy phải dựa vào chính bọn họ.” Tuy rằng cậu chịu ơn lớn của sư phụ ở kiếp trước, nhưng cậu không cho rằng bản thân phải bao dung vô hạn Hồng Hiếu Lâm càn quấy kia. Nếu đã an toàn để cho bọn họ gia nhập đoàn xe, Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân đã không làm thất vọng lương tâm của chính mình rồi. Nghĩ chắc sư phụ cũng sẽ không trách tội cậu.

Về phần Hồng Hiếu Lâm về sau sẽ thế nào, đó chính là chuyện của chính cô ta. Tiêu Tử Lăng biết chỉ cần Hồng Hiếu Lâm an phận thủ thường, cơ bản có thể bảo chứng được sinh hoạt vô ưu, bình an qua một đời.

“Hồng Hiếu Lâm kia. . .” Sở Chích Thiên muốn nói lại thôi, dù sao nữ nhân đó cũng là cháu gái của ân sư Tiêu Tử Lăng, anh rất lo lắng về sau nữ nhân nào tàn đó sẽ làm tổn thương đến đàn em nhà anh.

Vẻ mặt muốn nói lại thôi của Sở Chích Thiên, để cho Tiêu Tử Lăng nghĩ đến cái gì đó, liền thấy cậu tàn bạo trừng lão đại nhà mình một cái, cảnh cáo nói: “Không cho phép đánh chủ ý đến cô ta.”

Sở Chích Thiên sững sốt, không biết đàn em nhà mình có ý gì? Chẳng lẽ đàn em nhà mình bởi vì ân sư, thích nữ nhân nào tàn đó? Nghĩ như vậy trong lòng không còn chút mùi vị, vì vậy lạnh mặt nói: “Thế nào? Cậu thích cô ta?”

Tiêu Tử Lăng nghe ra sự không vui trong miệng Sở Chích Thiên, càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng, vì vậy cậu nói: “Nữ nhân đó chính là một cái phôi gây họa, lão đại anh tuyệt đối không thể bị cô ta liên lụy, muốn ngựa giống cũng không thể giống đến trên người cô ta.” Tiêu Tử Lăng nghĩ chính ngôn từ khuyên can, tuyệt đối không thể để cho lão đại cậu sai một bước thành hận nghìn đời.

Câu trả lời của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên trực tiếp đổ mồ hôi, anh chỉ là muốn hỏi Tiêu Tử Lăng muốn an bài thế nào mà thôi, thế nào Tiêu Tử Lăng sẽ nghĩ đến phương diện kia? Hơn nữa. . .

Sở Chích Thiên nhận không được liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, lời đó không phải nói chính cậu sao? Sở Chích Thiên cho rằng trình độ gây họa của Tiêu Tử Lăng càng thêm khủng bố hơn so với Hồng Hiếu Lâm, cô à Hồng Hiếu Lâm ‘thần kỳ’ kia chộc thế nào cũng chỉ có thể chộc chút chuyện nhỏ, nhưng Tiêu Tử Lăng lại không giống, vừa chộc chính là chuyện lớn như diệt căn cứ.

Đương nhiên Sở Chích Thiên không muốn cho Tiêu Tử Lăng biết ý nghĩ của anh, từ khi từ Trầm Thành trở về, tâm tình của Tiêu Tử Lăng rất không tốt, Sở Chích Thiên biết đó là bởi vì sư phụ của Tiêu Tử Lăng qua đời. Tiêu Tử Lăng vẫn không hoàn toàn buông được chuyện này, vì vậy trong lòng có một luồng uất nghẹn, cả người tựa như một thùng thuốc nổ vừa chạm sẽ cháy, anh vẫn nên ít chộc thì tốt hơn.

Cứ như vậy, mấy người Hà Siêu Hồng Hiếu Lâm thuận lợi gia nhập đoàn xe, hai mươi mấy người tới từ Trầm Thành đồng thời được mời đến một chiếc xe hoàn toàn phong bế, Hà Siêu rất rõ, đây chỉ sợ là thời gian mười

hai tiếng đồng hồ kiểm tra đo lường bệnh độc, mỗi khi đến một địa phương mới, tuyệt đối không thiếu một bước này.

Rất nhanh, bọn họ đã thông qua kiểm tra đo lường, chờ khi bọn họ đi ra, đoàn xe đã rời khỏi phạm vi Trầm Thành, tiếp qua không bao lâu là có thể tiến vào địa giới Thanh Hải.

Mấy người Hà Siêu được an bài vào xe người sống sót bình thường, khi thấy em gái hậu cần mỹ lệ lại đây giúp bọn họ đăng ký tư liệu, mấy người cảm thấy đã tới đúng địa phương rồi.

Những cô gái thanh xuân đáng yêu, trên mặt không có bất kỳ vẻ u sầu nào, cười thư thái vui sướng, đã biết mấy cô ấy sống ở chỗ này không tồi, cô gái lên cùng Hồng Hiếu Lâm vừa thấy nụ cười của những cô gái đó đã biết chuyện ở Trầm Thành tuyệt đối sẽ không phát sinh ở nơi đây. Khi biết người nơi đây không có đặc quyền, chỉ cần công tác là có thể lấy được điểm cống hiến, sau đó có thể đổi thức ăn, ánh mắt mấy người Hà Siêu đều sáng.

Chỉ có vẻ mặt Hồng Hiếu Lâm băng hàn, ánh mắt uất ức trừng cô gái kia. . . Vốn cô cũng có nụ cười như vậy, dưới sự bảo vệ của ông nội mình sống mặc sức tùy hứng, cô đến bây giờ vẫn không cách nào tha thứ vì sao thân thể ông nội sẽ không thoải mái vào ngày đó, vì sao không ngăn cô đi bày hàng. . . Để cho cô gặp phải chuyện đáng sợ như thế cùng với sự sỉ nhục khó có thể lau sạch.

Cho dù ông nội phái người tới cứu cô về thì thế nào? Có thể bù đắp được những sự giày vò mà cô đã chịu không? Cô đã bị hủy, cái gì cũng không còn, thuần khiết không còn, tự tôn không còn, cô không thể quên vì thỏa mãn tên thủ lĩnh căn cứ biến thái kia, đã làm bao nhiêu chuyện khuất nhục. . .

Khi ở trong sở an ủi, khi thấy mấy cô gái khác còn thảm hơn so với cô, cô mới có thể cảm thấy tâm tình vui sướng, vì vậy mặt ngoài cô thánh mẫu, kỳ thực ngẫm hạ không ít độc thủ, chỉ khi có một người sống thảm hại hơn so với cô, cô mới có thể cảm thấy bản thân sống có giá trị.

Vì vậy khi cô nhìn thấy Tiêu Tử Lăng cầm đao đi vào đại sảnh, cô biết là cô ả tới đánh lén hai nam nhân kia, thế nhưng khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong lòng cô phát hận, cô chính là không muốn thấy Tiêu Tử Lăng thuận lợi, cô đặc biệt muốn biết khi khuôn mặt hồn nhiên kia nhìn thấy kế hoạch của mình thất bại, là loại biểu tình gì, có thể sẽ là tuyệt vọng hay không? Cho nên cô cố ý hô lên, trong lòng ác độc nghĩ, hủy diệt đi, tốt nhất bị hai tên kia luân phiên cường bạo, khi đó còn có thể có được biểu tình với ánh mắt như vậy nữa không?

Đáng tiếc sự cường đại ngoài dự đoán của Tiêu Tử Lăng đã khiến cho cô thất vọng, khi nghe thấy là ông nội cô kêu người tới cứu cô, cô càng hận, chẳng lẽ không thể tới cứu cô sớm một chút sao? Vì sao sau khi đã hủy hết thảy hy vọng của cô rồi mới giả mù sa mưa lại đây cứu cô? Cô cho rằng hết thảy sự giày vò thống khổ mà cô đã chịu đều là bởi vì Tiêu Tử Lăng đến cứu cô trễ mới tạo thành, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Về sau, cái chết của Liên Lạc Mi, cái chết của ông nội đều thành thủ đoạn cô công kích Tiêu Tử Lăng, cô mượn đề tài để phát huy, cô đổ kị phát cuồng, Tiêu Tử Lăng đối trá như thế dựa vào cái gì có được hết thảy hiện có, không chỉ có thực lực cường đại, ngay cả nam nhân của cô ả cũng hoàn mỹ, tuấn mỹ cường đại như vậy, trong mắt trong lòng nam nhân kia tất cả đều là cô ta, sự ôn nhu sủng nịch lơ đãng khiến cho người quan sát như cô đây cũng không thể bỏ qua.

Cô không muốn thấy khuôn mặt đắc ý đó của Tiêu Tử Lăng, cho nên cô chỉ trích, cô tố cáo, chính là muốn cho cô ả áy náy trong tâm. Đương nhiên nếu nam nhân kia thất vọng đối với ả ta, vậy cô sẽ càng thỏa mãn.

Đáng tiếc hai người đó rời đi quá nhanh, cô căn bản không có cơ hội tiếp tục phá hư.

Mà hiện tại, khi cô phát hiện đoàn xe này vậy mà kỷ luật nghiêm minh, những cô gái bên trong sống sinh động như thế, không có gì khác với thời đại bình an, nụ cười tự tin dương quang của những cô gái lần nữa kích thích cô.

Đồng dạng là con gái, dựa vào cái gì con gái nơi đây có thể sống dễ chịu như thế? Vui sướng như vậy? Chẳng lẽ những thủ lĩnh nơi đây không nghĩ tới muốn chơi chơi nữ nhân để điều tiết thể xác tinh thần một chút sao?

Không thể không nói, tâm lý của Hồng Hiểu Lâm đã rất vận vẹo.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Trộm Hoan? Để Cho Anh Ta Năm Đủ Đi!

Đoàn xe một đường chậm rãi hướng bắc, thời gian hơn một tháng cứ qua như thế, trong đó đã trải qua trọng trọng trắc trở, vượt núi cao, qua vùng tuyết, trăm quái vật, trừ tang thi, trả giá đắt máu và nước mắt, sau một phen giãy dụa rốt cục cũng vào ngày nào đó, Tiêu Tử Lăng nghe được một câu nói cậu đặc biệt muốn nghe ở trong miệng Sở Chích Thiên.

Sáng sớm hôm nay, Sở Chích Thiên kéo cửa sổ xe ra, thấy cảnh tượng bên ngoài, tâm tình vô cùng tốt. Anh nói với Tiêu Tử Lăng đang ra sức làm bữa sáng: “Tiểu Lăng, nếu như hết thầy thuận lợi, chúng ta rất nhanh sẽ có thể đến mục tiêu của chúng ta.”

Căn cứ Lăng Thiên trong truyền thuyết? Tiêu Tử Lăng kích động nhanh chóng giơ xẻng nấu ăn từ nhà bếp chạy ra, cậu tựa lên cửa sổ xe nhìn nhìn đông nhìn nhìn tây ra phía ngoài, ngoại trừ một mảnh hoang mạc không có một ngọn cỏ, căn bản nhìn không ra có gì giống nhau với thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết kiếp trước. Khó trách nói mộng tưởng là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc.

Nhìn ra vẻ mặt thất vọng của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên cười sờ sờ đầu Tiêu Tử Lăng một phen, thở dài nói: “Tôi cũng không nói ở chỗ này, tôi chỉ nói là sắp tới.” Tên nhóc này thế nào cứ vội như vậy? Nghe lời nói đều chỉ nghe phân nửa.

Lời này đương nhiên rước lấy ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Tử Lăng, cậu phần nộ giơ xẻng nấu ăn trở lại nhà bếp tiếp tục làm bữa sáng, trong lòng

nôn máng lão đại nhà mình không thể đến nơi rồi hăng nói sao? Hại cậu kích động uống một trận.

Đoàn xe tiếp tục đi tới nửa ngày, sau giờ Ngọ liền thấy được một dãy núi liên miên không dứt, sau khi đoàn xe chạy dọc theo dãy núi một đoạn thời gian, liền ngừng lại. Sau đó liền thấy đội viên tuần tra thông tri từng chiếc xe, mọi người an vị tại chỗ, không được đi lại, kiên trì chờ đợi mệnh lệnh mới.

Lúc này, Sở Chích Thiên lại đứng lên, phủ thêm đồng phục của mình, nói với Tiêu Tử Lăng: “Chúng ta qua xem là tình hình gì.”

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng buông xuống chuyện trong tay, mặc vào đồng phục, vừa định rời đi, liền cảm thấy vạt áo khoác của cậu bị lực mạnh nào đó tóm lại. Cậu cúi đầu nhìn, liền thấy Sở Tiểu Thất nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt lấp lánh hữu thần nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng, cái miệng nhỏ nhắn của nhóc ta mân rất chặt, đương nhiên tay phải của nhóc ta tóm càng chặt, tuy rằng không mở miệng khẩn cầu, nhưng tư thế này biểu tình này liền tình tường nói cho Tiêu Tử Lăng, nhóc ta cũng muốn đi.

Sở Chích Thiên chờ một bên thấy được một màn này, liền nhàn nhạt nói một câu: “Tiểu Thất cũng cùng qua đi.” Tuy rằng ngữ khí rất hờ hững, nhưng Tiểu Thất vẫn nghe ra được một chút miễn cưỡng, xem ra đôi người hôn ước này quả nhiên lại chuẩn bị đi trộm hoan như nó dự liệu.

Gần đây Tiểu Thất xem sách rất tạp (bởi vì mỗi lần Sở Tiểu Thất đòi sách, Sở Chích Thiên rất tùy ý lấy vài quyển sách cho nó từ trong không gian, mà Tiểu Thất là loại cho cái gì thì xem cái đó), không biết thấy được từ đó trong quyển sách nào, quả quyết cho rằng bình thường Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng bỏ lại nó chạy loạn đạo loạn, chính là thể hiện của trộm hoan. Nó đắc ý buông tay ra, lần này may mắn nó thông minh, biết tóm người, bằng không lại sẽ bị bọn họ bỏ rơi, nó cũng muốn đi trộm hoan

một chút. . . . Len lén ra ngoài tìm chuyện vui làm, sau đó len lén bản thân vui vẻ, đây là hàm nghĩa của trộm hoan mà Tiểu Thất lý giải.

Tiêu Tử Lăng dắt tay Tiểu Thất, theo Sở Chích Thiên xuống xe, đương nhiên sẽ không quên mang bộ kính râm siêu lớn của cậu, không có biện pháp, ai kêu chuyện xấu của cậu với lão đại nhà mình truyền bay đầy trời, vì tránh né ánh mắt hiếu kỳ của những người đó, đặc biệt là ánh mắt nóng rực đáng sợ của một số nữ nhân, mang kính râm đó là an toàn nhất.

Rất nhanh bọn họ đã đi tới phía trước nhất đoàn xe, trong vòng phòng thủ của tổ chiến đấu xung quanh, hai người Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết đang mặt đối mặt thương lượng chuyện gì đó.

“Đội trưởng!” Sở Chích Thiên một đường đi ngang qua, nhóm đội viên thấy anh đều đứng thẳng thân hỏi thăm anh, Sở Chích Thiên nhàn nhạt gật đầu, động tĩnh bên này, hấp dẫn lực chú ý của Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn qua, thấy là Sở Chích Thiên tới, liền cùng nghênh đón Sở Chích Thiên qua.

Tiêu Tử Lăng đi theo phía sau Sở Chích Thiên liếc mắt một cái đã bị hẻm núi lớn phía trước hấp dẫn, giữa hai tòa núi cao hình thành một màn kỳ cảnh này, khiến cho Tiêu Tử Lăng không thể không cảm thán sự thần kỳ của thiên nhiên.

Trong hẻm núi đá vụn đầy đất, có vài tảng đá cực đại tán loạn ở trong đó, đoàn xe muốn tiếp tục đi tới, nhất định phải thanh lý những tảng đá đó trước.

Sở Chích Thiên đi đến cửa hẻm núi thấy tình hình này, đã biết Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn đang thương lượng chuyện gì. Những tảng đá lớn đó rõ ràng là sau khi mặt thể mới từ trên ngọn núi rơi xuống, bởi vì mặt đất hẻm núi đã được xử lý qua, trải một tầng cát đá. Vì vậy xử lý những tảng đá đó, không cần lo lắng ảnh hưởng đối với thể núi.

Vì vậy anh kêu Trần Cảnh Văn an bài trừ tính chung, Đồng Hạo Triết hiệp trợ, để cho hai người bọn họ cùng phụ trách thanh lý chuyện thông đạo. Những hòn đá nhỏ thì còn dễ nói, mấy khối đá bự kia không có người thức tỉnh phối hợp, chỉ dựa vào người sống sót bình thường, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn cũng dời không ra được. Huống chi bọn họ nhất định phải thanh lý ra một con đường có thể để cho đoàn xe thông qua, nhiệm vụ tuyệt không nhẹ nhàng.

Sở Chích Thiên xử lý xong hết thầy việc này liền mang theo Tiêu Tử Lăng với Tiểu Thất tiến vào hẻm núi lớn. Trần Cảnh Văn dùng ánh mắt thâm trầm nhìn bóng lưng bọn họ, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Lúc này một bàn tay to ngấm đen nâng lên hàm dưới của Trần Cảnh Văn, xoay đầu của anh trở về.

Thấy vẻ mặt Trần Cảnh Văn mê mang nghi hoặc nhìn anh, Đồng Hạo Triết nói: “Hiện tại lực chú ý của cậu phải ở trên người tớ, nếu như đặt ở trên người không liên quan khác, tớ sẽ ăn dấm đó.”

Ăn mẹ cậu chứ dấm, Trần Cảnh Văn nổi giận, không chút nào lưu tình hung hăng giẫm lên nam nhân đáng hận trước mắt một cước, cả giận nói: “Đồng Hạo Triết, cậu nghiêm chỉnh chút cho tôi.”

Đồng Hạo Triết tiếc nuối nhún vai, rất vô tội nói: “Tớ không đứng đắn chỗ nào?”

Trần Cảnh Văn dùng ánh mắt lạnh tròng bắn phá Đồng Hạo Triết, lạnh lùng nói: “Gần đây cậu luôn chọc tớ tức giận, tớ ngược lại muốn hỏi là cậu có ý gì.”

Đồng Hạo Triết yên lặng nhìn chăm chú vào Trần Cảnh Văn, không nói một tiếng, thời gian lâu đến mức khiến cho Trần Cảnh Văn có chút thấp thỏm bất an, đột nhiên Đồng Hạo Triết bước lên thêm một bước, gần như dán sát vào thân thể Trần Cảnh Văn, anh ghé vào lỗ tai Trần Cảnh Văn nhẹ

nhàng nói: “Cảnh Văn a, chỉ có khi cậu tức giận, mới là bản thân cậu chân chính, tớ chỉ là đang giúp cậu, cho cậu không nên đánh mất chính mình. . . Cậu nghĩ rằng tớ đang suy nghĩ cái gì. . . Ha ha ha!” Đồng Hạo Triết đột nhiên cười to, khiến cho hết thầy đội viên đều nhìn qua.

Trần Cảnh Văn thở gấp, trực tiếp hô: “Thủy Long Bạo!” Một con rồng nước đột nhiên bạo liệt đánh về phía Đồng Hạo Triết, bất quá Đồng Hạo Triết nhanh hơn một bước so với Trần Cảnh Văn, đã chạy thoát đi, chợt nghe thấy ở xa xa lớn tiếng nói: “Cảnh Văn, chờ lát nữa tớ lại đến tiếp cậu, cậu không nên tức giận a!”

Trần Cảnh Văn hỗn hển thu hồi rồng nước, thấy đội viên xung quanh đang hiếu kỳ đầy mặt nhìn anh, lại càng thống hận Đồng Hạo Triết bại hoại sự thuần khiết của anh.

Rất nhanh trong tiểu đội truyền lưu một lời đồn đãi mới, đó chính là dường như hai người Trần phó đội với Đồng phó đội có tư tình. . .

Hẻm núi lớn rất sâu, quanh co khúc khuỷu kéo dài vào bên trong, khoảng chừng có ba bốn trăm mét, độ rộng lớn nhất của nó ước chừng trên dưới bốn năm mươi mét, độ rộng ít nhất lại không đến hai mươi mét.

Ba người đều là tốc độ cực nhanh, Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất có thuận di, tốc độ của Tiêu Tử Lăng là số một số hai ở trong căn cứ, đương nhiên cái này không thể so sánh với biến thái có thuận di.

Bọn họ rất nhanh đã ra hẻm núi lớn, ánh vào mi mắt chính là một mảnh thảo nguyên mênh mông vô bờ, cùng với dãy núi liên miên không ngừng xa xa.

Tiêu Tử Lăng nhịn không được tán thưởng, đây tuyệt đối là một bảo địa phong thủy, bên ngoài dãy núi là hoang mạc không có một ngọn cỏ, mà bên trong dãy núi lại là một mảnh xanh um tươi tốt, bóng xanh dạt dào.

“Nơi này chỉ có cửa vào kia sao?” Tiêu Tử Lăng nhin không được hỏi, không biết phương hướng khác có cửa vào hay không, có phải còn có người tranh đoạt khối bảo địa bí ẩn này với bọn họ hay không.

Sở Chích Thiên gật đầu nói: “Không sai, thổ địa này, bọn tôi đã mua của chính phủ một trăm năm quyền sử dụng.” Anh tiếc nuối nói “Sớm biết mặt thể sắp tới, liền mua mười năm tám năm là được rồi, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền.”

Tiêu Tử Lăng xem thường liếc nhìn lão đại nhà mình một cái, cho dù lưu lại số tiền đó, sau khi mặt thể còn có tác dụng sao?

Sở Chích Thiên tới nơi đây tâm tình rất tốt, trực tiếp lấy ra xe việt dã, mang Tiêu Tử Lăng tận tình hóng gió ở chỗ này một chút.

Tiểu Thất rất tự giác leo đến ghế sau, chỗ ngồi phó lái để lại cho Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên lái dọc theo dãy núi đi vào trong, bởi vì không có trở ngại gì, Sở Chích Thiên lái xe rất cuồng dã, khiến cho Tiêu Tử Lăng không thể không nắm chặt tay vịn, rất nhanh một khối màu lam khác biệt với thảo nguyên nhảy vào mi mắt, Tiêu Tử Lăng kinh ngạc nói: “Hồ nước?”

“Ừ, nơi này có hồ nước lớn, nguồn nước là những đồi tuyết trên dãy núi.” Sở Chích Thiên một bên lái xe một bên giải thích.

Đây là một hồ nước khổng lồ, hồ nước phiếm màu lam nhạt, trong suốt thấy đáy, nó yên lặng phủ phục dưới chân dãy núi, tú lệ đoan trang. Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng nguyên một đường đến đây thấy đều là hồ nước màu đen có một loại dục vọng muốn nhảy vào trong hồ tận tình giỡn nước một phen.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng động tâm, vội vàng cảnh cáo: “Còn chưa biết hồ nước này có bệnh độc hay không, vẫn nên cẩn thận một chút.”

Tuy rằng người thức tỉnh có năng lực chống lại bệnh độc, nhưng cường độ chống lại đó đến tột cùng tới mức nào, tất cả mọi người đều không rõ, vì vậy Sở Chích Thiên tuyệt không muốn Tiêu Tử Lăng đi làm vật thí nghiệm.

“Nơi này thực đẹp, đáng tiếc cái gì cũng không có, hết thảy phải dựa vào bản thân xây dựng, chỉ có bấy nhiêu người chúng ta có được không?” Tiêu Tử Lăng có chút lo lắng, dù sao nơi đây trống rỗng một mảnh, không giống căn cứ khác cơ bản đều đã được xây dựng xong, chỉ cần chỉnh lý thêm một chút là có thể hình thành một căn cứ thành thực.

Sở Chích Thiên cười nói: “Tôi lựa chọn nơi đây xây dựng căn cứ, đồng thời ngàn dặm bên ba đời đến đây, thế nào có thể chỉ có mấy thứ này chứ. Tôi mang cậu đi một chỗ nữa.”

Loại biểu hiện này của Sở Chích Thiên khiến cho Sở Tiểu Thất ở ghế sau nhìn không được bĩu môi, nó không ngờ Sở Chích Thiên cơ trí khí phách cũng sẽ làm ra loại chuyện tư duy điên cuồng vì tình yêu này, trông thần thái kia, sáng loáng chính là khoe khoang thành tích của bản thân trước mặt người yêu trong lòng a, không kém nửa phần với hình dung trong tiểu thuyết.

Sở Chích Thiên rất nhanh đổi đầu xe, lái về phía dãy núi phương hướng khác, khoảng chừng hơn mười phút sau, một tòa thành trấn nhỏ vậy mà xuất hiện ở trước mắt Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc nói: “Không ngờ tới nơi đây cũng có thành trấn, có người cư trú.”

“Ừ, là đội công tác mà nhà tôi điều động đến chỗ này, nơi này là địa phương bọn họ với người nhà cư trú. Chẳng qua không biết bây giờ còn có người sống hay không.” Về mặt Sở Chích Thiên thoáng chút trở nên cô đơn, trước đây nơi đây có gần vạn nhân viên, đáng tiếc hiện tại không biết những người đó còn sống hay đã chết.

Tiêu Tử Lăng nhận thấy được tâm tình Sở Chích Thiên trở nên kém đi, lặng lẽ cầm tay Sở Chích Thiên đang đặt trên tay lái, sự an ủi không tiếng động để cho ánh mắt Sở Chích Thiên động động, không đợi Tiêu Tử Lăng thu hồi tay, đã bị Sở Chích Thiên trở tay nắm chặt.

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên, phát hiện Sở Chích Thiên chuyên chú nhìn phía trước, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, tâm tình vốn trầm thấp thoáng cái không còn.

Được rồi, nếu có thể để cho tâm tình lão đại nhà mình thư sướng, Tiêu Tử Lăng quyết định cứ kính dâng tay trái của mình một chút, để cho lão đại nhà mình nắm đủ đi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Tuyên Bố, Phụ Tá Của Sở Chích Thiên

Sở Chích Thiên chỉ lái dẫn Tiêu Tử Lăng vòng quanh trấn nhỏ một vòng ở xa xa, thoát nhìn dường như trấn nhỏ không lớn, kỳ thực đi một vòng cũng tốn hơn nửa tiếng đồng hồ.

Tiêu Tử Lăng ở xa xa nhìn toàn cảnh trấn nhỏ không khỏi cảm thán, sở dĩ Sở Chích Thiên có thể quật khởi nhanh như vậy ở mạt thế, có quan hệ rất lớn tới việc cơ sở vốn dĩ của anh ta khá dày. Nơi đây rất ẩn mật, thoát nhìn các phương diện phương tiện của trấn nhỏ đều rất tiên tiến đầy đủ, chuyển biến thành một căn cứ thành thực rất dễ, chỉ cần hậu kỳ xây dựng thêm một số công trình phòng ngự là được, then chốt nhất chính là, không gian phát triển của nơi đây rất lớn, chỉ cần về sau có thuốc giải độc cải thiện chất đất, không thể nghi ngờ nơi đây sẽ có thể trở thành một nơi sản xuất thức ăn, hơn nữa một vòng dãy núi hình thành tự nhiên phòng hộ bên ngoài, chỉ có một thông đạo duy nhất, để cho nơi đây trở nên dễ thủ khó công. Không thể nghi ngờ đã gia tăng bảo đảm an toàn cho nơi đây.

Hai người trò chuyện trên trời dưới đất chậm rãi lái về tới cửa thông đạo, Tiểu Thất buồn chán đánh cái ngáp bự, đây là trộm hoan? Vì sao nó cảm thấy buồn chán như thế? Bất quá hai người trước mắt sung sướng đầy mặt, rất siêng giao lưu ánh mắt, có lẽ vào lúc nó không chú ý đã trộm hoan thành công? Tiểu Thất hoang mang, quyết định lần sau tuyệt đối tuyệt đối không thể phân tâm ngủ gật.

Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng vừa về liền phát hiện công tác thanh lý đã ở vào giai đoạn cuối. Đoàn xe vào lúc chạng vạng toàn bộ thuận lợi thông qua hẻm núi lớn, Trần Cảnh Văn tìm một địa phương trống trải tiến hành dựng trại thu xếp ổn thoả, chuẩn bị tận tình nghỉ ngơi một chút, ngày mai tiếp tục.

Sau khi ăn xong cơm tối, gần tám giờ, hai vị phó đội nhận được thông tri của Sở Chích Thiên mang theo phó tổ trưởng của mỗi người đúng giờ xuất hiện trên xe Sở Chích Thiên.

Lúc này xe của Sở Chích Thiên biến thành một sở hội nghị tạm thời, mấy người tổ công kiên cũng đứng ở một bên kiên trì chờ.

Tiêu Tử Lăng vẫn đang làm công tác châm trà rót nước của cậu, Trần Cảnh Văn vừa mới ngồi xuống, Tiêu Tử Lăng liền tận dụng triệt để đưa lên một chén nước trà, Trần Cảnh Văn gật đầu tiếp nhận, nói giỡn: “Sở ca, anh thế nào có thể để cho Tiểu Lăng làm loại chuyện này, không phải Giang Khinh Ngữ đã được điều đến tổ công kiên rồi sao? Loại công việc này không phải hẳn là cô ta làm sao?”

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng không có chút mùi vị. Trần phó đội vì sao luôn nhắc đến nữ nhân xuyên qua kia, chẳng lẽ không biết nữ nhân đó là một mầm tai hoạ, là đối thủ một mất một còn của cậu sao? Ách, dường như đối với mầm tai hoạ đó, cách nói đối đầu chỉ là đối với cậu mà nói, đối với Sở Chích Thiên mà nói Giang Khinh Ngữ chính là một đại đại vưu vật thập phần thích hợp làm ấm giường, là một loại điểm phúc a. Tiêu Tử Lăng vừa nghĩ đến điều này nhin không được dùng ánh mắt hung hăng liếc Sở Chích Thiên một cái. Ý vị khinh bỉ nhanh chóng truyền đạt.

Sở Chích Thiên ngồi trên sofa nhận được ánh mắt này, đã biết Tiêu Tử Lăng lại đang ngẫm chít chít méo méo chuyện anh ngựa giống rồi, vì vậy nhàn nhạt đáp: “Tiểu Lăng là phụ tá của tôi, làm những chuyện này là

đương nhiên.” Anh phải kiên định cho thấy lập trường, bản thân thực sự rất thuần khiết, hết thảy công việc cận thân anh đều do Tiêu Tử Lăng phụ trách, cơ hội ngựa giống bằng không, vì vậy xin đàn em nhà mình nghìn vạn lần đừng luôn hắt nước bẩn lên người anh.

Tuyên bố của Sở Chích Thiên khiến cho người toàn trường đứng hình, lực trùng kích mang đến rất lớn, đặc biệt là Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân đứng ở một bên. Sắc mặt hai người hơi đổi. Lục Vân Đào sau khi sửng sốt rất nhanh khôi phục nụ cười mỉm, anh nhìn Tiêu Tử Lăng vẫn còn đưa nước trà cho người khác, trong lòng có chút hiểu rõ, liền buông xuống một chút bất mãn cùng thất vọng trong lòng.

Ánh mắt Ngô Khánh Vân khóe mắt nhìn Tiêu Tử Lăng, trong lòng rất không có mùi vị, vốn tưởng rằng Lục Vân Đào là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn, tuy rằng hắn cũng từng nghĩ tới khả năng là Tiêu Tử Lăng, cũng vì khả năng đó hắn mới có thể đã từng động một chút tay chân, thế nhưng không ngờ tới đến sau cùng Tiêu Tử Lăng thực sự trỗi dậy, tình cờ cướp đi vị trí hắn vẫn luôn kỳ vọng, sớm biết như thế, trước đây hắn nên làm động tác lớn một chút. . . Bất quá Ngô Khánh Vân rất rõ ràng Sở Chích Thiên là một người đã ra quyết định thì sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào vi phạm, vì vậy hắn chỉnh lý tâm tình, sắc mặt lần nữa khôi phục như thường, thật giống như hắn vui vẻ tiếp nhận đối với kết quả này.

Đám người Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn cũng từng lên trò chuyện qua về việc lựa chọn người phụ tá của tổ công kiên, đều cho rằng cơ hội Lục Vân Đào thượng vị lớn nhất, Ngô Khánh Vân cũng có khả năng nhất định, nhưng Tiêu Tử Lăng, mọi người thực sự chưa từng nghĩ đến cậu.

Trần Cảnh Văn cảm thấy không ổn, không đợi anh mở miệng đề xuất phản đối, Đồng Hạo Triết ở bên cạnh đã ha ha cười ra tiếng, nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, chúc mừng em a! Không ngờ tới là tên nhóc em được Sở ca nhìn trúng. Bất quá làm phụ tá của Sở ca không dễ dàng a,

chuyện cần quan tâm rất nhiều.” Anh lặng lẽ nắm nắm tay Trần Cảnh Văn, tỏ ý anh không nên nhiều lời.

Đới Hồng Phi đứng ở một bên còn chưa ngồi xuống tiếp nhận chén trà Tiêu Tử Lăng đưa tới, cười ha ha vỗ vỗ lưng Tiêu Tử Lăng, tán thưởng nói: “Tiểu Lăng, biểu hiện tốt a, nhân tài mới xuất hiện của chúng ta, về sau phải nghiêm túc kiên định mà làm, không thể đặc ý vênh váo, không nên khiến cho đội trưởng của chúng ta mất mặt a.” Lực lượng bàn tay đó lớn đến mức khiến cho Tiêu Tử Lăng không hề phòng bị thiếu chút nữa ngã quỵ, cũng khiến cho Sở Chích Thiên đang đặt lực chú ý trên người Tiêu Tử Lăng, tay không tự chủ được khê động.

Đới Hồng Phi nói lời này chính là lời tâm huyết của anh, ở trong những đội viên cũ Tiêu Tử Lăng là người lai lịch cặn nhất, cậu có thể thượng vị, đích xác được cho là nhân tài mới xuất hiện, bất quá rõ ràng, người không phục khẳng định sẽ có, Tiêu Tử Lăng có thể đảm nhiệm được chức vị này hay không, có thể phục chúng hay không, còn phải xem biểu hiện về sau của cậu.

Chân Nhất Long đối với Tiêu Tử Lăng vốn cũng rất có thiện cảm, hơn nữa anh trị liệu cho Tiêu Tử Lăng một đoạn thời gian rất dài, cảm tình của hai người rất tốt, thấy bầu không khí có chút xấu hổ, anh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, vừa cười vừa nói: “Sắp xếp công việc giải ưu cho lãnh đạo nhà mình là công việc chính của người làm phụ tá chúng ta, Tiểu Lăng, làm không tồi, chính là trà này mà nói. Ha ha!” Lời nói có chứa chút chế nhạo này của Chân Nhất Long khiến cho tất cả mọi người nở nụ cười, bầu không khí vốn ngưng trọng thoáng cái khôi phục như thường.

Trần Cảnh Văn thấy thế chỉ có thể dè xuống ý kiến đầy bụng. Lập tức nghĩ đến, tổ công kiên vốn chính là Sở ca phụ trách, anh ta lựa chọn ai làm phụ tá đều là chuyện của chính anh ta, thật giống như phụ tá của mình cũng là do chính mình bổ nhiệm, sau đó thông tri Sở ca với Đồng Hạo Triết một chút là được, ban nãy anh thế nào lại muốn đề xuất ý kiến phản đối?

Vừa nghĩ đến đây, Trần Cảnh Văn liền ra một thân mồ hôi lạnh, xem ra anh trong bất tri bất giác lại đánh mất chừng mực, khó trách Hạo Triết vẫn luôn nhắc nhở anh không nên vượt quá giới hạn. Nghĩ tới đây, Trần Cảnh Văn lặng lẽ quay đầu nhìn về phía Đồng Hạo Triết tùy tiện bên cạnh. May mà có cậu ta ngăn đúng lúc, bằng không mình đã mất điểm ở trong lòng Sở ca rồi.

Trần Cảnh Văn cảm kích nắm đáp lại Đồng Hạo Triết còn chưa muốn buông tay kia một chút, sau đó khi muốn kéo tay mình ra, phát hiện đã bị nắm rất chặt, anh vẫy một chút, không vẫy ra được, lại vẫy một chút, vẫn không vẫy ra được. Trần Cảnh Văn nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng không dám vẫy nữa, anh sợ bị người phát hiện, vì vậy chỉ có thể ghen khuất mặc cái tên đáng hận đó nắm.

Trong lòng anh chỉ có thể trấn an bản thân như vậy, ừ, đây là sự ban ân của anh, để thưởng cho Đồng Hạo Triết vì đúng lúc nhắc nhở ban này, không phải bị ăn đậu hũ. . . Ách, xùy xùy, cậu bị ăn đậu hũ phải xóa đi.

Sự mờ ám của hai người bọn họ mấy người khác ngược lại thật không phát hiện, bởi vì lực chú ý của bọn họ đã bị lời nói kế tiếp của Sở Chích Thiên hấp dẫn.

Sở Chích Thiên nói: “Chỗ cách chúng ta ba km, có một tòa trấn nhỏ, Tiểu Lăng, lấy ra hết những bản vẽ tương quan đến trấn nhỏ.”

Tiêu Tử Lăng lấy ra bản vẽ đã sớm chuẩn bị, mở ra hết những bản vẽ đó trải trên bàn trà. Bản kết cấu của trấn nhỏ rất tường tận, có sơ đồ mặt bằng, bản khái quát, mặt cắt, bản kết cấu lập thể, những bản vẽ này so sánh đối chiếu lẫn nhau, rất nhanh toàn cảnh trấn nhỏ đã hiện ra trong đầu mọi người ở đây.

Sở Chích Thiên chỉ chỉ điểm trung tâm trấn nhỏ nói: “Nơi này là trung tâm nguồn năng lượng của toàn bộ trấn nhỏ, hy vọng còn có thể vận chuyển

bình thường, như vậy chúng ta chỉ cần lắp đặt lên động cơ điện lực tiên tiến được mang đến, các loại phương tiện của toàn bộ trấn nhỏ sẽ có thể vận hành được bình thường.”

Theo lời nói của Sở Chích Thiên, Trần Cảnh Văn thoáng cái tiến vào chức trách, quên tay của mình vẫn còn ở trong tay người nào đó, anh suy nghĩ một chút kiến nghị: “Sở ca, chúng ta nhất định phải thanh lý trung tâm nguồn năng lượng đầu tiên, nếu muốn thanh lý sạch sẽ toàn bộ trấn nhỏ này, nhanh thế nào thuận lợi thế nào phỏng đoán cũng phải trên dưới nửa tháng, mà xăng gas các loại nguồn năng lượng chúng ta mang đến đã không còn nhiều, hiện thực đã không thể để cho chúng ta tiêu hao tiếp như vậy nữa, chúng ta phải nhanh chóng để cho động cơ điện lực vận chuyển, để cho trấn nhỏ nhận được điện lực, như vậy bất kể chúng ta thanh lý bao nhiêu, chúng ta đều có thể sử dụng được nguồn năng lượng điện lực, như vậy có thể giảm thiểu được sự tiêu hao nguồn năng lượng khác của chúng ta.”

Trải qua chứng thực, tia sáng vào ban đêm có thể khiến cho sinh vật biến dị tránh lui ba thước, vì bảo đảm sự an toàn của doanh địa, phòng ngừa sinh vật biến dị thừa bóng đêm đánh lén, buổi tối mỗi ngày xung quanh doanh địa đều sẽ được đặt lên đèn pha công suất cao tiến hành ngăn trở hù dọa, bất quá độ tiêu hao của nguồn năng lượng đó cũng khiến cho Trần Cảnh Văn rất lo lắng.

Đồng Hạo Triết gật đầu nói: “Cảnh Văn nói không sai, thanh lý trấn nhỏ không phải có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, mà trong mặt thể hiện tại, nguồn năng lượng khuyết thiếu nhất, chúng ta đích xác không thể tiếp tục tiêu hao những nguồn năng lượng trân quý đó.”

Đối Hồng Phi với Chân Nhất Long lần lượt gật đầu, biểu thị tán thành phương án hành động này.

Sở Chích Thiên nhìn địa đồ, so sánh đối chiếu một chút cự ly giữa cửa vào trấn nhỏ với điểm trung tâm, anh gật gật đầu nói: “Kiến nghị này rất không tồi, bất quá tôi phải nói cho mọi người, tôi đã đến ngoại vi trấn nhỏ cảm thụ qua, bên trong có một luồng khí tức rất nguy hiểm, trực giác nói cho tôi biết, bên trong có một kẻ địch cường đại, cấp bậc sợ rằng chỉ cao hơn không thấp hơn so với tôi.”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho mọi người chấn kinh, chẳng lẽ trên thế giới này đã có tang thi hoặc là sinh vật biến dị trên cấp năm rồi sao? Nhân loại đang tiến hóa, xem ra tốc độ tiến hóa của mấy thứ đó tuyệt không chậm hơn so với bọn họ. Trong lòng mọi người nặng trĩu, vốn tưởng rằng là một chuyện rất nhẹ nhàng, sự thực chứng minh, ông trời tuyệt không muốn để cho bọn họ sống quá tốt, đều sẽ tìm chút chuyện khó khăn cho bọn họ để tôi luyện bọn họ.

Tiêu Tử Lăng ngược lại không có cảm giác gì, sinh vật cấp năm cậu với Sở Chích Thiên đã từng sớm đụng phải, còn đại chiến một hồi. Vì vậy nội tâm cậu rất bình tĩnh, trên mặt vẫn một bộ dáng gập biển không sợ.

Đồng Hạo Triết âm thầm quan sát thấy thế âm thầm gật đầu, mấy người của tổ công kiên, ngoại trừ Tiểu Lăng vẫn bình tĩnh, mấy người khác hoặc nhiều hoặc ít đều lộ ra thần sắc chấn kinh. Tiểu Lăng tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng phần tâm tính ổn định này quả nhiên nổi bật, Sở ca lựa chọn Tiểu Lăng làm phụ tá của anh ta, không phải không có đạo lý. Anh tuyệt không biết sự từng trải của Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên, nếu như không có đoạn từng trải đó, Tiêu Tử Lăng ổn định thế nào, cũng tránh không được sẽ biểu lộ một hai.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Cửa Ải? Quy Tắc Trò Chơi!

Sở Chích Thiên nhìn lướt qua mọi người, lúc này mới chậm rãi nói: “Vì vậy, chúng ta lần này hành động, người cần tinh không cần nhiều, chỉ cần thanh lý trung tâm nguồn năng lượng, sau khi lắp đặt xong động cơ điện lực liền nhanh chóng rút lui.” Anh ngẩng đầu quét nhìn một vòng mấy người đang ngồi, tiếp tục nói, “Chúng ta không thể bài trừ khả năng chúng ta sẽ rơi vào trùng vây, phải biết rằng sinh vật đến cấp năm, bất kể là tang thi hay là động thực vật biến dị, trí tuệ của chúng nó đều tăng trưởng gấp bội, tuyệt không kém gì chúng ta.” Ở bến tàu Hoài Thành đã chứng minh, chúng nó có thể tìm ra nhược điểm tiến hành công kích, sự kiện con tin Tiêu Tử Lăng chính là thể hiện.

Lời nhắc nhở của Sở Chích Thiên để cho mọi người càng thêm cảnh tỉnh, thoát nhìn lần hành động này tuyệt đối không nhẹ nhàng giống như trước, sợ rằng đây là một lần hành động rất nguy hiểm.

Sở Chích Thiên thấy tất cả mọi người đều bắt đầu coi trọng, vì vậy anh an bài: “Cảnh Văn lần này lưu thủ, phòng ngừa bởi vì chúng ta xuất động, mà để cho tên kia tìm được cơ hội đánh lén mọi người.”

Trần Cảnh Văn ưỡn thắt lưng gật đầu nói: “Vâng, Sở ca!”

Ánh mắt Sở Chích Thiên chuyển tới chỗ Chân Nhất Long, lập tức quyết định: “Nhất Long lần này cùng hành động với chúng ta.” Lần hành động này rất nguy hiểm, ắt không thể thiếu nhân viên chữa bệnh chăm sóc.

Chân Nhất Long vội vã đứng lên đáp: “Vâng! Đội trưởng!”

Sở Chích Thiên đặt đường nhìn ở trên người Đồng Hạo Triết: “Hạo Triết cậu lần này cùng hành động với tôi, chọn bốn đến năm đội viên thực lực mạnh nhất trong tổ chiến đấu, do Hồng Phi phụ trách dẫn dắt, nhiệm vụ của các cậu chính là bảo đảm sự an toàn của máy phát điện động lực.”

Đồng Hạo Triết với Đới Hồng Phi lập tức gật đầu biểu thị đã biết.

Sau cùng Sở Chích Thiên nhìn mọi người của tổ công kiên xung quanh, sau cùng đường nhìn rơi lên trên người Tiêu Tử Lăng, anh mệnh lệnh: “Hết thấy nhân viên tổ công kiên hành động dựa theo Tử Lăng an bài. . .” Sở Chích Thiên đột nhiên chuyển biến xưng hô, là đang nói cho mọi người, Tiêu Tử Lăng không còn là Tiểu Lăng trước kia nữa, mà là Tiêu phó tổ trưởng chân chân chính chính của tổ công kiên.

Mọi người tổ công kiên nhất tề lĩnh mệnh, Sở Chích Thiên an bài xong hết thấy những việc này hai tay khoanh ngực, nhìn phương hướng trấn nhỏ xa xa nhàn nhạt nói: “Tôi rất muốn biết ẩn tàng trong trấn nhỏ đến tột cùng là cái gì. . .”

Hàn khí dày đặc ẩn tàng trong đó, tất cả mọi người đều cảm thụ được. Trấn nhỏ là địa bàn của Sở Chích Thiên, lại bị một tên cường đại không biết chiếm cứ như thế, điều này khiến cho Sở Chích Thiên rất mất hứng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tập trung tới địa điểm xuất phát, mấy chiếc xe việt dã đã đỗ ở chỗ đó, còn có một chiếc xe đã trải qua một đêm cải tạo khẩn cấp, phía sau thêm ra một thùng xe, máy phát điện động lực đã được đặt trong đó.

Lần này tổ công kiên cơ bản toàn thể xuất động, bao gồm cả cha mẹ của Tiểu Tiểu, là hai con khuyến biến dị đã tới cấp ba đỉnh cấp kia, ngoại trừ Sở Tiểu Thất vắng mặt.

Vốn Sở Tiểu Thất muốn đi theo, khi nó vừa định lặp lại kể cũ, túm lấy quần áo của Tiêu Tử Lăng, đã bị Sở Chích Thiên nhanh tay lẹ mắt phá hủy, anh đoạt trước một bước ôm Tiêu Tử Lăng thuận di đi. Tiểu Thất đành phải phiến muộn leo lên trên giường tiến vào trong ổ chăn tiếp tục ngủ. . .

Phương pháp tu luyện của Tiểu Thất chính là ngủ, điều này khiến cho Tiêu Tử Lăng đổ kị hận a, vì cái rằng cậu không phải tu luyện như thế chứ. Đương nhiên khi cậu tu luyện cũng không quá cật lực, nói đến cùng hình như cậu là bị người nào đó ôm tu luyện thì phải. . . Đương nhiên, cậu sẽ không thừa nhận cái ôm của người nào đó rất dễ chịu rất an tâm.

Bởi vì cậu nhất định phải khiến cho người nào đó áy náy vì thế, biết cậu là vì phối hợp anh ta mới làm ra hi sinh tất yếu.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng chính là loại người được tiện nghi còn khoe mẽ.

Tiểu Thất lưu lại là ý định của Sở Chích Thiên, vì phòng ngừa chuyện bất ngờ, Sở Chích Thiên thấy vẫn nên lưu lại chuẩn bị ở sau, vạn nhất có dị biến bất trắc nào đó, không thể nghi ngờ Tiểu Thất ở trong đại bản doanh sẽ có thể tạo được tác dụng ổn định quân tâm. Được rồi, Sở Chích Thiên thừa nhận có người thừa kế tiểu thái tử ở đó, cho dù anh thất tung, Trần Cảnh Văn cũng có thể mượn nhóc ta ổn định được nhân tâm, hướng hồ dựa vào thực lực cấp bậc trước mắt của Tiểu Thất, tất cả mọi người đều tin tưởng nhóc ta vượt qua được người “làm cha” anh đây chỉ là vấn đề thời gian, ai biết Tiểu Thất có ưu thế tuổi tác chứ.

Cứ như vậy, mọi người phân ra ngồi trên mấy chiếc xe việt dã, lái rời khỏi doanh địa tạm thời. Chiếc xe của Sở Chích Thiên, do Lục Vân Đào điều khiển, trên ghế phó lái bên cạnh là đồng bọn của Lục Vân Đào ngồi chồm hồm, cấu biến dị Lỗ Lỗ. Thân thể cao lớn nhét ghế phó lái chật ních. Tiêu Tử Lăng nóng mắt nhìn Lỗ Lỗ, tiếc nuối gãi gãi hàm dưới của Tiểu Tiểu đang lộ ra cái đầu nhỏ trong lòng ngó nghiêng trái phải, trong lòng tự

mình an ủi, khi Tiểu Tiểu nhà chúng ta biến thân càng có phong cách hơn, tôi không đổ kị.

Mọi người rất nhanh đã tới bên cạnh trấn nhỏ, Tiêu Tử Lăng mang kính tâm nhận được ánh mắt âm thầm ném tới của Sở Chích Thiên bên cạnh, liền mở ra Linh Nhân, tình hình phía trước của trấn nhỏ đã hiện lên trong đầu cậu, một số tang thi hành động chậm chạp đang tập hợp hướng cửa trấn nhỏ, tựa hồ là nghe thấy động tĩnh bên này, chẳng qua không thấy kẻ địch ẩn nấp nào. Cậu lặng lẽ lắc lắc đầu với Sở Chích Thiên, biểu thị không có vấn đề gì.

Sở Chích Thiên nhận được đáp án của Tiêu Tử Lăng, không có bất kỳ sự chần chừ nào, tỏ ý Lục Vân Đào trực tiếp lái vào trấn nhỏ. Thấy Sở Chích Thiên dẫn đầu xông vào trấn nhỏ, mấy chiếc xe phía sau không chút do dự đuổi theo.

Vừa vào trong trấn nhỏ, bày tang thi bị hấp dẫn tới bởi thanh âm của ô tô rất nhanh đã bị mọi người tiêu diệt, những con tang thi đó mới chỉ là cấp một hai, tang thi dạng cấp bậc này đối với những người trên cấp ba như họ mà nói, xử lý chẳng hề gì.

Nhưng loại tình huống này lại khiến cho Sở Chích Thiên nhíu nhíu đầu mày, nhiều tang thi như vậy thế nào cũng phải có một hai con tang thi cấp ba, thế nhưng nơi đây lại không có, điều này không thể nghi ngờ là không bình thường.

Đồng Hạo Triết cũng thấy được điểm ấy, nhắc nhở đội viên bên người phải cẩn thận, tang thi cấp cao không ở chỗ này, khả năng duy nhất chính là trốn ở một nơi bí mật gần đây chuẩn bị đánh lén.

Sau khi tiến vào trấn nhỏ nên hành động như thế nào, trước đó đã an bài, Lục Vân Đào trực tiếp phóng đến trung tâm nguồn năng lượng của trấn nhỏ, tuy rằng dọc đường có tang thi chặn lại, nhưng vẫn không thấy tang

thi cấp ba, vì vậy vẫn tuyệt không mang đến cho bọn họ sự quấy nhiễu quá lớn.

Một đường rất thuận lợi tới được trung tâm nguồn năng lượng, phát hiện cửa sắt của trung tâm nguồn năng lượng bị khóa chặt, Sở Chích Thiên dẫn đầu xuống xe. Tiêu Tử Lăng tỏ ý ở cửa có tang thi ẩn núp.

Sở Chích Thiên cho Đồng Hạo Triết một thủ thế chuẩn bị, sau đó quăng ra một đạo Liệt Điện, nhiệt độ cao của Liệt Điện trực tiếp hòa tan khóa. Lúc này Đồng Hạo Triết đã chuẩn bị xong đánh ra một cái Pháo Không Khí, trực tiếp đánh bay cửa chính vào bên trong.

Chợt nghe thấy một tiếng ngao ô, một tang thi toàn thân phiếm màu vàng kim bay ngược té ngã xuống đất, đó là một con tang thi cấp ba.

Nó vốn muốn đánh lén con mồi tiến vào nơi đây, đáng tiếc nhất cử nhất động của nó đã bị Tiêu Tử Lăng mở ra Linh Nhãn thấy rõ ràng.

Sở Chích Thiên vừa mới muốn ra tay giải quyết con tang thi cấp ba này, một luồng áp lực nồng đậm đột nhiên giáng lâm, ánh mắt Sở Chích Thiên co rút lại, nhìn phía sâu bên trong trung tâm nguồn năng lượng, đối thủ trên cấp năm của anh kia đang cảnh cáo không cho phép anh ra tay, ý tứ truyền qua rất rõ ràng, nó hy vọng anh tuân thủ quy tắc trò chơi của nó, khiêu chiến của ả nó thiết lập, lưu lại một người cùng cấp bậc chiến đấu.

Đồng Hạo Triết thấy động tác của Sở Chích Thiên đột nhiên cứng đờ, thu hồi dị năng lôi điện, anh cũng cảm nhận được luồng khí thể kinh khủng kia, vội hỏi: “Sở ca, đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ nói: “Đối phương đang cảnh cáo tôi, không cho phép tôi ra tay, bằng không nó cũng sẽ ra tay đối phó các cậu. Ý của nó là kêu chúng ta lưu lại một người cùng cấp bậc ứng chiến, sống chết không bàn.”

Đồng Hạo Triết nghe hiểu, đây chỉ sợ là quy tắc trò chơi của đối thủ khủng bố kia định ra, mà bọn họ lại không thể không làm theo, dù sao đánh lén của cấp năm rất khó phá, cho dù là Sở Chích Thiên cùng cấp bậc, cũng không có biện pháp bảo chứng được sự an toàn của người khác.

Điểm này Sở Chích Thiên rất rõ ràng, Tiêu Tử Lăng đã từng ngay dưới mí mắt của anh bị thủy thảo biến dị cấp năm đáng hận đánh lén bắt cóc, may mắn lúc đó thủy thảo kia là vì uy hiếp anh, tuyệt không lựa chọn trực tiếp đâm chết Tiêu Tử Lăng. Mỗi lần Sở Chích Thiên nhớ lại đều sợ hãi không thôi, buổi tối ngủ cũng sẽ bị loại kết quả đáng sợ đó làm bừng tỉnh, cũng chính là bắt đầu từ khi đó, anh không ngủ nữa, mà lựa chọn tu luyện cùng Tiêu Tử Lăng, anh ôm Tiêu Tử Lăng, khi cảm thụ được khí tức ấm áp truyền đến từ trên người cậu, anh mới có thể an tâm, chuyện đáng sợ đó không hề phát sinh, anh không mất đi đàn em của anh, không khiến cho anh rơi vào áy náy cả đời.

Sở Chích Thiên một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng, anh không dám mạo hiểm như vậy. Giữa lúc Sở Chích Thiên suy nghĩ lưu lại ai ứng chiến, Đồng Hạo Triết mở miệng nói: “Như vậy đi, con tang thi này do tôi phụ trách, tôi sẽ nhanh chóng đuổi theo mọi người.” Anh đã nửa chân bước vào cấp bốn, giải quyết con tang thi này cũng là chuyện dễ dàng.

Anh vừa định tiến lên, lại bị Đới Hồng Phi ngăn cản, Đới Hồng Phi nói: “Đồng phó đội, nếu đối thủ cấp năm kia thiết trí quy tắc trò chơi như vậy, tin tưởng khẳng định phía sau sẽ có tang thi mạnh hơn nữa, vẫn nên do tôi đến đi.” Đới Hồng Phi đã là cấp ba cao cấp, con tang thi mới vừa vào cấp ba này với anh mà nói tóm được chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên phía sau bọn họ: “Cái này, Đồng phó đội, Đới phó tổ trưởng, tôi vừa đến cấp ba, thực lực không khác biệt với con tang thi này, không bằng tôi lưu lại giải quyết đi.” Tào Dương có chút co quắp nhìn bọn họ.

Tào Dương nghĩ rất rõ, ngay từ đầu đã xuất hiện cấp ba sơ cấp, dựa theo trò chơi trên mạng mà anh hay chơi ở thời đại bình an, xuất hiện phía sau chỉ có thể là boss mạnh hơn, nếu lúc này anh không đi ra, chỉ sợ cửa ải kế tiếp tuyệt sẽ không còn cơ hội cho anh xuất lực. Anh không hy vọng bản thân chỉ qua đây để đi mua tương, như vậy quá mất mặt của thành viên tổ công kiên, vì vậy anh quả quyết chủ động xin đi giết giặc.

Về mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc hỏi: “Tào Dương, cậu có nắm chắc không?”

Tào Dương gật đầu nói: “Đội trưởng, yên tâm, giao cho tôi đi.”

Sở Chích Thiên vỗ vỗ bờ vai Tào Dương, thận trọng nói: “Giao cho cậu, hết thảy cẩn thận. Chúng tôi chờ cậu ở phía trước.”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tào Dương thập phần kích động, liên tục gật đầu biểu thị hiểu rõ. Lúc này Sở Chích Thiên mới dẫn người khác tiến vào trung tâm nguồn năng lượng, mà Tào Dương thì bắt đầu chiến đấu với tang thi trước mặt.

Khi Sở Chích Thiên rời khỏi cửa chính, tiến vào bãi đỗ xe, khi bọn họ thấy phía trước lại xuất hiện năm con tang thi cấp ba xếp thành một hàng, đã biết cấp bậc của mọi người bọn họ đã bị đối thủ tìm tòi rất rõ ràng, nó dựa theo nhân số cấp bậc của bọn họ phái tang thi cùng cấp qua canh ải.

Sở Chích Thiên thấy loại tình huống này, đầu mi nhăn càng chặt, xem ra sự hoài nghi của anh đã nhận được chứng thực, sở dĩ bên ngoài đều là tang thi cấp bậc thấp, chính là bởi vì tang thi cấp bậc cao đều được tụ tập ở trung tâm nguồn năng lượng, điều này khiến cho Sở Chích Thiên rất lo lắng, đối thủ trước mắt hiểu quá rõ nhu cầu của bọn họ, thế mà đã mở một tấm lưới lớn ở trung tâm nguồn năng lượng chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đối Thủ? Sở Lão Ba Lên Đài!

Không còn cách nào, chỉ có thể lựa chọn nhân viên xuất chiến, lần này lưu lại ứng chiến là Lục Vân Đào, Ngô Khánh Vân, Chân Nhất Long với hai con cầu biến dị Tiểu Kỳ Tiểu Tát. Khi bọn họ nghênh hướng đối thủ của bản thân chuẩn bị chiến đấu, phía sau con tang thi cấp ba đối chiến với Lục Vân Đào đột nhiên lại đi ra thêm một con tang thi cấp hai. Đối thủ tuyệt không muốn để cho bọn họ lợi dụng sơ hở, ngay cả đồng bọn của Lục Vân Đào Lỗ Lỗ cũng bị nó an bài đối thủ.

Như vậy ở lại bên người Sở Chích Thiên chỉ còn lại ba người Tiêu Tử Lăng, Đồng Hạo Triết với Đối Hồng Phi, còn có ba con khuyến biến dị Tiểu Tiểu, Đông Đông với Ngốc Ngốc, cùng với Tiểu Mao trốn trong túi anh. Còn có đội viên tổ chiến đấu phụ trách vận tải máy phát điện động lực, đối phương dường như hiểu rõ họ là tới làm gì, vì vậy tuyệt không an bài tang thi tương ứng để cho bọn họ chiến đấu.

Lần nữa đi tới phía trước, rất nhanh trong trung tâm nguồn năng lượng, phòng điều khiển đại biểu cho hạch tâm khu động động lực của toàn bộ trấn nhỏ xuất hiện ở trước mặt mọi người, lúc này, tất cả mọi người thấy được trên vùng đất trống ở phía trước, thành linh đứng bốn con tang thi, một con nửa chân bước vào cấp bốn, một con cấp ba cao cấp, còn có hai con lại là cấp hai đỉnh cấp, chúng nó lại chia làm hai tổ đứng, cấp ba đứng với cấp hai, vừa thấy sự phối hợp này Đồng Hạo Triết cười khở nói với Sở Chích Thiên: “Xem ra, cửa này là nhắm vào tôi với Đối đại ca.” Ngoại trừ anh gần sắp tiến vào cấp bốn, còn có ai nữa chứ?

Đồng Hạo Triết nói xong lời này liền trực tiếp đi về phía đối thủ của mình, Đối Hồng Phi chào hỏi với Sở Chích Thiên xong, theo sát sau đó, bọn họ mỗi người mang theo cầu biến dị của mình đi tới trước mặt tang thi, chiến đấu vừa chạm liền phát.

Tiêu Tử Lăng thấy thế, trong lòng có chút thấp thỏm, không biết đối phương chuẩn bị cho cậu đối thủ nào, nhẹ nhàng thở dài nói: “Sở ca, xem ra ả tiếp theo hẳn là đến phiên em.”

Sở Chích Thiên len lén cầm tay Tiêu Tử Lăng, xúc cảm ấm áp để cho tâm thần của Tiêu Tử Lăng thoáng ổn định. Liền thấy thần sắc Sở Chích Thiên nghiêm túc, nói khẽ với đội viên bên người: “Chúng ta đi!”

Cứ như vậy, anh không buông tay Tiêu Tử Lăng ra, trực tiếp kéo Tiêu Tử Lăng, mang theo những người còn lại bước vào gian phòng điều khiển hạch tâm.

Vừa vào cửa mới phát hiện ở đây vốn là một thông đạo thật dài, mà đầu cùng thông đạo, một tang thi (có lẽ là vậy, bởi vì không lộ ra một chút da thịt khiến người ta không rõ nội tình) vóc người thấp bé thân khoác lụa trắng bao bản thân đến mức kín kín kẽ kẽ đang đứng ở nơi đó chờ bọn họ.

Khí tức cả người Sở Chích Thiên lạnh lẽo, anh phát hiện bản thân thế mà nhìn không ra được nội tình của đối phương, điều này khiến cho anh không cách nào hiểu rõ, tang thi trước mắt là đối thủ cấp năm kia, hay là một tang thi giỏi về ẩn tàng cấp bậc của bản thân.

Bất quá, anh vẫn cảm thấy được đối phương ẩn ẩn có một loại khí tức quen thuộc phả thẳng vào mặt.

Chỉ thấy tang thi đó lãnh tĩnh chỉ chỉ cửa bên người nó, tỏ ý bọn họ đi vào. Sở Chích Thiên để cho năm đội viên đi đầu, đương nhiên anh đã làm xong phòng bị, nếu như con tang thi đó ra tay, anh sẽ không chút nào lưu tình ngăn chặn.

Năm đội viên nâng động cơ đi vào, tang thi đó chỉ ngơ ngác đứng, không có bất kỳ sự ngăn cản nào. Sở Chích Thiên lúc này mới yên lòng, anh kéo Tiêu Tử Lăng chậm rãi đi qua, lúc này, tang thi đột nhiên đưa tay cản lại, trực tiếp cản Tiêu Tử Lăng lại.

Sở Chích Thiên dùng ánh mắt hung ác nhìn tang thi nhỏ gầy trước mắt, rất có ý tứ không nhường đường, anh sẽ ra tay.

Lúc này, trong phòng lần nữa bộc phát ra khí thế hào hùng, tâm thần Sở Chích Thiên chấn động, anh biết đối thủ của anh đang ở bên trong, mà con tang thi thấp bé trước mắt này chỉ sợ là cửa ải thiết lập cho Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng nhẹ nhàng niết niết tay Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên quay đầu lại nhìn liền thấy Tiêu Tử Lăng cười khế lắc đầu với anh, ánh mắt cậu có sự tự tin biểu thị cậu có thể ứng phó được cửa này.

Sở Chích Thiên chỉ có thể nắm lại tay Tiêu Tử Lăng một chút, tỏ ý cậu hết tay phải cẩn thận. Sở Chích Thiên dùng ánh mắt lãnh liệt hung hăng trừng con tang thi trước mắt một cái, có sự uy hiếp cùng cảnh cáo. Lúc này mới buông tay ra, một mình đi vào cửa chính gian phòng.

Sở Chích Thiên vừa vào cửa, đột nhiên cửa phòng đóng chặt, tình huống đột phát này khiến cho thần kinh Sở Chích Thiên thoáng cái căng chặt.

Trong phòng điều khiển đầy mạng lưới dây điện, bày trước mắt đều là các loại thiết bị. Mà đường nhìn của Sở Chích Thiên thì bị một bóng lưng màu đen sâu bên trong hấp dẫn.

Đó chính là đối thủ hấp dẫn anh tới, kẻ đó đang đưa lưng về phía anh, tiếp xúc gần gũi, Sở Chích Thiên cảm nhận được khí thế của đối phương còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của anh, thậm chí có một loại cảm giác sâu không thấy đáy. Đây chỉ sợ là đối thủ cường đại nhất của anh trong kiếp này trước mắt. Trừ điều này ra, còn có một loại cảm giác quen thuộc, đối thủ trước mắt chắc hẳn anh có quen biết.

Đối phương không đợi Sở Chích Thiên phản ứng lại, liền bùng nổ khí thế, đánh bất ngờ năm đội viên kia, Sở Chích Thiên ngăn cản không kịp chỉ có thể trừng mắt nhìn năm đội viên ngã xuống đất.

Sở Chích Thiên phần nộ, anh vừa muốn động thủ, liền thấy người đó xoay người, lộ ra khuôn mặt thật.

Đó không phải là một con tang thi, bởi vì không có tầng da khô của tang thi, nhưng cũng không giống một nhân loại bình thường. Sắc mặt người đó hiện ra là một loại bệnh trạng tái nhợt, trong suốt đến mức dường như có thể thấy tơ máu phía dưới da, màu môi đỏ máu, một đôi mắt hẹp dài, hơi hơi nheo lại, mang theo sự mê hoặc vô tận, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị. Tuần mỹ tà khí là đại danh từ của người đó, sự mê hoặc mà toàn thân biểu lộ ra bất kể nam nữ đều nhìn không được tâm thần dao động.

Chỉ thấy người đó như cười như không nói với Sở Chích Thiên: “Yên tâm, ta chỉ là khiến cho bọn họ ngủ một giấc mà thôi, không có thương tổn tánh mạng bọn họ, bằng không chúng ta làm sao có thể tận hưởng nói chuyện một hồi chứ.”

Sở Chích Thiên vừa thấy khuôn mặt kia, ánh mắt mạnh mẽ co rút lại, cả mặt bắt đầu trở nên rã rỗi, anh âm trầm nói: “Xảy ra chuyện gì? Thế nào ông biến thành bộ dáng quỷ này?”

Người nọ cười càng vui: “Chắc chắc chắc, lần nữa gặp mặt, nói chuyện vẫn là không khách khí như thế, thực sự là một đứa trẻ không lễ độ. Bất quá. . .” Liền thấy người đó đưa tay vuốt ve mặt mình, móng tay thật dài phiếm màu xanh đen, vẻ mặt đặc ý nói, “Có phải rất có cảm giác tà khí hay không, ta thật vất vả mới có được cảm giác như vậy, thực sự là không dễ dàng a. Như vậy ta sẽ không cần phải lo lắng ta bị mẹ con ghét bỏ nữa, phải biết rằng khi ở thời đại bình an, lão mẹ của con luôn ghét bỏ tính cách của ta nguội như nước, ở cùng với ta không có kích tình có vẻ quá buồn chán.”

Sở Chích Thiên không có ý nghĩ cho chút mặt mũi, lạnh lùng chọc thủng cảm giác tự mình hài lòng của người nào đó: “Lão ba, cho dù ông biến thành như vậy, tính cách cũng không thay đổi bao nhiêu, lão mẹ vẫn sẽ ghét bỏ ông.”

Liền nghe thấy Sở lão ba bất mãn nói: “Con không biết nói mấy câu dễ nghe để an ủi ta sao?”

Đối với người cha nói chuyện không ăn nhập gì như vậy, Sở Chích Thiên chỉ có thể trầm mặc đối đãi.

Sở lão ba dường như cũng biết biểu hiện của bản thân có chút mất sự uy nghiêm của người cha vì vậy ho khan một chút xấu hổ giải thích: “Sau khi mất thể giáng lâm, khi ta sắp biến thành tang thi, đánh cược uống loại thuốc giải độc mà chúng ta trước đó đã nghiên cứu chế tạo, sau đó liền thức tỉnh, sau đó biến thành bộ dạng này, ta tiếp tục nghiên cứu, loại thức tỉnh này hẳn xem như là hệ hắc ám, nói như thế nào đây, cái gọi là quỷ hút máu của phương tây tương đối phù hợp tình hình hiện tại của ta.”

“Vậy tang thi thế nào sẽ nghe theo mệnh lệnh của ông?” Nghi vấn duy nhất của Sở Chích Thiên là điều này, nếu không phải ngay từ đầu tang thi chặn đường anh cũng sẽ không bị lão ba nhà mình đùa giỡn xoay quanh.

Sở lão ba không xác định đáp: “Có lẽ là ta vào lúc sắp sửa biến thành tang thi thì thức tỉnh thành công, vì vậy trên người có chứa khí tức của tang thi, vì vậy ta rất dễ có thể khiến cho tang thi thấp hơn ta một cấp bậc nghe lệnh.”

“Thoạt nhìn ông coi như là một con tang thi cấp bậc đầu lĩnh.” Khóe miệng Sở Chích Thiên mang theo ý vị trào phúng, dù sao chỉ có tang thi cấp bậc đầu lĩnh mới có thể mệnh lệnh tang thi thấp hơn một cấp bậc, tang thi bình thường chỉ có thể mệnh lệnh tang thi thấp hơn hai cấp bậc. Bất quá Sở Chích Thiên thấy lão ba nhà mình lúc này bình yên vô sự đứng ở trước

mặt mình, anh vẫn thở dài một hơi, “VẬY lão mẹ đâu?” Sở Chích Thiên cuối cùng cũng không quên hỏi thăm một chút lão mẹ đánh đá thích coi anh là món đồ chơi chơi kia.

“Lão mẹ của con a, thức tỉnh dị năng hệ hỏa, xem như là người thức tỉnh tương đối chính thống, gần đây vì nghiên cứu kỹ năng mới nên tập trung hết tang thi cấp ba trong trấn nhỏ này tới nơi đây, đến để cho cô ấy thí nghiệm, các con lần này lại đây cũng là đúng dịp.” Sở lão ba thoáng giải thích một chút vì sao tang thi cấp ba tề tụ nơi đây, bọn Sở Chích Thiên chỉ là đúng phải đúng dịp.

Trong mắt Sở lão ba lúc này tất cả đều là sủng nịch, thoạt nhìn bất kể bà xã ông làm chuyện gì, ông đều ủng hộ vô điều kiện.

Sở Chích Thiên nghĩ thầm, quả nhiên là dị năng thích hợp lão mẹ của anh nhất, phải biết rằng lão mẹ tính tình nóng nảy, tính cách đánh đá, cảm giác cho người ta chính là như một cục lửa.

Lúc này Sở lão ba tìm một bậc thang ngồi xuống, ông vỗ vị trí bên người, tỏ ý con trai nhà mình lại đây bồi ông nói chuyện phiếm.

Sở Chích Thiên chỉ có thể hắc tuyến đi qua ngồi xuống, anh hỏi: “Lão ba, ông vì sao buồn chán làm ra tràng kịch này?” Nếu muốn gặp mặt anh trực tiếp qua tìm anh là được, có đáng dùng thủ đoạn như vậy hấp dẫn anh lại đây không?

“Vốn ta cũng không muốn, ngày hôm qua khi con lái xe lại đây, ta đã muốn chào hỏi với con rồi, bất quá, lão mẹ của con không đồng ý.”

“Vì sao?” Sở Chích Thiên hiểu kỳ.

“Cô ấy muốn lý giải một chút người trong lòng của con, vì vậy để cho ta an bài một màn này, điều con ra.” Sở lão ba nói ra chân tướng.

“Một thân lụa trắng bên ngoài kia chính là lão mẹ? Còn có Tiểu Lăng cũng không phải người trong lòng của con, bà tìm Tiểu Lăng làm gì?” Sở Chích Thiên bừng tỉnh đại ngộ, sau lại bất mãn nói. Tâm vốn còn lo lắng bên phía Tiêu Tử Lăng cũng thả xuống, Sở Chích Thiên nghĩ thầm lão mẹ anh chắc hẳn sẽ không hạ thủ nặng đi.

Sở lão ba dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chú vào con trai nhà mình, ông nói: “Dựa vào biểu hiện ngày hôm qua của con, với bộ dáng cùng tên nhóc đó tay trong tay ngọt đến tận trong mật, còn nói không phải, chẳng lẽ thực coi lão ba lão mẹ con là người mù hay sao?” Đứa trẻ lớn lên rồi thì không đáng yêu, nói cái gì cũng không muốn giao lưu với cha mẹ, chẳng lẽ nó cho rằng bọn họ là già kiết hủ lậu, không tiếp nhận được nam nam luyện sao? Đương nhiên tên nhóc thối này nhà ông, từ nhỏ vốn chưa từng đáng yêu.

Nghe xong lời này của lão ba Sở Chích Thiên tức cực, con mắt nào nhìn ra anh với Tiêu Tử Lăng có loại quan hệ đó? Tiêu Tử Lăng chỉ là đàn em anh coi trọng nhất, tuyệt đối không có như lão ba lão mẹ nhà anh nghĩ.

Dường như nhìn ra được sự không phục của Sở Chích Thiên, lão ba anh lại hỏi: “Vì sao khi ta nói lão mẹ con muốn xem người trong lòng của con, con liền trực tiếp nghĩ đến Tiểu Lăng kia?”

“Cái khác vừa thấy đã biết đều là tang thi, chỉ có đối chiến với Tiểu Lăng là một thân lụa trắng, mà thân ảnh lại quen thuộc như vậy. . .” Sở Chích Thiên nói ra lý do, lại nhận được tiếng cười nhạo của lão ba nhà anh: “Chẳng lẽ con không cho rằng lão mẹ con sẽ chạy vào trong đại bản doanh của con tìm sao?”

Nghe vậy, Sở Chích Thiên chỉ có thể trầm mặc, anh thật đúng là không có ý nghĩ đó.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Phun Máu, Đường Này Không Thông!

Sở lão ba tiếp tục nói: “Tên nhóc nhà con chính là chết con vẹt mạnh miệng,

nếu không hạ thủ nữa, chẳng lẽ con muốn chờ tới khi cậu ta thích người khác mới hối hận hay sao?”

Sở Chích Thiên giả thuyết một chút Tiêu Tử Lăng có bạn gái, trong lòng thế mà có loại cảm giác chát chát, chẳng lẽ đây là cái loại cảm giác mất mát sau khi chim non lớn lên bay ra khỏi cánh chim của mình sao? Sở Chích Thiên thấp giọng hỏi: “Lão ba, khi con một mình ra ngoài tung hoành thiên hạ, hai người có cảm thấy có cảm giác mất mát hay không?”

Sở lão ba bị câu hỏi đột ngột này của Sở Chích Thiên làm cho sững sờ, không biết vì sao chủ đề chuyển tới trên người ông, bất quá ông vẫn nghiêm túc nghĩ nghĩ nói: “Có thì có, vốn vẫn là cái bánh bao thoáng cái trưởng thành, khẳng định có chút mất mát rồi. . .”

Nghe thấy câu trả lời của Sở lão ba, vẻ mặt Sở Chích Thiên nhất thời kiên định, quả nhiên chính là loại tâm tình đó, vì vậy anh nghiêm mặt nói: “Không sai, mất mát con sẽ có, tựa như lão ba, đàn em vẫn luôn theo bên người con đột nhiên có một loại sinh hoạt khác, khẳng định sẽ khổ sở, bất quá con sẽ chúc phúc cậu ấy, chính như lão ba trước đây hỗ trợ con chúc phúc con vậy.”

Sở lão ba mờ mịt, đây là thế nào với thế nào a, hai loại cảm tình hoàn toàn bất đồng, đầu của tên nhóc chết bầm này đến tột cùng là mọc thế nào vậy?

Sở lão ba phản bác: “Hai chuyện này hoàn toàn không giống nhau, ta đối với con chính là tình thân, con đối với Tiểu Lăng kia. . .”

Nói còn chưa dứt lời Sở Chích Thiên đã ngắt lời nói: “Không sai, chính là tình thân, con cho rằng Tiểu Lăng chính là em trai ruột của con.”

Thấy Sở Chích Thiên nói là thực tâm thực lòng, tuyệt không phải che giấu ý nghĩ của mình, Sở lão ba nổi giận: “Hoang đường, ta thế nào không biết ta với lão mẹ con còn có một đứa con nữa?”

Thấy lão ba nhà mình có dấu hiệu phát cuồng, Sở Chích Thiên nhanh chóng giải thích: “Con chỉ là tử đệ mà thôi. Chưa nói Tiểu Lăng chính là em trai ruột của con.”

Trán của Sở lão ba đều bạo liệt ra gân xanh, sự tà mị mê hoặc vốn có hoàn toàn không còn, ông chính là một lão ba số khổ vì con trai nhà mình không chịu thông suốt mà kích động giậm chân: “Cho dù là em trai ruột, cũng không có khả năng luôn quan tâm cậu ta đi? Ban nãy khi lưu lại cậu ta, con làm gì phải kích động không nữa? Thậm chí còn muốn động thủ? Thế nào không thấy con đối với người khác như vậy?”

Lời nói của Sở lão ba khiến cho Sở Chích Thiên sửng sốt, điều này cũng đúng, người khác, tỷ như bọn Đồng Hạo Triết, tuy rằng sẽ lo lắng, nhưng anh lựa chọn tin tưởng bọn họ, vì vậy tuyệt sẽ không đặc biệt quan tâm, Tiểu Lăng đích xác khiến cho anh vẫn luôn lo lắng, đó là do tuổi tác của Tiểu Lăng tương đối nhỏ, thực sự không phải một người có thể một mình đảm đương một phía, vẫn là khác biệt với bọn Đồng Hạo Triết.

Lúc này Sở Chích Thiên mới chậm rãi trả lời: “Tiểu Lăng, tuổi còn nhỏ. . . Luôn phải chiều cổ nhiều một chút.”

Sở lão ba trực tiếp cười nhạo một chút nói: “Biên, tiếp tục biên đi, xem con còn có thể biên ra lý do hoang đường nào nữa, con cảm thấy lời này có thể khiến người ta tin phục sao?”

Lời nói không chút nào lưu tình của Sở lão ba khiến cho Sở Chích Thiên có chút không giữ được mặt, anh trầm mặt nói: “Kính nhờ, lão ba, ông thế nào luôn muốn kéo con lại cùng với đàn em của con, chẳng lẽ hai người không muốn ôm cháu?” Sở Chích Thiên rất bất mãn, trong nội tâm anh chính là nam nhân truyền thống, cho rằng nam nhân nên cưới vợ sinh con.

Liền thấy mặt mày Sở lão ba thoáng nhếch, khinh bỉ nói: “Không phải có đứa cháu rồi sao? Ta thấy rồi, chính là đứa ngày hôm qua ngồi ở ghế sau của con, tên nhóc đó không tồi, chỉ là quá giống con, điểm ấy không tốt.” Sở lão ba tiếc nuối nói, sao đi ra một đứa cháu mà lại không giống ông chứ?

Tiểu Thất? Sở Chích Thiên đột nhiên tìm không ra lời nói phản bác, tên nhóc đó đích xác rất giống anh, cho dù anh biết rõ tên nhóc đó không phải của anh, nhưng khi phản bác luôn cảm thấy lưng không thẳng được, sức lực vẫn rất không đủ a. Sở Chích Thiên trực giác nói cho anh, Tiểu Thất là có quan hệ với anh.

“Đã có người thừa kế, đương nhiên bọn ta không ngại con lấy nam lấy nữ, chỉ cần con thích là được rồi. . .” Được rồi, nề nếp gia đình của Sở gia chính là như vậy, muốn trải qua sinh hoạt của bản thân, có thể, trước tiên đối phó xong người thừa kế đã, như vậy hết thủy tùy ý.

Lời nói của Sở lão ba khiến cho Sở Chích Thiên chỉ có thể trầm mặt, nói đến anh thực sự thực sự chưa bao giờ nghĩ tới phương diện đó. . . Hơn nữa đàn em nhà anh cũng không có ý nghĩ đó, nếu như anh đi qua nói với đàn em nhà mình, chúng ta cảo cơ* đi, sợ rằng cũng bị đàn em nhà mình khinh bỉ chết luôn, xưng hào ngửa giống anh còn chưa tẩy sạch, nhân biến thái đã bị dán lên. (* cảo = làm, cơ = gay, từ này có chú rồi, chú lại cho ai quên.)

Thấy con trai nhà mình vẫn là bộ dáng không thông suốt, Sở lão ba liền hỏi: “Con có từng nghĩ để cho tên nhóc đó đi theo bên cạnh con cả đời không?”

“Tiểu Lăng vốn nên đi theo bên cạnh con!” Sở Chích Thiên đương nhiên nói, làm phụ tá của anh, thế nào có thể rời khỏi cạnh anh chứ.

Sở lão ba xác định đầu của con trai nhà mình tuyệt đối là làm từ cục đá, dốt đặc cán mai, nói với nó loại chuyện này quả thực chính là đàn gảy tai trâu. Không còn cách nào, suy nghĩ của tên nhóc này quá khác người, khiến cho người làm cha như ông ở bên cạnh sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Rõ ràng hai người đã là anh có tình tôi có ý, vẫn nhất mực hai người tri độn cực, còn tưởng rằng là tình anh em làm bằng sắt, phắc, có tình anh em như vậy sao? Năm tay nhau, mặt mày đưa tình, làm mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, ông thật đúng là chưa từng thấy qua tình anh em như thế.

Sở lão ba bị làm cho tức giận nói: “Vậy vì sao con không nghĩ tới muốn Đồng Hạo Triết hoặc là Trần Cảnh Văn theo con cả đời chứ.”

Sở Chích Thiên thoáng nhếch mi, lạnh lùng thốt: “Không phải bọn họ vẫn luôn theo con sao? Về sau căn cứ xây dựng lên, hai người bọn họ đương nhiên phải cả đời theo con chinh lý chuyện đó!”

Lời này vừa nói ra, gân xanh trên trán Sở lão ba toàn bộ bạo liệt, trong miệng phun máu a. Lần nữa chứng minh tên nhóc chết bầm này sinh ra chính là vì để làm cho ông tức giận, ông đều đã nói sáng tỏ như thế rồi, còn không thông suốt? Được rồi, nếu thuyết phục không được, vậy trực tiếp đánh phục mới thôi.

Sở lão ba tức cực quá quyết ra tay, một chưởng đánh về phía Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên phản ứng rất nhanh nhẹn, thấy thế trực tiếp một tay chống đất, một cái xoay người điều hâu né qua.

Sở lão ba hung hăng đập một chưởng trên mặt đất, thành linh xuất hiện một dấu bàn tay thật sâu, phải biết rằng mặt đất này là dùng kim cương cứng rắn vô cùng trải thành, có thể thấy được một kích mang tức giận này của Sở lão ba cường lực ra sao.

Sở Chích Thiên thấy dấu tay trên mặt đất, vẻ mặt nghĩ lại mà sợ, anh âm thầm mặt cả giận nói: “Lão ba, ông tới cùng làm gì? Chẳng lẽ thật muốn mưu sát con ruột sao?” Nếu không phải anh né nhanh, một chưởng này không chết thì thân cũng phải bị trọng thương.

“Hừ, thằng nhóc chết bầm nhà con là cái loại không đánh không thông suốt, ngày hôm nay lão ba ta đây nhất định phải hung hăng giáo huấn con một trận, để cho con biết cái gì mới là nghiêm túc.” Khuôn mặt vốn còn mang cười của Sở lão ba thoáng cái đóng băng, Sở lão ba lạnh mặt kỳ thực rất tương tự với Sở Chích Thiên, chẳng qua hình dáng mặt của ông tinh xảo hơn một chút mà thôi.

Nói đến Sở Chích Thiên với lão ba anh bên này một lời không hợp bắt đầu đánh nhau, mà mấy chiến trường bên ngoài cũng tiến hành hùng hực khí thế.

Trong thông đạo, Tiêu Tử Lăng ngưng trọng đầy mặt hoang mang nhìn nhân loại toàn thân lụa trắng nhỏ gầy kia, cậu không rõ vì sao nhân loại này sẽ nghe theo mệnh lệnh của tang thi.

Tiêu Tử Lăng sở dĩ hiểu rõ nội tình của đối phương, là bởi vì cậu khi Sở Chích Thiên tiến vào bên trong cánh cửa đã mở ra mắt phải Giám Định tin tức của đối thủ trước mắt. Tin tức Giám Định như sau:

Lâm Gia Bảo, người dị năng hệ hỏa cấp bốn, kỹ năng: Hỏa Long Chưởng, Hỏa Long Hoàn, Song Long Bạo, Liệt Diễm Phệ Thiên.

Phân Tích: thân, kiến nghị cậu cẩn thận một chút, còn có, có thể không đắc tội thì không nên đắc tội. . .

Sự thể hiện muốn nói lại thôi của Phân Tích khiến cho Tiêu Tử Lăng có chút nghi hoặc, bất quá cậu tuyệt không nghĩ sâu, lúc này lực chú ý của cậu đã ở trên người đối phương.

Cậu biết đối thủ lần này sợ rằng sẽ không đơn giản, dù sao cậu là người cuối cùng bị lưu lại, không ngờ tới đối phương rất đặc lực, trực tiếp phân phối cho cậu một cấp bốn, xem ra bí mật mà cậu với Sở Chích Thiên đặt tay ẩn tàng tuyệt không lừa gạt được đối phương.

Không sai, Tiêu Tử Lăng vào mấy ngày hôm trước cũng đã thành công tiến cấp đến cấp bốn, sở dĩ không dẫn tới oanh động, là do Sở Chích Thiên hy vọng cậu có được con bài chưa lật của mình trở thành đòn sát thủ của cậu, vì vậy kêu Tiểu Mao dùng Âm Chi Ảo Ảnh che giấu sự thực này. Bất quá hết thảy điều này đối với đối phương mà nói căn bản không có tác dụng, đối phương vẫn phái ra đối thủ cùng cấp bậc với cậu.

Bất quá cậu có chút kinh ngạc, vì sao không có chuẩn bị đối thủ cho Tiểu Tiểu trong lòng, phải biết rằng tên nhóc này cũng là một con khuyến biến dị cấp ba a.

Cậu tóm Tiểu Tiểu từ trong lòng ra, ném qua một bên, sự xuất hiện của Tiểu Tiểu khiến cho đối phương sửng sốt, dường như không ngờ tới trên người cậu còn có một con chó con.

Đối phương hồ nghi nhìn cậu một cái dường như đang suy nghĩ đây đến tột cùng là chuyện gì.

Tiểu Tiểu vừa rớt xuống đất liền trực tiếp lăn vài vòng, thật vất vả mới đứng vững được thân mình liền mở lớn miệng đánh một cái ngáp bự, ban nãy nó ở trong lòng Tiêu Tử Lăng ngủ thực thom, không ngờ tới bị Tiêu Tử Lăng đột nhiên tập kích, trực tiếp ném ra.

Tiểu Tiểu thật vất vả mới tỉnh táo lại, lúc này rốt cục thấy rõ đứng đối diện là ai. Sự cường đại của khí thể cấp bốn đối diện khiến cho nó chấn

kinh mạnh nhảy dựng lên, trực tiếp lúi lên trên người Tiêu Tử Lăng, treo trên quần áo ở ngực, lộ ra ánh mắt đáng thương hề hề của nó, dường như đang lên án với Tiêu Tử Lăng, kia nha chính là cấp bốn a, chủ nhân anh thế này không phải là trực tiếp kêu nó đưa rau cho đối phương sao?

Tiêu Tử Lăng không nhìn cái bán manh của Tiểu Tiểu, lạnh lùng thốt: “Một chén thịt kho tàu.”

Tiểu Tiểu quả quyết giơ ra hai móng, Tiêu Tử Lăng hừ lạnh nói: “Nhiều nhất hai chén, nhiều thêm nữa thì đơn giản hoàn toàn không có.”

Biết đây là điểm mấu chốt của Tiêu Tử Lăng, Tiểu Tiểu cảm thấy mỹ mãn nhảy xuống, bắt đầu cuồn sủa với người lựa trắng, khiến cho người lựa trắng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì.

Giữa lúc Tiểu Tiểu chuẩn bị chạy qua công kích, người lựa trắng kia đột nhiên nói chuyện: “Cái kia, ta muốn đánh với cậu nha.” Bà chỉ vào Tiêu Tử Lăng nói, thanh âm rất thanh thúy, vừa nghe đã biết là nữ.

Tiêu Tử Lăng cười ngọt ngào nói: “Tiểu Tiểu là đồng bọn của tôi, chúng tôi là một chinh thể nga.” Nói rất vô sỉ, trên mặt lại một bộ ngây thơ đáng yêu, khiến cho người ta không thể chỉ trích.

Nữ lựa trắng nghe vậy nghèn nghẹn, dường như rất khó lựa chọn, sau cùng mở miệng nói: “Được rồi, vậy mấy cậu cùng lên đi.” Có lẽ bà nghĩ con chó con này rất nhỏ, lại rất biết bán manh, hẳn là không có nhiều chiến lực lắm, cùng lên thì không sản sinh được ảnh hưởng gì đối với bà.

Tiêu Tử Lăng chỉ mong có được những lời này của bà, vì vậy đá đá cái móng của Tiểu Tiểu nói: “Tiểu Tiểu, người ta xem thường nhóc, nhóc nghĩ làm sao giờ đây? Muốn ăn thêm một chén thịt kho tàu, hay là cái gì cũng không được ăn? Kết cục là loại nào, hoàn toàn xem biểu hiện của nhóc.” Được rồi, uy hiếp dụ dỗ đều đã tới, Tiểu Tiểu nhóc còn có thể không liều mạng sao?

Tiểu Tiểu đương nhiên không cách nào chống lại, trả lời Tiêu Tử Lăng chính là biểu hiện đặc lực nhất của Tiểu Tiểu, liền thấy Tiểu Tiểu trực tiếp biến thân, một con mãnh thú diện mạo dữ tợn cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt nữ lựa trắng.

Nữ lựa trắng bị một màn này kích thích dùng ngón tay run rẩy chỉ Tiêu Tử Lăng, từ trong hàm răng nặn một đoạn lời: “Khá, khá, khá cho thằng nhóc gian trá, bất quá, ta thích. . . Đến đây đi, để cho ta xem xem thực lực của cậu có đủ tư cách hay không!” Nói xong, bà liền xông qua, hai tay hai con rồng lửa thiêu đốt bay lượn bên người bà, một con đánh về phía Tiểu Tiểu sau khi biến hình, một con dữ tợn đánh tới phía Tiêu Tử Lăng, xem ra là kỹ năng Song Long Bạo.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp nhún chân, thân thể bay lên trời, né qua con rồng lửa đánh tới đó, mà một đạo hàn quang đột nhiên thoáng hiện từ trong tay cậu, thanh tuyệt thế bảo kiếm Ánh Nguyệt của sư phụ trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

Trận chiến đấu của Tiêu Tử Lăng & Tiểu Tiểu vs nữ lựa trắng chính thức mở màn.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tiểu Lăng, Con Trai Nhà Ta Giao Cho Cậu.

Sở Chích Thiên trong gian phòng liên tục né mấy lần công kích vô tình của lão ba nhà mình, đây còn là lão ba ruột sao? Tử địch mới có thể hạ thủ độc như vậy đi.

Sở Chích Thiên một bên né một bên nói thầm trong lòng, chợt nghe thấy oanh một tiếng nổ, một đường dây thiết bị bị lão ba nhà mình phá hủy, đường dây đỏ trần trụi bên ngoài kia đang kể rõ sự bê bối của nó, Sở Chích Thiên đau lòng a, nha, lần này, ít nhất một phần mười trấn nhỏ không có biện pháp mở điện. . . Chữa trị lại phải tốn bao nhiêu thời gian a.

Thấy lão ba nhà mình thực sự đánh ra cơn tức, cái gì cũng không để ý, nhanh chóng nhắc nhở: “Lão ba, đừng hủy nơi đây a, con trai ngài còn phải xây dựng căn cứ ở chỗ này nữa đó.” Chưa thấy qua lão ba nào dỡ chân tường như thế, con trai nhà mình muốn kiến công lập nghiệp không viện trợ còn làm hết mấy chuyện kéo chân sau, Sở Chích Thiên cảm thấy anh kỳ thực cũng rất bi ai.

“Con xây dựng căn cứ thì liên quan cái mông gì đến ta? Ai kêu con làm ta tức, cái thằng bất hiếu.” Kỳ thực Sở lão ba cũng có cùng ý nghĩ như Sở Chích Thiên, cảm thấy sinh ra đứa con trai đầu đất không chịu thông suốt như thế, nhân sinh của ông cũng rất bi ai.

Vì sao ông nhất định phải khiến cho Sở Chích Thiên nhận thức được điều đó chứ, đó là bởi vì đặc tính của người Sở gia là cùng tồn tại cả sự vô tình lẫn thâm tình. Nếu như cả đời Sở Chích Thiên không động tình, như

vậy anh suốt đời sẽ là một lãng tử vô tình, bất kỳ kẻ nào cũng chỉ là đồ chơi của anh, đương nhiên, loại chuyện này Sở lão ba thấy không quan trọng, chỉ cần con trai nhà mình sống tốt, ngựa giống hay không ngựa giống đều không thành vấn đề. Nhưng nếu đã động tình. . . Được rồi, vậy anh cả đời này cơ bản đã định rồi, hai bên tình nguyện vậy chính là thần tiên quyến lữ, nếu như là một đầu lạnh một đầu nóng, không cần phải nói đó chính là cô đơn chung thân đến già.

Mà hiện tại trong ánh mắt con trai nhà mình tất cả đều là thâm tình, ông làm sao không biết đó là biểu hiện của động tình chứ, nếu như cứ để cho con trai nhà mình dần dần như vậy tiếp, lỡ mất tên nhóc bên ngoài kia. . . Được rồi, ông là một người cha hiền, không muốn thấy bộ dáng con trai nhà mình về sau chán chường uất ức không phấn chấn, vì vậy chỉ có thể phí sức cực nhọc cho tên nhóc thôi nhà mình.

Sở lão ba càng nghĩ càng bi ai, uất khí trong lòng liên tăng lên, mắt bốc lên ánh đỏ muốn triệt để hủy diệt trung tâm nguồn năng lượng này, để cho con trai nhà mình đau lòng một chút. Vì vậy đường nhìn của ông bắt đầu liếc về phía thiết bị xung quanh, xem xem cái nào quý nhất, có thể khiến cho con trai nhà mình đau đến mức giậm chân nhất.

Thấy lực chú ý của lão ba nhà mình chuyển tới những thiết bị kia, Sở Chích Thiên nhất thời sốt ruột la lên: “Ba muốn con lấy đàn em nhà con, cũng phải lưu lại cho con một phần của cải dày chứ, bằng không nuôi không nổi đàn em con, khiến cho cậu ấy chạy mất, con đây phải kết hôn với ai a?” Tiểu Lăng, xin lỗi, vì căn cứ tương lai của chúng ta, cậu trước hết ủy khuất một chút đi.

Sở lão ba vừa nghe, lập tức thu tay lại, nghĩ thầm, cũng đúng a, nếu thực sự trở nên một nghèo hai trắng, không phải con trai đầu đất nhà mình sẽ càng không có ưu thế sao? Nếu như thực bởi vì nuôi không nổi, khiến con dâu chạy mất, không phải con trai nhà mình sẽ oán ông chết sao?

Sở lão ba nghĩ như thế, chỉ có thể oán hận từ bỏ phá hủy những thiết bị kia, tiến công lần nữa chuyên chú vào trên người Sở Chích Thiên. Thấy lão ba nhà mình không điên cuồng nữa, lúc này Sở Chích Thiên mới thở dài một hơi, trong lòng nhin không được cảm kích đàn em nhà mình, chiêu bài này thực sự là dùng tốt a, nếu như thực xây dựng được căn cứ, ghi cho đàn em nhà mình một công lớn đi.

Liền thấy hai người có sự lo lắng, ở trong phòng này chỉ có thể dùng công kích cận thân để quyết đấu, ba tới con đi quyền đâm cước đá vui vẻ quên về, hai người trong lúc tranh đấu còn phải thời khắc khống chế biên độ tay chân công kích, phòng ngừa thiết bị bên cạnh bị bọn họ không cẩn thận làm hỏng, không thể không nói, trận này hai người đánh đều rất ghen khuất, thật giống như để cho hai đại hán dũng mãnh cầm kim thêu thêu hoa, muốn không được tự nhiên bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Vì vậy, trận chiến đấu của hai cha con kéo vào đánh lâu dài, phải xem người nào thoát lực trước.

Mà trận đấu của Tiêu Tử Lăng với nữ lựa trắng Lâm Gia Bảo trong thông đạo thì đánh hoàn toàn không giống với cha con Sở gia, phải nói là kích tình bốn phía lửa nóng sống động a, cơ bản đều là lâm li thoải mái, công kích dị năng mạnh mẽ làm cho cả thông đạo chưa từng được yên tĩnh, động tĩnh vô cùng lớn.

Phải nói, trong thông đạo nhỏ hẹp này, dị năng tốc độ của Tiêu Tử Lăng bị hạn chế, không có nhiều không gian để cho dị năng tốc độ của cậu bùng nổ lên được. Bất quá phản ứng cao tốc do dị năng tốc độ mang đến vẫn để cho Tiêu Tử Lăng tuyệt không thập phần cật lực khi đối mặt công kích của Lâm Gia Bảo, cộng thêm Tiểu Tiểu tranh thủ đánh lén. . . Được rồi, khiến cho Lâm Gia Bảo bốc lửa nhất là con khuyến biến dị âm hiểm kia, nó vẫn luôn ở cự ly xa chờ cơ hội, chỉ cần Lâm Gia Bảo thoáng không chú ý liền đánh tới một công kích im hơi lặng tiếng, hơn nữa công kích dị năng của nó rất khủng bố, vậy mà là đóng băng chùm sợi, khối địa phương bị công kích

liền trực tiếp biến thành khối băng trong suốt, Lâm Gia Bảo tuyệt không dám lấy thân thử.

Nghĩ tới đây, bà tránh không được oán giận ông xã nhà bà, làm sao lại không cảm ứng ra được con cầu sủng vật này chứ? Phối thêm cho bà một trợ thủ, bà cũng sẽ không có vẻ bị động như thế. Bất quá bà càng đánh càng hài lòng, bà tuyệt không thích hoa sen trắng mềm mại, bất kể chuyện gì cũng phải cần ông xã ra mặt đối phó, thực lực mạnh mẽ của Tiêu Tử Lăng khiến cho bà rất hài lòng, bà đã suy đoán ra, Tiêu Tử Lăng hẳn là cường nhân thứ hai của toàn bộ doanh địa, cường cường liên thủ là trong lý tưởng của bà.

Tiêu Tử Lăng thoáng chỉ mũi kiếm, lần nữa bức bách cô gái đối diện thu hồi Hỏa Long Chưởng công kích tới, Tiêu Tử Lăng càng đánh càng mơ hồ, bởi vì cậu căn bản không cảm nhận được sát khí của đối phương, có đôi khi mình chậm một bước, đối phương cũng sẽ chậm lại, lúc đầu cho rằng chỉ là trùng hợp, nhưng khi lần thứ hai lần thứ ba, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy không quá thích hợp.

Đến tận bây giờ, kỹ năng cường đại nhất của đối phương Liệt Diễm Phệ Thiên chưa hề thi triển ra, nhìn tên gọi thôi đã biết đó là một kỹ năng khủng bố, mà hiện tại thoát nhìn, đối phương căn bản không nghĩ tới sử dụng chiêu đó (đương nhiên, nếu như không cẩn thận thương tổn đến con dâu, Lâm Gia Bảo làm mẹ chồng cũng sẽ áy náy).

Sau đó Tiêu Tử Lăng thu hồi một số chiêu thức hung ác, hai người thoát nhìn đánh sinh động, nhưng so với lúc đầu thì lại ôn hòa hơn rất nhiều, Tiêu Tử Lăng kêu Tiểu Tiểu ở bên cạnh kiên trì phòng thủ, sau khi Lâm Gia Bảo đã không còn sự uy hiếp là Tiểu Tiểu nữa, công kích cũng thông thuận hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Lâm Gia Bảo lần nữa đánh tới, Tiêu Tử Lăng trực tiếp bùng nổ tốc độ cấp bốn, mũi kiếm thoáng khều, khều lựa trắng chặn ở trên đầu Lâm Gia

Bảo xuống, liền thấy một cô gái diện mạo đáng yêu xuất hiện ở trước mắt cậu. . .

Được rồi, sở dĩ Lâm Gia Bảo thích Tiêu Tử Lăng, bộ mặt của cậu cũng thêm được điểm không ít, bởi vì bà cũng là mặt búp bê, đựng được một con dâu cũng là mặt búp bê, bà cảm thấy đây là do ông trời đã an bài. Không chỉ như thế, mặt ngoài của Tiêu Tử Lăng hồn nhiên đáng yêu, nhưng tính cách trong nội tâm lại gian trá phức tạp quả thực chính là phiên bản của bà. Bởi vì, bà chính là một nữ phúc hắc triệt triệt để để. Vì vậy con dâu cùng loại với bà, bà quá hài lòng. Về phần con trai có thể bởi vậy mà bị con dâu phúc hắc khi dễ ăn định hay không? Điều này không ở trong phạm vi suy nghĩ của bà.

Tiêu Tử Lăng thấy thế sửng sốt, cậu vốn tưởng rằng sẽ là một nữ nhân trưởng thành, không ngờ tới lại là một cô gái lớn hơn không được bao nhiêu so với cậu (tuổi tác hai đời cộng lại, có lẽ thực sự là lớn hơn không được bao nhiêu.)

Lâm Gia Bảo đáng yêu nở nụ cười, bà giơ lên một ngón tay cái nói: “Cậu kêu Tiểu Lăng có phải không? Cậu rất không tồi, ta rất thích cậu, con trai nhà ta liền giao cho cậu.”

Con trai? So sánh đối chiếu tuổi tác một chút, Tiêu Tử Lăng biến sắc, hừ lạnh nói: “Cô quá không có tâm trách nhiệm, đưa con trai đáng yêu như Tiểu Thất, cô cũng có thể nhẫn tâm vứt bỏ sao?” Không biết vì sao một luồng lệ khí đánh thẳng trong lòng.

Lâm Gia Bảo chớp chớp mắt, mê mang nghi hoặc nhìn Tiêu Tử Lăng, vì sao con dâu nhà bà nói lời khó hiểu như vậy? Tiểu Thất kia là ai a?

Tiêu Tử Lăng lạnh mặt hỏi: “Nói cho tôi biết, người cha vô lương của Tiểu Thất là ai?” Nha nếu như xác định là lão đại nhà cậu, cậu liền làm thịt

anh ta. . . (Tiêu Lăng đồng hài, cậu quên Tiêu Thất là người xuyên qua thời không? Được rồi, người đồ kị là không thể nói lý.)

Lâm Gia Bảo thấy Tiêu Tử Lăng có hiện tượng đen hóa, trực tiếp xua tay nói: “Chờ một chút, hỏi rõ ràng trước, Tiêu Thất cậu nói là ai?”

“Một đứa trẻ năm tuổi, nó là bị rơi. . . Ách, việc này không quan hệ với cô.” Tiêu Tử Lăng nói một hồi, tư liệu tỉ mỉ của Tiêu Thất lại lần nữa trở lại trong đầu cậu, mình sao lại đột nhiên không khống chế được chứ, thế nào quên Tiêu Thất là người xuyên qua thời không a.

Tiêu Tử Lăng biết bản thân trách oan người, cả gương mặt đều đỏ, càng thêm có vẻ đáng yêu vô cùng, dạng manh càng đậm, khiến cho tay chân Lâm Gia Bảo phát ngứa, rất muốn bóp bóp mặt cậu, ô ô ô, manh tiểu thụ đáng yêu tiêu chuẩn a phối với băng sơn công con trai nhà mình, thấy thế nào cũng xứng thế đó.

Được rồi, Lâm Gia Bảo trước mặt thế chính là một hủ nữ thâm niên, trước đây quen biết ông xã nhà mình, không phải bởi vì thích ông, mà là không chắc ông là ôn nhu thụ đây, hay là phúc hắc công. . . Vì vậy chủ động xuất kích tìm hiểu đến tột cùng, không ngờ tới ông xã nhà mình không phải như bà nghĩ, đó chính là một thẳng nam tiêu chuẩn. Ngay từ đầu bà có chút cảm thán, lãng phí tài nguyên tốt đẹp đó a. . . Bất quá thực sự đã thành ông xã nhà bà, vậy thì chính là vật phẩm chuyên thuộc thuộc về bà, bất kể nam nữ, một khi tới gần đều sẽ kích sát.

Tiêu Tử Lăng có chút ngượng ngùng nói xin lỗi: “Xin lỗi, ban nãy tôi nghĩ sai, không biết cô nói giao con trai cho tôi, ý chỉ là ai?”

Lâm Gia Bảo che miệng cười nói: “Còn có ai nữa? Chính là tên nhóc thối Sở Chích Thiên a!”

Lời này vừa nói ra, khiến cho Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa ngã quỵ xuống đất. Phắc, thiệt hay giả? Cô gái trước mắt vậy mà có thể sinh ra con

traí lớn như Sở Chích Thiên? Cậu đột nhiên phát hiện tuy rằng ngoại hình của mình ấu trĩ ngây thơ chất phác, nhưng so sánh với người trước mắt, căn bản không đáng nhắc tới, đây mới là đồng nhan chân chính a, ngay cả con trai đều đã lớn như vậy, lại vẫn là một bộ dáng thiếu nữ tuổi thanh xuân, nha tới cùng bà mấy tuổi rồi?

Có lẽ tâm tình Tiêu Tử Lăng quần quýt tuổi tác của bà quá cường liệt, Lâm Gia Bảo có điều cảm ngộ thấp giọng cười nói: “Đừng hoài nghi, thực sự, ta đều đã bốn mươi hai tuổi, già rồi. . .” Nói xong, thở dài một tiếng, thanh xuân không còn nữa a.

Phắc, như vậy tính ra không phải mười chín tuổi đã sinh con sao? Chẳng lẽ huyết thống của Sở gia đều thích luyện đồng? Chẳng phải trên người Sở Chích Thiên cũng đeo chuyện xấu dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên sinh con cho anh ta sao. . . Ách, việc này hình như là do cậu làm ra, không thể quy tội trên người Sở Chích Thiên, thu hồi.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng vứt những chuyện có hay không đó ra sau đầu, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Hóa ra là bác gái a, bác gái sao lại nói lời đó, đều là Sở ca chiếu cố bọn con, theo Sở ca mới là sự may mắn của bọn con.” Đương nhiên phải đồ tốt cha mẹ của lão đại, đó là đại Boss đó.

“Cậu cũng thấy theo con trai nhà ta là cậu may mắn?” Lâm Gia Bảo trực tiếp lựa chọn điều bản thân muốn nghe, chọn chọn lựa lựa liền biến thành những lời này.

Tiêu Tử Lăng sững sốt, nhưng ngẫm lại cũng đúng như thế, liền gật gật đầu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Ngọc Trụy, Truyền Con Dâu Không Truyền Con Gái.

Lâm Gia Bảo hài lòng vỗ vỗ bờ vai của cậu nói: “Không tồi, rất tinh mắt, cậu đã đồng ý, như vậy chúng ta làm xong chuyện này đi.”

Làm? Chuyện gì? Vì sao hình như cậu nghe không hiểu như đang nghe thiên thư vậy chứ? Tiêu Tử Lăng đầy mắt vòng vòng manh đến mức khiến Lâm Gia Bảo nhìn không được vươn cánh tay tội ác, hung hăng ngắt khuôn mặt Tiêu Tử Lăng một phen, cuối cùng cũng ngắt cho Tiêu Tử Lăng hồi thần lại.

“Bác gái, ngài nói lời đó là có ý gì a?” Cuối cùng Tiêu Tử Lăng cũng nhớ không hiểu phải hỏi cho rõ, mà không phải mơ hồ đáp ứng ký giấy bán mình.

“Có ý gì? Chính là ý ta thận trọng giao con ta cho cậu a.” Lâm Gia Bảo xem xét liếc Tiêu Tử Lăng một cái, có chút buồn bực. Bà đều đã nói sáng tỏ như thế rồi, vì sao tên nhóc trước mắt còn hoang mang đầy mặt chứ.

Chẳng lẽ ý của bác gái là kêu cậu bảo vệ tốt an nguy của Sở Chích Thiên? Về mặt Tiêu Tử Lăng bình tĩnh, gật gật mạnh đầu, làm đàn em giúp đỡ không tiếc cả mạng sống vì đại ca đó là điều tất yếu, hưởng hồ mình vốn phải dựa vào chỗ dựa vững chắc bực là Sở Chích Thiên để ăn cơm, đương nhiên phải dốc hết toàn lực bảo hộ sự an toàn của lão đại nhà mình.

Thấy cái gật đầu kiên định của Tiêu Tử Lăng, Lâm Gia Bảo miễn bàn hài lòng bao nhiêu, ánh mắt của con dâu chân thành tha thiết, thái độ kiên

quyết, tuyệt không bởi vì tình cảm của cậu ta với con trai nhà mình bị hậu thế không dung, liền trốn trốn tránh tránh, nũng nịu nịu. Yêu chính là yêu, thái độ quang minh lỗi lạc, tuyệt đối là người trung thành với tình yêu, con trai nhà mình tìm được một người trong lòng đáng tin như thế, cũng là sự may mắn của nó a.

Lâm Gia Bảo hài lòng móc ra ngọc trụ truyền gia bảo của Sở gia, truyền con dâu không truyền con gái, đưa cho Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, đây là lễ gặp mặt lần đầu tiên của bác gái, vì vậy cậu thận trọng tiếp nhận. Trong miệng cảm kích nói: “Đa tạ bác gái!”

Ngọc trụ vừa vào tay, liền có một luồng nóng rực, rất cùng loại với cảm giác mà hạt châu nhỏ tìm được trong chợ đêm Trầm Thành mang đến. Nhưng năng lượng của ngọc trụ này lớn hơn mãnh liệt hơn, tin tức không gian trước tiên truyền đưa cho cậu chính là thôn phệ, nó muốn lập tức thôn phệ. Phải biết rằng hạt châu lần trước đã để cho không gian của cậu tăng lên thêm hai mươi ô không gian, chẳng lẽ ngọc trụ này cũng có công năng tương đồng?

Tiêu Tử Lăng vẫn còn nghiên cứu ngọc trụ trong tay, chợt nghe thấy Lâm Gia Bảo tiếp tục nói: “Không cần cảm tạ, ngọc trụ này ta cũng đã giữ 24 năm rồi, cũng đã đến lúc nên giao cho con, đây là truyền gia bảo của Sở gia chúng ta. Con nhận đi.” Lời nói của Lâm Gia Bảo khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng dâng lên một loại cảm giác không ổn.

“Truyền con dâu không truyền con gái, về sau con truyền cho con dâu của con là được. . .” Lời nói kế tiếp của Lâm Gia Bảo khiến cho Tiêu Tử Lăng ngũ lôi oanh đỉnh. Nha, đây không phải lễ gặp mặt a, vậy bà cho cậu món này là có ý gì?

“Bác gái, đây tới cùng là chuyện gì?” Tiêu Tử Lăng thật vất vả mới nặn ra được câu hỏi này.

Lâm Gia Bảo khinh bỉ liếc Tiêu Tử Lăng một cái, không giải thích được nói: “Con thế nào còn gọi ta là bác gái, phải gọi ta là momy, không phải mới vừa rồi con đã đồng ý gả cho con trai nhà ta rồi sao? Ta đương nhiên phải giao khối ngọc trụ này cho con, bằng không thế nào chứng minh con là con dâu của Sở gia ta?”

Đồng ý gả cho Sở Chích Thiên? Con dâu? Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này, liền cảm thấy một luồng ý lạnh không ngừng tỏa ra từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, toàn thân không ngừng tỏa ra mồ hôi lạnh, nếu như lão đại nhà mình biết mình lý giải sai ý của mẹ anh ta, nhận ngọc trụ này, khẳng định sẽ thiên lý truy sát cậu a.

Vì để không bị lão đại nhà mình lăng trì chết, Tiêu Tử Lăng quả quyết đưa trả lại ngọc trụ nói: “Không phải, bác gái, con nghĩ ngài nghĩ sai rồi, ngọc trụ này. . .” Không gian tiến hóa thế nào cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ của mình, Tiêu Tử Lăng vẫn rất hiểu rõ nặng nhẹ, sẽ không vì một chút lợi nhỏ mà trả giá đắt thảm thối.

“Không sai, ngọc trụ này chính là truyền gia bảo của Sở gia.” Lâm Gia Bảo nghiêm túc nhìn nhìn ngọc trụ, cắt ngang lời nói của Tiêu Tử Lăng.

“Con nói không phải chuyện này, con là nói chuyện của con với Sở ca. . .” Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đổi phương thức nói rõ tình hình.

“Chuyện của con với con trai ta cứ làm như thế, đừng nói với ta các con rất tân thời, ở chung liền ok, vì sự phụ trách đối với đôi bên, hình thức vẫn cần thiết, thân phận vẫn cần thiết rõ ràng, con cũng không thể hồ đồ tiếp như thế.” Về mặt Lâm Gia Bảo không tán thành, nếu lưỡng tình tương duyệt, con trai nhà mình cuối sẽ cho cậu một danh phận, nếu như tiếp tục không minh không bạch như thế, bà sẽ trực tiếp gõ nát đầu con trai nhà bà, để cho nó hiểu rõ hết thấy yêu đương không lấy hôn nhân làm cơ sở đều là lưu manh.

Tiêu Tử Lăng sắp tan vỡ, ai tới cứu cứu cậu a, vì sao lão mẹ của lão đại nhà mình là một người khác người như thế, nghe người ta nói luôn chỉ thích nghe nửa câu? Có thể để cho cậu nói xong hết một câu không a?

Khi Tiêu Tử Lăng vô cùng quần quýt nên giải thích rõ ràng hiểu lầm này thế nào, chợt nghe thấy cánh cửa chính đã đóng lại kia phát sinh oanh một tiếng nổ, liền thấy đá vụn bay loạn, bụi bặm tung bay, trong một mảnh sương bụi mờ mờ có hai bóng người xông ra từ trong cửa.

Tiêu Tử Lăng thấy thế không còn tâm tình giải thích, trực tiếp kéo Lâm Gia Bảo né ra, nhắc nhở một câu: “Cẩn thận!”

Tiêu Tử Lăng với Lâm Gia Bảo né khỏi cánh cửa kia, đứng xa xa ở lối vào thông đạo, lúc này bụi bặm dần dần lắng đọng xuống, hai bóng người từ từ hiện ra, chỉ thấy bọn họ vẫn còn tới tới ông đi quyền đâm cước đá, vui vẻ quên về.

Tiêu Tử Lăng tập trung nhìn vào, vậy mà là Sở Chích Thiên đang chiến đấu với một nam nhân tuấn mỹ tà khí âm nhu vô cùng. Khi cậu vừa định giơ kiếm đánh lén, lại bị Lâm Gia Bảo một phen kéo lại.

Chỉ nghe thấy Lâm Gia Bảo hiếu kỳ hỏi: “Ông xã, Tiểu Thiên Thiên, hai người làm gì đánh hung như vậy a?”

Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa ngã quy, không ngờ tới, lão đại lãnh khốc nhà mình vậy mà có nhũ danh đáng yêu như thế, điều này thực sự khiến cho cậu khó có thể tiếp nhận.

Hai người đối chiến nghe xưng hô đó, nhất thời sửng sốt, hai người đồng thời thu tay lại, nhìn qua. Khi thấy rõ đứng ở lối vào thông đạo chính là hai người Tiêu Tử Lăng với Lâm Gia Bảo, nhất thời vui mừng đầy mặt, nhào tới.

Chỉ thấy nam nhân âm nhu tuần mỹ tà mị kia nhào tới chỗ Lâm Gia Bảo, nắm tay bà lo lắng hỏi: “Bảo nhi, em không có bị thương chứ.” Không hề che giấu sự thâm tình lo lắng trong mắt.

Mà Tiêu Tử Lăng bên này, Sở Chích Thiên đi tới trước mặt cậu, vẻ mặt thân thiết hỏi: “Tiểu Lăng, cậu không bị thương chứ.” Lời nói gần như tương đồng của hai người khiến cho Tiêu Tử Lăng với Lâm Gia Bảo ở đây nhất thời hắc tuyến.

Liền thấy Lâm Gia Bảo không chút khách khí giận trừng mắt: “Em đương nhiên không có việc gì, em chỉ là nói chuyện phiếm với con dâu, có thể xảy ra chuyện gì?”

Nhận được lại là biểu tình như trút được gánh nặng của Sở lão ba, trên mặt ông nhất thời đẩy lên nụ cười, vốn hẳn là cảm giác tà mị, thoáng cái trở nên ôn hòa hơn.

Tiêu Tử Lăng lại bởi vì câu nói này, nhất thời xấu hổ, cậu cẩn thận liếc liếc Sở Chích Thiên bên người một cái, xem anh ta có phải tức giận hay không. Cậu rất muốn nhảy ra nói với Sở Chích Thiên, đây hoàn toàn là một hiểu lầm. Đều là bác gái tự quyết định, cậu căn bản chưa từng đáp ứng chuyện này a.

Cảm nhận được đường nhìn của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên vô ý thức chuyển đầu đi. Anh có chút không dám nhìn ánh mắt của đàn em nhà mình, chỉ sợ trong ánh mắt của cậu có ý khinh bỉ.

Anh nhất định phải dỗ lão ba lão mẹ của anh đi trước, sau đó nghiêm túc giải thích một chút với đàn em nhà anh, đây đều là do baba momy của anh tự chủ trương, anh căn bản không có ý nghĩ đó.

Tiêu Tử Lăng thấy bộ dáng Sở Chích Thiên không muốn nhìn cậu, trong lòng có chút lo lắng, chẳng lẽ lão đại nhà mình hiểu lầm rồi, không muốn a. Cậu không hề hủy hoại sự thuần khiết của lão đại nhà mình, cậu nhất định

phải giải thích rõ ràng. Không đợi Tiêu Tử Lăng mở miệng đã nghe thấy Sở Chích Thiên bên cạnh lạnh lùng mở miệng nói: “Lão ba. Lão mẹ, hiện tại hai người có thể tiếp tục du lịch vòng quanh thế giới rồi.”

“Cái thằng bất hiếu, không thích nhìn thấy bọn ta như thế a.” Lâm Gia Bảo bĩu môi kháng nghị nói. Thằng nhóc chết bầm này vẫn một bộ biểu tình không vừa mắt bọn họ giống như trước đây.

“Lão mẹ, đừng trách con không nhắc nhở người, trong doanh địa của con có rất nhiều cô gái, nếu như người không ngại ông xã nhà mình bị những cô gái đó nhớ nhung, con sẽ vô cùng hoan nghênh hai người đến doanh địa của con ở một đoạn thời gian.” Sở Chích Thiên liếc liếc lão mẹ nhà mình một cái, nhàn nhạt trình bày một chuyện có thể khiến cho lão mẹ anh phát điên nhất.

Quả nhiên, Lâm Gia Bảo biến sắc, quyết định thật nhanh nói: “Sắc, đều đã quên có chuyện này, ông xã, chúng ta đi.”

Sở lão ba sửng sốt: “Vậy chuyện của con dâu. . .”

Lâm Gia Bảo giơ một thủ thế thắng lợi thật to, kiêu ngạo nói: “Đối phó xong rồi, con dâu đã rất vui vẻ tiếp nhận truyền gia bảo của Sở gia chúng ta.”

Rất vui vẻ? Tiêu Tử Lăng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía lão mẹ của Sở Chích Thiên, chuyện đó là từ đâu ra a. Cậu vừa định nói ra chân tướng, lại bởi vì một câu nói của Sở lão ba khiến cho cậu quyết định đâm lao phải theo lao.

Sở lão ba nghe thấy lời nói của bà xã nhà mình, trong lòng vừa cao hứng vừa áy náy, đưa con trai ngu ngốc bất hiếu nhà mình kia, nếu muốn để cho nó hiểu rõ được tâm tư của nó, sợ rằng còn cần một đoạn đường rất lớn phải đi, điều này tất nhiên phải ủy khuất con dâu đáng yêu trước mắt rồi, ông quyết định không thể để cho con dâu chịu ủy khuất này không công,

nhất định phải tạo chỗ dựa một chút, vì vậy liền nói: “Tiểu Lăng à, đưa con trai ngu ngốc nhà ta liền giao cho con, nếu như nó chọc con tức giận, con không cần khách khí, trực tiếp kill nó là được rồi, lão ba lão mẹ đều ủng hộ con.”

Lâm Gia Bảo vừa nghe thấy ánh mắt sáng ngời nói: “Không sai, nếu như nó dám phản kháng, con cứ nói cho bọn ta biết, bọn ta giúp con cùng xử lý nó.”

Sở Chích Thiên hắc tuyến đầy trán, đây tới cùng là cha mẹ của anh hay là cha mẹ của Tiêu Tử Lăng a, có cha mẹ nào cừu thị con mình như thế không?

Tiêu Tử Lăng nghe vậy che miệng cười trộm, suy nghĩ vốn còn muốn tỏ rõ chân tướng sự thực đã không còn, cậu liên tục gật đầu, có đạo thánh chỉ này, khẳng định lão đại nhà mình sẽ không khi dễ cậu, điều này đại biểu nông nô cậu đây sắp xoay người rồi?

Khóe mắt Sở Chích Thiên trông thấy biểu tình cười trộm của Tiêu Tử Lăng, tâm tình vốn bởi vì lời cha mẹ nói mà có chút phiền muộn liền biến mất, nếu có thể để cho đàn em nhà mình sung sướng, bị cha mẹ đập lên mấy đập hủy chút hình tượng cũng không sao cả.

Cứ như vậy, Sở lão ba Sở lão mẹ đến đi vội vàng, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của hai người bọn họ. Lúc này Sở Chích Thiên mới quay đầu có chút xấu hổ nói với Tiêu Tử Lăng: “Thế này Tiểu Lăng, mommy tôi bà ấy nói chuyện tương đối khoa trương, cậu đừng quá để ý.”

Tiêu Tử Lăng thấy sắc mặt biểu tình của Sở Chích Thiên rất bình thường, biết anh không bởi vì lời nói của lão mẹ anh mà hiểu lầm cậu, cuối cùng cũng thở dài một hơi, cậu nào dám tức giận cái gì, vội vàng cười nói: “Sở ca, không có việc gì, chỉ là ngọc trụ này. . .” Tiêu Tử Lăng không nở mà đưa ra, nhu yếu phẩm cho không gian của cậu tiến hóa a.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ý Đồ Đến? Thăm Hỏi Mẹ Của Tiểu Thất!

Sở Chích Thiên vừa thấy liền hiểu rõ, đây là ngọc trụ mà Sở gia anh giao cho con dâu mỗi một đời, anh rất hiếu kỳ thứ này thế nào sẽ ở trong tay Tiêu Tử Lăng, chẳng lẽ là lão mẹ nhà mình cố nhét qua? Ngắm lại tác phong đánh đá của lão mẹ nhà mình, thật đúng là có khả năng. Vì vậy liền hỏi: “Ngọc trụ này Tiểu Lăng lấy được thế nào?”

Câu hỏi của Sở Chích Thiên đâm trúng cái chân đau của Tiêu Tử Lăng a, thế nhưng cũng không thể không đáp, vì vậy liền ngượng ngùng kể chuyện cậu lý giải sai lời của Sở lão mẹ nên nhận sai ngọc trụ cho Sở Chích Thiên, liền nghe thấy Sở Chích Thiên ở một bên cười khùng khục.

“Sở ca, không cho cười em.” Tiêu Tử Lăng phiền muộn nói.

“Khó trách mẹ tôi nói cậu rất vui vẻ tiếp nhận, lúc đó tôi còn cảm thấy có chút kỳ quái đây.” Sở Chích Thiên buồn cười nhìn Tiêu Tử Lăng ảo não.

Tiêu Tử Lăng lưu luyến nhìn ngọc trụ một cái, sau đó như trắng sỡ chặt cổ tay kiên quyết đưa ngọc trụ qua: “Sở ca, trả lại cho anh.”

Sở Chích Thiên biết hẳn nên quả quyết thu hồi truyền gia bảo nhà mình, bất quá thấy biểu tình đau lòng của Tiêu Tử Lăng, trong lòng khẽ động liền hỏi: “Tiểu Lăng, cậu rất thích cái này?”

Tiêu Tử Lăng lập tức gật gật đầu: “Sở ca, để cho em chơi mấy ngày cho đã nghiện, có được không?” Trong lòng cậu đang lùm bùm tính toán nhỏ

nhặt, trước tiên lấy được ngọc trụ này vào tay đã, sau đó có cơ hội thì tìm một khối ngọc trụ tương tự để thay thế nó.

Đáng tiếc động tác kế tiếp của Sở Chích Thiên lại đập tan tính toán của Tiêu Tử Lăng, chỉ thấy Sở Chích Thiên cầm đi ngọc trụ từ trong tay Tiêu Tử Lăng, quả nhiên truyền gia bảo của Sở gia là không thể cho loạn người ta, cho dù chơi chơi cũng không thể.

Tiêu Tử Lăng nhìn ngọc trụ rời khỏi lòng bàn tay cậu, cách cậu càng ngày càng xa, nó cứ bị Sở Chích Thiên cầm đi vô tình như thế. Lúc này con người nhỏ trong lòng Tiêu Tử Lăng đang oa oa khóc lớn, dòng nước mắt kia tựa như thác nước. Xong rồi, hết thấy đều xong rồi, cơ hội không gian tiến hóa không còn nữa rồi.

Tiêu Tử Lăng khó nhịn sự mất mát cúi đầu, thương tiếc cho không gian mình không còn có cơ hội tiến hóa, Tiêu Tử Lăng tuyệt không trông cậy vào việc trộm về ngọc trụ được từ trên người Sở Chích Thiên, không cần nghĩ khẳng định nó sẽ bị Sở Chích Thiên vứt vào không gian.

Đang thương tâm, đột nhiên, trước ngực rơi xuống một món đồ, chính là ngọc trụ kia, lúc này nó đã được mang ở trên cổ cậu, Tiêu Tử Lăng vô ý thức nắm ngọc trụ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên.

Chỉ thấy khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười ấm áp, nói: “Nếu Tiểu Lăng thích, vậy tặng cho cậu.”

“Thế nhưng, đây là cho bà xã của Sở ca anh a, đây chính là truyền gia bảo của Sở gia. . .” Về mặt Tiêu Tử Lăng là không dám tin tưởng.

Sở Chích Thiên vốn muốn nói cho Tiêu Tử Lăng không cần lo lắng vì chuyện này, anh tự nhiên sẽ giải thích rõ ràng với cha mẹ anh, bất quá thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiêu Tử Lăng hiện ra biểu tình quần quýt vừa vui mừng lại chần chừ, khiến cho trong lòng anh nhất thời dấy lên một luồng ham muốn muốn khi dễ cậu, vì vậy anh vươn ngón tay nâng cằm

Tiêu Tử Lăng lên, đùa giỡn nói: “Cậu nói không sai, đích thật là cho bà xã của tôi, mà không phải cậu đã tự nguyện trở thành vợ của tôi, tự mình tiếp nhận ngọc trụ này từ trong tay mẹ tôi rồi sao?”

Thấy gương mặt của Tiêu Tử Lăng thoáng cái đỏ lên, sau đó lại chuyển thành màu tím đen, biểu tình biến hóa muôn vạn chọc cho Sở Chích Thiên thoải mái cười ha hả.

Nghe thấy tiếng cười của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng biết mình lại bị lão đại nhà mình đùa giỡn, cậu trừng mắt to bất mãn chỉ trích: “Sở ca, anh thật quá đáng! Thế nào có thể vạch vết sẹo của người ta a?”

Tiêu Tử Lăng biết mình hấn nên có cốt khí một chút, tháo ngọc trụ xuống, sau đó hung hăng vứt cho lão đại nhà mình, rồi giơ ngón giữa để biểu đạt tâm tình oán giận của mình. Thế nhưng không gian của cậu vẫn luôn kêu gào, nó muốn thôn phệ thôn phệ thôn phệ. . .

Được rồi, vì không gian, cậu có thể nhịn chuyện mà đại trượng phu không thể nhịn. Tiêu Tử Lăng hung hăng nhét ngọc trụ vào trong lòng mình, cho lão đại nhà mình thêm một ánh mắt khinh bỉ cực bực. Trong lòng ác ý nghĩ, ngọc trụ này lập tức sẽ bị không gian của mình thôn phệ mất, điều này không phải đại biểu kiếp này Sở Chích Thiên sẽ hổng có vợ sao? Hắc hắc, cậu nguyện rửa lão đại nhà cậu lấy không được bà xã, cho anh ta biết đàn em cũng không phải dễ khi dễ như vậy.

Sở Chích Thiên hiếm thấy cười to nhìn biểu hiện mang tính trẻ con của Tiêu Tử Lăng, nhịn không được sờ sờ tóc Tiêu Tử Lăng, tên nhóc này thực sự quá đáng yêu, bất kể làm gì vẫn luôn có thể khiến cho tâm tình anh sung sướng. Nếu không phải giới tính của Tiêu Tử Lăng, anh thực sự rất nguyện ý lấy người như cậu làm vợ, phải biết rằng Tiêu Tử Lăng vừa vào được nhà bếp (dạ dày của Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất đều bị chinh phục), vừa ra được phòng khách (trông rất đáng yêu rất manh, thực lực lại không tồi,

mang ra bất kể là quan hệ xã hội hay đánh nhau đều không mất mặt) càng lên được giường (vật phẩm nhất định cần khi mình tu luyện dị năng a).

Vì sao Tiểu Lăng không phải là một cô gái chứ? Lần đầu tiên Sở Chích Thiên rõ ràng có loại tâm tình tiếc nuối này, thậm chí suy nghĩ có nên thật như lão ba anh nói, bất kể nam nữ cưới trước rồi hẵng nói hay không?

Ý nghĩ này vừa hiện lên đã bị Sở Chích Thiên trực tiếp bóp chết, anh biết khẳng định đàn em nhà mình không thể tiếp nhận chuyện này, nhìn hành vi cử chỉ bình thường của cậu ấy liền biết, anh không thể để cho đàn em nhà mình nghĩ lầm rằng anh thật là một tên biến thái. . .

Hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng trở lại gian phòng hạch tâm, đánh thức mấy đội viên ngất xỉu kia (thủy cầu quả nhiên là một thuật rất hữu dụng), hợp lực lắp đặt máy phát điện động lực lên trên nguyên điểm động lực.

Lần này đội viên được chọn ra đều là có tri thức ở phương diện này, nhưng cho dù như thế, cũng phải tốn thời gian tương đối dài mới lắp đặt thành công lên được bộ máy phát điện này, khi đang tiến hành thí nghiệm sửa chữa sau cùng, liền thấy Đồng Hạo Triết mang theo tất cả những đội viên khác lại đây.

Sở Chích Thiên nhìn một vòng xung quanh, phát hiện không thiếu một người nào, trong lòng thở dài một hơi, trong miệng lại nhàn nhạt nói: “Làm không tồi.” Đánh giá này của Sở Chích Thiên để cho bọn họ rất kích động, phải biết rằng muốn cho Sở Chích Thiên mở miệng biểu dương là một việc rất trắc trở, một từ không tồi tuyệt đối là tán dương cao độ.

Sở Chích Thiên lại đặt đường nhìn lên trên người Tào Dương được người nâng tới, hỏi Chân Nhất Long: “Tình hình của Tào Dương thế nào?”

Chân Nhất Long nhanh chóng nói: “Chỉ bị tang thi tự bạo chấn thương nội phủ, hơn nữa tôi đã chỉnh lý một chút bên trong cho cậu ấy rồi, đã

không còn việc gì, xin đội trưởng yên tâm.”

Sở Chích Thiên hài lòng gật đầu: “Vậy tốt, trở lại nói một chút với hậu cần, thức ăn của Tào Dương phải chuẩn bị riêng, nhất định phải thỏa mãn dinh dưỡng cần thiết để cậu ta phục hồi, chuyện này, Nhất Long anh đi an bài.”

Chân Nhất Long tôn kính gật đầu: “Vâng, đội trưởng, tôi sẽ an bài tốt.”

Tào Dương cảm kích đầy mắt, Sở Chích Thiên chính là một người như vậy, bộ dáng đối với tất cả mọi người đều lạnh lùng nhàn nhạt, kỳ thực sự trả giá của mỗi người anh ta đều nhìn ở trong mắt, anh ta sẽ không hà khắc với người có công.

Sở dĩ Tào Dương bị thương nặng như vậy, là bởi vì đối thủ của anh vậy mà là một tang thi cấp ba song hệ, tuy rằng là sơ cấp, nhưng không thể nghi ngờ song hệ mạnh hơn một đường, điều này làm cho Tào Dương lâm vào trong nguy cơ, may mắn kỹ năng anh có được khi tiến cấp đến cấp ba rất đặc lực, tên gọi Thiên Ti Vạn Lũ.

Tên như ý nghĩa, Thiên Ti Vạn Lũ chính là mấy nghìn mấy vạn sợi dây, chỉ cần nó trôi được con mồi, vậy biểu thị con mồi đó khó tránh cái chết. Đương nhiên Thiên Ti Vạn Lũ không phải không thể phá, nhược điểm của nó là ở giai đoạn đầu, khi phát sinh kỹ năng, những sợi dây đó lúc đầu đều là sương hóa, chỉ cần cảnh tỉnh một chút xua tan những sương khí đó, Thiên Ti Vạn Lũ sẽ không cách nào thành hình, như vậy một chút lực sát thương nó cũng sẽ không có, bất quá chỉ cần chờ tới khi những sương khí đó chân chính ngưng kết thành thực thể, như vậy một sát chiêu siêu cấp khủng bố sẽ xuất hiện.

Những sợi dây nhỏ đó sẽ cấu thành một cái lưới vững chắc không thể phá, sau đó càng thu càng chặt, sau cùng co thành một cuộn sợi bằng năm

tay. Đương nhiên điều này cũng có nghĩa là thứ trong lưới sẽ triệt để bị chia nhỏ thành vô số khối vỡ.

Tang thi cấp ba chính là không chú ý điểm ấy, sau cùng Thiên Ti Vạn Lũ thành hình, con tang thi cấp ba đó dùng hết các loại phương pháp cũng không cách nào giã thoát được cái lưới đó, sau cùng sắp tới lúc trở thành mảnh vỡ lựa chọn tự bạo, muốn đồng quy vu tận với người đáng hận trước mắt, điều này làm cho Tào Dương chuyên tâm trong kỹ năng né tránh không kịp bị năng lượng trùng kích bị trọng thương, anh ngất đi tại chỗ.

Bọn Chân Nhất Long giải quyết xong đối thủ của mỗi người, bởi vì quá lâu không thấy Tào Dương đến, vì vậy bọn Chân Nhất Long trở về xem tình hình, sau khi phát hiện Tào Dương ngã dưới đất liền lập tức cứu trị, may mắn chỉ nội phủ bị thương, tuyệt không đáng lo ngại. Sau đó bọn họ liền mang theo Tào Dương đuổi theo qua, lại ở ngoài quảng trường gian phòng hạch tâm thấy được Đồng Hạo Triết với Đối Hồng Phi đã kích sát đối thủ xong.

Thấy tất cả mọi người không có việc gì, lại không cảm nhận được khí thế hào hùng của đối thủ trên cấp năm kia, bọn họ nghĩ chắc hẳn Sở Chích Thiên đã đánh bại đối thủ, nhưng đợi lâu không thấy đi ra, trong lòng lo lắng liền trực tiếp tìm qua.

Đồng Hạo Triết nhìn xung quanh một vòng, gian phòng còn lưu lại vết tích tranh đấu, lại không thấy thi thể nào, vì vậy hiếu kỳ hỏi: “Sở ca, anh đã giải quyết đối thủ kia rồi sao?”

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ lúc này mới nói: “Xem như vậy đi, bọn họ đã rời khỏi nơi đây.”

Rời khỏi? Chẳng lẽ lão đại nhà mình với đối thủ cường đại kia đã đạt thành sự ăn ý nào đó hay sao? Đồng Hạo Triết có chút hoang mang, bất quá

anh tuyệt không truy nguyên, Sở ca không nói ra, hẳn là có sự cố kỵ phương diện khác.

Rốt cục lắp đặt hoàn tất máy phát điện, Sở Chích Thiên dẫn dắt mọi người quay về đường cũ.

Đồng Hạo Triết đang muốn lên chiếc xe của mình, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên gọi anh: “Hạo Triết, tôi tìm cậu có việc, cậu lại đây đối với Vân Đào.”

Đồng Hạo Triết gật đầu liền thay Lục Vân Đào ngồi trên ghế lái, thấy xe khác đều đã lái đi, Đồng Hạo Triết mới khởi động xe, lúc này chợt nghe Sở Chích Thiên nói: “Ban nãy nhiều người nhiều miệng, vì vậy không thuận tiện nói đối thủ cấp năm kia là ba tôi.”

Đồng Hạo Triết nghe vậy trực tiếp giảm lên phanh, xe thoáng cái ngừng lại, Tiêu Tử Lăng chuẩn bị không đủ theo quán tính thiếu chút nữa văng đi, may mắn trong lòng Sở Chích Thiên đã có sự chuẩn bị, lập tức đưa tay chụp tới liền chụp cậu về lại trong ôm ấp của mình, vững vàng cố định cậu lại.

“A, Khôi Chủ đại nhân tới rồi, họ ở nơi nào? Tôi đã lâu không thấy họ.” Vẻ mặt Đồng Hạo Triết kích động, quay đầu lại mong đợi nhìn Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên hắc tuyến đầy đầu, anh luôn không cách nào lý giải được vì sao Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn sùng bái như vậy đối với lão ba chả ra sao kia của mình. Anh nhún nhún vai tiếc nuối nói cho Đồng Hạo Triết: “Không cần tìm bọn họ, ba mẹ tôi đã tiếp tục du lịch vòng quanh thế giới rồi.”

Nghe vậy Đồng Hạo Triết thất vọng thở dài một hơi, anh rất hiếu kỳ đối với ý đồ của đôi vợ chồng hành tung mờ ảo bất định kia khi tìm đến Sở Chích Thiên, phải biết rằng cho dù ở niên đại bình an, đôi vợ chồng đó

không có việc gì cũng sẽ không tìm đến đưa con trai Sở Chích Thiên này. Vì vậy anh hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Sở ca, hai vị đại nhân tìm anh là vì chuyện gì?”

Sở Chích Thiên ngăn người, đột nhiên phát hiện anh khó mà trả lời Đồng Hạo Triết, chẳng lẽ phải thành thật nói cha mẹ nhà anh đến bức hôn, hơn nữa còn là buộc anh lấy đàn em nhà anh Tiêu Tử Lăng? Lời này nói ra khẳng định sẽ bị Đồng Hạo Triết cười nhạo cả đời, nhưng nếu như nói đến thăm anh. . . Khẳng định lừa không được Đồng Hạo Triết quen thuộc tình hình nhà anh.

Tiêu Tử Lăng khẩn trương nhìn Sở Chích Thiên, hy vọng lão đại nhà mình đừng nói ra chuyện ngu xuẩn mà mình làm, chuyện không cần thận lý giải sai ý của Sở mẹ mà nhận ngọc trụy gia truyền, đây là chỗ bẩn của cả đời cậu a. Tuy rằng ngọc trụy đó hiện tại là của cậu, nhưng ý nghĩa hiện tại hoàn toàn bất đồng với ý nghĩa vốn có.

“Ừm, đến thăm mẹ của Tiểu Thất.” Sở Chích Thiên quả nhiên cơ trí vô cùng, lần nữa dựng ra tấm mặt nạ này.

Đồng Hạo Triết nghe vậy bưng bình đại ngộ, cười nói: “Hóa ra là đến xem đại tẩu a, hai vị đại nhân chắc hẳn rất hài lòng đi.” Sở ca có người trong lòng, khẳng định hai vị đại nhân phải ra mặt xác định một chút, hy vọng đại nhân sẽ hài lòng, dù sao Sở ca rất coi trọng cô gái đó, nếu như ý kiến hai bên không thống nhất, tuyệt đối sẽ trở thành một sự kiện lớn.

Sở Chích Thiên nhẹ nhàng ừ một tiếng: “Bọn họ rất hài lòng, ngọc trụy gia truyền của Sở gia chúng tôi đều đã cho em ấy.” Nói xong như cười như không liếc liếc Tiêu Tử Lăng trầm tĩnh lại trong lòng mình một cái.

Lời này để cho Đồng Hạo Triết yên tâm, anh sang sảng cười nói: “Vậy quá tốt rồi, xem ra hai vị đại nhân rất hài lòng đại tẩu a, lần này Sở ca anh có thể yên tâm rồi, chờ lát nữa tôi sẽ thông tri Cảnh Văn, nói cho cậu ấy

hiện tại Tiểu Thất chính là thái tử gia danh chính ngôn thuận.” Đồng Hạo Triết vốn cũng rất hài lòng Tiểu Thất, lần này có sự cho phép của hai vị đại nhân kia, địa vị thái tử của Tiểu Thất sẽ là làm bằng sắt, một số lo lắng mà anh vốn còn có toàn bộ đã không còn nữa.

Tiêu Tử Lăng bị một cái liếc mắt của Sở Chích Thiên làm cho toàn thân khô nóng lên, lão đại nhà mình đang sáng loáng chế nhạo chuyện mất mặt mà cậu làm a. Tiêu Tử Lăng buồn bực không cần suy nghĩ trực tiếp đưa tay hung hăng ngắt chỗ thịt mềm ở thắt lưng người nào đó.

Sở Chích Thiên nhịn không được hít ngược một hơi, tên nhóc này cũng thật quá đáng đi, vậy mà hạ được độc thủ. Biểu tình lạnh lùng trên mặt anh duy trì bất biến, tay vốn ôm thắt lưng đột nhiên xuyên qua áo khoác, trực tiếp xâm nhập vào bên trong, sờ lên cái eo thon nhỏ hữu lực kia. Sở Chích Thiên biết rõ nơi đó là chỗ mẫn cảm của Tiêu Tử Lăng, sờ liền cười, lần này chắc có thể để cho tên nhóc đó buông tay được đi.

Quả nhiên vừa sờ lên, toàn thân Tiêu Tử Lăng liền run lên, tay vốn hữu lực ngắt thịt mềm phần eo của Sở Chích Thiên cũng trở nên vô lực. Liền thấy cậu hung hăng nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên một cái, căn môi nhịn xuống tiếng cười sắp thốt ra, tỏ ý lão đại nhà mình lấy cái tay gian tặc đáng hận kia ra.

Sở Chích Thiên biết bản thân nên thấy đủ liền thu, thế nhưng phần eo mềm mại tinh tế có chút cảm xúc ấm áp của Tiêu Tử Lăng vậy mà khiến cho anh lưu luyến quên về, anh thế mà không muốn cứ thu hồi như thế.

Vì vậy anh chậm rãi bắt đầu vuốt ve ở phần eo Tiêu Tử Lăng, từng chút từng chút dời đi, từ sườn thắt lưng sờ đến cái bụng nhỏ trơn nhẵn, dần dần dời xuống. . . Tiêu Tử Lăng suy yếu tựa ở trên người Sở Chích Thiên, cậu dùng sức nhịn cười, lão đại đáng hận biết phần eo cậu sợ ngứa, dùng chiêu này trả thù cậu. Thế nhưng dần dần sự vuốt ve thông thả mềm nhẹ của Sở Chích Thiên khiến cho cảm giác vốn còn cảm thấy ngứa của cậu trở nên kỳ

quái, thế mà xuất hiện một loại khoái cảm gai ngứa, cậu trực giác thấy không đúng, nhanh chóng dùng tay phải đè lại cái bàn tay to nóng rực đã sờ đến phía dưới bụng nhỏ của mình kia.

“Sở ca, em sai rồi!” Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu không tiếng động xin khoan dung với Sở Chích Thiên, xuân ý còn chưa biến mất nơi khóe mắt khiến cho ánh mắt Sở Chích Thiên mãnh liệt tối xuống.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau rất lâu, ánh mắt Sở Chích Thiên thoáng đổi đổi, sau cùng mới thu hồi cái tay tội ác của anh, để cho Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi.

Tiêu Tử Lăng biết thân thể của mình quá nhạy cảm, hai đời cộng lại đều không có nữ nhân kết quả khiến cho cậu chịu không nổi bất kỳ sự khiêu khích nào. Nếu như bị lão đại ngựa giống biết cậu vẫn là chim non ở phương diện này, khẳng định sẽ bị chế nhạo không lưu tình chút nào. Vì bảo lưu thể diện của cậu, Tiêu Tử Lăng cảm thấy, cậu hẳn nên đến lúc tìm một người bạn gái.

Đồng Hạo Triết phụ trách lái xe rất chuyên chú, căn bản không phát hiện hai người ở ghế sau mờ ám không ngừng, nếu như chú ý tới, có lẽ anh sẽ đoán được một số chân tướng sự thực.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Thôn Phệ, Không Gian Bạo Động!

Tiêu Tử Lăng vừa về đại bản doanh, vốn muốn trở lại xe của Sở Chích Thiên, chuẩn bị để cho không gian thôn phệ miếng ngọc trụ kia, bất quá thấy Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết cùng theo tới, đã biết mình không làm được việc này rồi.

Tam đại đầu sỏ ở trên xe của Sở Chích Thiên thương lượng rất muộn, xác định hạng mục công việc mà ba người phụ trách. Công tác thanh lý trấn nhỏ do Đồng Hạo Triết phụ trách, tổ chiến đấu của anh tranh thủ trong nửa tháng hoàn thành toàn bộ công tác thanh lý trấn nhỏ, bảo đảm trấn nhỏ không có bất kỳ một con tang thi hoặc vật thể biến dị nào nguy hại đến sự an toàn của người sống sót. Trần Cảnh Văn thì phụ trách công trình xây dựng lại trấn nhỏ, để cho trấn nhỏ có thể nhanh chóng trở thành một căn cứ thành thực có trật tự, bao gồm cả công trình phòng ngự ở lõi vào quan hệ đến sự an toàn của mọi người. Mà nhiệm vụ của Sở Chích Thiên lại càng quan trọng, anh sẽ dẫn dắt tổ công kiên mở ra căn cứ nghiên cứu bí mật đỉnh cao nhất của Sở gia bọn anh ẩn tàng trong dãy núi khổng lồ xung quanh.

Đây cũng là nguyên nhân chính Sở Chích Thiên ngàn dặm xa xôi chuyển đến nơi đây, căn cứ nghiên cứu bí mật này là căn cơ của Sở gia, thậm chí có thể nói, mỗi một phương diện của căn cứ nghiên cứu bí mật nơi đây đều là thuộc về tiên tiến nhất trên toàn bộ Trung Quốc, không có một trong.

Tam đại đầu sỏ xác định xong những công việc này, đã tới chín giờ tối, ba người vừa thương nghị vừa ăn cơm tập thể hậu cần đưa tới, qua loa giải quyết bữa cơm tối này.

Tiểu Thất rất xoắn xuýt nhìn Tiêu Tử Lăng, ánh mắt đó miễn bàn đáng thương bao nhiêu, Tiêu Tử Lăng dâng trào tình thương của cha, thiệt mình cũng không thể thiệt đứa trẻ đúng không, vì vậy cậu lặng lẽ mang theo Tiểu Thất xuống xe, trốn ở địa phương u tĩnh nào đó, lấy ra cơm nước đã nấu vào trước ngày diệt vong, mỹ mỹ giải quyết bữa tối của hai người bọn cậu.

Ăn được bữa mỹ thực này, Tiểu Thất quả quyết quyết định về sau phải đi theo Tiêu Tử Lăng. Tiểu Thất tin tưởng trong không gian của Tiêu Tử Lăng, khẳng định có vô số đồ ăn ngon, đi theo anh ta khẳng định không lo ăn. Được rồi, Tiểu Thất, sự thực chứng minh nhóc chính là một đứa ăn hàng.

Tiêu Tử Lăng vẫn luôn mở ra Linh Nhân, thấy Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn rời đi, lúc này mới mang theo Tiểu Thất về trên xe.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt liếc nhìn cậu một cái nói: “Nếu muốn ăn vụng, nhớ kỹ lau sạch vết dầu mỡ nơi khóe miệng.”

Sở Tiểu Thất vừa định đưa tay ngăn cản, nhưng thế nào nhanh hơn được Tiêu Tử Lăng thức tỉnh dị năng tốc độ chứ, liền thấy Tiêu Tử Lăng theo tính phản xạ lấy mu bàn tay lau khóe miệng.

Tiểu Thất tiếc nuối thả tay xuống, lần nữa xác nhận Tiêu Tử Lăng quả nhiên ngốc vô cùng, bị Sở Chích Thiên lừa một chút đã lộ ra. Trên thực tế khóe miệng Tiêu Tử Lăng sạch sẽ vô cùng, căn bản không có cái gọi là vết dầu mỡ.

Tiêu Tử Lăng thấy mu bàn tay vẫn rất sạch sẽ, đã biết mình lại bị lão đại nhà mình đùa giỡn, vừa định kháng nghị, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên cau mày nói: “Tôi đói bụng.”

“Sở ca, không phải anh ăn rồi sao?” Tiêu Tử Lăng hoài nghi nhìn nhìn Sở Chích Thiên, khi cậu mang Tiểu Thất rời đi, không phải lão đại nhà mình ăn rất vui vẻ sao? Vì sao còn có thể đói bụng chứ?

Liền thấy Sở Chích Thiên ghét bỏ nhìn bát cơm trên bàn trà, lạnh lùng thốt: “Tôi không ăn những thứ này.”

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới nhìn rõ, trên bàn trà, hai phần đồ ăn được ăn rất sạch sẽ, mà phần đồ ăn vốn thuộc về Sở Chích Thiên, chỉ gắp vài dĩa mà thôi, phần lớn đều lưu lại ở nơi đó.

Tiêu Tử Lăng lãnh nhãn đảo qua, khinh bỉ nói: “Mạt thế cái gì trân quý nhất? Thức ăn. Sở ca anh là người lãnh đạo của căn cứ, thế nào có thể xa xỉ lãng phí như vậy, anh kêu những người không có đồ ăn phải cảm thấy thế nào?” Đặc biệt là mình ở kiếp trước, vì sống sót, chỉ có thể ăn những thức ăn có chứa bệnh độc, sau cùng khiến cho hoàn toàn thay đổi. Vừa nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy có chút thương tâm, trong lòng vậy mà có một luồng lệ khí sản sinh. Đây là cái gọi là đặc quyền sao? Người đứng ở trên đỉnh kim tự tháp có thể lãng phí như vậy sao?

Dường như cảm nhận được tâm tình của Tiêu Tử Lăng không đúng, lại nhớ đến Tiêu Tử Lăng có một loại cố chấp kỳ quái đối với thức ăn, tuyệt đối không nhìn được sự lãng phí, Sở Chích Thiên nhanh chóng thu phần đồ ăn kia vào không gian, nói: “Cái này về sau ăn, hiện tại tôi rất muốn ăn đồ Tiểu Lăng nấu.”

Ánh mắt Sở Chích Thiên nhìn về phía Tiêu Tử Lăng rất chuyên chú, dường như đang nói cho Tiêu Tử Lăng, anh sẽ không lãng phí thức ăn, chỉ khi có sự lựa chọn, anh thích ăn cơm Tiêu Tử Lăng nấu.

Tuy rằng Sở Chích Thiên đã làm bù đắp, nhưng Tiêu Tử Lăng còn tức giận trong lòng vẫn chưa cho anh xem sắc mặt tốt, bất quá vẫn thỏa mãn

yêu cầu của Sở Chích Thiên, dù sao Sở Chích Thiên cũng là lão đại của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp vút ra một phần cơ nước đã được nấu từ trong không gian, sau đó kéo Tiểu Thất đang xem kịch vui một bên, đi đến trên chiếc giường lớn duy nhất trên xe, nằm xuống chuẩn bị tu luyện.

Tiểu Thất bất đắc dĩ nhún nhún vai với Sở Chích Thiên, biểu thị xin lỗi Sở lão đại, cậu theo Tiêu Tử Lăng leo vào trong giường, nằm xuống ngủ, dù sao phương pháp tu luyện của nó chính là ngủ.

Sở Chích Thiên vừa thấy loại tình huống này, vội nói: “Đừng vội tu luyện, chờ tôi ăn xong, chúng ta cùng nhau.”

Vạn nhất Tiêu Tử Lăng tiến vào tu luyện sâu, đánh thức cậu sẽ rất bất lợi đối với cậu, Sở Chích Thiên không hy vọng chuyện này phát sinh.

Tiêu Tử Lăng nằm ở trên giường cười lạnh nói: “Em cự tuyệt. Ngày hôm nay tâm tình em rất khó chịu, vì vậy em muốn bãi công. Còn có, Sở ca, xin anh đêm nay ngủ sô pha, không cho phép lên giường.” Không gian của cậu vẫn luôn kêu gào đến bây giờ đã không còn hài lòng nữa, phỏng đoán nó cũng sắp bãi công với cậu luôn rồi. Hơn nữa thôn phệ ngọc trụ gia truyền của Sở gia, Sở Chích Thiên nằm ở bên người cậu, trong lòng cậu cũng không yên ổn, vẫn nên cách ly tốt hơn.

Thấy Tiêu Tử Lăng lãnh khốc cự tuyệt thỉnh cầu của anh, còn cướp đi quyền ngủ giường của anh, Sở Chích Thiên phát hiện mỹ thực trước mắt dường như đã mất đi sự mỹ vị vốn có, cũng không hấp dẫn được anh nữa. Mấy ngày nay mỗi đêm cùng Tiêu Tử Lăng “song tu” (Tiểu Thất bình thường luôn lải nhải kết quả khiến cho Sở Chích Thiên cũng dùng từ này để thay thế), tốc độ với chất lượng tu luyện căn bản không thể so sánh với khi mình đơn độc tu luyện, anh đã mê luyện loại cảm giác đó, đêm nay đột nhiên bị Tiêu Tử Lăng cự tuyệt, anh cảm thấy rất khó tiếp nhận.

Sở Chích Thiên ăn xong cơm tối, chỉ có thể cô độc nằm trên sô pha tu luyện, anh phát hiện trong lòng không có thân thể ấm áp kia, anh thế mà cảm thấy có chút lạnh, toàn bộ tâm đều có vẻ trống rỗng, không chỉ như thế, anh còn phát hiện bản thân không có cách nào tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Sở Chích Thiên lặng lẽ mở mắt ra, liền thấy Tiêu Tử Lăng trên giường đang thích ý đầy mặt nằm ở nơi đó. Anh nghĩ nếu ngày hôm nay tu luyện không có kết quả, vậy thì lựa chọn địa phương có thể để cho bản thân ngủ được một giấc kiên định đi.

Vì vậy, anh đứng dậy, đi đến trước giường, thấy Tiểu Thất mở mắt hồ nghi nhìn anh.

Sở Chích Thiên tỏ ý Tiểu Thất nhích vào trong một chút, lúc này mới thuận di lên trên giường, nằm ở chính giữa Tiểu Thất với Tiêu Tử Lăng, nhẹ nhàng ôm Tiêu Tử Lăng vào trong ngực.

Trong lòng lần nữa có thân thể ấm áp này, trong lòng Sở Chích Thiên an bình, đàn em nhà mình quả nhiên rất hoàn mỹ, còn có tác dụng yên ổn lòng người, lần này anh có thể ngủ được một giấc an ổn rồi. Sở Chích Thiên cảm thấy mỹ mãn, cảm giác buồn ngủ rất nhanh tìm đến anh.

Tiểu Thất trong lúc ngủ mơ mơ màng màng phát hiện bên người xuất hiện một luồng năng lượng bạo liệt, thân thể nó tự động phát sinh kỹ năng Băng Giáp phòng hộ. Cho dù như thế, nó vẫn bị luồng lực lượng đó đập lên trên vách xe, úp sấp trên vách tường y chang thằn lằn không thể nhích.

Tiểu Thất chỉ cảm thấy xương toàn thân sắp bị luồng áp lực này đè sập, năng lượng này tuyệt đối không phải thứ hiện tại nó có thể chống lại, giữa lúc nó chuẩn bị dùng phương pháp tự mình hại mình, dẫn phát năng lực thuận di, mang bản thân ra, khí tức bạo liệt thoáng cái không còn.

Tiểu Thất ho khan một chút chỉ cảm thấy ngực đau đớn, nó chậm rãi trượt xuống từ trên tường xe rơi xuống trên giường. Xoay người lại phát hiện tình hình của Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng rất không thích hợp.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng đỏ sẫm, cậu cắn chặt răng, khóe miệng đã có một sợi máu tươi chảy xuống, biểu tình trên mặt thống khổ vạn phần, dường như đang thừa nhận sự đau đớn kịch liệt nào đó.

Mà Sở Chích Thiên tuy rằng ôm chặt Tiêu Tử Lăng, nhưng tình huống của anh cũng không tốt bao nhiêu, chỉ thấy trán anh chảy ròng mồ hôi, khuôn mặt không biểu cảm kia bởi vì sắc mặt tái nhợt có vẻ càng thêm lạnh lẽo, anh cau mày, dường như cũng lâm vào trong nguy cơ cực đại.

Khi nó vừa định tới gần một chút dò xét đến tột cùng, lại bị một luồng lực lượng vô hình cản trở, Tiểu Thất mơ hồ biết đây là kỹ năng của Sở Chích Thiên, xem ra hẳn là Sở Chích Thiên đã khống chế năng lượng đột nhiên bạo liệt kia, chẳng qua luồng lực lượng đó quá mức khổng lồ, khiến cho Sở Chích Thiên không cách nào khống chế được, hết thảy mới có thể hiện ra loại tình huống này.

Nhưng luồng năng lượng này tới như thế nào? Có thể bài trừ là của Sở Chích Thiên, bằng không anh ta không có khả năng sử dụng được Cấm Không. Tiểu Thất đặc biệt nghi hoặc, luồng năng lượng này nó chưa từng cảm nhận qua, không nên là năng lượng bạo động thuộc về Tiêu Tử Lăng. Thế nhưng một màn trước mắt lại nói cho nó, sự thực chưa hẳn như thế.

Ngay từ đầu Tiểu Thất đã cảm thấy người hôn ước này của Sở Chích Thiên khiến cho nó nhìn không rõ, tỷ như có thể nhìn thấu thân phận chân thực của nó, tỷ như còn có không gian. Bình thường Tiêu Tử Lăng biểu hiện rất ngốc, tựa hồ là một người vô tâm vô phế, dường như là một người căn bản không có bí mật gì, nhưng chính anh ta như vậy lại ẩn tàng rất tốt một số bí mật, tựa như thân phận chân thực của anh ta, Tiêu Tử Lăng chưa từng nói cho bất kỳ ai, còn có không gian của Sở Chích Thiên, không gian

của chính anh ta, đều là như thế, nếu không phải bởi vì nó sinh hoạt ở bên người bọn họ, chỉ sợ cũng sẽ bị che giấu.

Như vậy xem ra có lẽ Tiêu Tử Lăng còn có bí mật khác ẩn tàng cũng nói không chừng? Tiểu Thất nghĩ như vậy.

Chính như Tiểu Thất dự liệu, hai người ở vào trung tâm gió bão lúc này thực sự là có khổ khó nói a, Tiêu Tử Lăng không ngờ tới năng lượng mà ngọc trụ ẩn hàm khổng lồ như thế, sau khi không gian thôn phệ vậy mà không cách nào tiêu hóa được luồng năng lượng cường đại đó, bạo liệt lên ở ngực cậu (linh khí không gian đã thay thế một bộ phận trái tim của cậu). (lúc T Lăng chết, ngọc trụ tổ truyền nhà cậu bị đánh nát vô tim, nhận được máu đầu tim, mở không gian, nên có thể nói 1 phần trái tim cậu chính là không gian.)

Lúc này Sở Chích Thiên đang dùng hết toàn lực áp chế năng lượng thể trong Cấm Không, vốn anh muốn trực xuất, thế nhưng không ngờ tới luồng lực lượng này vậy mà tương quan với thân thể của Tiêu Tử Lăng, kết quả trực xuất chính là anh buông tay trực xuất cả Tiêu Tử Lăng ra.

Đương nhiên Sở Chích Thiên không thể tiếp nhận loại kết quả này, may mắn Cấm Không còn có một năng lực, là do anh thí nghiệm thành công gần đây, anh còn chưa từng biểu diễn qua, đó chính là Cấm Không còn có khả năng trực tiếp cấm năng lượng ở trong phạm vi kỹ năng của anh. Anh từng nghĩ tới về sau khi có cơ hội chiến đấu với tang thi, sử dụng một chút xem xét hiệu quả, không ngờ tới vậy mà trực tiếp dùng ở trên người Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng bất lực nhìn không gian đang bạo động, thứ vốn dự trữ ở bên trong bắt đầu trôi nổi lên, không còn là mỗi chủng loại chất cùng nhau nữa, mà toàn bộ biến thành thực thể, chỉ là đã rút nhỏ vô hạn.

Chúng nó va chạm kịch liệt theo không gian bạo động, cậu thậm chí nghe thấy có tiếng một số hòm giữ đồ vỡ tan, sau đó thứ bên trong rớt ra phân tán trong không gian.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy lòng đang bị thống, bởi vì cậu phát hiện cơ thể cậu nẫu trước mặt thế đã bị hủy hoàn toàn, chẳng lẽ vật tư lấy được trước mặt thế sắp bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, tất cả tiền của mình đều mức nước đổ sông sao?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Huyết Khế? Cùng Hưởng Linh Phủ!

Thức ăn là vảy ngược của Tiêu Tử Lăng, cậu quyết định không cho phép không gian đập hư thức ăn mà cậu vất vả thu thập được như thế, tâm tình phần nộ kích liệt chấn động lại khiến cho thứ gì đó trong không gian hơi hô ứng, không biết từ trong góc nào bay ra một món đồ dường như tròn mà không phải tròn, đi tới trung tâm không gian.

Tiêu Tử Lăng hết sức chăm chú vào trong không gian thấy được thứ kỳ quái đó, bỗng nhiên nhớ tới, đó không phải là thứ mà khi cậu ở Thân Thành, dưới nền đất trong sân viện nhà cũ có dây trường xuân cấp bốn, cậu Giám Định tất cả đều là dấu chấm hỏi, bởi vì hiệu kỳ mà khẩn cầu Sở Chích Thiên hỗ trợ lấy ra đó sao?

Chỉ thấy thứ đó vừa bay đến trung tâm không gian, liền bắt đầu tự động giải thể, bên trong lần nữa hiện ra một luồng năng lượng. Tiêu Tử Lăng âm thầm kêu khổ trong lòng, năng lượng hiện tại đều đã khiến cho cậu không cách nào thừa nhận rồi, giờ lại thêm một luồng, thế này không phải rõ ràng là muốn cho cậu ngóm trước thời gian sao? Tiêu Tử Lăng đột nhiên có chút hối hận, hiểu rõ làm việc phải cẩn thận, có vài thứ không thể thôn phệ bậy.

Giữa lúc Tiêu Tử Lăng cho rằng khó thoát kiếp nạn này, chuẩn bị lần nữa thừa nhận năng lượng áp bách, lại phát hiện chuyện lông gì cũng không có, luồng năng lượng kia vừa bộc phát ra, không thể nói là im hơi lặng tiếng, nhưng lại tuyệt nhiên bất đồng với năng lượng bạo ngược mà ngọc trụ bạo liệt. Tiêu Tử Lăng cảm thấy hai loại năng lượng này thật giống như là hai

cực đoan một chính một phản. Nó xuất hiện, vừa vận trung hoà năng lượng điên cuồng bạo động của ngọc trụ, nhanh chóng dung hợp để cho năng lượng trong không gian từ từ bình ổn lại.

Sở Chích Thiên toàn thể xác lẫn tâm thần dùng Cấm Không để áp chế năng lượng mà Tiêu Tử Lăng bạo liệt, cảm thụ càng thêm mãnh cảm hơn so với Tiêu Tử Lăng. Đầu mi anh nhất thời thả lỏng, thể tiến công của năng lượng thể bạo liệt vốn kịch liệt đối kháng với Sở Chích Thiên thoáng cái chuyển yếu, sau đó từng chút từng chút trở nên ôn hòa. Đến sau cùng nó thậm chí không nhìn đến Cấm Không áp chế nó, toàn bộ tụ tập dung hợp về phía trái tim của Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên cảm nhận được điểm này, lúc đầu anh theo tính phản xạ muốn ngăn cản lại, nhưng nghĩ đến luồng năng lượng này là do thân thể Tiêu Tử Lăng bùng nổ, hơn nữa đã ôn hòa không bạo liệt nữa. Nghĩ chắc sẽ không bất lợi đối với Tiêu Tử Lăng, có lẽ còn có điều tăng ích đối với cậu. Sở Chích Thiên nghĩ như vậy lựa chọn đứng xem, nhưng cho dù như vậy, nắm tay của anh vẫn nắm chặt, hết sức chăm chú vào trên người Tiêu Tử Lăng, kỹ năng Cấm Không của anh không thu hồi, tiếp tục bao phủ ở xung quanh bọn họ, vạn nhất có tình hình gì, anh có thể áp chế được trước tiên, hộ giá hộ tống cho Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra đã vượt qua được một kiếp. Lúc này, bầu trời không gian đột nhiên truyền đến một thanh âm hào hùng: “Âm Dương Nhật Nguyệt, Tứ Linh quy vị. Linh Phủ mở!”

Theo một tiếng này, Tiêu Tử Lăng thấy vách tường bốn phía không gian của cậu bắt đầu rạn nứt, sau cùng đột nhiên phân tách thành vô số khối vỡ bay ra. Cùng lúc đó, không gian nhỏ vốn chỉ hơn mười mét vuông bắt đầu kéo dài vô hạn.

Khi Tiêu Tử Lăng chuyên chú vào không gian của bản thân, Sở Chích Thiên lại bởi vì dị biến đột nhiên của không gian Tiêu Tử Lăng nên ăn vị đắng, bởi vì anh còn mở ra Cấm Không khổng chế năng lượng bên trong, năng lượng bao hàm khi không gian đột nhiên dị biến trong sát na bùng nổ, vượt qua phạm vi Sở Chích Thiên có thể thừa nhận. Sở Chích Thiên chỉ cảm thấy ngực như bị lực mạnh đánh trúng, bỗng nhiên đau đớn, một ngụm máu tươi không thể nhịn xuống được nữa, trực tiếp phun ra.

Cái gọi là không khéo thì không thành sách, một ngụm máu tươi này vừa vọt phun lên ngực Tiêu Tử Lăng, mà chỗ đó trùng hợp đang có một ánh tím mờ lung chột lóe mà qua.

Tiêu Tử Lăng còn chưa biết hết thấy chuyện phát sinh bên ngoài, lúc này cậu chỉ có thể ngơ ngác nhìn không gian bắt đầu tổ chức lại, sau cùng một phòng nhỏ hai mươi thước vuông cứ thế biến thành một đại sảnh cổ xưa hào hùng uy nghiêm vượt qua trăm mét, mà chính giữa đại sảnh có một cái đỉnh lớn ba chân, miệng đỉnh cuộn cuộn vô số mây mù, bên trên mây mù lại là một vòng ánh sáng, trong vòng ánh sáng, hình ảnh ngọc trụ vốn của cậu qua lại chìm nổi ở trong đó, Tiêu Tử Lăng định nhãn nhìn lại, đỉnh lớn thoáng cái kéo đến trước mắt, cậu có thể thấy rõ chữ viết hiện ra chính giữa miếng ngọc trụ đó: “Tử Uyển Linh Phủ, chủ nhân: Tiêu Tử Lăng!..”

Chẳng lẽ đây là Linh Phủ tùy thân mà người tu tiên tha thiết ước mơ? Nghe nói trong Linh Phủ dày đặc linh khí, thành quả tu luyện tốt hơn vô số lần so với bên ngoài, chẳng lẽ đại thần trọng sinh không muốn thấy mình vật hy sinh tiếp nữa, nên cho cậu bàn tay vàng này? Hay là lão tổ nhà mình lo lắng không đủ linh khí cho con cháu về sau tu luyện, vì vậy đặc biệt lưu lại dị bảo thiên địa này? Bất quá vì sao động phủ nhà mình lại bị phân ra mấy khối? Nếu như không thu thập đủ hết cái gọi là Âm Dương Nhật Nguyệt kia, có phải động phủ này sẽ không có khả năng hiện thân hay không? Còn có, vì sao một món đồ trong đó lại là truyền gia bảo của Sở gia chứ?

Tiêu Tử Lăng thoáng phản ứng lại, kỳ thực hình dạng ngọc trụ truyền gia bảo của Sở gia rất tương tự với hình dạng truyền gia bảo nhà mình, chẳng qua miếng của Sở gia nhỏ hơn một chút so với nhà mình mà thôi. Tiêu Tử Lăng trong sự nghi hoặc khó nhin sự vui mừng trong lòng, dù sao Linh Phủ không phải thứ một miếng dự trữ linh khí có thể so bằng, trên Thanh Tâm Thuật đã nói qua Linh Phủ là dị bảo Tiên Thiên có thể gặp mà không thể cầu. Khi cậu đang muốn tận tình nghiên cứu một chút động phủ của bản thân, chợt nghe thấy không trung lần nữa truyền đến thanh âm hào hùng kia: “Cùng hưởng Linh Phủ, huyết khế thành!”

Cùng hưởng? Huyết khế? Ai? Tiêu Tử Lăng xù lông, khi lợi ích của bản thân bị người xâm phạm, vĩnh viễn không có khả năng bình tĩnh. Liền thấy cái đỉnh lớn kia lần nữa trở lại trước mắt Tiêu Tử Lăng, gợi ý trong ngọc trụ bên kia lại xuất hiện mấy chữ: Tử Uyển Linh Phủ, chủ nhân: Tiêu Tử Lăng. Người cùng hưởng: Sở Chích Thiên.

A. . . Vì cái lông là Sở Chích Thiên a? Lúc nào cậu huyết khế với anh ta? Cậu thế nào không biết. . . Oán niệm của Tiêu Tử Lăng quá cường liệt, ngọc trụ dường như có điều cảm ứng, vì vậy chữ viết bên trong nó đột nhiên biến mất, ngược lại xuất hiện một hình ảnh. Hết thấy chuyện đã phát sinh bên ngoài từ khi cậu hấp thu năng lượng ngọc trụ bắt đầu bạo động, đều nhất nhất hiện ra ở trước mắt cậu, đến sau cùng Sở Chích Thiên không chịu nổi luồng năng lượng dị biến của không gian mà bị thương phun máu, lại không khéo phun lên ngực Tiêu Tử Lăng, dung hợp với Tử Phủ mới hình thành được trong một nháy mắt.

Tiêu Tử Lăng nện ngực trào máu a, Tử Phủ mà cậu vất vả dung hợp thành công, chả hiểu ra sao có thêm một người cùng hưởng, hơn nữa người cùng hưởng đó còn là lão đại nhà mình, cậu có thể dự liệu được sinh hoạt bê kêch sau này, khẳng định sẽ bị lão đại nhà mình tùy ý nô dịch. Trước đây còn có thể trốn vào không gian, để cho lão đại nhà mình giậm chân,

hiện tại ngay cả chiêu đường lui chung cực này cũng bị đoạn tuyệt, trời muốn “vong” Tiêu Tử Lăng cậu a.

Vốn Tiêu Tử Lăng còn muốn dựa vào Tử Phủ đơn tu, vớt lại lão đại nhà mình, thừa cơ đề thăng thực lực. Thế nhưng tình huống hiện tại lại trực tiếp đánh nát tính toán của cậu. Ông trời gian trá rõ ràng là không thể nhìn được cậu sống tốt mà. Chỗ chôn chiêu cố Sở Chích Thiên, ngay cả Tử Phủ của mình cũng phải để cho Sở Chích Thiên qua cắm một chân. Lần nữa chứng minh, Sở Chích Thiên quả nhiên là đứa con ruột đứa con yêu đứa con độc nhất đứa con cưng của lão trời già mà. . .

Mà cậu, số phận người qua đường không cần phải nói. Tiêu Tử Lăng trong sự u oán cảm thấy phía sau có một luồng khí tức nóng rực đang tới gần cậu, cậu đột ngột quay đầu lại, thế mà thấy Sở Chích Thiên đang ở phía sau cậu.

Biểu tình của Tiêu Tử Lăng thoáng cái cứng ngắc, “Sở ca, anh thế nào cũng vào rồi?” Nói đến sự ai oán của cậu không mãnh liệt lắm đi. Vì cái rằng Sở Chích Thiên sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Tiêu Tử Lăng thoáng cái nghĩ tới cùng hưởng, chẳng lẽ việc cùng hưởng đó có thể không trải qua sự cho phép của chủ nhân cậu đây, có thể một mình tiến vào sao? Ít nhất, muốn vào cũng phải gõ cửa một chút, đúng không? Bằng không không phải chủ nhân cậu đây quá kém cỏi rồi? Mụ nội nó, một chút nhân quyền cũng hồng có.

Nói đến Sở Chích Thiên khi phun ra một ngụm máu tươi, trong đầu vậy mà nghe thấy một thanh âm hào hùng: “Cùng hưởng Linh Phủ, huyết khế thành!”

Sau đó trong đầu xuất hiện một không gian, trong đại sảnh xa hoa có một cái đỉnh lớn. Một bóng lưng như ẩn như hiện ở trước mặt đỉnh, Sở Chích Thiên biết đó khẳng định chính là linh hồn thể của Tiêu Tử Lăng. Tuy rằng

không biết xảy ra chuyện gì, vì sao anh sẽ chạy vào trong không gian này. Nhưng thấy Tiêu Tử Lăng an toàn đứng ở trước mặt anh, toàn bộ tâm tình của Sở Chích Thiên đều thả lỏng, anh tham lam nhìn bóng lưng quen thuộc kia, dường như đã không gặp cả một đời rồi vậy.

Có lẽ ánh nhìn chăm chú của anh khiến cho Tiêu Tử Lăng có điều cảm giác, liền thấy cậu đột ngột quay đầu lại, sắc mặt Tiêu Tử Lăng tuyệt không dễ nhìn, thấy thân ảnh của anh xuất hiện thì sửng sốt ngắn hạn, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục thập phần ủy khuất nói: “Sở ca, anh thế nào tới nơi này?” Biểu tình đó thật giống như thấy được cứu tinh vậy, xem ra Tiêu Tử Lăng một mình ở chỗ này lo lắng hãi hùng đã rất lâu rồi.

Tâm Sở Chích Thiên bắt đầu đau lên, trong khoảng thời gian đàn em của anh một mình bị nhốt ở chỗ này khẳng định rất sợ hãi, vẻ mặt của cậu ngữ khí của cậu, ngay cả câu nói cũng đều ần ần để lộ ra những tin tức này. (Khụ khụ, Sở lão đại, thật không biết anh thế nào có thể nhìn ra mấy thứ đó, Tiêu Tử Lăng đó là do trở tay không kịp, rõ ràng không biết đối mặt anh như thế nào. . . Chỉ có thể nói nam nhân rơi vào trong tình yêu thực sự rất ngốc.) (

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tín Nhiệm? Vết Thương Ở Kiếp Trước.

Sở Chích Thiên nhìn tình hình xung quanh, trong lòng mơ hồ đã có đáp án.

“Tiểu Lăng, đây là linh khí trữ tồn của cậu?”

Tiêu Tử Lăng gật đầu nói: “Đúng vậy, Sở ca, bất quá hiện tại đã biến thành Linh Phủ.”

“Tôi đây thế nào thành người cùng hưởng không gian Linh Phủ của cậu?” Sở Chích Thiên rất hiếu kỳ, không ngờ tới không gian trữ tồn của Tiêu Tử Lăng thực đặc biệt, thế mà còn có thể có người cùng hưởng.

Tiêu Tử Lăng kéo Sở Chích Thiên đi tới trước mặt đỉnh lớn, mặc niệm trong lòng, để cho ngọc trụ lần nữa hiện ra đoạn hình ảnh nguyên nhân vì sao Sở Chích Thiên trở thành người cùng hưởng cho anh ta xem.

Sau khi Sở Chích Thiên xem qua, trầm mặc không nói gì, hồi lâu mới xấu hổ nói: “Tiểu Lăng, xin lỗi, không ngờ tới ngậm máu tôi nôn ra vì gặp phải phản phệ lại vừa vận dụng phải linh khí của cậu. . .”

Tiêu Tử Lăng lắc đầu nói: “Không có việc gì, nếu không có Sở ca anh giúp em áp chế, lần này không gian thăng cấp thành Linh Phủ, tội em phải chịu khăng định còn nhiều hơn.” Cậu tiếc nuối nói: “Chẳng qua vốn em muốn dùng nó làm vũ khí bí mật, chuyên tâm tu luyện ở chỗ này, sau đó đuổi theo bước chân của Sở ca, hiện tại xem ra không còn hy vọng rồi.”

Sở Chích Thiên ngạc nhiên nhìn Tiêu Tử Lăng, anh thế mà không biết Tiêu Tử Lăng còn có ý nghĩ như vậy, anh không giải thích được hỏi: “Vì sao muốn làm như vậy, tốc độ tu luyện của Tiểu Lăng cũng không chậm. Trong căn cứ cậu vẫn luôn giữ hàng đầu mà.”

Tiêu Tử Lăng nghiêm túc nhìn Sở Chích Thiên nói: “Thế nhưng em tuyệt không muốn bị Sở ca anh bỏ lại, em không muốn vẫn luôn đứng ở phía sau anh cho anh bảo hộ em, em muốn kề vai chiến đấu với Sở ca.” Lời này nói như đinh đóng cột, đây cũng là ý nghĩ chân thực của Tiêu Tử Lăng, tuy rằng cậu vẫn luôn được Sở Chích Thiên bảo hộ rất tốt, nhưng trong lòng cậu vẫn luôn có những lời đó kêu gào, cậu phải trở nên mạnh mẽ, có thể tự do đứng ở bên cạnh nam nhân này, đứng trên vị trí đôi bên ngang nhau.

Sở Chích Thiên ôm lấy tay Tiêu Tử Lăng, ánh mắt vốn yên bình không gợn sóng của anh tràn đầy ánh sáng, lời nói của Tiêu Tử Lăng không thể nghi ngờ khiến cho anh rất rung động, anh nhìn Tiêu Tử Lăng chậm rãi nói: “Nếu Tiểu Lăng nghĩ như vậy, vậy tôi sẽ không vào Linh Phủ, tôi chờ Tiểu Lăng vượt qua.”

Tiêu Tử Lăng đột ngột ngắc đầu, nhìn về phía Sở Chích Thiên, cậu có chút kinh ngạc vì quyết định của Sở Chích Thiên, chỉ cần vào Linh Phủ, là có thể cảm nhận được năng lượng nồng đậm hơn gấp nhiều lần so với bên ngoài, kẻ ngốc cũng biết bên ngoài với Linh Phủ cái nào tốt hơn, không ngờ tới Sở Chích Thiên vậy mà nguyện ý lựa chọn như vậy, anh ta. . . thực sự rất tín nhiệm Tiêu Tử Lăng, thậm chí thương yêu Tiêu Tử Lăng như em trai chân chính, vì vậy anh mới có thể bỏ qua chuyện tốt này, chỉ vì thỏa mãn cái vị kỷ nhỏ nhỏ kia của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng lần đầu tiên cảm thấy mình xấu hổ, phải biết rằng động cơ lúc đầu của cậu không thuần khiết, đi theo Sở Chích Thiên vốn là muốn lợi dụng cây đại thụ là anh ta, để cho cậu hóng mát, ở bến tàu cậu liều mạng cứu Sở Chích Thiên trốn thoát, tuyệt không phải là hoàn toàn thật tâm thật lòng, năm phần thật tâm năm phần hư tình. Có cảm động trong sát na,

nhưng nhiều hơn lại là sự lựa chọn sau khi trải qua tính toán được mất, không sai, cậu không hề thuần khiết như trong mắt mọi người, thử nghĩ, một người có thể sống sót trong mười năm mật thế, cho dù là người thuần khiết thế nào, cũng sẽ bị buộc trầm luân, trở nên dối trá xảo trá.

Sự thực sự diễn xuất liều mạng của cậu đã thành công, cậu đã cảm động được những người biết chuyện, ngoại trừ Trần Cảnh Văn, càng làm cho Sở Chích Thiên áy náy vô cùng. Để cho anh ta bởi vậy mà chiếu cố cậu có thừa, thật tâm tiếp nhận người đàn em cậu đây. Thế nhưng cậu lại không có cách nào thật tâm thật lòng đối với Sở Chích Thiên. Sự từng trải thống khổ giãy dụa trong mười năm mật thế, cùng với sự thực vào thời khắc cuối cùng bị người mình cực tín nhiệm đâm một đao sau lưng, khiến cho cậu kiếp này mất đi lòng tin hoàn toàn tín nhiệm người khác. Bao gồm cả chỗ dựa cường đại vững chắc mà chính cậu lựa chọn.

Mục tiêu của Tiêu Tử Lăng trọng sinh rất rõ ràng, cậu muốn sống sót, cậu muốn an an ổn ổn sống đến chết già, cậu không muốn chết ở trong tay tang thi, chết ở trong tay kẻ địch, chết ở trong tay người mà mình tín nhiệm. . . Cậu tin tưởng vững chắc chỉ có bản thân mới là trụ cột để dựa vào chân chính, người mà sẽ không bao giờ thương tổn phản bội mình, vì vậy cậu có thể không hề áy náy thôn phệ truyền gia bảo của Sở Chích Thiên, bởi vì đó là thứ có thể gia tăng thực lực của cậu để cho cậu có thể có nhiều cơ hội an ổn sống sót hơn, vì mục tiêu này, cậu vứt bỏ lương tâm của bản thân, vì vậy Sở Chích Thiên giúp cậu khống chế năng lượng không gian bạo liệt cậu sẽ cảm kích, nhưng vẫn không cách nào chấp nhận Sở Chích Thiên trở thành người cùng hưởng Linh Phủ của cậu. Bởi vì cậu không cách nào hoàn toàn tín nhiệm Sở Chích Thiên, cậu vẫn sợ hãi một màn ở kiếp trước sẽ lần nữa xuất hiện ở kiếp này, dường như Tiêu Tử Lăng lại về tới một khắc tử vong ở kiếp trước, khi cậu mất đi ý thức rõ ràng thấy được nụ cười tàn nhẫn đặc ý của người đó.

“Sở ca, anh sẽ không bởi vì chút lợi ích nào đó mà bán đứng em có đúng không?” Ánh mắt Tiêu Tử Lăng mê man hỏi, trong biểu tình ẩn hàm một sự thống khổ không cách nào phóng thích.

Sở Chích Thiên thấy loại vẻ mặt này của Tiêu Tử Lăng, ánh mắt lạnh lẽo, anh lập tức suy đoán ra sợ rằng Tiêu Tử Lăng đã từng bị một người tín nhiệm nhất nào đó thương tổn, thậm chí sự đau đớn đó đến bây giờ vẫn còn giày vò đàn em nhà mình, vừa nghĩ tới đây, anh hận không thể lăng trì cái người đã thương tổn đàn em của anh đó đến chết. Bất quá, trước mắt phải để cho đàn em nhà mình tỉnh lại từ trong cơn ác mộng đó đã.

Sở Chích Thiên nghiêm túc nhìn Tiêu Tử Lăng, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc và thận trọng, anh kiên định nói: “Ở trong mắt tôi, Tiểu Lăng là trân quý nhất, không có bất kỳ lợi ích nào đáng giá cho tôi làm như vậy.”

“Nếu như người nào đó nói em sẽ nguy hại căn cứ của anh, sự nghiệp của anh, lý tưởng của anh, những thứ anh coi trọng thì sao?” Tiêu Tử Lăng lo lắng truy hỏi một câu.

Sở Chích Thiên nghe vậy giương mi lên, vẻ mặt anh cao ngạo liếc về phía Tiêu Tử Lăng, khí phách nói: “Tiểu Lăng, cậu chỉ cần hiểu rõ một điều, đại ca cậu tôi đây không có chuyện nào nói mà làm không được.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói như đinh đóng cột của Sở Chích Thiên, rốt cục buông xuống sự cảnh giác đầy cỗi lòng, từ khi sống lại tới nay, lần đầu tiên cậu cảm thấy toàn thể xác lẫn tâm thần đều thả lỏng, một loại nụ cười phát ra từ nội tâm xuất hiện trên mặt Tiêu Tử Lăng, cậu gật mạnh đầu, một tiếng ừ rõ ràng, đại biểu sự chuyển biến tâm tình lúc này của Tiêu Tử Lăng.

Có lẽ, cậu còn có thể tin tưởng người khác, tin tưởng nam nhân cường đại vô cùng khí phách vô song trước mắt này đây. Tiêu Tử Lăng nghĩ như vậy.

Sở Chích Thiên lần đầu tiên thấy khuôn mặt tươi cười tinh thuần như vậy của Tiêu Tử Lăng, anh mơ hồ cảm thấy hình như anh đã chạm vào được nội tâm của đàn em nhà mình, thế nhưng anh lại cảm thấy rất sai lầm, Tiêu Tử Lăng vốn chính là một người rất thuần khiết, vẫn luôn thành tâm đối đãi mình, không phải anh đã sớm hiểu rõ được nội tâm của Tiêu Tử Lăng rồi sao? Sở Chích Thiên nghĩ không rõ chỉ có thể quy tội cho nụ cười lần này của Tiêu Tử Lăng quá sạch sẽ, khiến cho anh có cảm giác sai như vậy.

“Nếu Sở ca đều đã nói như vậy, như vậy em cũng hạ quyết tâm.” Tiêu Tử Lăng buông xuống sự phòng bị cả người có vẻ tùy ý hơn, cậu đặc ý cười nói.

Sở Chích Thiên vừa mới có chút hỗn loạn nghe thấy Tiêu Tử Lăng đột nhiên nói ra lời này, khó hiểu nhìn qua, liền nghe thấy Tiêu Tử Lăng tiếp tục nói: “Em quyết định vẫn nên cống hiến bản thân một chút, giúp Sở ca nhanh chóng đề thăng thực lực, vì vậy Sở ca anh không thể có lỗi với sự kính dâng vô tư của người làm đàn em em đây, nhất định phải làm đệ nhất nhân của thiên hạ này, sau đó trực lộc* Trung Nguyên, xưng bá võ lâm, nhất thống giang hồ. . .” (* = đuổi theo con hươu, câu này trong một tích xưa, ý chỉ ‘tranh giành, giành giật’, nhưng để nghĩa luôn trong câu thì không được hay nên để nguyên Hán Việt cho nó có chút ‘cổ phong’ =)))

Không đợi Tiêu Tử Lăng nói ra lời kỳ quái hơn nữa, Sở Chích Thiên đã xem thường đầy mặt xen lời cậu: “Để cho đàn em nhà cậu thừa cơ lười biếng, hết ăn lại nằm, sống vui qua ngày có phải hay không?”

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc giương mắt: “Hóa ra Sở ca anh biết tâm tư nhỏ của em a.”

“Hừ, tôi vốn tưởng rằng cậu thực sự muốn quyết chí tự cường, không ngờ tới cậu chính là cái tên một hồi nóng ba hồi lạnh.” Sở Chích Thiên tức giận nói.

Tiêu Tử Lăng đặc ý nói: “Anh là đại ca của em mà, bảo hộ đàn em là theo lý thường phải làm. Cứ quyết định như thế, mỗi đêm song tu không gián đoạn, Sở Chích Thiên phải nỗ lực lên a, sinh hoạt tương lai tốt đẹp của đàn em phải dựa vào đại ca anh rồi.”

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá nếu Tiêu Tử Lăng nguyện ý song tu với anh, anh đương nhiên sẽ không cự tuyệt, phải biết rằng anh đều đã yêu phải loại cảm giác song tu đó rồi, muốn anh cai trong lúc nhất thời thì thực khó cho anh. Nếu không phải bởi vì đoạn lời nói kia của Tiêu Tử Lăng, anh căn bản sẽ không lựa chọn giày vò bản thân.

Hai người bày tỏ hết ra, cảm tình liền càng thân mật hơn so với trước đây, Sở Chích Thiên rõ ràng cảm giác được Tiêu Tử Lăng đối với anh có chút không giống, ừm, kỳ thực cũng không thể nói là chuyện tốt, bởi vì Tiêu Tử Lăng trở nên càng vô lại càng không biết xấu hổ.

Hai người chăm chú đi dạo một vòng Tử Phủ của bọn họ, Tử Phủ tổng cộng có 7 gian phòng tương liên, ba gian phòng trong đó trước mắt còn chưa có cách nào mở ra, một gian là phòng linh khí, cần Tiêu Tử Lăng sau cấp bảy mới có thể mở ra, Tiêu Tử Lăng biết hiện tại còn rất xa, vì vậy trực tiếp từ bỏ. Một gian phòng đan dược, một gian phòng linh sủng, đều cần cấp năm mở ra, Tiêu Tử Lăng thoáng cái động lực mười phần, rất muốn biết bên trong có thứ tốt gì. Tuy rằng Sở Chích Thiên đã cấp năm, nhưng chủ nhân của Tử Phủ là Tiêu Tử Lăng, vì vậy lấy tiêu chuẩn tu luyện của Tiêu Tử Lăng làm điều kiện mở ra.

Còn lại bốn gian phòng đều đã có thể mở ra, một gian là phòng tư liệu bí tịch, tất cả bên trong đều là một số văn án lịch sử trân quý cùng với công pháp tuyệt diệu mà lão tổ lấy được mấy nghìn năm trước với kinh nghiệm tu luyện các loại, đương nhiên còn có một số tư liệu giới thiệu Tử Phủ, lúc này hai người mới hiểu được Tử Phủ là vật gì, thế mà là thiết bị gian lận mạnh nhất của nhân sĩ tu tiên, sự lựa chọn tốt nhất để tu luyện ngủ nghỉ chạy trốn.

Còn có Tiêu Tử Lăng cũng đã hiểu rõ vì sao linh kiện của Tử Phủ sẽ phân tán thành mỗi một bộ phận, hóa ra lão tổ của Tiêu Tử Lăng phi thăng thất bại, thân bị trọng thương giữa ranh giới tử vong, nhận được sự cứu trợ của vị đại hán họ Sở nào đó đi ngang qua nơi đó, sau cùng may mắn sống sót, người tu tiên chú trọng nhân quả, vì giải quyết trọn vẹn đoạn ân cứu người đó, lão tổ của Tiêu Tử Lăng liền hỏi vị đại hán họ Sở kia có yêu cầu gì, vừa vận bà xã của vị đại hán họ Sở đó vừa sinh một đứa con gái cho hắn, hắn đang đứng giữa sự cao hứng với phiền não, cao hứng chính là hắn rốt cục cũng có được huyết mạch của mình, phiền não là sợ bảo bối của hắn sẽ gả cho người không tốt, hắn nghe thấy lão tổ hỏi hắn có yêu cầu gì, vì vậy liền đề xuất hy vọng con gái của hắn có chốn về tốt, nếu trong nhà lão tổ có người con trai tốt nào đó, đừng quên lưu lại một người cho bảo bối nhà hắn.

Lão tổ biết vừa đề cập yêu cầu này, nhân quả đã thành, không làm sao được chỉ có thể phân chia Tử Phủ, giao miếng ngọc trụ đại biểu Âm Linh cho đại hán họ Sở. Lão tổ nghĩ rất đẹp, nữ nhi cùng theo ngọc trụ gả qua, chỉ cần hai miếng ngọc trụ hợp lại, Tử Phủ sẽ lần nữa phục hồi. Đương nhiên sở dĩ ông làm như vậy, còn có một nguyên nhân là thiên mệnh của ông không còn bao lâu nữa, ông sợ sau khi ông quy thiên, Tử Phủ sẽ mang đến đại họa di thiên cho Tiêu gia bọn họ, vì vậy đơn giản tách ra, để cho Tử Phủ trở thành một tấm linh khí trữ tồn không thu hút, bảo đảm Tiêu gia bọn họ bình yên vượt qua. . .

Chẳng qua lão tổ không ngờ đến không bao lâu sau khi ông quy thiên, mấy quốc gia xảy ra đại chiến, vì tránh họa, đại hán họ Sở mang theo vợ con rời khỏi nơi ở cũ, trần trở xóc nảy, sau cùng thế mà chưa bàn giao rõ ràng đã qua đời, sau cùng cô gái lớn lên kén rể, mà miếng ngọc trụ kia truyền xuống từng đời từng đời, thế mà biến thành truyền gia bảo truyền con cháu không truyền con gái của Sở gia.

Về phần hai châu Nhật Nguyệt, chỉ sợ là trong mấy nghìn năm lưu chuyển, bởi vì nguyên nhân của từng bên, lần lượt phân giải ra từ trên hai miếng ngọc trụ Âm Dương, tình hình tỉ mỉ thì trước mắt đã không còn cách nào khảo chứng hiểu rõ được nữa. Những điều này là do tổng hợp từ trong lời nhắn lại của lão tổ Tiêu gia cùng với tư liệu trên Hồi Ưc Lục của lịch sử gia tộc Sở Chích Thiên mới suy tính ra được, đương nhiên đến cuối cùng Tiêu gia cũng không hề biết ngọc trụ còn có một miếng khác.

Sở Chích Thiên sau khi biết hết thấy điều này, liền như cười như không nhìn Tiêu Tử Lăng nói: “Nói như vậy, ngọc trụ của nhà tôi đưa cậu đã biến mất rồi? Như vậy Tiểu Lăng, cậu làm thế nào để bồi thường cho tôi một người vợ đây?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Căn Cứ, Tên Là Lăng Thiên!

Nghe vậy Tiêu Tử Lăng có chút chột dạ trong lòng, dù sao cậu đã thôn phệ truyền gia bảo của lão đại nhà mình, nhưng nghĩ lại, không đúng a, đó rõ ràng là sính lễ của Tiêu gia bọn cậu, vì vậy cậu có lý chẳng sợ lắc lắc ngón tay nói: “Không, không, không, Sở ca anh nói ngược rồi, em chỉ là lấy lại tín vật đính hôn của nhà mình, Sở ca anh làm thế nào để trả em một người vợ nga.”

Sở Chích Thiên không cần suy nghĩ, một cái búng tay trực tiếp búng lên trán Tiêu Tử Lăng, giáo huấn nói: “Không cho phép yêu sớm.” Sở Chích Thiên rất không thích trong miệng Tiêu Tử Lăng luôn treo chuyện tìm vợ, anh cho rằng tuổi tác Tiêu Tử Lăng còn nhỏ, yêu sớm là không tốt. Làm đại ca của Tiêu Tử Lăng, anh nhất định phải canh nghiêm trấn chặt.

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, thực hận không thể nhảy lên rống giận với Sở Chích Thiên, tuổi tác của mình còn lớn hơn so với anh ta, căn bản không có khả năng yêu sớm, nếu không tìm bạn gái, cậu sẽ phải thành nam nhân thừa đó.

Thế nhưng tình hình hiện thực, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể cắn khần tay nhỏ phát tiết trong lòng, phiền muộn vui đầu đi đến gian phòng có thể mở ra tiếp theo, cậu rốt cục biết được sự đau đớn khi đào hố chôn chính mình.

Gian phòng mà lần này Tiêu Tử Lăng tiến vào, trên cửa gian phòng viết tràng luyện tập, hẳn chính là nơi để cho chủ nhân của Linh Phủ luyện tập kỹ năng, Tiêu Tử Lăng đi vào liền thấy là một không gian trống không,

không có thứ gì khác. Sở Chích Thiên theo vào trong gian phòng, nhìn một vòng xung quanh, hai lời chưa nói đã trực tiếp quăng một đạo Liệt Điện đánh vào trên một mặt vách tường.

Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ sắp đến kiểm tra, khẳng định lão đại nhà mình đã có phát hiện, bằng không anh ta sẽ không làm chuyện nhàm chán như thế. Quả nhiên, cậu phát hiện vết tích cháy đen bị Liệt Điện kích ra trên tường đang chậm rãi nhạt đi, sau cùng biến mất vô tung vô ảnh.

“Thế này là sao?” Tiêu Tử Lăng rất khó hiểu.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói: “Hẳn là tảng đá có công năng chữa trị ký ức đi. . .” Nếu kim loại ký ức đều đã có, cái khác đều có thể lấy nó loại suy. Nghe xong lời nói của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng nhất thời sáng tỏ. (kim loại ký ức - memory metal là một loại hợp kim có khả năng phục hồi trong một mức nhất định bởi cấu trúc của nó có tính đàn hồi lò xo, dùng nó làm kính mắt sẽ không dễ hư.)

Ngoại trừ tràng luyện tập, còn có một căn là phòng tu luyện, kỳ thực cũng chính là phòng ngủ của chủ nhân, bên trong cái gì cũng không có, ngoại trừ một cái giường bạch ngọc lớn khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối. Cái giường đó là dùng nguyên một khối ngọc ấm trắng nõn không tỳ vết chế thành, Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ ngồi lên, phát hiện ngọc ấm lập tức cung cấp năng lượng tinh thuần để cho cậu hấp thu, luồng năng lượng này tinh thuần đến mức gần như không có bất kỳ tạp chất nào. Tiêu Tử Lăng hiểu rõ đây chính là hi thể trần bảo, vật phẩm tốt nhất để tu luyện. Tiêu Tử Lăng hưng phấn kêu Sở Chích Thiên đi lên thử một lần, Sở Chích Thiên đồng dạng kinh hỉ vạn phần. Cứ như vậy, tốc độ với chất lượng tu luyện sẽ lần nữa được đề cao mấy lần, lần nữa chứng minh Tử Phủ quả nhiên là thiết bị gian lận mạnh nhất của người tu luyện.

Còn có một gian đương nhiên chính là phòng dự trữ, kỳ thực chính là gian phòng Tiêu Tử Lăng dự trữ đồ vật, chẳng qua hiện tại phòng này

không còn là hơn mười mét vuông nữa, mà đã mở rộng tới hơn năm mươi mét vuông, phương thức trưng bày cũng có điều thay đổi, toàn bộ không gian hơn năm mươi mét vuông đều là giá để đồ, đồ vật đều xuất hiện trên giá để đồ. Đương nhiên nó chỉ bày ra một cái, sau khi lấy ra, nếu là số nhiều, như vậy giá để đồ sẽ tự động xuất hiện ra một cái mới, số biểu thị trên hàng phía dưới giá để đồ sẽ tự động giảm đi một số.

Sở Chích Thiên tham quan xong, lần nữa cảm thán cổ nhân mấy nghìn năm trước thực sự huyền diệu, vậy mà có thể tế luyện ra được dị bảo nghịch thiên như thế. Hai người vòng vòng quanh quanh trong không gian rất lâu mới nhớ tới thân thể của bọn họ còn ở bên ngoài, vì vậy hai người quyết định về xem tình hình trước, miễn cho xuất hiện chuyện lớn gì đó.

Tiểu Thất đang sốt ruột sự kiện Tiêu Tử Lăng phun máu, khi còn chưa đợi nó quyết định làm gì, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đều đã tỉnh lại.

Sở Chích Thiên mở mắt, lạnh lùng hỏi Tiểu Thất: “Bọn tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Tiểu Thất thấy hai người không có việc gì, tâm tình nhất thời trầm tĩnh lại, nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên nó nghiêm túc nghĩ nghĩ mới có chút chần chừ nói: “Hình như chỉ có hai ba phút.” Thực sự không dài, nó thấy bọn họ hôn mê, thấy Tiêu Tử Lăng nôn máu, thế nhưng khi còn chưa đợi nó nghĩ được phương pháp, hai người đã đột nhiên tỉnh lại, có lẽ chỉ có một hai phút đồng hồ đi, ai biểu lúc đó nó hoảng hồn, tư duy trống rỗng trong khoảnh khắc, cũng khiến cho nó không chắc đến tột cùng là bao lâu.

Hai ba phút? Sở Chích Thiên sửng sốt, phải biết rằng anh với Tiêu Tử Lăng dừng ở trong Tử Phủ thời gian rất dài, chỉ cần ở trong phòng tư liệu, anh phỏng đoán đều đã có hơn nửa giờ, chẳng lẽ thời gian trong Tử Phủ với thời gian ở ngoại giới không như nhau?

Tiêu Tử Lăng tỉnh lại nghe thấy câu trả lời của Tiểu Thất, một ánh mắt len lén vút cho Sở Chích Thiên, dường như cậu cũng đã nhận ra điểm ấy.

Tiểu Thất thấy hai người không có việc gì, buồn ngủ lần nữa tìm tới cửa, nó cứ như vậy vô tâm vô phể đi ngủ một giấc, một chút cũng không quan tâm bạo động ban nãy là chuyện chi mô, điều này để cho Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi, dù sao bọn họ không biết nên giải thích với Tiểu Thất thế nào.

Thấy Tiểu Thất ngủ bên trong giường, lúc này hai người mới thả lỏng nằm cùng nhau, lần nữa để cho linh hồn thể tiến vào Tử Phủ, bọn họ quyết định nhất định phải nghiêm túc nghiên cứu sự chênh lệch thời gian giữa Tử Phủ với ngoại giới, miễn cho về sau xảy ra sai lầm.

Việc thanh lý căn cứ với xây dựng lại công trình rất thuận lợi, Sở ba với Sở mẹ lúc gần đi, không quên giúp con trai bảo bối nhà mình thanh lý sạch hết thảy tang thi cấp cao trên trấn nhỏ, điều này cũng rút ngắn được rất nhiều thời gian thanh lý trấn nhỏ.

Nửa tháng sau, một căn cứ cơ bản thành hình đã chính thức xuất hiện trên bình nguyên này.

Trần Cảnh Văn ngồi phía sau bàn công tác nghiêm túc kiểm tra bản thảo phát ngôn đối ngoại mà Giang Kinh Ngữ đưa tới, sau cùng lộ ra nụ cười hài lòng, anh gật đầu nói: “Phần bản thảo phát ngôn này quả nhiên là thứ tôi cần, cô viết rất không tồi.”

Sắc mặt Giang Kinh Ngữ thản nhiên nói: “Trần phó đội hài lòng là tốt rồi.” Phần phát ngôn này, chỉ cần là sách viết về sự tích của Sở Chích Thiên hay là tác phẩm truyền hình điện ảnh đều sẽ xuất hiện, cô trước khi xuyên qua đều đã có thể đọc lầu lầu, nếu Trần Cảnh Văn còn không hài lòng, cô đều sẽ phải hoài nghi có phải Trần phó đội giáo hoạt như hồ này cũng là xuyên qua hay không.

“Chỗ trống kia, cô trực tiếp điền Lăng Thiên lên.” Trần Cảnh Văn chỉ vào chỗ trống tên gọi căn cứ mà Giang Khinh Ngữ đặc biệt lưu lại nói.

Giang Khinh Ngữ giả vờ kinh ngạc nói: “Trần phó đội, căn cứ của chúng ta đã có tên chính thức rồi?” Tuy rằng cô đã sớm biết là tên này, bất quá nói như thế nào cũng phải làm bộ kinh ngạc một chút, dù sao đây vẫn là lần đầu cô nghe thấy tên này từ trong miệng tam đại đầu sỏ.

Trần Cảnh Văn gật đầu nói: “Không sai, đội trưởng của chúng ta tự mình đặt tên là Lăng Thiên, anh ta muốn nói cho mọi người, trời nếu bất nhân, ta nhất định quyết tâm xâm phạm trời!” (xâm phạm trời = Lăng Thiên)

Giang Khinh Ngữ bị lời nói của Trần Cảnh Văn làm cho tâm tình kích động, đây là lý do vì sao căn cứ Lăng Thiên xuất hiện tên này, Sở Chích Thiên quả nhiên đủ khí phách, ngay cả trời cũng dám lăng trì. . .

Trần Cảnh Văn buông xuống bản thảo trong tay, anh như cười như không nhìn Giang Khinh Ngữ nói: “Giang tiểu thư, có chuyện tôi muốn hỏi ý của cô một chút, không biết cô có hứng thú với chức nhân viên phát ngôn tin tức của căn cứ chúng ta hay không?”

Giang Khinh Ngữ ngạc nhiên ngẩng đầu, cô đương nhiên biết trước khi Giang Khinh Ngữ ngồi trên chức bộ trưởng bộ hậu cần thì chính là đảm nhiệm chức vụ này, được người coi là nữ nhân xinh đẹp kiên cường nhất mặt thế, cũng để cho căn cứ Lăng Thiên được xưng là thiên đường mộng tưởng của nữ nhân.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Giang Khinh Ngữ vốn thản nhiên cũng duy trì không được biểu tình lãnh tĩnh của cô nữa, cô hưng phấn nói: “Tôi đương nhiên có hứng thú, hy vọng Trần phó đội cho tôi cơ hội này.”

Trần Cảnh Văn gật đầu cười nói: “Ừm, nếu như tôi đã nói với cô, đương nhiên hy vọng cô có thể tiếp nhận chức vụ này, bất quá chỗ tổ công kiên, sợ rằng cô phải rời khỏi.” Làm lực lượng cường đại nhất của căn cứ, không

đến thời khắc mấu chốt sẽ không xuất hiện, mà nhân viên phát ngôn tin tức lại bình thường cần xuất đầu lộ diện, không hề nghi ngờ không thích hợp lệ thuộc vào tổ công kiên.

Giang Khinh Ngữ cắn răng nói: “Tôi biết, tôi nguyện ý rời khỏi.” Cô nói như đinh đóng cột, rất có sự kiên quyết không thành công thì xả thân.

Những ngày Giang Khinh Ngữ ở tổ công kiên sống không hề tốt, nếu không phải dựa vào sự giúp đỡ tình bạn của Trương Ngải Ngải, chỉ sợ cô sẽ là người đầu tiên trong căn cứ không cách nào dùng công tác kiếm lấy điểm cống hiến để nuôi sống bản thân.

Trong khoảng thời gian này, Giang Khinh Ngữ không chỉ không có cách nào tới gần Sở Chích Thiên, ngay cả thời gian làm việc của cô cũng bị Tiêu Tử Lăng an bài rất chặt chẽ, mỗi ngày chân không ngừng bận rộn, nếu không có nỗi oán khí không phục chống đỡ cô, sợ rằng lúc này cô đã sớm bị Tiêu Tử Lăng giày vò ngã bệnh rồi.

Hiện tại cô sợ nhất chính là công tác thanh lý tạp vật quét tước vệ sinh địa điểm làm công của Sở Chích Thiên, đó quả thực chính là một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành, Tiêu Tử Lăng lấy lý do thời gian của Sở Chích Thiên rất eo hẹp, không thể lãng phí, hạn chế cô quét tước nhất định phải hoàn thành trong nửa giờ. Mà trong nửa giờ đó, Tiêu Tử Lăng lại càng bức bách nhìn chăm chú người, chỉ cần lúc nào đó cô muốn lười biếng không tiết kiệm thời gian, cậu ta sẽ cười tủm tỉm nhắc nhở cô, biểu tình thuần khiết đến mức dường như cậu ta đang giúp cô làm việc vậy, khiến cho Giang Khinh Ngữ tức nghẹn trào máu không ngừng. . .

Công tác đó, cô chưa từng hoàn thành qua, thời gian vừa đến, Tiêu Tử Lăng sẽ không cho cô thời gian ở lại bù đắp nữa, vô tình đuổi cô ra, cô chỉ có thể xa xa nhìn Sở Chích Thiên xuất hiện ở chỗ ban này cô đã chinh lý sạch sẽ, nhìn Tiêu Tử Lăng nịnh nọt đầy mặt lấy thành tích của cô đi tranh công, mỗi khi đó, cô thực sự rất muốn tiến lên nói với Sở Chích Thiên, nơi

làm công ngăn nắp sạch sẽ như thế toàn bộ là công lao của cô, là cô từng chút từng chút chỉnh lý ra, không có nửa cọng lông quan hệ với Tiêu Tử Lăng.

Thế nhưng. . . Cái con chó săn nhỏ đáng chết đó, Sở Tiểu Thất con riêng của Sở Chích Thiên, hoàn toàn đã bị Tiêu Tử Lăng thu mua, nó thế mà luôn thời khắc nhìn chăm chú cô, khiến cho cô không có bất kỳ cơ hội nào vượt giới hạn một bước.

Chuyện này còn chưa tính, Tiêu Tử Lăng không chỉ chiếm công lao của cô, còn ngoan độc lấy lý do cô không hoàn thành công tác, vô tình khấu trừ điểm cống hiến cô vốn nên nhận được. . . Ghê tởm hơn chính là, tên Tiêu Tử Lăng giáo hoạt thâm độc đó mỗi lần đều dừng ở đường cảnh giới khấu trừ điểm cống hiến thấp nhất, khiến cho cô muốn trách cứ cũng không có cơ hội.

Trong khoảng thời gian đó, Giang Kinh Ngữ cảm thấy bản thân đã lâm vào trong nước sôi lửa bỏng, có lẽ ngày nào đó thực sẽ chết ở trong tay của tên Tiêu Tử Lăng ngoan độc, cho nên cô liều mạng biểu hiện ở bên chỗ Trần Cảnh Văn, mà sự nỗ lực của cô đã thành công, quả nhiên Trần Cảnh Văn đã đưa ra cọng rơm cứu mạng, cô đã chờ rất lâu, giờ khắc này nhất định phải nắm chặt.

Đương nhiên, cô tuyệt không phải thoát đi tổ công kiên như vậy, cô muốn đi con đường tắt khác, chấn chỉnh lực lượng rồi lần nữa ngóc đầu trở lại, cô muốn cho Tiêu Tử Lăng biết, cô tuyệt đối sẽ không đơn giản bị đánh ngã, một ngày nào đó cô sẽ trả thù, hết thảy khuất nhục chịu hôm nay, tương lai nhất định sẽ hoàn trả gấp bội.

Giang Kinh Ngữ hưng phấn rời khỏi địa điểm làm công của Trần Cảnh Văn, lúc này Chân Nhất Long vẫn luôn bảo trì trầm mặc bên cạnh nhìn không được nhú nhú mày, anh khó hiểu nói: “Ông chủ, vì sao phải điều

Giang Kinh Ngữ đi, người của tổ công kiên đều biết cô ta với Tiểu Lăng không hợp nhau.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Bí Mật? Tổ Công Kiên Thu Người.

Trần Cảnh Văn liếc Chân Nhất Long một cái, nhắc nhở: “Kêu cái gì mà Tiểu Lăng, là Tiêu phó tổ trưởng, hoặc Tử Lăng cũng được, bằng không Sở ca tức giận tôi cứu không được anh.”

Chân Nhất Long chả thấy sao nhún nhún vai, anh gọi Tiểu Lăng đã quen, đến bây giờ còn chưa đổi được miệng, bất quá Tiêu Tử Lăng tuyệt không quan tâm đối với xưng hô này, bất kể gọi cậu là gì, cậu đều sẽ cười ha ha đáp lại, mấy đội viên bọn anh khi cùng nhau nói chuyện phiếm, đều nói Tiểu Lăng vẫn là Tiểu Lăng trước đây, vẫn hồn nhiên khiến người ta lo lắng. Tất cả mọi người lo lắng cậu ấy sẽ bị đội viên mới vào về sau khi dễ, nhưng Sở Chích Thiên ra quyết định này, để cho bọn anh yên lòng, sự thực chứng minh lão đại của bọn họ bảo hộ Tiểu Lăng rất tốt, không chỉ thu ở dưới cánh chim mình bảo hộ, còn cho cậu ấy địa vị siêu nhiên không bị người khi dễ.

Chuyện này để cho nhóm những đội viên cũ bọn anh lần nữa cảm thán đã theo đúng người rồi, đội trưởng nhà mình tuyệt sẽ không quên các anh em đã theo cậu ta giành chính quyền lúc mới đầu, đều sẽ an bài cho bọn họ vị trí thích hợp.

Kỳ thực Trần Cảnh Văn cũng chỉ nói nói mà thôi, biết Sở Chích Thiên sẽ không có khả năng thực sự vì nguyên nhân này mà bắt bẻ đội viên cũ. Anh gõ nhẹ mặt bàn công tác, lạnh lùng nói ra lý do anh làm như vậy: “Điều cô ta đi, thứ nhất cô ta xác thực có chút năng lực, hình tượng đều rất thích hợp

chức vị này, dù sao nữ nhân viên tin tức rất dễ lưu lại ấn tượng tốt ở trong lòng người sống sót, hạ thấp tâm phòng bị của bọn họ, một căn cứ thành thực có thể phát triển không thể chỉ có sự cường thế với bá quyền, cũng cần thiết sự quan ái với tình người. Đương nhiên điều này còn chưa đủ để cho tôi điều cô ta qua đây, then chốt nhất chính là, tôi muốn lợi dụng cô ta câu mấy con cá nhỏ tạp nham ra, mấy tên thích đục nước béo cò đó, hẳn nên để cho bọn chúng trả chút giá đắt.”

Trần Cảnh Văn vẫn nhớ kỹ bởi vì sự làm mưa làm gió của bọn chúng, khiến cho anh bị Sở Chích Thiên lạnh lùng răn dạy một trận, anh có chủ nghĩa hoàn mỹ cho rằng đó là một chỗ bẩn trong nhân sinh của anh, vì vậy anh sẽ không bỏ qua cho bọn chúng. Trước đây không ra tay là bởi vì còn ở trên đường, sợ ảnh hưởng tiến trình di chuyển của đoàn xe, vì vậy anh nhịn xuống, nhưng hiện tại căn cứ đã chính thức thành lập, cũng nên đến lúc anh ra tay thanh lý những tai mắt của thế lực khác trong căn cứ. . .

Lúc này, trong trấn nhỏ, trên một con đường cái không tính rộng, một đội nhân viên đồng phục áo đỏ đi ngang qua, người sống sót bình thường đang chỉnh lý tu sửa vệ sinh công trình hai bên khó nén ánh mắt hâm mộ tôn kính kích động. Đó chính là tổ chiến đấu đại danh đỉnh đỉnh a, là những chiến sĩ đã bảo hộ bọn họ dọc đường tới đây, tất cả mọi người rất cảm kích bọn họ. Người thức tỉnh của căn cứ đều xem việc gia nhập tổ chiến đấu làm vinh quang suốt đời.

Dẫn đội tổ chiến đấu này vậy mà là Đới Hồng Phi, hai tay anh cầm trong túi áo khoác. Khí định thần nhàn, một bộ dáng hừ nhàn đi ra ngoài dạo phố.

Mấy đội viên phía sau anh thì không có thần nhiên như anh, khác hẳn bộ biểu tình nghiêm túc khi bình thường tuần tra, biểu tình mọi người trong sự kích động khó nén bàng hoàng, đặc biệt là một đội viên tuổi trẻ theo sát phía sau Đới Hồng Phi, gương mặt cậu ta đỏ bừng, trán đầy mồ hôi, thường thường lấy cánh tay lau lau mồ hôi rơi xuống, thậm chí trong vài bước thì

có một lần hít sâu, thập phần co quắp bất an. Không quá bao lâu cậu ta liền nhin không được hỏi lần nữa: “Đối phó tổ trưởng, còn bao lâu có thể đến?”

Đối Hồng Phi tức giận nói: “Chu Trường Siêu. Cậu hỏi bao nhiêu lần rồi? Chúng ta xuất phát từ doanh địa tổ chiến đấu, mỗi hai ba phút cậu lại hỏi một lần, cậu hỏi không chê phiền tôi trả lời cũng thấy phiền.”

Chu Trường Siêu đi theo phía sau Đối Hồng Phi ngượng ngùng, cậu ta cười ngu sờ sờ tóc mình, bất quá rất nhanh cậu ta lại mở miệng nói: “Đối phó tổ trưởng, Đối đại ca. Nha, anh nói với bọn em chuyện của tổ công kiên đi, để cho bọn em có chuẩn bị tâm lý.”

Lời này vừa hỏi ra, lực chú ý của mấy người khác cũng tập trung qua, bởi vì bọn họ đều là người lần này được đề danh đến tổ công kiên tiến hành chọn lựa, bọn họ đều biết đây là một cơ hội, chỉ cần thông qua khảo nghiệm của tổ công kiên thì sẽ có thể đi vào tổ công kiên cường giả như mây, là đại biểu cho lực lượng chung cực của toàn bộ căn cứ, thần bí dị thường kia.

Đối Hồng Phi nghĩ nghĩ, lúc này mới nói: “Thủ lĩnh của chúng ta bình thường không quản chuyện, chân chính xử lý chuyện của tổ công kiên chính là Lục Vân Đào và Ngô Khánh Vân. Mà bọn họ cũng là số ba với số bốn của tổ công kiên. Nói đến đây, tới tổ công kiên, xưng hô đội hữu đều nhất định phải dùng số hiệu. Ngoại trừ chính phó tổ trưởng.”

“Nói như vậy số hai chính là phó tổ trưởng.” Chu Trường Siêu suy một ra ba nói.

“Là như thế không sai, bất quá. . . Thôi đi, các cậu tự mình cảm nhận đi.” Đối Hồng Phi muốn nói lại thôi, không biết những đội viên này khi biết gương mặt thật của số hai có thể thất vọng hay không.

Lúc này anh lại nhớ tới hai lần trước khi anh dẫn đội viên đi tiếp nhận phỏng vấn của tổ công kiên, những đội viên đó vì một câu tự giới thiệu của người nào đó mà triệt để cả kinh ngạc. Bởi vì bọn họ căn bản không

ngờ đến, tổ công kiên đại biểu cho lực lượng chung cực của căn cứ, phó tổ trưởng của nó vậy mà là một đứa trẻ choai choai, một màn này quá kích thích trái tim nhỏ bé của bọn họ.

Bất quá Tiêu Tử Lăng rất tự mình hiểu lấy, biết sự tồn tại của bản thân khiến cho những đội viên đó thập phần hỗn loạn, vì vậy sau khi tự giới thiệu đã vượt hết các loại chuyện phỏng vấn khảo nghiệm thu người của tổ công kiên cho hai người Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân phụ trách, mà cậu ta thì biến đến cái góc nào đó không biết đi thành thói (Tiêu Tử Lăng bị lão đại nhà mình trực tiếp bắt cóc đến Tử Phủ tu luyện rơi lệ đầy mặt. Thành thói? Cái từ này sớm tám trăm năm đã cáo biệt với cậu rồi, thậm chí bắt đầu từ khi cùng hưởng Tử Phủ, thời gian mỗi ngày cậu bị đại lãnh đạo nô dịch trực tiếp kéo dài lên thêm mấy chục lần, vô số huyết lệ chặt hết tre làm sách cũng không ghi chép hết).

Thời gian trong lúc nói chuyện phiếm qua rất nhanh, bọn họ đã tới đại bản doanh của tổ công kiên trong trấn nhỏ, nó là doanh địa nhỏ tựa ở sườn trái sát cùng sau trấn nhỏ, một mặt dựa vào thể núi ba mặt khác đều dùng tường vây phong bế, tiền thân của nó cũng là một quân doanh, lúc đó những người chấp pháp duy trì trị an của trấn nhỏ chính là ở chỗ này.

Người của tổ công kiên không nhiều, liên tục sau hai lần chọn lựa thu người đợt trước, đội viên của tổ công kiên bất quá cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, không có cách nào, tổ công kiên thu người quá hà khắc, vì vậy tỉ lệ đào thải tương đối cao.

Đứng ở cửa chính là một vị đại hán trung niên tuổi chừng trên dưới bốn mươi. Ông ta thấy Đới Hồng Phi dẫn người tới, nhin không được cười nói: “Đới phó tổ trưởng, ngày hôm nay cũng là cậu dẫn đội đến a.”

“Là anh a, Lão Lý, thế nào không thấy người khác?” Lão Lý vốn cũng là người tổ chiến đấu bọn anh, là một trong những đội viên thuận lợi gia nhập tổ công kiên lần trước.

“Đội trưởng dẫn bọn họ đi thanh lý tạp vật.” Lão Lý đáp mơ hồ. Sở dĩ tổ công kiên được an bài ở chỗ này, là bởi vì phía sau tòa nhà lầu này, trong những dãy núi liên miên không ngừng kia thế mà ẩn tàng một tòa căn cứ bí mật khổng lồ. Cùng trấn nhỏ bên ngoài hình thành hai căn cứ một sáng một tối. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Sở Chích Thiên tình nguyện ngàn dặm bốn ba cũng muốn chuyển đến nơi đây xây dựng căn cứ.

Vì bảo chứng bí mật này có thể được ẩn tàng an toàn, vì vậy phụ trách thanh lý căn cứ bí mật chính là tổ công kiên, đây cũng là nguyên nhân một đoạn thời gian gần đây tổ công kiên liên tục thu người, đương nhiên tình nguyện thực lực của đội viên được đề cử tới thấp hơn một chút, cũng phải bảo chứng người đó tuyệt đối trung thành với căn cứ.

Căn cứ bí mật còn lớn hơn mấy lần so với trấn nhỏ bên ngoài, nếu không phải nhân viên trong căn cứ bí mật không tính là nhiều, thanh lý nhanh với đơn giản hơn so với trấn nhỏ, bằng không chỉ dựa vào những nhân viên của tổ công kiên trước mắt, triệt để thanh lý sạch sẽ không biết phải đến ngày tháng năm nào.

Đới Hồng Phi nghe nói như thế hiểu rõ trong tâm, đương nhiên anh không có khả năng nói toạc ra, chỉ cần những đội viên phía sau chưa gia nhập tổ công kiên, thì không có khả năng để cho bọn họ biết bí mật này.

“Vậy lần này phụ trách khảo nghiệm là ai a?” Đới Hồng Phi rút ra một điều thuốc lá từ trong lòng, vứt cho Lão Lý, loại xa xỉ phẩm này, điểm cống hiến đối trong căn cứ là rất cao, người bình thường đều không sẽ nỡ đi đổi, trừ phi là loại người nghiện thuốc cần thuốc không cần mạng. Bất quá Đới Hồng Phi làm phó đội trưởng, mỗi tháng anh vẫn có một bao như thế này làm phúc lợi, nếu không phải vì những đội viên phía sau, anh mới luyến tiếc lấy ra cho Lão Lý. (

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thánh Mẫu? Sắm Vai Maria?

Lão Lý thấy thế, cười nói: “Đối phó tổ trưởng, kêu cậu dẫn người đi vào kia, xem ra Tiêu phó tổ trưởng đã có thời gian rảnh.”

Đối Hồng Phi kinh ngạc chỉ vào bóng lưng của Tiểu Tiêu: “Đó là thông tấn viên của cậu ấy?”

Lão Lý nở nụ cười, sủng vật Tiểu Tiêu của phó tổ trưởng nhà mình rất biết bán manh, bất quá cũng rất thông minh, bọn họ nói cái gì đều nghe hiểu được, có đôi khi sẽ làm thông tấn viên cho chủ nhân nhà mình, lúc đầu bọn họ còn có chút không hiểu gì hết, tiếp vài lần như vậy, trên cơ bản đều có thể hiểu được một số câu ngữ của Tiểu Tiêu.

Đối Hồng Phi mang theo năm đội viên phía sau đuổi theo bước chân chậm rãi của Tiểu Tiêu, năm đội viên đó lúc này không cách nào duy trì biểu tình trên mặt được nữa, vẻ mặt bọn họ khẩn trương theo sát Tiểu Tiêu đi vào một gian phòng, liền thấy một thiếu niên nhược quán ngồi phía sau một cái bàn công tác nghiêm túc lật xem tư liệu trong tay, Đối Hồng Phi liếc nhìn qua một cái, quy cách quen thuộc đập thẳng vào mắt kia, đã biết là đang xem tư liệu tỉ mỉ của năm đội viên phía sau anh.

Lúc này Tiêu Tử Lăng đang xem tư liệu trong tay, trong lòng rất khổ não, cậu có chút nghĩ không thông, vì cái rằng lão đại nhà mình nhất định phải đem hình tượng thánh mẫu Maria bao lên trên người cậu?

Sở Chích Thiên sau khi mỗi lần nghiêm khắc phê bình đội viên, đều sẽ lặng yên vút đến một ánh mắt kêu cậu ra mặt cầu tình, cậu nhớ đến biểu hiện ngu xuẩn của mình khi đó, liền ảo não vạn phần, vì sao mình không có chút lòng nghi ngờ chứ? Lão đại nhà mình rõ ràng không phải là một người có thể đơn giản thay đổi chủ ý, hành vi như vậy của anh ta, rõ ràng là không bình thường, còn kém chút xiu nữa không trực tiếp viết lên mấy cái chữ lớn tôi đang tính toán người, mà mình vẫn nhất mực trì hoãn cho rằng lão đại nhà mình cần thiết phối hợp, thế mà thực sự lon ton lon ton chạy lên trừ ưu giải nạn cho lão đại nhà mình.

Tuy rằng vì thế thu được sự tín nhiệm hảo cảm của mấy đội viên kia, thế nhưng sau đó ngẫm lại cậu thực sự rất thiệt, không có cách nào tiếp tục xem kịch vui a, vốn xem Sở Chích Thiên lãnh liệt nói lời răn dạy người khác, người đứng xem cậu đây hưng phấn cực kỳ, hóa ra thừa nhận loại thống khổ này, không chỉ có một mình cậu.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng cười trên nỗi đau của người khác, tâm linh nhỏ bé vận vẹo vì bị Sở Chích Thiên liên tục ức hiếp nhất thời đã được trị liệu, nga ~ xin tha thứ cậu đi, A-men. . .

Lần này, vì chế tạo tổ công kiên thực sự không phải địa phương người bình thường có thể vào, vì vậy hai lần trước đều lấy sự nghiêm ngặt mà xưng, sau cùng chỉ lấy bốn đội viên có thực lực loại hình dị năng đều nổi bật, những người khác đều bị trả về tiểu đội vốn dĩ. Mà hai đợt tuyển chọn kia, lão đại nhà mình giao cho hai người Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân cùng phụ trách, để cho bọn họ thực thi các loại khảo nghiệm tàn khốc. Tiêu Tử Lăng thấy rất rõ ràng, đó là vì Sở Chích Thiên muốn đáp nặn tổ công kiên là một địa phương nghiêm khắc, người thức tỉnh không có chuẩn bị thì đừng tới thử.

Vì vậy uy danh song sát của số ba Lục Vân Đào số bốn Ngô Khánh Vân triệt để vang vọng toàn bộ tổ công kiên, để cho những đội viên đó sợ hãi, bốn đội viên mới vào tổ công kiên đến bây giờ nhìn hai người bọn họ đều

sẽ không tự chủ được phát lạnh sau lưng, thập phần sợ hãi. Tuy rằng Tiêu Tử Lăng không biết Ngô Khánh Vân nghĩ như thế nào, nhưng lại khiến cho người hiền lành như Lục Vân Đào kêu khổ không ngừng, từng đến chỗ Tiêu Tử Lăng kể khổ, uy danh này khiến cho anh ở chỗ đội viên cũ bị hung hăng cười nhạo một phen, đội viên tới sau đó thì vẻ mặt phòng bị, không dám thân cận quá phận với anh. Điều này làm cho người hiền lành thích nói chuyện phiếm thích cười như anh sống một ngày như một năm. Ách, anh thực không thích nghiêm mặt, đặc biệt là người biểu tình phong phú như anh, thực quá khổ não bức bối.

Đương nhiên Tiêu Tử Lăng sẽ không nói với Lục Vân Đào việc khi cậu thực hâm mộ anh, cậu lại bất đắc dĩ bị lão đại nhà mình trói về Tử Phủ song tu, mỗi lần nghe thấy Lục Vân Đào ở trước mặt cậu nôn máng, cậu liền nghĩ nếu có thể trao đổi thì tốt rồi, thạch tín của người như mật đường của ta. . . Cậu thực sự thực sự rất muốn xem một chút cái gọi là khảo nghiệm gì đó kia, mà cậu cũng không ngại bị người sợ hãi gì, phải biết rằng, đó là thứ mà cái mặt búp bê của cậu vĩnh viễn không có được a.

Mà lần này, Tiêu Tử Lăng cho rằng lần này cậu lại không có kịch diễn rồi, khẳng định sẽ bị Sở Chích Thiên tóm về Tử Phủ song tu, không ngờ tới Sở Chích Thiên lại giao nhiệm vụ thu người cho cậu toàn quyền phụ trách.

Vừa nghe thấy sự bố nhiệm này, miễn bàn Tiêu Tử Lăng hưng phấn bao nhiêu, tiểu ác ma trong lòng cậu đang giơ cây ba chĩa nhỏ ngửa đầu cuồng tiếu, quả nhiên đã đến phiên cậu rồi, không đợi cậu cao hứng quá lâu, đã nghe thấy lão đại nhà mình tiếp tục nói: “Đừng quá làm khó bọn họ, tùy ý khảo nghiệm một chút là được, lần này cần thu toàn bộ bọn họ vào đội.”

Ách? Lời nói của lão đại nhà mình không phải đã khiến cho toàn bộ tính toán của cậu thất bại rồi sao? Tiêu Tử Lăng đương nhiên không cho phép, vì vậy cậu bất mãn nói: “Vì sao? Nghiêm ngặt một chút không tốt sao?”

Vì sao Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân có thể hung hăng lẫn qua lẫn lại bọn họ, cậu thì không thể? Còn muốn kêu cậu giơ cao đánh khề? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tử Lăng có chút tức giận.

Biểu hiện đáng yêu của Tiêu Tử Lăng khiến cho khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười khề, anh nhìn không được ngắt gương mặt Tiêu Tử Lăng một phen nói: “Đừng bướng bỉnh, phải biết rằng căn cứ của chúng ta không hề vững chắc như trong tưởng tượng, lực lượng chung cực vẫn thiếu một chút, vốn muốn chờ bọn họ sau cấp ba mới thu, đáng tiếc tình hình hiện tại không cho phép chúng ta chờ đợi, sợ rằng những căn cứ thế lực phương bắc rất nhanh sẽ nhìn chăm chú chúng ta, chúng ta chỉ có thể trước tiên thu người, làm phong phú một chút nhân số của tổ công kiên, về phần thực lực chỉ có thể về sau chậm rãi bồi dưỡng.” Sở Chích Thiên nói lên khốn cảnh trước mắt của căn cứ Lăng Thiên, “Nhưng khốn cảnh này không thể để cho người khác biết, căn cứ còn chưa thành thực của chúng ta không chịu nổi sự rung chuyển nhân tâm, phải biết rằng dưới loại tình huống này, chỉ cần có một chút lời đồn đãi truyền ra, hết thảy mà chúng ta cực khổ thành lập sẽ tiêu tan thành mây khói.”

Tiêu Tử Lăng cảm nhận được áp lực trong lòng lão đại nhà mình, nhìn không được dùng sức cầm tay anh, để biểu đạt sự ủng hộ hữu lực của mình.

“Vì che giấu chân tướng này, hai lần thu người trước đó của tổ công kiên làm biểu hiện tổ công kiên khó vào, vì vậy tôi kêu Vân Đào với Ngô Khánh Vân nghiêm ngặt trấn giữ, chỉ có khi hai người bọn họ đều hài lòng, mới cho phép thu vào, vì vậy cho dù hai lần trước có đội viên ưu tú khác, tôi cũng chỉ có thể bỏ qua, chỉ lấy đội viên bọn họ hài lòng, điều này cũng khiến cho tổ công kiên của chúng ta bao gồm cả cậu tôi Tiểu Thất ở bên trong, nhân viên chính thức cũng chỉ có mười người, thế này còn xa mới đủ, vì vậy lần này tôi muốn thu hết.” Sở Chích Thiên rất cục nói ra quyết định vốn dĩ của anh.

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ, bất quá cậu vẫn nghi hoặc một chút: “VẬY vì sao là em ra mặt thu?”

Khóe miệng Sở Chích Thiên cong lên, trong mắt có sự tín nhiệm: “Bởi vì tôi tín nhiệm Tiểu Lăng!”

Sở Chích Thiên nói rất thản nhiên, nhưng Tiêu Tử Lăng nghe ra được sự kiên quyết trong đó, trong lòng nóng bỏng một mảnh, không đợi cậu mở lời biểu hiện trung tâm, đã nghe Sở Chích Thiên tiếp tục nói: “Đoạn thời gian trước tôi rèn dạy đội viên, cho cậu mở lời cầu tình, chính là vì tạo thế cho ngày hôm nay. . .”

Cái gì? Lão đại mình từ khi đó đã bắt đầu kế hoạch rồi? Chẳng lẽ mình đã bị lão đại nhà mình bán? Nhiệt độ trái tim Tiêu Tử Lăng giảm xuống thẳng tắp, thẳng đến điểm đóng băng.

Thấy vẻ mặt Tiêu Tử Lăng ngây thơ, khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười giải thích: “Để cho việc lần này cậu nhận lấy toàn bộ trở nên đương nhiên, phó tổ trưởng mềm lòng, chung quy sẽ làm một số chuyện mềm lòng.”

Mợ nó, cút đi, cậu biểu hiện ra chỗ nào cậu rất thánh mẫu? Thế mà khiến cho lão đại nghĩ lầm rằng cậu rất mềm lòng? (》 _ 《) Vì cái răng muốn cậu phụ trách chuyện yêu cầu cao độ như thế? Nội tâm cậu kỳ thực rất hắc ám rất máu lạnh có được không?

Thế nhưng Tiêu Tử Lăng đã biết dụng ý Sở Chích Thiên làm như vậy là vì sao nên chỉ có thể khổ não tiếp nhận nhiệm vụ này, dựa theo yêu cầu của lão đại cậu làm Maria một lần. Sắm vai nhân vật Tiêu phó tổ trưởng thánh mẫu mà lão đại hy vọng cậu sắm vai, mềm lòng tới cực điểm, thậm chí vì thế mà quên tiêu chuẩn nghiêm ngặt cao yêu cầu cao của đội trưởng nhà mình, đặc biệt nhận lấy toàn bộ đội viên khảo thí.

Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng chinh lý xong những tâm tình khổ não này, thấy súng vật Tiểu Tiểu nhà mình thoáng cái nhảy vào trong lòng mình, lúc này mới ngẩng đầu, thấy Đới Hồng Phi tiến vào liền ôm Tiểu Tiểu đứng lên, ý cười đầy mặt đi lên ngênh tiếp nói: “Đới đại ca, lần này lại là anh dẫn đội a, thực sự là vất vả rồi.”

Đới Hồng Phi cười nói: “Thuận tiện dẫn đường thôi, nào có gì khổ cực.” Chỉ chỉ năm đội viên phía sau nói: “Lần này mang đến năm người bọn họ, các phương diện đều không tồi.”

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới cười nhìn về phía năm đội viên hiếu kỳ đầy mặt nhìn cậu kia, tự giới thiệu: “Các anh khỏe, tôi chính là số hai của tổ công kiên, các anh có thể gọi tôi là số hai.”

Đới Hồng Phi nghe vậy cười ha ha, bàn tay to vỗ vỗ mạnh sống lưng Tiêu Tử Lăng, nói: “Tiểu Lăng, cậu xấu hổ cái gì a.” Nói xong nghiêm túc giới thiệu với năm người bị lời tự giới thiệu của Tiêu Tử Lăng làm cho cả kinh ngạc kia: “Đây là Tiêu phó tổ trưởng của tổ công kiên, lần này các cậu có thể tiến vào hay không, cậu ấy đều nắm giữ quyền hành sinh tử của các cậu a.”

Năm người ở vào trạng thái đại ra, nghe thấy thuyết minh bổ sung của phó tổ trưởng nhà mình, biết bản thân xác thực không hề nghe sai, thiếu niên đáng yêu trước mắt này đây chính là phó tổ trưởng của tổ công kiên khiến cho bọn họ nhìn lên kia, bọn họ chỉ cảm thấy đầu óc chưa đủ dùng, chỉ có thể bản năng dựa theo lời nói của phó tổ trưởng nhà mình hô: “Tiêu phó tổ trưởng, chào, chào cậu.”

“Mấy vị không cần khẩn trương, có lẽ về sau chúng ta sẽ là đội hữu.” Tiêu Tử Lăng nói rất thành khẩn, ánh mắt tinh thuần khiến cho bọn họ cảm nhận được sự chân thành của Tiêu Tử Lăng, bọn họ nhất thời quyết định phải tận tình biểu hiện, không thể không công cô phụ sự mong đợi của thiếu niên tinh thuần trước mắt.

Đới Hồng Phi thấy năm đội viên bởi vì lời nói của Tiêu Tử Lăng mà thoáng cái ý chí chiến đấu tràn đầy, có chút chấn kinh lực ảnh hưởng của Tiêu Tử Lăng, hóa ra thực sự có cái gọi là nụ cười hệ trị liệu, nụ cười của Tiêu Tử Lăng có tiềm chất tuyệt sát.

Thấy đường nhìn của Tiêu Tử Lăng chuyển tới trên người anh, Đới Hồng Phi nhanh chóng nhắc tay nói: “Anh biết anh biết, thí luyện các loại chính là bí mật của tổ công kiên, anh ra ngoài ngay.” Nói xong, không dừng lại nữa, trực tiếp đi ra cửa tìm Lão Lý tiếp tục tán gẫu.

Tiêu Tử Lăng buồn cười nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi của Đới Hồng Phi, những đội viên cũ bọn cậu, Đới Hồng Phi là tùy tiện nhất, cũng chiếu cố những người địa vị nhỏ phía dưới như bọn cậu nhất, đặc biệt là nhóm đội viên cũ ở tổ chiến đấu, Đới Hồng Phi đều an bài rất tốt.

Có đôi khi Tiêu Tử Lăng sẽ nghĩ mù, nếu như kiếp trước cũng có một vị đại ca như thế che chở, có lẽ cậu sẽ không quá thảm như vậy đi, đương nhiên chỉ là nghĩ mà thôi, nếu không phải ở trong đội ngũ của Sở Chính Thiên, loại người thức tỉnh biến dị lực lượng cấp thấp như Đới Hồng Phi cho dù ở giai đoạn trước cường đại thế nào, về sau cũng sẽ bị người thức tỉnh dị năng cao cấp chèn ép, mặt thể không có người thức tỉnh cao cấp cường đại che chở, người biến dị cấp thấp trải qua thực sự quá khổ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Thí Luyện, Toàn Quân Bị Diệt?

Tiêu Tử Lăng rất nhanh bỏ những tâm tư đó đi, cậu một đường ôm Tiểu Tiểu, mang theo năm đội viên đi tới sân huấn luyện chuyên biệt thí luyện bọn họ. Đây là một gian phòng rộng rãi, vốn là một sân tập bắn trong phòng của doanh địa, trải qua cải tạo, thành địa phương đội viên của tổ công kiên luyện tập kỹ năng với luận bàn.

Năm đội viên theo Tiêu Tử Lăng đi vào, thấy sát bên tường đều là một số khí giới luyện thể chất, mà chính giữa lại trống rỗng không có vật gì.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không biết Tiêu Tử Lăng dẫn bọn họ tới nơi này tới cùng làm gì.

Tiêu Tử Lăng cười vuốt Tiểu Tiểu đang đánh ngáp trong lòng, nói với bọn họ: “Các anh đến chính giữa sân sẽ hiểu rõ, hy vọng các anh có thể bình yên vượt qua một cửa này.”

Sự lo lắng không chút nào che giấu trong mắt Tiêu Tử Lăng khiến cho trái tim mấy người bọn họ thoáng cái treo lên, sợ rằng cửa này sẽ không dễ qua. Trong lòng âm thầm chuẩn bị, lúc này mới chậm rãi đi đến giữa sân. Bọn họ dựa theo yêu cầu của Tiêu Tử Lăng, mỗi người cách nhau năm mét, làm thành một vòng tròn đứng ở nơi đó.

Tiêu Tử Lăng có lòng tốt nói: “Mấy vị, thí luyện sẽ lập tức tới, các anh chuẩn bị xong chưa?”

Năm người âm thầm cảm kích, bọn họ đã từng nghe người của nhóm thí luyện trước đó trong lúc vô ý nói, bọn họ căn bản không biết lúc nào bắt đầu thí luyện, hai vị giám khảo quá âm hiểm, căn bản không có một chút gợi ý. Một đội hữu có thực lực tốt hơn so với bọn họ chán chường nói hai vị giám khảo kia một giây trước vẫn còn hỏi thăm ý kiến của mọi người, một giây sau thí luyện vô tình đã tới, mà người đó căn bản không có chuẩn bị đã bị đánh rớt, đến bây giờ cũng không biết nguyên nhân thất bại, thí luyện rất khó hiểu.

Thế nhưng phó tổ trưởng đáng yêu này, vẻ mặt hết sức chân thành, chôn chôn quan tâm bọn họ, lúc nào cũng nhắc nhở bọn họ, khó trách Đối phó đội trưởng với Lão Lý kia sẽ cảm thán nói vận khí của bọn họ thực sự quá tốt.

Năm người nhanh chóng thu liễm tâm tình, điều chỉnh tinh khí của bản thân đến trạng thái tốt nhất, lúc này mới gật gật đầu với Tiêu Tử Lăng.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng kỳ thực đang cắn khắn tay nhỏ, trong lòng đều là đủ loại không cam lòng a. Cậu kỳ thực rất muốn học như Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân, âm thầm hạ độc thủ bọn họ, để cho bọn họ trở tay không kịp rơi vào khốn cảnh, sau đó bản thân thì nâng trà nóng gặm điểm tâm ngọt ngào vui tươi hơn hờ nhìn bọn họ đủ loại giấy dựa đủ loại thống khổ. . .

Thế nhưng hiện tại lại không có cách nào thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của bản thân, tiểu ác ma trong lòng, nó đang dùng móng vuốt nhỏ nỗ lực lôi kéo, khẩn cầu cậu có thể thả nó ra hóng gió. . . Thế nhưng cậu chỉ có thể vô tình ấn tên nhóc đáng yêu đó trở lại, bởi vì lần này cậu cần làm thánh mẫu, cậu phải hoàn thành sự giao phó của lão đại nhà mình, không thể tùy theo lòng mình.

Sau đó Tiêu Tử Lăng liền hiểu rõ, hóa ra giả làm một người hoàn toàn không có dính líu tý gì với mình, là thống khổ cỡ nào, thật muốn tìm cục

gạch đập bản thân hôn mê, ai biểu mày vô tri, ai biểu mày ngu xuẩn, ai biểu mày chỉ biết đồ dành lão đại nhà mình hài lòng. . .

Tiêu Tử Lăng ngay dưới loại tâm lý bi ai này, lại có thể hoàn mỹ nặn ra được một nụ cười rực rỡ, sự hồn nhiên kia mang theo một chút yên tâm, một chút lo lắng, một chút bất đắc dĩ, lừa năm vị đội viên kia cảm động đến mức rơi nước mắt. Giờ khắc này cậu biết dựa vào một màn này khẳng định cậu có thể lấy được danh hiệu vua điện ảnh Oscar cấp bậc cao nhất ở thời đại bình an!

Tiêu Tử Lăng nụ cười đầy mặt vỗ vỗ túi của mình nói: “Tiểu Mao, dựa vào nhóc, đừng để cho chủ nhân nhà nhóc thất vọng.” Một lời hai ý nghĩa, vừa phải để cho bọn họ cảm nhận được sự gian nan của khảo nghiệm, lại phải để cho bọn họ cảm thấy bản thân có khả năng chiến thắng, cũng không thể trực tiếp phá hủy lòng tin của bọn họ, bằng không lão đại nhà mình trở về thì cậu nhất định phải chết. Ách, cho dù không chết, phỏng đoán cũng sẽ bị lão đại nhà mình ấn lên trên cái giường bạch ngọc kia bồi lão đại song tu đến khi anh ta thỏa mãn. (Người hiểu sai tự động đi úp mặt vô tường!)(=))))))

Tiểu Mao trực tiếp chui ra từ trong túi, lúi đến trong ngực Tiêu Tử Lăng, nó hung hăng một cước đạp tỉnh Tiểu Tiểu đang ngủ gật, tỏ ý kêu nó nhường ra vị trí. Được rồi, nó có chút nóng mắt, vì cái răng con cầu ngọc này thích nằm trong lòng Tiêu Tử Lăng như thế? Chẳng lẽ có chỗ tốt gì hay sao?

Tiểu Tiểu bị đạp tỉnh, xoay xoay thân thể mập mập của nó, rốt cục nhường cho Tiểu Mao chen chúc vào trong lòng Tiêu Tử Lăng, Tiểu Mao mới nằm úp sấp xuống liền phát hiện một luồng năng lượng tinh thuần vượt xa bình thường gấp mấy lần đi thẳng vào trong cơ thể, ánh mắt Tiểu Mao đột nhiên đại ra một chút. Mợ nó, nó tới cùng đã bỏ lỡ cái gì? Hóa ra ôm ấp của Tiêu Tử Lăng tốt đẹp như thế, khó trách con cầu ngọc này ngủ ngủ ăn ăn mà thực lực lại có thể tạch tạch tạch tăng trưởng lên, hóa ra chủ nhân

nhà nó có năng lực nghịch thiên này. Tiểu Mao đang suy nghĩ mình có nên đổi chủ nhân hay không? Bất quá nó rất nhanh lại nghĩ đến, người này không phải là người của chủ nhân nhà mình sao? Vậy cũng chẳng khác nào là người của nó, vì vậy nó bình tĩnh lại, quyết định về sau an cư ngay trên người Tiêu Tử Lăng.

Tiểu Mao giải quyết xong vấn đề an cư, lúc này mới kêu lên ô ô ô, Âm Chi Áo Ảnh bao phủ toàn bộ sân huấn luyện.

Tiểu Tiểu còn ở vào trạng thái ngây ngô dường như ngủ mà không phải ngủ tuyệt không ngờ tới giường lớn chuyên thuộc của nó, vậy mà bị lão đại Tiểu Mao của nó nhìn trúng, nó không biết hậu quả nghiêm trọng của việc này chẳng qua chỉ gãi gãi một bên lỗ tai, có chút hoang mang vì sao cảm thấy bên người có chút lạnh, sau đó tiếp tục vùi đầu, ngủ xuân thu đại mộng của nó.

Mà Tiêu Tử Lăng bị hai con nòng nọc xem là giường lớn địa bàn, cũng không biết chỗ ngực cậu bởi vì Linh Phủ, có thể tự động tụ tập năng lượng xung quanh đến chỗ cậu, đề cao rất lớn tốc độ hấp thu năng lượng của Tiểu Tiểu với Tiểu Mao, càng dẫn phát một trận quyết chiến đỉnh phong, do Tiểu Tiểu với Tiểu Mao đảm đương, tranh đoạt giường lớn chuyên thuộc. . .

Lúc này cậu đang lấy ra ghế tựa, bàn trà, mỹ thực, nước trà từ Linh Phủ, vui tươi hơn hờ ngời ở chỗ kia, tham quan năm vị đội viên kia giãy dụa.

Âm Chi Áo Ảnh của Tiểu Mao tuyệt không thể hoàn toàn dựa vào một mình nó hoàn thành, bởi vì trí tuệ với sự từng trải của Tiểu Mao không cách nào để cho nó hoàn thành huyễn cảnh lớn như vậy, vì vậy nó nhất định phải dựa vào một người nào đó bổ sung hoàn tất huyễn cảnh này.

Mà Tiêu Tử Lăng ở kiếp trước đã trải qua mười năm ngày diệt vong, biết sau này sẽ có thứ khủng bố gì, vì vậy trước mặt năm đội viên lần lượt xuất hiện quái vật mà trước đây bọn họ chưa từng thấy, có dây mây ăn thịt

người, có chim biển di, có sâu lớn dịch dính buồn nôn, càng có thể giới tổ kiến khủng bố, đương nhiên cũng có một màn phản bội tất yếu. . .

Năm đội viên phát hiện bản thân đột nhiên lâm vào một thế giới không biết đến, mà đội hữu bên người lại không thấy nữa, bọn họ ở trong huyễn cảnh vượt qua vô số năm tháng, trải qua vô số gian nguy, nỗ lực tu luyện để cao năng lực của bản thân, sau đó gặp được bằng hữu với người thân bọn họ muốn gặp được, cùng nhau nỗ lực qua một cửa lại một cửa, khi bọn họ cảm thấy hạnh phúc sắp giáng lâm, lại phát hiện bọn họ bị người bản thân thân cận nhất phản bội, bọn họ nhìn thanh đao nhọn vô tình trên ngực, biểu tình mỗi người đều không giống nhau, có bi thương, có tuyệt vọng, có phẫn nộ, càng có cừu hận, những điều này đều là biểu hiện rất bình thường, duy nhất để cho Tiêu Tử Lăng cảm thấy hoang mang chính là, một đội viên nào đó vậy mà hiện ra một nụ cười thư thái.

Khi năm người đều cho rằng bản thân sắp chết, đột nhiên toàn bộ không gian biến mất, bọn họ lần nữa xuất hiện ở địa phương trống trải kia, thấy Tiêu phó tổ trưởng kia đang đứng ở một bên vẻ mặt lo lắng nhìn bọn họ, tựa hồ sợ bọn họ xảy ra sai lầm nào đó (Tiêu Tử Lăng trước khi huyễn cảnh biến mất, đã vứt hết thủy đồ vật vào không gian).

Tiêu Tử Lăng thấy lực chú ý của bọn họ đã tới trên người cậu, vội vàng đẩy lên nụ cười tinh thuần ấm áp lòng người nói: “Các anh không có việc gì là tốt rồi, đây là thí luyện tinh thần, ban này thực sự lo lắng, những huyễn cảnh đó có thể mang đến vấn đề gì cho các anh hay không.”

“Hóa ra là huyễn cảnh a!” Thanh niên mang nụ cười ngậm đầy thư thái kia cười đắng chát, vốn tưởng rằng mình có cơ hội bù đắp, hóa ra cái gì cũng không có.

Chu Trùng Siêu vỗ vỗ gò má mình, để cho bản thân tỉnh lại khỏi từ một màn sau cùng, sự phục hồi của người thanh niên vốn nhanh, nếu là ảo cảnh, như vậy vấn đề gọi là phản bội căn bản không tồn tại, tâm tình vốn thương

tâm thoảng cái tốt hơn, cậu ta bắt đầu hỏi Tiêu Tử Lăng bọn họ có được tính là qua cửa không?

Tiêu Tử Lăng căn rằng, về mặt quần quýt, năm người bởi vì biểu tình của Tiêu Tử Lăng mà khẩn trương lên, Tiêu Tử Lăng nhìn sự mong đợi trong mắt năm người, sau cùng đành phải thở dài một hơi gật gật đầu nói: “Ừm, hẳn là có thể tính, các anh đều có thể chính thức tiến vào cửa thứ hai.”

Trong lòng năm đội viên biết rõ ràng, nếu như nghiêm ngặt tính ra, bọn họ khẳng định phải bị đánh rớt, Tiêu phó tổ trưởng này đúng như Đới phó tổ trưởng nói, tương đối mềm lòng, vì vậy vẫn nguyện ý cho bọn họ thêm một lần cơ hội, bọn họ niết niết nắm tay, âm thầm cố động khuyến khích cho bản thân, kế tiếp nhất định phải tận tình biểu hiện, nghìn vạn lần không thể cô phụ sự tín nhiệm với sự trợ giúp của vị phó tổ trưởng thiếu niên này. Bọn họ nghiêm túc đầy mặt, chờ đợi Tiêu Tử Lăng công bố nội dung cửa thứ hai.

Liền nghe thấy Tiêu Tử Lăng nói tiếp: “Kỳ thực cửa thứ hai nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản, đó chính là năm người các anh đại loạn đấu, xem ai ngã xuống sau cùng.”

Tiêu Tử Lăng vừa nói ra lời này, năm người lập tức cảnh giới lẫn nhau, bởi vì bắt đầu từ thời khắc này, đôi bên bọn họ chính là đối thủ cạnh tranh. Không biết là ai bắt đầu công kích đầu tiên, năm đội viên cứ như vậy lâm vào trong đại hỗn chiến, năm đội viên cho rằng chỉ có người đứng đến sau cùng mới có thể được lưu lại, bọn họ căn bản không dám lưu thủ, chênh lệch thực lực của năm người vốn không lớn, đến thời khắc sau cùng, vậy mà gần như năm úp sấp toàn bộ, đương nhiên khi năm úp sấp cơ bản đều đã dùng hết lực lượng của mình, không còn lực đứng lên được nữa.

Chu Trường Siêu nằm trên mặt đất nhìn nóc nhà cao cao, biết lần này khẳng định cậu không thể vào được tổ công kiên rồi, phải biết rằng chỉ có người qua được ba cửa mới có thể đi vào thí luyện chung cực, mà cửa thứ

hai bọn họ cũng không qua được. Nghĩ như vậy cậu rất cực thương tâm che mặt khóc, cậu là thanh niên chẳng qua mới chỉ hai mươi tuổi, tâm tình không có nội liễm như bốn người khác, thấy bản thân rõ ràng cách thành công chỉ có một bước, thế nhưng một bước đó lại như cách một vực sâu, thế nào cũng bước không qua được, sự chênh lệch cực đại này khiến cho tâm tình cậu triệt để không khống chế được, nhin không được khóc lên.

Cậu vừa khóc, cũng khiến cho viền mắt của bốn người khác đỏ bừng, không ngờ tới tổ công kiên khó vào như thế, mới cửa thứ hai, bọn họ đã bị diệt toàn quân. Bọn họ đều cảm thấy bản thân đã chuẩn bị rất tốt, nhất định có thể khiêu chiến được thí luyện của tổ công kiên, thế nhưng kết quả lại phát hiện bọn họ cách tổ công kiên còn quá xa xôi.

Tiêu Tử Lăng bên cạnh đang xem vui vẻ thấy một màn như vậy, nhất thời cả mặt, cậu quần quýt nhìn bọn họ, bất đắc dĩ nói: “Kỳ thực ngã xuống không nhất định sẽ rút a, tôi chỉ muốn xem xem dị năng với năng lực ứng biến chiến đấu của các anh mà thôi. . .” Hình như cái gì cậu cũng chưa nói a, vì sao bọn họ sẽ cho rằng như thế? Tiêu Tử Lăng kiên quyết không thừa nhận là vì cậu có ý xấu cố khiến cho bọn họ hiểu sai.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Kết Thúc? Một Chiêu Bại Trận.

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho bọn họ kinh ngạc ngẩng đầu, khuôn mặt hồn nhiên kia nói cho bọn họ cậu ta nói đều là sự thực, hóa ra phương thức chọn lựa không như bọn họ suy nghĩ. . . Năm người nhất thời đầy máu sống lại.

Tiêu Tử Lăng chờ các phương diện của bọn họ đều khôi phục đến trạng thái tốt nhất, lúc này mới chậm rãi nói: “Kỳ thực hai cửa trước các anh biểu hiện cũng không tồi, vì vậy mọi người không nên nản lòng. Tiến vào tổ công kiên kỳ thực không khó như trong tưởng tượng của các anh đâu.”

Thấy biểu tình trên mặt năm người có chút ngưng trọng, Tiêu Tử Lăng không thể không khuyến khích cổ vũ cho bọn họ, ai kêu ban nãy cậu vì thỏa mãn tâm lý phúc hắc của cậu, cố ý khiến bọn họ nghĩ lệch một chút chứ, nếu như bởi vậy mà ảnh hưởng tới đại kế của Sở Chích Thiên, tuy rằng cậu sẽ không bị lão đại nhà mình rút gân lột da, chỉ sợ cũng phải cắt đứt tiền, đến lúc đó thực phải đưa hết thầy mọi thứ của cậu bồi thường cho lão đại nhà cậu.

Sự cổ vũ của Tiêu Tử Lăng để cho năm người lần nữa chấn tỉnh một chút, bọn họ lựa chọn tin tưởng thiếu niên trước mắt, vì thiếu niên này ngay từ đầu đã không hề khó xử bọn họ, thậm chí vẫn luôn âm thầm trợ giúp bọn họ, tuy rằng làm không rõ ràng, nhưng toàn bộ bọn họ đều cảm nhận được.

“Các anh còn muốn qua cửa tiếp theo không?” Tiêu Tử Lăng cẩn cẩn thận thận hỏi.

Năm người đương nhiên không chịu trở lại như vậy, lập tức kiên định gật đầu, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng lặng lẽ lau mồ hôi, may mắn, không làm hư kế hoạch của lão đại nhà mình.

Nhận được đáp án của năm người, nụ cười trên mặt Tiêu Tử Lăng chậm rãi biến mất, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Là số hai của tổ công kiên, tôi nhất định phải nhắc nhở các anh, hiện tại các anh hồi hận trở lại còn kịp, nếu các anh lựa chọn tiếp tục, sợ rằng sẽ chín phần chết một phần sống.” Kỳ thực cậu rất muốn nói chỉ có một con đường chết, thế nhưng lại sợ thực sự kinh hách bọn họ chạy mất, vì vậy châm chước một chút, lựa chọn từ chín phần chết một phần sống. Cậu âm thầm cầu khẩn trong lòng, cầu khẩn năm người này đừng nhìn chằm chằm chín phần chết, một phần sống mới là chân lý của những lời này a.

Chu Trường Siêu đầu tiên nhảy lên nói: “Vì sao cậu không nói nội dung khiêu chiến để cho bọn tôi suy nghĩ một chút?”

Tiêu Tử Lăng lắc đầu nói: “Điều này tôi không cách nào làm được, khi tôi nói ra nội dung khiêu chiến, vậy biểu thị các anh đã tiếp nhận khiêu chiến, lúc đó muốn đổi ý cũng không có cơ hội.”

Năm người nhìn nhìn nhau, người thanh niên mặt lộ nụ cười khi chết ở cửa thứ nhất đi ra, anh ta kiên định nói: “Tôi nguyện ý khiêu chiến.” Chu Trường Siêu lập tức đuổi theo: “Tôi cũng vậy!” Nếu cứ như vậy bị kinh hách thối lui, khẳng định Đối phó tổ trưởng sẽ đánh chết cậu.

Ba người còn lại lúc này cũng lần lượt mở miệng nói nguyện ý tiếp nhận khiêu chiến.

Tiêu Tử Lăng âm thầm gật đầu, năm đội viên do tổ chiến đấu đề cử tới này rất không tồi, ít nhất sẽ không thấy khó lùi bước.

Tiêu Tử Lăng nhìn quét năm vị đội viên trước mặt, tâm tình năm vị đội viên lại càng khẩn trương, bọn họ không biết hiện đang chờ đợi bọn họ là

loại khảo nghiệm khủng bố nào. Tiêu Tử Lăng chậm rãi lộ ra nụ cười, nói ra lời nói để cho tâm tình khẩn trương của bọn họ hơi thả lỏng: “Kỳ thực cũng không phải quá khó, chỉ cần mỗi người các anh tiếp được một chiêu của tôi.”

Tiêu Tử Lăng gõ gõ Tiểu Tiểu với Tiểu Mao trong lòng, vốn Tiểu Mao thi triển xong ảo thuật hẳn nên như thường ngày ngạo kiều bỏ đi, ngày hôm nay lại rất kỳ quái, thế mà không muốn rời đi, vẫn luôn hí mắt an ổn chen chúc với Tiểu Tiểu ở trong lòng cậu, coi như là một kỳ cảnh, phải biết rằng Tiểu Mao luôn không muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu với Tiểu Mao bị gõ tỉnh dùng ánh mắt bất mãn tương đồng liếc Tiêu Tử Lăng một cái, bất quá Tiêu Tử Lăng không quản tâm tình của chúng nó có vui vẻ hay không, thấy hai tên nhóc đã tỉnh, trực tiếp vứt lên mặt đất, để cho chúng nó tự sinh tự diệt.

Hai tên nhóc cũng biết điều này biểu thị nhất định phải rời giường rời đi rồi, tuy rằng cảm thấy rất đáng tiếc, bất quá chúng nó rất thông minh, biết nếu muốn tiếp tục nằm trong ôm ấp kia, nhất định phải nghe lời, bằng không về sau sẽ hồng còn cơ hội. Vì vậy liền thấy Tiểu Mao cao ngạo bước bước chân mèo chạy đến góc nào đó cuộn mình úp sấp trên mặt đất. Mà Tiểu Tiểu nhìn nhìn trái phải, phát hiện vẫn là địa phương Tiểu Mao chọn tốt nhất, vì vậy bước cái chân ngắn nhỏ của nó, nhanh chóng chạy tới bên người Tiểu Mao, cuộn thành một đống nằm úp sấp xuống, một thân lông dài che Tiểu Mao gần hết.

Tiểu Mao cảm thấy có cái gì đó chen đến nó, nghĩ cũng hồng có nghĩ, trực tiếp một trào đập qua, liền thấy Tiểu Tiểu lăn lông lốc đi. Tiểu Tiểu lăn vài vòng đứng lên, lắc lắc đầu lần nữa lon ton lon ton đi đến bên người Tiểu Mao, chen chen nằm úp sấp xuống. Sau đó Tiểu Mao tiếp tục xuất trào, Tiểu Tiểu lại lăn, rồi cứ tuần hoàn như thế mấy lần, rốt cục Tiểu Mao ngại phiền, không xuất trào nữa, chỉ xê dịch thân thể, sau đó chuyển đầu đi

không nhìn tên đàn em cầu ngọc đáng ghét này nữa. Vì vậy hai con sủng vật cứ như vậy tiến vào mộng đẹp. . .

Tiêu Tử Lăng không còn gì trong lòng, chấp hai tay sau lưng, nụ cười đầy mặt nhìn năm người đối diện, lần nữa có lòng tốt nhắc nhở: “Các anh chuẩn bị xong chưa? Nếu chuẩn bị xong rồi, tôi sẽ ra tay.”

Năm người không dám thả lỏng, thiếu niên trước mắt tuy rằng ấu trĩ ngây thơ chất phác, nhưng bọn họ tuyệt không quên thân phận của cậu ta, số hai phó tổ trưởng của tổ công kiên, không cần nghĩ, khẳng định thực lực rất khủng bố, may mắn chẳng qua chỉ tiếp một chiêu của đối phương, năm người nghĩ thiếu niên trước mắt này dù mạnh thế nào, một chiêu vẫn có thể tiếp được.

Lúc này, Chu Trường Siêu đứng dậy đầu tiên nói: “Tiêu phó tổ trưởng, tôi tiếp chiêu đầu tiên đi.”

Tiêu Tử Lăng cười lắc đầu: “Không cần, các anh cùng lên đi.”

Năm người hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ Tiêu phó tổ trưởng này thế mà cho rằng một chiêu của cậu ta có thể giải quyết được năm người bọn họ sao? Có phải cậu ta quá tự tin hay không?

Bất quá Tiêu Tử Lăng là quan phòng vấn, nhất định phải nghe cậu ta, vì vậy năm người rất ăn ý đứng thành một nửa cung tròn, chuẩn bị tiếp nhận công kích của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng nhắc nhở: “Các anh ngoài việc sử dụng kỹ năng phòng thủ mạnh nhất của mình, còn có thể sử dụng kỹ năng công kích mạnh nhất của các anh, một chiêu theo như lời tôi, là chỉ một chiêu qua lại giữa hai bên chúng ta, vì vậy các anh cùng lên đi.”

Năm người giờ mới hiểu được hàm nghĩa chân chính của một chiêu này, vì vậy liền thấy trên người bọn họ nổi lên các loại năng lượng. Bọn họ nhìn

thoáng qua nhau, sau đó ăn ý mười phần, cùng nhau công kích về phía Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy biết chiến đấu đã bắt đầu, tốc độ cấp bốn mở ra toàn diện, liền thấy chỗ Tiêu Tử Lăng vốn đứng đột nhiên bóng người nhoáng lên biến mất, trong đường nhìn của năm người thế mà không có bóng dáng của Tiêu Tử Lăng, bọn họ thoáng sửng sốt, còn chưa phản ứng lại, gần như đồng thời, ngực đã bị một kích lực mạnh, năm người vì luồng lực lượng này bay ngược đi, té ngã xuống đất.

Lúc này bọn họ mới nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Tử Lăng, đứng thẳng ở chỗ bọn họ tiến công ban nãy đang thả hai tay nụ cười đầy mặt, lúc này đang nhìn bọn họ.

Năm người ôm ngực, sắc mặt có chút tái nhợt, không phải bị thương, mà là bởi vì bọn họ thế mà một chiêu cũng tiếp không được cứ như vậy bị đánh bại. Đây là thực lực của phó tổ trưởng tổ công kiên, năm người bọn họ cùng công kích vậy mà khó địch một chiêu của đối phương, đây còn là do trước đó đối phương đã kêu bọn họ chuẩn bị tốt, nếu như đối phương ra tay trước. . . Năm người nhất tề rung mình một cái, bọn họ không có phòng ngự hộ thể, chỉ cần luồng lực lượng công kích kia, sợ rằng bọn họ lúc này đã trọng thương không dậy nổi.

Năm người rất uể oải, bọn họ từ lòng tin mười phần lúc mới đầu đến lòng tin mất hết bây giờ, tổ công kiên cường đại như thế, bọn họ thực sự có thể gia nhập sao? Bọn họ vẫn quá yếu a.

Tiêu Tử Lăng thấy thế an ủi: “Kỳ thực cửa này tuyệt không nhìn kết quả, mọi người không cần lo lắng điều này. Khảo thí lần này kết thúc, các anh trở lại chờ tin tức đi.” Có thể gia nhập tổ công kiên hay không, nhất định phải chờ Sở Chích Thiên xác nhận, sau đó tổ công kiên mới có thể phát ra điều lệnh, những quan khảo thí bọn cậu chỉ có quyền kiến nghị không có

quyền quyết định, đương nhiên kiến nghị rất quan trọng, trên cơ bản thu hay không thu vẫn là xem kết quả đánh giá của quan khảo thí.

Sắc mặt năm người lại càng u ám, biết cơ bản đã không còn kịch, phải biết rằng mấy đợt trước đều là sau khi qua ba cửa mới thu được khảo thí chung cực, khảo thí đó mới là then chốt quyết định có thể gia nhập hay không, mà bọn họ thế mà không đi đến được bước đó, cửa thứ ba đã bị kêu trở về. Bất quá bọn họ không có bất kỳ ý nghĩ nào, bởi vì một chiêu của Tiêu Tử Lăng để cho bọn họ hiểu rõ, tổ công kiên là loại tồn tại ra sao, không phải đơn giản như bọn họ nghĩ, ý nghĩ trước đây thực sự quá ngây thơ rồi, thế mà cho rằng đã đủ tư cách lại đây.

Cứ như vậy, năm người không hề mang bất kỳ hy vọng nào về lại cửa, thấy Đới Hồng Phi đang chuyện trò vui vẻ với Lão Lý. Thấy bọn họ đi ra, Đới Hồng Phi hỏi: “Thế nào?”

Năm người nhất tề lắc đầu, vẻ mặt mất mát, Chu Trường Siêu đem nguyên lời của Tiêu Tử Lăng nói cho Đới Hồng Phi. Đới Hồng Phi nghĩ nghĩ nói: “Các cậu đừng có gấp, kiên trì chờ một chút đi, kết quả hẳn là không kém như các cậu nghĩ đâu, tôi không phải nói gấp được Tiêu phó tổ trưởng, các cậu rất may mắn sao?” Đới Hồng Phi chỉ có thể nói đến đây, chung quy không thể nói rõ, thiếu niên mà các cậu nhìn thấy kia, chính là một nhân sĩ mềm lòng rất có ái tâm, khẳng định sẽ nói lời hay cho bọn họ các loại.

Tâm tình năm người bị mất mát chiếm cứ, không có ngẫm nghĩ lời nói của Đới Hồng Phi, cứ như vậy rời khỏi đại bản doanh tổ công kiên về tới tổ chiến đấu.

Nhóm đội hữu thấy bọn họ trở về, nhao nhao xông tới, hỏi thăm tình hình khảo thí của tổ công kiên, năm người chỉ có thể lắc đầu nói, nước nơi đó quá sâu, người nơi đó quá cường đại, bọn họ căn bản chưa đủ nhìn, nếu như bọn họ không điên cuồng tu luyện, tiến hành đột phá, căn bản vào không được địa phương cường đại đó. Đương nhiên khi nói những lời này, trong

ánh mắt bọn họ có sự sùng bái, có sự kiên trì. Bọn họ âm thầm quyết định phải hung hăng thao luyện một phen, cuối cùng sẽ có một ngày gia nhập được địa phương để cho bọn họ hưởng tới đó.

Câu trả lời bất đồng với hai lần trước, để cho mọi người rất hưng phấn, nhao nhao quần quít lấy bọn họ muốn biết tình hình tỉ mỉ cụ thể, bởi vì những đội viên bị đánh rớt của hai lần khảo thí trước lưu lại ngoại trừ lời nói nghiêm ngặt, tàn khốc, nhiều hơn vẫn là một loại không phục, luôn nói chỉ do bản thân sơ xuất lơ là. Mà năm người lần này trở về lại không hề nghĩ như vậy, cảm giác duy nhất của bọn họ là bản thân quá yếu, bọn họ còn chưa có tư cách vào tổ công kiên.

Dưới sự quấy rầy nhiều lần của các đội hữu, bọn họ rốt cục cũng nói ra năm người bọn họ liên thủ vậy mà địch không lại một chiêu của phó tổ trưởng tổ công kiên. Đội hữu khó hiểu hỏi có phải đánh lén hay không? Bởi vì hai lần khảo thí trước, không ít người chính là gục ở vụ đánh lén.

Đánh lén? Năm người cười khố nói, nếu như đánh lén bọn họ còn có thể dễ chịu chút, thế nhưng vị phó tổ trưởng kia không chỉ để cho bọn họ mở ra kỹ năng phòng ngự, còn để cho bọn họ dùng kỹ năng mạnh nhất cùng lúc công kích cậu ta, mà cậu ta chỉ nhẹ nhàng phản kích một chiêu mà thôi. . .

Lời này vừa nói ra, khiến cho hết thảy đội viên tổ chiến đấu đều trầm mặc. Hồi lâu mới có một thanh âm vang lên, phá vỡ yên lặng: “Mụ nội nó, đây mới là tổ công kiên tôi hưởng tới, lão tử quyết định, liều mạng tu luyện, sau đó sớm ngày gia nhập.” Lời này vừa ra, dẫn tới sự cộng minh của mọi người.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Phần Mới, Thông Báo Đến Từ Quân Đội!

Trải qua lần khảo thí này, tổ công kiên lần nữa trở thành địa phương mà hết thầy người thức tỉnh đều hướng tới, căn cứ đẩy lên một luồng nhiệt huyết tu luyện, đây là điều Sở Chích Thiên không ngờ đến, phải biết rằng anh kê Tiêu Tử Lăng ra mặt khảo thí, chỉ là vì có thể có cơ hoàn toàn thu những người khảo thí, hình tượng đối ngoại của Tiêu Tử Lăng là mềm lòng, ở trong tay cậu có thể thông qua toàn bộ, đây là điều có thể giải thích thông.

Cho nên nhờ quyết định trong lúc vô tình này của Sở Chích Thiên, đã khiến cho thực lực của căn cứ lần nữa nhanh chóng tăng trưởng, lập được cơ sở vững chắc cường đại nhất cho căn cứ Lăng Thiên tương lai.

Không bao lâu sau, năm người khảo thí toàn bộ nhận được điều lệnh thông tri, điều này làm cho hết thầy người thức tỉnh oanh động, tất cả mọi người đều qua chúc mừng bọn họ, đội viên vốn bị đánh rớt nhao nhao qua hỏi thăm đến tột cùng là chuyện gì? Dù sao lúc đó năm người này đều nói bản thân quá yếu, là không thông qua được.

Năm người biết điều này khẳng định là do thiếu niên hòa khí hồn nhiên kia giúp bọn họ, nói lời hay cho bọn họ khi bình phán kết quả, lần này bọn họ rốt cục hiểu rõ vận may mà Đới phó đội trưởng nói đến tột cùng là gì. Nhìn những ánh mắt hâm mộ kia, bọn họ cười nói: “Vận khí cũng là một loại thực lực!”

Vì vậy, tất cả mọi người hy vọng lần sau mình cũng có vận may như những người này, gặp được khảo thí của phó tổ trưởng thực lực cường đại lại có lòng tốt kia.

Năm người chinh lý xong đồ đạc của mình đi tới tổ công kiên, đứng ở cửa nghênh đón bọn họ không phải là phó tổ trưởng đáng yêu hồn nhiên kia nữa, mà là một thanh niên có chút u ám, hắn thấy bọn họ đến, lạnh lùng liếc bọn họ một cái, sự khinh thị không chút nào che giấu khiến cho trong lòng bọn họ ần ần không cam lòng.

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Tuy rằng mấy người may mắn tiến vào tổ công kiên chúng tôi, bất quá không có nghĩa là tuyệt không sơ sót, tôi là Ngô Khánh Vân, về sau mấy người có thể xưng hô tôi là số bốn, hiện tại theo tôi cùng đi gặp đội trưởng.”

Lời nói của Ngô Khánh Vân khiến cho trong lòng năm người mãnh liệt cả kinh. Đây chính là song sát trong truyền thuyết a, quả nhiên không dễ chọc, thoát nhìn chuyện bọn họ có thể tiến vào tổ công kiên, thập phần khiến cho vị số bốn này bất mãn, năm người có chút lo lắng, có thể bởi vậy mà ảnh hưởng uy tín của Tiêu phó tổ trưởng đã nói lời hay cho bọn họ hay không?

Địa điểm Sở Chích Thiên làm việc ở lâu ba. Đi vào chính là một huyện quan, Ngô Khánh Vân dẫn bọn họ đến nơi đây rồi không tiến vào, tiếp theo dẫn bọn họ đi vào chính là một thanh niên cười rất rục rịch, anh ta cười ha ha nói: “Tôi kêu Lục Vân Đào, về sau các cậu kêu tôi số 3 là được.”

Năm người vừa rời khỏi nam nhân u ám Ngô Khánh Vân kia, tâm tình thoáng thả lỏng, nhưng bởi vì lời tự giới thiệu của người trước mắt, lại lần nữa khẩn trương lên. Hóa ra người thoát nhìn dương quang này vậy mà cũng là một trong song sát, có lẽ người âm hiểm đánh lén theo như lời hai nhóm trước sợ rằng chính là vị này, xem ra bọn họ nhất định phải cẩn thận người trước mắt, miễn cho bị người này chơi ám chiêu hãm hại.

Nếu Lục Vân Đào biết năm người này nghĩ về anh như vậy, khẳng định sẽ rơi lệ đầy mặt, cắn khấn tay nhỏ hô to oan uổng, trong tổ công kiên kỳ thực anh là người tốt nhất, ngoại trừ Tiêu Tử Lăng. Được rồi. Lại là một người bị Tiêu Tử Lăng lừa a.

Lục Vân Đào dẫn bọn họ đi qua một thông đạo, ánh vào mi mắt chính là một phòng khách rộng rãi. Một nam nhân lãnh liệt khí phách đang ngồi trên sô pha, bên cạnh là một thân ảnh quen thuộc đứng ở đó. Dường như đang nói gì đó với nam nhân kia.

Ánh mắt năm người sáng ngời, Tiêu phó tổ trưởng khảo thí bọn họ cũng ở chỗ này, điều này để cho bọn họ dường như đã tìm được tổ chức vậy, tâm tình bàng hoàng thoáng cái yên ổn hơn. Lục Vân Đào dẫn bọn họ đi qua, nói với Sở Chích Thiên ngồi ở bên kia: “Đội trưởng, tôi đã mang năm người mới tới lại đây báo cáo.”

Sở Chích Thiên chỉ nhẹ nhàng quét nhìn bọn họ một cái, đã khiến cho bọn họ tóc gáy dựng thẳng, một luồng áp lực vô hình khiến cho bọn họ không thở nổi.

Sở Chích Thiên lãnh liệt nhìn bọn họ, phát hiện bọn họ khác với hai nhóm trước, thái độ rất tốt, một chút cũng không bởi vì gia nhập được tổ công kiên mà sản sinh ngạo khí, nhịn không được hoài nghi nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng đang cười đáng yêu hồn nhiên đứng bên cạnh, tên nhóc này vào lúc khảo thí đến tội cùng đã làm gì, vậy mà khiến cho thái độ của năm người này đoan chính như thế?

Sở Chích Thiên tạm thời đặt nghi vấn trong lòng này xuống, chuẩn bị chờ lát nữa đi hiểu rõ, chỉ thấy anh nhàn nhạt nói với năm người: “Lần này, dựa theo kết quả khảo thí của mấy người mà xem, muốn gia nhập tổ công kiên vẫn có chút khoảng cách, vốn tôi tuyệt không muốn nhận, bất quá quan khảo thí của mấy người lại nói không ít lời hay cho mấy người, dựa theo lời cậu ta, mấy người đều là người có tiềm lực, tuy rằng trước mắt

thực lực có chút chưa đủ, nhưng chỉ cần nỗ lực, là có thể bù đắp được điều đó.”

Năm người nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, nhin không được dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía thân ảnh bên cạnh Sở Chích Thiên, quả nhiên như bọn họ nghĩ, bọn họ có thể vào được tổ công kiên, đều may nhờ vị Tiêu phó tổ trưởng này.

Sở Chích Thiên tiếp tục nói: “Nếu phụ tá của tôi đã tin tưởng mấy người, cho rằng tương lai mấy người có thể một mình đảm đương được một phía, vậy tôi quyết định sẽ tin tưởng mấy người một lần, hy vọng mấy người nỗ lực biểu hiện, không nên làm mất mặt Tiêu phó tổ trưởng đề cử mấy người vào.”

“Vâng, đội trưởng!” Năm người ưỡn mình đáp, ánh mắt bọn họ rất kiên định, điều này khiến cho Sở Chích Thiên rất hài lòng, anh quay đầu phân phó với Lục Vân Đào: “Vân Đào, dẫn bọn họ quay về nơi dừng chân của bọn họ, sau đó nói rõ cho bọn họ quy củ của tổ công kiên chúng ta, về phần phân tổ, anh với Ngô Khánh Vân an bài.”

“Vâng, đội trưởng!” Lục Vân Đào nhanh chóng đáp, sau đó liền dẫn năm người rời đi nơi làm việc của Sở Chích Thiên.

Năm người sau đó lấy được số hiệu của bọn họ, biết bọn họ được phân phối tới tiểu đội của số ba số bốn, Chu Trường Siêu nhìn bảng phân phối tiểu tổ trong tay, không hề nghĩ ngợi trực tiếp thốt ra: “Phắc, thế nào là ở tổ của số bốn âm hiểm kia? A a a a. . . Vì sao không phải số hai? Tôi thực muốn ở cùng Tiêu phó tổ trưởng a.”

Mấy người bên cạnh cũng có chút tiếc nuối, trong ba người số hai số ba số bốn, thấy thế nào cũng là Tiêu phó tổ trưởng an toàn tin cậy hơn a.

Không nói chuyện người của tổ công kiên phân phối tiểu đội tiến hành thanh lý căn cứ bí mật như thế nào, lấy trấn nhỏ làm cơ sở, căn cứ Lăng

Thiên được tiến hành cải tạo phòng ngự rất cực cũng hoàn thành công tác đoạn kết sau cùng của nó.

Dưới sự an bài của Trần Cảnh Văn, hai bộ môn bộ ngoại giao bộ chữa trị đồng thời thành lập, bộ trưởng đều do Chân Nhất Long đảm nhiệm, mà Giang Khinh Ngữ thì trở thành người đầu tiên đảm nhận chức nhân viên phát ngôn tin tức của bộ ngoại giao. Cùng lúc đó, thông cáo căn cứ Lăng Thiên thành lập thông qua đài vô tuyến điện mới được thành lập tuyên bố ra, tuyên cáo cho hết thảy người sống sót, cùng với các đại căn cứ rằng căn cứ Lăng Thiên đã chính thức thành lập.

Giữa lúc Trần Cảnh Văn bận rộn chuyện khác, Chân Nhất Long vẫn luôn phụ trách thu thập tin tức bên ngoài, hôm nay sắc mặt nghiêm trọng đi vào phòng làm việc của Trần Cảnh Văn.

“Nhất Long? Có việc?” Trần Cảnh Văn thấy sắc mặt của Chân Nhất Long có chút không thích hợp, liền hỏi.

“Ông chủ, cậu nghe một chút radio của quân đội đi.” Chân Nhất Long tiện tay đưa qua một bộ radio mini, để cho anh tiến vào kênh radio của quân đội.

Trần Cảnh Văn biết khẳng định đã xảy ra chuyện gì, lập tức tiếp nhận máy, xoay chốt mở radio, bắt đầu nghe đài radio quân đội.

Vẫn như thường ngày, tuyên bố tình hình tiến hóa mới nhất của tang thi, với tư liệu tương quan của người thức tỉnh tiến hóa nhân loại, tuyệt không có gì dị thường, anh nghi hoặc liếc Chân Nhất Long một cái, Chân Nhất Long không nói gì, chỉ tỏ ý Trần Cảnh Văn tiếp tục nghe đài.

Không bao lâu sau, tin tức thông cáo kết thúc, chợt nghe thấy trong radio phát ra một thông báo, ba lần thông báo liên tục khiến cho anh nhất thời sửng sốt.

Chân Nhất Long thấy thế liền nói: “Tin tức này, mỗi khi cách năm phút đồng hồ sẽ thông báo một lần, hơn nữa mỗi lần thông báo đều là liên tục ba lần, thoát nhìn lần này thái độ của quân đội rất kiên quyết a.”

Trần Cảnh Văn gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu phân tích phía sau tin tức này đến tột cùng ẩn tàng động cơ nào không muốn để cho người biết.

Những đại lão của quân đội muốn khống chế toàn bộ Trung Quốc sao? Bọn họ triệu hoán hết thủy thủ lĩnh căn cứ của Trung Quốc chỉ sợ là vì muốn để cho bọn anh gia nhập trận doanh của bọn họ nhỉ, đương nhiên còn muốn thuận tiện phân chia địa bàn của đôi bên một chút. Khóe miệng Trần Cảnh Văn lộ ra một nụ cười trào phúng, ngoại trừ dùng biện pháp này liên hợp những căn cứ bình dân khác, quân đội thật đúng là không còn phương pháp nào khác, chinh phục từng căn cứ một? Chưa đánh được mấy cái, sào huyệt của bọn họ đã bị căn cứ khác chiếm mất rồi. Huống hồ quân doanh vốn không phải là bền chắc như thép, chính bọn họ còn chưa phân phối rõ được lợi ích giữa đôi bên nữa kìa, đương nhiên bọn họ ẩn tàng tương đối tốt, những căn cứ bình dân bên ngoài rất khó biết nội tình mà thôi.

Bất quá còn phải cảnh giác có phải bọn họ chuẩn bị muốn một lưới bắt hết hay không, bất quá nhiều căn cứ như vậy, nếu muốn ăn sạch, chỉ dựa vào thực lực của quân đội. . . Chỉ sợ cũng là lưỡng bại câu thương, những đại lão của quân đội hạ không được quyết tâm này, trừ phi trước đó đã liên hợp được phần lớn căn cứ. Ừm, điều này không thể không phòng.

Tuy rằng Trần Cảnh Văn khinh thường cách làm của quân đội, thế nhưng lại không thể không coi trọng hơn đối với tin tức này, căn cứ Lăng Thiên mới sinh còn quá yếu ớt, chịu không nổi một chút mưa gió, vì vậy căn cứ Lăng Thiên còn chưa thể làm chim đầu đàn, nhất định phải dung nhập những căn cứ bình dân, liên minh với căn cứ khác cùng nhau trông coi, bằng không rất có thể nơi bị ăn tươi đầu tiên chính là căn cứ Lăng Thiên.

Trần Cảnh Văn tính toán một chút, phát hiện bọn anh nhất định phải tham gia hoạt động này. Vì vậy anh cầm lấy bộ radio mini kia trực tiếp chạy tới chỗ Sở Chích Thiên, đương nhiên anh không quên kêu Chân Nhất Long thông tri Đồng Hạo Triết cùng chạy qua.

Rất nhanh, Trần Cảnh Văn đã chạy tới chỗ Sở Chích Thiên, chỉ chốc lát sau Đồng Hạo Triết cũng chạy tới.

Tiêu Tử Lăng vẫn làm công tác pha trà của cậu, mỗi khi tam đại đầu sỏ đến chỗ Sở Chích Thiên thương nghị đại sự, chuyện này cậu đều trốn không thoát, có đôi khi cậu rất hy vọng lão đại nhà mình sẽ chạy đến địa bàn của Trần hồ ly hiệp thương, như vậy có thể ăn của Trần hồ ly lấy của Trần hồ ly rồi. Được rồi, Tiểu Lăng đồng hành của chúng ta yêu thương những lá trà trân quý kia, trong không gian của lão đại nhà mình cũng chỉ có mấy bao. . . Lá trà ngon đỉnh cấp đó.

Sở Chích Thiên nghe thấy tin tức Trần Cảnh Văn mang đến, thắt chặt đầu mi nói: “Nói như vậy chúng ta nhất định phải đi? Đáng tiếc căn cứ mới vừa bắt đầu vận chuyển, xem ra bọn họ không muốn cho chúng ta quá nhiều thời gian.”

Đồng Hạo Triết gật đầu nói: “Chúng ta tiến vào nơi đây xây dựng căn cứ, phỏng đoán bên kia đã có tin tức rồi.” Mắt quá nhiều, khó lòng phòng bị, tuy rằng Trần Cảnh Văn đã âm thầm giải quyết mấy tên, đáng tiếc vẫn có một số người ẩn tàng quá sâu.

“Không sao, tôi vốn không muốn ẩn tàng hết thảy việc này. Căn cứ tôi phải xây quang minh chính đại.” Sở Chích Thiên không hề sợ hãi nói, anh thành lập căn cứ lớn như vậy đương nhiên là vì muốn cung cấp một điều kiện sinh tồn tốt cho người sống sót ở mặt thế, người biết đến càng nhiều, tới nơi này tìm kiếm che chở cũng sẽ càng nhiều, Sở Chích Thiên không cho rằng có gì không tốt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Ngụy Trang? Bạn Gái Thân Mật?

“Ừm, radio quân đội thông tri là cuối tháng tư hy vọng các thủ lĩnh căn cứ đến căn cứ Kinh Đảo tụ họp, phân chia khu vực phụ trách của mỗi người.” Trần Cảnh Văn nói ra thời gian tụ họp.

“Như vậy đi, một mình tôi đi, hai người các cậu lưu lại tiếp tục xây dựng căn cứ.” Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ liền an bài như vậy.

“Sợ rằng không được, phỏng đoán Hạo Triết cũng phải đi, bởi vì còn có thi đấu lô đài chiến lược, việc thi đấu lô đài này chỉ sợ quan hệ đến độ lớn nhỏ của địa bàn được phân chia.” Làm sức chiến đấu thứ hai của căn cứ (Đồng Hạo Triết đã chính thức tiến vào cấp bốn), đương nhiên Đồng Hạo Triết không có khả năng ở lại đây, nhất định phải đi qua lực áp quần hùng, lấy được phạm vi thế lực lớn nhất thuộc về bọn anh.

“Nếu như vậy, căn cứ phải dựa vào Cảnh Văn cậu một mình phụ trách rồi.” Giữa trán Đồng Hạo Triết có chút vẻ lo lắng.

“Ừ, bên căn cứ các cậu không cần lo lắng, tớ lo lắng trái lại là các cậu dẫn người qua quá ít, hơn nữa tiến vào trong đó, sợ rằng còn phải mang thêm hai trói buộc.” Về mặt Trần Cảnh Văn không vui nói. Đối với nội dung trong thông báo, anh thống hận nhất chính là điểm này, rõ ràng là dùng để ràng buộc tay chân của các thế lực khắp nơi, tăng gánh vác cho bọn anh mà.

“Nga? Bọn họ còn có yêu cầu gì khác?” Sở Chích Thiên hiếu kỳ xem xét liếc Trần Cảnh Văn một cái, không biết còn có chuyện gì sẽ khiến cho sắc mặt của Trần Cảnh Văn tự xưng là tính toán không gì để sót này đây khó coi như vậy.

“Bọn họ yêu cầu người phụ trách căn cứ, cùng với chiến sĩ lôi đài đi tham gia, không thể mang theo hộ vệ cận thân, chỉ có thể mang theo bạn gái thân mật đến. . .” Nói đến nơi đây, mặt Trần Cảnh Văn càng thối.

Một câu này, để cho Tiêu Tử Lăng vẫn luôn yên lặng nghe bên cạnh nhìn không được liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, âm thầm phỏng đoán đến tột cùng Sở Chích Thiên sẽ mang nữ nhân nào, chẳng lẽ Sở Chích Thiên ngựa giống chính là bắt đầu từ nơi đây? Ngẫm lại cũng đúng, không có người khác nhìn, chỉ mang một người bạn gái, điều này không phải rõ ràng là để cho người ta lăn giường sao? Mợ nó, biết ngay lão đại nhà mình là con đại ngựa giống mà, trước đây không ‘giống’ đó là do chưa có cơ hội, lần này khẳng định sẽ ‘giống’ đi. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Tử Lăng dâng lên một sự bức bối, trực tiếp trừng về phía Sở Chích Thiên. Có lẽ oán niệm của Tiêu Tử Lăng quá cường liệt, trực tiếp bị một cái liếc mắt của Sở Chích Thiên bắt được.

Sở Chích Thiên cau mày, biết Tiêu Tử Lăng lại bắt đầu suy nghĩ miên man, anh quyết định tiếp tục gia tăng thời gian hai người song tu, để cho cậu không còn nhàn rỗi suy nghĩ mấy loại chuyện từa lưá đó nữa.

Trần Cảnh Văn rất nhanh khôi phục bình thường, bắt đầu lãnh tĩnh suy tư nói: “Đối phương đề xuất yêu cầu như vậy, rõ ràng là muốn trói chặt tay chân của những thủ lĩnh, muốn bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Đồng Hạo Triết gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, không hạn chế nhân thủ, không mang theo trói buộc, nhiều cao thủ như vậy tề tụ căn cứ Kinh

Đảo, bọn họ cũng sẽ căng thẳng, chúng ta sợ chỗ bọn họ có cạm bẫy, bọn họ cũng sợ chúng ta sẽ lật tung địa bàn nhà người ta.” Đồng Hạo Triết hiểu rất rõ dụng ý đối phương đặt thêm điều kiện này là gì.

Trần Cảnh Văn căn môi nói: “Thế nhưng, nữ đội viên trong chiến đội chúng ta vừa có chiến lực nhất định, đồng thời có thể đảm nhiệm được bạn gái thân mật thì gần như không có.” Khi Trần Cảnh Văn nói đến bốn chữ bạn gái thân mật vậy mà có chút nghiêng răng nghiêng lợi, điều này khiến cho Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ nhìn anh một cái, không biết vì sao con hồ ly này kiêng kỵ điểm này như thế.

Trần Cảnh Văn nghĩ nghĩ kiến nghị nói: “Nếu không, chúng ta tìm Lý đội trưởng của chiến đội Tự Cường hỗ trợ? Nghe nói Lý đội trưởng đã đến cấp ba, có lẽ có thể mang cô ấy đi. . .”

“Không ổn, Lý đội trưởng cả người lạnh như băng, vừa nhìn đã biết là một tay chân mà không phải một người bên gối.” Đồng Hạo Triết trực tiếp phủ quyết.

Trần Cảnh Văn nghe vậy đột nhiên biến sắc lạnh lùng nói: “Bạn gái thân mật chẳng lẽ nhất định phải là người bên gối? Đồng Hạo Triết cậu thực sự quá vô liêm sỉ. . . Khụ khụ. . .” Trần Cảnh Văn phát hiện bản thân có chút thất thố, lập tức ho khan một chút, khôi phục diện mục lãnh tĩnh tiếp tục nói, “Chẳng lẽ cậu không suy nghĩ một chút về thực lực?”

Đồng Hạo Triết ngược lại không ngại Trần Cảnh Văn nổi sung, trái lại nụ cười đầy mặt hỏi lại Trần Cảnh Văn: “Chẳng lẽ cậu cho rằng căn cứ của chúng ta có nữ nhân vừa xinh đẹp, thực lực lại mạnh sao?”

Trần Cảnh Văn nghe vậy im tiếng, căn cứ của mình thật đúng là không có loại nữ nhân mà anh cần.

Sở Chích Thiên nhíu mày nói: “Không bằng tùy tiện tìm hai người mang đi, dù sao chỉ là đáp ứng tình hình.”

Đồng Hạo Triết nghĩ nghĩ nói: “Hình như Giang Khinh Ngữ rất thích hợp.” Cô ta có mặt ngoài xinh đẹp rất thích hợp làm một tình phụ, chắc hẳn rất phù hợp yêu cầu trên thông báo.

“Không được!” Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ trực tiếp nhảy ra phản đối kịch liệt, thật vất vả mới cách ly ra được kẻ địch uy hiếp Giang Khinh Ngữ đó, nếu như đơn độc được lão đại nhà mình mang theo, thế này không phải là cho cô ta cơ hội leo giường sao? Cậu nhất định phải kiệt lực phản đối, ngăn chặn loại chuyện đó phát sinh.

Đồng Hạo Triết nghi hoặc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, không biết cậu kích động như vậy nhảy ra phản đối làm gì?

Nhân châu tròn tròn của Tiêu Tử Lăng xoay xoay, ngược lại đã để cho cậu tìm ra được một lý do phản bác: “Cô ta là nhân viên tin tức, không thể có quan hệ với lão đại nhà mình, bằng không sẽ bất lợi đối với hình tượng của căn cứ, cho rằng chức vị quản lý của căn cứ có thể dựa vào thân thể giao dịch có được. . .” Sở Chích Thiên nghe xong lời này tâm tình phiền muộn, tên nhóc này luôn nghĩ đến mấy chuyện gì vậy a, chẳng lẽ ở trong mắt cậu ấy mình là người thối nát như vậy?

Đồng Hạo Triết biết Tiêu Tử Lăng hiểu lầm, lập tức giải thích: “Đương nhiên Giang Khinh Ngữ không thể theo lão đại, anh đề xuất đương nhiên là nói để cho cô ta theo anh.”

Lúc này lại đến phiên Trần Cảnh Văn kích động phản đối: “Tuyệt đối không được!”

Đồng Hạo Triết lại sửng sốt, vẻ mặt hoang mang nhìn qua, không phải Trần Cảnh Văn luôn không thích Tiêu Tử Lăng sao? Thế nào ngày hôm nay hai người này lại đứng trên cùng một trận tuyến?

“Đi với cậu qua, đối với hình tượng của căn cứ cũng bất lợi như nhau, cậu chính là phó thủ lĩnh, sẽ cho rằng thượng tầng của căn cứ chúng ta đều

là đồ háo sắc.” Mặt Trần Cảnh Văn đã rất đen.

Đồng Hạo Triết bất đắc dĩ, chỉ có thể nhún nhún vai giao vấn đề lại cho Trần Cảnh Văn: “Vậy cậu nói làm thế nào đi. . .”

Trần Cảnh Văn thấy khoai lang phỏng tay lại trở lại trên tay anh, bất quá nếu anh đã đề xuất phản đối, cũng chỉ có thể cắn răng cố chống, vì vậy anh suy nghĩ đến hết thấy mấy nữ sinh trông không tồi trong căn cứ một phen, phát hiện đều không có người nào lý tưởng, những người đó đi theo rõ ràng là kéo chân sau, càng thậm chí sẽ ảnh hưởng đến an nguy của Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết.

Anh nhin không được đỡ trán, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Thế nào những cô gái đó đều yếu như vậy?”

Sở Chích Thiên ngược lại nói tốt cho các cô: “Kỳ thực cũng không tính là yếu, đặc biệt là Lý Mạc Ngôn Lý đội trưởng, chính là cường giả cấp ba, tuyệt không yếu hơn chỗ nào so với những nam nhân chúng ta, nghe nói trong đội ngũ của cô ấy cũng có vài người cấp hai. . .”

Tiêu Tử Lăng bắt đầu mài răng, còn tưởng rằng lão đại nhà mình giữ mình trong sạch, đều là do những nữ nhân kia muốn leo giường mà ra, không ngờ tới lão đại nhà mình căn bản không phải loại hàng tốt gì, thế mà rõ như lòng bàn tay đối với những cô gái trong căn cứ, nha, đây rõ ràng chính là làm chuẩn bị cho xây dựng hậu cung về sau a, biết ngay lão đại nhà mình là con đại ngựa giống mà, bại lộ rồi đi, nam muộn tao.

Trần Cảnh Văn ngẫm lại điệu bộ với hình tượng của những nữ nhân đó, nhất thời suy sụp mặt nói: “Mấy đội viên tương đối mạnh của Lý đội trưởng đều cùng một khí chất với cô ấy, rõ ràng là bảo tiêu nào giống bạn gái.” Nói đến đây, Trần Cảnh Văn nhin không được nôn máng nói, “Vì sao những cô gái của căn cứ chúng ta không đặc lực được như thế? Chẳng lẽ phải để cho đàn ông đàn anh chúng ta nguy trang nữ nhân ra trận hay sao?”

Ánh mắt Đồng Hạo Triết sáng ngời nói: “Kỳ thực phương pháp này không tồi, như vậy chúng ta cũng có thể thả tay thả chân, chiến đội của chúng ta không hề ít người thức tỉnh trên cấp hai, chắc hẳn có thể tìm ra được một hai nam nhân trông không tồi nguy trang nữ nhân.” Nếu như may mắn đi theo được đều là cường giả cấp ba, vậy thực sự phát sinh chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không cần cố kỵ, cấp ba, đã là cường giả một phương.

Sở Chích Thiên trước tiên nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, ánh mắt thâm trầm đó khiến cho lòng tư cả người Tiêu Tử Lăng dựng thẳng, cậu xù lông nội tâm điên cuồng hét lên với Trần Cảnh Văn: “Trần hồ ly, anh thông minh chút cho tôi, nghìn vạn lần đừng đồng ý chủ ý ôi thiêu đó!!! Thế này rõ ràng chính là tự tìm đường chết a.” Tiêu Tử Lăng vừa thấy ánh mắt của Sở Chích Thiên, đã biết lão đại nhà mình đang đánh chủ ý lệch lạc gì rồi, thế nhưng cậu không có tư cách phản đối, cậu đem hết thầy hy vọng ký thác trên người Trần Cảnh Văn, hy vọng Trần Cảnh Văn vào thời khắc mấu chốt có thể bảo trì được tư duy thông minh của anh ta, nhận rõ được tình thế, sau đó kiên quyết phản đối.

Sự thực chứng minh, Trần Cảnh Văn không thông minh như trong tưởng tượng của cậu, đã nghe thấy anh gật đầu phụ họa nói: “Chủ ý này thoát nhìn không tồi, nếu như tìm được người thích hợp, chúng ta cũng có thể nhập cư trái phép được qua hai người giúp đỡ cường lực.” Theo lời này kết thúc, Tiêu Tử Lăng rơi lệ, Trần hồ ly a, thời khắc mấu chốt chỉ số thông minh của anh là âm a. . .

Trần Cảnh Văn lại bắt đầu khổ não về người nguy trang nữ sinh, phát hiện nếu muốn chọn ra được người thích hợp nguy trang nữ nhân, cũng rất khó. Người trong tổ chiến đấu đều cao lớn thô kệch, để cho bọn họ nguy trang thành nữ nhân, căn bản không cách nào khiến người ta tin tưởng. Chẳng lẽ phải giải thích với người ta, hai đại thủ lĩnh của căn cứ bọn họ, khẩu vị tương đối đặc biệt, thích loại khẩu vị nặng này?

Đang lúc Trần Cảnh Văn quần quýt, Đồng Hạo Triết lại phát hiện được một người, anh chỉ vào Tiêu Tử Lăng nói: “Ừ, bộ dáng của Tiểu Lăng không tồi, có thể thử một chút.”

Thấy Đồng Hạo Triết chỉ vào mình, trong lòng Tiêu Tử Lăng rất lạnh rất lạnh, cậu biết ngay mình trốn không thoát được một kiếp này mà, lúc đó vừa nghe kiến nghị này, cậu đã biết bản thân nguy rồi, không thấy nụ cười ác ý của lão đại nhà mình kia sao? Anh ta chỉ đang chờ có người chủ động đề nghị thôi.

Sở Chích Thiên nghe thấy lời nói của Đồng Hạo Triết, dường như sững sốt một chút, sau đó rất nghiêm túc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, lúc này mới gật đầu nói: “Ừm, nhìn kỹ, Tiểu Lăng đúng là rất thích hợp, hơn nữa còn là phụ tá của tôi, tương đối quen thuộc sự yêu thích của tôi, cậu ấy làm bạn gái của tôi hẳn sẽ không bị người ta nhìn ra kẻ hở.”

Tiêu Tử Lăng bi ai trong lòng a, lão đại khốn nạn này, thế mà được tiện nghi còn khoe mẽ, thực sự quá biết giả bộ. Người không biết còn tưởng rằng là được Đồng Hạo Triết nhắc nhở, đáng tiếc nụ cười đắc ý xấu xa nơi khóe miệng anh ta, thế nào cũng lừa không được hoả nhãn kim tinh của Tiêu Tử Lăng cậu.

Trần Cảnh Văn nghe vậy sững sốt, nghiêm túc nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, phát hiện hai người bọn họ nói không sai, khuôn mặt búp bê đáng yêu của Tiểu Lăng đúng là có thể giả trang thành một cô gái đáng yêu. Ừ, Sở Chích Thiên có thể đáp nặn thành một quái đại thúc thích loli. Vì vậy gật đầu nói: “Tiểu Lăng đúng là có thể thử xem, vậy bên Hạo Triết nên chọn ai? Vân Đào? Không, quá cao. Đới đại ca. . . Được rồi, không cần để ý lời tôi, Ngô Khánh Vân? Có chút xấu. . . Nhất Long? Quá cá tính.”

Hai mắt Tiêu Tử Lăng liếc nghiêng Trần Cảnh Văn, trong lòng oán hận cắn răng, hoàn toàn bởi vì lời nói của con hồ ly này mới khiến cho cậu rơi vào quần cảnh này, cậu thế nào có thể buông tha anh ta được, nếu muốn

mất mặt, như vậy cứ để cho bọn họ cùng nhau mất đi. Không thể không nói, Tiêu Tử Lăng thực sự rất mang thù, Trần Cảnh Văn nhiều lần nhằm vào cậu, lần này rốt cục cậu cũng quyết định phải phản kích.

Chỉ thấy cậu cười rất thuần khiết, vẻ mặt khó hiểu nói: “Em cảm thấy Trần phó đội rất thích hợp a? Ngụy trang thành con gái khăng định rất đẹp, mà thực lực Trần phó đội cao tư duy cũng tốt, cùng đi qua không những có thể gia tăng thực lực, còn có thể đúng lúc nắm giữ được tình hình bên kia, bày mưu tính kế cho chúng ta.”

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho Trần Cảnh Văn đột ngột quay đầu nhìn qua, ánh mắt thập phần sắc bén, dường như muốn đâm rách bề ngoài của Tiêu Tử Lăng thấy rõ bên trong của cậu. Đáng tiếc nhận được lại là khuôn mặt tươi cười hồn nhiên ngây thơ của Tiêu Tử Lăng, căn bản không vì ánh mắt của anh mà có điều thay đổi, cùng với một câu hỏi nhìn như nhẹ bay bay thực tế có nội dung vô hạn: “Có phải không a, Trần phó đội?”

Ánh mắt Trần Cảnh Văn mạnh co rút lại, biết đây là sự phản kích của Tiêu Tử Lăng, anh từ trước đến giờ không cho rằng sự mờ ám trước đây của mình có thể giấu được Tiêu Tử Lăng nhìn như hồn nhiên, thực tế là phúc hắc trước mắt. Trần Cảnh Văn rất rõ ràng, căn cứ này chỉ có anh mới biết được gương mặt thật của Tiêu Tử Lăng. Chẳng qua anh không biết đến tột cùng Tiêu Tử Lăng có thể ẩn nhẫn tới khi nào, không ngờ tới cậu ta thế mà lựa chọn phản kích vào lúc này, hơn nữa một kích này khiến cho anh gần như đã không còn bất kỳ đường lui nào.

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho ánh mắt Đồng Hạo Triết càng sáng, nhìn không được vút một ánh mắt tán dương cho Tiêu Tử Lăng, sau đó liên tục gật đầu nói: “Ừ ừ, Tiểu Lăng nói không sai, lần đầu tiên gặp mặt, anh đã nhìn lầm Cảnh Văn là con gái, Cảnh Văn giả nữ khăng định không thành vấn đề.” Hậu kết của anh động động, lặng lẽ nuốt xuống một ngụm nước bọt, anh thực sự rất hy vọng thấy Trần Cảnh Văn mặc trang phục nữ, nói đến anh có đôi khi nằm mộng xuân, cảm giác cô gái trong mộng rất giống

Trần Cảnh Văn, chẳng qua phần mặt quá mơ hồ, khiến cho anh còn chưa tận hưởng a.

Trần Cảnh Văn hung hăng trừng tên Đồng Hạo Triết ngu ngốc này một cái, vì sao vào thời khắc mấu chốt lại phải đập anh một cước, anh không cam lòng cứ bị Tiêu Tử Lăng gài một chiêu như vậy, vì vậy anh giãy dụa nói: “Thế này không ổn, căn cứ Lăng Thiên chúng ta nhất định phải lưu lại một người áp trận, không thể rời đi toàn bộ, nếu không tôi đi phụ trách lôi đài chiến lược, Hạo Triết lưu lại áp trận?” Trần Cảnh Văn cũng đã là cường giả cấp bốn, phụ trách lôi đài chiến lược cũng được.

Sở Chích Thiên dường như đã nhận ra chiến hỏa giữa Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng, anh như cười như không nhìn thoáng qua Trần Cảnh Văn nói: “Cảnh Văn, phụ tá của cậu, còn có phụ tá của Hạo Triết đều ở đây áp trận, tôi cũng sẽ để cho Vân Đào lưu lại tọa trấn tổ công kiên, hơn nữa còn có Tiểu Thất, có một vị thái tử gia thực lực siêu quần như thế ở đây (Tiểu Thất ngủ ngủ ăn ăn vậy mà mấy ngày hôm trước đã đột phá cấp bốn, khiến cho Tiêu Tử Lăng trào máu, quả nhiên có quan hệ với Sở Chích Thiên, ngay cả Sở Tiểu Thất giống anh ta cũng có thể nghịch thiên đến mức này), tin tưởng bọn Nhất Long, Hồng Phi, Vân Đào có thể khống chế được toàn bộ căn cứ.” Lời nói của Sở Chích Thiên trực tiếp khiến cho lý do của Trần Cảnh Văn trở nên tái nhợt vô lực. . .

“Thế nhưng, tôi chưa từng sắm vai nữ nhân a. . .” Sự thiên vị của Sở Chích Thiên khiến cho Trần Cảnh Văn triệt để mất đi đường lui, anh phát hiện bản thân đã đào một cái hố, sau đó bất tri bất giác chôn chính mình vào luôn.

Trần Cảnh Văn lần đầu cảm thấy mọi chuyện đã vượt qua sự khống chế của anh, vì thế nào mà sau cùng mọi chuyện lại biến thành như vậy? Anh có thể thu hồi lời nói vô ý thức ban nãy hay không a. . . Còn có, Đồng Hạo Triết muốn dẫn Giang Khinh Ngữ, vậy dẫn đi, anh phản đối hăng say như vậy làm gì a.

Bọn Sở Chích Thiên Đồng Hạo Triết tiếp tục lựa chọn những người đi theo khác, Trần Cảnh Văn không còn có tâm tư nữa, hiện tại tất cả tâm tư của anh đều ở trên chuyện giả trang nữ nhân.

A!!! Ai tới cứu anh, anh thực sự không biết sắm vai nữ nhân a! Hơn nữa còn phải làn bạn gái thân mật của tên Đồng Hạo Triết gốc xít kia nữa.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Nhiệm Vụ? Chỉ Đạo Và Bồi Dưỡng?

Hôm nay, hai người Tô Phi với Bùi Nhã Thư của tổ hậu cần như thường ngày sớm đến đại sảnh nhiệm vụ xem bảng hướng dẫn nhiệm vụ của ngày hôm nay, nếu muốn ăn ngon một chút, sinh hoạt dễ chịu một chút, nhất định phải kiểm nhiều điểm cống hiến một chút, hai người ngoại trừ nhiệm vụ tất yếu của tổ hậu cần (trữ nước), còn có thể đi nhận chút nhiệm vụ nhỏ kiếm chút tiền tiêu vặt.

Các cô đều là người dị năng hệ thủy, đương nhiên các cô sẽ không đi nhận những nhiệm vụ cần thực lực cường đại mới có thể hoàn thành, các cô chỉ lựa chọn một số việc nhỏ các cô có thể làm.

Tiến vào đại sảnh, trên bức tường hai sườn chia làm mấy vùng kênh thông báo, nhiệm vụ trong mỗi kênh thông báo đều như nhau, nguyên nhân làm như vậy là do người thực sự quá nhiều, một kênh thông báo căn bản không đủ cho nhiều người như vậy xem. Hai người nỗ lực chen chúc chen chúc, cuối cùng cũng chen tới trước kênh thông báo nhiệm vụ nào đó, bắt đầu tra xem nhiệm vụ.

Hai người rất có ăn ý, phân trái phải mỗi người xem phân nửa, chỉ có như vậy, các cô mới có thể tra xem những nhiệm vụ này nhanh hơn so với người khác, tìm ra nhiệm vụ thích hợp các cô, đương nhiên các cô còn hy vọng nhiệm vụ mà mình nhìn trúng không nên bị người khác nhanh chân lấy trước. Các cô bình thường sẽ lựa chọn 2-3 nhiệm vụ vừa ý, rồi đi chỗ đăng ký dò hỏi, như vậy càng nắm chắc nhận được nhiệm vụ.

Tô Phi nhìn một vòng, phát hiện hai cái tương đối thích hợp, rồi nhìn đến bên chỗ Bùi Nhã Thư vẻ mặt tỏa ánh sáng, dường như đã chọn xong, hai người liền cùng nhau chen ra khỏi địa phương người người chen chúc này, chạy tới chỗ đăng ký dò hỏi nhiệm vụ.

“Thanh Thanh, mau giúp bọn mình tra số 79, nhiệm vụ vệ sinh kho hàng số bốn.” Tô Phi vừa thấy nhân viên công tác phụ trách đăng ký là người mình quen, nhanh chóng hô.

Thanh Thanh kia thấy là hai người Tô Phi Bùi Nhã Thư, nhất thời nở nụ cười nhiệt tình nói: “Tiểu Phi Tiểu Thư các bạn lại tới kiểm điểm cống hiến a, còn có số gì, cùng nói hết đi, mình giúp mấy bạn tìm cùng lúc.” Đều là hậu cần, cô đương nhiên phải mở chút cửa sau nhỏ.

Tô Phi vừa định nói ra một số hiệu nhiệm vụ mà cô vừa ý khác, chợt nghe thấy Bùi Nhã Thư lo lắng nói: “Thanh Thanh, trước tiên xem số 132! Nếu chưa ai nhận, bọn mình sẽ nhận nhiệm vụ đó.”

“Được! Mấy bạn chờ một chút, mình đi xem thẻ số 132 còn ở chỗ giá treo không.” Thanh Thanh nhanh chóng chạy đến bức tường rộng cách năm mét có thừa phía sau bắt đầu tra tìm xem có phải thẻ số 132 còn treo ở trên đó hay không. Thấy vẫn còn, nhanh chóng cầm lấy cây sào để bên cạnh tường rồi lấy xuống tấm thẻ số đó. Lúc này lại thấy một cô gái ở chỗ đăng ký khác đi tới, phát hiện số 132 đã bị cô cầm đi, chỉ có thể tiếc nuối lần nữa trở về, nói cho người bên chỗ cô nhiệm vụ đó đã bị người khác nhận rồi.

Thanh Thanh trở về liền lộ vẻ mặt may mắn nói: “May mắn mấy bạn tới đúng lúc, ban này có người cũng muốn lấy nhiệm vụ số 132 này nga.”

Thấy thẻ nhiệm vụ số 132 đã lấy được, Bùi Nhã Thư cuối cùng cũng định tâm, nhưng cô vẫn sợ con vịt luộc chín này sẽ bay, vì vậy giục nói: “Thanh Thanh, mau giúp bọn mình đăng ký, sau đó xem xem giúp bọn mình thuyết minh của nhiệm vụ này. . .”

Thanh Thanh gật gật đầu, rồi giúp các cô đăng ký nhiệm vụ, cùng với tra tìm văn kiện thuyết minh của nhiệm vụ số 132 này trong một chồng văn kiện lớn dày dầy.

Tô Phi bên cạnh nhìn không được nói: “Nhã Thư, vì sao phải cấp bách nhận nhiệm vụ này như thế?”

Bùi Nhã Thư hắc hắc cười nói: “Tô Phi, bạn biết điểm cống hiến của nhiệm vụ này là bao nhiêu không?”

Tô Phi đương nhiên lắc đầu, nhiệm vụ này cũng không phải cô nhìn thấy.

Bùi Nhã Thư giơ lên một bàn tay, lắc lắc với Tô Phi.

“50? Nhiệm vụ một ngày, nếu như rất đơn giản thì đúng là rất không tồi.” Nhiệm vụ một ngày bình thường dựa theo từ đơn giản đến rắc rối, bình thường là 5 điểm đến 50 điểm. Nếu thực cướp được là nhiệm vụ như vậy, đích xác rất may mắn.

Bùi Nhã Thư khinh bỉ nhìn cô một cái nói: “Bạn sao không có chí tiến thủ như thế, 50 điểm cống hiến đã có thể thỏa mãn được bạn rồi? Đương nhiên nhiệm vụ này nó tuyệt không phải nhiệm vụ một ngày, là nhiệm vụ kết thúc hạn chế.”

Nhiệm vụ trong căn cứ phân bốn loại:

Nhiệm vụ một ngày được xưng là nhiệm vụ đơn giản, bình thường đều là một số nhiệm vụ tương đối đơn giản không có tính nguy hiểm.

Nhiệm vụ kết thúc mở rộng, loại nhiệm vụ này trên cơ bản ai cũng có thể nhận. Không cần đến chỗ đăng ký đăng ký nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành thì có thể đến chỗ đăng ký giao nhiệm vụ nhận được điểm cống hiến, công bố loại nhiệm vụ này thường thường là do bản thân căn cứ cần thiết lượng

lớn nhân lực vật lực, tỷ như xây dựng công trình cho căn cứ đoạn thời gian trước chính là thuộc về loại nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ treo thưởng, bình thường tuyên bố nhiệm vụ này đều là bản thân thành viên của căn cứ, điểm cống hiến cũng do người tuyên bố tự mình gánh vác, mà căn cứ chỉ cung cấp đài treo, đương nhiên phí thủ tục nhất định phải thu, thu 15% dựa theo tổng số điểm cống hiến chi trả, nếu kim ngạch chi trả phí thủ tục không đủ 10 điểm cống hiến thì đều thống nhất thu 10 điểm cống hiến.

Nhiệm vụ kết thúc hạn chế, là ý chỉ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ được chỉ định trong thời gian quy định, nếu không thể hoàn thành trong kỳ hạn quy định, nhất định phải tiếp nhận trừng phạt, trừ phi có nhân tố bất khả kháng.

Người sống sót của căn cứ rất thích lựa chọn nhiệm vụ một ngày cùng với nhiệm vụ kết thúc mở rộng, một cái là bởi vì đơn giản lấy được điểm cống hiến cũng nhanh, một cái thì bởi vì không có áp lực, muốn làm thì làm, vì vậy lựa chọn hai loại nhiệm vụ này nhân khí rất thịnh. Nhiệm vụ treo thưởng chỉ có thể tính là bình thường, bình thường lựa chọn phải tính toán, dù sao điểm cống hiến là thành viên tự mình chi, có đôi khi thường thường điểm cống hiến chi ra không tương xứng với trả giá thực tế, vì vậy trừ phi thực sự buồn chán hoặc là trong nhà không có gì ăn, người bình thường đều sẽ không lựa chọn nhiệm vụ này. Mà nhiệm vụ kết thúc hạn chế thì là ‘trí giả thấy trí’ mà ‘nhân giả thấy nhân’, người thích sẽ rất thích, người không thích thì sẽ rất ghét, dù sao áp lực của loại nhiệm vụ này cho người ta quá lớn.

Vì vậy khi Tô Phi nghe thấy là nhiệm vụ kết thúc hạn chế, sắc mặt nhất thời đại biến: “Bạn choáng rồi sao, loại nhiệm vụ này bạn cũng dám nhận?”

Bùi Nhã Thư vỗ vỗ bờ vai của cô vẻ mặt thư thái nói: “Yên tâm, nhiệm vụ này khẳng định chúng ta có thể làm được. Hơn nữa nó có tận. . .” Nói

đến đây cô cẩn thận nhìn xung quanh một chút, phát hiện hồng có người phát hiện các cô, lúc này mới lặng lẽ nhỏ giọng nói ở bên tai Tô Phi, “50000 điểm cống hiến.”

“Cái gì?” Tô Phi chấn kinh, Bùi Nhã Thư nhanh chóng che miệng cô lại, tỏ ý cô nghìn vạn lần đừng ồn ào.

“Tối cùng là nhiệm vụ gì, điểm cống hiến khoa trương như vậy?” Tô Phi nhanh chóng nhỏ giọng nói. 50000 điểm cống hiến, có thể cho người một nhà ở trong căn cứ ăn ngon uống ngon hơn một năm.

“Bồi dưỡng và chỉ đạo như thế nào đảm nhiệm được bạn gái thân mật của nam nhân. . .” Bùi Nhã Thư rốt cục nói ra tên nhiệm vụ.

Phụt ~ Tô Phi vừa nghe nhất thời phì cười, cô nhanh chóng che miệng, vẻ mặt không cách nào tin tưởng, tối cùng là người ‘đặc biệt’ nào tuyên bố nhiệm vụ quái dị như thế, hơn nữa điểm cống hiến thế mà cao hù chết người.

Bùi Nhã Thư ha ha nở nụ cười, khi cô nhìn thấy nhiệm vụ này cũng thấy rất buồn cười, căn cứ vậy mà sẽ có nhiệm vụ như vậy công khai tuyên bố, thực sự quá ‘đặc biệt’. Cô nói: “Thế nào, bạn nói chúng ta có nên nhận hay không?”

“Thế nhưng chúng ta lại chưa từng nói chuyện yêu đương, thế nào biết các loại chuyện của người làm tình nhân của một người nam nhân. . .” Trong lòng Tô Phi không chắc ăn, tên gọi của nhiệm vụ này, để cho cô hoài nghi có phải cần dạy dỗ các loại chuyện của một tình phụ hay không, việc này đối với cô mà nói, thực sự không có cách.

Bùi Nhã Thư lại không sợ trời không sợ đất, liền thấy cô mở trừng hai mắt nói: “Bạn sợ cái gì, chúng ta ở thời đại bình an xem nhiều tiểu thuyết như vậy, chẳng lẽ đối phó không được vụ này?”

Tô Phi còn muốn nói gì nữa, lúc này Thanh Thanh đã tìm ra văn kiện thuyết minh đăng ký của nhiệm vụ số 132, giao nó cho các cô. Nếu như cho rằng có thể đảm nhiệm được, có thể chính thức đăng ký, sau đó kí tên xác nhận.

Bùi Nhã Thư thấy bên trên viết một đoạn như thế này: Bồi dưỡng hai nhân vật hoàn toàn có thể đảm nhiệm được bạn gái thân mật. Bao gồm các phương diện hoá trang, y phục trang điểm, vẽ mặt cử chỉ, thời gian bồi dưỡng: từ giờ trở đi tới ngày 25 tháng 4, buổi tối mỗi ngày bắt đầu từ 19.00 tới ?

Địa chỉ: . . .

Tô Phi ghen hống nhìn trần trối, phát hiện nhiệm vụ này vượt quá xa phạm vi năng lực của các cô, cô nói: “Có thể làm được không?”

Bùi Nhã Thư cười nói: “Cách ngày 25, còn có mười ngày lận. Chắc hẳn đủ rồi. Tô Phi, chẳng lẽ bạn quên trong mấy chị em của chúng ta đều có cao thủ những việc này sao, nhiệm vụ này lại không quy định cần mấy người phụ trách bồi dưỡng giáo dục. Điểm cống hiến nhiệm vụ nhiều như vậy, đủ cho chúng ta chia, hiện tại chúng ta tìm ngoại viện đi. . .”

Tô Phi nghĩ nghĩ, phát hiện Bùi Nhã Thư nói không sai, trong vòng buôn dưa lê của các cô, đích thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp a, giáo dục bồi dưỡng hai cô gái đảm nhiệm được loại nhân vật này thật đúng là không tính quá trắc trở. Vì vậy hai người quả quyết nhận nhiệm vụ, tới 18 giờ buổi tối, các cô đã tìm được đủ cao thủ về mấy phương diện này, phụ trách hoá trang chính là Đàm Tĩnh (chức nghiệp trước mặt thế chính là thợ trang điểm), phụ trách quần áo ăn mặc chính là Ôn Tuyết Lâm (người thiết kế trang phục), phụ trách chỉ đạo ngôn hành cử chỉ chính là Tạ Vũ Quân (thầy chỉ đạo lễ nghi), các cô cùng nhau đi tới địa chỉ ghi chú rõ trên văn kiện nhiệm vụ.

Chỉ thấy trước cửa chính lúc này đang có một người thanh niên mặc đồng phục áo đỏ ngồi, vì ngồi khuất bóng, để cho các cô không cách nào thấy rõ được khuôn mặt, thế nhưng anh ta đứng đặc ngồi ở chỗ đó lại chặn lối đi của các cô.

Bùi Nhã Thư đi lên, cầm thẻ nhiệm vụ số 132 hỏi: “Nhiệm vụ này có phải ở chỗ này hay không? Nếu đúng, có thể phiền anh để cho chúng tôi đi vào hay không?”

Thanh niên kia vừa thấy thẻ số kia, nhanh chóng đứng lên, nghiêng người thoáng nhường đường, lúc này ánh đèn chiếu lên trên mặt anh ta, để cho toàn bộ dung mạo của anh ta rõ ràng bày ra trước mặt các cô, Đàm Tĩnh nhin không được cả kinh kêu lên: “Đồng phó đội, anh thế nào ở đây?” Đàm Tĩnh là tổ chiến đấu, cô không ngờ tới mình đi ra làm chút việc tư, kiếm chút thu nhập thêm nhỏ vậy mà gặp được ông chủ lớn của mình, thoáng cái có chút chấn kinh quá độ.

Đồng Hạo Triết tuyệt không biết tâm tư nhỏ của Đàm Tĩnh, đương nhiên anh căn bản không biết Đàm Tĩnh là đội viên tổ chiến đấu của anh. Vì đáp nặn thành một người thầy chỉ đạo khiến người ta tín phục, hiện tại Đàm Tĩnh mặc là một thân trang phục nữ công sở. Chỉ thấy Đồng Hạo Triết hàm hậu cười nói: “Ha ha, một đệ tử bên trong là bạn gái thân mật của tôi, vì vậy tôi qua xem tình hình.”

Mấy cô gái vừa nghe lời này, nhất thời kích động, tế bào buồn dưng lên toàn thân sôi sục lên, các cô không ngờ tới Đồng Hạo Triết phó thủ lĩnh của căn cứ vậy mà có bạn gái thân mật, khó trách điểm cống hiến lần này cao như thế, thủ lĩnh chính là thủ lĩnh, ra tay luôn hào phóng a.

Bùi Nhã Thư đột nhiên nghĩ tới việc gì đó, tâm tình càng thêm phần chấn sục sôi, cô dùng thanh âm kích động có chút phát run hỏi: “Vậy đệ tử còn lại là bạn gái thân mật của ai?” Nếu một người đã là Đồng phó đội, vậy người còn lại khẳng định thân phận không thấp, bằng không không có khả

năng đồng thời tiếp nhận bồi dưỡng giáo dục, chẳng lẽ là Trần phó đội? Thậm chí có thể là Sở đội trưởng khiến người ta chỉ có thể nhìn lên kia?

Chợt nghe thấy Đồng Hạo Triết trả lời: “Người còn lại là Sở ca, nga, chính là Sở Chích Thiên Sở đội trưởng, các cô phải tận tình chỉ đạo a.”

Lời nói của Đồng Hạo Triết khiến cho mấy cô gái hít ngược mấy ngụm khí lạnh, không ngờ tới nhiệm vụ các cô nhận được thế mà để cho các cô có cơ hội tiếp xúc với tầng cao nhất của căn cứ, tuy rằng tiếp xúc chỉ là hai bạn gái thân mật, thế nhưng mọi người đều biết uy lực của gió bên gối, nếu như giao hảo với hai nữ nhân đó, các cô ở căn cứ sẽ càng an ổn, nếu có người đánh tới cửa, các cô còn có thể âm thầm uy hiếp, phu nhân của mấy vị thủ lĩnh cao nhất căn cứ chính là bạn khuê mật của các cô nga. . . Nghĩ thôi cũng thấy sáng a!

Lúc này chợt nghe thấy một tiếng rít gào hỗn hển xông ra từ bên trong: “Đồng Hạo Triết, tên khốn nạn nhà cậu, nói bậy bạ gì đó, còn không rút cho tôi!”

Đồng Hạo Triết nghe thấy thanh âm đó, cười càng vui, anh cao giọng đáp: “Đã biết, bạn gái thân mật của anh, đi ngay.” Nói xong cười ha ha rời đi, tuyệt không tức giận vì câu mắng giận của người bên trong.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Biến Trang? Thời Gian Tiến Hành Huấn Luyện!

Năm cô gái nhìn bóng lưng rời đi của Đồng Hạo Triết, trong lòng thập phần hâm mộ cô gái mắng chửi người bên trong. Thái độ của cô ấy đối với Đồng phó đội ác liệt như vậy, lại vẫn nhận được sự bao dung sủng nịch của anh ta, khẳng định Đồng phó đội đã yêu thầm cô ấy rồi!

Năm người chinh lý tâm tình, không dám dừng lại ở bên ngoài, dù sao quan hệ đến 50000 điểm điểm cống hiến, nếu như không hoàn thành, không chỉ không lấy được, còn phải tiếp nhận xử phạt, các cô không lãng phí nổi thời gian.

Các cô đi vào cửa chính, phát hiện đây là một phòng trà loại nhỏ ưu nhã, không hề ít sofa ghế dựa đặt trong đó, lúc này, bên trong đang có hai người đứng ở chính giữa, mặt đối mặt ánh lửa bắn tung tóe nhìn chăm chăm đối phương, bầu không khí tràn ngập xung quanh tuyệt đối không được xưng là tốt, thậm chí còn có chút căng thẳng.

Bọn họ nghe thấy tiếng bước chân, gần như đồng thời quay đầu, ánh mắt sát khí lẫm nhẫm kia khiến cho toàn thân năm nữ sinh phát lạnh, nhất thời dừng lại không dám tiến lên.

Một thanh niên tuấn mỹ nghiêm cả mặt, sắc mặt thập phần không dễ coi, cho dù tức giận cũng khó che được quý khí văn nhã mà toàn thân anh ta toả ra.

Một thiếu niên nhướn quán trên mặt hơi hơi phỉm ý cười, thoạt nhìn hồn nhiên đáng yêu, nụ cười sạch sẽ khiến thể xác lẫn tinh thần của người ta đều sung sướng, cho dù ánh mắt có tức giận cũng khiến người ta cảm thấy siêu mạnh.

Thấy một màn như vậy, các cô gái đều mờ mịt. Các cô thập phần rõ ràng, trong phòng này ngoại trừ hai vị này, không còn có người khác, các loại hình tượng nữ nhân hoàn mỹ vốn phác họa trong đầu trực tiếp đổ nát. Cái kia? Không phải các cô đến chỉ đạo như thế nào đảm nhiệm được bạn gái thân mật sao? Vì cái lông nơi đây xuất hiện lại là hai nam nhân?

Bùi Nhã Thư thế mới biết vì sao điểm cống hiến nhiều như vậy, cô đang suy nghĩ có nên từ bỏ nhiệm vụ này ngay hiện tại hay không. Bởi vì thời gian hơn mười ngày, nếu muốn biến hai người này từ nam nhân bình thường thành nữ nhân khiêu gợi xinh đẹp. . . Cô cảm thấy đây là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Giữa lúc Bùi Nhã Thư quẩn quýt, Tạ Vũ Quân nhìn hai người trước mặt. Ngón tay cô lướt qua khóe miệng mình, lộ ra một nụ cười thấy được con mồi nói: “Rất tốt, rất có sự khiêu chiến, thế này mới có thể biểu hiện ra được công lực làm thầy dạy của tôi, việc này tôi nhận!”

Về mặt Đàm Tinh cực nóng, ánh mắt si mê: “Ừ, không sai. Không được, tay chân tôi đang ngứa. Bệnh nghề nghiệp lại tái phát. Chỉ cần phát hiện tài liệu tốt, tôi đã muốn đào móc ra mặt hoàn mỹ nhất của bọn họ, để cho tôi nghĩ nghĩ xem bọn họ thích hợp kiểu trang điểm nào.”

Ánh mắt của Ôn Tuyết Lâm lại như một cây thước. Thu thước tắc mỗi một bộ phận của hai người này vào trong đầu, vì vậy trang phục hoa mỹ thích hợp hình tượng của hai người hiện lên từng bộ từng bộ, điều này làm cho cô rất muốn đến gần đo thước tắc thân thể của hai người này. Để cho cô lấy được số liệu sau đó lập tức tiến vào thiết kế, cô nhịn không được thấp giọng cảm thán: “Không ngờ tới sau khi mặt thể giáng lâm linh cảm thiết

kế của tôi thế mà không hề biến mất, lại còn có được cơ hội cầm lấy bút vẽ.”

Mà Tô Phỉ thì hai mắt lóe sáng, mặt của Tiêu Tử Lăng cô tuyệt sẽ không quên, không ngờ tới cô còn có thể nhìn thấy được nhân vật chính của tai tiếng trong truyền thuyết kia. Bất kể người này là nam hay nữ, đều trốn không thoát được thân phận người yêu của Sở Chích Thiên. Sự thực chứng minh, không có lửa làm sao có khói, sở dĩ tai tiếng sẽ thành hình, bởi vẫn có sự thực căn cứ của nó. Cô kích động ôm lấy tay Bùi Nhã Thư nói: “Nhã Thư, bạn có cảm thấy phúc lợi của chúng ta tới rồi hay không. . .”

Ách? Phúc lợi gì? Bùi Nhã Thư trong lúc nhất thời chuyển suy nghĩ chưa kịp. Lúc này liền nghe thấy Tô Phỉ tâm tình sục sôi nói: “Là tuyệt thế tiểu thụ a, tuyệt thế tiểu thụ lý tưởng do tự tay chúng ta tạo ra a!”

Lời này vừa ra, ánh mắt bốn người khác thoáng cái phát sinh ánh xanh lập lòe, như lang như hổ nhìn Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng trước mặt. Được rồi, các cô đều là người đến từ vòng buôn dưa lê hủ nữ của căn cứ, vốn các cô chỉ có thể lặng lẽ yy một chút các loại jq mờ ám của những đội viên chiến đấu trong căn cứ, không ngờ tới lần này các cô may mắn như thế, thế mà tự mình được tham dự vào, hơn nữa còn là thuộc về loại cấp bậc cao nhất, các cô thoáng cái cảm thấy chỉ cần hoàn thành việc này, cho dù chết cả đời này của các cô cũng sẽ không tiếc.

Đường nhìn kỳ quái của năm nữ nhân khiến cho Trần Cảnh Văn không bình tĩnh được, đương nhiên ngay từ đầu anh đã chưa từng bình tĩnh. Nếu không phải Đồng Hạo Triết tự tác chủ trương đề nghị nhiệm vụ này, anh tuyệt đối sẽ không bị động ngồi ở chỗ này bị mấy nữ nhân này xoi mói như nhìn hàng hóa như thế. Nghĩ tới đây, trong lòng anh lại càng hận tên Đồng Hạo Triết nhiều chuyện kia, tên đó thành sự không đủ bại sự có thừa, không phải chỉ là giả trang một nữ nhân thôi sao? Mặc bộ trang phục nữ là được rồi, hà tất làm thành phức tạp như vậy?

Bất quá, kháng nghị của anh vô hiệu, bởi vì Sở Chích Thiên sau khi biết chuyện này, nói một câu Hạo Triết nghĩ rất chu đáo, Cảnh Văn với Tiểu Lăng hẳn nên tiếp nhận huấn luyện, miễn cho bị người ta nhìn thấu, trái lại để cho bọn họ lâm vào khốn cảnh không thành thực xấu hổ.

Trần Cảnh Văn biết anh nhất định phải tiếp nhận huấn luyện này, căn cứ ý nghĩ sớm chết sớm thoát thân, anh muốn nhanh chóng giải quyết việc này, vì vậy hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu các cô đã tiếp nhận nhiệm vụ, như vậy trước hết đến ký tên vào phần hiệp nghị bảo mật này, tuyệt đối không thể tiết lộ bất kỳ tin tức nào của nhiệm vụ lần này trước bất kỳ ai, nếu như trong căn cứ truyền ra lời đồn đãi gì, không chỉ điểm cống hiến của các cô sẽ bị thu hồi, còn có thể tiến hành trừng phạt vì tội tiết lộ cơ mật trọng đại của căn cứ, hy vọng các cô nhớ kỹ.”

Nói xong, Trần Cảnh Văn chỉ chỉ một phần văn kiện đặt trên bàn trà trước mặt, để cho năm người xem qua rồi ký tên. Đây là do Trần Cảnh Văn làm, anh rất lo lắng về sau không đâu sẽ xuất hiện lời đồn đãi, biến thành người bên gối của người nào đó.

Năm người biết việc này quan hệ đến danh dự của hai đại thủ lĩnh, một chút cũng không kháng nghị đối với văn kiện bảo mật, sau khi mấy người xem xong phát hiện không có vấn đề gì, liền toàn bộ ký tên.

Sau đó năm cô gái chỉ lẳng lẳng nhìn hai người, tuyệt không lập tức tiến hành nhiệm vụ huấn luyện.

Trần Cảnh Văn phiền muộn đầy mặt nhìn các cô, không biết vì sao các cô không nói gì.

Bùi Nhã Thư chịu không nổi sự trầm mặc này đành phải mở miệng hỏi: “Ách, không biết xưng hô hai vị thế nào?”

Đừng trách những cô gái này không nhận ra Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng, Đồng Hạo Triết bởi vì chiến đấu ở tuyến đầu, thường thường xuất

hiện trước mặt người khác, vì vậy trong căn cứ bất kể là người sống sót bình thường hay là người thức tỉnh, đều đại thể biết được diện mạo của Đồng Hạo Triết.

Mà Trần Cảnh Văn thì vẫn luôn tọa trấn tổ hậu cần, ẩn thân phía sau màn, tuy rằng các hạng mục mệnh lệnh xây dựng căn cứ xuất từ tay anh, nhưng bởi vì hết thảy mệnh lệnh đều là tuyên bố qua mấy bí thư thủ hạ cận thân của anh, không phải đội viên tổ hậu cần hạch tâm thì không tiếp xúc được Trần Cảnh Văn, vì vậy không biết gương mặt thật của tổ trưởng bọn họ là việc rất bình thường.

Tiêu Tử Lăng vốn thuộc về tổ công kiên thần bí không có chuyện lớn thì không xuất hiện. Sở Chích Thiên là thủ lĩnh của toàn bộ doanh địa, biết được gương mặt thật của anh đều là cực ít, huống hồ là tiểu trong suốt vẫn luôn đi theo bên người Sở Chích Thiên như cậu chứ.

Nghe câu hỏi này, tâm Trần Cảnh Văn thoáng giật, anh tuyệt không hy vọng bị các cô biết được thân phận chân thực của mình, một phó thủ lĩnh lại làm bạn gái thân mật cho một phó thủ lĩnh khác. Trần Cảnh Văn thật đúng là mất không nổi mặt mũi này.

Tiêu Tử Lăng vừa nhìn thấy Tô Phỉ Bùi Nhã Thư có quen biết đi vào, liền cảm thấy rất không xong, cậu không ngờ tới nhận nhiệm vụ vậy mà là người cậu quen. Cậu cũng không thể để cho các cô biết cậu chính là Tiểu Lăng luôn thích nghe chuyện buôn dưa lê kia. (lúc cậu đi làm nhiệm vụ trữ nước lấy tên tiểu Lăng)

Cậu hạ quyết tâm che giấu thân phận nhanh chóng đoạt trước Trần Cảnh Văn trả lời: “Các cô có thể gọi tôi Tiểu Ngũ.” Ừ, lấy tên giả mà lão đại đặt cho cậu ra dùng lại.

Trần Cảnh Văn nghe thấy câu trả lời của Tiêu Tử Lăng sững sốt rồi lập tức lĩnh ngộ, lúc này anh cũng không có tâm tình chọc thủng lời nói dối của

Tiêu Tử Lăng, nếu như mình làm như thế, khẳng định Tiêu Tử Lăng sẽ không chút nào lưu tình vạch trần thân phận chân thực của anh, vì vậy anh tự giới thiệu theo: “Gọi tôi A Văn đi.”

Năm cô gái nghe câu trả lời đó, biết hai người này là muốn che giấu thân phận, bất quá không quan trọng. Vốn chỉ là cần một xưng hô, hơn nữa tuy rằng các cô rất thích buôn dưa lê, nhưng cũng biết chuyện gì có thể biết chuyện gì không thể biết.

Trong lòng các cô biết rõ ràng nên không nói gì thêm, bắt đầu công tác của các cô.

Lên sân khấu đầu tiên chính là Ôn Tuyết Lâm, cô rất đơn giản, nhanh chóng đo thước tắc cho hai người xong, rồi an vị ở một bên cầm bản bút ký tùy thân bắt đầu bôi bôi vẽ vẽ, vì vậy một vài bức trang phục hình thức hoặc là hoa lệ, hoặc là gợi cảm, hoặc là yếu điệu, lại hoặc là đáng yêu tươi tắn cứ như vậy hiện lên trên tờ giấy trắng, cô ở trong trạng thái bùng nổ linh cảm trước mắt đã ở vào trạng thái nửa phong bế, vô năng tiếp thu đối với hết thảy chuyện quanh thân.

Tiếp theo Đàm Tinh tiến lên, cô chuyển ra hai cái ghế kê Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng ngồi ở đó không nên động, sau đó thận trọng nghiên cứu khuôn mặt với màu da của bọn họ, sau cùng nói với Tạ Vũ Quân phía sau: “Tạ lão sư, Tiểu Ngũ có thể đi theo phong cách hồn nhiên đáng yêu tươi tắn, mà A Văn thì nên đi lộ tuyến xinh đẹp quyến rũ gợi cảm.”

Trần Cảnh Văn vừa nghe lời này trực tiếp xù lông: “Vì sao tôi phải đi cái loại lộ tuyến đó? Khí chất nhã nhặn không thể lấy sao? Nếu không thì lãnh ngạo cũng được.” Con mắt nào nhìn ra anh xinh đẹp? Quyến rũ? Gợi cảm?

Đối với việc Trần Cảnh Văn nghi vấn phán đoán chuyên nghiệp của cô, Đàm Tinh bất mãn hừ lạnh một tiếng nói: “Trang điểm xong, mặt của anh sẽ không hợp với hai loại khí chất đó.”

Trần Cảnh Văn không hiểu, chuyện này có quan hệ cái lông tới trang điểm?

“Ánh mắt của anh là mắt xếch lên, vừa trang điểm thì tự nhiên sẽ có loại cảm giác mị hoặc, nữ khí chất nữ lãnh ngạo đều không khớp với anh. . .” Đàm Tinh nói thẳng ra sự thật, phá hủy sự mong mỏi chỉ có chút xú của Trần Cảnh Văn.

Trần Cảnh Văn bị ai trong lòng a, hung hăng cắn khăn tay nhỏ, vì cái lông sẽ như vậy, vốn anh rất hài lòng mắt xếch của mình, lúc hòa khí cười lộ lên rất dễ thân (tự mình cảm thấy hài lòng, người ta đều cảm thấy đó là mắt hồ ly, cười sẽ có vẻ đặc biệt xảo trá), lúc không cười rất uy nghiêm, rất phù hợp thân phận phó thủ lĩnh của anh, vì cái lông ở trong miệng cô gái này, con mắt này chính là đại biểu của mị hoặc? Lần đầu tiên anh bắt đầu thống hận hai mắt của mình.

“Vậy vì sao tên nhóc này không thể gọi cảm?” Thấy Tiêu Tử Lăng bên cạnh đang cười trên nỗi đau của người khác, Trần Cảnh Văn quyết định không thể buông tha cậu, muốn chết cùng chết, anh còn nhớ rõ đầu sỏ gây nên khiến cho anh rơi vào khốn cảnh này chính là Tiêu Tử Lăng.

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho nụ cười của Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa không giữ được, con hồ ly chết bầm này công nhiên trả thù a, thế mà muốn kéo cậu đẽm lưng, lương tâm thực xấu. Tiêu Tử Lăng ủy khuất đầy mặt nhìn Đàm Tinh, hy vọng cô kiên định lập trường nghìn vạn lần không nên bởi vì lời nói của Trần hồ ly mà thay đổi lập trường a.

Đàm Tinh nghiêm túc nhìn nhìn Tiêu Tử Lăng, bắt đầu trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ khả năng Tiêu Tử Lăng đi lộ tuyến gọi cảm. Tiêu Tử Lăng bị cô nhìn mà trái tim nhỏ hoảng loạn, con người nhỏ trong lòng đang quẩn quýt cắn khăn tay nhỏ chờ đợi tuyên án cuối cùng. Rốt cục Đàm Tinh nói chuyện: “Cậu ấy? Cùng với cố ý đi lộ tuyến gọi cảm, còn không bằng duy trì tướng mạo sẵn có, cho dù trang điểm xong cậu ấy cũng là một

em gái siêu manh manh, anh kêu một em gái manh cố ý gợi cảm. . . Được rồi, tôi hoài nghi hiệu quả khôi hài tạo ra khá là nhiều.”

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, nhất thời kích động rơi lệ đầy mắt, em gái này kiên định lập trường, thực sự quá đặc lực, cậu thích. Nhịn không được vút qua một ánh mắt đặc ý cho Trần Cảnh Văn, khiến Trần Cảnh Văn tức giận sôi trào, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Trong lòng Đàm Tinh đã có phương án, liền giao vị trí cho Tạ Vũ Quân sau cùng, cô kêu hai người đứng lên, đi một đoạn đường cho cô xem, thấy cách đi của hai người, sắc mặt nhất thời nghiêm trọng lên, cô nói với Trần Cảnh Văn: “A Văn, tư thế bước đi của anh hoàn toàn không được, xem ra tôi phải đập nặn lại. Tiểu Ngũ, cậu còn được, bất quá biên độ động tác của cậu nhỏ thêm một chút sẽ tốt hơn.”

Tạ Vũ Quân nói xong, liền cường điệu huấn luyện Trần Cảnh Văn, phải biết rằng hình tượng của Trần Cảnh Văn là xinh đẹp gợi cảm quyến rũ, nhất định phải làm được mỗi một động tác đều mang theo sự mê hoặc vô hạn trong lơ đãng, lúc đó mới có thể qua cửa, mà hiện tại tuy rằng hành vi cử chỉ của Trần Cảnh Văn văn nhã, nhưng rõ ràng là động tác của nam nhân, thế này khẳng định không được. Vì vậy, cô kêu Trần Cảnh Văn đi theo tư thế đi lại của cô, một lần lại một lần.

Tạ Vũ Quân đi rất thướt tha phong tư, giữa lúc nhắc tay nhắc chân thực sự là vạn loại phong tình, cách đi hoàn toàn bất đồng với lúc trước, khiến cho Trần Cảnh Văn đi rất không thoải mái, liên tục nhiều lần bị Tạ Vũ Quân kêu dừng răn dạy, Trần Cảnh Văn kiêu ngạo cũng nhịn không được nữa nổi giận: “Vì sao tôi phải đi như thế, vì sao tên nhóc kia thì không thể đi như thế?”

“Không phải Đàm Tinh đã nói với anh rồi sao, anh đi chính là lộ tuyến xinh đẹp quyến rũ gợi cảm, Tiểu Ngũ đi chính là lộ tuyến hồn nhiên đáng yêu, cảm giác bước đi đương nhiên khác nhau, kỳ thực ngôn hành cử chỉ,

khuôn mặt biểu cảm của Tiểu Ngũ đều không có vấn đề gì, then chốt là anh, anh nhất định phải vứt hết sạch sẽ những thứ hiện tại của anh, sau đó trong đầu chỉ có một, đó chính là từ giờ trở đi anh chính là một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ. Về mặt của anh, hành vi cử chỉ của anh đều nhất định phải phục vụ vì điều này.” Tạ Vũ Quân nói không chút khách khí, làm thầy chỉ đạo lễ nghi, không thể nghi ngờ cô rất nghiêm khắc, thiết diện vô tư.

Lúc này Tiêu Tử Lăng ở bên cạnh nói mát giẫm lên một cước: “Đúng vậy, A Văn, vì Đồng phó đội, anh thế nào cũng phải làm ra chút hi sinh, hay là nói, Đồng phó đội căn bản không đáng cho anh làm như vậy? Khụ, Đồng phó đội sẽ phải ‘thư tâm’ rồi. . .”

“Tiêu Tử (tiểu tử). . . Cậu chờ đấy cho tôi.” Trần Cảnh Văn vừa định kêu tên của Tiêu Tử Lăng, lập tức phản ứng lại, nhanh chóng thu nhỏ miệng lại, nếu như anh thực sự kêu tên thật của Tiêu Tử Lăng, anh có thể khẳng định, Tiêu Tử Lăng tuyệt đối sẽ không chút nào lưu tình gọi anh Trần phó đội trưởng, tâm trả thù của tên nhóc này tuyệt đối không thua gì anh.

Cứ như vậy, trong sự xem kịch vui của Tiêu Tử Lăng, trong sự liên tục giày vò phiền muộn tư thái đi lại của Trần Cảnh Văn rốt cục cũng nghênh đón lúc Tạ Vũ Quân nói kết thúc. Anh không cần suy nghĩ, trực tiếp chạy ra khỏi cửa chính, tấm lưng đó tương đối hốt hoảng, rất nhanh đã biến không còn bóng người.

Liên tục ba ngày, hai người dưới sự oanh tạc luân phiên của mấy cô gái, rốt cục cũng từ bỏ thân phận vốn dĩ của mình, bắt đầu tiến hóa hướng tới một bạn gái ưu tú.

Qua ngày thứ tư, Ôn Tuyết Lâm rốt cục cũng mang đến trang phục hoàn thành thủ công, mà Đàm Tinh thì mài dao soàn soạt chuẩn bị chính thức định trang cuối cùng cho hai người nhận giảng dạy này.

Mà hai nam sĩ nào đó không biết từ chỗ nào biết được nội dung huấn luyện ngày hôm nay, thì không mời tự đến, lúc này đang ngồi trên sô pha trong phòng thanh thơi uống trà, kiên trì chờ đợi siêu cấp đại biến trang của hai người Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Biển Trang, Nữ Vương Ngạo Kiều Cũng Hoàn Mỹ!

“A!!! Đồng Hạo Triết, tôi nhất định phải giết cậu!” Trong một gian phòng truyền ra một trận tiếng rít gào thê lương, tiếp theo lại là một loại tiếng nói nhỏ đáng thương hề hề: “Kính nhờ, đừng kéo chặt như thế, thắt lưng của tôi sắp bị các cô thắt đứt rồi.”

“A Văn, Tiểu Ngũ còn chưa có hô đau kìa, anh hô cái gì a? Thiệt cho anh tuổi tác còn lớn hơn so với Tiểu Ngũ, đừng chịu thua kém vậy được không?” Đàm Tinh cùng Bùi Nhã Thư hỗ trợ Trần Cảnh Văn bóp eo lau một phen mồ hôi trên trán, nổi giận, nhịn không được quát.

Trần Cảnh Văn nhịn không được trừng về phía Tiêu Tử Lăng đang tựa bên cạnh mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục, nhưng vẫn cắn răng không chịu kêu một tiếng, khẳng định tên nhóc này đang cố ý bôi đen anh, anh cũng không tin Tiêu Tử Lăng không đau.

Đương nhiên Tiêu Tử Lăng không có khả năng không đau, cậu sắp bị thắt nghẹt thở rồi. Ôn Tuyết Lâm với Tô Phi phụ trách bóp eo cho cậu cũng không thủ hạ lưu tình, cậu chỉ có thể chết cứng căn khớp hàm. Kỳ thực cậu không phúc hắc như Trần Cảnh Văn nghĩ, trong lòng cậu hận không thể quang minh chính đại tức giận mắng tên nam nhân nào đó đang ngồi ở bên ngoài như Trần Cảnh Văn. Thế nhưng trong lòng cậu không có sức lực không dám làm càn a, người khiến cho cậu bị khổ bên ngoài kia chính là ông chủ lớn của cậu, lão đại Sở Chích Thiên nắm giữ quyền hành sinh sát của cậu a. Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng lệ rơi. Đây là sự bi ai của làm đàn

em, cậu đặc biệt hâm mộ Trần Cảnh Văn dạng nữ vương hiện tại, có thể không chút gánh nặng tức giận mắng Đồng Hạo Triết để phát tiết uất khí trong lòng. . .

“Thắt lưng của hai người thoát nhìn còn có chút to, ừm, xem ra nhất định phải khống chế ẩm thực. Tranh thủ trong một tuần cuối cùng giảm đi hai tấc.” Tạ Vũ Quân bên cạnh nhìn vóc người của bọn họ thấy số đo phần eo chân thực của hai người, rất bất mãn. Làm thầy chỉ đạo, cô hy vọng học sinh của cô làm được hoàn mỹ. Vì vậy rất vô tình hạ quyết định này.

Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt, cậu có chút hối hận, cậu ôm cái đuôi bự Sở Chích Thiên là vì để cho mình ăn cơm no, mà không phải không có cơm ăn a. Ô ô ô, cậu có thể cự tuyệt nhiệm vụ đáng sợ này không?

Trần Cảnh Văn nghe nói như thế, trong lòng lại càng thống hận, chưa từng có ai có thể để cho anh tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế, vì vậy Đồng Hạo Triết lần nữa trở thành đối tượng phát tiết của anh. Các loại mắng giận cứ thế trút ra. . . Mà Tiêu Tử Lăng chỉ có thể ủng hộ trong lòng, lặng lẽ đổi tên Đồng Hạo Triết thành Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên ngồi ngay ngắn trên sofa bên ngoài nhìn chăm chăm chén trà trong tay Đồng Hạo Triết, lạnh lùng thốt: “Mạt thế vật tư thiếu thốn. Chú ý chén trà trong tay cậu, đừng làm vỡ.”

Đồng Hạo Triết bởi vì tiếng kêu đau thảm liệt trong phòng mà đứng ngồi không yên nghe thấy lời nhắc nhở của Sở Chích Thiên, nhanh chóng thả chén trà trong tay xuống. Mới đụng tới bàn đã nghe thấy một tiếng crack giòn vang, chén trà nhất thời chia năm xẻ bảy, nước trà từ bàn chảy xuống.

Thấy mình thế mà bất tri bất giác bóp nát chén trà, Đồng Hạo Triết luống cuống tay chân chỉ huy không khí bao lấy cụm nước đó vút vào trong thùng rác bên cạnh, cười khan giải thích: “Không biết vì sao sẽ phát sinh thanh

âm thầm liệt như vậy, khiến cho tôi còn cho rằng đang ở bên ngoài phòng sinh, nhất thời tâm tình không khống chế được. . .”

Lời này, khiến cho Sở Chích Thiên câm nín, anh không muốn nói gì trực tiếp vứt chén trà nát của Đồng Hạo Triết trên bàn vào thùng rác, thuận tay cũng vứt chén trà của mình vào luôn.

Đồng Hạo Triết thấy động tác này của Sở Chích Thiên, nhìn không được kinh hô: “Sở ca, chén trà của anh. . .”

Chợt nghe thấy trong thùng rác truyền ra tiếng vỡ vụn thanh thúy, mặt Sở Chích Thiên không biểu cảm nhếch mi: “Hửm?”

“Ách. . . Chuyện gì cũng không có!” Đồng Hạo Triết tan tác dưới cái lãnh nhãn có lực uy hiếp mười phần của Sở Chích Thiên, anh không dám hỏi, trong nháy mắt ban nãy, vết nứt loáng thoáng thấy kia có phải sự thực không? Ủm, khẳng định là mình hoa mắt, chắc hẳn bởi vì tiếng kêu đau của Cảnh Văn khiến cho mình tâm thần không vững, Sở ca là người bình tĩnh thế nào có thể bởi vì dùng lực không thoả đáng, mà bóp chén trà ra vết nứt chứ?

Lúc này, gian phòng rốt cục được mở ra, mấy cô gái mang bộ dáng mệt mỏi choáng váng nặng nề đi ra, thấy hai người ngồi chờ bên ngoài, nhất thời tinh thần rung lên.

Bùi Nhã Thư đỉnh đạc chào hỏi hai người: “Đội trưởng, Đồng phó đội, bạn gái thân mật của các anh sắp lên đài rồi.”

Sau đó quay đầu hô to: “A Văn, Tiểu Ngũ, ra đi!”

Trong gian phòng, Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng lãnh nhãn nhìn nhau, bọn họ đều không muốn là người đầu tiên đi ra mặt xấu hổ.

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra nụ cười, khí tức hồn nhiên đập thẳng vào mặt: “Trần phó đội, thấy thế nào cũng nên là lãnh đạo đi đầu!”

Khóe miệng Trần Cảnh Văn thoáng cong, phối với trang dung của anh thì một luồng mị hoặc cứ như vậy xuất hiện: “Tiêu Tử Lăng, không cần khách khí như vậy, sợ rằng phải cần phiền cậu dẫn đường cho tôi rồi!”

Ánh mắt hai người bắn tung tóe tia lửa, hai bên không chịu nhường nhau.

Năm cô gái đợi lâu không thấy hai người lên đài bắt đầu bất mãn, liền nghe thấy Tạ Vũ Quân uy hiếp: “Không đi ra cũng không hề gì, đêm nay chúng ta học thêm giờ!”

Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng vừa nghe thấy học thêm giờ, nhin không được run run một chút, huấn luyện của Tạ Vũ Quân quá biến thái, đặc biệt là ngày hôm qua bắt đầu vận dụng biểu cảm, mợ nó, quả thực không phải là chuyện để cho người làm mà, thế mà yêu cầu mỗi một ánh mắt biểu cảm đều phải khiến cho nam nhân động tâm động tình. . . Bọn họ học những cái này làm gì chứ? Kính nhờ, bọn họ đều là nam nhân nha?

Nghe thấy nghi vấn của bọn họ, Tạ Vũ Quân cái gì cũng không nói, chỉ hỏi lại một câu: “Xin giải thích một chút cho tôi, như thế nào là bạn gái thân mật?” Bọn họ nhất thời bại lui, chỉ có thể câm nín tiếp nhận phần huấn luyện này giày vò.

Uy hiếp của Tạ Vũ Quân rất có hiệu quả, rốt cục hai người cũng tay trong tay đi ra, đừng tưởng rằng quan hệ của hai người bọn họ trở nên tốt hơn, mà là do bọn họ ai cũng không chịu đi ra mất mặt đầu tiên, kết quả cuối cùng chỉ có thể là cùng nhau mất mặt.

Lúc này, Trần Cảnh Văn đã biến thành một nữ nhân gợi cảm xinh đẹp. Anh đội một bộ tóc dài uốn gợn sóng, môi đỏ mọng liệt điểm khiêu gợi, mặc một bộ váy dài cách điệu xẻ tà màu đen khiêu gợi, cổ quấn một dải khăn lụa màu đỏ đen, móng tay dài bị ép buộc để lại trên mười đầu ngón

tay đã sơn lên màu đỏ tươi, hơn nữa đôi giày cao gót màu đỏ kia, lúc ưu nhã đi lại, một bên bắp đùi trắng nõn như ẩn như hiện nơi làn váy, thập phần mê hoặc. Lúc này anh nào còn có nửa điểm hình tượng của Trần phó đội, một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ khiêu gợi cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bên cạnh, Tiêu Tử Lăng dặt tay sóng vai mà đi cùng Trần Cảnh Văn thì hai gò má phỉm vẻ hồng nhuận, khóe miệng lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, ánh mắt trơn ướt như nai con cẩn thận nhìn bọn họ, lộ ra một chút ngây thơ cùng hiếu kỳ. Cậu mặc một bộ váy ngắn công chúa hồng nhạt cổ cao bó eo, cánh tay rảnh rỗi còn lại vô ý thức loay hoay làn váy. Một đôi chân dài trắng nõn lộ ra bên ngoài, vậy mà mơ hồ có một loại mê hoặc hồn nhiên, cả người non mịn khiến người ta có dục vọng muốn nuốt vào bụng. .

Hai người cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt hai nam sĩ, Đồng Hạo Triết mở to hai mắt, vẻ mặt không cách nào tin tưởng, nữ nhân toàn thân lộ ra sự mê hoặc này vậy mà là do Trần Cảnh Văn cải trang thành? Anh cảm thấy tim bắt đầu đập gia tốc, mũi thê mà có một luồng nhiệt muốn phun ra. Anh nhanh chóng che mũi liên thanh nói: “Ừ ừ, không tồi. Hình tượng này của A Văn thật không tồi, tôi rất hài lòng.”

Những lời này khiến cho Trần Cảnh Văn xù lông toàn bộ, hình tượng vốn còn xinh đẹp quyến rũ khiêu gợi nhất thời đổ nát. Chỉ thấy anh bước lên trước, trực tiếp một quyền đánh lên bụng Đồng Hạo Triết, trong miệng âm trầm nói: “Hài lòng cái đầu mợ cậu. Đồng Hạo Triết, ngày hôm nay tôi không giáo huấn cậu tôi sẽ không họ. . . Khụ khụ. . .” Trần Cảnh Văn nhất thời nhớ tới còn có người ngoài ở đây, lập tức nuốt xuống dòng họ then chốt nhất, tàn bạo nhìn chăm chăm nam nhân bị anh đánh một quyền còn cười thuần hậu đầy mặt trước mắt.

Bên kia, trong nháy mắt Tiêu Tử Lăng xuất hiện, ánh mắt của Sở Chích Thiên liền trở nên rất thâm thúy, không biết vì sao, Tiêu Tử Lăng chung

quy cảm thấy lúc này lão đại rất nguy hiểm, giác quan thứ sáu nói cho cậu, nếu như không nắm được đúng mực, chờ đợi cậu tuyệt đối không phải là kết cục gì tốt, vì vậy cậu cẩn thận lết qua một chút, lại lết một chút, cuối cùng cũng đứng ở trước mặt Sở Chích Thiên, cẩn thận kêu lên: “Sở ca!”

Sở Chích Thiên tuyệt không đáp lại cậu, trái lại nhìn một lần từ đầu tới đuôi, sau đó đứng dậy đến gần bên người cậu, vươn tay phải ôm lấy cái eo nhỏ được thắt rất mảnh mai của Tiêu Tử Lăng.

Một màn quen thuộc này khiến cho Tiêu Tử Lăng bi phần, cậu biết lão đại nhà mình lại sắp nói lời ác độc, chính như lần đầu tiên cậu mặc trang phục nữ vậy. Chỉ nghe thấy Sở Chích Thiên ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Tiểu Ngũ, lời nói dối mà cậu bịa ra kia hiện tại thoát nhìn đúng là rất chân thực.”

Ách? Lão đại nói cái gì, vì cái răng cậu nghe không hiểu?

Thấy trong ánh mắt Tiêu Tử Lăng tất cả đều là dấu chấm hỏi, ý cười chợt lóe mà qua nơi khóe miệng Sở Chích Thiên: “Nha, chính là 12 tuổi cùng tôi bỏ trốn, 13 tuổi giúp tôi sinh Tiểu Thất. . .” Nếu thực sự có một cô gái giống như Tiêu Tử Lăng hiện tại, anh thực đúng là không ngại cảm thú biến thái một phen, không thể không thừa nhận, Tiêu Tử Lăng lúc này khiến cho tim của anh đập có chút gia tốc.

Tiêu Tử Lăng không hiểu ra sao, vốn còn tưởng rằng sẽ là một đồng lời nói ác độc, không ngờ Sở Chích Thiên sẽ nói ra những lời này, thế này xem như là tán dương sao? Tiêu Tử Lăng không chắc đến tột cùng Sở Chích Thiên có ý gì, rất tự nhiên cho rằng bản thân được biểu dương.

Lúc này Tạ Vũ Quân ra mặt cắt ngang sự giao lưu của hai đôi này, cô không chút nào lưu tình nói với Trần Cảnh Văn: “A Văn, biểu tình ban nãy của anh là chuyện gì? Nào có bạn gái thân mật làm ra loại động tác dã man

đó đối với nam nhân của mình? Không đủ tư cách, đêm nay nhất định phải học bù. . .”

“Không phải chứ!” Trần Cảnh Văn kêu gào một tiếng, mấy ngày nay anh đều bị Tạ Vũ Quân giày vò sắp chết rồi, thật vất vả đêm nay huấn luyện mới gần kết thúc, không ngờ tới bởi vì mình nhịn không nổi, thế mà bị lưu lại học bù.

“Đương nhiên, chờ lát nữa còn phải phiên phức Đồng phó đội lưu lại phối hợp một chút.” Tạ Vũ Quân quay đầu nói với Đồng Hạo Triết vẫn nụ cười đầy mặt bên cạnh.

Đồng Hạo Triết hỏi cũng không hỏi, ý cười đầy mặt gật đầu đáp ứng: “Không có vấn đề.”

“Vì sao phải kêu cậu ta lưu lại?” Trần Cảnh Văn không muốn, anh không muốn bị Đồng Hạo Triết thấy thảm trạng của mình, điều này sẽ làm cho trong lòng anh rất khó chịu.

“Bởi vì anh sẽ phải luyện tập mặt mày đưa tình với anh ta, chỉ cần anh khiến cho Đồng phó đội động tâm động tình, như vậy biểu thị anh đã qua cửa.” Tạ Vũ Quân liếc Trần Cảnh Văn một cái, nói ra dụng ý cô lưu Đồng Hạo Triết lại.

“Tôi không muốn!” Trần Cảnh Văn không cần suy nghĩ liền kịch liệt phản đối, đối diện khuôn mặt đó, kêu anh thế nào làm được.

Tạ Vũ Quân hừ lạnh một tiếng trực tiếp hỏi ngược lại: “Bạn gái thân mật làm không được mặt mày đưa tình đối với nam nhân của mình, vậy còn gọi là bạn gái thân mật sao?”

Trần Cảnh Văn sửng sốt, nỗ lực hít vài ngụm khí lớn, cuối cùng cũng ép xuống được tâm tình sắp bùng nổ, anh oán hận quay đầu, ngoắc ngoắc ngón tay nói với Đồng Hạo Triết: “Đồng Hạo Triết, cậu cút lại đây cho tôi!”

Liền thấy Đồng Hạo Triết cười hì hì đi qua, Trần Cảnh Văn một phen túm lấy cổ áo của anh, kéo anh vào gian phòng đơn. Trần Cảnh Văn dù sao cũng là Trần Cảnh Văn, cho dù bị bắt đắ dĩ phải luyện tập vụ này, anh cũng không muốn bại lộ ở trước mặt mọi người.

Tô Phi ở một bên ôm mặt nói nhỏ: “Mình thích nhất ngạo kiều nữ vương thụ a. . .”

Bùi Nhã Thư bên cạnh nghe xong liên tục gật đầu, cảm thán nói: “Mình phát hiện A Văn hóa thân ngạo kiều nữ vương kỳ thực càng phù hợp khí chất của anh ta, càng thêm hoàn mỹ.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Khảo Sát? Kết Quả Huấn Luyện!

Thời gian qua rất nhanh, Chương trình học huấn luyện chính thức kết thúc, biểu hiện của Trần Cảnh Văn rất cực cũng khiến cho Tạ Vũ Quân tán thành, dựa theo lời của cô mà nói, Trần Cảnh Văn đã có thể xuất sư. Nghe nói ngày hôm qua, Đồng phó đội từng dùng điểm cống hiến đến tổ chữa thương đổi một toa thuốc bổ máu, có thể thấy được lực sát thương của Trần Cảnh Văn cường đại biết bao. (chảy máu mũi nhiều quá mà ra =))

Khiến cho Tạ Vũ Quân lo lắng lại là Tiêu Tử Lăng, không phải Tiêu Tử Lăng học không tốt, mà là bởi vì căn bản không có cách nào mời được tôn đại thần Sở Chích Thiên đến, vì vậy Tạ Vũ Quân nhìn không thấy biểu cảm của Tiêu Tử Lăng khi đối mặt Sở Chích Thiên, cô không dám khẳng định đối mặt khuôn mặt lãnh khốc không có biểu cảm của Sở lão đại, Tiêu Tử Lăng còn có thể biểu hiện ra được những nội dung mà cô chỉ đạo hay không.

Không có cách nào, áp lực mà Sở Chích Thiên mang đến quá lớn, bản thân Tạ Vũ Quân đều không dám hành động thiếu suy nghĩ ở trước mặt Sở Chích Thiên, huống hồ là Tiêu Tử Lăng non non chứ. . . Điều đáng may mắn duy nhất chính là trước đây khi đắp nặn hình tượng của Tiêu Tử Lăng, chính là một loli hồn nhiên nhút nhát, sợ hãi rụt rè ở trước mặt Sở Chích Thiên, tuy rằng cách khá xa hình tượng bạn gái thân mật, nhưng ít nhất cũng coi như bình thường, sẽ không bị người nhìn thấu.

Lúc này, năm người các cô đã biết chuyện vì sao A Văn với Tiểu Ngũ phải cải trang nữ nhân, bởi vì sau tiết học cuối cùng, phó tổ trưởng tổ hậu cần Chân Nhất Long đã mang theo người tạm thời đưa các cô đến một chỗ, nói cho các cô trong khoảng thời gian này nhất định phải chờ ở đây. Thấy vẻ mặt các cô hoang mang, Chân Nhất Long liền nói cho các cô nguyên nhân làm như vậy, hai người Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết phải đi tham gia tụ hội thủ lĩnh các đại căn cứ do quân đội tổ chức, nhưng yêu cầu mỗi người phải mang theo một bạn gái thân mật, vì giảm bớt trói buộc, cũng vì gia tăng sức chiến đấu bên mình, vì vậy tìm hai nam thực lực tốt đảm nhiệm, bất quá vì phòng ngừa khả năng để lộ bí mật, vì vậy trước khi hai vị thủ lĩnh trở về nhất định phải ủy khuất các cô ở chỗ này một đoạn thời gian.

Lời giải thích của Chân Nhất Long để cho năm người yên lòng, các cô ở vào trạng thái phong bế, khi buồn chán bắt đầu đàm luận tới cùng hai vị lão đại có khả năng cong hay không.

Sau cùng năm người khẳng định Đồng Hạo Triết rất có hi vọng, bởi vì anh ta vô năng chống đỡ đối với sự mê hoặc của A Văn. Mà Sở lão đại? Được rồi, các cô không dám nghĩ, áp lực mà Sở Chích Thiên mang cho các cô thực sự quá khủng bố, các cô hoài nghi chỉ cần mình nghĩ lệch, sẽ bị anh ta phát hiện, sau đó trực tiếp diệt các cô. Vì để cho mình có thể bình yên sống sót, hết thảy buồn đưa lên chỉ có thể dừng ở đây.

Trần Cảnh Văn rốt cục cũng thoát ly biển khổ huấn luyện, lập tức trở lại chỗ ở của mình ăn ngấu nghiến một bữa, sau đó ngủ bù cho đã, ngày mai sẽ phải ra trận, anh nhất định phải tinh lực tràn đầy mới được, tụ hội lần này không phải chuyện đơn giản, Trần Cảnh Văn không dám lơ là.

Mà Đồng Hạo Triết lần nữa kiểm tra xe cộ xuất phát ngày mai với nhân viên đi theo có chuẩn bị thỏa đáng chưa, lần này ngoại trừ bốn người bọn anh, bọn anh còn dẫn theo một đội nhân viên bảo vệ an toàn.

Bên kia, Tiêu Tử Lăng lại lâm vào một khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan, bởi vì lão đại nhà cậu thấy cậu trở về, thế mà chuẩn bị khảo sát kết quả huấn luyện của cậu.

Thế này xem như là có ý tốt sao? Hay lão đại nhà mình có ý định xem mình xấu hổ? Tiêu Tử Lăng nhin không được liếc liếc Sở Chích Thiên gần trong gang tấc, bắt đầu nghiên cứu đến tột cùng lão đại nhà mình đang đánh chủ ý gì.

Không đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, Sở Chích Thiên đã một tay ôm lấy cậu, sau đó một trận đầu vánh mắt hoa, chờ đường nhìn của Tiêu Tử Lăng rõ ràng trở lại, phát hiện hai người thế mà đã vào trong Tử Phủ. Tiêu Tử Lăng nhin không được phiền muộn nói: “Sở ca, anh muốn vào cũng phải thông báo em một tiếng chứ.” Dù sao cậu là chủ nhân mà có phải không? Vì cái rằng người cùng hưởng không trải qua sự đồng ý của cậu đã dẫn cậu vào? Tử Phủ này đến tột cùng ai định đoạt?

“Chỉ cần da thịt chúng ta thân cận, bất kể ai muốn vào Tử Phủ, đều sẽ mang đối phương cùng vào, tôi nghĩ cậu đã quen rồi chứ.” Sở Chích Thiên buông Tiêu Tử Lăng trong lòng ra, đi đến mép giường bạch ngọc lớn ngồi xuống.

Mợ nó, quen cái đầu anh. Trước đây chỉ là cùng vào Tử Phủ lúc tu luyện mà thôi, lúc đó với loại tình huống ban nãy có thể cùng nói chung với nhau sao?

Sở Chích Thiên dường như thấy được sự khó chịu của Tiêu Tử Lăng, anh liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái hỏi: “Chẳng lẽ cậu muốn ở bên ngoài? Sau đó bị người vô ý xông vào thấy?”

Đương nhiên Tiêu Tử Lăng không tin điều đó: “Chỗ của Sở ca thế nào có thể có người không mọc mắt tiến vào?”

“Nếu như có chuyện quan trọng tìm tôi thì sao?” Sở Chích Thiên như cười như không nhìn Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng nhất thời cảm lạnh, ách, đúng thật là có khả năng, nếu thực có chuyện quan trọng, khẳng định sẽ vào.

Sở Chích Thiên cười thầm trong lòng, cho dù có chuyện cũng sẽ không trực tiếp xông vào phòng riêng của anh, sẽ chỉ ở ngoài cửa lên tiếng xin chỉ thị, bất quá anh không muốn để cho Tiêu Tử Lăng biết điểm ấy, bởi vì anh rất thích tại địa phương tư mật thuộc về hai người bọn họ này đây, làm một số chuyện anh muốn làm, trên thực tế cũng đích xác hẳn nên nói cho Tiêu Tử Lăng một số chuyện, để cho tâm lý cậu có điều chuẩn bị.

“VẬY, ĐÚNG LÀ Ở CHỖ NÀY TƯƠNG ĐỐI AN TOÀN.” Tiêu Tử Lăng quán quýt hồi lâu, cảm thấy cách làm của Sở Chích Thiên không sai, địa phương này chỉ có hai người bọn họ, đủ an toàn ẩn mật, có lẽ cậu có thể đột phá được cản trở trong lòng, có thể đem mấy thứ học được kia, nhất nhất biểu hiện cho lão đại nhà mình xem, cho dù làm không tốt, cũng không có người biết không phải sao?

Sở Chích Thiên ngồi ngay ngắn ở mép giường, hai tay khoanh ngực như cười như không nói: “Cậu đã hiểu rõ, vậy hiện tại có thể thể hiện ra kết quả huấn luyện của cậu rồi chứ. Tôi muốn xem xem sự phụ của cậu đến tốt cùng đã dạy những gì trong khoảng thời gian này.”

Còn có thể có gì? Không phải là làm một bạn gái thân mật xứng chức như thế nào sao?

“Nếu không? Em thay đồ nữ trước?” Tiêu Tử Lăng cảm thấy không mặc đồ nữ cứ như vậy lên, hình như có chút xấu hổ, thật giống như đi mê hoặc lão đại nhà mình là chính mình, mà không phải cô gái Tiểu Ngũ giả trang.

“Không cần, cứ như vậy, thế này mới có thể thể hiện ra được tiêu chuẩn chân thực của cậu.” Sở Chích Thiên cự tuyệt không chút nào lưu tình.

Hiện tại Tiêu Tử Lăng chỉ mặc một chiếc áo sơmi với quần tây, trang phục đơn giản để cho Tiêu Tử Lăng vừa có vẻ ngây ngô lại hồn nhiên. Cậu biết cò kè mặc cả với lão đại nhà mình khẳng định sẽ không được gì, vì vậy chỉ có thể đỏ mặt kiên trì làm.

Vẻ mặt của cậu chậm rãi chuyển biến, cả khuôn mặt nhả lại, có vẻ thập phần ủy khuất, ánh mắt tròn tròn đáng thương hề hề nhìn Sở Chích Thiên, cậu chậm rãi đi đến trước giường, đứng ở trước mặt Sở Chích Thiên, trong miệng kêu lên mềm mại: “Sở ca!” Thanh âm này là do Tạ Vũ Quân để cho cậu dùng thử nhiều âm vực sau đó chọn ra được, cộng thêm âm mềm được đặc biệt xử lý, dựa theo cách nói của Tạ Vũ Quân, đó gọi là mị âm thấm tận trong nội tâm, trừ phi là khẩu âm không tốt, bằng không tuyệt đối thuộc về cấp bậc tuyệt sát.

Ánh mắt Sở Chích Thiên ám ám, trong miệng khẽ ừ, biểu thị nghe thấy.

Tiêu Tử Lăng phiền muộn trong lòng, biết ngay thanh âm này vô hiệu đối với Sở Chích Thiên mà, lão đại nhà mình thích chính là loại nữ nhân xinh đẹp gợi cảm quyến rũ như Trần phó đội, sủng thiếp Giang Khinh Ngừ kiếp trước chính là loại hình đó. Bất quá cho dù không thích kiểu như mình, chẳng lẽ không thể cho chút mặt mũi, biểu hiện nhiệt thành một chút sao?

Tiêu Tử Lăng không nhận được sự phối hợp của Sở Chích Thiên chỉ có thể tới gần hơn một bước, toàn bộ thân thể của cậu gần như đều dán sát vào phía bên phải Sở Chích Thiên, lấy ngón tay nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Sở Chích Thiên, hai mắt trợn ướn ướn, ngậm đầy nước mắt ướn ắt ủy khuất lần nữa kêu lên: “Sở ca!” Lần này thêm chút giọng mũi.

Tiêu Tử Lăng chờ đợi sự đáp lại của Sở Chích Thiên, tốt nhất lên tiếng ‘có chuyện gì’ các loại để cho cậu tiếp nối, thế nhưng động tác kế tiếp của Sở Chích Thiên lại khiến cho cậu trở tay không kịp, cậu chỉ cảm thấy cả người đang xoay tròn, đợi cậu định thần lại, đã phát hiện mình đang ngồi

ngiêng trên đùi Sở Chích Thiên, nửa nằm ở trong lòng anh ta, mà cánh tay của Sở Chích Thiên đang gặt gao ôm lấy thắt lưng cậu.

Mợ nó, đây là tình hình chi mô, vì cái răng hoàn toàn khác biệt với thiết tướng của cậu, thế nào thoáng cái đã nhảy đến kết cục rồi?

Sở Chích Thiên ôm lấy Tiêu Tử Lăng, vây Tiêu Tử Lăng ở trong lòng mình, anh lấy ngón tay nâng cằm Tiêu Tử Lăng lên, như cười như không nói: “Tiểu Ngũ? Thế nào là bộ biểu tình ủy khuất này? Là ai khi dễ em?”

Còn có ai? Đương nhiên là ông chủ lớn vô lương anh rồi, đại ca xấu xa bóc lột đàn em. Tiêu Tử Lăng ủy khuất nói: “Sở ca, ban này vì sao không để ý tới em?”

Sở Chích Thiên dùng ngón cái nhẹ nhàng ma sát môi dưới của Tiêu Tử Lăng, động tác mờ ám, trên mặt vốn còn có một chút nụ cười trong nháy mắt trở nên băng lãnh, anh nhàn nhạt nói: “Làm như thế nào mới tính là để ý tới em?”

Tiêu Tử Lăng cứng lại, tính cách của Sở Chích Thiên vốn chính là người lãnh khốc vô tình, muốn anh ta phản ứng kịch liệt như Đồng phó đội thì thực sự khả năng không lớn, nhưng nếu như Sở Chích Thiên vẫn luôn băng lãnh như vậy, điều này khiến cho cậu rất không biết làm sao, không biết nên diễn tiếp hay là không diễn tiếp? Sớm biết vậy đã tự động xin làm bạn gái thân mật của Đồng phó đội rồi, để cho Trần hồ ly đi đầu đầu chuyện của Sở Chích Thiên đi. . .

Có thể đã nhìn ra Tiêu Tử Lăng đang hờn vía trên mây, Sở Chích Thiên đột nhiên cúi đầu khoe miệng lộ ra một mặt tà khí, anh kề sát mặt Tiêu Tử Lăng nói: “Hay là, em muốn anh để ý tới như vậy?”

Nói xong môi anh nhẹ nhàng sát qua khoe miệng Tiêu Tử Lăng, khiến cho cả người Tiêu Tử Lăng run lên, thiếu chút nữa kinh hách nằm úp sấp, đây còn là lão đại nhà cậu sao, vì cái răng chuyện làm ra lại khủng bố như

vậy, tuy rằng lần trước bọn họ đùa rất quá phận, sau cùng cũng từng hôn qua, thế nhưng dù sao đó cũng là do tự mình chủ động vì làm lão đại nhà cậu buồn nôn, nhưng lần này lão đại chủ động hôn cậu thì tính là ý chi mỗ? Chẳng lẽ lần này tiếp nhận huấn luyện còn có lão đại nhà mình nữa hay sao?

“Lại hoặc là hy vọng anh như vậy?” Sở Chích Thiên nói nhỏ ở bên tai Tiêu Tử Lăng, tay anh chậm rãi dò xét vào từ phía dưới áo sơmi, mồ ám vuốt ve ve vẫn ở sườn thắt lưng Tiêu Tử Lăng. Không hề che giấu, gương mặt của Tiêu Tử Lăng lập tức trở nên đỏ bừng, cậu khó nhịn sự kích thích truyền đến từ trên da, nhin không được kêu rên một tiếng. Cảm nhận được việc lớn không ổn, cậu nhanh chóng bắt lấy bàn tay to hạnh kiểm xấu đang châm lửa kia: “Sở ca, không đúng, không phải như thế.”

Ánh mắt Sở Chích Thiên u ám như có thể hút cả linh hồn cậu vào, ý cười tà mị nơi khóe miệng anh càng đậm: “Không phải như thế này? Vậy thì là loại nào? Chẳng lẽ sư phụ của cậu không dạy cậu, việc nên làm giữa bạn gái thân mật với nam nhân của cậu sao? Chẳng lẽ sư phụ của cậu không tay dắt tay dạy những điều này sao?”

Tiêu Tử Lăng chung quy cảm thấy tình hình trước mắt của lão đại nhà mình không đúng, dường như có một luồng lửa giận không tên ở trong đó, đang tức giận cái gì đó, tuy rằng không biết là ai chọc anh ta tức giận, nhưng cậu cũng không muốn vì việc này mà trở thành vật hy sinh, vì vậy cậu vội vàng làm sáng tỏ: “Không có, Tà lão sư không hề làm chuyện như vậy, cô ấy chỉ dùng lời nói gợi ý, để cho em soi gương làm mà thôi.”

“Không có chỉ đạo cậu mấy thứ này? Vậy cậu thế nào đảm nhiệm được nhân vật này?” Ngự khí của Sở Chích Thiên dường như hòa hoãn hơn rất nhiều, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi, biết câu trả lời của mình không chọc lão đại nhà mình xù lông.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Thực Chiến? Việc Giường Chiều Yêu Cầu Cao Độ?

“Tạ lão sư nói, đối ngoại trót lọt là được rồi, đối nội để cho chúng ta tự mình nắm chắc.” Mạt Tiêu Tử Lăng đỏ đỏ trả lời, cậu nghĩ lại lúc huấn luyện, mấy cô gái kia thế mà cho bọn cậu tham quan học tập một quyển bảo điển mà các cô cất giấu, lượng lớn hình ảnh tình sự giữa nam nam trong đó khiến cho Trần Cảnh Văn xù lông tại chỗ, cũng khiến cho cậu xấu hổ vô cùng. Lúc đó bọn cậu lại không thể giải thích bọn cậu chỉ giả làm tình nhân, căn bản không phải loại mà các cô nghĩ, loại thực chiến này căn bản không cần phải học tập.

“Tự mình nắm chắc sao?” Ánh mắt Sở Chích Thiên thâm trầm, dường như bên trong có một ngọn lửa ngầm đang thiêu đốt, anh đột nhiên đặt cả người Tiêu Tử Lăng lên trên giường, tay kia bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của Tiêu Tử Lăng.

Lông tơ cả người Tiêu Tử Lăng dựng đứng, cảm thấy sắp xảy ra việc lớn, vội vã bắt lấy bàn tay to kia, cầu xin: “Sở ca, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta quân tử động khẩu không động thủ, không động thủ.” Vẻ khẩn cầu không hề che giấu, hy vọng lão đại nhà mình thả cậu một con ngựa.

“Tiểu Lăng, nếu như không làm được, vậy cậu cứ ở lại chỗ này đi.” Sở Chích Thiên quả nhiên dừng động tác, nhưng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nói.

Ách? Sở Chích Thiên nói lời này là có ý gì? Cả người Tiêu Tử Lăng mờ mịt.

Nhìn ra Tiêu Tử Lăng không hiểu, Sở Chích Thiên bắt đầu dĩ cào cào mái tóc bạc của mình, thở dài nói: “Cậu cho rằng chỉ cần biểu hiện thân mật ở bên ngoài là được rồi sao? Trong căn cứ đó, tôi tin tưởng địa phương an bài cho chúng ta ở lại khẳng định sẽ có giám thị, làm bạn gái thân mật của tôi, chẳng lẽ buổi tối chỉ an ổn ngủ mà không làm cái gì?”

Tiêu Tử Lăng phản ứng lại, Sở Chích Thiên tiếp tục nói: “Vì vậy chúng ta nhất định phải làm chút gì đó, mới có thể khiến cho bọn họ triệt để yên tâm các cậu.”

“Thế nhưng, như vậy không phải sẽ bị người khác biết em là nam nhân sao?” Tiêu Tử Lăng biết mình sẽ phải lừa thế, thế mà nghĩ đến đầu tiên lại là giới tính của mình có thể bại lộ hay không, mà không phải lo lắng vấn đề trinh tiết. . . Được rồi, Tiểu Lăng là một đứa trẻ thuần khiết trĩu độn, chúng ta không thể yêu cầu cậu quá cao.

“Yên tâm, tôi sẽ giúp cậu che giấu, tuy rằng sẽ không làm đến một bước sau cùng, nhưng sự thân thiết tất yếu vẫn phải tiến hành. Tiểu Lăng, cậu có thể tiếp nhận không?” Về mặt Sở Chích Thiên rất nghiêm túc, anh sợ Tiêu Tử Lăng không tiếp nhận được hành động việc làm của anh mà chán ghét anh.

Tiêu Tử Lăng cau mày quần quýt, vốn tưởng rằng biểu hiện bên ngoài đạt tiêu chuẩn là được rồi, không ngờ tới buổi tối ở trên giường còn phải diễn kịch. Hơn nữa còn là việc giường chiếu yêu cầu cao độ, then chốt nhất bạn diễn của cậu còn là một nam nhân, nếu như nữ nhân cậu nghĩ chắc hẳn sẽ không cự tuyệt. Nam nhân thì. . . Quần quýt nhất chính là mình còn phải diễn bên bị đè, điều này làm cho đại thúc có tuổi tác tâm lý 35 trong lúc nhất thời không tiếp nhận được.

“Nếu như không cách nào tiếp nhận, tôi nghĩ vẫn nên tìm Giang Khinh Ngữ đi, tôi nghĩ cô ta hẳn sẽ không cự tuyệt.” Sở Chích Thiên tiếc nuối nói, nói thật ra làm loại chuyện này với Tiêu Tử Lăng anh cam tâm tình nguyện, nhưng Giang Khinh Ngữ. . . Được rồi, anh vẫn luôn bị Tiêu Tử Lăng nói là ngựa giống, thế mà có chút kháng cự đối với loại nữ nhân đó.

Giang Khinh Ngữ? No! Tiêu Tử Lăng vừa nghe thấy tên này thì cả người kích động. Cậu thế nào có thể cho nữ nhân đó thuận lợi leo lên giường của Sở Chích Thiên chứ? Hơn nữa còn là vì cậu mà ra? Thế này quả thực là đang lấy sinh mệnh của cậu ra đùa giỡn.

Tiêu Tử Lăng ở dưới áp lực liên quan đến tánh mạng, quả quyết từ bỏ tự tôn, chỉ cần có thể sống sót, bị nam nhân đè thì có gì, hưởng hồ chỉ là phối hợp diễn kịch, cũng không phải thực sự bị đè, mình quần quýt cái gì chứ? Chưa thấy qua những diễn viên điện ảnh trước mặt thế vì để diễn hay, sắm vai đồng tính luyến ái trên giường gì gì đó đều không chùn bước, vẫn diễn ra được có sắc có hình sao, mình vốn phải giả nữ nhân, nhất định phải chuyên nghiệp như những diễn viên đó, không thể thấy khó liền lùi bước, nhất định phải làm.

Tiêu Tử Lăng cố động cho bản thân xong kiên định nói: “Sở ca, không có việc gì, em có thể làm được, Giang Khinh Ngữ các loại gì gì đó Sở ca anh nghĩ cũng đừng nghĩ. . .” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi vẻ mặt ghét bỏ sờ mặt Sở Chích Thiên nói, “Sở ca muốn ngựa giống sao? Em ghét nhất nam ngựa giống, vì vậy sẽ không cho Sở ca anh cơ hội đó.”

Nghe thấy lời nói bị chọc tức giận của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên cười trầm, miệng giương giương, tiếp theo liền cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn luôn thích nói anh ngựa giống kia.

Tiêu Tử Lăng nhìn đã hiểu câu nói mà Sở Chích Thiên chưa nói ra tiếng kia —— Như cậu mong muốn!

Ách? Vì sao Sở ca sẽ nói như cậu mong muốn? Cậu mong cái gì? Tiêu Tử Lăng chả hiểu mô tê gì những lời này của Sở Chích Thiên, cậu vừa định há mồm để hỏi rõ, lại để cho Sở Chích Thiên có cơ hội có thể thừa dịp, cái lưỡi linh hoạt thừa cơ tiến vào trong miệng cậu, cuốn lấy đầu lưỡi cậu, nụ hôn kịch liệt khiến cho thần trí của Tiêu Tử Lăng thoáng cái chạy sạch, nghi vấn các loại gì đó hoàn toàn không còn.

Sở Chích Thiên hôn rất nhiệt liệt, tuyệt không lãnh đạm như tính cách vốn dĩ của anh, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút váng vất, khó tránh khỏi trong óc nghi hoặc có phải lão đại nhà mình có hai tầng tính cách hay không, biểu hiện trên giường với dưới giường hoàn toàn khác biệt? Nói đến cùng ngoại trừ hôn lưỡi tiến hành vì làm cho Sở Chích Thiên buồn nôn lần trước, cậu còn chưa từng hôn nồng nhiệt như thế.

Bạn gái? Tiêu Tử Lăng cũng muốn tìm, chẳng qua cô gái xấp xỉ tuổi cậu thì hoặc là coi cậu như em trai, hoặc là có ý đồ bất lương, mà tiểu loli xấp xỉ vẻ ngoài của cậu, Tiêu Tử Lăng lại không dám hạ thủ, cảm giác đó thực sự là quá tội nghiệt, tuổi tác tâm lý của cậu đã rất thành thực thật đúng là làm không được việc độc ác tàn phá thiếu nữ vị thành niên. Điều đó cũng khiến cho kinh nghiệm của cậu ở phương diện này bằng không, rất nhanh Tiêu Tử Lăng đã bỏ mũ vớt giáp giờ tay đầu hàng ngay trong nụ hôn kịch liệt của Sở Chích Thiên. Giữa lúc Tiêu Tử Lăng cho rằng mình sẽ trở thành nam nhân đầu tiên bị nam nhân hôn nồng nhiệt hít thở không thông mà chết, Sở Chích Thiên rốt cục cũng tha cho cậu.

Chỉ thấy lúc này cả người Tiêu Tử Lăng tê liệt ngã trên giường, hai mắt mê ly thở dốc từng hơi từng hơi, hai tay cậu bị một tay của Sở Chích Thiên đè ở đỉnh đầu, đôi môi bởi vì nụ hôn kịch liệt mà có vẻ hơi sưng hồng nhuận, một màn dụ hoặc hồn nhiên tự nhiên thành hình này khiến cho ánh mắt Sở Chích Thiên rất phức tạp, vẻ mặt mơ hồ có chút giãy dụa.

Tiếp tục hay là dừng lại? Hai ý nghĩ đang đối kháng trong lòng Sở Chích Thiên, lý trí nói cho anh thu tay lại đi, tiếp tục như vậy có thể sẽ xảy ra

chuyện, nhưng nhiệt độ thân thể với dự vọng lại thành thực kể ra nhu cầu của anh.

Anh chỉ là vì giúp Tiêu Tử Lăng, vì chỉ đạo cậu làm một bạn gái thân mật xứng chức như thế nào, có một số động tác nhất định phải làm, anh chỉ là muốn làm đến điểm đó. Sở Chích Thiên rốt cục cũng tìm được lý do thuyết phục lý trí bản thân, vì vậy anh lần nữa cúi đầu, môi nhẹ nhàng dán vào đôi môi hồng nhuận đã bị anh thưởng thức qua kia.

Tiêu Tử Lăng không biết sự giãy dụa của Sở Chích Thiên, thật vất vả mới lấy được không gian hô hấp, lại phát hiện Sở Chích Thiên lần nữa dán vào miệng cậu, điều này làm cho cậu vô ý thức muốn nói chuyện kháng nghị, miệng vừa mới mở, một cái lưỡi linh hoạt lần nữa khuấy vào, lại một lần nữa lâm vào thế giới vắng vất kia.

Bất quá lần này Sở Chích Thiên tuyệt không hôn kéo dài như lần trước, rất nhanh đã thả cậu ra, chậm rãi dời địa bàn, Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy nụ hôn của Sở Chích Thiên từ môi cậu đi xuống, cằm, cổ, ngực. . .

Ách? Ngực? Không phải cậu mặc áo sơmi sao? Cúc áo cài rất quy củ nha. . . Thần trí của Tiêu Tử Lăng thoáng cái trở về, mới phát hiện cúc áo sơmi của cậu đã bị Sở Chích Thiên cởi ra toàn bộ, lúc này đang xích lõa ở trước mắt Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng thoáng cái cảm thấy xấu hổ, cả người trở nên đỏ bừng, nóng đến mức đầu sắp bốc khói.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng đang bốc hơi, nhin không được cười nhẹ, đột nhiên phát hiện đùa Tiêu Tử Lăng như vậy cũng khiến cho anh rất thỏa mãn, vì vậy bàn tay to cực nóng vốn vẫn luôn lưu luyến vuốt ve nơi eo lưng chậm rãi bò lên, sau cùng đi tới ngực cậu, ác liệt ma sát điểm nhỏ nào đó trước ngực.

Động tác của Sở Chích Thiên khiến cho mặt của Tiêu Tử Lăng trở nên phấn hồng phấn hồng, cậu dùng sức giãy thoát cánh tay bị ngăn chặn, một

phen túm lấy bàn tay to ác liệt của Sở Chích Thiên, ánh mắt ướt át át truyền qua ý tứ cầu xin, xin lão đại nhà mình đừng trêu chọc cậu ác liệt như thế.

Sở Chích Thiên thấy loại biểu tình đáng thương ủy khuất này của Tiêu Tử Lăng, không biết vì sao một luồng ý nghĩ muốn tàn sát bừa bãi dâng lên, ánh mắt của anh u ám vô cùng, thâm trầm nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên nhìn mà trong lòng hốt hoảng, cậu phát hiện Sở Chích Thiên trên giường căn bản không phải là Sở Chích Thiên mà cậu quen, cảm giác anh ta cho cậu rất nguy hiểm, thật giống như đối mặt một con mãnh thú cắn người, chỉ cần cậu có một chút vọng động, sẽ bị vô tình cắn nuốt.

Sở Chích Thiên rốt cục nhắm hai mắt, khi lần nữa mở mắt, cảm giác luồng nguy hiểm kia dường như đã biến mất, điều này làm cho trái tim căng thẳng của Tiêu Tử Lăng được thả xuống, cậu biết mình đã vượt qua được nguy cơ.

Sở Chích Thiên day day mi tâm, có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài: “Như vậy cũng không được sao? Tiểu Lăng, cậu như vậy kêu tôi tiếp tục hạ thủ như thế nào? Xem ra vẫn phải tìm Giang Khinh Ngữ. . .”

Lần nữa nghe thấy cái tên đáng ghét Giang Khinh Ngữ đó, Tiêu Tử Lăng vốn tâm cảnh giác rất nặng thoáng cái khó chịu, cậu vội vã ngồi dậy, hai tay trực tiếp quần lên cổ Sở Chích Thiên, kéo anh qua, dùng miệng mình ngăn lại môi Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng cậu tuyệt đối sẽ không thua nữ nhân đó, ừ, về mặt diễn kịch mà nói.

Sự chủ động của Tiêu Tử Lăng dường như đã đánh vỡ cái gì đó, Sở Chích Thiên phản ứng rất kịch liệt, anh trực tiếp ấn Tiêu Tử Lăng lên giường lớn bạch ngọc, vào lúc Tiêu Tử Lăng không chú ý, áo sơ mi đã bị cởi ra, cuốn lấy hai tay Tiêu Tử Lăng đặt trên đỉnh đầu cậu. Lúc này Tiêu Tử Lăng đã ở vào trạng thái mơ hồ, chỉ có thể bất lực nằm trên giường, tùy

ý Sở Chích Thiên loay hoay. Tên ngố tình dục không biết sống chết pk với đại thần, kết cục chính là như vậy.

Nụ hôn của Sở Chích Thiên đi xuống từng chút, khi bờ môi của anh sát qua điểm nhỏ nào đó nơi ngực Tiêu Tử Lăng, toàn thân Tiêu Tử Lăng thế mà phát run, Sở Chích Thiên nhận thấy được Tiêu Tử Lăng động tình, khóe miệng treo lên một nụ cười tà mị, anh ngẩng đầu khẽ cười nói: “Như vậy mà đã khiến cho cậu chịu không nổi rồi? Tiểu Lăng, loại biểu hiện này không giống một bạn gái thân mật, nữ nhân có kinh nghiệm sẽ không biểu hiện kém như thế.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên vừa xấu hổ vừa phiền muộn, cậu đúng thật là không biết thân thể cậu lại mẫn cảm như vậy, Sở Chích Thiên chỉ vừa mới bắt đầu, cậu đã nóng không chịu được, phía dưới đã có phản ứng, nếu lão đại không hài lòng, vậy có phải cậu sẽ phải tiến hành luyện tập lại hay không? Vì vậy cậu đỏ mặt hỏi: “Vậy có nên tìm người luyện tập thêm không?”

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho ánh mắt của Sở Chích Thiên rất âm u, sự nguy hiểm vốn biến mất lần nữa cuồn cuộn dâng trào, anh lạnh lùng thốt: “Không cần, có đại ca ở đây Tiểu Lăng không cần tìm người khác, tôi sẽ khiến cho cậu quen những việc này. . .”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Động Tình? Đại Ca Sẽ Dạy Cậu.

Khí tức nguy hiểm lần nữa xuất hiện của Sở Chích Thiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng không dám nói nhiều. Sở dĩ Tiêu Tử Lăng có thể sống sót mười năm ở kiếp trước, cũng bởi vì cậu biết không nên dựa vào những thứ cậu cho rằng là nguy hiểm.

Thấy Tiêu Tử Lăng bày bộ dáng khôn khéo nghe lời, Sở Chích Thiên hài lòng. Anh kéo Tiêu Tử Lăng qua, ôm lấy thắt lưng cậu để cho cậu ngồi dang chân trên đùi mình.

Tiêu Tử Lăng quỳ gối hai bên đùi Sở Chích Thiên, thân dưới gắt gao dán sát Sở Chích Thiên, không thể nghi ngờ loại tư thế này khiến cho Tiêu Tử Lăng rất không thích ứng, cậu không biết làm sao nhìn Sở Chích Thiên, không biết nên làm thế nào cho phải.

Biểu hiện hồn nhiên của Tiêu Tử Lăng lấy lòng Sở Chích Thiên, anh cười khẽ an ủi: “Tiểu Lăng, không sợ, đại ca sẽ tay dắt tay dạy cậu, cậu nhắm mắt lại hưởng thụ hết thảy là được rồi.”

Tiêu Tử Lăng nghe lời nhắm mắt, lại không ngờ rằng sau khi nhắm mắt, cảm giác thân thể càng thêm mãnh cảm, cậu cảm nhận được cái lưỡi linh hoạt của Sở Chích Thiên ác liệt liếm hai điểm nhỏ trên ngực cậu, khiến cho nhiệt lực trong cơ thể cậu càng ngày càng nhiệt liệt, cậu vô lực thở dốc rên rỉ, ôm cổ Sở Chích Thiên, mới có thể chống đỡ được thân thể sắp bởi vì những điều này mà tê liệt ngã xuống của cậu.

Cảm nhận được Tiêu Tử Lăng bởi vì động tác của anh mà rơi vào trong tình dục, lúc này Sở Chích Thiên mới hài lòng ngẩng đầu nói: “Tiểu Lăng, tôi chỉ dạy cậu một lần, những động tác này cậu nhất định phải nhớ chặt vào tim cho tôi, tới căn cứ quân đội, nếu như xác định có giám thị, buổi tối cậu nhất định phải làm như vậy.”

Lúc này tuy rằng vẻ mặt Sở Chích Thiên lạnh lùng nghiêm nghị, thế nhưng ngữ khí với hơi thở đã làm bại lộ anh tuyệt không bình tĩnh như bên ngoài, hô hấp của anh dồn dập, thường thường một lời sẽ thở dốc hai hơi. Nếu như Tiêu Tử Lăng có chút kinh nghiệm, sẽ biết hiện tại Sở Chích Thiên đã động tình, chỉ cần cậu gia tăng thêm chút khiêu khích, rất có thể Sở Chích Thiên sẽ không khống chế được, thậm chí sẽ bị cậu nắm giữ chủ động. Bất quá vô tri cũng là một loại hạnh phúc, nếu như Tiêu Tử Lăng thực sự khiêu khích, sợ rằng trận kịch giáo dục này sẽ diễn biến thành thao tác thực chiến chân thực, trực tiếp làm giả hoá thật.

Tiêu Tử Lăng kêu rên, cậu cắn răng nhịn xuống sự gai ngứa truyền đến từ trên người, đầu choáng váng phát nóng bởi vì lời này của Sở Chích Thiên mà đã tóm về lại được chút thần trí, cậu mê mang giương hờ mắt, bởi vì khoái cảm gai ngứa truyền đến từ trên thân thể khiến cho thanh âm trả lời của cậu có chút khàn khàn: “Ừm, Sở ca!”

Một tiếng này của Tiêu Tử Lăng, dường như đang làm nũng, lại dường như đang mời gọi gì đó. Sở Chích Thiên vốn cũng đã ở sát biên giới lý trí không nhịn nổi nữa, anh há miệng, hàm răng trực tiếp cắn lên viên anh đào nhỏ màu đỏ đã bị anh liếm làm cho thập phần diễm lệ kia. Sở Chích Thiên cắn có chút nặng, Tiêu Tử Lăng nhịn không được toàn thân run lên, miệng bắt đầu kêu đau rên rỉ: “A. . . Ừm!” Sau đó cả người ngã xuống trên người Sở Chích Thiên, nếu không phải Sở Chích Thiên gắt gao ôm người trong lòng, sợ là sớm đã tê liệt ngã xuống giường.

Sở Chích Thiên ôm Tiêu Tử Lăng trong lòng, nhẹ nhàng cắn vành tai Tiêu Tử Lăng, ác liệt hỏi: “Tiểu Lăng, rất kích thích sao?”

Đời trận khoái cảm động tình này qua đi, Tiêu Tử Lăng ngồi ngay ngắn, yếu ớt mở ra ánh mắt của mình, ướm át át nhìn Sở Chích Thiên, ủy khuất hỏi: “Sở ca, vì sao anh cần em?”

“Rất đau sao?” Sở Chích Thiên như cười như không hỏi, ngón tay rất ác liệt búng búng anh đào nhỏ đã trở nên cứng rắn trước ngực Tiêu Tử Lăng.

Động tác này của Sở Chích Thiên khiến cho cả người Tiêu Tử Lăng hiện ra màu phấn hồng, cậu cắn răng, cổ nhin xuống tiếng rên rỉ sắp thốt ra, nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: “Không tính là quá đau. . .”

“Vậy như vậy thì sao?” Sở Chích Thiên lần nữa cúi đầu, khi nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm viên anh đào bị thương kia, thân thể Tiêu Tử Lăng đột ngột kéo căng, tiếng rên rỉ vốn cổ nhin nhất thời thốt ra, cậu gián đoạn cự tuyệt: “Sở, ca, ưm. . . đừng, đừng như vậy. . .”

Thấy bộ dáng khó nhin tình dục của Tiêu Tử Lăng dưới sự kích động của anh, ánh mắt Sở Chích Thiên chợt lóe ánh mờ, như đang nhẫn nại gì đó, thanh âm anh khàn khàn hỏi: “Tiểu Lăng, chẳng lẽ cậu không thích tôi làm như vậy?”

Đầu óc Tiêu Tử Lăng lúc này đã triệt để văng vất, chung quy cảm thấy mình đã không giống mình nữa, trong lòng cậu khóc không ra nước mắt, không ngờ tới cậu sẽ cảm thấy khoái cảm liên tục dưới sự kích động âu yếm của lão đại nhà mình, cậu hận thể chất mẫn cảm của mình, thực sự quá không có nguyên tắc đạo đức mà, lão đại là nam a, cậu thể nào có thể để một người nam nhân làm cho dục hỏa đốt người? Cậu cảm thấy quá mất mặt, vì vậy viền mắt tuôn ra nước mắt, dường như rơi mà không phải rơi nói với Sở Chích Thiên: “Sở ca, em không muốn. . .”

Đặc huấn tới quá đột nhiên, khiến cho cậu không có cơ hội chuẩn bị, đây chắc hẳn mới là nguyên nhân khiến cho cậu không khống chế được đi. Tiêu Tử Lăng nghĩ như vậy. Vì vậy ý nghĩ duy nhất hiện tại của cậu chính là kết

thức đặc huấn này, ít nhất qua đêm nay, để cho cậu có điều chuẩn bị, có lẽ sẽ không biểu hiện thất thố như thế.

Không muốn? Ánh mắt Sở Chích Thiên co rụt lại, chẳng lẽ anh đã bị Tiêu Tử Lăng ghét? Anh rũ mi mắt, che giấu tâm tình bạo ngược của mình, thấp giọng hỏi: “Tiểu Lăng, rất ghét tôi làm như vậy sao?” Cánh tay ôm Tiêu Tử Lăng thu càng chặt, nếu Tiêu Tử Lăng nói ghét, anh sẽ. . .

Tiêu Tử Lăng thành thực lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là em cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị tốt.” Đối với Sở Chích Thiên, chỉ cần mệnh lệnh anh ta cho mình không nguy hiểm đến sự an toàn sinh mệnh của mình, thì sẽ luôn lấy sự chân thành đối đãi, vì vậy Tiêu Tử Lăng vẫn rất thành thật nói ra cảm nhận chân thực của cậu.

“Vậy thì tốt, Tiểu Lăng, đừng khẩn trương, nhắm mắt lại cảm nhận chuyện này, học biết hưởng thụ là được rồi, kỳ thực tình dục tuyệt không phải một chuyện xấu, mỗi người đều phải trải qua từ không hiểu cho đến lúc hiểu.” Lời nói của Tiêu Tử Lăng để cho Sở Chích Thiên thả lỏng, anh nói lời an ủi Tiêu Tử Lăng. Sau đó tiếp tục cúi đầu dùng hàm răng khê cắn viên anh đào còn lại của Tiêu Tử Lăng, lần này anh thả nhẹ lực cắn, chỉ cắn lấy sau đó kéo, đầu lưỡi còn không quên liếm trần an.

“Sở ca, không, không. . .” Tiêu Tử Lăng hét rầm lên, thân thể chưa bao giờ bị người khiêu khích như thế, thế nào có thể chịu được loại kích thích này, đầu cậu đang đưa loạn xạ, tay bắt đầu dùng sức đẩy vai Sở Chích Thiên, hy vọng anh đào nhỏ của mình có thể thoát khỏi miệng lưỡi ác ma.

Thế nhưng khí lực của cậu làm sao có thể chống lại được lực lượng của Sở Chích Thiên, trái lại bởi vì giây dựa kịch liệt, khiến cho anh đào nhỏ của cậu bị kéo dài hơn, sự đau đớn ngứa đến trong lòng đó sau cùng chỉ có thể hóa thành từng tiếng rên rĩ.

Cảm nhận được lực lượng phản kháng của Tiêu Tử Lăng càng ngày càng nhỏ, động tác miệng lưỡi của Sở Chích Thiên càng thêm mãnh liệt, rất có ý muốn không đánh tan lý trí của Tiêu Tử Lăng thì không bỏ qua.

Tiêu Tử Lăng run rẩy thân thể, vô ý thức nghẹn ngào nói: “Rất, rất khó chịu.”

“Khó chịu bao nhiêu?” Sở Chích Thiên giữa lúc hôn Tiêu Tử Lăng không quên hỏi thăm.

“Rất khó chịu, rất khó chịu. . .” Tiêu Tử Lăng biết cậu đã triệt để bại bởi tình dục đánh thẳng vào tim, cậu muốn nhận được khoái cảm lớn hơn nữa để phát tiết, vì vậy tay của cậu theo ý thức tìm kiếm xuống phía dưới bản thân, tưởng tượng như lúc xưa. . .

Một bàn tay to lại sớm hơn cậu một bước, cách quần trong cầm bộ vị quan trọng đã cứng lên phía dưới của cậu: “Có phải nơi đây khó chịu không. . .” Sở Chích Thiên khàn khàn nói ở bên tai Tiêu Tử Lăng, còn không quên liếm vành tai cậu một chút. Ban này khi khiêu khích Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên không quên thả lỏng quần Tiêu Tử Lăng ra.

Thân thể lần nữa run lên, sự tập kích đột nhiên của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng càng kéo căng cả người, sau đó cả người ngã vào trong lòng Sở Chích Thiên, thở phì phò.

Tiêu Tử Lăng nhắm hờ mắt, chửi bới trong lòng, đương nhiên là chỗ đó, chẳng lẽ thực cho rằng cậu là một tên ngố không biết gì? Bất quá chỉ không có kinh nghiệm thực chiến mà thôi, nhưng A V đã xem qua không dưới trăm bộ, tự an ủi lại có vô số lần, làm sao sẽ không rõ việc này?

“Tiêu Lăng lần đầu tiên làm như vậy sao?” Ánh mắt Sở Chích Thiên thay đổi hẳn sự u ám trước đó, trở nên có chút lóe sáng.

“Ừm. . . Không, phải. . .” Tiêu Tử Lăng vừa định trả lời thành thật, bàn tay to kia lại ác liệt ma sát một chút ở nơi nào đó, kích thích kịch liệt khiến cho câu trả lời của Tiêu Tử Lăng cũng bắt đầu gián đoạn.

“Câu trả lời của Tiểu Lăng khiến cho tôi rất mơ hồ, đáp án tới cùng là gì? Hừm?” Lúc này Sở Chích Thiên sớm đã không còn bộ dáng lãnh liệt bình thường, trái lại có vẻ ác liệt vô cùng.

“Sở ca, không, a, phải!” Tiêu Tử Lăng bắt lấy bàn tay to ác liệt kia, hy vọng anh ta đừng lộn xộn nữa, cậu sắp chịu không nổi rồi.

“Tới cùng là phải hay không?” Sở Chích Thiên tuyệt không chuẩn bị buông tha Tiêu Tử Lăng, ngón cái bắt đầu nhẹ nhàng ma sát ở đỉnh chóp, điều này làm cho thân thể Tiêu Tử Lăng vắn vẹo, trong miệng xin khoan dung rên rỉ nói: “Sở, ca, anh nói cái gì. . . thì là cái đó, a. . .”

“Tiểu Lăng rất ngoan, tôi rất hài lòng.” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười thỏa mãn, tay anh rốt cục rời đi bộ vị quan trọng của Tiêu Tử Lăng. Tiêu Tử Lăng cho rằng cuối cùng lão đại cũng phát thiện tâm, buông tha cậu, cậu vừa định tự an ủi cho mình một phen, tay còn chưa đụng tới chỗ đó của mình, đã bị Sở Chích Thiên tóm cổ tay lại.

Tiêu Tử Lăng giãy dụa nói: “Sở ca, để cho em tự mình giải quyết một chút đi.” Lửa trên người không tiêu diệt hết, điều này thực sự quá khiến người ta khó chịu, lúc này trên người Tiêu Tử Lăng cứ như có vô số con kiến đang bò a bò.

“Vừa vặn, cho cậu luyện tập một chút.” Sở Chích Thiên vừa dứt lời, đã chuyển ngoặt tay Tiêu Tử Lăng, một vật thể hình côn khổng lồ rơi vào lòng bàn tay Tiêu Tử Lăng, nhiệt lượng bức người tản ra từ nơi đó khiến cho tay Tiêu Tử Lăng nhịn không được run lên, tay vô ý thức siết chặt.

Sở Chích Thiên kêu rên một tiếng nói: “Tiểu Lăng, đừng hoảng hốt, từ từ sẽ đến, việc này nhất định phải làm, yên tâm, tôi cũng sẽ giúp cậu.” Nói

xong tay anh vói vào quần sịp be bé của Tiêu Tử Lăng, cầm chỗ đó của Tiêu Tử Lăng, bắt đầu nhẹ nhàng ma sát cho cậu.

Tiêu Tử Lăng bởi vì động tác của Sở Chích Thiên mà thở dốc không ngừng, cậu biết cự vật trong lòng bàn tay là thứ gì, cậu chưa từng nghĩ tới có một ngày thế mà sẽ đụng phải thứ này, cả người cậu mê mang, cậu sống lại đây để làm gì? Cậu chỉ đến làm đàn em a, vì sao tình hình hiện tại lại quỷ dị như thế? Cậu cảm thấy tâm tư mình có chút hỗn loạn. . .

Sở Chích Thiên chỉ huy ở bên tai cậu: “Tiểu Lăng, không nên quá dùng sức, chậm rãi đến, học như tôi này. . .”

Như bị đầu độc, tay Tiêu Tử Lăng bắt đầu động, nghe tiếng thở gấp nhẹ ghé vào lỗ tai cậu của Sở Chích Thiên, từng lần từng lần dùng thanh âm khàn khàn nói: “Tiểu Lăng, học rất khá. . .”

Sau đó. . . Tiêu Tử Lăng cảm thấy có một đoạn thời gian cậu căn bản không nhớ được gì hết, dường như có một loại khoái cảm cực hạn, dường như đã đến thế giới cực lạc nào đó đi dạo một vòng. Chờ khi lấy lại thần trí, phát hiện hai người đã tiến vào tu luyện, mà hiệu quả tu luyện của bọn họ lúc này đây thế mà tốt hơn gấp đôi so với trước đây.

Chẳng lẽ lấy miệng độ khí, hiệu quả tu luyện sẽ tốt hơn? Đây là ý nghĩ duy nhất của Tiêu Tử Lăng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Quét Hình? Qua Cửa Này Như Thế Nào?

Sáng sớm hôm sau, dưới sự nhìn theo của tất cả mọi người của căn cứ, Sở Chích Thiên Đồng Hạo Triết mang theo hai người Tiêu Tử Lăng Trần Cảnh Văn đã ngụy trang, lên xe nhà việt dã đã được chuẩn bị rời khỏi căn cứ.

Trong vài bước đường ngăn ngủi lên xe, mấy cô gái trong căn cứ đều bày vẻ mặt hâm mộ đổ kị hận trừng hai cô gái trong khuỷu tay của hai vị lão đại, đặc biệt là Tiêu Tử Lăng, quả thực bị các loại ánh mắt đâm thành vô số lỗ mắt.

Tiêu Tử Lăng đối mặt đông đảo ánh mắt “nhiệt tình” như thế, cậu rũ mặt xuống, lộ ra vẻ mặt bàng hoàng, dường như đã bị kinh hách, gắt gao túm lấy cánh tay Sở Chích Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu đó, đôi mắt hồn nhiên khiếp đảm như nai con đó, trực tiếp khiến Sở Chích Thiên ngồi vững danh hiệu luyện đồng. Cũng khiến cho căn cứ bắt đầu lưu hành phong trào ngây thơ đáng yêu, các cô gái đều hy vọng ngày nào đó khi Sở Chích Thiên cải trang vì hành, có thể được anh ta nhìn trúng, thành công thưởng vị trở thành một người bạn giường của Sở Chích Thiên, cho dù không vì danh lợi, khí thế khí phách vô song của Sở Chích Thiên cũng khiến cho những cô gái đó sẵn tới như lửa vệt.

Đương nhiên Tiêu Tử Lăng chọc nhiều giá trị cừu hận như vậy, Sở Chích Thiên là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác là biểu hiện của Trần Cảnh Văn quá cường thế, hết thấy đường nhìn dám bắn về phía anh, đều sẽ

bị ánh mắt sắc bén của anh bức trở về, hiển lộ hết phong phạm nữ vương. Áp lực mạnh mẽ khiến cho mấy cô gái biết nữ nhân này không dễ chọc, mấy cô gái không có lòng tin chiến thắng loại nhân vật vừa nhìn đã biết là kẻ dữ dằn đó đành phải tập trung đường nhìn đến trên người người còn lại, không thể không nói khí thế trên người Tiêu Tử Lăng thực sự quá yếu, để cho mấy cô gái đó sản sinh ảo giác, cho rằng KO cậu thực sự quá dễ.

Cứ như vậy, một chiếc xe nhà việt dã cao cấp, hai chiếc xe việt dã trong ánh mắt mong đợi kính ngưỡng của mọi người lái khỏi căn cứ, xuất phát đến căn cứ quân đội Kinh Vân. (mấy Chương trước thì là Kinh Đảo, không hiểu sao sau này toàn Kinh Vân, cơ mà ta thấy tần suất Kinh Vân xuất hiện nhiều hơn nên sẽ lấy tên này luôn, mấy Chương trước sửa sau vậy.)

Vì tránh khỏi lãng phí nguồn năng lượng, bốn người bọn Sở Chích Thiên đều ngồi trong xe nhà việt dã cao cấp chuyên thuộc của Sở Chích Thiên, phụ trách lái xe chính là Tào Dương, phó lái Lý Sảng (Lão Lý tổ công kiên).

Hai chiếc xe việt dã do Tần Thượng Phong phụ trách dẫn đội, 7 người còn lại đều là đội viên tổ chiến đấu lệ thuộc đội ngũ của Đồng Hạo Triết, hoàn toàn một màu người thức tỉnh cấp hai.

Lựa chọn đội viên đi theo, Đồng Hạo Triết với Sở Chích Thiên đã phí một phen tâm tư, người không thể nhiều, nhiều thì sẽ có vẻ cồng kềnh, năng lực ứng biến cũng sẽ trở nên kém đi, vạn nhất có tình hình nào đó, rất dễ không chỉ huy hết được. Nhưng người cũng không thể quá ít, như vậy sẽ không thể hiện ra được khí thế của căn cứ, ở nơi đó rất dễ bị căn cứ khác coi khinh bài xích, cho dù thực lực của Đồng Hạo Triết cường đại, lực áp quần hùng, cũng có thể sẽ bởi vì bị coi thường mà dẫn tới bất mãn bị đánh hội đồng.

Vì vậy hai người trải qua nghiên cứu, rốt cục chọn những người này, tuy rằng thực lực của bảy đội viên chỉ có cấp hai, nhưng bọn họ là người cả

một đường đã cùng Đồng Hạo Triết chém giết tới, hai bên phối hợp phi thường ăn ý, thường thường không cần nhiều lời, một ánh mắt đã có thể lĩnh hội được ý của Đồng Hạo Triết, trong căn cứ quân đội được giám thị dày nặng kia, loại ăn ý này rất có thể cứu được mọi người một mạng.

Mà biến dị thính lực cấp ba của Tần Thượng Phong sẽ để cho bọn họ không đến mức rơi vào trạng thái mù cảm ở trong căn cứ hạn chế đi lại đó. Tào Dương với Lý Sảng đều thuộc về người dị năng cấp ba hệ đặc thù, có thể có được tác dụng kì binh (binh lực đánh úp, đánh bất ngờ).

Mọi người dọc đường coi như an ổn, tuyệt không gặp phải khó khăn nào, rất nhanh đã tới căn cứ Kinh Vân.

Căn cứ Kinh Vân vốn là một căn cứ quân sự cỡ lớn, về sau lượng lớn người sống sót ở thành thị xung quanh tuôn vào, căn cứ Kinh Vân không thể không mở rộng phạm vi căn cứ, đã trải qua hai lần công trình xây dựng lại, nhét hết phạm vi vài km xung quanh căn cứ Kinh Vân vào phạm vi của căn cứ.

Đoàn xe Sở Chích Thiên thấy đầu tiên chính là trận tuyến phòng thủ ngoài cùng nhất của căn cứ Kinh Vân, nơi đây trên cơ bản là địa phương người sống sót bình thường cư trú, thứ duy nhất có cảm giác căn cứ quân sự chính là mấy cửa vào tiến vào nơi đây, đều có một đội quân nhân mặc quân trang đang canh nghiêm tử thủ.

Chốt chặn phát hiện ba chiếc xe lái tới gần, liền thấy một quân nhân ở phía sau lan can giơ lên một lá cờ màu đỏ vẫy vẫy, tỏ ý đoàn xe dừng lại kiểm tra.

Phụ trách đi đầu trận chính là xe việt dã của Tần Thượng Phong, đội viên lái xe thấy loại tình huống này, liền nhìn về phía Tần Thượng Phong ở ghế phó lái, chờ đợi chỉ thị của vị đội trưởng tạm thời này.

Tần Thượng Phong tỏ ý nhân viên lái xe dừng trước chốt chặn, lúc này một quân nhân chờ bên cạnh cẩn thận mang theo súng đi đến, hăn hỏi: “Máy người là ai?”

Tần Thượng Phong mỉm cười trả lời: “Chúng tôi là căn cứ Lăng Thiên, đến để tham gia hội nghị.”

Quân nhân đó vừa nghe thấy vậy, trực tiếp cúi chào, sau đó mới nghiêm túc nói: “Hoan nghênh các vị!”

Nhìn nhìn xe nhà việt dã cao cấp phía sau, quân nhân đó biết người phụ trách căn cứ này sợ rằng ở trên xe đó, vì vậy hăn nói: “Tiến vào căn cứ chúng tôi, chúng tôi nhất định phải lên xe kiểm tra một chút.”

Lời này vừa nói ra, hết thấy đội viên trên xe việt dã đều tức giận đầy mặt, trợn mắt nhìn. loại cách làm này của quân đội rõ ràng là một loại vũ nhục đối với bọn họ, là một căn cứ tổ chức độc lập, bất kể như thế nào cũng không thể tiếp nhận sự chà đạp như vậy.

Quân nhân đó thấy người trên xe đều nổi giận đầy mặt, đã biết bọn họ hiểu lầm, vì vậy giải thích: “Các vị phải biết rằng, tiến vào một căn cứ đều phải tiến hành quân chế 12 tiếng đồng hồ, bất quá quân đội chúng tôi gần đây đã nghiên cứu ra một kỹ thuật mới, dùng thiết bị quét hình quét một lần, có thể phán đoán có mang theo bệnh độc hay không, vì sự an toàn của căn cứ, xin các vị có thể phối hợp.” Hăn nói hợp tình hợp lý, biểu thị tuyệt không phải vì mục đích gì khác.

Tần Thượng Phong nghe nói như thế, liền kêu hăn chờ một chút, anh lên xe báo cáo với Sở Chích Thiên tình hình này.

Sở Chích Thiên nghe vậy thoáng nhếch mi, thần nhiên nói: “Ra oai phủ đầu sao? Không sao, cứ để cho bọn họ lên kiểm tra đi.”

Có lời nói của Sở Chích Thiên, Tần Thượng Phong liền để cho quân nhân kia mang theo thiết bị quét hình leo lên xe Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng dụi mắt nhìn quân nhân đó một cái, đột nhiên kinh hoàng ôm Sở Chích Thiên, khóc kêu lên: “Kêu hẩn cút ra đi, kêu hẩn cút ra đi, Sở ca, em sợ em sợ!” Nói xong nước nở vùi đầu trước ngực anh, thân thể có chút run nhè nhẹ.

Ánh mắt Sở Chích Thiên thoáng ngưng lại, nói với quân nhân kia: “Xin lỗi, bảo bối của tôi sau ngày diệt vong từng bị quân nhân sa đoạ nào đó khi dễ, vì vậy thấy anh cũng mặc quân trang nên rất khủng hoảng, xin anh xuống xe chờ vài phút trước, tôi nhất định phải an ủi bảo bối của tôi một chút.”

Quân nhân kia nghe vậy sửng sốt, nhìn nhìn bóng lưng kịch liệt run rẩy của cô gái trong lòng Sở Chích Thiên, trong mắt có sự thương xót, hẩn cúi đầu, thu đi một mặt thất vọng, nhưng tuyệt không nhiều lời, liền trực tiếp xoay người xuống xe.

Sở Chích Thiên lãnh nhãn nhìn quân nhân kia xuống xe, lúc này mới mở ra Hư Không, phong tỏa không gian xung quanh bọn họ, sau khi xác định nói chuyện sẽ không bị nghe trộm, vỗ vỗ Tiêu Tử Lăng trong lòng nói: “Tiểu Lăng, xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới ngẩng đầu, ánh mắt biểu cảm nào có nửa điểm sợ hãi, vẻ mặt cậu lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Thiết bị quét hình kia không phải quét hình bệnh độc, mà là quét hình cấp bậc dị năng với loại hình dị năng của chúng ta.”

Đồng Hạo Triết nghe nói như thế, siết chặt nắm tay hung hăng nói: “Mục nội nó, những đại lão quân đội đó thực sự quá gian trá, thế mà dùng loại phương pháp này để lấy được tư liệu của chúng ta, tôi còn tưởng rằng quân đội sẽ không làm mấy loại việc mờ ám này chứ.”

Trần Cảnh Văn cười lạnh, liếc mắt một cái qua, thập phần khinh thường sự biết sau hiểu muộn của Đồng Hạo Triết: “Bình thường quân nhân là ngay thẳng, thế nhưng mấy lão già thành tinh bên trên thì lại không dễ qua mặt, bọn họ sẽ không để cho hết thầy người phụ trách căn cứ cứ tiến vào địa bàn của bọn họ như thế, tôi vẫn luôn nghĩ bọn họ sẽ có hậu chiêu nào đó, hiện tại xem ra chắc hẳn là cái này. Bất quá khoa học kỹ thuật của quân đội quả nhiên là mạnh nhất, nhanh như vậy đã làm ra được thứ đó, hơn nữa đã được bọn họ lợi dụng. Hiện tại xem ra, bọn họ muốn nắm giữ tư liệu của những thủ lĩnh căn cứ như chúng ta, nếu phát hiện loại hình dị năng kỳ lạ, hoặc là cấp bậc nguy hiểm, chỉ sợ sẽ bị giám thị toàn bộ hành trình, thậm chí thiết lập thế cục xóa bỏ đi. Hừ, quả nhiên đánh chủ ý rất hay, lần hội nghị này, thoát nhìn thế cục bọn họ thiết lập rất lớn a.”

Lời nói của Trần Cảnh Văn để cho ba người còn lại rơi vào trầm tư, xem ra lần này chính là đầm rồng hang hổ, thoáng không ổn tất cả mọi người sẽ bị chôn lấp ở nơi đây. Trần Cảnh Văn lại nói tiếp: “Hiện tại không phải lúc phiền lòng chuyện này, mà là hiện tại chúng ta qua cửa này thế nào?”

Vừa tra, anh với Tiêu Tử Lăng sẽ bị điều tra ra, một bạn gái thân mật bình thường có thể là người thức tỉnh cấp ba cấp bốn sao? Đây rõ ràng là lý do cho quân đội xử lý bọn họ.

“Nguyên lý dò xét giống như dò xét dòng điện vậy, chỉ cần chúng ta không vận chuyển dị năng, sẽ không dò ra được.” Tiêu Tử Lăng nói cho mọi người nội dung Phân Tích cho ra.

“Dị năng ở trong cơ thể là tự động lưu chuyển, tôi chỉ có thể cố định dị năng ba giây, vạn nhất thiết bị quét hình quét hình quá thời gian, căn bản ẩn tàng không được.” Trần Cảnh Văn phát sầu.

“Vấn đề của cậu với Tiểu Lăng không lớn, Hư Không của tôi có thể thiết trí một không gian phong bế ở xung quanh các cậu, thiết bị quét hình kia chắc hẳn không cách nào quét hình được thân thể các cậu, then chốt là tôi

với Hạo Triết, khống chế xuống một cấp bậc như thế nào.” Một lời của Sở Chích Thiên đã giải quyết được khốn cảnh của Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng, chẳng qua hai người bọn anh lại không thể làm như vậy, một người là chiến lôi đài, một người là thủ lĩnh, khẳng định không phải người thường, nhưng Sở Chích Thiên lại không hy vọng cấp bậc thực tế bị quân đội biết, một khi biết anh là cấp năm, sợ rằng sẽ trực tiếp bị quân đội khống chế, thậm chí hạ quyết tâm kích sát anh. Nếu như một mình anh, ngược lại cũng không sợ, nhưng lần này dẫn theo nhiều người đến như vậy, anh lo lắng sẽ hại người khác.

Đồng Hạo Triết nhún nhún vai nói: “Dù sao tôi phải đánh lôi đài, bị bọn họ biết cấp bậc tỉ mỉ cũng không sao, sau cùng đều sẽ bị lộ, ngược lại cấp năm của Sở ca quá mức nổi bật, sợ rằng sẽ khiến những người đó kinh hoàng. . .”

Sở Chích Thiên nghĩ nghĩ, liền nói: “Thôi đi, tôi áp chế một chút trước xem xem, hy vọng vận khí của chúng ta tốt, thiết bị quét hình đó không quá linh mẫn.”

Mọi người đã có đối sách liền để cho quân nhân kia lên xe, lúc này quân nhân thấy Tiêu Tử Lăng vui đầu ở trong lòng Sở Chích Thiên, bờ vai run run, một trận tiếng ô ô truyền đến, dường như còn đang khóc.

Sở Chích Thiên cười nói: “Không có cách nào, em ấy vẫn sợ, hy vọng các vị lúc quét hình nhanh một chút, tôi thật vất vả mới kêu được em ấy chấp nhận quét hình.”

Quân nhân kia gật gật đầu, đầu tiên là quét hình Đồng Hạo Triết, tiếp theo là Trần Cảnh Văn, nhìn hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng ôm thành một cục, trên mặt có chút lúng túng nói: “Cái này phải tách xa một chút, thiết bị quét hình không cách nào đồng thời quét hình hai người.”

Sở Chích Thiên ý cười đầy mặt vỗ vỗ Tiêu Tử Lăng trong lòng, lúc này Tiêu Tử Lăng mới khiếp đảm ngẩng đầu, chậm rãi rời khỏi ôm ấp của Sở Chích Thiên.

Quân nhân kia thấy dung mạo của Tiêu Tử Lăng, nhất thời sửng sốt, hăn liếc liếc Sở Chích Thiên một cái, ánh mắt có sự xem thường, nhưng rất nhanh đã thu liễm tâm tình, nhanh chóng quét hình một chút ở trên người Tiêu Tử Lăng, sau đó lại quét hình một lần cho Sở Chích Thiên.

Hắn nhìn nhìn gợi ý mà thiết bị quét hình cho ra, gật gật đầu với bọn họ nói: “Các vị đều không có vấn đề, còn nữa xin đội viên của các vị cũng phối hợp một chút.”

Sở Chích Thiên cười nói: “Xin cứ tự nhiên!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Tình Địch? Mị Lực Của Nữ Vương?

Sau khi mọi người quét hình qua xong, quân nhân kia kêu bộ hạ bỏ đi hàng rào chắn, sau đó nói với Tần Thượng Phong: “Chờ lát nữa chiến sĩ của chúng tôi sẽ mang các vị vào bên trong căn cứ. Đến lúc đó sẽ an bài cho các vị địa phương nghỉ ngơi.”

Tần Thượng Phong gật đầu nói: “Cảm ơn!”

Lúc này, một chiến sĩ lái một chiếc mô tô ba bánh ra, một chiến sĩ trong đó đi lên, vẫy tay với bọn anh, tỏ ý đi theo bọn họ.

Ba chiếc xe cứ như vậy lái vào ngoại vi căn cứ, phóng về căn cứ Kinh Vân chân chính.

Thấy ba chiếc xe rời xa cửa vào, quân nhân kia trực tiếp đi vào trong một căn phòng nhỏ bên cạnh, trong phòng nhỏ có một đài vô tuyến điện, cùng với một binh lính thông tin. Thấy quân nhân kia tiến vào, binh lính thông tin nhanh chóng đứng lên cúi chào nói: “Thượng tá, xin chỉ thị!”

Thượng tá kia nói với binh lính thông tin đó: “Liên lạc tổng bộ, có thủ lĩnh căn cứ mới vào.”

“Vâng!” Binh lính thông tin nhanh chóng ngồi xuống, chờ đợi thượng tá phân phó.

Thượng tá kia mở ra thiết bị quét hình, nhìn nội dung tin tức bên trong, quy nạp tổng kết nói: “Căn cứ Lăng Thiên, thủ lĩnh một: hệ lõi điện cấp ba;

thủ lĩnh hai: hệ khí cấp ba; hai thị vệ cận thân thủ lĩnh hư hư thực thực, một người hệ thủy cấp hai, một người hệ thổ cấp hai; một đội trưởng hộ vệ hư hư thực thực: người biến dị tốc độ cấp hai; bảy hộ vệ: đều là người thức tỉnh cấp một, ba người thức tỉnh lực lượng, hai người thức tỉnh hệ hỏa; tốc độ, hệ mộc mỗi loại một người. Còn lại hai bạn gái là người thường.”

Binh lính thông tin gửi đi toàn bộ những tin tức này, sau đó nói: “Thượng tá, đã gửi đi hoàn tất!”

Thượng tá gật đầu, lạnh mặt xóa bỏ toàn bộ tin tức trong thiết bị quét hình trong tay, chuẩn bị đi ra nghênh đón đợt khách tiếp theo.

Quân nhân giám thị tình hình xung quanh bên ngoài, quân hàm thoát nhìn không khác biệt bao nhiêu với thượng tá, thấy thượng tá đi ra, vội hỏi: “Thế nào? Lục thượng tá, nhóm người ban nãy có uy hiếp hay không?”

Lục thượng tá nghe thấy câu hỏi, lắc đầu nói: “Chu tham mưu, căn cứ Lăng Thiên đó không có gì đáng chú ý, xem ra hẳn là một căn cứ siêu nhỏ.”

Chu tham mưu nghe xong lời này nhất thời thở dài một hơi, liên tục nhiều ngày mỗi một thủ lĩnh căn cứ xuất hiện, khiến cho những quân nhân phụ trách an toàn bảo vệ như bọn họ rất khẩn trương, chỉ sợ đến một người thức tỉnh nghịch thiên uy hiếp đến an nguy của căn cứ, đây cũng là lý do bọn họ không kháng cự dùng thủ đoạn này thu thập tư liệu của những thủ lĩnh đó.

“Vậy vì sao sắc mặt cậu nghiêm túc như vậy?” Chu tham mưu khó hiểu nhìn thoáng qua đồng bọn mang vẻ mặt cứng ngắc trước mắt, đối với nhân vật nhỏ như vậy, căn bản không cần dùng bộ biểu tình ngưng trọng này chứ, thật giống như có chuyện khó giải quyết nào đó.

Lục thượng tá nghe vậy sững sốt, hỏi: “Thực sao? Tôi chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, dường như chưa làm tốt được vậy, xem ra tâm tình của tôi có chút không thích hợp.”

Chu tham mưu thở dài một hơi nói: “Dùng loại thủ đoạn này thu thập tư liệu của những người đó, nói thật trong lòng tôi cũng rất không thoải mái, nhưng vì sự an toàn của căn cứ chúng ta, vì những người sống sót bình thường kia, cho dù vi phạm đạo đức của chúng ta, vi phạm ý nguyện của chúng ta, chúng ta cũng nhất định phải làm, Lão Lục, cậu tự cho mình áp lực quá nhiều.” Bọn bè lâu năm mới lắm miêng khuyên một chút, hăn không hy vọng người bạn này bởi vì qua không được cánh cửa trong lòng mà bị hủy.

Về mặt Lục thượng tá mê mang, chẳng lẽ sự không thích hợp của hăn là điều này? Vì sao trong lòng có một thanh âm đang kêu gào, không đúng không đúng. . . Vì sao trong lòng có một luồng cảm giác nguy cơ như là đã để sót gì đó? Là mình suy nghĩ nhiều sao? Thôi đi, có lẽ đúng như Chu tham mưu nói, hăn tự cho mình áp lực quá lớn, vì căn cứ, hăn tự mình làm loại chuyện có chứa tính chất lừa dối này, đúng thực đích xác đã để cho hăn thừa nhận áp lực không nhỏ.

“Hy vọng đỉnh điểm hội nghị lần này có thể bình an vượt qua. . .” Lục thượng tá thở dài nói. Lúc này hăn lại thấy có đoàn xe mới xuất hiện, liền chấn chỉnh tinh thần, lần nữa đi lên quét hình thu thập tin tức mà bên trên cần.

Lúc này, bộ tổng chỉ huy ẩn mật nhất của căn cứ, thông tấn viên chạy băng băng cầm tin tức mới nhất trong tay đưa qua.

Tổ tham mưu tập hợp hết thầy tình báo lại chung với nhau, lúc này trên địa đồ Trung Quốc được trải trên nguyên cả mặt tường, góc nào đó ở bắc bộ xuất hiện tên một căn cứ mới 《 Lãng Thiên 》 .

Một đại lão quân đội trong đó tùy ý hỏi một tiếng: “Tình hình căn cứ đó thế nào?”

Nghe thấy câu hỏi, tham mưu đang biểu thị căn cứ Lăng Thiên lập tức ngừng việc trong tay, cung kính trả lời: “Bàng tướng quân, theo tin tức từ cửa vào truyền đến, thủ lĩnh căn cứ hắc có hai người, một người là người thức tỉnh hệ lôi điện cấp ba, một người là người thức tỉnh hệ khí cấp ba. Tin tức chúng tôi tra được, căn cứ này vừa mới thành lập, phỏng đoán thời gian nhiều nhất mới được một tháng. Mà lần này bọn họ cũng dựa theo yêu cầu của chúng ta mang đến bạn gái thân mật bình thường của bọn họ.”

“Ừm, hành vi này đúng thực truyền đến tin tức hữu nghị a. Tiểu Từ, đánh dấu căn cứ Lăng Thiên là căn cứ có thể liên hợp.” Một đại lão khác nghe xong lời nói của Từ tham mưu nhất thời cười nói.

“Vâng Hồ tướng quân.” Sau khi Từ tham mưu kính lễ hai vị tướng quân, liền dán lên phía dưới căn cứ Lăng Thiên mảnh giấy ghi chú màu xanh.

Lúc này một thanh niên u ám, hắc mặc quân phục thiếu tướng cười lạnh nói: “Sở dĩ phối hợp như thế, chỉ sợ cũng là bởi vì thực lực bản thân chưa đủ đi. . .” Cấp ba, đối với hắc đã tiến vào cấp năm mà nói, quả thực chính là con kiến, thứ rác rưởi lật trong tay là đã có thể tiêu diệt.

“Tiểu Viên, tuy rằng thực lực căn cứ Lăng Thiên yếu kém, bất quá chúng ta nhất định phải liên hợp hết thảy thế lực có thể liên hợp, để lại cho nhân loại đầy đủ môi lửa a.” Ông già ngồi ở chủ vị hòa khí đầy mặt nói.

Viên thiếu tướng kia nghe thấy lời nói của ông già đó, chỉ đành thu liễm tâm tình, đè xuống sát khí trong lòng, hắc cúi đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó coi. Hắc tuyệt đối sẽ không để cho một người khác có được hệ lôi điện, dị năng có năng lực công kích cường đại nhất đó chỉ hắc mới xứng có được, mấy con kiến khác muốn vọng tưởng đều nhất định phải thanh trừ.

Còn Sở Chích Thiên ở trên xe, không biết bởi vì loại hình dị năng của mình đã khiến cho người thức tỉnh cường đại nào đó trong căn cứ ghi nhớ. Lúc này anh đang suy nghĩ nắm giữ tình hình của căn cứ Kinh Vân như thế

nào, Sở Chích Thiên là một người thích khống chế toàn cục, anh muốn làm người chơi cờ, mà không phải quân cờ của bất kỳ kẻ nào.

Cứ như vậy, đoàn xe của Sở Chích Thiên theo chiến sĩ dẫn đường lái vào bãi đỗ xe căn cứ chuyên biệt mở cho các đại căn cứ. Bãi đỗ xe đã có rất nhiều xe dừng ở đây, là xe của những căn cứ khác đến nơi đây sớm hơn một bước. Xe rất dễ phân biệt, gián tiếp chứng minh thực lực cao thấp của căn cứ, đương nhiên không bài trừ có người cố ý giả heo ăn cỏ tồn tại.

Tiến vào bãi đỗ xe, chiến sĩ trông coi bãi đỗ xe giao cho bọn họ ba thẻ số, về sau dùng xe có thể dựa vào thẻ số này để lĩnh xe. Thấy căn cứ đều đã an bài thỏa đáng hết thảy, Sở Chích Thiên cũng không lưu lại đội viên trông coi xe.

“Sở thủ lĩnh, mời bên này!” Nữ sĩ quan phụ trách nghênh đón ở cửa, nhận được tin tức chiến sĩ dẫn đội mang đến, lập tức chỉ dẫn bọn anh đi vào cửa khách sạn.

Sở Chích Thiên âm áp cười nói: “Đa tạ đã chiêu đãi.” Khi Sở Chích Thiên không cười lạnh mặt sẽ có một luồng khí phách không giận tự uy, thế nhưng khi anh nụ cười đầy mặt sẽ khiến cho luồng khí phách đó biến mất vô tung vô ảnh, cả người trở nên ôn hòa, khiến người ta có loại cảm giác như tắm gió xuân, thập phần tri kỷ tự nhiên, mà nụ cười của anh càng hiển hiện ra được khuôn mặt tuần tú của anh, thập phần chói mắt, mị lực vô cùng đập thẳng vào mặt đó, khiến cho nữ sĩ quan kia nhìn không được đồ mặt.

Đi vào đại sảnh, trong đại sảnh có không ít người, có ngồi cũng có đứng, những người đó chia làm mấy đoàn thể nhỏ, đang trò chuyện. Nghe thấy tiếng chào hỏi của nữ sĩ quan ở cửa, thủ lĩnh căn cứ mới tới, căn cứ theo ý nghĩ biết người biết ta, mọi người dừng đàm luận, tập trung đường nhìn tới cửa đại sảnh.

Liền thấy một nhóm đội viên mặc đồng phục kiểu quân phục màu đỏ chói mắt vây quanh một thanh niên tuấn tú mặc áo khoác màu đen đi đến. Trong lòng thanh niên đó ôm một cô gái mặc váy dài màu trắng cúi thấy đầu không rõ dung mạo, mà thanh niên hàm hậu đồng dạng mặc đồng phục màu đỏ bên cạnh, trong khuỷu tay của anh ta lại có một nữ nhân mắt sáng mặc váy dài màu tím đỏ, xinh đẹp quyến rũ, mỗi ánh mắt mỗi động tác đều mang theo phong tình vô hạn, trong nháy mắt hấp dẫn hết thảy đường nhìn của nam nhân ở đây.

Hiện tại nữ nhân đẹp hơn so với cô có rất nhiều, quyến rũ hơn so với cô cũng không ít, khiêu gợi hơn lại càng nhiều vô số kể, thế nhưng cô lại có thể thoáng cái hấp dẫn đường nhìn của nhiều người như vậy là bởi vì cô có loại tự tin cường đại mà trong mặt thể này sớm đã mất đi.

Sau khi mặt thể giáng lâm, địa vị của nữ nhân thoáng cái giảm xuống điểm băng. Ngoại trừ những nữ nhân cường đại thức tỉnh dị năng còn có thể bảo lưu được tôn nghiêm với tự tin, trên cơ bản nữ nhân dựa vào thân thể duy trì sinh tồn đều đã mất đi những điều đó, các cô lấy lòng nam nhân của mình còn không kịp, lấy từ đâu tự tin với tôn nghiêm chứ? Mà các cô mất đi những điều đó, cũng từ từ mất đi hào quang vốn có của các cô, nhất thời trở nên bình thường.

Đồng Hạo Triết hung ác nhìn quét những đường nhìn mang theo mơ ước kia, tuyên thệ chủ quyền. Mặc dù như thế, anh vẫn thập phần bất mãn ngất Trần Cảnh Văn trong lòng một phen, hận người không an phận này thế mà không biết thu liễm, rước lấy nhiều tình địch như vậy cho anh.

Trần Cảnh Văn đập một cái cho cái tay xấu xa của Đồng Hạo Triết hạ xuống, ánh mắt hung hăng trừng Đồng Hạo Triết một cái, cảnh cáo Đồng Hạo Triết không nên quá đáng.

Loại cách làm không biết sống chết này của Trần Cảnh Văn khiến cho hết thảy nữ nhân ở hiện trường hít ngược một hơi khí lạnh, bắt đầu lo lắng

cho cô, đặc tội ân chủ quả thực chính là hành vi tự tìm đường chết. Thế nhưng một màn kế tiếp lại khiến cho hết thảy nữ nhân đổ kị hận a, chỉ thấy Đồng Hạo Triết bất đắc dĩ gãi gãi đầu, trên mặt đẩy lên nụ cười lấy lòng, lần nữa mặt dày mày dạn quần lên, tựa hồ đang nói mấy lời lấy lòng gì đó, cuối cùng cũng dỗ dành được Trần Cảnh Văn hài lòng, Đồng Hạo Triết một lần nữa ôm Trần Cảnh Văn vào trong ngực, lúc này mới lộ ra nụ cười thỏa mãn ngốc hề hề, để cho mọi người hiểu rõ, nam nhân hàm hậu đó đã yêu thăm nữ nhân gọi cảm xinh đẹp kia rồi.

Tuy rằng được lấy lòng, nhưng Trần Cảnh Văn chỉ cao ngạo ngẩng đầu, liếc Đồng Hạo Triết một cái, mang tính cảnh cáo lúc này mới xinh đẹp dựa qua, phong phạm nữ vương cường đại đập thẳng vào mặt đó khiến cho hết thảy nữ nhân đổ kị, vì sao nữ nhân còn không giống nữ nhân hơn so với các cô đó lại may mắn như vậy, tìm được nam nhân thương tiếc cô ta như thế chứ.

Trên sô pha ở một góc nào đó, một nam nhân thấy một màn như vậy ánh mắt nhất thời sáng ngời, tâm tình vốn muốn đùa giỡn nữ nhân trong lòng đã không còn, gã thu tay, như cười như không theo dõi Trần Cảnh Văn, dường như đang tính toán.

“Lão đại, có muốn em đi hiểu rõ tình hình một chút không. . .” Đàn em bên cạnh nhìn thấy ánh mắt của lão đại, đã biết lão đại có hứng thú với nữ nhân ngạo khí kia, lập tức cúi người hỏi.

Nam nhân đó gật gật đầu, rất nhanh đàn em bên người gã đã tìm người đi hỏi thăm tình hình.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Biến Thái? Sự Phản Kích Của Tiêu Tử Lăng!

Sở Chích Thiên biến thành tiêu điểm của mọi người, khoe miệng mang nụ cười nhẹ nhàng nhìn quét một vòng, lễ độ gật đầu chào hỏi với hết thảy những người đang nhìn chăm chú nơi đây, thái độ ấm áp như tắm gió xuân này thoáng cái đã khiến cho địch ý của người xung quanh biến mất hầu như không còn, không ít người lần lượt gật đầu đáp lại Sở Chích Thiên.

Trần Cảnh Văn trở lại trong lòng Đồng Hạo Triết trùng hợp thấy được một màn dường như đã từng thấy qua này, cả người nhất thời sửng sốt, Đồng Hạo Triết dường như biết sự biến hóa trong lòng Trần Cảnh Văn, hai tay anh ôm lấy Trần Cảnh Văn, để cho đường nhìn của anh ta rơi lên trên người mình, lúc này mới cúi đầu ghé vào lỗ tai anh ta nói: “Thu liễm chút cho tớ, hiện tại cậu là bạn gái thân mật của tớ đấy.”

Lời nói của Đồng Hạo Triết khiến cho vẻ mặt Trần Cảnh Văn khôi phục bình thường, anh liếc mắt một cái trừng qua, tức giận bởi lời nói không biết sống chết của Đồng Hạo Triết, hừ lạnh nói nhỏ: “Đồng Hạo Triết, cậu nói lời vô liêm sỉ gì đó? Chờ lát nữa tôi cho cậu đẹp mặt.”

Trần Cảnh Văn tự nhận ánh mắt của bản thân là uy hiếp, thế nhưng ở trong mắt Đồng Hạo Triết lại là một phong cảnh khác, không thể nghi ngờ ánh mắt này tràn ngập sự khiêu khích, tâm thần cả người anh rung động, không chút suy nghĩ trực tiếp cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng lầm bầm không ngớt kia, hành động bất ngờ này khiến cho Trần Cảnh Văn tắt tiếng, thoáng chốc mờ mịt.

Nụ hôn này tới cũng nhanh đi cũng nhanh, Đồng Hạo Triết rất nhanh ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm cảnh cáo: “A Văn, tớ đã nhìn rất lâu rồi, đừng nỗ lực khiêu khích tính nhẫn nại của tớ.”

Lời nói tràn ngập uy hiếp này khiến cho toàn bộ lông hồ ly của Trần Cảnh Văn xù lên, anh cảm thấy hình như mọi chuyện đã không khống chế được, động tác bất ngờ này của Đồng Hạo Triết cho anh biết mọi chuyện đã thoát ly khỏi sự khống chế của anh, Đồng Hạo Triết mà anh vẫn luôn cho rằng là kiên cường hàm hậu vì sao sẽ nói ra loại lời này? Chẳng lẽ trước đây trong bất tri bất giác anh đã xem nhẹ điều gì đó?

Lúc này Sở Chích Thiên nụ cười đầy mặt trò chuyện với nữ sĩ quan kia, những lời nói nhìn như buồn chán đó, rất có thể mang theo một số tin tức hữu dụng, đây cũng là lý do anh nhẫn nại nói chuyện phiếm với cô ta, bất quá anh có thể ‘nhất tâm nhị dụng’ đã tìm được chuyện khiến cho anh thích làm, bàn tay to vốn an ổn đặt ở phần eo Tiêu Tử Lăng, bắt đầu vô ý thức vuốt ve. . .

Tiêu Tử Lăng mang vẻ bề ngoài nhát gan rúc ở trong lòng Sở Chích Thiên, thập phần an phận, trong lòng lại đang hận không thể chém cái bàn tay to hạnh kiểm xấu trên thắt lưng. Mụ nội nó, anh ôm thì ôm đi, ngón tay mờ ám đảo quanh ở chỗ đó là có ý gì?? Chẳng lẽ thấy nữ sĩ quan kia nên xuân tâm nhộn nhạo? Muốn ngựa giống? Thế nhưng lão đại anh muốn ngựa giống muốn ám chỉ, thì nên trực tiếp tìm tới nữ sĩ quan kia đi chứ? Đảo quanh trên thắt lưng tôi có tác dụng cái mông? Chẳng lẽ anh còn trông cậy vào cô ta có thể tâm linh tương thông với anh hay sao?

Không đề cập tới Tiêu Tử Lăng nôn máng trong lòng, mọi người dưới sự an bài của nữ sĩ quan, chứng thực được địa phương nghỉ ngơi. Bọn anh tới không tính là sớm, gian phòng tốt đều đã bị người của căn cứ khác chiếm cứ, chỉ có tầng thứ tư còn có mấy gian phòng có thể dung nạp được mọi người bọn anh, mà Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết thì mỗi người được phân tới một gian phòng lớn xa hoa.

Nữ sĩ quan thở phào nhẹ nhõm trong lòng, may mà thủ lĩnh căn cứ lần này cô tiếp đãi là người tính tình tốt, không giống người khác nhất định đòi cái gọi là căn hộ tổng thống, cũng không ngấm lại khách sạn chỗ bọn họ thế nào có thể có nhiều căn hộ tổng thống như vậy. . . Nữ sĩ quan cho rằng Sở Chích Thiên là người tốt nên ánh mắt nhìn về phía Sở Chích Thiên cũng ôn nhu hơn, thậm chí ẩn ẩn có loại ái mộ ở trong đó.

Tiêu Tử Lăng thấy một màn như vậy, thập phần khó chịu, Tiêu Tử Lăng quy tội loại tâm tình xấu này cho cái tay gian tặc của lão đại mình, đều đã thông đồng thành công rồi, vì cái răng còn phải sờ loạn ở phần eo cậu? Cậu thế nào có thể để cho lão đại đáng hận thực hiện tiếp như thế? Tiêu Tử Lăng chuẩn bị phản kích một phen cầm lấy bàn tay to vẫn luôn làm ác ở phần eo cậu, sợ hãi ngẩng đầu nói: “Sở ca, em có thể vào phòng nghỉ ngơi trước không?”

Tiêu Tử Lăng lần đầu tiên triển lộ dung mạo của mình ở trước mặt mọi người, ánh mắt những người ở đây nhất thời biến đổi, đường nhìn nhìn về phía Sở Chích Thiên không hữu hảo nữa, thậm chí có mấy người chau mày, phỉ nhổ đầy mặt, ngay cả nữ sĩ quan ánh mắt vốn đã có chút ái mộ cũng đột nhiên trở nên băng lãnh, thậm chí dùng ánh mắt lạnh trù nhìn về phía Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên dường như không có cảm giác với những đường nhìn đó, vẫn cười thực ôn nhu ấm áp, anh ôn nhu nói: “Tiểu Ngũ mệt mỏi rồi? Vậy được, chờ lát nữa anh sẽ đi lên nghỉ ngơi với em.”

Nghe thấy những lời này của Sở Chích Thiên, thân thể cả người Tiêu Tử Lăng không khỏi run run, đôi môi phẫn nộ trợn mèm của cậu động động, bộ dáng dường như muốn cự tuyệt rồi lại không dám, sau cùng chỉ có thể hóa thành một loại ủy khuất, đáng thương rũ mi mắt xuống, nhẹ nhàng ừ một tiếng. Thế nhưng loại lên án không tiếng động, vẻ mặt bất lực này lại nói cho mọi người, cái gọi là nghỉ ngơi đó tuyệt đối không phải ý trên mặt chữ, phỏng đoán không phải là chuyện tốt gì.

Người xung quanh nhìn thấy một màn đáng lo này, chỉ có thể thở dài trong lòng, tiếc hận cho cô gái hồn nhiên đáng yêu rơi vào ma chường đó, đáng tiếc bọn họ lại không thể giương cao chính nghĩa thay cô, chỉ có thể âm thầm dùng đường nhìn xem thường lảng tránh thanh niên tuần tú nhìn như ấm áp hòa khí, thực tế là một tên biến thái trước mắt, không ngờ tới nam nhân ưu tú tướng mạo tuần mỹ khí chất siêu tuyệt đó thế mà là sói vẫn luôn đội lốt cừu.

Tiêu Tử Lăng lại tuyệt nhiên bất đồng với biểu hiện khủng hoảng bên ngoài, trong lòng đang đắc ý cười điên cuồng, ha ha, Sở Chích Thiên a Sở Chích Thiên, anh đeo cái nhãn biến thái, tôi xem anh còn chơi nữ nhân thế nào được. . .

Nam nhân ngồi ở sofa trong góc vốn vẫn luôn say mê nhìn chăm chăm Trần Cảnh Văn, trong lúc vô tình lại thấy được một màn này, nhất thời nở nụ cười, gã sờ cằm trầm nghĩ: “Thực thú vị, có lẽ đã tìm được tri âm rồi, nam nhân thái độ hòa ái cười rộ lên vẻ mặt ấm áp đó, sợ rằng khi biến thái không thua gì mình, có lẽ có thể tìm cơ hội giao lưu một chút. . .”

Nữ sĩ quan bị một màn hiện thực kích thích không còn có hứng thú nói chuyện phiếm nữa, cô hừ lạnh đưa chìa khoá cho Sở Chích Thiên, vốn đã nói sẽ dẫn bọn họ đi xem phòng lại không chịu dẫn đi, trực tiếp quay đầu rời đi, tiếp tục đứng ở cửa, tiếp đãi khách mới.

Sở Chích Thiên chẳng thấy sao nhún nhún vai, phân phối chìa khoá cho người khác, sau đó liền dẫn người đi tìm dãy số gian phòng mình sẽ vào ở.

Khi bọn anh rời khỏi đại sảnh, ở trong một góc bọn anh không chú ý tới, một cô gái khi bọn họ tiến vào đại sảnh vẫn luôn cúi đầu rất cục cựa cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn hằn là dịu dàng đó lúc này đang dùng ánh mắt thâm độc nhìn hai bóng lưng ôm nhau kia.

Không ngờ tới cô lại thấy được hai người kia, sợ dĩ cô rơi vào loại hoàn cảnh bi thảm này đều bởi vì hai người đó. . . Nếu không phải hấn ta bội tình bạc nghĩa, nếu không phải cô ả kia quấy nhiễu, cô sẽ không trở thành một trong đông đảo những tình phụ của thủ lĩnh căn cứ mình, khiến cho cô triệt để mất đi tự tôn.

Thủ lĩnh căn cứ bên cạnh cô nhú mày nói: “Không ngờ tới hấn ta cũng thành lập căn cứ, người đó vui giận bất định, xem ra chúng ta phải cẩn thận chút.”

Đàn em bên cạnh nhanh chóng phụ họa, bọn họ đã thấy qua một mặt bá đạo của Sở Chích Thiên đều biết người đó quá khủng bố, tuy rằng hiện tại hấn ta cười rất hòa khí thái độ rất tốt, thế nhưng càng như thế bọn họ càng cảm thấy sợ nổi da gà.

Phải nói, bảng chỉ thị của căn cứ quân đội rất đặc lực, Sở Chích Thiên không phí bao nhiêu tinh lực đã tới được nơi bọn họ sẽ vào ở, thoát nhìn nữ sĩ quan kia đã phí một chút tâm tư, thế mà an bài gian phòng của bọn anh ở gần nhau, phòng lớn xa hoa của Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết ở chính giữa, mà phòng nhỏ xung quanh thì phân bố đều đều ở bốn phía bọn anh, ẩn ẩn bảo hộ thủ lĩnh lớn nhất của bọn họ.

Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết mỗi người mang theo bạn gái của mình vào phòng, khi Tiêu Tử Lăng vừa định quăng cái tay đáng hận của lão đại đi, lại bị Sở Chích Thiên một phen ôm lấy.

“Hửm?” Tiêu Tử Lăng sửng sốt, dùng tay đẩy cánh tay giam cầm thắt lưng mình muốn giãy thoát ra, cậu không biết thế này lại là tình hình gì.

“Bảo bối. . . Có giám thị. . . Em tốt nhất ngoan một chút, đừng khiến cho tâm tình anh không tốt.” Sở Chích Thiên nói lời cảnh cáo ở bên tai Tiêu Tử Lăng, trong đó kèm theo một câu nhắc nhở. Cả người Tiêu Tử Lăng cương cứng tại chỗ, không dám giãy dụa nữa.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười tà khí, vững vàng bóp chặt cằm Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng phối hợp lộ ra vẻ mặt khủng hoảng.

Sở Chích Thiên cười lạnh nói: “Tiểu bảo bối, lá gan của em càng lúc càng lớn, cũng dám ở bên ngoài hủy hình tượng của anh? Em nói anh nên phạt em thế nào?”

Thái độ bạo ngược của Sở Chích Thiên khiến cho cả người Tiêu Tử Lăng phát run, hai mắt cậu đắm lệ mờ lung nói: “Sở ca, em không có. . .”

Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười âm trầm, ngón tay rời khỏi cằm Tiêu Tử Lăng, bắt đầu ôn nhu vuốt ve mặt cậu, sau cùng đi tới cổ cậu, đột nhiên bóp lấy nói: “Không có sao? Thế bộ dáng ban nãy là gì? Không phải là vì nói cho bọn chúng anh là người thế nào sao? Tiểu Ngũ a, xem ra anh thực sự đã quá sủng em rồi, thế mà đã khiến cho em suy nghĩ viển vông cho rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh.”

Lông mày khóe mắt Sở Chích Thiên hiện lên một vẻ bạo ngược, dường như giây tiếp theo chiếc cổ nhu nhược trong bàn tay sẽ bị anh bóp gãy.

“Sở ca em không có, em thực sự không có. . .”

Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng khủng hoảng, toàn thân phát run, cậu liều mạng lắc đầu, nỗ lực nói cho nam nhân trước mắt, cậu thực sự không có nửa điểm tâm gây rối.

Sở Chích Thiên đột nhiên quay đầu ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm chỗ nào đó, vẻ mặt thâm độc nói: “Xem đủ rồi? Đừng thăm dò sự kiên trì của tôi, chỉ một lần này.” Nói xong, một đạo lôi điện trong tay bay qua, chợt nghe thấy trên đỉnh thông đạo ở cửa bùm bùm vang loạn một trận, sau đó một luồng khói đen tỏa ra.

Trong phòng giám thị, một chiến sĩ quan sát thiết bị giám thị lâu bốn, đột nhiên cả kinh nhảy lên, chiến hữu bên cạnh nhao nhao quay đầu nhìn hăn,

quan tâm hỏi: “Tiểu Khố, thế nào vậy?”

Tiểu Khố thật vất vả mới trấn an xuống được tái tim sắp nhảy khỏi ngực, hần kinh hoảng chưa định nói: “Lầu bốn có một thủ lĩnh căn cứ, hần đã phát hiện chúng ta.”

Chiến hữu bên cạnh vỗ vỗ bờ vai hần an ủi: “Đừng khẩn trương, thủ lĩnh phát hiện thiết bị giám thị có rất nhiều, không cần khẩn trương như vậy, có phải còn hủy thiết bị giám thị không?”

Tiểu Khố gật gật đầu, hần sầm khổ đầy mặt nhìn một mảnh màu đen trong màn hình hần giám thị, không chỉ có thủ lĩnh đó, người còn lại cũng làm như thế.

“Điều này rất bình thường, bên trên cũng không trông cậy vào những cái này tạo nên được hiệu quả gì, phải biết rằng những thủ lĩnh căn cứ đó không có mấy ai dễ đối phó, đều là một số tên duy ngã độc tôn tính cách nóng nảy, cậu chỉ cần đem tình hình báo lên là được.”

Tiểu Khố nói lời cảm tạ với chiến hữu an ủi hần bên cạnh, hần không cách nào nói với chiến hữu, ánh mắt của thủ lĩnh kia quá âm độc, trong nháy mắt đó hần thế mà cho rằng hần đã bị độc xà nhìn chăm chăm, giây tiếp theo có thể sẽ bị cắn chết. Trong lòng nhịn không được lo lắng cho thiếu nữ hồn nhiên đáng yêu kia, cô ấy thực sự có thể sống sót trong tay loại người khủng bố đó sao?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Lừa Dối? Sở Chích Thiên Hồn Loạn!

Vẻ mặt khủng hoảng của Tiêu Tử Lăng sau khi lực độ ngón tay của Sở Chích Thiên thả lỏng liền biến mất, cậu thấy vẻ mặt Sở Chích Thiên khôi phục mặt khôi băng trước đây, lúc này mới yên tâm hỏi: “Sở ca? Giải quyết hết rồi?”

Sở Chích Thiên lạnh mặt gật gật đầu, lúc này mới thả lỏng cánh tay ôm thắt lưng Tiêu Tử Lăng của anh ra, trực tiếp đi vào phòng khách. Một kích ban nãy, đã phá hủy hết thủy thiết bị giám thị ở đại sảnh, anh không cần giả bộ gì nữa.

Tiêu Tử Lăng theo Sở Chích Thiên đi đến phòng khách, lại phát hiện Sở Chích Thiên như có chút dăm chiêu nhìn cậu, chuyên chú đến mức khiến cho Tiêu Tử Lăng cho rằng tâm tư nhỏ ban nãy của mình đã bị lão đại nhà mình phát hiện, nhất thời bắt đầu có chút thấp thỏm.

Đương nhiên trong lòng Tiêu Tử Lăng cố vũ cho chính mình, để cho mình đừng nghi thần nghi quỷ, ép buộc bản thân xem nhẹ đường nhìn của lão đại nhà mình, thế nhưng ánh mắt của Sở Chích Thiên thực sự quá gai xương quá có cảm giác tồn tại, đến về sau, thậm chí khiến cho Tiêu Tử Lăng có một luồng xung động, muốn thành thật khai báo sai lầm của bản thân, để cho lão đại nhà mình đừng dùng ánh mắt giày vò cậu nữa.

May mắn, vào lúc Tiêu Tử Lăng sắp kiên trì không được nữa nhấc tay đầu hàng, Sở Chích Thiên thu hồi đường nhìn, anh cau mày lần nữa rơi vào trầm tư.

Tiêu Tử Lăng mất đi ánh nhìn kỹ của Sở Chích Thiên cuối cùng cũng thờ dài một hơi trong lòng, cậu nhớ mình còn mặc đồ nữ, khi đang muốn tháo trang sức, nhưng nghĩ có lẽ trong phòng này còn có giám thị, cẩn cứ cẩn thận là trên hết, cậu mở ra Linh Nhãn dò xét một phen, quả nhiên có điều phát hiện, phòng ngủ với phòng tắm vẫn còn hai thiết bị giám thị đang làm việc.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng tìm lão đại nhà mình hỏi thăm: “Sở ca, phòng ngủ với phòng tắm còn có hai thiết bị giám thị, nên làm gì?” Tiêu Tử Lăng tuyệt không có ham mê trần trụi thân thể dưới thiết bị giám thị.

Sở Chích Thiên lấy lại tinh thần, không cần suy nghĩ nói thẳng: “Phòng tắm phải tiêu trừ, phòng ngủ sao. . .”

“Tiêu trừ!” Tiêu Tử Lăng không hề nghĩ ngợi trực tiếp đề nghị, trong đầu cậu lại về tới cái đêm trước khi bọn cậu xuất phát. Vì nhằm vào giám thị mà làm những chuyện như vậy, toàn thân cậu phát nóng, đứng ở trước mặt Sở Chích Thiên đều bắt đầu cảm thấy có chút không thoải mái.

Tuy rằng sau đó tình tảo lại khi cậu đối mặt Sở Chích Thiên cùng nhau tu luyện, vẻ mặt vẫn như thường, dường như chuyện đêm đó chưa từng phát sinh qua vậy, thế nhưng sự thực là cậu xấu hổ sắp chết rồi, hận không thể đào cái hố chôn chính bản thân mình xuống. Cậu không ngờ tới dưới sự âu yếm hôn môi của Sở Chích Thiên, cậu thế mà sẽ dục hỏa đốt người, sau cùng ngay cả rên rỉ cũng phát ra. Nếu không phải trước đây đã từng xác nhận mình thực sự không có cảm giác đối với nam nhân, thì dựa vào biểu hiện đêm đó, cậu đều phải hoài nghi tính hướng của mình.

Điều duy nhất có thể giải thích vì sao mình mất khống chế như vậy, hẳn là có quan hệ tới kinh nghiệm của Sở Chích Thiên, kinh nghiệm của Sở Chích Thiên thực sự quá phong phú. Biết khiêu khích tình dục người ta như thế, cậu cùng diễn với Sở Chích Thiên vở kịch giường chiếu đó, căn bản là không cùng một đẳng cấp. Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Tử Lăng sợ hãi mơ

hồ, cho nên đối với thiết bị giám thị phòng ngủ, cậu hy vọng có thể trực tiếp giải quyết, như vậy cậu sẽ không cần phải diễn kịch giường chiếu như thế với Sở Chích Thiên thêm một lần nữa. Tuy rằng Tiêu Tử Lăng muốn ôm bắp đùi Sở Chích Thiên, dựa vào anh ta ăn thơm uống cay, nhưng tuyệt không phải một người không có hạn mức, cậu còn có tự tôn, vì vậy không cho phép bản thân lần nữa không khống chế được ở trong tay Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên thấy phản ứng kịch liệt của Tiêu Tử Lăng, nghĩ tới chuyện gì đó, vì vậy như cười như không nói: “Chẳng lẽ Tiểu Lăng sợ diễn kịch giường với tôi?”

Một lời trực tiếp đâm trúng điểm yếu, sắc mặt Tiêu Tử Lăng nhất thời trắng xanh một mảnh, giữa lúc Sở Chích Thiên cho rằng Tiêu Tử Lăng sẽ xù lông phản bác, Tiêu Tử Lăng đột nhiên cắn răng một cái nói: “Đúng vậy, Sở ca, em sợ, vì vậy em diễn không được.”

Giác quan thứ sáu kỳ dị của Tiêu Tử Lăng nói cho cậu, nếu như cậu mạnh cố làm, sẽ không có kết cục tốt, kiếp trước Tiêu Tử Lăng mấy lần dựa vào trực giác này tránh khỏi nhiều lần nguy cơ, vẫn rất tin phục trực giác này, vì vậy cậu quyết định phải thành thật khai báo, dù sao thiết bị giám thị phòng khách đã bị lão đại nhà mình hủy rồi, hủy thêm trong phòng ngủ cũng là hành vi bình thường.

Sở Chích Thiên nghe câu trả lời bất ngờ này sửng sốt một chút, nhưng cũng không tiếp tục hỏi Tiêu Tử Lăng, chỉ nghe thấy anh gật gật đầu nói: “Tôi đã biết, tôi sẽ tiêu trừ thiết bị giám thị.” Vừa dứt lời liền nghe thấy phòng tắm với phòng ngủ đột nhiên phát sinh hai tiếng nổ mạnh, thiết bị giám thị trực tiếp bị khí thế của Sở Chích Thiên ép nổ.

Tiêu Tử Lăng thấy tai hoạ ngầm đã được giải quyết, thở dài một hơi trong lòng, thế nhưng trong lòng lại có một luồng tức giận càng mạnh mẽ hơn dâng lên.

Đây là lừa giận do sự lừa dối mang đến, sau khi song tu ngày đó, Tiêu Tử Lăng nghiêm túc phân tích lời nói của Sở Chích Thiên mà sản sinh ra.

Ngày đó song tu tỉnh lại, bởi vì xấu hổ hơn nữa phải lên đường, vì vậy vẫn chưa nghĩ sâu, thế nhưng thời gian dài trên đường, sự xấu hổ với lúng túng ban đầu rất nhanh đã bị thời gian làm nhạt đi, Tiêu Tử Lăng tỉnh táo lại rất nhanh đã cảm thấy không thích hợp. Lý do đêm đó của Sở Chích Thiên thực sự không đứng vững chân được, dựa theo tính cách bá đạo của Sở Chích Thiên, thế nào có thể ủy khuất bản thân làm ra loại chuyện đó dưới thiết bị giám thị chứ, anh ta hoặc là giả không biết, cái gì cũng không làm, hoặc là trực tiếp phá hủy, nói cho đối phương anh ta không phải dễ chọc.

Vì vậy đáp án đã ra, cậu đã bị lừa. . . Lúc đó đã muốn lật bàn bùng nổ, nhưng bởi vì Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn đều ở trong cùng một chiếc xe, loại việc khó xử khó có thể mở miệng đó cậu cũng không muốn bị người khác biết, vì vậy cậu nhịn.

Đương nhiên để cho Tiêu Tử Lăng nhịn xuống còn có một nguyên nhân, đó chính là cậu còn có sự mong đợi, hy vọng đó chẳng qua chỉ là do mình suy nghĩ nhiều mà thôi, có lẽ Sở Chích Thiên đích xác có sự lo lắng như vậy.

Thế nhưng hành vi ban nãy của Sở Chích Thiên lại đã chứng thực dự đoán của cậu, quả nhiên Sở Chích Thiên không quan tâm những thiết bị giám thị đó, quả nhiên khí phách lựa chọn trực tiếp phá hủy, điều này chứng minh quả nhiên cậu rất ngu ngốc bị Sở Chích Thiên lừa. Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân bị tổn thương, mình ở trong mắt Sở Chích Thiên đến tột cùng là gì chứ? Là một đàn em tùy ý đùa bỡn sao? Chẳng lẽ Sở Chích Thiên không chỉ là ngựa giống, còn là một tên siêu cấp cặn bã nam nữ đều không kị?

Lý trí nói cho Tiêu Tử Lăng không nên đâm rách vấn đề này, giả không biết là được rồi, tiếp tục anh em hòa thuận, thế nhưng tình cảm lại không cho phép Tiêu Tử Lăng làm như vậy, chẳng lẽ sự tín nhiệm của cậu đã lần nữa giao phó sai người rồi sao?

Tiêu Tử Lăng quyết định phải hỏi rõ, nếu như quả nhiên Sở Chích Thiên phụ tín nhiệm của cậu, hiện tại cậu thu hồi còn kịp.

Tiêu Tử Lăng hạ quyết tâm đi đến bên sô pha. Trên cao nhìn xuống Sở Chích Thiên ngồi trên sô pha đang suy nghĩ chuyện, nỗ lực xây dựng một luồng áp lực, cậu nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng hỏi: “Sở ca, anh ngay từ đầu đã gạt em, có phải không?”

Sở Chích Thiên nghe vậy đầu mi thoáng nhếch, mang theo vẻ hỏi thăm, dường như có chút không hiểu đối với lời nói của Tiêu Tử Lăng.

“Cái gọi là giám thị, cái gọi là nhất định phải làm chút gì đó để che giấu. . . Sở ca, mấy chuyện đó đều là gạt em, trên thực tế anh căn bản không có khả năng ủy khuất bản thân làm như vậy.” Tiêu Tử Lăng gắt gao nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, muốn tìm ra chút gì đó từ trong cặp mắt vẫn luôn trầm tĩnh như nước kia.

Nghe thấy Tiêu Tử Lăng vô tình đâm rách lời nói dối của anh, vẻ mặt Sở Chích Thiên lại càng lạnh hơn mười phần, nhiệt độ toàn bộ không gian dường như hạ xuống rất nhiều, Tiêu Tử Lăng không chịu thua đấu mắt với Sở Chích Thiên mấy giây. Bộ dáng không hỏi rõ ràng thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Có lẽ cảm nhận được sự kiên quyết trong thái độ của Tiêu Tử Lăng, khuôn mặt băng lãnh của Sở Chích Thiên đột nhiên biến đổi, khóe miệng anh hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà khí, thở dài nhẹ một hơi nói: “Aiz, không ngờ vẫn không giấu được Tiểu Lăng a.” Theo những lời này, vẻ mặt Sở Chích Thiên trở nên vừa tà khí vừa nguy hiểm, hai hàng lông

mày hơi nhếch. Ánh mắt lưu chuyển sự mỉa hoặc tựa như một vị vua của bóng đêm, tựa như Anh Túc hít một hơi sẽ nghiệm.

Trái tim Tiêu Tử Lăng đập mạnh mấy nhịp, cậu lần đầu tiên thấy Sở Chích Thiên như vậy. Đây mới là Sở Chích Thiên chân chính sao? Lúc này định lực rèn đúc ra trong mười năm mặt thể cuối cùng cũng có được công dụng, cậu dùng sức duy trì khuôn mặt nhỏ nhắn đóng băng, gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt tràn ngập mỉa hoặc tà khí kia, yên lặng chờ Sở Chích Thiên giải thích.

“Ngay từ đầu đích xác muốn xem kết quả huấn luyện của cậu, thế nhưng cậu lại muốn tôi phối hợp. . .” Sở Chích Thiên như cười như không dùng thanh âm thanh lãnh nói đến tình cảnh lúc đó, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng dường như lại về tới tràng diện lúc đó, đích xác là cậu muốn cho Sở Chích Thiên đáp lại cậu, mà không phải một mình mình tự biên tự diễn.

“Vì vậy tôi như cậu mong muốn, lựa chọn phối hợp cậu, cậu cũng biết tôi là một người nghiêm túc, nếu đã quyết định phối hợp, đương nhiên tôi sẽ chọn loại độ phối hợp cao nhất, bằng không thế nào có thể thể hiện được cậu là bạn gái thân mật của tôi chứ.” Sở Chích Thiên nói tới đây, ánh mắt tiếc nuối nhìn qua, anh lần nữa thở dài một hơi nói, “Đáng tiếc, biểu hiện của cậu lại khiến cho tôi thất vọng, tôi chỉ làm một số việc nên làm giữa tình nhân, cậu đã không giữ được vai diễn. Điều này cũng biểu thị huấn luyện của cậu đã thất bại.”

Trong lòng Tiêu Tử Lăng không cam lòng, nếu không phải Sở Chích Thiên quá khó mời, không giống như Trần hồ ly gần như 24 tiếng đồng hồ đều có Đồng phó đội hỗ trợ phối hợp diễn, cậu có đến mức biểu hiện hồng bét như thế không?

Sở Chích Thiên không biết ý nghĩ trong lòng Tiêu Tử Lăng, anh hỏi lại Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, cậu nói, loại biểu hiện đó của cậu kêu tôi yên tâm thế nào được, phải biết rằng ở chỗ này, toàn bộ hành trình của húng ta

đều ở trong sự giám thị, chỉ cần có một chút sơ sẩy, chúng ta sẽ rơi vào khốn cảnh. Vì vậy tôi tạm thời quyết định nâng cao chỉ tiêu, cho cậu triệt để hiểu rõ như thế nào là bạn gái thân mật.”

Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên hỏi ngược lại, xấu hổ trong lòng, bởi vì tình cảnh lúc đó, đích thật là mình rất không biết làm sao đối với động tác thân mật bất ngờ của Sở Chích Thiên, sau cùng chỉ có thể bỏ vai diễn xin khoan dung. Sở Chích Thiên càng nói Tiêu Tử Lăng càng cảm thấy mình sai, mình thế nào có thể hiểu lầm Sở Chích Thiên chứ? Khí thế vốn còn quyết đoán mười phần thoáng cái không còn, ngay cả ánh mắt cũng có chút lấp lánh.

Sở Chích Thiên là dạng người gì, sự biến hóa trong thái độ của Tiêu Tử Lăng rất nhanh đã bị anh nắm giữ, chỉ thấy ánh mắt anh chợt lóe, vào lúc Tiêu Tử Lăng không chú ý, lặng lẽ lấy tay lau một phen mồ hôi lạnh trên trán, sau đó dùng ngữ khí mất mát tiếp tục nói: “Lúc đó, đại ca tôi đây cũng từng do dự có nên trực tiếp nói rõ với cậu hay không, nhưng sợ sẽ làm tổn thương đến tự tôn của cậu, vì vậy đành phải dùng cách đó cho cậu hiểu rõ được căn cứ này, tuyệt không đơn giản như trong tưởng tượng của cậu, chỉ cần hôn môi ôm thắt lưng mặt mày đưa tình gì gì đó sợ rằng còn chưa đủ, có đôi khi thậm chí sẽ làm ra một số chuyện trái với chính bản thân, tỷ như giữa lúc chúng ta diễn kịch giường. . .”

“Thiết bị giám thị đều đã bị Sở ca hủy, không cần diễn cái gì mà kịch giường nữa chứ?” Tiêu Tử Lăng nghe thấy cái từ kịch giường, nhất thời đỏ mặt, cậu nhanh chóng phản bác.

“Ở trong phòng chúng ta nghỉ ngơi, tôi có thể dùng loại thái độ kiêu ngạo đó giải quyết, nhưng nếu ở bên ngoài, tràng diện nào đó tôi không cách nào cự tuyệt, nhất định phải thân thiết với cậu. . . Tiểu Lăng, nếu như cậu không chuẩn bị loại tâm lý đó, rất dễ bị bọn họ nhìn thấu.” Sở Chích Thiên khó xử day day mi tâm, dường như cũng bị quấy nhiễu vì loại thái độ khiếp đảm này của Tiêu Tử Lăng, “Vì vậy, tôi mới nói nếu như cậu không chấp nhận

được, tôi mang Giang Kinh Ngữ đến cũng như nhau, vì sự an toàn của cả nhóm người chúng ta, tôi không để ý việc đó, bất kể người đi theo tôi là nam hay nữ, là cậu hay là người khác, tôi đều nhất định phải làm.”

Thái độ của Sở Chích Thiên rất kiên định, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút xấu hổ, ở phương diện này cảnh giới của mình với Sở Chích Thiên không giống nhau, cậu quá coi trọng loại tình hình đó, cũng rất cố kỵ lau súng ra lửa với Sở Chích Thiên, nhưng Sở Chích Thiên lại không cho rằng như thế, từ trong lời nói đã biết thái độ của anh ta, cho rằng những điều đó chẳng qua chỉ là việc nhỏ râu ria, sau khi diễn kịch xong hết thảy đều trôi trong nắng ấm, căn bản không cần quẩn quýt.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng có chút mất mát, càng tới gần Sở Chích Thiên, càng cảm thấy không hiểu được Sở Chích Thiên, trước đây cảm thấy Sở Chích Thiên là một người có thể vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống, thế nhưng hiện tại xem ra, ngoại trừ điểm này, Sở Chích Thiên còn là một người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Cậu cảm thấy có chút mê mang, Sở Chích Thiên như vậy tới cùng có đáng để cậu tín nhiệm hay không?

Có lẽ cậu còn phải nhìn lại? Tiêu Tử Lăng mê mang quyết định chờ thêm nữa, sự tín nhiệm vốn muốn giao phó lần nữa lùi bước, đương nhiên bất kể Sở Chích Thiên là người thế nào, Tiêu Tử Lăng cũng không có khả năng vứt bỏ anh ta, cậu phát hiện trên thế giới này không còn có một Sở Chích Thiên nào khác có thể để cho cậu an tâm như vậy nữa.

“Vì vậy, Tiểu Lăng, tôi hỏi lại cậu một lần, cậu thực sự không có cách nào diễn tình hình thân mật với tôi sao? Dưới loại tình huống nhất định phải làm?” Về mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc mà chăm chú.

Tiêu Tử Lăng nghe câu hỏi đó, mặt đỏ sấp thiêu cháy, cậu không biết làm sao cúi đầu, chơi đùa ngón tay thấp giọng nói: “Sở ca, nếu như bị bắt đặc dĩ, em, em cũng sẽ phối hợp.”

Sở Chích Thiên nhận được sự ủng hộ của Tiêu Tử Lăng một phen cầm lấy cánh tay không biết làm sao của Tiêu Tử Lăng, anh ma sát lòng bàn tay Tiêu Tử Lăng, thấp giọng an ủi: “Yên tâm, Tiểu Lăng, tôi chỉ là dự tính tình huống xấu nhất, có lẽ chúng ta căn bản không cần làm loại chuyện đó, nhưng vạn nhất xuất hiện tình hình không cho chúng ta cự tuyệt. . . Tiểu Lăng, cậu chỉ cần nhắm mắt lại hưởng thụ là được, hết thủy đều giao cho đại ca tôi đây là được rồi.”

Tiêu Tử Lăng đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu, Sở Chích Thiên nhận được đáp án bản thân muốn lúc này mới thả Tiêu Tử Lăng đi làm chuyện của mình.

Tiêu Tử Lăng đi vào phòng tắm, chuẩn bị tháo trang sức tắm, cậu mới đóng cửa lại, vẻ mặt của cậu liền trở nên thanh lãnh, nhìn bản thân trong gương dần dần rút đi đỏ ửng đầy mặt, trở nên đậm nhiên vô vị, Tiêu Tử Lăng chậm rãi dựng lên một ngón giữa cho chính mình, trong lòng trào phúng: Tiêu Tử Lăng, vì sống sót, vì ôm cái đùi bự Sở Chích Thiên, mày thực sự đã không còn hạn cuối rồi. . .

Trong phòng khách, Sở Chích Thiên ngồi trên sô pha nhìn bóng lưng Tiêu Tử Lăng rời đi, vẻ mặt của anh lần nữa trở nên phức tạp, thậm chí có chút đấu tranh, anh cảm thấy bản thân rất hỗn loạn, sau khi cha mình nói mấy lời quỷ dị kia.

Sở Chích Thiên không có cách nào tìm được đáp án đau đầu day mi tâm của mình, trên thực tế anh vẫn lừa Tiêu Tử Lăng, nếu người tới không phải Tiêu Tử Lăng, anh tuyệt đối sẽ không chủ động làm ra những động tác thân thiết đó, ngoại trừ Tiêu Tử Lăng, không có ai có thể để cho anh ủy khuất bản thân.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Tranh Sùng? Tiểu Mao Với Tiểu Tiểu!

Đêm tối giáng lâm, trên chiếc xe của Sở Chích Thiên dừng ở bãi đỗ xe, một cái đầu nhỏ trụ lúi lỏ ra trên đỉnh xe, cẩn cẩn thận thận kiểm tra tình hình xung quanh, chuẩn bị tiến hành bước động tác tiếp theo, mà chiến sĩ tuần tra xung quanh tuyệt không chú ý tới trên đỉnh những chiếc xe vậy mà còn có khách đến bất ngờ.

Lúc này, bên cạnh cái đầu nhỏ trụ lúi lại xuất hiện một vật dạng cầu lông xù, nó lúc lắc trái phải, dường như đang kiểm tra gì đó.

Cái đầu nhỏ trụ lúi đối với việc đồng bọn bên cạnh không biết thu liễm, biên độ động tác lại lớn như vậy, cảm thấy cực kỳ tức giận, vì vậy trực tiếp cho một trái, đập quả cầu lông nhỏ trở về.

Cầu lông nhỏ trực tiếp lăn mấy vòng trên đỉnh xe, rốt cục cũng vịn ổn được thân thể, nó ngẩng đầu thập phần ủy khuất nhìn lão đại nhà mình, không biết vì sao lão đại nhà mình vô duyên vô cớ cho nó một trái. Nó bị tổn thương lúc này đặc biệt tưởng niệm ôm ấp ấm áp kia, người chịu ôm nó vào lòng, bênh vực vì nó kia, lão đại của lão đại, cũng là lão đại của chủ nhân mình. Ách. . . Nhiều lão đại như vậy khiến cho cái đầu nhỏ của nó tính không rõ, về sau cứ kêu đại đại ca đi.

Cầu lông nhỏ lần nữa lon ton lon ton lết qua, vì vậy hai con chen chúc đầu với nhau, nhìn cầu lông nhỏ đuổi cũng không chịu đi kia, cái đầu nhỏ trụ lúi chỉ có thể phỉ nhổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ đối với tên đàn em biểu hiện nhược trí bên cạnh.

Cầu lông nhỏ thực hiện được lập tức mở to ánh mắt đáng yêu, biểu hiện ra một bộ dáng rất ngoan rất yên lặng, nó cũng không muốn bị lão đại nhà mình đập trở lại lần nữa. Lần này là nó trộm tới theo lão đại nhà mình, sau khi chủ nhân nhà mình bị đại đại ca lừa chạy đi, chúng nó đã bị nuôi thành kén ăn thế nào có thể chịu ăn những thức ăn lâu như thế mà khẩu vị vẫn nghìn bài một điệu kia chứ.

Nghĩ tới đây, cầu lông nhỏ u buồn. Lão đại nhà mình thực hạnh phúc, chủ nhân nhà nó không quên nhét vô số mỹ thực vào trong tủ lạnh cho nó, vì sao chủ nhân nhà mình lại quên chưa một chút cho mình chứ? Chẳng lẽ ở trong mắt chủ nhân nhà mình nó không đáng kể chút nào sao? Được rồi, tuy rằng nó thích theo lão đại của chủ nhân nhiều hơn một chút. Nhưng dù sao cũng là chủ nhân của nó a, thế nào có thể không chịu trách nhiệm, ngược đãi sủng vật của mình như thế chứ.

Tâm linh thuần khiết của nó bị tổn thương, khi muốn trốn đi thương tiếc cho bản thân đã ký thác không đúng người, lão đại nhà nó vậy mà tìm đến nó, hỏi nó có muốn cùng đi với nó truy đuổi mỹ thực hay không. Ách không, là bảo hộ chủ nhân. . . Vì vậy nó đây máu sống lại tại chỗ, lon ton đi theo.

Hiện tại rốt cục đã đến mục tiêu, chủ nhân nhà mình đuổi nó đi không được, tin tưởng đại đại ca cũng bất lực. Cầu lông nhỏ cảm thấy sinh hoạt hạnh phúc đang ở ngay phía trước. Nó thực sự rất sốt ruột muốn gặp mặt chủ nhân nhà nó, sau đó nằm ở trong lòng đại đại ca, hưởng thụ mỹ thực chủ nhân nhà mình nấu. . . Nghĩ tới đây, cầu lông nhỏ trực tiếp rót nước bọt, không cần thận làm ướt cái đầu nhỏ trụi lủi phía dưới.

Cái đầu nhỏ lần nữa bị chọc xù lông, lần này trực tiếp một trào giãi cầu lông nhỏ dưới lòng bàn chân, không thèm nhìn cầu lông nhỏ liều mạng giãy dụa dưới chân. Nó thấy đội ngũ tuần tra biến mất trong màn đêm, nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất. Cầu lông nhỏ thấy thế theo sau nhảy xuống, bất quá tư thế nó đáp xuống đất phi thường khác người, thuộc về loại yêu cầu

cao độ. Được rồi, kỳ thực chính là lăn xuống. Khi nó nhảy xuống, trảo sau không cần thận móc phải lan can bảo vệ trên đỉnh xe, vì vậy chỉ có thể dùng loại tư thế này.

Nó trực tiếp ngã úp sấp xuống mặt đất, dường như bộ lông của cầu lông nhỏ có hiệu quả tĩnh âm, cho dù cầu lông nhỏ chạt vật như thế nào, lăn xuống cũng là lặng yên không tiếng động, tuyệt không gây ra tiếng vang rung động gì. Hồi lâu, cầu lông nhỏ mới đứng lên, đi một bước lui hai bước, ngã trái ngã phải cứ như uống say. Nhìn kỹ, hai con mắt của nó dường như vẫn còn đang xoay vòng vòng.

Cái đầu nhỏ trụ lúi thấy loại tư thế đáp đất mất mặt đó của cầu lông nhỏ, nhin không được cười nhạo một tiếng, dường như nhìn xem thường không hề che giấu, biết ngay cái con cầu lông nhỏ trước mắt này là tên ngu ngốc mà, mang theo cũng mất mặt nó a, nếu không phải chủ nhân nhà mình muốn nó bao nó, nó mới không cần đàn em kém cỏi như thế.

Hai con vật nhỏ buồn cười này, chính là Tiểu Tiểu với Tiểu Mao, chúng nó là vụng trộm tới, đương nhiên Tiểu Mao biết rõ hành động của chúng nó sợ rằng Sở Chích Thiên đã biết rõ trong lòng, đối với chủ nhân của nó, Tiểu Mao rất rõ ràng, muốn giấu được anh ta cơ hồ không thể, chủ nhân vĩ đại cơ trí khí phách của nó thế nào có thể là người mà chủ nhân của con cầu ngốc Tiểu Tiểu kia có thể so bằng.

Cứ như vậy, Tiểu Mao mang theo Tiểu Tiểu theo đuôi ra khỏi bãi đỗ xe, thấy Tiểu Tiểu hiếu kỳ đầy mặt hết nhìn đông tới nhìn tây, Tiểu Mao cười nhạo một tiếng, khinh bỉ Tiểu Tiểu là con cầu nhà quê chưa thấy qua việc đời, nó kêu Tiểu Tiểu ngửi ngửi mùi, tìm ra địa điểm trước mắt của chủ nhân chúng nó.

Tiểu Tiểu dẫu cái mông, phe phẩy cái đuôi nhỏ, dùng sức ngửi ngửi trên mặt đất, đột nhiên mở lớn miệng muốn hắt xì. Tiểu Mao phản ứng rất nhanh nhẹn, trực tiếp một trảo ấn qua, ấn cái hắt xì đó lại.

Cho dù như thế, ánh mắt đỏ rực rực của Tiểu Mao gần như vẫn muốn lẳng trì con cầu ngốc này đến chết. Mụ nội nó, biết ngay con cầu ngốc này thành sự không đủ bại sự có thừa mà, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, thời gian nào, hắt xì một cái ra, còn không phải đánh thức hết toàn bộ doanh địa? Thế thì còn có đường cho chúng nó sống sao? Tiểu Mao rất rõ ràng, trong căn cứ này người có cấp bậc giống như nó nhiều đến mức sắp hù chết con mèo nhà nó rồi.

Tiểu Tiểu ủy khuất cực kỳ, nó thế nào biết chủ nhân nhà mình lại xứ nước hoa, phải biết rằng chủ nhân luôn luôn sạch sẽ tự nhiên, loại bất ngờ này khiến cho nó trở tay không kịp, ngửi quá mạnh, thiếu chút nữa đã chống không được đánh hắt xì. Tiểu Tiểu quyết định, về sau phải kiên quyết phản đối chủ nhân nhà mình xứ nước hoa, quá khó cho cái mũi cầu nhà nó.

Hai con đã có đầu mỗi, dựa vào thân hình mini, tùy tiện xuất phát hướng về mục tiêu, đi tới cửa khách sạn, thấy đèn đuốc sáng trưng, chiến sĩ trực ban ở cửa ánh mắt mở trừng như đèn pha, căn bản hồng có cơ hội để cho chúng nó trà trộn vào, vì vậy hai con bắt đầu quần quýt, rõ ràng mỹ thực, nga không, là chủ nhân đang ở ngay bên trong, thế nhưng chúng nó lại vào không được.

Hai con đành phải lui vào chỗ tối ánh đèn, chảy nước bọt nhìn khách sạn, chỉ còn thiếu một bước sau cùng, điều này khiến cho chúng nó giãy vò biết bao, bi ai biết bao a.

Gần như đồng thời, tiếng ùng ục nho nhỏ vang lên, hai con hai mặt nhìn nhau, biết đây là tiếng cảnh báo đói bụng.

Tiểu Tiểu đột ngột đứng thẳng thân, ánh mắt kiên định, vì mỹ thực, nó phải liều mạng, không chùn bước xông vào. . .

Không đợi nó hành động, nó đã bị một trảo đập ngã, tiếp tục lăn mấy vòng, phát hiện mình lại bị khi dễ, Tiểu Tiểu thương tâm nằm úp sấp ở chỗ kia, hai con mắt ngập nước nhìn lão đại nhà mình, lên án sự lãnh khốc vô tình của nó.

Tiểu Mao ngạo kiều đi qua, nhẹ nhàng nhảy, toàn bộ thân mèo đều giẫm lên trên người Tiểu Tiểu. Chân trước của nó chỉ chỉ tường ngoài khách sạn, tỏ ý Tiểu Tiểu leo lên.

Tiểu Tiểu trông trông móng vuốt trụi lủi của mình, lại nhìn nhìn bức tường cứng rắn, nhanh chóng lắc đầu, móng chân đã bị Tiêu Tử Lăng cắt trụi, nó dựa vào cái gì leo lên?

Tiểu Mao dùng sức đập một cái, trực tiếp đập Tiểu Tiểu bẹp dí dưới đất, nó hừ lạnh một tiếng, nói cho Tiểu Tiểu nếu như không leo, nó cứ chuẩn bị vĩnh viễn nằm úp sấp ở chỗ này làm tiêu bản đi.

Tiểu Tiểu thập phần ủy khuất, nhưng không dám không nghe. Bởi vì lão đại nhà mình là một con mèo tang thi ý chí sắt đá, chọc nó xù lông khẳng định sẽ không có trái cây ngon ăn, vì vậy nó nhìn nhìn móng vuốt trụi lủi của mình. Thương tiếc dùng đầu lưỡi liếm liếm, kỳ vọng sau khi leo tường, móng vuốt nhỏ của mình còn có thể bình an, sẽ không xuất hiện sự kiện đổ máu gì đó.

Tiểu Tiểu đã có lựa chọn đứng lên, công Tiểu Mao đi tới phía sau khách sạn, ở đó không sáng sủa như phía trước, thậm chí có chút tối tăm. Lúc này, móng vuốt của Tiểu Tiểu đột nhiên phát sinh biến hóa kịch liệt. Móng vuốt đột nhiên dài ra, sau cùng biến thành hình dạng móc câu cong, đen sẫm sáng bóng, mang theo khuynh hướng cảm xúc lãnh quang cường liệt của kim loại, hơn nữa trên đầu trảo ẩn tàng phong mang màu tối, chứng minh móng vuốt này tuyệt đối có được lực độ với độ cứng rắn có thể trảo rách tấm thép.

Vì vậy, một màn kinh hồn bạt vía lại có chút buồn cười xuất hiện, chỉ thấy Tiểu Tiểu hình dạng trái cầu lông, vác Tiểu Mao ghé chốc bản mini, dùng móng vuốt móc vào tường, từng bước một leo lên trên, bước về phía mục tiêu của chúng nó.

Giữa phòng ngủ, Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên ôm trong lòng nằm trên giường cùng tu luyện dị năng, vì phòng ngủ căn cứ này có người dị năng hệ tinh thần kiểm tra, bọn họ tuyệt không lựa chọn tiến vào Tử Phủ tu luyện.

Bởi vì không phải ở trên địa bàn của mình, hai người tuyệt không tiến vào tu luyện sâu, mà mỗi người bảo lưu một phần tâm cảnh giác. Lúc này đột nhiên nghe thấy cửa sổ sát đất của gian phòng truyền đến tiếng gõ, Tiêu Tử Lăng kinh ngạc mở mắt, đây là lần bốn a, ai sẽ đến thăm từ không trung?

Tiêu Tử Lăng mở rèm cửa sổ ra nhìn, liền thấy con mèo tang thi của lão đại nhà mình đang dùng móng vuốt gõ cửa sổ của bọn họ, cậu kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía lão đại nhà mình, hỏi: “Sở ca, hóa ra anh mang Tiểu Mao tới.”

Vẻ mặt Sở Chích Thiên có chút bất đắc dĩ, vỗ vỗ trán, có chút khổ não, anh nhàn nhạt nhắc nhở: “Phía dưới còn có một con, đều là mấy tên nhóc không thể để cho bớt lo.”

Nhận được sự nhắc nhở của lão đại nhà mình, Tiêu Tử Lăng giờ mới nhìn thấy cái đầu nhỏ lông nhung nhưng bị Tiểu Mao giẫm dưới lòng bàn chân, đang liều mạng dùng hai móng vuốt bám víu bệ cửa sổ. Lúc này đang dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn cậu, khẩn cầu chủ nhân nhà mình nhanh chóng cứu nó vào.

Tiêu Tử Lăng run rẩy chỉ vào trái cầu lông nhỏ trong mắt đều là thỉnh cầu cứu mạng kia, nhịn xuống kinh hô sắp thốt ra, cậu dùng sức hít hai

ngụm khí lớn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Tiểu, nhóc thế nào cũng tới.”

Tuy nói chần kinh trong lòng, nhưng cũng luyến tiếc sủng vật nhà mình chịu sự khổ sở nửa vời hiện tại, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng mở cửa sổ ra, liền thấy Tiểu Mao đột ngột lúi vào, nhẹ nhàng đáp đất, tư thế đó ưu mỹ mà ngạo kiều. Tương phản với nó chính là, Tiểu Tiểu bởi vì bị Tiểu Mao mượn lực, thiếu chút nữa bị nó đạp rụng, tuy rằng còn liều mạng bám víu bệ cửa sổ, nhưng vẫn trượt xuống hơn mười cm, lưu lại vài vết trảo thật sâu trên vách tường.

Tiêu Tử Lăng nhanh chóng cứu Tiểu Tiểu lên, Tiểu Tiểu rốt cục thoát khỏi nguy cơ rơi tự do, rơi lệ đầy mặt giãy thoát khỏi ma chướng của chủ nhân, nhào vào ôm ấp quen thuộc kia —— trong lòng Sở Chích Thiên đang nằm trên giường lạnh lùng nghiêm nghị đầy mặt.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng trắng xanh thả xuống cánh tay bị Tiểu Tiểu giãy thoát, biết ngay con cầu ngọc nhà mình là cái con phản đồ mà. Sớm biết vậy cứ để cho nó treo ở bên ngoài cả đêm cho rồi, Tiêu Tử Lăng khó nhịn sự hối hận trong lòng, mình vì cái răng lại mềm lòng chứ.

Vượt Tiểu Tiểu đang tìm kiếm an ủi trong lòng, Sở Chích Thiên nhìn Tiểu Mao trên sàn nhà, lạnh lùng hỏi: “Lúc quét hình có phải nhóc động tay động chân hay không?”

Tiểu Mao giương ánh mắt màu đỏ nghiêm túc gật gật đầu.

“Tin tức sau cùng của bọn anh là thế nào?” Sở Chích Thiên hỏi, anh không biết sau khi Tiểu Mao tự tác chủ trương thì cuối cùng tin tức của bọn anh hiện ra sẽ là gì.

Tiểu Mao khoa tay múa chân một chút, nói nó đã nghe theo lời Sở Chích Thiên, để cho cấp bậc của mọi người đều giảm xuống một cấp. Ngoại trừ loại hình dị năng của Sở Chích Thiên, của Đồng Hạo Triết hiện ra không

thay đổi, những người khác có dị năng đặc thù đều bị nó dùng dị năng bình thường thay thế.

Sở Chích Thiên nhìn Tiểu Mao đang khó nén đắc ý trong lòng, vẻ mặt tranh công; bắt đầu đau đầu. Anh xác thực muốn che giấu thực lực, nhưng không muốn che giấu quá mức như thế, chẳng lẽ con mèo ngốc này không biết yếu đi quá mức cũng sẽ không an bình? Có một số căn cứ luôn thích tìm cảm giác tồn tại ở trên người người yếu.

Khi anh ở đại sảnh, hơi cảm ứng một chút, biết thủ lĩnh của không ít căn cứ đều tới cấp bốn sơ cấp, cấp ba cũng có, nhưng rất ít, gần như không có cảm giác tồn tại nào. Lúc đó anh còn thấy khó hiểu, căn cứ của mình có hai người cấp bốn, hơn nữa đội viên đi theo đều là cấp hai cấp ba, thế nào căn cứ quân đội lại bình tĩnh như thế? Thế mà không tiến hành giám thị thêm vào đối với bọn anh, anh còn tưởng rằng quân đội đã cường đại đến mức không thèm nhìn những đối thủ cấp bốn như bọn anh nữa rồi, không ngờ tới là bởi vì Tiểu Mao nhà mình tiến hành che giấu, khiến cho quân đội cho rằng nhóm bọn anh yếu đến bạo.

Ngắm lại cũng đúng, thủ lĩnh cấp ba, hơn nữa thủ hạ hộ vệ chỉ có cấp một, cận vệ cũng không quá cấp hai, thật đúng là không có cách nào chiếm được ưu thế gì ở nơi đây, khó trách căn cứ quân đội một chút cũng không coi trọng.

Tuy rằng Tiểu Mao quấy rầy sự an bài của anh, nhưng tất cả cũng không phải đều là chuyện xấu, nếu không bị quân đội chú ý, mình ngược lại cũng có thể thừa cơ tìm một số căn cứ ổn thỏa để tiến hành liên minh, chẳng qua hy vọng thực lực “nhỏ yếu” hiện tại không nên che mắt luôn cả những căn cứ anh muốn liên minh. Sở Chích Thiên chỉ có thể nghĩ như vậy, may mắn trái tim anh tương đối kiên cường, tuy rằng tình hình ngoài dự liệu của anh, nhưng anh vẫn có thể tìm được ưu thế.

Trả lời xong câu hỏi của Sở Chích Thiên, Tiểu Mao cao ngạo đi đến bên người Tiêu Tử Lăng, ngẩng đầu mở to mắt bán manh đầy mặt nhìn cậu, ý tứ là, tôi biểu hiện tốt như vậy, có thể thưởng cho tôi một bữa mỹ thực chứ. . .

Đáng tiếc, Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải meo tinh, tuyệt không biết ý nghĩ chân thực của Tiểu Mao, lúc này trong lòng Tiêu Tử Lăng nhộn nhạo, sủng vật của lão đại nhà mình chưa từng nhìn cậu như thế, trước đây đều là xem thường đầy mặt, chẳng lẽ mấy ngày không gặp, Tiểu Mao này đã lĩnh ngộ được chỗ tốt của cậu rồi? Tiểu Tiểu bên kia, thấy hành động của Tiểu Mao đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, nhanh chóng chui ra từ trong lòng Sở Chích Thiên, chạy đến trước mặt Tiêu Tử Lăng, cùng Tiểu Mao dùng ánh mắt đáng yêu tương đồng nhìn cậu.

Tiêu Tử Lăng cảm động vô cùng, sủng vật nhà mình vẫn hồng có quên chủ nhân cậu đây. Giữa lúc song phương nỗ lực dùng ánh mắt giao lưu cảm tình, hai tiếng ùng ục vang lên gần như đồng thời, theo một tiếng này, Tiểu Mao với Tiểu Tiểu làm ra một động tác, chúng nó dùng hai chân trước đặt trên cái bụng nhỏ bẹp bẹp, lộ ra biểu cảm nhỏ dãi ba thước.

Tiêu Tử Lăng rốt cục hiểu rõ, tới cùng hai con này dùng ánh mắt truyền đạt ý gì, hóa ra là đói rồi. . .

Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt, con người nhỏ trong lòng trực tiếp dùng cục gạch gõ đầu. Mụ nội nó, cậu lại đặt sai tình cảm rồi. Thống hận tùm cơm nước đã được nấu từ trong không gian ra, vứt tới trước mặt hai cái con vô lại kia.

Thấy mỹ thực xuất hiện, Tiểu Mao với Tiểu Tiểu không còn tâm tình ứng phó Tiêu Tử Lăng nữa. Lần nữa chứng minh, Tiêu Tử Lăng ở trong mắt chúng nó, chỉ là một bà nội trợ.

Tiêu Tử Lăng tâm linh bị tổn thương lần nữa nằm úp về lại ôm ấp của Sở Chích Thiên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn 囧 khó nén sự mất mát của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên cười nhẹ, anh ôm Tiêu Tử Lăng, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Tiểu Lăng, yên tâm, đại ca chỉ sủng một mình cậu.”

Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa lật bàn nổi sung, mợ nó, nói gì vậy a, cậu lại không phải đang tranh sủng với sủng vật.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Bi Thảm? Tôi Chờ Xem Kết Cục Của Cậu.

Chiến lôi đài, đã bắt đầu mấy ngày, tuy rằng Tiêu Tử Lăng không đến hiện trường xem, nhưng từ đối thoại của Đồng Hạo Triết với Sở Chích Thiên thì đã biết Đồng Hạo Triết một đường chiến thắng trở về.

Bất quá đó cũng là chuyện nằm trong dự liệu, tuy rằng lão đại của những căn cứ tới nơi này đều đã tới cấp bốn, nhưng thủ hạ đại tướng phái ra, lại khó có mấy ai là cấp bốn. Bất quá điều này cũng có thể lý giải được, bên cạnh giường, há dung người khác ngủ ngáy, một thủ hạ cũng là cấp bốn, đại triển thần uy ở chiến lôi đài, thu được vinh quang, cho dù có giao tình sinh tử cũng không tất có được sự độ lượng dung người đó.

Dưới tình huống như vậy, Đồng Hạo Triết đã cấp bốn không có nửa điểm áp lực, thế như chẻ tre nguyên một đường tiến về phía trước, thập phần thuận lợi tấn cấp đến top mười sáu. Cũng bởi vì đều là đối thủ cấp ba, Đồng Hạo Triết không hề bại lộ ra thực lực cấp bốn của anh, bất kể tham chiến hay là quan chiến, đều cho rằng thực lực của Đồng Hạo Triết với đối thủ chỉ chênh lệch nhau một đường, mà Đồng Hạo Triết tương đối may mắn nắm được nhược điểm của đối thủ mà thôi.

Thế nhưng sau top mười sáu, nếu muốn thủ thắng tiếp thì không phải dễ như vậy, trên cơ bản gần một nửa người tiến vào top mười sáu đều là cao thủ cấp bốn. Một nửa còn lại cũng đều là cấp ba đỉnh cấp, rất nhiều người cho rằng căn cứ Lăng Thiên chỉ có thể dừng lại tại đây, nhưng cho dù như thế, cũng có một nhóm lớn căn cứ thập phần âm mộ, địa bàn của căn cứ

top mười sáu không phải những người bị đào thải như bọn họ có thể bằng được, không ít thủ lĩnh căn cứ đã bắt đầu tiếp xúc với Sở Chích Thiên. Tuy rằng chưa hẳn sẽ tiến hành liên minh, nhưng thêm một số đầu tư cảm tình cũng tốt, ai cũng không biết tương lai sẽ thế nào, có lẽ hiện tại xem ra căn cứ Lăng Thiên vẫn là một con cá nhỏ, nhưng tương lai có thể sẽ trưởng thành thành một con cá mập lớn cũng nói không chừng. Có thể làm thủ lĩnh của một căn cứ đều không phải là kẻ ngu ngốc.

Hôm nay, chiến lôi đài mới chính thức bắt đầu, thủ lĩnh của những căn cứ bất kể đã bị đào thải hay tiến vào top mười sáu đều tập trung tới đấu trường. Thủ lĩnh căn cứ bị đào thải đương nhiên muốn lựa chọn căn cứ mạnh hơn tiến hành liên minh. Quan sát thực lực của người chiến lôi đài rồi suy đoán thực lực chinh thể của căn cứ, tuy rằng chưa hẳn chính xác trăm phần trăm, nhưng cũng sẽ không khác biệt bao nhiêu.

Mà thủ lĩnh căn cứ tiến vào top mười sáu đương nhiên càng muốn tới quan chiến, chuyện này quan hệ đến kích cỡ địa bàn của bọn họ, đại biểu cho quyền nắm giữ tài nguyên tương lai của bọn họ. Bởi vì bảng đối chiến còn chưa công bố, thủ lĩnh các căn cứ đều hy vọng không nên quyết đấu quá sớm với kẻ mạnh.

Khác với căn cứ bị đào thải, thủ lĩnh căn cứ trong top mười sáu có quyền tiến vào trong nhĩ gian quan sát, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng rục rịch. Không có người ngoài, có thể thả lỏng không cần diễn kịch, nên cậu rất cực đáp ứng cùng theo Sở Chích Thiên lại đây.

Tiêu Tử Lăng vừa tiến vào nhĩ gian, liền thấy Trần Cảnh Văn mặc váy liền áo bó sát người màu đen vẽ mặt âm trầm ngồi trên sofa. Mà Đồng Hạo Triết thì nụ cười đầy mặt đứng ở một bên ân cần giúp anh châm trà nước, bất quá dường như Trần Cảnh Văn tuyệt không cảm kích, sự u ám trên mặt càng thêm nồng đậm.

Thấy hai người bọn cậu tiến vào. Trần Cảnh Văn nhanh chóng đứng lên, tức khắc thấy anh nhú mào, trên trán thế mà hiện ra một tầng mồ hôi nhỏ mịn, Đồng Hạo Triết ném qua ánh mắt lo lắng, lại bị Trần Cảnh Văn trực tiếp trừng trở lại.

Sở Chích Thiên thoáng nhếch đầu mi, hỏi: “Cảnh Văn, không thoải mái?”

Câu hỏi này lại khiến cho gương mặt Trần Cảnh Văn đỏ bừng, ánh mắt bắt đầu có chút mập mờ, biểu hiện kỳ quái này khiến cho Tiêu Tử Lăng đang móc trên khuỷu tay Sở Chích Thiên hiểu kỳ liếc một cái qua, không phải Trần hồ ly luôn luôn rất bình tĩnh sao? Ngày hôm nay anh ta thế nào vậy?

Đồng Hạo Triết cười ha ha vừa định nói chuyện, đã bị một khuỷu tay hữu lực của Trần Cảnh Văn đánh về lại sô pha, đương nhiên còn không quên dành cho một ánh mắt cảnh cáo.

Lúc này Trần Cảnh Văn mới trả lời: “Không có việc gì, Sở ca.” Động tác ban nãy khiến cho anh cảm thấy có chút không thoải mái, xoa xoa mồ hôi trên trán, đỡ thắt lưng chậm rãi ngồi xuống.

Sở Chích Thiên gật gật đầu không lên tiếng, ban nãy anh hỏi thăm chỉ là biểu thị quan tâm, nếu Trần Cảnh Văn trả lời như thế, vậy biểu thị xác thực cậu ta không có chuyện gì lớn. Sở Chích Thiên không ngại người bên mình có chút bí mật, bởi vì chính anh cũng có, ở trong mắt anh, chỉ cần không ảnh hưởng đại cục là được.

Anh mang theo Tiêu Tử Lăng ngồi xuống một chiếc sô pha khác, Tiêu Tử Lăng thập phần tự giác bưng trà rót nước cho Sở Chích Thiên, hầu hạ lão đại nhà mình thỏa thỏa đáng đáng.

Đồng Hạo Triết thấy một màn như vậy nhin không được nóng mắt nói: “Tiểu Lăng thực hiền huệ a, Sở ca, anh thực sự quá hạnh phúc.” Hồ ly nhà

anh là một nữ vương, anh hầu hạ còn không kịp kìa. Có thể thấy được kiếp này muốn có được loại hưởng thụ cấp bậc đế vương như Sở Chích Thiên, cơ bản vô vọng.

Một tiếng này dẫn tới Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng trừng mắt nhìn nhau, Tiêu Tử Lăng tức giận vì cậu là nam sinh, có thể sử dụng từ hình dung hiền huệ này sao? Mà lửa giận của Trần Cảnh Văn. . . Không rõ.

Tâm tình của Sở Chích Thiên dường như không tồi, nghe thấy lời này của Đồng Hạo Triết vậy mà gật đầu nói: “Ừ, Tiểu Lăng đích xác rất không tồi.” Câu khẳng định của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt, lão đại đã nhìn thấy được sự vất vả của bản thân, điều này có phải đại biểu cậu đã đạt thành được mục tiêu? Sở Chích Thiên đã xem cậu là đàn em đặc lực rồi hay không?

“Bất quá, có đôi khi sẽ không nghe lời.” Lời nói kế tiếp của Sở Chích Thiên khiến cho tâm tình của Tiêu Tử Lăng nhất thời trở nên hồng bét, nhịn không được vứt qua một ánh mắt khinh bỉ bực cho lão đại nhà mình, để biểu đạt sự bất mãn của bản thân.

Thế này rõ ràng là nói xấu a, cậu không nghe lời chỗ nào? Lão đại kêu làm cái gì liền làm cái đó. . . Ách, ngoại trừ trình diễn kịch giường mình hơi phản kháng một chút, nhưng chuyện này rất bình thường, dù sao cậu không phải diễn viên chuyên nghiệp, thế nào có thể kêu cậu thoát cái nhập vai được? Huống hồ. . . Đương nhiên Sở Chích Thiên là một con yêu nghiệt, không thể lấy sự bình thường ra tính toán, bất kể chuyện gì ở trong tay anh ta đều như mèo ăn giá, dễ như trở bàn tay. Tỷ như kịch giường kia. . . Đó là thiên phú của nam ngựa giống sao? Tiêu Tử Lăng nôn máng trong lòng. (mèo mà ăn được giá à @@|||)

Đồng Hạo Triết lại không tán đồng, anh nói: “Sở ca, có phải anh yêu cầu quá cao hay không? Tôi thấy Tiểu Lăng rất ngoan a.” Ngôn từ chính nghĩa của Đồng Hạo Triết khiến cho Tiêu Tử Lăng cảm động, xem xem, Đồng

phó đội nhìn rõ tường tận bao nhiêu, Sở Chích Thiên như cười như không nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, lúc này mới đáp: “Có lẽ đi!”

Sở Chích Thiên như cười như không nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, lúc này mới đáp: “Có lẽ đi!”

Dường như lòng Đồng Hạo Triết có điều cảm giác, nói: “Sở ca, Tiểu Lăng tốt như vậy, anh cần phải nắm chặt, đừng để cho Tiểu Lăng bị người khác cướp đi.” Trước đây là do còn trẻ không hiểu chuyện, không nắm chặt người nên nắm chặt, mới khiến cho con đường theo đuổi vợ hiện tại mệnh mông không thấy đầu cùng.

Nghe thấy cái từ chói tai đó, Sở Chích Thiên vô ý thức nắm chặt nắm tay, anh híp hai mắt lại, một mặt sát khí trong nháy mắt hiện lên. Dám cướp người của anh? Tất cả giết chết bất luận tội.

Lúc này, chiến sĩ trực ban ở cửa đưa vào bảng đối chiến của chiến lôi đài vừa mới được công bố, vận khí của Đồng Hạo Triết rất không tồi, vậy mà vẫn là một đối thủ cấp ba, Đồng Hạo Triết nhin không được cười nói: “Xem ra vận khí của tôi rất tốt a.” Tuy rằng anh không sợ đối chiến với cường giả cấp bốn, nhưng có thể tiết kiệm được chút khí lực cũng tốt, loại an bài này anh thích nhất.

Lần đối chiến này, quân đội an bài đều là cấp ba đấu cấp bốn. Xem ra bọn họ không chào đón cái gọi là vận khí, muốn lấy được lợi ích lớn hơn nữa, nhất định phải dùng thực lực nói chuyện, bất quá dù sao cấp bốn chỉ có bảy người, vì vậy tất nhiên sẽ xuất hiện hai cấp ba đối chiến, mà Đồng Hạo Triết thì may mắn được xếp tới tổ đó.

Lần này Đồng Hạo Triết được an bài ở trận thứ năm, trận đầu là trận quyết đấu giữa căn cứ Đồng Lý với căn cứ An Khê, một bên cấp bốn một bên cấp ba. Trận chiến đấu này còn chưa bắt đầu thì đã dự liệu được kết

quả. Quả nhiên, khi cường giả cấp bốn của Đồng Lý mở ra dị năng, sắc mặt cấp ba liền đại biến, trực tiếp chịu thua.

Bất quá không có ai sẽ khinh bỉ người chiến lôi đài của An Khê, đối mặt đối thủ có sự chuẩn bị, căn bản không tồn tại khả năng cấp thấp chiến thắng cấp cao, hành động này của người chiến lôi đài của An Khê rõ ràng rất lý trí.

Quả nhiên mấy trận kế tiếp đều như thế, chỉ cần xác định đối phương là cấp bốn, người thức tỉnh cấp ba đều tự động chịu thua, Đồng Hạo Triết vốn được định đối chiến sau trưa bởi vì loại tình huống này, rất nhanh đã được thông tri trận chiến đấu của anh sẽ lập tức bắt đầu. . .

Đồng Hạo Triết ngược lại không ngại điều này, mặc kệ buổi sáng hay là buổi chiều đều phải đấu một trận, vì vậy anh rất nhanh liền chạy tới bên chỗ lôi đài, chuẩn bị trận chiến đấu của mình.

Đồng Hạo Triết vừa mới rời khỏi, chiến sĩ trực ban liền tới mời Sở Chích Thiên đi, nguyên nhân là thượng cấp của bọn họ cho mời, dựa theo tính cách vốn có của Sở Chích Thiên, khẳng định sẽ khí phách kêu đối phương tự mình lại đây tìm anh, chẳng qua lần này anh đáp nhận chính là một thanh niên tao nhã thái độ ôn hòa, đương nhiên sẽ không cự tuyệt loại lời mời này, vì vậy anh vui vẻ đáp ứng.

Trong nháy mắt Sở Chích Thiên rời đi, bầu không khí vốn hòa hợp trong nhả gian thoáng cái thay đổi.

Không có người khác ở đây, Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng đều không có hứng thú tiếp tục diễn kịch. Tiêu Tử Lăng tự mình uống trà, không để ý tới Trần phó đội luôn tìm cớ gây phiền phức trước mắt, Tiêu Tử Lăng đã suy nghĩ cẩn thận, không có ai có thể khiến cho tất cả mọi người đều thích, cậu cũng không có khả năng đó, đã như vậy, cậu cần gì phải ủy khuất bản

thân chứ. Dù sao chỉ cần cậu ngồi ổn, Trần Cảnh Văn cũng không có cách nào với cậu.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng muốn không thèm nhìn nhau với Trần Cảnh Văn, đáng tiếc Trần Cảnh Văn lại không có ý đó, từ sau khi hai người xé rách da mặt hòa bình, anh liền chưa từng ngưng trang sự bất mãn của anh ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, chỉ thấy anh lạnh mặt khinh bỉ: “Tiêu Tử Lăng, tôi hy vọng cậu quy củ một chút, đừng kéo chân sau của Sở ca.”

Tiêu Tử Lăng nhếch mi, một bộ dáng khó hiểu. Được rồi, đây là kiểu cậu học được từ Sở Chích Thiên, vẫn luôn cho rằng loại thần thái này rất khí phách. Chẳng qua khuôn mặt ngây thơ chất phác của cậu làm ra, thì chính là một luồng khí tức bán manh, không chút nào dính dáng tới khí phách.

“Lần này tới nơi này, xem biểu hiện của Sở ca thì biết lần này anh ta sắm vai một thanh niên tao nhã, vì vậy xin cậu cũng phối hợp một chút với Sở ca đi, đừng giả làm bộ dáng bị khi dễ kia, bôi đen Sở ca.” Trần Cảnh Văn ưu nhã bắt chéo chân, lạnh lùng chỉ ra chỗ không ổn của Tiêu Tử Lăng. Sở Chích Thiên không đặt nặng điều đó, thế nhưng anh lại nhìn không nổi. Anh không hy vọng có người trở thành trói buộc của Sở Chích Thiên.

“Mặt thế, nào có nam nhân tốt như vậy.” Đối với sự chỉ trích của Trần Cảnh Văn, Tiêu Tử Lăng chẳng thấy sao cười nói, “Hoàn mỹ vô khuyết vậy mới gọi là đáng sợ, Sở ca thích lăng nhục thiếu nữ thanh thuần, người như vậy mới có thể để cho thủ lĩnh căn cứ khác yên tâm, cũng có thể để cho người nơi đây yên tâm.” Có loại yêu thích rõ ràng này, mới có thể khiến cho người ta cảm thấy dễ khống chế. Tiêu Tử Lăng có sự phán đoán của bản thân, tuyệt không cho rằng biểu hiện của cậu có gì không tốt.

“Cậu, rõ là nguy hiểm. . .” Mồm mép lạnh lợi ngoài dự đoán của Tiêu Tử Lăng khiến cho Trần Cảnh Văn tức giận, không biết vì sao, vừa đụng tới Tiêu Tử Lăng, anh liền không cách nào bảo trì lãnh tĩnh, anh cảm thấy quá nhiên từ trường của anh với Tiêu Tử Lăng phi thường không hợp.

“Đừng nói tôi, Trần phó đội, tôi trái lại rất hiếu kỳ, ẩn ký ở chỗ cổ anh là thế nào?” Tiêu Tử Lăng như cười như không nhìn về phía chỗ ẩn ký rõ ràng không cần thận lộ ra khỏi khăn lụa kia.

Trần Cảnh Văn vô ý thức che lại cổ mình, mặt đỏ lên, anh đột nhiên ngậm miệng không nói, rất có ý đánh chết anh cũng không nói.

“Đừng xấu hổ, chắc hẳn là Đồng phó đội làm đúng không, chắc chắn. . .” Dọc đường đến đây Đồng Hạo Triết biểu hiện rõ ràng như thế, Tiêu Tử Lăng cậu cũng không phải người mù, thế nào có thể không nhìn ra được chứ.

Lời này của Tiêu Tử Lăng lại tạo nên hiệu quả ngược, Trần Cảnh Văn thoáng cái trở nên lãnh tĩnh, sắc mặt anh khôi phục thân nhiên, nâng lên chén trà đặt bên cạnh, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, anh vuốt miệng chén, mặt chậm rãi giãn ra cười nói: “Tiểu Lăng, là tôi xem thường cậu, không ngờ tới kinh nghiệm của cậu rất phong phú, xem ra trong khoảng thời gian này Sở ca đã dạy cậu không ít a.”

Nghe vậy tay Tiêu Tử Lăng run lên, thiếu chút nữa hắt ra nước trà trong tay, cậu vội vàng đỡ lấy chén trà, thu liễm tâm thần nói: “Nào có kinh nghiệm như Trần phó đội anh, thoát nhìn tối hôm qua Đồng phó đội rất nhiệt tình, thế mà khiến cho Trần phó đội anh bị thương kia. Ha ha. . .” Tiêu Tử Lăng nở nụ cười, còn hữu ý vô ý nhìn về phía phần eo Trần Cảnh Văn, ý ẩn hàm chỉ kém không dùng ngôn ngữ nói trắng ra.

Đường nhìn của Tiêu Tử Lăng khiến cho mặt Trần Cảnh Văn lặn nửa đỏ, anh nhịn không được phản bác: “Nào có việc đó, chẳng qua là tôi không cẩn thận trật thắt lưng.”

“A. . . Trật thắt lưng a, Trần phó đội thực sự là không cẩn thận a.” Liên tục ba chữ a ngữ điệu quái dị không đồng nhất, khiến cho Trần Cảnh Văn không còn sức lực phản bác nữa.

Sau cùng anh bất đắc dĩ chỉ có thể oán hận nói: “Tiêu Tử Lăng, tôi sẽ chờ xem kết cục của cậu, cậu nhất định sẽ bi thảm (hơn so với tôi).” Ánh mắt âm ngoan của Trần Cảnh Văn khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng phát lạnh một trận, cậu đang suy nghĩ có phải cậu đã khiêu khích quá mức rồi hay không? Bằng không vì sao Trần Cảnh Văn dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu, vẻ mặt đó như là rất xác định cậu sẽ bi thảm, điều này làm cho trong lòng Tiêu Tử Lăng không an ổn.

Chẳng lẽ Sở Chích Thiên. . . Tiêu Tử Lăng cảm thấy nguy cơ sắp giáng lâm.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Tính Kế? Ai Là Tên Không May?

Khi lời nói tràn ngập uy hiếp của Trần Cảnh Văn còn chưa để cho Tiêu Tử Lăng kịp phản kích, chiến lôi đài của Đồng Hạo Triết đã bắt đầu.

Đường nhìn của hai người thoáng cái đã bị chiến lôi đài hấp dẫn qua, tranh phong giữa hai người tuyệt nhiên dừng lại. Không thể không nói, trận chiến lôi đài này phỏng đoán là trận quyết chiến thực sự duy nhất trong ngày hôm nay, tuy rằng hai người đều biết rõ trong lòng, đây chẳng qua chỉ là một cuộc chơi mèo giỡn chuột của Đồng Hạo Triết mà thôi.

Đối phương là người thức tỉnh cấp ba của căn cứ Vụ Đô, dị năng là hệ hỏa có lực công kích xếp hàng đầu, nhưng bởi vì Đồng Hạo Triết là người thức tỉnh hệ khí khó gặp, công kích im hơi lặng tiếng khiến người ta khó lòng nắm bắt, đối phương đánh rất cẩn thận, thập phần chú ý động tác nhỏ của Đồng Hạo Triết, hẳn không quên rất nhiều người thức tỉnh quyết đấu với Đồng Hạo Triết đều là bị Đồng Hạo Triết ám toán.

Hai người quần đấu hồi lâu, người thức tỉnh hệ hỏa cảm thấy đã quen thuộc phương pháp chiến đấu của Đồng Hạo Triết, rốt cục bắt đầu thả tay điên cuồng công kích Đồng Hạo Triết, công kích liên tiếp không ngừng khiến cho Đồng Hạo Triết một lần rơi vào khốn cảnh, chỉ có năng lực né tránh, giữa lúc người dị năng hệ hỏa cho rằng đã nắm chắc được thắng lợi, một vòng công kích của hắn kết thúc, giữa lúc hắn muốn tiếp tục công kích, trong lúc đó phát sinh một giây thời gian đình trệ, trong khoảng thời gian gần như chớp mắt đó, căn bản không đủ để nói là sai lầm nhỏ, tuy rằng

người dị năng hệ hỏa biết rõ nhưng không đi bù đắp điểm ấy, thế nhưng ngày hôm nay hãn lại nếm phải khổ sở, chính sai lầm nhỏ đó đã bị Đồng Hạo Triết nắm được, Pháo Không Khí đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đánh người dị năng hệ hỏa ra khỏi vòng phạm vi quy định. Đồng Hạo Triết giành thắng lợi tiến vào top 8.

Người dị năng hệ hỏa rất ảo não đối với kết quả này, nói thật, hãn đã một lần chiếm cứ được ưu thế trên tràng diện, nếu không phải Đồng Hạo Triết thực sự quá biết trốn, chỉ sợ hãn đã sớm đắc thủ, thế nhưng không ngờ hãn lại xem nhẹ chỗ tiếp nối. Vốn một vấn đề nhỏ cực nhỏ, lại bị đối phương nắm được, hãn chỉ có thể cảm thán vận khí của mình quá kém.

Lúc này, trong nhĩ gian cao cấp nào đó, một thanh niên mi vũ âm trầm quay đầu khen Sở Chích Thiên: “Sở thủ lĩnh. Thủ hạ này của cậu quan sát tỉ mỉ, hơn nữa rất trầm tĩnh, không tồi.”

Sở Chích Thiên nghe vậy cười nói: “Đa tạ Viên thiếu tướng khích lệ. Đó là do vận khí cậu ta tốt.”

“Cậu quá khiêm tốn rồi, tốt thì chính là tốt.” Viên thiếu tướng xua tay, hãn không có hứng thú đi vòng vèo với người ta, bởi vì người này đồng dạng là hệ lôi điện như hãn, ngay từ đầu hãn rất muốn giết, bất quá tiếp xúc rồi, ngược lại là một người thú vị, hãn quyết định chơi chơi với hãn ta trước. Về phần giết hay không, về sau hãn nói.

“Ngày hôm nay tôi tìm cậu lại đây, là bởi vì có một người muốn quen biết với cậu.” Viên thiếu tướng rốt cục nói ra dụng ý hãn gọi Sở Chích Thiên tới. Sở Chích Thiên hiểu rõ trong lòng. Bởi vì sự tự chủ trương của Tiểu Mao, thực lực của anh hiện ra đối ngoại đích xác có chút kém, vốn sẽ không hấp dẫn được nhân vật lĩnh quân thế hệ thanh niên của quân đội này chú ý. Xem ra chân chính muốn quen biết mình là một người khác, mà người đó vì không muốn thể hiện đột ngột, nên làm phiền vị Viên thiếu tướng này dành cho một sự thuận tiện.

Trên mặt Sở Chích Thiên lộ ra biểu tình kinh ngạc, anh giương mi nói: “Không ngờ tới còn có người sẽ muốn quen biết căn cứ nhỏ trong suốt của tôi, thực sự khiến cho tôi được sung mà kinh a.”

Viên thiếu tướng phát phát tay, cảnh vệ viên bên cạnh rất nhanh đi ra, chỉ chốc lát sau dẫn theo một thanh niên đường hoàng đi đến, khi nhìn thấy Viên thiếu tướng, liền giương lên nụ cười nhiệt tình nói: “Viên thiếu tướng, cảm tạ chiếu cố trong khoảng thời gian này.”

Sau đó quay đầu hô với Sở Chích Thiên: “Sở thủ lĩnh, chính thức làm quen một chút, tôi là Vương Thiếu Phong căn cứ Kinh Thiên.”

Sở Chích Thiên đứng lên lễ độ cười đáp: “Chào anh, Vương thủ lĩnh, Sở Chích Thiên căn cứ Lăng Thiên.”

Vương Thiếu Phong thoát nhìn là một người tự đến tự quen, chỉ thấy gã một phen ôm lấy Sở Chích Thiên, nhiệt tình vỗ vỗ bờ vai anh nói: “Tôi biết, hai căn cứ chúng ta đều có chữ Thiên, thực sự là duyên phận a.”

Khi Vương Thiếu Phong ôm lấy anh, Sở Chích Thiên khẽ cau mày, nhưng rất nhanh đã thả lỏng xuống, anh nở ra nụ cười ấm áp nói: “Đích xác như thế.”

Vương Thiếu Phong buông Sở Chích Thiên ra, đi đến một chiếc sofa khác, đứng đặc ngồi xuống, không có một chút ý tứ khách khí, thoát nhìn quan hệ của gã với vị Viên thiếu tướng quân đội kia đích xác rất tốt.

Vương Thiếu Phong lấy ra thuốc lá, lắc lắc với Sở Chích Thiên, hỏi thăm có muốn hút một điếu hay không, Sở Chích Thiên lắc đầu biểu thị anh tuyệt không biết hút thuốc, điều này làm cho Vương Thiếu Phong tiếc nuối nói: “Thực đáng tiếc, bằng không niềm yêu thích của chúng ta lại sẽ giống nhau thêm một thứ.”

“Nga? Lời này là thế nào?” Đầu mi Sở Chích Thiên thoáng nhếch, anh thực hiểu kỳ tới cùng là niềm yêu thích gì lại khiến cho người này cho rằng giống nhau?

Vương Thiếu Phong rút ra một điếu từ trong hộp thuốc lá vút cho Viên thiếu tướng, lại lấy ra một điếu cho bản thân đốt lên, hút một hơi thật sâu lộ ra biểu cảm đã nghiền, lúc này mới tiếp tục nói: “Sở thủ lĩnh thích chơi SM, mà tôi cũng vậy. . .”

Sở Chích Thiên nghe vậy hai mắt chợt lóe ánh lạnh, anh thu liễm nụ cười nhàn nhạt nói: “Không ngờ Vương thủ lĩnh thẳng thắn như thế.”

“Tôi xác thực không phải là người tốt gì, bất quá tôi lại sống thực, không giống những thủ lĩnh căn cứ kia, bên ngoài ra vẻ đạo mạo, kỳ thực trong nội tâm đều là trai tặc gái hát, buồn nôn nhất chính là, còn làm ra vẻ chính nghĩa, khinh bỉ người như chúng ta, có phải rất buồn cười không, kỳ thực bọn chúng chẳng tốt hơn chúng ta được bao nhiêu có phải không?” Vương Thiếu Phong nhắc tới điều này rất phỉ nhổ, cười nhạt.

Nghe đến đó, Viên thiếu tướng búng búng điếu thuốc giữa ngón tay, gật đầu nói: “Nói không sai, bọn chúng cho rằng căn cứ quân đội khẳng định là nơi kỷ luật nghiêm minh cấm phạm tội, vì vậy biểu hiện rất chính nhân quân tử, cũng chỉ có mấy ông già bằng lòng diễn kịch với bọn chúng, tôi đã sớm muốn lột xuống lớp da người của bọn chúng rồi, mỗi người đều cực dơ bẩn, còn không bằng những người thật tình như các anh, nói chuyện với các anh cũng cảm thấy sảng khoái.” Tuy rằng tính tình của Viên thiếu tướng có chút cổ quái, thậm chí có chút biến thái, nhưng phong cách sang sảng của quân nhân vẫn tồn tại.

Sở Chích Thiên nghe vậy cười khổ nói: “Tôi cho rằng tôi cũng không tốt hơn bọn họ được bao nhiêu.”

“Không, anh thắng thần thành khẩn hơn nhiều so với những kẻ đó, bằng không anh sẽ không mang bạn gái kia của anh theo, tin tưởng anh muốn làm chút che giấu, điều này rất dễ.” Vương Thiếu Phong lắc đầu, nếu Sở Chích Thiên thật muốn che giấu gương mặt chân thực của hắn ta, tuyệt đối sẽ không mang cô gái kia đến căn cứ quân đội.

Sở Chích Thiên sờ sờ mũi, có chút xấu hổ, không ngờ tới ngẫu nhiên vô tình thế mà bị hai tên biến thái cho rằng là đồng minh.

Nói chuyện phiếm một hồi, Vương Thiếu Phong rất cục nịnh không được hỏi: “Sở thủ lĩnh, tôi đều rất có hứng thú đối với hai nữ nhân anh mang đến, có thể tiến hành một chút giao dịch hay không?” Mạt thế đối với việc giao dịch nữ nhân đã là sáng tỏ hóa. Chỉ cần thấy thích, có thể quang minh chính đại đề xuất thỉnh cầu giao dịch ở trước mặt người sở hữu.

Nghe vậy, tay phải Sở Chích Thiên đặt bên chân nịnh không được nắm chặt, gần như muốn bấm lòng bàn tay mình ra vết thương, thật vất vả mới áp chế xuống được luồng tâm tình bạo ngược trong lòng. Tay trái anh đỡ trán che lại luồng sát khí nồng đậm trong mắt, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, Vương thủ lĩnh, trước mắt tôi không có ý nghĩ đó.”

Tuy rằng ngữ khí Sở Chích Thiên hồ hững, nhưng sự kiên quyết trong đó không hề bị che giấu. Vương Thiếu Phong nhíu nhíu mày, hai nữ nhân gã đều thích, một người khiến cho gã có ý nghĩ lãng nhục. Khi nhìn cô gái hồn nhiên đó thống khổ giãy dụa ở dưới thân gã khẳng định rất kích thích, bất quá gã càng thích nữ nhân xinh đẹp gợi cảm kia, nữ nhân kiều ngạo kia, nếu xóa đi ngạo khí của cô ả, đập nát sự cứng cỏi của cô ả, cô ả sẽ hiện ra loại biểu tình gì đây? Nghĩ tới đây gã liền hưng phấn, vì vậy gã nói: “Xem ra tôi lỡ lời, nữ nhân của Sở thủ lĩnh tôi không dám nghĩ tới. Bất quá nữ nhân xinh đẹp khiêu gợi của thủ hạ của anh, Sở thủ lĩnh sẽ không không chịu đối chứ. Tôi dùng 250kg lương thực, cộng thêm 20 lít xăng, đổi nữ nhân đó, giao dịch này anh cũng không thiệt a.” Ở mạt thế, dù nữ nhân tốt thế nào, bình thường cũng chỉ giá trị mấy chục kg lương thực, giá cả gã

khai ra đã ưu đãi đến đỉnh điểm, nghĩ chắc Sở Chích Thiên này sẽ không cự tuyệt.

Sở Chích Thiên như cười như không quét nhìn gã một cái nói: “Vương thủ lĩnh ra giá cao a, bất quá tôi cũng không thể làm rét tâm thủ hạ đại tướng của tôi, cô gái đó là thịt trong tim của cậu ta, vì vậy tôi chỉ có thể nói xin lỗi với anh.”

Sở Chích Thiên nhiều lần cự tuyệt khiến cho Vương Thiếu Phong có chút bốc lửa, gã lạnh lùng nói: “Sở thủ lĩnh, chẳng lẽ anh không muốn kết giao bạn bè?”

Sở Chích Thiên thản nhiên nói: “Bạn bè thì muốn kết giao, bất quá không thể vì kết giao bạn bè mà khiến cho gia đình bất an đúng không, Vương thủ lĩnh, đề nghị của anh sẽ làm căn cứ của tôi rơi vào hỗn loạn a.”

Đầu mi Vương Thiếu Phong giương lên: “Không ngờ Sở thủ lĩnh thế mà bị thủ hạ của anh kiềm chế, như vậy đi, tôi giúp anh diệt trừ tên thủ hạ không nghe lời đó, mà nữ nhân kia coi như là phí vật vả.”

Nghe nói như thế, vẻ mặt Sở Chích Thiên nhất thời lạnh xuống, anh lạnh lùng nói: “Không nhọc Vương thủ lĩnh phí tâm.”

“Hừ, Sở Chích Thiên, tôi cho rằng anh là người chân thực hiếm thấy, cho nên mới muốn tận tình trò chuyện với anh, không ngờ anh lại không biết điều như thế.” Vương Thiếu Phong nổi giận, người thức tỉnh cấp ba này vậy mà ngạo khí như vậy, quả thực là cho mặt mà không cần mặt a.

“Chính như anh nói, con người của tôi tương đối chân thực, vì vậy xin Vương thủ lĩnh không nên thăm dò điểm mấu chốt của tôi.” Sở Chích Thiên vẫn nụ cười đầy mặt, nhưng trong ánh mắt đã là băng lãnh một mảnh, tên Vương Thiếu Phong này đã bị anh ghi vào danh sách tử vong.

Viên thiếu tướng thấy hai người nói chuyện căng thẳng, vội vàng hoà giải: “Các anh làm gì như vậy, không phải chỉ là hai nữ nhân sao, như vậy đi, đánh cược, các anh đều là người tiến vào top 8, không bằng an bài các anh đấu một trận, ai thua sẽ đồng ý đối phương là được rồi.”

Vương Thiếu Phong nghe vậy ánh mắt sáng ngời nói: “Đề nghị của Viên thiếu tướng thực đúng lòng tôi. Như vậy đi, nếu căn cứ chúng tôi thắng, hai nữ nhân lần này anh mang đến tôi đều muốn. . .” Nếu đã xé rách mặt với Sở Chích Thiên, không cần lưu lại da mặt gì cho hãn ta nữa.

Tay phải Sở Chích Thiên đặt bên chân mở rồi lại nắm, liên tục nhiều lần, cuối cùng cũng không bộc phát ra tại chỗ, nhưng cho dù như thế, anh cũng giận dữ ngược lại cười nói: “Vậy phải xem tiền đặt cược của Vương thủ lĩnh là gì.”

Vương Thiếu Phong không cảm nhận thấy lửa giận xung thiên của Sở Chích Thiên, cho rằng Sở Chích Thiên rốt cục đã đáp ứng, liền nói: “Vật tư 500kg, xăng 50 lít thế nào?”

Sở Chích Thiên hừ lạnh nói: “Hóa ra đường đường căn cứ Kinh Thiên cũng chỉ có thể lấy ra được chút đồ đó, như vậy đi, tôi thêm vào tiền đặt cược, vật tư 5 tấn, xăng 1000 lít. Nếu như anh dám đánh cược, tôi sẽ đánh cược với anh.”

Vương Thiếu Phong bị ngữ khí khinh miệt của Sở Chích Thiên chọc giận, gãi cả giận nói: “Chỉ cần anh lấy ra được, tôi sẽ đánh cược với anh.”

Sở Chích Thiên lạnh lùng thốt: “Yên tâm, tuy rằng căn cứ chúng tôi nhỏ yếu, nhưng chút vật tư đó vẫn phải có.”

“Vậy tốt, tôi sẽ đánh cược với anh.” Vương Thiếu Phong trực tiếp gõ nhịp kết luận.

“Đã như vậy, vậy cáo từ, Viên thiếu tướng, tôi xin cáo lui trước.” Sở Chích Thiên lạnh mặt nói với Viên thiếu tướng, cứ như vậy tức giận bùng bùng rời khỏi nhĩ gian của Viên thiếu tướng.

Viên thiếu tướng nhún nhún vai, chỉ chỉ Vương Thiếu Phong nói: “Anh làm gì chọc giận hần?”

Vương Thiếu Phong thay đổi hần vẻ phần nộ ban nãy, cười hì hì nói: “Vốn muốn kết giao một người bạn, bất quá hần không muốn cho mặt, tôi cũng đành theo ý của hần.”

“Chỉ sợ anh còn muốn thừa cơ lấy nhiều thêm chút vật tư đúng không, tên không may đáng thương đó.” Viên thiếu tướng nói sáng tỏ.

Vương Thiếu Phong xua tay nói: “Ha ha, hiểu tôi cũng chỉ có Viên thiếu, vật tư thắng lần này, tôi sẽ lưu lại một nửa cho anh.”

Viên thiếu tướng cười nói: “Vậy cảm ơn.”

Sở Chích Thiên tức giận bùng bùng trở lại nhĩ gian của mình, đợi sau khi chiến sĩ trực ban đóng cửa lại, lửa giận vốn rõ ràng thoáng cái biến mất, thấy lão đại nhà mình biểu diễn kỹ năng thay đổi sắc mặt cho cậu xem, Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ nhìn nhìn anh một cái hỏi: “Tên không may nào bị anh tính kế rồi?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Công Khai? Các Cậu Tốt Đến Mức Đó?

Sở Chích Thiên như cười như không liếc Tiêu Tử Lăng một cái: “Vì sao nói như vậy? Chẳng lẽ tôi sẽ không bị người khác tính kế?”

Tiêu Tử Lăng trực tiếp cho lão đại nhà mình một ánh mắt khinh bỉ cực bực nói: “Trên đời này còn chưa có ai có thể để cho anh chịu thiệt đâu. Cho dù có, không phải đã chết thì là còn chưa có sinh ra.”

Sở Chích Thiên đi đến bên người Tiêu Tử Lăng, cười khổ xoa xoa đầu cậu, nói: “Cảm tạ Tiểu Lăng đã để mắt tôi, bất quá lần này thực sự tôi đã bị bọn họ tính kế.”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, không ngờ tới lão đại uy vũ cơ trí nhà mình cũng sẽ bị người tính kế. . . Chuyện này quả thực chính là thần tích mặt trời mọc từ hướng tây a.

Trần Cảnh Văn thấy biểu cảm khoa trương của Tiêu Tử Lăng, khinh bỉ cậu đã bị Sở Chích Thiên lừa đơn giản như vậy, anh cười nhạo nói: “Sợ rằng là Sở ca tương kế tựu kế đi.”

“Đúng vậy.” Nghe thấy Trần Cảnh Văn vạch trần anh không chút nào lưu tình, Sở Chích Thiên thừa nhận rất sáng khoái, đã kích Tiêu Tử Lăng vì ban nãy tin là thật tới khu vực màu xám (1 từ ví von sự thất vọng), con người nhỏ trong lòng bị ai vẽ vòng vòng trên mặt đất, cậu thế mà bị lão đại nhà cậu lừa giỡn. . .

Lúc này, Đồng Hạo Triết đắc thắng trở về đi đến, thấy đường nhìn của Trần Cảnh Văn rơi lên trên người anh, lập tức tinh thần phấn chấn, anh cười hì hì nói: “Cảnh Văn, ban nãy biểu hiện của tớ không tồi chứ.”

“Đó là hiển nhiên. Nếu bị thua. . . Hừ, tớ sẽ róc xương cậu.” Trần Cảnh Văn khinh bỉ người không biết hổ thẹn trước mặt, cấp bốn thủ tiêu một cấp ba, cậu ta thế mà không biết xấu hổ lại đây tìm anh tranh công?

Đồng Hạo Triết không chút nào để ý đối với sự khinh bỉ của Trần Cảnh Văn, tiếp tục cười nói: “Tớ không nói cái đó, tớ là nói biểu hiện ẩn tàng thực lực của tớ.”

Tuy rằng Trần Cảnh Văn khinh bỉ Đồng Hạo Triết mặt dày, nhưng cũng sẽ không mở mắt nói dối, vì vậy hậm hực nói: “Coi như không tồi.”

Nghe thấy lời tán thành của Trần Cảnh Văn, ánh mắt Đồng Hạo Triết sáng ngời, lập tức chạy tới mong đợi nhìn anh nói: “Như vậy, đêm nay chúng ta ngủ cùng nhau tiếp chứ?”

Trần Cảnh Văn vừa nghe lập tức xù lông nói: “Không được. Đêm nay đừng hòng leo giường của tớ! Chỗ bị cậu làm bị thương còn chưa có khỏi kìa, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ. . .”

Lời nói trắng trợn này khiến cho Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng chấn kinh liên tục ho khan, mặt khối băng vốn bình tĩnh của Sở Chích Thiên cũng duy trì không được nữa. Anh kinh ngạc nhìn hai người bạn lớn lên cùng anh kiên thủ hạ trước mặt, không ngờ bọn họ thế mà sẽ là loại quan hệ này, đến tận cùng là phát sinh lúc nào? Vì sao anh chưa hề nhận ra? Chẳng lẽ anh thực sự đã quá không quan tâm Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn sao?

Ánh mắt kinh ngạc của Sở Chích Thiên quá mức cường liệt, Trần Cảnh Văn có điều cảm giác hồ nghi nhìn anh một cái nói: “Sở ca, có việc?”

“Các cậu vậy mà tốt đến mức đó, quá khiến cho tôi bất ngờ. . .” Sở Chích Thiên cuối cùng cũng khôi phục bình thường, bất quá vẫn nhịn không được cảm thán một tiếng. Không biết vì sao, tâm tình của anh vậy mà có một loại cảm giác rộng mở thoáng mát, thứ vốn vẫn luôn khiến cho anh quẩn quýt đã không còn.

“Không phải Sở ca vẫn luôn biết sao?” Trần Cảnh Văn khó hiểu nói. Quan hệ của anh với Đồng Hạo Triết tốt? Cùng nhau lớn lên đương nhiên bất đồng, trước đây không phải vẫn luôn như vậy sao? Vì sao cảm thấy hình như lời Sở Chích Thiên nói có chút quái dị nhỉ?

Tiêu Tử Lăng dùng sức để cho biểu hiện của mình không nên quá chấn kinh. Tuy rằng ban nãy cậu châm chọc Trần Cảnh Văn, thế nhưng cậu không ngờ tới Trần Cảnh Văn lớn mật như vậy, thế mà trực tiếp thừa nhận quan hệ giữa anh ta với Đồng Hạo Triết ở trước mặt Sở Chích Thiên. Điều này làm cho tâm cậu sinh ra sự bội phục đối với Trần Cảnh Văn, loại tín niệm kiên định dũng cảm tiến tới, lòng tin cường đại đó không phải vật hy sinh nhỏ bé như cậu có thể so bằng.

Đồng Hạo Triết thấy biểu tình của Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, hồi tưởng lại đối thoại của bọn họ, dường như hiểu rõ cái gì đó, vì vậy anh cười càng vui, nụ cười đó khiến cho Tiêu Tử Lăng ghé mắt, có chút hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm rồi không, đó rõ ràng chính là vẻ mặt dung tục của một con chồn đã ăn vụng được gà.

“Thôi đi, các cậu thích là được rồi, tôi sẽ không quản những việc đó của các cậu.” Sở Chích Thiên tự nhận mình là một người có năng lực tiếp thu siêu cường, chỉ cần trên việc công không xuất hiện vấn đề, dưới việc tư thế nào cũng được, vì vậy anh rất bình tĩnh tiếp nhận cảm tình của Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn.

Tuy rằng Trần Cảnh Văn cảm thấy Sở Chích Thiên ngày hôm nay nói chuyện cổ quái, nhưng lại tìm không ra vấn đề gì, dù sao Sở Chích Thiên

vốn luôn không để ý tới việc tư của anh với Đồng Hạo Triết, vì vậy gật đầu nói: “Ừm, Sở ca yên tâm, tôi với Hạo Triết có thể xử lý tốt chuyện của bản thân.”

Sở Chích Thiên nhận được câu trả lời của Trần Cảnh Văn rồi thì không nhắc lại chuyện này nữa, anh quay đầu nói với Đồng Hạo Triết chuyện anh đánh cược, bao gồm cả kết quả nghiêm trọng khi thua. Quả nhiên, Đồng Hạo Triết lập tức nổi bão, hai mắt anh đỏ đậm lửa giận xung thiên muốn trực tiếp hủy cái căn cứ Kinh Thiên kia, hận không thể trực tiếp bẻ xương rải tro tên Vương Thiếu Phong dám mơ ước thịt đầu quả tim của anh.

Điểm quan tâm của Trần Cảnh Văn lại hoàn toàn bất đồng, thế mà không tức giận bởi vì bị xem là tiền đặt cược, trái lại rất phỉ nhổ vì sao Sở Chích Thiên không lớn mật hơn một chút nữa, đặt tiền đặt cược ác hơn một chút nữa, đó rõ ràng chính là thời điểm có thể kiếm được một món lớn mà.

Trán Sở Chích Thiên rơi đầy hắc tuyến hỏi lại, thoát nhìn trông anh có quá ngốc không? Có thể xung động đến mức cược hết toàn bộ gia sản? Nếu thực làm như vậy, phỏng đoán đối phương sẽ không mắc câu.

Lúc này Trần Cảnh Văn mới im tiếng, nhưng giữa trán vẫn khó nén vẻ hậm hực, đó rõ ràng là một con cá lớn mặc bọn anh chém giết, đáng tiếc không thể hạ thủ ác, điều này khiến cho anh rất phiền muộn.

Tiêu Tử Lăng không nói gì nhìn Trần Cảnh Văn, quả nhiên là đầu lĩnh tổ hậu cần, trong đầu đều là vật tư. Trần hồ ly a, vì vật tư, chẳng lẽ anh đã không còn hạn cuối đến mức này, cho dù trở thành tiền đặt cược cũng thấy không quan trọng sao?

Tiêu Tử Lăng nhìn ba người ngồi với nhau thương nghị đối phó nhóm Vương Thiếu Phong như thế nào, lần nữa chứng minh, bọn họ với cậu đích xác là người thuộc hai thế giới, ban nãy khi cậu nghe thấy mình bị Sở Chích Thiên xem là tiền đặt cược đánh cược với người ta, biết rõ Sở Chích

Thiên bởi vì nắm chắc mười phần mới có thể làm như thế, thế nhưng trong lòng vẫn xuất hiện cảm giác đau đớn, cậu lúc nào lại thương xuân buồn thu rồi?

Trong lòng Tiêu Tử Lăng buồn bực, không biết làm như thế nào cho phải, chuyện của Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn phanh phui bại lộ ở trước mặt Sở Chích Thiên, cậu liền biết không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa. Không phải cậu thực sự không hiểu, vài lần chà súng ra lửa với Sở Chích Thiên, đã biết quan hệ của cậu với Sở Chích Thiên đã ở vào khu vực nguy hiểm. Tới gần thêm một bước nữa, sẽ là vạn kiếp bất phục. Đó không phải kết quả cậu muốn, tuy rằng cậu muốn ôm bắt đù là Sở Chích Thiên, nhưng chưa từng nghĩ tới muốn ôm đến trên giường.

Đúng vậy, cho dù Tiêu Tử Lăng cậu vô sỉ, nhưng vẫn có tự tôn. Cậu sẽ không tha thứ cho bản thân trở thành người làm ấm giường của người nào đó. Có lẽ lần này trở lại phải tìm một cơ hội kéo giãn chút cự ly với Sở Chích Thiên, cứ tiếp tục đánh nhau như thế nữa, sợ rằng thực sự sẽ xảy ra chuyện, có chuyện của Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết làm tiền đề, Sở Chích Thiên sẽ không hề áp lực vạch trần tầng sa mỏng cuối cùng giữa hai bên.

Nhìn Sở Chích Thiên xuất sắc tựa trên sô pha, hai mắt trầm tĩnh như nước, loại bình tĩnh nắm giữ hết thảy đó khiến cho Tiêu Tử Lăng nhẹn không được rung mình, cậu nhất định phải kéo giãn cự ly. Nếu Sở Chích Thiên tỉnh ngộ, cậu sẽ không còn cơ hội né tránh, Sở Chích Thiên bá đạo không có khả năng tiếp nhận đáp án khác.

Ba người thương nghị xong, Sở Chích Thiên thấy sắc mặt Tiêu Tử Lăng không quá dễ nhìn, lo lắng nhìn cậu, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đẩy lên nụ cười, ôm lấy cánh tay Sở Chích Thiên thấp giọng hỏi có phải Sở Chích Thiên muốn rời đi hay không.

Tuy rằng Sở Chích Thiên rất muốn hỏi rõ, nhưng biết nơi đây không phải chỗ tốt, vì vậy liền thu miệng không nói, nói tạm biệt với Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn, lúc này mới dẫn theo Tiêu Tử Lăng rời đi. Anh chuẩn bị trở lại chỗ nghỉ ngơi của hai người, nghiêm túc hỏi thăm đàn em nhà anh đến tột cùng tâm tình không tốt vì chuyện gì.

Đồng Hạo Triết thấy Sở Chích Thiên rời đi, lúc này mới ân cần đi qua đỡ Trần Cảnh Văn, lại bị Trần Cảnh Văn trực tiếp dùng tay đập rụng.

Đồng Hạo Triết hòa khí nói: “Cảnh Văn, đừng giờ tính tình trẻ con nữa, tối hôm qua là tớ quá vụng tay vụng chân, thế nhưng tớ cũng không phải cố ý muốn làm cậu bị thương.”

Trần Cảnh Văn tức giận nói: “Tôi chờ chờ mớ tin tưởng cậu nữa tôi sẽ không họ Trần, ngày hôm nay cậu đừng đánh chủ ý lệch lạc gì nữa, ngủ dưới đất cho tôi.”

“Sàn nhà quá ẩm lạnh, ngày mai còn có trận đấu quan trọng, cậu cũng không muốn tớ phát huy thất thường, sau đó thực sự thua mất cậu đấy chứ, cho dù cậu thấy không quan trọng, nhưng vật tư a vật tư. . .” Đồng Hạo Triết cười rất hàm hậu, thế nhưng lời nói trong miệng lại uy hiếp mười phần, khiến cho Trần Cảnh Văn nhất thời phản bác không được. Khuôn mặt người trước mắt này thoát nhìn rất hàm hậu, nhưng trong nội tâm lại là tên phúc hắc, nếu như thực sự thua. . . Tuy rằng cảm thấy xác suất không cao, nhưng anh không dám mạo hiểm, đó chính là vật tư tâm tâm niệm niệm a, anh cũng không nỡ để mất, vì vậy anh gật đầu nói: “Được rồi, chỉ có đêm nay.”

Đồng Hạo Triết nửa ôm nửa ấm mang Trần Cảnh Văn ra khỏi nhà gian, chợt nghe Trần Cảnh Văn cảnh cáo: “Bất quá, cậu phải đáp ứng, không cho phép động tay động chân ở trên giường.”

“Được!” Đồng Hạo Triết tính tình tốt gật đầu.

“Còn có, không cho phép xem tớ là nữ nhân khác hôn bấy hôn bạ.” Trần Cảnh Văn quét tới một cái liếc mắt lãnh lệ.

“Được!” Đồng Hạo Triết vẫn tính tình tốt gặt đầu.

“Còn có, buổi tối đừng tự chủ trương làm mấy chuyện xoa bóp các loại cho tớ.”

“Được.”

“Đúng rồi, không cho phép ôm tớ, đặc biệt là thắt lưng tớ, ngày hôm qua bị cậu đè ra xoa bóp, trái lại khiến cho tớ trật thắt lưng, khiến cho bây giờ còn đang đau này.”

“Ai biểu cậu đột nhiên phản kháng chứ, nếu không cũng sẽ không biến thành như vậy.” Đồng Hạo Triết cau mày, vốn anh có lòng tốt, thấy Trần Cảnh Văn mang giày cao gót khiến cho eo đau lưng đau, anh thương tiếc đành phải tự tay ra trận xoa bóp cho cậu ấy một phen.

Trần Cảnh Văn nghe nói như thế nhin không được tròng tên đầu sỏ gây nên này một cái nói: “Xoa bóp thì xoa bóp, cậu làm gì đánh lén căn cổ tớ? Tớ như vậy là động tác theo tính phản xạ.”

Đồng Hạo Triết thì vô tội đầy mặt nói: “Ai biểu cậu rên rĩ loạn, quả thực không khác gì với nữ nhân kêu trên giường, tớ mới có chút thác loạn, quên người dưới thân là cậu.”

Nghe nói như thế, Trần Cảnh Văn nhất thời xù lông: “Đồng Hạo Triết, tên khốn nhà cậu!!!”

Trần Cảnh Văn thở hỗn hển, không cần suy nghĩ trực tiếp túm túi nhỏ trong tay, hung hăng đập lên trên đầu Đồng Hạo Triết. Nha, cái tên đáng chết này, ngoại trừ nữ nhân trong đầu cậu ta không còn thứ gì khác nữa sao?

Trong lòng Trần Cảnh Văn phi thường phiền muộn, vì sao người này không thể giữ mình trong sạch một chút chứ? Giống như anh với Sở Chích Thiên vậy? Trong ba người bọn anh chỉ có Đồng Hạo Triết phong lưu nhất, mỗi ngày ở bên ngoài thông đồng, bất kể nam nữ, con đại sắc lang phát tình bậy bạ này.

Biểu hiện hung hãn của Trần Cảnh Văn khiến cho người xung quanh đều ghé mắt, cách đó không xa, cửa nhà gian nào đó mới được mở ra, vừa vặn thấy được này một màn, Vương Thiếu Phong nhin không được liếm liếm đầu lưỡi nói: “Viên thiếu tướng, thế nào, nữ nhân đó rất thú vị đúng không, đủ dùng mãi.”

Trước mắt Viên thiếu tướng sáng ngời nói: “Không tồi, rất ít thấy có nữ nhân như vậy, bề ngoài không tồi, vóc người không tồi, tính cách này cũng không tồi.”

Vương Thiếu Phong nghiêm túc nói: “Viên thiếu tướng, nữ nhân đó tôi ngắm rồi.”

Viên thiếu tướng thấy chả sao nhún vai nói: “Tôi sẽ không giành của anh, bất quá để cho tôi chơi mấy ngày cũng được chứ.”

Vương Thiếu Phong nghĩ nghĩ nói: “Được, nhiều nhất cho anh chơi ba ngày.”

Hai người nhìn nhau cười, dường như nữ nhân kia đã là cơm trong bàn của bọn họ, nếu Trần Cảnh Văn biết mình bị hai nam nhân chuẩn bị chia sẻ, khẳng định anh sẽ xù lông tại chỗ, trực tiếp kêu Đồng Hạo Triết lật tung căn cứ quân sự này lên. Bất quá, may mắn anh không biết, vì vậy anh vẫn dùng mãi, một tay đỡ thắt lưng, một bên bước đôi giày cao gót, đuổi đánh Đồng Hạo Triết vừa muốn đỡ anh vừa phải né tránh anh công kích. . .

Rất nhanh trên mặt Đồng Hạo Triết xanh tím ngang dọc, một cao thủ nhất thời biến thành một tên sợ vợ. . . Thế nhưng các nữ nhân bên người

những thủ lĩnh thì lại đổ kỵ nhìn Trần Cảnh Văn, vì sao bọn cô không gặp được nam nhân tốt như vậy chứ.

Trong mắt một nữ nhân bộ dáng như hoa sen trắng trong đó lại càng lấp lóe dị quang, cô đã tìm được nam nhân tốt trong cảm nhận, sớm biết như thế, trước đây khi ở kho hàng Hoài Thành, nên quyết định thật nhanh đi theo nam nhân trước mắt kia, như vậy hiện tại đứng bên cạnh nam nhân đó đã là mình rồi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Giao Dịch? Nữ Đế Gia Nhập!

Buổi tối, Sở Chích Thiên cau mày nhìn thư mời trong tay vừa mới nhận được từ trong tay chiến sĩ của căn cứ nào đó, không biết vì sao Viên thiếu tướng kia lại mời anh đi tham gia yến hội tư nhân của hắn chứ? Dù sao ban ngày anh đã thảo luận căng thẳng với Vương Thiếu Phong bằng hữu của Viên thiếu tướng.

Bất quá, Sở Chích Thiên không cự tuyệt, mà đáp ứng yêu cầu trên thư mời mang theo Tiêu Tử Lăng cùng qua, anh không cho rằng vào lúc này, Viên thiếu tướng sẽ làm một buổi yến hội tư nhân không có ý nghĩa, cho dù hắn đồng ý, những đại lão của quân đội cũng sẽ không đồng ý, lần yến hội này khẳng định có sứ mệnh của nó.

Sở Chích Thiên vừa đến hiện trường, liền thấy không ít thủ lĩnh căn cứ đã tới, tỉ mỉ quan sát, phát hiện đều là một số thủ lĩnh căn cứ thực lực thuộc tầng trung hạ đồng thời thái độ tương đối hữu hảo nhiệt thành đối với quân đội, đương nhiên còn có một số thủ lĩnh căn cứ thực lực rất cường đại cũng có mặt, bất quá thái độ cũng tương đối khuynh hướng quân đội, anh hiểu rõ đây chỉ sợ là do quân đội mượn tay Viên thiếu tướng, liên hợp những căn cứ có hảo cảm đối với căn cứ quân đội lại, tuy rằng những căn cứ này đơn nhất xem ra có chút nhỏ yếu, nhưng nhiều căn cứ như vậy liên minh lại, cũng là một luồng lực lượng khổng lồ.

Khóe miệng Sở Chích Thiên hiện ra một nụ cười hiểu rõ, dự định của quân đội chính là dự định của anh, ngược lại có thể thừa cơ lợi dụng một

chút.

Anh mang Tiêu Tử Lăng đi đến một góc nào đó, nơi này, là chiếc bàn dài dùng vài chiếc bàn hợp lại, bên trên bày đầy các loại thức ăn cùng vài loại đồ uống trước mắt còn có thể nhìn thấy được. Sở dĩ Sở Chích Thiên mang Tiêu Tử Lăng đến đây, không phải anh đói, mà biết đàn em nhà mình không có năng lực chống đỡ đối với mỹ thực.

Quả nhiên, thấy khu vực tự chọn chất đầy các loại thức ăn trên bàn dài. Tâm tình Tiêu Tử Lăng vốn u ám nhất thời phấn chấn lên, cậu nhanh chóng bưng đĩa, bắt đầu tận lực chăm chú đồng hồ ăn ngon trước mắt, cậu nhất định phải ăn cho đã nghiền, như vậy mới không lãng phí việc cậu vất vả đến đây. Thấy một màn như vậy, Sở Chích Thiên yên tâm. Lúc này mới rời đi Tiêu Tử Lăng chuyên tâm bắt đầu giao lưu với thủ lĩnh khác, anh nhất định phải tranh thủ kiếm người đồng minh, đặc biệt là những căn cứ có tiếng tăm tốt, đáng tin cậy.

Có lẽ Tiêu Tử Lăng không chút nào che giấu ngum lớn ăn đồ dẫn tới người khác chú ý. Lúc này, một nữ nhân mỹ lệ lại khó nén vẻ mặt tiều tụy đi tới. Cô thấy Tiêu Tử Lăng vẫn còn chuyên chú ăn đồ, nhin không được cười lạnh nói: “Cô vẫn thích ăn giống như trước kia nhỉ.”

Tiêu Tử Lăng hiếu kỳ ngẩng đầu, cảm thấy cô ta trông rất quen mắt. Vì vậy cậu hỏi: “Có phải tôi đã từng gặp cô rồi hay không?”

“Cô thế mà quên tôi? Lúc đó nếu không phải bởi vì cô trở ngại chuyện tốt của tôi với Điền đại ca, thế nào tôi có thể đến nông nổi này? Đều là do cô, hại một đời tôi. Bất quá không ngờ, cô cũng có ngày hôm nay a, Điền Tiểu Ngũ.” Nữ nhân đó nghiêng răng nghiêng lợi nói, mặt vặn vẹo, thực rất đáng sợ.

Nghe thấy xưng hô Điền đại ca với Điền Tiểu Ngũ, Tiêu Tử Lăng lĩnh ngộ. Hóa ra nữ nhân dường như đã từng bị tàn phá một cách vô tình trước

mắt thế mà là hoa sen trắng ở Hoài Thành trước đây, oa phắc, sự biến hóa này cũng quá nhanh đi. Trước đây cô ta luôn như hoa lê ngâm mưa gọn gàng vô cùng, mà hiện tại lại tiêu tụy ảm đạm, hoa dung thất sắc.

Bất quá Tiêu Tử Lăng càng không ngờ tới cô ta thế mà đem hết thảy mọi chuyện trách tội lên trên người cậu. Cho rằng sự bất hạnh của cô ta là do cậu tạo thành, Tiêu Tử Lăng triệt để câm nín.

Thấy bộ dáng Tiêu Tử Lăng ra vẻ bỏ mặc, La Hình Nhi càng thêm phần nộ, cô chanh chua nói: “Cô đừng quá đắc ý, đừng tưởng rằng cô sinh con cho anh ta là có thể vô tư, anh ta cường đại như vậy, tuyệt đối sẽ không chỉ có một mình cô, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân.”

Tiêu Tử Lăng thản nhiên nói: “Điều này tôi biết, còn gì nữa?” Kiếp trước Sở Chích Thiên chính là một con đại ngựa giống, kiếp này có rất nhiều nữ nhân cũng có thể dự kiến được, Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng khẳng định tương lai Sở Chích Thiên sẽ đào hoa khắp thiên hạ, thế nhưng vì sao sẽ có loại cảm giác chát chát chứ. Nhất định là vì nữ nhân tốt đều bị lão đại nhà mình cướp sạch, nên mình đổ kị.

Thấy ngôn ngữ của bản thân không cách nào công kích được cô gái nhìn như hồn nhiên trước mắt, La Hình Nhi quyết định dùng ra đòn sát thủ của cô, cười lạnh nói: “Cô cho là vì sao anh ta mang cô tới nơi này?”

Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu nhìn cô ta, không biết vì sao phải hỏi câu này? Không phải trên thư mời nói rõ phải dẫn bạn gái qua tham gia sao?

Thấy Tiêu Tử Lăng mê mang nghi hoặc, La Hình Nhi biết khẳng định cô gái trước mắt cái gì cũng không biết, chính như mình lần đầu tiên tham gia loại tụ hội này trước đây, cô ác độc cười nói: “Tụ hội này, mục đích cuối cùng là giao dịch bạn gái đôi bên, anh ta đã chơi ngán cô rồi, Điền Tiểu Ngũ.”

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc nhường mày, không ngờ tụ hội này còn có giao dịch dơ bẩn như thế, bất quá điều này cũng là bình thường, kiếp trước loại giao dịch này được bày ở chỗ sáng, nữ nhân đến hậu kỳ trực tiếp lâm vào kết cục trở thành hàng hóa, Tiêu Tử Lăng có chút cảm khái may mắn mình là nam nhân, không cần thừa nhận loại vũ nhục đó, cậu thản nhiên nói: “Cảm tạ đã báo cho biết.” Nghĩ chắc Sở Chích Thiên hẳn không rõ chuyện này đi, bằng không anh ta thế nào có thể dẫn cậu đến chứ. Cũng chỉ có người không rõ quan hệ giữa bọn họ mới sẽ suy đoán lung tung.

La Hình Nhi thấy đòn sát thủ này đều không thể dao động tâm thần của cô gái này, vừa muốn nói gì đó, chợt nghe thấy ở cửa rối loạn một trận. Một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ đi đến, cô mặc một thân quân trang bó sát, sạch sẽ linh hoạt khí thế mười phần, phía dưới khoe mắt phải có một nốt ruồi mỹ nhân xinh đẹp, ánh mắt lưu chuyển, thêm vào vài phần khí tức mê hoặc, tay phải cầm một chiếc roi ngắn nhỏ có khí thế, như có như không gõ bàn tay trái của mình. Khí chất đặc biệt, khí thế cường hãn nhất thời khiến cho tầm mắt của mọi người đều tập trung qua.

Theo bên người cô là một thanh niên dung mạo thập phần mỹ lệ, lúc này có chút sợ hãi theo sát phía sau nữ nhân đó, không có nửa điểm anh khí, trái lại có vẻ có chút khiếp đảm, như sợ xảy ra sai lầm nào đó.

Quét một vòng người trong đại sảnh, khi thấy hai người đứng phía trước khu tự chọn đồ ăn, ánh mắt nữ nhân xinh đẹp đó đột ngột sáng ngời, đi thẳng đến chỗ các cô. Một màn bất ngờ này, khiến cho La Hình Nhi rất khẩn trương, dù sao nữ nhân mới xuất hiện đó, khí thế quá cường đại. Dị năng của La Hình Nhi nói cho cô, thực lực của nữ nhân đó chỉ cao không thấp hơn so với thực lực của những thủ lĩnh bên cạnh. Nữ nhân xinh đẹp đó trực tiếp đi đến trước mặt Tiêu Tử Lăng, đánh giá từ trên xuống dưới một lúc lâu, lúc này mới gõ bờ môi quyến rũ cười nói: “Không tồi, tôi rất thích em, em tên là gì?”

Đầu mi Tiêu Tử Lăng hơi hơi xoắn lại, không biết đến tột cùng nữ nhân xinh đẹp này đang đánh chủ ý quý gì, còn có cậu căn bản không quen cô ta, vì sao cô ta biểu hiện nhiệt tình như vậy? Tiêu Tử Lăng không cách nào thăm dò nội tình của người này chỉ có thể dựa theo hình tượng cậu đắp nặn, sợ hãi mở miệng đáp: “Cảm tạ, em, em là Tiểu Ngũ, rất vui khi quen biết chị.”

Nữ nhân xinh đẹp dường như rất thích loại biểu hiện này của Tiêu Tử Lăng, cô liên tục gật đầu xuất lời kinh người: “Tôi rất thích em, có muốn làm người của tôi hay không, tôi lấy xin em từ chỗ thủ lĩnh của em có được không?”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, chẳng lẽ nữ nhân này là Les? Phắc, thế nào thời gian gần đây đều gặp phải mấy người có tính hướng dị thường thế này chứ? Không đợi Tiêu Tử Lăng cự tuyệt, Sở Chích Thiên nói chuyện phiếm với người ta bên cạnh đã nhận ra tình huống nơi này, đã trở về, anh nghe thấy lời nói của nữ nhân xinh đẹp kia, khí thế cả người lạnh lẽo, sau đó trong nháy mắt đã biến mất, anh đến bên người Tiêu Tử Lăng ôn nhu hỏi: “Tiểu Ngũ, xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên, vẻ mặt ủy khuất vùi đầu vào trong lòng anh, Sở Chích Thiên thuận thế ôm nhẹ cậu vào lòng, thân thiết hỏi: “Thế nào vậy? Vì sao khổ sở như vậy?”

“Vị tỷ tỷ kia nói, nơi này là chỗ trao đổi bạn gái, Sở ca, anh chán ghét muốn vứt bỏ em sao?” Chỉ chỉ La Hình Nhi, Tiêu Tử Lăng đáng thương hề hề ngẩng đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên, bộ dáng sợ hãi bị vứt bỏ khiến cho hai người ở đây đau lòng, cũng khiến cho La Hình Nhi thù mới hận cũ tuôn thẳng vào lòng, ghen ghét không thôi, trước đây chính là bộ dạng này, khiến cho cô luống cuống tay chân, thành công ngăn trở anh hùng trong lòng cô tiếp cận với cô.

Bộ dạng khủng hoảng bị vứt bỏ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên biết rõ là đang diễn kịch, nhưng trong sát na vậy mà vẫn có một loại cảm giác đau lòng, cánh tay anh ôm Tiêu Tử Lăng thu thật chặt, sự ấm áp đầy cõi lòng khiến cho trái tim của anh khôi phục bình thường, ánh mắt lãnh lệ của anh lắng trì La Hình Nhi, trong miệng lại ôn nhu nói: “Thế nào có thể, Tiểu Ngũ đừng lo lắng.” Câu an ủi này đến tột cùng là an ủi ai? (T Ngũ hay T Lăng)

La Hình Nhi rất sợ hãi ánh mắt lãnh lệ của Sở Chích Thiên, cô kinh hoảng liên tiếp lùi lại mấy bước. Thừa lúc bọn Sở Chích Thiên không chú ý tới cô, lặng lẽ về lại bên người chủ nhân trước mắt của cô, cô ở trong loại tự hội này, đã bị giao dịch hai lần, cô không biết chủ nhân tiếp theo sẽ là ai.
..

Nữ nhân xinh đẹp kia thấy bộ dạng đáng thương hề hề của Tiêu Tử Lăng cũng đau lòng đầy mắt, cô nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Ngũ, không cần sợ, nếu như thủ lĩnh nhà em thật muốn đổi, tỷ tỷ cũng sẽ cướp em đến tay, tuyệt đối sẽ không để cho em chịu ủy khuất.” Lời nói của nữ nhân xinh đẹp thiếu chút nữa đâm rách ngực trang của Sở Chích Thiên, ánh mắt lãnh liệt của anh nhìn qua, nhận được lại là dã tâm không chút nào che giấu của nữ nhân xinh đẹp, loại ánh mắt tất phải có được đó khiến cho trong lòng Sở Chích Thiên buồn bực không thôi, anh không sợ nữ nhân này cố cướp, chỉ sợ Tiểu Lăng còn trẻ không hiểu chuyện, bị nữ nhân rắn rết này mê hoặc. . . Một loại bất an xa lạ đánh thẳng vào lòng.

Lúc này, Viên thiếu tướng là người chủ sự hội nghị xuất hiện ở trước mặt mọi người, mà bên cạnh hẳn lại là bạn hợp tác tốt Vương Thiếu Phong, chỉ thấy Viên thiếu tướng cười nói: “Đây là tự hội tư nhân lần thứ ba tôi tổ chức, vẫn như hai lần trước, nơi đây tùy ý giao dịch, bất kể nhìn trúng cái gì đều xin hai bên hiệp thương, bất quá tôi hy vọng mọi người tuân thủ quy tắc của tôi, hết thấy lấy tự nguyện làm chủ, nghìn vạn lần không nên giải

quyết võ lực, bất quá nếu song phương đều đồng ý lấy phương thức lôi đài giải quyết vấn đề, tôi cũng có thể cung cấp chỗ.”

Theo một tiếng này, thủ lĩnh căn cứ phía dưới đều nhiệt tình nở nụ cười, xem ra không ít người đã từng tham gia hai lần giao dịch trước, mà kết quả rất khiến cho bọn họ thỏa mãn.

Nữ nhân xinh đẹp kia nghe nói như thế, nhin không được cười nhạt, một bộ dáng khinh bỉ, cô không để ý tới những chuyện đó nữa, quay đầu nói với Sở Chích Thiên: “Quen biết một chút đi, căn cứ Phượng Lâm, Võ Chiếu!

Ánh mắt Sở Chích Thiên lóe lóe: “Nữ đế sao, tên rất khí phách, tôi là Sở Chích Thiên căn cứ Lăng Thiên.”

Võ Chiếu che miệng yêu mị cười nói: “Vừa vặn họ Võ, từ sau khi thức tỉnh dị năng, tôi liền sửa lại tên này, chẳng lẽ Sở thủ lĩnh cho rằng nữ nhân chỉ có thể trốn ở phía sau nam nhân? Hoặc là như các cô ấy, lâm vào kết cục làm hàng hóa bị giao dịch đi?”

“Không dám!” Sở Chích Thiên nghiêm mặt nói.

Võ Chiếu nhìn nhìn Tiêu Tử Lăng bởi vì lời của cô mà đem lực chú ý tập trung lên trên người cô, lúc này mới nhỏ giọng nói với Sở Chích Thiên: “Sở thủ lĩnh, tôi nói chính là lời thật, nếu như anh muốn giao dịch vị trong lòng anh, tôi bằng lòng ra giá cao nhất.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Bà Xã? Điều Kiện Thích Hợp.

“Võ thủ lĩnh thích nữ nhân?” Mạt Sở Chích Thiên âm trầm nói.

Võ Chiêu cười nói: “Sở thủ lĩnh, đừng xem thường trực giác của nữ nhân, vị trong lòng anh không phải là nữ nhân đúng chứ.” Nói xong cô lấy roi da trong tay nâng lên cầm Tiêu Tử Lăng bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc, trêu đùa, “Có phải không a, em trai Tiểu Ngũ của chị.”

Cánh tay ôm Tiêu Tử Lăng của Sở Chích Thiên căng chặt, tay kia trực tiếp nắm cổ tay quấy rối đùa giỡn Tiêu Tử Lăng của Võ Chiêu, anh lạnh lùng nói: “Võ thủ lĩnh, đừng nỗ lực khiêu khích lực nhẫn nại của tôi.”

Cổ tay Võ Chiêu đột nhiên rung lên, Sở Chích Thiên liền cảm thấy một luồng lực phản chấn mạnh mẽ, đánh văng ngón tay anh ra. Rồi thấy Võ Chiêu như không có việc gì thu hồi tay mình, vuốt vuốt mái tóc đen sẫm sáng đẹp của mình gất giọng: “Hừ, thế nào Sở thủ lĩnh không biết thương hương tiếc ngọc như thế, nắm tôi rất đau a.”

Tiêu Tử Lăng chấn kinh nhìn nữ nhân trước mắt, không ngờ cô chính là nữ đế Nam bộ từng lẫy nổi danh ở kiếp trước, nhân vật gần như có thể phân trận đối kháng với bá chủ Bắc bộ Sở Chích Thiên, đương nhiên điều này chỉ là ở kỳ đầu kỳ giữa, đến hậu kỳ, trên cơ bản Sở Chích Thiên chính là độc bá thiên hạ, đương nhiên khi đó nữ đế vẫn rất cường đại, chẳng qua Sở Chích Thiên quá yêu nghiệt, không thể so sánh với anh ta.

Cậu hiếu kỳ liếc nhìn Sở Chích Thiên mang ánh mắt ẩn hàm lửa giận, nữ nhân này cũng là hồng nhan tri kỷ trong lời đồn của anh ta a, vì sao hai người lần đầu gặp mặt lại không hữu hảo như thế? Chẳng lẽ cái này gọi là yêu nhau lắm cắn nhau đau? Tiêu Tử Lăng trì độn không phát hiện cậu chính là ngòi nổ cho sự không hữu hảo của hai người.

Tiêu Tử Lăng bắt đầu bối rối hình ảnh thân thiết của hai người bọn họ ở trên giường, nhất thời suy sụp mặt. Ách, thế này quá khiến người tan vỡ rồi, Tiêu Tử Lăng đành phải lắc những hình ảnh không hài hòa trong đầu đó đi. Cậu căn bản không cách nào tưởng tượng được hai người khí phách như nhau lại nguyện ý buông xuống tư thái lấy lòng đối phương ở trên giường?

Thấy nữ nhân trước mắt nhanh chóng thay đổi sắc mặt, Sở Chích Thiên chau mày, anh cảm thấy nữ nhân này khó đối phó. Quả nhiên Võ Chiêu thoáng nhướn mày tất cả đều là sự tự tin, cô nói với Sở Chích Thiên: “Sở thủ lĩnh, anh phải nghiêm túc coi chừng Tiểu Ngũ của anh, đừng để cho tôi có cơ hội, bằng không tôi nhất định sẽ cướp lấy em ấy.” Nói xong, Võ Chiêu quay đầu nháy mắt với Tiêu Tử Lăng mấy cái nói, “Tiểu Ngũ, phải nhớ tỷ tỷ nga, vòng tay ôm ấp của tỷ tỷ vĩnh viễn chờ em.” Nói xong mặc sức cười, quay đầu mang theo khách vào màn của cô rời đi, lưu lại Sở Chích Thiên âm thầm nuốt máu với Tiêu Tử Lăng kinh ngạc vạn phần.

Tiêu Tử Lăng lần đầu tiên thấy nữ nhân thay đổi thất thường, khí phách như vậy, hành vi tùy tiện lớn mật, diễn xuất không phân cao thấp với nam nhân, nhưng sẽ không khiến người khác thấy phiền chán. Tiêu Tử Lăng cảm thán không hổ là nữ đế, ban này ngăm đao quang kiếm ảnh với lão đại nhà mình, vậy mà không rơi xuống hạ phong, trong lòng khó nén kính nể, trong lúc nhất thời ánh mắt chuyển động theo thân ảnh của nữ đế.

Sở Chích Thiên thấy biểu hiện dị dạng của Tiêu Tử Lăng, trong lòng căng thẳng, anh cảm thấy thứ tâm ái của mình sắp bị người cướp đi, nhất thời tức giận xoay đầu Tiêu Tử Lăng quay lại, trên mặt tràn ngập uy hiếp

nói: “Tiểu Lăng, cậu phải nhớ kỹ hiện tại cậu là người của tôi, không cho phép hồng hạnh xuất tường.” Anh thập phần bất mãn đối với việc Tiêu Tử Lăng quên điều này lại đi truy đuổi thân ảnh của người khác.

Ách, có phải từ hình dung của lão đại có vấn đề rồi hay không? Tiêu Tử Lăng ngạc nhiên.

“Hơn nữa, nữ nhân đó không thích hợp với cậu.” Sở Chích Thiên phát hiện bản thân có chút nói không chọn lời, nhanh chóng bù đắp.

Ách, cậu cũng không cảm thấy nữ đế thích hợp với cậu a! Tiêu Tử Lăng cảm nín.

“Vừa thấy đã biết là nữ nhân tâm địa rắn rết, sinh hoạt cá nhân thối nát, loại nữ nhân phóng đảng đó thế nào có thể xứng với cậu.” Sở Chích Thiên âm trầm nói.

Ách, lời lão đại nhà mình nói thật là ác độc nha, người đó chính là hồng nhan tri kỷ tương lai của anh ta a, hy vọng về sau lão đại nhà mình không nên hối hận vì nói những lời này. Tiêu Tử Lăng 囧.

“Hơn nữa vừa thấy đã biết là người bá đạo không nói lý, Tiểu Lăng cậu tuyệt đối không kiềm hãm được cô ta.” Ở trong miệng Sở Chích Thiên, nữ đế thực sự là không đáng một đồng tiền a.

Ách, cậu có kém cỏi như thế sao? Tiêu Tử Lăng bĩu môi nói: “Như vậy dạng nữ nhân nào mới thích hợp làm bà xã của em?”

Sở Chích Thiên nghiêm túc nghĩ nghĩ nói: “Phải có thực lực cường đại, không chỉ có thể bảo hộ được bản thân còn phải bảo vệ được Tiểu Lăng cậu.” Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Sở Chích Thiên cau mày, anh phát hiện nữ đế thế mà phù hợp mấy điểm đó, ngược anh nhất thời ghen ghen.

“Lý trí càng phải độc lập, như vậy mới có thể chiếu cố Tiểu Lăng cậu tốt hơn.” Trong lòng Sở Chích Thiên trào máu, vì cái răng nữ đế cũng phù hợp điểm này?

“Then chốt còn phải nói một không hai, đúng lúc giải quyết hết thảy chuyện phiền lòng, không thể khiến cho cậu quan tâm.” Sở Chích Thiên hận không thể tự vả miệng, mấy cái này không phải là bản nhân nữ đế sao.

Rốt cục đã được Sở Chích Thiên tìm được một yêu cầu nữ đế không phù hợp: “Then chốt nhất là nhất định phải chuyên nhất, trung trinh như một đối với cậu.” Cuối cùng cũng gạt bỏ nữ đế đáng hận ra được, tâm tình Sở Chích Thiên vui sướng, rất hài lòng đối với lý do này.

Tiêu Tử Lăng thì càng nghe đầu mi lại nhăn càng chặt, thiếu chút nữa đã muốn lật bàn nổi sung, những yêu cầu lão đại nhà mình nói tới cùng là lấy bà xã hay là tìm ông xã? Thế nào đều ngược ngạo vậy? Chẳng lẽ mình giống một tên mặt trắng ẻo lả? Về sau phải do bà xã nuôi? Ăn bám chờ chết, để cho bà xã đối phó toàn bộ vấn đề?

Sở Chích Thiên đột nhiên phát hiện như vậy vẫn khó bảo đảm, vì vậy thêm một điều nữa: “Đương nhiên, còn phải để cho tôi nhìn qua, chỉ có khi tôi hài lòng, mới được.” Ngăn cách toàn bộ hết thảy người xấu dạy hư đàn em nhà mình, Sở Chích Thiên kiên định nghĩ.

Tiêu Tử Lăng vừa nghe lời này, nhất thời héo, xong, dựa theo loại yêu cầu khác người này của lão đại, kiếp này cậu đừng hòng tìm được bà xã.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân có thể phải độc thân cả đời nên tâm tình rất suy sụp. Tâm tình của cậu bị Sở Chích Thiên nhìn thấu, trong lòng dâng lên một luồng lửa không tên. Hừ, một phen ý tốt của mình mà tên nhóc này còn không cảm kích? Không phải là do anh sợ cậu bị những nữ nhân xấu kia lừa sao? Nỗi khổ tâm này tới cùng là vì ai? Trong lòng Sở Chích Thiên

khó chịu đầu mi thoáng nhếch lạnh lẽo nói: “Chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng cho rằng đại ca tôi nói không đúng?”

(Ách, Sở lão đại, anh quên Tiêu Tử Lăng không phải một đứa bé không có năng lực phán đoán, loại dục vọng độc chiếm này rõ ràng chính là không bình thường a không bình thường. . .)

Cảm nhận được sự tức giận của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng đành phải vứt sự bất mãn trong lòng ra sau đầu, cậu cảm thấy mình rất bi ai, rõ ràng một câu mình cũng chưa hề nói, đều là lão đại nhà mình tự lẫm bẫm, thế nhưng tâm tình lão đại nhà mình không tốt, mình phải cáng đáng hết thảy sai lầm. . . Ủ, còn phải vuốt vuốt lông cho lão đại nhà mình, miễn cho chọc xù lông chính cậu cũng không có trái cây nào ngon ăn.

Tiêu Tử Lăng trong sự bất đắc dĩ, chỉ có thể đẩy lên nụ cười trái lương tâm dễ dàng lão đại đang trong xù lông trước mắt: “Sở ca, anh nói rất đúng, em tin tưởng sự phán đoán của anh.” Trong lòng rơi lệ đầy mặt, vĩnh biệt, bà xã tương lai của tôi. . .

Sự chân thành tha thiết trong mắt Tiêu Tử Lăng từng chút xói đi tâm tình phiến muộn của Sở Chích Thiên, anh sung sướng ôm Tiêu Tử Lăng vào trong ngực.

Tiêu Tử Lăng lần nữa rơi lệ! Đại ca, tôi đều đã dễ dàng anh như thế rồi, sao anh còn ôm chặt như vậy? Eo nhỏ nhà mình đều sắp bị anh thắt đứt rồi, quả nhiên lão đại là không thể chọc xù lông.

Mà bên kia, Võ Chiếu đi tới trong góc nào đó, sờ cổ tay bị Sở Chích Thiên túm ban nãy, lúc này, cổ tay cô xuất hiện một chút đau đớn, một vòng bầm xanh hiện ra. Ban nãy lực đạo của Sở Chích Thiên gần như muốn thắt đứt cổ tay cô, xem ra anh ta thực sự đã bị cô chọc giận.

Thanh niên tuổi trẻ bên cạnh phát hiện dị trạng của Võ Chiếu, cậu ta lo lắng hỏi: “Võ tôn, chị không sao chứ.”

Võ Chiêu nhàn nhật nói: “Trần Song, xem ra chúng ta đã tìm được đồng bọn hợp tác.”

Thanh niên tuổi trẻ kêu Trần Song kia nghi hoặc hỏi: “Vô tôn, không thấy chị tiếp xúc nói chuyện với người nào, thế nào nhanh như vậy đã tìm được đồng bọn hợp tác.”

“Không phải tôi mới vừa đối thoại với người ta sao?” Roi da trong tay phải gõ gõ lòng bàn tay trái, không ngờ lần hội nghị này thu hoạch được lớn như vậy, đã để cho cô tìm được nam nhân vừa ý, cũng tìm được đối tượng có thể hợp tác.

“Căn cứ Lăng Thiên kia? Thế nhưng căn cứ đó rất nhỏ yếu, kết minh căn bản không có chỗ nào tốt đối với chúng ta.” Trần Song cảm thấy đối phương còn chưa đủ tư cách.

“Căn cứ Lăng Thiên, nhỏ yếu sao? Bất quá Sở Chích Thiên kia, là một đồng bọn có thể tin cậy.” Ý cười của Võ Chiêu càng đậm.

“Sao lại nói vậy?” Trần Song khó hiểu hỏi.

“Bởi vì, anh ta không phải một người vì lợi ích mà không từ thủ đoạn, ít nhất anh ta sẽ không đơn giản từ bỏ người trong lòng anh ta.” Võ Chiêu nhìn thấu những thủ lĩnh căn cứ kia, vì lợi ích cái gì cũng có thể bán đứng, đồng bọn cô muốn tìm tuyệt đối không phải người như thế.

“Hơn nữa. . .” Võ Chiêu đưa cổ tay đặt ở trước mặt Trần Song, một vòng màu xanh kia dưới sự phụ trợ của màu da trắng nõn có vẻ càng thêm nổi bật, ý cười của cô càng sâu, “Có thể lưu lại vết thương trên tay tôi, cậu cho rằng một người thức tỉnh chỉ cấp ba có thể làm được? Sở Chích Thiên, bao gồm cả căn cứ Lăng Thiên của anh ta, đều ẩn tàng rất sâu a!”

Ánh mắt Trần Song co rụt, cậu ta đột nhiên phản ứng lại, thủ lĩnh căn cứ nhà mình đã cấp năm, muốn lưu lại vết tích ở trên người cô, cấp bậc thấp

hơn cô tuyệt đối không làm được, cậu ta đột nhiên nhoẻn miệng cười, quyết sạch bộ dáng khúm núm vốn dĩ, gật đầu nói: “Võ tôn, chị nói không sai, xem ra chúng ta đã tìm được đồng bọn cường lực.”

“Ừ, vì vậy phải phiền Trần Song cậu nghiêm túc suy nghĩ, chúng ta hẳn nên kết minh với bọn họ thế nào, cậu chính là quân sư của căn cứ chúng ta a.” Võ Chiêu tín nhiệm nói.

Trần Song lại cười nói: “Nguyên cớ hiển sức lực cho Võ tôn.”

Hai người rất nhanh đã tìm cơ rời khỏi nơi đây, trở lại trù tính như thế nào để thành công kết minh với căn cứ Lăng Thiên.

Mà lúc này, Viên thiếu tướng với Vương Thiếu Phong một đường chào hỏi mọi người đã đi qua, đi tới trước mặt Sở Chích Thiên, nói tiếng chào hỏi với anh.

Sở Chích Thiên như cười như không nói: “Viên thiếu tướng, lần tụ hội này anh chưa hề nói cho tôi biết còn có hoạt động này a.”

Viên thiếu tướng chả thấy quan trọng cười nói: “Tôi chỉ cung cấp chỗ, nếu cậu chơi ngán rồi. . .” Viên thiếu tướng liếc nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, ý có điều chỉ, “Muốn đổi khẩu vị, cũng có thể gia nhập, nếu như anh không có hứng thú cũng không sao, dù sao sau cùng đều là anh tình tôi nguyện, cũng không ép buộc người.”

“Không ngờ anh lệ thuộc vào cao tầng quân đội thế mà cũng có thể làm ra chuyện như vậy, thực khiến cho tôi mở rộng tầm mắt a.” Sở Chích Thiên nói lời mang trào phúng.

Viên thiếu tướng nhún nhún vai cười nói: “Quân nhân chúng tôi cũng là người a, hơn nữa vì nhanh chóng tiến cấp, quân đội làm rất nhiều thí nghiệm, quá trình đó rất biến thái, có thể bình yên sống sót, khó tránh khỏi tâm lý sẽ vụn vẹo. Tôi xem như đã tốt rồi, chỉ có chút hứng thú đối với vợ

người, hơn nữa khổng chế được bản thân, chuyện anh tình tôi nguyện, vì vậy bên trên cũng buông trôi bỏ mặc.”

Sở Chích Thiên giương lông mi nói: “Viên thiếu tướng, tiết lộ bí mật của quân đội các anh, không có vấn đề gì chứ?”

Viên thiếu tướng xua tay nói: “Không sao, bí mật đó đã không còn là bí mật nữa, rất nhanh sẽ công khai đối ngoại, tôi chỉ nói cho cậu sớm một bước mà thôi.”

Viên thiếu tướng nói xong lại nhìn về phía Tiêu Tử Lăng trong lòng Sở Chích Thiên, đề nghị: “Sở thủ lĩnh thực sự không có hứng thú đối sao? Chỗ tôi có không ít hàng tốt đấy.”

Sở Chích Thiên cự tuyệt: “Tôi chỉ có hứng thú đối với người trong lòng tôi, cảm ơn ý tốt của Viên thiếu tướng.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Giám Thị? Người Thức Tỉnh Hệ Tinh Thần.

Đang trong lúc nói chuyện, một số thủ lĩnh ở đây đã tiến hành giao dịch thành công, sau đó hăng hái bừng bừng dắt nữ nhân bọn họ mới trao đổi được đến gian phòng đã sớm được chuẩn bị để phát tiết.

Sở Chích Thiên nhìn những người xé rách hết thủy nguyệt trang, không kiêng nể gì tiến hành giao dịch da thịt trước mắt, đầu mi nhện không được hơi nhăn lại, mạt thể chẳng qua mới chỉ hơn nửa năm, thế mà phần lớn người đã không cách nào khống chế được dục vọng, sa đọa đến mức này.

“Sở lão đệ, cậu nhìn xem, những người này chính là người lúc đầu cậu khinh bỉ.” (do trước đây không biết tuổi tác đôi bên nên để Viên thiếu tướng gọi Sở ca là anh, giờ chuyển cậu) Viên thiếu tướng nhếch miệng, trào phúng nói, “Bọn chúng làm lại càng không thể chấp nhận hơn so với cậu, thế nhưng ở bên ngoài, lại còn muốn giả làm chính nhân quân tử, thực sự là khiến người ta cảm thấy buồn nôn a.” Viên thiếu tướng rất khinh bỉ những thủ lĩnh đó, khi phát hiện bên cạnh đều là đồng loại, bọn chúng sẽ rất tự nhiên xé rách da người trên thân, lộ ra diện mạo chân thực.

“Viên thiếu tướng, anh làm một tụ hội như thế, chỉ sợ anh cũng là một thành viên trong đó đi.” Sở Chích Thiên không cho rằng tên Viên thiếu tướng này tốt hơn được chỗ nào, dù sao đây là tụ hội tư nhân của hắn.

“Đương nhiên, tôi thích vợ người ta, mà tôi cũng sẽ không che giấu điều đó.” Viên thiếu tướng tự ngạo nói, hắn sẽ không giả mù sa mưa giả làm một chính nhân quân tử như những người đó, hắn chính là người như thế, làm

thằng thẳng thắn, “Hơn nữa tôi cũng không ép buộc người ta, có phải Sở lão đệ cũng như vậy hay không?” Viên thiếu tướng như cười như không liếc nhìn Tiêu Tử Lăng trong lòng Sở Chích Thiên bởi vì loại tràng diện này mà vẻ mặt khiếp đảm.

Sở Chích Thiên chậm rãi vỗ lưng Tiêu Tử Lăng, tỏ ý cậu không nên kinh hoảng rồi mới đáp: “Tôi chỉ nhìn kết quả, mà tôi tin tưởng kết quả sẽ như tôi dự liệu.”

“Ha ha, Sở lão đệ rất có tự tin a, xem ra tiểu mỹ nhân trong lòng cậu đã bị cậu chinh phục rồi.” Viên thiếu tướng tiếu nuôi nói.

“Viên thiếu tướng có vài thứ là không thể mơ ước.” Ánh mắt Sở Chích Thiên ngầm có ý cảnh cáo.

“Tôi giống cậu, chỉ nhìn kết quả.” Viên thiếu tướng nói lời mang hai ý nghĩa.

“Có chỗ nào tương đối yên lặng không? Tiểu Ngũ nhà tôi không quá thích ứng loại tràng diện này.” Sở Chích Thiên nhú mày nói.

“Có, hai người đi theo tôi.” Viên thiếu tướng cũng không ép buộc, trực tiếp dẫn bọn họ tới một nhà gian, mà trên màn hình lớn của gian phòng đang chiếu A V nóng bỏng.

Đầu mi Sở Chích Thiên thoáng nhếch, hỏi Viên thiếu tướng thế này là ý gì.

“Sở lão đệ, tận tình hưởng dụng đi, tôi sẽ không quấy rầy. Yên tâm, bên trong không có thiết bị giám thị.” Viên thiếu tướng cười mang theo nữ nhân đêm nay của hắn rời khỏi nơi đây.

Gian phòng này chính là nơi cung cấp hoan ái, phỏng đoán những người kia giao dịch xong sẽ trực tiếp giải quyết dục vọng ngay tại loại địa phương

này, nếu như có hứng thú còn có thể trình diễn tràng diện N P ngay trong một phòng.

Đóng cửa lại, Sở Chích Thiên suy tư Viên thiếu tướng an bài như thế tới cùng có dụng ý gì, chợt nghe đến Tiêu Tử Lăng trong lòng nói nhỏ: “Không phát hiện dị thường.”

Sở Chích Thiên vừa định trả lời, đột nhiên biến sắc, trực tiếp nâng đầu Tiêu Tử Lăng lên nhiệt liệt hôn lên đôi môi của Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng chấn kinh mở to hai mắt, không biết vì sao Sở Chích Thiên biểu hiện như vậy.

Sở Chích Thiên dùng ánh mắt tỏ ý cậu đóng Linh Nhân. Tiêu Tử Lăng biết khẳng định có vấn đề, vì vậy nhanh chóng huỷ bỏ, lúc này, Sở Chích Thiên dời khỏi môi cậu, bắt đầu hôn gương mặt vành tai cậu, trong tiếng thở dốc nói ba chữ như có như không: “Hệ tinh thần!”

Tiêu Tử Lăng hiểu rõ, sợ rằng hiện tại người thức tỉnh hệ tinh thần đang nhìn trộm bọn cậu, vì không bị hoài nghi, cậu chỉ có thể toàn lực phối hợp Sở Chích Thiên, vì vậy tay cậu quấn lên cổ Sở Chích Thiên. Sự hưởng ứng của Tiêu Tử Lăng, khiến cho thân thể Sở Chích Thiên đột ngột chấn động, sau đó chính là thể tiến công mãnh liệt hơn.

Trong gian mật thất nào đó xa xa, một nam nhân thành thực nào đó mặc quân trang đại tướng khoảng chừng hơn ba mươi tuổi kinh ngạc mở mắt ra, ông già bên cạnh hỏi: “Thế nào vậy? Tiểu Vu.”

Ông già này chính là thủ lĩnh của căn cứ Kinh Vân Lý Kim Long, mà nam nhân thành thực bên cạnh kia kêu Vu Thiếu Hoa.

“Tinh thần lực của cháu thế mà bị người phản chấn không thấy được tình hình trong nhà gian kia.” Vu Thiếu Hoa đại tướng cau mày nói, không ngờ tinh thần điều tra im hơi lặng tiếng của hắn thế mà bị phá.

“Đối phương phát giác? Cũng là hệ tinh thần?” Về mặt ông già ngừng trọng nói.

“Không giống, bằng không không có khả năng chỉ phản chấn tinh thần lực của cháu, một kích đó rất có thể sẽ khiến cho cháu bị thương.” Vu Thiếu Hoa phủ quyết, “Cháu kiểm tra lại một chút.”

Ông già sầu lo nói: “Có thể có nguy hiểm không?”

Vu Thiếu Hoa cười nói: “Ban nãy cháu không phòng bị, lần này cháu có chuẩn bị, muốn công kích cháu trên phương diện hệ tinh thần, cháu nghĩ trên thế giới này còn chưa có xuất hiện.” Là cường giả hệ tinh thần cấp năm, hẳn rất có tự tin đối với bản thân.

Ông già gật đầu, ông rất tin tưởng Vu Thiếu Hoa, mà Vu Thiếu Hoa cũng là thủ lĩnh căn cứ đời tiếp theo được ông trọng lực bồi dưỡng, vẫn luôn được ông giấu trong tối, chính vì sợ bị thế lực đối địch phát hiện, ám hại trước khi Vu Thiếu Hoa chưa trưởng thành, mà Viên Tuấn (Viên thiếu tướng) lại là tấm mộc ông đẩy ở phía trước. Cũng nhờ biểu hiện đặc lực của Viên Tuấn, hấp dẫn qua hết tầm mắt của mọi người, mà Vu Thiếu Hoa thì khỏe mạnh trưởng thành, chính thức tiến vào cánh cửa mà hệ tinh thần khó đột phá nhất, cấp năm.

Bên kia Sở Chích Thiên đã đẩy Tiêu Tử Lăng lên trên sô pha, cả người bao trùm lấy cậu, thân thể hai người không thấy bất kỳ khe hở nào, mà Sở Chích Thiên bá đạo phủ kín hết thủy kinh hô cùng chống cự của Tiêu Tử Lăng, cái lưỡi linh hoạt cậu ra hàm răng của cậu, xâm nhập vào bên trong.

Nụ hôn của Sở Chích Thiên kịch liệt, hung ác, chính như tính cách của anh, bá đạo không cho phép phản kháng. Dường như muốn đem hơi thở của anh chiếm cứ nơi đây, tuyên cáo lãnh địa của anh, tuy rằng lúc đầu Tiêu Tử Lăng giãy dụa một chút nho nhỏ, nhưng vẫn bị Sở Chích Thiên kéo vào trong vòng xoáy tình dục.

Nhiệt độ cơ thể của hai người đều đang tăng cao, một tay Sở Chích Thiên duỗi vào trong từ dưới váy, mà cánh tay gian xảo còn lại, sớm đã kéo xuống khóa kéo dưới sườn của Tiêu Tử Lăng, lúc này đang lặng yên sờ đến trước ngực Tiêu Tử Lăng.

Lúc này đây, động tác của Sở Chích Thiên bạo ngược, không hề ôn nhu săn sóc giống như lần ở Tử Phủ, ngón tay anh mới sờ đến tiểu anh đào trước ngực Tiêu Tử Lăng, liền trực tiếp dùng sức ngắt.

Liền thấy toàn thân Tiêu Tử Lăng run lên, miệng thống khổ rên rỉ nói: “Sở ca, không nên, đau quá.” Cảm giác đau đớn truyền đến từ nơi đó, có thể xác định nhất định tiểu anh đào của mình đã bị thương sưng đỏ.

Tiêu Tử Lăng đã từng chịu qua nhiều lần trọng thương sắp tử vong, nhịn qua đau đớn kịch liệt như cạo xương khoét tim, vẫn có thể mang nụ cười mặt không đổi sắc, thế nhưng loại đau đớn gai ngứa rất nhỏ hiện tại lại khiến cho cậu nhịn không được nước mắt lưng tròng, trán lộ ra vẻ ủy khuất.

Trong lòng Sở Chích Thiên đau xót, phải biết rằng anh cũng không muốn thô lỗ như vậy, cũng muốn để cho người dưới thân có thể nhận được vui thích. Thế nhưng, ai biết Tiêu Tử Lăng khi vừa tới căn cứ, ở trước công chúng ám chỉ anh là tên biến thái, thích SM chứ, vì không để cho người hoài nghi, anh không thể không làm như vậy.

Sở Chích Thiên chỉ có thể cắn răng, vứt bỏ sự không nữ trong lòng, giương giương miệng, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm khuôn mặt phỉếm vẻ thống khổ phía dưới, tay anh không hề đình chỉ thi ngược, khi thì dùng lực mạnh vuốt ve, khi thì dùng sức kéo tiểu anh đào, tiểu anh đào nhanh chóng đứng thẳng lên dưới loại lực lượng không thương xót này, mà cánh tay phía dưới thì dùng sức ngắt nhéo trên hai đùi Tiêu Tử Lăng.

Từng luồng đau đớn mài đến sâu trong tâm linh khiến cho Tiêu Tử Lăng liều mạng vịn vẹo giãy dụa, cậu chau mày, trên mặt đầy vẻ thống khổ, vì

động tác của Sở Chích Thiên mà phát ra từng hồi lại từng hồi rên rỉ kêu thảm, một màn này không thể nghi ngờ đang nói cho người khác, lúc này cậu đang nhận lấy sự đau đớn rất lớn.

Sở dĩ Tiêu Tử Lăng biểu hiện như vậy, là bởi vì cậu đã thấy được môi ngữ của Sở Chích Thiên, nói cho cậu hiện tại phải biểu diễn động tác SM tình ái. Thông báo của Sở Chích Thiên khiến cho cậu khóc không ra nước mắt a. Cậu biết vì sao Sở Chích Thiên sẽ làm như vậy, hoàn toàn là bởi vì ngày đó khi cậu vừa tới, tâm tình khó chịu chơi xấu Sở Chích Thiên gây nên. Cậu không ngờ, mới qua mấy ngày mà thôi, báo ứng đã tới rồi, tâm huyết dâng trào khi đó thế mà sẽ mang đến kết quả thảm thối như vậy. Sớm biết sẽ như vậy, ngày đó cậu tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc như thế, cậu rõ ràng chính là tự làm tự chịu a.

Không thể nghi ngờ thân thể của Tiêu Tử Lăng rất mẫn cảm, khiêu khích đại khái mấy phút đồng hồ trên người cậu, cả người hiện ra một luồng ửng hồng nhàn nhạt, đôi môi bị hôn sưng, hai tròng mắt mê ly, tiếng thở dốc kịch liệt, đều lộ ra sự mê hoặc, dường như đang mời thưởng thức.

Sở Chích Thiên cố đè xuống thú tính xông thẳng vào lòng, giữa trán có một vệt nôn nóng cùng giãy dụa, anh cảm nhận được luồng tinh thần lực cường đại kia vẫn bao phủ ở chỗ bọn anh, khiến cho anh nôn nóng do không có cách nào ngưng hẳn trò chơi này. Đúng vậy, sự tự chủ mà bản thân vốn rất có lòng tin, hiện tại lại không lúc nào không trùng kích lực nhằn nại của anh. Sở Chích Thiên sợ hãi cứ tiếp tục như vậy, anh cũng không thể khẳng định được bản thân sẽ làm ra việc cầm thú gì.

Đáng tiếc luồng tinh thần lực kia không chịu rời đi cứ như kẹo da trâu, Sở Chích Thiên đã kỳ kèo rất lâu không có cách nào kéo dài nữa, chỉ có thể lần nữa thả lỏng cấp đề cao trình độ tình ái. Sở Chích Thiên đột nhiên xé rách quần áo ở bụng Tiêu Tử Lăng, lộ ra cái bụng nhỏ trắng nõn trơn bóng của Tiêu Tử Lăng, anh vo quần áo bị xé ra thành một cục, trực tiếp nhét vào trong miệng Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng chỉ có thể liều mạng giãy dụa lắc đầu, nỗ lực phản kháng, đương nhiên cậu người đơn lực mỏng sau cùng vẫn bị vô tình trấn áp.

Sở Chích Thiên mới làm xong hết thầy việc này, tay phía dưới dừng một chút, chẳng qua rất nhanh, anh đã hạ quyết tâm vẫn kiên định làm ra động tác kia. Chỉ nghe thấy roẹt một tiếng, lần nữa nghe thấy thanh âm vải bị xé.

Mà lúc này, cả người Tiêu Tử Lăng cứng đờ, cậu khó có thể tin tưởng mắt to, nhìn Sở Chích Thiên, vẻ mặt đầy sự kinh hoàng.

Sở Chích Thiên giương giương miệng, vẫn dùng môi ngữ nói cho cậu, muốn cậu tin tưởng anh, giao hết thầy cho anh, mà cậu chỉ cần phối hợp là được.

Tiêu Tử Lăng mờ mịt, cái mông phía dưới mát mẻ một mảnh đã biết ban nãy Sở Chích Thiên xé rách là gì, tuyệt đối là sịp bé xinh đáng yêu của cậu, thế này kêu cậu phối hợp thế nào chứ? Chẳng lẽ Sở Chích Thiên thực sự chuẩn bị thực chiến? Mà không phải làm giả? Tiêu Tử Lăng vừa nghĩ đến đây, liền cảm thấy trời sắp sụp xuống.

Ngón tay Sở Chích Thiên vốn tàn sát bừa bãi ở hai đùi bởi vì không còn vật ngăn cản nữa, rốt cục trượt vào rãnh đùi, nhẹ nhàng vuốt ve ở sát rìa hoa cúc của Tiêu Tử Lăng. Mặt Tiêu Tử Lăng thoáng trắng bệch, liều mạng lắc đầu giãy chân, muốn rời khỏi ngón tay đã vượt lệnh cấm kia, mà nước mắt vốn ầm ầm ướt ướt rồi đổ xuống, biểu hiện này không còn là biểu diễn thuần túy nữa, mà là kèm theo cảm nhận chân thực của cậu.

Sở Chích Thiên rốt cục cũng lên tiếng, anh khàn khàn nói: “Tiểu Ngũ, bảo bối của anh, em càng phản kháng kịch liệt, anh càng hưng phấn. . .”

“Sở ca, tha em đi.” Ánh mắt của Tiêu Tử Lăng đều là những ý này, lời cầu xin này chính là thật tình trăm phần trăm, bởi vì cậu thực sự cảm thấy được nguy cơ, sợ hãi giây tiếp theo thực sự sẽ bị người nào đó diễn giả làm thật nuốt ăn luôn.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Lĩnh Ngộ, Sự Quyết Đoán Của Sở Chích Thiên.

“Tiểu Ngũ, mỗi lần em cầu xin đều chưa từng thành công, anh nghĩ hẳn em đã tỉnh ngộ rồi, không ngờ em vẫn không biết ngoan.” Ánh mắt Sở Chích Thiên u ám vô cùng, anh chuyên chú nhìn Tiêu Tử Lăng, dường như đang truyền đạt điều gì đó.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng rất lo lắng, cậu luôn nhất quán phối hợp ăn ý vì sao lúc này lại nhất mực không cách nào lĩnh ngộ được ý của Sở Chích Thiên chứ? Đến tận cùng Sở Chích Thiên muốn làm gì? Hành động ngoan lệ, thần thái bạo ngược đó chân thực đến mức khiến cho Tiêu Tử Lăng có ảo giác trong nháy mắt, Sở Chích Thiên tuyệt không phải đang diễn kịch.

Cậu dùng sức lắc đầu, muốn lắc hết cảm giác đáng sợ đó, cậu liều mạng động viên tinh thần cho chính mình, khẳng định đại ca nhà mình đang diễn kịch, Sở Chích Thiên ngựa giống thế nào có thể có cảm giác với nam nhân chứ. . . Hơn nữa khi ở Hoài Thành cũng đã kiến thức qua kỹ xảo biểu diễn của Sở Chích Thiên rồi, anh ta là yêu nghiệt.

Thấy Tiêu Tử Lăng ở dưới thân anh liều mạng lắc đầu, vẻ mặt quẫn quýt, Sở Chích Thiên hiểu sai ý. Anh cho rằng Tiêu Tử Lăng bị loại thủ đoạn làm nhục của anh làm đau, cũng sợ hãi. Anh rất thương tiếc lần nữa đưa môi hôn xuống, âu yếm như lông chim từ gương mặt tới vành tai, cảm giác mềm nhẹ gai ngứa đó khiến cho đầu óc Tiêu Tử Lăng lần nữa trống rỗng, thứ vốn vẫn còn quẫn quýt không biết đã chạy đến góc nào rồi.

Hơi thở ấm áp vẫn luôn lưu luyến bên tai cậu, tình dục của Tiêu Tử Lăng vốn tiêu tán không ít bởi vì kinh hoàng động tác ngoài dự đoán của Sở Chích Thiên thể mà lại bốc cháy lên, cậu cố nén tiếng rên rỉ sinh động, nghe thấy bên tai truyền đến một thanh âm khiến người ta an tâm mà gần như không thể nghe rõ: “Tiểu Lăng. . . Rất nhanh. . . Nhịn chút. . . Là được rồi. . .”

Là Sở Chích Thiên, lời này có phải muốn nói cho cậu, tình hình này sắp kết thúc rồi hay không? Tinh thần Tiêu Tử Lăng rung lên. Tâm tình vốn khủng hoảng khẩn trương trong nháy mắt được hòa tan, cậu khẽ giương hai mắt, thứ truyền đạt cho Sở Chích Thiên trong ánh mắt chính là quang mang hoàn toàn tín nhiệm.

Phiu. Cuối cùng cũng có thể kết thúc, xem ra sự thuần khiết của cậu xem như đã được bảo vệ. Tiêu Tử Lăng rơi lệ đầy mặt nghĩ như vậy.

Ánh mắt hồn nhiên tín nhiệm này của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên đột ngột giật mình, lý trí vốn tán loạn thoáng cái đã ngưng tụ lại, dục hỏa dâng cao đầy não đột nhiên bị dập tắt. Sự toàn bộ tín nhiệm, thần thái hồn nhiên ngây thơ của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên nhận thức được sự dễ tiện vô sỉ của bản thân. . .

Tiểu Lăng, xin em không nên nhìn anh như thế. . . Sở Chích Thiên lấy về được lý trí, trong lòng tràn ngập sự đắng chát hôn lên đôi mắt khiến cho anh vừa cảm kích vừa thống hận kia. Cảm kích nó có thể để cho anh khôi phục lý trí, không làm ra chuyện sai lầm, lại vừa thống hận nó vì sao xuất hiện lúc này. Nếu như đâm lao phải theo lao ăn người dưới thân này đây vậy tốt bao nhiêu a.

Không sai, lúc này Sở Chích Thiên cơ trí đã lĩnh ngộ được chuyện theo như lời lão ba nhà mình, thể xác lẫn tinh thần của anh sớm đã tiếp nhận người dưới thân này rồi. Tình dục thành thực hơn so với lý trí nhiều. Mà buồn cười là anh lại hết lần này đến lần khác phủ nhận sự thực đó, khó

trách lão ba nhà anh sẽ hận đến mức muốn đánh tỉnh đứa con bất hiếu anh đây, quả nhiên anh đã trì độn tới mức ‘trời giận đất oán’.

Kỳ thực rất sớm trước đây đã biểu lộ ra điều này. Đáng tiếc đều bị anh lừa mình dối người dùng các loại lý do để giải thích hành vi của bản thân.

Tỷ như, lần đầu tiên Tiêu Tử Lăng mặc trang phục nữ, anh có thể dùng lý do bởi vì không có nữ nhân vì vậy dục vọng không được thỏa mãn để thuyết phục bản thân.

Lại tỷ như, lần thứ hai ở trong Tử Phủ kiểm tra kết quả huấn luyện của Tiêu Tử Lăng, tuy rằng chà súng ra lửa, nhưng anh vẫn dùng diễn kịch để phủ nhận sự động tâm của bản thân, đường đường chính chính mang cái mũ ‘lo trước khỏi họa’ để biểu hiện sự suy nghĩ chu đáo của bản thân.

Mà lần này đây, lúc đó rõ ràng có thể lựa chọn phương pháp khác. . . Nhưng anh phản ứng đầu tiên lại là lấy ứng phó việc nhìn trộm của người thức tỉnh hệ tinh thần làm lý do, lựa chọn lần nữa thân mật tiếp xúc với Tiêu Tử Lăng.

Anh làm rất tự nhiên cũng rất hưởng thụ, dùng ra loại thủ đoạn bạo ngược kia, khi thấy loại biểu tình ủy khuất đáng thương của đàn em nhà mình, tuy rằng sẽ đau lòng, nhưng không thể phủ nhận, ở sâu trong nội tâm còn có một loại tâm tình, anh vô sỉ cảm thấy được một sự khoái cảm không gì sánh kịp. Loại khoái cảm lộ ra từ trong nội tâm đó, khiến cho anh không cách nào tiếp tục lừa dối bản thân được nữa, anh thực sự có tâm tư xấu xa đối với Tiêu Tử Lăng. Vì vậy, khi biết rõ có người nhìn trộm, anh vẫn lựa chọn tiếp tục thân thiết, thậm chí lấy điều này để thuyết phục bản thân tiến hành tình hình tiến thêm một bước, anh chết tiệt muốn diễn giả làm thật.

Trong nháy mắt đó, trong đầu anh đều là Tiêu Tử Lăng, anh muốn chiếm hữu người khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần anh đều điên cuồng dưới thân, muốn cậu trần trọc rên rỉ dưới thân anh, như Anh Túc bày ra một mặt mê

người của cậu, muốn thấy cậu khóc, trong lúc thở dốc nỉ non nói ra lời cầu xin, càng muốn nhìn thấy cậu bởi vì sự luật động của anh mà nở ra thần thái mê say. . . Các loại thần thái hãn sẽ xuất hiện, anh rất muốn nhất nhất thấy được ở trên người Tiêu Tử Lăng.

Thế nhưng, từ trong lời nói trước đây của đàn em nhà mình thì đã biết, cậu chưa bao giờ có ý nghĩ ở phương diện này, cậu chỉ rất đơn thuần muốn làm đàn em của anh, mà không phải người bên gối của anh. Giường của Sở Chích Thiên anh, có thể bất kỳ nữ nhân nào cũng đều hướng tới, nhưng đàn em nhà anh lại vẫn phỉ nhổ. Tuy rằng anh có thể lợi dụng cơ hội lần này, cưỡng hành chiếm hữu người dưới thân này đây, nhưng anh hiểu rõ, chỉ cần anh làm, ngày hôm sau, đàn em nhà mình tuyệt đối sẽ lẩn trốn xa xa, bảo trì cự ly an toàn với anh.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng hồn nhiên, thoát nhìn dường như rất dễ nói chuyện, kỳ thực trong nội tâm vẫn rất ngoan cố, cậu có thể lý giải lúc đó không thể tránh được, nhưng cậu sẽ không tùy ý để việc không thể tránh được đó trở thành sự thực tiếp tục, trừ phi là chính cậu nghĩ thông. Sở Chích Thiên biết nếu như anh không cẩn thận để lộ ra tâm tư nhỏ của bản thân, đàn em nhà anh tuyệt đối sẽ lựa chọn nhanh chóng bỏ chạy rời xa, thậm chí biến mất. . .

Đáng chết, anh chính là hiểu rõ đàn em nhà anh như thế, vì vậy Sở Chích Thiên không dám mạo hiểm.

Đúng vậy, Sở Chích Thiên tự cho là hết thảy đều trong sự nắm giữ, lại không cách nào nắm chắc được đối với đàn em nhà anh. Anh không dám đơn giản hạ thủ, bởi vì anh sợ nhìn thấy ánh mắt phỉ nhổ của đàn em nhà mình sau khi hiểu rõ suy nghĩ chân thực của anh. Sợ cậu dùng sự quyết liệt để phân rõ quan hệ của bọn họ.

Tuy rằng anh có thể giam cầm đàn em nhà mình trước một bước trước khi Tiêu Tử Lăng chạy trốn, thế nhưng như vậy không phải điều anh muốn,

anh muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui sướng hồn nhiên của đàn em nhà mình, muốn thấy cậu vẫn tín nhiệm nằm trong lòng anh, vì anh mà nở ra hết thảy của cậu. Anh muốn bảo hộ đàn em nhà anh mà không phải phá hủy cậu.

Sở Chích Thiên suy nghĩ cẩn thận lấy bó vải trong miệng Tiêu Tử Lăng ra, anh lần nữa cúi đầu hôn lên. Che lại lời Tiêu Tử Lăng muốn nói, mà lúc này đây không còn cuồng bạo như trước đó nữa, trái lại ôn nhu vô cùng.

Tiểu Lăng, vì sao em phải tín nhiệm anh như thế? Em có biết gương mặt thật của đại ca nhà em là xấu xí như thế? Rất hy vọng sự tín nhiệm của em đối với anh có thể ít đi một chút, hoài nghi nhiều hơn một chút. Như vậy để cho anh có cái cớ, có dũng khí để nhúng chàm em.

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc tiếp nhận nụ hôn hoàn toàn bất đồng với sự bạo ngược trước đó. Tuy rằng Sở Chích Thiên hôn rất ôn nhu, rất cẩn thận, thậm chí rất săn sóc dùng đầu lưỡi âu yếm chỗ đau bởi vì bạo ngược trước đó mà làm bị thương, thế nhưng không biết vì sao, cậu cảm nhận được trong nụ hôn này còn mang theo một chút hương vị đắng chát.

Sở Chích Thiên rốt cục ngẩng đầu lên, lấy ngón tay yêu thương sờ khuôn mặt của Tiêu Tử Lăng, dường như có thứ gì đó đã được quyết định, anh nhoẻn miệng cười với cậu. Nụ cười rục rờ này, lóa hoa mắt Tiêu Tử Lăng, khiến cho trái tim nhỏ của Tiêu Tử Lăng đột nhiên ngừng đập hai giây, sau đó kịch liệt nhảy lên, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tiêu Tử Lăng đột nhiên hiểu rõ như thế nào là nhất tiểu khuynh thành.

Tiểu Lăng, anh sẽ không ép buộc em, anh sẽ kiên trì chờ em tự nguyện hiến thân. Cho đến lúc đó, anh tuyệt đối sẽ không để em rời đi, cho dù anh lên núi đao xuống biển lửa hay tiến vào mười tám tầng địa ngục, anh cũng sẽ trói em theo cùng. . .

Sở Chích Thiên quyết định dùng phương pháp nước ấm nấu ếch, từng chút kéo đàn em nhà mình vào hố sâu của anh, sau đó cùng chôn cả hai người, cùng sinh cùng tử phúc họa tương tùy. (nước ấm nấu ếch: nấu con ếch còn sống, nếu đun sôi nước rồi bỏ vào nó sẽ nhảy ra, nhưng bỏ ếch vào trước lúc đun, đun chung cả nước lẫn ếch thì nó sẽ nằm yên đó cho đến khi bị luộc chín; ý chỉ sự thấm nhuần từ từ khiến con người ta thích ứng dần, hãm sâu vào đó đến lúc không thể nào tự thoát ra)

Sở Chích Thiên đã có quyết đoán đột nhiên cảm thấy dị năng của bản thân bạo động lên, anh cả kinh trong lòng, nhanh chóng thu hồi áp chế, trong nháy mắt dị năng bạo động đến lúc áp chế được hoàn thành, gần như không để cho bất kỳ ai nhận thấy được điều đó. Mà lúc này, tinh thần lực vốn bao phủ ở đây đột nhiên biến mất.

Trong mật thất, Vu Thiểu Hoa đột nhiên miệng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt Lý Kim Long đại biến hỏi: “Tiểu Vu, xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Vu Thiểu Hoa tái nhợt nói: “Không biết, đột nhiên có một luồng uy áp đáng sợ trực tiếp nghiền phá tinh thần tra xét của cháu.”

Lý Kim Long khó hiểu nói: “Thế nhưng bọn ta đều không nhận thấy được a.”

“Vì vậy cháu cũng rất mê mang, luồng khí thể đó tới quá nhanh quá mạnh, nếu không phải lúc này cháu bị thương, ngay cả cháu cũng hoài nghi có phải chỉ là một ảo giác hay không.” Vu Thiểu Hoa cười khổ.

“Chẳng lẽ là người đánh văng tinh thần lực của cháu? Là một trong hai người kia sao?” Sắc mặt Lý Kim Long nghiêm túc nói, nếu như xác định, ông tuyệt đối không thể để cho hai người đó thuận lợi rời khỏi căn cứ, cho dù phải hi sinh rất nhiều người, ông cũng phải lưu lại thi thể của bọn chúng.

“Hẳn là không phải, cháu nhìn trộm rất lâu, hai người đó không có gì dị thường, thậm chí căn bản không hề phát hiện.” Vu Thiểu Hoa phủ nhận,

“Nếu như ngay từ đầu diễn trò, như vậy cũng không có khả năng vào lúc này cho cháu một kích để bại lộ, cháu có chút hoài nghi người này có ý định khiến chúng ta đi lầm đường.”

“A? Tiểu Vu có người hoài nghi?”

“Không sai, Võ Chiêu của căn cứ Phượng Lâm, cường giả cấp năm, hơn nữa còn là hệ đặc thù, mà chỉ có hệ đặc thù, thiết bị dò xét của chúng ta mới không cách nào dò xét ra được thứ chân chính, đến tột cùng dị năng của Võ Chiêu là gì chúng ta đều không biết, hơn nữa Võ Chiêu với hai người kia có chút xung đột. . . Về phần là chuyện gì, phải xem tin tức của Viên Tuấn.” Vu Thiếu Hoa trực tiếp nói ra người hắc hoài nghi, tuy rằng Võ Chiêu biểu hiện ra đã rời khỏi nơi đó, thế nhưng một cao thủ có được năng lực thần bí, có thể im hơi lặng tiếng trở về.

“Ừm, Tiểu Vu nói có đạo lý, căn cứ Phượng Lâm đó, cùng với Võ Chiêu kia đã sớm có dị tâm, nghe tên này đã biết nữ nhân đó đánh chủ ý gì, muốn làm nữ đế? Không có cửa đâu.” Lý Kim Long hừ lạnh một tiếng, thái độ của Võ Chiêu đó đối với quân đội rất bình thường, vài lần ông truyền lời kêu cô ta qua nói chuyện, đều bị cự tuyệt, xem ra người này là họa lớn tâm phúc của quân đội bọn họ.

Vì vậy đối với căn cứ Phượng Lâm, đối với thủ lĩnh Võ Chiêu kia, ông lần nữa đề cao cảnh giới, phái thêm nhân thủ thực hành giám thị 24 tiếng đồng hồ, nhất định phải phòng ngừa nữ nhân cường đại đó phá hủy căn cứ của ông.

Mà nữ đế Võ Chiêu căn cứ Phượng Lâm ở nơi ở của bản thân cùng quân sư thương nghị như thế nào đàm phán với căn cứ Lăng Thiên thu được càng nhiều lợi ích trăm triệu không ngờ đến cô sẽ trở thành người chịu tội thay của người nào đó, triệt để đắc tội thủ lĩnh của căn cứ Kinh Vân. Cũng bởi vì sự kiện này, vì để nhận được sự trợ giúp lớn hơn nữa của căn cứ Lăng Thiên, cô chỉ có thể từ bỏ rất nhiều lợi ích, không thể không nói, căn

cứ Phượng Lâm trong sự kiện lần này thập phần vô tội, có vẻ đặc biệt bi ai, thanh toán hóa đơn cho chuyện không phải mình làm, hơn nữa còn đưa lợi ích cho đầu sỏ gây nên. . .

May mắn, không có ai biết điều này, mà Võ Chiêu cũng vẫn luôn cho rằng là chính cô tương đối không may, gặp ông già phong kiến trong mắt không chứa được nữ nhân mạnh mẽ.

Vì vậy cái gọi là chân tướng thường thường không nhất định là thật, có lẽ chẳng qua chỉ là một loại lý giải sai lầm, nhưng khi tất cả mọi người cho rằng như thế, không phải chân tướng cũng sẽ biến thành chân tướng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Tâm Tình, Cơ Duyên Cấp Sáu.

Tiêu Tử Lăng nằm trên sô pha, thấy sắc mặt Sở Chích Thiên đột ngột đỏ lên lại nhanh chóng chuyển thành trắng xanh, một đường máu màu đỏ gai mắt chảy xuống nơi khóe miệng, không chỉ như thế, Sở Chích Thiên đã chống đỡ không được thân thể của chính mình nữa, cả người vô lực ngã sấp xuống trên người cậu.

Tiêu Tử Lăng khẩn trương ôm lấy Sở Chích Thiên, lo lắng hỏi: “Sở ca, anh không sao chứ.”

Sắc mặt Sở Chích Thiên gần như không có huyết sắc, bởi vì cường hành áp chế dị năng bạo động, chịu phản phệ, nhưng sau khi hòa hoãn lại thì tốt hơn nhiều, rất nhanh sắc mặt của anh khôi phục bình thường, lắc đầu nói cho Tiêu Tử Lăng anh vẫn mạnh khỏe.

Tinh thần tra xét bao phủ nơi đây đã biến mất vô tung vô ảnh, tuy rằng không biết là nguyên nhân gì tạo thành, nhưng không thể nghi ngờ đây là một chuyện tốt, bằng không anh không cách nào giải thích được vì sao anh sẽ làm tình làm đến mức nôn máu. Lúc này Sở Chích Thiên còn chưa biết, bởi vì dị năng của anh bạo động, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng luồng năng lượng cường đại đó vẫn đủ để xé rách luồng năng lượng thể tinh thần kia.

Tuy rằng trực giác nói cho Sở Chích Thiên hiện tại hẳn không có vấn đề gì, nhưng căn cứ suy nghĩ cẩn thận sẽ không sai nhiều, anh vẫn kêu Tiêu

Tử Lăng dưới thân mở ra Linh Nhân, kiểm tra bốn phía có phải thực sự an toàn hay không.

Kỳ thực ngay từ đầu, Sở Chích Thiên có thể nhận thấy được tinh thần điều tra của đối phương, cũng là may nhờ Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng. Bởi vì Linh Nhân của Tiêu Tử Lăng, có một kỹ năng bị động gọi là Phá Manh, nó có thể phản kích hết thấy công kích hệ tinh thần, lực độ phản kích phải xem lực độ công kích của đối phương, đối phương công kích càng mạnh, lực lượng phản kích của Phá Manh lại càng mạnh.

Tuy rằng thoát nhìn tinh thần điều tra dường như không có quan hệ với công kích, kỳ thực đó cũng là một loại thủ đoạn công kích. Chẳng qua trọng điểm thiên về của nó bất đồng mà thôi. Vì vậy Phá Manh vẫn làm ra phản kích, nhưng lực độ công kích của tinh thần tra xét chưa đủ, vì vậy Phá Manh chỉ có thể làm ra một bước phản chấn tinh thần lực, đây cũng là điểm Vu Thiểu Hoa không ngờ tới, hẳn không biết trên thế giới này còn có loại năng lực như Phá Manh.

Đương nhiên vì Phá Manh là tự động phản kích, nên Tiêu Tử Lăng làm chủ nhân trái lại không nhận thấy được luồng tinh thần lực kia, đương nhiên còn có một nguyên nhân là cấp bậc của đối phương cao hơn so với cậu, hơn nữa vận dụng không phải là tinh thần công kích hung ác gì.

Thế nhưng khi Phá Manh phản chấn luồng tinh thần lực kia, dao động năng lượng toả ra lại để cho Sở Chích Thiên đã cấp năm đỉnh cấp cảm nhận được, dị năng của anh trực tiếp cảnh cáo, đối phương rất nguy hiểm. Vì vậy mới khiến cho Sở Chích Thiên trong nháy mắt lựa chọn hành động che giấu, kêu Tiêu Tử Lăng nhanh chóng đóng Linh Nhân ẩn giấu.

Quyết định này khiến cho bọn họ không còn năng lực phản kích nữa, chỉ có thể trần trụi bại lộ dưới tinh thần điều tra của đối phương, nhưng cũng để cho đối phương tiêu trừ hoài nghi.

Tiêu Tử Lăng nghe theo chỉ thị của Sở Chích Thiên mở ra Linh Nhân, nhất thời nhú mày, bởi vì trong mắt tất cả đều là tròng diện tục tũ. Điều này làm cho cậu cảm thấy rất buồn nôn, rất muốn lập tức rời khỏi nơi khiến cho người ta buồn nôn này. Bất quá cậu vẫn cố nén sự không thoải mái, biểu thị với Sở Chích Thiên hết thấy bên ngoài đều bình thường. Ngoại trừ trong nhĩ gian có người, bên ngoài có trực ban bình thường, không còn người nào khác.

Dường như Sở Chích Thiên hiểu rõ Tiêu Tử Lăng nhìn thấy gì. Anh xấu hổ ho khan vài tiếng, ban nãy anh gần như cũng giống như những người đó, rơi vào trong bế đục. Tâm tư Sở Chích Thiên quay về lại điểm này cảm nhận được khối thân thể ấm mềm dưới thân, xúc cảm tuyệt vời khiến cho anh có chút không chế không được nữa. . . Dục vọng dường như đang tro tàn lại cháy.

Sở Chích Thiên nhanh chóng nhắc thân lên, lặng lẽ che giấu một chút, liền mặt không biểu cảm kéo Tiêu Tử Lăng đang nằm trên sô pha lên, chuẩn bị dẫn cậu rời khỏi nơi đây.

Mượn lực lượng của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng ngồi dậy, liền thấy mảnh vụn trên sàn nhà, mặt của cậu thoáng cái vừa xanh vừa đỏ, nhin không được hung hăng trừng Sở Chích Thiên một cái, biểu đạt sự bất mãn của cậu, những mảnh vụn đó không phải vật gì khác, chính là sịp bé xinh của cậu. Lúc này cậu mới nhớ tới, thân dưới cậu cái gì cũng không mặc, gió rất mát a.

Nhận được cái trừng mắt của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên cũng nhớ lại chuyện xấu anh làm, anh rất nhanh dùng áo khoác của mình bao lấy Tiêu Tử Lăng, che giấu chứng cứ phạm tội, sau đó là một kiểu ôm công chúa ôm ngang Tiêu Tử Lăng lên.

Tiêu Tử Lăng kinh ngạc, cậu giãy dụa nói: “Sở ca, anh, anh còn bị thương kia.” Mợ nó, cậu hận nhất ôm kiểu công chúa, vì sao Sở Chích

Thiên luôn làm như vậy chứ?

Sở Chích Thiên nói: “Không có việc gì, ban này chỉ là dị năng bạo động, sau khi tôi cưỡng chế áp xuống bị phản phệ mà thôi, hiện tại đã không có việc gì, cho dù cậu nặng hơn gấp trăm lần nữa, đại ca tôi đây vẫn có thể ôm cậu lên.”

Nói xong anh như cười như không liếc người trong lòng một cái, trêu đùa: “Hơn nữa, Tiểu Lăng trải qua sự thấm nhuần của tôi, làm sao có thể bình yên đi ra ngoài chứ? Như vậy không phải nói cho mọi người, tôi quá vô dụng sao? Hay là Tiểu Lăng cậu muốn tự mình thử một chút sự uy vũ của đại ca?”

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng năm màu rực rỡ, cậu không ngờ tới Sở Chích Thiên sẽ nói ra loại lời này, chẳng lẽ anh ta không biết, thế này rõ ràng là có ý ve vãn, chẳng lẽ lão đại nhà mình vẫn còn diễn kịch? Bởi vì không phải địa phương an toàn?

Tiêu Tử Lăng không biết Sở Chích Thiên đánh chủ ý gì chỉ có thể câm nín rúc vào trong lòng đại ca nhà mình, rời đi nơi ô uế này, về tới nơi ở của bọn họ, Sở Chích Thiên mới đóng cửa lại, cả người bộc phát ra năng lượng lôi điện cường đại, áp nổ hết thủy thiết bị điện trong phòng, lúc này mới khẽ động tâm niệm, đến trên chiếc giường lớn bạch ngọc trong Tử Phủ.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng lộ bộ một chút, di chứng do hành động của Sở Chích Thiên trong nhà gian mang đến chính là khiến cho cậu thấy bất kỳ cái giường nào cũng sẽ có cảm giác không tốt. Huống hồ trên chiếc giường này còn đã từng phát sinh qua loại chuyện đó, không thể không khiến cho tâm Tiêu Tử Lăng sinh ra cảnh giác, chẳng lẽ Sở Chích Thiên dục hỏa đốt người? Muốn kêu cậu dùng tay giúp anh ta giải quyết thêm một lần nữa? Vậy có phải cậu nên kiên định lập trường, kiên quyết phản đối hay không? Tiêu Tử Lăng bắt đầu quần quýt.

Về mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc nói với Tiêu Tử Lăng trong lòng:
“Tiểu Lăng giúp tôi. . .”

A a a!!! Thực sự tới rồi, cậu nên làm gì? Cự tuyệt? Không cự tuyệt? Tiêu Tử Lăng điên cuồng cào tóc, việc này quá khó cho cậu.

“Dị năng của tôi bạo động càng ngày càng mãnh liệt, chỉ sợ là muốn trùng kích cấp sáu, Tiểu Lăng, cần phải nhờ cậu giúp tôi một phen.” Sở Chích Thiên đã cảm nhận thấy dị năng bạo động càng ngày càng mạnh, đây cũng là lý do vì sao anh vừa vào cửa phòng đã trắng trợn phá hư đồ trong phòng, chính là sợ để sót thiết bị giám thị nào, khiến cho bại lộ việc bọn họ có đại sát khí là không gian.

Hử ~~! Cấp. . . Cấp sáu ~! Tiêu Tử Lăng bị nội dung nói chuyện bất ngờ này chấn động mờ mịt luôn.

Đoạn thời gian trước Sở Chích Thiên đã tới cấp năm đỉnh cấp, nhưng vẫn luôn không tìm được phương pháp trùng kích cấp sáu, mấy ngày hôm trước Sở Chích Thiên đã từng nói lần này anh ta xông cấp phải xem cơ duyên xảo hợp, có lẽ càng cần phải ‘tích dày phát mỏng’, chỉ sợ anh ta sẽ phải ngưng lại ở giai đoạn này một đoạn thời gian rất dài. Thế nhưng vì sao chưa qua mấy ngày, Sở Chích Thiên đã nói cho cậu đã có thể thăng cấp rồi?

Chẳng lẽ anh ta thật là một con đại yêu nghiệt? Quả nhiên ông trời là cha ruột của anh ta. . . Tiêu Tử Lăng khó tránh khỏi lại có các loại đổ kị hận, hừ, cậu vất vả đuổi theo, vẫn không kéo gần được đẳng cấp, phải biết rằng càng về sau thăng cấp lại càng trắc trở, vì cái răng lão đại nhà mình sẽ không có các loại bình cảnh chứ, nếu có thể kẹt một năm nửa quý gì đó thì tốt rồi, cậu cũng có thể theo kịp được một chút.

Sở Chích Thiên mặc kệ cảm nhận chấn kinh vì tin tức này của Tiêu Tử Lăng, anh trực tiếp ôm Tiêu Tử Lăng đã ngây ngốc trong lòng lên giường, đầu óc Tiêu Tử Lăng có chút chậm chạp chờ khi cậu khôi phục thần trí,

phát hiện cậu thể mà đã song tu với Sở Chích Thiên, lần nữa làm người cung cấp năng lượng cho Sở Chích Thiên. . .

Bất quá lúc này, Tiêu Tử Lăng muốn mặc kệ cũng không được, Thanh Tâm Thuật của cậu hiện tại càng ngày càng không nghe lời cậu, mỗi lần hai người ở cùng chỗ, chỉ cần Sở Chích Thiên vừa mở ra dị năng tu luyện, Thanh Tâm Thuật sẽ tự phát vận chuyển, sau đó lon ton lon ton sáp qua, trình độ thân mật lấy lòng đó, quả thực cho rằng Sở Chích Thiên mới là chủ nhân chân chính của nó. . . Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng rất phiền muộn, đây đến tột cùng là bàn tay vàng của cậu, hay là của Sở Chích Thiên?

Quá trình thăng cấp lần này của Sở Chích Thiên có thể nói là nước chảy thành sông, trên cơ bản không gặp phải cửa ải khó khăn nào. Sở Chích Thiên biết thăng cấp dị năng có quan hệ tới tâm tình, không ngờ lại liên quan sâu như vậy. Lần này hoàn toàn là bởi vì anh đã quét sạch sự mê mang trong lòng, anh đã có quyết đoán phá giải được gông xiềng ràng buộc nội tâm anh, để cho toàn bộ lòng dạ anh sáng tỏ thông suốt, do đó tâm tình nhận được bước nhảy vọt, không ngờ tới cơ duyên xông cấp vẫn luôn khổ tìm không được cứ như vậy mà đến.

Lần này Sở Chích Thiên thăng cấp không có hung hiểm như cấp năm, trái lại rất thuận lợi, bất quá dù sao cũng là cấp năm tấn cấp cấp sáu, hơn nữa còn là song hệ, chờ Sở Chích Thiên ổn định được cảnh giới, cũng tốn mất thời gian ba ngày ba đêm của Sở Chích Thiên, bất quá may là xông cấp trong Tử Phủ, thời gian bên trong nhiều hơn gấp mười so với thời gian bên ngoài, chờ Sở Chích Thiên tu luyện kết thúc, lại luyện tập thông thấu kỹ năng cấp sáu, tính toán thời gian, lúc này mới mang Tiêu Tử Lăng ra khỏi Tử Phủ, vừa vặn là hùng đông năm giờ, không có ảnh hưởng đến hoạt động lôi đài ngày hôm nay.

Chiến lôi đài ngày hôm nay là chiến đấu 8 tiến 4, bởi vì thao tác ngầm của Viên thiếu tướng, căn cứ Lăng Thiên với căn cứ Kinh Thiên công bằng đối mặt ở trận chiến lôi đài này. Tin tức này công bố, mọi người của căn cứ

Lăng Thiên đều đã sớm dự liệu được, tuyệt không hề kinh ngạc, trái lại phần lớn thủ lĩnh căn cứ đều bóp cổ tay, đều cho rằng căn cứ Lăng Thiên chỉ có thể dừng lại tại đây. Phải biết rằng người chiến lôi của căn cứ Kinh Thiên chính là người dị năng hệ phong cao cấp trong cấp bốn Thu Thiên Ảnh, là chiến tướng thực lực xếp top ba trong lần chiến lôi đài này, căn cứ Lăng Thiên căn bản không có nửa điểm cơ hội.

Đương nhiên vẫn có căn cứ vẫn tin tưởng căn cứ Lăng Thiên sẽ không đơn giản bị đánh bại như vậy, một là căn cứ Phượng Lâm, một là căn cứ Hoài Thành, thủ lĩnh hai căn cứ hoặc nhiều hoặc ít đều biết thực lực của Sở Chích Thiên, đều không tin người cường đại như vậy, thủ hạ phái ra sẽ là người tầm thường.

Trận chiến đấu của căn cứ Lăng Thiên với căn cứ Kinh Thiên được định là trận thứ hai buổi sáng, trận chiến lôi đài đầu tiên bởi vì thực lực tương đương, đánh rất vất vả thời gian cũng lâu, sau cùng do người chiến lôi của căn cứ Nam Đô may mắn thắng một chiêu, thắng vào bán kết.

Tiếp theo là Đồng Hạo Triết xuất chiến, Trần Cảnh Văn khi Đồng Hạo Triết đi qua bên người anh, đột nhiên một phen túm lấy cổ áo anh ta, anh tàn bạo nói: “Hạo Triết, biểu hiện tốt chút cho tớ, trận này nhất định phải thắng, bằng không tớ sẽ cho cậu đẹp mặt.”

Trần Cảnh Văn mặc váy dài gợi cảm cho dù giả làm một bộ hung ác, ở trong mắt Đồng Hạo Triết tất cả đều là yêu mị gợi cảm hồn xiêu phách lạc, khiến cho anh tâm động hồn lay, thiếu chút nữa đã muốn giam người trước mắt vào trong ngực, mặc sức hôn cho đủ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Chiến Lôi? Đồng Hạo Triết Cấp Bốn!

Đồng Hạo Triết rất vất vả đè dục vọng đó xuống, trên mặt lộ ra nụ cười thuần hậu nói: “Cảnh Văn, chỉ uy hiếp không đủ đâu, thế nào cũng phải cho chút chỗ tốt kích thích tớ một chút chứ.”

Trần Cảnh Văn liếc nhìn anh ta một cái, nhú mày, anh hỏi: “Vậy cậu nói một chút, muốn kích thích gì?” Vì vật tư, nếu như yêu cầu Đồng Hạo Triết đề ra không quá phàn, anh có thể thỏa mãn đáp ứng.

“Cảnh Văn chỉ cần đáp ứng tớ làm một chuyện, tớ nghĩ tớ sẽ có động lực bắt được trận lôi đài này.” Đồng Hạo Triết vẫn mang nụ cười thuần hậu nhưng lại có chút xảo trá.

Trần Cảnh Văn hồ nghi mà nhìn anh một cái nói: “Đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản như vậy.” Biểu tình của Đồng Hạo Triết rất vô tội, một bộ dáng anh căn bản không có chủ ý lệch lạc gì.

Trần Cảnh Văn hiểu rõ Đồng Hạo Triết nên không dám đơn giản tin tưởng như vậy, anh luẩn quẩn trong lòng một chút, tuyệt đối phải hỏi rõ ràng một chút thì tốt hơn, vì vậy anh nói: “Là việc tớ đủ khả năng? Sẽ không miễn cưỡng tớ làm chuyện thương thiên hại lý gì chứ. . .” Đột nhiên cảnh tỉnh nhìn chăm chú Đồng Hạo Triết phòng bị nói, “Còn có, chuyện khiến cho tớ mất mặt tớ tuyệt đối sẽ không làm.”

Đồng Hạo Triết trực tiếp suy sụp mặt nói: “Chẳng lẽ tớ không thành tín như thế, yên tâm, những chuyện tớ muốn cậu làm không có quan hệ tới bất kỳ ai, chuyện đó chỉ quan hệ đến tớ với cậu mà thôi, là việc tư giữa chúng ta.”

Trần Cảnh Văn thấy thái độ của Đồng Hạo Triết phi thường thành khẩn, ngẫm lại tuy rằng Đồng Hạo Triết phúc hắc, nhưng nói chuyện vẫn có chữ tín, vì vậy gật đầu nói: “Ừm tớ đây chấp nhận, bất quá nếu như cậu không cẩn thận thua thì sao?”

“Tớ đây tất cả đều sẽ nghe lời cậu, cậu nói Đông tớ tuyệt không đi Tây, cậu muốn giết người, tớ giúp cậu lên, dù sao chỉ cần cậu muốn tớ đều có thể giúp cậu làm. . .” Đồng Hạo Triết cười hì hì nói. Cho dù muốn giải quyết dục vọng, anh cũng có thể cung cấp thân thể. Đương nhiên lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng, nếu như nói, khẳng định mình sẽ không có kết cục tốt.

Trần Cảnh Văn nửa ngờ nửa tin, tuy rằng cảm thấy khẳng định mục đích của Đồng Hạo Triết sẽ không đơn thuần như thế, nhưng tìm không được điểm đáng ngờ nào khác anh chỉ có thể gật đầu nói: “Được, quyết định như vậy đi.” Chỉ là một việc mà thôi, Trần Cảnh Văn anh thua được.

Trần hồ ly, có một số việc không đơn giản như vậy, có đôi khi thua một việc, sẽ có thể thua cả đời.

Đồng Hạo Triết cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị bước ra khỏi nhã gian, một thanh âm âm lãnh từ bên trong bay qua: “Thắng trận này, nếu không, tôi sẽ tự thân róc xương cậu xuống từng cây từng cây.”

Đồng Hạo Triết quay đầu lại, thấy ánh mắt băng hàn của Sở Chích Thiên nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt đó rõ ràng nói cho anh anh ta tuyệt đối sẽ không nhận sự thất bại. Khóe miệng anh lộ ra một nụ cười: “Sở ca, nghĩ thông rồi?”

Đáp lại lời anh ta chính là hai mắt lạnh lẽo của Sở Chích Thiên, anh híp hai mắt lại nói: “Cậu biết?”

“Ha ha, tôi vẫn luôn nghĩ, chừng nào thì anh sẽ hiểu rõ.” Nụ cười của Đồng Hạo Triết vẫn rất hàm hậu, bộ dáng thành thành khẩn khẩn dường như không biết những lời mình nói nghe vào trong tai Sở Chích Thiên khiến anh tức giận cỡ nào, anh không ngờ bạn bè của anh thế mà vẫn luôn trốn ở bên cạnh xem kịch vui biết anh quẩn quýt hỗn loạn vậy mà không biết nhắc nhở một hai.

“Hóa ra cậu vẫn luôn xem kịch vui.” Nhiệt độ cả người Sở Chích Thiên giảm xuống kịch liệt, khiến cho tất cả mọi người trong nhà gian đều biết lão đại anh ta khó chịu.

Trên khuôn mặt thành thật của Đồng Hạo Triết lộ ra một vẻ trào phúng: “Vậy cũng phải có kịch vui để xem mới được.”

Xin tha thứ ý xấu của anh, anh không có cách nào có được Trần Cảnh Văn, thấy lão đại nhà mình ở nơi kia một mình quẩn quýt hỗn loạn, anh sẽ cảm thấy trong lòng rất sáng. Người xem, ít nhất còn có một người còn không bằng anh, anh là yêu trong lòng nhưng khó mở miệng, ít nhất còn biết bản tâm của bản thân, mà Sở Chích Thiên lại ngay cả tâm của bản thân cũng không nhìn rõ được. . . Vì vậy trái tim bị thương của anh đã được trị liệu, anh chính là dựa vào điều này để kéo dài hơi tàn, bằng không anh đã sớm bị đục vọng trong lòng xông điên đầu rồi, có lẽ lúc này anh đã làm ra việc cột Trần Cảnh Văn lên trên giường, sau đó bá vương ngạnh thượng cung (rape), hung hăng làm mấy lần mới có thể thỏa mãn được trái tim điên cuồng đó.

Đồng Hạo Triết bỏ lại một câu nói này liền trực tiếp bỏ chạy, lưu lại một mình Sở Chích Thiên sinh hồn đổi. Mà Tiêu Tử Lăng với Trần Cảnh Văn thì hai mặt nhìn nhau, trong hai đôi mắt tất cả đều là dò hỏi cùng với mê

mang, theo đó phát hiện hai người đều không hiểu ra sao, chỉ có thể cười khổ nhìn nhau một cái.

Sau đó. . . Hai người đồng thời hắc tuyến, bởi vì biểu tình ban nãy là chuyện mà đối thủ nên làm sao? Nhịn không được hung hăng trừng đôi bên một cái, lúc này mỗi người mới giận dỗi quay đầu đi, biểu thị cả đời không qua lại với nhau.

Lúc này, một thông tấn viên của căn cứ lại đây mời Sở Chích Thiên dẫn hai người bạn gái đến chỗ của Viên thiếu tướng, Sở Chích Thiên biết đây là một loại ra oai phủ đầu, đối phương muốn vào lúc mình thua hung hăng đập lên thêm một cước mà thôi. Anh cười lạnh trong lòng, bị đập lên còn chưa biết là ai đây, anh cũng rất có hứng thú xem xem khuôn mặt sau khi đánh cước thua của Vương Thiếu Phong. Không thể không nói, Sở Chích Thiên rất nhỏ nhen, anh còn nhớ rõ kẻ đó từng mơ ước Tiêu Tử Lăng, đối với kẻ muốn nhúng chàm người của anh, anh tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha cho gã.

Cứ như vậy, Sở Chích Thiên mang theo tâm tư trả thù mang theo Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng đi tới chỗ của Viên thiếu tướng.

Vừa vào cửa, liền thấy tên Vương Thiếu Phong đáng hận kia ngồi trên một sô pha đơn người, thấy anh đến, liền cười hì hì giơ lên chén rượu trong tay chào hỏi, biểu tình đó rất đặc ý, hoàn toàn như đã nắm chắc được thắng lợi.

Viên thiếu tướng ngẩng đầu thấy bọn anh đã tới, liền nói: “Lần này hai căn cứ của các cậu tỷ thí, hơn nữa còn có tiền đặt cược, vì vậy tôi liền mời cậu lại đây, vạn nhất có gì dị nghị, giao tiếp cũng thuận tiện chút.”

“Cảm ơn Viên thiếu tướng quan tâm.” Tuy rằng trên mặt Sở Chích Thiên mỉm cười, nhưng ánh mắt băng lãnh một mảnh, hai người này cấu kết với

nhau làm việc xấu, nếu nói trong số tiền đặt cược lần này tên này không có nửa điểm chỗ tốt, anh mới không tin.

Lúc này, trên lôi đài ra hiệu chiến đấu bắt đầu, người dị năng hệ phong cấp bốn Thu Thiên Ảnh rất cẩn thận kéo ra cự ly với Đồng Hạo Triết, tuy rằng gã tự tin có thể đánh bại Đồng Hạo Triết, dù sao sự chênh lệch giữa cấp bốn với cấp ba bày ở nơi đó, bất quá gã biết rõ tiền đặt cược của thủ lĩnh nhà mình với căn cứ Lăng Thiên, sợ rằng người trước mắt này sẽ liều mạng một trận, tranh thủ xác suất thắng cơ hồ là cực thấp kia.

Mà thủ đoạn công kích của Đồng Hạo Triết thuộc về cự ly gần trung, cự ly công kích càng gần uy lực càng lớn, Thu Thiên Ảnh là một người cẩn thận, chuẩn bị trước xem xem rồi quyết định.

Quả nhiên, dựa vào biểu hiện của Đồng Hạo Triết sau khi lên đài đã biết đối phương tuyệt không từ bỏ, anh gắt gao nhìn chăm chăm Thu Thiên Ảnh, phòng ngừa gã đột nhiên tập kích, dù sao gió vô hình, sơ sẩy một cái sẽ có thể bị đối phương đánh lén.

Thu Thiên Ảnh thấy Đồng Hạo Triết bày ra tư thế phòng thủ, một chút khe hở cũng không lộ, biết đối phương đánh là phòng thủ phản kích, điều này cũng cho thấy đối phương không có biện pháp nào đối với mình - người cao hơn hẳn hết thảy, tuy rằng hệ phong thuộc về kỹ năng hệ khống chế, theo lý sau khi khống chế được đối phương, rồi mới phát sát chiêu giải quyết.

Thế nhưng, Thu Thiên Ảnh khê động tâm niệm, gã muốn giống như những người dị năng có công kích cường đại, tràng diện xinh đẹp trực tiếp KO đối thủ, mà không thể nghi ngờ Đồng Hạo Triết có thể thực hiện được nguyện vọng của gã, chênh lệch cấp bậc hẳn có thể để cho gã giải quyết được người thanh niên trước mắt không chút nào cố sức. Vì vậy Thu Thiên Ảnh đột nhiên nhanh chóng tiếp cận Đồng Hạo Triết, uy áp cấp bốn trên người chính thức mở ra.

Thấy Thu Thiên Ảnh vậy mà từ bỏ ưu thế khổng chế viễn trình của gã, lựa chọn cận chiến mà hệ phong yếu kém nhất, Đồng Hạo Triết rất hài lòng, biết kế sách tận lực che giấu cấp bậc của mình đã có hiệu quả.

Người dị năng hệ phong có gió gia trì, ở trên tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều so với người thức tỉnh không phải dị năng tốc độ. Gần như là trong nháy mắt đã tới bên người Đồng Hạo Triết, trong tay xuất hiện một lưỡi dao sắc bén do gió hoá thành trực tiếp đâm về phía Đồng Hạo Triết.

Trong nhĩ gian, Tiêu Tử Lăng ôn nhu tựa ở trong lòng Sở Chích Thiên, hiền huệ cầm thìa dứt Sở Chích Thiên ăn hoa quả đóng hộp, cũng chỉ có tại quân đội, mới có thể còn có mấy thứ này. Đương nhiên Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên tuyệt không để ý loại đồ này, dù sao hoa quả tươi mới trong không gian của hai người vẫn còn một chút, đủ cho bọn họ ăn.

Cậu không cần thận liếc thấy tốc độ công kích của Thu Thiên Ảnh, cúi đầu khéo miệng thoáng nhếch, trong lòng rất khinh bỉ, loại tốc độ này cũng dám lấy ra bêu xấu, lúc công kích thực sự là trăm ngàn chỗ hở a, đánh một kích này, tất cả ngực đều bại lộ ra, nếu như cậu ở lôi đài, giờ khắc gã tấn công, đường đao của mình có thể không hề trắc trở đâm vào ngực gã, trực tiếp một kích toi mạng.

Người dị năng hệ phong đại khái cho rằng uy áp cấp bốn được khai hóa toàn bộ, khẳng định đối phương sẽ bị áp chế mà đi động chậm chạp, cho nên mới sẽ lớn mật như thế. Thế nhưng, sự thực lại ra ngoài dự liệu của gã, khi gã mở ra uy áp cấp bốn, đối phương không chỉ không bị luồng áp lực đó áp chế, trái lại uy áp trên người tăng cao theo uy áp của gã, sau cùng đột phá điểm giới hạn cấp ba, tiến vào cấp bốn.

Tất cả mọi người cảm nhận được điều này, nhao nhao kinh hô: “Đây là chuyện gì? Không phải cấp ba sao? Thế nào là cấp bốn?”

Trong không gian nào đó, Võ Chiêu cười, cô nâng lên chén rượu hung hăng hớp một ngụm, nói với Trần Song bên người: “Quả nhiên, người bên cạnh Sở Chích Thiên tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường.”

“Võ tôn, anh minh.” Trần Song cười nói, ánh mắt tràn ngập tín nhiệm, cùng với một vẻ ái mộ cơ hồ không thể nhận ra.

Thủ lĩnh Hoài Thành nói với thủ hạ của gã: “Quả nhiên không sai, xem ra phán đoán của La Hình Nhi rất chính xác, quả nhiên Đồng Hạo Triết không đơn giản, mấy ngày nữa cô ta hẳn có thể trở về, thái độ đối với cô ta tốt một chút.”

“Vâng, đại ca!” Thủ hạ cung kính nói.

Khóe miệng thủ lĩnh Hoài Thành lộ ra một nụ cười, chỉ cần là nữ nhân hữu dụng đối với gã, gã không ngại sủng một chút, hơn nữa nữ nhân đó cũng đã để cho gã đạt được không ít lợi ích lúc giao dịch ở chỗ này, đích xác nên cho chút khen thưởng.

Thu Thiên Ảnh sừng sốt, một màn ngoài dự đoán này khiến cho thân hình gã thoáng ngưng lại, Đồng Hạo Triết vốn là người giỏi về nắm bắt cơ hội, sơ hở lộ ra trong nháy mắt này bị anh tận lực chăm chú bắt được, Pháo Không Khí ẩn hàm ở lòng bàn tay trực tiếp được đánh ra, trực tiếp đánh lên ngực Thu Thiên Ảnh, trực tiếp đánh bay gã ra ba mét.

Dù sao Thu Thiên Ảnh cũng là cường giả cao cấp trong cấp bốn, tuy rằng một kích này khiến cho gã bị thương, nhưng gã tuyệt không mất đi sức chiến đấu, gã bay ngược trong không trung khống chế sức gió, để cho bản thân an ổn đáp xuống đất, thế nhưng một chiêu mất đi tiên cơ, sẽ chồn chồn bị quản chế bởi người, Đồng Hạo Triết tuyệt không một kích liền lui, trái lại tiếp tục theo đến, Thu Thiên Ảnh vừa mới đáp xuống đất, Pháo Không Khí của Đồng Hạo Triết đã nổ bắn đến như mưa rơi.

Thu Thiên Ảnh trong lúc hấp tấp mở ra Phong Thuẫn, thế nhưng chưa đợi gã ổn định được Phong Thuẫn, đã bị vô số Pháo Không Khí đánh tan.

Mà lúc này, Không Long Bạo của Đồng Hạo Triết đã sớm được chuẩn bị trực tiếp trút ra, một con cự long vô hình trực tiếp đánh trúng thân thể không hề phòng bị của Thu Thiên Ảnh.

“Phụt!” Một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Thu Thiên Ảnh, sau đó toàn bộ thân thể nện lên trên mặt đất, Thu Thiên Ảnh thân bị trọng thương không còn năng lực tác chiến nữa. Đến lúc này, Thu Thiên Ảnh còn có chút mê mang, vì sao cái gì mình cũng chưa làm thì đã thua rồi chứ?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Âm Mưu? Sự Xuất Hiện Của Kẻ Phản Bội?

Trọng tài đến từ quân đội trực tiếp giờ cờ biểu thị chiến đấu kết thúc, tỏ ý căn cứ Lăng Thiên Đồng Hạo Triết tấn cấp top 4. Đồng Hạo Triết sờ sờ ót, cười hàm hậu với trọng tài, có chút lo lắng nhìn Thu Thiên Ảnh nằm trên mặt đất, dường như có chút bất an đối với việc mình hạ thủ nặng, biểu hiện như một thanh niên thực sự rất thuần phác, Đồng Hạo Triết như vậy nhận được hảo cảm của chiến sĩ trung hạ tầng của quân đội, khi đi xuống lô đài, nhận được ngón tay cái của những chiến sĩ đó.

Vương Thiếu Phong trong nhả gian mặt âm hàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Sở Chích Thiên: “Mày dám chơi tao.”

Đối mặt Vương Thiếu Phong phản nộ, Sở Chích Thiên thản nhiên tiếp nhận chén rượu Tiêu Tử Lăng đưa tới, chậm rãi nhấp một ngụm nói: “Anh đa tâm rồi, chẳng qua ông trời rất hỗ trợ, sau khi đánh cược, phó tướng của tôi liền thăng cấp bốn thành công. . .”

Anh như cười như không liếc Vương Thiếu Phong một cái nói, “Đương nhiên, cũng phải cảm tạ sự phối hợp của vị thủ hạ kia của anh. Chậc chậc chậc, một người dị năng hệ phong, vậy mà từ bỏ ưu thế của bản thân chạy đi cận chiến với người ta. Chẳng lẽ là Vương thủ lĩnh thương tiếc chúng tôi? Ngoài sáng không thể đưa vật tư cho chúng tôi, vì vậy dùng phương pháp như vậy để trợ giúp chúng tôi, thực sự là quá cảm kích.” Nói xong nâng lên chén rượu trong tay kính Vương Thiếu Phong, trên mặt lộ ra nụ

cười thành khẩn, tựa như chính lời anh nói, còn mang theo một vẻ cảm kích.

Vương Thiếu Phong nghe xong lời này, thiếu chút nữa trào máu, trong lòng lại càng giận điên cuồng, gã không chỉ tức giận sự xảo trá của Sở Chích Thiên, còn tức giận tên chiến tướng kia, thế mà làm ra loại chuyện không có tư duy đó. Tức giận đánh thẳng vào tim khiến sắc mặt gã vừa xanh vừa tím, thiếu chút nữa muốn trở mặt không thừa nhận tiền đặt cược.

May mắn gã đúng lúc tỉnh ngộ, lúc đó sợ Sở Chích Thiên đổi ý, còn đi đường sáng, đến quân bộ đăng ký hồ sơ, nếu như đổi ý, rất dễ khiến cho quân đội cho rằng gã bất kính đối với bọn họ. . . Đổi ý là chuyện tuyệt đối không có khả năng, nói cách khác món thiệt này gã nhất định phải gặm xuống. Biết xác thực phải tổn thất nhiều vật tư như vậy, Vương Thiếu Phong cảm thấy tim phổi của gã đều sắp nứt ra.

Trong lúc Vương Thiếu Phong đỏ mắt giậm chân, trong nét mặt tiếc nuối của Viên thiếu tướng, Sở Chích Thiên mang theo nụ cười đắc ý nói chào tạm biệt với Viên thiếu tướng, mang Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng trở về địa phương của mình.

Chờ Sở Chích Thiên rời khỏi nhà gian, khi xác định đã đi xa, Vương Thiếu Phong vốn một bộ nổi trận lôi đình phần nộ không thôi lại lạnh mặt xuống, gã nói: “Xem ra chúng ta đã xem thường tên Sở Chích Thiên này, vậy mà ẩn tàng sâu như vậy.”

Viên thiếu tướng sờ sờ cằm nói: “Có lẽ, cần chú ý nhiều hơn.” Một người không cách nào khống chế được, vẫn là tiêu diệt đi an toàn nhất, trong lòng Viên thiếu tướng lần nữa dâng lên sát khí.

“Đáng tiếc, vật tư của tôi.” Vương Thiếu Phong đau lòng nói.

Viên thiếu tướng an ủi: “Không việc gì, về sau sẽ có nhiều hơn.” Chỉ cần chiến lôi đài kết thúc, hết thảy tổn thất đều sẽ tìm về được.

Kế tiếp là hai đội cuối cùng quyết đấu, một trận chiến đấu bởi vì đều là hệ không chế, bởi vì thấy kết cục của Thu Thiên Ảnh, nên bọn họ lên đài đều hiển lộ cẩn cẩn thận thận, cũng để cho trận chiến đấu này đánh rất lâu, hơn nữa tràng diện rất khó coi, không có nửa điểm kích tình, vì vậy rất nhiều người đều ngáp dài.

Mà trận còn lại lại hoàn toàn tương phản, hai người đều là công kích mang tính oanh liệt, đánh phải nói là ánh lửa bắn tứ tung, nhiệt huyết sôi trào, đến sau cùng người có trình độ cấp bậc hơi tốt hơn một chút thắng lợi. Theo danh ngạch cuối cùng xuất hiện, danh sách top 4 chính thức xuất hiện, bốn căn cứ là căn cứ Lăng Thiên, căn cứ quân đội Nam Đô, căn cứ Phượng Lâm với căn cứ quân đội Kinh Vân. Ngoại trừ căn cứ Lăng Thiên tạo một lần nổi danh không nhỏ, mấy căn cứ khác đều trong dự liệu của mọi người, dù sao những căn cứ này đều là thực lực hùng hậu, nếu không thì thủ lĩnh chính là siêu cấp cường giả.

Đồng Hạo Triết bất ngờ biến thành cấp bốn, tuy rằng lời giải thích của Sở Chích Thiên không được tính là có bao nhiêu vấn đề lớn, nhưng vẫn dẫn tới sự chú ý của căn cứ quân đội Kinh Vân, đêm đó, nhân số giám thị của căn cứ đối với bọn anh tăng gấp bội, đối với điều này Sở Chích Thiên tránh không được cười trào phúng, nên làm đều đã làm xong rồi, lại đến giám thị thì có tác dụng gì chứ.

Màn đêm buông xuống, khi Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng nằm trên giường khách sạn của căn cứ Kinh Vân tu luyện, ở chỗ căn cứ Lăng Thiên lại xảy ra một chuyện trọng đại, chuyện này được người đời sau xưng là “Bảy ngày huyết sắc”.

Trong căn cứ đêm khuya người vắng, trong căn phòng của tòa nhà cư trú nào đó, có mấy người tụ tập với nhau thương nghị chuyện gì đó.

“Xác định Trần Cảnh Văn không có tọa trấn đại bản doanh?” Người ngồi ở thủ tọa thận trọng hỏi thủ hạ phụ trách dò hỏi tin tức ngồi dưới tay.

“Không có, theo tin tức nhận được, có thể dự đoán ra Trần Cảnh Văn chắc hẳn là tiến hành xông cấp ở địa phương bí mật nào đó của căn cứ, phải biết rằng trong thời gian một tuần nay, đều là do Chân Nhất Long phụ trách ra mặt an bài các ngành công tác.”

“Có thể là đạn mù hay không?” Người thủ tọa lần nữa đề ra nghi hoặc, Trần Cảnh Văn quá giáo hoạt, không thể không để cho hắn đa tâm, dù sao chuyện bọn hắn muốn làm căn bản không có nửa điểm đường lui, nếu như không có biện pháp bảo chứng được không chút sơ sót, hắn vẫn không muốn mạo hiểm như thế tiến hành hành động.

“Sẽ không, dù sao thực lực của căn cứ hiện tại là yếu kém nhất, Trần Cảnh Văn sẽ không lấy toàn bộ căn cứ ra đùa giỡn.” Tuy rằng Trần Cảnh Văn giáo hoạt, nhưng tâm hắn ta không ác, làm không được việc lấy tương lai của căn cứ ra đánh cược, dựa theo tính cách của Trần Cảnh Văn hắn ta không có khả năng thiết lập cục vào lúc này dẫn bọn hắn phản loạn. Một nam nhân nhã nhặn bên cạnh cười cười nói.

“Ừ, quân sư nói không sai.” Một đàn em bên kia rất ủng hộ, chỉ cần quân sư mở miệng, trên cơ bản đều có thể nói trúng tình hình chân chính.

“Theo việc Sở Chích Thiên Đồng Hạo Triết rời đi, cộng thêm Trần Cảnh Văn bế quan xông cấp, hiện tại trong căn cứ tuyệt đối không có cao thủ trên cấp bốn, ngoại trừ đại ca anh.” Một người trong đó nói, trong thanh âm mang theo sự sùng bái.

“Lần này thời gian Sở Chích Thiên rời đi dự tính là mười lăm ngày, mà hiện tại đã qua năm ngày, chúng ta nhất định phải phát động làm phản trong thời gian mười ngày còn lại, sau đó nhanh chóng lấy được quyền khống chế căn cứ ổn định cục diện.” Quân sư nói ra chủ ý của bản thân.

“Bất quá căn cứ có tổ chiến đấu tổ công kiên, còn có mấy người thức tỉnh cấp ba, người của chúng ta sợ rằng chưa đủ.” Một người trong đó lo lắng

nói.

“Xì, đại ca đều sắp cấp năm, nhiều thêm mấy đứa cấp ba nữa cũng chẳng để vào mắt.” Tên thủ hạ còn lại cười nhạo nói, chỉ cần căn cứ không có cấp bốn, đại ca nhà hắc chính là vô địch.

“Thế nhưng Sở Chích Thiên trở về thì làm sao?” Tất cả bọn hắc trước mắt đích xác không ai là đối thủ của Sở Chích Thiên, chỉ cần Sở Chích Thiên cấp năm trở về, bọn hắc một người cũng chạy không thoát.

“Vì vậy phải xem đại ca, trong mười ngày này có thể thăng đến cấp năm hay không.” Theo lời này, tầm mắt mọi người trong phòng đều chú mục vào trên người đại ca ngồi ở chủ vị, mong đợi có thể nhận được tin tức tốt. Phải biết rằng tóm lấy căn cứ Lăng Thiên rất đơn giản, rắc trở lại là sau khi Sở Chích Thiên trở về thì nên làm gì, nếu như vẫn không ai có thể ngăn chặn được, lần phản loạn này của bọn hắc chỉ có thể thất bại thảm hại.

Người ngồi ở thủ tọa, hút một hơi thuốc lá, lại chậm rãi phun ra, khói tràn ra, để cho gương mặt âm lãnh của hắc như ẩn như hiện, hắc lúc này đang cau mày, dường như do dự bất định.

“Đại ca, chẳng lẽ một cấp này rất khó thăng?” Một thủ hạ vẻ mặt âm trầm xuống, trời biết đây là cơ hội tốt bao nhiêu, thế nhưng thời gian lưu lại cho bọn hắc chuẩn bị lại không đủ.

“Ngược lại không phải, lá chắn cấp năm của tôi đã thả lỏng, phỏng đoán trên dưới mười ngày hắc là có thể đột phá đến cấp năm, thế nhưng, Sở Chích Thiên đã sớm tới cấp năm, cho dù tôi có thể chống lại được, nhưng nếu muốn đánh bại hắc ta, rất khó!” Làm lão đại của tập đoàn này, hắc rất tự biết tự rõ, không cách nào đánh bại Sở Chích Thiên, liền biểu thị căn cứ này hắc ngồi không ổn, thậm chí sẽ thất bại thảm hại, nếu không nắm chắc trăm phần trăm, hắc thiên hướng ẩn nhẫn, đợi cơ hội sau.

“Chống được là tốt rồi, chỉ cần chúng ta không chế được căn cứ, Sở Chích Thiên trở về chúng ta cũng không cần sợ, chúng ta có thể thiết trí cạm bẫy.” Một người trung niên bộ dáng quân sư nghe thấy đại ca nói như vậy, ánh mắt nhất thời sáng ngời, gã cảm thấy thứ gã vẫn luôn bảo lưu có lẽ có thể phát huy được công dụng, gã tỏ ý mọi người tụ lại, sau đó giải thích biện pháp gã đối phó Sở Chích Thiên.

Vị đại ca kia nghe thấy kế hoạch này, yên lặng hút vài hơi thuốc, đến sau cùng, ánh mắt hần lộ ra phong mang lợi hại, hung hăng vút tàn thuốc lên trên mặt đất, đứng lên nhìn xung quanh một vòng, nói năng khí phách: “Được, như vậy tôi quyết định hành động sẽ đặt tại hừng đông bốn giờ tối nay.”

“Ách, nhanh như vậy? Có một số người chúng ta sẽ không thông báo cho được.” Mấy thủ hạ kinh ngạc, không ngờ tới người bọn hắn đi theo lại mạnh mẽ vang dội như thế.

“Tôi không thể để cho kế hoạch của chúng ta bị tiết lộ, thời gian cách càng dài, khả năng bị tiết lộ càng cao, hơn nữa chúng ta nhất định phải giết cho Trần Cảnh Văn trở tay không kịp, không thể để cho bọn chúng có thời gian ứng biến.” Đại ca dẫn đầu đã tâm bưng bưng, nếu quyết định hành động, vậy phải làm cho trở tay không kịp.

Hừng đông bốn giờ, vài nhóm phản động đột nhiên tập kích mấy nơi ở của người sống sót bình thường cùng với bộ trị liệu, công kích xảy ra bất ngờ khiến cho căn cứ chính thức kéo vang chuông cảnh báo, hết thảy người sống sót bình thường đều nghiêm ngặt dựa theo sự chỉ thị của đội tuần tra, trốn trong nhà không đi ra.

Tổng bộ tổ công kiên, Sở Tiểu Thất nhận được nhân số thương vong mà nhiều ngành báo cáo lạnh mặt nhìn về phía bóng đêm hắc ám, ánh mắt không mang theo bất kỳ tâm tình gì, tựa hồ những thứ nghe thấy là số liệu mà không phải sinh mệnh.

Lục Vân Đào ở bên cạnh cau mày, trong lòng vạn phần quẫn quýt, có chút áy náy, dường như thập phần lo lắng đối với loại tình huống này.

“Đới phó tổ trưởng ở đâu?” Sở Tiểu Thất nhìn về phía địa đồ trên tường, tỏ ý Lục Vân Đào chỉ ra.

“Hắn là ở chỗ này.” Chỉ chỉ trần tuyến phòng thủ thứ nhất của căn cứ Lăng Thiên, Đới Hồng Phi sợ đám phản động kia nội ứng ngoại hợp.

“Ừ, kêu chú ta coi chừng nơi đó, đừng để cho những tên đó chạy ra.” Sở Tiểu Thất nhàn nhạt nói.

“Được, bất quá, Tiểu Thất, thương vong nhiều như vậy. . .” Lục Vân Đào có chút thấp thỏm.

“Không việc gì, việc này tôi sẽ nói rõ với Sở lão đại, hết thảy đều là chủ ý của tôi.” Tiểu Thất lạnh lùng thốt, đây là mặt thế, vì tiêu diệt hết thảy kẻ đối lập, hi sinh một số người là điều tất yếu, hơn nữa không cước lớn như vậy, nó thế nào tìm ra được những tên phản loạn ẩn tàng trong người sống sót chứ.

“Người của tổ công kiên đều đã đến vị trí chưa?” Sở Tiểu Thất hỏi.

“Rồi, bây giờ còn chưa nói cho bọn họ chân tướng sao?” Lục Vân Đào không biết Sở Tiểu Thất tận lực giấu diếm hết thảy việc này là vì cái gì.

“Không cần, tôi nhất định phải xem xem thêm.” Sở Tiểu Thất không cho rằng tổ công kiên sẽ rất sạch sẽ.

“Nhất Long đại ca đâu?” Sở Tiểu Thất có chút lo lắng.

“Lần này bộ chữa trị bị thương thảm trọng, Nhất Long ca ở nơi đó tọa trấn, để ngừa bị công kích lần thứ hai.” Lục Vân Đào trả lời nghiêng rằng nghiêng lợi, phải biết rằng người của bộ chữa trị đều là tâm can bảo bối của

bọn họ, ai cũng không biết năm nào tháng nào mình sẽ sinh bệnh cần bọn họ cứu trợ, vì vậy dám phản động công kích nơi đó, khiếm cho bọn họ đều rất phần nộ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Phản Loạn? Thanh Quân Trắc*!

* thanh trừ kẻ gian, nịnh thần bên cạnh vua.

Lúc này, Sở Tiểu Thất ngẩng mạnh đầu, hai mắt chột lóe hàn quang, nó cau mày nhìn ra bên ngoài.

Thấy thế, Lục Vân Đào nhanh chóng đưa tay, chạm đến dao động truyền đến trong gió, sắc mặt anh hơi đổi, lập tức nhìn về phía Sở Tiểu Thất. Sở Tiểu Thất hơi hơi gật đầu, thân ảnh Lục Vân Đào thoáng cái hóa thành gió nhẹ, nhất thời biến mất tại chỗ.

Ngoài cửa tổng bộ tổ công kiên, lúc này đã bị một nhóm phản động vây quanh, chính khi bọn chúng muốn công kích phá hoại, hiện trường đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, tất cả mọi người vô ý thức nhắm mắt lại, càng có người lấy tay che mắt.

Lúc này, một thân ảnh từ trong gió hư không đi ra, anh mặc đồng phục tổ công kiên, áo khoác màu đen viền bạc, tóc đen nửa dài bay lượn trong không trung, chính là Lục Vân Đào.

Anh cau mày nhìn những tên phản động này, lạnh lùng nói với một góc âm u nào đó: “Ngô Khánh Vân, anh có ý gì? Vì sao không lập tức giải quyết, còn bỏ mặc bọn chúng tới nơi này?” Ngô Khánh Vân dẫn dắt tổ công kiên canh giữ ở phía trước tổng bộ, không ngờ hăn vậy mà không hề ra tay xử lí, trái lại lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Ngô Khánh Vân chậm rãi đi ra từ chỗ bóng râm dưới ngọn đèn, hần nhìn Lục Vân Đào nói: “Bọn họ đều là người của căn cứ, lại càng là đồng bọn từ Thân Thành một đường chém giết tới đây, mệnh lệnh của anh tôi cho rằng không ổn, hần nên lấy trấn an làm chủ, mà không phải trấn áp.”

“Phản loạn tuyệt đối không thể được tha thứ, Ngô Khánh Vân, anh mềm lòng không đúng chỗ.” Lục Vân Đào phản nộ chỉ trích.

“Sở dĩ trận phản loạn này sẽ phát sinh, là bởi vì bọn họ không quen nhìn người nào đó lạm dụng chức quyền, hoàn toàn là trách nhiệm của cậu ta, chỉ cần cậu ta ra mặt phụ trách, tin tưởng trận bạo động này rất nhanh sẽ được bình ổn, căn bản không cần sự kiện đổ máu.” Ngô Khánh Vân cao giọng phản bác.

Ngô Khánh Vân vừa dứt lời, một tên trong đám phản động đi ra, gãi sục sôi nói: “Ngô đại ca nói rất đúng, nhớ lúc tôi xin gia nhập tổ công kiên, trải qua mấy cửa ải khó khăn, sau cùng vẫn bị Ngô đại ca với Lục đại ca các anh đánh rớt, tôi không hận, đó là vì tôi kỹ không bằng người. Thế nhưng vì sao mấy tổ sau đó, những thành viên thực lực không bằng chúng tôi, lại đơn giản được Tiêu Tử Lăng nhận như vậy? Tổ công kiên thu người là trò đùa như thế sao?”

“Đúng vậy Tiêu Tử Lăng hoàn toàn là dựa vào sự yêu thích của bản thân thu người, như vậy không công bình đối với chúng tôi.” Mấy người bị đánh rớt khác phần hận đầy mặt, loại cách làm thu người tùy ý của Tiêu Tử Lăng khiến cho bọn họ cảm thấy sự trả giá của mình trước đây là ngu xuẩn, hoàn toàn lãng phí.

“Hơn nữa một thiếu niên nhược quán, ăn gạo còn ít hơn so với chúng tôi ăn muối, thế nào có thể đảm đương chức phó tổ trưởng tổ công kiên lực lượng mạnh nhất của căn cứ chúng ta chứ? Chúng tôi không phục!”

“Không phục!” “Không phục!” Liên tiếp tiếng không phục khiến cho những thành viên còn lại của tổ công kiên hai mặt nhìn nhau, bọn họ không ngờ khởi nguyên của trận bạo động này vậy mà là ở trên người Tiêu Tử Lăng phó tổ trưởng tổ công kiên nhà mình.

Lục Vân Đào giận dữ ngược lại cười: “Ha ha ha, thực sự là hoang đường, chuyện của tổ công kiên chúng tôi chỗ nào đến phiên mấy người làm chủ, nơi đây chỉ có một người có thể làm chủ, đó chính là thủ lĩnh Sở Chích Thiên của chúng ta, đám tiểu nhân mấy người bởi vì bị đánh rớt thế mà cừu hận Tiêu Tử Lăng, thực sự là đáng cười, đáng buồn, đáng thẹn!”

Lửa giận của Lục Vân Đào khiến cho hiện trường yên tĩnh một mảnh, không sai, Tiêu Tử Lăng có bản lĩnh thế nào đi nữa, nhưng mệnh lệnh thu người vẫn là do Sở Chích Thiên hạ.

“Tôi không cho rằng sự phản nộ của bọn họ có gì sai.” Ngô Khánh Vân lạnh lùng thốt, “Sở đội trưởng quá mức tín nhiệm đối với Tiêu Tử Lăng, anh ta nhìn không thấy Tiêu Tử Lăng đang lạm dụng chức quyền, không có nghĩa là chúng tôi nhìn không thấy. Chúng tôi không thể bỏ mặc Sở đội trưởng tiếp tục sai như vậy, chỉ ra vấn đề của anh ta mới là điều chúng tôi nên làm.”

Lục Vân Đào nhìn chăm chăm Ngô Khánh Vân nói năng chân thành đối diện, cười lạnh nói: “Chính là dùng loại phương pháp này của mấy người để chỉ ra, khuyên bảo? Vào lúc Sở đội trưởng không có mặt?” Nói ra loại lý do này có phải cho rằng anh là đứa ngốc dễ lừa hay không? Thực sự quá vũ nhục chỉ số thông minh của anh rồi.

Lục Vân Đào sớm đã biết Ngô Khánh Vân canh cánh trong lòng đối với việc Tiêu Tử Lăng đảm nhiệm chức phó tổ trưởng, anh đã từng ra mặt khuyên bảo, vốn cho rằng Ngô Khánh Vân đã buông xuống khúc mắc, không ngờ chỉ là giấu khúc mắc đó đi càng sâu hơn, mà hiện tại rốt cục lựa chọn phương thức này để bùng nổ.

Ngô Khánh Vân cảm giác được tâm tư của bản thân bị Lục Vân Đào nhìn thấu, trên mặt nóng lên, nhưng vẫn trấn định nói: “Sở đội trưởng sớm đã bị Tiêu Tử Lăng mê hoặc, nếu anh ta có mặt thì sự kháng nghị của chúng tôi chỉ có thể bị trấn áp, chỉ có cơ hội hiện tại, chúng tôi trực xuất Tiêu Tử Lăng trước một bước, sau khi trở thành sự thật, Sở đội trưởng mới có thể ổn định tâm lại để hiểu rõ, đây cũng là lựa chọn mà chúng tôi bất đắc dĩ.”

“Đúng vậy, chúng tôi chỉ cần Tiêu Tử Lăng đi ra, từ nhậm chức phó tổ trưởng tổ công kiên, rút ra khỏi căn cứ của chúng tôi, chúng tôi vẫn sẽ ủng hộ Sở đội trưởng lãnh đạo chúng tôi.” Ở chỗ tối không biết là ai lớn tiếng nói ra yêu cầu của bọn chúng.

“Một nam nhân bán cái mộng, người như thế thế nào có thể đảm nhiệm được chức phó tổ trưởng. Trực xuất trực xuất. . .” Không biết là ai thế mà nhớ tới tai tiếng đoạn thời gian trước, liên hệ lại với điều đó, vì vậy nhao nhao kêu gào lên. Những người khác bảo sao hay vậy, cái gì cũng chưa rõ đã ở chỗ này ồn ồn ào ào.

“Không sai, tên đó xảo trá quỷ biện, ham mê tâng bốc nịnh hót, Sở đội trưởng đã bị nó che mờ. Vì vậy, chúng tôi muốn Thanh Quân Trắc!”

“Thanh Quân Trắc!”

“Thanh Quân Trắc!” Theo một tiếng này, vô số thanh âm hưởng ứng vang lên từ bốn phương tám hướng.

“Làm càn!” Lục Vân Đào không thể nhịn được nữa, cuồng phong nổi lên bốn phía, Phong Chi Triển Nhiễm công kích thẳng đến tên đầu lĩnh phản động.

“Đùng” một tiếng, một luồng hỏa diễm màu đen bay qua từ bên cạnh, trực tiếp đánh tan chùm gió của Lục Vân Đào, hai mắt Lục Vân Đào đỏ đậm nhìn về phía chỗ nguồn gốc công kích, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hóa ra mày cũng là một nhóm với bọn chúng, Ngô Khánh Vân.”

Ngô Khánh Vân thả tay phải phóng thích kỹ năng xuống, lắc đầu phủ nhận nói: “Không phải, chẳng qua tôi cảm thấy sự kháng nghị của bọn họ không hề sai, vì vậy vẫn nên để cho Tiêu Tử Lăng đi ra giải thích một chút đi.”

“Hết thầy thành viên của tổ công kiên, tôi lệnh cho các người bắt giữ Ngô Khánh Vân.” Lục Vân Đào quay đầu mệnh lệnh người của tổ công kiên.

Tổ công kiên hai mặt nhìn nhau, không biết làm như thế nào cho phải, lúc này, chợt nghe thấy một thanh âm trẻ tuổi vang lên: “Ngô Khánh Vân dĩ hạ phạm thượng, tội không thể miễn, mọi người lên a!” Theo một tiếng này, khoảng chừng sáu thân ảnh nhanh chóng từ trong góc bay ra, vây quanh Ngô Khánh Vân.

“Là bọn mày? Người đi cửa sau của Tiêu Tử Lăng cũng muốn bắt tao? Thực sự là hoang đường!” Ngô Khánh Vân cười lạnh một tiếng, hắc long do hỏa diễm màu đen cấu thành trên người vờn quanh bên cạnh hắn, khí thế bức người khiến cho mọi người chấn kinh.

“Lên!” Không biết ai nói một câu, chỉ thấy sáu người nhất tề công kích về phía Ngô Khánh Vân, còn chưa tới gần, đã nghe thấy một tiếng nổ cực đại, liền thấy hỏa long màu đen kia đột nhiên nổ tung, sáu người đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược về, té ngã xuống đất.

Ngô Khánh Vân lạnh lùng nhìn mấy người trên mặt đất, nghĩa chính ngôn từ nói: “Rác rưởi! Chính là bởi vì Tiêu Tử Lăng, mới cho những tên rác rưởi bọn mày vào tổ công kiên bọn tao, để tao giải quyết bọn mày, miễn cho mất mặt tổ công kiên bọn tao.”

Giết thêm mấy người thức tỉnh như vậy, kinh nghiệm cấp năm hắn rất nhanh sẽ đầy. Ngô Khánh Vân trong lúc vô tình phát hiện kinh nghiệm được cho khi giết chết người thức tỉnh là gấp ba tang thi cùng cấp, điều này

làm cho hắn rất động tâm. Nếu mấy người trước mắt không có khả năng cho hắn sử dụng, như vậy cứ để cho bọn chúng biến thành giá trị kinh nghiệm của hắn đi.

Hỏa long màu đen lần nữa dâng lên trên người Ngô Khánh Vân, đầu rồng hung ác dữ tợn nhìn mấy người trên mặt đất, mãnh liệt nhào qua.

Sắc mặt Lục Vân Đào đại biến nói: “Cẩn thận!” Một chùm gió trong tay không chút do dự nghênh hướng con hỏa long kia, mong đợi có thể cứu được nhóm tổ viên của anh.

Uỳnh! Chùm gió với hắc long va vào nhau, tiếng va chạm kịch liệt làm cho cả mặt đất cũng rung động. Lục Vân Đào liên tục lui bốn bước, lúc này mới triệt tiêu được luồng lực trùng kích đó, ổn định thân, nhưng khó có thể không chế phun ra một ngụm máu tươi trong miệng.

Lục Vân Đào đè ngực, khoe môi treo một sợi tơ máu, sắc mặt tái nhợt nói: “Mày thế mà đã tới cấp bốn, đáng hận!” Tình thế thoáng cái nghiêm trọng, Lục Vân Đào biết mấy người ở lại căn cứ trước mắt, chỉ có cấp ba, mà Trần phó đội lại ở địa điểm bí mật bề quan, sợ rằng không thể tới đúng lúc.

Ngô Khánh Vân thản nhiên nói: “Thế nào, Lục Vân Đào, anh lựa chọn hợp tác hay là chết?” Dọc đường câu nói này hắn đã hỏi rất nhiều, hiệu quả tạo được cũng không tồi, hắn không ngại hỏi lại một lần nữa.

Lục Vân Đào cười nói: “Mày nói đi.” Vừa dứt lời, kỹ năng cấp ba Phong Bạo Thiên Nhận âm thầm được chuẩn bị trực tiếp gào thét ra từ trong tay đánh về phía Ngô Khánh Vân, chỉ thấy một tay Ngô Khánh Vân thoáng chỉ, một lồng hộ thể trong suốt dâng lên, ngăn trở những công kích đó ở bên ngoài, không bao lâu sau năng lượng đã tiêu hao hết, Phong Bạo Thiên Nhận biến mất, lúc này Ngô Khánh Vân mới giải lồng hộ thể.

“Mày đã lựa chọn chết, tao đây sẽ thành toàn mày.” Ngô Khánh Vân nổi giận, nếu không phải hắc phản ứng nhanh, chỉ sợ đã bị Lục Vân Đào ám toán, hắc có lòng tốt cho Lục Vân Đào một cơ hội sống, lại không ngờ rằng đối phương thế mà đánh lén hắc, Ngô Khánh Vân phần nộ không chút nào lưu tình dùng ra kỹ năng mạnh nhất của hắc, Minh Long Diệu Quang, hắc muốn Lục Vân Đào thi cốt vô tồn.

Chỉ thấy một tay hắc nặng nề nâng lên, một con hỏa long màu đen theo cánh tay hắc dâng lên, khác với hắc long ban nãy là, con hắc long này càng thêm khổng lồ càng thêm uy vũ, xung quanh nó được vây bởi một tầng ánh sáng chói lọi màu trắng, hai màu trắng đen chiếu rọi lẫn nhau, vậy mà có vẻ chói mắt vô cùng.

Lục Vân Đào đã cảm thấy được luồng lực lượng kia, tuyệt đối không phải thứ hiện tại anh có khả năng thừa nhận, đây là uy lực của cấp bốn sao? Bất quá Lục Vân Đào biết mình không có đường lui, anh chỉ có thể tiến lên phía trước, tranh thủ một chút thời gian cho đồng đội, hy vọng Trần phó đội có thể nhanh chóng tới.

“Đi chết đi!” Hắc long trong tay Ngô Khánh Vân đột nhiên rời khỏi tay hắc, ngoan lệ đánh về phía Lục Vân Đào, Lục Vân Đào liều chết giãy dụa, chỉ có thể lần nữa dùng ra Phong Bạo Thiên Nhận, hy vọng có thể chống qua được sát chiêu này.

Mắt thấy hỏa long màu đen sắp tiếp xúc với bão gió, lúc này hai cánh tay nhỏ bé trắng nõn đột nhiên xuất hiện, một tay khẽ vuốt, đánh tan Phong Bạo Thiên Nhận, tay kia một phen nắm lấy phần cổ hỏa long, vì vậy trên người hỏa long nhanh chóng lan ra một tầng Băng Giáp, sau cùng biến thành một con băng long trông rất sống động, đình chỉ trên cánh tay nhỏ bé đó.

Ngô Khánh Vân rung mình một cái, hắc lập tức thu hồi hỏa long trong tay, không có hỏa diễm màu đen hỗ trợ, băng long đột nhiên nổ tung, trở

thành bột phấn lóng lánh, dập dờn trong không trung, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc này, một dáng người nhỏ bé trống rỗng xuất hiện ở chính giữa Lục Vân Đào với Ngô Khánh Vân, chỉ thấy nó một tay chấp sau người, thu hồi cánh tay nhỏ bé nằm hỏa long, khuôn mặt nhỏ nhắn băng lãnh, nó lạnh lùng quét về phía nhóm người phản loạn bởi vì sự biểu hiện đặc lực của Ngô Khánh Vân mà tâm tình kích động phía trước, ánh mắt lãnh lệ vô tình khiến cho bọn chúng kinh hãi rút lui một bước.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Tính Kế? Thân Phận Kẻ Phản Loạn.

“Tiểu Thất, đi mau, đi tìm Trần phó đội, Ngô Khánh Vân đã cấp bốn, chúng ta không phải là đối thủ.” Lục Vân Đào sống sót sau tai nạn, thấy Tiểu Thất đi ra, nhanh chóng phân phó. Anh quá mức lo lắng, nên chưa phản ứng lại, Tiểu Thất dùng một tay ngăn cản hỏa long, thấy thế nào cũng không phải là điều cấp ba có thể làm được.

“Không cần tìm Trần phó đội, tôi có thể giải quyết hẳn.” Tiểu Thất lạnh lùng liếc nhìn Ngô Khánh Vân một cái, một cái liếc mắt này thế mà khiến cho trong lòng Ngô Khánh Vân xuất hiện một luồng rét lạnh.

Tiểu Thất khen ngợi nhìn sáu đội viên tổ công kiên ngã xuống đất nói: “Các anh không tồi, vào bên trong nghỉ ngơi một chút đi.”

Sáu người kích động đầy mặt bò dậy, thái tử gia này vốn rất lãnh đạm, gia nhập tổ công kiên nhiều ngày, căn bản chưa từng nhận được một câu lời hay, không ngờ lần này lại nhận được sự tán dương của cậu ta, điều này khiến cho bọn họ kích động vạn phần. Bọn họ không dám nói nhiều, nhanh chóng lĩnh mệnh tiến vào tổng bộ tổ công kiên chữa thương, tranh thủ khôi phục, sau đó trợ giúp thái tử gia cùng với Tiêu phó tổ trưởng bình ổn trận náo động này.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu phó tổ trưởng có lòng tốt kia bị những kẻ đê tiện đó nói xấu, vô tội bị trục xuất ra khỏi căn cứ.

Lúc này Tiểu Thất mới nói với mấy thành viên tổ công kiên bàng quan: “Các anh có phải cũng nghĩ như Ngô Khánh Vân?” Thanh âm của Sở Tiểu Thất gần như không có nhiệt độ nào, “Nếu phải, toàn bộ bị trục xuất khỏi tổ công kiên, không phải, như vậy tôi hạn cho các anh trong vòng ba phút giải quyết những tên rác rưởi này, quá thời gian cũng bị trục xuất.” Thanh âm của Sở Tiểu Thất là kiên định, không chút nào lưu tình.

“Mày dám!” Ngô Khánh Vân biến sắc, ánh mắt nổ bắn tinh quang bức nhìn Sở Tiểu Thất.

Ánh mắt lãnh liệt của Sở Tiểu Thất không chút e ngại ngênh đón, nói cho Ngô Khánh Vân nó nói được sẽ làm được.

Ngô Khánh Vân cười lạnh nói: “Tổ công kiên này còn chưa tới phiên mày nói chuyện.”

“Vậy ngược lại không phải, lúc Sở đội trưởng rời đi, đã phân phó hết thầy công việc chúng tôi đều phải nghe theo Tiểu Thất phân phó.” Một thanh âm hòa khí vang lên từ phía sau bọn họ, liền thấy Chân Nhất Long mang theo chiến đội phiên trực của tổ hậu cần bao vây toàn bộ bọn họ.

“Đích xác, phó đội nhà tôi cũng phân phó như thế, Sở đội trưởng không có mặt, kêu chúng tôi nghe sự phân phó của thái tử Tiểu Thất!” Đới Hồng Phi cười ha ha đi ra từ một phương hướng khác, liên hợp với chiến đội phiên trực của tổ hậu cần, chặn kín hết đường lui của đám phản động.

Lúc này, Lục Vân Đào gật đầu xác nhận theo: “Ừ, bao gồm cả hết thầy công việc của tổ công kiên.”

Ánh mắt Ngô Khánh Vân co rụt lại, hẳn không ngờ lần này Sở Chích Thiên rời đi thế mà không lựa chọn để cho Trần Cảnh Văn toàn quyền phụ trách căn cứ, mà là để cho tên nít ranh Sở Tiểu Thất phụ trách, chẳng lẽ Sở Chích Thiên có âm mưu gì hay sao?

Hắn nhìn quét người ở đây, nhìn Đới Hồng Phi vốn không nên ở chỗ này, nhin không được hỏi: “Mày thế nào ở đây?”

Đới Hồng Phi cười nói: “Mày nghĩ rằng tao canh giữ ở cửa vào hẻm núi?”

Ngô Khánh Vân đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, một đường ánh lạnh quét về phía Lục Vân Đào, chỉ thấy Lục Vân Đào cười nói: “Tiểu Thất phân phó, tao nghe theo.”

Ánh mắt của Ngô Khánh Vân rốt cục cố định trên người Sở Tiểu Thất, sắc mặt nhàn nhó nói: “Mày dám tính kế tao?”

Sở Tiểu Thất lạnh lùng nói: “Anh đáng cho tôi tính kế sao? Tôi chỉ là đào một cái hố, xem ai tự nguyện rơi xuống, chẳng qua tôi không ngờ vậy mà là con cá lớn anh đây.” Nó thiết kế trận cục này, không nhằm vào bất kỳ kẻ nào, nhưng nhân sĩ nếu có dã tâm khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này, mà nó chỉ đơn thuần chờ đối phương nhảy xuống.

Tuy rằng Tiểu Thất bình thường vẫn luôn đi theo phía sau Tiêu Tử Lăng vui chơi giải trí, chuyện gì cũng không làm, nhưng không có nghĩa là nó cái gì cũng không biết, trái ngược với Trần Cảnh Văn dùng phương pháp bảo thủ từng bước thanh lý những kẻ dị tâm này, nó càng có khuynh hướng loại phương pháp một đao chặt đứt này hơn, tuy rằng sẽ đau một chút, đổ máu nhiều một chút, nhưng thắng ở chỗ cắt được sạch sẽ, sẽ không để cho vi khuẩn có cơ hội lây nhiễm, trong thời gian ngắn sẽ bình phục. Việc này giống như vết thương mọc mủ vậy, tuy rằng nặn nước mủ ra thì thống khổ sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa tạm thời cũng sẽ cảm thấy rất thoải mái, nhưng như vậy dù sao cũng chỉ là trị được phần ngọn không trị được phần gốc, rất nhanh nước mủ sẽ lại tràn ra, cứ vòng đi vòng lại như vậy, sẽ vĩnh viễn không nặn sạch được.

Những kẻ phản loạn kia thấy Đới Hồng Phi và Chân Nhất Long dẫn người bao vây bọn chúng, bọn chúng bắt đầu luống cuống. Bọn chúng không định được chủ ý chỉ có thể tập trung toàn bộ đường nhìn lên trên người Ngô Khánh Vân, chờ đợi hấn lên tiếng.

Lúc này, Sở Tiểu Thất lãnh nhân quét về phía mấy thành viên tổ công kiên ở bên cạnh Ngô Khánh Vân, mệnh lệnh: “Còn không hành động cho tôi?”

Tổ công kiên nghe thấy một tiếng này, ngoại trừ một người kiên định ở lại bên người Ngô Khánh Vân, mấy người khác nhanh chóng đánh về phía những kẻ phản loạn kia. Bọn họ căn bản không dám vi phạm đạo mệnh lệnh này của Sở Tiểu Thất, rõ ràng lời của cậu ta đại biểu cho Sở Chích Thiên. Ấn tượng mà Sở Chích Thiên mang cho bọn họ quá sâu sắc, bọn họ căn bản không dám cãi lời nam nhân cường đại đáng sợ đó.

“Thứ không biết sống chết!” Ngô Khánh Vân thấy tổ viên thủ hạ cũng dám cãi lời mệnh lệnh của hấn, nhất thời nổi giận, mấy con hắc long đánh tới phía mấy người đó, khí thế cuộn trào mãnh liệt khiến cho mấy người đó biến sắc, hiện tại thực lực của bọn họ không thể đối kháng Ngô Khánh Vân.

Lúc này, mấy con băng long đúng lúc xuất hiện, chúng nó đánh tới từ mặt bên, mãnh liệt nổ tung mấy tiếng, rốt cục đánh tan những công kích kia.

Thấy Sở Tiểu Thất dễ dàng giải quyết công kích của hấn, sắc mặt Ngô Khánh Vân hơi đổi, hấn biết rõ những công kích kia ẩn hàm năng lượng cấp bốn của hấn, không ngờ Sở Tiểu Thất phá giải được đơn giản như vậy, chẳng lẽ tên nhóc Sở Tiểu Thất này thế mà cũng đã cấp bốn. . .

Hấn cảm thấy lần này chỉ sợ hấn đã tính sai, vốn tưởng rằng trong căn cứ không có một người thức tỉnh cấp bốn, đến sau cùng hấn vẫn tính sót Sở Tiểu Thất, đưa nít ranh không đến sáu tuổi này không biết lúc nào thế mà

đã thắng tới cấp bốn. Chẳng lẽ Sở Chích Thiên thực sự là một con đại yêu nghiệt? Ngay cả đứa con riêng của hắn ta cũng có thể nhanh chóng tiến bộ đến mức này, hắn cho rằng bản thân đã rất nghịch thiên rồi, thế nhưng so sánh với Sở Chích Thiên Sở Tiểu Thất, hắn thật đúng là không tính là gì. . . May mắn, hắn còn chuẩn bị một chiêu ám cờ, vốn chiêu này hắn dùng để đối phó Tiêu Tử Lăng, đáng tiếc tên nhóc đó thời khắc mấu chốt làm rùa đen rút đầu, đến bây giờ còn ần núp không chịu ra. . . Bất quá, lần này hắn sẽ có thể kích nó ra được, đến lúc đó có thể lợi dụng một chút dư luận đảo ngược loại cục diện bất lợi này.

Vì vậy hắn vứt cho đội viên tổ công kiên bên cạnh một ánh mắt, người ở lại bên cạnh hắn này là tâm phúc của hắn, cũng là do hắn hao tổn tâm cơ đánh rớt người khác để cho hắn ta vào.

Mấy người tổ công kiên được Sở Tiểu Thất cứu, tuyệt không thu tay lại, thấy thái tử gia bảo hộ bọn họ, bọn họ cũng liền lớn mật bắt đầu đánh với mấy tên dẫn đầu trong đám kẻ phản bội. Trong đám phản bội có mấy người là đội viên bị tổ công kiên đánh rớt, thực lực tuyệt không kém hơn chỗ nào so với bọn họ, vì vậy hai phương anh tới tôi đi, đấu thập phần kịch liệt, đều nín thở một hơi chứng minh bản thân không kém, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phân ra thắng bại.

Bên kia, Đới Hồng Phi cũng nghênh đón một người thức tỉnh hệ thổ, người nọ là người anh quen, hơn nữa bộ đồng phục màu đỏ chói mắt kia, làm đau đớn thật sâu mắt Đới Hồng Phi.

“Kiều đội trưởng, anh đáng chết.” Giữa mặt mày Đới Hồng Phi khó có thể che giấu lửa giận tận trời của anh, anh tự nhận không hề phụ lòng các anh em dưới tay, chưa từng cắt xén qua chiến lợi phẩm của bọn họ, đây cũng là nguyên nhân cao thủ trong tổ chiến đấu mọc lên như nấm. Thế nhưng anh lại không ngờ rằng trong đám anh em mà anh coi như thủ túc thế mà sẽ có người phản bội tổ chiến đấu, phản bội toàn bộ căn cứ, điều này làm cho anh trong sự phản nộ mang theo đau lòng kịch liệt.

“Bởi vì tôi phải có được ‘công lao theo rồng’ (công lao trợ giúp hoàng đế leo lên ngai vàng).” Trong mắt người thức tỉnh hệ thổ có một chút áy náy, nhưng nhiều hơn là dã tâm. Tư chất bản thân hẳn tuyệt không tốt, mắt thấy các anh em gia nhập cùng hẳn từng người đi lên địa vị cao, có người tiến vào tổ công kiên, có người làm người phụ trách cương vị quan trọng nào đó của căn cứ, chỉ có hẳn vẫn là tiểu đội trưởng của một tiểu đội tổ chiến đấu, điều này làm cho tâm thần hẳn chênh lệch rất lớn, hẳn cảm thấy tất cả mọi người đang ngầm cười nhạo hẳn, cười nhạo sự vô năng của hẳn.

Thẳng đến khi người đó, nói với hẳn những lời kia, hẳn động tâm. . . Hẳn cũng có mộng tưởng, cũng muốn say nằm gối mỹ nhân, chấp chương quyền thiên hạ.

Đới Hồng Phi thất vọng nói: “Đã như vậy, tôi sẽ tự mình tiễn anh một đoạn đường.” Phán đồ đi ra từ tổ chiến đấu, sẽ do anh tự mình kết thúc.

Mà Lục Vân Đào thì nghênh đón một người khác, người này là người anh rất quen, thậm chí quan hệ còn rất không tồi, chẳng qua không ngờ tới ông ta thế mà cũng tham dự vào, Lục Vân Đào khó chịu nhìn ông ta nói: “Dương Bình Chương, không ngờ lần phản loạn này còn có ông.” Đội trưởng của chiến đội Hy Vọng Dương Bình Chương, một đội trưởng tốt thập phần quan tâm đến đội viên chiến đội, vì sao sẽ lựa chọn đi lên con đường này? Anh nhìn nhìn nhóm đội viên phía sau Dương Bình Chương khó hiểu hỏi, “Dương đội trưởng, ông có biết quyết định của ông quan hệ đến những đội viên phía sau ông không, chẳng lẽ ông nhẫn tâm đẩy những đội viên đó vào hố lửa?”

Đội viên phía sau cắn răng nói: “Lục đại ca, đừng nói nữa, chỉ cần đội trưởng muốn làm, chúng tôi nhất định sẽ ủng hộ ông ấy. Hơn nữa đội trưởng vốn không sai, Tiêu Tử Lăng căn bản không xứng làm phó tổ trưởng tổ công kiên, chúng tôi không muốn căn cứ mà chúng tôi nỗ lực xây dựng xuất hiện một nhân vật đặc quyền như thế.”

Lục Vân Đào trào phúng cười nói: “Hóa ra ông giải thích với đội viên của ông như thế, cố ý hắt lên nước bắn cho ân nhân cứu mạng của bản thân, Dương Bình Chương, tôi xem như đã nhận rõ ông rồi.”

Đội viên phía sau nghe nói như thế, hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ còn có nội tình mà bọn họ không biết, ánh mắt bọn họ nhìn chăm chăm đội trưởng nhà mình, hy vọng ông có thể phản bác lời nói của Lục Vân Đào.

Dương Bình Chương trầm mặc một chút, ánh mắt có chút tan rã, lúc này mới chậm rãi nói: “Tôi chỉ muốn bắt đầu một lần nữa, quên đi buổi tối khiến cho tôi khó chịu nỗi đó.”

Từ lần trúng ảo thuật khi thi triều, ông vẫn luôn muốn thoát khỏi loại tâm tình suy sụp đó, thế nhưng ông không có biện pháp quên hết thấy điều ông thấy trong ảo thuật, cùng với biểu tình khi bị tang thi đánh bại.

Ông biết bản thân không nên oán hận thiếu niên kia, một màn bản thân trúng ảo thuật xấu mặt không quan hệ tới Tiêu Tử Lăng, thế nhưng vì sao vẫn nhất mực là bọn ông trúng ảo thuật bại lộ ra bản tính xấu xa ở chỗ Sở Chích Thiên, mà Tiêu Tử Lăng lại vẫn tránh được sự mê hoặc của ảo thuật, biểu hiện hoàn mỹ như vậy?

Đúng vậy, ông đổ kị. Nếu như lúc đó cùng bị mê hoặc xấu mặt vậy thì tốt biết bao, sẽ không có vẻ bản thân quá vô dụng. Sở Chích Thiên cũng sẽ không bởi vì biểu hiện ngày đó mà lạnh nhạt như vậy với ông, vẫn luôn để cho chiến đội của ông phụ trách nhiệm vụ tuần tra, bị trục xuất ra vùng ngoài cùng của căn cứ. . . (Dương đội trưởng ông đa tâm rồi, về chuyện di chuyển biên chế, toàn bộ do Trần Cảnh Văn phụ trách, sở dĩ Trần Cảnh Văn không cho Dương Bình Chương phụ trách những công việc quan trọng, là bởi vì Dương Bình Chương thật sự là một A Đấu* không thể nâng đỡ lên nổi (A Đấu con trai Lưu Bị thời Tam Quốc, là kẻ bất tài dù có tướng tài nâng đỡ cũng không làm nên cơ đồ), làm người tốt thì được, nếu đảm nhiệm trách nhiệm quan trọng, rất dễ bởi vì tình cảm mà tạo thành sai lầm

lớn, tất cả dưới sự bất đắc dĩ, mới lựa chọn để cho ông phụ trách nhiệm vụ sẽ không xảy ra chuyện gì lớn như tuần tra ngoại vi căn cứ.)

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Con Tin? Đến Tột Cùng Là Ai?

Dương Bình Chương vẫn luôn cho rằng là biểu hiện của ông liên lụy thủ hạ đội viên, ông áy náy không có biện pháp phát tiết, chỉ có thể bắt đầu oán giận Tiêu Tử Lăng đã cứu ông, cho rằng là Tiêu Tử Lăng biểu hiện quá tốt, mới để cho ông bị khó xử như vậy.

Về sau khi gặp Ngô Khánh Vân, cảm nhận được sự mất mát của ông, liền nghĩa khí hứa hẹn an bài vị trí tốt cho nhóm đội viên của ông, thậm chí có thể giúp bọn họ gia nhập tổ công kiên, ông động tâm. Lần phản loạn này, tuy rằng ông khẩn trương sợ hãi, nhưng làm sao không phải là một loại hy vọng bắt đầu một lần nữa, ông nghĩ rất đơn thuần, chỉ cần không có sự so sánh là Tiêu Tử Lăng, ông vẫn là đội trưởng chiến đội Hy Vọng hoàn mỹ kia, một đại nhân vật có thể để cho tất cả mọi người nguyện ý dựa vào tín nhiệm.

Đúng lúc này, một thanh âm băng lãnh truyền đến từ xa xa: “Lục ca, hy vọng người này có thể giao cho tôi giải quyết.” Liền thấy một nữ nhân lạnh lùng mang theo một nhóm đội viên mạnh mẽ vang dội vội vàng lại đây. Khiến mắt người ta sáng ngời chính là, những đội viên đó đều là những cô gái anh khí bức người lạnh lùng nghiêm nghị đầy mặt.

“Lý Mạc Ngôn!” Mặt Dương Bình Chương đỏ lên kêu lên, ở trước mặt người cùng là đội trưởng chiến đội liên minh này, ông khó nén sự hổ thẹn trong lòng.

“Đều là chiến đội liên minh, xuất hiện bại hoại như ông, khiến cho tôi rất không còn mặt mũi, tôi nhất định phải tự tay giết ông, mới có thể tạ tội với Sở đội trưởng.” Lý Mạc Ngôn băng lãnh nhìn nam nhân trước mắt, vì sự ngu xuẩn của ông ta mà phẫn nộ. Lúc này hình tượng người hiền lành vốn nhất quán của Dương Bình Chương triệt để không còn, lưu lại chỉ có lo lắng bất an như con thú bị vây khốn.

Bên này còn chưa có giao thủ, bên kia Sở Tiểu Thất với Ngô Khánh Vân đã lần nữa chạm trán, nguyên nhân là Sở Tiểu Thất thấy tên thành viên tổ công kiên bên cạnh Ngô Khánh Vân đột nhiên lấy ra một cây còi hiệu, chuẩn bị thổi vang tiếng, Sở Tiểu Thất cảm thấy không ổn, phát động thuận di muốn cướp còi hiệu, lại bị Ngô Khánh Vân thời khắc luôn giám thị hành động của Sở Tiểu Thất chặn lại.

Một tiếng còi thê lương vang vọng bầu trời đêm vắng vẻ này. Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết đây là ám hiệu gì.

Sở Tiểu Thất chau mày, không biết Ngô Khánh Vân an bài cái gì, thế nhưng nó biết lùi lại tiếp nữa sợ rằng sẽ bất lợi đối với bên mình, vì vậy nó vung cánh tay nhỏ lên, tỏ ý nhanh chóng giải quyết đám quân phản loạn Ngô Khánh Vân.

Mọi người nhận được mệnh lệnh của Sở Tiểu Thất, quả quyết công kích đến đối thủ của mình, vì vậy đại chiến hai phương chính thức mở màn.

A! Một tiếng kêu thảm thê lương rất nhanh xuất hiện. Đới Hồng Phi mặt không biểu cảm một trào kích xuyên trái tim của vị Kiều đội trưởng kia, cấp ba đối phó cấp hai, anh không hề có áp lực. Anh nhận được thắng lợi vượt thi thể Kiều đội trưởng xuống, xoay người nhào vào chiến trường đang trong hỗn chiến, nhanh chóng trợ giúp đội viên tổ chiến đấu thanh lý những kẻ phản loạn nỗ lực phản kháng. Có chiến thần siêu cấp là Đới Hồng Phi, sự phản kháng của những kẻ phản loạn rất nhanh đã bị trấn áp. Những kẻ vốn là loại hòa theo đều nhao nhao giơ tay đầu hàng.

Lòng bàn tay Lý Mạc Ngôn nở ra hỏa diễm màu lam, nhiệt độ bốn phía đột nhiên nhanh chóng hạ thấp, Dương Bình Chương cắn răng, dùng ra tuyệt chiêu Thiên Ngoại Lai Khách của ông ta, cự thạch trong tiếng ầm ầm đập về phía Lý Mạc Ngôn, chỉ thấy hàn diễm màu lam của Lý Mạc Ngôn đột nhiên nổ bắn ra, đánh về phía cự thạch đánh tới, sau đó tình cảnh kỳ quái xuất hiện. Chỉ thấy cự thạch đột nhiên bất động, sau đó trong nháy mắt rơi xuống thẳng tắp, nện ở trước mặt Lý Mạc Ngôn. Mà lúc này mặt ngoài của cự thạch nổi lên một luồng quang mang màu lam. Một luồng khí tức lạnh lẽo bay lên từ cự thạch.

“Cấp Đông Xạ Tuyến! Quả nhiên cường đại.” Sắc mặt Dương Bình Chương khó coi nói, vẫn luôn nghe nói Cấp Đông Xạ Tuyến của đội trưởng chiến đội Tự Cường Lý Mạc Ngôn rất khủng bố, lần này cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt. Nó thế mà có thể đông lạnh được năng lượng nguyên, bất kể hữu hình hay vô hình, nó đều có thể đông lạnh được.

Lý Mạc Ngôn trầm mặc không nói, lam diễm trong tay càng lúc càng lớn càng ngày càng đậm, hai tay cô đột nhiên vẽ một vòng tròn trên không trung, hỏa diễm đi theo hai tay, tương liên tại điểm xuất phát trên không trung, sau cùng biến thành một vòng sáng lam diễm.

Dương Bình Chương biến sắc, chẳng lẽ đây là kỹ năng cấp ba của Lý Mạc Ngôn, năng lực mà cô ta tuyệt không chịu đơn giản thi triển, vòng sáng lam diễm mang đến tử vong trong truyền thuyết kia?

Lý Mạc Ngôn đột nhiên một chưởng đánh tới vòng sáng lam diễm, vòng sáng lam diễm đột nhiên rung động lên, đột nhiên mở rộng vô hạn, nhanh chóng trùm tới phía Dương Bình Chương.

Dương Bình Chương thấy thế nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vòng sáng lam diễm như là đã xác định mục tiêu, nhào qua theo, thấy né tránh không xong vòng sáng đáng hận đó, cảm giác duy nhất của Dương Bình Chương là mình nhất định phải liều mạng. . .

“Cửu Thiên Tinh Lạc!” Theo tiếng quát lảng lẹ này, trên bầu trời đột nhiên vạch xuống một bóng dáng, nhanh chóng đánh tới phía vòng sáng lam diễm, liền nghe thấy tiếng nổ tung cực đại, một số đội viên cấp bậc thấp thậm chí bị luồng rung động này chấn ngã xuống đất.

Ở trung tâm vụ nổ, hai bóng người bay ngược ra, khi Lý Mạc Ngôn sắp ngã thì hai tay chống đất, một cái xoay người điều hâu, vững vàng đứng trên mặt đất, sắc mặt cô trắng nhợt, sự phản phệ năng lượng kịch liệt, vẫn khiến cho cô bị trọng thương, một sợi máu tươi dường như không được chảy xuống nơi khoe miệng. Mà bên kia Dương Bình Chương nặng nề ngã trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra, môi ông ta ửng lên quang ảnh màu lam, toàn bộ thân thể run lên kịch liệt.

Một màn khủng bố xuất hiện, máu tươi Dương Bình Chương phun ra đột nhiên biến thành băng diễm màu lam, chậm rãi cháy tàn, sau cùng biến mất, không để lại nửa điểm vết tích, một màn trước mắt khiến cho Dương Bình Chương sợ hãi hô: “Tôi không muốn chết, tôi không. . .”

Lúc này, thanh âm Dương Bình Chương đột nhiên đứt đoạn, ông ta trừng lớn hai mắt, giương miệng muốn nói cái gì đó, thế nhưng lúc này dường như ông ta đã mất đi năng lực nói chuyện, chỉ thấy cơ bắp trên mặt ông ta bắt đầu vặn vẹo kịch liệt, cả thân thể nổi lên băng diễm màu lam. Ông ta cảm thấy toàn thân rất lạnh, loại lạnh này vốn có thể khiến cho tứ chi người ta chết lặng, mất đi tri giác, thế nhưng ông ta lại vẫn nhất mực nhảy bèn cảm giác thấy cơ bắp của bản thân đang héo rút, thật giống như bị cái gì đó gặm đi từng chút từng chút vậy. . .

“Đội trưởng!” Nhóm đội viên của chiến đội Hy Vọng bị thiết, có mấy đội viên lại càng dùng ánh mắt kinh hoàng phức tạp nhìn Lý Mạc Ngôn, tựa hồ muốn nói cô là ma quỷ. . .

Sắc mặt Lý Mạc Ngôn tái nhợt cứ như vậy nhìn Dương Bình Chương từng chút từng chút biến mất, cô rũ mi mắt xuống, đây là nguyên nhân cô

không muốn thi triển kỹ năng này, phương thức nó giết người quá âm độc.

Một vầng sáng màu trắng đột nhiên giáng lâm lên trên người Lý Mạc Ngôn, sự đau đớn vốn nơi ngực đột nhiên giảm bớt đi rất nhiều, nội thương nghiêm trọng thể mà bắt đầu chậm rãi chuyển tốt, cô cảm kích nhìn thoáng qua Chân Nhất Long đứng ở một bên, mặt thiết chú ý tràng diện chiến đấu, chỉ cần đội viên trên chiến trường có thương tích, vầng sáng trị liệu của anh đều sẽ đúng lúc giáng lâm, có một đội hữu đáng tin cậy như vậy không thể nghi ngờ bọn họ rất hạnh phúc.

Chân Nhất Long mỉm cười với cô, tán dương gật gật đầu với cô, trong ánh mắt anh vẫn ôn hòa, không chút nào bởi vì kỹ năng khủng bố của cô mà hiện ra vẻ mặt kinh ngạc sợ hãi. Không biết vì sao, áp lực trong lòng Lý Mạc Ngôn đột nhiên giảm bớt đi rất nhiều, khóe miệng cô cứng ngắc nặn ra một biên độ, lại bởi vì động tác này thực sự là loại động tác yêu cầu cao độ, chỉ có thể từ bỏ. Chỉ có cô biết, cô chưa bao giờ sẽ cười cũng có được nụ cười thuộc về chính cô.

Thấy người đi theo bản thân từng người từng người bị bọn Đới Hồng Phi giải quyết, Ngô Khánh Vân liều mạng mấy chiêu với Sở Tiểu Thất bắt đầu nôn nóng. Vì sao ám cờ mà hắn vẫn luôn chuẩn bị kia đến bây giờ còn chưa xuất hiện?

Sự nôn nóng của Ngô Khánh Vân lại để cho Sở Tiểu Thất thấy được sơ hở, lần nữa thuận di, lần nữa xuất hiện, Băng Khí trong tay không chút nào lưu tình cắm trúng sườn Ngô Khánh Vân. Tuy rằng trong nháy mắt bị đâm trúng, Ngô Khánh Vân đã trực tiếp mở ra một đạo quang thuẫn, nhưng vẫn không thể nhanh hơn được Sở Tiểu Thất, cứ như vậy bị đâm vào ba tấc.

Ngô Khánh Vân đau cực trực tiếp đánh một đạo Minh Long Viêm về phía Sở Tiểu Thất. Đáng tiếc Tiểu Thất phản ứng rất đúng lúc, lần nữa thuận di, thoát đi khỏi phạm vi công kích của hắn.

Ngô Khánh Vân dùng sức che lại vết thương của mình ngăn lại máu tươi bên trong chảy ra, ánh mắt của hắn bắt đầu điên cuồng, còn chưa từng có ai để cho hắn bị thương, hắn tuyệt đối không thể tha thứ.

Lúc này, trên nóc nhà xa xa, một bóng lưng đang tới gần. Thấy Ngô Khánh Vân bị thương, tâm tình kích động đánh về phía Sở Tiểu Thất vừa mới lui về phía sau không chút nào bố trí phòng vệ.

“Làm càn!” Đới Hồng Phi ở xa xa quát, thế mà có người không biết sống chết dám đánh lén tiểu thái tử. Tội không thể tha. Thế nhưng cự ly của anh lại rất xa, không có biện pháp chặn lại, nhưng cho dù như thế. Đới Hồng Phi vẫn phần nộ đánh tới.

Tiểu Thất nghe thấy sau đầu truyền đến tiếng rít lưỡi dao sắc bén đâm tới, lần nữa thuận di, vọt đến phía sau hắn ta, trực tiếp cầm Băng Khí trong tay nhắm ngay cổ tên đó. Thế nhưng, sau đó Sở Tiểu Thất rất hối hận, vì sao vào lúc đó mình sẽ lựa chọn né tránh, nếu như biết được kết cục cuối cùng, nó nhất định sẽ lựa chọn cố chịu một kích đó, cũng phải đứng ở vị trí kia, để cho hắn ta không có biện pháp vứt con tin trong tay hắn ta cho Ngô Khánh Vân.

Tên đó căn bản không nhìn sự uy hiếp của Sở Tiểu Thất đối với hắn, hắn đột nhiên vung tay, trực tiếp vứt người bị bắt dưới nách về phía Ngô Khánh Vân. Động tác bất ngờ này của hắn khiến cho Sở Tiểu Thất trực giác cho rằng người bị vứt đi có vấn đề, nhất định phải ngăn chặn. Nó vừa định thuận di qua chặn lại, liền thấy tên kia đột nhiên cầm lấy Băng Khí trên cổ, sau đó xoay người một cái, bàn tay to hung ác đập qua.

Một màn bất ngờ này khiến cho Sở Tiểu Thất cả kinh, ánh mắt nó thoáng hiện sát khí, cổ tay nó rung lên, lưỡi dao sắc bén trong tay nhanh chóng lướt qua bàn tay tên đó, trực tiếp đâm vào cổ tên đó. Sau đó đá ra một cước, muốn đá tên đó bay đi.

Tên đó bị đâm vào một kích trí mạng, chỉ lộ ra nụ cười thảm liệt, bàn tay cầm lưỡi dao sắc bén trào ra máu tươi nhưng vẫn cầm chặt không chịu buông tay, mà tay kia lại sửa đập thành túm, túm lấy quần áo của Sở Tiểu Thất, hấn dùng lực lượng sau cùng của sinh mệnh liều mạng túm lấy Sở Tiểu Thất, để cho một cước này của Sở Tiểu Thất không thể đá bay hấn. Vì vậy, Sở Tiểu Thất bị vây chỉ có thể trừng mắt nhìn người bị ném ra kia bị Ngô Khánh Vân thuận lợi bắt được.

Thấy con tin rất cục an toàn bị Ngô Khánh Vân bắt được trong tay, tên đó rất cục yên tâm nhắm mắt lại, hấn nuốt xuống một hơi sau cùng, lúc chết, hấn cười, hấn không làm hỏng đại sự của đại ca nhà hấn.

Tâm tình Sở Tiểu Thất ác liệt lần nữa đá một cước, cuối cùng cũng đá bay nam nhân đột nhiên xuất hiện này đi, nó lần nữa khôi phục sự tự do, đáng tiếc lúc này đã vô ích.

Người trong tay Ngô Khánh Vân dường như ở vào trạng thái hôn mê, đầu rũ xuống, một mái tóc dài mất trật tự chứng minh đó là một nữ nhân. Khi tất cả mọi người đang suy đoán cô là ai, chợt nghe thấy Ngô Khánh Vân âm lãnh cười nói: “Ha ha, muốn biết người trong tay tao đây là ai không?”

Nói xong, hấn nắm lấy hàm dưới của con tin, giơ mạnh đầu nữ nhân đó lên, một khuôn mặt quen thuộc cứ như vậy bày ra ở trước mặt mọi người.

Sắc mặt mấy người Chân Nhất Long, Đới Hồng Phi, Sở Tiểu Thất đột ngột biến đổi, trong lòng kinh ngạc vạn phần, bọn họ thế nào cũng không ngờ tới Ngô Khánh Vân thế mà sẽ mò cô ấy ra được.

Ngô Khánh Vân thấy những người đó phản ứng như hấn dự liệu, rất cục đắc ý cười, “Tiêu Tình Vân, người sống sót bình thường, lại là trưởng ban thực quyền quản lý vật tư của bộ chữa trị. Một nữ nhân không thức tỉnh bất

kỳ năng lực nào, lại có thể ngồi vào địa vị cao như thế, các người cho rằng là vì sao?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Điều Kiện? Một Mạng Đối Một Mạng!

Lời này khiến cho hết thảy người chưa rõ thân phận của Tiêu Tình Vân đều chú ý. Lúc này Chân Nhất Long cao giọng đáp: “An bài chức vụ của căn cứ chúng ta, sẽ không lấy thức tỉnh hay không làm tiêu chuẩn, chỉ xem người đó có thích hợp hay không, Ngô Khánh Vân, mày không nên tiếp tục bịa đặt thị phi.”

Ngô Khánh Vân nghe vậy điên cuồng cười lên: “Chân Nhất Long, anh chột dạ? Vì sao không cho tôi công bố ra thân phận chân thực của nữ nhân này?”

Chân Nhất Long lạnh mặt nói: “Ngô Khánh Vân, không nên để nữ nhân vô tội dính dáng vào, mày có còn là nam nhân hay không?”

Tay phải túm hàm dưới nữ nhân của Ngô Khánh Vân dùng sức nắm, bởi vì đau đớn, khiến cho Tiêu Tình Vân từ từ tỉnh lại, lúc này cô nửa quỳ dưới đất, vẻ mặt mê mang, thế này là chuyện gì? Cô không phải ngủ trong ký túc xá của mình sao? Vì sao sẽ khó hiểu xuất hiện ở chỗ này?

Ngô Khánh Vân lạnh lùng nói: “Cô ta là vô tội sao? Nếu không phải là tiểu cô của Tiêu Tử Lăng, cô ta có thể ngồi trên chức trưởng ban vật tư của bộ chữa trị sao?” Hắn cao giọng hô to, “Đây là chứng cứ Tiêu Tử Lăng lạm dụng chức quyền, xếp người thân của mình vào vị trí thực quyền quan trọng, thử nghĩ người sống sót bình thường nào có thể nhận được chức vị thực quyền như vậy?”

Lời này vừa nói ra, không ít người đều kinh hô lên, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng đó thật là một người như vậy sao? Mà những người tham dự phản loạn lại càng nhao nhao hô: “Tiêu Tử Lăng tiểu nhân đê tiện, lăn ra khỏi căn cứ của bọn tao. . .”

Thấy hiện trường hỗn loạn một mảnh, Sở Tiểu Thất hừ lạnh một cái, hàn khí toàn thân nổ phát ra, sự băng lãnh bất thành linh khiến cho người xung quanh nhất thời im tiếng, hiện trường đột nhiên tĩnh mịch một mảnh.

Sở Tiểu Thất lạnh lùng thốt: “Muốn tăng thêm tội, nào lo không cách.”

Chân Nhất Long lớn tiếng phụ họa: “Không sai, theo như lời mày, Giang Khinh Ngữ cũng là tiểu cô của Tiêu Tử Lăng? Thực sự là hoang đường.”

Lời nói của Chân Nhất Long để cho mọi người nhớ tới Giang Khinh Ngữ xinh đẹp kia, sự kinh nghi vốn có giảm đi rất nhiều, thấy Chân Nhất Long chỉ dùng một câu nói đã xoay chuyển được cục diện dư luận tốt mà hăn kiệt lực sáng tạo ra, Ngô Khánh Vân nhất thời nổi giận, hăn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh đừng giúp Tiêu Tử Lăng nói chuyện, Giang Khinh Ngữ tính là nhân vật gì, chẳng qua là một bình hoa bị đẩy lên trước sân khấu, một con rối công bố một chút cái gọi là tin tức mà thôi, cô ta có thực quyền gì? Chân Nhất Long, tôi nói chính là thực quyền, căn cứ này có nữ nhân nào có thể lấy được vị trí như vậy? Thế nhưng cô ta lại có được, mà hết thảy điều này đều là do Tiêu Tử Lăng an bài, quả nhiên là hoàng thân quốc thích a!” Mặt hăn lộ trào phúng, nội hàm trong lời đó tất cả mọi người đều nghe hiểu.

Tay Sở Tiểu Thất đặt phía sau lưng dùng sức nắm, nó không có nắm chắc cứu được Tiêu Tình Vân ở trong tay Ngô Khánh Vân, nó chỉ có thể nhịn.

Lúc này Chân Nhất Long hỗn hển nói: “Bộ chữa trị do tôi phụ trách, chức trách của Tiêu Tình Vân có một tay tôi an bài, cô ấy có thể đảm nhiệm

đó là bởi vì có năng lực đó, căn bản không có bất kỳ quan hệ nào tới Tiêu Tử Lăng.”

“Chân phó tổ trưởng nói không sai, trong khoảng thời gian Tiêu Tình Vân đảm nhiệm chức vụ đó, không hề xuất hiện chỗ sơ xuất nào, vậy biểu thị cô ấy có thể đảm nhiệm được.” Lý Mạc Ngôn lạnh lùng mở miệng hỗ trợ.

“Không sai, Tiêu trưởng ban làm rất tốt, chúng tôi đều có thể chứng minh!” Một cô gái thủ hạ của Lý Mạc Ngôn phần nộ nói. Các cô gái trong căn cứ đều biết Tiêu Tình Vân, cô ấy rất chiều cổ các cô, tựa như một chị cả vậy.

Lời này vừa ra, các cô gái lần lượt mở miệng tán thành, theo một số thanh âm này xuất hiện, cục diện lần nữa xoay chuyển.

“Bọn mày đều là một bọn, bọn mày đều cùng cấu kết với Tiêu Tử Lăng làm việc xấu.” Ngô Khánh Vân không cách nào khống chế kêu gào. Sở Chích Thiên công bố Tiêu Tử Lăng làm phó tổ trưởng tổ công kiên, thấy thế nào cũng rất không thỏa, vì sao không có ai đứng ra phản bác chứ, nói đến cùng đều là một đám người ba hoa nịnh hót.

Thấy tâm tình Ngô Khánh Vân kích động, tay vốn nắm chặt hàm dưới Tiêu Tình Vân đột nhiên buông ra, Sở Tiểu Thất vẫn luôn chuẩn bị công kích đột nhiên ra tay, chỉ thấy Tiểu Thất đột nhiên xuất hiện ở trước người Ngô Khánh Vân, tay trái túm lấy tay phải Ngô Khánh Vân, tay phải dò xuống, khi chuẩn bị bắt lấy Tiêu Tình Vân thuận di trở về, một đạo quang thuẫn của Ngô Khánh Vân đánh văng tay phải bắt lấy Tiêu Tình Vân của Sở Tiểu Thất ra. Tay trái hản trực tiếp bắt lấy Tiêu Tình Vân, kéo ra sau, mang Tiêu Tình Vân rời khỏi Sở Tiểu Thất, tay phải thoáng giẫy, thoát khỏi tay trái của Sở Tiểu Thất.

Trong lòng Sở Tiểu Thất căng thẳng, biết lần cứu người này đã thất bại, nó chỉ có thể bất đắc dĩ lần nữa thuận di về lại vị trí cũ.

Một chuỗi động tác liên tiếp này chỉ ở trong nháy mắt, có một số người phản ứng chậm căn bản không hề phát hiện Sở Tiểu Thất từng có di động, cho dù ánh mắt nhạy bén cũng chỉ thấy Sở Tiểu Thất đột nhiên biến mất lại xuất hiện rồi biến mất rồi lại xuất hiện, mà trong lúc đó xảy ra chuyện gì tất cả mọi người đều mù mờ, đương nhiên người thức tỉnh trên cấp ba vẫn thấy được tàn ảnh giao thủ trong nháy mắt giữa Sở Tiểu Thất với Ngô Khánh Vân, biết hai người bọn họ trong chớp mắt đã giao thủ một lần.

Ngô Khánh Vân toát một thân mồ hôi lạnh lần nữa tóm Tiêu Tình Vân trong tay, ban này thiếu chút nữa đã bị Sở Tiểu Thất đắc thủ, may mắn hẳn có kỹ năng Quang Thuần, cách ly hết thủy công kích vật lý, mới ngăn cản được Sở Tiểu Thất.

Hắn bị làm cho tức giận đột nhiên tay phải xuất hiện một lưỡi dao sắc bén, mặt hắn vận vẹo nói: “Mày muốn cứu cô ta? Đây là kết quả.”

Nói xong, lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm về phía bờ vai Tiêu Tình Vân, chỉ nghe thấy Tiêu Tình Vân kêu thảm một tiếng, bờ vai bị lưỡi dao sắc bén trực tiếp xuyên thủng, máu trào ra. Vì sự đau đớn đột nhiên tới này, toàn thân cô run rẩy đôi mắt vốn còn mê mang bắt đầu rõ ràng hơn.

“Chớ chọc giận tao, bọn mày dám động một lần, tao sẽ cho cô ta một dao, trừ phi bọn mày muốn cho cô ta nhận hết giày vò thống khổ đổ máu mà chết, bằng không đứng ở đó đừng động cho tao.” Ngô Khánh Vân âm lãnh nói, lúc này trong mắt hắn tất cả đều là sự điên cuồng, hắn biết kế hoạch của mình đã tiêu tan, nếu muốn thành công nữa đã rất khó, nhưng hắn không cam lòng thất bại như thế, hắn muốn tuyệt địa phản kích, mà hy vọng đó ngay trên người nữ nhân trước mắt, chỉ cần để cho bọn chúng sợ ném chuột vỡ đồ, hắn vẫn còn có cơ hội.

Tiêu Tình Vân triệt để tỉnh táo lại thần trí biết tình hình của bản thân thập phần không ổn, sự đau đớn trên vai đã chứng minh điểm ấy.

“Tiêu Tử Lăng, tiểu cô của mày ở trong tay tao, mày có gan thì đi ra!”
Ngô Khánh Vân hô lớn.

Tiêu Tình Vân cả kinh trong lòng, biết mục tiêu của tên bắt cô là cháu trai của cô, tim của cô thoáng cái nhấc lên, tuyệt đối không hy vọng thấy Tiêu Tử Lăng bởi vì cô mà rơi vào nguy cơ.

Hai hàng lông mày của Sở Tiểu Thất nhíu chặt, lạnh mặt nhìn Ngô Khánh Vân lớn tiếng muốn Tiêu Tử Lăng đi ra, trong đầu xoay quanh thế nào cứu được tiểu cô của Tiêu Tử Lăng, chỉ có nó với Chân Nhất Long biết, Tiểu Lăng với Trần Cảnh Văn đã đi làm việc rồi.

Ngô Khánh Vân liên tục kêu mấy tiếng, lại không nhận được đáp trả càng thêm phẫn nộ, Tiêu Tử Lăng không ra mặt, tác dụng của Tiêu Tình Vân sẽ không lớn như vậy nữa, vì nhanh chóng bức Tiêu Tử Lăng ra, Ngô Khánh Vân không chút do dự lần nữa giơ lên lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm về phía bờ vai còn lại của Tiêu Tình Vân.

“A!” Một tiếng kêu thảm thê lương vang lên từ trong miệng Tiêu Tình Vân. Mọi người bởi vì sự hung ác của Ngô Khánh Vân mà xúc động phẫn nộ đầy mặt, thậm chí những người phản loạn đều kinh ngạc vì Ngô Khánh Vân lại tàn nhẫn giày vò một cô gái yếu đuối như thế.

Mặt Ngô Khánh Vân không biểu cảm rút lưỡi dao ra, máu đỏ tươi phun ra theo động tác của hấn, nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất.

Thối đi một giọt máu tươi cuối cùng trên lưỡi dao, Ngô Khánh Vân đột ngột bạt tai một cái, trực tiếp đánh Tiêu Tình Vân đau sắp ngất đi tỉnh lại, hấn âm lãnh nói: “Tiêu Tình Vân, đừng hận tôi, đây đều là lỗi của cháu trai nhà cô, nếu nó dứt khoát đi ra, cô cũng sẽ không cần chịu giày vò này, muốn hận thì hận cháu trai nhà cô đi. Ai biểu nó là một con rùa đen rút đầu

chứ. Không biết đến khi đâm đến dao thứ mấy trên người cô, nó mới ra nhi? Lại hoặc là vì chính nó, thờ ơ lạnh nhạt cho cô đổ máu đến chết?”

Nhìn xuống đau đớn, Tiêu Tình Vân giật nhẹ khoe miệng lộ ra một nụ cười thảm liệt, thanh âm cô khàn khàn nói: “Cháu trai nhà tôi là rùa đen rút đầu? Vậy còn cậu, dùng nữ nhân bình thường tôi đây uy hiếp nó, cậu so với rùa đều không bằng a. . .”

Ngô Khánh Vân thấy nữ nhân này thế mà còn nói châm chọc, không cần suy nghĩ, lần nữa giơ lên lưỡi dao đâm xuống, lần này hẳn lựa chọn chính là bắp đùi của Tiêu Tình Vân.

“A!” Thân thể Tiêu Tình Vân run mạnh lên, lần nữa kêu thảm một tiếng.

“Ngô Khánh Vân, mày đê tiện!!!” Chân Nhất Long phẫn nộ quát, hai mắt anh đỏ đậm, đối với việc mình chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Tình Vân chịu giày vò, cảm thấy bất lực mà thống hận vô cùng.

“Nói đi, mày tới cùng muốn thế nào, mới có thể thả Tiêu Tình Vân.” Đối Hồng Phi một phen kéo Chân Nhất Long muốn bổ nhào lên lại, lạnh lùng hỏi, hiện tại then chốt nhất là cứu Tiêu Tình Vân ra.

Ngô Khánh Vân lạnh lùng thốt: “Tao muốn Tiêu Tử Lăng chết! Một mạng đổi một mạng.”

“Tuyệt không thể!” Sở Tiểu Thất không cần suy nghĩ trực giác cự tuyệt.

“Vậy thì chỉ có cô ta chết!” Ngô Khánh Vân lãnh khốc một tay túm Tiêu Tình Vân lên, lưỡi dao trong tay đặt trên cổ Tiêu Tình Vân, đầu nhọn rất sắc bén, trực tiếp đâm rách da thịt, một sợi máu tươi chảy xuống dọc theo cần cổ trắng nõn.

Hiện trường lần nữa rơi vào cục diện bế tắc, đám người Sở Tiểu Thất trong lúc nhất thời bó tay không có cách.

Thấy đến loại thời khắc này, mà còn chưa thấy cái bóng của Tiêu Tử Lăng, Ngô Khánh Vân nhất thời cười lạnh nói: “Tiêu Tình Vân, xem ra cháu trai nhà cô thực sự muốn hi sinh cô, ha ha, tới thời khắc sinh tử tồn vong, cái gọi là tình thân là bạc nhược như thế, phản bội. . .”

Lúc này, trên mặt mọi người hiện lên vẻ kinh sợ, toàn thể kinh hô, chỉ thấy đột nhiên cả người Tiêu Tình Vân nhào về phía trước, hành vi bất ngờ này khiến cho Ngô Khánh Vân biến sắc, không cần suy nghĩ liền triệt thoái lưỡi dao trong tay. . . Lưỡi dao sắc bén mang theo một vệt máu tươi rời khỏi cổ Tiêu Tình Vân, mà lúc này, Sở Tiểu Thất lần nữa chột hiện, Băng Khí trong tay không chút do dự bổ về phía cánh tay bắt lấy Tiêu Tình Vân.

Tay túm lấy lưng Tiêu Tình Vân của Ngô Khánh Vân đột nhiên đánh ra một kích, Tiêu Tình Vân bởi vì một kích này, cả người ngã về phía Sở Tiểu Thất, Tiểu Thất một phen ôm lấy, thuận di một cái mang Tiêu Tình Vân trở về, con tin được cướp lại thuận lợi.

“Chân Nhất Long, mau tới đây!” Tiểu Thất gầm lên, hai mắt ngoan lệ bổ về phía Ngô Khánh Vân, sát ý không chút nào che giấu.

Chân Nhất Long nhào qua, không cần suy nghĩ, trực tiếp chuyển vận qua kỹ năng trị liệu cường đại nhất, khi dị năng của anh đi vào thân thể Tiêu Tình Vân, sắc mặt thoáng cái trở nên xám trắng, vết hầu của Tiêu Tình Vân đã bị đâm xuyên, không chỉ như thế, một kích đánh sau lưng cuối cùng của Ngô Khánh Vân, đã đánh nát toàn bộ trái tim của Tiêu Tình Vân, hai nơi vết thương trí mạng căn bản không phải thứ Chân Nhất Long hiện tại có thể cứu trị được.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Chạy Trốn? Lưu Lại Đường Lui.

Cố nén sự đau đớn trên người, Tiêu Tình Vân với nửa khuôn mặt đã sưng không còn ra hình dáng dùng sức mở mắt, ánh nhìn đầu tiên liền thấy được Sở Tiểu Thất trước mặt, cái đuôi nhỏ vẫn luôn đi theo phía sau cháu trai nhà mình này, lúc này vẫn là bộ biểu tình băng lãnh đó, hai mắt không có bất kỳ cảm tình nào vốn hẳn không nhìn ra được tâm tình gì, nhưng không biết vì sao, cô lại cảm nhận được sự phẫn nộ với bi thương trong đó.

Tiếp theo cô lại thấy được người lãnh đạo trực tiếp của cô, Chân phó tổ trưởng tổ hậu cần, người em trai tốt chốn chốn chiếu cố cô dẫn dắt cô, lúc này đang bị thống đầy mặt thậm chí có chút điên cuồng liều mạng phát tiết dị năng của cậu ta, mong đợi có thể cứu được cô. Trong lòng cô nổi lên một loại tiếc nuối nhàn nhạt, nhớ lại những lúc mình chuyện trò vui vẻ với cậu ta, ỷ vào bản thân lớn tuổi hơn, thường thường đùa giỡn một phen, còn từng mỉm cười nói sẽ tìm kiếm cho cậu ta một cô gái tốt. . . Đáng tiếc lần này cô phải thất hứa rồi. Cô lại thấy được một số khuôn mặt quen thuộc cùng không quen thuộc, lúc này đều mang theo biểu tình không đành lòng cùng phẫn nộ.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Tiêu Tình Vân càng ngày càng tái nhợt, cô cảm thấy toàn thân mình phát lạnh, cô nói nhỏ: “Có phải tôi sắp chết rồi không?”

“Tiêu tỷ, sẽ không, em sẽ cứu sống chị.” Chân Nhất Long liều mạng chuyển vận dị năng của mình, hy vọng vẫn hồi được vị Tiêu tỷ vẫn luôn ôn

nhu quan tâm anh này đây.

“Em trai Nhất Long, gạt người là không đúng.” Khóe miệng Tiêu Tình Vân lộ ra nụ cười, khuôn mặt sưng húp lộ ra nụ cười như vậy tuyệt không dễ nhìn, thậm chí có chút dữ tợn, thế nhưng Chân Nhất Long lại có thể cảm nhận được một loại ấm áp khắc sâu trong đó, là thứ anh từng âm thầm lưu luyến, cũng là nguyên nhân chân chính anh không gọi Tiêu Tình Vân là tiểu cô mà chuyển gọi là Tiêu tỷ.

Chân Nhất Long dùng sức cắn môi dưới của mình, cố nhịn xuống lệ nóng trong mắt, không nói một tiếng chuyển vận dị năng, cho dù kiệt sức cũng không nguyện từ bỏ, anh mong đợi kỳ tích sẽ giáng lâm.

“Tiểu Lăng nó chưa bao giờ lạm dụng chức quyền, chị vào tổ hậu cần là dùng cống hiến của nó đổi lấy, Trần phó đội đã từng nói, lần ở bến tàu có thể đổi được một đặc quyền, Tiểu Lăng liền đưa đặc quyền đó cho chị.” Tiêu Tình Vân không cách nào không chế miệng phun máu tươi, nhưng vẫn không quên rửa sạch oan khuất cho cháu trai nhà mình, “Tuy rằng chị không biết Tiểu Lăng ở bến tàu đã làm gì, vì sao có đặc quyền đó.”

Chân Nhất Long nói: “Em biết, lần đó Tiểu Lăng vì cứu đội trưởng trở về, thiếu chút nữa đã mất đi tánh mạng. . . Tiêu tỷ chị vào tổ hậu cần, là Tiểu Lăng dùng mạng đổi lấy. Căn bản không có cái gọi là lạm dụng chức quyền.”

Đối thoại của Tiêu Tình Vân với Chân Nhất Long rốt cục đã để cho mọi người biết vì sao Tiêu Tình Vân có thể đi vào tổ hậu cần, hóa ra đó là do Tiêu Tử Lăng dùng tánh mạng đổi lấy, sắc mặt những người nghe lời tin vào Ngô Khánh Vân tham dự phản loạn trở nên tái nhợt, bọn họ hiểu rõ bản thân đã làm ra một chuyện ngu xuẩn.

Lời giải thích của Chân Nhất Long khiến cho nước mắt của Tiêu Tình Vân nhất thời rơi xuống, cô vẫn luôn hỏi Tiêu Tử Lăng đặc quyền đó có

được thế nào, đều bị Tiêu Tử Lăng khinh miêu đạ̣m tả lạ̉ng đi, cô biết khặ́ng định Tiêu Tử Lăng đã trả giá đặ́t, nhưng trặ́m triệ̣u không ngờ đó là do chặ́u nó dùng mạng độ́i đượ̣c.

“Còn có lần này. Tiệ̉u Lặ́ng không xuất hiện là bởi vì đoạ̣n thời gian trượ́c, cậu ấy đã bị độ́i trượ̉ng phái ra ngoạ̀i chấp hành nhiệm vụ, căn bản không ở căn cứ.” Chân Nhất Long không muốn để cho Tiêu Tình Vân hiểu lầm Tiêu Tử Lăng, giải thích.

“Chị biết. . . Tiệ̉u Lặ́ng có mặt sẽ không không đi ra.” Tiêu Tình Vân tuyệ́t không kinh ngạc, ngay từ đầu khi Ngô Khặ́nh Vân kêu gào kêu Tiêu Tử Lăng đi ra lại không thấy bóng người, Tiêu Tình Vân đã cảm giặ́c đượ̣c sợ rằng chặ́u trai nhà mình không ở đây, “Về sau, không còn có ai có thể uy hiệ́p đượ̣c Tiệ̉u Lặ́ng nữa. . .”

Tiêu Tình Vân cảm thấy thần trí của bản thân bắt đầu mơ hồ. Mà cô dường như lại về lại thuở xưa, khi trượ̉ng thành trong sự sùng ái vô tậ̣n của cha mẹ, khi cô vô ưu vô lự căn bản không có tư tưởng chuẩn bị đã mất đi cha mẹ. Cô ngoại trừ thương tâm cái gì cũng không biết, chỉ có thể dựa vào anh hai chị hai vô tri vô giặ́c sống qua ngày, cho đến khi tốt nghiệp đại học ra ngoạ̀i làm việc. Khi anh hai chị hai qua đợ̀i bất ngờ, cô cũng đồng dạng luộ́ng cuộ́ng tay chân, ngoại trừ khóc cái gì cũng không làm đượ̣c, để cho chặ́u trai mới đầy hai mượ̀i không chỉ phải xử lý hậu sự của anh hai chị hai, còn phải phân tâm chiếu cố cô an ủi cô. Chờ cô tỉnh ngộ cô phải kiên cường hơn, vì vậy tìm một người bạn trai, toàn tâm toàn ý độ́i đặ́i anh ta, càng vì anh ta mà thất tín với chặ́u trai nhà mình, lưu lại ở đó chiếu cố cha mẹ anh ta. Sự thực chứng minh, ánh mắt của cô thực thối nát vô cùng, vừa đến ngày diệ̣t vong nam nhân đó đã thành cặ̣n bã trong cặ̣n bã, bản thân nhận hết giầy vò úy khuậ́t không nói, còn làm hại chặ́u trai nhà cô ngàn đạ̣m bôn ba qua tìm cô, trả đủ giá đặ́t. Lại bởi vì muốn cho cô sống tốt, chặ́u trai nhà mình đã lấy cợ́ng hiệ́n độ́i lấy việc để cho cô gia nhập tổ hậ̣u

cần, thế nhưng không ngờ điều đó lại thành chứng cứ để những người kia công kích cháu trai nhà mình.

Cả đời này, cô sống rất thất bại, cái gì cũng không giúp được cháu trai nhà mình, sau cùng lại còn phải trở thành chứng cứ phạm tội cháu trai nhà mình lạm dụng chức quyền, khiến cho cháu trai nhà mình bị ngàn người chỉ trích. . . Không biết đã từng nghe ở đâu, nói con người ta chỉ có lúc chết mới có thể hồi tưởng lại một đời, xem ra mình thực sự đã sắp chết.

Bất quá như vậy cũng tốt, cô cũng sẽ không còn liên lụy đến cháu trai nhà cô nữa. Về sau Tiểu Lăng sẽ là một người không có bất kỳ nhược điểm nào. Không có mình liên lụy, Tiểu Lăng sẽ sống tùy ý hơn phóng khoáng hơn. . . Dục vọng sinh tồn của Tiêu Tình Vân biến mất, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Khóe miệng Tiêu Tình Vân lộ ra nụ cười thư thái, cô dường như đã thấy được ba mẹ, anh hai chị hai mang theo nụ cười tới đón cô.

Chân Nhất Long thấy thế, sắc mặt đại biến, liều mạng đưa vào dị năng, trong miệng hô lớn: “Tiêu tỷ, chị phải kiên trì, chị phải tin tưởng em, em sẽ cứu sống chị, nhất định sẽ.”

“Tiêu tỷ. . .” Một khắc hấp hối sau cùng tựa hồ cô nghe thấy tiếng bi thiết của em trai Nhất Long. Thực đáng tiếc a. . . Đáng tiếc cái gì? Tiêu Tình Vân đã không thể nào biết được nữa.

Tiêu Tử Lăng xa ở căn cứ Kinh Vân lúc này tim đột ngột căng thẳng, Thanh Tâm Thuật vốn bình ổn đột nhiên chấn động, điều này cũng đánh thức Sở Chích Thiên, anh lo lắng hỏi: “Tiểu Lăng, thế nào vậy?”

Tiêu Tử Lăng lắc đầu nói: “Không biết, thế nhưng không biết vì sao, tim của em rất khó chịu rất muốn rơi nước mắt.”

“Có phải giúp anh tiến cấp cấp sáu quá mệt mỏi hay không?” Sở Chích Thiên quan tâm nói.

“Không biết, dường như Thanh Tâm Thuật muốn nói cho em biết điều gì đó. . . Có lẽ là em quá nhạy cảm.” Tiêu Tử Lăng cau mày, cố nén nước mắt tràn lan nơi viền mắt nói.

Lúc này Tiêu Tử Lăng còn chưa biết Thanh Tâm Thuật có năng lực cảm ứng sự an nguy của người thân, chẳng qua Thanh Tâm Thuật mà Tiêu Tử Lăng tu luyện quá yếu, Thanh Tâm Thuật chỉ có thể làm được chút đó, nếu như tu luyện đến đại thành, thậm chí có thể biết trước được sự giáng lâm của những vận rủi đó.

Trong căn cứ Lăng Thiên, Ngô Khánh Vân thấy màn Tiêu Tình Vân chết đi biết cơ hội lật bàn của mình đã triệt để không còn, hẳn không ngờ Tiêu Tình Vân thế mà có sự quyết tuyệt tự tuyệt, đây cũng là nguyên nhân hẳn trở tay không kịp.

Ngô Khánh Vân biết hiện tại tình cảnh của hẳn rất nguy hiểm, nhìn sát khí không chút nào che giấu cùng với ánh mắt lạnh liệt điên cuồng của Sở Tiểu Thất thì đã biết nó tuyệt đối sẽ không tha cho hẳn, tuy rằng hẳn không sợ hãi, nhưng cũng cố kỵ bị Sở Tiểu Thất cuốn lấy trong vòng vây dày nặng này, sau cùng tiêu hao sạch đi năng mà bó tay chịu trói, vì vậy, hẳn quyết định thật nhanh vứt qua một ánh mắt cho người tử trung phía sau.

Chỉ thấy người tử trung nhanh chóng lấy ra còi hiệu, lần nữa thổi lên, khi tiếng còi thê lương lần nữa vang vọng bầu trời đêm tĩnh mịch này, mọi người sửng sốt, bọn họ nhanh chóng tản ra quan sát bốn phía, nếu như xuất hiện thêm người nào nữa, tuyệt đối không cho phép để cho bọn chúng tiếp xúc với Ngô Khánh Vân, sự kiện con tin một lần là đủ rồi, nếu có thêm lần thứ hai nữa, bọn họ có thể tự sát tập thể tạ tội rồi.

Thế nhưng, chuyện khiến cho bọn họ không tưởng được xảy ra, chỗ mà Ngô Khánh Vân với người tử trung của hãn đứng đột nhiên nổi lên một luồng sáng trắng chói mắt, Sở Tiểu Thất phản ứng nhanh nhất, nó phản ứng đầu tiên là Ngô Khánh Vân muốn chạy trốn, vì vậy thuận di một cái qua, không cần suy nghĩ trực tiếp mở ra Thế Giới Đóng Băng cấp bốn, nó muốn kéo Ngô Khánh Vân lại. . .

Thế nhưng, Thế Giới Đóng Băng của nó vừa mới bao trùm đến ánh sáng trắng kia, một luồng lực lượng cường đại bắn ngược Thế Giới Đóng Băng của nó lại, luồng lực lượng đó quá lớn, khiến cho nó không cách nào khống chế được Thế Giới Đóng Băng của mình, Sở Tiểu Thất gặp phải phản phê trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Chợt nghe thấy Ngô Khánh Vân ở trong ánh sáng trắng ngoan lệ nói: “Sở Tiểu Thất, sỉ nhục hôm nay ngày khác nhất định trả, mày chờ đấy.”

“Ngô Khánh Vân, mày có gan đừng chạy. . .” Sở Tiểu Thất phần nộ gào thét chưa xong, ánh sáng trắng đã biến mất không còn, mà Ngô Khánh Vân với người tử trung vốn đứng ở nơi đó cũng đã không còn thấy bóng dáng.

“Đào đất ba thước cho tôi, không thể để cho Ngô Khánh Vân trốn ra khỏi căn cứ!” Sở Tiểu Thất quay mạnh đầu, hai mắt đỏ đậm, hung ác mệnh lệnh mọi người ở hiện trường, không bấm thây vạn đoạn Ngô Khánh Vân, không giải được mối hận trong lòng Sở Tiểu Thất nó.

“Vâng!” Mọi người bắt đầu hành động, mỗi một cửa ra của căn cứ đều bị canh nghiêm thủ chặt.

Trong một góc chết nào đó cách căn cứ Lăng Thiên không xa, có một hình ngôi sao năm cánh giản dị, xung quanh thiêu đốt vài ngọn lửa, lúc sáng lúc tối trong bóng đêm, một người toàn thân choàng trường bào màu đen đang ngồi ở chỗ đó, mà một cô gái bị trói ở trung tâm ngôi sao năm cánh, miệng bị chặn lại, lúc này đang phần nộ đầy mặt nhìn chăm chăm

người áo bào đen đó. Cô gái này mọi người rất quen thuộc, chính là cháu gái Hồng Hiếu Lâm của sư phụ Tiêu Tử Lăng.

“Tôi cũng không muốn làm như vậy, nếu như cô muốn sống sót, chỉ có thể mong đợi lần phản loạn này của Ngô ca mọi thứ đều thuận lợi.” Người áo bào đen nhìn nhìn phương hướng căn cứ Lăng Thiên, nơi đó thường thường truyền đến tiếng bạo động, đã biết cuộc phản loạn của Ngô Khánh Vân đang trong tiến hành.

“Đừng có tiếng còi lần thứ hai nữa, bằng không tôi cũng không thể cứu được cô.” Người áo bào đen thở dài như có như không, dường như thực sự không đành lòng.

Lời còn chưa dứt, lỗ tai hắn đột nhiên rung lên, bốn thanh dao nhọn trong nháy mắt bắn ra, trực tiếp cắm vào tứ chi của cô gái đó, máu tươi chảy ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ đường nét của ngôi sao năm cánh. Mà lúc này người áo bào đen bắt đầu nhắm mắt niệm chú ngữ. . .

Cô gái trong ngôi sao năm cánh bắt đầu thống khổ giãy dụa, sau đó nhanh chóng khô quắt đi, sau cùng thể mà biến thành một thi thể khô. Cũng chính lúc này, ngôi sao năm cánh đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt, nhất thời chiếu sáng toàn bộ xung quanh, ánh sáng trắng đó duy trì liên tục mười giây, mới chậm rãi giảm độ sáng, sau khi ánh sáng trắng biến mất, liền thấy trên ngôi sao năm cánh xuất hiện Ngô Khánh Vân với người tử trung kia.

“Ngô ca!” Người áo bào đen cung kính kêu lên.

Ngô Khánh Vân che lại vết thương dưới sườn, oán hận nói: “Sở Tiểu Thất, tao sẽ không bỏ qua nó, đều là nó làm hỏng việc lớn của tao.”

Người áo bào đen thở dài thấp một hơi: “Xem ra chúng ta đã tính sai, không suy xét đến thái tử gia.”

“Đôi cha con Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất đó, đều rất âm hiểm, không ngờ tin tức lần này chúng ta lấy được vậy mà là do Sở Tiểu Thất cố ý thả ra, may mà tôi đã lưu lại một tay.” Ngô Khánh Vân nhàn nhạt nhìn lướt qua thi thể khô quắt kia, đưa con gái này tự động đưa lên cửa, sau khi lên giường với hắn, hắn đã đặt kỹ năng hi sinh trong hệ thống trò chơi lên trên người ả ta. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Thanh Toán, Còn Có Độc Thủ Phía Sau Màn.

“Ngô ca, anh thuyết phục cô ả này nguyện ý tiếp nhận loại hình xăm đó như thế nào?” Người áo bào đen nghĩa về phía đồ án ngôi sao năm cánh trên da thi thể khô tương đồng với mặt đất, tránh không được hiểu kỳ hỏi một tiếng.

Ngô Khánh Vân cười lạnh nói: “Căn bản không cần tôi nói gì, mấy ngày hôm trước đột nhiên chạy tới nói với tôi phải giúp cô ta báo thù, nói Sở Chích Thiên với cô gái đi cùng hắc ta là kẻ thù của cô ta, tôi chỉ nói để cho tôi xem xem quyết tâm của cô ta, cô ta liền chấp nhận.”

“Cừu hận của nữ nhân thực sự là khó hiểu.” Người áo bào đen cảm thán nói.

“Hừm, kẻ điên mà thôi.” Ngô Khánh Vân dán cái mác sau cùng cho Hồng Hiểu Lâm, hắc tuyệt không quên thần thái điên cuồng của Hồng Hiểu Lâm, bất quá cũng vì vậy, mới để cho hắc không có bất kỳ trắc trở nào đã khắc lên được ngôi sao năm cánh khởi động Hi Sinh trên người Hồng Hiểu Lâm, sau cùng lại càng cứu hắc thoát khỏi khốn cảnh.

“Ngô ca, hiện tại làm sao?” Người áo bào đen hỏi.

“Lần này, thế lực mà chúng ta cay cay đẳng đẳng thành lập, đã bị Sở Tiểu Thất diệt gọn cả ổ. Chúng ta chỉ có thể rời khỏi nơi đây trước, chờ chúng ta có thể lực của bản thân, tôi nhất định sẽ trả thù lại, hết thấy những kẻ làm hỏng việc lớn của tôi hôm nay, tôi sẽ bẻ xương rải tro bọn chúng. . .” Ngô

Khánh Vân thô bạo nói, lần này trúng kế của Sở Tiểu Thất, khiến cho triều đại của hãn đã trở lại trước giải phóng, chỉ có thể bắt đầu một lần nữa.

“Chúng ta còn có bao nhiêu người?” Ngô Khánh Vân cau mày hỏi.

“Bên ngoài căn cứ, quân sư mang theo một đội viên phụ trách tiếp ứng, cộng thêm ba người chúng ta, chỉ còn năm người.” Người áo bào đen tiếc nuối nói, lần làm phản này, đã lợi dụng hết toàn bộ lực lượng trong tay, cho nên mới bị Sở Tiểu Thất quét sạch sẽ, “Bất quá bên trong còn có một con ám cò, hãn còn chưa bại lộ.”

“Tạm thời không nên động, quân cò đó, thời khắc mấu chốt mới có thể dùng.” Ngô Khánh Vân cảnh cáo, bước ám cò đó hãn dùng để nhắm vào Sở Chích Thiên, một khi bày ra, vậy biểu thị, là thời khắc quyết chiến của hãn cùng với Sở Chích Thiên.

“Đã biết, Ngô ca, bất quá tôi tra được còn có một thế lực thừa nước đục mò cá trong lần bạo động này của chúng ta.” Người áo bào đen nói tin tức lấy được mới nhất cho Ngô Khánh Vân.

“Hừ, con cá đó không phải dễ mò như vậy, Sở Tiểu Thất cũng không đơn giản, bất quá chuyện đó không liên quan đến chúng ta. Cứ để cho bọn chúng chó cắn chó đi.” Ngô Khánh Vân cười lạnh nói.

Mấy người không tiếp tục nói thêm gì nữa, mà nhanh chóng chạy đến lối vào căn cứ, bọn họ phải thừa lúc Sở Tiểu Thất vẫn còn chủ trì đại cục bên trong căn cứ, nhanh chóng giết ra.

Mà hiện trường Tiêu Tình Vân tử vong, về mặt Đới Hồng Phi không đành lòng một chương đánh hôn mê Chân Nhất Long vẫn đang không thôi không ngừng điên cuồng chuyển vận dị năng cho Tiêu Tình Vân, cuối cùng cũng ngăn lại được trước khi anh tiêu hao dị năng.

Sở Tiểu Thất băng lãnh mặt, đi đến bên người Tiêu Tình Vân. Một tay đặt lên trên người cô, chỉ thấy trên tay Tiểu Thất toả ra một luồng khí tức băng lãnh, nhiệt độ bốn phía nhanh chóng hạ thấp. . . Rất nhanh một số gai băng lóng lánh hiện lên trên người Tiêu Tình Vân, sau cùng ngưng kết thành một cổ quan tài băng lóng lánh trong sáng đóng băng Tiêu Tình Vân vào bên trong.

“Tiểu Thất, nhóc thế này là. . .” Đới Hồng Phi đỡ lấy Chân Nhất Long thấy một màn như vậy kinh ngạc hỏi.

“Nơi về của cô ấy hẳn nên do Tiêu Tử Lăng quyết định.” Ánh mắt Sở Tiểu Thất hiện lên một chút áy náy, nếu khi Tiêu Tử Lăng trở về muốn mạng của nó bồi thường nó cũng sẽ không cự tuyệt, đây là nợ Sở Tiểu Thất nó thiếu Tiêu Tử Lăng.

“Hiện tại nên làm gì?” Lục Vân Đào có chút hoảng loạn.

“Hai người các anh phụ trách bình ổn bên trong căn cứ, tôi phải chạy đến cửa vào. Phòng đoán Ngô Khánh Vân muốn chạy trốn.” Sở Tiểu Thất nhìn lối vào căn cứ xa xa nói.

“Không được, một mình nhóc đi quá nguy hiểm.” Đới Hồng Phi phản đối đầu tiên, Lục Vân Đào theo sát sau đó.

Không đợi Sở Tiểu Thất nói thêm, liền nhìn thấy một hỏa diễm thông tin cháy lên ở cửa, Sở Tiểu Thất biến sắc nói: “Không tốt.” Vừa dứt lời, thân ảnh của nó nhất thời biến mất. Lưu lại hai người Đới Hồng Phi Lục Vân Đào hai mặt nhìn nhau.

Nhét Chân Nhất Long trong tay qua cho Lục Vân Đào, Đới Hồng Phi nói: “Tôi đi bảo hộ Tiểu Thất.” Nói xong, nhanh chóng chạy đi, miệng hô lớn: “Tổ chiến đấu, chuẩn bị xe việt dã. . .”

Rất nhanh một chiếc xe nhanh chóng lái qua, Đới Hồng Phi phi thân nhảy lên, xe nhanh chóng chạy về phía cửa vào.

Lục Vân Đào bất đắc dĩ nhìn Chân Nhất Long trong lòng, lại nhìn nhìn quan tài bằng tản ra hàn khí u mịch kia, thở dài thấp một hơi, bắt đầu phân phó đội viên nơi đây quét dọn chiến trường, chuyển quan tài bằng vào tổng bộ tổ công kiên.

Đới Hồng Phi đuổi theo tới cửa, liền thấy Sở Tiểu Thất mang sắc mặt khó coi đứng ở lối vào, mà nơi đó đã là thi ngang đầy đất, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ cửa vào, Ngô Khánh Vân hạ thủ quả nhiên ngoan lệ, đội viên trực ban hiện trường gần như không có mấy ai sống sót.

Theo tin tức mà đội viên trực ban còn sống ở hiện trường cho biết, Ngô Khánh Vân đã ngồi trên xe việt dã sớm đã được an bài ở bên ngoài thoát khỏi căn cứ Lăng Thiên.

“Đáng hận!” Sở Tiểu Thất phẫn nộ, rầm một tiếng, đánh một chưởng lên trên thể núi bên cạnh, năng lượng do giận dữ phát ra trực tiếp đánh thể núi kia ra thành một lỗ lớn, đội viên tới sau đó thấy một màn như vậy, đều im tiếng, trong lòng run sợ nhìn Sở Tiểu Thất đứng thẳng tắp phía trước.

Sở Tiểu Thất biết đã vô ích chỉ có thể dẫn Đới Hồng Phi về lại tổng bộ tổ công kiên, bắt đầu triệt để xử lý phần tử bạo động lần này.

“Đới Hồng Phi, đã điều tra hết người của Ngô Khánh Vân xong chưa?” Ánh mắt Sở Tiểu Thất lãnh lệ nhìn Đới Hồng Phi bên cạnh.

“Xác định có mười bốn người, còn có hai mươi ba người không có cách nào tìm được chứng cứ thực tế.” Đới Hồng Phi nói tin tức mới nhất anh tra được cho Sở Tiểu Thất.

“Mặc kệ có phải hay không, ba mươi bảy người đó đều phải tử hình ngay tại chỗ, nói cho mọi người của căn cứ, đó là kết cục phản bội căn cứ.” Sở

Tiểu Thất cho rằng một chút thủ đoạn máu tanh là phương pháp hữu hiệu nhất chấn nhiếp những người tâm tư bất định.

“Vậy người có quan hệ với bọn chúng thì sao?” Đới Hồng Phi day day đầu mi, rất khó phán định những người đó đến tột cùng là vô tội hay có tội.

“Không phải chúng ta có quân đoàn thiết huyết sao? Những người đó đều an bài tới đó đi, đến tột cùng có thể sống sót hay không, phải xem tạo hóa của chính bọn họ.” Lời nói của Sở Tiểu Thất khiến cho tất cả mọi người ở đây biến sắc, quân đoàn thiết huyết kia chính là chiến đội tử vong, người đi vào gần như không có mấy ai có thể sống sót. Nhưng bọn họ không dám nhiều lời, biểu hiện của Sở Tiểu Thất ngày hôm nay để cho tất cả mọi người hiểu rõ, thủ đoạn của thái tử gia căn cứ nhà mình còn ngoan độc hơn xa so với Sở Chích Thiên ba cậu ta, thậm chí còn vô tình hơn.

“Còn có, ban này đi xem nơi ở của Tiêu Tình Vân, nhân viên đội hộ vệ trực ban mà Chân Nhất Long đặc biệt an bài đã chết toàn bộ, đều là cười mà chết.” Đới Hồng Phi nói tin tức tổ chiến đấu mang đến cho Sở Tiểu Thất, đối với lần phản loạn này, bọn họ đều không ngờ tới kẻ bạo động sẽ lấy Tiêu Tử Lăng ra làm cửa đột phá, càng không ngờ sẽ tìm ra Tiêu Tình Vân làm con tin để hiếp bức Tiêu Tử Lăng. Phải biết rằng Chân Nhất Long vì bảo hộ đội viên tổ hậu cần của anh, đã áp dụng phương sách bảo hộ tương ứng, đáng tiếc vẫn không ngăn chặn thành công.

“Thực sự là kiểu chết kỳ quái, đã nghiên cứu ra là cái gì chưa?” Sở Tiểu Thất lật xem tư liệu tử vong, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Trải qua nghiên cứu, phát hiện vật chất kỳ lạ trong thân thể, nhưng không phải độc.” Đới Hồng Phi rất buồn bực đến tột cùng là cái gì có thể khiến cho những đội viên kia mỉm cười mà chết chứ.

“Các loại dị năng ở mặt thể tầng tầng lớp lớp, trên thế giới này còn có dị năng mà chúng ta không biết đến.” Sở Tiểu Thất tuyệt không kỳ quái, theo

văn hiển mà trước đây nó xem qua thì biết chủng loại dị năng thời kì này phồn thịnh chưa từng có, rất nhiều dị năng kỳ kỳ quái quái đều có. Trái lại đến trung hậu kỳ, bởi vì người thức tỉnh chết đi rất nhiều, vì vậy rất nhiều dị năng kỳ lạ đều đã biến mất.

“Bao gồm cả cái để cho Ngô Khánh Vân thoát đi kia sao?” Đới Hồng Phi rất kiên kỵ đối với luồng ánh sáng trắng đó, nếu như Ngô Khánh Vân có năng lực chạy trốn như vậy, cho dù về sau tìm được hãn ta, cũng không giải quyết được hãn.

“Ừ, rất kỳ quái. . . Nhưng tôi nghĩ hãn không có khả năng truyền tống cự ly dài, bằng không kỹ năng đó quá nghịch thiên.” Sở Tiểu Thất chau mày.

“Báo. Phát hiện một tòa pháp đàn bên ngoài căn cứ, còn có một khối thi thể nữ.” Đội viên thăm dò báo vào tin tức mới nhất.

“Đi xem. . .” Sở Tiểu Thất giật mình, dẫn theo mấy người Đới Hồng Phi Lục Vân Đào vội chạy qua.

Lục Vân Đào đứng ở giữa pháp trận, cảm ứng năng lượng trong gió, xác định với Sở Tiểu Thất: “Ban này nơi này từng có dao động năng lượng cường đại.”

“Nữ nhân này là ai?” Sở Tiểu Thất hỏi.

“Hồng Hiếu Lâm, là một người sống sót bình thường trong căn cứ, điều tra ra được trong khoảng thời gian này có lui tới rất thân mật với Ngô Khánh Vân.” Nhân viên tình báo nói tin tức tra được cho Sở Tiểu Thất.

Không đợi Sở Tiểu Thất nói chuyện, đột nhiên hai luồng sáng trắng thoáng hiện. Sau cùng dừng ở cách không xa phía trước Sở Tiểu Thất, chính là Tiểu Kỳ Tiểu Tát, ba mẹ của Tiểu Tiểu.

Chỉ thấy Tiểu Tát cao ngạo ngẩng đầu, phong phạm nữ vương tỏ ý Tiểu Kỳ đi lên hỏi một chút có chuyện gì, vì sao tên nhóc trước mắt tới tìm chúng nó.

Tiểu Kỳ nịnh nọt dựa qua, thân mật dựa vào Tiểu Tát. Biểu tình đó dường như muốn Tiểu Tát cho một nụ hôn an ủi vậy.

Tiểu Tát bất đắc dĩ dùng đầu chạm chạm, lúc này Tiểu Kỳ mới lon ton lon ton đi tới trước mặt Tiểu Thất, giương mắt cầu, hỏi thăm dụng ý Tiểu Thất kêu chúng nó tới.

“Giúp tao nhìn xem, có phải Ngô Khánh Vân từng xuất hiện ở chỗ này hay không, sau đó đi nơi nào?” Tiểu Thất rất muốn xác định một việc, vì vậy đành phải làm phiền cha mẹ của Tiểu Tiểu.

Tiểu Kỳ gật gật đầu, nó nghiêm túc nghĩ nghĩ, đương nhiên nó sẽ không để cho bà xã nhà mình nghĩ, bà xã nhà mình chỉ có thể nghĩ hương vị của nó, đối với điểm này, nó rất bá đạo.

Nó ngẩng đầu, tỏ ý mấy người theo nó, vì vậy nó mang theo bọn họ một đường đi tới cửa, tỏ ý khí tức của trận đàn kia đã rời khỏi căn cứ.

“Xem ra, quả nhiên bọn chúng lợi dụng trận đàn kia để cho bọn chúng thoát khỏi vòng vây.” Đới Hồng Phi thở dài một hơi, “Nhìn trận đàn kia, một lần phát động rất khó, nhất định phải có vật hi sinh, lưng với tứ chi của cô gái kia đều có hình xăm ngôi sao năm cánh, cộng thêm ngôi sao năm cánh lớn trên trận đàn kia. . .”

“Hơn nữa cự ly là 1000 mét, đương nhiên chúng ta còn chưa thể xác định được có phải đó đã là cực hạn hay không.” Sở Tiểu Thất quan tâm chính là điều này, chỉ cần biết điều kiện kỹ năng đó phát động, tiếp theo nó tuyệt đối sẽ không để cho Ngô Khánh Vân chạy thoát.

Lúc này, gian phòng nào đó ở bộ hậu cần của căn cứ, cửa sổ đột nhiên bị gõ nhẹ mấy cái, người trong phòng không có động tĩnh gì, hồi lâu sau mới đi ra từ trong góc âm u, lặng lẽ mở cửa sổ ra, cô ta sờ sờ bệ cửa sổ, lấy ngón tay nhẹ nhàng khêu, một tấm giấy nhỏ được cuộn lại bị nhét vào lỗ nhỏ, lặng yên rơi vào lòng bàn tay cô ta.

Cô ta trấn định ngẩng đầu, nhìn nhìn xung quanh, ánh trăng sáng sủa chiếu gương mặt của cô ta rất rõ ràng, chính là nhân viên tin tức đối ngoại của căn cứ Giang Khinh Ngữ, cô ta thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới đóng cửa sổ lại, lần nữa ẩn vào bóng tối.

Dùng đèn pin nhỏ tư tàng xem xem nội dung trên tờ giấy, Giang Khinh Ngữ cười lạnh vò tờ giấy thành mảnh vụn, thả vào trong nước trà bên cạnh, nhìn những mảnh vụn đó dung hợp với nước trà.

Tiêu Tử Lăng, đây là bước đầu tiên tao trả thù, Tiêu Tình Vân đã chết, kế tiếp nên đến phiên mày. Trên mặt Giang Khinh Ngữ phỉếm ra một nụ cười thâm độc, dường như cô đã thấy Tiêu Tử Lăng quỳ xuống cầu xin ở trước mặt cô. . .

Không sai, độc thủ phía sau màn tiết lộ lai lịch với địa điểm ẩn tàng của Tiêu Tình Vân cho Ngô Khánh Vân, chính là Giang Khinh Ngữ cô.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Con Tin, Không Phải Dễ Bất Như Vậy.

Trên đường cái của căn cứ Kinh Vân, vài chiếc xe đang lái đến đầu trường, nhóm người này chính là đám người Sở Chích Thiên còn chưa biết căn cứ nhà mình bị bạo động, lát nữa sẽ tiến hành thi đấu bán kết, bọn anh như thường ngày ngồi trên xe mà căn cứ an bài đến hiện trường.

Mấy ngày trước lộ tuyến đi rất cố định, mà lúc này lại bất ngờ cải biến, Sở Chích Thiên ở trên xe ve vãn Tiêu Tử Lăng, hai mắt rũ xuống chột lóe ánh lạnh.

Tiêu Tử Lăng vui đầu ở trong lòng Sở Chích Thiên, khí tức bất ổn, miệng lúc nào cũng nhẹ giọng cầu xin, dường như khó có thể chống cự đối với sự ve vãn của Sở Chích Thiên, chỉ có Sở Chích Thiên biết, lúc này Tiêu Tử Lăng đã mở ra Linh Nhân, tay vòng ở sau lưng anh vuốt ve nhìn như âu yếm, kỳ thực là đang nói cho anh thứ Linh Nhân biểu hiện ra.

Mai phục sao? Những kẻ đó quả nhiên ngồi không yên, sau khi biết Đồng Hạo Triết là cấp bốn. . . Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười trào phúng, ám sát anh lại hoặc là quấy nhiễu bọn anh trình diện? Muốn không chiến mà thắng sao? Bọn chúng tính toán thực hay a, thế nhưng, anh sẽ như bọn chúng mong muốn sao?

Tay Tiêu Tử Lăng đột nhiên gõ nhẹ sau lưng Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên ngồi trên xe, trực tiếp mở cửa xe, ôm Tiêu Tử Lăng liền lùi ra từ trong xe.

Chợt nghe thấy tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, chiếc xe bọn anh ngồi đã nổ tung, xe trực tiếp nổ bay. Hỏa diễm hừng hực nhanh chóng bốc lên. Sở Chích Thiên ở không trung trực tiếp đánh ra một đạo Màn Điện, cản lại lực trùng kích do nổ mạnh mang đến.

Sở Chích Thiên lúc này, vạt áo khoác thật dài bay lượn trong không trung, mái tóc bạc đã nửa dài bay múa theo gió, vẻ mặt anh tự nhiên ôm Tiêu Tử Lăng, lãnh nhãn nhìn Đồng Hạo Triết mang theo Trần Cảnh Văn cũng nhảy ra.

“Liệt!” Một tiếng quát lạnh. Trên người Sở Chích Thiên đột nhiên bay ra một đường điện quang, xẹt qua phía sau anh, nơi đó đột nhiên vụn vụn một chút, một bóng người màu đen rớt ra, trực tiếp rơi trên mặt đất. Đập lên một mảnh bụi bặm. Điện lực mấy trăm vạn Volt, cho dù là người thức tỉnh cũng không có cách nào thừa nhận, trực tiếp bị giật mất đi sức chiến đấu.

Sở Chích Thiên đáp xuống điểm dừng chân anh đã sớm nhìn trúng, nóc tòa nhà chỉ cao hai tầng lầu nào đó, vừa mới đứng vững, Đồng Hạo Triết đã ôm Trần Cảnh Văn chạy tới.

“Sở ca, có mai phục.” Đồng Hạo Triết thả Trần Cảnh Văn trong lòng xuống, nhắc nhở.

Sắc mặt Trần Cảnh Văn ngưng trọng: “Xem ra quân đội thống nhất trận tuyến liên thủ rồi.”

Sở Chích Thiên gật đầu nói: “Xem ra quân đội có ý định chèn ép thế lực dân gian.” Thái độ trước mắt của quân đội vẫn như thời đại bình an, lựa chọn chèn ép hết thảy đoàn thể dân gian. Thế nhưng, bây giờ còn là thời đại bình an sao? Chỉ có thể nói những đại lão quân đội đã quá tự tin đối với thế lực mà bọn họ nắm giữ. . .

Hai mắt Sở Chích Thiên thâm trầm nhìn phương hướng nào đó phía dưới, thanh âm thanh lãnh rõ ràng truyền qua: “Nếu đã thiết lập cục. Chư vị

hắn có thể hoá trang lên sân khấu rồi.”

Sở Chích Thiên vừa dứt lời, chợt nghe thấy một chuỗi tiếng cười sang sảng vang lên: “Tôi đã nói Sở thủ lĩnh sẽ không đơn giản như vậy mà. Chư vị, nếu người ta đã biết, chúng ta cứ tận tình liên lạc liên lạc cảm tình với Sở thủ lĩnh đi.”

Theo một tiếng này, liền thấy mỗi một góc xung quanh xuất hiện không ít người thức tỉnh. Dẫn đầu chính là Viên thiếu tướng với Vương Thiếu Phong, bọn chúng ầm ầm vây quanh nhóm Sở Chích Thiên đứng trên nóc nhà, bên ngoài một cây số, càng có một đám súng xạ kích nhắm ngay nơi đây, chỉ chờ một tiếng ra lệnh, sẽ trực tiếp bắn chết Sở Chích Thiên.

“Không ngờ Viên thiếu tướng anh vậy mà là người dẫn đầu lần này, xem ra thủ lĩnh của các anh tuyệt không coi trọng anh như trong tưởng tượng của anh nhỉ?” Khóe miệng Sở Chích Thiên thoáng nhếch, một lời đánh trúng vết thương ẩn sâu trong tim Viên thiếu tướng.

“Sở thủ lĩnh, hiện tại hắn nên lo lắng cho chính cậu đi.” Viên thiếu tướng cố nén sự tức giận trong lòng, vẫn duy trì một bộ dáng cười tủm tỉm nói sang chuyện khác.

Sở Chích Thiên cười nói: “Mạng tôi rất tốt, Viên thiếu tướng yên tâm. . . Chẳng qua tôi có chút không rõ, vì sao lúc đầu anh đã muốn giết tôi chứ.” Tuy rằng thái độ của Viên thiếu tướng ở trước mặt anh không tồi, vẻ mặt ý cười dường như không có ác ý đối với anh, thế nhưng đều sẽ có mấy lần lơ đãng tiết lộ ra sát khí, Sở Chích Thiên lúc đó đã cấp năm rất dễ bắt được vài lần sát khí đó, biết Viên thiếu tướng này không có ý tốt đối với anh.

Nghe thấy câu hỏi của Sở Chích Thiên, Viên thiếu tướng đã xé rách da mặt cũng không che giấu sát khí trong lòng hắn nữa: “Ai kêu mày cũng là hệ lõi điện chứ, ở căn cứ bọn tao, hệ lõi điện được ca tụng là dị năng công kích cường đại nhất, bất kể đơn thể hay là phạm vi, dị năng khác căn bản

không cách nào sánh bằng. . . Thế nhưng, dị năng công kích cường đại nhất chỉ cần một người là được, đó chính là tao, mà tao cũng là người duy nhất có thể đứng trên đỉnh núi!” Viên thiếu tướng cao ngạo đầy mặt, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn nói, “Vì vậy, tao sẽ không cho phép trên thế giới này còn có hệ lô điện thứ hai.”

Theo một tiếng này, khí thế cấp năm của Viên thiếu tướng bùng nổ toàn diện, một số người thức tỉnh đẳng cấp thấp dường như thừa nhận không nổi luồng uy áp này, sắc mặt đại biến, càng có mấy người, bị luồng khí thế này chấn nhiếp lui ra sau mấy bước.

“Anh cho là anh có thể giết tôi?” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười trào phúng nói. Quân đội quá tự tin, chẳng lẽ thực cho rằng cấp năm là vô địch sao?

“Đương nhiên nếu như mày một lòng muốn chạy trốn, tao giết không được mày, nhưng mày nở bỏ lại cô ta sao?” Chỉ chỉ Tiêu Tử Lăng trong lòng Sở Chích Thiên, Viên thiếu tướng cười nói.

“Anh biểu hiện kém cỏi như thế? Vậy mà tất cả mọi người đều biết em là nhược điểm của anh a, Hửm?” Sở Chích Thiên như cười như không ngăm nhìn Tiêu Tử Lăng làm bộ kinh hoàng trong lòng.

Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa không nhận được cho lão đại nhà mình một ánh mắt khinh bỉ cực bực, mợ nó, hiện tại nên đối phó đám người phía trước, mặt mày đưa tình với cậu cái mông a?

Vương Thiếu Phong thấy Sở Chích Thiên thế mà không chút nào che giấu ve vãn với cô gái trong lòng, gã giận dữ đầy đầu. Loại hành vi này của Sở Chích Thiên không chút nào che giấu nói cho bọn họ, Sở Chích Thiên hẳn ta căn bản không để bọn họ trong lòng, làm thủ lĩnh hô phong hoán vũ của căn cứ, bị một thủ lĩnh khác coi khinh như thế, là một loại sỉ nhục.

Viên thiếu tướng một phen ngăn cản Vương Thiếu Phong muốn bổ nhào lên, kêu gã an tâm một chút chờ nóng nảy, hẳn muốn cho người của căn cứ Nam Đô đi thăm dò thực lực của Sở Chích Thiên một chút trước.

Không thể không nói, Viên thiếu tướng là một người rất cẩn thận, hẳn thấy Sở Chích Thiên thông dong bình tĩnh như vậy. Hoài nghi sợ rằng Sở Chích Thiên này cũng ẩn tàng thực lực như phó thủ lĩnh của hắn ta, nhưng đến tột cùng ẩn tàng bao nhiêu, phải xem người của căn cứ Nam Đô có thể để cho hắn ta thi triển toàn lực hay không.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, hơn mười người thức tỉnh bốn phía nhào tới, do căn cứ Nam Đô phá vỡ tới, cũng có thủ hạ của hắn.

Nhìn thấy người xung quanh nhào tới, không đợi Sở Chích Thiên phóng thích dị năng, Đồng Hạo Triết đã phóng một Không Long Chi Bạo, ngăn chặn những kẻ đó. Sở Chích Thiên không có cái gọi là chủ nghĩa anh hùng, nhất định phải một người đối phó các loại, thấy thế tay thoáng đưa, Thiên La Địa Vĩng bao phủ trên đầu, bao toàn bộ những người công kích bọn anh vào trong đó. Chờ điện quang biến mất, liền thấy mười mấy người đó té trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Sở Chích Thiên ý cười đầy mặt vỗ vỗ người trong lòng, trào phúng nói: “Viên thiếu tướng, người anh mang đến chưa đủ nhìn a.”

Kỹ năng lôi điện của Sở Chích Thiên khiến cho mặt Viên thiếu tướng trở nên xanh tím, thập phần khó coi, không ngờ đồng dạng là hệ lôi điện, kỹ năng thức tỉnh vậy mà hoàn toàn bất đồng, hẳn không ngờ kỹ năng lôi điện của Sở Chích Thiên thế mà còn khủng bố hơn so với hắn. Sát ý trong lòng hắn càng đậm. Nhất định phải giết chết tên trước mắt này, bằng không hắn vĩnh viễn không có khả năng trở thành đệ nhất nhân đỉnh phong. Cho dù trước mắt hắn hơn một cấp so với đối phương, nhưng đợi đến khi cùng cấp, ưu thế của hắn không còn sót lại chút gì.

Lòng bàn tay phải chắp sau lưng của hắn đột nhiên xuất hiện một đoàn lôi điện, như hình cầu. Chính là kỹ năng Lôi Điện Cầu hắn thức tỉnh sơ bộ.

Mà Vương Thiếu Phong bên cạnh đã nhận được sự ám chỉ của Viên thiếu tướng. . .

“Sở thủ lĩnh, quả nhiên ra tay bất phàm a. . .” Viên thiếu tướng còn chưa dứt lời, Vương Thiếu Phong đã đột nhiên nhào lên, một đạo kim quang bắn thẳng đến, thế này rõ ràng chính là muốn tấn công cho trở tay không kịp, Sở Chích Thiên đẩy Tiêu Tử Lăng trong lòng ra, đưa cậu ra khỏi trung tâm chiến đấu, bay về phía Trần Cảnh Văn.

Sau đó ngón tay thoáng khều, một đạo Liệt Điện tiến lên đón đánh, chợt nghe thấy tiếng điện giạt kịch liệt, đạo kim quang kia sau khi ăn Liệt Điện trực tiếp rơi xuống mặt đất, vậy mà là một cây vũ khí kim loại cùng loại vũ tiễn, đương nhiên lúc này bởi vì đã bị lôi điện thi ngược, đã lủng lỗ chỗ, nhưng ngoại hình vẫn có thể nhận ra được.

Không đợi Sở Chích Thiên thở một hơi, một đoàn năng lượng khủng bố đột nhiên đánh tới từ sau mảnh kim loại đó, khi mọi người đều cho rằng Sở Chích Thiên không cách nào phản ứng lại, lại không ngờ rằng trước người Sở Chích Thiên đột nhiên xuất hiện một màn hình lóe vô số điện hỏa, chính là kỹ năng phòng thủ của Sở Chích Thiên - Màn Điện, nó đã ngăn cản lại đoàn năng lượng đó.

Vốn tưởng rằng hai luồng năng lượng va chạm sẽ có lực trùng kích cường đại, thế nhưng một tình cảnh quỷ dị xuất hiện, khi đoàn năng lượng khủng bố kia đụng tới Màn Điện, năng lượng thế mà bị Màn Điện hấp thu vào, đến sau cùng độ rộng Màn Điện vốn chỉ ba mét, thoáng cái mở rộng tới năm mét, độ cao cũng từ hai mét tăng lên tới ba mét, thật giống như Màn Điện đã được bổ sung năng lượng vậy.

Sở Chích Thiên nhếch lên khóe miệng, cười nói với Viên thiếu tướng: “Cảm tạ.”

Mặt Viên thiếu tướng nhất thời đen, không ngờ công kích của hãn vậy mà không có hiệu quả, thậm chí còn bổ sung năng lượng cho đối phương trên trình độ nhất định, điều này với hãn mà nói là một loại sỉ nhục khó có thể xóa mờ.

Nhóm người thức tỉnh đứng ở bên cạnh hai mặt nhìn nhau, không biết làm như thế nào cho phải, Viên thiếu tướng vốn được ký thác kỳ vọng cao thế mà bó tay chịu trói đối với thủ lĩnh căn cứ Lăng Thiên, dị năng của hãn ta thế mà vô hiệu đối với đối phương, thậm chí còn tăng ích. Chẳng lẽ lần hành động này của bọn họ phải thất bại mà về sao?

Lúc này, Sở Chích Thiên chợt nghe thấy một thanh âm hỗn hển, liền nghe thấy Vương Thiếu Phong ngoan lệ hô: “Dừng tay, bọn mày còn muốn nữ nhân của bọn mày sống sót, thì buông vũ khí xuống cho tao.”

Sở Chích Thiên quay đầu qua, thấy hai tay Vương Thiếu Phong mỗi tay cầm một cây chủy thủ, phân biệt đặt dưới cằm Tiêu Tử Lăng với Trần Cảnh Văn, ánh mắt đang cảnh cáo anh, trong tay gã có con tin.

“Vậy mày cứ giết bọn họ đi!” Khóe miệng Sở Chích Thiên hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Vương Thiếu Phong nghe vậy cả kinh, không đợi gã phản ứng lại, hai luồng lực lượng một trái một phải trực tiếp đánh lên ngực gã, tuy rằng kỹ năng phòng thủ của gã theo đó phát ra, nhưng cũng khó có thể chống lại hai luồng lực lượng kinh khủng đó, gã bị đánh bay đi, điên cuồng phun máu tươi trên không trung, hung hăng ngã xuống đất.

Trần Cảnh Văn vẩy vẩy cánh tay phải, lạnh lùng thốt: “Tao đã sớm muốn đánh mày một trận, cũng dám mơ tưởng đến tao, thực sự là chán sống.”

Mà Tiêu Tử Lăng bên cạnh lộ ra nụ cười hồn nhiên đáng yêu nói: “Có đôi khi, con tin không phải dễ bắt như vậy.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Quái Vật? Có Thể Chống Được Ba Phút Không?

Vương Thiếu Phong với vẻ không cách nào tin tưởng nhìn chăm chăm hai nữ nhân mỗi người một phong thái kia, lẩm bẫm: “Không có khả năng, mấy cô ả không phải người thường sao?” Vương Thiếu Phong đương nhiên biết tin tức của mấy người căn cứ Lăng Thiên, Viên thiếu tướng đã sớm nói cho gã, vì vậy sau khi gã khống chế Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng, không phòng ngừa hai người này, lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên người Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết, lại không ngờ gã khống chế không phải cô gái yếu đuối, mà là hai con độc xà ẩn giấu rất sâu, để cho Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng một kích đắc thủ.

“Nếu tôi có thể ẩn tàng thực lực, như vậy người của tôi đương nhiên cũng có thể.” Sở Chích Thiên có lòng tốt giải thích một chút.

“Mày. . . Quá đề tiện.” Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Vương Thiếu Phong lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, không biết là vì tức hay là bị thương.

“Viên thiếu tướng, hiện tại làm sao giờ?” Chiến sĩ người thức tỉnh đi theo bên cạnh dò hỏi. Nữ nhân vốn là trói buộc lại là người thức tỉnh khủng bố, phải biết rằng Vương Thiếu Phong chính là người thức tỉnh cấp bốn đỉnh cấp, tuy nói đối phương là hai người cùng đánh lén, nhưng không có thực lực cùng cấp với gã, căn bản không có khả năng một kích đã bị trọng thương. Bọn họ nếu muốn ăn tươi bốn người này, không hề nghi ngờ căn bản là chuyện nghìn lẻ một đêm.

“Phóng đạn tín hiệu.” Viên thiếu tướng căn rằng, hiện tại đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì làm tiếp.

Chiến sĩ người thức tỉnh nghe thấy phân phó của Viên thiếu tướng, biến sắc, nhưng vẫn lấy ra một viên đạn tín hiệu từ trong ngực bắn lên.

Liền thấy một đóa pháo hoa bảy màu bung ra trên bầu trời, trình độ chói mắt làm cho cả căn cứ đều rung động.

Tổng bộ căn cứ, Lý lão sau khi nhận được tin tức này, nhin không được vỗ bàn giận dữ: “Tên Viên Tuấn đó đến tột cùng muốn làm gì, cũng dám sử dụng binh khí chung cực của căn cứ.”

Vu Thiều Hoa biến sắc, cả kinh nói: “Hắn thế nào lớn mật như vậy?”

Sắc mặt Lý lão không ngờ nói: “Còn không phải vì hội nghị đã thông qua chuyện hợp tác với căn cứ quân sự Nam Đô, hiện tại bọn họ chắc hẳn muốn đối phó hai căn cứ dân gian kia.”

Vu Thiều Hoa lạnh mặt nói: “Những người đó tới cùng muốn làm gì, chỉ cần những căn cứ kia không có dị tâm, liên hợp bọn họ cộng đồng chống lại tang thi với những sinh vật biến dị đáng sợ kia không phải rất tốt sao? Cho dù bị bọn họ chiếm nhiều một chút địa bàn thì có sao? Đến lúc này rồi, bọn họ còn tính toán chi li những lợi ích đó, tự giết lẫn nhau?”

Lý lão thở dài thấp một hơi, vẻ mặt có chút chán chường: “Quyền lực nắm giữ đã lâu, cũng rất dễ mục nát, bọn họ sợ hãi.” Người thức tỉnh dân gian phát triển quá nhanh, bọn họ không có cách nào nắm giữ được những thế lực đó rất hy vọng đả kích một số chim đầu đàn, ra chiêu giết gà dọa khỉ. Mà căn cứ Lăng Thiên với căn cứ Phượng Lâm chính là hai con gà bọn họ chọn trúng. Chẳng qua hiện tại xem ra bọn họ đã thất sách, hai con gà kia cũng không dễ giết, cho nên mới sử dụng đến lực lượng chung cực của căn cứ.

Vu Thiếu Hoa giương giương miệng, muốn nói gì đó lại vẫn im tiếng, dù sao những người đó đều là chiến hữu mấy thập niên của Lý lão, ông tuổi già quá tiệm tình bạn cũ, không còn cái loại bức lực đập nôi dìm thuyền như khi tuổi trẻ nữa, lần hội nghị này có thể được thông qua, cũng là kết quả do Lý lão thỏa hiệp.

Lý lão thu liễm lửa giận, thở dài thấp một hơi nói: “Nếu đã sử dụng lực lượng chung cực, ta hy vọng chuyện này có thể thu hoạch hoàn mỹ.” Chỉ cần có thể giết chết thủ lĩnh hai căn cứ kia, ông có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Dù sao lịch sử là người thắng viết nên, ông có thể công bố đối ngoại, hai căn cứ kia mưu đồ bí mật phản loạn là được. Nhưng nếu như thất bại, như vậy căn cứ Kinh Vân sẽ thành một trò cười cực lớn. . . Việc đó, ông tuyệt đối không cho phép.

“Cháu nghĩ không có ai có thể chống lại được.” Vu Thiếu Hoa ngược lại không lo lắng. Quái thú cải tạo gien chỉ biết giết chóc cắn nuốt, không có sợ hãi thương đau, thanh lý những người thức tỉnh cấp bốn kia căn bản không nói chơi, hơn nữa quái thú cải tạo gien cấp bậc đầu lĩnh trong đó, ngay cả hắn cũng phải tránh lui ba thước.

Khi không trung nở ra đóa pháo hoa năm màu kia, sắc mặt Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn rất ngưng trọng, bọn họ bắt đầu cảnh giác, không biết đối phương muốn làm gì. Mà Sở Chích Thiên vẫn mặt không biểu cảm, thập phần thản nhiên. Tiêu Tử Lăng thì nụ cười đầy mặt nhìn lão đại nhà mình, cậu thập phần tín nhiệm đối với lão đại nhà mình, tin tưởng Sở Chích Thiên cấp sáu căn bản không có chuyện không giải quyết được.

Lúc này, người thức tỉnh nghe lời phóng đạn tín hiệu đột nhiên hô lớn: “Ẩn nấp, mở phòng hộ.”

Một tiếng ra lệnh, các chiến sĩ của căn cứ Kinh Vân nhanh chóng tìm kiếm góc ẩn nấp, sau đó nhanh chóng mở ra áo hộ thân trên người, áo hộ

thân vốn thoát nhìn có chút rườm rà đột nhiên lan tràn ra như vật sống, bao hết cả người bọn họ vào trong đó.

Mà người thức tỉnh của căn cứ Nam Đô thì vẻ mặt mờ mịt, hai mắt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

Viên thiếu tướng phía dưới mặt nạ bảo hộ cười lạnh, nhóm đại lão bên trên cũng không có lòng tốt thực sự muốn giúp căn cứ Nam Đô, những chim đầu đàn của căn cứ bình dân này thì phải giết chết, nhưng suy yếu lực lượng của căn cứ Nam Đô cũng là điều tất yếu, đây chính là kế sách một hòn đá ném hai con chim.

Đúng lúc này, một người thức tỉnh của căn cứ Nam Đô ở vùng ngoài cùng đột nhiên chỉ về phương xa, kinh hoảng kêu lên: “Đó là quái vật gì?”

Mọi người nghe thấy tiếng kinh hô đó, nhìn qua phương hướng người đó chỉ, nhất thời sắc mặt tái nhợt, có mấy người thậm chí trực tiếp xoay người chạy trốn, hô to: “Quái vật a, chạy mau.”

Thế nhưng không đợi bọn họ chạy được mấy bước, đột nhiên nhanh chóng đình chỉ, sắc mặt đại biến nói: “Nơi đây cũng có. . .”

Chỉ thấy bốn phía đột nhiên xuất hiện vô số sinh vật hình dạng quái dị, chúng nó dường như là sản phẩm do vô số sinh vật bị ghép lại thành, nhưng lại tìm không được vết tích ghép nối, nhưng nếu nói là sinh vật tự nhiên mà thành, thì có quá nhiều cảm giác không hài hòa, khiến người ta nhìn mà buồn nôn kinh hoảng không thôi.

“Trời, chúng ta đã bị bao vây!” Người của căn cứ Nam Đô phát hiện bốn phía bọn họ đều là loại quái vật đó, lần nữa kinh hoảng hét rầm lên.

“Đó là cái gì?” Mặt Tiêu Tử Lăng tái nhợt hỏi Trần Cảnh Văn bên cạnh, cậu nhìn thấy gì? Cậu thế mà thấy được quái vật hình người ba đầu, mà ba

cái đầu đó vậy mà là trẻ con mới sinh, còn có cái thứ mặt người thân mãng xà kia là thứ gì? Chẳng lẽ rắn tinh? Cậu có chút vô năng tiếp thu.

Trần Cảnh Văn lạnh mặt nói: “Quân đội từng bí mật tiến hành thí nghiệm dung hợp gien, bất quá đều nói chưa từng thành công, thoát nhìn cũng không hẳn như vậy. . .”

Những con quái vật đó tựa hồ người thấy được thứ gì đó thêm nhỏ dãi, không có bất kỳ dự liệu nào, đột nhiên đánh tới.

Tốc độ phản ứng của Sở Chích Thiên rất nhanh, thuận di một cái đi tới bên người Đồng Hạo Triết, bắt lấy cổ áo anh ta lần nữa thuận di tới bên người Tiêu Tử Lăng, anh không cần suy nghĩ bất kỳ điều gì, trực tiếp phóng thích bốn Màn Điện, vây quanh bọn anh lại.

Mới làm xong hết thầy việc này, chợt nghe thấy bốn mặt Màn Điện phát ra tiếng đánh không cùng trình độ, những con quái thú cải tạo gien kia đã nhào lên, chẳng qua động tác của chúng nó chậm hơn Sở Chích Thiên một bước, vì vậy toàn bộ đụng lên trên Màn Điện, bị giật kêu thảm thiết không thôi.

Thấy thức ăn nơi đây không phải dễ ăn, quái thú cải tạo gien cũng rất thông minh, trực tiếp từ bỏ bên này, tập trung công kích người thức tỉnh bên ngoài.

Chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau liên tiếp bên ngoài, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương, còn có người thậm chí kinh hoảng hô to cứu mạng, cũng kèm theo tiếng kêu thảm không nên ăn tao. . .

Đương nhiên, tiếng kêu thảm rất ngắn, tiếp theo đó là tiếng xé rách nhấm nuốt khiến người ta sởn tóc gáy.

Trong Màn Điện, Trần Cảnh Văn luôn luôn bình tĩnh lúc này cũng vẻ mặt tái nhợt: “Chẳng lẽ người bên ngoài đều đã bị ăn?” Phải biết rằng bên

ngoài chính là người thức tỉnh cấp bốn giống như bọn anh.

Sở Chích Thiên lắc đầu nói: “Chưa. Còn có người đang hấp hối giãy dụa.”

“Ai?” mấy người còn lại trong Màn Điện quay đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười lạnh nói: “Một tên cận bã tôi muốn băm thây vạn đoạn, bất quá để cho gã bị những con quái vật cái tạo gien đó cắn nuốt, tôi cũng rất thỏa mãn.”

Lúc này, một tiếng nổi giận vang lên: “Viên Tuấn, tao nhất định phải giết mày. A!!!” Dường như bị thứ gì đó cắn, người đó kêu thảm thiết một tiếng, sau đó lại là một trận tiếng chiến đấu kịch liệt.

“Hóa ra là Vương Thiếu Phong! Thực sự là đáng đời!” Nghe thanh âm người đó, Trần Cảnh Văn khó nhịn lửa giận trong lòng nói. Mỗi khi nghĩ đến mình từng bị một nam cận bã như thế ý dâm, khiến cho toàn thân anh khó chịu, buồn nôn ghê gớm. Nghĩ tới đây, thế mà quên luôn quái vật khủng bố bên ngoài, nhin không được giận chó đánh mèo hung hăng nhìn chằm chằm Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết bất đắc dĩ sờ sờ mũi, nói như thế nào cũng là bởi vì anh mới khiến cho Trần Cảnh Văn bị vũ nhục, đương nhiên sát ý anh muốn giết Vương Thiếu Phong tuyệt không ít hơn so với Sở Chích Thiên. Phải biết rằng đối phương mơ ước chính là người trong lòng của anh. . .

Tuy rằng Vương Thiếu Phong là cấp bốn đỉnh cấp, nhưng bởi vì lúc đầu đã bị Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng đánh lén trọng thương, hơn nữa quái vật bên ngoài thực sự quá nhiều, rốt cục đơn không địch được đông, bị bọn quái vật chia ăn mà chết, trước khi chết chỉ để lại di ngôn cực kỳ oán độc: “Viên Tuấn, tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày.” Gã không cách nào không oán, phải biết rằng gã chính là do Viên thiếu tướng mang tới, là

tới hỗ trợ, không ngờ tới sau cùng, Viên thiếu tướng thế mà không chút nào lưu tình vứt bỏ gã, để cho kẻ vẫn luôn tính toán người khác như gã chết ở trong kế hoạch của người khác.

Người bên ngoài bị đám quái thú cải tạo gien chia ăn sạch, lúc này, hết thấy quái vật cải tạo gien bắt đầu bao vây qua phía Sở Chích Thiên, bởi vì hương vị thịt tươi chỉ có bên này mới có.

Thế nhưng năng lượng của Màn Điện rất cường đại, quái thú cải tạo gien đã chịu qua mùi vị đó không dám hành động thiếu suy nghĩ, đợi vài phút, phát hiện Màn Điện thế mà vẫn còn, đã biết không hao hết năng lượng của Màn Điện, lá chắn đáng hận này sẽ không biến mất, nhưng đến tột cùng ai tới tiêu hao năng lượng này đây? Quái thú cải tạo gien cũng có phân cấp bậc, rất nhanh quái thú cải tạo gien yếu nhất không sợ chết tông lên, sau đó liền thấy năng lượng của Màn Điện biến mất từng chút, Màn Điện cũng càng ngày càng mỏng càng ngày càng nhỏ, thấy hi sinh có thành quả, quái thú cải tạo gien còn lại bắt đầu hưng phấn lên, nhao nhao giục đàn em phía dưới nhanh chóng đi lên tự hại.

“Làm sao giờ?” Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn nhìn về phía Sở Chích Thiên, nếu như Màn Điện biến mất, bốn người bọn anh sẽ trực tiếp bại lộ ở trước mặt những con quái thú cải tạo gien đó, một khi rơi vào trong đó, những con quái thú không sợ đau không sợ chết, cắn nuốt theo bản năng đó sẽ vây chết bọn anh ở nơi đây. Hơn nữa đám người Viên thiếu tướng còn đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

“Có thể chống được ba phút không?” Sở Chích Thiên nhàn nhạt hỏi. Anh còn chưa có cách nào thuận phát được kỹ năng cấp cao, nhất định phải có thời gian phát động.

“Có thể!” Ba phút, mấy người ở đây đều là cấp bốn, đương nhiên có thể ứng phó được.

Lúc này, Màn Điện rốt cục biến mất, quái thú cải tạo gien bốn phía thấy thức ăn mỹ vị lần nữa xuất hiện ở trước mặt chúng nó, không cần suy nghĩ toàn bộ nhào qua.

“Thiên La Địa Võng!”

Một Thiên La Địa Võng cỡ lớn đánh qua, bao trùm toàn bộ những con quái thú cải tạo gien đó, thế nhưng chuyện bất ngờ xảy ra, trong Thiên La Địa Võng đột nhiên thoáng hiện mấy đạo hàn quang, liền thấy ba con quái thú cải tạo gien xé rách Thiên La Địa Võng, nhào ra từ bên trong, vẻ mặt hung ác tấp tới phía Sở Chích Thiên.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!” Ba tiếng nổ, ba con quái thú cải tạo gien gần như đồng thời bị đánh bay đi, nặng nề té ngã xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn thế mà vô lực đứng lên.

Hóa ra là ba người Đồng Hạo Triết, Trần Cảnh Văn, Tiêu Tử Lăng đồng thời ra tay, đánh ba con quái thú cải tạo gien đó trở lại, bọn họ đứng ở xung quanh Sở Chích Thiên hình thành một hình tam giác, cố gắng chống qua ba phút trắc trở nhất.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Kỹ Năng? Lôi Điện Cấp Đế Vương.

Khi “Thiên La Địa Võng” triệt để biến mất, hiện ra trước mặt bốn người chính là một đồng hồ điện, ngoại trừ quái thú cải tạo gien cấp thấp bị giết hôn mê, ngã ở nơi kia, phần lớn những con khác thì tạm thời mất đi năng lực hành động, giãy dụa trên mặt đất, nhưng có vài con quái thú cải tạo gien thuộc về cấp cao lại không hề bị thương, thấy hàng rào điện bao trùm chúng nó đã biến mất, quái thú cải tạo gien bị giết có chút bức bối phần nộ lập tức hung ác đánh tới, rõ ràng muốn ăn tươi nuốt sống khiến cho chúng nó chịu đau trước mắt, để bình ổn sự tức giận của chúng nó.

Những con quái thú cải tạo gien này vẫn có trí tuệ nhất định, chúng nó biết tập trung công kích một người, mà đối tượng chúng nó lựa chọn là Đồng Hạo Triết. . . Ở trong mắt chúng nó, món thức ăn này to lớn nhất, thịt nhiều nhất, khi ăn khẳng định sẽ có sức nhai nhất, chúng nó đã quen ăn đồ ăn ngon trước, do sợ bị quái thú cải tạo gien khác cướp trước một bước.

Đồng Hạo Triết thấy thế, hào sảng cười nói: “Tốt tốt. . .” Không Long Chi Bạo sớm đã được chuẩn bị đi lên nghênh tiếp.

Đồng Hạo Triết cho rằng anh bị những con quái thú cải tạo gien đó công kích tập thể là bởi vì anh mạnh hơn so với Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng, mà những con quái thú cải tạo gien đó thì thích khiêu chiến, nhưng không ngờ rằng là bởi vì thịt nhiều ăn ngon, nếu như Đồng Hạo Triết biết chân tướng, khẳng định sẽ rơi lệ đầy mặt.

Một tiếng nổ cực đại, quái thú cải tạo gien nhào tới bị năng lượng của Không Long Chi Bạo đánh bay ngược đi, nhưng bởi vì lực lượng công kích của Không Long Chi Bạo bị những con quái thú đó gánh vác bình quân, một kích này tuyệt không mang đến thương tổn gì cho chúng nó. Chỉ thấy thân mình chúng nó xoay trên không trung, bình yên đáp xuống mặt đất, sau đó lần nữa hung ác bổ nhào qua, không hoàn thành mục đích chúng nó sẽ không đành chỉ chiến đấu.

Lúc này, một con rồng nước một sợi roi nước trống rỗng xuất hiện, mỗi thứ cuốn đi hai con quái thú cải tạo gien không hề phòng bị. Mà ba con quái thú cải tạo gien còn lại tuyệt không chịu ảnh hưởng, vẫn không lui bước hung ác đánh về phía Đồng Hạo Triết.

“Cảm tạ!” Đồng Hạo Triết đáp tạ một tiếng, bốn con quái thú cải tạo gien được tống đi, áp lực của anh thoáng cái giảm bớt đi rất nhiều.

Ra tay đương nhiên là hai người Trần Cảnh Văn với Tiêu Tử Lăng. Lần này Trần Cảnh Văn trực tiếp thi triển kỹ năng cường đại nhất của anh, Thủy Long Tụ cấp bốn, vừng vàng vây hai con quái thú cải tạo gien kia vào trong đó. Vốn không nên thi triển kỹ năng cấp bốn, dù sao kỹ năng này quá hao dị năng, người thông minh cơ trí tuyệt đối sẽ không thi triển loại kỹ năng không phải người chết thì là ta mất mạng này khi chưa rõ tình hình ngay từ đầu. Nhưng anh thấy Đồng Hạo Triết rơi vào nguy cơ, căn bản không đợi anh suy nghĩ, kỹ năng cấp bốn đã phát ra.

Trần Cảnh Văn phiền muộn, biết ngay đụng tới Đồng Hạo Triết anh sẽ trở nên ngốc mà, mục đích này, thế này thực sự quá có lỗi với xưng hào hồ ly của anh. Về sau anh nhất định phải cách ly Đồng Hạo Triết, miễn cho mình tiếp tục ngốc nữa.

Tiêu Tử Lăng bên kia thì dùng roi nước quấn lấy hai con quái thú cải tạo gien kéo đến bên người cậu, roi nước trong tay trong nháy mắt biến mất, thay thế là một thanh đoản đao sắc bén. Cậu thuận thế đâm tới đầu một con

quái thú cải tạo gien trong đó, chợt nghe thấy một tiếng đình thanh thúy, thanh âm như đánh trúng kim loại, đoản đao đã trải qua xử lý đặc thù thế mà đâm không vào được tầng da tràn ngập khuynh hướng cảm xúc kim loại đó.

“Da thực cứng.” Tiêu Tử Lăng chau mày, da của những con quái thú cải tạo gien này đã tiến hóa thành trạng thái kim loại hóa, nếu như không phỏng đoán sai, sợ rằng còn có năng lực hấp thu thương tổn.

Quả nhiên, công kích lần nữa của Đồng Hạo Triết đã chứng minh điều đó. Không Long Chi Bạo của anh trực tiếp đánh lên trên người một con quái thú cải tạo gien, đánh lồm vào một khối trên da thịt, nhưng tình huống khiến người ta kinh ngạc xảy ra. Vùng da thịt đó thế mà chậm rãi trồi lên khôi phục. Mà con quái thú cải tạo gien bị công kích đó sau khi rơi xuống đất vậy mà như không có việc gì, đứng dậy lần nữa nhanh chóng nhào lên, căn bản không có vết tích bị thương với ảnh hưởng gì. Như vậy xem ra, hoặc là cảm giác đau của nó đã bị người ta xóa đi, hoặc chính là Không Long Chi Bạo của Đồng Hạo Triết không thể khiến cho nó bị thương tổn gì.

Nếu lưỡi đao đã vô hiệu đối với chúng nó, Tiêu Tử Lăng quả quyết thu đoản đao trong tay vào Tử Phủ, roi nước lần nữa xuất hiện trong tay, cậu lựa chọn quần đấu một phen trước xem xem tình hình đã.

Lúc này, hai tay Sở Chích Thiên chấp lại, quát lạnh: “Âm Dương Lưỡng Cực Hiện!”

Uy áp trên người anh đột nhiên hiện lên che trời lấp đất, mà cùng hô ứng là hai vùng trời nam bắc, hai trụ điện chói mắt từ trên trời giáng xuống, xung quanh trụ điện được xoay quanh vô số điện lực, phát sinh tiếng xé rách chói tai.

Căn cứ Kinh Vân trống rỗng xuất hiện hai trụ điện này, tất cả mọi người kinh hoảng nhìn hai hướng đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, cho dù cự ly khá xa, bọn họ cũng có thể cảm nhận được năng lượng cực đại ẩn chứa trong đó, đủ để phá hủy toàn bộ căn cứ Kinh Vân.

Viên thiếu tướng thấy một màn như vậy, mặt của hắn bắt đầu vắn vẹo, vẻ đố kỵ không hề che giấu. Vì sao kỹ năng hệ lôi điện cường đại khủng bố như thế sẽ được Sở Chích Thiên lĩnh ngộ chứ. . . Viên thiếu tướng rất rõ ràng, kỹ năng này chỉ sợ là cường đại nhất trong hệ lôi điện, bởi vì năng lượng lôi điện trong cơ thể hắn thế mà bắt đầu bạo động lên, muốn bức thiết thoát ly thân thể của hắn tụ tập về phía hai trụ điện kia. Hắn biết rõ, điều này đại biểu dị năng lôi điện của hắn đang thần phục đối với vương giả, nói cách khác lôi điện của hắn hoàn toàn thần phục Sở Chích Thiên, khó trách công kích của hắn căn bản không có hiệu quả, trái lại còn có hiệu quả tăng ích đối với hắn ta. Thử nghĩ một thần tử thần phục thế nào có thể uy hiếp được vương giả chứ.

Mà ở phương hướng tương phản với bên Sở Chích Thiên, Võ Chiếu của căn cứ Phượng Lâm chém bay một con quái thú cải tạo gien, chỉ huy thủ hạ chạy về phía một thông đạo nhỏ hẹp, những con quái thú cải tạo gien kia muốn giữ lại Võ Chiếu cấp năm, tuyệt không có khả năng, Võ Chiếu muốn chạy trốn vẫn có thể làm được, thế nhưng cô thế nào có thể bỏ lại quân sư với thủ hạ của cô chứ, vì vậy chỉ có thể chiến đấu anh dũng, trả giá mấy vết thương, mới tìm được chỗ phản kích. Cô đứng ở cửa thông đạo một người đã đủ giữ quan ải, bởi vì thông đạo chật hẹp, những con quái thú cải tạo gien đó chỉ có thể đồng thời công kích ba con, điều này đối với Võ Chiếu mà nói, áp lực tuyệt không nặng, cô phân phó thủ hạ chú ý chỗ cửa còn lại của thông đạo, không thể xảy ra việc lực chú ý đều ở phía trước mà bị đánh lén ở phía sau.

Tuy rằng thoát nhìn đám người Võ Chiếu không có gì nguy hiểm, nhưng quân sư Trần Song lại biết đây không phải kẻ lâu dài, chờ dịp năng của Võ

Chiếu tiêu hao sạch, bọn họ chính là con cá đờ làm thịt, mặc người hiếp đáp.

Đang khi Trần Song không nghĩ ra được một biện pháp nào tốt, đột nhiên có trụ điện năng lượng khổng lồ đánh xuống, khiến cho đám quái thú cải tạo gien hỗn loạn một trận, nhất thời rối cuộc quên phải công kích bọn họ.

Trần Song chấn kinh đầy mặt hỏi: “Võ tôn, đó tới cùng là chuyện gì? Trụ điện đó từ đâu tới?”

Quái thú cải tạo gien đột nhiên đình chỉ công kích, để cho Võ Chiếu thở được một hơi, cô yên lặng cảm ứng luồng năng lượng đó, khóe miệng lộ ra một ý cười nói: “Thoạt nhìn, đồng bọn chúng ta muốn kết minh rất đặc lực a.”

Trần Song kinh hỉ nói: “Võ tôn, chẳng lẽ là Sở Chích Thiên. . .”

“Hệ lôi điện, hơn nữa dám làm càn như thế ở căn cứ Kinh Vân, ngoại trừ anh ta thì còn ai vào đây? Chẳng lẽ cậu cho rằng tên Viên thiếu tướng kia dám làm như thế? Hơn nữa. . .” Võ Chiếu không nói ra nửa câu sau, chính là điều mà chỉ có người cấp năm như bọn cô mới có thể lĩnh ngộ được, ý cười của cô càng đậm, năng lượng lôi điện đó, hoàn toàn là cấp đế vương, đó sao có thể là thứ tên Viên thiếu tướng không phóng khoáng kia có thể lĩnh ngộ được chứ. . . Kỹ năng thức tỉnh được mạnh hay yếu cũng phải xem người.

Ba người Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn Tiêu Tử Lăng thấy Sở Chích Thiên bắt đầu phát động kỹ năng uy lực cường đại nhất của anh ta, ba người không lưu thủ nữa, bắt đầu khai hỏa toàn bộ mã lực, chuẩn bị nhanh chóng giải quyết mấy con quái thú cải tạo gien cao cấp trước mắt.

Đồng Hạo Triết với Tiêu Tử Lăng đánh rất kịch liệt, chỉ thấy hai người bọn họ mào tới tào đi, mào đuổi tào trốn, nhảy tới lui trong trận, đánh khó phân thắng bại với năm con quái thú cải tạo gien. Mà Trần Cảnh Văn thì

đứng ở nơi kia không hề nhúc nhích giằng co với hai con quái thú cải tạo gien, thoát nhìn dường như rất ung dung hừ nhàn, kỳ thực trong ba người, Trần Cảnh Văn lại là người nguy hiểm nhất.

Thủy Long Tù tên như ý nghĩa là lấy dị năng hệ thủy làm lao tù vây khốn đối thủ, ăn mòn đối phương, hòa tan đối phương trước khi dị năng hao hết, đương nhiên đối với sinh vật hô hấp, có thể triệt để phong tỏa đường khí, để cho nó hít thở không thông, bất quá loại sau cơ bản không có hiệu quả tốt gì, bởi vì chỉ cần là người thức tỉnh, thì sẽ có năng lực khống chế hô hấp, cho dù là người thức tỉnh cấp một, cũng có thể nín thở được trên dưới mười lăm phút đồng hồ, mà trong khoảng thời gian đó đủ cho người thức tỉnh phản kích, vì vậy Thủy Long Tù chủ yếu vẫn là xem công năng đầu tiên, nước trong Thủy Long Tù có hiệu quả ăn mòn cường lực, không kém hơn chỗ nào so với axit sunfuric đậm đặc.

Bởi vì bị nhốt ở trong Thủy Long Tù một đoạn thời gian khá dài, da thịt của hai con quái thú cải tạo gien kia không cách nào ngăn chặn được ăn mòn nữa, bắt đầu phát sinh tiếng vang xèo xèo, thật giống như bị axit sunfuric hắt lên vậy, da thịt vốn khuynh hướng cảm xúc kim loại bắt đầu có dấu hiệu hòa tan. Loại thống khổ bong tróc đó khiến cho hai con quái thú cải tạo gien bên trong Thủy Long Tù bắt đầu giãy dụa kịch liệt, lực đạo to lớn thiếu chút nữa đã bị giãy thoát ra.

Trên mặt Trần Cảnh Văn đột ngột trắng bệch, dùng sức nuốt xuống vị tanh tuôn ra nơi ngực, lần nữa chuyển vận dị năng, gia tăng lực độ của Thủy Long Tù, đã có hiệu quả, thì tuyệt không thể để cho hai con quái vật đó xé rách Thủy Long Tù chạy ra, lúc này, phải xem ai chống đỡ không được trước.

Bên Trần Cảnh Văn xuất hiện tiếng ăn mòn xèo xèo để cho Tiêu Tử Lăng khẽ động tâm niệm, cậu trong lúc quán đấu mặc niệm thuật ngữ, vì vậy một luồng hơi nước cực nóng bùng nổ từ trên người cậu, hai con quái thú cải

tạo gien vẫn luôn theo sát truy đuổi cậu, căn bản không cách nào né tránh hơi nước đột kích đột nhiên, trực tiếp bị trùm lấy cả người.

Chợt nghe thấy hai con quái thú cải tạo gien, đột nhiên dừng lại bước chân, rống giận lên. Mà nhiệt độ cao kịch liệt của hơi nước khiến cho da thịt của chúng nó bắt đầu xuất hiện từng mụn nước bao phủ toàn thân, không còn thấy khuynh hướng cảm xúc kim loại lúc đầu nữa.

Pháp thuật hệ thủy Viêm Tuyền Vụ Hóa Thuật, có nhiệt độ cao không thua nham thạch nóng chảy, thời khắc mấu chốt phát huy được tác dụng then chốt. Tiêu Tử Lăng rất quả quyết, trong tay lần nữa xuất hiện đoản đao, lợi dụng dị năng tốc độ đâm mạnh về phía một con quái thú cải tạo gien trong đó, mà lúc này đây lại dễ dàng đâm rách được da thịt, hung hăng đâm vào. Cũng để cho con quái thú đó thống khổ kêu điên cuồng, hung hăng cắn về phía nhân loại khiến cho nó bị thương.

Có hi vọng! Tiêu Tử Lăng lần nữa dùng dị năng tốc độ phi thân rút lui, né qua chiêu cắn của quái thú, kéo ra cự ly. Tay cậu thoáng lật thoáng thu, đoản đao trong nháy mắt biến thành đường đao.

“Hạo Nguyệt Dương Không!” Theo một tiếng này, Hạo Nguyệt Dương Không với lực công kích cường đại lần nữa xuất hiện, vô số mũi kiếm bắn qua.

Hai con quái thú cải tạo gien căn bản không có không gian né tránh, biến thành một bãi thịt vụn dưới những mũi kiếm đó, nếu như không loại trừ tầng da thịt khuynh hướng cảm xúc kim loại kia, cho dù ngay từ đầu thi triển Hạo Nguyệt Dương Không, chỉ sợ cũng không cách nào sản sinh được uy hiếp tới hai con quái thú cải tạo gien đó, nhiều nhất chỉ có thể cho chúng nó một chút vết thương nhẹ mà thôi. Sự phối hợp xảo diệu giữa thuật thức hệ thủy của Thanh Tâm Thuật với kiếm chiêu thần bí, Tiêu Tử Lăng vs hai con quái thú cải tạo gien, sau cùng lấy Tiêu Tử Lăng thắng lợi cáo chung

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Lỗ Đen? Sự Tồn Tại Không Cách Nào Giải Thích.

Lúc này, Sở Chích Thiên đứng chính giữa ba người, hai tay lần nữa vẽ ra một vòng tròn, miệng tiếp tục ngâm: “Thiên Địa Song Long Xuất!” Theo một tiếng này, hai trụ điện đột nhiên một lên một xuống xuất hiện hai con cự long điện từ, xoay quanh mà ra trên không. . .

Cùng lúc đó, Đồng Hạo Triết đã không còn lòng dạ ham chiến, thấy kỹ năng của Sở Chích Thiên sắp hoàn thành, anh không bảo lưu nữa, trực tiếp dùng ra kỹ năng cấp bốn Không Khí Chấn Động.

Không Khí Chấn Động là một kỹ năng rất khủng bố, công kích của nó tuyệt không thể hiện ở mặt ngoài, mà là bên trong, thường thường mặt ngoài đều như thường, không có bất kỳ vết thương nào, nhưng ở bên trong, đã bị luồng lực lượng chấn động vô hình đó chấn thành mảnh vụn. Đây là một sát chiêu chung cực không chết không thôi, phi thường hao dị năng, bình thường Đồng Hạo Triết sẽ không đơn giản sử dụng chiêu này, một khi sử dụng chiêu này thì biểu thị đó là thời khắc không phải người chết chính là ta mất mạng. Nếu bên Sở Chích Thiên đã chuẩn bị gần xong, như vậy anh sẽ không cần lưu thủ nữa.

Quả nhiên sau khi Không Khí Chấn Động đi qua, bề ngoài hai con quái thú cải tạo gien vẫn như trước, nhưng toàn bộ bên trong đã bị phá hủy trực tiếp tê liệt ngã xuống đất, máu tươi trong miệng chảy ra như nước chảy, trực tiếp tử vong.

Đồng Hạo Triết thi triển xong chiêu này, nhất thời ngã ngòai xuống, thở hổn hển kịch liệt. Tuy rằng là kỹ năng tốt, nhưng hiện tại thi triển kỹ năng này có loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Mà bên Trần Cảnh Văn, lúc này cũng đã phân ra thắng bại, vẫn là sức chịu đựng của Trần Cảnh Văn mạnh hơn một chút, hai con quái thú cải tạo gien không cách nào chống được sự ăn mòn của Thủy Long Tù, trực tiếp hóa thành hai bãi máu, nhưng cũng bởi vì như vậy, dị năng của Trần Cảnh Văn đã tiêu hao gần như không còn, không thể nghi ngờ kỹ năng của người thức tỉnh cấp bốn đều là sát chiêu trí mạng, nhưng trình độ hao dị năng cũng khiến người ta chặc lưỡi. Anh liên tục lão đảo lui lại mấy bước, rốt cục cũng chống đỡ không được nữa ngòai xuống nghỉ ngơi.

Mà lúc này, những con quái thú cải tạo gien vốn bị giệt không có năng lực hành động bắt đầu khôi phục bình thường, từng con từng con tập tễnh đứng lên, phát hiện bảy con quái thú cải tạo gien cao cấp lãnh đạo chúng nó đã bị nhân loại trước mắt giết chết, nhất thời phần nộ điên cuồng gào lên. Đối với những con quái thú cải tạo gien này mà nói, ủng hộ đầu lĩnh bảo hộ đầu lĩnh là điều tất yếu, nếu đầu lĩnh đã chết, vậy chúng nó nhất định phải báo thù cho đầu lĩnh, đây là ý nghĩ duy nhất của chúng nó, cũng đại biểu đây là một trận chiến đấu không chết không thôi.

Tiêu Tử Lăng thấy Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn gần như không còn năng lực chiến đấu, một sợi roi nước đi qua cuốn lấy hai người kéo tới phía sau Sở Chích Thiên, mà cậu thì cẩn thận phòng ngự, nhìn chăm chăm những con quái thú cải tạo gien đó, phòng ngừa chúng nó đột nhiên tập kích. Trong lòng cậu có chút lo lắng, hy vọng lão đại nhà mình có thể nhanh nhanh phát sinh kỹ năng đối phó những con quái thú cải tạo gien khủng bố này, bởi vì cậu cũng sắp chống đỡ không được nữa.

Trần Cảnh Văn ngòai cùng với Đồng Hạo Triết mang vẻ mặt phức tạp nhìn Tiêu Tử Lăng đứng trước người bọn họ yểm hộ bọn họ, anh thực sự đã xem thường Tiêu Tử Lăng, không ngờ thực lực của cậu ta thế mà mạnh như

vậy, đồng dạng là hai con quái thú cải tạo gien, anh tiêu hao toàn lực mới khó khăn lắm giải quyết được, mà Tiêu Tử Lăng lại đồng dạng giải quyết xong còn có năng lực tái chiến. So sánh đôi bên, năng lực của Tiêu Tử Lăng đã cao hơn anh một đường, sự sầu lo trước đây hiện tại xem ra lại là quan tâm uổng phí một trận. Vì việc này, không chỉ khiến cho Sở Chích Thiên bất mãn, còn khiến cho Đồng Hạo Triết có chút chia rẽ với anh. . .

Đồng Hạo Triết nhẹ nhàng nắn nắn lòng bàn tay anh. Trần Cảnh Văn nhìn qua, lại thấy được ánh mắt an ủi của Đồng Hạo Triết. Trần Cảnh Văn cười khổ, Đồng Hạo Triết vẫn luôn nhìn rất rõ, mà anh lại bị suy nghĩ cố hữu của mình hạn chế.

Hiện trường, gần như hết thấy quái thú cải tạo gien có thể chiến đấu đều đứng lên, chúng nó rút gào với bốn người Sở Chích Thiên, chờ phản kích sau cùng.

Lúc này, Sở Chích Thiên chỉ hai phía nam bắc phương xa, quát lạnh một tiếng: “Song long hợp thể!”

Rồng điện từ hai bên trụ điện nhanh chóng bay tới phía Sở Chích Thiên, dọc đường khi lướt qua, hết thấy thiết bị điện lực đang vận chuyển, hoặc là thiết bị tạm nghỉ có nối điện của căn cứ không cách nào thừa nhận luồng năng lượng cực đại này, lần lượt nổ tung, chính lần này, khiến cho căn cứ Kinh Vân tổn thất thảm trọng.

Thời gian hai con phi long điện từ bay đến vùng trời chỗ Sở Chích Thiên rất nhanh, có lẽ chỉ có vài giây, chúng nó bắt đầu quấn lấy nhau, sau cùng biến thành một bộ bát quái đồ hai màu âm dương, khác nhau duy nhất là bộ bát quái đồ này tụ tập năng lượng lôi điện vô tận.

Viên thiếu tướng ẩn nấp trong góc thấy một màn như vậy, sắc mặt tái nhợt thập phần lo lắng, hắn quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, đột nhiên một

bóng trắng lướt qua trước mắt hắn, vẻ mặt hắn nhất thời thả lỏng, không còn sự lo lắng ban nãy nữa, một bộ bình tĩnh mỉm cười.

Hắn không ngờ hai nữ nhân Sở Chích Thiên mang đến vốn là trói buộc thể mà đều là cao thủ cấp bốn, điều này để cho hắn hiểu rõ chỉ sợ căn cứ Lăng Thiên này là một cục xương khó gặm. Vốn lo lắng sẽ bị bọn chúng lật bàn, bất quá thấy bóng trắng kia xuất hiện, đã biết bọn chúng chết chắc rồi. Bọn chúng đã hao hết dị năng, như thế nào ngăn chặn được công kích của quái thú cải tạo gien khổng lồ như thế chứ? Có thể thấy được tử vong là kết quả tất nhiên.

Về phần tên Sở Chích Thiên kia, tuy rằng kỹ năng hắn ta sử dụng rất cường đại rất khủng bố, thậm chí là kỹ năng cấp đế vương, nhưng thế thì sao? Hắn ta có thể phát động thành công hay không còn là một vấn đề. . . Ánh mắt Viên thiếu tướng lộ ra một vẻ trào phúng, bóng trắng đến đã đại biểu quyết tâm muốn giết chết Sở Chích Thiên của căn cứ, mạng của Sở Chích Thiên chỉ có thể dừng ở đây.

Bóng trắng sau cùng dừng trên nóc nhà đối diện Sở Chích Thiên, đó là một con quái vật toàn thân lông trắng, nhưng không biết là sinh vật gì, bởi vì toàn thân nó bị lông trắng bao phủ, căn bản không thấy rõ được bên trong là gì. Chỉ thấy nó đột nhiên rống lớn một tiếng, quái thú cải tạo gien ở hiện trường thật giống như đã nhận được mệnh lệnh công kích, điên cuồng nhào lên, cho dù là những con còn chưa phục hồi, cũng không chút sợ hãi theo sát quái thú cải tạo gien phía trước phát động xung phong tới phía bốn người Sở Chích Thiên.

Lúc này, khoe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười lạnh, hai tay chấp mạnh lại, tóc màu bạc đột nhiên điên cuồng dài ra, bay múa trên không trung, anh quát lảng lẹ một tiếng: “Lôi Phạt Thiên Hạ!”

Bát quái đồ vốn dựng thẳng đột nhiên trải bằng, sau đó nhanh chóng mở rộng, bao trùm toàn bộ tràng diện chiến đấu, song long âm dương bắt đầu

phát tiết năng lượng lôi điện ẩn hàm trong đó, không chút nào lưu tình đập về phía những con quái thú cải tạo giեն kia, hiện trường xuất hiện một mảnh tiếng tru thê lương. . .

Thấy thế, quái vật lông trắng phần nộ trưưng tròn hai mắt, nó đột nhiên mở miệng, một bóng mờ màu đen vạch ra một vành đai đen, phun đến phía Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng canh giữ bên cạnh thấy thế cả kinh trong lòng, không cần suy nghĩ, trực tiếp đập roi nước qua, nỗ lực chặn lại.

Tiêu Tử Lăng đánh một kích qua, liền cảm thấy hình như không thích hợp, roi nước dường như đánh tới nơi hư không, căn bản không có điểm nhận lực nào, mà roi nước với bóng mờ vừa tiếp xúc, bóng mờ liền bắt đầu hưng phấn lên, nó điên cuồng hấp thu roi nước, Tiêu Tử Lăng cứ như vậy bị kéo qua, bay về phía bóng mờ đó.

Trần Cảnh Văn phản ứng rất nhanh, một con rồng nước nhỏ trực tiếp quần lấy chân Tiêu Tử Lăng, kéo cậu lại.

Tiêu Tử Lăng quyết định thật nhanh, lập tức từ bỏ roi nước, hiểm hiểm vào lúc bóng mờ thiếu chút nữa thôn phệ đến tay Tiêu Tử Lăng, được Trần Cảnh Văn cứu về lại.

Lực kéo quá lớn, Tiêu Tử Lăng trực tiếp ngã sấp lên trên người Trần Cảnh Văn, hai người ngã thành một nùi, tâm Tiêu Tử Lăng chưa ổn định đã cảm tạ: “Trần phó đội, may có anh cứu tôi, đó tới cùng là thứ gì?”

Lúc này roi nước của Tiêu Tử Lăng đã biến mất vô tung vô ảnh, bị bóng mờ màu đen kia triệt để thôn phệ.

Trần Cảnh Văn thấy thế, sắc mặt tái nhợt khó nén sợ hãi, anh ôm chết lấy Tiêu Tử Lăng, như túm được cọng rơm cứu mạng nào đó nói: “Là lỗ đen! Lỗ đen có thể thôn phệ hết thảy! Thế này tới cùng là chuyện gì?” Lỗ đen

không phải tự nhiên hình thành trong vũ trụ sao? Vì sao sẽ trở thành năng lực của một sinh vật? Điều này căn bản không cách nào giải thích được a.

Lỗ đen trong miệng Trần Cảnh Văn kiên định lan tràn về phía Sở Chích Thiên, lúc này Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn cùng với Tiêu Tử Lăng bó tay không có cách, Tiêu Tử Lăng đã chuẩn bị vào thời khắc mấu chốt sẽ mang Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết vào Tử Phủ tránh né.

Lúc này, ngón tay Sở Chích Thiên thoáng chỉ phía trước mình, thấp giọng mơ hồ nói: “. . . Kết giới.” Phía trước Sở Chích Thiên nhất thời xuất hiện một lá chắn loáng thoáng trong suốt.

Viên thiếu tướng nhìn đến nơi đây, nhin không được cười lạnh, lỗ đen là sự tồn tại có thể thôn phệ hết thảy, lá chắn nho nhỏ này của Sở Chích Thiên thế nào có thể ngăn cản được lỗ đen đó chứ.

Tất cả mọi người mang vẻ khẩn trương nhìn một người một quái này, bóng mờ rất cục tiếp xúc tới lá chắn trong suốt kia, không có tiếng nổ kinh thiên nào, không có bạo động năng lượng khủng bố, mà là yên lặng dường như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Tràng diện yên lặng này để cho mọi người cảm thấy bất ngờ, nhưng bất ngờ hơn chính là, bóng mờ kia vừa đụng tới lá chắn trong suốt thật giống như bị phồng vấy, đột nhiên nhảy dựng lên, thậm chí có một loại dục vọng sợ hãi muốn thoát đi. Nhưng không hề nghi ngờ đó là chuyện không có khả năng, bóng mờ bị lá chắn trong suốt kia cản lấy gắt gao.

Đúng vậy, tựa như bị cản vậy, bóng mờ liều mạng giãy dựa trên lá chắn, nhưng không cách nào giãy thoát, trái lại khi thời gian trôi qua, bóng mờ dần dần giảm nhỏ thể tích, dường như bị lá chắn thôn phệ ngược lại.

Viên thiếu tướng trừng mắt to vẻ mặt không dám tin tưởng, đến tột cùng là cái gì có thể thôn phệ lỗ đen có thể thôn phệ hết thảy? Lá chắn trong suốt

kia đến tột cùng là thứ gì? Hãn không cách nào tin tưởng, tràng diện vốn không nên xuất hiện này lại xuất hiện sờ sờ.

Hãn thấy rất tiếc, lúc này Sở Chích Thiên nói quá nhẹ, không ai có thể nghe rõ đó là kỹ năng gì.

Trần Cảnh Văn mang vẻ kinh hỉ nhìn Sở Chích Thiên, xem ra bọn họ đã vượt qua nguy cơ, không ngờ lỗ đen khủng bố cũng không có cách nào với lão đại nhà mình. Trần Cảnh Văn khôi phục trấn định, lý trí rất nhanh đã trở về, bắt đầu suy đoán đến tột cùng Sở Chích Thiên dùng năng lực gì để ngăn trở hết thảy điều này, có thể ngăn trở lỗ đen chỉ có sự tồn tại giống như lỗ đen, đây là suy luận phán đoán mà các nhà khoa học suy đoán ra, như vậy Sở Chích Thiên cũng có được năng lực đó?

Trần Cảnh Văn rơi vào trầm tư quên anh còn ôm Tiêu Tử Lăng không buông tay, một màn này khiến cho hai nam nhân còn lại bên cạnh tương đối khó chịu, đương nhiên đối tượng mỗi người ăn dấm là khác nhau.

Rất nhanh, cực âm dương lôi điện rốt cục cũng phóng thích hết năng lượng lôi điện, lúc này toàn bộ tràng địa đã đen thui một vùng, những con quái thú cải tạo gien gần như đã bị lôi điện nổ thành tro tàn, chỉ để lại vài con quái thú cải tạo gien có thể lực cường đại đang trong kéo dài hơi tàn.

Mà bên người Sở Chích Thiên, lá chắn rốt cục cũng thôn phệ sạch sẽ toàn bộ tia bóng mờ cuối cùng, không để lại nửa điểm vết tích, lá chắn trong suốt hoàn thành hết thảy việc này rốt cục cũng biến mất không còn thấy.

Sinh vật màu trắng thấy tuyệt chiêu sở trường của mình bị phá giải, lại thấy thủ hạ đàn em gần như bị diệt toàn quân, nó không cách nào khống chế được sự phẫn nộ của bản thân nữa, mở rộng miệng liên tục phun ra cầu đen.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Cấp Sáu? Thế Nào Có Thế.

Sở Chích Thiên lần lượt tóm lấy Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn, lúc này Tiêu Tử Lăng phản ứng nhanh nhẹn thần kỳ, xoay người một cái trực tiếp nhảy ra phía sau lưng Sở Chích Thiên, gắt gao ôm lấy cổ Sở Chích Thiên.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tiêu Tử Lăng vừa nhìn ánh mắt của Sở Chích Thiên, đã biết anh ta muốn làm gì, thân thể thường thường hành động sớm hơn một bước so với suy nghĩ của cậu.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười hài lòng, anh thuận di một cái liền chột hiện ra đến bên Viên thiếu tướng. . .

Đối với đám người Sở Chích Thiên đột nhiên xuất hiện, khi Viên thiếu tướng muốn thi triển sét đánh, lại phát hiện mình mặc áo hộ thân phong bế cách điện, căn bản không cách nào làm ra công kích. Hắn vội vã né tránh, lại thấy Sở Chích Thiên trước mặt cười rục rờ với hắn, sau đó lần nữa thuận di rời đi.

Nhìn thấy nụ cười đó Viên thiếu tướng nhất thời sửng sốt, hắn hoảng hồn, trong lòng lặng yên hiện lên. . . Lúc này, chiến sĩ người thức tỉnh bên cạnh, kinh hoảng hét lớn: “Viên thiếu tướng, tránh mau a.”

Viên thiếu tướng giật mình một cái, tỉnh táo lại, liền thấy một trái cầu đen đang nhanh chóng đánh tới phương hướng của hắn. Sắc mặt hắn đại

biển, dùng sức xoay thân né tránh hy vọng có thể né qua được trái cầu đen đó, thế nhưng trái cầu đen tới quá nhanh, mà hãn tỉnh lại có chút muộn.

Chợt nghe thấy Viên thiếu tướng kêu gào một tiếng thê lương, cầu đen đụng phải cánh tay hắn, chuyện khủng bố xảy ra, chỗ cầu đen chạm qua trực tiếp hình thành một lỗ đen, cánh tay Viên thiếu tướng trống rỗng đi một đoạn, liền thấy đoạn phía dưới trực tiếp rơi xuống mặt đất, lại không thấy máu tươi chảy ra.

Đồng Hạo Triết bị tóm đi cùng thuận di theo Sở Chích Thiên mang về nghĩ mà sợ, anh nói: “Kỹ năng đó thực khủng bố, cảm giác không khác biệt bao nhiêu với lỗ đen trong vũ trụ.”

“Ừ. . .” Sở Chích Thiên cau mày, dùng thuận di né tránh cầu đen không ngừng công kích đến, anh thập phần khẳng định suy đoán của Đồng Hạo Triết.

“Hiện tại làm sao?” Trần Cảnh Văn hỏi, vẫn luôn né tránh không phải cách a, đều sẽ có lúc tiêu hao sạch dị năng.

“Sở ca, còn có thể dùng kỹ năng lôi điện kia không?” Tiêu Tử Lăng ôm cổ Sở Chích Thiên hỏi, nghĩ chắc con quái lông trắng này cũng chống không được công kích lôi điện loại che trời lấp đất đó.

“Năng lượng còn lại của anh không thể dùng ra được chiêu đó.” Sở Chích Thiên trả lời. Hệ lôi điện ngoại trừ còn có thể thi triển mấy kỹ năng lôi điện thuận phát, kỹ năng cỡ lớn một cái anh cũng không dùng được, giải quyết con quái lông trắng này, chỉ có thể dựa vào hệ không gian.

“Chờ lát nữa tôi sẽ ném các cậu đi, sau đó đối phó con quái thú kia, các cậu tự mình cẩn thận một chút.” Sở Chích Thiên chiếu cố.

Mấy người hiểu rõ. Sở Chích Thiên lần nữa thuận di một cái, liền thấy cầu đen của con quái lông trắng kia lần nữa đánh tới, lần này anh không lựa

chọn né tránh, mà lần nữa thi triển một kết giới, thôn phệ mất cầu đen. Sở Chích Thiên ném hai người trong tay đi. Ở không trung, Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn mỗi người lựa chọn địa phương ẩn núp, mượn lực lượng ném đi của Sở Chích Thiên, nhất thời lách qua.

Tiêu Tử Lăng thì tự mình mượn lực nhảy về phía sau, đây là cách an toàn nhất, Sở Chích Thiên ở phía trước chống đỡ, cầu đen thế nào cũng không có khả năng đánh tới chỗ cậu. Không thể không nói, Tiêu Tử Lăng rất thông minh, biết để cho người khác làm tấm mộc như thế nào.

Thấy nhiều lần công kích liên tục của mình đều bị nam nhân đáng hận trước mắt làm tan rã, bóng trắng không có cách nào nhịn được luồng tâm tình ghen khuất nữa, một luồng khí thế cường đại xông thẳng trời.

“Không tốt. Con đó điên rồi.” Tuy rằng Viên thiếu tướng cụt tay cực đau, nhưng vẫn bảo trì thanh tỉnh. Thấy một màn như vậy, nhanh chóng phân phó thủ hạ, chuẩn bị thuốc mê đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra nhằm vào những con quái thú cải tạo gien này, chế phục nó vào lúc nó mất đi lý trí.

Bộ lông trên người bóng trắng đột nhiên tản ra, lộ ra mặt của nó, đó là một khuôn mặt người hư thối, lúc này hai mắt nó đỏ thẫm một mảnh.

Sở Chích Thiên nhíu mày, không ngờ căn cứ quân đội này thế mà còn dùng gien tang thi làm thí nghiệm, hơn nữa còn lớn mật đến mức đào tạo nó tới cấp năm đỉnh cấp. Sở Chích Thiên cấp sáu rất rõ ràng, cấp bậc này là cao nhất trong căn cứ này. Bọn họ không sợ con quái vật mang theo gien tang thi này phát cuồng sao? Hay là nói bọn họ rất tự tin có thể khống chế được? Chẳng qua khi chiếc hộp Pandora mở ra, thủ đoạn khống chế mà nhân loại tự tin sẽ có hiệu quả sao? Sở Chích Thiên tuyệt không lạc quan đối với điều này.

Tuy rằng Sở Chích Thiên có tang thi mèo Tiểu Mao, thế nhưng cấp bậc của anh vẫn luôn cao hơn so với Tiểu Mao, vì vậy anh không lo lắng Tiểu

Mao có lá gan dám phản bội anh. Hơn nữa Tiểu Mao rất thông minh, nó biết điểm mấu chốt của anh là gì. . . Đây cũng là nguyên nhân nó vẫn luôn không dám đề thăng cấp bậc, Sở Chích Thiên cấp năm không thể chấp nhận Tiểu Mao cấp năm.

Trong khách sạn, Tần Thượng Phong nhắm mắt cảm nhận tình hình xung quanh, sau đó mở mắt ra nói với mấy vị đội viên trong phòng: “Sở ca không có việc gì, bất quá chúng ta phải cẩn thận, có không ít người đang đi tới nơi đây.”

Tào Dương hừ lạnh nói: “Muốn chết cũng không phải muốn như thế.”

Lão Lý hút một hơi thuốc lá cười nói: “Ai bảo thủ lĩnh của chúng ta gian trá, đánh hết cấp bậc của chúng ta xuống một cấp. . .” Ngày thứ hai Sở Chích Thiên đã nói cho bọn anh tin tức về cấp bậc của phe mình ở chỗ căn cứ này, mấy ngày nay bọn anh cẩn cẩn thận thận che giấu, miễn cho bị người khác nhìn ra sơ hở.

Lời nói của Lão Lý khiến cho mọi người đều cười, bầu không khí vốn khẩn trương cũng giảm bớt rất nhiều, phải nha, lão đại nhà mình ẩn tàng cấp bậc của bọn anh đi một cấp, nghĩ chắc lần này đối thủ đối phó bọn anh sẽ không lợi hại được chỗ nào.

Người tới đây đều là người thức tỉnh thân kinh bách chiến, bọn anh lấy ra vũ khí chiến đấu của bản thân, lạnh lùng nhìn cửa, chỉ cần đối phương tiến công nơi đây, như vậy nghênh tiếp bọn họ tất sẽ là lưỡi dao sắc bén của bọn anh. . .

Rất nhanh một đội chiến sĩ người thức tỉnh đã bao vây đến, đầu lĩnh chính là một đội trưởng cấp ba, trong đó có năm tổ trưởng cấp hai, cùng với hai mươi chiến sĩ cấp một. Những lực lượng này quét sạch hộ vệ lưu thủ nơi đây, chắc hẳn sẽ thập phần nhẹ nhàng. . . Căn cứ Kinh Vân hoặc là không hạ thủ, đã hạ thủ thì muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Tần Thượng Phong nhắc nhở: “Tối rồi. . .”

Chỉ nghe thấy cửa bị súng máy bắn phá, sau đó mấy viên đạn khói bị vút vào.

“Phắc, lại còn chơi chiêu này.” Lão Lý vút thuốc lá trong tay đi, hai tay chấp lại, một cái lồng trong suốt rắn chắc bao trùm lấy mọi người.

Tần Thượng Phong cười nói: “Lão Lý, chiêu này hay.”

Lúc này, một nhóm người xông vào, lập tức bắn phá một trận với bọn anh, xem ra bọn họ căn bản không hề muốn lưu lại người sống. Đạn đánh lên trên lồng phòng hộ, lần lượt bị bắn ngược đi.

Sương mù bắt đầu tiêu tán, đội trưởng dẫn đầu thấy người ở bên trong căn bản không có bất cứ chuyện gì, biết ý nghĩ muốn giải quyết mấy tên này trước tiên đã bị hẫng. Bất quá hẳn tuyệt không quá thất vọng, cho dù xài súng thật đao thật, cũng có thể nhẹ nhàng bắt được những tên này. . .

Chẳng qua thực sự như thế sao? Chiến đấu kế tiếp để cho hẳn hiểu rõ, kỳ thực bọn họ mới là phía bị nhẹ nhàng bắt, chiến đấu không quá bao lâu, đội này đã bị diệt toàn quân, căn bản không hề cho bọn họ thời gian phát sinh đạn tín hiệu cầu cứu.

Rốt cục cũng KO hết người xâm nhập, kế tiếp chính là lúc dụng hình, bọn anh nhất định phải biết bọn họ còn có hậu chiêu hay không. . .

Mà lúc này, hai cái con vốn vẫn còn phơi nắng ở cửa sổ sát đất phòng ngủ, Tiểu Mao vĩnh tai phẩy phẩy, cảm nhận được thủ hạ của lão đại nhà mình đã giải quyết sạch sẽ lưu loát người xâm lấn. Nó bắt đầu ngồi không yên, nếu bên này không có nguy hiểm, như vậy nó hẳn có thể không cần áp trận nhĩ. . .

Đang lúc Tiểu Mao quẩn quýt, luồng năng lượng của bóng trắng kia bùng nổ, khiến cho Tiểu Mao nhất thời bật dậy như bị xối máu gà, làm cho Tiểu Tiểu dựa vào nó ngủ ở bên cạnh, không có điểm tựa, trực tiếp lăn vài vòng, lúc này mới giãy dụa đứng dậy. Tiểu Tiểu mang vẻ mặt buồn bực nhìn lão đại nhà mình, không biết vì sao lão đại kích động như vậy.

Tiểu Mao bình tĩnh không được nữa, nó quyết định cho dù bị Sở Chính Thiên trừng phạt, nó cũng phải đi nơi đó một chút, nó cảm thấy cơ hội tiến hóa của nó đang ở chỗ đó. Tiểu Mao đã có quyết định đột ngột nhảy xuống từ cửa sổ tầng bốn, thập phần nhẹ nhàng linh hoạt đáp xuống mặt đất. Độ cao tầng bốn đối với nó mà nói, căn bản không có vấn đề gì.

Nó ngẩng đầu lãnh nhãn nhìn, tỏ ý đàn em nhà mình nhanh nhanh nhảy xuống đi với nó. Nó còn không quên lão đại nhà mình muốn nó chiêu cố Tiểu Tiểu, nếu nó muốn qua, đương nhiên phải dẫn nhóc này đi, bằng không bị lão đại nhà mình biết, khẳng định không có trái cây ngon ăn. Đối với điều này nó rất phỉ nhổ, vì cái lông người cơ trí như lão đại nhà mình sẽ thương con cầu ngọc kia? Thực sự là khó hiểu a.

Tiểu Tiểu cẩn cẩn thận thận ló đầu ra, nhìn nhìn độ cao bốn tầng lầu, cái đầu nhỏ của nó nghĩ nghĩ, cho rằng vẫn nên an toàn là chính, vì vậy nó lựa chọn leo xuống.

Tiểu Mao bất đắc dĩ lau mặt một phen, sau đó phiến muộn nhìn phương hướng khiến người ta trông mà thèm kia, phần nộ nằm trên mặt đất chờ tên đàn em Tiểu Tiểu nhát như chuột của nó, chút độ cao đó có thể rơi chết sao? Quá mất mặt của Tiểu Mao nó mà. Nếu không phải chủ nhân nhà mình muốn nó mang theo tên đàn em này, nó thật đúng là muốn ném quách tên nhóc này trực tiếp chạy đi.

Trải qua vài lần hiểm cảnh, Tiểu Tiểu rốt cục cũng đáp đất, cẳng chân tứ chi nhịn không được run run, nó thực sự rất sợ cao a, từ ngày đó leo lầu thì biết, bất quá nó tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ sinh vật nào, bao gồm cả

chủ nhân Tiêu Tử Lăng của nó nhược điểm này. Móng vuốt nhỏ của Tiêu Tiêu lặng lẽ nằm lại, kiên định muốn ẩn giấu đi nhược điểm trí mạng này, miễn cho bị chủ nhân nhà nó vì vậy mà vứt bỏ nó.

Tiêu Mao không biết tâm tư nhỏ của Tiêu Tiêu, thấy Tiêu Tiêu rất cục cựa xuống đất, lúc này mới đứng dậy, sau đó cao ngạo cho một cái hừ lạnh, lúc này mới ngẩng đầu mang theo Tiêu Tiêu xuất phát hướng về mục tiêu.

Tiêu Tiêu đứng ở phía sau mang vẻ sùng bái, đại ca nhà mình càng ngày càng giống đại đại ca, trông cái hừ lạnh này, trông tư thế bước đi kia, thật là có khí thế. . . Nó lon ton lon ton theo sát lên.

Sở Chích Thiên không còn lưu thủ nữa, khí thế cấp sáu được triển khai toàn bộ, vì sự an toàn của người sống sót bình thường của căn cứ Kinh Vân, anh nhất định phải giết chết con quái lông trắng cấp năm này, cho dù căn cứ Kinh Vân có cái gọi là phương pháp khắc chế, Sở Chích Thiên vẫn cảm thấy con quái thú này vẫn nên chết thì an toàn hơn.

Uy áp cấp sáu trực tiếp áp chế quái lông trắng, nó phần nộ giãy dụa, tuy rằng nó đã tới cấp năm cao cấp, nhưng vẫn kém một chút so với Sở Chích Thiên.

Viên thiếu tướng cảm nhận được uy áp của Sở Chích Thiên, sắc mặt đại biến, hắc hắc to: “Thế nào có thể, vì sao là cấp sáu?” Thế nào có thể có người không trải qua thôi hóa đã có thể đề thăng cấp sáu? Phải biết rằng những cấp năm của căn cứ bọn họ, đều là dựa vào các nhà khoa học nhiều lần thí nghiệm chiết xuất ra bệnh độc thôi hóa để nhanh chóng tiến cấp, cho dù như thế có thể thành công tấn cấp cấp năm, nhưng số lượng cũng không đủ để đếm trên một bàn tay, mà cấp sáu căn bản là cấp bậc mang tính lý luận, bọn họ chỉ từng suy đoán, lại chưa từng chạm vào được.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Trở Về, Cạn Hương Tình Khiếp*?

* người xa quê lâu ngày khi về lại quê sẽ thấy sợ hãi 1 cách khó hiểu

Sở Chích Thiên nghe thấy thanh âm của Viên thiếu tướng, anh như cười như không nhìn qua. Tuy rằng Sở Chích Thiên cười, nhưng ánh mắt băng lãnh kia lại đâm thẳng nội tâm Viên thiếu tướng, một luồng rét lạnh từ lòng bàn chân đánh thẳng vào trong lòng, Viên thiếu tướng không cần suy nghĩ, trực tiếp chạy trốn.

Ánh mắt đó nói cho hắn, sát ý của Sở Chích Thiên đối với hắn nặng bao nhiêu, chỉ cần hắn ta giải quyết xong con quái lông trắng cấp năm kia, hắn ta nhất định sẽ ra tay giết hắn. Viên thiếu tướng rất rõ, lúc này có thể cứu hắn, chỉ có thể là đại bản doanh căn cứ quân đội Kinh Vân, chỉ có trốn tới đó, mượn vô số cao thủ, vô số vũ khí phòng ngự của nơi đó mới có thể chống lại được kẻ khủng bố này, mới có thể tránh được một kiếp này.

Hắn điên cuồng mà trốn, rốt cục cũng thấy được lối vào đại bản doanh phía trước, khi vừa định nhào qua, chợt nghe thấy một thanh âm trào phúng: “Viên thiếu tướng, anh chạy bộ lòng vòng muốn làm gì đây.”

Viên thiếu tướng đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt chợt vỡ tan như gương, chờ khi hắn lần nữa thấy rõ, lại thấy hắn vẫn còn tại chỗ, mà con tang thi cấp năm hắn ký thác kỳ vọng cao lúc này đã ngã xuống dưới chân Sở Chích Thiên, mà trong tay Sở Chích Thiên đang cầm một viên tinh hạch màu đen sáng bóng thường thức, hắn ta như cười như không nhìn Viên thiếu tướng, khóe miệng trào phúng rõ ràng.

Lúc này, một con mèo nhỏ trụi lông bản bỏ túi mang theo một con chó nhỏ lông xù bản bỏ túi lon ton lon ton chạy đến dưới chân Sở Chích Thiên, con mèo nhỏ kia vúi lấy ống quần Sở Chích Thiên, lấy lòng kêu ô ô, mà chó nhỏ bản bỏ túi thì kích động đánh về phía trong lòng hăn ta. Bất quá bởi vì quá kích động, chân trước với chân sau của nó vấp vào nhau, kết quả trực tiếp ngã nhào kiểu cầu găm bùn, liên tục lăn mấy vòng trên mặt đất. Sau đó. . . Phỏng đoán con chó nhỏ đó cũng biết bản thân quá mất mặt, cứ nằm như vậy trên mặt đất giả chết.

Tiêu Tử Lăng trốn ở một bên nhìn không được che mặt, cậu tuyệt đối không quen biết con cầu đó, tuyệt đối.

Nhưng loại tràng diện buồn cười này không hề khiến cho Viên thiếu tướng cảm thấy buồn cười. Hăn rõ ràng cảm nhận được con mèo nhỏ kia là trình độ cấp bốn đỉnh cấp, đột phá cấp năm chỉ ở trong nháy mắt, mà con chó nhỏ thoát nhìn thập phần vô hại, không có bất kỳ cảm giác cấp bậc dị năng nào kia. . . Con chó nhỏ có thể ở cùng mèo nhỏ cấp bốn sẽ đơn giản như vậy sao? Hăn không ngờ Sở Chích Thiên trong tối ngoài sáng dẫn theo nhiều cao thủ như vậy, mà bọn họ lại buồn cười cho rằng đám người căn cứ Lăng Thiên này là vật trong bàn tay bọn họ. Xem ra chỗ khách sạn cũng sẽ không có kết quả gì tốt.

Sở Chích Thiên tuyệt không nói gì với Viên thiếu tướng. Anh trái lại cúi đầu hỏi mèo nhỏ: “Muốn cái này?”

Mèo nhỏ nhanh chóng gật đầu, đôi mắt màu đỏ lộ ra quang mang khát vọng, Sở Chích Thiên cười nói: “Giúp tao đi cứu một số người. Trở về tao sẽ cho mày.”

Tiểu Mao mở mắt nhìn Sở Chích Thiên, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Sở Chích Thiên cảm nhận được uy áp cuồng bạo xa xa, anh biết đó là trận chiến bên chỗ căn cứ Phượng Lâm Võ Chiếu, để cho anh cảm giác

được khí tức của Võ Chiêu, xem ra cô ta cũng là căn cứ bị thanh lý, Sở Chích Thiên không ngại cứu cô ta một lần, chỉ cần nữ nhân đó hiểu rõ, Tiểu Lăng không phải là người cô ta có thể mơ ước được.

“Nơi đó có một nhóm người, đang chiến đấu với thứ này.” Sở Chích Thiên chán ghét đá đá con quái thú cải tạo giien dưới chân, “Cứu đám cô ta trở về khách sạn là được.”

Tiểu Mao gật gật đầu, nhanh chóng chạy đi, đột nhiên quay đầu lại, một cước đạp tỉnh Tiểu Tiểu vẫn còn đang giả chết, kêu nó đuổi theo sau đi qua cứu người.

Tiểu Tiểu biết tránh không khỏi, nó vội vã bỏ chạy, căn bản không dám nhìn ánh mắt muốn giết chết cậu của chủ nhân nhà mình, cúi đầu xám xịt theo sau lão đại nhà mình chạy đi, chỉ để lại một chuỗi bụi mù tung lên.

Xử lý xong việc này, tinh hạch trong tay Sở Chích Thiên liền biến mất không còn thấy, Tiêu Tử Lăng biết khẳng định đã bị lão đại nhà cậu vứt vào trong không gian. Sở Chích Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Viên thiếu tướng đứng ở nơi kia không hề động, nhướng mày nói: “Thế nào, Viên thiếu tướng không chạy?”

Sắc mặt Viên thiếu tướng tái nhợt nói: “Sở thủ lĩnh, oan gia nên giải không nên kết, xin thả tôi một con ngựa, tôi sẽ kết vòng tương báo.” Chỉ cần tránh được một kiếp này, hẳn nhất định sẽ nằm gai nếm mật, liều mạng đề thăng thực lực, đến lúc đó. . .

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, Viên thiếu tướng anh nhất định phải giết, không chỉ bởi vì hắn có sát ý đối với anh, còn bởi vì hắn đã xúc phạm điểm mấu chốt của anh, Tiểu Lăng là người anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào mơ ước, người có loại ý nghĩ này, chỉ có chết.

“Dừng tay!” Giữa lúc Sở Chích Thiên muốn giải quyết Viên thiếu tướng, không trung đột nhiên truyền đến một thanh âm, lớn tiếng ngăn lại Sở

Chích Thiên.

Hai mắt Sở Chích Thiên chợt lóe ánh lạnh, Phá Không Trảm chém xuống không chút nào lưu tình, Viên thiếu tướng bị Cấm Không cấm lại căn bản không có năng lực né tránh, trực tiếp ăn một kích cường lực này, nhất thời máu tươi phun ra ngã xuống.

“Mày quá đáng hận.” Người đến vẫn tới chậm một bước, chính là người thức tỉnh cấp năm khác của căn cứ Kinh Vân Vu Thiếu Hoa, hăn lửa giận ngập trời nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên, không có ai dám vi phạm ý nguyện của hăn ngay trước mặt.

“Người tôi muốn giết chưa bao giờ không giết được.” Sở Chích Thiên trào phúng nói, chẳng lẽ bọn họ còn cho rằng bọn họ cao cao tại thượng?

Vu Thiếu Hoa bị thái độ coi khinh của Sở Chích Thiên chọc giận, khí thể cấp năm từ trên trời giáng xuống.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng, khí thể trên người trong nháy mắt mở ra lại thu trở về, nhưng khí thể cấp sáu, trực tiếp khiến cho Vu Thiếu Hoa thối lui một bước, sắc mặt hăn đại biến: “Thế nào có thể, vì sao sẽ là cấp sáu.” Ban này Sở Chích Thiên đã thi triển qua khí thể cấp sáu, nhưng bởi vì Tiểu Mao dùng ảo thuật tiến hành che giấu, ngoại trừ đương sự, người khác đều không rõ.

Sở Chích Thiên lắc đầu cảm thán nói: “Vì sao, căn cứ của mấy người đều thích nói câu này, Viên thiếu tướng như thế, anh cũng như thế.”

Lúc này một thanh âm già nua xuất hiện, chỉ thấy một cụ già từ xa chậm rãi tới gần, chính là thủ lĩnh của căn cứ này Lý Kim Long, chợt nghe ông ta nói: “Cậu chắc hăn là người Sở gia đúng chứ, không biết Sở Hàn Thu là gì của cậu?”

“Chính là gia phụ.” Sắc mặt Sở Chích Thiên nghiêm túc nói, nếu có thể kêu ra được tên đầy đủ của cha anh, nghĩ chắc hẳn là người từng có tiếp xúc qua.

“Quả nhiên không hổ là Sở gia, cho dù mặt thế tới, cũng vậy. . .” Lý lão cảm thán nói.

Quân đội dùng nhân lực vật lực như thế trải qua vô số thí nghiệm, mới có được cục diện như bây giờ, thế nhưng thiếu chút nữa lại bị một mình Sở Chích Thiên lật tung. Chẳng lẽ bọn họ nghĩ đều sai rồi, sự tiến bộ của nhân loại không phải dựa vào khoa học kỹ thuật, mà là dựa vào bản thân để thăng thực lực sao? Bất quá nếu như ngay từ đầu biết căn cứ Lăng Thiên là căn cứ của Sở gia, ông tuyệt đối sẽ không thông qua dự thảo nghị quyết kia, chỉ tiếc một chiêu sai, chốn chốn sai, sau cùng chỉ có thể thua toàn bộ. Kết quả này bọn ông nhất định phải tiếp nhận.

“Không biết ông là?” Sở Chích Thiên lễ độ hỏi thăm.

“Tại hạ Lý Kim Long, phó chủ tịch quân sự của Nguyên Long Quốc.” Lý Kim Long cười khổ nói.

“Hóa ra là Lý lão.” Thái độ của Sở Chích Thiên tốt hơn rất nhiều, Lý gia luôn luôn qua lại thân thiết với Sở gia, chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân Lý Kim Long biết cha anh.

“Nếu là người quen cũ, việc này cứ cho qua không đề cập tới, căn cứ Lăng Thiên của các cậu có yêu cầu gì cứ đề ra.” Lý lão hào phóng nói. Ông không có cách nào không hào phóng, căn cứ này còn có lực lượng chung cực chế phục được Sở Chích Thiên sao? Nếu không tiến bước ôn thần này đi, căn cứ Kinh Vân của ông sẽ bị cậu ta phá tan, vì tiếp tục giữ được lực uy hiếp đối với căn cứ xung quanh, ông không thể tổn thất thêm nhân thủ nữa.

“Đã như vậy, đa tạ Lý lão chiêu cố, Cảnh Văn, việc này liền giao cho cậu.” Sở Chích Thiên sẽ không quản loại chuyện vụn vặt này, anh tin tưởng Trần Cảnh Văn sẽ làm rất tốt.

“Sở ca, đã biết.” Trần Cảnh Văn xinh đẹp gợi cảm cười nói, trong bụng bắt đầu tính toán thế nào có thể giành được phúc lợi tốt hơn cho căn cứ nhà mình.

Lý Kim Long nhìn thoáng qua, suy đoán đây đại khái là nữ nhân của đại thiếu gia Sở gia, nhú mày lại thả lỏng, tuy rằng ông cho rằng Sở Chích Thiên phân phó như vậy là khinh thường căn cứ Kinh Vân của bọn ông, nhưng nghĩ như thế này cũng tốt, một người làm ấm giường thế nào cũng không khôn khéo được chỗ nào, có thể ít tổn thất một chút trên đàm phán cũng tốt, nghĩ như vậy Lý Kim Long cũng không đề xuất ý kiến phản đối.

Đương nhiên sau đó, ông vô cùng hối hận, sớm biết nữ nhân này lợi hại như vậy, lúc đó nên cực lực phản đối, chẳng qua khi đó hối hận cũng đã muộn.

Tiểu Mao với Tiểu Tiểu rất thuận lợi cứu đám Võ Chiêu ra, đương nhiên căn cứ Phượng Lâm đã tổn thất vài nhân thủ trong sự kiện lần này, nhưng may mắn Can Tương quan trọng cùng với quân sư đều bình yên vô sự, đây cũng là nguyên nhân Võ Chiêu cuối cùng vẫn có thể nhìn được cơn oán khí này.

Dưới sự khéo mồm khéo miệng của Trần Cảnh Văn, căn cứ Lăng Thiên lấy được địa bàn rộng lớn trước nay chưa từng có, đương nhiên trước mắt những địa bàn đó chỉ là nơi khốn cùng được quân đội cùng với các đại căn cứ thừa nhận, muốn chân chính nắm giữ, còn phải dựa vào căn cứ Lăng Thiên tự thân phát triển, có nhiều nhân thủ thế lực hơn nữa mới có thể vững vàng khống chế được những địa bàn đó.

Đương nhiên vật tư thu được từ căn cứ Kinh Vân cũng rất nhiều, lần này căn cứ Kinh Vân không chỉ bị Sở Chích Thiên làm suy yếu đi ba tầng trên thực lực, đủ loại kiểu dáng vật tư cũng bị Trần Cảnh Văn lột xuống một tầng, chỉ cần nhìn nhân viên đàm phán nhiều lần ngất xỉu với trào máu cũng biết một đao này Trần Cảnh Văn chém ác bao nhiêu.

Mặt khác căn cứ Lăng Thiên cũng chính thức đạt thành hiệp nghị liên minh với căn cứ Phượng Lâm, sau đó lại có thêm mấy căn cứ nhỏ gia nhập, đương nhiên những căn cứ đó đối với liên minh, chỉ có quyền kiến nghị, không có quyền quyết định. Xác thực mà nói, những căn cứ đó căn cứ vào ý nghĩ có cây đại thụ để hóng mát, chỉ cầu nhận được che chở, tuyệt không có dã tâm quá lớn, đây cũng là nguyên nhân hai đại căn cứ đồng ý bọn họ gia nhập.

Cùng lúc đó, một liên minh khác cũng thành lập dưới sự hỗ trợ của quân đội, những căn cứ đó rõ ràng là nhằm vào liên minh của căn cứ Lăng Thiên với căn cứ Phượng Lâm mà liên minh. Sự tồn tại của Sở Chích Thiên cấp sáu thực sự quá mức nghịch thiên, để cho bọn họ không thể không cảnh giác, bao gồm cả quân đội.

Cứ như vậy, đám người Sở Chích Thiên ở lại căn cứ Kinh Vân ba ngày, hoàn thành hết thủy hạm mục công việc rồi cũng mang theo vật tư đầy kho trùng trùng điệp điệp trở về căn cứ Lăng Thiên.

Kỳ thực Tiêu Tử Lăng vào cái đêm bừng tỉnh giấc kia, đã có loại cảm giác bức thiết muốn nhanh chóng trở về, chờ khi cậu thấy được cửa lớn của căn cứ Lăng Thiên, cậu vậy mà có loại cảm giác ‘cận hương tình khiếp’, có loại khiếp đảm sợ hãi bước vào.

Dường như cảm nhận được sự chần chừ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên quan tâm hỏi: “Thế nào vậy, Tiểu Lăng?”

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng tái nhợt nhìn lão đại nhà mình một cái, nói:
“Không biết vì sao, em sợ hãi đi vào.”

Sở Chích Thiên còn chưa kịp an ủi, đã nghe thấy Tần Thượng Phong làm tiên phong báo cáo: “Sở ca, ở cửa có người quỳ.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Xấu Xí, Kẻ Vô Năng.

“Ai?”

“Ách, là. . . Tiểu Thất thái tử gia!” Lời nói của Tần Thượng Phong khiến cho Sở Chích Thiên sững sốt, dường như nghĩ tới điều gì, anh nhú mào, thuấn di một cái liền tới trước mặt Tiểu Thất.

Sở Tiểu Thất quỳ trên mặt đất, khuôn mặt băng lãnh kia càng băng lãnh hơn so với dĩ vãng, một chút khí vị của con người xuất hiện trong khoảng thời gian này, lúc này đã không còn.

“Nhóc động thủ rồi? Mà sau cùng lại xuất hiện sơ xuất.”

Thấy loại tình huống này, trong lòng Sở Chích Thiên hiểu rõ. Anh sớm đã biết căn cứ có kẻ dị tâm, trước khi xuất phát, Sở Tiểu Thất từng tới tìm anh, yêu cầu nhân cơ hội này, dẫn răn khỏi hang. Mà tuy rằng anh biết kế hoạch của Sở Tiểu Thất có chút thô sơ, nhưng căn cứ vào sự bồi dưỡng, anh lựa chọn để cho Sở Tiểu Thất tự mình quyết định có nên thực thi kế hoạch đó hay không. Trong suy nghĩ của anh, tình hình xấu nhất chính là căn cứ tổn thất một số nhân thủ, nhưng so sánh với việc bồi dưỡng ra một người kế thừa xứng chức, những tổn thất đó anh thừa nhận được.

Sở Chích Thiên nhắm mắt, bình ổn tâm tình của bản thân, lúc này mới lạnh giọng hỏi: “Đến tột cùng ai hi sinh trong sự kiện lần này?” Bộ dáng này của Sở Tiểu Thất, xem ra người hi sinh có khả năng là một trong mấy đội viên cũ anh coi trọng, hiện tại anh chỉ hy vọng hi sinh không phải phụ

tá của Đồng Hạo Triết với Trần Cảnh Văn, bằng không anh sẽ quá có lỗi với hai người anh em của anh.

“Tiêu Tình Vân đã chết.” Sở Tiểu Thất lạnh mặt nói, nó quý chỉ vì người này.

“Tiêu Tình Vân?” Tên này nghe ra rất quen tai, trong lòng Sở Chích Thiên có loại cảm giác không ổn, dường như còn không xong hơn so với anh nghĩ.

“Tiểu cô của Tiêu Tử Lăng.” Sở Tiểu Thất vô tình nói cho Sở Chích Thiên sự thực không xong nhất.

“...” Nhiệt độ không khí xung quanh toàn thân Sở Chích Thiên giảm xuống thẳng tắp, Sở Tiểu Thất cúi đầu dưới luồng áp lực này.

“Sở Tiểu Thất, nói cho tôi biết vì sao chết chính là Tiêu Tình Vân?” Sở Chích Thiên sắp phát điên, Tiêu Tình Vân rõ ràng chỉ là người qua đường. Một người căn bản không liên quan gì vì sao sẽ chết trong kế hoạch thanh trừng này, hơn nữa rõ ràng anh đã từng nhắc nhở bọn Sở Tiểu Thất phải làm tốt phương sách bảo hộ, đặc biệt là những người nhà của đội viên. Anh không biết nên nói sự thực này cho Tiêu Tử Lăng như thế nào, nếu truy nguyên, cái chết của Tiêu Tình Vân còn có trách nhiệm của anh.

“Không dự liệu được bọn chúng sẽ lấy Tiêu Tử Lăng làm cái cớ, Tiêu Tình Vân bị bắt làm con tin.” Sở Tiểu Thất nói cho Sở Chích Thiên mọi chuyện trải qua.

Sắc mặt Sở Chích Thiên càng thêm âm trầm. Anh cảm thấy trời muốn diệt anh, khi thật vất vả mới biết rõ được cảm tình của bản thân, đang nỗ lực vì hạnh phúc sau này của mình, lại xảy ra vấn đề vướng tay chân như thế. Nếu như Tiêu Tử Lăng biết chân tướng sự thực, tuyệt đối sẽ điên cuồng, thậm chí sẽ hận anh. . . Đương nhiên Tiêu Tử Lăng hận anh rất chính đáng.

“Tôi nói rồi, muốn động thủ, nhất định phải tính toán không lộ chút sơ hở, Sở Tiểu Thất, nhóc quá khiến cho tôi thất vọng.” Sở Chích Thiên biết bản thân đang giận chó đánh mèo, nếu người chết không phải là Tiêu Tình Vân, mà là một người anh không coi trọng khác, có thể anh sẽ khen ngợi vượt đầu Tiểu Thất, đáng tiếc hết thấy điều này lại bởi vì một Tiêu Tình Vân không thể chết được, bị hủy triệt để.

Sở Tiểu Thất quỳ thẳng tắp, không hề lên tiếng phản bác. Với nó mà nói, cái chết của Tiêu Tình Vân là trách nhiệm mà nó không thể trốn tránh. Sở Chích Thiên đã từng nói, phát động thanh trường không sao, nhưng phải bảo chứng không một sơ sót.

Lúc này Sở Chích Thiên cảm thấy phía sau có người, anh quay đầu nhìn lại, liền thấy khuôn mặt đờ đẫn của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng không biết bản thân bước vào căn cứ Lăng Thiên thế nào, khi nghe thấy tin dữ này, cả người cậu mờ mịt. Cậu thậm chí hoài nghi, đây có phải là một trò đùa của Sở Tiểu Thất hay không? Tiểu cô nhà mình thế nào có thể chết chứ, cô rõ ràng đứng ở trong căn cứ Lăng Thiên an toàn nhất a, cô sẽ chết? Điều này thực sự quá buồn cười.

Cậu không hết hy vọng nhìn về phía người khác, Chân Nhất Long, Lục Vân Đào, Đới Hồng Phi, những khuôn mặt quen thuộc đó, hy vọng bọn họ nói cho cậu đó là giả, thế nhưng bọn họ lại từng người từng người chuyển đầu đi, căn bản không chịu nói cho cậu.

Cậu thất hồn lạc phách từng bước một bước về phía địa điểm cuối cùng kia, quan tài băng tản ra khí tức lạnh lẽo kia, khi thấy rõ người nằm bên trong, cậu cảm thấy thế giới của cậu đã tan vỡ.

Cậu sống lại một đời, không có ý nghĩ dư thừa khác, chỉ ích kỷ muốn mang người thân duy nhất là tiểu cô an an ổn ổn sống sót ở mặt thế, sống đến chết già. Vì đạt được mục tiêu này, cậu lựa chọn đầu nhập vào Sở

Chích Thiên, chính bởi vì Sở Chích Thiên kiếp trước là nam nhân cường đại nhất, căn cứ Lăng Thiên kiếp trước là nơi thần thánh yên ổn an toàn mà những người nơi lửa đạn bọn cậu hướng tới. Cậu luôn cho rằng chỉ cần ở trong căn cứ Lăng Thiên, bọn cậu mới có thể an toàn, mới có thể sinh hoạt yên ổn. Thế nhưng vì sao cậu không nghĩ rằng, căn cứ Lăng Thiên tuyệt không phải thiên đường, nó cũng có chiến tranh, nó cũng có bạo động, nó cũng sẽ khiến cho người sống bên trong đó tử vong.

Đoạn thời gian gần đây đến tận cùng cậu đang làm cái gì? Vì cảm thấy ở căn cứ Lăng Thiên, vì để cho hai cô cháu bọn cậu sống dễ chịu, cậu hao tổn tâm cơ dùng hết thủ đoạn để thu được sự coi trọng tín nhiệm của Sở Chích Thiên, thế nhưng, sau cùng đạt được lại là cái gì? Tiểu cô vẫn chết trong căn cứ. Đây không thể nghi ngờ là một loại châm chọc, hành động việc làm vốn vì an ổn sống sót của mình sau cùng lại thành bùa đòi mạng của tiểu cô, Tiêu Tử Lăng, bất kể trước khi sống lại hay là sau khi sống lại, mày vẫn luôn là một kẻ vô năng, sự lựa chọn của mày luôn là sai lầm, cho dù làm lại một lần cũng như thế.

Tiêu Tử Lăng đi đến bên cạnh quan tài bằng, tuyệt vọng chậm rãi quỳ xuống, Tiêu Tình Vân trong quan tài bằng cười rất thư thái rất an tường, trên mặt không có nửa điểm oán hận, thế nhưng càng là như thế, Tiêu Tử Lăng lại càng phỉ nhổ bản thân.

Lúc này trong lòng cậu, vô số thanh âm đang chỉ trích cậu. . .

“Tiêu Tử Lăng, mày có tư cách gì làm đàn em đặc lực nhất của Sở Chích Thiên?”

“Tiêu Tử Lăng, mày chỉ biết tăng bốc nịnh hót để leo lên, căn bản không xứng đứng ở bên cạnh Sở Chích Thiên.”

“Tiêu Tử Lăng, mày dựa vào cái gì làm phó tổ trưởng tổ công kiên?”

“Tiêu Tử Lăng, nói thật, mày chính là một tiện nhân vô sỉ dùng thân thể đổi lấy tín nhiệm. . .”

Trong đầu Tiêu Tử Lăng hiện lên tràng diện cậu nằm dưới thân Sở Chích Thiên, vô sỉ rên rỉ. . . Trục diện sự xấu xí ở sâu trong nội tâm, cả người Tiêu Tử Lăng chấn động, trong đầu nhất thời tối đen.

Sở Chích Thiên thấy khí tức của Tiêu Tử Lăng càng ngày càng bất ổn, sau cùng đột nhiên bộc phát ra một luồng năng lượng màu đen kinh khủng, sau đó liền thấy cậu ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Sở Chích Thiên bước một bước xa đón lấy Tiêu Tử Lăng, lúc này năng lượng màu đen trên người Tiêu Tử Lăng bắt đầu bài xích Sở Chích Thiên tới gần, mà trong luồng năng lượng màu đen đó có vô số năng lượng mặt trái, Sở Chích Thiên tiếp xúc không bao lâu, trong lòng đã có vô hạn sát ý. Trong lòng anh đột ngột cả kinh, cảm nhận thấy mọi chuyện không ổn, anh tuyệt đối không thể để cho luồng năng lượng mặt trái này phát tán ra, bằng không khẳng định căn cứ sẽ gió tanh mưa máu, vì vậy một cái Cấm Không đã khống chế luồng năng lượng mặt trái điên cuồng bạo ngược đó ở trong Cấm Không.

Sở Chích Thiên dùng dị năng suy đoán một chút tình hình trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, phát hiện tình hình trong cơ thể cậu lại càng không ổn, năng lượng đã loạn thành một đống. Mà đoàn năng lượng Thanh Tâm Thuật vốn vẫn luôn an ổn lúc này bởi vì năng lượng mặt trái ảnh hưởng cũng bắt đầu cuồng bạo lên, bất kể loại tình hình nào, đều đại biểu lúc này Tiêu Tử Lăng thập phần nguy cơ.

Sở Chích Thiên nhanh chóng phân phó: “Cảnh Văn, Hạo Triết, căn cứ giao cho các cậu. Tôi giúp Tiểu Lăng áp chế năng lượng, bất kỳ ai cũng không cho phép quấy rầy bọn tôi.”

Không đợi Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết đáp lại, anh liền thuận di một cái đến nơi ở của anh. Tay thoáng đẩy, hết thảy cửa phòng đều bị đóng chặt lại, ngay sau đó, anh mang theo Tiêu Tử Lăng tiến vào Tử Phủ. . . Giường ngọc trong Tử Phủ có công năng ngưng thần tĩnh khí, lúc này không thể thiếu nó.

Sở Tiểu Thất theo sau Sở Chích Thiên đi tới ngoài cửa lớn biệt thự mà Sở Chích Thiên ở, nó vừa đến nơi đây, liền ngồi xuống. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó băng lãnh, trong tay lặng yên xuất hiện một cây Băng Khí, cảnh giác nhìn tình hình xung quanh. Trước khi Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng chưa ra, bất kỳ kẻ nào dám quấy nhiễu, giết chết bất luận tội.

Sở Chích Thiên đặt Tiêu Tử Lăng trên giường ngọc, bắt đầu căn cứ thận thận thanh lý dị năng bạo động cho cậu, lúc này mới phát hiện, tổng năng lượng trong cơ thể Tiêu Tử Lăng bạo tăng gấp mấy lần. Kinh mạch đã sắp không chịu nổi luồng năng lượng này, nếu không thể đột phá cấp năm, khẳng định sẽ bạo thể mà chết.

Loại tình huống này không cho phép Sở Chích Thiên chần chừ nhiều, anh căn rằng chỉ có thể cố dẫn đoàn năng lượng của Tiêu Tử Lăng xông về phía lá chắn cấp năm. Anh tuyệt đối không cho phép Tiêu Tử Lăng chết ở trước mặt anh, vì vậy xông cấp nhất định phải thành công.

“Tiểu Lăng, em phải cố gắng, đại ca sẽ vĩnh viễn bảo vệ em.” Sở Chích Thiên kiên định nói nhỏ bên tai Tiêu Tử Lăng, hy vọng Tiêu Tử Lăng có thể nghe thấy, cùng nỗ lực vì tương lai của bọn họ.

Mà lúc này, mặt của Tiêu Tử Lăng bắt đầu dần dần lộ xác, mặt của cậu thật giống như đang xói mòn thanh xuân, nhanh chóng trưởng thành. Thấy một màn kỳ quái này trong lòng Sở Chích Thiên kinh hãi, chẳng lẽ lần bạo động năng lượng này còn khiến cho Tiêu Tử Lăng tiêu hao sinh mệnh lực?

Tâm Sở Chích Thiên đau như dao cắt, bắt đầu liều mạng áp chế những đoàn năng lượng bạo liệt kia, anh tuyệt đối không chấp nhận thất bại, Tiêu Lăng của anh thế nào sẽ bại ở nơi đây. . .

Bởi vì toàn bộ lực chú ý của Sở Chích Thiên đều tập trung ở trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, anh không hề phát hiện năng lượng mặt trái vốn bộc phát ra trên người Tiêu Tử Lăng bắt đầu bị thân thể Tiêu Tử Lăng hấp thu, sau đó dung hợp vào những đoàn năng lượng khác, những đoàn năng lượng đó vậy mà ần ần lộ ra một tia màu xám. . .

Không biết qua bao lâu, có lẽ Thanh Tâm Thuật vốn cũng rất phục Sở Chích Thiên, vì vậy dưới sự nỗ lực của Sở Chích Thiên, Thanh Tâm Thuật bắt đầu chậm rãi tiếp nhận sự hướng dẫn của Sở Chích Thiên, trợ giúp đoàn dị năng khác dung hợp, cũng vào lúc này, Sở Chích Thiên phát hiện trong cơ thể Tiêu Tử Lăng lại nhiều thêm một đoàn năng lượng mà anh chưa từng phát hiện qua một cách khó hiểu. . .

Có lẽ đại thần sống lại cho rằng con dân của ông ta cứ over như vậy, thực sự quá mất mặt của ông ta. Vì vậy, lúc này đây, Tiêu Tử Lăng lại may mắn tránh được hết thảm, vào lúc sát rìa bạo thể thể mà đột phá được lá chắn cấp năm, vẫn hồi mạng nhỏ của cậu. Cũng vào lúc này, mặt của Tiêu Tử Lăng cố định ở dung mạo mười năm sau, hồn nhiên sớm đã không còn, khí chất thành thực lại rõ ràng. Đường mắt bởi vì nhắm lại mà xếch lên, đôi môi hồng nhuận mang theo sáng bóng, khuôn mặt nhu hòa tuần mỹ, một nam nhân tao nhã tuần mỹ cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên không để tâm Tiêu Tử Lăng sẽ biến thành dạng gì, với anh mà nói, Tiêu Tử Lăng hồn nhiên là Tiểu Lăng của anh, Tiêu Tử Lăng tuần mỹ thành thực cũng là Tiểu Lăng của anh, chẳng qua Tiểu Lăng của anh thoáng cái trưởng thành mà thôi. Anh ôm lấy Tiêu Tử Lăng gắt gao, trong lòng nghĩ mà sợ không thôi. Thiếu chút nữa, anh đã mất đi Tiêu Tử Lăng, loại tuyệt vọng đó anh không bao giờ muốn thừa nhận nữa.

Ở nơi Sở Chích Thiên nhìn không thấy, mắt phải của Tiêu Tử Lăng lại xảy ra biến đổi lớn. . .

Phân Tích: Quá tốt rồi, cấp năm, oa kha kha, Hồ Hán Tam ta đã trở về! (1 câu nói kinh điển của nv Hồ Hán Tam trong bộ phim điện ảnh Lấp Lánh Sao Đỏ)

Giám Định: . . .

Phân Tích: Giám Định quân cũng có mặt a.

Giám Định: . . .

Phân Tích: Có ý gì?

Giám Định: Trong trầm mặc.

Phân Tích: Mợ nó, chẳng lẽ không biết nói chút tiếng người? Nghện chết lão tử rồi.

Giám Định: Không ở khu phục vụ.

Phân Tích: Lệ rơi, quả nhiên không thể đắc tội lão đại.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Hắc Hóa? Tiêu Tử Lăng Vs Sở Chích Thiên.

Lúc này, Tiêu Tử Lăng chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Sở Chích Thiên ôm mình, ánh mắt băng lãnh, chính như nhìn một người xa lạ vậy.

“Tiêu Lăng. . .” Sở Chích Thiên nhìn đôi mắt không có nhiệt độ đó, tim của anh thoáng cái rớt vào hầm băng.

Đột nhiên trước mắt chợt lóe ánh đao, một thanh đường đao đột nhiên xuất hiện trong tay Tiêu Tử Lăng, mắt cậu không hề chớp một chút liền trực tiếp đâm tới.

Sở Chích Thiên một phen cầm lấy lưỡi đao, máu từ kẽ ngón tay chảy ra, anh không cảm thấy tay đau, bởi vì tim anh còn đau hơn.

“Em muốn giết anh?” Sở Chích Thiên rất xác định, một đao kia là đâm thẳng trái tim anh, không có nửa điểm lưu thủ, sát tâm của Tiêu Tử Lăng rất kiên quyết.

Một kích không trúng, Tiêu Tử Lăng trực giác muốn thối lui, lại không ngờ thất lực của cậu bị Sở Chích Thiên ôm gắt gao, cho dù Tiêu Tử Lăng đâm anh một đao, Sở Chích Thiên cũng chưa từng nghĩ sẽ buông ra cánh tay ôm cậu.

Tiêu Tử Lăng không cách nào rời khỏi đột nhiên cười, lúc này, khuôn mặt mang vẻ thành thực thể mà trở về lại vẻ hồn nhiên, khiến cho trái tim

của Sở Chích Thiên đột ngột rung động kịch liệt vài lần, vô ý thức hô:
“Tiểu Lăng. . .”

Tiêu Tử Lăng dường như không nhận thấy lời kêu gọi thâm tình của Sở Chích Thiên, cậu lãnh tĩnh chậm rãi rút chuôi đường đao bị Sở Chích Thiên cầm ra, chuyên chú nhìn đường đao cắt ngang lòng bàn tay Sở Chích Thiên, nhìn máu tươi nơi đó chảy ròng, dường như đang thể hội khoái cảm khi lưỡi đao cắt qua máu thịt.

Lúc này ánh mắt của Tiêu Tử Lăng không còn băng lãnh nữa mà thêm một vẻ treu tức, dường như đang hỏi, bị người mà mình yêu thương tổn, có phải ấn tượng rất sâu sắc hay không.

“Cậu là ai?” Sở Chích Thiên không cảm thấy sự đau đớn khi bàn tay bị lưỡi đao sắc bén thiếu chút nữa cắt đứt, anh lãnh liệt nhìn người khiến cho anh cảm thấy xa lạ trước mắt, Tiểu Lăng của anh đến tột cùng đã đi đâu rồi?

Tiêu Tử Lăng thu hồi đường đao, tuyệt không nói gì trái lại mặt mày thoáng nhếch, vươn đầu lưỡi liếm liếm vết máu của Sở Chích Thiên lưu lại trên lưỡi đao. Ánh mắt đó mang theo mấy phần mê hoặc, khiến cho miệng lưỡi Sở Chích Thiên phát khô, thân dưới thoáng căng, dục vọng bùng bùng phần chấn.

Sở Chích Thiên hít sâu một hơi, thật vất vả áp xuống luồng động tình này, không ngờ lực ý chí của anh kém như vậy, chỉ cần Tiêu Tử Lăng hơi khiêu khích một chút anh đã tan rã quân lính.

Một ánh đao đáng sợ chém thẳng xuống, lúc này Sở Chích Thiên không còn cách nào ôm Tiêu Tử Lăng không buông, anh thoáng xuất Cẩm Không trực tiếp đẩy Tiêu Tử Lăng rời khỏi ba mét bên người, đao phong hiểm hiểm sát qua căn mệnh của anh, điều này làm cho anh nghĩ mà sợ không thôi, nếu như phản ứng trễ, anh sẽ thành đệ nhất đại thái giám ở mặt thế.

Tiêu Tử Lăng tiếc nuối sắc một tiếng, thiếu chút nữa đã có thể giải quyết mầm tai họa phát tình bại bạ này rồi. Phản ứng dục vọng cường liệt của Sở Chích Thiên đương nhiên không thể gạt được Tiêu Tử Lăng gần trong gang tấc, cậu phản ứng đầu tiên chính là giải quyết nó, tiềm thức nói cho cậu làm như vậy về sau sẽ tương đối có lợi đối với cậu, bản năng khiến cho Tiêu Tử Lăng trực tiếp hạ độc thủ, cũng khiến cho Sở Chích Thiên cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Một kích đó của Tiêu Tử Lăng tuyệt đối đã bước qua điểm mấu chốt của Sở Chích Thiên. Sở Chích Thiên quyết định không thể tiếp tục bỏ mặc Tiêu Tử Lăng phát cuồng, cái đó quan hệ đến tính phúc của hai người bọn họ đó, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiêu Tử Lăng, em đã muốn chiến, tôi sẽ chiến với em, theo tôi đi đấu trường.”

Lời mời chiến của Sở Chích Thiên vừa vặn hợp kỳ vọng ngay từ lúc đầu thức tỉnh của Tiêu Tử Lăng, chỉ lệnh trong đầu cậu cho ra chính là giết nam nhân này, vì vậy cậu không hề sợ hãi theo qua.

Trong đấu trường, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng mỗi người chiếm một bên, hai bên nhìn nhau, khí thế của hai người khai hỏa toàn bộ, uy áp của hai bên đè ép va chạm lẫn nhau, chiến đấu vừa chạm liền phát.

So với thân đao hợp nhất, sát tâm kiên định của Tiêu Tử Lăng, trong lòng Sở Chích Thiên lại dày nặng tạp niệm, nếu không phải áp chế được Tiêu Tử Lăng trên cấp bậc, sợ là sớm đã bị Tiêu Tử Lăng bắt lấy sơ hở, một đao kích sát. Anh chưa từng nghĩ tới, có một ngày anh sẽ rút đao đấu nhau với Tiểu Lăng mình tâm ái, tuy rằng tâm không cam tình không nguyện, nhưng cuối cùng vẫn đi tới một bước này.

“Cậu đến tột cùng là ai?” Sở Chích Thiên cảm nhận được một luồng khí tức hoàn toàn tương phản với Tiêu Tử Lăng, nếu nói Tiêu Tử Lăng vốn dĩ mang theo ánh nắng, Tiêu Tử Lăng hiện tại thì hắc ám một mảnh, anh rất

khẳng định người trước mắt không phải là Tiêu Tử Lăng cùng anh sớm chiều ở chung.

Tiêu Tử Lăng đứng ở nơi đó, nhàn nhạt nói: “Tiêu Tử Lăng là tôi, tôi là Tiêu Tử Lăng.”

“Song trọng tính cách?” Sở Chích Thiên suy đoán.

“Không, tôi là sự thể hiện của hắc ám trong nội tâm cậu ta, anh có thể gọi tôi là Lăng hắc hóa.” Tiêu Tử Lăng nói như thế.

Lời nói của Tiêu Tử Lăng đã giải được nghi hoặc của Sở Chích Thiên, nói cách khác, Tiêu Tử Lăng lúc này hẳn là sự thể hiện của năng lượng mặt trái trong nội tâm Tiêu Tử Lăng, anh không ngờ, Tiêu Tử Lăng rực rỡ dương quang, đáng yêu hồn nhiên vậy mà có năng lượng hắc ám cường đại như thế, chẳng lẽ sự đả kích của cái chết của Tiêu Tình Vân đối với cậu ấy thực sự lớn như vậy? Vậy mà có thể đáp nặn ra một Lăng hắc hóa, anh không cách nào lý giải.

Sở Chích Thiên đương nhiên không cách nào lý giải, sở dĩ sẽ có Lăng hắc hóa, hoàn toàn là bởi vì trong lòng Tiêu Tử Lăng có mười năm từng trải hắc ám giãy dụa sinh tồn trong mặt thế, những oán khí lệ khí đó chồng chất thành tật, tuy rằng bình thường Tiêu Tử Lăng áp chế rất tốt, nhưng lần này Tiêu Tình Vân tử vong, khiến cho nội tâm Tiêu Tử Lăng xuất hiện vết nứt, lúc này mới để cho Lăng hắc hóa bị áp chế ở sâu trong nội tâm tìm được cơ hội, thành công khống chế thân thể xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên.

“Cậu vì sao muốn giết tôi?” Sở Chích Thiên không hiểu rõ còn có điều này, trình độ cừu hận của Lăng hắc hóa đối với mình khiến cho anh hoài nghi có phải bình thường mình quá ngược đãi Tiêu Tử Lăng hay không, khiến cho tiềm thức Tiêu Tử Lăng thống hận anh như thế, vì vậy Lăng hắc hóa vừa xuất hiện, phản ứng đầu tiên chính là muốn giết anh.

“Anh chết, đối với cậu ta tốt hơn.” Tôn chỉ của Lăng hắc hóa là giải quyết hết thảy tai họa ngầm bên người Lăng chính quy, mà trong lòng Lăng hắc hóa Sở Chích Thiên được xếp vào vị trí đầu bảng tai họa ngầm, cậu không giết Sở Chích Thiên thì giết ai?

“Hả?” Lời nói của Lăng hắc hóa khiến cho Sở Chích Thiên không rõ, rõ ràng bình thường mình đối với Tiêu Tử Lăng bảo vệ có thừa, vì sao Lăng hắc hóa sẽ cho rằng anh chết sẽ tốt hơn đối với Tiêu Tử Lăng chứ?

“Bởi vì, sự tồn tại của anh làm mềm yếu tâm trở thành cường giả của cậu ta. Còn có. . .” Khóe miệng Lăng hắc hóa lộ ra sự trào phúng, đường nhìn xem thường hung hăng lăng trì Sở Chích Thiên, “Hơn nữa, tư tưởng của anh rất xấu xa, hết thảy hành vi của anh chỉ phục vụ vì một mục đích, đó chính là lừa cậu ta lên giường của anh, cũng chỉ có cậu ta mới có thể tin tưởng những lời nói dối trăm ngàn chỗ hở của anh.” Lăng hắc hóa cũng không phải nói thật, Lăng chính quy cũng không phải thuần khiết, lời nói dối của Sở Chích Thiên cũng không thể lừa gạt được Lăng chính quy, chẳng qua Lăng chính quy lúc đó đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể theo hướng dẫn của Sở Chích Thiên diễn tiếp, sau cùng dựa vào giả thuần khiết giả ngu lơ qua những chuyện đó. Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Tiêu Tử Lăng nghe thấy Thanh Quân Trắc, cùng với việc Tiêu Tình Vân vì cậu mà chết, tâm linh sẽ có vết nứt, chính bởi vì trong lòng cậu biết rõ, cậu đã làm những gì. . .

“Anh khiến cho cậu ta ý lại anh, tín nhiệm anh, ung dung thản nhiên giam cầm cậu ta bên người, khiến cho thế giới của cậu ta đều quay xung quanh anh. . .” Lăng hắc hóa nhất nhất nói ra sự hắc ám trong nội tâm Sở Chích Thiên, sau đó tổng kết, “Sự tồn tại của anh, sẽ trở ngại cậu ta trở nên mạnh mẽ, vì vậy anh nhất định phải chết.”

Sở Chích Thiên bị bóc trần tâm tư, có loại cảm giác chật vật khó có thể che giấu, anh nhịn không được tranh luận: “Tôi không cho rằng theo đuổi vợ giở chút thủ đoạn có gì sai. . .”

“Cậu ta có con đường cậu ta phải đi, tư tâm của anh sẽ hủy cậu ta. . .”
Đường đao trong tay Lăng hắc hóa thoáng chỉ, sát ý ngút trời, “Vì vậy, anh nhất định phải chết!”

“Cậu cấp năm, có thể giết được tôi sao?” Sở Chích Thiên đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, cậu ấy cấp năm dùng cái gì để giết anh?

“Thử xem sẽ biết.” Lăng hắc hóa cười, khí thế cấp năm của cậu đột nhiên tăng lên kịch liệt, rốt cục trong nháy mắt đột phá giới hạn cấp sáu.

Sở Chích Thiên bảo trì không được sự bình tĩnh nữa, anh rốt cục nhận không được dựng thẳng ngón giữa cho ông trời để biểu đạt tâm tình lúc này của anh. Biểu hiện của Lăng hắc hóa hoàn toàn không bình thường, không biết ông trời gian trá làm ăn kiểu gì, thế mà cho phép yêu nghiệt như vậy xuất hiện, cậu ấy đã hoàn toàn đánh vỡ phương thức tiến cấp bình thường, phải biết rằng Tiêu Tử Lăng vừa mới đến cấp năm, nhất định phải tu luyện dị năng tiến hành tích lũy, lượng dị năng không đến cơ sở nhất định, muốn đột phá cấp sáu căn bản không có khả năng, thế nhưng vẫn nhất mực hiện tại, Lăng hắc hóa lại đánh vỡ điểm này, dễ dàng từ cấp năm thoáng cái nhảy lên tới cảnh giới cấp sáu.

“Cửu Tinh Liên Châu!” Đường đao trong tay Lăng hắc hóa chém về phía không trung, luồng năng lượng vượt qua cấp sáu này từ chỗ mũi đao phát tiết ra, liên tục chín lần, nổi thành một chuỗi, hung ác nhào về phía Sở Chích Thiên.

“Thời Không Kết Giới!” Sở Chích Thiên hoàn toàn cảm nhận được lực lượng mà chín ngôi sao nổi thành chuỗi kia ẩn chứa cường đại biết bao, cho dù là anh cấp sáu cố ăn một chiêu này cũng sẽ trọng thương, thoáng không khéo, tử vong cũng không phải không có khả năng, anh không dám tự đại, chỉ có thể thi triển ra kỹ năng lĩnh vực hệ không gian cấp sáu cường đại nhất - Thời Không Kết Giới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chín ngôi sao năng lượng hung ác va chạm với Thời Không Kết Giới, đấu trường đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh cực đại, Sở Chích Thiên chỉ cảm thấy trước mắt trắng xoá một mảnh, một luồng năng lượng kinh khủng đang liều mạng dồn ép Thời Không Kết Giới của anh, anh cảm nhận được lượng thôn phệ của Thời Không Kết Giới của anh đã đạt tới điểm giới hạn, sắp bị luồng năng lượng kinh khủng kia ép nổ.

Sở Chích Thiên hét lớn một tiếng, đột ngột đề thăng chuyển vận dị năng không gian, trong nháy mắt đột phá cường độ cao nhất cấp sáu của anh. Tâm thần anh chấn động, một ngụm máu tươi phun ra, vì chống lại một chiêu Cửu Tinh Liên Châu này của Tiêu Tử Lăng, anh bị ép tiêu hao dị năng không gian của anh, khiến cho anh bị nội thương nghiêm trọng.

Từ sau khi bị thương nơi bến tàu, Sở Chích Thiên không còn bị thương nữa, thế nhưng ngày hôm nay anh lần nữa bị thương, thương trong tay Tiêu Tử Lăng, thương trong tay người anh yêu nhất. Thế nhưng, trong lòng anh không có tức giận, chỉ có vui sướng. Lần đầu tiên anh cảm thấy bị thương hóa ra cũng có cảm giác hạnh phúc, bị thương cũng có thể khiến cho tâm tình thập phần sung sướng, bị thương cũng có thể khiến cho anh có loại cảm giác tự hào.

Đây là người anh yêu, cường đại đến mức có thể đả thương được anh, người anh yêu quả nhiên là cừ nhất! Sở Chích Thiên biết khẳng định bản thân đã trúng một loại độc tên là Tiêu Tử Lăng, bất kể cậu ấy làm gì đối với anh, anh đều cam tâm tình nguyện. Ừm. . . Ngoại trừ chuyện thiến anh.

Rốt cục, dựa vào tiêu hao dị năng không gian, Sở Chích Thiên rốt cục đã thôn phệ sạch sẽ luồng năng lượng kinh khủng kia, anh thuận di một cái qua, thừa lúc toàn bộ năng lượng của Tiêu Tử Lăng phát tiết hết, còn chưa khôi phục, nắm ngược tay cầm đao của Tiêu Tử Lăng, gác đường đao ở trên cổ bản thân Tiêu Tử Lăng.

Anh lạnh lùng thốt: “Cậu thua.” Ngụ ý, cậu có thể biến mất, trả Tiêu Lăng của anh trở về.

“Ha ha ha, tôi còn sẽ trở về, đừng cho tôi cơ hội. . .” Lăng hắc hóa biến mất trong một trận cười điên cuồng, sau đó ánh mắt của Tiêu Tử Lăng thoáng nhăm, trực tiếp ngã vào trong lòng Sở Chích Thiên, năng lượng mặt trái màu đen vốn bao phủ trên người cậu nhất thời biến mất không còn một mảnh. Sở Chích Thiên yêu thương vuốt ve mặt Tiêu Tử Lăng, kiên trì chờ đợi Tiêu Lăng của anh một lần nữa trở lại bên người anh.

Đương nhiên anh biết lần này khẳng định tâm linh của Tiêu Tử Lăng đã bị thương, anh nhất định phải tận tình an ủi một chút, thừa cơ chiếm luôn phần vốn thuộc về Tiêu Tình Vân. Được rồi, Sở Chích Thiên anh thực không phải người tốt, anh muốn thừa cơ mà vào.

Lúc này, một màn kỳ dị lại xuất hiện, thanh xuân vốn xói mòn của Tiêu Tử Lăng đã trở về, sau đó. . . Tiêu Lăng hồn nhiên ngây thơ đáng yêu cũng đã trở về.

Bên tai Sở Chích Thiên tựa hồ nghe thấy tiếng cười gian của Lăng hắc hóa. . . Tựa hồ muốn nói, tôi chính là muốn anh ghen chết.

Tâm tình Sở Chích Thiên rất phức tạp, anh thật vất vả mới đợi được Tiêu Tử Lăng lớn lên, cũng rốt cục đã quyết định hạ thủ, thế nhưng vẫn nhất mực có thứ kỳ quái đi ra quấy nhiễu anh. . . Không biết là ai lại biến Tiêu Tử Lăng trở về vị thành niên, chẳng lẽ thực sự muốn cho anh lần nữa đột phá hạn cuối vô sỉ, bước trên con đường tội ác biến thái dụ dỗ gian dân vị thành niên?

Sở Chích Thiên cảm thấy hàm răng của bản thân có chút ê, đặc biệt muốn mài răng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Quyết Định, Rời Khỏi Tổ Công Kiên.

Kỳ thực, khi Lăng hắc hóa xuất hiện, Tiêu Tử Lăng tuyệt không mất đi ý thức, cậu chẳng qua chỉ làm người đứng xem mà thôi.

Khi thấy Lăng hắc hóa ác liệt rút ra đường đao bị Sở Chích Thiên nắm chặt, thấy máu tươi chảy xuôi nơi lòng bàn tay Sở Chích Thiên, tim Tiêu Tử Lăng tránh không được co thắt. Cậu thể mà cảm thấy đau vì Sở Chích Thiên, cậu thật không biết đây xem như là giày vò Sở Chích Thiên hay là giày vò chính cậu.

“Yêu nhau giết nhau!” Bốn chữ lớn máu chảy đầm đìa dựng lên ở trước mắt cậu, trạng thái đột phát này khiến cho Tiêu Tử Lăng trực tiếp mờ mịt.

Tiêu Tử Lăng chợt lóe linh quang, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phân Tích!!!”

Liền thấy trước mắt lại nũng nũng nịu nịu xuất hiện một nhóm chữ năm màu nhấp nháy kịch liệt viết: “Thân, cậu làm sao biết được?” Phía sau còn mang theo biểu tình kinh thán thật to.

Ngoại trừ tên nhóc này, còn ai sẽ tự tiện vào biến ý thức của cậu? Giám Định tuyệt đối không có khả năng làm ra loại chuyện nhợc trí này.

“Giám Định quân là phúc hắc quân!!!” Phân Tích cảm nhận được sự khinh bỉ của Tiêu Tử Lăng, nhin không được dùng chữ viết in đậm màu đen thật to kháng nghị.

Giám Định nằm cũng trúng đạn, chỉ có thể bất đắc dĩ nặn ra một nhóm dấu chấm lửng: . . . (Nói ra, hình như cái gì nó cũng chưa từng nói đi)

Thấy dấu chấm lửng của Giám Định, Tiêu Tử Lăng đột ngột phản ứng lại: “Mấy cậu có thể tự do lên tiếng?”

Liền thấy Phân Tích hưng phấn nhảy ra: “Ừ ừ, cậu vừa đến cấp năm, thứ ràng buộc bọn tôi liền biến mất, tôi với Giám Định quân muốn đi ra thì sẽ đi ra!!!” Nó hưng phấn để cho mấy chữ này nhấp nháy đủ mọi màu sắc, khiến cho Tiêu Tử Lăng hận không thể trực tiếp giam Phân Tích vào trong phòng tối, trả cho thế giới một sự thanh tịnh.

Phân Tích cảm nhận được tâm lý màu đen của Tiêu Tử Lăng, nhanh chóng thu liễm cách làm giương giương của mình, trước đây nó vẫn luôn bị nhốt trong phòng tối, tư vị đó quá khủng bố, chỉ có thể tự mình chơi với bản thân.

“Không cần mở Linh Nhân?” Tiêu Tử Lăng hỏi.

“Đúng vậy, trước đây cậu chưa tới cấp năm, nhất định phải dựa vào môi giới là Linh Nhân để cho chúng tôi đi ra.” Phân Tích có lòng tốt giải thích một chút.

“Nói như vậy, tôi muốn giám định phân tích, ánh mắt không có biến hóa gì?” Như vậy thì tốt rồi, cậu có thể tự do giám định phân tích người khác, ung dung thản nhiên phân chia địch ta.

“Đương nhiên, có Phân Tích tôi đây, bảo chứng cậu đi khắp thiên hạ đều không sợ.” Phân Tích rất đắc chí.

“Có hạn chế sử dụng!” Giám Định nhìn không nổi nữa, không thể để cho Phân Tích khiến người ký gửi của hai tụi nó lầm đạo, miễn cho vào thời khắc mấu chốt bởi vì dùng Giám Định Phân Tích bậy bạ mà làm hỏng việc lớn.

“Hóa ra vẫn có hạn chế a.” Tiêu Tử Lăng tiếc hận nói, bằng không đây quả thực chính là thiết bị gian lận nghịch thiên.

“Mỗi ngày chỉ có hai mươi lần cơ hội Giám Định Phân Tích.” Phân Tích thấy Giám Định quân lộ đầy ra, đành phải suy sụp tâm tình thành thật bàn giao.

“So với trước đây tốt hơn nhiều.” Tiêu Tử Lăng ngược lại rất dễ hài lòng.

Thấy người ký gửi không ghét bỏ bọn nó, tâm tình Phân Tích lại tốt lên: “Yên tâm, muốn Giám Định Phân Tích, cậu cần chúng tôi mới có thể giúp cậu, sẽ không tùy tiện lãng phí những số lần trân quý đó, thời gian bình thường, chúng tôi đi ra nói chuyện phiếm với cậu được rồi.” Ngữ khí của nó rõ ràng mang theo bố thí, dường như đang nói, Tiêu Tử Lăng có mặt mũi bao nhiêu a.

Giám Định: . . . (Nhóc Phân Tích này nó tuyệt đối không quen biết)

Lúc này, Tiêu Tử Lăng lại nghe thấy Sở Chích Thiên thành thật thừa nhận hành động việc làm của anh ta, cậu sững sốt cả người, tâm tình rất phức tạp, xem ra cậu thực sự không thể tiếp tục ở lại bên cạnh Sở Chích Thiên. Bất quá vốn cậu đã muốn rời đi, như vậy càng làm cho cậu kiên định.

Phân Tích: Thực sự nở được sao? Phiếu cơm tốt như vậy. (khẩu khí đáng tiếc)

Tiêu Tử Lăng thản nhiên nói: “Tôi phải giết Ngô Khánh Vân, không hoàn thành mục tiêu này, tôi sẽ không ở lại bên cạnh anh ta.” Đây là việc duy nhất hiện tại cậu có thể làm vì tiểu cô của cậu, cậu quyết định sẽ không bỏ qua người đã thương tổn tiểu cô.

Lập tức cậu phản ứng lại, ban nãy cậu chỉ là tự mình âm thầm tính toán, căn bản không hề nói ra, Phân Tích nó làm sao biết được? Cậu bưng tỉnh

nói: “Cậu có thể cảm nhận được ý nghĩ của tôi?” Quá đê tiện, thế này còn có nhân quyền hay không?

Phân Tích: . . . (Lỡ lời a, nó thế nào ngốc như thế a, lần này nên giải thích thế nào? Nó có thể bị Tiêu Tử Lăng then quá thành giận bầm thây vạn đoạn hay không a) Thân thể nho nhỏ của Phân Tích run run, trực tiếp biểu hiện trên dấu chấm lửng, thế mà gọi lên giọng sóng lăn tăn trong ý thức.

Giám Định: Mặt của cậu nói cho bọn tôi (Nếu đã bảo bọc Phân Tích, chung quy không thể trừng mắt nhìn nó chết không có chỗ chôn đi).

Phân Tích cảm động rơi lệ đầy mặt, thời khắc mấu chốt vẫn là Giám Định quân tốt a, đã giúp nó một phen.

Tiêu Tử Lăng nửa ngờ nửa tin, nhưng thấy Phân Tích mang một bộ dáng giả chết, cũng chỉ có thể từ bỏ truy nguyên.

Lúc này, Sở Chích Thiên với Lăng hắc hóa sau cùng dùng hết toàn lực, thấy Sở Chích Thiên bị thương nôn máu, Phân Tích kinh thán: “Lăng hắc hóa thực mạnh, mạnh hơn so với cậu. . .” Phân Tích cảm thấy cần phải chừa chút mặt mũi cho người ký gửi, vì vậy phía sau những chữ đó nó dùng dấu chấm lửng bù trừ.

Giám Định: . . . (Dấu chấm lửng bên trên có cần thiết không? Nên nói đều đã nói, thực sự là tên nhóc Phân Tích thiếu mắt nhìn mà.)

Tâm tình Tiêu Tử Lăng suy sụp thở dài một hơi: “Không ngờ tôi có thể thấy chiêu thứ hai của kiếm pháp, hóa ra năng lượng của nó mạnh như thế, vậy mà có thể đả thương được địch thủ vượt cấp.” Tiêu Tử Lăng quen thuộc kiếm chiêu đương nhiên biết Lăng hắc hóa dùng là năng lực gì.

Giám Định: Chiêu đó cậu cũng có thể dùng (Nó chỉ ăn ngay nói thật, tuyệt không có ý muốn an ủi người ký gửi).

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra nụ cười: “Ừ.” Sự khẳng định của Giám Định quân để cho trong lòng cậu nóng lên, không phải không ai thấy được năng lực của cậu. Chuyện Lăng hắc hóa có thể làm được, Lăng chính quy cậu cũng có thể làm được.

Giám Định: Tiếp tục bán manh?

(Bọn họ tới cùng đang nói gì?) Phân Tích ngoài trạng thái hoang mang.

Tiêu Tử Lăng lắc đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh: “Thanh Quân Trắc, thực sự buồn cười, bất quá cũng vì chuyện đó đã để cho tôi hiểu được một việc.”

Phân Tích: . . .

Giám Định: . . .

(Grào grào grào~ Rốt cục cũng đồng bộ với Giám Định quân rồi) Phân Tích thấy hai hàng dấu chấm lửng đồng thời xuất hiện, nhất thời kích động.

Tiêu Tử Lăng nhìn hai hàng dấu chấm lửng kia, cười, cười rất thuần khiết rất thuần khiết: “Không có thể lực của bản thân luôn sẽ bị người ta xem thường, nếu như tôi sớm có thủ hạ của mình, lần bạo động này sẽ không bị động như vậy, có lẽ tiểu cô. . . Đã đến lúc phát triển thể lực của bản thân.”

Phân Tích có chút kinh sợ: Không phải Lăng hắc hóa ở bên ngoài sao? Vì cái lông người trước mắt này đây khiến cho nó cảm thấy lạnh buốt trong nội tâm chứ. . . Giám Định nghe vậy trầm mặc, hồi lâu lặng lẽ an ủi Phân Tích: “Không có việc gì, cậu tắm rửa xong đi ngủ tỉnh lại hết thấy sẽ bình thường.”

Giám Định quân, đây là sự an ủi của anh sao? Vì cái lông khiến cho tôi cảm thấy mình như là đứa trẻ ba tuổi nhỉ? Phân Tích đột nhiên hiểu được

mình ở trong mắt Giám Định căn bản không có địa vị, nó nhất thời đã kích ngòi xồm trong góc u ám nào đó vẽ vòng vòng.

Giám Định không để ý đến tâm linh bị thương của Phân Tích, nó nhắc nhở Tiêu Tử Lăng: “Anh ta đang đợi cậu tỉnh lại.”

“Xem ra phải tạm thời chia tay với các cậu rồi.” Tiêu Tử Lăng vẫy vẫy tay bắt đầu đi ra khỏi thế giới tư duy của cậu, chính thức tiếp quản thân thể của cậu.

“Bọn mi thế nào còn chưa đi?” Lăng hắc hóa trao đổi thân thể với Lăng chính quy đi tới thế giới tư duy nhìn thấy nơi đây còn có hai luồng bóng mờ bất minh nào đó nán lại, nhất thời hừ lạnh nói.

Năng lượng hắc ám bạo ngược khiến cho Phân Tích sợ hãi nhảy thẳng lên trên người Giám Định, gắt gao bám lấy không buông tay.

Giám Định: Lập tức đi.

“Chờ một chút, vì sao trên người mi có một luồng khí tức khiến cho tôi chán ghét, điều này làm cho tâm tình tôi rất không tốt, về sau đừng xuất hiện ở trước mặt tôi bằng không sẽ diệt mi.” Lăng hắc hóa hung hăng nhìn chằm chằm Giám Định, không chút nào che giấu sát ý.

Giám Định: Hiểu rõ!

“Còn có tên nhóc nhà cậu, đừng luôn cố tiếp cận đến gần người nó, miễn cho về sau chịu thiệt. . .” Lăng hắc hóa nhìn Phân Tích lấy bối phát run ở bên cạnh, hiếm thấy phát thiện tâm một lần nói.

Phân Tích nhanh chóng liều mạng gật đầu, tay nhỏ bé lại bám Giám Định càng chặt.

Giám Định biết nếu không đi, Phân Tích sẽ bị Lăng hắc hóa làm cho kinh hách ngây người, vì vậy liền dẫn Phân Tích lần nữa về lại nơi chúng nó ở -- mắt phải.

Phân Tích rời khỏi thế giới có Lăng hắc hóa rốt cục cũng khôi phục bình thường, lại bắt đầu vô tâm vô phế quấy rầy Giám Định quân bình tĩnh ít nói ít lời kia.

Trong thế giới tư duy, Lăng hắc hóa cau mày nhìn bóng dáng Giám Định với Phân Tích rời đi lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, hai đứa đó mang theo khí tức khiến cho mình rất quen thuộc, một đứa khiến cho mình rất chán ghét, một đứa lại khiến cho mình rất thân cận, thực sự là kỳ quái, đến tột cùng bọn nó xuất hiện thế nào?”

Tiêu Tử Lăng rốt cục mở mắt, trong nháy mắt có một loại mê mang, lúc này cậu nghe thấy một thanh âm quen thuộc vội vàng nói: “Tiểu Lăng, em tỉnh rồi?”

Tiêu Tử Lăng vô ý thức lần nữa nhắm mắt lại, thu liễm xong tâm tình của bản thân, lúc này mới mở mắt, cậu nhàn nhạt kêu một tiếng: “Sở ca.”

Liền thấy Sở Chích Thiên thở dài một hơi: “Em không có việc gì là tốt rồi, Tiểu Lăng, em yên tâm, anh sẽ không bỏ qua cho Ngô Khánh Vân, anh đã kêu người truy tra phương hướng Ngô Khánh Vân chạy trốn, chỉ cần phát hiện bóng dáng của hắn anh sẽ đi giết hắn, báo thù cho tiểu cô.”

Tiêu Tử Lăng ngồi dậy, cậu nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên nói: “Sở ca, việc này không cần nhúng tay, thù em tự mình báo.”

Vẻ mặt Sở Chích Thiên nhất thời lạnh lẽo: “Anh cho rằng anh với em tuy hai mà một.”

“Sở ca là Sở ca, em là em. . . Em không thể cả đời đều dựa vào Sở ca, chuyện của tiểu cô để cho em hiểu rõ, em nhất định phải trưởng thành.”

Ánh mắt Tiêu Tử Lăng rất kiên định.

“Em biết chuyện sau khi em hôn mê sao?” Sở Chích Thiên nghe thấy từ trường thành, bắt đầu khẩn trương lên, đáy lòng ần ần có chút chờ mong.

“Hử? Chẳng lẽ còn có việc xảy ra? Em chỉ nghe thấy một thanh âm nói cho em biết, em nhất định phải trường thành hơn, như vậy mới không làm thất vọng tiểu cô bởi vì em mà vô tội chết đi.” Tiêu Tử Lăng trả lời rất thẳng thắn thành khẩn.

“Như vậy, có phải em hận anh không bảo vệ tốt tiểu cô không?” Sở Chích Thiên chau mày, anh không trốn tránh trách nhiệm này, nhưng lại nghĩ đến Tiêu Tử Lăng sẽ bởi vậy mà hận anh, khiến cho tâm tình anh rất không xong.

“Không có, em chỉ hận chính em chưa đủ mạnh, cho nên mới để cho Ngô Khánh Vân tìm được cơ, vì vậy Sở ca, em muốn trở nên mạnh mẽ.” Trong mắt Tiêu Tử Lăng rốt cục xuất hiện một thứ gì đó tên là dã tâm.

Sở Chích Thiên đối diện ánh mắt như vậy, anh phát hiện mình không cự tuyệt được, anh trầm mặc hồi lâu, lúc này mới hỏi: “Em muốn làm như thế nào.”

“Em sẽ rời khỏi tổ công kiên. . .”

“Anh không cho phép.” Sở Chích Thiên phản đối theo trực giác.

“Sở ca, anh rất mạnh, ở bên cạnh anh, không có cơ hội để cho em trường thành. . .” Tiêu Tử Lăng thành khẩn nói, “Xin tha thứ sự tùy hứng của em.”

“Em muốn làm sao thì làm thế đi. . .” Cho dù không tình nguyện không nỡ thế nào đi nữa, Sở Chích Thiên đều không thể nói không với đôi mắt mong đợi kia của Tiêu Tử Lăng, vì vậy anh chỉ có thể cắn răng cho phép.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Ba Năm, Tin Tức Của Kẻ Địch Cũ.

Đêm, giáng lâm, căn cứ Lăng Thiên bắt đầu thắp sáng đèn đuốc, mọi người cả ngày làm việc bận rộn bắt đầu tiến hành cuộc sống về đêm của bọn họ.

Quán bar duy nhất của căn cứ Lăng Thiên, lúc này rốt cục cũng treo lên bảng biểu hiện bắt đầu kinh doanh, điều này để cho nhóm người thức tỉnh sớm đã chờ ở bên ngoài vội vàng vàng xông vào.

Không biết ai có năng lực như thế, có thể mở quán bar ở căn cứ Lăng Thiên, hơn nữa rượu trong quán bar chưa từng hết hàng, điều này quả thực đã chế tạo ra một thần thoại, phải biết rằng mạt thể ngay cả lương thực cũng túng thiếu muốn chết, căn bản không có khả năng đi ủ rượu, vì vậy rượu liền thành xa xỉ phẩm, phi thường trân quý.

Đương nhiên rượu trong quán bar nhạt kinh dị, dựa theo cách nói của những người thức tỉnh, đó hoàn toàn là rót một chút rượu vào hơn phân nửa chén nước, để người ta uống có chút vị rượu mà thôi. . . Thế nhưng cho dù như thế, cũng khiến cho những người đó chạy theo như vịt, dù sao cũng có thể nếm được vị rượu không phải sao?

Đương nhiên người thức tỉnh không xa xỉ như vậy, cho dù một chén rượu dùng pha loãng ra như vậy, cũng xa hoa muốn chết, nhưng bọn họ cũng chỉ còn lại chút hưởng thụ như thế, đặc biệt là người độc thân, mỗi đêm đều muốn tới nơi này kêu một chén, sau đó quý trọng mà thưởng thức,

tán gẫu trời nam đất bắc với người quen biết hay cả không quen biết bên cạnh, cùng nhau tiêu phí khoảng thời gian này.

Đương nhiên trời sinh có một loại người, căn bản không cần tự mình mua rượu uống, chỉ cần anh ta xuất hiện ở quán bar, chung quy sẽ có người nguyện ý mời anh ta uống một chén, chính là đại hán vừa mới vào kia, khi người ở bên trong quán bar thấy anh ta đi vào, lần lượt giơ chén rượu chào hỏi với anh ta: “Cường ca, anh đã đến rồi.”

Cường ca đầy mặt nụ cười chào hỏi với mọi người, sau cùng đi đến trước quầy bar, còn chưa ngồi xuống đã nghe thấy nhân viên phục vụ bên trong cười nói: “Cường ca, ngày hôm nay có tin tức giật gân gì không?”

Cường ca cười hắc hắc, sau đó ngồi trên ghế tròn trước quầy bar nói: “Đương nhiên là có, lần nào tôi đến không có tin giật gân?” Cường ca là tâm phúc của Đới Hồng Phi, đều sẽ mang ra chút bí văn các loại cung cấp chia sẻ cho mọi người. Hơn nữa những tin tức đó đều rất đáng tin.

Nhân viên phục vụ nghe vậy ánh mắt sáng ngời, hẩn nhanh chóng cao giọng hô: “Cường ca có tin tức giật gân, ai mời Cường ca uống rượu a?” Cường ca là khách có tin tức linh thông nhất trong quán bar, bất quá muốn cho anh ta để lộ ra, nhất định phải mời anh ta uống một chén.

Lúc này liền thấy trên bàn tròn nào đó, một người giơ cao cánh tay lên hô: “Tôi mời. . .” Kỳ thực đều là một số khách quen. Những người khách này rất thức thời, sẽ thay phiên mời Cường ca uống một chén, để cho tất cả mọi người có thể nghe được chút chuyện hay bí sử giải buồn.

Cường ca tiếp nhận một cốc rượu nước lớn nhân viên phục vụ đưa tới, uống vài hớp lớn mới dừng lại, anh ta thỏa mãn thở hắt ra, sau đó lớn tiếng nói với khách trong quán: “Kỳ thực, tôi muốn nói chính là, bộ an giám lại xuất động.”

Mọi người hít ngược một hơi. Không ngờ Cường ca vừa mở miệng liền nói ra một tin tức giật gân như thế.

“Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Vì sao những sát tinh đó lại đi ra?” Người của căn cứ chỉ cần nói đến bộ an giám đều biến sắc, không chỉ bởi vì vào bộ an giám, cả đời mi sẽ đi đứt, còn bởi vì trong bộ an giám đều là một số kẻ tàn nhẫn giết người không chớp mắt, kẻ dám phản kháng thì bọn họ có quyền kích sát tại chỗ. . . Cho dù là giết sai, cũng có quyền được miễn.

Không sai, bọn họ chính là một đám tội phạm giết người cầm giấy phép giết người.

Cường ca lần nữa uống một hớp rượu, lúc này mới nói: “Một vị quản lý cấp cao của bộ hậu cần bị bắt vào.”

“Tham ô chứ gì.” Mọi người phỉ nhổ. Tuy rằng thủ đoạn của bộ an giám bạo ngược tàn nhẫn, nhưng cho tới bây giờ, còn chưa từng bắt sai giết sai một người. Vì vậy tuy rằng mọi người trong căn cứ rất e ngại những người của bộ an giám. Nhưng trong lòng vẫn tán thành căn cứ có một số người như vậy tồn tại.

“Không quá rõ đến tột cùng vì chuyện gì, nhưng xác định nghiêm trọng hơn nhiều so với tham ô.” Tin tức của Cường ca thực sự rất linh thông, vậy mà hỏi thăm được những chuyện này.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Không biết chuyện gì nghiêm trọng hơn so với tham ô, chẳng lẽ là phản bội căn cứ? Ý nghĩ này vừa đảo qua, lại đều bị bọn họ lắc đầu phủ nhận, chắc hẳn không ai gốc như vậy đi.

Ba năm nay căn cứ Lăng Thiên phát triển nhanh chóng mãnh liệt, hơn nữa thủ lĩnh Sở Chích Thiên nhà mình lại chính thức tiến vào cấp bảy vào nửa năm trước, trở thành căn cứ có thực lực cường đại nhất bắc bộ danh xứng với thực, không có nơi nào ngang bằng. Cùng nhau thủ vững với căn cứ Phượng Lâm đệ nhất nam bộ, đề quân đội nâng đầu không lên nổi, chỉ

có thể ghen ghét thừa nhận địa vị của hai đại căn cứ. Chỉ cần là người thông minh, đều biết theo căn cứ Lăng Thiên, theo Sở Chích Thiên, tuyệt đối sẽ không không có cơm ăn, nếu có người thực sự phản bội căn cứ, chỉ có thể nói đầu kẻ đó đã bị lừa dối.

Người uống rượu nào đó trong quán bar nghe thấy lời nói của Cường ca, dường như có chút tâm thần bất định, chỉ thấy hắn uống từng hớp từng hớp rượu nhạt trong ly, mặt ủ mảy châu.

Giữa lúc Cường ca nói thêm chút bí văn, cửa quán bar đột nhiên bị mở ra, hai người mặc áo đen xuất hiện ở cửa quán bar, mà trên cánh tay bọn họ lại mang một bộ tay áo bảo hộ màu trắng viết hai chữ An Giám lớn.

Mọi người há to miệng, không ngờ người của bộ an giám thế mà quang lâm quán bar. . . Điều này làm cho người trong quán bar cảm thấy có phải mình đang nằm mơ hay không.

Chỉ thấy hai người đó đi đến trước mặt nam nhân vốn tâm thần bất định, lúc này sắc mặt lại trắng bệch, một người nam nhân trong đó băng lãnh nói: “Triệu Vũ, xin theo chúng tôi đến bộ an giám một lần.”

Người nọ đột nhiên bừng tỉnh lại, đột nhiên đẩy ghế, liên tục lùi ngược lại mấy bước nói: “Không, không, tôi không đi, tôi không đi, nhất định các người tìm nhầm rồi.”

Khóe miệng người còn lại mang theo trào phúng, lạnh lùng nói: “Triệu Vũ, ba năm nay, mỗi cách ba tháng sẽ định kỳ báo cáo một lần tình báo của nơi đây cho căn cứ Tiêu Tương, mỗi cách nửa năm sẽ chỉnh lý báo cáo một lần danh sách quản lý thượng tầng của căn cứ, mỗi cách một năm, sẽ đưa ra danh sách vài người có thể thu mua. . .”

Theo từng câu từng câu người của bộ an giám nói ra hành động việc làm của Triệu Vũ, tất cả mọi người đều phản nộ, hô to muốn ăn thịt hắn uống

máu hắt hủi xương hắt, mà Triệu Vũ cuối cùng vô lực té trên mặt đất, không chịu nổi luồng áp lực này khóc rống lên.

Rất nhanh hai đội viên bộ an giám kia đã áp Triệu Vũ đi, quán bar lại khôi phục sự huyền ảo lúc đầu, dường như một màn ban nãy căn bản chưa từng phát sinh.

Phòng bộ trưởng bộ an giám, Tiêu Tử Lăng cầm tờ chứng thực của Triệu Vũ do các bộ viên của cậu đưa lên, cậu búng búng tin tức bên trên hỏi thư ký bên người: “Tiểu Vân, tin tức chính xác?”

Thư ký Tiểu Vân gật đầu nói: “Bộ trưởng, trải qua sự thẩm vấn của bộ viên, chắc hẳn không có vấn đề.” Trong mắt Tiểu Vân không hề che giấu sự kính ngưỡng, tuy rằng bộ trưởng của cô rất non, thế nhưng lại có một đôi hoả nhãn kim tinh, bộ an giám có mấy lần không thể chứng thực được đương sự có thuần khiết hay không, khi còn do dự có nên bắt người hay không, Tiêu Tử Lăng tự mình ra trận điều tra một phen. Sau khi trở về, chỉ lệnh đối với những người đó mỗi người đều không giống nhau, có trực tiếp xét nhà, cũng có thưởng an ủi. Ngay từ đầu các bộ viên còn nửa ngờ nửa tin, nhưng ba năm nay không hề có một kiện án sai, khiến cho các bộ viên khăng khăng một mực theo cậu.

“Hóa ra Ngô Khánh Vân ở căn cứ Tiêu Tương. . .” Tìm hẳn ta ba năm, trong khoảng thời gian đó có vô số tin tức thật giả. Mà lần này rốt cục đã bị cậu tìm được. Ngón tay Tiêu Tử Lăng nắm trang giấy thiếu chút nữa bóp rách trang giấy trong tay.

“Căn cứ Tiêu Tương ở nam bộ, hơn nữa thủ lĩnh là nữ nhân, vì vậy ngay từ đầu chúng ta tuyệt không chú ý tới nơi đó.” Tiểu Vân giải thích vì sao ba năm nay không tra được tin tức chính xác của Ngô Khánh Vân.

Tiêu Tử Lăng xua tay nói: “Tôi biết.” Cậu tỏ ý Tiểu Vân trở về nghỉ ngơi.

Tiểu Vân mới quay đầu lại, nghĩ đến còn có một vấn đề còn chưa hỏi, vì vậy lại hỏi: “Vậ Triệu Vũ giải quyết thế nào?”

“Trước đây thế nào, hiện tại cũng thế đó, chẳng lẽ Tiểu Vân đã quên?” Khóe mắt Tiêu Tử Lăng thoáng nhếch, khóe miệng phỉếm nụ cười khê. Thế mà có thêm vài phần ngọt ngào cùng mỉ hoặc, bộ dáng này khiến cho trái tim Tiểu Vân nhảy loạn, lấp bắp lộn xộn nhận lỗi với bộ trưởng, sau đó nhanh chóng chạy trốn chết. Nụ cười của bộ trưởng không phải người thường có thể thừa nhận, cứ ở lại như vậy, cô sẽ vờn cánh tay tội ác.

Phòng bộ trưởng thoáng cái trống trải, ngoại trừ Tiêu Tử Lăng không còn người khác nữa, lúc này đột nhiên vang lên một thanh âm thanh lãnh lại mang theo một chút vị chua: “Tiểu Lăng. Em lại đùa giỡn người khác?” Không trung đột nhiên vẩn vèo một trận, Sở Chích Thiên cứ như thế xuất hiện bên người Tiêu Tử Lăng.

Khóe miệng mang ý cười, Tiêu Tử Lăng hỏi: “Sở ca thế nào rảnh rồi lại đây?”

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ nói: “Em lại lỗ mãng. Bất quá kết quả cho ra đến hiện tại thì đều rất tốt, vận khí của em quả thực nghịch thiên, vậy mà một lần sai lầm cũng không có.”

Tiêu Tử Lăng không nói. Cậu cũng sẽ không giải thích, phân rõ thân phận thực của những người đó, cậu đã dùng tới hai quân Giám Định với Phân Tích, đương nhiên không có khả năng sẽ có sai lầm.

“Đã tìm được Ngô Khánh Vân.” Ánh mắt Sở Chích Thiên chuyên chú nhìn Tiêu Tử Lăng, sự thâm tình trong mắt được miêu tả sinh động.

Tiêu Tử Lăng vô ý thức chuyển đầu đi, nhẹ nhàng ừm một tiếng.

“Quyết định đi căn cứ Tiêu Tương?” Sở Chích Thiên thấy biểu tình của Tiêu Tử Lăng đã biết quyết định của cậu. Mấy ngày trước đó, Tiêu Tử Lăng

nghe nói Ngô Khánh Vân từng xuất hiện ở căn cứ nào đó, cậu không nói hai lời, tự mình đến nơi đó xác định, còn không mang theo một ai, khiến cho anh lo lắng hãi hùng rồi lại không đành lòng trách cứ cậu.

Anh biết rõ, Tiêu Tử Lăng đang chuộc tội, chỉ có giết chết Ngô Khánh Vân, Tiêu Tử Lăng mới có thể được giải phóng.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không trả lời câu hỏi của Sở Chích Thiên, nhưng hai người đều biết, kỳ thực đáp án hai bên đều rất rõ ràng.

“Lần này để cho Tiểu Thất theo em đi đi.” Sở Chích Thiên chỉ có thể thôi lui cầu thứ nhì, thêm cho Tiêu Tử Lăng một sự bảo đảm.

“Tiểu Thất?” Tiêu Tử Lăng mang vẻ không tán thành, Tiểu Thất mới tám tuổi, thế nào có thể cho nó theo cậu đi chịu khổ chứ.

“Tiểu Thất có tâm ma, mang theo đi có lợi đối với nó, lần này Tiểu Thất trùng kích cấp sáu lại thất bại.” Sở Chích Thiên cau mày nói, kỳ thực anh vẫn luôn sợ hãi Tiêu Tử Lăng sẽ bởi vì cái chết của Tiêu Tình Vân mà tâm tình bị tổn thương không cách nào để thăng cấp bậc, thế nhưng sự thực lại tương phản, Tiêu Tử Lăng căn bản không hề bị luồng năng lượng mặt trái màu đen kia ảnh hưởng, tuy rằng cấp năm thăng cấp sáu tích lũy năng lượng rất chậm, nhưng Tiêu Tử Lăng một lần đã thành công. Nhưng Sở Tiểu Thất mà Sở Chích Thiên vẫn luôn yên tâm lại liên tục thất bại ba lần, nếu như thất bại thêm một lần nữa, khẳng định thân thể của Tiểu Thất sẽ bị thương nặng, sau đó tư chất của nó sẽ hạ thấp.

“Nó vẫn luôn cho rằng cái chết của Tiêu Tình Vân có quan hệ tới nó, nếu như kế hoạch của nó chu toàn hơn, có lẽ kết cục sẽ hoàn toàn không giống.” Sở Tiểu Thất đã chui rúc vào sừng trâu, nhất định phải để cho nó tận mắt thấy Ngô Khánh Vân chết, nó mới có thể giải được tâm ma. Tiểu Thất đã không còn bất kỳ đường lui nào nữa, vì vậy nó nhất định phải đi theo.

“Được rồi, em mang Tiểu Thất cùng đi.” Tiêu Tử Lăng đã biết nguyên nhân, đương nhiên không cự tuyệt nữa, cậu quyết định tận lực chuẩn bị một chút, miễn cho thực sự để cho Tiểu Thất theo cậu chịu tội.

Hai người lặng im hồi lâu, sự ấm áp nhàn nhạt như có như không tràn ngập bốn phía, hai người bọn họ rất hưởng thụ loại cảm giác này. Hồi lâu, mới nghe thấy Tiêu Tử Lăng hỏi: “Người kia rơi vào bố cục chưa?”

“Hết thấy như em mong muốn.” Sở Chích Thiên gật đầu nói.

Ngày thứ hai, Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất lặng lẽ rời khỏi căn cứ, Sở Chích Thiên là người duy nhất tiễn bước bọn cậu, nhìn thân ảnh dần đi dần xa, không biết vì sao, trong lòng Sở Chích Thiên ầm ầm dâng lên một loại dự cảm bất tường. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Lưu Lại? Trấn Nhỏ Bên Bờ.

Rời khỏi cách căn cứ Lăng Thiên cự ly khá xa, dùng Linh Nhân xác định xung quanh không có bất kỳ ai tồn tại, Tiêu Tử Lăng thoáng nhấc tay, một chiếc xe việt dã rắn chắc trống rỗng xuất hiện trên mặt đất.

Mà lúc này, dung mạo của Tiêu Tử Lăng bắt đầu biến hóa, rất nhanh một nam nhân trưởng thành tuấn mỹ xuất hiện ở trước mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất dùng sức mím môi, nuốt xuống tiếng kinh ngạc sắp phát ra nơi yết hầu, nhưng cơ bắp trên khuôn mặt băng lãnh vẫn tránh không được giật giật.

Tiêu Tử Lăng quay đầu như cười như không nói với Tiểu Thất: “Đây là bí mật của chúng ta, không nên nói cho Sở Chích Thiên.” Tuy rằng Tiêu Tử Lăng đang mỉm cười, nhưng Tiểu Thất rõ ràng cảm nhận được một loại uy hiếp không lời, nó hừ lạnh một tiếng nói: “Tôi không có hứng thú quản chuyện của hai người các anh.” Nói xong nó mở cửa xe, tay chân lạnh lẽo leo lên ghế phó lái.

Câu trả lời của Sở Tiểu Thất không thể nghi ngờ khiến cho Tiêu Tử Lăng rất hài lòng, cậu mỉm cười ngồi trên ghế lái chậm rãi khởi động xe, sau đó phóng về phía căn cứ cách bọn cậu gần nhất.

Từ khi phát hiện dung mạo của mình có thể tự do khống chế chuyển hoá, mỗi lần ra ngoài cậu sẽ dùng dung mạo như vậy, đây cũng là nguyên nhân cậu thích chạy ra ngoài hơn, bởi vì cảm giác đây mới là bản thân cậu

chân chính, dung mạo tương xứng với tuổi tác của mình, không cần vì che giấu mà giả bộ điều gì. . . Sở dĩ vẫn còn bảo trì bộ dáng ngây thơ chất phác trước mặt Sở Chích Thiên, là bởi vì với bộ dáng đó cậu có thể ngăn chặn Sở Chích Thiên đại phát thú tính, cũng có thể cho cậu tiếp tục giả ngu giả ngơ, làm bộ không rõ cảm tình của Sở Chích Thiên. Còn có một nguyên nhân, là vì để chuẩn bị cho tương lai cậu rời đi.

Tiêu Tử Lăng muốn rời khỏi căn cứ Lăng Thiên không phải chuyện một ngày hai ngày, chẳng qua thời cơ chưa chín muồi, cậu còn muốn lợi dụng thế lực của căn cứ Lăng Thiên giúp cậu tìm kiếm tung tích của Ngô Khánh Vân, cùng với những kẻ độc thủ phía sau màn. Cậu đã sớm quyết định, chỉ cần bảo được thù lớn, cậu sẽ rời khỏi căn cứ Lăng Thiên.

Thế nhưng, thời gian Sở Chích Thiên cho cậu tuyệt không nhiều, bắt đầu từ năm trước, thái độ của Sở Chích Thiên liên chuyển biến, tình cảm vốn còn được khắc chế, bắt đầu từ năm trước thật giống như được giải phong, không chỉ bắt đầu trở nên bá đạo trên hành động, hữu ý vô ý cợt nhả khiêu khích ăn đậu hũ, càng có nhiều lần ám chỉ ngôn ngữ. Nhìn ra được tính nhẫn nại của Sở Chích Thiên đã sắp không còn, mỗi ngày anh ta đều đang ép sát, khiến cho Tiêu Tử Lăng có chút không thở nổi.

Tiêu Tử Lăng rất sợ hãi Sở Chích Thiên sẽ chính thức đâm rách sự mờ ám giữa hai người, đề xuất thỉnh cầu của anh ta. Lúc đó khẳng định anh ta sẽ bức bách cậu lựa chọn một đáp án. . . Không, anh ta căn bản sẽ không cho cậu cơ hội lựa chọn, anh ta sẽ trực tiếp hạ thủ, chế tạo thành sự thực khiến cho mình không chỗ nào trốn tránh.

Đây cũng là nguyên nhân cậu vội vã tìm kiếm Ngô Khánh Vân, trắng trợn thiết lập bố cục ở Lăng Thiên, chỉ cần hoàn thành mục tiêu của cậu, chỉ cần rời khỏi căn cứ Lăng Thiên, Sở Chích Thiên sẽ không còn là uy hiếp nữa. Thời gian ba năm, đủ để cho Tiêu Tử Lăng an bài được đường lui ở bên ngoài, để cho bản thân biến mất vô tung vô ảnh, để cho Sở Chích Thiên không có cơ hội tìm được cậu. Mà dựa vào năng lực trước mắt của

cậu, cùng với thức ăn trong không gian, tiêu sái sống đến chết già cũng không trắc trở nhiều lắm.

Lộ tuyến Tiêu Tử Lăng lựa chọn thập phần thông thoáng, ba năm nay, căn cứ Lăng Thiên làm rất hoàn mỹ đối với công tác thanh lý khu vực quanh thân, chỉ cần ở trong phạm vi quản hạt của căn cứ, cơ bản sẽ không xuất hiện tử địch của nhân loại như đàn tang thi sinh vật biến dị các loại, điều này cũng để cho căn cứ Lăng Thiên trở thành một trong những thành thị an toàn nhất trong truyền thuyết ở mặt thế, điều này cũng là một trong những nguyên nhân để cho một số người sống sót từ xa nghìn dặm, trải qua gian khổ cũng muốn gia nhập căn cứ Lăng Thiên.

Vào buổi trưa, Tiêu Tử Lăng nghe thấy bụng của Tiểu Thất bên cạnh truyền đến tiếng ục ục, biết Sở Tiểu Thất đã đói, cậu nhanh chóng lái xe đến bên cạnh đường cao tốc dừng lại, lấy ra hộp cơm đã được chuẩn bị từ trong Tủ Phủ đưa cho Tiểu Thất.

Lúc này mặt của Tiểu Thất đã không còn vẻ lạnh lùng lúc đầu nữa, ánh mắt nó có chút ngượng ngùng, dường như có chút xấu hổ đối với việc mình sẽ đói bụng. Nó không nói gì nhận hộp cơm, trong mắt nhanh chóng hiện lên một vẻ mừng rỡ, Tiêu Tử Lăng không chán ghét nó, cảm giác này thật tốt. Hơn nữa nó đã rất lâu rất lâu không ăn được mỹ thực Tiêu Tử Lăng làm, quá khiến người ta hoài niệm. Nó không chút do dự mở hộp cơm ra, vui thích bắt đầu ăn. . . Thực sự là hương vị quen thuộc, đây là cảm giác hạnh phúc sao? Tiểu Thất đột nhiên muốn rơi lệ.

Từ sau khi tiểu cô của Tiêu Tử Lăng chết, Tiểu Thất liền sợ hãi chạm mặt Tiêu Tử Lăng, về sau Tiêu Tử Lăng rời khỏi tổ công kiên, rời khỏi địa phương của nó với Sở lão đại, nó liền càng không có cơ hội chạm mặt cậu, hiện tại nghĩ lại, ba năm nay cơ hội chạm mặt của nó với Tiêu Tử Lăng một tay đều có thể đếm hết.

Không chỉ bởi vì Tiêu Tử Lăng quá bận rộn, cũng có nguyên nhân là nó một lòng tu luyện, trong khoảng thời gian này, nó ngoại trừ tu luyện thì chính là tu luyện, nó vẫn luôn muốn nhanh chóng đề thăng đẳng cấp, sau đó giúp Tiêu Tử Lăng đi giết Ngô Khánh Vân, để bù đắp sai lầm của bản thân. Chẳng qua càng nóng ruột càng không thể thành công, lúc này đây xông bậc cấp sáu, vậy mà thất bại ba lần. . .

Nghĩ tới đây, Sở Tiểu Thất cảm thấy hương vị của mỹ thực trong miệng trở nên kém đi, loại người ngu xuẩn như nó thực sự có thể giúp được Tiêu Tử Lăng sao?

Tiêu Tử Lăng không hề biết tâm tình quần quýt của Sở Tiểu Thất, khi cậu vừa định ăn phần cơm của mình, chợt nghe thấy phía sau truyền đến động tĩnh, cậu nhú mày, quay đầu nhìn ra phía sau, không biết người đến là ai?

Rất nhanh tiếng chạy tăng tăng tăng truyền tới, sau đó một thân ảnh cự thú với thân hình cực đại, tứ chi mạnh mẽ xuất hiện nơi đường chân trời, lưng nó còn có một vật thể hình cầu màu trắng lông nhung nhung.

Dường như cự thú kia ngửi thấy được gì đó, vẻ mặt tung tăng chạy tới, xem ra muốn nhào lên.

Mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên trán Tiêu Tử Lăng, thân hình đó, trọng lượng đó, nhào qua khẳng định sẽ đè bẹp xe cậu, vì vậy cậu lớn tiếng chặn lại: “Tiểu Tiểu, dừng lại cho anh.”

“Két ~!” Đây là tiếng do bốn trảo phanh lại ma sát mặt đất truyền ra, liền thấy trên đường cái rần chắc, bốn vết cào bị kéo dài gần một mét, mà bởi vì sự kiện phanh gấp này, cầu lông trên người cự thú chuẩn bị không đủ, trực tiếp bị hất bay, bất quá quả cầu lông đó phản ứng rất nhanh, thân thể ưu mỹ giãn ra trên không trung, nhảy lảng không, nhẹ nhàng đáp xuống trên đỉnh xe việt dã của Tiêu Tử Lăng, lặng yên không tiếng động.

Lúc này, thân thể cự thú khó khăn dừng lại cách trước xe năm mươi cm, thân hình rõ ràng hiện ra ở trước mặt hai người, chính là Tiểu Tiểu sau khi biến hình.

Tiêu Tử Lăng nhin không được vỗ trán, bất đắc dĩ hỏi Tiểu Tiểu: “Nhóc thế nào lại chạy đến?” Theo chữ lại thì biết trộm đi ra như vậy không phải một lần hai lần.

Tiểu Tiểu ủy khuất nhìn Tiêu Tử Lăng, thế nào mà chủ nhân nhà mình mỗi lần ra ngoài, đều len lén vứt bỏ nó chứ, đây quả thực chính là kẻ không chịu trách nhiệm, vứt vợ bỏ con. . . Câu thành ngữ này là Tiểu Tiểu trong lúc vô tình học được, cho rằng cách làm hiện tại của chủ nhân nhà mình chính là câu đó.

Thấy Tiểu Tiểu có ngoại hình hung ác làm ra biểu tình bán manh như thế, Tiêu Tử Lăng cảm thấy quá không hài hòa, cậu nhanh chóng nói: “Nhóc vẫn nên khôi phục nguyên hình đi, nhóc như vậy khiến cho anh nhìn không được tự nhiên.”

Tiểu Tiểu rất nhanh khôi phục thành trạng thái cầu lông, bay vút một cái, vui sướng nhảy vào trong ôm ấp của Tiêu Tử Lăng, bắt đầu lăn lăn bán manh.

Dường như bất mãn Tiểu Tiểu chiếm vị trí có lợi trước, trái cầu lông màu trắng trên đỉnh xe cũng lùi vào từ cửa sổ xe, cố chen vào.

“Tiểu Mao, khẳng định là nhóc lừa Tiểu Tiểu đi ra.” Tiêu Tử Lăng tức giận nói với trái cầu lông màu trắng kia. Tiểu Mao làm loại chuyện này không phải một lần hai lần, Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ nhiều, đã biết chúng nó trộm chạy đến là chủ ý ai ra.

Tang thi sau khi tiến vào cấp năm, sẽ có một lần cơ hội trọng tổ thân thể, không biết vì sao, Tiểu Mao sau cùng lựa chọn dạng cầu lông màu trắng

tương tự Tiểu Tiểu, nếu không nhìn kỹ hai con thực sự rất giống nhau, như anh em ruột vậy.

Nghe thấy lời của Tiêu Tử Lăng, Tiểu Mao tựa vào trong lòng Tiêu Tử Lăng, nhắm mắt trực tiếp giả chết, đánh chết nó cũng sẽ không thừa nhận đây là chủ ý nó ra.

Thấy biểu hiện của hai con manh vật này, Tiêu Tử Lăng đã biết cậu không có cách nào bỏ rơi tụi nó, cho dù nghiêm khắc mệnh lệnh chúng nó trở về, chỉ sợ cũng sẽ âm thầm theo sau, bất đắc dĩ cậu chỉ có thể lấy ra thêm hai phần cơm hộp từ trong Tủ Phủ, cho hai con manh vật ăn, dù sao cũng không thể để cho chúng nó đói bụng đi.

Ăn xong cơm trưa, Tiêu Tử Lăng tiếp tục lái xe đi tới, trên đường, cậu thấy Tiểu Thất rốt cục khắc chế không được cái tay tội ác của mình, sờ về phía Tiểu Tiểu nằm phía dưới kính chắn gió, thấy Tiểu Tiểu đột nhiên xù lông sủa điên cuồng, thấy Tiểu Mao bên cạnh lười biếng đánh ngáp một cái xoay người, thấy ánh mắt Tiểu Thất không u ám nữa, rốt cục cũng có thần thái mà đứa trẻ nên có, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn có chút đỏ bừng kia. . .

Khóe miệng cậu lộ ra một nụ cười, tâm tình rất không tồi, có lẽ mang đám nhóc này cùng đi đoạn đường này, tuyệt không phải quá xấu.

Cả một đường, coi như tương đối thuận lợi, tuy rằng sẽ có tang thi lui tới, cũng có những sinh vật biến dị quấy nhiễu, nhưng đối với Tiêu Tử Lăng đã cấp sáu Sở Tiểu Thất cấp năm, cùng với hai con sủng vật cấp năm mà nói, thật đúng là không áp lực nhiều lắm.

Cứ như vậy, thập phần thuận lợi qua ba ngày ba đêm, tới buổi tối thứ tư, bọn Tiêu Tử Lăng lại gặp phải một chút phiền toái nhỏ.

Tiêu Tử Lăng không ngờ cây cầu trên đoạn đường cao tốc này đã gãy, đoạn đường sông hơn ba trăm mét này, cho dù là cậu cấp sáu, cũng không

thể trống rỗng nhảy qua được, bất đắc dĩ cậu chỉ có thể thu xe về Tử Phủ.

Cậu ôm Tiểu Tiểu với Tiểu Mao, mang theo Tiểu Thất, trực tiếp nhảy xuống từ đường cao tốc, dọc theo đường sông tìm kiếm đường có thể tiếp tục đi tới. May mắn, đi một đoạn đường rất khó đi, một con đường xi măng không tính là lớn xuất hiện, Tiêu Tử Lăng lấy xe ra, mang theo Tiểu Thất tiếp tục đi tới trước.

Lái khoảng chừng được nửa giờ, một trấn nhỏ ven sông nhảy vào mi mắt, Tiêu Tử Lăng dùng Linh Nhãn cảm nhận một chút, phát hiện trong trấn nhỏ này thế mà có người cư trú, nhân số còn không ít.

Tiểu Thất cũng cảm nhận được, nó hồ nghi nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, phải biết rằng nơi đây cách căn cứ Lăng Thiên tuyệt không xa, người bình thường đều sẽ lựa chọn đi căn cứ Lăng Thiên, vì sao những người này sẽ lưu lại nơi đây chứ? Điều này không thể nghi ngờ có chút kỳ quái.

Tiểu Thất rất xác định đó không phải một số khách qua đường, bởi vì nó không cảm nhận được trong trấn nhỏ có mùi vị của tang thi, nói cách khác tang thi trong trấn nhỏ này đã được thanh lý sạch sẽ, nếu như khách qua đường bình thường, tuyệt đối sẽ không tốn khí lực lớn như thế đi thanh lý, chỉ vì một chỗ ở tạm thời. Nguyên nhân duy nhất làm như vậy, là bọn họ muốn thường trú ở chỗ này.

“Vào xem trước rồi hẵng nói.” Bóng đêm đã giáng lâm, thế nào cũng phải tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa Tiêu Tử Lăng tin tưởng, người thức tỉnh bình thường còn chưa có cách nào thương tổn được cậu với Tiểu Thất.

“Tiểu Mao, làm che giấu cho bọn anh.” Tuy rằng như thế, Tiêu Tử Lăng vẫn cẩn thận lựa chọn thấp giọng.

Rất nhanh, một nam nhân gầy yếu tướng mạo bình thường, sắc mặt tái nhợt, mang theo một đứa trẻ đầy mặt đều là nét xanh xao, một bộ suy dinh

dường lái một chiếc xe nhỏ rất bình thường vào trấn nhỏ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Người Mới? Nói Ra Bí Văn Ông Biết.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, vừa vào trấn nhỏ đã bị một trong những thủ vệ ở cửa ngăn cản.

“Kẻ nào?” Thủ vệ kia rất cảnh giác, xe mới tới gần cửa, đã bị chặn lại.

Tiêu Tử Lăng ló đầu ra từ cửa sổ xe, trên khuôn mặt mệt mỏi uể oải lộ ra vẻ khẩn cầu nói: “Vị đại ca này, xin cho chút thuận tiện, để cho cha con chúng tôi đi vào nghỉ ngơi một đêm.”

Thủ vệ kia đã thấy rõ ngồi ở ghế phó lái là một đứa trẻ bảy tám tuổi, đang dụi mắt trông rất mệt mỏi, nhưng cho dù như thế, vẫn vững vàng ôm lấy ba lô nhỏ của mình, tựa hồ sợ bị người cướp đi, thoát nhìn đôi cha con này đã từng gặp phải chuyện cùng loại, vì vậy phần cảnh giác này vẫn luôn tồn tại.

Thủ vệ kia thả lỏng cảnh giác, quay đầu lại nói chuyện một chút với mấy thủ vệ khác, liền để cho Tiêu Tử Lăng lái xe vào, hắn chỉ thị Tiêu Tử Lăng đỗ xe ở bãi đỗ xe phía sau.

Dừng xe xong Tiêu Tử Lăng cầm lấy một chiếc ba lô từ ghế sau, tuy rằng ba lô rất lớn, nhưng xẹp xẹp, đã biết bên trong không có bao nhiêu đồ, cậu đeo ba lô xong, dắt Sở Tiểu Thất đã xuống xe đi về phía người thủ vệ đang chờ bọn họ kia.

Ngữ khí của thủ vệ có chút kinh ngạc, hần hỏi: “Không ngờ hai người thế mà còn có xăng lái xe đến đây, hiện tại xăng rất hiếm đó.”

Tiêu Tử Lăng cười khở nói: “Nào có, chỉ là có chút may mắn mà thôi, dọc đường lại đây, phát hiện không ít xe tông cháy, tuy rằng phần lớn đều không còn xăng, nhưng dù sao vẫn có để sót, tôi phí sức chín trâu hai hổ mới thu thập được chút xăng, sau cùng miễn cưỡng tìm được chiếc xe nát coi như còn vẹn toàn này có thể lái đi.”

Thủ vệ nghe xong lời nói của Tiêu Tử Lăng liên tục gật đầu nói vận khí không tồi. Hần cũng tin tưởng lời giải thích của Tiêu Tử Lăng, bởi vì khi xe lái qua bên cạnh hần, hần thấy được chỗ chìa khoá khởi động chiếc xe đó đã bị dỡ bỏ, trực tiếp dùng hai đầu sợi dây điện nối nhau, xem ra nam nhân gầy yếu trước mắt này rất tinh thông đối với xe.

Thủ vệ tiêu hết lòng nghi ngờ có lòng tốt an ủi: “Có xe có thể lái dù sao cũng tốt hơn không có a.”

“Phải đó, bằng không đến nơi đây sợ rằng phải đi hơn ba năm ngày mới tới.” Tiêu Tử Lăng cảm thán, “Tôi thì không sao cả, chỉ là con tôi quá mệt mỏi, nếu không phải vì nó, tôi cũng sẽ không phí tâm tư này.” Tiêu Tử Lăng sắm vai bộ dáng người cha hiền rất nhịp nhàng ăn khớp.

Tiểu Thất ngẩng đầu dùng sức cầm tay Tiêu Tử Lăng, dường như đang nói cho cha mình, nó không có việc gì, cha hiền con thảo khiến cho trong lòng thủ vệ kia cũng mềm đi rất nhiều.

“Tôi mang anh đi tìm đầu lĩnh của chúng tôi, nghĩ chắc hẳn là không thành vấn đề.” Thủ vệ nhiệt tình nói.

Tiêu Tử Lăng cảm kích nói: “Vậy thật rất cảm tạ vị đại ca này. Không biết xưng hô đại ca anh thế nào?”

“Tôi họ Du, tên một chữ Hoa. . .” Thủ vệ vừa mới giới thiệu xong, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng xưng hô: “Du ca. Nhờ anh chiếu cố.” Cậu kéo Tiểu Thất, tỏ ý Tiểu Thất gọi người.

Trong lòng Sở Tiểu Thất lật cho một ánh mắt khinh bỉ cực bực, trong miệng lại nghe lời mà kêu một tiếng: “Du bá bá.”

Du Hoa dường như nghĩ tới điều gì, hắn có chút bi thương xoa đầu Tiểu Thất nói: “Thực sự là một bé ngoan, không biết mục tiêu lần này hai người muốn đi đâu?”

Tiêu Tử Lăng thở dài thấp một hơi nói: “Tôi cũng không biết, nghe người ta nói căn cứ Lăng Thiên rất không tồi, tôi chuẩn bị tới đó xem xem có phải thực sự như thế hay không, vốn tôi ở căn cứ Tinh Thành. Đáng tiếc không cẩn thận đắc tội một cường giả cấp ba, không có cách nào tiếp tục sống ở đó, đành phải mang theo con trai trốn đi.” Nói xong lời này, giữa trán mang theo sự u ám, vẻ mặt bi thương, cấp bậc hiện ra đối ngoại của Tiêu Tử Lăng trước mắt là cấp hai.

Sở Tiểu Thất nghe lời nói của Tiêu Tử Lăng, bắt đầu tính toán biểu tình bộ mặt nên phối hợp thế nào, sau cùng quyết định vẫn là cúi đầu bảo đảm nhất.

Thủ vệ mang vẻ thốn thức, lúc này, rốt cục đã tới một khách sạn tương đối xa hoa trong trấn nhỏ, đầu lĩnh của bọn họ đang ở bên trong, Du Hoa kêu Tiêu Tử Lăng chờ một chút, sau đó liền đi vào báo cáo tình hình với đầu lĩnh.

Tiêu Tử Lăng kéo tay Tiểu Thất đang ngoan ngoãn đứng ở cửa đại sảnh, tuy rằng khi Tiêu Tử Lăng tiến vào chỉ nhìn thoáng qua, sau đó vẫn luôn cúi đầu, nhưng kỳ thực nội tâm đã mò thấu được tình hình trong đại sảnh, trên sofa đại sảnh khách sạn có hai người thức tỉnh cấp hai ngồi, có vẻ là thủ vệ khách sạn, bên trong quầy còn có một người thức tỉnh cấp ba dường

như đang ngủ gật, nhưng Tiêu Tử Lăng tin tưởng, chỉ cần cậu có dị động, khẳng định những người đó sẽ nhào lên, đương nhiên điều đó được thành lập trên sự thực rằng Tiêu Tử Lăng chỉ có năng lực cấp hai như cậu biểu hiện trước mắt.

Mạt thế trải qua đã gần bốn năm, thế nhưng có được nhiều cấp hai cấp ba như vậy làm thủ vệ, đầu lĩnh này hẳn cũng coi như là bá chủ một phương. Tiêu Tử Lăng bắt đầu suy nghĩ, cách căn cứ Lăng Thiên gần như thế, đột nhiên có một thế lực vô danh như thế xuất hiện, đến tột cùng là trùng hợp hay là cố ý an bài? Xem ra nhất định phải nghiêm túc tra xét một phen, quyết định không thể để cho những người này trở thành tai hoạ ngầm của căn cứ Lăng Thiên.

Du Hoa rất nhanh đã đi ra, hắc ý cười đầy mặt nói: “Đầu lĩnh nhà tôi muốn gặp anh.”

Tiêu Tử Lăng mang vẻ bàng hoàng, không biết làm sao nói: “Này. . . Quá vinh hạnh.”

Du Hoa dường như biết tâm tình khẩn trương của Tiêu Tử Lăng, an ủi vỗ vỗ bờ vai cậu nói: “Yên tâm, thủ lĩnh của chúng tôi chỉ muốn hỏi anh một số vấn đề.”

Tiêu Tử Lăng mang theo Tiểu Thất vẻ mặt co quắp đi vào khách sạn, rất nhanh đã được mang vào trong một căn hộ tổng thống xa hoa, chỉ thấy trong phòng khách, một hàng người thức tỉnh cấp ba áo đen đứng mỗi một góc trong gian phòng, trên một chiếc sofa, một cô gái tuổi trẻ mỹ mạo, vẻ mặt kiêu căng đang ngồi ở đó.

Bên cạnh cô gái, một cụ già tuổi tác khá lớn, ăn mặc rất giống quản gia đang khom lưng hỏi thăm cô muốn dùng gì, cô gái khoát khoát tay, lúc này cụ già kia mới cung kính lui trở lại.

Tiêu Tử Lăng thấy cụ già kia, vội vã rũ mi mắt xuống, ánh mắt lóe lóe không người thấy, không ngờ cụ già đó vậy mà là cường giả cấp bốn, mà ở bóng râm chỗ góc, một người thức tỉnh cấp năm đang ẩn tàng trong đó, gần như không có bất kỳ khí tức gì, nếu không phải cấp bậc Tiêu Tử Lăng đã đạt đến cấp sáu, chỉ sợ cũng sẽ bị giấu được.

Cô gái ngẩng đầu nhìn nhìn Tiêu Tử Lăng Sở Tiểu Thất, không lộ ra các loại biểu tình khinh thường chán ghét gì, cô chỉ lạnh lùng hỏi: “Ông biết căn cứ Lăng Thiên?”

Tiêu Tử Lăng cẩn thận nói: “Chẳng qua chỉ là tin vĩa hè, tuyệt không phải quá rõ, chúng tôi cũng chỉ là qua đi thử thời vận mà thôi.”

“Vậy ông nói cho tôi biết hết những điều ông biết đi.” Cô gái không khách khí nói.

“Nghe nói thủ lĩnh của căn cứ Lăng Thiên Sở Chích Thiên là đệ nhất nhân Long Quốc. . .” Trong đầu Tiêu Tử Lăng đang hỏi thăm Giám Định với Phân Tích, để cho chúng nó giúp cậu xem xem cô gái trước mắt, cụ già quản gia cùng với cường giả cấp năm trong bóng râm là những ai, trong miệng chậm rãi nói ra một số chuyện mà mọi người đều biết.

“Những chuyện mọi người đều biết này không cần nhiều lời, tôi đều đã biết. Nói ra một số bí văn hoặc là tin tức mới nhất các loại mà ông biết ấy, Tinh Thành là căn cứ cách Lăng Thiên gần nhất, khẳng định có rất nhiều lời đồn về căn cứ Lăng Thiên.” Cô gái cắt ngang tự thuật của Tiêu Tử Lăng, trực tiếp chỉ ra nội dung cô muốn nghe.

Tiêu Tử Lăng bày ra bộ dáng tỉ mỉ suy nghĩ, kỳ thực lại đang kiểm tra nội dung mà Giám Định với Phân Tích cho cậu.

Cô gái kêu Tần Lam, là người thức tỉnh hệ thủy cấp ba, không đáng để suy nghĩ. Cụ già quản gia kêu Tần Thạch, là người thức tỉnh hệ thổ cấp bốn, theo kỹ năng mà xem, thuộc về loại lá chắn siêu cấp. Ẩn tàng trong

bóng râm kêu Từ Thiệu Liên, là hệ đặc thù cấp năm, nghiên cứu trên kỹ năng, thì thuộc về loại hình thích khách.

Tiêu Tử Lăng luôn cảm thấy cái tên Tần Lam này rất quen, thế nhưng nhất thời lại nhớ không ra từng nghe thấy ở nơi nào. Nếu nghĩ không rõ, Tiêu Tử Lăng cũng sẽ không tự tìm phiền não, đơn giản vứt ra sau đầu không nghĩ nữa, cậu bắt đầu nhớ một số tin tức mà bên ngoài không có, nhưng đối với căn cứ Lăng Thiên không tốn hao gì bắt đầu nói: “Nghe nói thủ lĩnh của căn cứ Lăng Thiên không thích quản việc, phụ trách xử lý hết thảy sự vụ chính là một người khác. . .”

“Tôi biết, là Trần Cảnh Văn, đó là một tên rất lợi hại, trên việc quản lý nghe nói rất có thủ đoạn.” Tần Lam không có hứng thú đối với người khác, cô nói thẳng, “Những người tựa lừa khác không cần nói, ông nói nhiều về chuyện của Sở Chích Thiên đi.”

Trong lòng Tiêu Tử Lăng có chút hồ nghi, không biết vì sao cô gái này có hứng thú đối với Sở Chích Thiên như thế, cậu mang tính thăm dò hỏi: “Vậy ngài muốn nghe phương diện nào?”

“Anh ấy có nữ nhân thân mật nào không?” Vẻ mặt Tần Lam đột nhiên có chút nũng nịu nói.

Tiêu Tử Lăng thấy Tần Lam đột nhiên bày ra một bộ trạng thái tiểu nữ, tâm tư đột nhiên như được đá thông, cậu thoáng cái nhớ ra Tần Lam đến tột cùng là ai.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng dâng lên một luồng hương vị chua chát, không ngờ một nữ nhân khác của Sở Chích Thiên kiếp trước cũng đã xuất hiện, nữ nhân này là con gái của minh chủ liên minh Nam Phái, kiếp trước khi Nam Phái với Lăng Thiên thông gia, phải nói là oanh động a, ngay cả cậu thân là tầng dưới chót cũng biết, thế nhưng đó không phải chuyện bốn năm sau

sao? Vì sao hiện tại nữ nhân này đã xuất hiện? Sau đó còn ở địa phương gần căn cứ Lăng Thiên nhất.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy rằng rất ngứa, đặc biệt muốn mài răng, cái tên Sở Chích Thiên đó ở trước mặt cậu biểu hiện một bộ thâm tình chân thành, mỗi ngày luôn muốn ngậm cái khối thịt là mình này đây. Thế nhưng nữ nhân kiếp trước của anh ta lại xuất hiện từng người từng người, ai biết anh ta có thể chống cự được mỹ sắc hay không, lại tiếp tục ngứa giống chứ, nam nhân không đáng tin như vậy mình thế nào có thể cho anh ta thực hiện được? (Sở Chích Thiên ở trong căn cứ rơi lệ đầy mặt, anh oan a. . . Ai nói anh không đáng tin? Hiện tại anh đều luôn bảo trì cự ly ba mét với bất cứ nữ nhân nào, thủ thân như ngọc vì đàn em nhà anh, đều sắp nghẹn thành nam nhân không nâng được nổi rồi, đàn em nhà mình còn có gì bất mãn? Còn có nữ nhân kiếp trước có quan hệ gì với anh kiếp này chứ?)

Tâm tình Tiêu Tử Lăng khó chịu trực tiếp lựa chọn tai tiếng nghe thấy ở kiếp trước nói: “Ừm, có một nữ nhân được sủng ái. . .”

Tay Tiểu Thất nắm tay Tiêu Tử Lăng nhìn không được giật giật, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng lại muốn dùng ra người mẹ 13 tuổi sinh nó nữa sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Tần Lam thoáng cái vặn vẹo: “Ai!!”

“Hình như kêu Giang cái gì Ngử, là người thông báo tin tức.”

Tim của Tiểu Thất rốt cục trở lại chỗ cũ, may mắn nó tránh được một kiếp.

“Giang Khinh Ngử, nhân viên tin tức đệ nhất của căn cứ Lăng Thiên, tôi biết ngay nữ nhân đó không phải đèn cạn dầu mà!!” Tần Lam tức giận nói, vị chua trong miệng thực sự có thể tràn ngập được vài dặm.

Tiêu Tử Lăng nhìn không được liếc liếc Tần Lam ghen ghét vô cùng kia một cái, nếu không phải mỗi ngày Sở Chích Thiên đều đảo quanh bên

người cậu, căn bản không có cơ hội đi ra ngoài trộm tanh, cậu đều sẽ cho rằng đây là họa do Sở Chích Thiên chọc đến, ai kêu Tần Lam đầy mặt đều là vẻ người vợ bị chồng cấm sùng chứ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Cái Tròng? Người Thừa Kế Tiếp Theo?

Tần Lam thấy Tiêu Tử Lăng biết không nhiều hơn được bao nhiêu so với cô, tuy rằng cô biết hẳn nên dừng ở đây, nhưng vẫn rất không cam lòng hỏi thêm một câu: “Có nghe nói về lời đồn Sở Chích Thiên thích nam nhân hay không?”

Lời nói của Tần Lam khiến cho trái tim Tiêu Tử Lăng kích động kịch liệt một chút, mặt cậu đầy vẻ kinh ngạc: “Ách?” Đường như cảm thấy biểu hiện của mình quá không bình tĩnh, Tiêu Tử Lăng co quắp nói: “Nam nhân thế nào có thể thích nam nhân chứ, chuyện này quá khiến người ta chấn kinh.”

Tần Lam nói: “Tôi là nghe thuộc hạ trước đây của anh ta nói, nói Sở Chích Thiên có ham mê đó, vì vậy tôi muốn xác định một chút.” Tuy rằng cha nói tin tức này tám chín phần mười, nhưng cô không tin.

Tất cả mọi người không biết cô đã từng gặp qua Sở Chích Thiên, vào một năm trước trên hội giao lưu vật tư của căn cứ, cô trộm đi ra ngoài một lần, sau đó liền thấy được nam nhân khí phách đó, chỉ một chiêu đã đánh bại một thủ lĩnh căn cứ khác khiêu khích anh ta, khí phách duy ngã độc tôn đó đã khiến cho phương tâm của cô rơi lên trên người anh ta, chỉ có nam nhân như vậy mới có thể làm nam nhân của Tần Lam cô. (Câu này quen quen ta :v)

Thuộc hạ trước đây? Ngô Khánh Vân sao? Tiểu Thất kiểm chế không được, tay nhịn không được giật một chút.

Tiêu Tử Lăng cầm tay nhỏ bé của Tiểu Thất, kêu nó bảo trì bình tĩnh, cậu làm bộ rất nghiêm túc nghĩ nghĩ mới nói: “Các loại tin tức đều nói Sở Chích Thiên có rất nhiều nữ nhân, ngược lại thực không hề nghe thấy bí văn về phương diện này.” Tiêu Tử Lăng không chút áy náy tiếp tục chửi bới Sở Chích Thiên, không đắp nặn anh ta thành siêu cấp đại ngựa giống thì không bỏ qua.

Tần Lam thực không hề hoài nghi Tiêu Tử Lăng sẽ nói dối lừa cô, dù sao thủ lĩnh căn cứ nào mà không có mấy nữ nhân, cô lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là tin tức đó bị phong tỏa?” Cô ngẩng đầu tiếp tục hỏi, “Vậy ông có từng nghe thấy người tên Tiêu Tử Lăng hay không?”

Lúc này tâm tình Tiêu Tử Lăng đã có chuẩn bị, nghe thấy Tần Lam nói ra tên của cậu ngược lại cũng không chấn kinh chỗ nào, cậu mang vẻ mê mang nghi hoặc nói: “Tiêu Tử Lâm? Là nữ nhân sao?”

Tần Lam thấy bộ dáng này của Tiêu Tử Lăng đã biết khẳng định người này không biết gì, nhất thời không còn ham muốn hỏi thăm nữa, cô phát phát tay kêu cậu lui xuống. Tiêu Tử Lăng thấy thế nhanh chóng cáo từ rời đi.

Vừa ra khỏi cửa phòng Sở Tiểu Thất rốt cục nâng đầu lên, ánh mắt của nó rất sắc bén. Trong ánh mắt không chút nào che giấu sát ý trong đó.

“Trở lại chúng ta ăn một chút gì đi, Thất Thất ngoan, nhịn thêm chút nữa.” Tiêu Tử Lăng mỉm cười nói.

Tiểu Thất nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng, lần nữa cúi đầu, che đi sát ý của nó.

Căn cứ Tiêu Tương thuộc về liên minh Nam Phái, Tiêu Tử Lăng có thể xác định tên thuộc hạ theo như lời Tần Lam kia nhất định là Ngô Khánh Vân. Chẳng qua không biết tên Ngô Khánh Vân nói chuyện kia là vì điều

gì? Là trong lúc nói chuyện phiếm nói tới, hay là cố ý? Nếu là cố ý vậy lại vì mục đích gì?

Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy trước mắt đều là một vùng sương mù, luôn cảm thấy nơi này có chút vấn đề, nhưng lại tìm không được manh mối.

Du Hoa vẫn luôn chờ ở bên ngoài, thấy bọn cậu đi ra vội vàng lên đón: “Tôi đã an bài giúp hai người chỗ nghỉ ngơi rồi. Theo tôi đi đi.”

“Cảm tạ Du ca.” Mắt Tiêu Tử Lăng lộ cảm kích nói.

Dọc đường đi đến chỗ ở, Tiêu Tử Lăng hữu ý vô ý hỏi tình hình của bọn họ, thoát nhìn Du Hoa rất dễ nói chuyện, kỳ thực ngôn ngữ cẩn thận, Tiêu Tử Lăng tuyệt không thu được nhiều tin tức từ trong miệng hắn, bất quá Tiêu Tử Lăng vốn không phải muốn nghe điều gì, nếu như Du Hoa thực sự nói rất nhiều, cậu sẽ phải lo lắng có phải cậu với Tiểu Thất đã bại lộ hay không, đối phương có phải cố ý cho cậu tin tức sai lầm hay không.

Chỗ Du Hoa an bài là một căn phòng nhỏ tiêu chuẩn, sau khi dẫn bọn Tiêu Tử Lăng tới liền cáo từ bọn cậu rời đi. Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất hàn huyên chút lời nói mà giữa cha con hắn nên trò chuyện, sau đó liền lấy ra bánh bích quy áp súc từ trong ba lô, thực tế là từ trong Tủ Phủ, đưa cho Tiểu Thất cùng ăn, sau cùng cùng ngủ với Sở Tiểu Thất.

Du Hoa tuyệt không hề rời đi. Hắn ẩn tàng tại một góc nào đó, yên lặng chờ bọn cậu nghỉ ngơi, lúc này mới về lại bộ căn hộ tổng thống của Tần Lam.

Tần Lam đã nghỉ ngơi, ở trong phòng khách chờ đợi chính là Tần Thạch, lúc này ông không còn bộ dáng quân gia mà Tiêu Tử Lăng thấy nữa, đang ngồi ngay ngắn nơi kia, một bộ tư thế kẻ bề trên. Thấy Du Hoa tới, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Tiểu Du, đó thực sự là một đôi cha con?”

Du Hoa khẳng định gật đầu: “Tần thúc, mùi vị máu của bọn họ rất giống nhau, là cha con không sai. Tôi cũng nghe qua bọn họ nói chuyện phiếm, không phát hiện gì dị thường.”

“Không hiểu kỳ đối với chỗ chúng ta?” Tần Thạch hỏi.

“Có, bất quá người này rất thức thời, biết cái gì có thể biết cái gì không thể biết, lúc hỏi thăm tôi đến điểm liền dừng.” Du Hoa cười nói, Tiêu Tử Lăng là một người cẩn thận, lại là một người thức thời, điều này để cho hắn rất có hảo cảm đối với cậu, hơn nữa cậu còn có một đứa con trai, điều này để cho hắn rất hoài niệm đứa con trai không chống chịu qua được bệnh độc mật thể mà biến thành tang thi của hắn, Du Hoa bất tri bất giác nói tốt cho Tiêu Tử Lăng.

Khuôn mặt nghiêm túc của Tần Thạch rốt cục cũng hòa hoãn xuống: “Như vậy là tốt rồi, kế hoạch của chúng ta không thể xuất hiện ngoài ý muốn, còn có nhất định không thể để cho tiểu thư biết. . .” Ông mang vẻ bất đắc dĩ nói, “Rõ ràng ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua, tiểu thư làm sao lại khẳng khẳng một mực yêu phải Sở Chích Thiên chứ, thực sự là hoang đường, chúng ta không thể để cho tiểu thư làm hồng đại kế của thành chủ.”

Tần Thạch nghĩ đến Tần Lam dùng cái chết để đe dọa muốn gả cho Sở Chích Thiên, đầu của ông liền bắt đầu đau. Lần này trên danh nghĩa theo Tần Lam đi ra ngoài giải sầu, trên thực tế là mang theo mật lệnh của thành chủ, để cho ông tìm cơ hội tìm một địa phương an toàn ở chỗ gần căn cứ Lăng Thiên nhất ẩn nấp, chờ đợi mệnh lệnh sau cùng. Ông dọc đường hữu ý vô ý hướng dẫn, lúc này mới để cho Tần Lam lựa chọn nơi đây. . .

Một đêm vô sự, Tiêu Tử Lăng sáng sớm đã mang theo Tiểu Thất nói lời từ biệt với Du Hoa, rời khỏi trấn nhỏ này. Tối hôm qua cậu đã ở trong phòng dùng Linh Nhân điều tra, biết trấn nhỏ này có ít nhất hơn 100 chiến sĩ trên cấp hai, 50 chiến sĩ cấp ba, cấp bốn 5 người, cấp năm vậy mà có 2

người, một nhóm người với sức chiến đấu cường đại ẩn trốn ở chỗ này khẳng định có âm mưu. . .

Tiêu Tử Lăng gấp rút chạy đi, cuối cùng cũng chạy tới một căn cứ chính thức của nhân loại, những căn cứ này đều có nhân viên tình báo bộ an giám của cậu, sau khi dùng mật ngữ chuyên dụng liên lạc, Tiêu Tử Lăng đưa tin tức này để cho nhân viên tình báo mang về căn cứ Lăng Thiên, cậu tin tưởng sau khi Sở Chích Thiên biết, khẳng định sẽ bắt đầu điều tra.

Tiêu Tử Lăng cũng từ trong tay nhân viên tình báo, lấy được hành tung mới nhất của Ngô Khánh Vân, mấy ngày nay trôi qua, Ngô Khánh Vân vậy mà lại dời đến một căn cứ khác, cái tên đó dời đi căn cứ nhiều lần như thế tới cùng muốn làm gì đây? Bất quá cho dù có vấn đề, Tiêu Tử Lăng cũng sẽ không bỏ dở nửa chừng, lúc này đây cậu nhất định phải tìm ra Ngô Khánh Vân, sau đó giết hẳn. Thời gian ba năm, chơi trò chơi trốn tìm với Ngô Khánh Vân, Tiêu Tử Lăng cậu đã rất phiền chán rồi.

Vì phòng ngừa bị Ngô Khánh Vân phát hiện bọn cậu đang truy tung, hai người Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất sắm vai những người khác nhau, đương nhiên điều này phải cảm tạ sự phối hợp tận lực của Tiểu Mao, dọc đường ngược lại không phát sinh khúc chiết gì, thuận lợi khiến cho bọn cậu cảm thấy có chút bất ngờ.

Bất quá loại tâm tình tốt này rất nhanh không còn, bởi vì tin tức mới nhất nhận được, khiến cho Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất đều cảm thấy không ổn, bởi vì Ngô Khánh Vân lại quay đường lại, về lại căn cứ mà hẳn vốn đã đi qua. Không phải nói như vậy không thể, hơn nữa hẳn dời đi thực sự quá khéo, vốn bọn cậu còn phải chuyển vòng ba bốn căn cứ nữa mới có thể chạy tới chỗ trước Ngô Khánh Vân. Nhưng hẳn vừa chuyển dời như thế, lại để cho bọn cậu dùng ít sức hơn rất nhiều, một đường thẳng tắp. Chỉ cần qua một căn cứ nữa sẽ tới.

Thế nhưng, thực sẽ khéo như thế sao? Hai người đều không tin, vì vậy lại lấy ra tư liệu trước đây, cúi đầu cùng nhau phân tích. Chờ khi bọn cậu lần nữa ngẩng đầu, sắc mặt hai người đều rất khó coi, bởi vì lúc này bọn cậu đã nhìn ra vấn đề.

Tiểu Thất dùng đường kẻ gắn kết nối tiếp lại hết thảy căn cứ mà Ngô Khánh Vân dời đi lúc trước trên địa đồ, tuy rằng dựa theo thứ tự trước sau mà xem, rất lộn xộn, thậm chí có chút nhảy, có mấy tuyến đường thậm chí trùng hợp giao nhau. Trước đây bọn cậu cảm thấy là do Ngô Khánh Vân vì phòng ngừa mục đích của mình bị biết, vì vậy tùy ý lựa chọn lộ tuyến mê hoặc mọi người, hiện tại xem ra tuyệt không phải như thế.

Có lẽ những tuyến đường trước đây chỉ là vì mê hoặc bọn cậu mà thôi. . . Chỉ khi đến sau cùng, chỉ khi nối lại hết thảy căn cứ mà hẳn từng đi qua trên địa đồ mới có thể nhìn ra, đó là một vòng tròn.

Nối liền hết thảy căn cứ mà Ngô Khánh Vân đi qua, không dựa theo cách đi của hẳn, mà dựa theo khu vực trên bản đồ, hoàn toàn chỉnh chỉnh hình thành ba vòng tròn lớn, vừa, nhỏ. Mà chỗ bọn cậu đứng trước mắt, lại vừa vặn ở trên đường vòng thứ hai, nói cách khác, hiện tại bọn cậu đã chui vào trong cái tròng mà bọn chúng sớm đã chuẩn bị, chỉ là bọn cậu tỉnh ngộ rất nhanh, vì vậy tình huống hiện tại còn chưa không xong như vậy.

Sở Tiểu Thất nhìn về phía Tiêu Tử Lăng hỏi: “Hiện tại làm sao giờ?” Bất kể thối lui hay tiến tới, Tiểu Thất đã sớm chuẩn bị ở cùng Tiêu Tử Lăng, không sợ sống chết.

Chỗ của Ngô Khánh Vân trước mắt, chính là điểm trung tâm của những vòng tròn này, nói cách khác nếu tiếp tục theo, bọn cậu sẽ trực tiếp tiến vào vòng thứ ba, khi đó, bọn cậu sẽ chân chính tiến vào trong vòng vây trùng điệp.

“Nếu đã trúng kế, vậy đơn giản liền tương kế tựu kế, anh nghĩ Ngô Khánh Vân hẳn đang ở nơi đó chờ anh.” Tiêu Tử Lăng nặng nề gõ gõ căn cứ Nam Đô kia, không chút nào che giấu sát khí của bản thân nói, “Lần này anh nhất định phải giết hẳn.”

Tiêu Tử Lăng biết hiện tại từ bỏ, dựa vào thực lực của cậu với Tiểu Thất, trước khi bọn cậu còn chưa chính thức bị bao vây, chạy đi khẳng định không có vấn đề gì, thế nhưng cứ như vậy, lần sau muốn biết tin tức của Ngô Khánh Vân nữa sẽ khó như lên trời, Tiêu Tử Lăng đã biết, mấy tin tức hiện tại cậu lấy được là do Ngô Khánh Vân hy vọng cậu biết, có lẽ nhân viên tình báo cậu an bài ở chỗ này đã bị bọn chúng biết. . .

Chính như Sở Chích Thiên nói, Ngô Khánh Vân không chỉ là tâm ma của Sở Tiểu Thất, cũng là tâm ma của Tiêu Tử Lăng cậu, ba năm đã là cực hạn của cậu, cậu không muốn tiếp tục chờ đợi nữa, cho dù biết đây là một cái bẫy, một cái tròng, cậu vẫn quyết định một mình đi tới.

Không sai, là một mình cậu đi, cậu quyết định để cho Tiểu Thất mang Tiểu Tiểu với Tiểu Mao rời khỏi nơi đây, trở lại căn cứ Lăng Thiên.

Tiểu Thất biết dự định của Tiêu Tử Lăng, liệu chết không theo, có một loại quyết tâm chỉ cần Tiêu Tử Lăng vừa đi nó sẽ ngằm theo sau. Thấy ánh mắt kiên quyết của Sở Tiểu Thất, Tiêu Tử Lăng biết không đáp ứng là không được, cậu thật đúng là sợ Sở Tiểu Thất làm ầu.

Thấy sự kiên trì không chút nào che giấu trong ánh mắt của Tiểu Thất, Tiêu Tử Lăng hạ một quyết định, cậu nói với Sở Tiểu Thất: “Nhóc đi, cũng được, bất quá anh muốn một chút máu của nhóc.”

Sở Tiểu Thất không cần suy nghĩ, trực tiếp lấy Băng Khí hóa ra trong tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, sau đó rút ra, máu nhất thời vẩy ra, khi làm những động tác liên tiếp này mắt Sở Tiểu Thất chưa từng chớp một chút, càng không cần phải nói biểu hiện thống khổ nhíu mày gì.

Mặt Tiêu Tử Lăng nhin không được giật giật, cậu đau thay Sở Tiểu Thất a. Lấy một chút máu có cần đâm ác như thế không? Vì để cho Sở Tiểu Thất chảy ít đi chút máu, cậu nhanh chóng cởi áo lộ ra phần ngực, đặt bàn tay chảy máu kia lên ngực của cậu, một luồng cực nóng dâng lên từ đầu tim.

Lúc này, Tử Phủ lần nữa xuất hiện một câu gợi ý, chẳng qua gợi ý này khiến cho Tiêu Tử Lăng có chút khó hiểu: “Xác định người thừa kế Tử Phủ đời tiếp theo: Sở Tiểu Thất!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Nhà Ăn? Nhân Viên Phục Vụ Mới Tới.

Căn cứ Nam Đô, Ngô Khánh Vân với Bành Nguyên thiếu thành chủ của căn cứ đứng trên lầu cao nhất thành Nam Đô nhìn xuống phía dưới, hai người tuổi trẻ tuổi tác tương đương nhau lúc này vẻ mặt thư thái tùy tiện, dường như hết thảy đều ở trong lòng bàn tay.

Bành Nguyên mang theo nụ cười nói với Ngô Khánh Vân: “Ban nãy người phía dưới đã nói cho tôi biết, con cá cậu muốn câu đã vào lưới.”

Ánh mắt Ngô Khánh Vân lóe lóe, lại không hiển lộ ra bao nhiêu cao hứng, dù sao lần này là lấy hãn làm mồi, chuyện liên quan đến tánh mạng không cho phép hãn nhẹ nhõm bao nhiêu. Hãn nhàn nhạt nói: “Cậu ta bức thiết muốn giết tôi, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, cho dù biết rõ có vấn đề, cậu ta cũng sẽ đến đây tìm hiểu đến tột cùng.” Tuy rằng hãn tiếp xúc Tiêu Tử Lăng không nhiều, nhưng biết cậu ta là một con người chí hiếu rõ ràng, vì báo thù cho tiểu cô của cậu ta, khẳng định sẽ không hề chùn bước đến đây, bất quá chỉ cần cậu ta chịu lại đây, bố cục này cơ bản đã hoàn thành, sau đó hãn chỉ cần nhìn các đạo nhân mã lên sân khấu mà thôi.

“Tôi hy vọng kế hoạch này của cậu có thể thu quan hoàn mỹ, phải biết rằng lần này chúng ta đã sử dụng hết thảy lực lượng của mình. . .” Bành Nguyên như cười như không nhìn thoáng qua Ngô Khánh Vân bên cạnh, sự cảnh cáo rõ ràng trong mắt, lần này gã phải làm lão ba gã hài lòng, nếu như thất bại, khẳng định gã sẽ triệt để thất thế.

Ngô Khánh Vân ung dung thản nhiên nói: “Yên tâm, thiếu tướng quân, khẳng định tâm nguyện của anh có thể đạt thành.” Ở trước mặt quyền lực, cái gọi là tình thân cha con đều là giả.

Có lẽ lời nói của Ngô Khánh Vân để cho Bành Nguyên mở cờ trong bụng, vì vậy gã giơ cao chén rượu trong tay lớn tiếng cười nói: “Vây chúc chúng ta mã đáo thành công. Cạn ly!”

Khóe miệng Ngô Khánh Vân lộ ra một nụ cười khế, nhẹ nhàng chạm vào chén rượu đối phương: “Chúng ta nhất định thành công, cạn ly.” Hắn rũ mi mắt xuống che giấu ánh mắt châm biếm. Không có ai biết hẳn cùng với quân sư dặt tay hạ một ván cờ siêu lớn này, hẳn khiến cho tất cả người tham dự vào đó trở thành quân cờ, mà hẳn thì sẽ trở thành người thắng lớn nhất cuối cùng, không có một trong.

Thời gian qua rất nhanh. Năm ngày lại trôi qua, ngày hôm nay ở căn cứ Nam Đô rơi xuống một trận mưa to hào hùng kỳ quái, khí trời âm u ẩm ướt khiến cho tâm tình của Ngô Khánh Vân rất không tốt, đương nhiên chính yếu là hai ngày trước bên căn cứ Nam Đô đột nhiên báo cho hắn biết, bọn họ đã mất đi hành tung của Tiêu Tử Lăng. Nếu hắn không nhớ rõ Nhẫn Tự Quyết của quân sư (bí quyết chữ nhện), sợ rằng đã trở mặt với Bành Nguyên tại chỗ.

Quân sư thấy Ngô Khánh Vân có chút đứng ngồi không yên, nhin không được cau mày nói: “Ngô ca, không nên quá khẩn trương. Cho dù cậu ta có chạy trốn, chúng ta cũng có thể phong tỏa hết thủy, sẽ không để cho tin tức dễ lộ. . .” Gã không rõ vì sao Ngô Khánh Vân sẽ vì nhân vật nho nhỏ đó mà tâm thần không yên. Phải biết rằng làm một thủ lĩnh ưu tú, nhất định phải bình tĩnh bất biến, phải vĩnh viễn tràn đầy tự tin, như vậy người phía dưới mới sẽ khẳng khẳng một mực đi theo, mọi người luôn thích theo cường giả.

“Không, khẳng định Tiêu Tử Lăng đã tới. Tôi có dự cảm, hiện tại tôi rất nguy hiểm, bởi vì tôi không biết lúc nào cậu ta sẽ xuất hiện cho tôi một

đao.” Ngô Khánh Vân có chút nôn nóng. Hắn căn bản không biết Tiêu Tử Lăng ở nơi nào, có phải hiện tại đã trốn ở một bên theo dõi hắn, chuẩn bị vào lúc hắn không phòng bị tiến hành ám sát hay không? Lúc đó khi hắn rời khỏi căn cứ, nhớ rất rõ, đẳng cấp của Tiêu Tử Lăng đã cấp ba, ít hơn so với hắn một cấp, ba năm nay trôi qua, cậu ta liệu mạng muốn báo thù khẳng định sẽ liều chết tu luyện, có thể cấp bậc dị năng của cậu ta đã không còn yếu hơn hắn bao nhiêu hay không?

“Ngô ca, tôi tin tưởng dưới thiên hạ này ngoại trừ Sở Chích Thiên, không có bất kỳ kẻ nào có thể giết được anh.” Quân sư an ủi, gã có chút thất vọng, Ngô Khánh Vân đề thăng thực lực đích xác rất nhanh, gần như có thể cùng so sánh với Sở Chích Thiên. Đáng tiếc, thực lực của Ngô Khánh Vân có tăng trưởng, nhưng nội tâm hắn lại theo không kịp thực lực hắn đề thăng, nói cách khác hiện tại Ngô Khánh Vân vẫn khuyết thiếu lòng tin cùng khí phách mà một cường giả nên có.

Quân sư rất nhanh an ủi bản thân, dù sao Ngô Khánh Vân không có của cải thâm hậu giống như Sở Chích Thiên, từ nhỏ đã tiến hành sự bồi dưỡng của người bề trên, hắn tiền thân chỉ là một thị dân nhỏ bình thường, có thể trưởng thành đến mức này đã rất nghịch thiên rồi, về phần chuyện khác, tin tưởng dưới sự dạy bảo của gã, một ngày nào đó sẽ đạt được loại độ cao như của Sở Chích Thiên. Quân sư không có cách nào không quan tâm, ai biểu gã là do Ngô Khánh Vân cứu được từ trong miệng tang thi chứ, gã nhất định phải báo ân.

Lời nói của quân sư dường như đã có tác dụng, Ngô Khánh Vân hít sâu một hơi nói: “Anh nói không sai. . .” Tiêu Tử Lăng lợi hại thế nào cũng không có khả năng lợi hại hơn Sở Chích Thiên, mà hắn tuyệt không kém hơn so với Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng giết không được hắn.

“Được rồi, hiện tại đã đến lúc ra bên ngoài đi dạo một vòng.” Quân sư nhắc nhở. Vì nói cho Tiêu Tử Lăng, Ngô Khánh Vân ở đây, Ngô Khánh Vân vào buổi trưa mười hai giờ mỗi ngày, đều sẽ đến nhà ăn cao cấp nhất

của căn cứ ăn cơm, đương nhiên giá cả ăn một bữa ở nhà ăn đó, đủ cho người bình thường ăn một năm còn thừa. Nhà ăn đó chỉ mở ra cho cường giả, người đặc quyền, cũng chỉ có những người đó có thể ăn được những món ngon trước diệt vong là bình thường, sau mặt thế tuyệt đối là trân quý đó.

“Mưa lớn như vậy, khẳng định không có ai ra ngoài, Tiêu Tử Lăng cũng không ngốc như vậy.” Ngô Khánh Vân không cho rằng Tiêu Tử Lăng sẽ giương giương một mình đi ra ngoài, điều đó không phải trực tiếp cho thấy thân phận của cậu ta sao?

“Thế nhưng anh lại không thể không đi, bởi vì buổi trưa mỗi ngày anh đều kiên trì muốn đi.” Quân sư cười khổ nói, lúc trước đây thiết kế, tuyệt không ngờ tới Nam Đô còn có mưa to lợi hại như vậy.

May là, căn cứ Nam Đô có chuẩn bị xe hai mươi bốn tiếng đồng hồ cho hần, Ngô Khánh Vân ngược lại sẽ không bị ướt, hần chỉ ghét ngày mưa mà thôi, bởi vì ngày mưa khiến cho kỹ năng của hần yếu đi ba phần, điều này đối với Ngô Khánh Vân rất coi trọng ý thức an toàn mà nói, là không thoải mái cực đoan.

Dọc đường vô sự, đi tới nhà ăn, phát hiện khách không nhiều, Ngô Khánh Vân đi đến vị trí cũ ngồi xuống, nhân viên phục vụ còn chưa đến gần, Ngô Khánh Vân đã ra dấu một chút, mỗi lần Ngô Khánh Vân lại đây đều kêu ba món như nhau, nhân viên phục vụ ở đại sảnh đều rất rõ ràng, cũng không tiếp tục đi qua hỏi thăm nữa.

Rất nhanh quản đốc mang theo nhân viên phục vụ qua bưng cơm lên, nhân viên phục vụ bưng cơm lần này không phải mấy người trước đây, rất xa lạ. Bộ dáng cỡ hai mươi bảy hai tám tuổi, tuổi tác không trẻ tuổi giống nhân viên phục vụ khác, nhưng thẳng ở chỗ dung mạo rất tuấn mỹ, chẳng qua sắc mặt có chút tái nhợt, vóc dáng thon dài gầy gò, để cho cả người anh ta có vẻ có chút ốm yếu. Người này ngoài dự đoán xuất hiện ở trước mặt

Ngô Khánh Vân, để cho lòng hẫng nhất thời sinh cảnh giác, vô ý thức làm ra phòng bị.

Đốc công bên cạnh thấy thế cười nói: “Đây là thân thích của tôi, gọi nó Tiểu Nhan là được, gần đây không có công việc, vì vậy tôi kêu nó lại đây làm công mấy ngày, nếu như làm tốt, sẽ chính thức thuê. Ngô tiên sinh ngài là khách hàng cũ, vì vậy tôi dẫn nó lại đây làm quen một chút, lần sau không thể thất lễ với ngài.”

“Anh ta đến căn cứ đã bao lâu?” Ngô Khánh Vân vẫn rất cẩn thận, hẫng hồ nghi nhìn nhân viên phục vụ kia.

“Đến căn cứ chúng ta cũng sắp tròn ba năm rồi, vốn làm công ở chỗ khác kiếm bữa cơm ăn, lại bởi vì vấn đề ngoại hình. . . Có chút không an ổn.” Mặt đốc công lộ vẻ lúng túng, dường như có ẩn tình gì đó khó nói.

Ngô Khánh Vân lần nữa nhìn nhìn nhân viên phục vụ kia, trong lòng hiểu rõ, nam nhân đó có một luồng cảm giác mỉa mai hoặc khôn kể. Tướng mạo tuấn mỹ, sau khi mặt thể giáng lâm phỏng đoán bởi vì không đủ thức ăn mà để đói thân mình, càng làm cho anh ta có vẻ có chút ốm yếu, khiến người ta không khỏi sinh ra một loại dự cảm muốn lãng nhục anh ta, nam nhân có loại nhu cầu biến thái này khẳng định sẽ coi trọng anh ta.

“Nơi đây cũng tuyệt không phải an toàn.” Ngô Khánh Vân biết những cường giả, phần tử đặc quyền kia yêu thích loại này có rất nhiều, thế này không phải đưa dê vào miệng cọp sao?

Đốc công nghe xong lời nói của Ngô Khánh Vân, nhìn nhìn xung quanh. Phát hiện không ai chú ý nơi đây, lúc này mới thấp giọng nói: “Có cường giả đặc quyền chiếu ứng, cũng tốt hơn so với bị tùy ý chà đạp a. Vì vậy tôi mới dẫn nó lại đây làm quen một số khách hàng cũ.” Nói xong ông cười cười với Ngô Khánh Vân.

Ngô Khánh Vân nhất thời hiểu rõ dụng ý của đốc công. Hóa ra là dẫn mỗi, nhưng không thể nói đốc công làm người không tốt, có lẽ đây mới là cách sống an ổn nhất của nhân viên phục vụ kia. Ở mặt thể, có dung mạo không có thực lực trên người cũng là một loại bi kịch.

Ngô Khánh Vân vừa định cự tuyệt, lại nghĩ đến Bành Nguyên cũng thích kiểu này, vì vậy hắn nói: “Tôi đã biết, lần sau tôi dẫn người lại đây, nếu như anh ta hài lòng, thân thích của ông xem như có phúc rồi.”

“Cảm tạ Ngô tiên sinh chiếu cố.” Đốc công mừng rỡ, thân thích này của ông thực khiến cho ông rất lo lắng, nếu như có một cường giả đáng tin nuôi dưỡng che chở, nó với con của nó hai người về sau cũng coi như ổn định, không cần một bữa đói một bữa no nữa.

Thấy nhân viên phục vụ đã bưng cơm xong, đốc công liền dẫn nhân viên phục vụ đi xuống, nhân viên phục vụ kia dường như không nghe thấy đối thoại của đốc công với Ngô Khánh Vân, lúc rời đi, lễ độ cười cười với Ngô Khánh Vân, để cho Ngô Khánh Vân có một loại cảm giác kinh diễm, nụ cười của anh ta rất tinh thuần, khiến tâm tình người ta không khỏi sung sướng. Nhưng cho dù như thế, Ngô Khánh Vân vẫn không buông xuống đề phòng, chỉ cần là người xa lạ, cho dù vô hại thế nào, hắn cũng sẽ không tùy ý để người ta tới gần, thả lỏng cảnh giác.

Lúc ăn cơm, lục tục lại có mấy vị khách vào, Ngô Khánh Vân liền thấy đốc công dẫn nam nhân tuần mỹ kê Tiểu Nhan kia đi làm quen những người khách đó, xem ra đốc công đích xác muốn giúp Tiểu Nhan kia tìm một chỗ dựa vững chắc, để cho anh ta có thể an ổn sống sót ở mặt thể này.

Cơm nước xong, Ngô Khánh Vân không biết vì sao, không muốn cứ rời khỏi nhà ăn như thế, hắn ngồi ở nơi kia, nhìn Tiểu Nhan kia chịu khó bưng cơm, hắn cũng thấy được khuôn mặt tươi cười kia của anh ta, Tiểu Nhan đó đều không chút keo kiệt đưa cho mấy người khách khác, điều này làm cho

tâm tình Ngô Khánh Vân có chút không vui, hẳn không muốn nhìn tiếp nữa, liền rời khỏi nhà ăn.

Theo sau Ngô Khánh Vân rời đi, nhà ăn lại lục tục có không ít khách rời đi, đến sau cùng đã không còn ai rớt cục đóng cửa. Tất cả mọi người mệt mỏi tê liệt, phải biết rằng bọn họ hầu hạ chính là một số cường giả phân tử đặc quyền, có một chút sơ sẩy nhỏ sẽ có thể là tai ương ngập đầu, phải chấn hưng hoàn toàn tinh thần mới có thể ứng phó được.

Trong nhà bếp, một đứa trẻ đang ra sức dùng cây lau lau sàn nhà, vốn những vết dơ trường kỳ lưu lại trên mặt đất dưới sự nỗ lực của nó rớt cục cũng biến mất, nhìn sàn nhà gần như mới, đầu bếp trưởng lặng yên tới phía sau hài lòng nói: “Văn Văn, làm rất tốt, hiện tại có thể nghỉ ngơi rồi.”

Đứa trẻ nghe thấy tiếng gọi, vội vàng ngừng đầu, thấy là người quen, liền nhếch môi cười nói: “Hòa thúc, còn một chút cuối cùng, cháu lau xong sẽ trở về.” Khi đứa trẻ cười lộ lên thực sự rất đáng yêu, khiến đầu bếp trưởng sắp thương yêu tận trong lòng rồi.

Ông tới gần bên người đứa trẻ, lặng lẽ ghé vào lỗ tai nó nói: “Văn Văn, Hòa thúc đặt một số cơm nước mà khách không động qua trong tủ chén, mang về hết đi, phải bí mật, đừng để cho ông chủ biết.”

Đứa trẻ đó kinh hỉ nhìn Hòa thúc, vừa muốn nói gì, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhanh chóng che miệng lại, điên cuồng gật đầu. Tâm tình đầu bếp trưởng sung sướng sờ sờ đầu nó, cáo biệt với nó.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Nhan kia đã đi tới, mặt anh ta mang vẻ mệt mỏi, thấp trầm kêu: “Văn Văn, chúng ta nên về thôi.”

Đứa trẻ thấy Tiểu Nhan, nhất thời mừng rỡ nở hoa, hô lớn: “Ba ba, con sắp xong rồi. Đợi con một chút.”

Đứa trẻ dùng sức kéo cây lau nhà vài cái, rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình, lúc này mới cao hứng lấy ra cơm nước đầu bếp trưởng giấu từ trong tủ chén, sôi nổi đi đến bên người Tiểu Nhan, một phen kéo tay anh, cao hứng bưng bưng nói: “Ba ba. Hòa thúc để lại cơm nước cho chúng ta, chúng ta có thể trở về ăn một bữa cơm no đủ rồi.”

Tiểu Nhan lần nữa lộ ra nụ cười ôn hòa tinh thuần, anh nói: “Vậy thực sự hay rồi, con cảm ơn Hòa thúc chưa?”

Đứa trẻ vội vã gật đầu, biểu thị nó không quên. Bọn họ đóng lại toàn bộ cửa nhà ăn xong, lúc này mới quay về nơi ở của bọn họ.

Khi hai thân ảnh một lớn một nhỏ biến mất trong bóng đêm, trong nhà ăn đột nhiên lại xuất hiện hai bóng người.

Một bóng người trong đó hỏi: “Tra ra được gì không? Đôi cha con này lúc nào đến căn cứ.” Nghe khẩu khí của bóng người này thì hẳn là thượng cấp.

Bóng người còn lại cúi người trả lời: “Ba năm trước đây đã tới. Đoạn thời gian đó người cha kia vì kiếm đồ ăn cho con của anh ta, việc gì cũng làm, cũng là lúc đó, thân thể bị làm hỏng, có đoạn thời gian từng ra ngoài ‘bán hoa’.”

“Nói như vậy, đôi cha con này không có vấn đề.” Khẩu khí của bóng người thượng cấp hòa hoãn xuống.

“Không có vấn đề, hàng xóm trên phố bảy mươi sáu đều có thể xác định thân phận của bọn họ, thu mua một người có lẽ có thể, nhưng thu mua một nhóm. . . Hơn nữa lời nói của mỗi người đều không giống nhau, có tốt có xấu, có thương xót, có phỉ nhổ, có khinh bỉ, nhưng những điều này đều có thể chứng minh đôi cha con đó đích xác có sinh hoạt ở chỗ bọn họ.” Trong miệng bóng người còn lại khó tránh khỏi có chút thốn thức. Người từng đi qua con phố bảy mươi sáu mới biết được cái gì gọi là giầy dựa trên đường

tử vong, đều là một số người già yếu không có năng lực, mỗi ngày có thể ăn một bữa cũng là một loại hy vọng xa vời.

“Nếu không có vấn đề, vậy triệt tiêu giám thị đối với đôi cha con đó, bất quá chủ thượng rất phần nộ, nhất định phải tìm ra người lén vào của căn cứ Lăng Thiên cho tôi, có thể là một người, có thể là nhiều người, dù sao nếu là gần đây gia nhập căn cứ, bất kể bao nhiêu người đều nghiêm khắc tra cho tôi, nhất định phải điều tra ra cho tôi.” Khẩu khí của bóng người thượng cấp thập phần nghiêm khắc, áp lực của hắn rất nặng, tính tình của thiếu tướng quân càng ngày càng tệ, tìm không ra được nữa, phỏng đoán hắn cũng sẽ bị thiếu tướng quân lột da.

“Vâng! Tôi lập tức phân phó xuống.” Bóng người còn lại nhanh chóng cúi đầu nói.

Con phố bảy mươi sáu là tối tăm nhất của căn cứ Nam Đô, căn bản không có một chút ánh sáng, nơi đây đều là những người không có năng lực sinh tồn, nào có thể đi đốt vật chiếu sáng xa xỉ, phải biết rằng một ngọn nến có thể đốt được lương thực cho ba ngày. . . Đều ăn không đủ no còn có thể nghĩ thứ khác sao?

Đi đến cuối phố, nhà của Tiểu Nhan với Văn Văn ở chỗ này, bọn họ mở cửa ra, đi vào nhà của mình, có lẽ sinh hoạt trong bóng đêm đã quen, bọn họ trực tiếp sờ soạng ăn chút đồ, sau đó liền đi ngủ nghỉ ngơi.

Mọi người không biết, hai người trên giường này, dưới bóng tối, đang tiến hành giao lưu không tiếng động của bọn họ.

“Người đã triệt.” Tiểu Thất dùng môi ngữ nói. Môi ngữ của Tiểu Thất là do Tiêu Tử Lăng dạy, từ lần trở về từ Trầm Thành, Tiêu Tử Lăng vẫn luôn bức Tiểu Thất luyện kiếm với môi ngữ, nói rất có thể một khắc nào đó trong tương lai sẽ cứu được một mạng, cũng may nhờ Tiêu Tử Lăng

nghiêm khắc giáo dục, Tiểu Thất rất nhanh đã học biết môi ngữ, kiếm pháp cơ bản cũng học đến được cấp bậc chuyên gia.

“Ừ, bọn họ hẳn đã tin, chẳng qua Ngô Khánh Vân rất cẩn thận, hẳn vào lúc ăn cơm, vẫn bảo trì trạng thái công kích, cả hôm nay, anh không tìm được cơ hội hạ thủ.” Tiêu Tử Lăng cau mày, đồng dạng dùng môi ngữ nói cho Sở Tiểu Thất. Thật vất vả mới tìm được Ngô Khánh Vân, lại phát hiện cấp bậc của đối phương cao lại quá cẩn thận, hy vọng đánh chính diện chém giết hẳn gần như bằng không, chỉ có ám sát, mới có thể một kích tất sát. Tiêu Tử Lăng không muốn rút dây động rừng, chỉ đành tiếp tục nhẫn nại.

“Hơn nữa, phỏng đoán những người khách khác trong nhà ăn là người bảo hộ của hắn, cho dù ám sát thành công, muốn thành công rời đi cũng rất khó.” Tiêu Tử Lăng biết những người đó trên cơ bản đều là cấp năm, có vài người thậm chí đã tới cấp sáu, mà cấp bậc của Ngô Khánh Vân thế mà đã đạt đến cấp bảy, tương đồng với Sở Chích Thiên. Tiêu Tử Lăng biết đó chỉ sợ là do hệ thống trò chơi của hắn giúp đỡ, quả nhiên là lỗ thùng, tốc độ trưởng thành không kém bao nhiêu so với con yêu nghiệt Sở Chích Thiên kia.

“Đây rõ ràng chính là cái tròng dụ anh bị lừa.” Tiểu Thất phiền muộn nói.

“Không sao, không phải chúng ta đang tìm cơ hội sao? Tin tưởng dùng loại phương pháp tiếp cận này, Ngô Khánh Vân hẳn sẽ không ngờ đến.” Tiêu Tử Lăng an ủi.

“Thế nhưng, vì sao cần hình tượng như vậy đi tiếp cận?” Tiểu Thất rất bất mãn, khi nghe thấy những nhân viên phục vụ kia cười nhạo Tiêu Tử Lăng là người nằm dưới thân nam nhân hầu hạ, nó rất phẫn nộ, thiếu chút nữa trực tiếp giết những kẻ đó.

Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ nói: “Anh thế nào biết, kêu Tiểu Mao an bài một thân phận cho anh, nó thế mà làm ra thân phận như vậy cho anh, khiến cho anh đâm lao phải theo lao.”

Dưới giường, Tiểu Mao cùng Tiểu Tiểu ôm nhau ngủ sợ rằng sẽ rất ủy khuất, nó vẫn luôn đi theo bên người Sở Chích Thiên nên rõ mồn một đối với tâm tư của Sở Chích Thiên, chủ nhân nhà nó hận không thể biến thành cầm thú áp đảo chủ nhân của Tiểu Tiểu. Có lần nó không cẩn thận tiến vào trong mộng chủ nhân, nhìn mà phải nói là mặt đỏ tới mang tai, chủ nhân nhà nó thực sự rất cầm thú. . . Thôi đi, phải chừa chút mặt mũi cho chủ nhân nhà nó, tới cùng xảy ra những chuyện gì, đánh chết nó cũng không nói (kỳ thực sợ nói, bị Sở Chích Thiên bằm).

Sở Chích Thiên là ai, thế nào có thể sẽ không biết bị người xâm nhập cảnh mộng chứ. Chẳng qua lúc đó phát hiện là Tiểu Mao, mà anh lại muốn tiếp tục cảnh mộng đó, cho nên mới sẽ bỏ mặc mặc kệ. Bất quá sau khi anh tỉnh lại, thì tuyệt không bỏ qua, sau đó nó đã bị Sở Chích Thiên vô tình túm ra ngoài, hung hăng ngược một phen, lần đó Tiểu Mao cho rằng nó khẳng định đã anh dừng hy sinh rồi, không ngờ sau cùng lại may mắn có thể sống sót, bất quá từ đó về sau không dám tiến vào cảnh mộng của Sở Chích Thiên nữa, bởi vì Sở Chích Thiên đã cảnh cáo nó, lần tiếp theo tái phạm, sẽ giết chết bất luận tội.

Vì vậy khi Tiêu Tử Lăng kêu nó làm ra một thân phận cho cậu ta, nó thoáng kích động, không tự chủ được chuyển hy vọng xa vời của chủ nhân nhà mình trong mộng ra...

Tiểu Thất nghe xong, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nó quyết định sáng mai thức dậy, sẽ vật hết mớ lông của Tiểu Mao mới thôi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Bố Cục? Ý Ở Phái Công*!

(xuất từ câu ‘Hạng Trang múa kiếm, ý ở phái công’: Hạng Trang múa kiếm giữa tiệc để giúp vui, nhưng ý đồ ám sát Lưu Bang, cả câu ý chỉ làm 1 việc bày ra nhưng lại có mục đích khác ẩn phía sau)

Liên tục ba ngày, Ngô Khánh Vân không cần quân sư nhắc nhở, liền chủ động đến nhà ăn dạo một vòng, ăn bữa cơm. Lúc này, đi nhà ăn với hăn mà nói không còn là một nhiệm vụ nữa, không còn là một nơi khiến người ta chờ đợi lo lắng chán ghét nữa. Mỗi lần thấy khuôn mặt tươi cười tinh thuần của Tiểu Nhan, cho dù biết rõ chỉ là một loại khách sáo, tâm tình hăn vẫn thập phần sung sướng. Ý nghĩ vốn muốn mời Bành Nguyên cùng đi, bị hăn triệt để chặt đứt.

Vừa đến nhà ăn, Ngô Khánh Vân như hai ngày trước điểm danh kêu Tiêu Tử Lăng qua phục vụ, Tiêu Tử Lăng vẫn như thường ngày đầy mặt nụ cười đi qua. Chờ khi cậu bưng cơm xong đang muốn rời đi, Ngô Khánh Vân lại gọi cậu lại: “Tiểu Nhan, anh chờ một chút.”

Tiêu Tử Lăng ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn hăn một cái, hỏi: “Ngô tiên sinh, ngài có gì phân phó?” Cơ hội thành linh xuất hiện khiến cho trái tim Tiêu Tử Lăng co rút, nhảy lên một cái kịch liệt, Tiêu Tử Lăng cảm thấy sắp hỏng, cậu khẽ động linh cơ, huyết khí xông lên trên mặt, mặt vốn có chút tái nhợt nhất thời phấn hồng một mảnh, để cho cả người cậu có vẻ rất ngượng ngùng.

“Một mình ăn cơm rất buồn chán, anh cùng ăn với tôi đi.” Ngô Khánh Vân chỉ vào chỗ ngồi đối diện nói, nghe thấy trái tim đối phương đập mạnh liệt, nét đỏ bừng không cách nào che giấu trên mặt, khiến cho Ngô Khánh Vân có chút bất ngờ, lại càng khó ngăn chặn sự đặc ý trong lòng hắn, biểu hiện của Tiêu Tử Lăng đang nói cho hắn, e rằng Tiểu Nhan này có chút ý tứ đối với hắn. Xem ra sự ưu tú của hắn để cho nhân nhi trước mắt này đây không cách nào chống cự. Lúc này Ngô Khánh Vân đã quên hắn vốn rất chán ghét khinh bỉ những chuyện giữa nam nam.

Nghe thấy lời mời của Ngô Khánh Vân, Tiêu Tử Lăng có chút co quắp nói: “Này. . . Nếu như bị quản lí biết tôi không biết quy củ như vậy, khẳng định sẽ bị sa thải.” Về muốn cự tuyệt lại còn ngênh đón trong khẩu khí đó, Ngô Khánh Vân thế nào sẽ nghe không hiểu chứ.

Ngô Khánh Vân hài lòng cười nói: “Không có việc gì, tôi sẽ nói với quản lí của anh. . .” Nếu như Tiểu Nhan này thực sự muốn theo hắn, hắn không ngại cho cha con anh ta một sinh hoạt an ổn dễ chịu.

Kỳ thực, mấy ngày hôm trước lần đầu tiên gặp mặt, Ngô Khánh Vân đã kêu thủ hạ đi thăm dò tình hình của nam nhân này, hắn sẽ không đơn giản tin tưởng lời nói của một người nào đó, hắn chỉ tin tưởng điều tự mình tra được. Khi phát hiện hết thảy như đốc công kia nói, biết nam nhân tuần mỹ trước mắt này từng có một đoạn chuyện cũ khó chấp nhận, nếu là trước đây khẳng định hắn sẽ phỉ nhổ, chán ghét. Thế nhưng không biết vì sao, lúc này đây, khi thấy những tư liệu đó, hắn vậy mà thấy có chút đáng thương cho nam nhân này, đáng thương anh ta vì để cho cha con bọn họ sống sót ở mặt thế mà không thể không bán đứng chính mình. . .

Phải biết rằng. Hắn mấy năm nay tuy rằng nữ nhân liên tiếp, nhưng cũng rất tuyệt tình, căn bản không có một nữ nhân leo lên giường của hắn có thể lấy được một tia thương tiếc của hắn. Chỉ cần không còn hứng thú, nữ nhân đó sống hay chết hắn căn bản không để ý, thậm chí sẽ vô tình vứt cho thủ hạ chơi đùa. Thế nhưng vẫn nhất mực nam nhân này, chỉ gặp một lần, đã

khiến cho tâm hẩn sinh thương tiếc. . . Có lẽ, hẩn chưa bao giờ thấy qua người có nụ cười tinh thuần như thế.

Mặt thế này, quá hiện thực, quá dơ bẩn. Người hồn nhiên thế nào thì qua thời gian bốn năm cũng trở nên diện mục khó ưa, nhưng nam nhân này lại không có, có gian khổ khó khăn thế nào, vẫn không để cho nụ cười của anh ta mất đi màu sắc, vẫn tinh thuần như trước. Có lẽ chính bởi vì điểm này, mới để cho hẩn quý trọng ngoài định mức.

Nụ cười của Ngô Khánh Vân dường như cho Tiểu Nhan một chút dũng khí, cậu chần chờ một chút, rốt cục đỏ bừng đầy mặt gật gật đầu, cậu vừa định đến gần, một thanh âm sang sảng vang lên xa xa ở cửa nhà ăn: “Ngô lão đệ, thế nào lại đây ăn cơm cũng không kêu tôi một tiếng?”

Ngô Khánh Vân nghe thấy thanh âm đó thì nụ cười trên mặt cứng đờ, hẩn nhanh chóng nói khẽ với Tiêu Tử Lăng: “Anh nhanh đi xuống.” Hẩn không muốn để cho Bành Nguyên thấy Tiểu Nhan, lần đầu tiên có loại dục vọng muốn độc chiếm.

Tiêu Tử Lăng vội vàng cúi đầu nói: “Cảm tạ Ngô tiên sinh.” Lòng bàn tay cậu nắm chặt, cường chế kiềm chế lửa giận trong lòng.

Tiêu Tử Lăng không cách nào không phản nộ, phải biết rằng, ban nãy trong nháy mắt cậu tiếp cận, sự phòng bị của Ngô Khánh Vân thế mà đã yếu bớt, chính là thời cơ tốt ám sát, cậu mới muốn ra tay, lại bị kẻ kia phá hủy. Kẻ đó vừa lên tiếng, năng lượng phòng bị trên người Ngô Khánh Vân tăng lên kịch liệt, ra tay nữa cũng đã tốn công vô ích.

Tiêu Tử Lăng cúi đầu xoay người rời đi, tiếc hận cơ hội có được không dễ hôm nay, còn chưa đi được mấy bước, lại bị người đi tới một phen tóm lấy cổ tay, chỉ nghe kẻ đó cười nói: “Tôi sớm đã nghe nói nhà ăn có một mỹ nhân khiến người ta yêu thương tới, nói cho tôi biết, có phải đang nói em hay không?”

Tiêu Tử Lăng cúi đầu, biểu hiện rất kinh hoảng, cậu phủ nhận: “Khách, khách nhân. . . Ngài hiểu lầm, tôi, tôi không phải.”

Thấy Bành Nguyên túm Tiêu Tử Lăng lại đùa giỡn, Ngô Khánh Vân cảm thấy một màn này thực sự chướng mắt, vì vậy hắn nói: “Thiếu tướng quân, nếu đã tới, liền tận tình uống một chén rượu với tôi đi, để cho những nhân viên phục vụ đáng ghét này nhanh chóng rời đi.”

Bành Nguyên nghe vậy sửng sốt, quay đầu lại nhìn về phía Ngô Khánh Vân nói: “Ngô lão đệ, ngày hôm nay tâm tình cậu không tốt?” Trước đây gã sẵn mĩ, Ngô Khánh Vân vẫn luôn đứng bàng quan, nhưng lần này rõ ràng hắn rất không kiên nhẫn.

“Còn không phải bởi vì không có những tin tức kia, đã qua vài ngày rồi. . .” Ngô Khánh Vân như cười như không nhìn chăm chú gã một cái, sau đó rót một chén rượu, đưa qua phía Bành Nguyên.

Lúc này Bành Nguyên mới phần nộ buông tay Tiêu Tử Lăng ra, đi qua nhận lấy chén rượu, ngồi xuống đối diện Ngô Khánh Vân. Nói đến cùng vẫn là bên chỗ gã xảy ra sơ xuất, nhìn chăm chú người ta thế mà để mất dấu, khiến cho gã có chút nâng không nổi đầu ở trước mặt Ngô Khánh Vân.

Tiêu Tử Lăng thấy Bành Nguyên đi qua ngồi xuống, bảo tiêu của gã đã cách ly lại hết không gian bốn phía Ngô Khánh Vân, biết ngày hôm nay lại không có cơ hội rồi. Khi cậu đang muốn rời đi, lại thấy đường nhìn của Ngô Khánh Vân ném đến, nhanh chóng đưa cho hắn một nụ cười cảm kích.

Tuy rằng không biết vì sao thái độ Ngô Khánh Vân đối với Tiểu Nhan mà cậu sắm vai tốt như vậy, nhưng ảnh hưởng không được quyết tâm lợi dụng thân phận này tiếp cận Ngô Khánh Vân của cậu, cậu sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể hạ thấp tâm phòng bị của đối phương.

Ngô Khánh Vân thấy Tiểu Nhan lặng lẽ nở ra cho hắn một nụ cười cảm kích, tâm tình thoáng cái tốt hơn, xem ra ban nãy lời của hắn tuyệt không

khiến cho Tiểu Nhan ghét hẳn, hơn nữa thoát nhìn Tiểu Nhan tuyệt không có ý theo Bành Nguyên. . . Biết sự thực này trong lòng hẳn vậy mà bắt đầu mừng trộm.

Tâm tình hẳn tốt trò chuyện với Bành Nguyên, thái độ chột lạnh chột nóng này khiến cho Bành Nguyên chả hiểu ra sao, bất quá Bành Nguyên tuyệt không để ở trong lòng, với gã mà nói, Ngô Khánh Vân chỉ là một người hợp tác.

Bộ tổng chỉ huy căn cứ Lăng Thiên, hai người Trần Cảnh Văn với Đồng Hạo Triết bị Sở Chích Thiên lâm thời khẩn cấp gọi tới, đối mặt với tượng băng Sở Chích Thiên vẫn luôn lạnh mặt không nói gì, tản ra khí lạnh vô cùng. Trán hai người đều toát ra mồ hôi lạnh, đứng ngồi không yên.

“Là ai quyết định giữ tin tức Tiêu Tử Lăng thất tung, giấu diếm không báo?” Rốt cục tượng băng cũng nói chuyện.

“Sở ca, lúc đó anh đang bế quan, vì vậy tôi không dám quấy rầy anh.” Trần Cảnh Văn cúi đầu đáp, khí thế của Sở Chích Thiên càng ngày càng mạnh, cho dù là anh với Đồng Hạo Triết cũng tránh không khỏi có chút sợ hãi.

“Hạo Triết, chuyện này cậu biết?” Sở Chích Thiên quay đầu hỏi Đồng Hạo Triết.

Đồng Hạo Triết gật đầu: “Đúng vậy. Khi Cảnh Văn thương lượng với tôi nên làm sao, là tôi kêu Cảnh Văn chậm rãi nói cho anh, dù sao khi đó anh đang ở thời kì đặc biệt, mà khi tôi nhận được tin tức, liền an bài người phía dưới thắt chặt điều tra, xem xem đến tột cùng là phân đoạn nào xảy ra vấn đề.”

Trần Cảnh Văn nhin không được cảm kích liếc nhìn Đồng Hạo Triết, lần này lại là Đồng Hạo Triết chịu tiếng xấu thay cho anh. Lúc đó anh quyết định áp xuống tin tức này, là bởi vì Sở Chích Thiên đang ở thời khắc xông

cấp mẫu chốt. Anh nghĩ cho dù nói cho Sở Chích Thiên, cũng vô ích, còn không bằng chậm mấy ngày, anh tiến hành điều tra trước một bước, chờ sau khi Sở Chích Thiên xuất quan mới báo cho biết.

Sở Chích Thiên lạnh lùng nhìn Đồng Hạo Triết, một lời không phát, điều này làm cho mồ hôi sau lưng Đồng Hạo Triết chảy nhanh hơn. Khi anh cảm thấy bản thân sắp chống đỡ không nổi nữa, Trần Cảnh Văn ở một bên mở miệng giải cứu anh: “Sở ca, lần này anh xuất quan nhanh như vậy, chẳng lẽ đã tiến cấp thành công?”

Sở Chích Thiên lúc này mới thu hồi đường nhìn băng lãnh của mình, hơi có thâm ý nhìn Trần Cảnh Văn một cái nói: “Các cậu phối hợp thực ăn ý. . . Lần này tôi tiến cấp không thành công.”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho hai người chấn kinh, ở trong mắt bọn họ Sở Chích Thiên là không có khả năng thất bại, chẳng lẽ Sở Chích Thiên bất bại cũng có một ngày thất bại?

Dường như cảm nhận được sự không cách nào tin tưởng của hai người, Sở Chích Thiên tiếp tục nói: “Nhưng cũng không thất bại.”

Đồng Hạo Triết Trần Cảnh Văn nghe xong lời này nhất thời mê mang, bọn họ hai mặt nhìn nhau, không cách nào lý giải.

“Bởi vì tôi còn chưa kịp xông cấp. . .” Sở Chích Thiên nói cho bọn họ chân tướng sự thực, “Khi tôi đề thăng các phương diện của mình tới cảnh giới hoàn mỹ đang muốn xông cấp, dị năng của tôi lại cảnh báo với tôi, loại tình huống này khiến cho tôi không thể không đình chỉ xông cấp, lựa chọn xuất quan.”

“Mà hiện tại tôi hoài nghi, cảnh báo này có thể nhắm vào chuyện Tiểu Lăng thất tung.” Sở Chích Thiên nói cảm nhận của anh cho hai cánh tay trái phải của anh, cũng là những người anh em mà anh tín nhiệm.

Trần Cảnh Văn nghe vậy rất kinh ngạc, anh nói: “Sở ca, không có khả năng a, Tiểu Lăng không có quan hệ huyết thống với anh.” Dị năng cảnh báo anh có biết, đó là một loại dự cảm nguy cơ, bình thường chỉ phục vụ cho bản thân dị năng, đương nhiên người có năng lực cường đại có thể cảm nhận được an nguy của người có quan hệ huyết thống với mình, như cha mẹ, con cái các loại. Thế nhưng Tiểu Lăng với Sở Chích Thiên căn bản không có quan hệ huyết thống a, Sở Chích Thiên như thế nào xác định được dị năng cảnh báo của anh ta là bởi vì Tiểu Lăng chứ.

Đồng Hạo Triết nhin không được đỡ trán, vì sự trì độn của Trần Cảnh Văn mà bất đắc dĩ. Phải biết rằng một năm nay, Sở Chích Thiên biểu hiện rõ ràng bao nhiêu a, mỗi lần chạm mặt Tiêu Tử Lăng, đều tìm các loại cơ hội chấm mút ăn đậu hũ, anh ta còn thiếu chút không công khai tuyên bố chuyện Tiêu Tử Lăng là bà xã tương lai của anh ta thôi.

Đồng Hạo Triết nhin không được lo lắng cho tương lai của bản thân, đường theo đuổi vợ ba năm nay của Sở Chích Thiên bị ai đến mức khiến cho anh ưu sầu, mà người trong lòng của anh ở phương diện này còn trì độn hơn so với Tiêu Tử Lăng, cậu ta rõ ràng chính là thiếu cọng cơ về việc này, đã trì độn đến mức nhân thần cộng phần, con đường theo đuổi vợ của anh sợ rằng còn bị ai, dài dằng dặc hơn cả Sở Chích Thiên.

Đồng Hạo Triết thấy rất rõ ràng, gần đây Tiêu Tử Lăng đối với các loại động tác của Sở Chích Thiên, sức chống cự càng ngày càng yếu, chỉ cần Sở Chích Thiên gia tăng thêm một chút sức nữa, tin tưởng Tiêu Tử Lăng sẽ có thể bị Sở Chích Thiên bắt được, nói cách khác, con đường theo đuổi vợ của Sở Chích Thiên đã thấy ánh rạng đông.

Sở Chích Thiên nghe thấy câu hỏi này của Trần Cảnh Văn, anh không cần suy nghĩ, nói như đinh đóng cột: “Tiểu Lăng là người trong lòng của tôi, em ấy là người quan trọng nhất của tôi, dị năng của tôi đương nhiên có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của em ấy.” Người có dị năng cường đại còn có thể cảm nhận được an nguy của bà xã người yêu.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho cả người Trần Cảnh Văn cả kinh nhảy lên, không dám tin tưởng. Thế giới này có phải điên rồi hay không? Sở ca nhà anh thế mà cong. . . Ừ, nhất định là anh lựa chọn phương thức nghe không đúng, anh nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía Đồng Hạo Triết: “Hạo Triết, có phải tớ đang nằm mơ hay không? Tớ nhất định là đang nằm mơ.”

Đồng Hạo Triết không đành lòng thấy đáng vẻ ngốc nghếch của Trần Cảnh Văn, anh đặt cậu ta ngồi xuống bên cạnh mình để cho cậu ta có thời gian hồi thần lại, mà anh thì hỏi Sở Chích Thiên: “Sở ca, nếu dị năng của anh thực sự có thể cảnh báo nguy hiểm của Tiểu Lăng, như vậy đến tột cùng là tổ chức nào sẽ đối phó cậu ấy?”

Sở Chích Thiên tỏ ý Đồng Hạo Triết lại đây, anh mở ra địa đồ Long Quốc, dùng bút dùng đường cong nối lại những căn cứ mà Ngô Khánh Vân từng xuất hiện qua do Tiêu Tử Lăng truyền về, rất nhanh ba vòng tròn đã xuất hiện.

“Là cạm bẫy!” Đồng Hạo Triết thấy những gợi ý này, còn có gì không rõ.

Về mặt Sở Chích Thiên ngưng trọng nói: “Không sai, đây là một cạm bẫy được tính toán tỷ mỉ, ba vòng này đại biểu ba tầng mai phục. Chỉ sợ bọn chúng đã hạ quyết tâm lưu Tiểu Lăng lại.” Một cái bẫy khổng lồ như thế, đương nhiên sẽ không vì bắt sống Tiêu Tử Lăng, chỉ sợ bọn chúng muốn trực tiếp kích sát cậu.

Mà lúc này Trần Cảnh Văn rốt cục cũng tiêu hóa xong tin tức kinh người trong lời của Sở Chích Thiên, đương nhiên nhất thời anh còn chưa tiếp nhận được. Bất quá điều này không ảnh hưởng trí tuệ của anh, anh đi qua, nhìn nhìn vòng tròn Sở Chích Thiên vẽ ra, lại kết hợp suy đoán của anh ta. Lúc này mới chỉ chỉ bộ phận trung gian vòng thứ hai nói: “Tiểu Lăng bắt đầu mất đi tin tức từ nơi này, lúc đó tôi đã hoài nghi có thể là cậu ta cố ý.”

“Hử?” Sở Chích Thiên với Đồng Hạo Triết nhìn qua, hy vọng anh có thể giải thích một chút.

“Bởi vì ngày thứ hai sau khi thất tung, chúng ta nhận được tin tức. Ngô Khánh Vân xuất hiện ở chỗ này.” Trần Cảnh Văn chỉ chỉ điểm trung tâm vòng thứ ba, “Căn cứ Nam Đô, mà căn cứ hắc vốn đi trước đó là nơi này. Thành Ngô Châu.” Anh lại chỉ chỉ chỗ góc nghiêng phía trên. “Lúc đó, dựa theo thời gian lộ tuyến mà Tiêu Tử Lăng truyền về để suy đoán, cậu ta hẳn là ở phương hướng này.” Trần Cảnh Văn chỉ chỉ một chút cự ly phía trước vòng thứ hai, “Cự ly vốn còn phải rẽ qua mấy thành chết, ba bốn căn cứ nữa, lần này lại trực tiếp biến thành một đường thẳng tắp, ở giữa đó chỉ có một Hoài Thành. . .”

“Nói như vậy, rất có thể vào lúc đó Tiểu Lăng đã phát hiện đây có lẽ là một cái tròng.” Đồng Hạo Triết tán thành phân tích của Trần Cảnh Văn, “Vậy vì sao cậu ấy không trở lại? Mà lựa chọn biến mất chứ?”

“Tiểu Lăng sẽ không từ bỏ cơ hội kích sát Ngô Khánh Vân này.” Sở Chích Thiên hiểu Tiêu Tử Lăng rất rõ, “Em ấy chờ ngày này đã rất lâu, tin tưởng Ngô Khánh Vân cũng hiểu rất rõ điểm này, cho nên mới lựa chọn lấy chính hắc làm môi, thiết lập trận đại cục này.”

Trần Cảnh Văn vẫn luôn cảm thấy có chút không thích hợp, anh cau mày nói: “Thế nhưng, đối phó một mình Tiểu Lăng cần dùng đến bố trận lớn như vậy sao?” Thế này thì gần như đã sử dụng hết thủy căn cứ kết minh của Nam Phái rồi.

“Có lẽ vòng ngoài cùng không phải vì đối phó Tiểu Lăng, mà là đối phó chúng ta.” Sở Chích Thiên cau mày nói, “Bọn chúng phòng ngừa chúng ta phái người đi tiếp ứng, muốn ngăn chặn đội ngũ nghĩ cách cứu viện của chúng ta.”

“Không, hẳn là hai tầng ngoài cùng đều là vì phòng ngừa chúng ta, nếu muốn lưu lại Tiểu Lăng, vòng hạch tâm nhất đã có thể hoàn thành rồi.” Trần Cảnh Văn mở rộng thêm một chút trên suy đoán của Sở Chích Thiên, “Hơn nữa, Tiểu Lăng vừa xuất phát đã đưa về một tin tức, cách căn cứ chúng ta không xa, hành trình ba ngày, có một nhóm người của Nam Phái, có lẽ bắt đầu từ nơi đó, cũng đã chuẩn bị chặn lại người chúng ta phái ra rồi.”

“Như vậy xem ra, bọn chúng muốn tranh thủ thời gian, trở ngại tốc độ nghĩ cách cứu viện của chúng ta, để cho bọn chúng có thời gian thông dong kích sát Tiểu Lăng.” Đồng Hạo Triết nói thẳng ra kết quả suy đoán cuối cùng.

“Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, kích sát Tiểu Lăng đối với bọn chúng có chỗ tốt nào?” Phí bố trận lớn như vậy, chỉ vì giết một bộ trưởng nhỏ của căn cứ, Trần Cảnh Văn luôn cảm thấy có chỗ nào đó còn chưa suy nghĩ thấu đáo.

“Đối với căn cứ khác có lẽ không có, nhưng đối với Ngô Khánh Vân mà nói, rất cần thiết.” Trong mắt Sở Chích Thiên toát ra một luồng lửa giận, “Ba năm nay, Tiêu Tử Lăng thời khắc ép sát Ngô Khánh Vân, khiến cho Ngô Khánh Vân như chó nhà có tang chạy trốn lưu vong xung quanh, đối với Ngô Khánh Vân mà nói, Tiêu Tử Lăng là sự uy hiếp mà hẳn nhất định phải trừ bỏ. . . Vì thế khẳng định Ngô Khánh Vân sẽ nguyện ý trả một số giá đắt, đạt thành ăn ý với những căn cứ kia.”

“Điều này có lẽ có thể giải thích được thông. . .” Trần Cảnh Văn cảm thấy có đạo lý, liền buông xuống tia hoang mang còn sót lại trong lòng.

Đồng Hạo Triết càng nghĩ càng phần nộ, anh đập mạnh một chương lên trên bàn cả giận nói: “Chẳng lẽ bọn chúng sẽ không sợ chúng ta tìm bọn chúng sau đó tính sổ?”

“Không, bọn chúng không sợ, bởi vì chúng ta không có chứng cứ.” Trần Cảnh Văn cười lạnh lắc đầu nói, “Hết thấy điều này đều là dự đoán của chúng ta, nếu như bị bọn chúng thực hiện được, tin tức mà chúng ta nhận được cũng chỉ có thể như bây giờ, Tiểu Lăng thất tung mà thôi.”

“Thực sự là đáng hận!” Đồng Hạo Triết cảm thấy rất ghen khuất, người của căn cứ mình rõ ràng bị những căn cứ kia tính kế, mà bọn anh lại bởi vì không có chứng cứ báo không được thù.

“Trước hết mặc kệ những căn cứ đó, Hạo Triết, cậu mang một đội nhân mã chính diện xuất phát đến nơi đây.” Sở Chích Thiên chỉ vào vòng tuyến ngoài cùng nói, “Tốt nhất khiến tầm mắt mọi người đều tập trung lên trên người các cậu.”

“Sở ca? Anh muốn ra tay?” Trần Cảnh Văn đột ngột cả kinh trong lòng.

Sở Chích Thiên lãnh đạm nói: “Đương nhiên, tôi phải đích thân qua đón Tiểu Lăng trở về, tôi nhất định phải để cho những kẻ dám tính kế Tiểu Lăng trả giá đắt thảm thối.” Theo lời này, toàn bộ gian phòng thoáng cái trở nên băng lãnh vô cùng, trong lòng Sở Chích Thiên sát ý một mảnh.

Cứ như vậy, Đồng Hạo Triết rất nhanh mang theo một nhóm chiến sĩ cấp bậc cao xuất phát, trong đó có một đội thậm chí là bộ công kiên, do Lục Vân Đào dẫn đội. Mà Sở Chích Thiên lại lặng yên rời khỏi căn cứ, lòng nóng như lửa đốt chạy về phía địa điểm Tiêu Tử Lăng thất tung cuối cùng.

Tiểu Lăng, nhất định phải kiên trì! Anh lập tức sẽ tới!

Trần Cảnh Văn bận bịu xong hết thấy, trong lòng rất lo nghĩ. Sở Chích Thiên Đồng Hạo Triết rời khỏi căn cứ cũng đã hai ngày rồi, như bọn anh dự liệu, Đồng Hạo Triết rõ ràng bị kéo ở vòng ngoài cùng, nửa bước khó đi, thái độ của liên minh Nam Phái cường ngạnh thần kỳ, không cho phép Đồng Hạo Triết tiến vào địa bàn của bọn họ, mà Sở Chích Thiên, bởi vì

muốn bí mật lên vào, vì vậy tuyệt không biết lúc này anh ta đã tới nơi nào rồi.

Hai ngày nay, anh chỉ cần rảnh rỗi, sẽ nhớ tới chỗ mà anh vẫn luôn có chút nghĩ không thông kia, anh nhìn tấm địa đồ được Sở Chích Thiên vẽ ra, bắt đầu suy đoán đến tột cùng Ngô Khánh Vân trả giá cái gì, khiến cho nhiều căn cứ của Nam Phái lựa chọn hợp tác như vậy, tới cùng là lợi ích gì có thể khiến cho những căn cứ đó từ bỏ thành kiến, hợp tác thân mật chứ?

Trước tiên nghĩ từ trên người Tiểu Lăng, một bộ trưởng bộ an giám tuyệt không thu hút, cho dù giết chết cậu cũng sẽ không để cho căn cứ có tổn thất lớn, có thể lấy được lợi ích chỉ có Ngô Khánh Vân, bởi vì chỉ có Tiêu Tử Lăng đặc biệt muốn hãm chết, những năm gần đây cũng vẫn luôn theo đuổi không bỏ.

Trừ phi có người biết Tiểu Lăng là người trong lòng của Sở Chích Thiên, bắt được cậu có lẽ có thể uy hiếp được Sở Chích Thiên. . . Trần Cảnh Văn đột nhiên cảm thấy như đã bắt được một đầu sợi dây.

Không tốt! Bọn anh trúng kế rồi! Trần Cảnh Văn cả kinh nhảy lên, sắc mặt tái nhợt.

‘Hạng Trang múa kiếm, ý ở phái công’, mục tiêu mà căn cứ Nam Phái thiết lập đại cục không phải vì Tiêu Tử Lăng, mà là Sở Chích Thiên! Bọn chúng muốn dẫn Sở Chích Thiên rời khỏi căn cứ, đơn độc thiết lập kích sát. Như vậy đã có thể giải thích được vì sao liên minh Nam Phái bày bố trận lớn như thế, chỉ có Sở Chích Thiên mới đáng cho bọn chúng làm như vậy.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Âm Sát, Ngô Khánh Vân Tử Vong?

Khí trời Nam Đô thay đổi bất thường, sau hai ngày liên tục khí trời tốt, ngày hôm nay lần nữa mưa dầm kéo dài, khí trời ẩm ướt này thực sự khiến người ta nhấc không nổi hứng thú ra ngoài.

Tình hình này cũng hiện ra trong nhà ăn cao cấp này, buổi trưa hôm nay, cường giả thức tỉnh đến đây ăn cơm rõ ràng ít hơn. Điều này cũng để cho nhân viên phục vụ của nhà ăn nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tiểu Nhan là người duy nhất vẫn còn bận bịu, bởi vì khách của anh Ngô Khánh Vân lại tới nữa, mỗi lần hắc đến, đều sẽ điểm danh kêu Tiểu Nhan đi phục vụ, điều này làm cho những nhân viên phục vụ khác đều rất hâm mộ vận khí của Tiểu Nhan, dù sao Ngô Khánh Vân tuổi trẻ, trông cũng anh tuấn, ra tay lại càng hào phóng, so với những phần tử đặc quyền tuổi già, cùng với những người thức tỉnh thô lỗ kia, thực sự là một trời một vực, đặc biệt là nữ phục vụ sinh, càng hận không thể thay thế Tiểu Nhan qua chiêu đãi.

Ngô Khánh Vân mỗi lần ngày mưa, tâm tình đều sẽ rất không tốt, nhưng Tiểu Nhan đến cười với hắn, hắn sẽ cảm thấy tâm tình vốn u ám thoáng cái tốt hơn rất nhiều, khi thấy Tiểu Nhan dọn xong cơm nước, cười xin cáo lui, hắn nhịn không được lần nữa mời anh ta lưu lại cùng hắn nói chuyện phiếm.

Lúc này đây, không có người khác quấy rầy, Tiểu Nhan cũng không cự tuyệt, chỉ thấy anh ta mỉm cười, có chút ngượng ngùng đi đến đối diện Ngô

Khánh Vân, điều này khiến cho tâm tình Ngô Khánh Vân càng tốt, có một loại cảm giác hưng phấn được đền bù mong muốn.

“Tiểu Nhan, trong nhà anh còn có những ai?” Ngô Khánh Vân chậm rãi nhấp một ngụm rượu, một bên giả vờ không biết hỏi.

“Có đứa con trai, năm nay bảy tuổi.” Tiểu Nhan cười rất ấm áp, tất cả mặt mày đều là sự vui vẻ, anh thực sự rất yêu con anh, thậm chí có thể nói, con trai là sinh mệnh của anh.

Trong đầu Ngô Khánh Vân xuất hiện tin tức về Tiểu Nhan, trong lòng hiểu rõ, đây có lẽ chính là nguyên nhân anh ta nguyện ý bán đứng bản thân. Ngô Khánh Vân tự nhận đã tìm được đáp án, trái tim vốn lạnh lùng cứng rắn cũng không khỏi mềm mại hơn.

“Không ngờ anh có con trai lớn như vậy, nhìn tuổi tác của anh hình như không lớn a.” Mặt Ngô Khánh Vân lộ kinh ngạc “Bất quá ở mặt thể muốn nuôi sống một đứa trẻ không dễ dàng a.”

“Ừm. . .” Mặt Tiểu Nhan hơi hơi rũ xuống, dường như đang chỉnh lý tâm tình của mình, bất quá rất nhanh lần nữa ngẩng đầu cười tự giễu nói: “Tôi đã rất già rồi, lại vẫn còn cướp miếng ăn với người thanh niên. . . Tuy rằng thời gian đó từng có một số chuyện khó có thể chịu đựng, nhưng may mắn, tôi với con tôi đều chống qua được, tôi rất may mắn khi đi tới căn cứ này. . .” Tuy rằng ba năm nay anh trải qua khúc chiết khuất nhục nhưng tuyệt không oán trời trách đất, trái lại cảm tạ căn cứ có thể để cho những người sống sót bình thường như bọn anh sống nhờ ở đây. Nụ cười của anh rất thuần túy, hy vọng trong mắt vẫn tồn tại.

Không có tận lực lấy lòng, không có giả vờ muốn cự tuyệt còn ngênh đón, Tiểu Nhan rất tự nhiên đem tâm tình của anh trải trước mặt Ngô Khánh Vân, khiến cho tâm Ngô Khánh Vân sinh yêu thương, có loại dự cảm bức thiết muốn đặt Tiểu Nhan dưới cánh chim để bảo vệ.

“Tiểu Nhan, theo tôi tôi sẽ cho cha con các anh một sinh hoạt an ổn.” Ngô Khánh Vân xung động bắt lấy tay Tiểu Nhan, tuyên bố quyết định của hắn, liền thấy Tiểu Nhan nghe xong lời này có chút cả kinh ngơ ngẩn, sau đó đột ngột cúi đầu, dường như không thể tin được vậy.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của Ngô Khánh Vân nhất thời mờ mịt, cậu lúc nào biểu hiện ra muốn người ta bao nuôi? Trong lòng cậu dâng lên lửa giận, hai mắt bốc lửa nhìn chăm chăm cái tay nắm chặt cậu kia, cắn răng cưỡng chế cảm giác buồn nôn, nói cho chính mình, nhịn một chút nữa, nhịn một chút nữa là được rồi.

“Thế nào? Kinh hỉ không biết trả lời thế nào?” Ngô Khánh Vân cười khẽ, nắn nắn tay Tiêu Tử Lăng, “Theo tôi, được không?”

Hai gò má Tiêu Tử Lăng ửng đỏ ngẩng đầu, lẩm bẩm: “Tuổi của tôi lớn như vậy, già hơn nhiều so với ngài, hơn nữa còn có con, tôi không xứng. .”

Ngô Khánh Vân vừa nghe lời nói của Tiêu Tử Lăng, làm sao không biết ý của Tiêu Tử Lăng, hắn mở cờ trong bụng nói: “Không sao, tôi chính là thích. .”

Lời còn chưa dứt, một đạo kiếm khí đột nhiên bổ tới từ cửa, tiếng nổ vang không ngừng, liền thấy thủy tinh dọc đường vỡ vụn, bàn ghế tung bay, mục tiêu của đạo kiếm khí đó rất rõ ràng, chỉ thẳng Ngô Khánh Vân.

Ngô Khánh Vân phản ứng rất nhanh, tay trái hắn kéo lấy Tiểu Nhan, ôm ngang lấy anh ta, cả người phi thân né qua đạo kiếm khí sắc bén đó.

Ngô Khánh Vân nhẹ nhàng đáp xuống đất, hắn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cửa thủy tinh vỡ tan toàn bộ, trở nên trống trải vô cùng, một bóng người màu đen đứng ở ngoài cửa, nước mưa rơi xuống, lại nhiễm không đến trên thân người đó một phân một hào, mà tay phải của người đó là một

thanh đường đao khiến người ta nhìn quen mắt đang hơi hơi nghiêng xuống trên mặt đất.

“Tiêu Tử Lăng, mi quả nhiên đã tới.” Khóe miệng Ngô Khánh Vân lộ ra một nụ cười đắc ý, trong bố cục này, Tiêu Tử Lăng - nhân tố duy nhất hẳn cảm thấy sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn để cho hắc thập phần kiêng kỵ rốt cục đã hiện thân, cộng thêm tin tức tốt lấy được từ căn cứ Lăng Thiên, không một điều không chứng minh, bố cục mà hắc với quân sư thiết lập đã có hiệu quả. Đương nhiên, không chỉ như thế, vì để cho bố cục này càng hoàn mỹ, hắc nhất định phải làm một chuyện, đó chính là lưu Tiêu Tử Lăng lại, bất kể sống chết.

Người đến tuyệt không trả lời, cậu ta đột nhiên giơ cao đường đao trong tay, cả người đột ngột đánh tới, khí thế tự mang trên người tuyệt đối trên cấp năm. Ngô Khánh Vân cũng không hoài nghi nữa, quả nhiên là bản thân Tiêu Tử Lăng.

Lúc này, những người khách ăn cơm xung quanh đột ngột biến hóa, nhao nhao nhảy ra, vây quanh người áo đen kia, khí thế mở ra toàn bộ, nhiều nhất là cấp bốn, cấp năm có ba người, may mắn không có người cấp sáu tồn tại, không hề nghi ngờ, những người khách bình thường đến ăn cơm này chính là vì mai phục Tiêu Tử Lăng mà an bài ra, nhưng may là, hôm nay trời mưa, không phải tất cả mọi người đều ở hiện trường.

Một màn ngoài dự đoán này dường như khiến cho người đến thất kinh, cậu ta đột ngột xoay người, hóa thành một tia sáng, thân đao hợp nhất, như lưu tinh bay ra ngoài cửa.

“Muốn chạy trốn? Không dễ như vậy!” Ngô Khánh Vân hừ lạnh một tiếng, một con cự long hắc viêm trong tay bắn ra, đuổi theo người đó. Mà những người thức tỉnh còn lại tới gần người đó thì phi thân nhảy ra, chuẩn bị chặn người đó lại.

Một màn kỳ quái xảy ra, cự long hắc viêm mắt thấy sắp đánh trúng bóng người kia, tia sáng xung quanh bóng người đó đột nhiên vụn vụn một chút, liền trống rỗng biến mất.

Ngô Khánh Vân sửng sốt, khi còn chưa phản ứng lại là chuyện gì, một đường ánh lạnh đột nhiên hiện lên từ trước mắt hắc, Ngô Khánh Vân cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, bên tai truyền đến tiếng binh khí đâm vào máu thịt, ngay sau đó ngực lập tức đau đớn một trận. Chuyện này phát sinh chỉ trong nháy mắt, khiến cho Ngô Khánh Vân căn bản không có cơ hội phản ứng.

Ngô Khánh Vân chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía khuôn mặt làm cho hắc động tâm trong lòng kia, hai mắt hắc bắt đầu đỏ sẫm, hỏa diễm màu đen trên người dấy lên mãnh liệt, rất có sự kiên quyết đồng quy vu tận.

Tiểu Nhan thấy thế, trực tiếp bay lên trời, nhanh chóng tránh ra, tránh thoát luồng hắc viêm đó, sau đó dừng lại bên chỗ cách Ngô Khánh Vân ba bước.

Lúc này, đã thấy ngực Ngô Khánh Vân bị cắm vào một thanh chủy thủ, xuyên thẳng ra sau lưng, máu chảy ra nơi ngực nhanh chóng nhuộm đỏ áo sơ mi màu trắng tận cùng bên trong của hắc, một màn bất ngờ này khiến cho người còn ở lại nhà ăn đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngô Khánh Vân chậm rãi giơ tay phải lên, đè lại cán thanh chủy thủ còn mang theo hơi ấm của Tiêu Tử Lăng nơi ngực mình, mặt hắc vụn vụn thống khổ hỏi: “Vì sao?” Vì sao Tiểu Nhan muốn giết hắc?

“Không phải mi thiết lập cái tròng này muốn giết tao sao? Đáng tiếc, tao đi tới trước mặt mi, mà mi lại không nhận ra tao.” Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt cười nói. Hai người bọn họ tính toán đôi bên, không phải mi chết thì là tao sống.

“Tiêu Tử Lăng? Thế nào có thể. . .” Cho dù như thế, Ngô Khánh Vân vẫn không thể tin tưởng, không phải Tiêu Tử Lăng là một thiếu niên sao? Cho dù trưởng thành thế nào, cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, thế nào có thể có loại ý vị thành thực hằn dấu thời gian năm tháng của Tiểu Nhan chứ.

“Giết nó!” Người bảo hộ Ngô Khánh Vân phản ứng lại từ trong cả kinh ngạc, biết nhân viên phục vụ này mới là sát thủ chân chính, bọn họ thế mà đơn giản bị người ta dời đi đường nhìn, để cho đối phương tìm được cơ hội ám sát Ngô Khánh Vân. Trong lòng bọn họ cuồn cuộn nộ mạnh mẽ nhào qua, muốn kích sát người trước mắt ngay tại chỗ để vãn hồi sự sỉ nhục của bọn họ.

Đang khi bọn họ nhào tới, trước người Tiêu Tử Lăng đột nhiên trống rỗng xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ, một đứa trẻ bảy tám tuổi, lúc này vẻ mặt nó băng lãnh, trong tay nắm một thanh Băng Khí bén nhọn, thấy những người đó muốn công kích Tiêu Tử Lăng, toàn thân phát sinh một luồng khí tức lạnh lẽo khiến người ta run sợ: “Muốn chết!”

Chỉ thấy thân ảnh nho nhỏ đó nhanh chóng chớp hiện, chợt trái chợt phải, chợt trước chợt sau, cho dù người thức tỉnh cấp năm cũng không nhất định có thể thấy rõ loại động tác nhanh chóng này, rất nhanh, người dưới cấp năm đã bị thương nặng, cá biệt còn đạt được hiệu quả miểu sát (giết chết trong vòng 1s). Theo dị năng của Tiểu Thất đề thăng, thuận di của nó ngày càng hoàn chỉnh, nhược điểm đình trệ đã biến mất, lúc này Tiểu Thất mới chính thức thể hiện ra tốc độ siêu cường của thuận di.

Trong tai Ngô Khánh Vân tựa hồ nghe không thấy tiếng kêu thảm của những người thức tỉnh kia, hắn thấy thân ảnh nhỏ đó, đột nhiên hiểu rõ, đứa con đó là ai, hắn khẳng định nói: “Tiêu Tử Lăng, Sở Tiểu Thất, quả nhiên là bọn mi.” Hắn thế mà bị nguy trạng của Tiêu Tử Lăng lừa bịp, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút buồn cười.

Tiêu Tử Lăng thấp giọng nói: “Mi có thể chết rồi.” Cậu đột nhiên thoáng câu ngón tay, một sợi dây nước trong suốt trống rỗng xuất hiện, đầu còn lại của nó nối tiếp nơi cán chủy thủ, một màn đột nhiên này khiến cho Ngô Khánh Vân không hề phòng bị, chủy thủ bị luồng lực lượng đó rút ra. Mắt thấy chủy thủ sắp bị Tiêu Tử Lăng thu hồi, Ngô Khánh Vân dùng tay không túm lấy thanh chủy thủ đó, hăn cảm thấy được máu trên người mình đang chảy ra từ ngực, hăn cảm thấy được nhiệt lượng đang từ từ biến mất.

Hăn hung hăng nhìn thẳng mặt Tiêu Tử Lăng, dường như muốn nói gì đó, nhưng không còn cách nào nói ra, chỉ thấy hăn chậm rãi ngã xuống, hai mắt tròn tròn, hăn chết không nhắm mắt, hoặc là hăn tuyệt không cho rằng bản thân sẽ ghen khuất mà chết như vậy.

Tiêu Tử Lăng thấy Ngô Khánh Vân rốt cục cũng tử vong, trái tim vốn căng chặt nhất thời thả lỏng, tâm ma giày vò cậu ba năm rốt cục cũng biến mất, cậu ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện xung quanh nhà ăn bắt đầu nhanh chóng tập kết nhân thủ, nếu không thoát đi, sợ rằng cậu với Tiểu Thất thực sự sẽ bị vây chết ở căn cứ Nam Đô này.

“Tiểu Thất, trở về.” Trong tay Tiêu Tử Lăng đột nhiên xuất hiện một thanh đường đao, khi Tiểu Thất thuận di quay về bên người cậu, một chiêu Hạo Nguyệt Đường Không chém ra từ trên không.

Vô số mũi kiếm gào thét mà qua, uy lực khủng bố này khiến cho những người thức tỉnh bao vây Tiêu Tử Lăng với Sở Tiểu Thất biết không phải dễ đối phó, vì vậy nhao nhao né tránh, có mấy người tốc độ chậm một chút, trực tiếp bị mũi kiếm công kích đến, tuyên cáo bị thương.

“Tiểu Thất, chúng ta đi!” Hai người Tiêu Tử Lăng với Tiểu Thất dặt tay xông ra ngoài, tranh thủ lao ra trước khi căn cứ Nam Đô chưa hình thành vòng vây.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Trọng Thương, Chết Mà Phục Sinh?

Lúc này, phía sau bọn cậu xuất hiện một luồng năng lượng cực nóng ngừng trọng như núi cao, năng lượng đó đánh tới phía sau lưng Tiêu Tử Lăng, kinh khí phá không, phát sinh tiếng rít bén nhọn, một chiêu này tới quá đột nhiên, khiến cho Tiêu Tử Lăng không hề phòng bị, bởi vì phía sau cậu ngoại trừ thi thể của Ngô Khánh Vân, căn bản không có kẻ địch nào khác, thế này tới cùng là chuyện gì?

Tiêu Tử Lăng không thể tránh chỉ có thể bố trí Thanh Tâm Thuật ở sau lưng, chuẩn bị cố chịu một kích này.

Sở Tiểu Thất cũng cảm nhận thấy luồng năng lượng đó, nó không cần suy nghĩ, cả người chắn ngang, chỉ nghe thấy “uỳnh” một tiếng, luồng lực lượng đó trực tiếp oanh kích lên trên người Sở Tiểu Thất, Băng Giáp vốn bao trùm lấy Tiểu Thất trực tiếp bị đánh nát, trực tiếp hóa thành vô số mảnh vỡ lóng lánh bay bay trong không trung.

Luồng lực lượng đó thực sự khổng lồ, cho dù Tiểu Thất cố chịu một kích này cũng không cách nào ngăn cản được lực trùng kích của luồng lực lượng đó, vì vậy, liền thấy nó gia tốc ngã về Tiêu Tử Lăng ở phía sau, trên không trung một đường máu tươi phun ra từ trong miệng Tiểu Thất.

“Tiểu Thất!” Tiêu Tử Lăng đau lòng sắp nát tim, cậu nửa xoay người ở không trung, vung vàng đón lấy thân mình tông tới của Tiểu Thất, Tiểu Thất mới vừa vào lòng, cậu liền cảm thấy như bị cự thạch đánh trúng, ngực

cuồn cuộn một trận, dường như ngũ tạng lục phủ cũng bị chấn động lệch khỏi vị trí.

Mà càng làm cho Tiêu Tử Lăng chấn kinh chính là, trong nháy mắt đón được Tiểu Thất, cậu trông thấy Ngô Khánh Vân vốn đã ngã xuống đất lúc này đã đứng lên, vết thương nơi ngực hằn đã biến mất, nếu không phải vết máu tươi trên áo sơmi kia vẫn còn đó, cậu sẽ cho rằng một đao ban nãy mình ám sát chỉ là huyền tưởng của bản thân, căn bản chưa từng tồn tại, thế này tới cùng là chuyện gì?

Trong lòng Tiêu Tử Lăng lạnh lẽo, không chỉ vì Ngô Khánh Vân không chút sút mẻ, còn vì Tiểu Thất, bởi vì Tiểu Thất khi được cậu đón lấy đã lâm vào hôn mê. Phải biết rằng luồng lực lượng mà cậu cảm nhận được đã là lực đạo sau khi bị Tiểu Thất ngăn trở, cho dù như thế cũng thiếu chút nữa khiến cho cậu bị thương, có thể thấy được lực lượng vốn có thập phần cường đại, Tiểu Thất cố chịu một kích đó sợ rằng có nguy hiểm.

Phải cứu Sở Tiểu Thất! Trong lòng Tiêu Tử Lăng đã có quyết đoán. Tuy rằng cậu rất muốn giết Ngô Khánh Vân, nhưng không thể nghi ngờ sinh mệnh của Tiểu Thất còn quan trọng hơn. Cậu quyết định thật nhanh, thi triển dị năng tốc độ cấp sáu, nhanh chóng bay đi.

“Lưu lại cho ta!” Phía sau truyền đến thanh âm rít gào của Ngô Khánh Vân, liền thấy ba con rồng hắc viêm khổng lồ lấy ba phương hướng công kích tới phía Tiêu Tử Lăng. . .

Thế nhưng tốc độ cấp sáu là tốc độ gì, đó như là một tia sáng, vạch ra một đường ánh sáng ở không trung, vạch ra một vết trống trong màn mưa, như bị làm chậm mấy giây, trong nháy mắt mưa như bị cắt ngang.

Ba con rồng hắc viêm ra sức đánh tới cũng chỉ sát đến phần đuôi của đường ánh sáng đó. Trong chớp mắt, đường ánh sáng đó liền biến mất

trong đường nhìn của mọi người, rất nhiều người thức tỉnh chưa kịp phát ra kỹ năng, đã mất đi bóng dáng của đối thủ.

“Ngô ca. Anh không sao chứ?” Một người thức tỉnh trong đó đi đến bên người Ngô Khánh Vân quan tâm hỏi. Không ngờ mai phục lâu như vậy, lại vẫn tổn công vô ích, còn để cho Ngô Khánh Vân bị thương.

“Tôi không sao!” Ngô Khánh Vân sờ sờ ngực mình, trong lòng nghĩ mà sợ vô cùng, nếu không phải lúc thăng cấp bảy, vì để bảo đảm, hắn từ bỏ kỹ năng cấp bảy có lực sát thương cường đại, mà lựa chọn kỹ năng khôi phục chung cực chỉ có một lần cơ hội phục sinh, sợ rằng lúc này đây đã thực sự mất mạng rồi. Nhưng cho dù như thế, hắn cũng đã lãng phí mất một lần sinh mệnh duy nhất đó, khiến cho hắn đau lòng vô cùng.

“Hiện tại làm sao giờ?” Biết Ngô Khánh Vân không có việc gì, người nọ thở dài một hơi, vội vã hỏi thăm kế tiếp làm sao giờ. Bọn họ đều là thủ hạ của Ngô Khánh Vân, có thể sống như cá gặp nước ở căn cứ Nam Đô, đều là bởi vì Ngô Khánh Vân quan hệ rất tốt với Bành Nguyên thiếu tướng quân Nam Đô, nếu như Ngô Khánh Vân có gì không hay xảy ra, chỉ sợ những ngày lành như vậy của bọn họ cũng sẽ một đi không trở lại.

“Thông tri thiếu tướng quân Bành Nguyên, Tiêu Tử Lăng đã xuất hiện, nhất định phải phong tỏa toàn thành, đào ba thước đất cũng phải đào nó ra. . . Nếu như có thể, phải sống.” Ngô Khánh Vân lạnh mặt phân phó.

“Vâng!” Tất cả mọi người bắt đầu hành động.

Bên người Ngô Khánh Vân không còn một ai nữa, lúc này mới giơ tay phải lên, trong tay hắn nắm một thanh chủ thủ, chính là thanh Tiêu Tử Lăng dùng để đâm trái tim của hắn, vào lúc Tiêu Tử Lăng muốn thu hồi, bị hắn giữ lại.

Hắn lấy ngón tay chậm rãi vuốt thanh chủ thủ này, đích xác rất sắc bén, hơn nữa còn trải qua sự gia trì của chế khí sư dị năng hệ kim, khó trách có

thể đâm xuyên trái tim như chặt trúc. Một đao đó Tiêu Tử Lăng đâm không chút nào nương tay, cũng đúng, tiểu cô của cậu ta chết ở trong tay hắn, hận hắn là đương nhiên.

“Tiêu Tử Lăng, ta vẫn luôn cho rằng Thanh Quân Trắc chỉ là mượn cơ của ta, không ngờ hết thấy điều đó đều là sự thực, mấy ngày nay hành vi diễn xuất của mi chỉ sợ cũng là chiêu thức trước đây mi mê hoặc Sở Chích Thiên đúng không. Không thể không nói, mi thực sự rất lợi hại, không chỉ Sở Chích Thiên trúng chiêu, ta cũng trúng chiêu.” Sắc mặt Ngô Khánh Vân lộ ra một nụ cười vắn vẹo, “Thực muốn nhìn một chút, khi ta ở trước mặt Sở Chích Thiên làm mi, hắn ta sẽ là biểu tình gì, mà mi lại biểu tình gì. . .”

Hai mắt Ngô Khánh Vân thoáng hiện quang mang ngoan lệ, hắn nóng nảy cuồng nộ, không chỉ bởi vì hắn bị Tiêu Tử Lăng lừa, còn bởi vì hắn rốt cục đã xác định được quan hệ của Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, hai người quả nhiên có quan hệ bất chính.

Trong một góc chết cách nhà ăn không xa, hai con cầu lông đang trốn ở nơi đó, một con nằm giả chết, một con lại cảnh giác nhìn xung quanh, chỉ chốc lát sau, cầu lông giả chết rốt cục cũng giãy dụa bò lên, vẻ mặt nó uể oải, tứ chi có chút run rẩy, dường như rất mệt mỏi không chịu nổi.

Nó thấy trái cầu lông khẩn trương bảo hộ bên người nó, nhẹ nhàng meo ô một tiếng, nói cho đối phương nó hết thấy đều mạnh khỏe. Hai con cầu lông này chính là Tiểu Mao với Tiểu Tiểu. Ban này Tiểu Mao dùng Ảo Thuật Ly Hồn kỹ năng cấp năm, rút linh hồn của chính mình ra biến ảo thành bóng dáng Tiêu Tử Lăng, mô phỏng theo Tiêu Tử Lăng làm ra một lần tiến công. Đáng tiếc đối phương rất lợi hại, một lần phản kích thiếu chút nữa đã khiến cho linh hồn của nó bị thương, may mà nó thấy tình thế không ổn, vội bỏ ảo thuật đó, để cho linh hồn về lại trong cơ thể trước khi bị công kích, nhưng cho dù như thế, cũng khiến cho tinh thần lực của nó bị tiêu hao cạn kiệt, uể oải không phấn chấn, sợ rằng trong vòng ba ngày không còn cách nào thi triển được bất kỳ ảo thuật nào của nó nữa.

Nhìn thấy Tiểu Mao mặt mày không chịu nổi, Tiểu Tiểu không nói hai lời liền công Tiểu Mao, thời khắc chuẩn bị, Tiêu Tử Lăng sớm đã nói với nó, đợi khi cậu đắc thủ, Tiểu Tiểu với Tiểu Mao sẽ theo khí tức của cậu chạy trốn, sau đó đến địa phương an toàn hợp mặt.

Quả nhiên, Tiểu Tiểu phát hiện khí tức của chủ nhân nhà mình biến mất khỏi chỗ nhà ăn, trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, bất quá điều này đối với Tiểu Tiểu mà nói căn bản không có vấn đề gì, bởi vì nó có một cái mũi siêu cấp, xa thế nào cũng có thể ngửi được hương vị của chủ nhân nhà mình.

Nó nhanh chóng đi theo, nghiêm túc ngửi khí tức của chủ nhân nhà mình, đương nhiên trên đường còn phải né tránh những Thiên La Địa Vọng do những người thức tỉnh của liên minh Nam Phái thiết lập, cũng may vóc dáng của chúng nó nhỏ, tốc độ cũng nhanh, hơn nữa người thức tỉnh tham dự đuổi bắt căn bản không ngờ còn có loại sủng vật nhỏ như dấu chấm này có mặt, thực dễ cho chúng nó dọc đường có kinh không hiểm chạy ra được.

Tiêu Tử Lăng một đường ôm Tiểu Thất chạy bán mạng, đồng thời mở ra Linh Nhãn, cuối cùng cũng kéo ra được một khoảng cách với truy binh phía sau, ở một hẻm nhỏ yên lặng không người, cậu nhẹ nhàng đáp xuống đất, bởi vì có thanh âm hạt mưa rơi xuống đất che giấu, để cho cậu giấu được người thức tỉnh phụ trách quản chế đầu còn lại của hẻm nhỏ.

Tiêu Tử Lăng đáp xuống đất phát hiện không ai chú ý tới, không hề nghi ngờ, liền mang Tiểu Thất vào Tử Phủ, trước đây để cho Tử Phủ tiếp nhận máu của Tiểu Thất, chính là sợ có gì ngoài ý muốn.

Chính như khi đến, Tiêu Tử Lăng với Tiểu Thất biến mất cũng đồng dạng không có bất kỳ tiếng vang nào, thật giống như hẻm nhỏ yên lặng này căn bản chưa từng có bất kỳ ai tới.

Lúc này, mới nghe thấy tiếng bước chân truy tung đến: “Hẻm nhỏ này, mấy người đi xem. . .”

“Vâng!”

Liền thấy một nhóm người xông vào, lại phát hiện hẻm nhỏ này không có vật trở ngại nào, vừa nhìn thấy hết, mà người thức tỉnh ở đầu còn lại nghe thấy tiếng vang cũng dẫn đội đi tới. Hai đội giao lưu một chút, phát hiện đích xác không có gì dị trạng, lúc này mới phân tán rời đi.

“Báo cáo thủ trưởng, hẻm nhỏ không có ai.” Người dẫn đội nhanh chóng báo cáo với thượng cấp.

“VẬY TIẾP TỤC ĐI PHÍA TRƯỚC TÌM.” Thủ trưởng phụ trách vùng này sau khi biết hết thấy nơi đây đều bình thường, liền dẫn người thức tỉnh thủ hạ tiếp tục đi phía trước lục soát. . .

Đương nhiên, không phải một lần kiểm tra không có liền từ bỏ, vài giờ sau đó hẻm nhỏ yên lặng này vẫn luôn ở vào trạng thái âm ỉ, đến đến đi đi vài nhóm người, lật cả đáy hẻm nhỏ lên lên trời, nhiều lần xác định không có bất kỳ dị trạng nào, lúc đó mới triệt để từ bỏ, chạy đến mục tiêu tiếp theo.

Khi tiếng xôn xao dần dần rời xa, yên tĩnh lần nữa giáng lâm hẻm nhỏ, hai con cầu lông tránh thoát nhân viên giám thị hai đầu hẻm nhỏ, lặng lẽ lén vào trong hẻm nhỏ.

Tiểu Mao hồ nghi nhìn hẻm nhỏ trống trơn, có chút hoài nghi có phải mũi của Tiểu Tiểu xảy ra vấn đề hay không, nơi đây ngay cả trái cầu lông như nó cũng không có chỗ trốn, đến tột cùng chủ nhân của Tiểu Tiểu trốn ở nơi nào chứ?

Tiểu Tiểu cúi đầu, nỗ lực ngửi, sau đó ánh mắt rất kiên định nhìn nơi Tiêu Tử Lăng biến mất, chính là chỗ này. Cho dù bị nước mưa cọ rửa, thế

nhưng dựa vào khứu giác của Tiểu Tiểu nó, tuyệt đối không sai được.

Tuy rằng Tiểu Mao rất hoài nghi, nhưng quyết định vẫn nên nghe cầu sĩ chuyên nghiệp, vì vậy hai con cầu lông tạm thời an cư ngay trong hẻm nhỏ này, chờ đợi Tiêu Tử Lăng xuất hiện.

Tiêu Tử Lăng trong Tử Phủ, trực tiếp mang Tiểu Thất vào phòng tu luyện, đặt nó trên giường ngọc. Lúc này sắc mặt của Tiểu Thất đã trắng bệch, máu tươi từng ngum từng ngum tuôn ra không cách nào ngăn lại, chỉ còn treo được nửa hơi.

Thấy một màn này, Tiêu Tử Lăng kinh hãi, cậu nhanh chóng đưa vào Thanh Tâm Thuật, kiểm tra tình hình trong cơ thể Tiểu Thất.

Thanh Tâm Thuật vừa tiến vào trong cơ thể Tiểu Thất, không cần Tiêu Tử Lăng chỉ huy, trực tiếp xông về phía lục phủ ngũ tạng của Tiểu Thất, Tiểu Thất cố chịu một kích kia lúc này trong cơ thể đã không xong toàn bộ, kinh mạch đứt gãy không nói đến, ngũ tạng lục phủ cũng xuất hiện vấn đề, xuất huyết không ngừng. Nếu như muộn vài phút nữa, sợ rằng Tiểu Thất sẽ thực sự không còn cách cứu.

Thanh Tâm Thuật của Tiêu Tử Lăng có công năng tu bổ, nhưng Tiêu Tử Lăng không biết có phải cũng có hiệu quả đối với Sở Tiểu Thất hay không, cậu chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa thôi. Cậu lo nghĩ bất lực chờ đợi biểu hiện của Thanh Tâm Thuật ở trong cơ thể Tiểu Thất, hy vọng lần này cũng có thể như lần chữa trị cho Sở Chích Thiên trước đây, chữa trị thân thể cho Tiểu Thất.

Lời cầu khẩn của Tiêu Tử Lăng đã có tác dụng, Thanh Tâm Thuật thế mà không chút nào chống cự thân thể của Tiểu Thất, thậm chí còn ra sức hơn so với khi chữa trị cho Sở Chích Thiên, rất nhanh nội tạng đổ máu nhiều nhất của Tiểu Thất đã được ngăn lại, chỉ cần ngăn lại sự xuất huyết trong cơ thể, tin tưởng Tiểu Thất sẽ có thể chống chịu qua được một cửa này.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Cửa Lòng, Người Quan Trọng Nhất.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng mừng như điên lại mang chút phiền muộn, mừng như điên chính là, dựa theo năng lực tu bổ hiện tại của Thanh Tâm Thuật, ngũ tạng lục phủ của Tiểu Thất hẳn có thể được chữa trị khỏi, như vậy Tiểu Thất sẽ thoát khỏi nguy hiểm sinh mệnh. Phiền muộn chính là, Thanh Tâm Thuật đối với chủ nhân là cậu đây rất ngạo kiều, thế nhưng đối với cha con Sở Chích Thiên lại vẫn nhất mực rất ân cần, mười phần chân chó, cậu rất hoài nghi có phải tu luyện Thanh Tâm Thuật này là vì cha con Sở Chích Thiên hay không, không phải trong tiểu thuyết võ hiệp có cái gì mà Giá Tiếp thần công sao, chính là khổ luyện cả đời, không có chỗ tốt nào đối với bản thân, sau cùng được lợi lại là người khác.

Tuy rằng Thanh Tâm Thuật chữa trị nội thương của Tiểu Thất thực sự rất ra sức, nhưng thương thế mà Tiểu Thất chịu thực sự quá nặng, dù sao nửa mạng cũng mất rồi, lần chữa trị này khiến cho Tiêu Tử Lăng tốn ba ngày ba đêm ở trong Tử Phủ, mới miễn cưỡng cướp về được mạng của Tiểu Thất từ trong tay Diêm Vương.

Bất quá, Thanh Tâm Thuật chỉ có thể giữ được mạng của Tiểu Thất, đối với những kinh mạch đứt đoạn cùng với những vết thương ẩn ở những bộ phận ngũ tạng lục phủ khác trong thân thể, hiệu quả của Thanh Tâm Thuật không rõ ràng như vậy, tuy rằng có chuyển biến tốt hơn, nhưng muốn trị liệu hoàn toàn, không có thời gian ba năm năm năm căn bản không khôi phục được, muốn nhanh chóng khôi phục, còn phải dựa vào dị năng hệ quang của Chân Nhất Long, trước mắt Tiêu Tử Lăng chỉ có thể nhanh

chóng quay về căn cứ Lăng Thiên, để cho Chân Nhất Long trị liệu cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất khôi phục thần trí cuối cùng cũng mở mắt, lại phát hiện đây là một gian phòng nhỏ bằng đá, mà trong phòng cái gì cũng không có, ngoại trừ chiếc giường lớn bạch ngọc dưới thân. Tiểu Thất rất khó hiểu, loại giường lớn bạch ngọc này căn bản không có khả năng xuất hiện ở thời đại mạt thế, còn phải trở về trước ít nhất ba bốn trăm năm nữa, chẳng lẽ nó lại xuyên qua?

Nó muốn ngồi dậy, khẽ động thì toàn thân liền đau đớn, nhịn không được kêu rên một tiếng, cả người tê liệt ngã xuống trên giường như cá chết.

“Nhóc tỉnh rồi? Đến, uống chút canh.” Bên tai Tiểu Thất vang lên thanh âm quen thuộc, trong lòng nhất thời thả lỏng, xem ra nó không có xuyên qua, cho dù xuyên qua cũng xuyên cùng Tiêu Tử Lăng, nó cảm thấy an ổn hơn rất nhiều.

Tiêu Tử Lăng thấy Tiểu Thất đã tỉnh lại, cuối cùng cũng thở phào một hơi, nếu Tiểu Thất không tỉnh, cậu sẽ phải lo lắng có phải còn có vết thương trí mạng nào mà cậu không điều tra ra được hay không.

Tiểu Thất thấy Tiêu Tử Lăng bưng một chén canh đi tới trước mặt nó, nó muốn lần nữa ngồi dậy, lại bị Tiêu Tử Lăng ngăn lại: “Tiểu Thất, đừng động, anh đến dứt nhóc.” Thân thể của Tiểu Thất hiện tại ăn không được thức ăn cứng, chỉ có thể uống chút nước canh để bổ sung một chút dinh dưỡng.

Tiêu Tử Lăng đưa thìa tới bên miệng Tiểu Thất, phát hiện Tiểu Thất ngậm chặt miệng, một bộ cự tuyệt, xem ra nó thập phần không quen được người hầu hạ như vậy. Tiêu Tử Lăng giải thích: “Nhóc bị thương rất nặng, thiếu chút nữa mất mạng, anh rất vất vả mới giúp nhóc cầm được máu

trong ngũ tạng lục phủ, nếu như lộn xộn, vết thương bên trong sẽ lại nứt ra.
..”

Tiểu Thất nghe ra được sự lo lắng ẩn tàng trong nội tâm Tiêu Tử Lăng, lúc này mới miễn cưỡng hé miệng, uống nước canh trong thìa. Hai người không nói gì, cứ như vậy một người đút một người uống, rất nhanh đã uống hết bát canh đó.

Hai người đều không nói gì về chuyện lần này Tiểu Thất trọng thương, nhưng trong lòng Tiêu Tử Lăng hiểu rõ, Sở Tiểu Thất không còn là Sở Tiểu Thất trước kia nữa, giờ đã là người mà cậu mở ra nội tâm triết để tiếp nhận, con của cậu, một người thân cậu muốn toàn tâm toàn ý chiều cố cùng bảo vệ.

Mặt ngoài Tiêu Tử Lăng thoát nhìn là một đứa bé trai ngây thơ cảm tình phong phú, trong nội tâm lại là một người có tâm phòng bị rất nặng. Mười năm mặt thế, sống sót giãy dụa khuất nhục ở tầng dưới chót, lại từng trải qua sự phản bội trả giá bằng cả sinh mệnh, khiến cho cậu không tin tưởng bất kỳ cảm tình nào nữa, giáo huấn của máu nói cho cậu cái gọi là tình bạn tình thân tình yêu dưới lợi ích đầy đủ, sẽ biến chất, thậm chí sẽ bị bán đứng một cách vô tình.

Vì vậy, cậu không hy vọng xa vời có thể nhận được cảm tình chân thành tha thiết nào nữa, đối với Sở Chích Thiên cũng như thế, vốn đã mang vùi phần lợi dụng, lại như thế nào tin tưởng được Sở Chích Thiên sẽ chân thành tha thiết đối với cậu?

Vì vậy nói Sở Chích Thiên rất bi ai, mục đích Tiêu Tử Lăng tiếp cận anh vốn đã không thuần khiết, liên đới khiến cho Tiêu Tử Lăng không có lòng tin tin tưởng cảm tình của Sở Chích Thiên đối với cậu, vì vậy anh muốn cho Tiêu Tử Lăng tiếp nhận cảm tình của anh, còn phải hăm dãi dài.

Sở Tiểu Thất may mắn hơn so với Sở Chích Thiên, đầu tiên tuổi tác Sở Tiểu Thất quá nhỏ, dẫn tới lão nam nhân tuổi tác tâm lý đã 38, dưới gối lại hư không, nổi lên tình thương của cha. Hơn nữa Tiêu Tử Lăng chưa từng nghĩ sẽ lấy được thứ gì ở trên người Sở Tiểu Thất, nói cách khác hai người ở chung không có lợi ích tồn tại, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng rất tự nhiên tiếp nhận Sở Tiểu Thất, sau cùng, Sở Tiểu Thất liều mạng cứu giúp, triệt để kích mở cửa lòng phòng bị của Tiêu Tử Lăng, để cho Tiêu Tử Lăng hoàn toàn tiếp nhận Sở Tiểu Thất, trở thành người quan trọng nhất trong lòng cậu.

Đương nhiên ba điều đó thiếu một thứ cũng không được, thiếu một thứ cũng sẽ không đạt được loại hiệu quả này, vì vậy tuy rằng Sở Chích Thiên đã từng cứu Tiêu Tử Lăng mấy lần, lại chỉ có thể để cho Tiêu Tử Lăng cảm kích, sẽ có ý nghĩ báo đáp, nhưng sẽ không đặt anh vào trong lòng, toàn tâm tiếp nhận.

Trong lòng Sở Tiểu Thất tuyệt không biết ý nghĩ của Tiêu Tử Lăng, ở trong mắt nó, nó vốn đã thiếu nợ Tiêu Tử Lăng, lúc này đây nó chỉ trả lại mà thôi. Hai người mỗi người một tâm tư, lúc này sự tương tác giữa hai người lại có vẻ ảm đạm vô cùng.

Uống canh xong, Tiêu Tử Lăng để cho Tiểu Thất tiếp tục nghỉ ngơi, cậu đi ra ngoài, tiếp tục nấu cháo mềm cho Tiểu Thất, hiện tại Tiểu Thất chỉ có thể ăn ít đồ ăn ăn nhiều cơm, cậu nhất định phải bổ sung dinh dưỡng cho Tiểu Thất trong khoảng thời gian này, để cho thân thể Tiểu Thất từ từ khôi phục, như vậy mới có thể chống đỡ trở lại căn cứ tiếp nhận trị liệu.

Tiểu Thất nhìn thân ảnh của Tiêu Tử Lăng, hồi tưởng lại tình cảnh ban nãy, khuôn mặt nhỏ nhắn băng lãnh không có huyết sắc không có biểu tình, lạnh yên không tiếng động hiện lên hai vệt ửng đỏ.

Chẳng lẽ đây là cảm giác có mẹ sao? Trong đầu Tiểu Thất hiện lên một màn mà nó từng vô ý thấy trong bản tiểu thuyết nào đó miêu tả: đứa con

sinh bệnh, momy hao hết tâm tư nấu bữa cơm mà đứa con thích ăn cho bé. Đứa con làm nũng muốn momy dứt, momy bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý, ôn nhu từng muống từng muống dứt cho đứa con của mình ăn. Đứa con vừa ăn vừa hạnh phúc cười, ở trong lòng đứa con, sinh bệnh vui sướng nhất chính là một lần nữa nhận được sự coi trọng của momy. . . Bé đã thành công cướp lại được lực chú ý của momy từ trên người baba.

Baba? Trong đầu Sở Tiểu Thất nhất thời hiện ra mặt Sở Chích Thiên, sau đó cả khuôn mặt âm trầm xuống, nó mới không thừa nhận Sở Chích Thiên là baba nó, tuyệt đối không thừa nhận.

Khi Tiêu Tử Lăng nấu cháo, cẩn thận dùng tinh thần lực nhìn một chút tình hình bên ngoài, phát hiện bên ngoài ngoại trừ tiếng mưa, không còn có thanh âm khác, vốn đã là lúc nửa đêm. Lúc này xung quanh không có bất kỳ ai, chỉ có hai con cầu lông quen thuộc đầu tựa đầu dựa sát vào nhau ở trong mưa, bất quá bởi vì hai con cầu lông đều là trên cấp năm, lông khí tự mang trên người đã ngăn cách nước mưa, tuyệt không bị xối thành mèo cầu ướt nôi canh.

Tiêu Tử Lăng thấy thế, lặng lẽ lộ đầu ra từ Tủ Phủ, liền thấy một con cầu lông trắng trong đó dựng thẳng lên từng cọng lông, mắt đỏ thiếu chút nữa trừng ra, vẻ mặt kinh hoảng. Hóa ra hiện tại đến phiên Tiểu Mao phụ trách cảnh giới, nó thấy đầu của chủ nhân Tiểu Tiểu trống rỗng xuất hiện, đúng, chỉ có một cái đầu, không có thân thể, nó sợ đến mức trái tim nhỏ thiếu chút nữa dừng đập. . . Ách, nói ra thì hình như trái tim của nó vốn đã ngừng đập rồi nhỉ.

Tiêu Tử Lăng cười cười với Tiểu Mao, Tiểu Mao càng cảm thấy kinh hãi, nó không cần suy nghĩ, trực tiếp một cước đạp tình Tiểu Tiểu ngủ gật bên người, liền thấy Tiểu Tiểu bị cái đạp hữu lực này đá lăn lông lốc đi.

Tiểu Tiểu giãy dụa đứng dậy, mở đôi mắt cầu buồn ngủ mông lung, thấy đầu của chủ nhân nhà mình, không cần suy nghĩ hưng phấn trực tiếp nhào

qua, Tiểu Tiểu trì độ còn chưa chú ý tới chủ nhân nhà mình chỉ có một cái đầu.

Tiêu Tử Lăng khi Tiểu Tiểu sắp nhào tới mặt cậu, đúng lúc vươn tay phải chặn ngang nó, giao tiếp với Tiểu Tiểu một chút, lúc này mới đem Tử Phủ hóa thành một cọng lông của Tiểu Tiểu, để cho Tiểu Tiểu mang Tử Phủ lên ra khỏi căn cứ Nam Đô.

Tiêu Tử Lăng biết lần này rời khỏi căn cứ Nam Đô, lần sau muốn tìm cơ hội giết Ngô Khánh Vân nữa sẽ không biết phải chờ lúc nào, nhưng thương thế của Tiểu Thất khiến cho cậu không thể không bỏ dở kế hoạch, Tiêu Tử Lăng cho rằng người sống quan trọng hơn.

Tiểu Tiểu nhận được phân phó của Tiêu Tử Lăng, liền cõng Tiểu Mao lần nữa chuồn ra khỏi hẻm nhỏ, căn cứ Nam Đô đã tiến hành giới nghiêm toàn thành, rất vất vả tránh thoát một đội lại một đội tuần tra, lại phát hiện chúng nó muốn đi ra cửa lại bị vô số người thức tỉnh ngăn chặn, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, lần này cho dù là con muỗi con ruồi cũng bay không qua được.

“Hử?” Một tiếng hồ nghi truyền đến từ trên không.

Tiểu Mao đột nhiên lo lắng chỉ huy Tiểu Tiểu né tránh, Tiểu Tiểu không cần suy nghĩ, trực tiếp chui vào cống thoát nước bên cạnh, trong cống thoát nước có vô số loại sinh vật, khí tức bên trong rất hỗn loạn, hai cầu lông liễu mạng thu liễm khí tức trên người, để cho bản thân ẩn vào trong khí tức của những sinh vật đó.

Lúc này, một thân ảnh xuất hiện tại chỗ ban nãy Tiểu Tiểu Tiểu Mao đứng, sau đó vài bóng người cũng xuất hiện theo, một trong những người xuất hiện phía sau vẻ mặt hoang mang nhìn người tới trước nói: “Vu tướng quân, ngài có phát hiện gì?”

“Vừa rồi phát hiện nơi đây có hai luồng khí tức kỳ quái, vì vậy qua xem. . .” Người nọ quay đầu, đầu mi hơi hơi nhăn lại, trong mắt hiện lên một vẻ hồ nghi. Khuôn mặt đó thập phần quen thuộc, chính là Vu Thiếu Hoa thượng tướng của căn cứ Kinh Vân, xem ra kế hoạch lần này căn cứ Kinh Vân cũng tham dự vào.

“Vậy đã phát hiện gì?” Mọi người có chút khẩn trương.

“Xem ra người của căn cứ Lăng Thiên chuẩn bị ra khỏi thành, chúng ta nhất định phải thời khắc cảnh giác.” Vu Thiếu Hoa tuyệt không xem nhẹ khí tức cảm nhận được ban nãy, hần phản ứng đầu tiên chính là người của căn cứ Lăng Thiên muốn ẩn núp ra khỏi thành.

“Tướng quân, hiện tại chúng tôi đều phải dựa vào ngài, không thể để cho người của căn cứ Lăng Thiên đào tẩu.” Người phía sau nói.

“Đúng vậy, nếu không có tướng quân, chúng tôi còn không biết đối phương có người dị năng hệ tinh thần ảo thuật. . .” Những người khác nhao nhao cảm thán.

Đương nhiên bọn họ càng hâm mộ căn cứ Lăng Thiên có quá nhiều người tài ba, phải biết rằng trong những người có năng lực khủng bố được công bố mới nhất gần đây, hệ tinh thần được xếp thứ nhất, có người dị năng hệ tinh thần thì căn cứ bảo hộ bọn họ còn không kịp kìa, không ngờ căn cứ Lăng Thiên vậy mà đỉnh đặc phái ra loại người thức tỉnh cấp cao đó lại đây làm ám sát, thật không biết là người năng lực của căn cứ Lăng Thiên quá tràn lan, hay là căn cứ Lăng Thiên căn bản không biết tầm quan trọng của hệ tinh thần?

Kỳ thực bọn họ biết lần này có người thức tỉnh hệ tinh thần tồn tại cũng là bởi vì sau khi bọn họ phát hiện Tiêu Tử Lăng nguy trang, liền mời Vu Thiếu Hoa thượng tướng vừa đến Nam Đô đến con phố bảy mươi sáu nơi

Tiêu Tử Lăng ở. Vu Thiểu Hoa vừa đến phố bảy mươi sáu, đã phát hiện người nơi đó đều trúng ảo thuật.

Ảo thuật đó rất lợi hại, có thể im hơi lặng tiếng cải biên sửa chữa trí nhớ của những người sống sót bình thường đó, để cho Tiêu Tử Lăng không có bất kỳ sơ hở nào xuất hiện trong căn cứ Nam Đô, đương nhiên nhược điểm duy nhất của ảo thuật đó chính là gặp phải người dị năng hệ tinh thần khác sẽ bị phát hiện dị thường, đó cũng là nguyên nhân Tiêu Tử Lăng lựa chọn phố bảy mươi sáu phóng thích ảo thuật, bởi vì tính khả năng nơi đó xuất hiện người dị năng hệ tinh thần gần như bằng không.

Khi biết bên người Tiêu Tử Lăng còn có người dị năng hệ tinh thần tồn tại, căn cứ Nam Đô liền không thể không thay đổi an bài vốn có, Vu Thiểu Hoa việc nhân đức không nhường ai được ủy thác trọng trách, cửa ra vào duy nhất của căn cứ Nam Đô để cho hãn phụ trách quản chế, bọn họ sợ Tiêu Tử Lăng lặp lại kế cũ, lợi dụng ảo thuật cải biên ký ức của những người thức tỉnh canh giữ ở cửa, sau đó ngênh ngang rời khỏi căn cứ Nam Đô.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Cải Trang, Lệnh Bài Xuất Hành.

Tiểu Tiểu với Tiểu Mao rất phát sầu, cửa có người dị năng hệ tinh thần biến thái như vậy quản chế, cho dù là con kiến cũng không qua được, phải biết rằng dù Tiểu Tiểu với Tiểu Mao che giấu thế nào, trên người vẫn có đoàn năng lượng dị năng, có lẽ người thức tỉnh hệ khác cảm nhận không được loại năng lượng này, nhưng đối với người dị năng hệ tinh thần, loại năng lượng này như đèn đuốc trong đêm tối, thực sự quá rõ ràng, căn bản tránh không khỏi.

Chẳng lẽ phải đi cống thoát nước? Ý nghĩ này mới dâng lên, trực tiếp đã bị Tiểu Mao cắt đứt, Tiểu Mao rất rõ ràng, thế giới phía dưới có một vương giả đồng loại, là tử địch của nó, tuy rằng cấp bậc tuyệt không cao hơn bao nhiêu so với nó, nhưng tộc đàn khổng lồ của con đó không phải thứ nó có thể chọc được.

Tiêu Tử Lăng ở trong Tử Phủ thấy được sự quấy nhiễu của Tiểu Tiểu với Tiểu Mao, cậu kêu Tiểu Tiểu tìm một nơi yên lặng không có người, mà cậu thì đi ra từ trong Tử Phủ.

“Cống thoát nước có tang thi chuột vương, xem ra chỉ có thể đột phá từ cửa.” Tiêu Tử Lăng từng thấy qua sự khủng bố của chuột triều tán đồng cái nhìn của Tiểu Mao, đi cống thoát nước chính là muốn chết.

“Bất quá, những tang thi chuột đó sẽ không công kích người sống sót bên trên sao?” Tiêu Tử Lăng rất khó hiểu, vì sao hai bên đều tường an vô sự.

Tiểu Mao khoa tay múa chân một phen, Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu rõ, hóa ra sau khi cấp năm, tang thi đã không cách nào thu hoạch năng lượng từ trong máu thịt nữa, cần thiết lại là năng lượng tinh hạch của chính tang thi, đây cũng là nguyên nhân tang thi chuột vương đạt thành hiệp nghị với căn cứ nhân loại, trước mắt chỉ có tang thi là con mồi của hết thảy sinh vật, nếu muốn tiến cấp đều không thể thiếu tinh hạch tang thi.

“Thú biến dị không có tinh hạch?” Tiêu Tử Lăng xem xét nhìn đầu Tiểu Tiểu, không biết những động vật biến dị này có thể xuất hiện tinh hạch như tang thi hay không. Tiểu Tiểu bị Tiêu Tử Lăng liếc mắt một cái khiến lông tơ dựng thẳng, sợ hãi chủ nhân nhà mình đem ý nghĩ biến thành hành động, nhanh chóng lùi qua một bên, thân thể nhỏ bé phát run lập cập.

Tiểu Mao biểu thị thú biến dị với người thức tỉnh nhân loại như nhau, không có thứ đó. Tiêu Tử Lăng đem đường nhìn đặt ở trên người Tiểu Mao, ánh mắt đó thật giống như nhìn thấy giống loài trân quý nào đó. Chỉ nghe cậu nói: “Mi không phải tang thi sao? Chuột vương kia cũng vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ bọn tao trái lại lấy tinh hạch của bọn mi thăng cấp sao?” Tiêu Tử Lăng đích xác rất khó hiểu, vì sao chuột vương sẽ lớn mật kết minh cùng nhân loại như vậy, phải biết rằng nó cũng là tang thi, cũng là con mồi của người thức tỉnh nhân loại a.

Tiểu Mao vừa nghe lời nói của Tiêu Tử Lăng, toàn bộ thân thể như bị dòng điện đảo qua. Bộ lông dựng thẳng lên, nó không cần suy nghĩ trực tiếp chạy trốn tới bên người Tiểu Tiểu, hai con cầu lông này dựa sát vào nhau cùng nhau run rẩy, sợ hãi nhìn Tiêu Tử Lăng. Chúng nó rốt cục đã biết, kỳ thực khủng bố nhất chính là Tiêu Tử Lăng. Anh ta lực thân không nhận, luôn muốn tinh hạch của người ta.

Tiêu Tử Lăng không chú ý tới hai con cầu lông đó sắp kinh hách vỡ mật, lúc này cậu hí lại hai mắt, nhìn Vu Thiểu Hoa trấn thủ cửa chính xa xa, bắt đầu suy tư lên chạy đi như thế nào.

Trong đầu lật xem một lần tư liệu tương quan của hết thầy cao tăng căn cứ Nam Đô ở trong đầu, đột nhiên tâm niệm khê động, trong tay xuất hiện một tấm ảnh chụp, trên ảnh chụp là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, kiết ngạo bất tuân đang cao ngạo tự phụ nhìn cậu. Tiêu Tử Lăng mỉm cười, trong lòng đã có quyết định.

Căn cứ Nam Đô đã phong tỏa ba ngày, ba ngày này bọn họ lật gần hết căn cứ một lần, lại vẫn không tìm được bóng dáng của Tiêu Tử Lăng, vì sợ Tiêu Tử Lăng lần nữa dùng ảo thuật ngụy trang người khác, chỉ cần cảm thấy có vấn đề, đều bị người của căn cứ bắt giam giữ, trong lúc nhất thời làm cho căn cứ tiếng oán than ngập trời. Thế nhưng, phong tỏa là không thể tiến hành trường kỳ. Những người thức tỉnh của căn cứ nhất định phải ra ngoài săn bắt mới có nguồn gốc thu nhập, mới có thể lấy được thức ăn tiếp tục sinh tồn, ba ngày cấm ra ngoài đã là sự nhẫn nại cực hạn của bọn họ, tầng lãnh đạo của căn cứ Nam Đô cũng không dám chọc ra dân oán dân than, vì vậy vào ngày thứ tư, rốt cục cho phép đội săn bắt ra ngoài, đương nhiên những đội săn bắt đó nhất định phải lấy được lệnh bài ra ngoài.

Khi biết ngày mai sẽ cho phép ra ngoài, đội săn bắt to to nhỏ nhỏ trong căn cứ nhao nhao chạy đến chỗ cục chính vụ phát lệnh bài báo danh, đương nhiên những đội săn bắt đó nhất định phải đã từng đăng ký danh sách trong căn cứ trước ba tháng, chờ xác định tư liệu xác định, mới cho phép phát lệnh bài, hơn nữa không cho phép đội viên mới thu nhập trong ba tháng theo xuất hành. Mà đội ngũ có đăng ký danh sách trong ba tháng, nhất định phải đệ trình thư xin, trải qua người thức tỉnh hệ tinh thần xác nhận không lầm, còn phải có ít nhất ba đội trưởng của đội săn bắt khác xác minh mới được phát cho, loại chuyện này rất phiền phức, nhưng vì không cho Tiêu Tử Lăng có cơ hội có thể thừa dịp, phiền phức thế nào căn cứ cũng phải làm.

Trong biệt thự mà cục trưởng cục cảnh vụ của căn cứ sống, một thiếu niên biếng nhác ngồi trên sofa, nói với quản gia bên người: “Vu bá, giúp

tôi đi cục chính vụ lấy khối lệnh bài xuất hành.”

“Thiếu gia, thế này. . . Bên ngoài quá nguy hiểm, vẫn nên đợi thêm mấy ngày nữa đi. . .” Vu bá rất khó xử, lão gia đã từng phân phó không cho phép thiếu gia chạy loạn trong mấy ngày nay, hiện tại bất luận trong căn cứ hay ngoài căn cứ đều rất loạn, rất dễ phát sinh nguy hiểm.

“Thế nào, tôi muốn đi ra còn cần ông đồng ý sao? Tôi chính là muốn ra ngoài đó, ai dám ngăn cản tôi?” Thiếu niên đó thấy Vu bá chần chừ, nhất thời nổi trận lôi đình.

Tướng mạo của thiếu niên chính là khuôn mặt trên ảnh chụp trong tay Tiêu Tử Lăng, thiếu niên kiệt ngạo bất tuân đó, hóa ra cậu ta là con trai của cục trưởng cục cảnh vụ.

Vu bá bất đắc dĩ nói: “Thiếu gia, ngài chờ một chút, tôi phải hỏi ý của lão gia một chút.” Mặt thế giáng lâm, huyết mạch lưu lại duy nhất của lão gia chính là đứa con trai này, bởi vì quý trọng, vì vậy thập phần cưng chiều, hiện tại ngược lại nuôi thành bộ tính tình xấu thích làm theo ý mình này đây.

Vu bá gọi điện thoại cho lão gia nhà ông, nói ý nghĩ của thiếu gia nhà mình cho lão gia, làm lão ba đương nhiên là kiên quyết không đồng ý, vì vậy ông đưa điện thoại cho thiếu niên trên sofa.

Quả nhiên hai người nổi lên tranh chấp, chợt nghe thấy thiếu niên ở bên kia rống giận: “Chẳng lẽ những người ba nuôi đều là phế vật? Có bọn họ bảo hộ con sẽ có gì nguy hiểm? Hơn nữa con buồn chán muốn chết, ngốc ở nhà ba ngày, nếu không để cho con ra ngoài giải sầu, con sẽ rời nhà trốn đi. . .” Tên nhóc này nói ra là làm được, câu uy hiếp này khiến cho thái độ của người cha không kiên định nữa.

“Con chỉ muốn ra ngoài thành, bên trong thành con chơi chán rồi. . .” Thiếu niên đã hạ quyết tâm thì tuyệt đối sẽ không sửa, người cha biết con

trai mình là tính tình gì đành phải giơ tay đầu hàng.

“Vậy thì tốt, ba kêu Vu bá nhanh nhanh đi lấy lệnh bài xuất hành cho con đi.” Thiếu niên đắc ý vút điện thoại lên sô pha, cầm giường lên, phát sinh một nụ cười nhạo thật to với Vu bá, dường như đang nói cho Vu bá, chỉ cần cậu ta muốn làm, không có chuyện nào làm không được, về sau đừng nói chữ không với cậu ta. Cậu ta vui vẻ lên cầu thang vào phòng ngủ của mình.

Vu bá bất đắc dĩ thở dài một hơi, lắc đầu, gác ống nghe bị vút ở một bên lên. Sau khi mặt thế bắt đầu, hết thấy vệ tinh đều mất đi công năng, địa cầu sớm đã không còn vô tuyến, căn cứ chỉ có thể khôi phục thời đại nổi dậy trước đây, có thể có được mạng lưới điện thoại chỉ có cao tầng của căn cứ hoặc là người thức tỉnh cường đại.

Thiếu niên đi vào phòng ngủ người lên giường lớn, rất nhanh đã phát ra tiếng ngáy ngủ say. Lúc này, dưới giường nhảy ra hai con cầu lông. Chính là Tiểu Mao với Tiểu Tiểu, nó nghiêm túc kiểm tra tình hình của thiếu niên, xác định ảo thuật của mình không bị người bài trừ. Sở dĩ thiếu niên liều mạng muốn ra khỏi thành, là Tiểu Mao cho thiếu niên một ám chỉ tâm lý, không hoàn thành không bỏ qua. Vì vậy thiếu niên mới có thể nổi lên tranh chấp với cha, đánh chết cũng không chịu từ bỏ.

Biết bên ngoài hết thấy đã an toàn, Tiêu Tử Lăng đi ra từ trong Tủ Phủ, trống rỗng xuất hiện giữa phòng ngủ của thiếu niên.

Chỉ thấy tướng mạo vốn thành thực của Tiêu Tử Lăng đột nhiên thay đổi, một thiếu niên nhược quán xuất hiện trước mặt Tiểu Mao Tiểu Tiểu. Đương nhiên Tiểu Mao Tiểu Tiểu đã nhìn quen đối với màn này, chúng nó sớm đã biết Tiêu Tử Lăng có thể tự do biến thân, một hồi tuổi trẻ một hồi thành thực. Dựa theo lời nói của Tiểu Mao chính là sủng vật nào sẽ có chủ nhân đó, Tiểu Tiểu biết biến thân, vì vậy chủ nhân của Tiểu Tiểu cũng biết biến thân. (Tiểu Mao, hình như trình tự của nhóc đảo ngược rồi nha. . .)

Sự biến hóa của Tiêu Tử Lăng tuyệt không dừng ở đây, cậu lấy ra một bộ trang bị hoá trang từ trong Tủ Phủ, so sánh đối chiếu với thiếu niên trên giường. Bôi vẽ loạn xạ trên mặt mình, rất nhanh một người có dung mạo cực kỳ tương tự thiếu niên trên giường xuất hiện. Tuy rằng không thể nói trăm phần trăm tương tự, nhưng vừa nhìn tuyệt đối sẽ không khiến người ta hoài nghi không phải đương sự.

Chiêu dịch dung hoá trang này là sau khi Tiêu Tử Lăng tiếp quản bộ an giám, hỏi một đội viên thủ hạ học được, tuy rằng so không bằng sự hoàn mỹ của đội viên đó, nhưng cũng đã nhìn không ra bao nhiêu sơ hở. Đương nhiên, Tiêu Tử Lăng cũng biết giấu dốt, cậu lựa chọn thiếu niên có dung mạo tương tự với cậu tiến hành hoá trang, như vậy sẽ làm ít công to, tính khả năng bị nhìn thấu sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tử Lăng cố ý ngủ nướng, chờ sau khi cha của thiếu niên đến cục cảnh vụ rồi mới xuống lầu. Trước mặt người thân đặc biệt quen thuộc, nguy trang tốt thế nào cũng có thể bị nhìn thấu, Tiêu Tử Lăng sẽ không làm loại hành động nguy hiểm này.

Đương nhiên, trước khi cậu xuống lầu, đã kêu Tiểu Mao lần nữa giả cố ảo thuật ở chỗ thiếu niên, để cho thiếu niên đó tận tình đi săn bắt một phen trong giấc ngủ, sau đó cậu nhét thiếu niên vào tủ áo khoác trong phòng, tính tình thiếu niên rất quái lạ, cậu ta không thích có người động tủ quần áo của cậu ta, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tử Lăng lớn mật nhét cậu ta vào, ít nhất trong thời gian ngắn hạn, không có ai sẽ phát hiện cậu ta ở trong tủ quần áo.

Hai ngày này, Tiêu Tử Lăng vẫn luôn ẩn núp ở nơi đây, cơ bản đã thăm dò được xưng hô chức vụ của những người trong biệt thự. Chỉ thấy cậu đánh ngáp đi xuống lầu, thấy Vu bá đã chuẩn bị xong bữa sáng đang đứng ở trước bàn ăn chờ cậu đến, cậu ngồi xuống tùy ý hỏi: “Lão ba đi công tác?” Hai ngày này thiếu niên xuống lầu đều sẽ nói một câu này, Tiêu Tử Lăng mô phỏng theo gần như không có khác biệt.

“Vâng, lão gia mới vừa đi.” Vu bá đưa qua một phần bữa sáng, Tiêu Tử Lăng tùy tiện ăn hai miếng liền nói: “Lệnh bài đâu.”

Vu bá bất đắc dĩ cười khổ: “Thiếu gia, chậm rãi thêm chút không được sao?” Ngày đầu tiên giải phong, những người ẩn núp ở căn cứ khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, lúc này thiếu niên đi ra, thấy thế nào cũng không thỏa, sáng sớm lão gia ăn cơm vì chuyện này mà có chút ăn không vô.

Tiêu Tử Lăng giận trừng Vu bá một cái: “Tôi đã sớm nói, chuyện tôi đã quyết định đừng làm trái tôi.” Tiêu Tử Lăng thầm than, thực sự là một thiếu niên không biết tôn trọng người già cả, trừng phạt cậu ta ngủ một ngày trong tủ quần áo cũng đáng. Cảm giác tội ác vốn còn có của Tiêu Tử Lăng đã hoàn toàn không còn.

Vu bá bất đắc dĩ, đành phải đưa lệnh bài đã được chuẩn bị trong túi cho Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng cố nén kích động, cậu đỉnh đạc một phen tóm lệnh bài qua, miệng thì lầm bầm: “Cho tôi sớm một chút không phải được rồi sao, thực sự là dài dòng.” Bước đầu tiên đã thành công.

“Bọn họ đã đến chưa?” Thiếu gia này trước đây buồn chán sớm đã đăng kí một đội săn bắt, đương nhiên đội viên kỳ thực đều là bảo tiêu người thức tỉnh mà lão ba nhà cậu ta an bài cho cậu ta.

“Đã chờ ở trong sân.” Vu bá đưa áo khoác qua, sau khi thấy Tiêu Tử Lăng mặc vào lần nữa khổ tâm dặn dò: “Thiếu gia, sau khi ra ngoài đừng ở lại quá lâu, trở về sớm một chút. . . Bên ngoài quá nguy hiểm.”

“Vu bá, mới sáng sớm ông đã dài dòng không để yên, tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, biết làm sao.” Tiêu Tử Lăng giả trang thiếu niên căn bản không cảm kích lão bộc nhà mình, về mặt ngại phiền nói.

Vu bá chỉ có thể cười khố im tiếng, tiễn Tiêu Tử Lăng ra khỏi biệt thự, nhìn Tiêu Tử Lăng leo lên xe việt dã mà bảo tiêu đã sớm chuẩn bị, sau đó tổng cộng ba chiếc xe việt dã rầm rầm lái thẳng đến cửa chính.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Nhìn Thấu, Cường Hành Đột Phá!

Hai con cầu lông Tiểu Tiểu với Tiểu Mao, hiện tại đều vào trong Tử Phủ, Tiểu Tiểu rất sớm đã trích máu, lúc đó nội dung Tử Phủ hiện ra là linh sủng của Tiêu Tử Lăng, đây cũng là nguyên nhân Tiểu Tiểu có thể mang theo Tử Phủ di động, chỉ có người có quan hệ với Tử Phủ mới có thể để cho Tử Phủ bám trên thân, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiêu Tử Lăng phải phí sức lớn cải trang để đi ra. Nếu như có thể tùy ý bám trên thân ai đó, cậu đã sớm tìm đội săn bắt không bắt mắt nào đó bám vào bọn họ thoát khỏi căn cứ rồi, nào cần làm cho phức tạp như thế.

Vì để cho Tiểu Mao cũng có thể đi vào Tử Phủ, lần này Tiêu Tử Lăng cũng kêu Tiểu Mao trích máu một chút, lại phát hiện máu trong cơ thể Tiểu Mao đã sớm khô, làm sao có máu gì nữa, Tiêu Tử Lăng phiền muộn vô ý thức lựa chọn trực tiếp thu, sau đó phát hiện, cậu thế mà thành công. . . Tiêu Tử Lăng thế mới biết, Tiểu Mao bị Tử Phủ cho rằng nó là vật chết, vì vậy có thể tự do thu. Bất quá Tiêu Tử Lăng rất nhanh đã nghĩ thông nguyên nhân, bởi vì Tiểu Mao là tang thi a, tang thi là cái gì? Không phải là thi thể sao, đương nhiên là vật chết rồi.

Nhóm Tiêu Tử Lăng rất nhanh đã tới cửa, nơi đó đã xếp một hàng dài, đều là đội săn bắt chuẩn bị ra ngoài tìm thức ăn hoặc là thu thập tinh hạch.

Vu Thiếu Hoa vẫn luôn ở trong căn phòng nhỏ bên cạnh cửa chính nhắm mắt dùng tinh thần lực giám sát, nếu chuẩn bị hợp tác với căn cứ Nam Đô, đương nhiên phải tận hết sức lực, hơn nữa thù năm đó Sở Chích Thiên dẫn

người thiếu chút nữa lật tung căn cứ Kinh Vân hẳn vẫn luôn không quên, hẳn vĩnh viễn quên không được lần Sở Chích Thiên làm mất mặt đó, trực tiếp khiến cho uy tín của quân đội hạ thấp mấy tầng, Long Quốc vốn có hi vọng nhất thống chính thức chia năm xẻ bảy, tiến vào thời đại quần hùng tranh bá, điều này làm cho một quân nhân khát vọng thống nhất là không cách nào tha thứ.

“Thiếu gia, rất nhiều người, làm sao giờ?” Tài xế thay Tiêu Tử Lăng lái xe nhìn đội ngũ phía trước, nhịn không được hỏi.

Tiêu Tử Lăng cau mày, vẻ mặt không vui nói: “Chẳng lẽ không thể kêu bọn họ nhường đường?” Có thể đi ra sớm một chút thì đi ra sớm một chút, ở lâu một phút đồng hồ sẽ thêm một phút đồng hồ khả năng bại lộ.

Lúc này bảo tiêu trên ghế phó lái, cũng là đội trưởng thực tế của đội săn bắt này mở miệng khuyên nhủ: “Thiếu gia, thủ lĩnh của những đội săn bắt đó rất nhiều đều là siêu cấp cường giả, chúng ta có thể không đắc tội thì vẫn không nên đắc tội.”

Thiếu niên chỉ là tính tình không tốt, tuyệt không phải tên đầu xanh ngo ngẩn lỗ măng gì, nghe thấy lời nói của đầu lĩnh bảo tiêu liền gật gật đầu: “Vây chờ thôi, tôi chớp mắt một hồi. Lệnh bài cho anh.” Nói xong vứt lệnh bài cho bảo tiêu, có thể không tiếp xúc người dị năng tinh thần kia thì tận lực không tiếp xúc, dù sao ai cũng không biết người dị năng hệ tinh thần đó có năng lực đặc thù gì, nếu như không cẩn thận bị nhìn thấu vậy không xong.

Phải nói năng lực của Vu Thiếu Hoa vẫn rất mạnh, không đến nửa giờ, đã đến phiên bọn họ.

Thủ vệ cửa thấy đầu lĩnh bảo tiêu trên ghế phó lái, lập tức hiểu rõ nói: “Ti thiếu muốn xuất hành a, Hạo ca vất vả rồi.”

Đầu lĩnh bảo tiêu kia cầm lệnh bài xuất hành trong tay đưa cho thủ vệ, cười nói: “Chúng tôi không phải luôn làm việc này sao? Vất vả cái gì a.” Bọn họ là bảo tiêu của thiếu gia, bảo hộ thiếu gia đó là đương nhiên.

Thủ vệ cửa nghiêm túc nhìn lệnh bài xuất hành một chút, phát hiện không có vấn đề, bất quá hăn cũng không dám tự chủ trương cho đi, vì vậy quay đầu nhìn gợi ý ở chỗ căn phòng nhỏ ở cửa.

Lại không ngờ lần này rất kỳ quái, người trong phòng nhỏ lại đây kêu người trong xe đi ra ngoài một chút, thủ vệ cửa đành phải cười khổ nói với đầu lĩnh bảo tiêu: “Hạo ca, thật xin lỗi. Bên trên tra rất chặt, xem ra phải phiền Ti thiếu xuống một lần, để cho người trong kia qua xem.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói của thủ vệ cửa, trong lòng căng thẳng, lúc này, đầu lĩnh bảo tiêu Hạo ca quay đầu khuyên nhủ: “Thiếu gia, chúng ta nhất định phải nhịn một chút. Hiện tại tình hình đặc thù, không thể thêm phiền phức cho lão gia.”

Tiêu Tử Lăng chỉ có thể gật đầu đáp ứng, tuy rằng thiếu niên này bình thường luôn tranh phong với lão ba, vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân, kỳ thực ở bên ngoài, cậu ta vẫn rất thương cảm sự không dễ dàng của lão ba nhà cậu ta, cũng không muốn thêm phiền phức cho lão ba cậu ta.

Trong thế giới tinh thần của Vu Thiếu Hoa, thấy người trên ba chiếc xe việt dã đều đã đi xuống, đi đầu chính là một thiếu niên nhược quán, đầy mặt ngạo khí, vẻ mặt thập phần không kiên nhẫn. Loại vẻ mặt này hăn rất quen thuộc, bình thường quan nhị đại* phụ thân có chút thực quyền đều là như thế này (*đời thứ 2 nhà làm quan, trong nhà có cha chú làm quan thì đời con sẽ là quan nhị đại, đời cháu là quan tam đại), hết thấy điều này đều biểu thị nhóm người này không vấn đề gì, hăn nên cho đi. Thế nhưng trong lòng hăn luôn cảm thấy có chút không ổn, thế nhưng không ổn ở chỗ nào lại căn bản không cảm giác ra được, hơn nữa dùng tinh thần tra xét, cũng tra xét không ra có ảo thuật nào tồn tại. . .

Có lẽ thời gian chờ tương đối lâu, vẻ mặt thiếu niên càng ngày càng không kiên nhẫn, dường như đã tới sát rìa bùng nổ. Một vị đội trưởng đội tuần tra bên người Vu Thiếu Hoa có chút nhìn không nổi nữa, vì vậy cẩn thận nhắc nhở: “Đây là con trai cục trưởng cục cảnh vụ, không có vấn đề gì.”

Vu Thiếu Hoa mở mắt, nhìn đội trưởng đội tuần tra bên người, hỏi: “Xác định sao?”

Đội trưởng đội tuần tra nói: “Đương nhiên, vị thiếu gia này bọn tôi đều quen thuộc, thích nhất chạy ra ngoài, lần này giam ở nhà ba ngày, chỉ sợ cậu ta đã ngộp hỏng rồi, vì vậy căn cứ vừa giải phong, cậu ta liền đi ra hóng gió.”

Vu Thiếu Hoa nghĩ nếu những người này đều quen thiếu niên đó, hơn nữa không thấy trên người thiếu niên đó có ảo thuật thể hiện, hẳn là không có vấn đề gì. Có lẽ mình tra xét tinh thần cường độ cao liên tục nhiều ngày, để cho mình có chút mệt mỏi, cho nên mới sẽ xuất hiện loại ảo giác này đi.

Vu Thiếu Hoa cho rằng là bản thân cảm giác sai gật gật đầu với đội trưởng đội tuần tra, biểu thị có thể cho đi.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy chỗ phòng nhỏ rốt cục cũng hô lên lời cho đi, tâm vốn vẫn luôn treo cao rốt cục cũng thả xuống. Cậu nâng cằm lên, mũi hếch lên trời bỏ lại một tiếng hừ lạnh, lúc này mới xoay người chuẩn bị lên xe. . .

“Chờ một chút!” Một thanh âm quen thuộc truyền đến từ phía sau Tiêu Tử Lăng. Trong lòng Tiêu Tử Lăng cả kinh, chân lại không chút do dự bước lên bàn đạp trên xe việt dã chuẩn bị lên xe.

“Người anh em này, trước hãy chậm rãi lên xe. . .” Ngô Khánh Vân cao giọng hô lớn, hẳn mang theo một đội nhân mã nhanh chóng chạy lại đây. Mà thủ vệ cửa nghe thấy lời nói của Ngô Khánh Vân, lộ ra nụ cười áy náy

với nhóm Tiêu Tử Lăng, kêu bọn họ chờ một chút. Hiện tại Ngô Khánh Vân đại biểu chính là thiếu tướng quân của căn cứ Nam Đô, bọn họ không dám không nghe.

Ý nghĩ trong lòng Tiêu Tử Lăng trong chớp mắt chuyển nghìn hồi, sau cùng quyết định vẫn nên hành sự tùy theo hoàn cảnh, vì vậy về mặt cậu không kiên nhẫn quay đầu lại nói: “Còn có chuyện gì? Ra cái cửa cũng phiền phức như thế.”

Ngô Khánh Vân cười đi tới hòa khí nói với Tiêu Tử Lăng: “Người anh em nhỏ này, có phải chúng ta đã từng gặp mặt hay không?” Ban nãy hắn quét mắt một cái đến, phát hiện bóng lưng của thiếu niên này rất quen thuộc, vì vậy vô ý thức gọi cậu ta lại.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy cười nhạo nói: “Từng thấy qua bản thiếu gia có rất nhiều, ai biết ngày nào đó anh từng gặp tôi, bất quá, bản thiếu gia rất xác định, tôi không quen anh. . .”

“Ha ha, vậy thực sự là xin lỗi, có lẽ là tôi nhìn lầm.” Ngô Khánh Vân lễ độ cười ha ha, quay đầu hỏi thủ vệ cửa: “Vu tướng quân nói như thế nào?”

Thủ vệ cửa đáp: “Vu tướng quân cho đi.”

Ngô Khánh Vân có chút thất vọng, nếu Vu tướng quân đã yên tâm, vậy biểu thị trên người thiếu niên này không có ảo thuật tồn tại, cũng chính là không phải Tiêu Tử Lăng giả trang.

Hắn khoát tay áo, tỏ ý thủ vệ cửa cho đi.

Tiêu Tử Lăng không dám chần chừ nữa, cậu nhanh chóng tiến lên, khi một tay bắt lấy tay vịn xe việt dã, chuẩn bị giẫm lên bàn đạp lên xe, Ngô Khánh Vân thấy được bàn tay trắng mịn êm dịu đó, đột nhiên trong lòng khẽ động, hắn bước xa một bước lên, ngăn cản cửa xe nói: “Ti thiếu, có thể để cho tôi nhìn xem tay cậu hay không. . .”

Thân thể Tiêu Tử Lăng thoáng cứng đờ, cậu quay mạnh đầu cả giận nói: “Khốn nạn, anh có ý gì?”

Ngô Khánh Vân như cười như không, trong mắt lại không có nửa điểm ý cười: “Ti thiếu, hy vọng cậu phối hợp một chút, xin cậu đưa tay cậu ra.” Ở nhà ăn, hắn luôn thường nhìn tay Tiêu Tử Lăng, cũng sờ qua mấy lần, phải nói ký ức khắc sâu. Tay của vị Ti thiếu này với tay của Tiêu Tử Lăng rất giống nhau, điều này làm cho hắn nổi lên lòng nghi ngờ.

“Đánh rắm, anh là cái thá gì. . .” Tiêu Tử Lăng khuất nhục đầy mặt, cuồng nộ mắng.

Lúc này, đầu lĩnh bảo tiêu bên người cúi đầu khuyên nhủ: “Thiếu gia, vì lão gia cậu cứ nhịn nhịn đi, bất quá chỉ là nhìn cái tay mà thôi.” Đầu lĩnh bảo tiêu đương nhiên không cho rằng thiếu gia nhà mình có vấn đề gì, tuy rằng không giải thích được vì sao Ngô Khánh Vân cố ý muốn xem tay, nhưng hắn cho rằng chỉ cần thiếu gia nhà mình nhịn nhịn thì sẽ qua, không cần làm cho căng như thế, hai bên đều khó xử.

Tiêu Tử Lăng đương nhiên biết kết quả đưa tay ra là gì, mấy ngày nay trong nhà ăn, tay cậu bình thường lắc lư ở trước mặt Ngô Khánh Vân, bưng cơm đưa trà dâng nước, cũng từng vào lúc không chú ý, bị Ngô Khánh Vân ăn vài lần đậu hũ non của bàn tay nhỏ, loại người thức tỉnh cấp cao như Ngô Khánh Vân, trí nhớ đều là siêu quần, chỉ cần thận trọng quan sát, khẳng định sẽ nhìn ra sơ hở. Cậu có chút hối hận vì sao sẽ đưa tay cầm tay vị kia, cũng hận Ngô Khánh Vân vì sao sẽ chú ý tới tay cậu.

Tiêu Tử Lăng oán hận quay đầu lại nói: “Được rồi, nhìn thì nhìn, anh tránh xa một chút cho tôi.” Thái độ cậu đối với Ngô Khánh Vân rất không khách khí, lúc này cậu đã chuẩn bị cường hành đột phá, có thể kéo ra chút cự ly với Ngô Khánh Vân thì kéo ra chút, phải biết rằng có thể thoát khỏi căn cứ hay không, có lẽ ngay trong cự ly một tấc này.

Ngô Khánh Vân tuyệt không phải rất xác định, hắn chỉ cảm thấy tay kia với tay trong trí nhớ của mình rất tương tự, nghe thấy tiếng rít gào phẫn nộ của Tiêu Tử Lăng kêu hắn tránh xa một chút, hắn cũng không giận, bởi vì hắn biết yêu cầu của bản thân có chút quá phận, thiếu niên trước mắt này vốn chính là một quan nhị đại, có chút tính tình là thập phần bình thường. Nếu không phải hắn không bỏ xuống được sự nghi ngờ trong tâm, cố ý muốn nhìn một cái, cũng sẽ không chọc giận thiếu niên này.

Tiêu Tử Lăng từng bước một đi qua, lực lượng dưới chân dường như muốn giẫm vỡ mặt đất, có thể thấy được sự tức giận của cậu ta lớn bao nhiêu.

Khi Ngô Khánh Vân đang chờ cậu đưa tay, liền thấy thiếu niên trước mắt đột ngột tăng tốc, nhanh chóng lướt qua hắn, mà trong tay cậu ta lúc này đã xuất hiện một thanh đường đao hắc đặc biệt quen thuộc.

“Tiêu Tử Lăng!” Ngô Khánh Vân kêu sợ hãi, thấy thanh đường đao kia, hết thảy nghi ngờ đều đã có đáp án, tuy rằng không biết vì sao Tiêu Tử Lăng sẽ biến thành Ti thiếu, nhưng Tiêu Tử Lăng chính là Tiêu Tử Lăng, tay cậu ta vẫn bán đứng cậu ta.

“Hạo Nguyệt Đương Không!” Một vòng trăng tròn nổ tung, vô số mũi kiếm bắn ra!

Kiểm chiêu Hạo Nguyệt Đương Không mà Tiêu Tử Lăng đã sớm chuẩn bị trực tiếp quét về phía thủ vệ cửa, uy lực của người thức tỉnh cấp sáu làm sao là thứ mà những thủ vệ cấp hai ba đó có thể chống lại, nhất thời cửa biến thành một bãi máu thịt, gần như không một ai sống.

“Lưu lại cho ta!”

“Làm càn!”

Hai tiếng này gần như đồng thời hô lên, hai tay Ngô Khánh Vân chấp lại, không trung xuất hiện hai con hỏa long hắc viêm, hai con quấn nhau, cuối cùng hóa thành một con hỏa long hắc viêm khổng lồ, hung ác đánh về phía lưng Tiêu Tử Lăng.

Mà trong phòng nhỏ, một đạo Công Kích Tinh Thần vô hình trống rỗng xuất hiện, Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy đầu chấn động, dị năng tốc độ thiếu chút nữa bị đánh tan, tốc độ vốn như dòng ánh sáng đột nhiên thoáng đình trệ.

Công Kích Tinh Thần! Cậu quên mất người dị năng hệ tinh thần trong phòng nhỏ.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Đào Thoát, Tiêu Hao Dị Năng.

Lúc này Tiêu Tử Lăng đã lâm vào tuyệt cảnh sinh tử, rồng hắc viêm cực đại phía sau cậu bởi vì lần đình trệ này của Tiêu Tử Lăng đã đuổi kịp, cho dù Tiêu Tử Lăng lần nữa thi triển dị năng tốc độ, chỉ sợ cũng không còn kịp né tránh, mà cậu còn phải thời khắc phòng bị Công Kích Tinh Thần khó lòng phòng bị kia.

“Tiểu Tiểu, biến hình!” Tâm niệm Tiêu Tử Lăng khẽ động, Tiểu Tiểu xuất hiện từ trong Tử Phủ, ở không trung trong nháy mắt biến thành một con mãnh thú cực đại, Tiểu Tiểu sau khi cấp năm biến hình đã có thể đạt được trong nháy mắt.

Tứ chi Tiểu Tiểu đáp đất, một tiếng nổ uyển, như cự thạch rơi xuống đất, làm cho cả mặt đất đều rung chuyển một chút. Cái đuôi hình roi dài đến ba mét của nó theo đó đánh xuống, hung hăng quất về phía mặt đất phía sau. Trên mặt đất bởi vì lực quất cực đại này, ào ào nứt vỡ, gạch đá trải trên mặt đất cuồn cuộn tuôn ra, bắn tung tóe ra xung quanh.

Tình hình đột phát này khiến cho những người thức tỉnh đuổi theo có chút thất thố, chỉ có thể lựa chọn trước tiên né tránh những vụn gạch khối đá không có bất kỳ quy luật nào đó, thế lực truy kích thoáng chậm lại.

Tiêu Tử Lăng xoay thân một cái trên không trung, đáp xuống bằng một chân, Tiểu Tiểu phối hợp tung người nhảy, giữa không trung đón được Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng giẫm lên Tiểu Tiểu khẽ chuyển đầu ngón chân, đường đao trong tay vạch ra một nửa cung tròn, vạch ngang mà ra, đao khí

Cửu Tinh Liên Châu uẩn nhường đã lâu trực tiếp bay ra từ lưỡi đao, nghênh đón cự long hắc viêm sắp sửa đánh trúng cậu kia.

Liên nghe thấy liên tục chín lần va chạm kịch liệt, rống hắc viêm cực đại rốt cục đã bị Cửu Tinh Liên Châu đánh rơi, nhưng cho dù như thế, Tiêu Tử Lăng vẫn bị năng lượng cực đại trong cự long hắc viêm phản chấn, trong yết hầu tuôn ra một mùi tanh ngọt.

Không đợi Tiêu Tử Lăng có động tác tiếp theo, lông tơ toàn thân cậu dựng thẳng, cảm giác nguy cơ cường liệt đánh thẳng vào lòng. Cậu không cần suy nghĩ, trực tiếp mở ra Linh Nhãn, Phá Manh bị động trong nháy mắt phản kích. Ba năm nay Tiêu Tử Lăng đã nghiên cứu kỹ năng của bản thân rất triệt để, biết bản thân cậu có những năng lực bảo mệnh nào.

Chỉ nghe thấy Tiêu Tử Lăng kêu rên một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, cả người bởi vì Công Kích Tinh Thần tới đột nhiên mà ngã sấp xuống.

Tuy rằng Phá Manh của cậu bài trừ một kích mạnh nhất trong dị năng tinh thần của Vu Thiểu Hoa, nhưng dù sao Tiêu Tử Lăng không phải người thức tỉnh hệ tinh thần. Một kích đó vẫn khiến cho tinh thần lực của cậu bị thương nghiêm trọng.

Thấy chủ nhân nhà mình rớt xuống, Tiểu Tiểu trực tiếp nhảy kiểu cá quẫy mình lảng không, dùng sống lưng rộng lớn của nó đón lấy Tiêu Tử Lăng, nó vừa đáp xuống đất, tứ chi đột nhiên trở nên cực kỳ tráng kiện, như gió táp chạy hết tốc lực ra ngoài thành. Quăng công kích của những người thức tỉnh công kích bọn nó ở phía sau.

“Đuổi theo!” Ngô Khánh Vân thế nào có thể để cho Tiêu Tử Lăng chạy thoát như vậy chứ, hắc diên cuồng hét lên một câu, thân ảnh nhanh chóng chớp động, theo sát phía sau Tiểu Tiểu, hắc tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Tử Lăng lẩn nữa đào tẩu từ dưới mí mắt của hắn.

Vu Thiều Hoa trong phòng nhỏ kêu rên một tiếng, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, hắt mớ mạnh mắt, vẻ mặt phức tạp nhìn bóng lưng Tiểu Tiểu mang theo Tiêu Tử Lăng chạy băng băng rời đi. Công Kích Tinh Thần luôn mọi việc đều thuận lợi thế mà vào ngày hôm nay thất bại, tới cùng đối phương dùng biện pháp gì để phản kích chứ? Chẳng lẽ đối phương cũng là hệ tinh thần?

Vu Thiều Hoa mới dâng lên ý nghĩ này đã bị chính hắc phủ nhận, bởi vì hắc biết rõ, Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải một người dị năng hệ tinh thần.

Tiêu Tử Lăng gắt gao dán sát thân thể lên trên người Tiểu Tiểu, tận lực giảm thiểu lực cản, cậu mở ra Linh Nhân một bên chỉ huy Tiểu Tiểu tránh né những người thức tỉnh đến truy đuổi xung quanh, một bên chú ý Ngô Khánh Vân cách cậu càng ngày càng gần phía sau, tâm tình cậu rất lo lắng. Tiêu Tử Lăng rất rõ, Tiểu Tiểu đang dựa vào tiêu hao dị năng chờ cậu chạy trốn, sợ rằng Tiểu Tiểu chống đỡ không được bao lâu.

Tuy rằng cậu có thể vào thời khắc tuyệt cảnh mang Tiểu Tiểu trốn vào Tử Phủ, nhưng cứ như vậy, cậu sẽ bại lộ tuyệt chiêu bảo mệnh của bản thân ở trước mặt mọi người, rất có thể vì vậy mà rơi vào trong vòng vây của đối phương. Trừ phi chuẩn bị sống ở trong Tử Phủ một năm nửa quý để giết thời gian với Ngô Khánh Vân. Nhưng loại cục diện đó không phải điều Tiêu Tử Lăng muốn thấy, thân thể Tiểu Thất cần Chân Nhất Long trị liệu, cậu không biết chờ một năm nửa quý có thể khiến cho tai họa ngầm trong cơ thể Tiểu Thất chuyển hóa thành vết thương mang tính vĩnh cửu hay không, vừa nghĩ đến điều này, Tiêu Tử Lăng liền không muốn cứ vào Tử Phủ như vậy, cậu nhất định phải kéo xa cự ly, tránh thoát đường nhìn của mọi người, dưới tình huống xác định không có ai mới tiến vào Tử Phủ tu dưỡng.

Lúc này, Tiêu Tử Lăng phát hiện Ngô Khánh Vân phía sau giơ lên tay phải, một con rồng hắc viêm chậm rãi hiện ra xung quanh cánh tay hắc, hắc muốn công kích sao?

Tiêu Tử Lăng biết không thể chần chừ nữa, cậu một phen túm lấy cổ Tiểu Tiểu, đường đao trong tay hung hăng vạch về phía sau, một đường kiếm khí vô hình công kích tới phía Ngô Khánh Vân.

Đó chỉ là kiếm khí, tuyệt không phải kiếm chiêu có sự gia trì, Ngô Khánh Vân chỉ dùng một đạo quang thuần đã cản lại được, Tiêu Tử Lăng vốn không hy vọng xa vời kiếm khí này có được tác dụng gì, cậu chỉ hy vọng trì hoãn công kích của Ngô Khánh Vân mà thôi.

Mục đích đạt thành, chỉ trong nháy mắt, Tiêu Tử Lăng lần nữa nôn ra một ngụm máu, lần nôn máu này không phải vết thương cũ tái phát, mà là cậu cố ý tiêu hao dị năng của cậu.

“Lưu Tinh Cẩn Nguyệt!” Kiếm chiêu thứ ba vốn là dùng để công kích, người kiếm hợp nhất, sát chiêu siêu cường dùng tốc độ mắt thường không cách nào phát hiện để đạt được một kích tất sát, đương nhiên cũng có thể chuyển biến thành tuyệt chiêu chạy thoát thân, trước mắt Tiêu Tử Lăng chỉ có thể dựa vào tiêu hao dị năng để chống đỡ một chiêu này, mà uy lực bày ra bởi vì cấp bậc chưa tới nên chỉ có thể hiện ra một bộ phận nhỏ, thế nhưng dùng để chạy thoát thân cũng đủ rồi.

Liền thấy một dòng ánh sáng mang theo Tiêu Tử Lăng với Tiểu Tiểu cắt ngang bầu trời, tốc độ đó nhanh đến mức khiến cho ánh mắt cũng theo không kịp, trong vòng một hô hấp, thân ảnh của bọn cậu đã biến mất ngay trước mắt Ngô Khánh Vân.

“Đáng hận!” Ngô Khánh Vân không có kỹ năng thuận di chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Tử Lăng biến mất ở trước mắt hắn, hắn giận dữ hung hăng đập rỗng hắc viêm trong tay ở phía trước hắn, đất đá bay loạn, một hố sâu đường kính ước chừng năm mét xuất hiện.

Sau mấy đợt hô hấp, những người thức tỉnh khác của căn cứ Nam Đô đã lục tục đuổi đến, bọn họ thấy Ngô Khánh Vân đứng trên mặt đất trống trải,

cùng với phía trước trống trải không bóng người, đã biết lần an bài này lại lần nữa thất bại, vẫn bị đối phương chạy thoát.

Một người thức tỉnh dẫn đầu trong đó tới gần Ngô Khánh Vân hỏi: “Ngô ca, hiện tại làm sao?”

Sắc mặt Ngô Khánh Vân u ám, hắc đá đá cây cỏ khô dính ngum máu tươi của Tiêu Tử Lăng bên cạnh, lạnh lùng thốt: “Tiêu Tử Lăng dùng tiêu hao dị năng để thoát khỏi sự đuổi bắt của tôi, tin tưởng cậu ta trốn không xa, kêu đội viên giỏi về truy tung đi tìm, đào ba thước đất cũng phải tìm ra cho tôi. Còn có, thông tri thiếu tướng quân, kêu những căn cứ xung quanh đây phái người thức tỉnh đến, bao vây đến phương hướng đó, tôi không tin Tiêu Tử Lăng có thể trốn thoát khỏi Thiên La Địa Võng này.”

“Vâng!” Người nọ lập tức liên hệ thiếu tướng quân Bành Nguyên của căn cứ Nam Đô, truyền đạt qua lời nói của Ngô Khánh Vân một chữ không sót. Chỉ chốc lát sau, hắc trở về nói: “Ngô ca, thiếu tướng quân nói, anh ta sẽ an bài. Còn có, thiếu tướng quân kêu tôi chuyển cáo anh, tin tức mới nhất truyền đến, kế hoạch đã thành công, con cá mập lớn kia đã vào lưới.”

Tinh thần Ngô Khánh Vân rung lên, sự uất ức vốn có do bị Tiêu Tử Lăng đào thoát thoáng cái không còn, trong mắt hắc có dã tâm không chút nào che giấu: “Tốt, kêu bọn họ im hơi lặng tiếng dẫn con cá mập lớn đó đến nơi đây!” Tiêu Tử Lăng là món khai vị, Sở Chích Thiên mới là món chính, chỉ cần bắt Sở Chích Thiên, thiên hạ này chính là của Ngô Khánh Vân hắc, mà Tiêu Tử Lăng chính là tùy tiện bị hắc chơi đùa.

Đồ tốt chuẩn bị cho Sở Chích Thiên rốt cục đã có thể bắt đầu dùng. Ngô Khánh Vân lộ ra nụ cười âm trầm.

Đường ánh sáng kia mang theo Tiêu Tử Lăng với Tiểu Tiểu bay vọt khoảng chừng vài dặm, rốt cục cũng lực kiệt, liền thấy Tiểu Tiểu với Tiêu

Tử Lăng trống rỗng rớt xuống, Tiểu Tiểu xoay thân một cái, lần nữa dùng sống lưng đón lấy Tiêu Tử Lăng đã vô lực làm bất cứ điều gì.

“Tiểu Tiểu, chạy xa thêm chút.” Có thể rời khỏi căn cứ Nam Đô xa một chút thì là một chút.

Tiểu Tiểu im lặng tiếp tục chạy băng băng, phát hiện phía trước là một khu rừng, nó có thể cảm nhận được bên trong có rất nhiều thực vật biến dị, nó có chút do dự, không biết có nên mạo hiểm hay không.

“Đi vào. . .” Tiêu Tử Lăng không chút do dự nói, thực vật biến dị giao hoạt thể nào cũng không giao hoạt bằng nhân loại, hơn nữa cậu còn có thể lợi dụng những thực vật biến dị đó để đối phó những người thức tỉnh truy tung mà đến kia.

Tiểu Tiểu nghe lệnh trực tiếp nhảy vào rừng cây, thực vật biến dị ngoại vi đều là cấp một hai, phát hiện Tiểu Tiểu cấp năm đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngoan ngoãn ẩn núp, ngụy trang thành thực vật bình thường, càng đi vào bên trong cấp bậc thực vật biến dị càng cao, sau đó có một số thực vật nổi lòng tham bắt đầu công kích Tiểu Tiểu, nhưng Tiểu Tiểu là gì, là mãnh thú, Tử Vong Băng Tuyến trong miệng nhất thời chấn nhiếp những thực vật biến dị rục rịch đó.

Khi Tiểu Tiểu tới địa bàn của thực vật biến dị cấp năm, Tiêu Tử Lăng liền trực tiếp mang theo Tiểu Tiểu tiến vào Tử Phủ, tiếp tục đi vào trong nữa bọn cậu sẽ nguy hiểm, Tiêu Tử Lăng không muốn mạo hiểm.

Sở Tiểu Thất đang đả tọa tu dưỡng trên giường lớn bạch ngọc, nghe thấy động tĩnh vội vàng mở mắt ra, nó thấy Tiêu Tử Lăng mang theo Tiểu Tiểu trực tiếp ngã lên giường lớn bạch ngọc, mà sắc mặt Tiêu Tử Lăng tái nhợt, khóe miệng còn có vết máu chưa lau sạch. Ánh mắt nó nhất thời lạnh lẽo, hỏi: “Anh bị thương?” Nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ thương tổn Tiêu Tử Lăng. . .

Tiêu Tử Lăng suy yếu ừ một tiếng, bắt đầu nhắm mắt điều tức bên người Tiểu Thất, Thanh Tâm Thuật bắt đầu ôn dưỡng thân thể cho cậu, tiến hành chữa thương. Lần này không chỉ bên trong cơ thể trọng thương, tinh thần lực cũng bị thương, hơn nữa tiêu hao dị năng, khiến cho toàn bộ thân thể cậu tan hoang không chịu nổi, nếu không có Thanh Tâm Thuật chống đỡ, lần này sợ rằng sẽ lưu lại vết thương mang tính vĩnh cửu, sẽ mất đi cơ hội tiến cấp về sau.

Bộ dáng thê thảm này của Tiêu Tử Lăng khiến cho Tiểu Thất siết chặt nắm tay nhỏ của mình, trong lòng nó thập phần thống hận bản thân, vì sao thực lực nhỏ yếu như thế, lần này đi ra không chỉ không giúp đỡ được Tiêu Tử Lăng, trái lại thành trói buộc. Nó biết rõ, Tiêu Tử Lăng là vì nó mới hao tổn tâm cơ liều mạng giết ra khỏi căn cứ Nam Đô, bằng không anh ta hoàn toàn có thể ở trong Tử Phủ này một năm nửa quý, chờ gió bão đi qua rồi trở ra, khi đó Tiêu Tử Lăng hoàn toàn có thể nghênh ngang rời khỏi căn cứ Nam Đô, căn bản không đáng mạo hiểm liều mạng như vậy.

Tiểu Tiểu lần nữa khôi phục thành dạng cầu lông, nó không tốt hơn được chỗ nào so với Tiêu Tử Lăng, lần này chạy trốn, nó liều mạng chạy hết tốc lực đã khiến cho nó tiêu hao dị năng, nó suy yếu nằm ở một góc giường lớn bạch ngọc, chuẩn bị tận lực nghỉ ngơi hồi phục một phen, vì vậy nó tiến vào ngủ say, trong ngắn hạn sẽ không tỉnh.

Sở Chích Thiên bước lên đỉnh chóp tòa kiến trúc cao nhất căn cứ Nam Thông, gió đêm thổi bay áo khoác của anh, tóc bạc màu trắng múa loạn trong không trung, anh có dị năng không gian ngăn cách khí tức của bản thân, hoàn toàn không cần lo lắng anh sẽ bị người của căn cứ này phát hiện. Anh nhìn ra xa về phía đông nam, nơi đó chính là căn cứ Nam Đô, theo tin tức hôm qua anh nhận được, Tiểu Lăng của anh hẳn là ở chỗ đó.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Phóng Hỏa? Bức Tiêu Tử Lãng Ra?

Mỗi khi đến một căn cứ, Sở Chích Thiên sẽ khai hỏa toàn bộ tinh thần lực, tuy rằng không có sự phối hợp của Linh Nhân của Tiêu Tử Lãng, khiến cho phạm vi anh nắm giữ thu nhỏ đi rất nhiều, nhưng phạm vi một cây số cũng đủ cho anh dùng.

Bài trừ một số động tĩnh không có ý nghĩa trong phạm vi tinh thần lực bao trùm, Sở Chích Thiên rất nhanh tìm được thứ anh muốn, vì vậy, tình cảnh nơi đây xuất hiện ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Kia là một đội người thức tỉnh của căn cứ Nam Thông, lúc này đang làm chuẩn bị, đương nhiên cũng có nói chuyện phiếm.

“Đội trưởng, người bên trên kêu chúng ta nhanh chóng tập trung hướng căn cứ Nam Đô, hơn nữa dọc đường phải rà soát người thức tỉnh lạc đơn, đó là vì sao?” Một tiểu đội viên rất hưng phấn, phỏng đoán là lần đầu tiên làm nhiệm vụ, vì vậy rất hiếu kỳ.

“Thời gian trước có người ám sát thượng tầng của căn cứ Nam Đô, hiện tại kẻ đó đã trốn khỏi căn cứ Nam Đô, nhóm người đầu tiên qua đó phát tin tức đến, bọn họ dừng ở chỗ mười km ngoài thành căn cứ Nam Đô tiến hành phong tỏa tầng thứ nhất, mà chúng ta sẽ tiến hành phong tỏa tầng thứ hai.” Đội trưởng đang chuẩn bị có kiên trì rất tốt, giải thích một chút cho đội viên nhà mình.

“Dám ám sát cao tăng của căn cứ Nam Đô, hơn nữa còn có thể trốn khỏi căn cứ Nam Đô, khẳng định là người thức tỉnh lợi hại, nếu như chúng ta gặp phải không phải rất nguy hiểm sao?” Tiểu đội viên có chút khiếp đảm.

“Yên tâm, chúng ta chỉ ở ngoại vi hỗ trợ bài trừ một số phần tử khả nghi, những người ở tầng thứ nhất mới gọi là nguy hiểm, nghe nói người kia hẳn vẫn còn trong vòng vây tầng thứ nhất, tầng thứ hai chúng ta chỉ làm bảo đảm mà thôi.” Đội trưởng cười sờ sờ đầu tiểu đội viên, giải trừ sự lo lắng của cậu ta.

Sở Chích Thiên nghe đến đó, chau mày, lòng nóng như lửa đốt. Tiểu Lăng đã bị buộc đến mức này rồi sao? Có bị thương hay không? Hy vọng em ấy hết thấy mạnh khỏe. Sở Chích Thiên thực hận không thể lập tức bay đến bên người Tiêu Tử Lăng, bảo hộ cậu vào trong ngực mới có thể an tâm.

..

“Sở ca, em rời khỏi tổ công kiên, không chỉ là vì báo thù, em còn muốn trở nên mạnh mẽ. Quang minh chính đại đứng ở cạnh anh, để cho tất cả mọi người khẳng định ánh mắt của anh!” Lời nói khi rời khỏi tổ công kiên của Tiêu Tử Lăng lần nữa vang lên trong lòng anh, để cho tâm thần anh trấn định, Tiểu Lăng của anh sẽ không đơn giản bị đánh bại, hơn nữa Tiểu Lăng còn có Tử Phủ, nếu thực rơi vào tuyệt cảnh, khẳng định sẽ vào Tử Phủ bảo mệnh.

Sở Chích Thiên tin tưởng hiện tại Tiêu Tử Lăng vẫn mạnh khỏe, nếu như Tiêu Tử Lăng thực sự có gì không hay xảy ra, anh làm người cùng hưởng Tử Phủ khẳng định sẽ có cảm giác, mà hiện tại, anh không hề cảm thấy điều gì dị thường, vậy biểu thị điều anh lo lắng không hề phát sinh.

Chẳng qua anh rất thống hận thiết lập của Tử Phủ đối với người cùng hưởng anh đây, nếu như bất kể bao xa, anh muốn vào Tử Phủ là có thể vào Tử Phủ vậy tốt biết bao a. Chỉ cần Tiểu Lăng có nguy hiểm, anh có thể lập tức chạy tới.

Đáng tiếc hết thấy điều này đều là hy vọng xa vời của anh, Tử Phủ đối với anh hạn chế rất nhiều, tỷ như cách Tiêu Tử Lăng quá một trăm mét sẽ không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của Tử Phủ, lại tỷ như không tiếp xúc thân thể Tiêu Tử Lăng anh sẽ không cách nào tiến vào Tử Phủ vân vân.

“Tiêu Lăng, không nên cậy mạnh a, ngoan ngoãn ở trong Tử Phủ, chờ anh qua!” Sở Chích Thiên ép xuống sự sầu lo đầy cõi lòng, tiếp tục xuất phát hướng căn cứ Nam Đô. Chỉ thấy anh nhẹ nhấn đầu ngón chân, từ nóc nhà lẳng không nhảy xuống, vạt áo khoác cực lớn giương rộng bay múa trong không trung, dường như chim bay giương cánh, mang theo Sở Chích Thiên trượt về phía đông nam. . .

Sau đó trong nháy mắt biến mất!

Khi tia nắng đầu tiên leo lên đường chân trời chiếu xuống mặt đất, Ngô Khánh Vân mang theo những người thức tỉnh của căn cứ đi tới khu rừng Tiêu Tử Lăng ẩn thân. Hắn nhắm mắt cảm nhận một chút, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Xác định ở trong này?”

“Đúng vậy, chúng tôi rất xác định, bất kể là năng lượng dị năng lưu lại, hay là khí vị, cùng với tung tích, đều chứng minh bọn chúng đã tới khu rừng này.” Lần này tham dự truy tung đều là người thức tỉnh mỗi người có một kỳ chiêu, có cảm ứng năng lượng, có biến dị khứu giác, cũng có biến dị thị giác, những người đó đều chỉ hướng về nơi đây, khả năng sai lầm bằng không.

“Thực vật biến dị bên trong không ít, xem ra cậu ta muốn lợi dụng những thực vật biến dị đó bảo mệnh.” Ngô Khánh Vân đương nhiên cảm nhận được trong khu rừng có thứ gì, bất quá hẳn tuyệt không e ngại, bởi vì thực vật biến dị trong rừng cây này cao nhất cũng chỉ là cấp sáu mà thôi, chẳng qua các đàn em của nó có chút nhiều, tuy rằng thực vật biến dị cấp thấp không thể gây thương tổn được hẳn, nhưng nhiều cũng sẽ vướng chân

vướng tay rất phiền phức, nếu như bởi vậy mà bị con cấp sáu kia tìm được cơ hội đánh lén, vậy mới gọi là oan.

“Vậy làm sao giờ? Chúng ta kéo dài với nó sao?” Một người thức tỉnh bên người Ngô Khánh Vân nhú mày, phải biết rằng lần này bày thế trận quá lớn, nếu đối phương thực sự hạ quyết tâm kéo dài với bọn họ, bọn họ đích xác kéo không nổi, việc ăn uống của nhiều người như vậy, đó chính là một con số khổng lồ, căn cứ Nam Đô kêu nhiều căn cứ như vậy đồng thời hành động, đã trả giá rất đắt rồi.

Ngô Khánh Vân cười lạnh nói: “Tôi thế nào có thể để cho cậu ta như nguyện? Nhất định phải buộc cậu ta đi ra.”

Người thức tỉnh xung quanh nghe vậy đều nhìn về phía Ngô Khánh Vân, không biết hẳn dùng biện pháp gì để bức Tiêu Tử Lăng ra.

“Kêu hết thầy người dị năng hệ hỏa tập trung, chúng ta chuẩn bị hỏa thiêu khu rừng này, tôi ngược lại muốn xem cậu ta ở trong liệt hỏa còn nấp thế nào được. . .” Khóe miệng Ngô Khánh Vân lộ ra nụ cười tàn khốc, hẳn quay đầu phân phó với người thức tỉnh bên người, “Kêu thiếu tướng quân chuẩn bị xăng dầu cần thiết, tôi muốn khiến cho khu rừng này hóa thành tro tàn trong khoảng thời gian ngắn. Mà những người thức tỉnh khác thì phụ trách chém giết những thực vật biến dị phản kháng.”

“Vâng!”

Căn cứ Nam Đô hành động rất nhanh chóng, không đến một giờ, đã tập kết hết thầy người thức tỉnh hệ hỏa, mà xăng dầu cũng đã đến nơi, liền thấy không ít chiến sĩ người thức tỉnh cấp thấp ném những thùng chứa đầy xăng dầu, hoặc là vật dễ cháy thấm đầy xăng dầu vào trong rừng cây.

Rất nhanh, một mùi xăng dầu nồng nặc tràn ngập trong không khí, hết thầy người dị năng hệ hỏa nhận được mệnh lệnh, bắt đầu phóng thích lượng

lớn kỹ năng hệ hỏa vào khu rừng, không bao lâu sau, liệt hỏa tận trời bốc lên nghi ngút, nhuộm đỏ khu rừng này. . .

Khu rừng vốn yên tĩnh một mảnh bởi vì trận lửa lớn này đột nhiên bắt đầu rối loạn, một số thực vật biến dị cấp thấp bắt đầu điên cuồng công kích tới phía người thức tỉnh xung quanh, vì vậy, vô số cành nhánh lẳng không bay lượn, nhao nhao công kích những chiến sĩ người thức tỉnh ném xăng dầu với người thức tỉnh phóng thích dị năng hệ hỏa.

Tiếc rằng những người thức tỉnh đó đã sớm có chuẩn bị, công kích cơ bản đều bị chặn lại, tuy rằng những cành nhánh đó luôn sẽ tìm được khe hở đột phá, nhưng những người dị năng hệ hỏa với các chiến sĩ đó cũng không phải đèn cạn dầu, tuy rằng khó tránh khỏi thương vong, nhưng tổng thể mà nói, vẫn là bên người thức tỉnh nhân loại chiếm cứ thượng phong rõ ràng, rất nhanh thực vật ngoại vi đã bị thanh lý sạch sẽ.

Phải nói căn cứ Nam Đô an bài rất thỏa đáng, bọn họ từng chút từng chút đẩy tiến, tuyệt không vội vàng xao động, hai giờ trôi qua, phần lớn khu rừng đều bị đốt thành tro tàn, có lẽ qua một giờ nữa, sẽ thực sự như Ngô Khánh Vân nói, khu rừng này sẽ cháy thành tro tàn.

Thành tích như vậy thực là hiệu suất cao, những người thức tỉnh tham dự lần hành động này cảm thấy thắng lợi đang ngay trước mắt, vào lúc hưng phấn đầy mặt, biểu tình của Ngô Khánh Vân lại ngưng trọng lên, bởi vì người thức tỉnh thanh lý phía trước chỉ là một số người cấp thấp, mà thực vật biến dị trên cấp bốn vẫn chưa xuất hiện, điều này không thể nghi ngờ có chút dị thường.

Không đợi Ngô Khánh Vân tỉ mỉ suy tư, giữa trận đột nhiên phát sinh dị biến, liền thấy đội ngũ người thức tỉnh phóng thích dị năng hệ hỏa đứng ở ngoại vi, mặt đất nổi sóng như gợn sóng, mọi người bị biến hóa đột nhiên này làm cho luống cuống tay chân, không đợi bọn họ ổn định thân thể, mặt đất trong nháy mắt rạn nứt, dưới nền đất dâng lên vô số dây mây cành

nhánh, cuốn lấy những người thức tỉnh đó, có một số thậm chí trực tiếp bị đâm chết.

Những người thức tỉnh bị cuốn lấy đó đột nhiên khô héo, biến thành cây khô, đội ngũ vốn còn đầu vào đây cũng không chế không được nữa, bắt đầu hoảng loạn.

Một kích đột nhiên của thực vật biến dị, trực tiếp khiến cho hơn năm mươi người thức tỉnh tử vong. Ngô Khánh Vân thấy thế biến sắc, nhiều xúc tua dây mây cành nhánh như vậy xuất hiện, chỉ sợ là hết thực vật biến dị trên cấp bốn đã đồng thời ra tay, bao gồm cả cây thực vật biến dị cấp sáu ẩn núp nhẫn nại rất lâu kia.

“Nghe mệnh lệnh của tôi, cấp bốn áp trận, cấp năm ra trận, nhanh chóng thanh lý.” Ngô Khánh Vân ra lệnh một tiếng, không đợi người thức tỉnh khác hành động, hắn đã ra tay đầu tiên.

Chỉ thấy thân ảnh hắn khê động, liền xuất hiện nơi vùng chiến trường cành nhánh bay lượn kia, hắn ôm lấy cành nhánh nào đó trong đó, hắc viêm trong tay chợt lóe, liền thấy hắc viêm dọc theo cành nhánh nhanh chóng lan xuống dưới nền đất, thời gian mấy hơi thở, mặt đất cách hắn hơn mười mét bắt đầu rung động, sau đó mặt đất trực tiếp khô nứt, một luồng khói đen từ trong đó bốc lên, một vật thể cháy đen khổng lồ xuất hiện ở trước mặt mọi người, lúc này đã không còn dấu hiệu sinh mệnh. Đây là một cây thực vật biến dị cấp bốn, chỉ một chiêu, đã chết dưới hắc viêm của Ngô Khánh Vân.

Biểu hiện đặc lực của Ngô Khánh Vân khiến cho tâm thần người thức tỉnh ở đây thoáng ổn định, cục diện vốn còn có chút hoảng loạn lần nữa ổn định lại, người dị năng hệ hỏa cấp thấp nghe theo mệnh lệnh của người thức tỉnh cấp cao, lần lượt né khỏi chiến trường, rời xa cách khu rừng hai trăm mét. Mà đoạn không gian này, lưu lại đều là người thức tỉnh trên cấp bốn, đương nhiên cấp bốn áp trận ở cự ly trăm mét, chỉ có trên cấp năm

mới tới gần hạch tâm khu rừng chiến đấu với những thực vật biến dị cấp cao kia.

Vì vậy một trận đại chiến thanh thế lớn giữa người thức tỉnh và thực vật chính thức mở màn, Ngô Khánh Vân lại một lần nữa xử lý một cây thực vật biến dị cấp năm, liền thu tay lại, lúc này hẳn dùng tinh thần lực của bản thân bắt đầu tra tìm cường giả cấp sáu ẩn tàng trong những thực vật biến dị kia.

“A!” Một cường giả cấp năm của căn cứ đột nhiên kêu thảm, ngực của hắn bị một cây xúc tua trắng kiệu đâm thủng, sau đó rất nhanh biến thành một thân khô.

Chính là nó, thực vật biến dị cấp sáu. Chỉ có cấp sáu mới có thể im hơi lặng tiếng đánh lén một người thức tỉnh cấp năm, đạt được một kích tất sát. Ngô Khánh Vân trực tiếp biến qua, trước khi xúc tua đó sắp sửa lù về dưới nền đất, một phen túm nó lại.

“Chít!” Một tiếng rít kịch liệt vang lên, người thức tỉnh dưới cấp sáu liền cảm thấy đầu chấn động, thế tiến công trong tay thoáng chậm lại, mà những thực vật biến dị kia lại như nhận được thần trợ, hung ác hơn, lần này, trực tiếp khiến cho mấy người thức tỉnh bị thương, thậm chí có một người gần kề tử vong.

“Diệt Thiên Cự Long Viêm!” Một luồng khí tức cường đại bốc lên từ trên người Ngô Khánh Vân, toàn thân Ngô Khánh Vân dấy lên một luồng hắc viêm nồng đậm, trực tiếp theo xúc tua kia chui xuống nền đất. . .

Sau đó một tiếng rít vang lên thấu triệt chân trời, khiến cho da đầu hết thảy người thức tỉnh ở đây đều tê dại, sau đó liền thấy mặt đất ngoại vi vùng rừng còn sót lại trồi lên, hết thảy cây cối gãy đổ ngã xuống, ở trung tâm, đột nhiên hõm xuống hình thành một cái hố siêu lớn.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Con Tin? Sở Chích Thiên Giá Lâm!

Ngô Khánh Vân vứt xuống xúc tua cháy đen trong tay, thở hổn hển nhẹ mấy hơi, một kích này thiếu chút nữa đã rút sạch dị năng của hắn, hắn nhanh chóng lấy ra một viên thuốc nuốt vào, lúc này nhất định phải bảo chứng dị năng tràn đầy, bởi vì người mà hắn đợi kia có lẽ đã sắp tới.

Ngô Khánh Vân cảm nhận được dị năng lần nữa tràn đầy, trong lòng lại rất đau lòng, tuy rằng hệ thống rất tốt, nhưng cũng rất keo kiệt, loại viên thuốc trong nháy mắt khôi phục dị năng này muốn đổi phải nói mắc muốn chết, giá một viên chính là ba miếng tinh hạch cấp năm, hiện tại hắn cũng chỉ góp được ba viên mà thôi.

Ngô Khánh Vân phục hồi lại dẫn người đi đến cái hố cực đại kia, lại phát hiện đáy hố là một cây thực vật to lớn đường kính ba mươi mét, độ cao cũng có năm mét đang nằm, sợ rằng đây là chân thân của cây thực vật biến dị cấp sáu kia.

Lúc này, người phụ trách lòng tìm Tiêu Tử Lăng đi tới, nói cho Ngô Khánh Vân không hề phát hiện mục tiêu.

Ngô Khánh Vân lãnh nhàn nhìn về phía người thức tỉnh cung cấp tin tức, chỉ thấy gã lau mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng nói: “Chúng tôi xác định, khẳng định ở trong rừng, có lẽ vào lúc chúng ta đốt rừng, cậu ta đã tranh thủ đào tẩu cũng không chừng.”

Lúc này, một thanh âm vang lên trên không trung: “Tôi xác định, không có người đào tẩu từ trong rừng, cũng không có ảo thuật tồn tại.” Thanh âm này chính là tướng quân Vu Thiếu Hoa phụ trách dùng tinh thần quản chế toàn trường.

Tuy rằng sắc mặt người thức tỉnh cung cấp tin tức vì lời nói của Vu Thiếu Hoa mà trở nên trắng bệch khó coi, nhưng ánh mắt lại không có chút nào dao động, gã cũng không cho rằng bọn họ dự đoán có sai lầm, trừ phi kỹ thuật nguy trang vết tích của Tiêu Tử Lăng cao siêu đến mức có thể lừa gạt bọn họ, nhưng điều này cơ hồ không thể.

Ngô Khánh Vân tuyệt không phủ nhận suy đoán của những người thức tỉnh hệ truy tung này, hắn cũng đang hoài nghi có phải bọn họ bị Tiêu Tử Lăng thiết lập mê cục tìm lộn phương hướng hay không, nhưng nhớ lại lúc đó Tiêu Tử Lăng trốn dồn dập hoảng loạn, hắn là không có thời gian làm ra loại nguy trang chân thực thế này.

Hắn chau mày, nếu đều không có vấn đề, như vậy tới cùng Tiêu Tử Lăng đã trốn đi nơi nào? Ngô Khánh Vân có chút nghĩ không thông, hắn ngẩng đầu nhìn phía chân trời xa xa, thời gian đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, lúc này đây, hắn nhất định phải liều một lần.

Trong lòng hắn tiếc nuối, nếu như Tiêu Tử Lăng bị hắn bắt được vậy thì tốt biết bao. Vậy kế hoạch của hắn sẽ thực sự hoàn mỹ vô khuyết.

Ngô Khánh Vân làm sao ngờ đến Tiêu Tử Lăng sẽ có loại Linh Phủ tu tiên nghịch thiên kia, có thể trốn vào trong đó ẩn tàng tung tích chứ. Mà lúc này Tiêu Tử Lăng đã hóa Tử Phủ thành một hạt bụi mắt thường không thể nhìn thấy, hòa hợp một thể với mặt đất bị thiêu đốt.

Trên mặt đất hỗn độn này, một cây chồi xanh biếc lại nhú ra cái đầu nhọn nhọn nho nhỏ của nó, nhẹ nhàng lay động trong gió, tuyệt không bởi vì trận tai nạn này mà chết non. Nó dùng sinh mệnh lực cứng cỏi của mình nói cho

phiến thổ địa này, thực vật cấp thấp cũng có quyền lực sinh tồn, cũng có khả năng chiến thắng đau khổ.

Mắt thấy lần xuất động này không có một chút thu hoạch, vị thủ lĩnh căn cứ nào đó của liên minh Nam Phái theo đến vệt vàng xao động, hắn nói: “Ngô lão đệ, hiện tại làm sao? Cậu đã từng hứa hẹn, tới nơi này nhất định có thể bắt được bộ trưởng mà Sở Chích Thiên coi trọng nhất, nếu như không có người đó, chúng ta lấy gì đàm phán với Sở Chích Thiên?”

Căn cứ Lăng Thiên đã là một căn cứ thành thực, đầu năm nay mới truyền đến tin tức bọn chúng đã khắc phục được bệnh độc trên thổ địa, thành công trồng trọt ra thực vật nhân loại có thể ăn, khiến những thủ lĩnh căn cứ khan hiếm vật tư, sắp không có cơm ăn như bọn họ triệt để đỏ mắt. Tất cả mọi người muốn cắn xuống mấy miếng thịt mỡ từ dưới thân căn cứ Lăng Thiên, thế nhưng Sở Chích Thiên người mạnh nhất mặt thế lại chặn ở nơi kia, khiến cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất liên minh Nam Phái hợp tác với Ngô Khánh Vân, chỉ cần giải quyết Sở Chích Thiên, căn cứ Lăng Thiên - kho lương cuồn cuộn không ngừng cung cấp thức ăn đó chính là vật trong túi của bọn họ.

Khóe miệng Ngô Khánh Vân hơi hơi nhếch lên, ánh mắt hiện lên một tia khinh bỉ cơ hồ không thể thấy được, những kẻ tham lam dè tiện này, bản thân không nỗ lực phát triển sức sản xuất, đến lúc ăn sạch dùng hết liền bắt đầu mơ ước thành quả của căn cứ khác, đương nhiên điều này cũng có một bộ phận công lao của hắn, hắn thành công vén lên lòng tham của những thủ lĩnh căn cứ này, vì vậy mới có trận bố cục khổng lồ này, mà hiện tại đã tới lúc thu quan.

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười đắc ý, hắn nói: “Tuy rằng bắt được người thật dùng tốt hơn một chút, nhưng không có cũng có cách làm cho có.” Hắn vỗ mạnh tay. . .

Nghe thấy ám chỉ của Ngô Khánh Vân, thủ hạ của hắn nhanh chóng chuyển xuống một bao tải to từ trên xe bọn họ, nâng qua giao cho Ngô Khánh Vân.

Mấy thủ lĩnh căn cứ hiếu kỳ nhìn Ngô Khánh Vân, không biết hắn lại chuẩn bị thứ gì. Trong tay Ngô Khánh Vân xuất hiện một đạo hắc viêm đốt cháy bao tải, nhưng một chút cũng không thương tổn đến người bên trong, lực khống chế hắc viêm tùy tâm tùy ý này khiến cho người xung quanh bội phục không thôi.

Người trong bao tải dường như hôn mê, người đó nằm nghiêng trên đất, tóc đen bao lấy ngũ quan của người đó, căn bản nhìn không ra người đó là ai.

Ngô Khánh Vân cúi người nắm cằm người đó, nâng đầu người đó lên, ngũ quan của người đó chính thức triển lộ ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người hít ngược một hơi khí lạnh. . .

Một vị thủ lĩnh căn cứ trong đó nhìn không được giờ ngón tay cái nói: “Ngô lão đệ, cậu thực sự là nghĩ sâu tính kỹ a!”

Chỗ cách nơi này ước chừng một km, một thân ảnh màu đen lặng yên không tiếng động xuất hiện, khi người đó đang muốn chạy đến phương hướng căn cứ Nam Đô, tiếng kêu thảm liệt trước khi chết của thực vật biến dị cấp sáu khiến cho người đó dừng bước.

Tâm niệm người đó khẽ động, trực tiếp chuyển phương hướng chín mươi độ, chạy đến phía nơi thanh âm phát sinh.

Người đó, chính là Sở Chích Thiên!

Sở Chích Thiên thuận di một cái, đứng trên một bãi đất cách khu rừng không xa, thấy được cách không xa phía trước bốc lên khói đặc cuồn cuộn,

nơi bị hỏa diễm bao phủ, cùng với cái hố cực đại bị nhóm người thức tỉnh vây quanh.

Những người đó thoát nhìn hắn là người của căn cứ Nam Đô, dù sao nơi đây cách Nam Đô gần nhất, đến tột cùng vì cái gì mà điều động binh lực như thế? Trong lòng anh đột ngột cả kinh, chẳng lẽ Tiểu Lăng đã bị bọn chúng bắt được?

Nghĩ như vậy anh khó nhịn sự lo lắng trong lòng, đâu thêm nghĩ lộ hay không lộ vết tích, thuận di mấy cái, đã đến gần nơi đó.

“Tới rồi!” Lúc này, bên tai Ngô Khánh Vân truyền đến tiếng nói nhỏ của Vu Thiệu Hoa. Khóe miệng hắn rớt cục lộ ra một ý cười, nên tới cuối cùng cũng tới, cũng không uống cho hắn làm trận hành động đốt rừng thanh thế khổng lồ này.

Ánh mắt Ngô Khánh Vân thoáng nhếch, người xung quanh hiểu rõ trong lòng, đột nhiên phi thân rời khỏi bên người Ngô Khánh Vân, lần lượt ẩn vào trong những cây cối ngã đổ.

Ngô Khánh Vân túm lên người trong tay, hắc viêm trong tay lần nữa chột lóe, người trong tay triệt để trần trụi.

“Tao biết mày đã tới, Sở Chích Thiên!” Ngô Khánh Vân giọng mạnh đầu người trong tay lên, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Nếu không ra, người của mày, tao sẽ không thể bảo chứng được sự an toàn của cậu ta. . .” Nói xong một luồng hắc viêm bốc lên trong tay, chậm rãi tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn cho dù hôn mê cũng đáng yêu hồn nhiên đến mức khiến người ta yêu thương kia.

Khuôn mặt đó chính là Tiêu Tử Lăng thời kì thiếu niên.

Tiêu Tử Lăng trong vòng ánh sáng của Tử Phủ trông thấy tình cảnh này kinh ngạc mở lớn miệng, nói ra một câu ngốc nghếch: “Ách? Chẳng lẽ

mình đang soi gương?”

Đầu mi Sở Tiểu Thất nhếch nhếch, liếc mắt nhìn cậu: “Anh có anh em ruột?”

“Tuyệt đối không có!” Tiêu Tử Lăng nói như đinh đóng cột. Lão mẹ nhà cậu chỉ sinh một mình cậu, về phần lão ba nhà cậu có thể trộm sinh một đứa bên ngoài hay không. . . Tiêu Tử Lăng sờ sờ cằm, bắt đầu tính toán có khả năng này hay không. Nhưng nghĩ lại lão ba nhà cậu là thê nô tiêu chuẩn, mà trình độ phúc hắc của lão mẹ nhà mình, có thể cho lão ba nhà mình cơ hội ăn vụng sao? Đáp án đương nhiên là không. Hơn nữa nếu như thực sự có loại chuyện chớp giết chết người đó phát sinh, kết cục của lão ba rất rõ ràng, khẳng định sẽ bị lão mẹ thiến. Nghĩ đến lão ba nhà mình đến chết vẫn là nam nhân bình thường. . . Cũng đã có thể bài trừ loại khả năng này.

“Còn có, vì sao hắn ta lại nói Sở Chích Thiên? Chẳng lẽ hắn không hần nên tìm anh sao?” Tiêu Tử Lăng rất hoang mang, không tìm cậu thì bày ra trận thế lớn như vậy làm gì? Còn đốt rừng nữa.

Sở Tiểu Thất cau mày nhìn người giống Tiêu Tử Lăng ba năm trước đây như đúc trong tay Ngô Khánh Vân, nó dường như nghĩ tới điều gì: “Có lẽ, rất lâu trước đây Ngô Khánh Vân đã chuẩn bị một thể thân như vậy, có lẽ lần đại cục này không phải nhằm vào tôi với anh, mà là nhằm vào Sở Chích Thiên.”

“Có thể bắt được anh tất nhiên rất tốt, nhưng không bắt được cũng không sợ, hơn nữa quan trọng nhất là, loại cục diện hiện tại, lần hành động đốt rừng oanh oanh liệt liệt này để cho Sở Chích Thiên tin tưởng người trong tay hắn ta chính là anh. . .” Sở Tiểu Thất tiếp tục dự đoán.

Sắc mặt Tiêu Tử Lăng thoáng cái rất khó coi: “Tiểu Thất, bị nhóc đoán trúng rồi, Sở Chích Thiên thực sự đã tới!” Tử Phủ tự động cho ra gợi ý, cho

cậu biết Sở Chích Thiên đã tới trong vòng trăm mét.

Chẳng lẽ cậu cho rằng hết thầy đều ở trong năm bắt, kỳ thực cậu chẳng qua chỉ là một quân cờ trong bàn cờ, một con mồi tất yếu vì điều Sở Chích Thiên ra khỏi căn cứ Lăng Thiên? Trong lòng cậu thế mà có loại cảm giác hoảng loạn, nếu như Sở Chích Thiên thực sự vì cậu mà gây cánh nơi đây, cậu tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân.

Sở Tiểu Thất một phen cầm tay Tiêu Tử Lăng nói: “Đừng hoảng hốt, Sở lão đại không yếu như vậy, những người đó muốn giết chết anh ta rất khó, chúng ta ngược lại có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh. . .”

Bàn tay ấm áp của Tiểu Thất để cho tâm thần Tiêu Tử Lăng thoáng an ổn, cậu nặng nề nằm lại một chút. Sự hoảng loạn vốn xuất hiện đã không còn, ánh mắt lần nữa hiện lên sự yên bình. Không sai, Sở Chích Thiên là nam nhân mạnh nhất mặt thế, cậu chưa từng hoài nghi điểm này.

Tiểu Thất nhìn Tiêu Tử Lăng một cái, thấy được ánh mắt biểu tình lúc này của Tiêu Tử Lăng, nhin không được lật cho một ánh mắt khinh bỉ cực bực. Tiêu Tử Lăng vẫn luôn không chịu thừa nhận cảm tình của anh ta đối với Sở Chích Thiên, cho rằng anh ta chỉ xem Sở Chích Thiên là lão đại, thế nhưng người xem xem, ánh mắt biểu tình hiện tại của Tiêu Tử Lăng, sự kiêu ngạo đó, sự đắc ý đó, không phải là biểu hiện rất hài lòng đối với ông xã nhà mình sao? Những lời kia của anh ta đến tột cùng muốn gạt ai chứ?

“Ngô Khánh Vân, mày dám!” Theo một tiếng lãnh liệt này, một luồng khí thế khổng lồ mang theo phần nộ vô bì giáng xuống từ trên trời.

Hết thầy người thức tỉnh cấp thấp bị luồng lực lượng này chấn ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, chỉ có trên cấp bốn mới có thể bảo trì thanh tỉnh, nhưng cho dù như thế, người thức tỉnh cấp bốn bởi vì luồng khí thế này, bị chấn đến mức miệng phun máu tươi, mấy người thức tỉnh cấp bốn yếu nhược lại càng không cách nào đứng thẳng, trực tiếp bị áp ngã xuống đất.

Người thức tỉnh cấp năm bởi vì luồng khí thể này, bị chặn đến mức liên tục lùi lại mấy bước, ngực cuộn cuộn một trận huyết khí, sắc mặt trở nên tái nhợt, may là cấp bậc bọn họ tương đối cao, chỉ bị chặn có chút không thoải mái nhưng không hề bị thương.

Mấy cấp sáu chỉ cảm thấy choáng váng một trận, nhưng lưới tinh thần của Vu Thiếu Hoa lại càng lảng không vỡ tan giữa tiếng quát này, hãn kinh sợ đầy mặt, không ngờ Sở Chích Thiên cường đại như vậy, còn chưa xuất hiện đã dễ dàng chặn nát mạng lưới tinh thần mà hãn bố cục toàn trường.

Chỉ có Ngô Khánh Vân không chút động tĩnh, hãn lạnh lùng thốt: “Sở Chích Thiên, đều là cấp bảy, mà còn chưa thể khiến cho tao không dám.” Lời này của Ngô Khánh Vân rất tự ngạo, trước đây hãn chỉ có thể nghe lệnh dưới cờ của Sở Chích Thiên, hiện tại rốt cục đã có thể ngang vai ngang vế với Sở Chích Thiên.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Thật Giả? Bảo Chứng Trăm Phần Trăm.

Theo câu nói này của Ngô Khánh Vân, phía trước mặt hắn cỡ mười mét, trên đoạn cây gãy nào đó, trống rỗng xuất hiện một bóng người màu đen, thân thể anh cao ngất đứng trên thân cây đó, đường nhìn băng lãnh đậm mạc nhìn một vòng xung quanh, cứ như nhìn một đám kiến. Mọi người bị đường nhìn này đảo qua, liền cảm thấy trong lòng phát lạnh, có một số người không đủ định lực, bắt đầu hoài nghi bản thân thể nào sẽ bị ma quỷ ám ảnh đối phó người cường đại như vậy, kinh hồn táng đảm không thôi.

Khi một trận gió thổi qua, tóc bạc bay lượn, vạt áo khoác lảng không tung bay, tự mang một luồng ngạo nghễ bao trùm thiên địa, chính là Sở Chích Thiên uy vũ giá lâm.

Ánh mắt Sở Chích Thiên lãnh liệt đối diện đường nhìn của Ngô Khánh Vân, nhàn nhạt nói: “Ngô Khánh Vân, đừng nỗ lực khiêu chiến tính nhẫn nại của tao!”

Ngô Khánh Vân ôm người trong tay vào trong lòng, nắn nắn cầm cậu ta, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Chẳng lẽ mày không cần mạng của cậu ta?”

Ánh mắt Sở Chích Thiên thoáng cứng lại, lựa chọn trăm mặc không nói.

Tiêu Tử Lăng ở trong Tử Phủ sốt ruột muốn cào tường: “Nha, tên đó không phải tôi, Sở Chích Thiên làm sao lại nhận không ra thật giả? Thiệt anh ta còn nói. . . Tên lừa đảo!” Tiêu Tử Lăng bị chọc tức nói. Khi cậu thấy

Sở Chích Thiên vì một người khác giả mình mà do dự, tâm tình cậu rất không xong một cách khó hiểu.

Sở Tiểu Thất không nói gì liếc liếc nam nhân phát điên bên người một cái, nếu không phải Sở Chích Thiên quá mức coi trọng anh, không dám liều tính khả năng một phần vạn đó, việc gì phải ghen khuấy như thế chứ?

“Cũng không ngẫm lại, tôi có gốc như vậy sao? Sẽ bị tên cận bã thối nát Ngô Khánh Vân đó bắt được? Phải biết rằng tôi chính là người có Tử Phủ. . .” Tiêu Tử Lăng rất bất mãn, sự chần chừ của Sở Chích Thiên trái lại xem ra chính là không tín nhiệm cậu, quá coi thường cậu.

Lúc này Tiêu Tử Lăng đã quên chuyện cậu từng bị thủy thảo cấp năm túm làm con tin. Sở dĩ Sở Chích Thiên bảo trì trầm mặc, là bởi vì có sự lo lắng này, dù sao Tiêu Tử Lăng từng có tiền án, tuy rằng anh biết Tiêu Tử Lăng không có khả năng bị Ngô Khánh Vân bắt, nhưng trong lòng vẫn sợ có vạn nhất.

Ngô Khánh Vân thấy Sở Chích Thiên trầm mặc không nói, đã biết lá bài trong tay hẳn có hiệu quả, hẳn nhất thời bừa bãi điên cuồng nói: “Sở Chích Thiên, nếu muốn cậu ta sống, phải xem mày trả giá đắt bao nhiêu.”

Lời này khiến cho mắt của những thủ lĩnh căn cứ khác bốc lên ánh kim, dường như thấy được vô số vật tư sắp sửa giáng lâm.

Lời nói của Ngô Khánh Vân khiến cho Sở Chích Thiên trực tiếp híp híp mắt, trong ánh mắt mang theo sự uy hiếp không chút nào che giấu bắn thẳng đến Ngô Khánh Vân, dường như nhìn bằng hàn như đao cắt đó khiến cho trong lòng Ngô Khánh Vân cảm thấy có chút rét lạnh. Ngô Khánh Vân vốn lòng tin mười phần đột nhiên có chút do dự, bất quá dù sao Ngô Khánh Vân cũng là cấp bảy, loại do dự này rất nhanh bị hấn đuổi đi, về mặt lần nữa trấn định.

Thấy biểu hiện của Ngô Khánh Vân, trong lòng Sở Chích Thiên tránh không được có chút tiếc nuối, thời gian ba năm này, Ngô Khánh Vân đã trưởng thành không ít, tâm thần của hắn kiên định hơn nhiều so với ba năm trước đây, vốn muốn cho tâm thần hắn xuất hiện rung động sản sinh sơ hở, tìm cơ hội kích sát, không ngờ Ngô Khánh Vân rất nhanh đã phản ứng lại, ổn định tâm thần, nhanh chóng tu bổ lỗ thủng tâm linh.

Bất quá Sở Chích Thiên cũng không thất vọng, anh không e ngại khiêu chiến cường giả, cũng tự tin bất kỳ kẻ nào cũng không đánh bại được anh, mà anh cũng muốn triệt để tìm hiểu rõ ràng người cực giống Tiêu Tử Lăng trước mắt. Tuy rằng anh biết người đó 99% không có khả năng là Tiêu Tử Lăng, nhưng anh vẫn không dám liều, không có sự xác định trăm phần trăm, anh sẽ không lấy sinh mệnh Tiểu Lăng của anh đi đánh cược.

Sở Chích Thiên đã có quyết định đột nhiên thu liễm khí thể trải trời, khoe miệng thoáng cong như cười như không nói: “Nếu muốn tao trả giá đắt, có thể cho phép tao nghiệm hàng một chút? Tao tuyệt không làm ăn lỗ vốn.”

Tiêu Tử Lăng ở trong Tử Phủ phiền muộn, cậu là hàng sao? Lão đại thói tha đáng chết đó quá không tôn trọng nhân quyền của đàn em. Còn có cái gì là làm ăn lỗ vốn? Chẳng lẽ cậu không đáng cho Sở Chích Thiên trả chút giá đắt sao? Thiệt anh ta còn nói anh ta. . . Tên lừa đảo!

Tiêu Tử Lăng quên con tin trong tay Ngô Khánh Vân không phải là cậu thực sự, cậu căn bản không cần phải tức giận như thế.

Sở Tiểu Thất nghe thấy tiếng lầm bầm của Tiêu Tử Lăng ở bên cạnh, nhìn không được nghĩ thế này có được tính là bản thân ăn dấm với chính bản thân không nhỉ?

“Thế nào, Sở lão đại cảm giác không ra được khí tức của cậu ta?” Ngô Khánh Vân rất rõ ràng, mạnh như Sở Chích Thiên đã sớm rõ tình hình con tin trong tay hắn.

“Ngô Khánh Vân, tao muốn cậu ấy mở miệng nói chuyện với tao, bằng không cho dù mày chém cậu ta thiêu cậu ta, tao cũng không có ý kiến.” Theo một câu này, ánh mắt vốn còn chứa ý cười của Sở Chích Thiên thoáng cái trở nên băng lãnh, có vẻ lãnh khốc vô cùng, dường như hạ quyết tâm nếu Ngô Khánh Vân không đồng ý, anh sẽ triệt để từ bỏ Tiêu Tử Lăng vậy.

Thái độ của Sở Chích Thiên đột nhiên chuyển biến khiến cho Ngô Khánh Vân trở tay không kịp, hai mắt hẩn híp híp, nghiêm túc nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên vài giây, phát hiện Sở Chích Thiên tuyệt không có cố gắng trấn định, mà là thực sự có loại chuẩn bị này. Trong lòng hẩn do dự bất định, chẳng lẽ Tiêu Tử Lăng tuyệt không được Sở Chích Thiên coi trọng như hẩn dự liệu?

Đầu óc hẩn khê chuyển liên suy nghĩ cẩn thận, Sở Chích Thiên là một bá chủ, quyền thế thiên hạ mới là điều hẩn ta truy cầu, mà những sủng vật tìm hoan trên giường chỉ là vật điều tiết, có lẽ Tiêu Tử Lăng là người hẩn ta thích nhất, nhưng chỉ giới hạn như thế, có lẽ có thể dẫn hẩn ta ra đã là cực hạn rồi, muốn cho Sở Chích Thiên lần nữa thoái nhượng, sợ rằng đã không còn khả năng. Vừa liên quan đến điểm mấu chốt của hẩn ta, khẳng định Tiêu Tử Lăng sẽ bị hẩn ta từ bỏ một cách vô tình.

Ngô Khánh Vân biết sợ rằng con tin trong tay sẽ không đạt được điều hẩn muốn, bất quá hẩn không ngại, hẩn vốn chính là muốn cho Sở Chích Thiên phần nộ nhiều thêm một chút. Khóe miệng hẩn lộ ra một nụ cười quý dị, đánh vài cái trên lưng người đó, liền thấy người đó chặm rãi tỉnh lại, thấy Sở Chích Thiên, ánh mắt sáng ngời lại nhất thời tối xuống, cậu ta cố nén khuất nhục nói: “Sở ca, xin lỗi, Tiểu Lăng thất bại rồi. . .” Vẻ mặt đó chính là của Tiêu Tử Lăng ba năm trước đây, vẻ mặt chỉ có ở trong trí nhớ mới sẽ xuất hiện đó khiến cho Sở Chích Thiên sửng sốt. . .

Ngô Khánh Vân thấy một màn như vậy, biết nhất định phải hạ thêm liều thuốc nặng nữa, vì vậy tay kia của hẩn bắt đầu vuốt ve xuống, sờ lấy lồng

ngực trần trụi của người đó, bắt đầu vân vê hạt châu nhỏ nổi lên, miệng cười nói: “Còn có, mùi vị của cậu ta rất tốt, hưởng thụ qua thân thể tuyệt vời của cậu ta tao thực sự là muốn ngừng mà không được a.”

Những lời này khiến cho khí thể trên người Sở Chích Thiên đột ngột chấn động, trong ánh mắt toát ra sát khí đáng sợ vô tình, anh siết chặt năm tay phải, sau đó mở rồi lại siết, lúc này mới áp chế xuống được lửa giận xung thiên. Anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào dùng loại ý nghĩ tục tĩu này đặt ở trên người Tiêu Tử Lăng, tuyệt đối không cho phép.

Bởi vì động tác trong tay Ngô Khánh Vân, thân thể “Tiêu Tử Lăng” toàn thân trần trụi trong lòng hắn bắt đầu run rẩy, mặt vốn tái nhợt hiện ra hai vệt ửng đỏ, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ tình sắc như có như không.

“Sở Chích Thiên, tư thái Tiêu Tử Lăng trần trọc rên rỉ ở dưới thân mày, mấy ngày nay luôn hiện ra dưới khố của tao, cậu ta quả nhiên là vưu vật.” Khóe miệng Ngô Khánh Vân lộ ra nụ cười cuồng vọng, há miệng khê cắn vành tai của “Tiêu Tử Lăng” trong lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Lăng, cậu nói hai người tôi với Sở Chích Thiên ai làm cho cậu có khoái cảm hơn. . .”

“Ừm. . . A. . . Là Ngô ca!” Người trong lòng dường như vô lực chống cự thủ pháp ve vãn cao siêu của Ngô Khánh Vân, híp hai mắt thở dốc nói, dường như đã sa vào trong nhục dục đó.

Tiêu Tử Lăng trong Tử Phủ bùng nổ sát khí, tay phải cầm đường đao nổi lên từng cộng gân xanh, cậu lửa giận tận trời nói: “Tôi sẽ giết hắn. . .”

Sở Tiểu Thất một phen tóm lấy Tiêu Tử Lăng nói: “Bình tĩnh, hành vi này của Ngô Khánh Vân là vì kích lên sự phẫn nộ của Sở lão đại, anh nhìn xem, Sở lão đại đều đã nhịn xuống được, anh thế nào lại nhịn không được?”

Tiêu Tử Lăng dùng sức thở hỗn hển hai hơi, lúc này mới hô: “Anh ta đương nhiên nhịn được, chuyện này lại không liên quan đến anh ta, đó là

khuôn mặt trước đây của anh, bị người đùa bỡn như thế anh thế nào nhận được. . .”

“Đó là thân thể người khác, chỉ là mang theo da mặt của anh mà thôi. . .”
Sở Tiểu Thất khó hiểu nhìn Tiêu Tử Lăng, nó thập phần không biết sự tức giận của Tiêu Tử Lăng từ đâu mà đến, thân thể bị đùa bỡn cũng không phải chính anh ta a.

Sở dĩ Tiêu Tử Lăng xấu hổ giận dữ như vậy, là bởi vì cậu chịu không nổi khuôn mặt của cậu xuất hiện loại biểu cảm tình sắc đó ở trước mặt Sở Chích Thiên, điều này làm cho cậu nhớ tới lần kiểm nghiệm trước đây của Sở Chích Thiên trong Tử Phủ. . . Lòng còn sợ hãi!

Hơn nữa cậu không muốn để cho Sở Chích Thiên có ý nghĩ không tốt, thấy khuôn mặt của cậu sẽ nghĩ đến từng bị Ngô Khánh Vân xx, tuy rằng là giả, nhưng cũng sẽ có khúc mắc. . . ! Khúc mắc? Phắc, Sở Chích Thiên có cộng lòng quan hệ gì với cậu a, ý nghĩ ban này tuyệt đối là vào bậy, cắt bỏ, làm lại! Cậu là sợ trong lòng Sở Chích Thiên có ngăn cách, không xem cậu như đàn em, hình như vốn đã không xem như đàn em, không phải anh ta nói. . . Phắc, mình lại nghĩ đi đâu rồi? Xóa lại làm lại. . . Nói chung, cậu không muốn để cho Sở Chích Thiên có ấn tượng không tốt đối với cậu, nhất định phải duy trì hình tượng quang huy của đàn em.

Không nói tâm tình bi ai quẩn quýt của Tiêu Tử Lăng trong Tử Phủ, Sở Chích Thiên bên ngoài ở trong sự cuồng nộ vậy mà có tia ảo não, không ngờ trong mắt người ngoài, quan hệ của anh với Tiêu Tử Lăng đã được xác định, như vậy ba năm nay anh khắc chế quẩn quýt đến tột cùng vì cái gì a?

Khi “Tiêu Tử Lăng” kia mở miệng nói chuyện Sở Chích Thiên đã biết người đó không phải Tiêu Tử Lăng, bởi vì Tiểu Lăng của anh từ ba năm trước đã không còn dùng ngữ khí với biểu tình như vậy nói chuyện với anh nữa, lại càng sẽ không chấp nhận nằm dưới khổ nam nhân, Tiểu Lăng kiêu

ngạo đó của anh a. . . Ba năm nay khiến cho anh chỉ có thể nhìn lại thủy chung không tìm được cơ hội hạ mệnh.

Nếu xác định trước mắt không phải người thật, mà cảm giác của Tử Phủ lại ở nơi đây, vậy không còn nghi ngờ, khẳng định Tiêu Tử Lăng đang trốn trong Tử Phủ, đang nhìn một màn này, thậm chí chuẩn bị tìm kiếm cơ hội một kích tất sát. Sở Chích Thiên hiểu rất rõ, Tiêu Tử Lăng không đích thân giết Ngô Khánh Vân, tấm chắn chắn giữa bọn anh sẽ không biến mất, cho dù vì hạnh phúc tương lai của anh, anh cũng nhất định phải giúp Tiêu Tử Lăng hoàn thành một kích sau cùng này.

Sở Chích Thiên đã có quyết đoán trong lòng không cố kỵ nữa, anh muốn làm liền làm, không chào hỏi trực tiếp đánh tới phía Ngô Khánh Vân.

“Cấm!” Kỹ năng giam cầm theo một tiếng này của Sở Chích Thiên trực tiếp giáng lâm, Ngô Khánh Vân chỉ cảm thấy thân thể hẫng trầm xuống, một luồng năng lượng không tên bắt đầu ràng buộc thân thể hẫng, khiến cho hẫng không thể động đậy.

Ngô Khánh Vân biến sắc, hắc viêm trên người bay lên trời, trực xuất luồng ràng buộc đó ra, miệng hẫng hô lớn: “Trận Sao Năm Cánh, mở ra!”

Theo một tiếng này, lấy Ngô Khánh Vân làm trung tâm, xung quanh xuất hiện năm cánh ngôi sao, mỗi cánh dâng lên một đạo ánh sáng trắng, trong nháy mắt nối liền lại, bao lấy toàn bộ phạm vi năm cánh ngôi sao vào trong, một số ràng buộc còn ngưng lại trên người Ngô Khánh Vân thân ở trung tâm đã bị ánh sáng trắng của Trận Sao Năm Cánh phá tan triệt để, thân thể không còn sự dị thường nào khác.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Trúng Độc? Tuyệt Sát Của Tiêu Tử Lăng!

Sở Chích Thiên giữa không trung ở vào trạng thái tiến công trong nháy mắt bị luồng ánh sáng trắng đó bao phủ, liền cảm thấy dường như bản thân đang ở trong đầm lầy, hành động thoáng cái trì trệ hơn rất nhiều.

“Thuần di!” Tâm Sở Chích Thiên sinh nguy cơ, bản năng sử dụng thuần di biến rời khỏi vị trí vốn dĩ, liền thấy một đạo hỏa diễm màu đen lặng yên không tiếng động xuất hiện ở nơi đó, chỉ kém một đường, Sở Chích Thiên sẽ trúng chiêu.

Hỏa diễm màu đen cháy tắt, lưu lại một hố sâu dài chừng một mét, chiều sâu trên dưới ba mươi cm, có thể thấy được lực sát thương của đạo hắc viêm lặng yên mà đến đó rất lớn.

Chờ thân ảnh Sở Chích Thiên lần nữa xuất hiện, vẫn còn trong trận sao năm cánh. Sở Chích Thiên thấy mình vẫn không thoát ly khỏi trận sao năm cánh, nhìn không được khe cau mày. Phải biết rằng cự ly ban nãy anh lựa chọn thuần di tuyệt đối đã thoát ly khỏi phạm vi của trận sao năm cánh, nhưng trên thực tế, anh lại không thoát khỏi, cũng chính là trận sao năm cánh này có tác dụng hạn chế không gian, còn có một tác dụng chính là có thể để cho công kích của Ngô Khánh Vân trở nên yên lặng không tiếng động, khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Sở Chích Thiên, cho dù cường đại như mày, hôm nay cũng nhất định phải gãy cánh nơi đây.” Ngô Khánh Vân đồng dạng ở trong trận sao năm cánh ôm “Tiêu Tử Lăng” trong lòng cuồn cuộn nói, thấy trận sao đã thành

công, hấn hưng phấn dị thường, điều này biểu thị chiêu thứ nhất trong bố cục mà bọn hấn thiết lập đối phó Sở Chích Thiên đã thành công.

“Không phải mày cũng ở trong đó? Bắt mày chắc hấn có thể phá trận.” Sở Chích Thiên không chút kinh hoảng, trong lúc nói chuyện một đạo điện quang cường liệt trong tay anh trực tiếp bổ về phía Ngô Khánh Vân.

Đối mặt điện quang Sở Chích Thiên đánh tới, Ngô Khánh Vân tuyệt không tiến hành phòng ngự, trái lại rất quý dị cười với Sở Chích Thiên, khi điện quang đánh trúng Ngô Khánh Vân, Ngô Khánh Vân thể mà đột nhiên nổ tung như gương, biến thành vô số mảnh vỡ tán trong không trung, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

“Trường cảnh?” Sở Chích Thiên không ngờ trận pháp vừa thành, Ngô Khánh Vân vốn đứng ở bên kia thể mà trở thành một hình ảnh giả thuyết không có bất kỳ vết tích nào, mà người thật lại không biết ẩn nấp ở trong góc nào. . . Toàn thân trên dưới Sở Chích Thiên đột nhiên nổ bắn ra vô số điện quang dài đến ba bốn mét. Thật giống như anh trồng rừng mọc ra vô số cánh tay lôi điện, mà tiếng rít của lôi điện lại càng vang vọng toàn bộ trận sao năm cánh, khiến người ta kinh hãi.

Ngô Khánh Vân ẩn tàng tại chỗ tối hận căn rằng, hấn không ngờ Sở Chích Thiên sẽ dùng phương pháp như vậy để ứng đối đánh lén, thể nhưng vẫn nhất mực hiệu quả rất tốt. Sở Chích Thiên được những lôi điện ba bốn mét bao trùm, bất kỳ năng lượng nào chỉ cần vừa tới gần phạm vi của lôi điện sẽ bị phản kích, đánh lén tuyệt không có khả năng.

Quả nhiên, sự thực chứng minh Ngô Khánh Vân dự liệu không sai, một đạo băng tiễn yên lặng không tiếng động đột nhiên xuất hiện từ phía sau Sở Chích Thiên, đáng tiếc, vừa đến phạm vi của lôi điện, đã bị những năng lượng lôi điện cường đại kia trực tiếp hòa tan.

Xem ra còn có người khác ẩn tàng ở bên trong, bởi vì đạo băng tiễn này không có năng lượng của người thức tỉnh cấp bảy. Sở Chích Thiên cảm nhận được sự khác biệt của hai lần tập kích, tâm niệm khê động, thế mà mơ mơ hồ hồ có được phương pháp phá trận. Khóe miệng anh hơi nhếch, đã như vậy, vậy để cho anh xác định một chút đi.

“Thiên La Địa Võng!” Tay phải Sở Chích Thiên giương mạnh, không trung xuất hiện vô số lôi điện phủ kín toàn bộ trận sao năm cánh, một bên muốn đập tan lá chắn, một bên lại muốn duy trì sự ổn định của lá chắn, mục đích hai bên tuyệt nhiên bất đồng khiến cho hai luồng năng lượng này tiến hành va chạm. Toàn bộ năng lượng của trận sao năm cánh bắt đầu bạo động, hết thảy lôi điện phát ra tiếng sấm chói tai.

Trong lòng Sở Chích Thiên yên lặng thể hội tin tức mà Thiên La Địa Võng mang về, năm cánh sao đều có một luồng năng lượng duy trì, chẳng qua tuyệt không phải đều mạnh như nhau. . . Khi Thiên La Địa Võng biến mất, khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một ý cười hiểu rõ.

“Sở Chích Thiên, vô dụng. Trận sao năm cánh có thể hòa tan hết thảy công kích đánh vào nó, cho dù mài hao hết dị năng, cũng không rời khỏi được trận sao.” Một chiêu này của Sở Chích Thiên vừa xong, không sản sinh ảnh hưởng gì đối với trận sao năm cánh, điều này làm cho Ngô Khánh Vân phi thường đặc ý, vì vậy hắn mở lời.

“Vậy sao?” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười trào phúng, một tay anh thoáng dựng thẳng, trong miệng nhẹ nhàng nói: “Lôi Chí Thẩm Phán!”

Hành động của Sở Chích Thiên khiến cho mấy người Ngô Khánh Vân trận địa sẵn sàng đón quân địch, vài giây trôi qua, trong trận vẫn yên tĩnh một mảnh, lúc này Ngô Khánh Vân mới phẫn nộ nói: “Sở Chích Thiên. . . Mày chơi tao?”

Thấy trong trận sao năm cánh yên tĩnh một mảnh, cảm giác đầu tiên của Ngô Khánh Vân chính là hấn bị Sở Chích Thiên đùa giỡn.

Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói: “Tao không có hứng thú với mày.”

Câu trả lời của Sở Chích Thiên lần nữa khiến cho Ngô Khánh Vân cứng đờ, hấn thế mà không biết đáp lại thế nào.

Lúc này, ở ngoài trận sao năm cánh, khí trời vốn còn thập phần quang đãng, mây gió đột biến, trên bầu trời thế mà xuất hiện tầng mây đen nghìn nghịt, trời thoáng cái trở nên âm u vô cùng, thật giống như bóng đêm sắp giáng lâm vậy. Tầng mây dày đó, khiến cho tất cả mọi người run sợ trong lòng, bởi vì tất cả mọi người có thể cảm nhận được năng lượng ẩn chứa trong đó, bọn họ tin tưởng, luồng năng lượng này trút xuống, tất cả người của bọn họ nơi đây không chết cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí sẽ đi đời nhà ma. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao luồng năng lượng kinh khủng này sẽ tụ tập ở trên đầu bọn họ.

Rất nhanh, tầng mây uẩn nhường hoàn tất, sau đó liền thấy lôi điện từ trời phá không giáng xuống, thật giống như muốn xé rách luôn cả bầu trời, lôi điện công kích tập trung trên trận sao năm cánh kia. Thấy một màn như vậy, mọi người trong nháy mắt lĩnh ngộ, đây chỉ sợ là kỹ năng hệ lôi điện siêu cấp đáng sợ của thủ lĩnh Sở Chích Thiên của căn cứ Lăng Thiên trong truyền thuyết kia.

Kỳ thực, lôi điện là một đạo tiếp một đạo giáng xuống, dường như lực lượng một đạo mạnh hơn so với một đạo, khi đến đạo thứ bảy, năng lượng đó đã mạnh đến mức khiến cho tất cả mọi người chấn động, mà cũng vào lúc này, trận sao năm cánh bị đạo lôi điện bá đạo này đánh trực tiếp nổ tung.

Trận sao năm cánh bị phá, trả giá đắt chính là nhóm người thức tỉnh làm điểm tựa của năm cánh sao, khi sao năm cánh bị phá, bọn họ liền bị phản

phệ, lần lượt ngã bay đi, thất khiếu đổ máu, thậm chí có một cường giả cấp năm cấp bậc thấp nhất trực tiếp tử vong.

Theo trận sao năm cánh vỡ tan, khu vực nó bao trùm rốt cục hiện ra ở trước mặt mọi người, mà lúc này, Sở Chích Thiên với Ngô Khánh Vân mỗi người chiếm một mặt, giằng co với nhau.

Tuy rằng Ngô Khánh Vân còn ôm Tiêu Tử Lăng giả kia, nhưng mặt hắn bắt đầu vằn vẹo, hắn không cách nào tin tưởng nói: “Điều này sao có thể, vì sao trận sao năm cánh của tao sẽ bị phá?”

“Nếu như mây để cho năm điểm tựa kia đều là thực lực cấp bảy như mây, tao sẽ không có biện pháp phá, đáng tiếc, người lần này mây tìm thế mà còn có một cấp năm (chính là người chết kia), dưới sự áp bách của năng lượng cường đại, xuất hiện vấn đề thường thường là người nhỏ yếu nhất, mà người thức tỉnh cấp năm mây lựa chọn chính là lỗ thủng đó.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt đáp.

Trước mặt lực lượng mang tính quyết định, bất kỳ sự khéo léo nào đều là vô dụng, trừ phi thực lực tương đương.

Ngô Khánh Vân rất thông minh, rất nhanh đã suy nghĩ cẩn thận điểm này, hắn thấy Sở Chích Thiên giơ tay lên, dường như muốn giải quyết hắn. Ngô Khánh Vân không cần suy nghĩ, trực tiếp vứt Tiêu Tử Lăng giả trong lòng qua phía Sở Chích Thiên.

“Sở ca, cứu em!” Sự kinh hỉ trên mặt Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng, cho dù Sở Chích Thiên biết rõ người đó không phải Tiêu Tử Lăng thực sự, cũng vô ý thức đối động tác kích sát thành túm, muốn túm lấy người đó.

“Địa Vực Hắc Liên!” Một đóa hoa sen màu đen xuất hiện từ trong tay Ngô Khánh Vân, ngón trỏ Ngô Khánh Vân búng ra, hoa sen đen nhanh chóng theo sau Tiêu Tử Lăng giả bay đến phía Sở Chích Thiên.

Tay phải Sở Chích Thiên túm cánh tay trái của Tiêu Tử Lăng giả, kéo qua bên cạnh, lộ ra hoa sen đen theo sát đến đó.

“Kết giới!” Một đạo kết giới vô hình xuất hiện ở trước người Sở Chích Thiên, sét sao ngăn trở hoa sen đen ở ngoài kết giới. Hoa sen đen vừa đụng tới kết giới liền kịch liệt nổ tung, tiếng nổ mạnh kịch liệt đó khiến cho mặt đất rung động vài cái. May mắn kết giới của Sở Chích Thiên rất kiên cố, đụng tới vụ nổ cường lực như vậy, vẫn lông tóc không thương.

Lúc này, dị biến đột sinh, Tiêu Tử Lăng giả bị Sở Chích Thiên nắm nơi tay phải đột nhiên nhếch miệng cười lạnh, giương tay vung ra một đoàn sương đen trực tiếp bao phủ Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên tuyệt không né tránh, anh cho rằng kết giới của anh có thể ngăn trở bất kỳ thứ gì, có thể trực xuất luồng sương đen đó. Nhưng người không thể quá tự tin, bằng không thường thường sẽ có báo ứng. Chính như Sở Chích Thiên hiện tại. . .

Một chuyện kỳ quái xảy ra, sương đen đó thể mà không bị kết giới trực xuất, trái lại như đã nhận được ám chỉ nào đó, hưng phấn tiến vào kết giới, lan tràn ra trong kết giới. . .

Tuy rằng trong lòng Sở Chích Thiên chấn kinh, nhưng vẫn lần nữa phóng thích một đạo kết giới, đáng tiếc kết giới lần nữa bị sương đen ăn mòn, sau đó anh muốn tránh cũng không được bị luồng sương đen đó bao phủ. Sở Chích Thiên đương nhiên hiểu rõ khẳng định sương đen này có vấn đề, vì vậy vội vã ngừng hô hấp, lại phát hiện sương đen đó thể mà còn có thể tiến vào trong cơ thể từ lỗ chân lông da thịt trên thân.

Sở Chích Thiên biết không tốt, trực tiếp thuấn di một cái rời đi, muốn bỏ rơi luồng sương đen đó, nhưng đáng sợ chính là, đoàn sương đen đó thể mà cùng thuấn di theo anh, như u linh dây dưa không buông.

“Vô dụng, Sở Chích Thiên, độc này chỉ cần có năng lượng tồn tại, là có thể thâm thấu.” Ngô Khánh Vân thấy đòn sát thủ chuẩn bị mấy năm rốt cục đã thành công, nhất thời mở cờ trong bụng.

Mà kết giới với thuận di tuy rằng là kỹ năng không gian, nhưng không gian cũng là một loại năng lượng, vì vậy căn bản không cách nào trực xuất.

Sở Chích Thiên trừng mắt nhìn sương đen tự động chui vào trong cơ thể anh, đến sau cùng không còn sót lại gì, anh vận chuyển dị năng một chút, cảm nhận thân thể lại tuyệt không phát hiện gì không ổn, điều này làm cho anh có chút kinh nghi bất định.

Bất quá anh biết rõ tiếp tục dây dưa với Ngô Khánh Vân khẳng định sẽ bất lợi với anh, dù sao sương đen vô danh đó chính là một vấn đề, vì vậy Sở Chích Thiên chuẩn bị tốc chiến tốc thắng.

Trong lòng Sở Chích Thiên đã có quyết đoán, hai tay chấp lại, kỹ năng cấp bảy hệ không gian “Thời Không Đình Trệ” giáng lâm thế gian này.

Thời Không Đình Trệ là một lĩnh vực, trong lĩnh vực này, thời không của bất kỳ kẻ nào cũng sẽ bị Sở Chích Thiên điều khiển. Vì vậy, Ngô Khánh Vân liền cảm thấy mình như bướm bướm bị mạng nhện cuốn lấy, không thể động đậy.

Ngô Khánh Vân đương nhiên không muốn bị lật bàn ở thời khắc mấu chốt thành công, hắn biết, chỉ cần đợi thêm vài phút nữa, mộng tưởng của hắn sẽ có thể được thực hiện, Sở Chích Thiên mà hắn vẫn luôn coi là tấm chắn giữa đường sẽ triệt để mất đi sức chiến đấu. . . Vì vậy hắn phải tuyệt địa phản kích, kỹ năng cường đại nhất của hắn “Hắc Viêm Lãnh Địa” chính thức lên đài!

Chỉ thấy dưới chân Ngô Khánh Vân dấy lên hắc viêm, trong nháy mắt mở rộng, trên vùng đất hắc viêm này, hắn chính là vương!

Hai lĩnh vực đấu đá đôi bên, đều muốn đánh tan lĩnh vực của đối phương, hai nam nhân cường đại nhất trên đời này vào lúc này không lưu thủ nữa. Thời gian từng chút trôi qua, so sánh với Sở Chích Thiên vẫn mang vẻ lạnh lùng, sắc mặt Ngô Khánh Vân lại bắt đầu dữ tợn lên, trán hằn đầy mồ hôi, một sợi máu tươi chảy xuôi nơi khóe miệng. Đối mặt Sở Chích Thiên cấp bảy đỉnh cấp, Ngô Khánh Vân thi triển toàn lực cũng dần dần vô lực chống lại, bị Sở Chích Thiên liên tiếp bức lui.

Rõ ràng Ngô Khánh Vân sắp thất bại, thế nhưng khóe miệng của hắn lại nhếch lên, một vẻ trào phúng rõ ràng hiện lên trên mặt hắn.

Mà lúc này, ánh mắt Sở Chích Thiên đột ngột co rút lại, răng trắng hung hăng cắn môi dưới, môi rách máu chảy, thời không lĩnh vực vốn tăng vọt đột nhiên bắt đầu chấn động.

Lúc này Ngô Khánh Vân chỉ muốn cười to, hắn rốt cục đã thành công!

Dị biến đột sinh, trên mặt đất đột nhiên bay ra một cành nhánh, cuốn lấy Ngô Khánh Vân, một màn bất ngờ này khiến cho Ngô Khánh Vân cả kinh, khi hắn vừa định dùng hắc viêm đốt cháy cành nhánh đó, một thanh đường đao lóe sáng đột nhiên đâm xuyên từ phía sau Ngô Khánh Vân. . .

Ngô Khánh Vân nhìn ngực đột nhiên thêm ra nửa mũi đao, hắn chậm rãi quay đầu lại, thấy khuôn mặt quen thuộc kia.

“Tiêu Tử Lăng. . .”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Giải Độc? Kiến Nghị Của Giám Định Phân Tích.

Trả lời Ngô Khánh Vân chính là cánh tay vô tình của Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng rút mạnh thanh đường đao đâm thủng ngực Ngô Khánh Vân ra, phi thân trở ra, tránh thoát phản kích trước khi hấp hối giãy dụa của Ngô Khánh Vân, chỉ thấy máu tươi nơi ngực Ngô Khánh Vân tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ một mảnh bãi cỏ dưới chân hân.

Sở Chích Thiên kêu rên một tiếng, thời không lĩnh vực vốn chấn động bất ổn kiên cố trở lại, năng lượng khổng lồ trực tiếp đè nện xuống phía Ngô Khánh Vân, trực tiếp chấn động nội tạng Ngô Khánh Vân nát bấy, Hắc Viêm Lãnh Địa đã tan vỡ trong sự trùng kích của thời không lĩnh vực.

Miệng Ngô Khánh Vân phun máu tươi, biết bản thân không còn đường sống nữa, mặt hân vận vẹo thống khổ nói: “Vì sao, vì sao tao sẽ thua?” Rõ ràng cách thành công chỉ còn một bước.

Đương nhiên không có ai sẽ trả lời hân, hân trừng hai mắt nuốt xuống một hơi cuối cùng, không hề nghi ngờ, Ngô Khánh Vân là chết không nhắm mắt, bởi vì hân vẫn luôn cho rằng hân là nhân vật chính, mà không phải là một diễn viên phối hợp thậm chí là một vật hy sinh.

Ngô Khánh Vân vừa chết, toàn bộ đội ngũ của liên minh Nam Phái đều nhao nhao chạy trốn, bọn họ kinh hồn táng đảm, bởi vì bọn họ không còn có cao thủ cấp bảy có thể chống lại Sở Chích Thiên mang về mặt băng hàn đứng ở nơi kia nữa. Bọn họ không muốn chết, trực giác chính là trốn.

Trong đó, Vu Thiếu Hoa được thủ hạ lôi đi mất mát nhìn Sở Chích Thiên quân lâm thiên hạ kia, hắn lại một lần nữa bị hấn ta đánh bại, mà lúc này đây, hấn gần như đã không còn lực trở tay chống lại, bại dứt khoát như thế, hấn biết nội tâm hấn đã xuất hiện kẽ hở, qua chiến dịch này, hấn sẽ không còn khả năng chiến thắng Sở Chích Thiên được nữa.

Rất nhanh, khu rừng này không còn thấy một người thức tỉnh thanh tỉnh nào nữa, chỉ để lại một mảnh hỗn độn, cùng với vô số thi thể tàn chi.

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra nụ cười trào phúng, những kẻ tham sống sợ chết đó, khó trách không làm nên trò trống gì, đến sau cùng chỉ có thể bị lão đại nhà cậu diệt từng tên từng tên.

Cậu đi đến bên người Ngô Khánh Vân, lạnh lùng nói với cành nhánh còn gắt gao cuốn lấy thi thể Ngô Khánh Vân: “Mi đã trợ giúp ta một tay, máu thịt của người này tùy mi xử trí.”

Cành nhánh cuốn lấy người Ngô Khánh Vân rất hưng phấn. Phải biết rằng Ngô Khánh Vân chính là kẻ thù đã hủy nhà của nó, có thể thôn phệ máu thịt của kẻ thù là chuyện nó hài lòng nhất, bất quá hai người thanh tỉnh còn sót lại trước mắt đều là cường giả, nó đã mất đi nửa cái mạng căn bản không thể chống lại, vì vậy nó không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn luôn quấn quít lấy thi thể của Ngô Khánh Vân như vậy, chờ đợi bọn họ phân phó.

Không sai, cành nhánh này chính là vương giả của khu rừng này, cây thực vật biến dị đến cấp sáu duy nhất ở nơi đây. Công kích lúc đó của Ngô Khánh Vân thiếu chút nữa đã lấy mạng già của nó, bất quá thực vật biến dị này lại có một tuyệt chiêu bảo mệnh, chính là di hồn. Nó vào thời khắc nguy cấp, từ bỏ bản thể cực đại của nó, chuyển hồn thể qua trên cây chồi non nó vừa mới tách ra. Thế nhưng di hồn tuyệt không dễ dàng, trực tiếp khiến cho nó tổn thất tuyệt đại bộ phận dị năng. Vì báo thù, nó nhẫn nại

đến bây giờ, rốt cục đã tìm được một cơ hội, trợ giúp Tiêu Tử Lăng hoàn thành lần tuyệt sát này.

Mà Tiêu Tử Lăng có qua có lại, xem máu thịt của Ngô Khánh Vân là dinh dưỡng đưa cho thực vật biến dị cấp sáu.

Sau khi thực vật biến dị cấp sáu thôn phệ xong máu thịt của Ngô Khánh Vân, cành nhánh của nó bắt đầu kéo dài qua người thức tỉnh hôn mê xung quanh, nó chạm chạm thân thể những người đó, lại quay đầu nhìn Tiêu Tử Lăng, dường như đang hỏi, những người này nó có thể ăn được không.

Tiêu Tử Lăng không phải thánh mẫu, những người đó đều là người truy sát cậu, còn có một số là người mai phục Sở Chích Thiên lại bị Sở Chích Thiên chấn hôn mê, cậu đương nhiên sẽ không sinh ra cảm tình thương xót gì, vì vậy cậu nhàn nhạt nói: “Tùy mi hưởng dụng.”

Những lời này của Tiêu Tử Lăng vừa ra, một bóng người trong đó nhanh chóng nhảy lên, chạy trốn phía xa xa.

Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ, đường đao trong tay trực tiếp bắn ra, xuyên qua lưng người đó sống sờ sờ đóng người đó lên trên mặt đất. Tiêu Tử Lăng chậm rãi đi qua, nhìn người đó liều chết giãy dụa, đáng tiếc đường đao đâm vào mặt đất quá sâu, người đó thế mà giãy dụa không dậy nổi, người đó chính là Tiêu Tử Lăng giả phóng sương độc đánh lén Sở Chích Thiên, cậu ta bị lôi điện của Sở Chích Thiên phản kích giật tê liệt toàn thân, ngã ở một bên.

Khi cậu ta thấy Ngô Khánh Vân tử vong, cậu ta liền làm bộ hôn mê nỗ lực trốn tránh một kiếp này, lại không ngờ rằng người mà cậu ta giả làm kia, tuy rằng đầy mặt ngây thơ chất phác tinh thuần, trong nội tâm lại cực kỳ âm hiểm, thế mà đưa những người thức tỉnh hôn mê như bọn họ cho cây thực vật biến dị cấp sáu kia làm thức ăn, cậu ta biết tiếp tục nằm cũng khó tránh cái chết, vì vậy cậu ta bí quá hoá liều, thừa lúc bọn Tiêu Tử Lăng

không chuẩn bị liền chạy trốn, lại không ngờ nhanh không qua được đường đao bay tới của Tiêu Tử Lăng.

“Tha tôi! Cầu cậu!” Người đó ngẩng đầu thống khổ cầu xin người có dung nhan giống cậu ta trước mắt.

Tiêu Tử Lăng lạnh lùng nhìn khuôn mặt ngây thơ chất phác kia của bản thân lộ ra sự sợ hãi cầu xin, sau đó nói với thực vật biến dị cấp sáu: “Cậu ta cũng tặng cho mi đi.”

“Không muốn, tha mạng a. . .” Người đó nghe thấy một tiếng này, kinh hoảng giãy dụa, thế nhưng cành nhánh vô tình đã chui từ dưới đất lên, trực tiếp chui vào bụng người đó, rất nhanh bị thôn phệ, chỉ để lại một bộ xương khô da người nhăn nheo, trên đời này không còn có Tiêu Tử Lăng thứ hai nữa.

Tiêu Tử Lăng làm xong hết thấy việc này lúc này mới cảm thấy có chút không thích hợp, Sở Chích Thiên thế mà vẫn luôn đứng ở nơi kia bất động. Cậu giương mắt nhìn lên, phát hiện Sở Chích Thiên đang mang vẻ mặt lãnh khốc nhìn cậu, ánh mắt đậm đặc đến mức khiến cho trái tim cậu băng giá, chẳng lẽ cậu thực sự đã chọc giận Sở Chích Thiên?

Tiêu Tử Lăng cắn răng một cái đi qua, cúi đầu nhận lỗi: “Sở ca, lần này hành thích là em lỡ mãng, khiến cho anh lo lắng thực sự có lỗi.”

Thế nhưng Sở Chích Thiên vẫn mặt không biểu cảm, lãnh đạm nhìn cậu.

Tiêu Tử Lăng không nhận được lời đáp lại của Sở Chích Thiên, cẩn thận ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, lại phát hiện tình hình của Sở Chích Thiên có chút không thích hợp. Cậu nhanh chóng tiến lên một bước, ôm lấy bờ vai Sở Chích Thiên vội la lên: “Sở ca, anh làm sao vậy?”

Lúc này Sở Chích Thiên mới có điều cảm giác, ánh mắt đậm đặc của anh rốt cục xuất hiện một sợi thần quang: “Tiểu Lăng. . .” Sau đó cả người

khẽ đảo, ngã vào trong lòng Tiêu Tử Lăng.

“Không tốt!” Tiêu Tử Lăng nhớ tới đoàn sương đen bị Sở Chích Thiên hấp thu vào kia, biết đã xảy ra chuyện, cậu lắc mình một cái liền mang theo Sở Chích Thiên tiến vào Tử Phủ.

Trên giường lớn bạch ngọc ở Tử Phủ, lúc này người nằm không phải Sở Tiểu Thất mà là Sở Chích Thiên.

Lúc này Sở Chích Thiên không còn biểu tình lãnh khốc bên ngoài nữa, vẻ mặt anh giãy dụa, cắn chặt khớp hàm bản thân, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ sẫm, dường như đang nhẫn nại thứ gì đó.

Tiêu Tử Lăng bên cạnh nhìn như đứng thẳng bất động, kỳ thực là đang hỏi thăm hai quân Giám Định Phân Tích vấn đề của Sở Chích Thiên.

“Tình hình của Sở Chích Thiên là thế nào? Giám Định quân?” Tiêu Tử Lăng cau mày, trạng thái hiện tại của Sở Chích Thiên rõ ràng rất không tốt, sương đen kia đến tột cùng là thứ gì?

Giám Định: . . .

Phân Tích: . . . (Giám Định quân dấu chấm lửng? Vậy nó chỉ có thể lửng theo)

Tiêu Tử Lăng thấy hai quân thế mà dùng dấu chấm lửng để đối phó cậu, nhất thời châm chọc nói: Anh em mấy người đi ra là để biểu diễn tình anh em nồng thắm cho tôi xem đúng không?

Giám Định bị châm chọc không thể bảo trì trầm mặc, rất nhanh cho ra đáp án.

Giám Định: Trúng độc.

Phân Tích: Có nguy hiểm sinh mệnh. (Giám Định quân, chỉ hai chữ, anh kêu tôi phân tích gì đây?) Phân Tích lặng lẽ lệ rơi, may mắn nó rất biết biên.

Tiêu Tử Lăng phát hỏa: Chỉ đáp án này. Tôi còn cần gọi mấy cậu ra giám định phân tích sao? Mắt tôi còn chưa có mù.

Giám Định: Mị độc!

Phân Tích: Chính là một xưng hô khác của xuân dục.

Tiêu Tử Lăng: Phân Tích, đừng xem tôi là ngu ngốc!

Phân Tích: Thân, vậy cậu kêu tôi phân tích gì? (Giám Định quân luôn nhảy hai chữ, nó biên rất vất vả a)

Lời nói của Phân Tích khiến cho cả khuôn mặt Tiêu Tử Lăng đều âm trầm xuống, sau cùng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: Giải quyết thế nào?

Giám Định: . . .

Phân Tích: . . .

Tiêu Tử Lăng: Chẳng lẽ kiến nghị của mấy cậu chỉ có thể cho tôi dấu chấm lửng này? (Vào thời khắc mấu chốt, Giám Định Phân Tích thực sự là không đáng tin cậy)

Giám Định: Giải độc!

Phân Tích: Đây là cách duy nhất. (Giám Định quân! Có thể không nên luôn nhảy hai chữ hai chữ không, nó sắp biên không nổi nữa rồi!)

Lần nữa nhận được đáp án vô dụng, khiến cho Tiêu Tử Lăng thở gấp ngược lại cười: Giải thế nào?

Giám Định: . . .

Phân Tích: . . .

Tiêu Tử Lăng: Có phải anh em mấy cậu yêu phải dấu chấm lửng rồi không? Mỗi câu đều không rời khỏi nó? Mấy cậu không thể nói dứt khoát chút sao, luôn cần tôi nặn từng chút từng chút?

Giám Định: Giao phối!

Phân Tích: . . . (Giám Định quân, chẳng lẽ không cảm thấy từ này không ổn sao?) Kỳ thực ý của Giám Định quân là tìm một nữ nhân tới giải quyết.

Tiêu Tử Lăng: . . . (Sở ca. Anh thiếu chút nữa trở thành cầm thú) Nơi đây còn có nữ nhân sao? Mấy cậu chuẩn bị kêu tôi đi đâu mà tìm?

Lúc này, phỏng đoán người trong vòng mấy km bên ngoài Tử Phủ đều đã trốn hết.

Giám Định: Đây là vấn đề của cậu!

Phân Tích trầm mặc một chút, sau đó xuất hiện một nhóm chữ khiến cho mí mắt Tiêu Tử Lăng giật giật: Thân. Kiến nghị cậu nhắm mắt làm ngơ!

Tiêu Tử Lăng: Có ý gì?

Phân Tích: Bỏ mặc mục tiêu tử vong.

Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ trực tiếp phản đối: Điều đó không có khả năng.

Mà lúc này, Giám Định với Phân Tích lại ở phía dưới tiến hành giao lưu ngầm.

Giám Định (tức giận): Phân Tích, lá gan em trở nên lớn rồi, cũng dám vi phạm ý của tôi.

Phân Tích (cúi đầu): Giám Định quân, chuyện khác đều có thể nghe lời anh, nhưng lần này không được, bản tâm nói cho tôi biết, phối hợp anh sẽ khiến tôi hối hận.

Giám Định: Mục tiêu sẽ chết.

Phân Tích: Người ký gửi không có việc gì là được rồi.

Giám Định: Bản tâm nói cho tôi biết, tuyệt không thể để cho mục tiêu tử vong, bằng không sẽ xảy ra chuyện lớn, vì vậy thu hồi những tâm tư nhỏ của em đi.

Phân Tích: . . .

Giám Định: Hừm?

Phân Tích (khuất phục chính sách tàn bạo): Hiểu rõ.

Lúc này, Tiêu Tử Lăng rốt cục đã nghĩ ra một biện pháp: Dùng nước lạnh có thể để cho anh ta thanh tỉnh hay không?

Hai đứa bên kia vừa mới đạt thành trận tuyến thống nhất thấy câu hỏi này của Tiêu Tử Lăng, kết thúc giao lưu ngầm của chúng nó, bắt đầu trả lời câu hỏi của Tiêu Tử Lăng.

Giám Định: Vô hiệu!

Phân Tích: Thân. Không phát tiết sẽ bạo thể mà chết, kiến nghị cậu nhanh chóng tìm một nữ nhân tới, như vậy mới thỏa đáng hơn một chút.

Tiêu Tử Lăng nhìn tình cảnh người không nhà trống bên ngoài Tử Phủ, đau khổ đầy mặt: Chẳng lẽ mấy cậu cho rằng bây giờ còn có thể tìm được

nữ nhân?

Giám Định: Nam nhân! (Phân Tích mau phối hợp)

Phân Tích: . . . (nghiến răng nghiền lợi) Ách, việc này cục hoa cũng có công hiệu đồng dạng!

Tiêu Tử Lăng: . . . (hắc tuyến) Phân Tích, cậu có thể vô sỉ thêm chút nữa không?

Phân Tích: Thân, tôi đang giúp cậu, không nói trực tiếp ra câu ‘cho cậu tự mình ra trận’ đã rất không có lỗi với cậu rồi. (Xù lông, vì cái lông đều phải bức nó?)

Tiêu Tử Lăng: . . .

Giám Định: Ý kiến hay!

Tiêu Tử Lăng phiên muện: Cút mợ nó đi chứ ý kiến hay!

Giám Định: Nhắc nhở, hai tiếng đồng hồ không phát tiết, bạo thế!

Tiêu Tử Lăng căn rằng nói: “Tôi đi tìm nữ nhân. . .” Nói xong cậu ra khỏi Tử Phủ, mở ra Linh Nhân tìm kiếm nữ nhân có thể giúp Sở Chích Thiên giải quyết mị độc.

Đáng tiếc chạy hơn mười phút, trong phạm vi Linh Nhân vẫn không thấy một bóng người, càng miễn bàn nữ nhân.

Giám Định: Cảnh cáo, mục tiêu đã phát tác.

Phân Tích: Thân, nếu không, cậu tự mình ra trận đi. . . (Vì cái lông nói câu này, tim của mình rất lạnh rất lạnh?)

Giám Định: Lựa chọn tốt nhất!

Phân Tích: Thân, coi như giúp lão đại nhà cậu không tiếc cả mạng sống đi, chỉ là mượn cái cúc hoa.

Tiêu Tử Lăng rốt cục cảm nhận được như thế nào là tức nước vỡ bờ. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Thiếu Nợ? Muốn Tôi Liên Cho Anh.

Tiêu Tử Lăng hấp hối giãy dụa nói: “Có thể ‘quay tay’ giải quyết ko?”
Kính dâng tay tính ra tốt hơn so với cục hoa.

Giám Định: Thiên phú dị bẩm!

Phân Tích: Quay nửa ngày chỉ sợ cũng làm không xong!

Tiêu Tử Lăng: . . .

Phân Tích (thở dài): Thân, chịu một chút liên qua. Gợi ý một chút, làm chuyện này, tinh thần mục tiêu không rõ.

Giám Định: Sau đó che giấu, dễ như trở bàn tay. (Trạng thái giật dây mê hoặc lừa gạt)

Phân Tích: Nam tử hán đại trượng phu, chút đau ấy tính là gì? (Đây không phải là lời trong lòng tôi)

Tiêu Tử Lăng: Đây không phải vấn đề đau có được không? Đây là. . .

Giám Định: Một lựa chọn khác, không nhìn mục tiêu mặc cho tử vong.

Phân Tích: Thân, cậu nữ được?

Tiêu Tử Lăng bị một câu sau cùng của Phân Tích đâm trúng tử huyệt, cậu đương nhiên không cách nào chấp nhận được Sở Chích Thiên cứ như

vậy bạo thể mà chết, dưới tình huống còn có cách cứu. Cậu hung hăng cắn môi mình một cái, mợ nó, bất chấp đi. Coi như khi chiến đấu không cần thận bị thương, chẳng qua không khéo bị thương ở chỗ cúc hoa mà thôi, Tiêu Tử Lăng tự mình an ủi liều mạng kiến thiết tâm lý cho chính mình.

Mà ở phía dưới, Giám Định (thở dài một hơi): Thành công!

Phân Tích: . . . (Kỳ thực tôi muốn nói, Giám Định quân, tôi hận anh!)
Phân Tích cho rằng nó đã làm một chuyện ngu xuẩn nhất, nó hối hận, lệ rơi!

Tiêu Tử Lăng đã có quyết đoán đương nhiên không đi làm những chuyện vô dụng, đi tìm nữ nhân gì nữa, cậu lần nữa trở lại phòng sinh hoạt thường ngày của Tử Phủ, tâm niệm khê động đóng chặt lại cửa chính phòng sinh hoạt, chặn ba con sinh vật Tiểu Thất, Tiểu Tiểu, Tiểu Mao trong Tử Phủ ngoài đại sảnh, lại nhanh chóng trục xuất hai quân Giám Định Phân Tích, cậu còn chưa có cái hứng thú đại diện kịch Đông Cung ở trước mặt sinh vật trí tuệ.

Lúc này cậu mới đi đến bên cạnh giường lớn bạch ngọc, vài bước đường ngắn cậu đi như nặng nghìn cân. Cậu từ trước đến giờ không hề ngờ tới, làm đàn em đặc lực, có một ngày sẽ làm đến trên giường.

Cậu nhin không được đưa tay chạm vào mặt Sở Chích Thiên, hiện tại toàn thân Sở Chích Thiên đã không còn bất kỳ dị năng nào, thành một người rất bình thường, Tiêu Tử Lăng chỉ cần một ngón tay là đã có thể triệt để giết chết người gọi là nam nhân mạnh nhất mật thể này. Xem ra mị độc này có thể khiến cho dị năng của Sở Chích Thiên biến mất trong thời gian ngắn, đây chỉ sợ cũng là nguyên nhân đối phương không cần kịch độc mà dùng mị độc đi. Có lẽ bọn họ còn đánh chủ ý bắt sống Sở Chích Thiên, dù sao giá trị của Sở Chích Thiên sống cao hơn so với Sở Chích Thiên chết.

Lúc này, trạng thái của Sở Chích Thiên rất không tốt, anh ở vào trạng thái nửa hôn mê, toàn thân mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ sạm, hai tay nắm chặt nổi rần gân xanh, anh nghiêng chặt khớp hàm, yết hầu lại phát sinh tiếng rên rỉ mang theo sự đau đớn ngấm, xem ra bây giờ Sở Chích Thiên còn đang chống lại dục vọng, lý trí còn chưa hoàn toàn mất đi.

Tiêu Tử Lăng cười khỗ, dùng thanh âm nhỏ nhẹ gần như không thể nghe thấy nói: “Đời trước tôi sống rất thảm, mỗi ngày mỗi đêm vì thức ăn, vì nguồn nước, vì có thể sống sót mà liều mạng chém giết, còn phải ứng phó đủ loại người thức tỉnh tham lam muốn cướp đoạt thức ăn. Loại ngày tháng đó tôi thực sự sợ, tôi chán ghét. Tôi không có chí lớn gì, chỉ muốn an ổn sống đến chết già mà thôi, vì vậy tôi muốn đi đường tắt. Sở Chích Thiên, anh chính là nam nhân mạnh nhất mặt thế. Tôi đương nhiên sẽ lựa chọn lấy được sự che chở của anh. Vì mục tiêu này, tôi rất vô sỉ làm theo sự yêu thích của anh, đáp nặn thành đàn em mà anh muốn. Thế nhưng, tôi chưa từng nghĩ tới để cho quan hệ của chúng ta trở thành tình nhân, ba năm nay anh vô số lần ám chỉ, thăm dò ngôn ngữ hết sức rõ ràng, tôi không phải không hiểu. . .”

Ánh mắt Tiêu Tử Lăng trở nên mê mang: “Thế nhưng tôi không dám tiếp nhận, tôi rất sợ, tôi biết tôi là người thế nào, anh yêu chẳng qua chỉ là Tiểu Lăng mà anh huyền tưởng trong lòng, là nhân vật mà tôi ngụy trang, Tiểu Lăng tốt đẹp tinh thuần kia thế nào có thể là lão nam nhân đã lăn lộn mười năm ở mặt thế tâm linh đã hắc ám như tôi chứ? Tôi rất xấu, anh biết không?”

“Vốn tôi muốn giết Ngô Khánh Vân xong sẽ lặng yên rời đi, thế nhưng vẫn nhất mực anh lại tới, tới cũng đã tới rồi, vì sao vẫn nhất mực lại trúng mị độc? Bức tôi dùng phương thức này để cứu anh. Có lẽ đây là báo ứng, ai kêu tôi lừa dối anh.” Tiêu Tử Lăng cởi áo khoác, vút qua một bên, chậm rãi cúi người xuống, cúi đầu, hôn lên đôi môi mím chặt của Sở Chích Thiên.

Trước đây tôi nợ anh, hiện tại tôi liền trả lại anh! Mà anh, nếu muốn cơ thể của tôi, tôi sẽ cho anh! Sau đó đôi ta triệt để thanh toán xong, từ đây không còn ràng buộc nữa.

Đôi môi ấm áp của Tiêu Tử Lăng tựa hồ là cọng rơm cuối cùng đè sụp lý trí của Sở Chích Thiên, hai tay anh ôm mạnh Tiêu Tử Lăng, xoay người một cái đã đặt Tiêu Tử Lăng ở dưới thân, như dã thú điên cuồng hôn Tiêu Tử Lăng, muốn cắn nuốt nhân nhi dưới thân.

Hành vi điên cuồng đột nhiên của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng cả kinh, vừa định đẩy thân thể đặt ở trên người cậu ra, lại phản ứng lại. Cậu thầm than trong lòng, cánh tay vốn chuẩn bị khước từ chạm rãi vươn lên ngực Sở Chích Thiên, nhẹ nhàng ôm cổ Sở Chích Thiên, nhận mệnh nhắm hai mắt lại, ngênh tiếp ôm hôn bá đạo của đối phương.

Sự phối hợp của Tiêu Tử Lăng, khiến cho Sở Chích Thiên lại càng kích động, nụ hôn nồng nhiệt vốn đã đã man kịch liệt trở nên càng cuộn trào mãnh liệt, đầu lưỡi của anh như cuồng đạo, không nói lý cuốn lấy đầu lưỡi Tiêu Tử Lăng, buộc cậu cùng múa với anh, không cho phép có nửa điểm chống cự, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút không thở nổi, cậu cảm thấy dưỡng khí của mình sắp bị Sở Chích Thiên bá đạo cướp sạch.

Thần trí Tiêu Tử Lăng có chút mơ hồ, là thiếu dưỡng khí sao? Chẳng lẽ cậu sẽ chết dưới nụ hôn của Sở Chích Thiên? Xem ra vẫn là do kinh nghiệm chưa đủ, Tiêu Tử Lăng nghĩ đến kinh nghiệm hôn môi hữu hạn vài lần của cậu thế mà đều là do Sở Chích Thiên cho, trong lòng rất không có mùi vị.

Đang lúc thần trí Tiêu Tử Lăng bay trên trời, miên man suy nghĩ, liền nghe thấy thanh âm quần áo bị xé rách, Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy thân trên chợt lạnh, áo sơ mi còn sót lại đã bị Sở Chích Thiên xé nát ném xuống, lộ ra vòm ngực trắng nõn trơn bóng của cậu.

Sở Chích Thiên rốt cục khai ân buông môi cậu ra, để cho cậu một lần nữa nhận được tư cách hô hấp đường khí. Không đợi Tiêu Tử Lăng thở mấy hơi, chuyện kịch liệt hơn đã tới.

Sở Chích Thiên cúi đầu di chuyển xuống, dùng miệng trực tiếp ngậm lấy viên hạt nơi ngực trái cậu, nặng nề cắn một ngụm. Lần này Sở Chích Thiên không ôn nhu như lần trước, cả người rất bạo ngược, viên hạt nhỏ nơi ngực Tiêu Tử Lăng trực tiếp bị cắn ra dấu răng, trên đầu viên hạt hơi hơi chảy ra một sợi tơ máu, sưng đỏ đứng thẳng lên, sự đau đớn đột ngột này khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời khó nhịn, rên rỉ một tiếng.

Dường như Sở Chích Thiên cảm nhận được sự không thoải mái của Tiêu Tử Lăng, động tác của anh hòa hoãn xuống, bắt đầu dùng đầu lưỡi trườn mền liếm lộng viên hạt nhỏ bị anh cắn thương kia, dường như đang trấn an, đang nhận lỗi sự dã man của anh.

Sở Chích Thiên dùng miệng kiên trì trấn an viên hạt bị thương kia, viên hạt nguyên vẹn còn lại tuyệt không bởi vậy mà bị lãnh đạm, ngón tay thon dài của Sở Chích Thiên tìm được nó, dùng bụng ngón tay mềm nhẹ vuốt ve ngắt ấn, tuy rằng không có sự ôn nhu săn sóc của chiếc lưỡi linh xảo, nhưng khoái cảm nhận được tuyệt đối không ít hơn chiếc lưỡi linh xảo cho.

Động tác ôn nhu của Sở Chích Thiên để cho Tiêu Tử Lăng dần dần cảm giác được một loại kích thích khác, hai viên hạt trong sự liếm lộng vuốt ve của chiếc lưỡi cùng bụng ngón tay nổi lên một loại cảm giác dường như đau đớn lại dường như vui sướng, gai gai ngứa ngứa như muốn thối tận trong nội tâm, cậu chịu không nổi loại cảm giác này, yết hầu tràn ra một tiếng rên rỉ, thế nhưng rất nhanh cậu cắn môi, nuốt xuống hết thả thanh âm muốn tràn ra. Cậu thế nào có thể phát sinh loại thanh âm mất mặt chết người đó chứ, nhất định là do trên người Sở Chích Thiên có điện. . . Tiêu Tử Lăng cảm thấy toàn thân phát nóng.

Tiếng rên rỉ nhột nhột đó tới thập phần mê hoặc, dường như chuốc thuốc kích thích cho Sở Chích Thiên, anh ép chặt Tiêu Tử Lăng, cự vật cực đại cực kỳ hùng tráng đã đặt nơi gốc đùi Tiêu Tử Lăng, tản ra khí tức nóng rực, tuyên cáo sự tồn tại của nó. Tiêu Tử Lăng cảm nhận được sự biến hóa của thân dưới Sở Chích Thiên, thân thể nhịn không được run nhẹ một chút, cậu rõ ràng thước tắc của tên nhóc đó của Sở Chích Thiên, tay cậu đã từng giúp anh ta làm qua, cậu đột nhiên phản ứng lại, chỗ phía dưới kia của cậu có thể dung nạp được loại cự vật đó sao?

Cậu sợ, trong nháy mắt có một loại cảm giác muốn chạy trốn.

“Tiêu Lăng. . .” Sở Chích Thiên khẽ cắn ngực Tiêu Tử Lăng, lưu lại từng ấn ký, trong miệng tràn ra xưng hô này, đập tan sự hồi hận vừa mới dâng lên của Tiêu Tử Lăng.

“Sở Chích Thiên, kiếp trước tôi nhất định đã thiếu nợ anh.” Tiêu Tử Lăng bất đắc dĩ che mặt cười khổ, kết quả là, vẫn là tự mình đưa lên cửa, cậu chỉ có thể thả lỏng thân thể bản thân, tùy ý Sở Chích Thiên hưởng dụng.

Thân thể không hề chống cự dưới thân để cho Sở Chích Thiên rất dễ xé sạch bách quần của Tiêu Tử Lăng ném xuống, vì vậy, cả người Tiêu Tử Lăng không còn một mảnh vải, thân thể như bạch ngọc bị Sở Chích Thiên gắt gao cuốn lấy, vật cứng rắn đứng thẳng nóng rực muốn công thành chiếm đất phía dưới bức thiết muốn thân cận thân thể khiến cho anh mê muội kia.

“Sở Chích Thiên, đau. . . !” Tiêu Tử Lăng mở mạnh mắt, hung hăng cắn bờ vai Sở Chích Thiên, con dã thú mất đi lý trí này thế mà trực tiếp lên, mật đạo không hề trải qua thăm ướm mở rộng đương nhiên không tiếp nhận được loại thước tắc quá mức đó, mới vừa vào một chút đã trực tiếp bị kẹt, máu tươi chảy ròng.

Có lẽ sự đau đớn trên vai để cho Sở Chích Thiên khôi phục một chút thần trí, anh lui ra, Tiêu Tử Lăng vừa mới muốn thở một hơi, Sở Chích Thiên xuất một chiêu hồi mã thương khiến cho Tiêu Tử Lăng kéo căng cả thân thể, đau đớn khiến cho cậu phản ứng đầu tiên chính là chống cự giãy dụa tránh né.

Tôi sẽ giết anh ta! Đầu Tiêu Tử Lăng chỉ có ý nghĩ này, Sở Chích Thiên cường ngạnh lên ngựa khiến cho Tiêu Tử Lăng ăn đủ vị đắng, cậu cảm thấy cả người như bị xé rách.

Thế nhưng sự chống cự giãy dụa của Tiêu Tử Lăng lại chọc giận Sở Chích Thiên đã dục hỏa đốt người bên trên, hai tay anh hữu lực nắm bấp đùi Tiêu Tử Lăng, tách chúng nó đặt ở bên cạnh Tiêu Tử Lăng, mà vì tư thế này, khiến cho hông của Tiêu Tử Lăng trần trụi hiện ra ở trước mặt Sở Chích Thiên, miệng cúc hoa kia đã bị máu tươi lấp đầy, máu màu đỏ, thân thể như bạch ngọc, hai loại màu sắc tương phản cực đại khiến cho ánh mắt Sở Chích Thiên đã bốc lửa càng thêm thâm thúy âm trầm, anh không chút nào lưu tình dùng sức đẩy cự vật dừ tợn dưới thân vào, có lẽ có máu làm bôi trơn, lúc này đây tuy rằng không hoàn toàn tiến vào, nhưng cũng bị anh cố chen vào được hơn phân nửa, sự mềm mại trong cơ thể ấm áp căng chặt khít khao của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên cảm thấy như đã tới thiên đường, tình dục vẫn luôn bị giam cầm rốt cục đã có cửa phát tiết, vì vậy, anh điên cuồng.

Cự vật bắt đầu va đụng lực mạnh, mỗi một lần đều là một lần tới mãnh liệt, xâm nhập, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể theo động tác kịch liệt của Sở Chích Thiên mà vô lực đóng đưa. Cảm giác duy nhất của cậu chính là đau, sự đau đớn này không phải vết thương da thịt, mà là một loại đau xuyên thẳng tâm linh, không cách nào dựa vào nhẫn nại chịu đựng được, cậu cảm thấy mình đau sắp chết, sắp chết dưới cự vật khủng bố kia của Sở Chích Thiên.

Lúc này, trong lòng Tiêu Tử Lăng có một luồng tâm tình bạo ngược lặng lẽ đánh thẳng vào tim: Vì sao cậu phải chịu giày vò này, Sở Chích Thiên có chết hay không liên quan gì đến cậu? Hơn nữa anh ta chết không phải tốt hơn sao, không còn ai có thể nô dịch được cậu nữa không phải sao?

Bộ dáng Tiêu Tử Lăng vốn vẫn là tinh thuần ngây thơ chất phác lúc này đã trở thành một nam nhân thành thực yêu diễm, khóe miệng cậu lộ ra một nụ cười lãnh khốc, chậm rãi mở mắt, vươn ngón tay chậm rãi tiếp cận Sở Chích Thiên đang nhắm mắt rơi vào trong khoái cảm luật động phía trên, sát ý trong mắt không chút nào che giấu. . .

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Hợp Thể, Cùng Nhau Thừa Nhận Đi!

Khi sắp tiếp cận Sở Chích Thiên, ngón tay Tiêu Tử Lăng đột nhiên đình chỉ bất động, mà giữa trán cậu hiện ra vẻ mặt giãy dụa, cùng với phần nộ.

“Vì sao, chẳng lẽ cậu muốn bị anh ta giày vò đến chết?” Trong không gian ý thức, Lăng hắc hóa phần nộ rống giận với Lăng chính quy quấy rầy cậu ta.

“Thiếu nợ anh ta, nhất định phải trả cho anh ta, cậu hẳn phải hiểu rõ.” Lăng chính quy mang vẻ mặt kiên định nói.

“Liên quan gì tôi! Tôi nhất định phải giết anh ta! Giết anh ta chúng ta mới có ngày lành.” Lăng hắc hóa nổi giận.

“Chúng ta? Lăng hắc hóa, cậu cũng là một bộ phận trong tôi, lần trước cho cậu khống chế thân thể, là bởi vì cái chết của tiểu cô khiến cho tôi rất không biết làm sao, vì vậy mặc cậu càn quấy. Nhưng lần này thì không, đây là sự lựa chọn của tôi, là cùng một thể cậu nhất định phải chấp nhận.” Lăng chính quy trở nên lãnh khốc, hai mắt nhìn chăm chú hóa thân hắc ám của bản thân trước mắt, cảnh cáo.

“Lăng chính quy, cậu thể mà cam tâm tình nguyện nằm dưới khổ một người nam nhân, quá khiến cho tôi thất vọng.” Trên trán Lăng hắc hóa đều là sự phần nộ cùng bạo ngược, cậu ta không rõ vì sao Lăng chính quy phải lựa chọn như vậy, tôn nghiêm của nam nhân đến tột cùng đặt đi nơi nào rồi?

Khóe miệng Lăng chính quy lộ ra một nụ cười lạnh: “Tôi cho rằng, cậu tiếp nhận sự hắc ám trong mười năm cùng với các loại năng lượng mặt trái của tôi hẳn có thể hiểu rõ vì sao.”

Ánh mắt Lăng hắc hóa thoáng híp lại, bưng bình nói: “Cậu. . . Thế mà. . .” Thu liễm tâm tình nổi giận của mình, khóe miệng Lăng hắc hóa lộ ra nụ cười trào phúng, “Tôi vẫn luôn cho rằng cậu đã vứt hết thảy mặt trái cho tôi, để tốt đẹp lại cho chính cậu, không ngờ tôi thế mà nghĩ sai rồi, điều này thực sự là châm chọc. Lúc này tôi ngược lại thấy có chút đáng thương thay cho Sở Chích Thiên kia. . .”

Lăng chính quy nhìn Lăng hắc hóa như nhìn đứa trẻ nói: “Cậu rất khờ, thế mà sẽ nghĩ như vậy, phải biết rằng, cậu chỉ là hóa thân tâm tình mặt trái của tôi, mà không phải là phân thân của tôi. Bản chất ác liệt tồn tại trong tính cách của tôi thế nào có thể khoét ra cho cậu. Hơn nữa, cậu cũng chơi đủ rồi, hẳn nên trở về đi.”

“Cái gì?” Lăng hắc hóa cả kinh, đột nhiên xoay người liều mạng chạy trốn vào sâu bên trong không gian tư duy.

Tay Lăng chính quy thoáng túm, Lăng hắc hóa liền cảm thấy toàn thân không thể động đậy như bị giam cầm, cậu ta phẫn nộ nói: “Thả tôi ra!”

“Cậu vốn là một phần tâm tình của tôi, tuy rằng không biết cậu thế nào sẽ tách ra, nhưng cuối cùng vẫn nên trở về. Mà lần này chính là cơ hội tốt.” Khóe miệng Lăng chính quy lộ ra một nụ cười quỷ dị, nụ cười này khiến cho thân thể Lăng hắc hóa run rẩy, cậu ta kinh hoảng nói: “Cậu đang đánh chủ ý quỷ gì?”

“Cho cậu đi ra thừa nhận thống khổ này, khẳng định cậu sẽ muốn giết Sở Chích Thiên. Nhưng để cho tôi đi ra thừa nhận, tôi cũng rất khó chịu a. . .” Sắc mặt Lăng chính quy rất khó coi, đi ra chính là bị khổ, cậu thực sự không muốn đi ra. Đáng tiếc lại không cho phép cậu lùi bước, đã như vậy,

vậy cùng nhau xuống địa ngục đi, cậu âm trầm nói, “Vì vậy, cậu cứ trở lại cùng tôi thừa nhận đi. . .”

“Lăng chính quy, cậu quá đê tiện.” Lăng hắc hóa bi thương đầy mặt, ai nói cậu là Lăng hắc hóa, Lăng chính quy còn đê tiện vô sỉ hơn, phúc hắc hơn so với cậu a. . .

“Lăng hắc hóa, cậu quên, tôi mới là chủ thể, trở về đi!” Lăng chính quy quát xong một tiếng, một luồng lực hấp dẫn siêu cấp cường đại hình thành từ trong cơ thể cậu.

Lăng hắc hóa liền cảm thấy một luồng lực hấp dẫn mạnh mẽ dắt kéo khiến cho cậu ta bay về phía Lăng chính quy, cậu ta giận dữ hét: “Không muốn, tôi không muốn trở thành một bộ phận của cậu, tôi muốn trở thành một cá thể hoàn chỉnh.”

Lăng chính quy nhìn Lăng hắc hóa đang liều mạng giãy dụa, lại càng ngày càng dung hợp vào trong ý thức của cậu, nhin không được than thở: “Hoàn chỉnh? Chúng ta mất đi đôi bên đều không thể hoàn chỉnh, cậu không thể cảm thấy các loại cảm giác tốt đẹp như hạnh phúc vui sướng, mà tôi lại không thể cảm thấy các loại tâm tình mặt trái như phần nộ bi thương thống khổ, mỗi khi vào lúc này, tôi chỉ còn lại sự đăm mạc lạnh như băng. Cậu có biết vì sao cái chết của tiêu cô sẽ để cho cậu có cơ hội xuất hiện? Đó là bởi vì tôi không cảm nhận được loại bi thương thống thiết trong nội tâm đó. . .”

Không quản sự tranh đấu của Lăng chính quy Lăng hắc hóa trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, bên ngoài cơ thể, tuy rằng phía sau Tiêu Tử Lăng rất chặt, sẽ làm cho phía dưới Sở Chích Thiên cảm thấy có chút phát đau, bất quá loại cảm giác này càng thêm kích thích ham muốn chiếm hữu của Sở Chích Thiên. Anh đang đưa càng thêm mãnh liệt bá đạo, hy vọng có thể chinh phục nam nhân phía dưới.

Sự vất vả cần cù lao động của Sở Chích Thiên quả nhiên đã thu được thành quả, rốt cục khai khẩn ra được thổ địa hoang vu dưới thân, hậu huyết trở nên ướt mềm hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn rất chặt, nhưng cảm thụ phía dưới cũng đã bất đồng, kích thích cùng khoái cảm càng thêm kịch liệt, không còn khoái cảm mang theo cảm giác đau như lúc đầu nữa.

Dường như Sở Chích Thiên tuyệt không thỏa mãn khoái cảm phía dưới mang đến, anh cảm thấy miệng lưỡi, bàn tay của bản thân không nhận được mỹ vị mà anh nên có, vì vậy bắt đầu tìm kiếm, anh cúi cả người xuống, bắt đầu cắn xé da thịt như tơ lụa trơn mịn phía dưới, sau cùng tìm kiếm tới môi lưỡi Tiêu Tử Lăng, anh bao phủ lấy nó toàn bộ, ngậm đầu lưỡi của đối phương ở trong miệng hút mút, đầu lưỡi cùng dây dưa liếm hút, trần trụi biểu đạt tình dục bành trướng của mình, chọc cho đối phương thở dốc liên tục, cảm giác tê dại truyền đến từ đầu lưỡi khiến cho anh càng hưng phấn, phía dưới vậy mà lần nữa bành trướng thêm một vòng.

Tiêu Tử Lăng thể hoàn chỉnh mới không chế được thân thể, cảm nhận thấy con ác long trong cơ thể thể mà lại trưởng lớn, hậu huyết của bản thân đã bị thứ đáng hận đó căng rách đến điểm cực hạn, chỗ vết thương vốn nứt toác lúc đầu, bởi vì sự biến hóa của ác long trong cơ thể, khiến cho vết thương toác ra đó lần nữa bị xé rách lớn hơn nữa. Sự đau đớn vốn đã được thích ứng, lại bởi vì lần nữa mở rộng, mỗi lần đóng đưa một lần, sẽ truyền đến một sóng tê đau mới đâm thẳng nội tâm, như một loại lăng trì, đến từ sâu bên trong linh hồn cậu.

Tiêu Tử Lăng hung hăng nện giường lớn bạch ngọc dưới thân một cái, thống hận con ác long vượt quá người thường kia của Sở Chích Thiên, hận không thể cắt đứt thứ trong cơ thể, cậu đột nhiên hiểu rõ mục đích một đao lúc đó của Lăng hắc hóa là gì, lúc này lòng cậu có một luồng oán khí, oán vì sao một đao trước đây của Lăng hắc hóa không đặc lực như thế, nếu như sớm diệt mầm tai họa này, có phải hôm nay cậu sẽ không phải chịu khổ sở này hay không?

Tiêu Tử Lăng hờn dỗi trong lòng mở mắt ra, thấy Sở Chích Thiên gần trong gang tấc đang nhắm mắt lại, vẻ mặt mê say liếm mút môi lưỡi của cậu.

Trong ánh mắt cậu nhanh chóng hiện lên một vẻ phẫn nộ, nha, vì sao Sở Chích Thiên là đang hưởng thụ, mà mình lại phải là người bị vào luyện ngục? Cậu càng nghĩ càng thiệt, nếu không phải giết Sở Chích Thiên cậu sẽ còn thiệt hơn, ban này khẳng định cậu sẽ không ngăn cản Lăng hắc hóa. Bất quá, thù này cậu sẽ nhớ kỹ, không ai có thể được tiện nghi của cậu còn có thể tiêu sái, Tiêu Tử Lăng cậu nhất định phải khiến cho Sở Chích Thiên trả giá đắt.

Tiêu Tử Lăng cùng Lăng hắc hóa hợp thể đã không còn tinh thần kính dâng lúc đầu nữa, bắt đầu tính toán chi li được mất, đây mới là Tiêu Tử Lăng chân thực, một Tiêu Tử Lăng tiểu thị dân có sự vui buồn mừng giận cùng yêu thích bình thường.

Dường như Sở Chích Thiên cảm thấy quần áo trên người khiến cho anh không cảm nhận được cơ thể khiến người ta lưu luyện dưới thân, anh lôi kéo vài cái, liền trần trụi đồng dạng như Tiêu Tử Lăng. Lúc này, thân thể cường tráng đã toàn thân trần trụi của Sở Chích Thiên hung hăng đặt ở trên người Tiêu Tử Lăng, cảm nhận được thân thể ấm áp dưới thân, xúc cảm tơ lụa, anh hưng phấn, thân dưới hung hăng va chạm Tiêu Tử Lăng vài cái, lần nữa khiến cho Tiêu Tử Lăng cắn răng kêu rên vài tiếng, Sở Chích Thiên càng hưng phấn, Tiêu Tử Lăng chịu khổ lại càng nhiều.

Vóc người Sở Chích Thiên rất cường tráng, dường như được trời ban ân, đường cong cơ bắp chắc nịch, xinh đẹp lại gợi cảm, không chỗ nào không tỏ rõ sự dương cương của nam tính, biểu diễn mị lực như dã thú, điểm dã thú này, Tiêu Tử Lăng từ sự va chạm hữu lực dưới thân liền hoàn toàn cảm nhận được, quả nhiên không phải người. . . Tiêu Tử Lăng rất muốn khóc!

Sở Chích Thiên rút cục buông môi lưỡi Tiêu Tử Lăng ra, anh mê say ngẩng đầu, bàn tay say sưa lưu luyến ở phần eo Tiêu Tử Lăng, xúc cảm thân thể này thực sự tốt, khiến cho anh không nỡ buông tay.

Bàn tay Sở Chích Thiên dường như có điện, một luồng cảm giác tê gai khôn kể đánh thẳng trong lòng Tiêu Tử Lăng, cậu dùng sức cắn môi, khiến cho chính mình phân tâm, sau đó nói với bản thân, cậu mới sẽ không có điều cảm giác đối với việc Sở Chích Thiên đang làm. . . Cậu chỉ là đang chịu giày vò, chịu giày vò, mới không có. . . khoái cảm đâu. . .

Sở Chích Thiên lần nữa cúi đầu, lúc này đây nơi anh lựa chọn là ngực Tiêu Tử Lăng, anh nằm sấp ở nơi kia bắt đầu liếm mút hai trái anh đào đã sưng trướng không chịu nổi, lúc này đây anh tới rất ôn nhu, đầu lưỡi linh xảo, tiếng hút mút chặc chặc rung động, cùng với mái tóc bạc phiêu dật kia rơi lên da thịt mẫn cảm cực kỳ của Tiêu Tử Lăng, hết thảy điều này hỗn hợp lại với nhau, dường như một dòng điện tuôn qua thân thể, lại có loại cảm giác kích thích xâm nhập cốt tủy, khiến Tiêu Tử Lăng không thể kiềm được, thoáng cái phát sinh tiếng thở dốc: Ưm a ~!

Thanh âm này khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm ra sức, anh hung hăng mút một hơi viên anh đào nhỏ trong miệng, mút cả anh đào nhỏ cùng với da thịt phía dưới vào trong miệng, anh khẽ cắn lấy phần đầu ngẩng lên, hung hăng kéo chỗ đó lên. Thống khổ cùng khoái cảm song trọng đánh tới, khiến cho Tiêu Tử Lăng nhin không được toàn bộ ngực ưỡn lên theo đầu Sở Chích Thiên, đôi môi mím chặt vẫn tràn ra tiếng thở dốc xinh đẹp.

Có lẽ Tiêu Tử Lăng có cảm giác, trực tiếp ảnh hưởng tới hậu huyệt, nơi vốn tuyệt không phải quá ướt bắt đầu tràn ra nước, điều này để cho con ác long vốn vẫn còn đông đưa không nhanh bắt đầu như cá gặp nước, vốn chỉ có thể đông đưa đến hơn nửa, đông đưa lúc này đây thế mà thẳng đến phần gốc, tới sâu bên trong nơi vốn không đạt tới nào đó.

“A!” Tiêu Tử Lăng không chế không được kêu lên, bởi vì thứ kia dường như đã ma sát tới nơi nào đó, khiến cho cả người cậu giật nảy lên như bị dòng điện kích qua.

Nhưng chỉ một lần như thế, khi Sở Chích Thiên lại một lần nữa đẩy vào, Tiêu Tử Lăng không còn cảm thấy được cảm giác kỳ lạ ban nãy nữa, chỉ có sự đau đớn khi hai viên cầu phần gốc đánh tới cửa huyết, dù sao nơi đó đã chồng chất vết thương, lần nữa va chạm liền cảm thấy đau muốn chết.

Tiêu Tử Lăng biết hiện tại phải trước tiên để cho mình ít chịu khổ một chút, dựa theo vật cứng rắn ác liệt trong cơ thể, phỏng đoán nhất thời nửa khắc sẽ không kết thúc, cậu nghĩ tới Thanh Tâm Thuật có công năng trị liệu, không biết có phải cũng có tác dụng làm dịu với vết thương kia hay không. Bất quá Tiêu Tử Lăng cũng chỉ đành phải vậy, để bớt đau đớn muốn mạng người, vì vậy, Thanh Tâm Thuật được cậu chậm rãi chỉ dẫn tới đó, chờ Thanh Tâm Thuật chuyển vòng một lượt ở nơi đó, phát hiện đích xác dễ chịu hơn rất nhiều, Tiêu Tử Lăng mừng rỡ như điên, lần này có thể chịu ít chút tội rồi.

Lúc này Tiêu Tử Lăng không quản người bên trên nữa, cả người cậu thả lỏng mặc cho Sở Chích Thiên tunh hoành, mà chú tâm chỉ dẫn Thanh Tâm Thuật chữa thương cho chỗ bị thương nơi hậu huyết của cậu.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy càng ngày càng tốt, đau đớn cách cậu càng ngày càng xa, thế nhưng cảm giác trong cơ thể lại càng ngày càng mất cảm, có lẽ có Thanh Tâm Thuật làm dịu, bất kể Sở Chích Thiên hay là Tiêu Tử Lăng đều cảm nhận được một loại dễ chịu, Sở Chích Thiên cảm thấy nơi bị tung hoành dưới thân càng ngày càng có sự co giãn, càng ngày càng căn chặt thoải mái.

Khi Tiêu Tử Lăng đang muốn huỷ bỏ Thanh Tâm Thuật, đột nhiên phát hiện Thanh Tâm Thuật không còn nghe cậu sai sử nữa, thế mà bắt đầu tuân về phía ác long đang làm ác trong cơ thể cậu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Cấp Tám, Kết Quả Song Tu?

Cự long dưới hông Sở Chích Thiên đột nhiên cảm nhận thấy mát rượi một mảnh, sau đó luồng mát rượi đó từ nơi kia dọc theo bụng ngực trực tiếp tuôn đến não bộ, khiến cho tư duy vốn bị dục vọng xông mê muội của anh nhất thời thanh tỉnh.

Anh sửng sốt cả người, thân thể ấm áp dưới thân anh, đường cong quen thuộc trong lòng bàn tay, tư vị tuyệt vời trong miệng lưỡi, cùng với nơi được tầng tầng bao lấy dưới hông kia, nhục huyết toả ra nhiệt lượng dường như muốn cắn nuốt cự vật của anh, anh không cần mở mắt, đã biết đó là ai, đó là Tiêu Tử Lăng mà trong mơ anh vẫn luôn muốn có được, mà hiện tại, cậu ấy rốt cục đã ở dưới thân anh, dịu ngoan mở ra thân thể mặc anh tung hoành.

Anh kích động, nhưng cũng cảm nhận thấy Tiêu Tử Lăng dưới thân tuyệt không đạt được khoái cảm gì, nơi bụng thắt lưng của anh rõ ràng cảm nhận thấy hạ thể mềm nhũn của đối phương, sợ rằng vào lúc mình mất đi lý trí, đã đã man cuồng bách cậu, đả thương tới cậu, trong lòng Sở Chích Thiên rất áy náy, vô số lần mộng xuân, anh đều hy vọng cho Tiêu Tử Lăng một lần hoan ái hoàn mỹ, mà không phải loại trạng hiện tại.

Lúc này, Thanh Tâm Thuật đã vận chuyển một vòng ở trong cơ thể Sở Chích Thiên, giải cứu ra những dị năng bởi vì mị độc tồn tại mà bị giam cầm. Đoàn năng lượng dị năng nhận được trợ lực, bắt đầu phản kích, chúng nó tiến hành khu đuổi mị độc trong cơ thể, đuổi những vật xâm lấn đó vào

trong mệnh căn của Sở Chích Thiên, mà chúng nó lại theo Thanh Tâm Thuật, theo cự vật xâm nhập trong cơ thể Tiêu Tử Lăng của Sở Chích Thiên, bắt đầu chuyển động vào trong cơ thể Tiêu Tử Lăng. . .

“Đây là song tu sao?” Sự biến hóa trong thân thể, Sở Chích Thiên lập tức cảm giác được, trong đầu trực tiếp dâng lên ý nghĩ này, anh có chút kinh hãi, nếu như đúng như anh suy nghĩ, có lẽ đây là cơ duyên của anh cùng với Tiêu Tử Lăng. Có lẽ Tiêu Lăng của anh sẽ không bởi vậy mà trách tội anh, lại càng có được lý do tốt để về sau làm thêm việc tình sự tuyệt vời này. Anh kích động bắt đầu hữu lực đong đưa. . .

Tiêu Tử Lăng cũng cảm nhận thấy sự biến hóa trong cơ thể, một luồng năng lượng khổng lồ theo Thanh Tâm Thuật rời đi trước kia của mình lại về tới trong cơ thể bản thân. Mà dị năng vốn đình chỉ bất động trong cơ thể lại bắt đầu vận chuyển, bắt đầu hấp thu năng lượng xung quanh. . .

Tiêu Tử Lăng nhin không được ngẫm phắc một tiếng trong lòng, khi làm loại chuyện này cũng có thể tu luyện? Cậu cảm thấy thế giới này thực thần quái.

Đột nhiên lời nói trước đây của Tiểu Thất hiện ra ở trong đầu cậu, chẳng lẽ đây là song tu? Song tu không phải nam với nữ sao? Vì sao nam với nam cũng được? Tiêu Tử Lăng cảm thấy bản thân sắp hỗn loạn, thế nhưng dị năng vận chuyển càng lúc càng nhanh trong cơ thể, cùng với đoàn năng lượng nhanh chóng tăng cường trở nên thuần hậu không cho phép cậu không tin.

Giữa lúc Tiêu Tử Lăng khó hiểu đầy đầu, cậu lại lần nữa cảm nhận được cảm giác kích thích không cách nào nói thành lời lúc trước, cậu cho rằng là mình cảm giác sai, mà lúc này đây lại chứng thực loại cảm giác đó là thực sự tồn tại.

Ác long trong cơ thể lại một lần nữa hung hăng đẩy vào sâu bên trong cơ thể cậu, ác long đó xâm nhập đến tận gốc, chiều sâu này khiến cho cậu có một loại cảm giác bị đâm thủng. Phần đầu con ác long cực đại đó hung hăng ma sát qua một điểm nào đó trong cơ thể, thật giống như gãi tới nơi ngứa nhất của cậu, khiến cho cả người Tiêu Tử Lăng run lên, thở gấp mà giật nảy. Mà hạ thể vốn có chút dẫn mềm cũng bắt đầu có cảm giác, bắt đầu run run rẩy rẩy đứng thẳng lên trong bụi cỏ.

Lúc này Sở Chích Thiên không còn mất đi lý trí nữa, không còn là Sở Chích Thiên dần dần bị dục vọng khống chế nữa, anh không mở mắt, là bởi vì sợ bị Tiêu Tử Lăng nhìn thấu được tình huống của anh từ trong mắt anh, mà liều chết dừng lại trận tình sự hoan ái mà anh tha thiết ước mơ này, anh giả bộ vẫn bị dục vọng khống chế, vẫn mất đi lý trí.

Loại tình hình dị dạng kia của Tiêu Tử Lăng anh đương nhiên bắt được. Vật thẳng cứng va chạm lên bụng dưới để cho Sở Chích Thiên biết Tiêu Lăng của anh cũng có cảm giác trong trận hoan ái này, anh rất cực yên tâm.

Sở Chích Thiên quen thuộc việc tình ái đương nhiên biết đây là gì, loại phản ứng kịch liệt này khẳng định là đã đánh trúng điểm kích động nào đó trong cơ thể Tiêu Tử Lăng. Thời gian ba năm nay cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu, đã để cho anh nắm giữ được tri thức phương diện tình sự nam nam.

Vì vậy, Sở Chích Thiên lòng tràn đầy muốn lấy lòng người yêu dưới thân bắt đầu hưng phấn. Anh thế nào sẽ bỏ qua cơ hội tốt này, hai tay gắt gao đè phần hông Tiêu Tử Lăng, phần eo liễu mạng đang đưa, va chạm nơi để cho Tiêu Tử Lăng có cảm giác kia. . .

“Không. . .” Loại khoái cảm kích động sâu bên trong linh hồn mới có thể xuất hiện này khiến cho cả người Tiêu Tử Lăng đều cuộn mình lại, loại cảm giác này quá kích thích, cậu chưa từng cảm nhận qua, điều này làm cho cậu rất không biết làm sao, cũng khiến cho cậu rất kháng cự, kháng cự mình sẽ có loại cảm giác hồ thẹn này, cậu phản ứng đầu tiên chính là muốn

chạy trốn, vì vậy cậu bắt đầu giãy dụa, kháng cự Sở Chích Thiên liên tục xâm nhập liên tục và chạm điểm kia.

Đáng tiếc sự giãy dụa của cậu đều là vô dụng, Sở Chích Thiên đã khôi phục dị năng của anh, hai tay rắn chắc hữu lực vững vàng giam cầm phần hông Tiêu Tử Lăng, khiến cho cậu căn bản không có cơ hội tránh né, vẫn tàn bạo va chạm điểm khiến cho Tiêu Tử Lăng điên cuồng kích thích kia.

“A! Ừm! Không nên!” Tiếng rên rỉ nức nở gián đoạn đã chứng minh sự ra sức của Sở Chích Thiên tuyệt đối có thu hoạch, thân thể Tiêu Tử Lăng bắt đầu run rẩy kịch liệt, đỉnh chóp thẳng cứng đã chảy ra một chút dịch thể nhờn đục, hết thảy điều này đều chứng minh Tiểu Lăng của anh đã đạt được sự vui sướng của tình sự, thậm chí đã nhiều lần gần kề sát rìa phóng thích.

Hạ thể của Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên giam cầm không cách nào tránh né, cậu chỉ có thể bất lực liều mạng lắc đầu, hai tay dùng sức đẩy nam nhân ấn lấy mình kia, hy vọng anh ta có thể rời khỏi cơ thể mình, đành chỉ loại động tác kích thích kịch liệt này, cậu cảm thấy bản thân sắp chết, loại cảm giác không phải thống khổ lại dường như thống khổ, là vui sướng lại sắp bức điên cậu này đây cậu chịu không nổi.

Thế nhưng sự giãy dụa của cậu lại đạt được gì? Là va chạm trọng trọng, va chạm hữu lực không chút nào lưu tình xuyên thẳng vào sâu bên trong, cậu nghe thấy tiếng vang dính dập tràn ngập sắc tình phía dưới, cảm nhận thấy nội bích của bản thân đang gắt gao bao lấy cực đại của Sở Chích Thiên, đang tham lam phun ra nuốt vào. Mỗi một lần va chạm, đều khiến cho thân thể cậu nổi lên một ngọn lửa không cách nào dập tắt, một trận lại một trận mang đến cảm giác kích thích đánh tan ý chí của Tiêu Tử Lăng, rốt cục, Tiêu Tử Lăng nhẫn nại không được nữa, cậu run rẩy thân thể liều mạng lắc đầu cầu xin: “Sở ca, từ bỏ, thực sự từ bỏ, lần này buông tha tôi. .”

Nhưng nhận được lại là va chạm càng thêm cường ngạnh của Sở Chích Thiên, không chút nào lưu tình chứng minh lực lượng của anh ta, điểm mẫn cảm liên tục không ngừng bị va chạm khiến cho Tiêu Tử Lăng có một loại cảm giác vui sướng đến chết xôn thẳng trong óc, thân thể cậu bắt đầu run rẩy kịch liệt, hạ thể sớm đã cương cứng không chịu nổi loại khoái cảm này nữa, phun mạnh ra, dính lên bụng dưới Sở Chích Thiên, bởi vì luồng khoái cảm cực hạn này khiến cho hậu huyết của cậu lại càng co rút kịch liệt không cách nào khống chế.

Hậu huyết Tiêu Tử Lăng nhúc nhích kịch liệt khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm tăng mạnh khoái cảm, anh đóng đũa nhanh hơn, đẩy mạnh một cái, ở đỉnh khoái cảm, thỏa mãn phóng thích hạt giống của bản thân, vẩy vào hậu huyết Tiêu Tử Lăng, tràn ngập trong đó.

Dòng nhiệt đó tới vừa nhanh vừa ác, không ít đánh lên điểm mẫn cảm sâu bên trong của Tiêu Tử Lăng, khiến cho thân thể Tiêu Tử Lăng ở vào trong dư vị khoái cảm lẫn nửa vô ý thức run rẩy lên.

Lúc này, một luồng uy áp cường đại đột nhiên giáng lâm Tử Phủ, hóa ra năng lượng dị năng bởi vì đoạn tình sự này mà nhanh chóng gia tăng ở trong cơ thể Sở Chích Thiên đã đạt đến mức tận cùng. Khi anh nhận được khoái cảm cực đại, lá chắn cấp bảy vẫn luôn giam cầm Sở Chích Thiên rốt cục bị luồng lực lượng này dồn nổ, để cho Sở Chích Thiên bước vào cảnh giới cấp tám.

Sở Tiểu Thất đang luyện tập kỹ năng chiêu đâm của đường đao, luồng uy áp đó đột nhiên đến, khiến cho nó thiếu chút nữa bị đè nằm sấp xuống đất, nó phản ứng rất nhanh, trực tiếp vươn hai tay chống đất, cẳng răng run rẩy hai chân chống lại luồng áp lực đó nỗ lực đứng lên.

Nó quay đầu, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt kia, áp lực kia đến từ nơi đó, rất rõ ràng, đó là Sở Chích Thiên.

Nó đứng rất cật lực, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu cảm gì, trầm mặc hồi lâu, Sở Tiểu Thất rốt cục thở ra một hơi. Lần nữa quay đầu lại, giơ lên đường đao trong tay, nó nâng rất trắc trở, uy áp kia khiến cho nó tựa như đi vào một địa phương siêu cấp trọng lực, làm hết thảy mọi chuyện đều trắc trở hơn gấp mấy lần so với bình thường.

Nhưng thế này có gì trở ngại? Tiêu Tử Lăng từng nói qua, mỗi ngày nhất định phải huy đao trên ba nghìn lần mới được, mà nó cho dù dưới loại áp lực khủng bố này, cũng phải hoàn thành, đây là lời hứa giữa nam nhân.

Hai con Tiểu Mao với Tiểu Tiểu tuy rằng cũng bị áp lực, nhưng bởi vì thể tích nhỏ, áp lực thừa nhận nhỏ hơn nhiều so với Sở Tiểu Thất, mặc dù như thế, chúng nó vẫn lựa chọn rời xa luồng áp lực đó, trốn ở trong góc xa nhất có một cục bất động. Được rồi, luồng lực lượng đó quá nguy hiểm, ta không thể trêu vào thì ẩn núp đi.

Tiêu Tử Lăng bởi vì tình sự kịch liệt mà có vẻ có chút hỗn loạn, nhưng vẫn cảm nhận được loại uy áp siêu cường của cấp tám, thân thể cậu tê liệt, ánh mắt nửa khép, trong lòng lại ngoan độc nói: Sở Chích Thiên, không ngờ hết thảy chỗ tốt đều là anh được, thế này quá không công bình, tôi nhất định phải. . . A! Cái tên đáng chết này, không nên a. . .

Tiêu Tử Lăng lần nữa cảm nhận thấy ác long vẫn còn nghỉ ngơi trong cơ thể cậu lần nữa cứng rắn bành trướng lên, nhịn không được run rẩy một cái, vội vã xoay người, muốn cho thứ đáng hận đó rời khỏi thân thể cậu. Một lần đã khiến người ta nửa chết nửa sống, đến thêm một lần nữa mạng già của cậu sẽ thật sự bàn giao ở chỗ này.

Nhưng vừa mới lời ra phân nửa, Sở Chích Thiên một phen bóp mũi Tiêu Tử Lăng, dùng sức đẩy lên, hậu huyệt lần nữa nhúc nhích kịch liệt, chặt chẽ cắn lấy phân thân cực đại của anh, để cho anh sáng nhẹn không nổi ngẩng đầu, rên rỉ một tiếng.

Tiêu Tử Lăng kinh hoàng, chẳng lẽ mị độc còn chưa giải? Tới cùng phải mấy lần mới được, chẳng lẽ cậu thực sự phải bị Sở Chích Thiên làm đến chết? Cậu rất muốn tìm Giám Định Phân Tích hỏi rõ ràng một chút, thế nhưng lại hồ thẹn loại tình huống hiện tại. . . Nếu không, nhịn một lần nữa? Kết quả cuối cùng? Đương nhiên là bị Sở Chích Thiên làm triệt để, Tiêu Tử Lăng trần trọc giữa hôn mê và thanh tỉnh, ở trong cao trào hôn mê, lại ở trong cao trào thức tỉnh, sau cùng lại càng triệt để bất tỉnh nhân sự.

.

Tiêu Tử Lăng rốt cục đã tỉnh, cậu cảm thấy toàn thân như bị xe nghiền qua, cậu đau đớn vô cùng chậm rãi mở mắt, ánh vào mi mắt lại là khuôn mặt anh tuấn của Sở Chích Thiên, lúc này anh đang mang vẻ mặt thỏa mãn, ngủ rất ngon.

Lúc này, phía trước mắt phải đột nhiên xuất hiện một nhóm chữ.

Phân Tích: Thân, nhanh nhanh chỉnh lý tàn cục, mục tiêu sắp tỉnh.

Giám Định ở phía dưới hỏi Phân Tích: Bật tai trộm chuông có cần thiết không?

Phân Tích cảnh cáo: Giám Định quân, lần này nhất định phải nghe tôi, không thể để cho hai người bọn họ đâm rách tầng giấy này.

Giám Định không nói gì, ngẫm lại lần trước Phân Tích cũng phối hợp nó, lần này đích xác cần thiết đồ dành Phân Tích, vì vậy liền ngầm đồng ý.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Nữ Nhân? Bịt Tai Trộm Chuông!

Thấy lời nhắc nhở của Phân Tích, Tiêu Tử Lăng cả kinh trong lòng, cậu muốn ngồi dậy, lại phát hiện hai cánh tay của Sở Chích Thiên như đai sắt ôm lấy thắt lưng cậu chặt cứng. Đáng sợ hơn chính là, hạ thể của cậu cảm nhận thấy dị dạng, cự vật mềm xuống nào đó còn nghỉ ngơi ở bên trong. Mặt Tiêu Tử Lăng tăng một cái đỏ lên, sự tồn tại của thứ đó trong cơ thể khiến cho Tiêu Tử Lăng nhớ tới thảm trạng trước khi tỉnh lại, cậu thể mà hai mắt nhắm lệ mê mông lung cầu xin ở dưới thân Sở Chích Thiên?

“Hừ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, Sở Chích Thiên!” Tiêu Tử Lăng nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia trong mộng đẹp mà vẫn một bộ ăn uống no đủ thỏa mãn như trước, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Thật vất vả mới vận bung được đôi cánh tay đó ra, cẩn thận di động mông, chợt nghe thấy một tiếng “phốc” cực nhẹ, cự vật rốt cục trượt ra từ trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, theo sau đó một luồng nhiệt liên miên không ngừng chảy ra từ trong cơ thể cậu, từ gốc đùi chảy lên trên giường bạch ngọc. Tiêu Tử Lăng nhin không được cau mày, cảm giác khác thường này khiến cho cậu rất không vui, cậu biết đó là thứ gì.

Tiêu Tử Lăng nhẹ tay nhẹ chân cố sức bò dậy, ngược lại không phải bởi vì cúc hoa đau đớn, nơi đó được Thanh Tâm Thuật chữa trị thập phần đắc lực, tuyệt không để cho Tiêu Tử Lăng đau đến mức không thể hành động, sở dĩ cố sức như vậy, là bởi vì toàn thân Tiêu Tử Lăng đã không còn khí lực, cả người mềm nhũn vô cùng, cậu thực sự rất muốn nằm nghỉ ngơi

thêm một hồi, để cho cậu hòa hoãn được một hơi. Đây vẫn là do thể chất người thức tỉnh cấp sáu của cậu, cùng với tốc độ khôi phục đặc lực của Thanh Tâm Thuật, nếu như hai điều thiếu một, phỏng đoán có thể tỉnh lại hay không đều phải nói sau.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng mệt cả người muốn tê liệt ngã xuống, bất quá chính như Phân Tích nhắc nhở, cậu nhất định phải lập tức chỉnh lý bản thân sạch sẽ, kéo mình ra khỏi sự kiện giải độc này. Cậu không thể để cho Sở Chích Thiên biết là cậu giúp anh ta giải mị độc, cậu hiểu rất rõ sự bá đạo của Sở Chích Thiên, khẳng định sẽ quẹt mũi hếch mắt, không để ý tới ý nguyện của cậu, ép cậu tiếp tục để cho cậu phụ trách dự vọng của anh ta.

Đáng tiếc, cậu không muốn, trước đây không muốn, về sau cũng không muốn, đương nhiên cậu tuyệt đối sẽ không thừa nhận là cậu bởi vì một lần tình sự này mà sợ hãi. Tuyệt đối không thừa nhận.

Tình hình lúc này đây cũng để cho cậu hiểu rõ, muốn thành người bên gối Sở Chích Thiên còn phải có sức chịu đựng cấp bậc yêu nghiệt. Nghĩ tới đây, cậu nhịn không được âm thầm bội phục những nữ nhân nguyện ý leo giường của Sở Chích Thiên. Các cô thật không dễ dàng, loại chuyện này làm không tốt còn phải mất mạng, leo giường cũng là việc cần kỹ thuật a, về sau Tiêu Tử Lăng tuyệt đối sẽ không khinh bỉ những nữ nhân leo giường đó nữa, ai muốn leo cậu sẽ giơ hai tay tán thành, thậm chí còn nguyện ý thúc đẩy một phen.

Tuy rằng thần trí Tiêu Tử Lăng bay ra ngoài trời, nghĩ bảy nghĩ tám, nhưng động tác trên tay lại không chậm. Cậu rất nhanh đã chỉnh lý bản thân sạch sẽ mát mẻ, thấy thảm trạng toàn thân trên dưới bản thân đều đủ loại ô mai gần như không có một khối da lành lặn, tâm tình rất không xong. Sở Chích Thiên thể mà găm khắp toàn thân trên dưới cậu một lần, chẳng lẽ kiếp trước anh ta là con cầu hay sao? Đáng tiếc cậu không thể tìm anh ta báo thù, bởi vì cậu nhất định phải giấu sạch sự thực này. Nói cách khác

thiệt thòi này cậu phải ăn không công. Tiêu Tử Lăng cảm thấy lòng của cậu đang co rút đau đớn, cậu còn chưa từng chịu thiệt qua như thế a. . .

Tiêu Tử Lăng ăn mặc chỉnh tề chung quy cảm thấy trên thân thể còn vết tích gì đó, cậu lo lắng nhanh chóng móc ra chiếc gương, kiểm tra bản thân trên dưới trái phải trong ngoài ngoài hết một lượt, phát hiện không có bất kỳ sơ hở nào, lúc này mới yên tâm thanh lý quần áo nát bấy mất trật tự xung quanh. Ách, phải giấu đi cái quần bị xé rách không còn ra bộ dáng này, không thể để cho Sở Chích Thiên phát hiện. Hừm? Cái dây đai nhỏ dính cùng áo khoác Sở Chích Thiên kia sao nhìn quen mắt thế nhỉ, loạn vào từ đâu? Mặc kệ, cũng giấu đi, bất kỳ vật khả nghi nào cũng phải tiêu diệt. . .

Tiêu Tử Lăng bận bịu một hồi, thật vất vả mới chỉnh lý thỏa đáng được hết thảy mảnh vụn thuộc về cậu, cậu bắt đầu nhìn về phía giường lớn bạch ngọc, tìm kiếm vết tích cậu để lại trên đó.

Trên giường, thân thể trần trụi, Sở Chích Thiên ngủ nửa nghiêng, toàn bộ đường cong thân thể anh thập phần hoàn mỹ cường tráng, Tiêu Tử Lăng cho dù đều là nam nhân cũng nhìn có chút thờ người, tâm sinh hâm mộ, quả nhiên không hổ là Sở Chích Thiên, vóc người rất rất tốt, rất đẹp mắt.

Bất quá đợi đến khi Tiêu Tử Lăng thấy tên nhóc vượt quá người thường dưới hông Sở Chích Thiên, thấy bên trên nó dính vật ngày hôm qua bọn họ hoan ái, đầu mi lần nữa nhăn nhăn. Được rồi, cậu quả quyết chán ghét thứ đó, trong lòng cậu mơ hồ có loại xung động, muốn thừa lúc Sở Chích Thiên ngủ say, cắt phứt thứ đó đi. . . Tiêu Tử Lăng biết đây khẳng định là chấp niệm mà Lăng hắc hóa mang cho cậu sau khi hợp thể, tên đó luôn tâm tâm niệm niệm muốn chặt cái mầm tai họa đó.

Có lẽ ánh mắt của Tiêu Tử Lăng quá mức sắc bén, Sở Chích Thiên trong lúc ngủ mơ có điều cảm ứng, chỉ thấy anh trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, hai cánh tay thoáng ôm về phía phương hướng Tiêu Tử Lăng vốn nằm, lại ôm trống không, anh phát hiện không thích hợp nhất thời mở mắt, thấy bên

người không còn ai khác. Anh lo lắng đột ngột ngồi dậy, liền thấy Tiêu Lăng anh tâm ái đã ăn mặc chỉnh tề, đứng ở bên giường nhìn anh.

Lúc này, trong mắt Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng đã không phải là Tiêu Tử Lăng hình tượng vị thành niên ấu trĩ hồn nhiên kia, cũng không phải Lăng hắc hóa thành thực yêu điểm Kinh Hồng thoáng hiện kia, Tiêu Tử Lăng lúc này đan xen giữa hai bên, một cậu thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, còn mang theo sự ngây ngô cùng ngây thơ đang chuyển biến hướng tới một nam nhân thành thực, lần đầu tiên thấy Tiêu Tử Lăng như vậy, Sở Chích Thiên cảm thấy nhân nhi trước mắt quá chói mắt quá động nhân, khiến cho anh thú huyết sôi trào, vì vậy vật dưới hông anh lại trở nên cứng thẳng lên, khiến Tiêu Tử Lăng hung hăng quăng một ánh mắt khinh bỉ cực cực bực cho anh.

Được rồi, đối với Sở Chích Thiên mà nói, chỉ cần là Tiêu Tử Lăng, bất kể là bộ dáng gì, đều có thể khiến cho anh hóa thân thành sói. Ở trong mắt anh, bất kể Tiêu Lăng của anh thay đổi thế nào đều là đáng yêu, xinh đẹp, hoàn mỹ, ý nghĩ này tuyệt đối là một tên ngốc rơi vào trong tình yêu mới có thể nghĩ ra được.

Sở Chích Thiên dâng cao tính thú, sung sướng mà cười, trực tiếp lóa chói mắt Tiêu Tử Lăng. . .

“Tiêu Lăng, xin lỗi, ngày hôm qua anh mê mất tâm thần, lại đã thương tới em, anh. . .” Lúc này Sở Chích Thiên lại nhớ tới sự dã man lúc đầu của anh, làm Tiêu Tử Lăng bị thương, yêu thương không thôi, đầy bụng ảo não cùng áy náy, khiến cho anh trực tiếp mở miệng nhận lỗi.

“Sở ca, sau khi anh hôn mê rất khắc chế, căn bản không đã thương đến bất kỳ ai trong bọn em.” Tiêu Tử Lăng vừa nghe những lời này của Sở Chích Thiên liền cảm thấy có chút không ổn, vì vậy lập tức mở miệng ngắt lời.

Sở Chích Thiên sững sốt, anh vô ý thức nhìn về phía vết máu đã khô trên giường lớn bạch ngọc, đó chính là chứng cứ Tiêu Tử Lăng bị thương lưu lại a.

Tiêu Tử Lăng cũng thấy được vết đó, khuôn mặt già mơ hồ phát nóng, cậu nhanh chóng nói: “Lần này Sở ca trúng mị độc, em tạm thời bắt một nữ nhân giải độc cho anh. . .”

Lời này vừa ra, khiến cho khí tức cả người Sở Chích Thiên lạnh lẽo. Anh thu liễm nụ cười, hung hăng nhìn chăm chú Tiêu Tử Lăng trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra hai chữ: “Nữ nhân?”

Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên nhìn mà hốt hoảng trong lòng, trong nội tâm cảm thấy hàn khí âm trầm, cậu nhanh chóng triệu hoán Giám Định Phân Tích ra thương lượng. . .

Tiêu Tử Lăng vội hỏi: Khi đó khẳng định Sở Chích Thiên hôn mê, ý thức không rõ?

Giám Định còn chưa nói, Phân Tích đã nhảy ra trả lời: Thân. Tôi rất xác định, khẳng định Sở Chích Thiên không biết hết chuyện đó.

Giám Định chỉ đành trầm mặc, nó còn nhớ thỉnh cầu trước đó của Phân Tích, mà nó là một người trọng lời hứa như ngàn vàng.

Nhận được đáp án khẳng định của Phân Tích, tâm tình Tiêu Tử Lăng thả lỏng. Cậu nỗ lực duy trì ánh mắt thản nhiên của mình, để cho mình không nên tránh né đường nhìn của Sở Chích Thiên, lúc này mới bình tĩnh đáp: “Phải. Nữ nhân! Hơn nữa còn là một xử nữ!” Như vậy là có thể giải thích được vì sao có vết máu xuất hiện đi.

Đường nhìn băng hàn của Sở Chích Thiên hung hăng lăng trì người nỗ lực che giấu hết thảy trước mắt, trong lòng anh cuồng nộ, không biết vì sao tới một bước này rồi, Tiêu Tử Lăng còn không chịu thừa nhận quan hệ của

hai người, đều đã gạo nấu thành cơm, Tiểu Lăng của anh thế mà còn muốn quăng sạch quan hệ giữa bọn họ. Chẳng lẽ đã quên ngày hôm qua em ấy ở dưới hông anh thở gấp rên rĩ, nước nở cầu xin, dục tiên dục tử sao?

“Như vậy người đó ở đâu? Anh phải tận tình cảm tạ người đó! Dù sao người đó cũng là ân nhân cứu mạng của anh!” Sở Chích Thiên nói phải nói là nghiêng răng nghiêng lợi a. Trong lòng anh hận, biên đi, em cứ tiếp tục biên đi. Anh xem em có thể biên đến đâu.

Tiêu Tử Lăng rất bình tĩnh đáp: “Em đã tiễn cô ta đi rồi, về phần thù lao cũng đã trả toàn bộ.”

“Hóa ra người đó cứu anh còn có thù lao a, Tiểu Lăng. . .” Sở Chích Thiên như cười như không. “Xem ra em chịu thiệt rồi a.”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt: “Hửm? Chịu thiệt?”

“Không phải thù lao sao? Nếu anh chưa cho, vậy khẳng định là em cho, anh còn phải cảm tạ em, bất quá, tới cùng là thù lao gì, có thể để cho nữ nhân kia tự động hiến thân?” Sở Chích Thiên nhếch mi, anh muốn xem Tiêu Tử Lăng lấp liếm thế nào.

“Thức ăn. . .” Thanh âm Tiêu Tử Lăng càng ngày càng nhẹ, mặt thể thiếu thức ăn, nữ nhân vì cái này bán mình rất bình thường, vì sao cậu nói lại chột dạ như thế?

“Không ngờ Sở Chích Thiên tôi đây thế mà không bằng một số thức ăn, nữ nhân đó làm chuyện thật đúng là thiện cận a.” Nụ cười của Sở Chích Thiên càng khiếp người.

Lúc này Tiêu Tử Lăng mới hiểu được vì sao ban nãy chột dạ, Sở Chích Thiên rõ ràng chính là một cường giả, nữ nhân bình thường thiếu thức ăn thấy cường giả như vậy, hơn nữa còn có quan hệ, đều sẽ lựa chọn bám víu không buông mới đúng, cái cơ cậu nói thực có chút gượng ép.

“Ách, cô ta có người yêu rồi. . .” Được rồi, một lời nói dối phải cần vô số lời nói dối khác để toàn vẹn nó, Tiêu Tử Lăng nhin không được ngẩng đầu nhìn nóc nhà, haiz cậu sắp biên không nổi nữa rồi, mặt thể còn có nữ nhân vì tình yêu mà từ bỏ phiếu cơm trường kỳ sao? Ủ, hẳn là có đi, cậu nên có lòng tin đối với nữ nhân.

Sở Chích Thiên rất muốn hỏi một vấn đề trí mạng nhất, nhưng anh vẫn cắn răng nuốt vào, Tử Phủ là nơi không phải bất cứ sinh mệnh nào cũng có thể đi vào, chỉ có anh với Tiêu Tử Lăng, hiện tại thêm Sở Tiểu Thất với Tiểu Tiểu, như vậy đến tột cùng nữ nhân kia vào Tử Phủ thế nào, không vào Tử Phủ, như vậy giường lớn bạch ngọc thế nào sẽ có vết tích hoan ái chứ?

Anh nhin không được thầm than trong lòng: Tiểu Lăng a Tiểu Lăng, đến tột cùng lúc nào em mới có thể thành thành thật thật thừa nhận thân phận của anh? Chẳng lẽ anh còn phải tiếp tục không rõ thân phận như thế sao? Rõ ràng anh đã là nam nhân của em a.

Sở Chích Thiên quyết định không bức bách Tiêu Tử Lăng nữa, từ thái độ ban này, anh đã sáng tỏ thái độ của Tiêu Tử Lăng, khẳng định là đánh chết cũng không thừa nhận quan hệ của hai người. Bức đến sau cùng, hoặc là em ấy sẽ càn quấy chỉ trích anh muốn thương em ấy muốn đến mức mê muội, huyền tưởng nữ nhân giải độc thành em ấy, từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt.

Hoặc là chân tướng rõ ràng, nhưng phỏng đoán Tiêu Tử Lăng sẽ lựa chọn trốn xa tha hương, rời khỏi anh, phải biết rằng ba năm nay Tiêu Tử Lăng không ngừng làm những động tác nhỏ, trong lòng anh biết rõ ràng đó là Tiêu Tử Lăng đang an bài vấn đề đường lui, anh giả như không biết, lại âm thầm nắm giữ hết thầy hướng đi, chính vì phòng ngừa ngày đó đến.

Sở Chích Thiên bất đắc dĩ thở ra một hơi, Tiểu Lăng của anh không phải đèn cạn dầu, trước mắt anh còn chưa thể nắm giữ được toàn bộ, còn chưa

đến lúc được ăn cả ngả về không. Nếu em ấy muốn bịt tai trộm chuông, muốn duy trì quan hệ đại ca đàn em, như vậy cứ theo em ấy đi. Mình cứ nhịn thêm nữa, nhịn đến khi xác định được không một sơ hở, dù sao ba năm đều đã nhịn, cũng không kém mấy ngày này.

Sở Chích Thiên đã có quyết đoán đành phải làm bộ tin tưởng Tiêu Tử Lăng, kết thúc chủ đề này, sau đó Sở Chích Thiên đã khôi phục dị năng, mang theo mấy người Tiêu Tử Lăng quang minh chính đại về lại căn cứ Lăng Thiên.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Âm Cờ? Thua Không Oan.

Trở lại căn cứ, Sở Tiểu Thất đã được Chân Nhất Long đón đi, đương nhiên Chân Nhất Long thấy thảm trạng của Tiểu Thất, nhin không được mở miệng quở trách rất lâu, khiến cho khuôn mặt băng hàn vạn năm bất biến của Tiểu Thất có loại dấu hiệu sắp tan vỡ, bất quá năng lực thích ứng của Sở Tiểu Thất rất mạnh, rất nhanh đã có thể không nhìn đến sự cảm râm lạnh nhai còn dài dòng hơn so với bà cụ già bó chân của Chân Nhất Long.

Điều này làm cho Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng muốn xem kịch vui nhin không được tâm sinh thất vọng, bọn họ kỳ thực rất muốn biết Tiểu Thất ngoại trừ mặt băng hàn, ngoại trừ khuôn mặt tươi cười giả vờ, còn có vẻ mặt đáng yêu nào khác, đáng tiếc sự kiên nhẫn của Tiểu Thất đã đánh nát tính toán của bọn họ.

Sở Chích Thiên bình yên vô sự, điều võ giường oai trở lại căn cứ, khiến cho liên minh Nam Phái duy trì không được thái độ cường ngạnh nữa. Mà Võ Chiêu thủ lĩnh của căn cứ Phượng Lâm ở nam bộ cùng căn cứ Lăng Thiên hưởng ứng lẫn nhau, bắt đầu tổ chức chiến đội thức tỉnh, chuẩn bị chinh phạt căn cứ xung quanh, tin tức này khiến cho liên minh Nam Phái rung động vô cùng, hậu viện của bọn họ sắp cháy.

Vì vậy liên minh Nam Phái khuất phục, lần lượt phái ra đại biểu đàm phán với căn cứ Lăng Thiên và căn cứ Phượng Lâm, Trần Cảnh Văn là trưởng quan hành chính đệ nhất của căn cứ đương nhiên sẽ không lỡ mất cơ

hội này, đấu trí đấu mưu với đại biểu đàm phán mà liên minh Nam Phái phải tới nửa tháng trời, cuối cùng cũng ký kết hiệp nghị thư hòa bình.

Vì thế, liên minh Nam Phái trả giá đắt thảm thối, không chỉ bồi thường vật tư rất nhiều, còn nhường ra một vùng địa bàn rất to gần căn cứ Lăng Thiên của bọn họ, đương nhiên, những địa bàn đó trước mắt đều là khu vực không người đợi thanh lý, hoặc là thành chết nguy hiểm.

Chẳng qua căn cứ Lăng Thiên tuyệt không ngại, bởi vì bọn họ tự tin cuối cùng sẽ có một ngày có thể triệt để tiêu diệt được những tang thi khủng bố đó, trả cho nhân loại một thế giới an ổn. Sau cùng, Trần Cảnh Văn không quên kêu liên minh Nam Phái một lưới bắt hết thế lực của Ngô Khánh Vân. Máy đầu mục chủ yếu trong đó càng bị liên minh Nam Phái áp giải đến căn cứ Lăng Thiên.

Quân sư của Ngô Khánh Vân vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc Sở Chích Thiên gần gũi như vậy, lúc này Sở Chích Thiên không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn gã, ánh mắt đó không có bất kỳ biểu cảm gì, dường như gã chỉ là một vật chết. Tuy rằng quân sư của Ngô Khánh Vân sớm đã có chuẩn bị tâm lý, biết lần này bị áp giải đến căn cứ Lăng Thiên, khẳng định khó thoát cái chết. Nhưng cho dù như thế, gã vẫn sẽ cảm thấy trong lòng sợ vô cùng, khiến cho khuôn mặt vốn đã tái nhợt của gã càng thêm tái nhợt.

Sở Chích Thiên nhìn quân sư bị giày vò chỉ còn nửa cái mạng trước mắt, nhàn nhạt hỏi: “Cục này hẳn là anh bày ra đúng chứ.”

Quân sư nghe vậy cả kinh, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía Sở Chích Thiên. Gã không biết vì sao Sở Chích Thiên nói như vậy.

“Ngô Khánh Vân hẳn ta còn chưa có thông minh đến mức suy nghĩ hết mỗi một chi tiết nhỏ bên trong. Mà cục này thành công ở chỗ hẳn nằm được tâm tư của tôi, phán đoán ra được những phản ứng có khả năng của

tôi. . .” Sở Chích Thiên liếc nhìn quân sư, ánh mắt mang theo một vẻ khen ngợi, “Anh nghiên cứu tôi đã rất lâu, phải nói, anh hiểu tôi rất rõ.”

Được Sở Chích Thiên khen ngợi, tâm tình quân sư rất phức tạp. Gã mở miệng đáp: “Đúng vậy, bố cục này là tôi thiết kế, cậu quá mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến cho tất cả mọi người cho rằng cậu là người không thể đánh bại, nhưng tôi tin tưởng, người mạnh mẽ thế nào cũng sẽ có nhược điểm trí mạng không muốn ai biết, vì thế, tôi đã chuyên tâm nghiên cứu rất nhiều năm. . .” Quân sư nhìn Tiêu Tử Lăng đứng thẳng ở bên cạnh Sở Chích Thiên vẫn luôn làm người ẩn hình, “Sau cùng, rốt cục đã bị tôi tìm được, cậu ta chính là nhược điểm của cậu.”

Lời nói như đinh đóng cột của quân sư Ngô Khánh Vân khiến cho Tiêu Tử Lăng giương lên lông mi, không biết gã thế nào sẽ khẳng định như thế, nếu không phải tình cờ, quan hệ của cậu với Sở Chích Thiên là thuần khiết đến mức không thể thuần khiết hơn. . . Tiêu Tử Lăng đột nhiên nhớ lại sự thân mật tiếp xúc với Sở Chích Thiên trước đây, cùng với ý đồ không chút nào che giấu ba năm nay của Sở Chích Thiên, cả khuôn mặt cậu đều đen. Tạo thành loại hiểu lầm này, Sở Chích Thiên là đầu sỏ gây nên.

“Nếu đã xác định điểm này, tôi liền có lý do tin tưởng, một khuôn mặt hoàn toàn tương đồng, cho dù biết rõ là giả, nhưng khi thực lực của đối phương thấp đến mức không cho cậu cảm giác uy hiếp, bản năng cậu phản ứng sẽ không trực tiếp lựa chọn kích sát, dù sao đó là một khuôn mặt mà cậu thích.” Tuy rằng quân sư không ở hiện trường, nhưng có thể rõ ràng mô phỏng ra được tình cảnh lúc đó.

“Mà khi phát hiện khói độc, cậu phản ứng đầu tiên khẳng định là trực xuất, chỉ cần là người thức tỉnh, đều sẽ lựa chọn làm như vậy, đó là một loại thói quen nuôi thành trong chiến đấu ở mặt thế mấy năm qua.” Quân sư rủ rủ nói.

“Không sai, phản ứng của tôi đều bị anh phỏng đoán được, bất quá tôi lại không rõ, điểm then chốt nhất của bố cục này, vì sao lựa chọn dùng mị độc mà không phải độc dược khác?” Sở Chích Thiên rất rõ ràng, nếu như kịch độc, lúc này đây anh trở về sẽ không nhẹ nhàng như vậy, tuy rằng chưa hẳn sẽ chết, nhưng hung hiểm sẽ lớn hơn, anh tin tưởng người trước mắt hiểu rất rõ điểm này, đây cũng là điều anh vẫn luôn nghĩ không thông được.

Quân sư nghe vậy lắc đầu cười khổ nói: “Không phải không muốn dùng độc dược bá đạo hơn, chúng tôi đã từng thử chế tạo ra kịch độc khác, đối phương vừa mở ra kỹ năng phòng hộ sẽ bị chặn lại, chỉ có mị độc đó, trái lại có thể lợi dụng được kỹ năng phòng hộ của đối phương, ăn mòn vào, gần như khó giải. Bất quá tuy rằng mị độc không phải độc dược trí mạng, nhưng một khi nó phát tác, có thể khiến cho người thức tỉnh triệt để mất đi dị năng, trở thành một người bình thường, chúng tôi cho rằng loại kết quả này đủ để kích sát cậu. Vì vậy, chúng tôi lựa chọn nó, để bảo đảm không một sơ hở. . .”

Nếu như thăng thêm mấy bậc nữa, có lẽ có thể chế tạo ra được kịch độc vừa im hơi lặng tiếng vừa có thể ăn mòn năng lượng của đối phương đi, đáng tiếc bọn họ không có cơ hội, Ngô Khánh Vân không có, gã cũng không có, lực nhẫn nại của bọn họ vẫn chưa đủ, vẫn có chút sốt ruột.

Then chốt nhất chính là, vận khí của Ngô Khánh Vân thực sự quá kém, mắt thấy sắp thành công, lại bị Tiêu Tử Lăng vẫn luôn ẩn tàng ở nơi đó một kích tất sát. . . Tâm tình quân sư phức tạp quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, nói, “Tôi tính tới bất kỳ ai, lại không tính được thực lực của cậu! Tôi không biết là cậu cố ý, hay là Sở Chích Thiên tận lực an bài, nhưng không thể nghi ngờ chiêu cờ của các cậu cao hơn.”

Thực lực chân chính của Tiêu Tử Lăng vượt qua năng lực trên tình báo quá nhiều, quân sư hiểu rõ đó là một chân tướng được tận lực ẩn tàng, mục đích sợ rằng chính là vì để cho mọi người xem thường Tiêu Tử Lăng. Mà bọn họ đích xác đã trúng kế, xem nhẹ điểm này, dưới tình thế tốt lại bị Tiêu

Tử Lăng một kích lật bàn, nếu không phải tuyệt sát sau cùng của cậu ta, lúc này đây bọn họ sẽ không thua thảm như vậy.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười, đó cũng là nguyên nhân để anh không nhìn hết thấy âm mưu quỷ kế, Tiểu Lăng của anh thực sự rất mạnh!

Anh ẩn tàng thực lực của Tiêu Tử Lăng, chính là vì điều này, anh biết, Tiêu Tử Lăng nhất định sẽ vì anh mà trở thành mục tiêu của mọi người, tuy rằng cường đại có thể đẩy lùi ác ý của một số người, nhưng tuyệt đối sẽ không kinh hách lui được những âm mưu quỷ kế, nếu như bị người triệt để nắm giữ thực lực, sau đó thiết kế bố cục ra vì điều đó, tuyệt đối thuộc về tuyệt sát, gần như không có khả năng lật bàn.

Quân sư chú ý tới ý cười nơi khóe miệng Sở Chích Thiên, trong lòng hiểu rõ, biết đây chỉ sợ là do Sở Chích Thiên an bài, có lẽ thật lâu trước đây cũng đã chôn xuống ám chiêu, chính là vì ứng phó những cục diện ngoài dự đoán, sau cùng xoay chuyển Càn Khôn.

Thua không oan, bởi vì ám chiêu mà đối phương thiết lập còn thâm còn lâu hơn so với trong tưởng tượng của gã, chính phần ẩn nhẫn đó, đã để cho gã thua cam tâm. Quân sư cảm khái trong lòng.

Quân sư cuối cùng chết thản nhiên, gã đã hiểu rõ bố cục này thua ở nơi nào, đã không còn tiếc nuối. Mà Sở Chích Thiên cũng không có sở thích ngược đãi, sau khi hiểu rõ được điều mình quấy nhiễu liền kêu thủ hạ cho gã ta một sự thống khoái.

Nói đến cùng, kỳ thực Sở Chích Thiên rất cảm kích quân sư này, nếu không phải gã thiết lập trận cục này, anh căn bản không có khả năng có được Tiểu Lăng, chỉ vì điểm này, anh cũng sẽ để cho gã chết thống khoái.

Triệt để giải quyết thế lực của Ngô Khánh Vân, Sở Chích Thiên quay đầu hỏi Tiêu Tử Lăng bên người: “Kế tiếp em muốn làm thế nào?”

“Những mật thám kia cũng nên thanh lý!” Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt nói, ba năm nay vẫn luôn nhịn không thanh lý, chính là vì lợi dụng bọn chúng cho đối phương một số tin tức sai lầm, để cho bọn chúng cho rằng bên này thực sự hành động như bọn chúng suy nghĩ.

Sở Chích Thiên như cười như không nói: “Vậy Tiêu bộ trưởng, có thể cho phép tôi tham quan ở nơi cậu làm việc không?” Sở Chích Thiên biết còn có một người, Tiêu Tử Lăng rất muốn giết.

Tiêu Tử Lăng liếc Sở Chích Thiên một cái, giữa trán lộ ra vẻ đùa cợt: “Thế nào? Đại thủ lĩnh còn có tâm tư thương hương tiếc ngọc?”

Sở Chích Thiên xấu hổ sờ sờ mũi, không nói gì. Rõ ràng chưa bao giờ có bất kỳ tâm tư bất lương nào đối với nữ nhân đó, vì sao lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong lòng anh chợt dạ chứ?

Thấy loại vẻ mặt này của Sở Chích Thiên, trong lòng Tiêu Tử Lăng không khỏi bức bối, chẳng lẽ Sở Chích Thiên thực sự từng có tâm tư đối với nữ nhân đó? Quả nhiên là ngựa giống, quản không được thứ khốn nạn dưới thân.

Bất quá, cho dù Sở Chích Thiên phản đối, cũng ngăn không được ý nghĩ muốn giết cô ta của cậu, Giang Khinh Ngữ nhất định phải chết. Sát ý cuộn cuộn nơi ngực Tiêu Tử Lăng, nhất thời không rõ tới cùng muốn giết Giang Khinh Ngữ là vì điều gì.

Tâm tình Tiêu Tử Lăng không tốt quay đầu đi, trực tiếp ra khỏi địa bàn của Sở Chích Thiên đến nơi mình làm việc, không nhìn Sở Chích Thiên bám dính theo phía sau.

Căn cứ Lăng Thiên, đêm khuya người vắng, Giang Khinh Ngữ ở trong phòng mình lại còn chưa ngủ, cô đang lo lắng đi qua đi lại, trong miệng còn nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ: “Vì sao, vì sao nó còn có thể sống trở về, vì sao nó còn chưa chết?” Mấy ngày nay cô vẫn luôn ăn ngủ khó an, phần nộ

dị thường, cô không rõ Tiêu Tử Lăng đều đã rơi vào trùng vây, thế nào còn có thể sống trở về?

Giang Khinh Ngữ không rõ điểm này, trên thực tế, từ khi Tiêu Tử Lăng rời căn cứ, cô ta đã bị hạn chế biết bất cứ tin tức nào, bởi vì Tiêu Tử Lăng không cho phép. Không sai, tin tức mà Giang Khinh Ngữ đưa ra ngoài, đều là Tiêu Tử Lăng hy vọng cô ta đưa ra, để cho Ngô Khánh Vân cho rằng cậu thực sự đã trúng kế, bị hấn dẫn đến căn cứ. Trên thực tế, là Tiêu Tử Lăng tương kế tựu kế, bởi vì cậu cũng muốn tìm ra Ngô Khánh Vân, báo thù cho tiểu cô, nếu Ngô Khánh Vân muốn dùng bản thân làm mồi, như vậy không bằng lợi dụng cơ hội lần này kích sát Ngô Khánh Vân vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn.

Giác quan thứ sáu của Giang Khinh Ngữ rất mạnh, cô cảm thấy rất bất an, cảm thấy bên người mình có người đang giám thị, cô lo lắng cho mình có phải đã bại lộ hay không, để cho Tiêu Tử Lăng tìm được cơ hội ‘tính sổ sau Thu’.

Đột nhiên cửa phòng bị gõ vang, Giang Khinh Ngữ cả kinh giật nảy, cẩn thận hỏi: “Ai?”

Liền nghe thấy một thanh âm thanh thúy vang lên ở cửa: “Là em a, Giang tử tỷ.”

Giang Khinh Ngữ nhất thời thở phào một hơi: “Hóa ra là Tiểu Ngải a, đã trễ thế này tìm chị có việc?” Trương Ngải Ngải vẫn luôn đứng ở bên cô, có rất nhiều tin tức đều là Trương Ngải Ngải cho cô. Giang Khinh Ngữ đi qua, vừa mới mở cửa, liền thấy bên cạnh Trương Ngải Ngải có hai nam nhân, mặc đồng phục khiến cho cô sợ hãi, chính là bộ an giám khiến cho ai trong căn cứ nói đến cũng biến sắc.

Không đợi Giang Khinh Ngữ phản ứng lại, hai người kia mỗi người một bên túm cánh tay Giang Khinh Ngữ bắt giữ, một người trong đó lạnh lùng nói: “Giang tiểu thư, bộ trưởng chúng tôi mời cô đi uống trà!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Tội Danh? Kết Cục Của Giang Khinh Ngữ (Thượng)

Người của bộ an giám đều là người thức tỉnh cường đại, Giang Khinh Ngữ biết mình giãy dụa thế nào cũng không dao động được bọn họ mấy may, vì vậy cô nhanh chóng lãnh tĩnh xuống, quay đầu nhìn về phía Trương Ngải Ngải lạnh lùng hỏi: “Trương Ngải Ngải, vì sao cô sẽ ở cùng chỗ với người của bộ an giám? Là cô nói gì ở chỗ Tiêu bộ trưởng? Dự định hãm hại tôi?” Bây giờ còn chưa phải lúc cô đánh cược, cô nhất định phải lãnh tĩnh, Giang Khinh Ngữ cô đã định trước là nhân vật chính, ai cũng không thể thay đổi được, cho dù nguy cơ thế nào, nhất định cũng sẽ có một đường sinh cơ.

Cả người Trương Ngải Ngải thoáng cứng đờ, cô không ngờ ở tuyệt cảnh như thế, vẫn không thể khiến cho Giang Khinh Ngữ rơi vào điên cuồng, trái lại càng thêm lãnh tĩnh. Cô nhớ lại từng việc mà ba năm nay cô đã làm, biết không còn đường lui, vì vậy cô cắn răng cười nói: “Ha ha, Giang tử tử, Tiêu bộ trưởng chỉ là mời chị đi uống chén trà, chị thế nào đa tâm như thế? Hãm hại? Em nào dám chứ?” Nếu còn chưa biết kết cục của Giang Khinh Ngữ như thế nào, hiện tại cô còn chưa thể xé rách da mặt với cô ta.

Giang Khinh Ngữ gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, sự trào phúng rõ ràng trong mắt, nữ nhân này cho rằng cô là kẻ ngốc? Từ khi cô ta dẫn theo người của bộ an giám xuất hiện, cô biết cô ta đã phản bội cô, có lẽ còn có thể đánh ngược một phen hãm hại cô. Cô lạnh lùng thốt: “Trương Ngải Ngải, cô với tôi là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, tôi không tốt, cô cũng không tốt hơn được chỗ nào.” Cô biết bây giờ còn chưa phải thời điểm trở

mặt với Trương Ngải Ngải, dù sao Trương Ngải Ngải biết một số chuyện của cô, cô nhất định phải khiến cho nữ nhân này ngậm miệng lại. Vì vậy trong lời nói của Giang Khinh Ngữ ẩn giấu sự sắc bén, cảnh cáo Trương Ngải Ngải phải nhìn rõ tình thế.

Bất quá, chờ cô thoát khỏi lần khốn cảnh này, cô nhất định phải khiến cho Trương Ngải Ngải sống không bằng chết, người phản bội cô cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Giang Khinh Ngữ rũ mắt xuống, giấu đi sự phẫn hận cùng sát khí trong lòng.

Trương Ngải Ngải nghe vậy ánh mắt lạnh lẽo, biết Giang Khinh Ngữ là đang uy hiếp cô. Thế nhưng. . . Khóe miệng cô lộ ra ý cười, hết thảy những điều cô làm chính là đã trải qua sự đồng ý của người nào đó. Nhìn nữ nhân vinh quang vô hạn khiến cho cô hâm mộ đổ kị hận ở kiếp trước này đây, lúc này cũng đã đến đường cùng, so với cô còn không bằng, trong lòng thế mà dâng lên một khoái cảm kỳ lạ. Cô không thể kiềm được sự kích động trong lòng, mở lời cười nói: “Giang tỷ tỷ, em quên nói cho chị, ba năm nay tin tức em cho chị, đều được trải qua sự đồng ý của Tiêu bộ trưởng. . .” Cô đặc ý, cô đang nói cho Giang Khinh Ngữ, sự uy hiếp của cô ta không có chút trọng lượng nào đối với cô.

“Ba năm? Thì ra là thế. . . Trương Ngải Ngải, xem ra tôi đã xem thường cô.” Giang Khinh Ngữ không che giấu sát ý trong mắt nữa. Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười lạnh, không ngờ Trương Ngải Ngải sớm đã đầu phục Tiêu Tử Lăng từ ba năm trước đây, xem ra hết thảy những điều cô làm sớm đã ở trong sự khống chế của Tiêu Tử Lăng. Bất quá. . . Trên mặt cô hiện lên một vẻ trào phúng. Tiêu Tử Lăng muốn dựa vào chuyện đó để đưa cô vào chỗ chết? Vậy cũng quá coi thường cô rồi.

Trương Ngải Ngải vừa đặc ý xong, trong lòng liền hối hận, lần này cô đã triệt để đắc tội Giang Khinh Ngữ, không còn có khả năng giải hòa nữa, có lẽ đã tới bước đường cô chết tôi sống.

Trương Ngải Ngải nghĩ tới Tiêu Tử Lăng, chút hối hận thoáng cái biến mất. Ba năm trước đây, từ khi Tiêu Tử Lăng tìm tới cô, cô đã biết bản thân đã không còn đường lui. Gián điệp hai mang là trạng thái lý tưởng nhất, đáng tiếc Tiêu Tử Lăng không cho cô cơ hội đó, lần này lệnh cho cô dẫn theo người của bộ an giám lại đây bắt Giang Khinh Ngữ, cô liền hiểu rõ lần này Tiêu Tử Lăng chờ cô lựa chọn.

Trương Ngải Ngải không có đường khác có thể đi, trước đây cô vì trả thù những kẻ đắc tội cô kiếp trước, ngầm hạ vài lần độc thủ, cô cho rằng đã làm không chút sơ hở, thế nhưng lại để cho Tiêu Tử Lăng nắm giữ được chứng cứ phạm tội, cô chỉ có thể không chùn bước lựa chọn phối hợp Tiêu Tử Lăng.

Cô đã không thể đợi được đến lúc Giang Khinh Ngữ vinh quang, không phối hợp kết quả chính là chết, Tiêu Tử Lăng không cho cô thời gian dư thừa để suy nghĩ. Mà từ trước đến nay cô luôn quý trọng sinh mệnh lần thứ hai có được không dễ này, cô tuyệt đối sẽ không vì Giang Khinh Ngữ mà lựa chọn cái chết, cho dù biết về sau Giang Khinh Ngữ sẽ quyền khuynh một đời, nhưng cũng không thể cho phép cô lùi bước. Hơn nữa từ trước đến nay cô không có cảm giác gì tốt đối với Giang Khinh Ngữ, kết giao với cô ta chẳng qua chỉ là lợi dụng mà thôi, vì vậy lựa chọn phản bội quá dễ.

Ánh mắt tràn ngập sát ý của Giang Khinh Ngữ tuyệt không bị Trương Ngải Ngải bắt hụt, phải nói, Giang Khinh Ngữ biểu hiện quá rõ ràng, không cho phép cô không rõ. Về mặt Trương Ngải Ngải trở nên lạnh lẽo, sự ngoan độc chột lóe mà qua trong mắt. Nếu cô với Giang Khinh Ngữ đã xé rách da mặt, trở thành tử địch, như vậy vì an toàn của bản thân, chỉ có thể để cho cô ta chết trong bộ an giám, không thể để cho cô ta có khả năng Đông Sơn tái khởi.

Người của bộ an giám áp giải Giang Khinh Ngữ tới tổng ban bộ an giám, mà Trương Ngải Ngải thì làm chứng nhân theo bọn họ tới nơi khiến người ta nghe đến đã sợ đó.

Tổng ban bộ an giám tọa lạc trong biệt thự ở một đình viện rất sâu, vừa bước vào cánh cửa sắt cao vót nơi cửa chính, chính là một hoa viên lớn, trong đó có vài chiếc đèn lồng mờ chiếu sáng mấy con đường nhỏ u ám, bóng cây cao thấp không đều hai bên chột sáng chột tối nhẹ nhàng đưa trong gió đêm, phát sinh tiếng vang xào xạc, nơi đây chính là bộ an giám khiến người ta sợ hãi. Hai người Giang Kinh Ngữ Trương Ngải Ngải bị bóng tối dày đặc này vây quanh, thế mà có chút sợ, thậm chí cảm thấy sự rét lạnh âm trầm, mà nơi đầu cùng, là đại sảnh biệt thự đang lấp lánh đèn đuối chói mắt.

Vừa vào đại sảnh, bên trong lại không có sự âm trầm như trong tưởng tượng, toàn bộ đại sảnh bố trí rất ấm áp, chính giữa được vây bởi một vòng sofa vải mềm, màu đỏ thẫm mang theo khí tức ấm áp, trái phải phía trước sofa đều có bàn trà, lúc này đã bày lên nước trà đang bốc hơi nóng, dựa vào tình cảnh này thì tựa hồ thực sự đúng như hai người bộ an giám kia nói, Tiêu Tử Lăng chỉ mời các cô đến uống trà.

Lúc này, ở chính giữa, hai sofa chiếc pha đơn người được xếp đặt một trái một phải, trên bàn trà chính giữa cùng đặt hai chén trà nóng, trên sofa đã có hai người ngồi, ngồi bên trái là Tiêu Tử Lăng quần áo gọn gàng đến mức không một chút cầu thả, cậu tựa nghiêng lên tay vịn bên phải, đang cúi đầu lật xem một phần văn kiện. Mà bên phải, một nam nhân tùy tiện ngồi, áo sơmi của anh chỉ cài hai nút ở bụng, cổ áo mở rộng, lộ ra vòm ngực rắn chắc, anh biếng nhác tựa nghiêng lên tay vịn bên trái, mặt mày đang nhìn chăm chú vào Tiêu Tử Lăng bên cạnh, thường thường nói chuyện bên tai Tiêu Tử Lăng, dường như hai người đang thương lượng chuyện gì đó. Anh chính là thủ lĩnh của căn cứ Lăng Thiên - Sở Chích Thiên.

Khác với Tiêu Tử Lăng nhìn mấy cô như không thấy, Sở Chích Thiên trong nháy mắt mấy cô vào cửa, lại ngẩng đầu liếc nhìn các cô một cái, ánh mắt đó rất lạnh nhạt, dường như nhìn một người xa lạ không mang theo bất kỳ tâm tình gì. Sau đó lại tiếp tục cúi đầu nói chuyện với Tiêu Tử Lăng,

dường như đang nói cho cậu chuyện gì đó. Mà trong ngón tay phải của anh, lõi điện nhỏ bé đang lặng yên biến hóa vô số đồ hình, anh vô thời vô khắc không tu luyện, vì anh cũng vì bảo hộ người mà mình yêu. Cho dù biết rõ Tiểu Lăng của anh không cần sự bảo hộ của anh, anh cũng không cách nào khống chế được loại ý nghĩ đó của bản thân.

Trương Ngải Ngải thấy Sở Chích Thiên vốn không nên ở đây, ngày hôm nay lại bất ngờ hiện thân, trong lòng đột ngột cả kinh, chẳng lẽ Giang Khinh Ngữ thực sự còn có khả năng lật bàn? Không! Cô đã đắc tội Giang Khinh Ngữ, tuyệt đối không thể để cho cô ta có cơ hội Đông Sơn tái khởi, cô nhất định phải phá hủy, nhất định phải khiến cho cô ta chết ở bộ an giám! Trương Ngải Ngải rũ mặt xuống, ánh mắt nhanh chóng hiện lên một vẻ kiên quyết.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng tựa như cúi đầu xem văn kiện, bỏ mặc đối với Giang Khinh Ngữ Trương Ngải Ngải, kỳ thực đang cùng Giám Định Phân Tích nghiên cứu hai nữ nhân trước mặt.

Giám Định: Sát khí của nữ trọng sinh rất nồng!

Phân Tích: Ba năm trước đây bị chúng ta nắm giữ nhược điểm của cô ta, buộc cô ta hợp tác với chúng ta, kết cục này cũng đã định trước. Cô ta với Giang Khinh Ngữ không phải cô chết chính là tôi mất mạng.

Tiêu Tử Lăng: Khẳng định Giang Khinh Ngữ rất hận cô ta, dù sao ả ta vẫn rất tin tưởng cô ta.

Giám Định: Đôi bên lợi dụng, sự kết minh không trả giá chân tình, sẽ rất dễ phản bội.

Phân Tích: Vì vậy, thân, cậu nhất định phải tận tình đối tốt với bọn tôi, không nên phản bội bọn tôi nha. . . (Phân Tích đột nhiên cảm thấy có một bóng mờ lướt qua, vì sao nó có loại cảm giác, dường như trước đây thực sự đã từng bị ai đó phản bội qua?) Phân Tích hồ nghi nhìn Giám Định bên

cạnh, nếu như thực bị người phản bội, ngoại trừ người trước mắt vậy khẳng định không còn ai khác. Phân Tích nghĩ như vậy tâm tình rất không tốt, nó nhìn không được tàn bạo trừng Giám Định quân bên cạnh một cái, phát tiết sự tức giận của bản thân.

Giám Định quân nhận được ánh mắt giận trừng của Phân Tích, đương nhiên hiểu rõ nguyên nhân Phân Tích trừng nó, nó cảm thấy nó rất oan uổng, hoàn toàn là nằm trúng đạn. Phản bội? Thế nào có thể? Nó yêu Phân Tích còn không kịp kìa. . .

Ách? Vì sao nó cảm thấy trong lòng không an ổn nhỉ? Lần đầu tiên cảm thấy mọi chuyện đã bắt đầu thoát khỏi sự nắm giữ của nó.

Giang Khinh Ngữ thấy Sở Chích Thiên ngồi ở chủ vị, ánh mắt thoáng cái cháy rực lại thần quang, cô biết ngay mình không có khả năng chết như thế mà, cô chính là nhân vật chính, chính là nữ nhân duy nhất Sở Chích Thiên từng yêu, Sở Chích Thiên thế nào có thể nỡ để cho cô chết chứ? Cô nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này, gọi dậy cảm tình bị che mờ của Sở Chích Thiên. . . Không hề nghi ngờ, Giang Khinh Ngữ đã trúng tâm ma, cô ta vẫn không nhận rõ tình thế, vẫn chìm đắm trong những tình tiết tiểu thuyết của cô ta, không cách nào tự thoát khỏi!

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra một vẻ trào phúng, nếu Giang Khinh Ngữ cho rằng ả ta còn có đường sống, như vậy cứ để cho ả ta nỗ lực một phen đi, cậu là người tốt mà.

Cậu ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thành thực tuấn tú của mình, thấy được sự kinh sợ trong mắt Giang Khinh Ngữ cùng Trương Ngải Ngải, lúc này mới đưa văn kiện trong tay cho quan kiểm soát bên cạnh, tỏ ý có thể bắt đầu hỏi.

Dung mạo này của cậu còn chưa từng hiện ra ở trước mặt những người khác trong căn cứ, bất quá người của bộ an giám tuyệt không cảm thấy kinh

ngạc, hình tượng của Tiêu Tử Lăng ở nơi đây vốn chính là bất định, mà bọn họ chỉ cần nhớ kỹ khí tức của cậu là được.

Quan kiểm soát nói ra từng nội dung trên văn kiện, kỳ thực khi những nội dung này được ghi trên danh sách, đã chứng minh chứng cứ phạm tội đã vô cùng xác thực, nhưng Giang Khinh Ngữ vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, dường như tuyệt không tán thành những hành vi phạm tội đó.

Quả nhiên, khi quan kiểm soát cuối cùng hỏi Giang Khinh Ngữ có biết tội hay không, Giang Khinh Ngữ trả lời như đinh đóng cột: “Tôi không có tội, tôi không có chia mũi nhọn vào Tiêu bộ trưởng, cũng không có phản bội căn cứ.”

Giang Khinh Ngữ rất rõ ràng, tin tức cô để lộ ra chỉ nhằm vào Tiêu Tử Lăng, mà những tin tức khác về căn cứ Lăng Thiên cô chưa bao giờ để lộ ra. Chỉ cần cô giải thích thoả đáng, cô có thể toàn thân trở ra, vốn cô còn lo lắng Tiêu Tử Lăng quan báo tư thù, bất kể cô nói gì, đều sẽ áp đặt hành vi phạm tội lên thân cô, thế nhưng sự xuất hiện của Sở Chích Thiên đã để cho cô hạ xuống được tảng đá lớn trong lòng. Bất kể Tiêu Tử Lăng làm như thế nào, cô đều có thể sống sót, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ không cho phép ai lạm dụng tư quyền, nếu như Tiêu Tử Lăng cố ý muốn giết cô, cô càng có thể lợi dụng chuyện này, để cho Sở Chích Thiên biết rõ khuôn mặt thật của Tiêu Tử Lăng, để cho anh ta triệt để phỉ nhổ Tiêu Tử Lăng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Tội Danh? Kết Cục Của Giang Khinh Ngữ (Trung)

Quan kiểm soát lật văn kiện ra mặt trước, lạnh lùng hỏi: “Không có? Vậy lần phản bội ba năm trước đây của Ngô Khánh Vân, nơi ở của Tiêu Tình Vân là do cô để lộ ra đúng chứ. Đội viên hậu cần Cổ Mỗ truyền tin tức cho cô đã thừa nhận. . .”

“Khi đó, tôi thế nào biết Ngô Khánh Vân sẽ phản bội căn cứ? Hẳn là số bốn của tổ công kiên, tôi đương nhiên không có cảnh giác, hơn nữa Tiêu Tình Vân ở trong mắt chúng tôi vốn chính là một người không quan trọng gì, làm sao ngờ đến tên đó sẽ bắt cô ta làm con tin, hơn nữa còn làm điên cuồng như thế?” Biểu tình của Giang Khinh Ngữ thập phần vô tội, kiên quyết không chịu thừa nhận việc cấu kết trước đây, nếu cần mạng sống, tuyệt đối không thể dính tới tội phản bội căn cứ.

“Ba năm nay, cô vẫn có liên hệ với Ngô Khánh Vân, cũng vẫn luôn cung cấp cho hắn tin tức về Tiêu bộ trưởng. . .” Quan kiểm soát tiếp tục hỏi, hẳn hỏi rất bất đắc dĩ, không biết nữ nhân này dựa vào cái gì cho rằng bản thân vô tội, hành vi phạm tội của cô ta đã rõ ràng ngay trước mắt trong hồ sơ, chết một trăm lần cũng không có vấn đề gì.

“Tôi biết Tiêu bộ trưởng với Ngô Khánh Vân có thù, vẫn luôn muốn bắt hắn, vì vậy tôi mới cố vòng quanh với hắn. Dù sao trước đây vẫn là bởi vì sự sơ xuất của tôi, khiến cho Tiêu tỷ chết oan uổng, tôi rất áy náy, cho nên muốn dùng một phần tâm ý của mình, muốn giúp Tiêu bộ trưởng làm việc. Cho dù bị người hiểu lầm tôi cũng tình nguyện, mà Tiêu bộ trưởng biết

được nơi ở Ngô Khánh Vân, còn là do tôi trần trọc tiết lộ cho cậu ta.”
Giang Khinh Ngữ thoáng nhếch mị nhãn, trong mắt toát ra một tia thương cảm, dường như đang sám hối chuyện gì, dường như hành động việc làm của cô chỉ là vì bù đắp, hết thảy là vì tốt cho Tiêu Tử Lăng.

Đây cũng là phương pháp Giang Khinh Ngữ thoát thân, trước đây cô đem tin tức của Ngô Khánh Vân tiết lộ cho Tiêu Tử Lăng, vẫn có vết tích có thể tra. Nếu như thực gắn bó một mạch với Ngô Khánh Vân, thì sẽ không thể giải thích được vì sao cô sẽ tiết lộ tin tức đó cho Tiêu Tử Lăng, trái lại lí do thoái thác của cô có vẻ rất đáng tin.

Trương Ngải Ngải thấy được sự suy tư trong mắt quan kiểm soát, dường như đang suy nghĩ độ có thể tin của lời nói của Giang Khinh Ngữ, trong lòng cô âm thầm sốt ruột, nhịn không được mở miệng nói: “Chẳng lẽ cô không sợ bởi vậy khiến cho Tiêu bộ trưởng rơi vào tuyệt cảnh sao?” Cô tuyệt đối không thể để cho Giang Khinh Ngữ lật bàn.

Giang Khinh Ngữ quay đầu nhìn về phía Trương Ngải Ngải. Nữ nhân ngu xuẩn a, cô đang chờ câu hỏi đó đây. Vì vậy cô lộ ra nụ cười tươi đẹp, thâm tình chân thành nhìn về phía Sở Chích Thiên: “Tôi tin tưởng ánh mắt của Sở ca, nếu Tiêu bộ trưởng có thể ngồi trên chức bộ trưởng, như vậy khẳng định Tiêu bộ trưởng là một siêu cấp cường giả, nhất định có thể giải quyết hoàn mỹ được việc này.”

Về làm bộ làm tịch của Giang Khinh Ngữ, khiến cho khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra một vẻ trào phúng, cậu như cười như không liếc Sở Chích Thiên bên cạnh một cái. Sau đó lặng lẽ động động miệng, liền thấy mặt Sở Chích Thiên trực tiếp biến thành màu đen.

Sở Chích Thiên không cách nào không mặt đen, bởi vì tuy rằng đàn em nhà anh chưa nói ra tiếng, nhưng khẩu hình đó anh vừa nhìn đã biết, ai biểu mỗi ngày đàn em nhà anh đều treo cái từ đó ở bên miệng chứ, không cần anh suy nghĩ, khẳng định là hai chữ ngựa giống. Tâm tình Sở Chích Thiên

phải nói là phiền muộn a. Vì sao anh theo đuổi bà xã lại trắc trở như thế? Thật vất vả mới có chút tiến triển, thì lại có nữ nhân không biết điều quăn lên, khiến cho đàn em nhà anh hiểu lầm, sau đó lại về lại cự ly đại ca đàn em trước đây. . . Hừ, anh tiến được một bước như vậy dễ lắm sao!?

Tiêu Tử Lăng im lặng trào phúng Sở Chích Thiên rải tình xung quanh kia xong, sau đó quay đầu nhìn về phía nữ nhân âm thầm đặc ý kia, quả nhiên là người biết lựa lời nói, không hổ là nhân viên tin tức của căn cứ. Vài ba câu đã làm cho tội của bản thân mất sạch, đến sau cùng trái lại còn trở thành công thần.

Quan kiểm soát suy tư một chút, cảm thấy mình hỏi không ra được gì, bởi vì tội danh của Giang Khinh Ngữ đều có quan hệ tới Ngô Khánh Vân, nếu đúng theo như lời cô ta, thật đúng là khó cho ra được phán đoán chính xác, dù sao lời Giang Khinh Ngữ nói vẫn có khả năng, có lẽ bản ý của cô ta chỉ là có lòng tốt. Nghĩ như thế, ánh mắt vốn còn rất kiên định của quan kiểm soát bắt đầu trở nên do dự.

Lúc này, nơi mắt phải của Tiêu Tử Lăng, Phân Tích lại nhảy ra: Thân, đối phương đã mở ra “Vàng Sáng Nhân Vật Chính”. Cường đại đúng không, hoàn toàn dao động tâm của những người đó.

Giám Định: “Vàng Sáng Nhân Vật Chính” là một lỗi kỹ thuật, đã ảnh hưởng tới những người đó.

Tiêu Tử Lăng liếc mắt một cái nhìn qua, phát hiện không chỉ lập trường của quan kiểm soát có chút không kiên định, vẻ mặt của những đội viên khác phụ trách giám thị xung quanh cũng có chứa ý ‘cần tra xét lại’, dường như đã bị lời nói của Giang Khinh Ngữ đả động, có thể thấy được uy lực kỹ năng đó của Giang Khinh Ngữ rất cường đại, phải biết rằng có thể trở thành đội viên của bộ an giám, tâm thần kiên định là điều kiện đầu tiên, nhưng cho dù như thế, vẫn không tự chủ được bị “Vàng Sáng Nhân Vật Chính” của Giang Khinh Ngữ ảnh hưởng. Tiêu Tử Lăng bắt đầu thông cảm cho

Trần Cảnh Văn, có lẽ anh ta vẫn luôn tìm cậu gây phiền phức, hẳn có quan hệ tới “Vàng Sáng Nhân Vật Chính” đó.

Phân Tích: Còn có, thân, nghìn vạn lần không nên tự mình động thủ nga, kỹ năng đó rất biến thái, có thể sẽ phản phệ đến người động thủ.

Tiêu Tử Lăng thấy câu nhắc nhở của Phân Tích, chau mày, cậu hỏi tiếp một vấn đề cậu đặc biệt quan tâm: Như vậy Sở Chích Thiên có bị ảnh hưởng hay không?

Giám Định: Tâm anh ta không có vật thừa! Đã không đếm xỉa đối với hết thầy mê hoặc bên ngoài. (Nên giúp đều đã giúp, Sở Chích Thiên anh tốt nhất đặc lực một chút, tóm không được người ký gửi của chúng tôi nữa, tôi nhất định sẽ chém anh. . .) Giám Định vốn nghiêm túc đột nhiên bạo phát, có lẽ lần trúng đạn vô tội lúc trước đã khiến cho nó không bảo trì được bình tĩnh nữa.

Phân Tích (khẩu khí rất không tốt): Hiện tại trong tâm trong mắt tên khốn nạn đó tất cả đều là cậu, vì vậy thân, xin yên tâm, Giang Khinh Ngữ không ảnh hưởng được anh ta.

Tiêu Tử Lăng thấy lời nói của Phân Tích, mặt nhin không được đỏ hồng, trong lòng dần dần tràn ra một chút vui sướng, bất quá rất nhanh đã bị cậu lý trí chặt đứt. Cậu biết rõ, cậu sẽ không bỏ mặc bản thân trở thành một thành viên trong hậu cung của Sở Chích Thiên, sự tự tôn cùng kiêu ngạo của cậu khiến cho cậu không có cách nào làm được điều đó, vì tương lai không để cho cậu hận Sở Chích Thiên, không cho hai người cừu thị đôi bên, còn không bằng cứ bảo trì loại quan hệ đơn thuần hiện tại, coi như chuyện gì cũng không biết. . .

Tiêu Tử Lăng rất nhanh chỉnh lý xong tâm tình, tiếp tục hỏi Giám Định Phân Tích: Vậy vì sao tôi với Trương Ngải Ngải kia không bị ảnh hưởng?

Tiêu Tử Lăng thấy rất rõ, khi tất cả mọi người đang dao động, sát ý trong mắt Trương Ngải Ngải lại càng đậm, cô ta hận không thể lập tức khiến cho Giang Khinh Ngữ chết ở trước mặt cô ta.

Giám Định: Chỉ sợ là do các cậu đều là lỗ thùng, dường như kỹ năng của cư dân nguyên trụ đều không ảnh hưởng được các cậu.

Tiêu Tử Lăng hồ nghi: Cư dân nguyên trụ? Không phải Giang Khinh Ngữ là người xuyên qua sao?

Giám Định: Thân thể của ả ta là cư dân nguyên trụ, vì vậy kỹ năng thức tỉnh thuộc về phạm trù này.

Tiêu Tử Lăng gật đầu biểu thị hiểu rõ, cậu đột nhiên nghĩ tới một việc, sau đó hỏi: “Lần trước ở Hoài Thành, cái cô hoa sen trắng có công năng tra xét kia dường như chỉ có thể cảm ứng được thực lực của Sở Chích Thiên, đối với tôi với Tiểu Thất thì một chút cảm ứng cũng không có, có phải chính là nguyên nhân này hay không?”

Giám Định: Không sai!

Tiêu Tử Lăng cười: Lúc đó tôi còn buồn bực, cho rằng tất cả tâm thần của hoa sen trắng đó đều ở trên người Sở Chích Thiên, không đếm xỉa đối với bọn tôi, hóa ra bởi vì tôi với Tiểu Thất là lỗ thùng, cho nên năng lực của cô ta vô hiệu đối với bọn tôi.

Phân Tích (biết sau hiểu muộn): Ách, hóa ra thân cũng là lỗ thùng a. . .

Giám Định: . . . (Chẳng lẽ nó chưa nói cho Phân Tích, kỳ thực chúng nó cũng là lỗ thùng sao?)

Lúc này, Trương Ngải Ngải mắt thấy sắp bị Giang Khinh Ngữ lật bàn, đột nhiên đứng ra, cô nhắm mắt nói: “Cô ta là kẻ phản bội.”

Theo một câu này của Trương Ngải Ngải, khéo miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra một nụ cười hài lòng, coi như Trương Ngải Ngải có chút thông minh, còn biết lợi dụng thân phận đó để phản kích lời nói dối của Giang Khinh Ngữ.

Quan kiểm soát nghe vậy vẻ mặt lạnh lẽo, hỏi: “Cô có chứng cứ?”

Trương Ngải Ngải không trả lời, vẫn nhắm mắt nhắc lại: “Cô ta là kẻ phản bội.”

Trên mặt quan kiểm soát dâng lên sự tức giận, vừa định quát lớn Trương Ngải Ngải cố tình gây sự, chợt nghe thấy Sở Chích Thiên mở miệng cười nói: “Sách, là người năng lực tiên đoán!”

Giang Khinh Ngữ nghe vậy sắc mặt đại biến, cô thế mà quên thân phận của Trương Ngải Ngải ý lại sinh tồn ở căn cứ Lăng Thiên, cô cảm thấy mọi chuyện đã vượt qua phạm vi nắm giữ của cô.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho vẻ mặt quan kiểm soát thoáng trang nghiêm, không ngăn cản phát ngôn của Trương Ngải Ngải nữa.

Chỉ nghe thấy Trương Ngải Ngải tiếp tục nói: “Lời nói dối, tương lai nói cho tôi biết, cô ta đang nói dối, Giang Khinh Ngữ là kẻ phản bội, là kẻ phản bội phản bội căn cứ Lăng Thiên của chúng ta!” Nói xong cô đột ngột mở mắt, vẻ mặt thống khổ ôm đầu ngồi xõm trên mặt đất không đứng dậy nổi, một lát sau, cô dường như đã hồi thần lại, sắc mặt tái nhợt đứng dậy, sau đó vẻ mặt lạnh lùng nói với tất cả mọi người ở hiện trường: “Dị năng của tôi nói cho tôi biết, Giang Khinh Ngữ là kẻ phản bội.”

Quan kiểm soát cảm thấy thực sự thần kỳ, vốn tưởng rằng Trương Ngải Ngải chỉ là một người sống sót bình thường, lại không ngờ cô là người tiên đoán thập phần nổi danh trong căn cứ, cô không dễ dàng tiên đoán, một khi tiên đoán thì trăm phần trăm chính xác. Đường nhìn của hắn ném lên trên người Giang Khinh Ngữ, chẳng lẽ nữ nhân này thật là kẻ phản bội? Người thức tỉnh đảm nhiệm quan kiểm soát đương nhiên là người tâm thần kiên

định nhất, tuy rằng “Vầng Sáng Nhân Vật Chính” của Giang Khinh Ngữ rất cường đại, nhưng có nhân tố ngoại lai là Trương Ngải Ngải quấy rầy, lực ảnh hưởng của “Vầng Sáng Nhân Vật Chính” dường như yếu bớt đi rất nhiều, tâm thần của quan kiểm soát lần nữa rõ ràng lên, lập trường cũng kiên định hơn rất nhiều.

Giang Khinh Ngữ nói cho mình không thể hoảng, luống cuống thì thực sự sẽ vạn kiếp bất phục, cô hít sâu mấy hơi, lúc này mới lạnh nhạt nói: “Cô ta nói là giả, tiên đoán của cô ta là giả. . .” Giang Khinh Ngữ biết mình chưa bao giờ muốn phản bội căn cứ Lăng Thiên, mà hết thầy bản thảo lịch sử, bao gồm cả chính sử dã sử tiểu thuyết thoại bản đều đã chứng minh điểm này, điều này biểu thị, câu nói theo như lời của Trương Ngải Ngải không có khả năng phát sinh, duy nhất có thể để giải thích được chính là Trương Ngải Ngải đang nói dối, cô ta muốn thừa cơ đưa cô vào chỗ chết.

Giang Khinh Ngữ cười lạnh một tiếng, cô biết thi triển dị năng nhất định có năng lượng dao động, muốn biết có phải Trương Ngải Ngải đang nói dối hay không, cũng không phải không có biện pháp, vì vậy cô nói: “Tôi yêu cầu quản chế phản ứng dị năng của cô ta. . . Nếu như xác định có phản ứng dị năng, khi nói ra đoạn lời đó, tôi cam nguyện nhận lấy cái chết.” Giang Khinh Ngữ biết lúc này nhất định phải đưa đến mình chỗ chết sau đó phục sinh, lúc nên ác nhất định phải đối với bản thân ác một chút, bằng không không có khả năng lấy được tín nhiệm của người khác.

Tất cả mọi người nhìn về phía Trương Ngải Ngải, liền thấy Trương Ngải Ngải lạnh mặt nói: “Đã tiên đoán qua, lần sau tiên đoán thì không còn nội dung tương đồng nữa. Không thể nghi ngờ Giang Khinh Ngữ đang nguy biến!” Cô thế nào có thể tiếp nhận chứ, cô căn bản không có dị năng, tiên đoán của cô vốn chính là giả, bị quản chế chỉ có một con đường chết.

Hai người giảng co, ai cũng không chịu thoái nhượng một bước, điều này khiến cho quan kiểm soát có chút khó xử, đến tột cùng nên tin ai?

Lúc này, đột nhiên nghe thấy Sở Chích Thiên mở miệng nói chuyện: “Kỳ thực, tôi có thể chứng minh sự thật giả của tiên đoán đó!”

Vẻ mặt mọi người cuồng nhiệt, không sai, thủ lĩnh của bọn họ không có gì làm không được, loại việc nhỏ nhìn thấu tiên đoán thật giả thế này đối với anh ta mà nói là quá dễ dàng.

Trương Ngải Ngải nghe vậy sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, cô không ngờ tới thời khắc mấu chốt, Sở Chích Thiên lại ra tay giúp Giang Kinh Ngũ, chẳng lẽ Giang Kinh Ngũ thực sự có khả năng lật bàn?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Tội Danh? Kết Cục Của Giang Khinh Ngữ (Hạ)

Mà Giang Khinh Ngữ lại cười, cô cười rất sáng rất mỉ, thậm chí có một loại kiêu ngạo thẳng lợi, cô biết ngay Sở Chích Thiên sẽ không nỡ để cho cô khó xử mà, sẽ không để cho những kẻ đó vu hãm sự thuần khiết của cô.

Sở Chích Thiên đưa tay chỉ vào Trương Ngải Ngải lưng lay sắp ngã, anh như cười như không nói: “Cô, tiên đoán là. . . sự thực!”

Câu nói như trái bom này trực tiếp khiến cho biểu tình của hai nữ nhân lần nữa xoay chuyển, khiến cho các cô dạo chơi hết một lượt ở địa ngục lần thiên đường.

Trương Ngải Ngải không cách nào tin tưởng nhìn Sở Chích Thiên, thấy được một tia trào phúng trong ánh mắt Sở Chích Thiên, cô biết xiếc của cô lừa không được đối phương, thế nhưng cô không biết vì sao Sở Chích Thiên sẽ giúp cô che lấp?

Nụ cười của Giang Khinh Ngữ cười đến phân nửa liền cứng lại, cô kinh ngạc đầy mặt nhìn Sở Chích Thiên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cô không biết vì sao Sở Chích Thiên sẽ nói ra những lời đó, chẳng lẽ anh ta không biết nói câu đó sẽ trực tiếp tuyên bố cái chết của cô sao, nam nhân cô yêu nhất thế nào có thể nỡ để cho cô đi chết?

Không, cô nhất định đang nằm mơ, mơ một cơn ác mộng đáng sợ. . .
Khẳng định hết thảy điều này không phải sự thực!

Sở Chích Thiên nhìn nhìn người xung quanh, lạnh lùng hỏi: “Mấy người còn có nghi vấn gì?”

Tất cả mọi người rất tin phục, bọn họ tin tưởng lời nói của Sở Chích Thiên, cuối cùng quan kiểm soát trực tiếp viết xuống phán quyết tử vong, sau đó giao cho bộ trưởng của mình - Tiêu Tử Lăng.

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng mang nụ cười, như cười như không nhìn Giang Khinh Ngữ nói: “Không biết ai thích hợp tiễn cô ta đoạn đường cuối cùng?” Phân Tích từng nói qua Vãng Sáng Nhân Vật Chính có phản phê đáng sợ, như vậy nhất định phải thận trọng lựa chọn người thực thi, hơn nữa còn phải cảnh giác không thể bị kỹ năng đó ảnh hưởng. . . Ánh mắt Tiêu Tử Lăng vô ý thức nhìn về phía Trương Ngải Ngải, có lẽ cô ta là người thích hợp?

Ánh mắt chuyên chú Trương Ngải Ngải của Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên phát hiện, anh đổ kị, loại tâm tình này tới vừa nhanh vừa mạnh, khiến cho tim của anh đều cảm thấy có chút co rút đau đớn.

Vốn loại ánh mắt đó chỉ thuộc về anh, thế mà vào lúc nào Tiêu Tử Lăng lại cho người khác? Sở Chích Thiên đã rơi vào trạng thái đổ kị phát cuồng đương nhiên sẽ không bỏ qua tình địch mà anh cho rằng, vì vậy liền nghe thấy Sở Chích Thiên nói với Trương Ngải Ngải: “Cô ta vu hãm năng lực lời tiên đoán của cô, đây là một loại sỉ nhục. Có phải cô rất thống hận hay không?”

Trương Ngải Ngải kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy ánh mắt âm ngoan không chút nào che giấu của Sở Chích Thiên, cô không biết thế này là sao, nhưng lại không dám vi phạm ý nguyện của Sở Chích Thiên. Hơn nữa cô xác thực hận không thể khiến Giang Khinh Ngữ chết, cho nên cô gật đầu.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười lạnh nói: “Đã như vậy, vậy tôi cho cô cơ hội báo thù, để cho nữ nhân đó chết ở trong tay cô. Thế

nào?” Sở Chích Thiên vừa nhìn đã biết Trương Ngải Ngải là loại nữ nhân nhất như chuột, để cho cô ta tự tay giết người nhiễm máu khăng sẽ tâm thần bất an, đêm không thể ngủ.

Thân thể Trương Ngải Ngải đột ngột run lên, không dám tin tưởng hỏi: “Thủ lĩnh. Anh nói cái gì?”

Hai tay Sở Chích Thiên nắm ngón tay nhau, như cười như không nói: “Tôi cho cô tự mình báo thù, giết Giang Khinh Ngữ, chẳng lẽ cô không muốn?” Sự uy hiếp trong khẩu khí rất rõ ràng.

Tuy rằng Tiêu Tử Lăng không biết vì sao Sở Chích Thiên đột nhiên làm ra loại hành vi này, nhưng lại không mưu mà hợp với bản ý của cậu, cũng liền bỏ mặc mặc kệ, làm bộ cái gì cũng không thấy.

Lúc này Giang Khinh Ngữ đã không thể duy trì được thần thái lãnh tĩnh nữa. Cô điên cuồng nói: “Sở ca, anh thế nào có thể đối với em như vậy? Em toàn tâm toàn ý yêu anh, yêu anh yêu phát cuồng, mà anh sao lại nhẫn tâm như vậy, thế mà nỡ để cho em đi chết?”

Sở Chích Thiên chẳng quan tâm tới lời nói của Giang Khinh Ngữ, đầu mi anh giương lên, tiếp tục hỏi Trương Ngải Ngải: “Như vậy đi, Giang Khinh Ngữ có chết hay không, phải xem sự lựa chọn của cô, nếu như cô không muốn giết, tôi sẽ thả cô ta, nếu như cô muốn giết cô ta, tôi sẽ cho cô tự mình động thủ.”

Ý nghĩ trong lòng Trương Ngải Ngải trăm chuyển nghìn hồi, sau đó cắn răng nói: “Nếu thủ lĩnh anh đã tin tưởng tôi, tôi sẽ tự mình tiễn cô ta lên đường.” Cô tuyệt đối sẽ không để cho Giang Khinh Ngữ sống sót, Giang Khinh Ngữ sống thì đại biểu cô hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lúc này hai người bọn cô đã không còn cách nào cùng tồn tại.

Giang Khinh Ngữ còn chưa lấy lại được tinh thần từ trong lời nói nhìn như khai ân của Sở Chích Thiên, đã nghe thấy lời nói kiên quyết của

Trương Ngải Ngải, cô giận dữ gào: “Trương Ngải Ngải, cô dám!”

Trương Ngải Ngải quay đầu nhìn về phía Giang Khinh Ngữ, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận: “Giang tử tử, chị đã làm sai, như vậy tôi nhất định phải tiến chị lên đường, căn cứ tuyệt đối không cho phép có người phản bội.”

Tiêu Tử Lăng liếc Sở Chích Thiên một cái, thấy sự trào phúng ẩn sâu trong mắt anh ta, biết anh ta muốn nhìn hai nữ nhân này tàn sát lẫn nhau, bất quá Tiêu Tử Lăng rất vui vẻ thấy cảnh này, chuyện mà Trương Ngải Ngải làm cũng không tốt hơn được chỗ nào so với Giang Khinh Ngữ, tội nghiệt trên tay cô ta đủ để cho cô ta chết nhiều lần, nếu không phải cậu muốn lợi dụng Trương Ngải Ngải để khiến cho Giang Khinh Ngữ mất cảnh giác, cũng sẽ không để cho cô ta có cơ hội sống sót, hơn nữa tâm tư của cô ta cũng giống như Giang Khinh Ngữ, đều muốn leo giường của Sở Chích Thiên. Nếu như Sở Chích Thiên sản sinh chán ghét đối với những nữ nhân đó, cậu rất thích ý.

Tiêu Tử Lăng cũng không muốn có người phá hư quan hệ hữu hảo trước mắt của cậu với Sở Chích Thiên, nếu cậu thành người Sở Chích Thiên coi trọng nhất, như vậy cậu sẽ không để nữ nhân khác có cơ hội leo lên giường của Sở Chích Thiên, có cơ hội ‘thổi gió bên gối’, mang đến nguy cơ không thể dự đoán cho quan hệ của cậu với Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên lặng yên lấy ra một thanh chủ thủ đã trải qua người di năng gia trì từ trong không gian, anh vút chủ thủ đến dưới chân Trương Ngải Ngải, sau đó hứng thú đầy mặt tựa trên tay vịn sofa, nhìn Trương Ngải Ngải cúi người cầm lấy chủ thủ, chậm rãi tới gần Giang Khinh Ngữ chuẩn bị tự mình động thủ giết cô ta. Kỳ thực đây mới là Sở Chích Thiên chân thực, một người lãnh tình lãnh tính.

“Sở ca, anh thế nào nhẫn tâm, tôi là người anh yêu nhất a, anh vốn hẳn nên yêu tôi, vì sao anh phải làm như vậy, vì sao. . .” Giang Khinh Ngữ bị đội viên bộ an giám cường chế đè quỳ trên mặt đất, cô giãy dụa, miệng gào

khóc. Cô xuyên qua đây là để cho Sở Chích Thiên sung ái, không phải bị anh ta giết chết, thế này tới cùng là chuyện gì? Vì sao mọi chuyện lại phát sinh khác biệt với lịch sử, khác biệt với thoại bản tiểu thuyết mà cô xem chứ?

Cô nhìn Tiêu Tử Lăng bên người Sở Chích Thiên, thấy sự trào phúng nhàn nhạt giữa trán cậu ta, đột nhiên hiểu rõ điều gì, cô ngẩng đầu hung hăng trừng Tiêu Tử Lăng nói: “Tiêu Tử Lăng, nhất định là mày, là mày làm khó dễ có phải không? Là mày mê hoặc Sở ca, khiến cho Sở ca quên tao, mày là tên yêu nghiệt, mày nhất định sẽ không chết tử tế. . .” Ngữ khí Giang Khinh Ngữ oán độc, hận không thể trực tiếp rửa chết nam nhân chặn đường của cô, khiến cho cô chết oan chết uổng đó.

Lời nói nguyên rửa của Giang Khinh Ngữ khiến cho Sở Chích Thiên phần nộ, anh hừ lạnh nói: “Còn không nhét đồ bịt miệng cho tôi?”

Rất nhanh miệng Giang Khinh Ngữ đã bị nhét vào một vật cứng bén nhọn, thủ pháp dã man khiến cho miệng Giang Khinh Ngữ trực tiếp đâm bị thương, chảy máu tươi, hận ý trong ánh mắt cô ta càng đậm, cô ta nhìn chằm chằm Tiêu Tử Lăng, hận không thể ăn thịt của cậu uống máu của cậu.

Tiêu Tử Lăng thấy ánh mắt phần hận của Giang Khinh Ngữ, đột nhiên có loại ý nghĩ muốn cười. Nữ nhân này đến chết vẫn cho rằng là lỗi của cậu, nói thật, cậu sai ở chỗ nào? Là cậu bám víu Sở Chích Thiên kêu anh ta vứt bỏ cô ta? Hay là cậu cố ý câu dẫn Sở Chích Thiên xen ngang cướp người yêu? Nói đến Sở Chích Thiên đời này căn bản không có hảo cảm đối với cô ta, một chút ý nghĩ dính đến cô ta cũng không có. Là bởi vì cô ta cho rằng lịch sử vốn nên như thế, cô ta vốn nên là nữ nhân của Sở Chích Thiên? Thế nhưng cô ta lại thế nào biết lịch sử sẽ đúng như cô ta biết đến chứ? Có thể cô ta đã bị thứ gọi là lịch sử kia chơi một ván cờ hay không?

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra một nụ cười tinh quái, về sau cậu có thể thử len lén ghi chép trên cái gọi là văn hiến lịch sử một câu như thế này:

Giang Khinh Ngữ là nữ nhân Sở Chích Thiên yêu nhất, vào vài năm sau mặt thể đã thành công leo lên được chức bộ trưởng bộ hậu cần của căn cứ Lăng Thiên, trở thành nữ nhân duy nhất có thể thượng vị từ trên giường Sở Chích Thiên!

“Còn chưa động thủ?” Sở Chích Thiên bên kia thấy ánh mắt oán độc của Giang Khinh Ngữ, cũng kiềm chế không được nữa, tàn bạo nhìn chăm chăm Trương Ngải Ngải. Trương Ngải Ngải bị ánh mắt hung ác của Sở Chích Thiên làm cho sợ hãi, không cần suy nghĩ, trực tiếp nắm chủy thủ đâm tới trái tim Giang Khinh Ngữ.

Chỉ thấy một luồng máu tươi đột ngột tuôn trào bắn ra nơi ngực Giang Khinh Ngữ, phun lên khuôn mặt Trương Ngải Ngải, chảy vào hai mắt cô, đầu tiên cô cảm thấy hai mắt đau đớn, tiếp theo cảm thấy một luồng khí lưu máu tanh nồng đậm tràn vào trong khoang miệng, cô biết đó là gì, cũng nhìn không nổi nữa, bắt đầu nôn mửa kịch liệt.

Giang Khinh Ngữ chết rất nhanh, một đao kia của Trương Ngải Ngải đâm vừa chuẩn vừa ác, không cho cô ta quá nhiều cơ hội giãy dụa, cô ta chết không nhắm mắt, ánh mắt vẫn luôn mở, gắt gao nhìn chăm chăm Trương Ngải Ngải không tha. Cuối cùng là Trương Ngải Ngải giết cô ta, ánh mắt cuối cùng của cô ta rơi lên trên mặt Trương Ngải Ngải. . .

Không bao lâu sau đó, mắt Trương Ngải Ngải mù, sau đó bắt đầu nôn ra máu, sau cùng trở nên gầy như da bọc xương, cuối cùng mới nuốt xuống một hơi sau cùng, cô ta là bị đau đớn sống sờ sờ đến chết.

Chân Nhất Long từng tự mình kiểm tra thân thể Trương Ngải Ngải, cuối cùng cho ra kết luận là bị nguyên rửa mà chết, thế nhưng lại không biết là ai hạ nguyên rửa thâm độc. Bất quá về sau trải qua sự nghiên cứu của nhân viên nghiên cứu trong căn cứ, cuối cùng cho ra một lý do tương đối khiến người ta tin phục, Trương Ngải Ngải thức tỉnh chính là năng lực tiên đoán,

nhưng không thể nghi ngờ loại năng lực đó là nghịch thiên, có lẽ đó là một loại phản phệ đối với loại năng lực tiết lộ thiên cơ phá hư cân đối đó. . .

Không thể không nói, nhân viên nghiên cứu của căn cứ Lăng Thiên rất có trình độ, lời giải thích này để cho mọi người trong căn cứ tiếp nhận, sự khủng hoảng nguyên rủa vốn do Trương Ngải Ngải mang đến rất nhanh đã biến mất vô tung vô ảnh. Dù sao bọn họ không có loại năng lực nghịch thiên đó có phải hay không? Vì vậy nguyên rủa không quan hệ tới bọn họ.

Tiêu Tử Lăng là người duy nhất rõ ràng nguyên nhân cái chết của Trương Ngải Ngải, cô ta là bị Vãng Sáng Nhân Vật Chính của Giang Khinh Ngữ nguyên rủa mà chết, chính như cái tên của kỹ năng đó, người vốn hẳn là nhân vật chính, lại bị người đồ sát, ảnh hưởng tới tiến trình lịch sử, điều này không thể nghi ngờ phải trả giá đắt thảm thối. Cậu thấy có chút may mắn, may mà cậu có Giám Định Phân Tích nhắc nhở, mới tránh được một kiếp, phải biết rằng cậu rất muốn tự mình kết liễu ả Giang Khinh Ngữ đó, đặc biệt là sau khi biết cái chết của tiểu cô có quan hệ tới ả ta. . .

Sở Chích Thiên không biết điều này, vì vậy anh âm thầm quán quýt rất lâu vì cái chết của Trương Ngải Ngải, anh thậm chí hoài nghi, có phải mình thức tỉnh dị năng mới hay không, vì sao ý nghĩ muốn cho Trương Ngải Ngải nhận hết giày vò, tốt nhất chết quách đi của anh thể mà thực sự thực hiện được?

Bất quá, cho dù thực sự thức tỉnh loại dị năng đáng sợ đó, anh cũng không sợ, vừa vặn âm thầm giải quyết những kẻ dám mơ ước Tiểu Lăng nhà anh, nếu những kẻ đó đều chết hết, vậy sẽ không có ai đến cướp Tiểu Lăng nhà anh.

Không đợi Sở Chích Thiên đặc ý, anh rất nhanh đã phát hiện nguyên rủa đó căn bản không liên quan đến anh, bởi vì anh vừa mới thống hận một người đến cướp Tiểu Lăng của anh, đáng tiếc anh nguyên rủa thế nào cũng

không có phản ứng. . . Việc này thực khiến cho anh vừa tức vừa sốt ruột vừa phiền muộn!

Sở Tiểu Thất! Vì sao nhóc còn không cắt ngay cho tôi? Vị trí bên người Tiểu Lăng chỉ có thể là của tôi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Nhiệm Vụ? Ra Ngoài Căn Cứ Điều Tra

Căn cứ Lăng Thiên, sáng sớm ngày nào đó, một thanh niên không chút thu hút trời tảng sáng đã đeo một chiếc ba lô lớn ra khỏi cửa, lần này cậu ta được phân công ra ngoài căn cứ làm nhiệm vụ, bất quá cậu đã quen, bộ an giám ra ngoài căn cứ làm nhiệm vụ vẫn rất nhiều, gần như hàng năm cậu đều phải đi một lần như thế.

Thanh niên này tên là Nguyên Kỳ, nhà vốn ở thành Từ Bình, lúc đầu mạt thế, cha mẹ không thể chống qua được bệnh độc bất thành linh, biến thành tang thi. Mà cậu ta lại rất may mắn, khác biệt với cha mẹ chính là, cậu ta bởi vì bệnh độc mà thành công thức tỉnh tinh dị năng hệ băng khó gặp.

Vì sinh tồn cậu ta không còn sự lựa chọn đành gia nhập một chiến đội tương đối cường đại ở địa phương bọn cậu, cũng đi theo chiến đội gia nhập căn cứ Cát Xuân, ở nơi đó sinh tồn một đoạn thời gian, lại bởi vì chiến đội bóc lột quá nghiêm trọng, cậu ta không thể nhịn được nữa xảy ra xung đột với đội trưởng chiến đội, sau cùng trở mặt mỗi người đi một ngả, đương nhiên lần rời khỏi đó thực sự là cử tử nhất sinh, có thể nói là đào vong trong một đường truy sát, sau cùng may mắn tránh thoát, sau đó trần trọc tới căn cứ Lăng Thiên, cuối cùng ở lại.

Bởi vì thực lực bản thân không tồi, cậu ta thành công gia nhập tổ chiến đấu - tên gọi vào lúc đó, hiện tại đã được gọi là đội ngũ quân đoàn, lại không quá bao lâu, bộ an giám đại biểu lực lượng hắc ám của căn cứ lặng yên thành lập, cậu ta được đội trưởng đội bọn cậu đề cử lên, trải qua tầng

tăng chọn lựa, ‘qua ba ải trăm sáu tướng’, thành công được lưu lại nhóm cuối cùng, tiếp theo cậu ta lại trải qua hơn ba tháng huấn luyện nghiêm ngặt, học tập các loại tri thức, thể nghiệm qua các loại cực hình tiếp theo kiểm tra tâm lý đủ tư cách, rốt cục trở thành một thành viên của bộ an giám.

Bốn năm nay, cậu ta tiếp nhận vô số lần nhiệm vụ, có trong căn cứ, cũng có ngoài căn cứ. Mà nhiệm vụ lần này ở bên ngoài căn cứ, đối tượng cần cậu ta điều tra là ở căn cứ Tần Lĩnh tây bộ.

Trong đầu Nguyên Kỳ lại hiện lên phần hồ sơ mà tối hôm qua cậu ở chỗ tổng bộ an giám, nhân viên công tác trong đó kêu cậu học thuộc. Đối tượng cậu cần điều tra kêu Vương An Long, là một đại thúc bốn mươi bảy tuổi, người thức tỉnh lực lượng, tướng mạo bình thường đến mức vút vào trong đám người sống sót căn bản tìm không ra được. Loại tướng mạo liếc mắt một cái đã có thể quên đó là loại thích hợp làm mật thám nhất.

Hết thầy mật thám đều dựa theo cự ly dài ngắn, trong ba đến sáu tháng nhất định phải truyền về một lần tin tức cho căn cứ, thứ nhất là để cho căn cứ xác định những người đó có an toàn hay không, thứ hai cũng có thể biết được tình hình của căn cứ khác trước tiên. Vương An Long vốn không có vấn đề gì, mỗi khi ba tháng một lần tin tức cũng đến đúng hẹn, bộ an giám cho rằng hết thầy bình thường. Chẳng qua khi bọn họ đưa những tin tức mật thám đó đến chỗ Tiêu bộ trưởng tiến hành kiểm duyệt cuối cùng, lại bị Tiêu bộ trưởng cường điệu vạch ra, cho là e rằng chỗ của Vương An Long đã xuất hiện vấn đề.

Vương An Long trong chín tháng gần đây, ba lần đưa tin tức về gần như giống nhau như đúc, điều này còn chưa nói, quý dị hơn chính là ngay cả ngày tháng cũng tương đồng, không hề khác biệt một ngày, phải biết rằng loại tin tức truyền đạt gián tiếp này bởi vì các loại nguyên nhân nên thời gian mỗi lần nhận được luôn luôn có khác biệt một tuần hoặc là nửa tháng. Nhìn tổng quát lại ngày tháng truyền tin tức về của Vương An Long trước

đây, chưa từng có một lần giống nhau, mà hiện tại Vương An Long lại liên tục ba lần ngày tháng tương đồng trong chín tháng này, điều này không thể nghi ngờ rất dị thường. Giải thích duy nhất chính là chỗ căn cứ Tần Lĩnh đã mở rộng cửa thuận tiện, để cho những tin tức đó một đường thông suốt tới căn cứ Lăng Thiên.

Mà nhiệm vụ của Nguyên Kỳ chính là tự mình đến căn cứ Tần Lĩnh, xác định tình hình của người đó, đến tột cùng sống hay chết, hay là đã phản bội căn cứ bọn họ. . . Đương nhiên Nguyên Kỳ hiện tại không phải tướng mạo sẵn có của cậu ta. Chỉ có ở trong căn cứ Lăng Thiên mới cho phép dùng gương mặt thật, mà ra ngoài nhất mực phải hoá trang, giả thành người khác. Trong ba tháng vào năm đó học nhiều nhất chính là việc này, còn có một việc chính là ẩn tàng khí tức.

Bởi vì mới sáng sớm, người trên đường của căn cứ không nhiều. Nguyên Kỳ đi tới tuyến đường chính, lặng lẽ ngồi lên giao thông công cộng duy nhất trong căn cứ, khi cậu ta lên xe, xe buýt còn chưa có mấy người, dù sao trừ phi chuyện quan trọng, người bình thường sẽ không sớm đã ra ngoài như vậy.

Xe buýt mà Nguyên Kỳ ngồi chỉ chạy trên tuyến đường chính của căn cứ, điểm cuối là cánh cửa chính bên ngoài cùng của căn cứ Lăng Thiên, thuận tiện cho lũ nhân lui tới căn cứ cùng với mọi người ra vào căn cứ.

Xe buýt lái có chút chậm, bất quá Nguyên Kỳ tuyệt không sốt ruột, bởi vì xe thông hành đi thông căn cứ khác ở cửa chính phải đến tám giờ đúng mới xuất phát, hai giờ, cho dù xe này dựa vào bò cũng có thể bò đến được.

Đương nhiên những người thuộc bộ an giám như Nguyên Kỳ, chỉ cần ra căn cứ Lăng Thiên, bọn họ chính là dân du cư hành tẩu mỗi một căn cứ trong ngày diệt vong, cho dù bị người giết chết ở bên ngoài căn cứ, căn cứ Lăng Thiên cũng sẽ không chính danh cho bọn họ, đây là một mục chú thích trên sổ tay công tác của bộ an giám, cũng là một trong những cái giá

mà bọn họ nhất định phải trả khi hưởng thụ đặc quyền giết người của bộ an giám.

Tuy rằng xe buýt lái rất chậm, nhưng trong khoảng thời gian không đến một giờ đã đến cửa chính của căn cứ Lăng Thiên. Lúc này, trên thao trường lớn bên ngoài cửa đã có không ít người không ít xe, đương nhiên những xe đó là xe đạp, từ khi nguồn năng lượng thiếu thốn, xe đạp vốn bị đào thải lại thành phương tiện giao thông chủ lưu của nhân loại. Xem ra có không ít người được người nhà bạn bè lái xe đưa tới, không giống người cô đơn như Nguyên Kỳ phải tự mình lẻ loi ngồi xe buýt đến đây.

Nguyên Kỳ rũ mi mắt xuống, liềm đi sự hâm mộ, từ khi gia nhập bộ an giám, liên đại biểu cậu ta không cách nào được hưởng thụ sự an nhàn của gia đình, trừ phi xin rời khỏi. Cậu ta một mình đến một chỗ không ai, ngồi xuống bắt đầu chờ đợi xe thông hành đến.

Xe thông hành là chỉ xe giao thông công cộng của căn cứ định kỳ xuất phát đến những căn cứ liên nhau xung quanh, một tuần chỉ có một lần, mà tám giờ sáng hôm nay chính là thời gian của chuyến xuất phát trong tuần này. Bắt đầu từ năm thứ sáu mạt thế, căn cứ Lăng Thiên đã cùng mấy căn cứ liên nhau khai thông loại xe thông hành khiến cho những căn cứ khác đều hâm mộ vô cùng này.

Đương nhiên ngồi xe thông hành cũng không rẻ, một tấm vé của một chuyến đến căn cứ gần nhất cũng phải năm miếng tinh hạch cấp ba, điều này không phải người sống sót bình thường có thể hưởng thụ được, sự tồn tại của xe thông hành phần lớn là vì những người săn bắt, thuận tiện cho bọn họ trao đổi vật tư xoay vòng mỗi một căn cứ cùng với săn bắt cự ly xa.

Gần sát tám giờ, người đã rất nhiều, lúc này, nơi cửa căn cứ xuất hiện một chiếc xe buýt đã trải qua cải tạo của chế tạo sư dị năng hệ kim, loại xe buýt này có thể chống lại một số lần công kích của tang thi dưới cấp năm, ba đến năm lần công kích của tang thi cấp năm, cấp sáu còn chưa rõ có thể

kháng được một lần hay không, bởi vì tang thi cùng với giống biến dị cấp sáu khác tuyệt không phải hàng thông thường, bây giờ vẫn còn cực kỳ thừa thớt, thông hành đến bây giờ còn chưa từng thấy qua một con tang thi hoặc là giống biến dị cấp sáu.

Mà có thị trường như xe thông hành, để cho mọi người không hện mà cùng lựa chọn đi bằng nó, then chốt nhất chính là mỗi lần xe thông hành xuất phát, căn cứ nhất định sẽ phái ra một người thức tỉnh cấp cao trên cấp năm cùng xuất phát, bảo đảm sự an toàn của xe thông hành, phải biết rằng tình huống hiện tại cấp bậc bình quân là người thức tỉnh cấp ba, cấp bốn thuộc về cấp bậc đội trưởng, trên cấp năm thuộc về quân đoàn trưởng cường giả cao cấp, cấp sáu chính là cấp bậc thủ lĩnh.

Căn cứ Lăng Thiên có thể phái ra nhiều cao thủ cấp năm như vậy tọa trấn xe thông hành, từ mặt sườn cũng có thể nhìn ra được sự cường đại của căn cứ Lăng Thiên, đây cũng là nguyên nhân chỉ có căn cứ Lăng Thiên có can đảm khai thông xe thông hành giữa các căn cứ, đương nhiên người thức tỉnh cấp cao cùng đi không phải xuất lực không, phần thưởng của một lần nhiệm vụ cùng đi an toàn trở về rất phong phú, để cho những người thức tỉnh đó vui vẻ đi theo, đương nhiên nếu như trên đường gặp phải nguy hiểm ngoài định mức, trên cơ sở phần thưởng vốn có sẽ gia tăng thích hợp dựa theo trình độ nguy hiểm cao thấp. Nếu như xuất hiện tình huống tử vong ngoài ý muốn, căn cứ cũng sẽ không nuốt vào những phần thưởng đó, mà giao cho người kế thừa chỉ định của những người thức tỉnh đó.

Nguyên Kỳ không tranh đoạt lên xe với người khác, bởi vì tối hôm qua đã mua vé rồi, vị trí đều là cố định, dựa theo vị trí số ghế ngồi là một việc mà tất cả người ngồi xe thông hành đều rõ ràng.

Chỗ ngồi của Nguyên Kỳ hơi lệch về phía sau, vị trí sát cửa sổ thuộc hàng thứ ba từ dưới đếm lên, chỗ này cũng là do cậu đặc biệt chọn, cậu thích nhìn cảnh sắc dọc đường, tuy rằng có thể chỉ có sự hoang vu cùng

tiêu điều, không thấy bóng người nhà ở nào, nhưng dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với tình cảnh chật chội trong xe buýt.

Tám giờ sắp tới, xe buýt đã được ngồi đầy, đây cũng là nguyên nhân mua vé trước đó, chờ bán hết vé, nhân viên công tác sẽ nói cho những người đến sau rằng nhân số của xe thông hành tuần này đã đầy, nếu muốn xuất hành nhất định phải chờ tuần sau. Đây cũng là để tránh khỏi người của căn cứ lãng phí thời gian dậy sớm đón xe, cuối cùng lại nhận được sự bất đắc dĩ khi không có vị trí ngồi không lên được xe.

Trong lòng Nguyên Kỳ thấy rất kỳ quái, vị trí bên cạnh thế mà đến bây giờ vẫn không có ai ngồi, chẳng lẽ người đó có chuyện lâm thời không đi được? Điều này cũng không có khả năng a, người bình thường đi không được đều lựa chọn trả vé, rất nhiều người sẽ vẫn luôn canh đến cuối cùng, chính là chờ cơ hội trả vé khó gặp đó.

Tám giờ rốt cục đã tới, vị trí bên cạnh Nguyên Kỳ vẫn không có người, mà xe rốt cục đã khởi động. Nguyên Kỳ âm thầm phỏng đoán trong lòng, có lẽ đó là một người thức tỉnh cường đại, vì vậy không quan tâm chút tình hạc nhỏ đó? Xem ra cho dù mặt thế, phân hoá bản phú cũng rất lợi hại a. Nghĩ tới đây, khóe miệng của cậu không tự chủ được lộ ra một vẻ trào phúng, cậu vẫn trốn không thoát loại tâm lý thù phú này nha.

Đúng lúc này, cửa xe buýt đột nhiên mở ra, một nam nhân mặc áo khoác màu đen, choàng một chiếc khăn quàng cổ màu đen, đột nhiên nhẹ nhàng linh hoạt lùi lên xe. Anh ta lãnh nhãn đảo qua, liếc mắt một cái đã thấy được chỗ trống duy nhất kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà tà, khiến cho cả người anh ta có vẻ tà khí dị thường.

Nguyên Kỳ vừa thấy, mặt nhin không được cứng đờ, nhanh chóng nhắm mắt: “Mình nhất định là đang nằm mơ, mình nhìn không thấy người đó, nhìn không thấy a nhìn không thấy. . .”

Cuối cùng cảm thấy vẫn không thể tự mình lừa mình, vì vậy lần nữa mở mắt xác định người đó đích xác xuất hiện ở trước mặt cậu, mà lúc này người đó đang từ từ đi tới phía cậu. Cậu nhanh chóng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm mắng: “Phắc, vì sao anh ta sẽ xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa còn là bộ dáng quý đó? Chẳng lẽ hết thấy hành động của mình căn bản không giấu được anh ta sao? Hay là trùng hợp anh ta cũng xuất hành?”

Trong lòng Nguyên Kỳ biết rõ ràng, người đó không có việc gì tuyệt đối sẽ không ra khỏi căn cứ Lăng Thiên, giải thích duy nhất, chính là mấy động tác nhỏ của cậu đã sớm bị người đó biết, mà cậu còn âm thầm đặc ý. . . Mặt Nguyên Kỳ nhất thời trở nên trắng xanh, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Nam nhân đó đi đến bên cạnh Nguyên Kỳ, ngồi xuống, dường như có chút không quen, lấy tay vén mái tóc màu đen che khuất trán một phen, lộ ra hai đường mày kiếm anh tuấn, cùng với một đôi mắt đào hoa tràn ngập xuân tình, anh ta như cười như không nhếch mi nhìn về phía Nguyên Kỳ, hỏi: “Thế nào, rời khỏi cũng không cho anh biết? Còn muốn anh tự mình đuổi theo?”

Nguyên Kỳ nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, tôi không quen biết anh!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Bỏ Trốn? Sở Chích Thiên Với Mẹ Tiểu Thất?

Nam nhân bất đắc dĩ, anh sờ mặt mình cười khổ nói: “Nói thật, anh cũng không nhận ra chính mình, vì phối hợp em, anh chỉ đành biến thành bộ dáng quỷ này, em a, tâm thế nào cũng như thế, muốn rời đi liền rời đi, tuyệt không suy nghĩ đến tâm tình của anh. . . “

Anh thở dài thấp một hơi, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Nguyên Kỳ, dường như muốn hấp thu hết linh hồn của Nguyên Kỳ, ánh mắt thâm trầm còn có một vết thương như có như không, biểu tình vốn mang theo tà mị thoáng cái biến thành người vợ bị chồng ruồng bỏ, cả người u oán vô cùng, dường như đang lên án Nguyên Kỳ thế nào nhẫn tâm như thế, thế mà nữ vứt bỏ anh?

Nguyên Kỳ thấy thế, khóe miệng nhin không được giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh có thể bình thường chút cho tôi hay không?” Cậu cho tới bây giờ chưa từng thấy lão đại nhà cậu có loại vẻ mặt này, thế này thực sự có chút kinh hãi, cảm thấy có phải lão đại nhà mình đã bị người ta đoạt xá rồi hay không, lại hoặc là mình nghĩ sai rồi, đây không phải lão đại nhà cậu? Đáng tiếc sự gợi ý của Tử Phủ cho cậu biết, nam nhân với hình tượng đã tan vỡ rất triệt để này, đích đích xác xác là lão đại mặt lạnh lãnh khốc vô tình, vĩnh viễn chừng cái mặt thối, cơ hồ không biết cười kia của cậu.

Nam nhân nghe thấy những lời này của Nguyên Kỳ, thế mà cảm thấy như được tán dương, khóe miệng anh lộ ra nụ cười tà cúi người qua, nhẹ nhàng tới gần lỗ tai của Nguyên Kỳ hỏi: “Anh cho rằng em chán anh quá

bình thường, không tình thú, cho nên mới bất mãn đến mức không từ mà biệt. Hiện tại anh biết sai rồi, anh sửa là được mà, em muốn anh làm như thế nào cũng được. . . “ Nói xong, anh đột nhiên vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai Nguyên Kỳ một cái, khiến cho cả người Nguyên Kỳ như bị sét đánh ngay đầu, cả người đại ra, mà mặt của cậu thoáng cái đỏ lên.

“Anh làm gì?” Nguyên Kỳ kinh sợ, thoáng cái quên thu liếm thanh âm, khiến cho người xung quanh khó hiểu nhìn qua. Nguyên Kỳ thấy đường nhìn của mọi người, mặt vốn đỏ lại càng đỏ hơn, từ từ chuyển biến thành màu tím xanh.

Nam nhân biết người yêu của anh cứ bị những đường nhìn đó nhìn kỹ tiếp nữa khẳng định sẽ phát điên, vì vậy, anh lãnh nhãn trực tiếp quét ra xung quanh, lộ ra sự cảnh cáo tà mị mười phần, khiến cho tim một số người hiểu kỳ kia lạnh lẽo. Bọn họ nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình, có một số người lại càng trực tiếp nhắm mắt lại biểu thị chuyện gì cũng không thấy được. Ngồi ở đây đều là người thức tỉnh, bọn họ rất dễ dàng cảm nhận được khí thể tự mang trên thân nam nhân tà khí kia, thực lực tuyệt đối cao hơn bọn họ. Tại mặt thể không có đạo lý gì có thể nói này, hết thảy chỉ dựa vào thực lực nói chuyện.

Không cảm nhận được đường nhìn hiểu kỳ của những người xung quanh nữa, lúc này Nguyên Kỳ mới chậm rãi khôi phục sắc mặt, Nguyên Kỳ tỉnh táo lại hung hăng đẩy nam nhân dính ngán ở trên người mình ra, oán hận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Không để ý tới nam nhân rõ ràng đã trở nên không thể nói lý này nữa. Aiz, cậu căn bản không biết ứng phó loại nam nhân vô lại da mặt dày đến mức dám không thùng này thế nào, hiện tại cậu thực sự rất hoài niệm khuôn mặt đóng băng lãnh khốc vô tình trước đây của lão đại nhà cậu. Vẫn là ứng phó khuôn mặt đó đơn giản dùng ít sức hơn a.

Mà lúc này, xe buýt đã lái đi, xuất phát đến căn cứ Ngân Thành. Rất nhanh cửa chính của căn cứ Lăng Thiên đã bị bỏ lại phía sau, cuối cùng

biến mất vô tung vô ảnh.

Nam nhân thấy Nguyên Kỳ hạ quyết tâm không thềm nhìn anh ta, cũng không sốt ruột, dù sao đã đuổi theo cuốn lấy rồi, sẽ không sợ người yêu nhà anh chuồn đi từ dưới mí mắt anh, khi anh đi ra trong lòng đã hạ quyết định, lần này nhất định phải lợi dụng cơ hội hai người một chỗ, triệt để bắt được trái tim của người yêu của anh, không đạt thành nguyện vọng này, anh sẽ quẩn cả đời, trên sách cũng có nói qua, liệt nữ sợ quẩn lang. . . Ách, không phải, là liệt nam sợ quẩn lang. Đây cũng là nguyên nhân anh bỏ lại hết thảy mọi chuyện của căn cứ, cùng theo cậu chạy trốn.

Nam nhân lặng lẽ nắm tay Nguyên Kỳ, tuy rằng cảm giác thấy đối phương giãy dụa một chút, nhưng anh đã hạ quyết tâm quẩn chết không buông tay, vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn trơn mịn kia. Có lẽ Nguyên Kỳ biết giãy dụa cũng không có tác dụng, vì vậy cũng đành hết hy vọng từ bỏ, bỏ mặc nam nhân đó nắm lấy tay cậu.

Khóe miệng nam nhân lộ ra nụ cười gian thực hiện được, cả người anh thoải mái dựa ra sau, ăn đậu hũ tay nhỏ bé của Nguyên Kỳ, vừa nắn vừa niết bận bịu đến vui vẻ quên về. Loại hành động không biết sống chết này một lần lại một lần trùng kích lực nhẫn nại của Nguyên Kỳ. . .

Nguyên Kỳ cắn răng nhẫn nại cơn tức giận bưng bưng của mình, trong lòng tự mình thôi miên: “Anh ta là lão đại, mình cho anh ta mặt mũi, mình không tức giận. . . Anh ta là lão đại, anh ta là lão đại. . . “ Tuần hoàn vô số lần như thế, thuyết phục bản thân không nên chú ý cái tay nhỏ bé đã bị ăn đậu hũ n lần kia của mình.

Không sai, hai người thay hình đổi dạng này, chính là Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng muốn lợi dụng thể thân mà ba năm trước đây cậu chế tạo ra kim thiên thoát xác rời khỏi căn cứ Lăng Thiên, đáng tiếc, đến bây giờ mới biết được, kế hoạch không chút kẽ hở mà cậu cho rằng, kỳ thực Sở Chích Thiên đã sớm rõ như lòng bàn tay. Bất quá Sở

Chích Thiên không lựa chọn ngăn cản, mà là theo cậu cùng rời khỏi căn cứ Lăng Thiên.

Tiêu Tử Lăng tự mình thôi miên vẫn rất có hiệu quả, cậu rất cục cựa cũng yên tĩnh lại. Sau khi lãnh tĩnh, đầu óc của cậu bắt đầu suy nghĩ đến di chứng của lần rời khỏi căn cứ này, cậu thì ngược lại không có gì, công tác của bộ an giám đoạn thời gian trước đã chuyển giao cho phó bộ trưởng phụ trách, sự rời đi của cậu sẽ không khiến cho bộ an giám vận chuyển không tốt. Thế nhưng Sở Chích Thiên đi ra thế nào? Là trộm chạy đến? Hay là đã an bài xong rồi? Nếu như trộm chạy đến? Chờ những cao tầng của căn cứ biết được khẳng định sẽ dẫn tới chấn động lớn, tuy rằng không đến mức thất kinh, nhưng người ngã ngựa đổ tìm người tuyệt đối tránh không được.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng nhin không được lo lắng, quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Anh đi ra, bọn họ biết không?” Hy vọng lão đại nhà mình không nên chơi quá lớn, nếu thực xảy ra sự kiện thất tung thần bí, cậu sẽ nghiệp chướng nặng nề. . .

Sở Chích Thiên đương nhiên biết dụng ý Tiêu Tử Lăng hỏi những lời này ở đâu, anh tới gần Tiêu Tử Lăng, gần như dán bên tai cậu nhẹ giọng nói: “Yên tâm, lúc anh đi có nhắc lại.”

Lần này, nói cũng mạo hiểm, tuy rằng anh đã sớm biết Tiêu Tử Lăng có ý muốn đi, cũng vẫn luôn phái người nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng, nhưng thiếu chút nữa đã bị Tiêu Tử Lăng thành công giấu diếm được. Nếu không phải đúng lúc phát hiện nhiệm vụ của Nguyên Kỳ tới có chút kỳ quặc, nghiêm túc tra xét lại phát hiện có thủ bút âm thầm của Tiêu Tử Lăng, chỉ sợ anh cũng sẽ cho rằng đây là một lần nhiệm vụ ra ngoài rất bình thường. Ai có thể ngờ đến, Tiêu Tử Lăng vạch kế hoạch sâu như vậy, Nguyên Kỳ có lai lịch chân thực này thế mà là thế thân do Tiêu Tử Lăng chế tạo ra ba năm trước đây.

Sở Chích Thiên phản ứng vẫn rất đúng lúc, vội vội vàng vàng lợi dụng đạo cụ thay hình đổi dạng một chút, còn phải tìm ra người nguyên chủ của vị trí bên cạnh Tiêu Tử Lăng, anh dùng giá cao mua lại tấm vé đó, đó cũng là nguyên nhân anh thiếu chút nữa đã đến trễ. Do thời gian thực sự khẩn trương, căn bản không kịp để cho anh nói cho những cao tầng khác của căn cứ, vì vậy cuối cùng chỉ có thể qua loa viết vài câu, vớt cho nhân viên công tác, phân phó qua tám giờ mới giao cho Tiểu Thất liền biến người.

Nghe thấy Sở Chích Thiên nói nhả lại, lúc này Tiêu Tử Lăng mới thở phào nhẹ nhõm, cậu hỏi: “Cho hai vị phó thủ lĩnh?”

“Không phải. Nhả lại cho Tiểu Thất.” Sở Chích Thiên nghĩ đến nội dung nhả lại kia, trên mặt dâng lên một vẻ đắc ý, thẳng nhóc thối đó chắc đã tức điên rồi đi.

Tiêu Tử Lăng hắc tuyến, vì cái rằng lão đại nhà mình làm việc càng ngày càng không ổn định? Sở Chích Thiên cơ trí trước đây đã đi nơi nào rồi? Chuyện lớn như vậy lại nhả lại cho một đứa con nít chín tuổi, thấy thế nào cũng không thỏa đáng thế đó.

“Nhả lại nói gì?” Tiêu Tử Lăng nén xuống sự bất mãn trong lòng, tiếp tục hỏi.

Sở Chích Thiên sờ cằm, ý cười càng đậm: “Anh nói với tên nhóc thối đó, anh với mẹ của nó bỏ trốn. Căn cứ thì do nó với Hạo Triết Cảnh Văn phụ trách. . . “

“Bỏ trốn?” Tiêu Tử Lăng trào máu, lão đại nhà cậu không thể làm chút chuyện bình thường sao? Loại lời này cũng có thể nhả lại? Khẳng định Tiểu Thất sẽ phát điên.

Sở Chích Thiên đột nhiên cúi đầu cười tà rộ lên: “Anh vẫn luôn nhớ kỹ lời bốn năm trước em nói, có phải hay không a, mẹ của con anh?”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng bi ai vô cùng, có chút khóc không ra nước mắt, trước đây cố ý chinh Sở Chích Thiên, vì cái rằng hiện tại lại chinh đến chính mình? Aiz, đó đều là chuyện n năm trước rồi. Sở Chích Thiên sao bây giờ anh còn nhớ kỹ chứ? Chẳng lẽ trước đây bị chinh thảm, vì vậy đến bây giờ ký ức vẫn còn mới? Tiêu Tử Lăng rất cục hiểu rõ thâm ý của câu nói ‘vạn sự nên lưu lại một đường’.

Sở Chích Thiên thấy khuôn mặt nhanh chóng suy sụp của Tiêu Tử Lăng, ý cười trong lòng càng đậm. Không ngờ chuyện khiến cho anh xấu hổ vạn phần bốn năm trước, hiện tại lại là cái cớ chơi xấu anh dùng để theo đuổi bà xã, khẳng định Tiêu Tử Lăng không ngờ tới lời nói đùa mang theo ý giỡn chơi trước đây thế mà sẽ có lúc trở thành sự thật. Nếu như có một ngày, Tiểu Lăng tiếp nhận cảm tình của anh, mà mình cũng có người thừa kế là Tiểu Thất, cả đời này của anh liền viên mãn.

“Lão đại, anh còn có thể vô sỉ thêm chút nữa được không?” Bởi vì địa phương không đúng, Tiêu Tử Lăng không thể trực tiếp hô Sở Chích Thiên sau đó đập bàn nổi sung, trong lòng rất đáng tiếc, nhưng nhãn đao của cậu vẫn rất có lực uy hiếp, biểu thị Tiêu Tử Lăng cậu giận rồi.

Sở Chích Thiên biết tốt đến nơi thì nên dừng, cũng không thể thực sự chọc Tiểu Lăng nhà anh xù xông, vì vậy an ủi: “Không có việc gì, bọn họ biết là anh theo em ra ngoài. . . “

Lời này của Sở Chích Thiên lại khiến cho mặt Tiêu Tử Lăng càng khổ, Trần Cảnh Văn tuyệt đối sẽ không cho cậu xem sắc mặt tốt, lần này khẳng định sẽ bày ra cho cậu một tội danh lớn, là lừa gạt lão đại căn cứ bỏ trốn? Hay là dụ dỗ lão đại nhà anh ta rời nhà trốn đi đây? Ách. . . Cậu đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh, cảm thấy tiền đồ của bản thân triệt để vô lượng rồi.

Lúc này, Tiểu Thất vừa mới tỉnh ngủ, chưa đợi nó mở mắt, đã nghe thấy có người gõ cửa.

Nó thấy rất kỳ quái, chưa từng có người sớm như vậy đã gõ cửa phòng của nó, đến tốt cùng là ai chứ? Nó dụi dụi mắt, xua đi buồn ngủ, lúc này mới xuống giường mở cửa, lại phát hiện là một nhân viên công tác không biết tên thuộc bộ dị năng.

Tiểu Thất lạnh mặt nói: “Chuyện gì?” Nó từ trước đến giờ không thích đưa chuyện công tác đến trong nhà, nhà chính là nhà, công tác chính là công tác, không thể nói nhập làm một, then chốt hơn chính là nơi đây chính là nhà của nó với Tiểu Lăng, không thể để cho bất kỳ ai quấy rầy.

Nhân viên công tác lau một phen mồ hôi lạnh toát ra trên trán, thầm nghĩ khí thế của tiểu thái tử nhà mình quả nhiên rất cường đại, câu ‘hỗ phụ không sinh khuyến tử’ quá có đạo lý, thủ lĩnh nhà mình cường đại đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, tiểu thái tử nhà mình cũng không kém hơn nơi nào. Hắn thu liễm tâm thần, nhanh chóng chuyển đưa thư tín trong tay qua, cung kính nói: “Đây là lúc sáng sớm thủ lĩnh kêu tôi vào lúc này giao cho phó bộ trưởng ngài.”

Tiền thân của bộ bị năng chính là tổ công kiên, trước mắt chức bộ trưởng để trống, do Sở Chích Thiên toàn quyền phụ trách, phó bộ trưởng là hai người Lục Vân Đào với Sở Tiểu Thất, Lục Vân Đào phụ trách quản lý trừ tính chung, mà Sở Tiểu Thất thì phụ trách chỉ huy hành động.

Tiểu Thất cau mày nhìn thư tín mà nhân viên công tác hai tay nâng tới, suy nghĩ cái này có phải lại là một lần âm mưu quỷ kế của Sở Chích Thiên hay không? Đoạn thời gian gần đây, Sở Chích Thiên nhìn nó cực kỳ không vừa mắt a, chồn chồn tìm cái chân đau của nó ý đồ trục xuất nó, nếu không phải Tiêu Tử Lăng giúp nó, chỉ sợ nó đã sớm bị Sở Chích Thiên tìm được cơ biếm tới góc không biết nào đó làm cu li rồi.

Khóe miệng Sở Tiểu Thất lộ ra một nụ cười lạnh, Sở Chích Thiên cho rằng nó không biết anh ta đang đánh chủ ý gì sao? Hừ, có Tiểu Thất nó ở đây, muốn chấm dứt đến Tiêu Tử Lăng, tuyệt đối không có cửa đâu! Cho

dù bọn họ là người hôn ước, cũng phải xem Tiểu Thất nó có đồng ý hay không.

Vào lúc tay nhân viên công tác nâng đến mức sắp tê dại, Sở Tiểu Thất rốt cục nhận thư. Tiểu Thất cho rằng, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, lần này Sở Chích Thiên lại xuất quỷ kế ám chiêu gì, Tiểu Thất nó đón đỡ là được rồi, nó mới không sợ đâu, cho dù đỡ không được, nó còn có Tiêu Tử Lăng thần thủ hộ vạn năng, có lẽ còn có thể lần nữa thấy bộ dáng buồn cười hỗn hển giậm chân của Sở Chích Thiên kia.

Khóe miệng Tiểu Thất lần nữa lộ ra một nụ cười xấu xa, chỉ cần dùng ra tấm bài thủ hộ thỏa đáng nhất, con cọp giấy Sở Chích Thiên đó căn bản không đáng nhắc tới.

Nó hăng hái dạt dào mở thư ra, khi thấy nội dung bên trong, nhất thời khiến cho nó giậm chân, trực tiếp vo giấy trong tay thành một cục hung hăng vứt xuống đất, nó cả giận nói: “Sở Chích Thiên khốn nạn, cũng dám bỏ trốn với lão mẹ của tôi. . . “

Nhân viên công tác kinh ngạc nhìn tiểu thái tử ở vào trạng thái mất lý trí trước mắt, hẳn rất muốn nhắc nhở một câu, thủ lĩnh với thủ lĩnh phu nhân đi ra giải cái sầu, đó là xuất hành danh chính ngôn thuận, ách. . . Hình như không đáng nhắc tới từ bỏ trốn mà nhỉ.

Sở Tiểu Thất thấy ánh mắt giật mình của nhân viên công tác, lãnh nhàn trừng: “Nhìn cái gì? Còn không đi thông tri hai vị phó thủ lĩnh, nói cho bọn họ, lão đại Sở Chích Thiên nhà bọn họ đã bỏ trốn với lão mẹ tôi rồi. . . “

Nhân viên công tác bị ánh mắt ngoan lệ của Sở Tiểu Thất trừng đến run sợ, nhanh chóng đáp vâng, lúc này mới hoảng loạn chạy đi thông tri hai vị phó thủ lĩnh căn cứ, dọc đường khi hẳn chạy vội, lần nữa tâm sinh cảm thán, thủ lĩnh nhà mình quả nhiên lợi hại, tiểu thái tử mới chín tuổi, khí thế đó, ánh mắt đó, bức lực đó không kém hơn nơi nào so với thủ lĩnh nhà

mình, căn cứ có người kế tục a! Tâm của nhân viên công tác càng nóng rực, cảm thấy ngày tháng về sau rất sáng lạn, có lẽ đời tiếp theo của hắn cũng vẫn có thể an ổn sống sót trong căn cứ, hắn quyết định nhất định phải tận lực làm việc, còn phải giáo dục đời tiếp theo của hắn ráng nỗ lực, theo hai cha con thủ lĩnh nhà mình khẳng định có cơm ăn.

Chờ nhân viên công tác vừa rời đi, Tiểu Thất đột nhiên hung hăng gõ trán mình một cái, nó bị tức đến hồ đồ rồi, thế mà nói ra theo lời Sở Chích Thiên viết trên thư, lần này tất cả mọi người sẽ đều biết chuyện Sở Chích Thiên bỏ trốn với lão mẹ của nó. Tiểu Thất ảo não vô cùng, thế này không phải cho Sở Chích Thiên cái cớ với cơ hội sao?

Sở Tiểu Thất lần nữa nhặt lên cục giấy thư bị nó vứt kia, vuốt phẳng nếp nhăn mở ra, cẩn thận xem nội dung một lần nữa, bên trong thư chỉ viết hai hàng chữ ngắn: Tiểu Thất, ba bỏ trốn đi với mẹ con, căn cứ giao cho con phụ trách, đại sự thì tìm hai người chú của con thương nghị giải quyết. Ps: Nhóc khốn nạn, nước mắt lưng tròng rồi đúng không, cuối cùng vẫn là tôi với Tiểu Lăng song túc song phi, nhóc cứ ngoan ngoãn ở lại trông nhà cho ba mẹ của nhóc đi!!!

Tiểu Thất vẫn vô năng tiếp thu, quả quyết lần nữa nổi giận, vo giấy thành một cục hung hăng ném xuống đất, lần này nó còn xông lên đạp lên mấy đạp để phát tiết lửa giận đầy ngập của mình.

Nó tuyệt đối không thể để cho Sở Chích Thiên thực hiện được đơn giản như vậy, nó nhất định phải đuổi theo, làm một cái bóng đèn sáng siêu cấp, bảo hộ cây cải trắng ngon Tiêu Tử Lăng không thể để cho con heo dê tiện Sở Chích Thiên gặm mất.

Tuy rằng chúng ta tuổi còn nhỏ, nhưng chúng ta cũng là nam tử hán tiểu trượng phu, bảo hộ mẹ không để bị nam nhân khác hiếp đáp, đây là sứ mệnh của chúng ta. Tiểu Thất nhớ trên quyển sách nào đó từng nói qua như

vậy. . . Kết quả của việc xem sách quá tạp, chính là vĩnh viễn nhớ không nổi tới cùng là sách gì nói.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Đàm Phán, Cho Đôi Bên Một Cơ Hội.

Xe thông hành dọc đường đi rất thuận lợi, bởi vì có hai tài xế thay phiên nhau lái, sau hai ngày hai đêm, bọn họ đã thuận lợi tới căn cứ Ngân Thành.

Căn cứ Ngân Thành là một căn cứ siêu nhỏ, tiền thân cũng chỉ là một thành phố núi nhỏ, toàn bộ diện tích trong thành cộng lại cũng chỉ ba mươi đến bốn mươi vạn mét vuông. Bất quá căn cứ Ngân Thành nhỏ thì nhỏ, lại là một căn cứ kiên cố nhất trong hết thảy những căn cứ xung quanh (ngoại trừ căn cứ Lăng Thiên), nó vốn đã được tường thành vây quanh, trải qua cải tạo gia tăng rộng gia tăng cao gia tăng dày ở hậu kỳ, lại trải qua sự ngưng kết gia cố của người thức tỉnh dị năng, công kích của tang thi với sinh vật biến dị dưới cấp năm căn bản không lay động được nó.

Căn cứ rắn chắc an toàn như pháo đài, khiến cho nó trở thành địa phương mà không ít cường giả thức tỉnh lựa chọn định cư, dù sao những cường giả thức tỉnh đó còn có người nhà, chưa hẳn đều là cường giả, có một nơi an ổn để cho bọn họ thì cũng không còn phải lo lắng nữa. Đương nhiên quan trọng hơn là, vị trí địa lý của căn cứ Ngân Thành rất tốt, ba phương hướng giáp giới với ba căn cứ, còn một phương hướng lại là dãy núi lớn liên miên không ngừng, sinh sống bên trong đó là vô số dã thú với thực vật biến dị, là thiên đường của người săn bắt, điều này cũng khiến cho tòa thành nhỏ này tràn đầy nhân khí, tài nguyên phong phú.

Căn cứ Ngân Thành là căn cứ do một vị cường giả vốn là cư dân của thành phố núi sau khi thức tỉnh dẫn dắt những người sống sót của thành phố

núi cùng thành lập nên, bởi vì dựa vào tay làm hàm nhai, phương tiện cơ sở vốn có của căn cứ không xong hơn rất nhiều so với hiện tại, lần thứ triều cường đại ba năm trước đây, thiếu chút nữa đã bị công phá tường thành diệt vong, may mà người thức tỉnh cứu viện của căn cứ Lăng Thiên đã tới kịp vào thời khắc nguy cấp nhất, trợ giúp căn cứ vượt qua lần nguy cơ đó.

Mọi người biết nếu muốn bảo hộ căn cứ, chỉ dựa vào bản thân thì không cách nào hoàn thành. Thủ lĩnh căn cứ nhiều lần suy nghĩ được mất, sau cùng quyết định quy phục căn cứ Lăng Thiên, trở thành một thành viên dưới cờ của căn cứ Lăng Thiên. Vì không khiến cho căn cứ khác chú ý cùng chèn ép, hai căn cứ tuyệt không tuyên bố tin tức này đối ngoại, trái lại thông cáo rằng hai bên là quan hệ vay nợ, căn cứ Lăng Thiên bắt đầu viện trợ căn cứ Ngân Thành kiến thiết, trong vòng hai mươi năm, để cho căn cứ Ngân Thành lần lượt trả nợ, nhưng hai bên vẫn là căn cứ độc lập thuộc về quyền lực của mỗi bên.

Lúc đó cho dù tin tức này, cũng từng khiến cho căn cứ xung quanh rung động. Có cười nhạo căn cứ Lăng Thiên, vào mặt thế vật tư đều khan hiếm như vậy, thế mà còn nguyện ý cho loại căn cứ nhỏ gần như không có bao nhiêu bèo bở đó vay, đầu của người quyết sách của căn cứ Lăng Thiên tuyệt đối đã từng bị súng bắn bể. Cũng có khinh bỉ thủ lĩnh căn cứ Ngân Thành, thế mà làm loại kiến thiết không tất yếu đó, vì thế mà còn phải nợ hai mươi năm, gần như là làm khổ sai cả đời rồi.

Thế nhưng chờ căn cứ Ngân Thành kiến thiết xong, chờ những người thức tỉnh cường đại đứng lên. Căn cứ Ngân Thành liền thành thiên đường của người săn bắt, biến thành châu châu báu tích lũy tài phú, mọi người mới hiểu được dụng ý trước đây của căn cứ Lăng Thiên. Nhưng lúc này bọn họ muốn phân một chén canh cũng đã muộn. Không chỉ có căn cứ Lăng Thiên đã trưởng thành, ngay cả căn cứ Ngân Thành cũng không phải là căn cứ nhỏ tùy ý khi dễ trước kia nữa, cường giả như mây bên trong không cho phép khinh thường.

Tiêu Tử Lăng trước đây cũng đã từng tiếp nhận nhiệm vụ tới nơi đây, lúc này xem như có quen thuộc, cậu xách theo ba lô của mình, không nhìn đến Sở Chích Thiên bên cạnh.

Xuống xe, trực tiếp vào thành, chuẩn bị tìm một khách sạn quen thuộc ở lại. Căn cứ Ngân Thành vì thỏa mãn nhiều đội săn bắt tạm thời tới, khách sạn với tiệm cơm trong căn cứ là nhiều nhất, vừa vào thành, đã thấy vô số biển hiệu khách sạn tiệm cơm.

Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải một người chú trọng hưởng thụ, cậu vẫn lựa chọn khách sạn nhỏ loại trung kém mà trước đây bình thường vào ở. Chỉ cần một mình cậu đi ra ngoài, loại thói quen tính toán chi li của kiếp trước liền phát tác, hận không thể vụn một miếng tinh hạch thành hai miếng để dùng.

Nhân viên tiếp đãi của khách sạn nhỏ vẫn là nam nhân gầy yếu trước đây, nhân viên công tác của căn cứ Ngân Thành gần như đều là nam, cơ hồ không thấy một người nữ tuổi thanh xuân. Vì sao sẽ xuất hiện loại tình huống này chứ? Đó là bởi vì lui tới căn cứ Ngân Thành đều là người săn bắt cường đại, ai cũng không thể khẳng định được những người săn bắt đó có phải người tuân theo pháp luật hay không, có thể bởi vì dục vọng không được thỏa mãn mà thương tổn nhân viên công tác nơi đây hay không. Vì vậy vì bảo hộ sự an toàn của các cô gái, cũng vì để cho nhân loại thuận lợi sinh sôi nảy nở, những cô gái đó đều được đưa vào trong căn cứ Lăng Thiên.

Vì vậy trong toàn bộ căn cứ Ngân Thành, ngoại trừ những bà cụ tuổi già không muốn rời nhà, cùng với những bé gái chưa trưởng thành đi theo bên người cha mẹ, cũng chỉ có một số rất ít nữ nhân muốn ở lại cùng làm việc với chồng, đương nhiên cũng không thiếu nữ thức tỉnh cường đại.

Nam nhân gầy yếu kia tựa hồ là một người có kỷ ức rất tốt, nhìn thấy Tiêu Tử Lăng thế mà cười hô: “Là Nguyên tiên sinh a, lần này vẫn thuê

phòng đơn sao?” Nếu không phải thấy phía sau Nguyên tiên sinh này còn có một người nam nhân đi theo, hẳn sẽ không mở miệng hỏi câu này, trước đây Nguyên tiên sinh đều là thuê phòng đơn.

“Phòng đơn. . .” Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ trực tiếp trả lời, lúc này, Sở Chích Thiên theo sát phía sau cậu đột nhiên ngắt lời nói: “Lấy phòng đôi, tôi ở cùng cậu ấy.”

Tiêu Tử Lăng lãnh nhàn thoáng nhìn: “Ai quen anh?”

Sở Chích Thiên cười nói: “Cậu ấy chỉ đang giận tôi thôi, anh lấy cho tôi phòng đôi đi.” Tuy rằng anh với Tiêu Tử Lăng có thể vào Tử Phủ, đôi hay đơn không quan trọng, bất quá vì tránh khỏi dẫn tới sự chú ý của người khác, Sở Chích Thiên quyết định vẫn làm dựa theo cách làm của người bình thường.

Nam nhân gầy yếu nghe vậy liếc liếc Tiêu Tử Lăng một cái, phát hiện tuy rằng vẻ mặt cậu lạnh lùng, nhưng cũng không mở miệng phản đối, liền biết rằng hai người này có quen biết, cũng như người kia nói, hai người chỉ đang giận dỗi. Hắn biết cái gì có thể hỏi cái gì không thể hỏi, vì vậy cúi đầu kéo ngăn kéo ra, lấy ra một chiếc chìa khoá từ bên trong nói: “Phòng đôi số 217, cần hai miếng tinh hạch cấp hai.” Phòng đôi rõ ràng mắc hơn so với phòng đơn, kỳ thực hẳn rất thích ý nhận mỗi làm ăn này.

Sở Chích Thiên móc ra hai miếng tinh hạch cấp hai từ trong ba lô anh mang (kỳ thực là trong không gian) đưa qua, thuận tiện lấy chìa khoá lại, lúc này mới nói với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Nguyên, đừng nóng giận, anh nhận lỗi với em còn không được sao?” Thân phận của Tiêu Tử Lăng ở chỗ này là Nguyên Kỳ, Sở Chích Thiên hiểu rõ nên xưng hô thế nào.

Ánh mắt Sở Chích Thiên có sự khẩn cầu, Tiêu Tử Lăng không biết có phải do tác dụng trong lòng hay không, sau khi Sở Chích Thiên thay đổi khuôn mặt, cậu thế mà có thể phát hiện được vài thứ trước đây cậu chưa

bao giờ thấy qua. Khẩn cầu? Sở Chích Thiên khí phách không cho phép cự tuyệt cũng sẽ ăn nói khép nép như vậy sao?

Tiêu Tử Lăng không rõ là mình vọng tưởng, hay thực sự là như thế, cậu không biết làm sao chỉ đành quay đầu đi, tức giận nói: “Tùy anh!” Chẳng qua lời đó vừa thốt ra cậu lại cảm thấy có chút không đúng, vì vậy phiền muộn chỉ có thể vung ba lô, oán hận nên bước đi đến gian phòng số 217.

Khóe miệng Sở Chích Thiên mang mím cười, loại biểu hiện này của Tiêu Tử Lăng để cho anh hiểu rõ, kỳ thực Tiểu Lăng nhà anh tuyệt không phải không có cảm giác đối với anh, bằng không tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Vào phòng, Tiêu Tử Lăng nặng nề quăng ba lô lên một chiếc giường trong đó, xoay người, hai tay khoanh ngực nói: “Sở Chích Thiên, thoát nhìn chúng ta phải nghiêm túc nói chuyện.”

Sở Chích Thiên đương nhiên nguyện ý, anh đã sớm muốn thẳng thắn rồi, lần này anh theo Tiêu Tử Lăng đi ra, thì không dự định để cho Tiêu Tử Lăng tiếp tục giả ngu nữa.

Tiêu Tử Lăng hào sảng khí phách ngồi trên giường, lạnh lời trách cứ Sở Chích Thiên: “Sở Chích Thiên, làm thủ lĩnh một căn cứ, anh thế nào có thể vứt bỏ trách nhiệm của anh. Một mình ra ngoài đuổi theo một người nam nhân? Anh không thấy đã có lỗi với những người đi theo anh sao?”

Sở Chích Thiên nói: “Anh tin tưởng bọn Hạo Triết Cảnh Văn, tin tưởng Tiểu Thất, bọn họ sẽ kiến thiết căn cứ rất tốt.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy cười nhạo nói: “Sở Chích Thiên, loại lời này chỉ có thể lừa đứa con nít. Tôi còn nhớ rõ mộng tưởng của anh, anh muốn thành lập một thế giới mới không có tang thi. Nếu anh cứ không chịu trách nhiệm như thế, mộng tưởng đó căn bản không có khả năng thực hiện. Hơn

nữa muốn thực hiện mục tiêu đó, không chỉ cần anh nỗ lực, còn cần anh trả một số giá.”

Tiêu Tử Lăng thế nào sẽ không nhớ rõ vì liên hợp căn cứ nhân loại, Sở Chích Thiên đã lựa chọn thông gia, lúc cậu chết, ba người phu nhân của Sở Chích Thiên ở bên ngoài đều là do thông gia.

Sở Chích Thiên khó hiểu đầy mặt nhìn Tiêu Tử Lăng, không rõ Tiêu Tử Lăng nói lời này là có ý gì?

Không hiểu sao? Tiêu Tử Lăng cười lạnh tiếp tục nói: “Có lẽ, vì liên hợp căn cứ khác, sẽ có khả năng thông gia, mà tôi tuyệt đối sẽ không cho phép người yêu của tôi phụ tôi, nếu có ngày đó, tôi nhất định sẽ trả thù.”

Hai mắt Sở Chích Thiên nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng, thấy sự kiên trì trong mắt Tiêu Tử Lăng, anh nhin không được giãn mặt ra cười: “Tiểu Lăng, sau khi yêu em, anh chưa từng nghĩ tới để cho bất kỳ một người nào khác chen chân vào giữa chúng ta. Anh sẽ không, cũng sẽ không cho em có cơ hội làm như vậy.” Dục vọng độc chiếm của Sở Chích Thiên càng thêm mạnh hơn so với Tiêu Tử Lăng, đây cũng là nguyên nhân vì sao Sở Tiểu Thất lắc lư ở bên người Tiêu Tử Lăng cũng khiến cho Sở Chích Thiên hận phát cuồng.

“Chẳng lẽ anh không muốn hoàn thành mộng tưởng của anh?” Khi sự nghiệp với tình yêu xung đột, Sở Chích Thiên còn có thể như đinh đóng cột như hiện tại sao?

Mi mắt Sở Chích Thiên thoáng nhếch nói: “Anh cần thiết ủy khuất mình như thế sao? Nếu những căn cứ đó có thể hiểu rõ, an phận đi theo anh thì thôi, nếu như chít chít oa oai muốn đề điều kiện?” Sở Chích Thiên nói đến nơi đây, hai mắt híp lại, một luồng khí tức nguy hiểm lãnh liệt lan ra, “Như vậy bọn họ cũng không còn cần thiết phải tồn tại.”

Sở Chích Thiên nói lãnh khốc kiên quyết, thoát nhìn anh đã sớm có loại ý nghĩ đó, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút mê mang, đã như vậy, vậy vì sao Sở Chích Thiên kiếp trước sẽ đồng ý thông gia chứ?

Chẳng lẽ cậu cũng bị cái gọi là chân tướng kiếp trước của cậu mê hoặc sao? Nói đến bây giờ, bên người Sở Chích Thiên căn bản không có một nữ nhân, thậm chí Giang Kinh Ngữ vinh quang nhất kiếp trước cũng bị cậu giết chết. . .

Thấy được sự mê mang trong ánh mắt của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên biết có hi vọng, anh đi đến trước mặt Tiêu Tử Lăng, chậm rãi ngồi xổm xuống, cầm hai tay Tiêu Tử Lăng thành khăn nói: “Tiểu Lăng, cho anh một lần cơ hội, để cho anh làm cho em xem, anh sẽ để cho em biết, những điều em lo lắng đều sẽ không phát sinh.”

Tiêu Tử Lăng cúi đầu, thấy được tình cảm cực nóng không chút nào che giấu trong ánh mắt thâm thúy của Sở Chích Thiên, tim của cậu nhin không được nhận nhạo, có nên thực sự thử một lần hay không? Từ thân phận đàn em đặc lực biến thành người bên gối duy nhất của Sở Chích Thiên?

Lúc này, Sở Chích Thiên cúi đầu hôn lên lòng bàn tay phải của Tiêu Tử Lăng, sau đó nói nhỏ: “Tiểu Lăng, anh thích em!”

Mấy chữ này trực tiếp đả kích Tiêu Tử Lăng thanh tỉnh lại từ trong do dự khốn đốn, Sở Chích Thiên thích tới cùng là ai? Tiêu Tử Lăng cảm thấy tim của cậu có loại hương vị đắng chát, cậu chậm rãi thu hồi hai tay bị Sở Chích Thiên cầm, động tác này khiến cho ánh mắt Sở Chích Thiên có chút hoang mang, không biết xảy ra chuyện gì khiến cho tâm tình Tiêu Tử Lăng chuyển biến.

Tiêu Tử Lăng nhàn nhạt hỏi: “Sở ca, anh thích thật là tôi sao?” Đây là nguyên nhân chân chính Tiêu Tử Lăng vẫn luôn không chịu tiếp nhận cảm tình của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng cho rằng Sở Chích Thiên thích

chính là Tiêu Tử Lăng hồn nhiên đáng yêu thích cười kia, mà không phải là Tiêu Tử Lăng cậu đã lăn lộn qua mười năm ở mặt thế, vì sinh tồn cái gì cũng có thể làm, tâm đã bị nhuộm đen.

Sở Chích Thiên sửng sốt: “Hửm? Sao nói vậy?”

“Ngay từ đầu tôi đã rất không đơn thuần, cái gọi là hồn nhiên không tỳ vết đều là giả vờ.” Tiêu Tử Lăng nói ra chân tướng sự thực.

“Anh biết!” Sở Chích Thiên rất bình tĩnh, có lẽ ngay từ đầu sẽ bị Tiêu Tử Lăng mê hoặc, nhưng nhiều năm qua như thế, anh thế nào không biết tính tình thực sự của Tiểu Lăng nhà anh chứ.

“Tôi rất già rồi, tuổi tác chân thực của tôi mà trước đây Giang Khinh Ngữ nói với anh là thật, Sở Chích Thiên, giữa anh với tôi, dựa theo tuổi tác tính toán, anh phải gọi tôi là anh. . .” Tiêu Tử Lăng lắc đầu cười khổ, “Trước đây vì dung nhập đội ngũ, bởi vì bề ngoài bị các anh hiểu sai, tôi đâm lao phải theo lao, bởi vì hiểu sai như vậy để cho tôi càng nhẹ nhàng lấy được sự tín nhiệm của các anh, Sở Chích Thiên, tôi rất ân hận.”

Sở Chích Thiên nghe vậy vươn cánh tay hung hăng ôm chặt thắt lưng Tiêu Tử Lăng, anh phản bác: “Tiểu Lăng, khi đó, chúng ta vẫn là mới quen, ai cũng không biết đối phương có thể thương tổn đến mình hay không, em lợi dụng ưu thế bề ngoài tiến hành che giấu, vì sinh tồn, là một loại cách làm thông minh, thì có gì sai chứ? Nếu nói như vậy, không phải anh càng ân hận hơn sao? Lúc đó, em đã trả giá đắt thậm chí cứu anh, nhưng anh vì chính mình, lại vẫn tính kế khảo nghiệm em, không nhìn sự trả giá trước đây của em. . .”

“Làm một thủ lĩnh, đương nhiên không thể tùy tiện tin tưởng một người, nếu như anh tùy tiện tin tưởng tôi, tôi sẽ không lựa chọn đi theo anh.” Tiêu Tử Lăng tuyệt không cho rằng sự ân hận của Sở Chích Thiên có gì sai, thủ lĩnh đủ tư cách nhất định phải lý trí, không thể bị cảm tình làm mờ tư duy.

“Em xem, em đều có thể tha thứ anh, vì sao còn phải chú ý sự che giấu trước đây của em chứ? Chính theo như lời em, chúng ta đều chỉ là mới quen, thế nào có thể tùy tiện tin tưởng một người, bại lộ ra bản tính của mình? Kỳ thực khi đó anh đã biết em tuyệt đối không đơn thuần như bề ngoài em biểu hiện ra, thế nhưng đó cũng là nguyên nhân anh nguyện ý cho em đi theo bên cạnh anh, nhiều năm qua như vậy, em có từng thấy qua anh để cho một người đơn thuần chân chính ở lại bên cạnh anh không?”

Tiêu Tử Lăng hồi tưởng lại dĩ vãng, đích xác như Sở Chích Thiên nói, Sở Chích Thiên tuyệt không phải chưa từng tiếp xúc qua những người đơn thuần đáng yêu chân chính, mà những người đó cũng muốn đi theo Sở Chích Thiên, nhớ từng có một cậu trai thuần khiết đến mức khiến cho Tiêu Tử Lăng cũng không nở cự tuyệt, còn từng mở lời giúp qua, nhưng Sở Chích Thiên vẫn ý chí sắt đá, đưa bọn họ đến tiểu đội khác, hoặc là tiểu tổ hậu cần.

“Người đơn thuần chân chính sống không lâu, đặc biệt là bên cạnh anh. Mà Tiểu Lăng em lại không phải, em biết ẩn tàng bản thân, biết làm như thế nào, thậm chí còn làm tốt hơn so với anh nghĩ, cũng chỉ có em như vậy khiến cho anh an tâm. Vì vậy Tiểu Lăng anh thích không phải người mà em cho rằng, mà là em chân chính.” Sở Chích Thiên rốt cục nói ra lời trong lòng bản thân, khiến cho trong lòng Tiêu Tử Lăng vừa chua vừa chát.

“Thế nhưng, anh cần người thừa kế, cuối cùng vẫn phải cưới một người vợ.”

Sở Chích Thiên nghe nói như thế tức giận, anh nâng tay liền cốc đầu Tiêu Tử Lăng một cái: “Tiêu Tử Lăng, anh vốn cho rằng em đã nhìn hiểu, mấy năm qua, anh chồn chồn rèn đúc Tiểu Thất, chính là để cho nó làm một người thừa kế đủ tư cách, em nghĩ rằng anh còn cần người thừa kế khác sao? Vì vậy, vấn đề theo như lời em không tồn tại.”

Tiêu Tử Lăng cau mày, chẳng lẽ cậu nên nói cho Sở Chích Thiên Tiểu Thất là người xuyên qua từ tương lai? Bất quá khuôn mặt của Tiểu Thất với Sở Chích Thiên gần như hoàn toàn giống nhau, Tiêu Tử Lăng cảm thấy là huyết mạch của Sở Chích Thiên hẳn không sai.

Sở Chích Thiên than thở: “Tiểu Lăng, chính theo như lời ban nãy anh nói, cho hai người chúng ta một lần cơ hội, lần này chỉ hai người chúng ta, chúng ta cứ lặng lẽ thử một chút, nếu như em thực sự không thể chấp nhận cảm tình của anh (anh tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Tử Lăng có cơ hội đó), anh sẽ buông tay (đó là điều không có khả năng). Chúng ta vẫn sẽ trở lại quan hệ đại ca cùng đàn em như dĩ vãng (anh chỉ chấp nhận quan hệ phụ phụ), mà anh cũng sẽ triệt để hết hy vọng (anh từ trước tới giờ không biết hết hy vọng là cái gì), sẽ không dây dưa nữa (đã sớm chuẩn bị dây dưa cả đời rồi).”

Lời nói thành khẩn của Sở Chích Thiên rốt cục để cho Tiêu Tử Lăng mềm lòng, chính như Sở Chích Thiên đề nghị, cho đôi bên một cơ hội, nếu như mình vẫn không cách nào buông xuống được khúc mắc, tin tưởng Sở Chích Thiên cũng sẽ không bức bách cậu nữa. Mà cậu cũng thực sự không muốn từ bỏ hết thảy ở căn cứ Lăng Thiên, địa vị cao mà cậu thật vất vả mới leo lên được.

Được rồi, Tiêu Tử Lăng cậu chính là một người đê tiện! Tiêu Tử Lăng đối diện Sở Chích Thiên, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Nhiệm Vụ? Hộ Tống Vật Tư.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tử Lăng liền mang theo Sở Chích Thiên tới kiến trúc cao nhất lớn nhất ở trung tâm căn cứ Ngân Thành, nơi đó chính là địa phương náo nhiệt nhất của căn cứ, là trung tâm nhiệm vụ săn bắt của căn cứ Ngân Thành.

Trung tâm tổng cộng có bốn tầng, tầng thứ nhất chính là trung tâm đăng ký nhiệm vụ săn bắt, nơi này là địa phương tiếp đãi người thức tỉnh tuyên bố nhiệm vụ với tiếp nhận nhiệm vụ, cũng là nơi hết thấy người thức tỉnh thích đi dạo nhất trong căn cứ Ngân Thành, bởi vì bọn họ đều có thể nhận được nhiệm vụ mình có thể làm cùng tổ đội được với một số đội hữu đặc lực ở chỗ này.

Lầu hai là trung tâm tự do giao dịch, chỉ cần trả phí vào nhất định, có thể tự do trao đổi thương phẩm với người thức tỉnh khác ở bên trong, giao dịch trên lầu hai nhất định phải tự nguyện, nếu như phát hiện có giao dịch tính chất ép buộc phát sinh, căn cứ sẽ ra mặt ngăn cản, người thuộc tình huống nghiêm trọng sẽ trực tiếp bị trục xuất khỏi căn cứ, người tái phạm không thay đổi sẽ bị trục xuất vĩnh viễn. Đương nhiên điều này chỉ giới hạn trong trung tâm giao dịch. Một khi ra khỏi trung tâm giao dịch, tranh cãi của bất kỳ giao dịch nào cũng không quan hệ tới căn cứ, những người thức tỉnh chỉ có thể tự mình giải quyết.

Lầu ba lại là nơi giao dịch của căn cứ, người thức tỉnh có thể trực tiếp bán con mồi mình săn bắt được cho căn cứ. Căn cứ nhận được vật phẩm sẽ

phải người giám định, sau khi xác định giá trị sẽ lập tức trả chi phí cho người thức tỉnh. Người thức tỉnh không có thời gian bày hàng hoặc cần kinh phí xoay vòng cấp bách thì bình thường đều sẽ đến nơi đây đem thứ quý trọng trong tay bán cho căn cứ, mặc dù trên giá cả thấp hơn một chút so với tự mình bày hàng, nhưng thắng ở chỗ an toàn, cũng không cần lãng phí thời gian bày hàng. Phải biết rằng thời gian để người săn bắt cường đại bày hàng đủ để cho bọn họ săn bắt được nhiều con mồi hơn, chút tổn thất trên giá trị con mồi căn bản không đáng nhắc tới.

Lần bốn lại là tràng bán đấu giá cao cấp nhất của căn cứ, khi trù bị đầy một nhóm hàng hóa trân quý, tràng bán đấu giá sẽ cử hành một lần hội đấu giá cỡ lớn. Mà thường thường thư mời của loại hội đấu giá này chỉ có thể là thủ lĩnh căn cứ, hoặc là người thức tỉnh cường đại mới có thể nhận được. Đương nhiên, địa phương Tiêu Tử Lăng mang Sở Chích Thiên đi tuyệt không phải tràng bán đấu giá cao cấp kia, mà là đại sảnh nhiệm vụ người thức tỉnh bình thường thích tụ tập. Đương nhiên nếu như có thời gian, Tiêu Tử Lăng cũng muốn mang Sở Chích Thiên đi dạo trung tâm giao dịch tự do lần hai.

Dựa theo thân phận hiện tại của hai người, cũng chỉ có thể đi dạo loại địa phương người thức tỉnh bình thường có thể đi dạo này, khi Sở Chích Thiên đến đã được Tiêu Tử Lăng nhắc nhở, kêu anh ép thấp cấp bậc dị năng của mình, hiện tại Sở Chích Thiên, chỉ có thể ủy khuất trở thành một người dị năng tốc độ cấp ba. Vì sao sẽ biến thành người dị năng tốc độ chứ, Tiêu Tử Lăng cho rằng thuận di của Sở Chích Thiên có thể dùng dị năng tốc độ để giải thích.

Tiêu Tử Lăng vừa vào đại sảnh, đã thấy nhóm nhân viên công tác phụ trách thẩm tra nhiệm vụ đã bị vô số người thức tỉnh vây chặt như nêm cối, cậu cũng không sốt ruột đi qua, mà đưa tay kéo Sở Chích Thiên, kêu anh ta đi cùng cậu.

Sở Chích Thiên thấy người nào đó tự động đưa lên đậu hũ non, quyết định thật nhanh đưa ra cái tay gian tặc của mình nắm lấy gắt gao, xúc cảm trơn mịn nhẵn nhụi của bàn tay kia khiến cho anh động tâm không thôi, khoe miệng anh hơi hơi nhếch lên, thỏa mãn ghê gớm, trong lòng quyết định không đến nơi cuối cùng tuyệt không buông tay. Tiêu Tử Lăng không nhận thấy được sự thực rằng mình đã bị con sắc lang nào đó ăn nhiều đậu hũ non, cậu kéo Sở Chích Thiên đi tới phía trước tường biểu hiện phía đông, bắt đầu kiên trì kiểm tra nội dung nhiệm vụ mỗi khi cách ba phút sẽ cuộn lên trên mặt tường, cậu nhập thần quên tay cậu còn bị người nào đó nắm chặt không buông.

Sở Chích Thiên chỉ liếc nhiệm vụ trên tường biểu hiện một cái, không có chút hứng thú, anh quả quyết ném đường nhìn lên trên người Tiêu Tử Lăng, lần nữa phát hiện Tiểu Lăng nhà anh cho dù là ngụy trang, bầu không khí toàn thân kia, khí độ ẩn hàm ở trong nội tâm kia, hoàn toàn không cách nào che giấu, vẫn là người bắt mắt nhất nơi đây. (Sở ca, anh hết thuốc cứu rồi!)

(

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Bạn Cũ? Quen Biết Trước Kia Của Nguyên Kỳ?

Nhân viên đăng ký nghe thấy Tiêu Tử Lăng nói như vậy, vội vã đáp ứng, khó có được một người thức tỉnh cấp bốn, thế nào cũng phải lưu người đó lại, mà đối phương cũng rất thông tình đạt lý đề xuất giảm phân nửa thù lao, điều này bọn họ vẫn có thể chấp nhận, dù sao người thức tỉnh tốc độ cấp ba không phải thực sự vô dụng, làm dò đường phía trước vẫn rất cần thiết. Đương nhiên Sở Chích Thiên cũng phải tiến hành khảo thí một chút, đây là thủ tục tất yếu.

Thấy Sở Chích Thiên dừng lại ở phần phía sau cùng của cấp ba, thái độ của nhân viên đăng ký hòa hoãn hơn rất nhiều so với ban nãy, trước mắt người nọ là cấp ba cao cấp, như vậy cấp bậc đều cao hơn một đường so với mấy người thức tỉnh kia mà hắn thu, mà cấp bậc như vậy lại chỉ dùng phân nửa thù lao đã thu được, thấy thế nào cũng là thương hội bọn họ chiếm tiện nghi, tâm tình hắn sung sướng lễ độ kêu Tiêu Tử Lăng dẫn theo Sở Chích Thiên đến phía bên tay phải chờ, mà chỗ hắn chỉ đã có năm sáu người ở đó, phỏng đoán đều là người thức tỉnh thông qua khảo thí.

Hai người Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên mới tới gần, chợt nghe thấy một người bên trong đó kinh hỉ hỏi: “Là. . . Nguyên Kỳ sao?”

Tiêu Tử Lăng giương mắt nhìn lên, một thanh niên tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám tướng mạo cực kỳ trung hậu bước nhanh đến đón, trên khuôn mặt có chút quen thuộc đó tràn đầy vui mừng, có một loại vui sướng

tha hương gặp cố tri. Tiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, mới không xác định hỏi: “Khương Hiểu Long?”

Miệng Khương Hiểu Long vốn cười toét lại càng lớn hơn nữa, anh ta vừa tới gần, liền vươn bàn tay vỗ mạnh bờ vai Tiêu Tử Lăng nói: “Nguyên Kỳ, tên nhóc nhà cậu, tới cùng đã chạy đi đâu? Hơn một năm cũng không thấy cậu, tất cả mọi người rất nhớ cậu.” Động tác chào hỏi quen thuộc này khiến cho lông mi Tiêu Tử Lăng nhin không được nhếch nhếch, đã hơn một năm không gặp, tính tình động tác của tên này vẫn không khác gì trước đây, vẫn là loại động vật đơn bào bị lừa còn giúp người ta đếm tiền.

Sở Chích Thiên nhin không được nắm chặt nắm tay, có loại dục vọng muốn bẻ xương rải tro nam nhân trước mắt, đó là ai? Vì sao có vẻ quen thuộc thế? Hắn ta dám chạm Tiêu Lăng nhà anh, chẳng lẽ không biết Tiêu Lăng nhà anh chỉ có anh mới có tư cách chạm sao. . .

Tiêu Tử Lăng nhún vai, nghiêng thân thể một chút, lặng lẽ kéo ra cự ly với Khương Hiểu Long, tuy rằng cậu biết Khương Hiểu Long sẽ không hại cậu, nhưng Tiêu Tử Lăng vẫn bảo trì cảnh giác nên có, chỉ nghe cậu cười nói: “Chỉ là chạy đường xa một lần, làm một chuyến lữ đồ thương nhân mà thôi.” Đây cũng là nguyên nhân giải thích vì sao cậu không ở căn cứ Ngân Thành.

Ánh mắt Khương Hiểu Long nhất thời lóe sáng: “Vậy khẳng định kiếm lời không ít nhỉ.”

Tiêu Tử Lăng cười khở nói: “Nào có dễ kiếm như vậy, vòng vòng quanh quanh không lỗ xem như đã may mắn rồi, nếu không thực sự quá khó làm, tôi việc gì phải làm lại nghề ban đầu chứ.”

Tâm tình Khương Hiểu Long bắt đầu suy sụp: “Cũng đúng a. Loại vật hy sinh giống chúng ta, nào có nhiều cơ hội như vậy, chỉ có thể chạy loại nhiệm vụ nguy hiểm này. . .” Có lẽ ánh mắt của Sở Chích Thiên quá sắc

bén, sát khí quá nồng, Khương Hiểu Long trong lúc nói chuyện phát hiện Sở Chích Thiên bốc lên hàn khí bên cạnh Tiêu Tử Lăng, cũng thấy được bàn tay nắm chặt của bọn họ, anh ta hồ nghi hỏi: “Nguyên Kỳ, vị này là ai a?” Anh ta vẫn là lần đầu tiên thấy có người gần gũi Nguyên Kỳ như thế, tâm phòng bị của Nguyên Kỳ rất nặng.

Tiêu Tử Lăng muốn rút tay về, lại phát hiện cái tay kia của lão đại nhà mình như cái kìm sắt, căn bản hất không xong. Cậu biết không được chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Là đàn em mà trên đường trong lúc vô tình tôi cứu được, kêu Phương Dật, tính cách tương đối nội hướng, gan rất nhỏ, sợ tôi sẽ bỏ lại cậu ta, vì vậy cầm tay của tôi không chịu buông. . .”

Sở Chích Thiên nghe vậy, trên mặt toát ra từng cọng từng cọng hắc tuyến, Tiểu Lăng nhà anh nói chính là anh sao? Vì sao xa lạ như thế? Hoàn toàn không chút dính dáng gì tới anh. Hiện tại Sở Chích Thiên xem như đã hiểu rõ, rõ ràng Tiểu Lăng nhà anh đang trả thù anh, chính như mấy năm trước vậy, vĩnh viễn tìm kiếm cơ hội bôi đen anh. . . Bất quá, Tiểu Lăng như vậy anh vẫn yêu muốn chết, cũng chỉ có Tiểu Lăng dám nhổ lông điều võ giường oai ở trên đầu anh, quả nhiên không hổ là Tiểu Lăng của anh, đủ can đảm! (Giám Định rốt cục nhìn không được nhảy ra: Sở Chích Thiên, anh rõ đầu rõ đuôi đã hết thuốc cứu rồi! Phân Tích ở bên cạnh hưng phấn rải hoa: Tử Lăng thân ~! Uy vũ ing! Tui thực sùng báí cậu!)

Khương Hiểu Long nghe xong lời nói của Tiêu Tử Lăng đích xác muốn cười, thế nhưng ánh mắt âm trầm dường như có đao của nam nhân trước mắt khiến cho ý cười của anh ta trực tiếp bị kinh hách mất sạch. . . Anh ta đột nhiên cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt, hận không thể ngửa mặt lên trời rống to: Nguyên Kỳ, tới cùng chỗ nào để cho cậu nhìn ra đàn em nhà cậu nhất gan?

Thấy biểu tình cứng ngắc của Khương Hiểu Long, Tiêu Tử Lăng biết lời cậu nói quá không đáng tin, vì vậy cậu nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Lần này chỉ có anh nhận nhiệm vụ sao? Người khác không tham gia sao?”

Tiểu đội của Khương Hiếu Long trong trí nhớ của cậu là một tiểu đội chinh thể xuất động, cơ bản không có khả năng làm một mình, như vậy thế này lại là tình hình chi mô?

Tiêu Tử Lăng quen biết Khương Hiếu Long đã hơn một năm, một năm trước tiểu đội của Khương Hiếu Long còn chưa có mấy người, cấp bậc cũng mới cấp hai ba, hoàn toàn thuộc về nhân sĩ vật hy sinh tầng dưới chót, rất dễ bị sự quần bách của sinh hoạt làm cho tức nước vỡ bờ. Đội trưởng của Khương Hiếu Long vì để cho các đội viên sống sót, chỉ có thể bất cứ giá nào nhận nhiệm vụ săn giết bộ ngựa biến dị.

Hai cái càng đặc biệt lớn hữu lực ở chi trước của bộ ngựa biến dị là tài liệu tuyệt hảo để chế tạo vũ khí lạnh, bởi vậy vẫn luôn cung không đủ cầu, bất quá lực công kích của bộ ngựa biến dị tuyệt không phải thứ người thức tỉnh bình thường có thể chống được. Vì đề cao sự an toàn với sức chiến đấu của tiểu đội, bọn họ đến bất kỳ trung tâm nào cũng tuyên bố thông cáo tạm thời thu người, mà Tiêu Tử Lăng chính là vào lần cơ duyên xảo hợp đó gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Phải nói vận khí của bọn họ thực sự rất tốt, người tạm thời tổ đội thể mà đụng phải Tiêu Tử Lăng muốn hiểu rõ tình hình của Ngân Thành, trong săn bắt, ngoài ý muốn xuất hiện một con bộ ngựa biến dị cấp bốn, con bộ ngựa biến dị cường đại đó rất nhanh đã khiến cho bọn họ mất đi sức chiến đấu, sau cùng vẫn là Tiêu Tử Lăng làm bộ lâm trận đột phá, đánh bại bộ ngựa cấp bốn, cứu tánh mạng của tất cả bọn họ.

Sự trả giá của Tiêu Tử Lăng khiến cho bọn họ rất cảm kích, vẫn luôn muốn tìm cơ hội báo đáp, bất quá sau lần đó, Tiêu Tử Lăng liền lựa chọn không từ mà biệt, triệt để cắt đứt liên hệ với bọn họ, cũng khiến cho bọn họ tiếc nuối không thôi.

Khương Hiếu Long nghe thấy câu hỏi của Tiêu Tử Lăng, lập tức bỏ qua sự quần quýt trong lòng, anh ta nhếch môi cười nói: “Lần này, toàn đội bọn

tôi đều tham gia, đại tỷ dẫn bọn họ về trước rồi, kêu tôi chờ ở chỗ này, phỏng đoán sau khi thu đủ người, người ta sẽ thông tri thời gian xuất hành.”

Trong lúc nói chuyện phiếm, người bên phía Tiêu Tử Lăng càng ngày càng nhiều, không bao lâu sau, cậu thấy nhân viên đăng ký bắt đầu chỉnh lý đồ đạc, bày vẽ mặt xin lỗi lắc đầu với những người thức tỉnh vừa mới chạy tới, Tiêu Tử Lăng biết e rằng đã thu đủ.

Rất nhanh lời thông tri của nhân viên đăng ký đã chứng thực điểm này, hẳn nói cho những người thức tỉnh được thông qua rằng tám giờ sáng mai đến nơi đây tập hợp, mà bọn họ sẽ phân phối xe cộ mà mọi người cần thiết phụ trách vào ngày mai.

Tiêu Tử Lăng nói lời từ biệt với Khương Hiểu Long, lúc này mới cùng Sở Chích Thiên đã điên cuồng uống dấm chua nửa ngày trở lại nơi mà bọn cậu vốn ở tiếp tục ở lại một đêm, một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau hai người ăn cơm nước mà Tiêu Tử Lăng vốn đã nấu trước đó đặt ở trong Tủ Phủ, liền vội vã chạy tới địa điểm xuất phát.

Vừa đến nơi, liền thấy nhóm Khương Hiểu Long đã tới, đội trưởng của bọn họ kêu Thạch Hải Anh, một nữ nhân gần ba mươi tuổi. Tên như nam nhân, tính cách cũng như nam nhân, ngay cả dị năng thức tỉnh cũng rất nam nhân, người dị năng hệ hỏa, trước mắt đã cấp bốn. Nhóm đội viên đều thân mật gọi cô là đại tỷ hoặc là Anh tỷ, cô với tính cách nóng nảy phát hiện đội viên làm sai, sẽ trực tiếp dùng tay đánh, mà sẽ không mở miệng chỉ đạo, vì vậy đội viên bị đánh thường thường đến cuối cùng cũng không biết vì sao hẳn bị đại tỷ đánh. Thực lực Thạch Hải Anh cường đại, tính cách hào sảng, làm việc cũng công bằng hợp lý, đây cũng là nguyên nhân đội viên vẫn luôn tin phục cô, kỳ thực ở cùng Thạch Hải Anh lâu, rất dễ quên chuyện cô là nữ.

Thạch Hải Anh thấy Tiêu Tử Lăng, lập tức đẩy đội viên bên cạnh ra, nghiêm mặt bước nhanh đến, không đợi Tiêu Tử Lăng chào hỏi, bàn tay to đã trực tiếp thân mật tiếp xúc với đầu của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng muốn tránh đương nhiên rất dễ dàng, nhưng cậu có thể cảm nhận được sự lo lắng trong nội tâm của Thạch Hải Anh, vì vậy liền giả bộ phản ứng chậm bị Thạch Hải Anh gõ vừa vặn, liền nghe thấy Thạch Hải Anh phần nộ nói: “Nguyên Kỳ, cậu có biết bọn tôi vẫn luôn rất lo lắng cho cậu hay không, cho dù rời khỏi cũng phải nói cho bọn tôi biết một tiếng. . .”

Tiêu Tử Lăng cười khỗ, cậu thế nào có thể nói với bọn họ chứ, vừa nói khẳng định những người này sẽ muốn theo, mà thân phận của cậu vốn là giả, vốn tưởng rằng rời đi, bọn họ sẽ dần dần quên cậu, không ngờ đã hơn một năm không gặp, biểu hiện của bọn họ cứ như chỉ mới tách xa mấy ngày, một chút ngăn cách cũng không có, điều này làm cho lòng Tiêu Tử Lăng có chút âm áp dào dạt.

Thấy Tiêu Tử Lăng cười khỗ không nói lời nào, Thạch Hải Anh hận đến mức bàn tay to lại muốn gõ xuống, Sở Chích Thiên mang vẻ tức giận chặn trước mặt Tiêu Tử Lăng, ánh mắt nghiêm nghị giận trừng Thạch Hải Anh, đầu của Tiêu Tử Lăng chỉ có thể để anh gõ, nữ nhân này dựa vào cái gì mà đỉnh đạc gõ? Một lần chưa đủ còn muốn gõ lần hai? Quả thực không biết sống chết. Sở Chích Thiên cảm thấy hai ngày nay anh đã sắp bị dấm chua vui lấp rồi, Tiêu Tử Lăng nhà anh đến tột cùng đã trêu hoa ghẹo nguyệt bao nhiêu ở bên ngoài? Vì sao từng người từng người đều thân mật như thế?

Thạch Hải Anh thấy Sở Chích Thiên đột nhiên chặn ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, nghi hoặc đầy mặt hỏi: “Này là ai a?”

Khương Hiểu Long ân cần nói: “Đây là Phương Dật đàn em của Nguyên ca.” Khương Hiểu Long ở trước mặt Thạch Hải Anh không dám hô thẳng tên của Nguyên Kỳ, từ sau khi Nguyên Kỳ cứu toàn đội của bọn họ, đại tỷ nhà anh ta đều lệnh nhóm đội viên bất luận tuổi tác lớn nhỏ, đều phải kêu

Nguyên Kỳ là ca, tuổi tác của Khương Hiểu Long lớn hơn một tuổi so với Nguyên Kỳ, ngay từ đầu một mực xem Nguyên Kỳ là em trai, loại chuyển biến nghiêng trời lệch đất này khiến cho anh ta thoáng cái thích ứng không được, sau đó Tiêu Tử Lăng nói với anh ta, ở trước mặt Anh tử thì không nên bác bỏ, nhưng lúc riêng tư thì hai người vẫn xưng hô tên là được. Vì vậy Khương Hiểu Long đối với xưng hô của Tiêu Tử Lăng biến thành trước người một loại, sau người lại là một loại khác, cũng thực khó cho anh ta vào lúc khẩn cấp mà không gọi sai.

Thạch Hải Anh nghe vậy nghiêm túc liếc Sở Chích Thiên một cái, sau cùng hài lòng vỗ vỗ bờ vai anh nói: “Nhóc con, không tồi, biết ra mặt thay lão đại nhà cậu, về sau cậu cũng như Nguyên Kỳ kêu tôi Anh tử hoặc là đại tử đi. . .”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy ha ha cười: “Anh tử chị quá để mắt cậu ta rồi!” Sau đó cậu nhìn về phía Sở Chích Thiên, ánh mắt lộ ra vẻ trêu đùa, “Phương Dật, thế nào ngốc như thế? Còn không vấn an với Anh tử?” Mẹ cha ời, cảm giác quát tháo lão đại thực quá sung sướng, Tiêu Tử Lăng quyết định phải thừa cơ hội này tận tình làm cho đã nghiệm một phen.

Khóe miệng Sở Chích Thiên giật giật, anh biết khẳng định nội tâm Tiểu Lăng nhà anh đang rất hài lòng, thậm chí có thể đang cười trên nỗi đau của người khác. Bất quá thế này cũng quá coi thường Sở Chích Thiên anh rồi, có thể có thể đuổi mới là chân bản sắc của đại trượng phu, vì ôm được mỹ nhân về, chút ủy khuất đó có đáng là gì chứ. Sở Chích Thiên rất nhanh chỉnh lý tâm tình của mình, ngoan ngoãn vấn an Thạch Hải Anh: “Anh tử chị khỏe!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Thành Chết? Khiêu Chiến Bất Ngờ.

“Nguyên Kỳ, dạy dỗ không tồi a? Xem ra cậu rất có tiềm lực làm đội trưởng, về sau nếu như thấy người thức tỉnh tốt nhớ nhận lấy, làm một mình quá nguy hiểm.” Thạch Hải Anh từng yêu cầu Nguyên Kỳ gia nhập đội ngũ của cô, chẳng qua Nguyên Kỳ cự tuyệt, cô biết loại người thức tỉnh có thực lực như Nguyên Kỳ, sẽ không làm một đội viên nho nhỏ, khẳng định sẽ thành lập một tiểu đội trở thành đội trưởng, vì vậy không có mời lần nữa. Về sau phát hiện Nguyên Kỳ đột nhiên thất tung, khiến cho cô hối hận lúc đó hẳn nên cường thế một chút, có lẽ Nguyên Kỳ sẽ không rời đi.

Mà hiện tại một lần nữa gặp được Nguyên Kỳ, phát hiện Nguyên Kỳ quả nhiên đi lên con đường đội trưởng, có đội viên mới, mà đội viên đầu tiên Phương Dật này, tuy rằng thoát nhìn tướng mạo có chút âm trầm, nhưng từ trong ánh mắt hẳn, cô rất khẳng định người này sẽ vì Nguyên Kỳ ngay cả mạng cũng có thể không cần, trong lòng cô cảm thấy cao hứng cho Nguyên Kỳ, mạt thể tìm được một đội viên toàn tâm toàn ý kính yêu đội trưởng, may mắn ra sao.

Thạch Hải Anh nói đến chữ dạy dỗ, Tiêu Tử Lăng có chút chột dạ, trên mặt đột nhiên cảm thấy có chút nóng hừng hực, nếu không phải cậu hóa trang, tin tưởng lúc này sớm đã đỏ bừng đầy mặt. Mà Sở Chích Thiên nghe từ này, ánh mắt lóe sáng nhìn thoáng qua Tiêu Tử Lăng, ánh mắt đó dường như đang nói cho Tiêu Tử Lăng, anh tuyệt đối là một tình nhân dễ dạy dỗ. .

Tiêu Tử Lăng quay đầu đi coi như cái gì cũng không thấy được, lão đại nhà mình cũng quá không biết xấu hổ đi.

Lúc này, người của thương hội lại đây nói về việc an bài cho bọn họ, kêu bọn họ mỗi năm người cấu thành một tiểu đội, phụ trách sự an toàn của một chiếc xe tải. Đội ngũ của Thạch Hải Anh tổng cộng có sáu người, sau khi cấu thành một đội còn dư ra một người, nếu là trước đây, khẳng định cô sẽ lựa chọn chia đều thành hai đội ngũ, sau đó lựa chọn mấy tán khách gia nhập, thống nhất do cô lãnh đạo. Nhưng hiện tại không giống, nếu có Nguyên Kỳ ở đây, cô rất tín nhiệm cậu ta, vì vậy cô đơn giản đá Khương Hiểu Long có quan hệ tốt nhất với Nguyên Kỳ ra khỏi tiểu đội, để cho anh ta đi theo Nguyên Kỳ hành động.

Tiêu Tử Lăng thấy chẳng sao, dù sao cậu vẫn phải cấu thành một đội với người khác, người quen gia nhập chung quy tốt hơn so với người xa lạ gia nhập. Giữa lúc Tiêu Tử Lăng chuẩn bị thu thêm hai người cấu thành một đội, phát hiện đã không cần cậu chọn, để lại cho Tiêu Tử Lăng chỉ có hai người thức tỉnh, bọn họ một người là người dị năng hệ thủy cấp ba, một người là người biến dị lực lượng cấp ba, hai người kia một người là hệ thủy công kích không đặc lực bị người ta ghét bỏ, người còn lại thì bị ghét bỏ do là người thức tỉnh cấp thấp. Người thức tỉnh lực lượng sau khi tới cấp ba, cũng dần dần bị người ta khinh thị, nguyên nhân là tổ chất thân thể của tang thi với thú biến dị cùng cấp bậc đề thăng hơn quá nhiều, lực lượng vốn cường đại của người thức tỉnh lực lượng cũng từ từ mất đi ưu thế.

Hai người kia có chút co quắp, bị người khác khinh thường như thế này không phải một lần hai lần, tuy rằng biết đối phương vì góp đủ nhân số khẳng định sẽ nhận lấy bọn họ, nhưng bọn họ vẫn hy vọng vị đội trưởng này có thể thật tình tiếp nhận bọn họ. Phải biết rằng rất nhiều lúc, đội trưởng của loại tiểu đội bất đắc dĩ tạm thời cấu thành này, vì bảo chứng sức chiến đấu của tiểu đội, người đó sẽ có ý thức làm ra chuyện quảng bỏ trôi buộc, đương nhiên không phải cố ý mưu sát, mà là thấy bọn họ đối mặt

nguy hiểm sẽ khoanh tay đứng nhìn, lãnh huyết vô tình hy sinh bọn họ. Loại chuyện cùng loại thể này bọn họ đã thấy rất nhiều, những người thức tỉnh thực lực rẻ tiền giống như bọn họ bên cạnh, đã từng người chết đi. Phần lớn bởi vì sự coi thường, vô tình lãnh huyết của những người khác trong tiểu đội tạo thành, phải biết rằng rất nhiều người chết đi kỳ thực chỉ cần đội hữu phóng thích một kỹ năng nhỏ có thể ngăn cản một chút là đã có thể thoát khỏi tuyệt cảnh sống sót, chẳng qua những người đó bủn xỉn ngay cả với loại việc đối với bọn họ mà nói nhẹ nhàng như nhấc tay đó.

Sau khi Tiêu Tử Lăng biết dị năng với thực lực của hai người còn lại, không có một chút bất mãn, trái lại ý cười đầy mặt nói: “Hoan nghênh các anh gia nhập, lần này chúng ta không thiếu nguồn nước rồi, hơn nữa còn có tay chân cường lực.”

Sự khẳng định của Tiêu Tử Lăng để cho ánh mắt hai người kia sáng ngời, lẫn lộn trong mặt thể lâu như thế, đều là người tinh tế, đương nhiên nhìn ra được Tiêu Tử Lăng không phải nói cho có lệ, nói đích thật là lời thật tình, tâm vốn co quắp thoáng cái ổn định, bọn họ cảm thấy theo đội trưởng như vậy, có lẽ bọn họ còn có một con đường sống.

Hai người biết chuyển đi này khẳng định cứu tử nhất sinh, nhưng không nhận nhiệm vụ này, bọn họ sẽ không có nguồn cung thức ăn, người thức tỉnh tầng dưới chót đều trải qua những ngày tháng một bữa đói một bữa no, cho dù có lương thực dư cũng chỉ có thể cầm cự được mười ngày nửa tháng, tuy rằng hai người bọn họ vẫn luôn nhận nhiệm vụ, đáng tiếc lại bị những đội mạnh chuẩn bị thu người cự tuyệt. Hiện tại cấp bậc thú biến dị ở căn cứ Ngân Thành càng ngày càng cao, đội săn bắt nhận người đều chiêu tay công kích cường lực hoặc là đội viên phòng ngự kiên cố, loại người thức tỉnh các phương diện đều thấp kém như bọn họ ở Ngân Thành đã không còn thị trường, đây cũng là nguyên nhân bọn họ lấy mạng liều một lần, nếu như may mắn sống đến căn cứ Kỳ Nguyên, bọn họ chuẩn bị dừng ở căn cứ Kỳ Nguyên, xem xem có thị trường của bọn họ hay không.

Tiêu Tử Lăng thành công cấu thành một đội, leo lên chiếc xe tải cuối cùng của thương hội, ai kêu tốc độ của cậu chậm nhất chứ. Tiêu Tử Lăng biết, từ giờ trở đi đến mục tiêu, cậu phải như hình với bóng với chiếc xe tải mà cậu phụ trách này đây.

Đầu xe, ngoại trừ tài xế, còn có thể ngồi thêm được hai người, Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên liền chen chúc với nhau ngồi ở nơi đó, mà Khương Hiểu Long với hai người kia thì tới sương sau áp trận.

Đoàn xe rời khỏi căn cứ Ngân Thành, hai ngày kế tiếp một đường gió êm sóng lặng, ngoại trừ đụng phải vài đàn tang thi nhỏ cấp thấp, thì không còn có tình huống khác, mà những đàn tang thi nhỏ đó rất nhanh đã bị vài đội ngũ bảo vệ những chiếc xe tải phía trước tiêu diệt hết, Tiêu Tử Lăng phát hiện sau cùng cũng có chỗ tốt của sau cùng, không tới phiên bọn cậu ra tay.

Bất quá tới ngày thứ ba, vẻ mặt Tiêu Tử Lăng bắt đầu nghiêm trọng hơn, không phải xảy ra tình huống dị thường gì, mà là bọn họ sẽ phải đi ngang qua bên cạnh một tòa thành chết rất nổi danh. Tiêu Tử Lăng còn nhớ rõ, cho dù là năm thứ mười ở mặt thể kiếp trước, tòa thành chết này vẫn là thành chết khiến nhân loại nghe đến là biến sắc. Bên trong không chỉ có hàng nghìn hàng vạn tang thi, lại càng có vô số tang thi cấp cao khủng bố, nghe nói có mấy con tang thi trong thành chết có thực lực trình độ tương đương với Sở Chích Thiên vào lúc đó, đây cũng là nguyên nhân nhân loại vẫn luôn chịu đựng sự tồn tại của tòa thành chết này, dù sao dựa vào một mình Sở Chích Thiên khó mà làm được hết mọi chuyện.

Xe tải chậm rãi thông hành trên quốc lộ cách ngoài thành chết vài km, bởi vì tất cả mọi người biết nơi đó có gì, xe ngoại trừ tiếng động cơ nổ vang, không còn có thanh âm khác. Thương đội rất hy vọng giống như khi đến, bình an thông qua địa phương khiến người ta kinh hãi này.

Sở Chích Thiên ngồi ở đầu xe vẫn luôn kề sát Tiêu Tử Lăng ăn đậu hũ, đột nhiên thân thể thoáng ngồi thẳng, đầu mi nhắm chặt, anh quay đầu nhìn

về phía ngoài cửa sổ xe, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn tòa thành chết xa xa kia.

Tiêu Tử Lăng đương nhiên phát hiện dị dạng của Sở Chích Thiên, nhìn không được lợi dụng Tử Phủ hỏi: “Làm sao vậy?” Bởi vì da thịt hai người thân cận, bọn họ có thể dùng ý thức giao lưu trong Tử Phủ.

“Nơi đó có một con tang thi cấp cao mời chiến với anh!” Sở Chích Thiên cho ra đáp án.

“Cấp tám?” Tiêu Tử Lăng biến sắc, khẩn trương đầy mặt, chẳng lẽ đây là chân tướng? Bởi vì cấp bậc như nhau vì vậy không cách nào kích sát sao?

“Không phải, uy áp bản thân con tang thi đó không nồng đậm như anh, hẳn là cấp bảy, thế nhưng tinh thần lực của nó rất kỳ lạ, có thể tìm được anh khi đã ẩn tàng, phỏng đoán là tang thi hệ tinh thần cấp bậc đầu lĩnh.” Tang thi hệ tinh thần cấp bậc đầu lĩnh cấp bảy là một loại đặc biệt, không phải sự tồn tại cấp tám với cấp tám, chính như người dị năng song hệ nhân loại vậy, có hiệu quả tăng phúc.

“Nó hẳn là cảm nhận được tinh thần lực của anh, cho nên mới sẽ đề xuất khiêu chiến. . .” Bởi vì Sở Chích Thiên áp chế, để cho đối phương chỉ cảm giác thấy có cường địch tới gần, lại không biết cấp bậc thực tế của đối thủ.

“Hiện tại làm sao?” Tiêu Tử Lăng có chút không biết làm sao.

“Đáng tiếc không thể thi triển khí thể cấp tám.” Sở Chích Thiên tiếc nuối nói, “Bằng không có thể cảnh cáo tên nhóc đó.”

Tiêu Tử Lăng nhìn không được cho anh một ánh mắt khinh bỉ nói: “Anh vừa thi triển, ngoại trừ người trên cấp năm cá biệt còn có thể bảo trì thần trí, những người khác khẳng định sẽ bị chấn ngất.” Đây cũng là nguyên nhân cậu kêu Sở Chích Thiên thu liễm khí thể trên người, áp lực tự mang của cấp tám đủ để cho người thức tỉnh cấp thấp tan vỡ.

“Trước cứ xem xem, nếu như nó cố chấp muốn chiến, chờ lúc thương đội nghỉ ngơi, anh sẽ lặng lẽ qua đó một chút.” Sở Chích Thiên quyết định trước tiên không để ý đến đối phương, nếu như dây dưa không rõ, anh sẽ không khách khí.

“Không được, tang thi cấp cao bên trong thành chết quá nhiều, quá mạo hiểm.” Tiêu Tử Lăng không cần suy nghĩ trực tiếp phản bác.

“Vậy chúng ta cứ mặc kệ nó.” Sở Chích Thiên nghe vậy khoe miệng mang cười, điều này có phải là biểu hiện Tiểu Lăng nhà anh lo lắng cho anh hay không? Không ngờ chỉ cần một biểu hiện nho nhỏ của Tiêu Tử Lăng, là đã có thể để cho tâm tình anh sung sướng đến mức này, Sở Chích Thiên lần nữa cảm nhận được anh quả nhiên đã trúng một loại độc tên là Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên với tâm tình tốt quyết định không để ý đến khiêu chiến của con tang thi kia, đáng tiếc con tang thi kia lại không biết điểm này, trái lại thấy khiêu chiến mình phóng thích thể mà bị coi nhẹ, nhất thời phần nộ dị thường, mà nó vừa tức giận, phản ứng mang đến chính là kêu thủ hạ đàn em của nó dẫn dắt một bộ phận tang thi xuất động vây quanh toàn bộ thương đội, để cho bọn họ biết lời mời chiến của nó không phải thứ có thể xem nhẹ.

Thương đội lái đi không bao lâu sau, liền phát hiện phía trước bọn họ bị tang thi che trời lấp đất chặn lộ tuyến đi tới, tất cả mọi người trong đoàn xe bắt đầu khủng hoảng, sắc mặt bắt đầu trở nên rất khó coi, đàn tang thi khổng lồ như thế, có thể trốn thoát được sẽ có mấy ai?

Sở Chích Thiên trong ý niệm nói cho Tiêu Tử Lăng để anh đi xem tình hình, Tiêu Tử Lăng lĩnh hội lập tức mở miệng nói: “Phương Dật, cậu đi xem xảy ra chuyện gì.”

“Vâng, đội trưởng!” Sở Chích Thiên đối đãi Tiêu Tử Lăng dựa theo thái độ của đội viên trong căn cứ đối đãi anh, khiến cho trán Tiêu Tử Lăng toát ra mồ hôi lạnh, lão đại nhà mình còn chưa biết, đội viên trong căn cứ quá sợ anh, mới có thể có vẻ cung kính như thế, chẳng qua loại cung kính này để cho Sở Chích Thiên rập khuôn qua, đối mặt Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng cảm thấy ‘áp nức rút nón’ a.

Sở Chích Thiên vừa mở ra cửa xe, liền thấy bóng dáng anh chợt lóe, biến mất. Tài xế thuộc về thương hội rõ ràng cũng là người thức tỉnh thấy thế khen: “Nguyên đội trưởng quân thủ hạ thực có cách, rất khó thấy đội viên có thái độ cung kính như thế, hơn nữa tốc độ của thủ hạ cậu thực nhanh, là dị năng tốc độ đi.” Trong lời của tài xế có ý khác, ngoại trừ một số đoàn săn bắt cường đại, đối với đoàn trưởng cường đại mà bọn họ sùng bái mới có loại vẻ mặt này, loại tiểu đội mini như Tiêu Tử Lăng, căn bản không tồn tại uy nghiêm gì của đội trưởng, hăn lẫn lộn đến bây giờ thật đúng là chưa từng thấy qua. Đương nhiên tài xế không hoài nghi gì, hăn chẳng qua chỉ cảm thấy nếu như Nguyên đội trưởng này không chết, tiểu đội của cậu ta cuối cùng có một ngày sẽ trở thành đoàn săn bắt cường đại. . .

Tiêu Tử Lăng cười thầm trong lòng, thuận di có thể không nhanh sao? Biểu hiện ra lại mang theo tiếc nuối gật đầu đáp: “Đúng vậy, cậu ta là người biến dị tốc độ, bất quá chỉ là tốc độ có thể nhìn được một chút, cái khác còn kém. . .” Kinh nghiệm kiếp trước nói cho cậu, cao giọng luôn không có chuyện tốt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Ước Định? Thời Gian Năm Năm

Sở Chích Thiên liên tục thuấn di mấy cái, liên cách xa thương đội, cũng lướt qua vòng vây của tang thi bốn phía, chỉ chốc lát sau, ở trung tâm bầu trời thành chết, một thân ảnh cắt ngang không gian, đột ngột xuất hiện, sau đó lần nữa biến mất, cuối cùng xuất hiện trên mái tòa nhà cao tầng nào đó.

Chân Sở Chích Thiên bước lên cột thu lôi trên nóc nhà, nhìn xuống thành thị không còn có sinh mệnh này, phía dưới, vô số tang thi như vô số điểm đen đang vô ý thức du đãng. Những con đó đều là tang thi cấp thấp, chúng nó không cảm nhận được khí tức mà Sở Chích Thiên tận lực áp chế.

Lúc này, địa phương cách Sở Chích Thiên không xa, đột nhiên vang lên một tiếng gào xé rách trời cao, đây là tiếng kêu mệnh lệnh tuyệt sát. Thủ lĩnh của thành chết, tuy rằng con tang thi hệ tinh thần đầu lĩnh cấp bảy đó mời chiến với Sở Chích Thiên, nhưng tuyệt đối không muốn địa bàn của mình bị người xâm nhập, mà Sở Chích Thiên lại im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh nó, nó kinh sợ, nó phản nộ, vì vậy nó hạ lệnh toàn thành tru sát.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười trào phúng, con tang thi này thực sự cho rằng bọn anh không đối phó được nó sao? Anh trong nháy mắt mở ra khí thể trên người, uy lực của khí tức cấp tám lấy Sở Chích Thiên làm trung tâm, trong nháy mắt khuếch tán ra toàn bộ thành chết.

Thời gian Sở Chích Thiên khai hỏa toàn bộ khí thể cấp tám tuyệt không nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã lần nữa thu liễm, đó vẫn là do Sở Chích

Thiên sợ thời gian mở ra khí thể của mình quá dài sẽ khuếch tán ra ngoài thành chết, thương tổn đến người thức tỉnh của thương đội.

Chỉ thấy phía dưới thành chết, tang thi cấp thấp bị chấn động ngã xuống đất như nước thủy triều dưới khí thể cấp tám của Sở Chích Thiên, không còn có con nào đứng lên, nếu có người gõ ra đầu của chúng nó sẽ có thể thấy tinh hạch của chúng nó đã bị chấn nát thành bột, khí thể của cường giả cấp tám, cho dù chỉ dao động trong nháy mắt, cũng khiến cho tinh hạch của những tang thi cấp thấp đó không chịu nổi luồng áp lực này mà lần lượt nổ vỡ.

Tuy rằng Sở Chích Thiên thu liễm khí thể bản thân rất nhanh, nhưng vẫn lan tới chỗ thương đội, chẳng qua luồng khí thể đó đã gần tiêu vong, uy lực không bằng khu vực trung tâm. Nhưng cho dù như thế, người thức tỉnh cấp ba của thương đội đều tránh không được kêu lên một tiếng, trong miệng tràn ra tơ máu, bọn họ bị luồng lực lượng này trực tiếp chấn thương, bất quá chỉ là vết thương nhẹ, chỉ cần tu luyện một chút là có thể tự lành.

Người thức tỉnh cấp bốn thì cảm thấy thân thể chấn động, ngực cuộn cuộn huyết khí, bất quá sau khi bọn họ vận chuyển dị năng một vòng, liền tiêu trừ loại không thoải mái này. Bọn họ không bị thương, nhưng loại khí thể đáng sợ đó vẫn khiến cho bọn họ run sợ trong lòng. Bọn họ rất rõ ràng, khí thể đó chính là đến từ trung tâm thành chết. Cách bọn họ hơn mười km, nhưng lại vẫn có uy lực như thế, có thể tưởng tượng được nếu như bọn họ ở khu vực trung tâm, khẳng định sẽ bị luồng khí thể đó chấn trọng thương.

Sắc mặt của mọi người trong đoàn xe nổi lên vẻ tuyệt vọng, khí thể truyền đến từ trung tâm thành chết đó không hề nghi ngờ khẳng định là đến từ tang thi cấp cao nhất khủng bố nhất thành chết, tang thi cường đại như thế, tuyên cáo bọn họ căn bản không có một cơ hội sống. Lúc này đây bọn họ khẳng định sẽ trở thành chất dinh dưỡng của tang thi trong thành chết, không có loại kết cục thứ hai nữa.

Người phụ trách chuyển này của thương đội là một cường giả cấp năm, cảm nhận của hắn nhỏ nhất, chỉ cảm thấy khí tức thoáng đình trệ, hít sâu một hơi liền khôi phục bình thường, bất quá sắc mặt hắn cũng đồng dạng khó coi, dù sao hắn đã tiến vào cấp năm, có thể cảm nhận được cường giả phóng thích luồng uy áp đó, ít nhất cao hơn hắn hai cấp, hắn cũng suy đoán như người khác, cho rằng uy áp đó đến từ tang thi cấp cao trong thành chết.

Hắn không hiểu vì sao cái tên khủng bố đó sẽ có hứng thú đối với thương đội bọn họ, phải biết rằng đoàn xe lui tới con đường này rất nhiều, tuy rằng trong đó cũng có lúc bị tang thi bao vây sẵn giết, nhưng đều là đàn tang thi nhỏ, chưa từng có như ngày hôm nay, thế mà dẫn đến con đáng sợ nhất trong thành chết kia, chẳng lẽ trong vật tư mà lần này bọn họ thu thập có thứ nó cảm thấy hứng thú? Khả năng duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến chỉ có điều này.

Tuy rằng người phụ trách thương đội đã đoán sai người phóng thích uy áp, nhưng đối với nguyên nhân tang thi của thành chết xuất hiện ngược lại đoán không sai, bất quá con tang thi đó không phải cảm thấy hứng thú đối với vật tư của hắn, mà là bị một người cường đại trong những hộ vệ mà hắn tạm thời nhận lấy hấp dẫn. Điều này có lẽ chính là một loại số phận, nếu như không có Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên sẽ không đến, nếu như Sở Chích Thiên không đến, con tang thi cấp cao đó sẽ không có hứng thú đối với đoàn xe nhỏ này.

Sự cường đại của Sở Chích Thiên khiến cho con tang thi kia lâm vào yên lặng, tang thi cấp bảy đã có trí tuệ biết người trước mắt này không phải người hiện tại nó có thể đối phó. Một thanh âm thanh u chậm rãi vang lên trong thành chết, tang thi còn sống sót đang rống giận trong thành đột nhiên chìm vào yên lặng, rất nhanh tản ra bốn phía, cuối cùng không biết tung tích.

Một màn này để cho Sở Chích Thiên hiểu rõ đây là sự khuất phục của con tang thi kia, mà anh cũng không muốn xé rách mặt với con tang thi

thực lực mạnh mẽ đó, đầu lĩnh hệ tinh thần cấp bảy, có cùng năng lực với tang thi cấp tám bình thường, nếu nó thề chết một trận, Sở Chích Thiên cũng không xác định bản thân có thể toàn thân trở ra được hay không, mà hiện tại cũng không phải lúc quyết chiến với con tang thi đó, Sở Chích Thiên trong nháy mắt suy nghĩ được mất đã có quyết định trong lòng, anh lạnh lùng nói với phương hướng của con tang thi cấp bảy kia: “Kêu thủ hạ của mi rút lui, lần này tao sẽ buông tay, tao hứa hẹn trong vòng năm năm không tới tìm mi, nhưng thời gian năm năm này, tao không cho phép mi rời khỏi nơi đây, đi ra làm loạn căn cứ nhân loại.”

Tang thi hệ tinh thần cấp bảy nghe thấy lời nói của Sở Chích Thiên, trầm mặc rất lâu, sau đó một thanh âm non nớt vang lên bên tai Sở Chích Thiên: “Nhân loại, đến, nơi đây, thì làm sao?” Tuy rằng nói chuyện có chút gián đoạn, nhưng ý tứ vẫn biểu đạt rõ ràng, năm năm đó nếu nhân loại xâm nhập địa bàn của nó thì như thế nào.

Sở Chích Thiên kinh ngạc nhướn mày, anh không ngờ tiền thân của đầu lĩnh hệ tinh thần đã tới cấp bảy này thế mà là một đứa trẻ, anh nhớ tới Tiểu Thất trong căn cứ, Tiểu Thất tiêu trừ tâm ma đã thành công tiến vào cấp sáu, bởi vì thời gian đình trệ ở cấp năm quá dài, ngược lại để cho nó tích dày phát mỏng, vừa đến cấp sáu đã tới cấp sáu trung cấp, trải qua thời gian này tu luyện, mơ hồ đã tới cấp sáu cao cấp. . .

Có lẽ để tiểu tang thi này cho Tiểu Thất phụ trách so ra tốt hơn, để cho Tiểu Thất hiểu rõ trên thế giới này còn có một tiểu tang thi yêu nghiệt như nó, hơn nữa còn vượt qua nó, đã tới cấp bảy. Tin tưởng Tiểu Thất có đối thủ sẽ càng thêm nỗ lực, mới sẽ không lạc hướng.

Sở Chích Thiên đã có chủ ý khước miệng lộ ra nụ cười, anh cũng không có ý thiên vị nhân loại, bất kỳ giống loài nào đều trốn không thoát khỏi định lý ưu sống kém chết, nhân loại cũng như thế: “Nếu như những người đó muốn tìm cái chết, tùy nhóc giải quyết.” Chỉ có sự thực tàn khốc mới có thể để cho bọn họ biết nên làm gì, không nên làm gì.

Câu trả lời của Sở Chích Thiên không thể nghi ngờ rất được phương tâm của tiểu tang thi cấp bảy, nó vô tri vô giác tiến hóa tới cấp bốn, mới có một chút thần trí, tới cấp năm, mới dần dần nhớ lại một chút ký ức của thân thể vốn dĩ. Bất quá vì tuổi còn nhỏ, ký ức của nó cũng không nhiều, vẫn luôn xuất hiện ở trong trí nhớ chỉ có một nam nhân uy nghiêm cùng một nữ nhân hòa ái, đáng tiếc dung mạo đều mơ hồ không rõ. Đợi đến khi nó lên tới cấp bảy, nó cảm thấy một nam một nữ kia hẳn là cha mẹ của nó, nó lần đầu tiên xuất hiện tham dự, muốn tìm được bọn họ. Đáng tiếc trong tòa thành chết này lại không có sự tồn tại của loại cảm giác dành cho nó trong trí nhớ kia.

Chờ đến khi Sở Chích Thiên xuất hiện, nó đột nhiên hiểu rõ cảm giác nó muốn tìm là gì, loại uy nghiêm bức nhân trên người nam nhân bất ngờ xuất hiện này, khiến cho nó ở trong trí nhớ vừa yêu vừa sợ. . . Mà sự ràng buộc của Sở Chích Thiên đối với nó để cho nó nhớ lại khi cha nó rời đi, từng nghiêm khắc cảnh cáo nó không nên ra ngoài.

Tâm tình nó kích động, hỏi ra câu mà trước đây nó đã hỏi người cha trong trí nhớ: “Nếu có người muốn vào thì làm sao?”

Câu mà cha nó để lại chính là cự tuyệt hết thảy người tiến vào.

Tuy rằng lời của Sở Chích Thiên không giống với cha, nhưng hàm nghĩa trong lời lại rất tương tự. Nó thể mà có hảo cảm đối với nhân loại cường đại trước mắt, không chống cự mệnh lệnh của anh ta nữa.

Nó phát ra một tiếng gào vang dội, đây là thanh âm mệnh lệnh lui lại, sau khi đàn tang thi nghe thấy, không có bất cứ chần chừ nào, lui lại như thủy triều, chỉ chốc lát sau đã rời khỏi đường cao tốc, không thấy một chút bóng dáng.

“Tôi có thể, làm được. Năm năm, anh nhất định phải tới!” Thanh âm của tiểu tang thi cấp bảy thể mà có chút lưu luyến không rời, nó ở trong trí nhớ dường như cũng từng nói qua lời tương tự với cha nó, kêu cha nó trở về. . .

Tiểu tang thi vừa hành động, tinh thần lực của Sở Chích Thiên liền quan tâm tới bên phía thương đội, phát hiện tiểu tang thi đã làm theo yêu cầu của anh, liền hài lòng nói: “Nhóc đã hợp tác, như vậy ước định của tôi với nhóc ban này chính thức có hiệu lực, năm năm này, nhóc phải tận lực đề thăng năng lực, đừng khiến cho tôi thất vọng, thời gian vừa đến tôi sẽ đến đây gặp nhóc.”

Sở Chích Thiên nói xong câu đó, thân ảnh đứng ở đỉnh cột thu lôi trong nháy mắt biến mất, sau đó không còn có khí tức của anh.

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở nơi ban này Sở Chích Thiên xuất hiện, chỉ thấy vóc dáng người đó thấp bé, một chiếc áo bào đen rách rách nát nát hỗn độn bao trên người, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra duy nhất rất tái nhợt, không có một chút huyết sắc. Bộ dáng nó cỡ bảy tám tuổi, đứng ở nơi đó cô đơn nhìn về phía thương đội đi ngang qua. Nó tựa như một đứa trẻ bình thường, thế nhưng hai mắt lại lấp lánh ánh đỏ màu máu, đây là đặc điểm duy nhất của tang thi không thay đổi.

Chỉ thấy nó giương giương miệng, cuối cùng mới gián đoạn nặn ra mấy chữ: “Năm năm, tôi chờ anh, không nên, để cho tôi, thất vọng. . .” Nó rũ mi mắt xuống, che đi sự tịch mịch, che đi sự không nở.

Sở Chích Thiên rất nhanh xuất hiện ở mấy chục mét phía sau xe tải, sau đó nhanh chóng chạy qua, Tiêu Tử Lăng mở cửa xe để cho anh lên xe, vội vàng hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Tôi vừa đi qua, liền thấy tang thi hình như lui lại. . . Không biết xảy ra chuyện gì.” Sở Chích Thiên ngồi ở bên cạnh Tiêu Tử Lăng một phen ôm lấy cậu, miệng đáp. Đương nhiên lời này kỳ thực là nói cho tài xế nghe, mà hai người bọn họ đang dùng ý thức giao lưu sự thực chân chính: “Anh tiến hành đàm phán với con tang thi kia, anh cho nó thời gian năm năm.”

Tiêu Tử Lăng sửng sốt, đây là nguyên nhân mà mười năm kiếp trước còn chưa có công phá tòa thành chết này sao? Là ước định của Sở Chích Thiên với con tang thi kia? Tiêu Tử Lăng phát hiện sự thực mà kiếp trước cậu cho rằng, kiếp này lại phát hiện kỳ thực không phải. Đây mới là sự thực chân chính sao? Hay là quy tắc của thế giới này đang tu chỉnh những quỹ đạo vì cậu xuất hiện mà lệch hướng?

“Yên tâm, cho nó năm năm, nó cũng không có khả năng đánh bại anh.” Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng mang vẻ mặt u ám, cho rằng đang lo lắng cho an nguy của anh, liền khí phách an ủi Tiêu Tử Lăng.

Hơn nữa thời gian năm năm này, Sở Chích Thiên không phải lung tung cho tiểu tang thi. Sự thực là tòa thành chết này không phải phạm vi thể lực của căn cứ Lăng Thiên, mà là của căn cứ khác, mà kỳ thực hiện tại Sở Chích Thiên cũng đang trù bị bá nghiệp nhất thống thiên hạ, chẳng qua căn cứ Lăng Thiên với những căn cứ phụ thuộc tương ứng còn chưa dự trữ đủ các loại vật tư chiến lược, vì vậy anh còn phải nhẫn nại thêm một đoạn thời gian nữa.

Sở Chích Thiên phỏng đoán sau ba bốn năm các loại điều kiện đều sẽ thành thực, anh lại chuẩn bị thời gian hai năm chinh chiến, vào năm thứ năm anh hẳn đã kết thúc công việc, có thể để cho anh rảnh tay đến giải quyết tiểu tang thi này. Đương nhiên anh rất muốn nhìn một chút sự ảnh hưởng của con tiểu tang thi này đối với Tiểu Thất, nếu Tiểu Thất đặc lực, vậy anh sẽ chuẩn bị giao con tiểu tang thi này cho Tiểu Thất phụ trách.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Yêu Đường? Ba Lựa Chọn?

Người phụ trách thương đội mang vẻ mặt mộng ảo nhìn cánh cửa chính của căn cứ Kỳ Nguyên gần trong gang tấc, hẳn không ngờ hẳn thể mà có thể sống về lại được nơi đây, dọc đường này, bọn họ trải qua rất khủng bố cũng rất mộng ảo.

Bọn họ đụng phải sinh vật đáng sợ mà thương đội khác không đụng phải, không nói đến tang thi của thành chết bao vây lúc đầu, về sau bọn họ lại trải qua kiến triều ở khu vực bình nguyên, sau khi đến đường rừng núi, thể mà tiến vào một thế giới của thực vật biến dị. Như thế còn chưa nói, thậm chí còn có sinh vật biến dị cấp năm cấp sáu trong truyền thuyết xuất hiện, trực tiếp chặn cho bọn họ hôn mê.

Thế nhưng, chờ khi bọn họ tỉnh lại phát hiện bọn họ thể mà còn sống, chỉ bị chút nội thương rất nhỏ, hai người thức tỉnh chết duy nhất lại không phải bị sinh vật biến dị giết chết, mà là khi bị chặn ngắt không may ngã vào sơn cốc tử vong, khiến người ta cảm thán vận khí của bọn họ thực sự là kém tới cực điểm.

Đương nhiên thương đội không phải không có tổn thất, ít nhất phân nửa xe tải với vật tư bên trên đã biến mất vô tung vô ảnh, dựa theo vết tích lưu lại trên mặt đất, khả năng bị những sinh vật biến dị kia cắn nuốt là cao nhất. Bất quá có thể bảo lưu được gần phân nửa vật tư, người phụ trách của thương đội đã rất mừng rỡ. Chỉ cần đưa vật tư này tới căn cứ Kỳ Nguyên, là có thể thu lợi được hơn gấp năm lần, vì vậy còn lại một nửa cũng đủ cho

bọn họ kiếm lớn. Huống chi bọn họ bình an sống trở về chính là một loại kỳ tích, phải biết rằng nhiều gian khổ như vậy, tùy tiện tang thi cấp cao hoặc là sinh vật biến dị nào không vui, đều có thể khiến cho bọn họ triệt để diệt đoàn, mà bọn họ cũng rất may mắn, liên tiếp đụng phải đều là đám quái vật tâm tình rất tốt (Nhân loại đã biết bất kể tang thi hay là sinh vật biến dị sau khi tới cấp năm đều có tâm tình vui buồn mừng giận, không ít nhân loại từng vì nguyên nhân đó mà may mắn sống sót).

Người phụ trách thương đội cho rằng có lẽ loại may mắn này là do những hộ vệ tạm thời tuyển nhận kia mang đến, có lẽ là người nào đó có vận khí bạo tăng ở trong đó, căn cứ ý nghĩ thà tin là có chứ tin là không. Người phụ trách thương đội đề xuất ý mời chào đối với hết thảy người thức tỉnh được tuyển nhận tạm thời.

Cảnh ô-liu mà người phụ trách thương đội đưa ra khiến cho những người thức tỉnh lẫn lộn ở tầng dưới chót đó mừng rỡ, không cần suy nghĩ đều quyết định lưu lại. Vật hy sinh có tổ chức với không có tổ chức, tuyệt đối là hai loại sinh hoạt hoàn toàn khác nhau, đây cũng là nguyên nhân kiếp trước Tiêu Tử Lăng vẫn luôn muốn tiến vào căn cứ Lăng Thiên.

Anh tử suy nghĩ một chút, cũng quyết định dẫn đội gia nhập, dù sao đội viên thủ hạ của cô đều không phải là người thức tỉnh cường lực gì, mà cô biết thương hội này là một trong những thương hội xếp hạng top ba của nơi đây, tuyệt đối là một thương hội có thực lực, hẳn có thể cho bọn họ một sinh hoạt an ổn.

Cuối cùng chỉ có Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên uyển chuyển cự tuyệt, nói bọn họ còn phải đi căn cứ khác tìm kiếm đồng bạn. Người phụ trách thương hội cũng không tiếc hận, dù sao phần lớn đều đã nhận, cũng không kém hai người này. Tuy rằng một người trong đó là hệ băng cấp bốn, sự rời khỏi của cậu ta là rất đáng tiếc, nhưng nghĩ đến người dị năng cấp ba rác rưởi thủ hạ của cậu ta kia. . . Người phụ trách thương hội cũng không

thấy tiếc gì, thức tỉnh loại dị năng rác rưởi đó, tuyệt đối sẽ không phải là người có vận khí.

Người phụ trách thương hội rất sảng khoái trả thù lao cho Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên, thậm chí còn thêm cho hai cân hạt cao lương trên cơ sở vốn dĩ. Tiêu Tử Lăng không từ chối, thập phần cảm kích nhận, đương nhiên cậu không thèm để ý đến ánh mắt khinh thường của lão đại nhà mình.

Tiếp theo Tiêu Tử Lăng lại nói lời từ biệt với nhóm Anh tử, nhìn bọn họ đi vào trong thương hội, lúc này mới đặt lực chú ý lên trên người Sở Chích Thiên mang vẻ mặt không vui. Cậu chờ Sở Chích Thiên nói chuyện. Khi chỉ có hai người bọn họ, Tiêu Tử Lăng tự động đặt mình vào nhân vật đàn em.

Sở Chích Thiên nhìn Tiêu Tử Lăng, có lẽ đường nhìn quá sắc bén, khiến cho Tiêu Tử Lăng nhẹn không được di chuyển đi một bước, mà một bước này, lại khiến cho sắc mặt Sở Chích Thiên càng âm trầm, đầu mi cũng nhắm càng chặt.

“Ách. . .” Giữa lúc Tiêu Tử Lăng muốn mở miệng dỗ dành lão đại nhà mình, cậu đột nhiên lĩnh ngộ. Nha, lần này cậu là lão đại a. Sở Chích Thiên là đàn em, cậu thế nào có thể bị khí thế của đàn em nhà mình áp đảo? Vội vã nắm tay đặt ở bên miệng nặng nề ho khan một cái, lạnh lùng thốt: “Phương Dật, làm sao vậy?”

Đầu mi Sở Chích Thiên giương lên, vừa muốn nói gì, lại đột nhiên nhớ tới chuyện gì, khóe miệng anh lộ ra một nụ cười tà khí nói: “Em đã nói anh nhất gan, cầu an ủi.” Nói xong vươn tay phải, tỏ ý Tiêu Tử Lăng kéo tay anh đi.

Mắt Tiêu Tử Lăng thiếu chút nữa đã trừng lớn, đây là vị lão đại nhà cậu kia sao? Vì sao trở nên không biết xấu hổ như thế, anh ta nhất gan? Nha, vậy thế giới này sẽ không còn người gan lớn nữa. . .

“Sắc, lời này ai tin, lúc lấy đi phân nửa vật tư cũng không thấy nhát gan bao nhiêu a.” Tiêu Tử Lăng trực tiếp nêu ra việc ác của anh ta.

Khóe miệng Sở Chích Thiên thoáng nhếch: “Anh lấy chút thù lao đó đã là thủ hạ lưu tình rồi.” Phải biết rằng loại bình an cực kỳ may mắn của thương đội dọc đường là do anh chặn nhiếp những sinh vật biến dị kia, nếu anh đã xuất lực, chỉ lấy chút thù lao như thế đã coi như là cho đối phương mặt mũi rồi, phải biết rằng bọn họ mời chính là người thức tỉnh cường đại nhất đó.

Hóa ra vật tư mất đi phân nửa kia là bị Sở Chích Thiên thu vào không gian, đương nhiên phân nửa lý do là Sở Chích Thiên muốn lấy, còn phân nửa còn lại là để làm lý do cho những sinh vật biến dị kia rời đi.

Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng không thêm để ý đến tay anh, chuẩn bị giả ngu ngơ ngẩn ứng phó cho qua. Thế nhưng lần này Sở Chích Thiên đã sớm hạ quyết tâm, thế nào có thể mặc cho Tiêu Tử Lăng lùi bước, anh lần nữa chỉ ra yếu điểm: “Cầu nắm tay!”

Tiêu Tử Lăng nhin không được nói thầm: “Nắm tay, anh không cảm thấy có chút ngốc sao? Hơn nữa, anh thấy nơi nào có hai nam nhân nắm tay. . .”

Tiêu Tử Lăng còn chưa nói xong, Sở Chích Thiên đột nhiên đưa tay vịn đầu Tiêu Tử Lăng đến phương hướng nào đó: “Em thấy không?”

Ách? Sở Chích Thiên nói cái gì? Vì sao cậu nghe không hiểu? Tiêu Tử Lăng mơ hồ.

“Chỗ mười mét phía trước bên trái em, hai nam nhân đang làm gì? Chỗ hai mươi mét ngay phía trước em, lại có hai nam nhân đang làm gì? Chỗ bảy mét bên trái em, vẫn có hai nam nhân, em xem bọn họ đang làm gì?” Thanh âm thanh lãnh của Sở Chích Thiên vang lên bên tai Tiêu Tử Lăng, theo gợi ý của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng rốt cục đã hiểu rõ Sở Chích Thiên vịn đầu cậu qua là vì chuyện gì.

Chỗ mười mét phía trước bên trái cậu, một nam nhân cao lớn khôi ngô ôm một người tuổi trẻ khuôn mặt xinh xắn vóc người thon gầy. Chỗ hai mươi mét phía trước cậu, là một góc khuất, nếu không phải vị trí cậu đứng vừa vịn thấy hết, vị trí khác đều sẽ che mất một phần lớn, hai nam nhân đang nhiệt liệt ôm hôn. Mà chỗ bảy mét bên trái, hai nam nhân đang nắm tay đi dạo phố, hai người giao lưu ánh mắt đôi bên, lộ ra nụ cười vui vẻ, không cần người khác nói, Tiêu Tử Lăng cũng có thể nhìn ra được tình yêu nồng thắm không chút nào che giấu giữa hai người.

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng giật giật, căn cứ Kỳ Nguyên này tới cùng là thế quái nào? Vì sao tình yêu nam nam ở chỗ này quang minh chính đại như thế? Khiến cho cậu ngay cả tìm cái cớ cự tuyệt Sở Chích Thiên cũng không có cơ hội.

“Em nói, nắm tay có bình thường hay không?” Sở Chích Thiên lại vịn đầu Tiêu Tử Lăng lại về phía mình, vì để cho Tiểu Lăng không có cớ cự tuyệt, anh mới bắt đắ dĩ để cho Tiểu Lăng của anh đi nhìn nam nhân khác, thế nhưng anh không cho phép nhìn quá lâu, trong mắt Tiểu Lăng chỉ có thể lưu lại thân ảnh của Sở Chích Thiên anh, tuyệt đối không cho phép có người khác tồn tại. Sở Chích Thiên biết loại ý nghĩ này của mình là không đúng, thế nhưng từ sau khi phát giác cảm tình của bản thân, loại tham vọng độc chiếm này đã nhanh chóng lan rộng như tế bào ung thư, anh áp chế thế nào cũng không có biện pháp. . .

Khóe miệng Sở Chích Thiên nhếch lên một nụ cười câu hồn lạc phách, nói tiếp: “Hơn nữa, em đã từng đáp ứng anh, hiện tại chúng ta chính là tình nhân. . .”

Tiêu Tử Lăng không biết mình là bị nụ cười của Sở Chích Thiên câu mất hồn phách, hay là bởi vì lời nói này mà thất thố, cậu chỉ cảm thấy cả khuôn mặt mình nóng nóng, đầu óc thoảng cái mất đi năng lực suy nghĩ, một luồng tâm tình khôn kể lặng yên dâng lên, có tức giận cũng có một chút xấu hổ, còn mang theo tư vị chua ngọt khó phân biệt.

Thật vất vả, Tiêu Tử Lăng mới ép xuống được luồng tâm tình kích động trong lòng, đầu mới bắt đầu vận chuyển lại bình thường. Cậu rất cục nhỏ lại lời nói mà cậu hứa hẹn trước đây, nhin không được xấu hổ nói: “Anh nói vậy, tôi nào có đáp ứng anh việc đó? Tôi chỉ đáp ứng cho anh một cơ hội mà thôi.”

Sở Chích Thiên cười càng mê hoặc: “Vì vậy anh đang nỗ lực hẹn hò với em, phải biết rằng lúc nói chuyện yêu đương, nắm tay là động tác cơ bản nhất.”

Tiêu Tử Lăng chưa từng kết giao bạn gái, mà bạn trai, chưa từng nghĩ tới loại quan hệ yêu đương này, vì vậy đương nhiên cũng là con số không, cậu bị Sở Chích Thiên nói làm cho mờ mịt, trong lòng nghĩ chẳng lẽ yêu đương hẹn hò thực sự đều là bắt đầu như thế?

Thấy sự mê mang trong mắt Tiêu Tử Lăng, ý cười chợt lóe mà qua trong mắt Sở Chích Thiên, mà nụ cười tà nơi khóe miệng anh càng thêm chói mắt: “Đương nhiên em cũng có thể lựa chọn động tác khác, tỷ như giống bọn họ?” Sở Chích Thiên âm thầm chỉ vào một đôi đang ôm thắt lưng, tiếp theo lại đưa ánh mắt liếc về phía một đôi trong góc kia nói: “Còn có, hôn môi?”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy Sở Chích Thiên cho ra ba lựa chọn, quả quyết giao ra tay nhỏ bé của cậu, nha, ba lựa chọn này, nắm tay là tổn thất ít nhất, cậu đương nhiên lựa chọn cái này.

Sở Chích Thiên kéo tay Tiêu Tử Lăng, dẫn cậu đi vào bên trong căn cứ Kỳ Nguyên, khóe miệng anh lộ ra một nụ cười gian thực hiện được, quả nhiên, nếu muốn ôm được mỹ nhân về, da mặt dày là tất yếu.

Tiêu Tử Lăng bị ép giao ra tay nhỏ bé, trong lòng rất phiền muộn, nhin không được nguyên rủa thủ lĩnh căn cứ này: Hừ, nếu để cho cậu không có

đường lui, cậu liền nguyên rửa thủ lĩnh căn cứ này bị nam nhân đè cả đời. .

Trong tòa nhà cao tầng nào đó của căn cứ Kỳ Nguyên, một nam nhân nho nhã đang xử lý văn kiện nhịn không được hắt xì một cái, nam nhân vốc người cao lớn đang theo dõi anh ta bên cạnh thấy vậy khẩn trương: “Du, có phải cậu bị cảm hay không? Tớ đi pha chén trà gừng cho cậu. . .” Nói xong, như một trận gió chạy không còn bóng dáng, lưu lại nam nhân nho nhã mới hé miệng lại không kịp gọi người kia.

“Ách. . . Tớ muốn nói chính là, tớ không sao. . .” Nam nhân nho nhã cười khổ nói. Không bao lâu sau, nam nhân to lớn kia bưng một chén trà gừng trở về, cẩn cẩn thận thận đưa cho nam nhân nho nhã.

Nam nhân nho nhã rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không cự tuyệt ý tốt của anh ta, vì vậy liền một tay nhận lấy chậm rãi uống, có lẽ bởi vì ngồi lâu mệt mỏi, tay kia của anh nhịn không được xoa xoa thắt lưng của mình.

Nam nhân to lớn thấy vậy, mang vẻ mặt tự trách nói: “Du, đều trách tớ, đêm qua không khống chế được làm quá mức, phía sau cậu không có việc gì chứ. . .”

Anh ta vừa nói ra những lời này, mặt nam nhân nho nhã thoáng cái trở nên đỏ bừng, toàn bộ gian phòng trở nên tĩnh mịch một mảnh.

Rốt cục, một câu rít gào phá vỡ tĩnh mịch: “Lôi Vân Chương, cậu lập tức rút ra ngoài cho tôi!” Nam nhân nho nhã rốt cục không thể giả vờ được nữa, trực tiếp biến thành bạo long, đuổi người yêu của mình ra ngoài.

Hừ, nếu hối hận, vì sao tối hôm qua lúc làm không tiết chế một chút? Giữa trán nam nhân nho nhã khó nén vẻ bức bối, cái con dã thú không biết thỏa mãn đó, mỗi buổi tối đều khiến cho anh hận đến nghiến răng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Tiệm Nhỏ? Vật Phẩm Tất Yếu

Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng chưa từng tới căn cứ Kỳ Nguyên này, nhìn người đi đường lui tới bốn phía, hai người nhìn thoáng qua nhau, cảm giác có chút bó tay chịu trói, không biết nên làm gì.

Tiêu Tử Lăng nhìn ngang nhìn dọc một hồi, phát hiện hai bên đường phố rất sạch sẽ, ngoại trừ người qua đường đến đi vội vàng, không có người tạp nham nào bồi hồi. Đầu mi cậu chậm rãi nhắm chặt, không có người quen thuộc nơi đây giới thiệu tình hình, bọn họ rất khó tìm được cơ hội.

“Em cũng phát hiện? Nơi đây thế mà không có loại người giới thiệu ngầm của căn cứ này.” Sở Chích Thiên biết Tiêu Tử Lăng đang tìm gì, mỗi một căn cứ đều sẽ có loại chức nghiệp ngầm du đãng đó, bọn họ giới thiệu tình hình căn cứ cho người lần đầu tiên đến căn cứ, thu được một chút thù lao. Đương nhiên cũng có cái bẫy, chỉ cần thực lực không mạnh, lại có chút tài sản, thường thường sẽ khiến những người du đãng đó sinh tham niệm, sau đó dẫn bọn họ vào cái bẫy giết người cướp của. Vì vậy mỗi khi đến một căn cứ mới, lũ nhân đều rất cảnh giác người như thế, vạn bất đắc dĩ tuyệt không muốn thông qua bọn họ để hiểu rõ căn cứ.

Bất quá, Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng lại không để ý, sở dĩ những người đó làm loại chuyện đó, trên cơ bản đều là người thường không có năng lực gì, hoặc là những người thức tỉnh thức tỉnh dị năng thấp phần thấp kém. Mà người như thế cho dù đến nghìn người cũng không sản sinh được bất kỳ sự

uy hiếp nào đối với bọn anh. Nếu như thực sự có người không có mắt, bọn anh cũng không ngại thanh lý một nhóm rác rưởi.

Sở Chích Thiên lễ độ tìm một người qua đường hỏi thăm một chút tình hình, rất nhanh đã biết vì sao nơi đây sẽ không có người như thế, hóa ra căn cứ Kỳ Nguyên đã chính quy hóa chức nghiệp đó, nếu có người một mình làm loại chuyện này, bị người của căn cứ biết được sẽ trực tiếp đuổi ra khỏi căn cứ. Mà lũ nhân lần đầu tiên tới chỉ cần đến trung tâm phục vụ của căn cứ đăng ký, bọn họ sẽ an bài một nhân viên công tác đến giới thiệu tình hình của căn cứ.

Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng biết xong tình hình này, liền lập tức chạy tới trung tâm phục vụ. Hai người tuyệt không muốn lãng phí thời gian, nhanh chóng nắm giữ tình hình của căn cứ Kỳ Nguyên, sau đó tìm một cái cố thỏa đáng để cho bọn họ tiếp cận căn cứ Tần Lĩnh, đây mới là điều bọn họ bức thiết cần thiết.

Nhân viên công tác của trung tâm phục vụ biết yêu cầu của bọn họ, liền kêu bọn họ chờ một chút, hắng cầm loa trong tay, lớn tiếng hô lên trong đại sảnh: số 067, số 067.

Hô chưa được mấy tiếng, một đứa bé trai khoảng chừng mười hai mười ba tuổi từ trong góc chạy vội tới, hô to: “067 tới, đây là số hiệu của em.” Nhóc ta chạy đến trước mặt nhân viên công tác, thở dốc móc ra một tấm thẻ bài gỗ từ trong túi áo. Ba chữ số Ả Rập màu đỏ trên thẻ bài gỗ thập phần bắt mắt, nhóc ta hai tay cung kính đưa cho nhân viên công tác, chỉ có tấm thẻ bài số hiệu này mới có thể để cho nó nhận được nhiệm vụ.

Nhân viên công tác lấy thẻ bài gỗ qua nghiêm túc kiểm tra một chút, phát hiện không có vấn đề, liền nói: “Hai vị khách này muốn đi dạo căn cứ Kỳ Nguyên một chút, em phải tận tình phục vụ, bọn anh sẽ chú ý biểu hiện của em, không nên làm mất mặt căn cứ của chúng ta!”

Đây là câu nói mà nhân viên công tác thường nói, đại biểu sự coi trọng đối với lũ nhân, đương nhiên cũng có ý tứ tiềm ẩn, nói cho lũ nhân căn cứ rất quan tâm đối với những người công tác này. Nếu lũ nhân muốn làm gì đó thì cần phải cân nhắc một chút.

Đứa bé trai kia nhìn nhìn Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng, giác quan thứ sáu của nó nói cho nó hai người khách này rất không tồi, vì vậy mừng rỡ cười nói: “Em đã biết, cảm tạ sự chiếu cố của ca ca.”

Đứa bé trai dẫn hai người rời khỏi trung tâm phục vụ, vừa đi vừa tự giới thiệu, nói cho hai người nó kêu Dịch Viên. Sở Chích Thiên cùng Tiêu Tử Lăng nghe thấy tên của nhóc ta không khỏi nhìn nhau cười, đó có lẽ là tên giả đi, Nhất Nguyên? Rất thú vị.

Dịch Viên trông tương đối thanh tú gầy yếu, đây cũng là nguyên nhân nó chỉ có thể làm loại công việc này, bất quá tuy rằng tuổi tác không lớn, nhưng rõ như lòng bàn tay đối với tình hình thực sự của căn cứ, xem ra vì lấy được phần công tác này, nhóc ta đã hạ công phu rất lớn. Đối với loại tình huống này, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng rất hài lòng, người giới thiệu càng quen thuộc căn cứ, bọn họ lại càng hiểu rõ căn cứ, càng nắm chắc lấy được tin tức bọn họ cần thiết.

Dịch Viên tuyệt không phải dẫn Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đi dạo căn cứ lung tung, nó đầu tiên hỏi thăm yêu cầu của hai người, lúc này mới dẫn hai người đi đến nơi bọn họ có hứng thú, dọc đường thuận tiện giới thiệu căn cứ nhà mình.

Hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng từ trong miệng Dịch Viên biết được địa phương nào nhiệt nhất của căn cứ là đường phố thương mại, nơi đó là địa phương giao dịch hết thảy vật tư, cũng là địa phương nào nhiệt nhất của căn cứ, là địa phương Dịch Viên muốn dẫn bọn họ đi.

Trừ điều này ra, bọn họ cũng biết căn cứ còn có một sở giới thiệu việc làm, nếu như người mới đến căn cứ tìm không được công việc có thể tới đó đăng ký, sau đó căn cứ sẽ thống nhất an bài công việc cho bọn họ, tựa như Dịch Viên, công việc của nó chính là có được như thế.

Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng cũng không phải chỉ nghe không, bọn họ hữu ý vô ý hỏi thăm Dịch Viên về tình hình căn cứ. Từ trong miệng Dịch Viên, đã biết thủ lĩnh của căn cứ Kỳ Nguyên rất coi trọng hoàn cảnh sinh tồn của quần thể nhược thế, vì vậy đây cũng là nguyên nhân vì sao loại chức nghiệp này sẽ được chính quy hóa. Bảo hộ sự an toàn của lũ nhân là một nguyên nhân, nhiều hơn là vì bảo hộ những quần thể nhược thế của căn cứ. Sau khi chính quy hóa những chức nghiệp đó, căn cứ sẽ ưu tiên suy nghĩ để những đứa trẻ vị thành niên với quần thể nhược thế đến làm việc, dù sao tính uy hiếp của loại chức nghiệp này rất nhỏ, trừ phi đụng phải người thức tỉnh biến thái. . . Đây cũng là nguyên nhân căn cứ buộc lũ nhân đăng ký, đây là một loại cảnh cáo cùng uy hiếp, để cho lũ nhân không nên quá phạm.

Đương nhiên đối với đại ma đầu không việc ác nào không làm mà nói, loại cảnh cáo cùng uy hiếp này là vô dụng, bất quá đối với một số bọn đạo chích thì đã đủ, không có ai dám đối nghịch với thế lực của một căn cứ, đặc biệt là sau khi xảy ra vài lần loại tình huống đó, thái độ cường ngạnh, cùng với thủ đoạn máu tanh của căn cứ để cho bọn chúng hiểu rõ căn cứ không phải nói không mà thôi.

Lời nói của Dịch Viên, khiến cho trong mắt Sở Chích Thiên toát ra một vẻ tán thưởng, Tiêu Tử Lăng dùng ý thức giao lưu với Sở Chích Thiên: “Sở ca, thủ lĩnh căn cứ này rất không tồi, chúng ta có thể thử liên minh.”

Tiêu Tử Lăng từng thừa nhận nỗi khổ của vật hy sinh rất rõ ràng thăm trạng sinh hoạt của quần thể nhược thế ở mặt thế, hành vi của căn cứ này, không thể nghi ngờ đã cho quần thể nhược thế một hoàn cảnh sinh tồn coi

như an toàn, điều này rất được lòng Tiêu Tử Lăng, chứng cứ trực tiếp chính là đã nói lời hay cho căn cứ này ở trước mặt lão đại nhà mình.

“Ừ, là một đối tượng hợp tác rất tốt.” Sở Chích Thiên vốn cũng rất thưởng thức cách hành sự của thủ lĩnh này, cộng thêm “gió bên gối” của Tiêu Tử Lăng, hảo cảm đối với căn cứ Kỳ Nguyên phải nói là cứ tăng đều đều, điều này cũng để cho về sau khi căn cứ Kỳ Nguyên đàm phán kết minh với căn cứ Lăng Thiên thu được không ít chỗ tốt, gần như hưởng thụ hết ưu đãi của những căn cứ đi theo căn cứ Lăng Thiên lúc ban đầu.

Chỉ chốc lát sau, khi Dịch Viên dẫn bọn họ tiến vào đường phố thương mại, nó thấy được một tiệm nhỏ tuyệt không bắt mắt bên cạnh, tâm thần khẽ động, có lẽ có thể thừa cơ kiếm chút thu nhập thêm nhỏ, vì vậy lại hỏi: “Nơi đó có một tiệm nhỏ, có lẽ hai anh sẽ cần đi vào dạo một chút, mua một số thứ tất yếu, ừm, thứ của nơi đó rất tốt. . .” Nói xong, mặt Dịch Viên có chút đỏ bừng, tuy rằng tuổi nó còn nhỏ, nhưng tiệm đó bán thứ gì, nó vẫn biết.

Tiêu Tử Lăng nhin không được khẩn trương: “Đó là tiệm gì?” Vì sao Dịch Viên sẽ cho rằng bọn cậu cần thiết chứ? Chẳng lẽ bọn cậu trong bất tri bất giác đã tiết lộ tin tức gì, để cho Dịch Viên nhận ra?

Dịch Viên ngượng ngùng cười, dẫn Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đi tới một cánh cửa nhỏ nửa khép, ở cửa dựng một biển hiệu nhỏ, chỉ có hai chữ: “Nam Thú!”

Tiêu Tử Lăng còn chưa phản ứng kịp ‘nam thú’ này đại biểu ý gì, đã thấy ánh mắt Sở Chích Thiên sáng ngời, anh mang vẻ mặt khen ngợi nhìn Dịch Viên một cái, thập phần hài lòng đối với sự thức thời của nhóc ta.

Trong không gian Sở Chích Thiên cái gì cũng có, chỉ thiếu loại đồ dùng phụ trợ tình thú nam nam hoan ái, điều này khiến cho anh vẫn luôn rất tiếc nuối, anh biết lần trước Tiêu Tử Lăng giải mị độc cho anh, bị anh đã

thương, cũng bị làm cho kinh sợ, anh vẫn luôn tìm đọc tư liệu tương quan về nam nam hoan ái, phát hiện muốn cho người phía dưới cảm nhận được sự vui thích, nhất định phải có chút đồ dùng phụ trợ tình thú, đáng tiếc anh tìm nửa ngày ở trong không gian, cũng không tìm được thứ trong giới thiệu, điều này khiến cho anh buồn bực phi thường, oán giận trước đây lúc thu vật tư, thế nào quên thu những thứ đó chứ? (Lão đại, lúc đó anh không hề biết sẽ thích nam nhân a. . .)

Tiêu Tử Lăng vừa đi vào trong tiệm, thấy những thứ khiến người ta mặt đỏ trong quầy, trên giá hàng, nhất thời khuôn mặt già nóng lên, cả khuôn mặt đỏ bừng, cậu không ngờ Dịch Viên tuổi còn nhỏ thế mà sẽ đẩy mạnh tiêu thụ loại đồ này, cậu nhin không được hung hăng trừng Dịch Viên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai nói bọn tôi cần cái này. . .”

Dịch Viên bị ánh mắt của Tiêu Tử Lăng làm cho kinh hách, chẳng lẽ nó nghĩ sai rồi? Có thể bị khách trách cứ hay không? Nhóc ta khiếp đảm cúi đầu móc ngón tay nói: “Xin lỗi, em. . . em nghĩ chắc các anh sẽ cần, chẳng lẽ các anh không phải tình lữ sao?”

“Ai nói tôi với anh ta là tình lữ?” Tiêu Tử Lăng thở hỗn hển.

Dịch Viên cẩn thận nhìn nhìn hai tay nắm chặt của bọn họ, nhin không được bĩu môi, thầm nghĩ: Đều đã thân mật nắm tay rồi, còn mạnh miệng, thực không dừng cảm bằng thủ lĩnh của bọn nó, đã công khai quan hệ với đệ nhất nam phu nhân, yêu phải nói là ngọt ngào a.

Sở Chích Thiên mang vẻ mặt khoan dung, cười nói: “Đa tạ em trai nhỏ Dịch Viên, nơi đây bọn anh đích xác cần thiết.”

Lời nói của Sở Chích Thiên cùng với đường nhìn liếc về phía bàn tay nắm nhau của bọn họ của Dịch Viên, khiến cho Tiêu Tử Lăng bình tĩnh không được nữa, cậu lần này quả quyết hất tay Sở Chích Thiên đi, còn cảm thấy chưa trút hận đủ, trực tiếp hung hăng đạp một cước lên mu bàn chân

Sở Chích Thiên, lúc này mới xấu hổ giận dữ rời khỏi tiệm nhỏ. Hừ, tên khốn Sở Chích Thiên đó, trong óc đều nghĩ cái gì a.

Sở Chích Thiên tỏ ý Dịch Viên đi cùng Tiêu Tử Lăng, mà anh thì lòng tràn đầy sung sướng bắt đầu giao dịch những sản phẩm tình thú anh đã sớm hy vọng có được kia với chủ tiệm, Sở Chích Thiên hạ quyết tâm, anh nhất định phải tìm kiếm cơ hội hoan ái lại một hồi với Tiểu Lăng nhà anh, lần này nhất định phải cọ rửa sỉ nhục của anh, để cho Tiểu Lăng nhà anh chỉ cảm nhận được sự vui thích, triệt để mê loại tình sự này. . . Tin tưởng dựa vào thiên phú dị bẩm của anh, khẳng định có thể chinh phục được Tiểu Lăng.

Tiêu Tử Lăng chạy ra ngoài cửa được gió lạnh thổi qua, ngược lại tỉnh táo lại, cậu thấy cùng đi ra chỉ có Dịch Viên, không cần hỏi khẳng định Sở Chích Thiên đang giao dịch những thứ từa lưà kia, cậu biết thoáng cái không khéo cuối cùng sử dụng mấy thứ đó sẽ chính là cậu, trong lòng liền có chút hối hận chạy ra quá nhanh, cậu hẳn nên nhìn chăm chăm tên Sở Chích Thiên đáng chết kia, không cho anh ta đổi những thứ tục tũn đó, thế nhưng giờ đi vào lại thì lại có chút không hạ được mặt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Mất Khống Chế? Độc Thủ Kiếp Trước

Tốc độ Sở Chích Thiên rất nhanh, khi Tiêu Tử Lăng vẫn còn quần quýt có nên đi vào hay không, anh ta đã đi ra từ trong quán mang theo nụ cười nơi khóe miệng, trông bộ dáng hài lòng đó của anh ta, đã biết chuyện này anh ta thu hoạch được rất nhiều. Điều này làm cho mặt Tiêu Tử Lăng bắt đầu đủ mọi màu sắc, sự ảo não giữa trán càng ngày càng nhiều.

Dịch Viên ngượng ngùng kêu bọn họ chờ một chút, nó lúi vào tiệm nhỏ, rất nhanh lại đi ra, đương nhiên lúc này nụ cười của nó còn nhiệt tình hơn so với ban nãy, bởi vì nó biết được từ chỗ ông chủ tiệm, tiền boa nó nhận được là gì, là lượng thức ăn có thể để cho nó ăn no một tuần a, nếu như tiết kiệm một chút, nửa tháng cũng có thể không cần làm việc. Hai mắt nó lóe sáng tinh ranh, khi nhìn về phía hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng, tựa như thấy được kho hàng thức ăn di động, nó không ngờ lần này sẽ may mắn như thế, khách tiếp đãi thế mà là người giàu có siêu cấp.

Tiêu Tử Lăng thấy biểu cảm của Dịch Viên, đã biết khẳng định những thứ Sở Chích Thiên thu mua rất nhiều, cậu quyết định thật nhanh, kiên quyết chống lại ý nghĩ dè dặt dễ dàng cậu lên giường của lão đại nhà mình. Chỉ cần cậu bảo trì thanh tỉnh, kiên định cự tuyệt, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ không cưỡng ép, đối với điểm này, Tiêu Tử Lăng nắm chắc thần kỳ. Mà cậu cho rằng, mình tuyệt đối sẽ không nghĩ không thông mà đi tự sát, loại chuyện giường chiếu đó, ở trong mắt Tiêu Tử Lăng không khác gì tự sát. Không, còn khủng bố hơn so với tự sát, tự sát chỉ đau một chút liền xong,

mà chuyện giường chiếu kia, rõ ràng chính là một loại lãng trì, không tốt hơn được chỗ nào so với dao cùn cắt thịt. . .

Tiêu Tử Lăng phát hiện mình tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn đến mức đó nên bình tĩnh trở lại, cậu thấy bộ dạng thỏa mãn của một lớn một nhỏ trước mắt, cười cứ như hai con hồ ly. . . Trong lòng lại lần nữa dâng trào ấm ức.

Hừ, hai người này đều không phải là thứ gì tốt. . . Tiêu Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại trực tiếp rời đi, chuẩn bị mắt không thấy tâm không phiền.

Sở Chích Thiên thế nào có thể chịu từ bỏ lợi ích mà mình đã nhận được chứ. Cất một bước lớn, chưa cho Tiêu Tử Lăng cơ hội cự tuyệt, đã vững vàng nắm tay cậu.

Tiêu Tử Lăng cau gợn nhìn chăm chăm một cái, nhận được chính là nụ cười trấn định tự nhiên của Sở Chích Thiên. Biết không có cách nào đánh đuổi cái tên dính người này, chỉ có thể tự mình an ủi: “Đã nửa ngày, cũng không kém buổi chiều. . .” (Tiểu Lăng a, chẳng lẽ cậu không biết thành ngữ ‘được một tắc lại muốn tiến một thước’ sao? Sở Chích Thiên chính là người kiên định tín niệm đó đấy. . .)

Dịch Viên rốt cục đã đưa hai người đến đường phố thương mại nổi danh của căn cứ. Hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng thấy tình cảnh náo nhiệt trước mắt, rốt cục hiểu rõ vì sao thương hội kia sẽ từ xa nghìn dặm muốn mang vật tư từ căn cứ Ngân Thành về nơi đây. Bởi vì nơi đây hoàn toàn là một thị trường thương mại thành thực, phồn hoa, bất kỳ vật tư nào đến nơi đây đều có giá trị với thị trường của nó.

Nơi đây, trao đổi giao dịch cỡ lớn giữa thương hội với thương hội tuyệt không hiếm thấy, mà giao dịch nhỏ lại càng tầng tầng lớp lớp. Mà chủng loại vật tư lại càng khiến cho hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng nhìn

hoa cả mắt, có mấy loại vật tư đều là thứ mà bọn họ chưa từng thấy qua, thế nhưng nó vẫn nhất mực là vật tư cần thiết để nhân loại tiếp tục sinh tồn.

Năm thứ sáu ngày diệt vong, mỗi một địa phương trên địa cầu thần kỳ xuất hiện chủng loại thực vật mới, mà mấy thứ đó, trải qua nghiên cứu phát hiện có thể được nhân loại dùng ăn. Điều này để cho mỗi một căn cứ một lần nữa tìm được thức ăn tái sinh để dựa vào tiếp tục sinh tồn, cũng cho nhân loại đã khan hiếm thức ăn có hy vọng sống sót. Bất quá dù sao thời gian rất ngắn, mấy thứ đó chỉ có thể trồng trọt trong phạm vi nhỏ, vẫn thuộc về giống trân quý.

Bất quá, điều này cũng biểu hiện thị trường của căn cứ Kỳ Nguyên cực phần hoa. Thực vật trái cây cùng loại với giống trân quý đó không chỉ có một hai loại, nơi đây có đặc sản của gần như hết thảy căn cứ. Đây cũng là nguyên nhân hấp dẫn đông đảo thương hội tề tụ.

Đối với khu chợ của căn cứ Kỳ Nguyên phần hoa như thế, Sở Chích Thiên nghiêm túc nghiên cứu một chút, phát hiện điều này không thoát khỏi điều kiện địa lý của căn cứ Kỳ Nguyên, nó là con đường duy nhất tiến vào khu tây bộ, cũng là đầu mối then chốt nối tiếp giao thông nam bắc bộ, đây cũng là nguyên nhân vật tư nam bắc tây bộ lại tề tụ ở chỗ này. Đương nhiên điều này không thoát khỏi sự lựa chọn anh minh của thủ lĩnh căn cứ, một căn cứ ưu tú nhất định sẽ có một người lãnh đạo ưu tú.

Dịch Viên vừa đi vừa giới thiệu lai lịch những thương đội đó, không phải tin tức của Dịch Viên linh thông, mà là căn cứ này phân chia thương đội dựa theo khu vực bất đồng, như thương hội nam bộ tập trung ở đầu đường, chính giữa là thương hội đến từ bắc bộ, mà cuối đường thì là thương hội đến từ tây bộ.

Tuy rằng hai người trông rất thèm đối với những thực vật trái cây trân quý kia, bất quá đối với thân phận lữ nhân bình thường của bọn họ, căn bản không có cách nào đi giao dịch, hai người cũng chỉ có thể nhìn nhìn, bất

quá bọn họ tin tưởng không bao lâu sau căn cứ Lăng Thiên sẽ có mấy thứ này, bởi vì hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đã thấy được một nhân hiệu thương hội quen thuộc, đó là thương hội Lăng Vân dưới cờ của căn cứ Lăng Thiên.

Hai người chỉ thản nhiên nhìn lướt qua liền không quan tâm nữa, dù sao lần này bọn họ là lữ nhân bình thường, không có quan hệ gì với căn cứ Lăng Thiên.

Dần dần, bọn họ đi vào đoạn đường của thương hội tây bộ, hai người mặt ngoài thư giãn, bên trong lại mật thiết chú ý thanh âm xung quanh, hy vọng có thể nghe thấy tin tức bản thân cần.

Chưa đi bao xa, vẻ mặt Tiêu Tử Lăng đột nhiên thoáng ngưng trệ, khí tức dị năng cả người đột nhiên bắt đầu chấn động, nếu không phải Sở Chích Thiên quyết định thật nhanh thì triển thuật Cấm Không loại nhỏ, phong bế năng lượng trước khi Tiêu Tử Lăng mất khống chế, sợ rằng khí thể cấp bậc thực tế của Tiêu Tử Lăng sẽ bùng nổ, trực tiếp bại lộ trước mặt mọi người.

Sở Chích Thiên nắm tay Tiêu Tử Lăng thật chặt, trên trán với lòng bàn tay thể mà xuất hiện mồ hôi lạnh. Tâm tình của anh trở nên rất xấu rất xấu, bởi vì anh thấy Tiêu Tử Lăng ở bên cạnh, lúc này đang hết sức chăm chú nhìn chăm chăm một nam nhân trẻ tuổi.

Nam nhân đó mang nụ cười hòa khí, đang nói chuyện với một người tuổi trẻ đều là người thức tỉnh bên cạnh, cả người có vẻ ấm áp vô cùng, trông cũng ra khuôn ra dạng, chẳng qua quần áo mặc tương đối cũ nát, xem ra sống tuyệt không phải quá tốt.

“Hắn ta là ai?” Sở Chích Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, anh lần đầu tiên cảm thấy nguy cơ, trước đây anh xác thực ăn dấm rất nhiều, nhưng vẫn luôn tin tưởng Tiêu Tử Lăng là thuộc về anh, thế nhưng lúc này lại không giống, bởi vì nam nhân trước mắt kia có thể khiến cho tâm tình Tiêu Tử

Lăng triệt để mất khống chế, đây là điều anh tuyệt không cách nào làm được, cho dù anh buộc Tiêu Tử Lăng tiếp nhận cảm tình của anh, cho dù anh liều chết hoan ái với Tiêu Tử Lăng ở trên giường, cũng không cách nào làm được điều đó.

Tiêu Tử Lăng nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, sau khi thả lỏng tâm tình một chút lúc này mới mở mắt, nhưng cho dù như thế, sắc mặt của cậu vẫn rất khó coi. Tiêu Tử Lăng ở trong Tử Phủ dùng ý thức nói với Sở Chích Thiên: “May nhờ Sở ca anh giúp tôi che giấu, bằng không lần này sẽ phải thất bại trong gang tấc.”

“Hắn ta là ai?” Sở Chích Thiên nhìn chăm chăm Tiêu Tử Lăng không buông, anh không cho phép Tiêu Tử Lăng mượn lời này nói sang chuyện khác.

Tiêu Tử Lăng trầm mặc, không biết nên nói với Sở Chích Thiên thế nào, người đó đại biểu kiếp trước của cậu. . .

“Tới cùng là ai?” Cả người Sở Chích Thiên bốc lên hàn khí, nếu không phải sợ Tiêu Tử Lăng trở mặt với anh, anh đã diệt nam nhân kia rồi.

“Ai? Sở ca muốn biết?” Ánh mắt Tiêu Tử Lăng trở nên có chút bí ẩn.

Biểu cảm của Tiêu Tử Lăng khiến cho tâm tình nổi giận của Sở Chích Thiên thoáng cái lãnh tĩnh xuống, anh một phen kéo Tiêu Tử Lăng qua, hai tay gắt gao ôm lấy cậu, anh thống khổ nói: “Tiểu Lăng, xin lỗi, không phải anh muốn bức em, chẳng qua anh sợ kị sắp phát điên, bởi vì em đối với hắn ta có chút bất đồng. . .”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng sửng sốt, tâm tình vốn sắp hít thở không thông thoáng cái được thư giải, cậu không biết là nên khóc hay nên cười, khụ, đến tột cùng lão đại nhà cậu đang nghĩ cái gì a!

“Đương nhiên bất đồng, vì đó chính là người thiếu chút nữa đã giết tôi. .” Bởi vì lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng quyết định nói sự thực này cho Sở Chích Thiên. Khi lời này nói ra khỏi miệng, Tiêu Tử Lăng vẫn cảm thấy lòng rất đau. Cậu đến bây giờ vẫn không hiểu được, người bạn tốt, người anh em tốt, đồng bọn tốt của cậu, vì sao cuối cùng sẽ đâm cậu một đao ở phía sau, vào lúc cậu không phòng bị, đẩy cậu vào trong đàn tang thi, cuối cùng bị tang thi phân thân mà chết. Tiêu Tử Lăng dường như vẫn cảm nhận được sự đau đớn khi trái tim bị đâm thủng, sắc mặt có vẻ càng thêm tái nhợt.

Tiêu Tử Lăng cảm nhận được cơ bắp thân thể Sở Chích Thiên ôm cậu căng chặt, cậu lập tức phản ứng lại, ngăn cản ở trong ý thức: “Sở ca, không nên!”

Khí thể cấp tám sắp sửa bùng nổ của Sở Chích Thiên, bởi vì sự ngăn cản của Tiêu Tử Lăng mà bị ép bỏ dở, hai mắt Sở Chích Thiên đỏ sẫm, ngực nhấp nhô kịch liệt mấy cái, lúc này mới đè xuống được sự căm giận ngút trời trong lòng: “Vì sao không cho anh giết hẳn?”

Đối với Sở Chích Thiên mà nói, Tiêu Tử Lăng là vảy ngược của anh, tuyệt không cho phép bất kỳ kẻ nào thương tổn cậu, mà tên đó lại thiếu chút nữa đã giết Tiêu Lăng của anh vào lúc anh không biết chuyện, điều này tuyệt đối không thể nào tha thứ, anh nhất định phải giết hẳn, cho dù vì thế mà bại lộ thân phận cũng không tiếc.

Tiêu Tử Lăng ở trong Tử Phủ trấn an Sở Chích Thiên nổi giận, cuối cùng cũng để cho Sở Chích Thiên khôi phục lãnh tĩnh, lúc này mới cười lạnh nói: “Kẻ đó nhất định phải giết, bất quá tôi muốn tự mình động thủ!”

Giết một người thức tỉnh cấp thấp như vậy, dựa vào thực lực trước mắt của cậu chỉ là chuyện búng ngón tay, bất quá cứ diệt như vậy không phải mục đích của Tiêu Tử Lăng, cậu muốn hiểu rõ vì sao hẳn ta muốn giết cậu? Phải biết rằng nam nhân đó trước đây đã từng dùng thức ăn trên quý cứu

sống cậu lúc sắp chết đói, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tử Lăng vẫn luôn tín nhiệm hẳn ta, nếu trước đây đã từng chịu dùng thức ăn cứu sống cậu, vì sao đến cuối cùng lại muốn hại chết cậu? Điều này không phải cực kỳ mâu thuẫn sao?

Sở Chích Thiên hiểu rõ sự kiên định của Tiêu Tử Lăng, lúc này mới bất đắc dĩ nói: “Được, lần này anh nghe lời em.”

Sở Chích Thiên không ngoan ngoãn như lời anh nói, anh chỉ quyết định đợi thêm mấy ngày nữa, nếu như Tiêu Tử Lăng vẫn không hành động, anh sẽ lặng lẽ hạ thủ. Anh tuyệt sẽ không lưu lại một người uy hiếp đến sinh mệnh của Tiêu Tử Lăng tồn tại, tuy rằng không giải thích được vì sao người cấp ba đó sẽ thương tổn được đến Tiêu Tử Lăng. Bất quá chỉ dựa vào cảm tình phức tạp của Tiêu Tử Lăng đối với tên đó, Sở Chích Thiên sẽ không để tên đó sống.

Sở Chích Thiên thấy rất rõ ràng, ánh mắt của Tiêu Tử Lăng khi nói đến tên đó, nội dung trong mắt rất phức tạp, không đơn giản là cừu hận, còn có tâm tình khác ở trong đó, điều này khiến cho Sở Chích Thiên rất khẩn trương, cũng rất lo lắng. Bất quá đó cũng vừa vặn là nguyên nhân Sở Chích Thiên nguyện ý lui một bước, anh không muốn bởi vì tên đó mà phá hủy mất cảm tình mới vừa tốt đẹp của hai người.

Nói chung, nam nhân đó khẳng định phải chết! Trong lòng Sở Chích Thiên quả quyết tống cho kẻ đó thông cáo tử vong.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Gia Nhập? Đội Trưởng Kiếp Trước!

Thấy được kẻ thù kiếp trước hại chết mình, Tiêu Tử Lăng không còn tâm tình đi dạo phố nữa, Sở Chích Thiên thấy thế liền kêu Dịch Viên dẫn bọn họ đến một nơi ở yên lặng nghỉ ngơi, không cần xa hoa, chỉ cần dễ chịu, giá cả thực dụng một chút là được.

Dịch Viên quả nhiên rất quen thuộc căn cứ, dẫn bọn họ rẽ mấy vòng, tìm được một khách sạn yên lặng lại ngăn nắp sạch sẽ, giá cả tuyệt không mắc. Sở Chích Thiên đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, biết nguyên nhân vì sao giá cả thực dụng, tuy rằng nơi đây ở trung tâm căn cứ, nhưng lại ở trong một hẻm nhỏ u ám, xung quanh cũng không có quảng cáo gì các loại, khách đến vốn dựa vào khách hàng cũ hoặc là hướng dẫn viên chỉ dẫn mới có, loại tình huống này đương nhiên không có khả năng mắc được chỗ nào.

Quả nhiên, Dịch Viên dẫn hai người bọn họ vào liền thấy ông chủ cho một bao đồ, nhóc ta ngượng ngùng cười cười với hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng. Sở Chích Thiên thấy chả sao, bởi vì nơi này chính là nơi anh cần, cách đường phố thương mại không xa, có thể cho anh triển khai tinh thần lực điều tra một phen, tin tưởng lấy tinh thần lực cấp tám của anh, căn cứ Kỳ Nguyên hân không ai có thể phát hiện được.

Anh đưa thù lao ngày hôm nay cho Dịch Viên, điều này làm cho Dịch Viên rất cảm kích, phải biết rằng nó chỉ dẫn hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng đi nửa ngày, đối phương có thể chỉ cho thù lao nửa ngày.

Nhìn theo Dịch Viên rời khỏi, hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng cũng tiến vào gian phòng của bọn họ nghỉ ngơi. Lúc này Sở Chích Thiên ngồi khoanh chân xuống, tinh thần lực cấp tám nhanh chóng tỏa ra. . .

Trong tòa nhà cao tầng nào đó của căn cứ, Lôi Vân Chương bị đuổi ra ngoài chỉ có thể ngồi ở bên ngoài phòng khách tu luyện đột nhiên biến sắc, anh ta mở mắt không cần suy nghĩ phá cửa phòng ra xông vào bên trong.

“Lôi Vân Chương, cậu lại muốn làm gì?” Bởi vì Lôi Vân Chương bạo lực phá cửa, tiếng vang kịch liệt khiến cho bút máy trong tay nam nhân nhỏ nhả vạch ra một biên độ ưu mỹ trên văn kiện. Điều này khiến cho người luôn theo chủ nghĩa hoàn mỹ như anh ta nổi trận lôi đình, lạnh mặt hỏi.

“Du, căn cứ có cường giả tới.” Sắc mặt Lôi Vân Chương âm trầm nói, Lôi Vân Chương nói với bên ngoài là người thức tỉnh hệ hỏa kỳ thực là song hệ, anh ta còn là người thức tỉnh hệ tinh thần thần bí, sở dĩ căn cứ yên ổn như thế, có quan hệ tới việc anh ta bố trí tinh thần lực không chế toàn thành. Chỉ cần căn cứ có dị năng bạo động, anh ta có thể phát hiện được.

Du thu liễm lửa giận, mặt bắt đầu ngưng trọng: “Người tới rất mạnh?”

Lôi Vân Chương trầm trọng nói: “Chỉ mạnh không yếu hơn so với tớ.”

Lời nói của Lôi Vân Chương khiến cho sắc mặt Du đại biến, phải biết rằng Lôi Vân Chương đã cấp sáu cộng thêm song hệ tăng phúc, gần với sự tồn tại cấp bảy, nếu thực sự mạnh hơn so với anh ta vậy chỉ có thể là người thức tỉnh cấp bảy.

Lôi Vân Chương tiếp tục nói: “Người đó dùng tinh thần lực phá mạng lưới tinh thần của tớ. Nghĩ chắc hẳn ta hẳn sẽ biết chỗ chúng ta có người thức tỉnh hệ tinh thần.”

“Cũng là hệ tinh thần?” Còn chưa từng nghe qua hệ tinh thần có ai tiến vào cấp bảy.

“Chưa rõ, phải biết rằng sau cấp năm, bất kỳ người thức tỉnh nào cũng có thể vận dụng được tinh thần lực, chẳng qua so không bằng người thức tỉnh hệ tinh thần mà thôi.” Lôi Vân Chương ăn ngay nói thật, cấp bảy hệ khác cũng có thể dùng tinh thần lực phá vỡ mạng lưới tinh thần của anh, uy áp cao hơn một cấp sẽ trợ giúp bọn họ hoàn thành.

“Xem ra chúng ta phải cẩn thận đề phòng! Đám người tham lam đó, một ngày nào đó tớ sẽ trả thù.” Du nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sở Chích Thiên vừa phóng thích tinh thần lực của mình liền cảm nhận được vô số mạng lưới tinh thần được bố trí trên bầu trời căn cứ, anh lập tức hiểu rõ căn cứ này cũng có người thức tỉnh hệ tinh thần, chẳng qua thực lực cấp sáu, căn bản không đủ để chống lại tinh thần lực của anh, để cho anh một lần đã phá vỡ được mạng lưới tinh thần đó.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một tia nghiền ngẫm, lúc này đây khẳng định đã kinh động cao tầng của căn cứ Kỳ Nguyên, không biết bọn họ sẽ hành động ra sao đây? Nếu đã quyết định liên minh với bọn họ, như vậy cứ xem năng lực ứng biến của bọn họ đi, đừng để cho anh thất vọng.

.

Vương Tĩnh Vũ vẫn ở chỗ cũ, ý cười đầy mặt ôn hòa tiễn bước một người tuổi trẻ. Trong lòng hẳn hẳn ý vạn phần, lại một thiếu niên trải đời chưa sâu bị hấn lừa, ngấm lại đã ba người thức tỉnh tuổi trẻ đáp ứng gia nhập đội ngũ của hắn, chỉ cần tiếp tục tìm thêm hai người, hắn có thể một lần nữa thành lập được đội săn bắt, làm đội trưởng.

Vương Tĩnh Vũ chỉ là người thức tỉnh hệ thổ cấp ba, nếu như muốn gia nhập một đội săn bắt, cũng không phải không ai cần, chẳng qua lấy năng lực của hắn ở trong đội săn bắt, chỉ có thể đảm nhiệm nhân vật làm tấm chắn. Vương Tĩnh Vũ không muốn làm loại nhân vật hoàn toàn chịu đòn đó, hắn sợ bị thương sợ đau càng sợ chết, mặc kệ đội săn bắt có cường đại

hay không, loại người thức tỉnh làm tấm chắn khẳng định sẽ là người đầu tiên đi ra gánh chịu công kích, bị thương đau đớn không thể tránh khỏi, đây là điều hãn không cách nào chấp nhận. Cách duy nhất trốn tránh loại khả năng đó chỉ có thể là tự mình làm đội trưởng, hãn có thể tìm đội viên khác làm tấm chắn, mà hãn chỉ cần ở chính giữa được bảo hộ là được.

Vương Tĩnh Vũ biết ý nghĩ của mình rất đê tiện, bất quá vì sinh tồn không thể không vượt hết lương tâm của mình. Hãn rất cảm kích cha mẹ mình cho hãn khuôn mặt này, thuần hậu dễ thân rất có tính lừa dối, để cho hãn không chỉ một lần thành công lừa gạt được những thanh thiếu niên nhiệt huyết kia, để cho bọn họ gia nhập đội ngũ của mình, sau đó đấu tranh anh dũng vì hãn.

Vốn hãn có một đội săn bắt, đáng tiếc ở trên đường đến căn cứ Kỳ Nguyên đã bị một tang thi cao cấp bố trí mai phục, không có biện pháp hãn chỉ có thể lợi dụng nhóm đội viên ngăn cản tang thi cho hãn, mà hãn thì nhanh chóng đào tẩu, thật vất vả mới sống tới được căn cứ Kỳ Nguyên, đáng tiếc lần này lại để cho hãn lần nữa biến thành người cô đơn. Vì bắt đầu một lần nữa, hãn không thể không chiêu binh mãi mã ở nơi đây, đáng tiếc thực lực của hãn không đủ, cũng chỉ có thể lừa những người trẻ tuổi cấp bậc không khác biệt với hãn. . . Nhiều ngày nay thành quả cũng không tồi, lại có ba người thức tỉnh lên thuyền tặc của hãn.

Khi Vương Tĩnh Vũ vẫn còn âm thầm đặc ý, trước mắt đột nhiên tối đi, hãn nhìn chăm chú lại, phát hiện có hai người thanh niên đã đi tới trước mặt hãn, người hơi thấp bé trong đó hỏi: “Xin hỏi, là anh đang tuyển nhận đội viên sao?”

Vương Tĩnh Vũ sững sốt, hai thanh niên đó lúc này đang mang vẻ mặt mong đợi nhìn hãn, trông ăn mặc của bọn họ, rất bình thường, phỏng đoán cũng là loại lẩn lộn không được tốt, trong lòng hãn vui vẻ, thế này quả thực chính là trời rơi mưa đúng lúc, nếu như hai người này gia nhập, đội săn bắt của hãn sẽ có thể thành lập được lần nữa.

Hắn lập tức đẩy lên nụ cười ảm áp nói: “Phải. Tôi là đội trưởng, kêu Vương Tĩnh Vũ, xin hỏi hai vị xưng hô thế nào?”

“Tôi là Nguyên Kỳ, cậu ta là Phương Dật, chúng tôi vừa vặn không có đội ngũ, muốn gia nhập một đội săn bắt để ra ngoài thám hiểm.” Thanh niên kêu Nguyên Kỳ kia kinh hỉ đầy mặt.

Vương Tĩnh Vũ tuyệt không lập tức tiếp nhận hai người này mà mang vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Đội săn bắt khác cũng đang thu người, vì sao các cậu muốn tìm tôi?” Hắn mang vẻ mặt xấu hổ nói, “Đội săn bắt của tôi rất yếu, gia nhập chúng tôi có phải quá ủy khuất các cậu hay không?”

Biểu tình đó rất chân thành tha thiết đến mức khiến cho Tiêu Tử Lăng khó phân biệt thật giả, cậu nhớ lại kiếp trước, lúc đó sau khi cậu được Vương Tĩnh Vũ cứu sống, biết Vương Tĩnh Vũ còn có chiến đội của mình liền đề nghị bản thân muốn gia nhập, nhớ lúc đó, hình như Vương Tĩnh Vũ cũng nói những lời này, khiến cho cậu cảm động vô cùng, trong lòng càng cho rằng Vương Tĩnh Vũ là một người rất tốt, thực sự chỉ là đơn thuần muốn cứu cậu một mạng, không có bất kỳ tư dục gì. . . Cũng vứt bỏ một chút cảnh giác cuối cùng của mình toàn tâm toàn ý nỗ lực vì chiến đội của Vương Tĩnh Vũ, kỳ vọng cuối cùng bọn họ đều sẽ có thể thoát khỏi được số phận vật hy sinh, có thể bảo hộ đôi bên ở trong mạng thế.

Tiêu Tử Lăng sống lại lúc này một lần nữa nghe câu đó, lại có cảm nhận bất đồng, sự cảm động trước đây đã không còn, chỉ có sự đối trá khiến người ta buồn nôn, vì sao kiếp trước mình nghe không hiểu chứ? Tiêu Tử Lăng rất nhanh chỉnh lý tâm tình của mình, cậu mang vẻ sầu lo nhìn Sở Chích Thiên bên cạnh nói: “Bọn tôi cũng từng gia nhập qua đội ngũ khác, thế nhưng bọn họ không muốn thu đàn em của tôi.”

Nói xong câu này, Tiêu Tử Lăng liền thở dài một hơi, cười khổ một tiếng tiếp tục nói: “Đàn em của tôi là người biến dị tốc độ cấp ba, những đội săn bắt kia căn bản không muốn nhận.” Sắc mặt Tiêu Tử Lăng trở nên u ám, sự

cự tuyệt thu nhận của những đội săn bắt đó khiến cho cậu thập phần bất mãn thậm chí rất phẫn nộ, bất quá cậu rất nhanh chấn chỉnh tinh thần, “Bất quá, tôi sẽ không vứt bỏ đàn em của tôi, vì vậy tôi muốn hỏi một chút, nếu như anh không ngại thực lực của đàn em tôi kém, đồng ý nhận lấy cậu ta, tôi sẽ cùng theo cậu ta gia nhập, đúng rồi, tôi là người thức tỉnh hệ băng cấp ba.”

Lời này Tiêu Tử Lăng nói như đinh đóng cột, cũng khiến cho Vương Tinh Vũ sắp duy trì không được khóe miệng muốn vênh lên của hắn nữa, hắn thực sự rất cao hứng, người biến dị tốc độ cấp ba, hắn không ngại, phải biết rằng hắn vốn còn muốn chấp nhận thu một người cấp hai kia, dị năng cấp ba dù kém thế nào đi nữa, vẫn lợi hại hơn nhiều so với cấp hai, đã đạt được mong muốn của hắn, nào có gì không muốn. Hơn nữa người còn lại là dị năng hệ băng, thế này là đã có thêm được dị năng lực sát thương cường lực rồi. Vận khí của hắn thực sự là không tồi a.

Vì vậy hắn cười nói: “Mấy người khác của tiểu đội tôi cũng đều là người dị năng cấp ba, không tốt hơn được chỗ nào so với đàn em của cậu, làm sao sẽ không cần chứ, chỉ cần cậu không chê bỏ thực lực của tiểu đội chúng tôi thấp, hoan nghênh các cậu gia nhập.” Nói xong hắn vươn tay muốn bắt tay Tiêu Tử Lăng biểu thị hoan nghênh, Sở Chích Thiên đột nhiên đưa tay cầm tay hắn lạnh lùng nói: “Cảm tạ chiếu cố.” Lực lượng đó rất lớn, thế mà khiến cho Vương Tinh Vũ cảm thấy đau đớn.

Tiêu Tử Lăng thấy thế lập tức trừng Sở Chích Thiên một cái trách cứ, tỏ ý anh ta buông tay, lúc này mới nhận lỗi với Vương Tinh Vũ: “Xin lỗi, đội trưởng, Phương Dật trời sinh khí lực lớn, hơn nữa còn không biết thu liễm, mong anh không lấy làm phiền lòng.” Sở Chích Thiên trút giận cho cậu, Tiêu Tử Lăng vẫn rất cao hứng, kiếp này cậu thực không muốn có dính dáng gì với Vương Tinh Vũ, hắn ta khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái.

Vương Tĩnh Vũ xấu hổ liên thanh nói: “Nào có, nào có.” Mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên trán hắn, vì sao hắn sẽ cảm thấy người biến dị tốc độ cấp ba này rất nguy hiểm chứ, hơn nữa hắn cảm thấy đối phương không thích hắn.

Vương Tĩnh Vũ thấy người kêu Phương Dật kia lạnh mặt, ôm lấy tay Nguyên Kỳ kia không buông, ánh mắt chỉ ở trên người Nguyên Kỳ, không còn có ai khác nữa. Vương Tĩnh Vũ hiểu rõ thế này đại biểu điều gì, trong lòng sáng tỏ vì sao Phương Dật kia không thích hắn. Hắn rất bất đắc dĩ, căn cứ Kỳ Nguyên này khiến người ta rất cảm nín, không chỉ có thủ lĩnh căn cứ làm gay, các thành viên của căn cứ cũng làm gay rất nhiều, nơi đây dường như trở thành thiên hạ của gay, đôi trước mắt cũng vậy, không ngờ còn trở thành thành viên trong đội của hắn.

Tiêu Tử Lăng hỏi: “Thành viên khác của tiểu đội chúng ta đâu?”

Vương Tĩnh Vũ cười giải thích: “Bọn họ về trước rồi, buổi sáng tám giờ ngày mai sẽ đến nơi đây tập hợp, ngày mai các cậu lại đây vào lúc đó đi, thuận tiện đến trung tâm căn cứ đăng ký tư liệu cá nhân một chút.” Thành lập chiến đội nhất định phải cần đội viên tự mình đến trung tâm đăng ký tin tức của bản thân, đây cũng là nguyên nhân hắn nhất định phải thu người.

“Vậy tốt, tôi với Phương Dật tới nơi khác đi dạo trước.” Tiêu Tử Lăng cười nói tạm biệt với Vương Tĩnh Vũ, để lại địa chỉ nơi ở, vạn nhất có gì thay đổi có thể tới đó tìm.

Hai người bọn họ trở về, Sở Chích Thiên hỏi: “Thực muốn gia nhập?”

Tiêu Tử Lăng gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi muốn triệt để biết rõ hắn tới cùng là người thế nào, bằng không cho dù tôi giết hắn, trong lòng cũng sẽ không cân đối.” Không cho bản thân một công đạo, cho dù giải quyết Vương Tĩnh Vũ, tâm ma của cậu vẫn tồn tại, quá khứ kiếp trước không dễ

dàng buông xuống được như vậy. Đương nhiên cậu sẽ khiến Vương Tĩnh Vũ đến nơi mà cậu muốn hản đi, nhất cử lưỡng tiện.

“Được, anh giúp em!” Sở Chích Thiên nói một lời hai ý, Tiêu Tử Lăng muốn giết Vương Tĩnh Vũ, anh giúp, khi Tiêu Tử Lăng không muốn giết Vương Tĩnh Vũ, anh sẽ giúp Tiêu Tử Lăng giết hản. . . Nói chung, Vương Tĩnh Vũ hản phải chết.

Tiêu Tử Lăng không biết chủ ý mà Sở Chích Thiên tính toán, trong lòng cậu đang bị lời nói của Sở Chích Thiên làm cho rất cảm động, lão đại nhà mình nguyện ý tin tưởng cậu vô điều kiện, nguyện ý bỏ xuống hết thủy đế điên cùng cậu, cậu thực sự cảm thấy kiếp này cuối cùng cũng không theo sai người.

Có lẽ, lần sau cậu hản nên cho lão đại nhà mình một chút sắc mặt tốt, khi lão đại nhà mình muốn ôm, cậu không nên cự tuyệt dứt khoát như vậy, uyển chuyển một chút sẽ khiến lão đại dễ chịu hơn?

Ách, Tiêu Tử Lăng có loại ý nghĩ này, có thể dự kiến được tương lai cậu nhất định sẽ bị Sở Chích Thiên gặm không còn một mảnh.

Giám Định quân quyết định lặn xuống nước không nhìn, Phân Tích quân rất muốn nhắc nhở thân ái của mình một chút, đáng tiếc lại bị Giám Định quân vô tình trấn áp.

Thân, vì cái rằng chúng ta đều có một lão đại thối lương tâm xấu xa chứ?
-- Phân Tích lệ rơi!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tính Toán? Sát Ý Của Sở Chích Thiên

Đây là một trấn nhỏ tràn ngập tử khí, nơi đây không có người sống, tồn tại chỉ có tang thi. Vốn loại thị trấn chết như thế này, hẳn là sớm đã bị căn cứ xung quanh thanh lý sạch sẽ, bất quá đều sẽ có một số sự tồn tại đặc biệt, tỷ như trấn nhỏ này.

Phạm vi địa lý của trấn nhỏ lệ thuộc vào căn cứ Hợp Đồng, là một căn cứ loại nhỏ nằm giữa căn cứ Kỳ Nguyên với căn cứ Tần Lĩnh, sở dĩ căn cứ Hợp Đồng không thanh lý trấn nhỏ này, là vì trấn nhỏ này ở vùng ngoài cùng của căn cứ bọn họ, là một thâm sơn cùng cốc xa gần nghe tiếng, vật tư bên trong đó tổng cộng lại cũng không nhiều bằng mấy thôn giàu có bên cạnh.

Không chỉ như thế, bên trong trấn nhỏ còn có một con tang thi hệ tinh thần thần bí tồn tại, cấp bậc trên cấp năm, nếu muốn thanh lý, căn cứ Hợp Đồng nhất định phải trả giá đắt thảm thối mới có thể hoàn thành, điều này không phù hợp với lợi ích của căn cứ, vì vậy liền để tạm trấn nhỏ này ở đó, mà đến về sau, căn cứ không còn có ý muốn qua đây thanh lý nữa. Đối với bọn họ mà nói, lưu lại những tang thi đó, biến tướng trở thành một đạo phòng tuyến thiên nhiên phòng bị những căn cứ tham lam khác, không phải không có lợi.

Tòa trấn nhỏ này vốn rất an bình, không có ai sẽ luẩn quẩn trong lòng đến đây tìm chết, hiện tại tất cả mọi người đều biết tang thi hệ tinh thần là một trong ba đại quái vật đáng sợ nhất ngày diệt vong, căn bản không phải

thứ người thức tỉnh bình thường có thể chống lại được. Vì vậy nhiệm vụ về tòa trấn nhỏ này, trên cơ bản trong căn cứ Hợp Đồng không có ai nhận, bất quá ngày hôm nay tòa trấn nhỏ này lại có chút bất đồng.

U ~! Một tiếng tru phẫn nộ vang vọng toàn bộ trấn nhỏ, cuối cùng phá vỡ sự yên tĩnh tĩnh mịch nơi đây. Mà theo một tiếng này, đám tang thi vốn du đãng vô ý thức như nhận được mệnh lệnh nào đó, bắt đầu tụ tập qua phương hướng nào đó.

Lúc này, trên tuyến đường chính của trấn nhỏ, một nhóm người đang liều mạng chạy trốn, bọn họ lão đảo, diu đỡ nhau chạy ra khỏi trấn nhỏ, trên mặt người dẫn đầu khủng hoảng vui sướng nửa nọ nửa kia, chính là Vương Tĩnh Vũ trước đó không lâu tuyển nhận đội viên ở căn cứ Kỳ Nguyên.

Từ khi hai người Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên gia nhập, ngày hôm sau Vương Tĩnh Vũ liền thành công thành lập được đội săn bắt. Liên tục làm mấy nhiệm vụ nhỏ ở xung quanh căn cứ, mọi người sau khi quen biết dung hợp với nhau liền quyết định muốn làm một vụ lớn, vì vậy một nhiệm vụ thù lao rất hậu được bọn họ nhìn trúng. Chính là đến trong sân của gia đình nào đó trong trấn nhỏ này tìm một món đồ.

Trải qua sự nghiên cứu nghiêm túc mọi người, cho rằng đáng thử một lần, đương nhiên cũng có quan hệ đến sự trợ giúp của Tiêu Tử Lăng ở trong đó, dù sao căn cứ Hợp Đồng đã rất gần căn cứ Tần Lĩnh, sau khi nhiệm vụ thất bại, Tiêu Tử Lăng có thể chế tạo hoàn cảnh khi trốn chạy vô cùng hoảng loạn, chạy sai phương hướng đến lùm Tần Lĩnh.

Người nói nếu như nhiệm vụ thành công thì làm sao? Ha ha, Tử Lăng của chúng ta cũng không có dự định để cho nó thành công.

Vương Tĩnh Vũ rất sợ chết, kỳ thực nhiệm vụ này hẳn vẫn luôn rất do dự có nên nhận hay không, bất quá cũng thực sự khéo, trong tiểu đội có một

đội viên tên là Hoắc Chinh Vũ, là một người thức tỉnh hệ đặc thù, có thể chế tạo ra dược vật, trước mắt cậu ta có thể chế tạo ra ba loại dược vật.

Một loại là thuốc sức chịu đựng, có thể đề thăng sức chịu đựng của người ta, một loại là thuốc trị liệu, có thể trị liệu thương bệnh rất nhỏ, còn có một loại thuốc khử mùi nhìn như vô dụng kỳ thực rất hữu dụng. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ dám nhận nhiệm vụ lần này, bởi vì chỉ cần bơi lên loại thuốc đó, tang thi sẽ không cách nào ngửi thấy được khí tức của bọn họ, cho dù bọn họ đi đến bên cạnh tang thi, cũng có thể để cho tang thi không nhìn sự tồn tại của bọn họ.

Vì nguyên nhân này, khiến cho Vương Tĩnh Vũ bỏ đi lo lắng, Vương Tĩnh Vũ cũng không muốn luôn luôn lặn lội ở tầng dưới chót, là nam nhân đều có mộng anh hùng của bản thân, đều có lúc muốn chấp chưởng quyền thiên hạ, say đắm gối mỹ nhân, tham dự đánh bại sợ hãi, vì vậy mới có một màn hiện tại.

Vương Tĩnh Vũ thấy tang thi tề tụ mà đến phía sau cách hăm càng ngày càng gần, vẻ mừng như điên khi nhận được vật phẩm nhiệm vụ dần dần bị sợ hãi chiếm cứ, bọn họ dọc đường dựa vào thuốc khử mùi, lặng yên không tiếng động ẩn vào, những tang thi đó đích xác không phát hiện được gì, điều này khiến cho hắn rất đắc ý, thế nhưng không ngờ tới khi bọn họ thành công lấy được đồ đang chuẩn bị rút lui, thế mà bị tang thi cấp cao bên trong phát hiện, nếu không phải bọn họ chạy nhanh, sợ rằng toàn bộ đã chết ở nơi đó.

Tay Vương Tĩnh Vũ vô ý thức sờ vào trong lòng, vật phẩm nhiệm vụ đang vững vàng vàng vắt ở trong lòng hắn, chỉ cần tới căn cứ Kỳ Nguyên, giao nhiệm vụ, thù lao đó có thể cho hắn thoát khỏi địa vị vật hy sinh, tinh hạch hứa hẹn có thể cho hắn lên tới cấp bốn thậm chí cao hơn, mà thức ăn càng có thể để cho hắn một năm vô ưu, chỉ cần an tâm tu luyện, hắn nhất định có thể trở thành người thức tỉnh cấp bậc đội trưởng, thậm chí cấp bậc đoàn trưởng. . .

Ánh mắt Vương Tĩnh Vũ nhìn về phía mấy đội viên bên cạnh, ánh mắt âm u khó hiểu nhanh chóng lấp lóe.

Tang thi phía sau đều đã tiến hóa qua, có một số lại càng là tiến hóa tốc độ, rất nhanh cự ly của tang thi càng thêm tiếp cận bọn họ, sắc mặt của nhóm đội viên bắt đầu kinh hoảng.

“Tiểu Văn, dùng thủy thuẫn!” Vương Tĩnh Vũ chạy ở phía trước nhất đột nhiên quay đầu lại, hô lớn với một đội viên phía sau.

Người kêu Tiểu Văn kia chính là một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, nghe thấy tiếng la của Vương Tĩnh Vũ, theo tính phản xạ quay đầu lại, bước chân chậm lại, cậu ta hô to: “Thủy thuẫn!”

Một đạo thủy thuẫn cao hai mét, rộng ba mét trống rỗng xuất hiện ở phía sau bọn họ, hết thấy tang thi né tránh không kịp lần lượt tông lên trên thủy thuẫn, Tiểu Văn kêu rên một tiếng, sắc mặt thoáng cái tái nhợt.

Tiểu Văn mới cấp ba, thế nào có thể ngăn cản được sự va chạm của nhiều tang thi cấp hai ba như vậy, chẳng qua chỉ vài giây, thủy thuẫn đã bị tông vỡ, bởi vì phản phệ, khóe miệng Tiểu Văn chảy xuống máu tươi, cả người lưng lay sắp đổ, mà tang thi không còn trở ngại nào nữa phía sau thì rú lên lồng lộn đánh tới, mặt Tiểu Văn trắng bệch một mảnh, một loại tuyệt vọng đánh thẳng vào tim.

“Băng tiễn!” Một hàng băng tiễn bắn ra từ bên người Tiểu Văn, trực tiếp đánh bay những tang thi nhào tới đó đi, Tiểu Văn mừng như điên hô to: “Nguyên ca!” Hóa ra là Nguyên Kỳ chạy ở phía trước chậm lại bước chân, ra tay cứu giúp.

Mà phía trước, Sở Chích Thiên một phen kéo cổ tay áo của Vương Tĩnh Vũ, mang vẻ kinh hoảng hô to: “Đội trưởng, nhanh phóng thích tường đất a!”

Vương Tĩnh Vũ vốn còn muốn chạy xa thêm chút bị Sở Chích Thiên kéo, tốc độ cả người chậm lại, sắc mặt hắc thoáng âm trầm, lại không thể không làm, bởi vì hắn đã bị Sở Chích Thiên tóm lấy vững vàng, chạy không được. Hắn chỉ có thể quay đầu lại đưa tay phóng thích dị năng: “Tường đất!”

Một bức tường đất ngăn ở phía trước tang thi, Tiêu Tử Lăng nhanh chóng kéo Tiểu Văn: “Chạy mau!”

Tiểu Văn bởi vì có Tiêu Tử Lăng đỡ, tuy rằng bị thương lực kiệt, nhưng tốc độ không chậm, rất nhanh đã vượt qua Vương Tĩnh Vũ phóng thích tường đất bị ép chậm lại bước chân, mà tốc độ của hai đội viên còn lại cũng không chậm, vì vậy, Vương Tĩnh Vũ vốn dẫn đầu đội hình biến thành do hắn đoạn hậu.

Tiêu Tử Lăng đang trong lúc chạy vội trao đổi ánh mắt với Sở Chích Thiên, mỗi người lộ ra nụ cười xảo quyết.

“Tiểu Lộ, phóng thích sát chiêu. Phương Dật thủ hộ.” Vương Tĩnh Vũ thế nào có thể đặt mình ở khu vực nguy hiểm, tường đất còn chưa bị công phá, đã lớn tiếng hô với hai người khác.

Một tiếng này, khiến cho Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên chau mày, Vương Tĩnh Vũ này quả nhiên có mưu toan a.

“Vâng, đội trưởng!” Tiểu Lộ mới mười bảy tuổi, đứa trẻ thuần khiết trải đời chưa sâu đó nào biết dụng tâm hiểm ác của đội trưởng nhà mình, nghe thấy đội trưởng phân phó lập tức chậm lại tốc độ. Cậu ta là người dị năng hệ phong cấp ba, một cơn lốc cuồng nhận, cuốn về phía tang thi phía sau, luồng sức gió cường đại này khiến cho đám tang thi nửa bước khó đi, mà lúc này, bọn Tiêu Tử Lăng thừa cơ kéo ra cự ly với đàn tang thi.

Thế nhưng Tiểu Lộ thi triển dị năng lớn nhất, lại tiêu hao sạch dị năng, tuy rằng cậu ta ra sức đuổi theo, nhưng bước chân bắt đầu trở nên chậm chạp. Nội tâm cậu ta có chút lo lắng, tuy rằng cơn lốc cuồng nhận có thể trở

ngại bước chân của đàn tang thi một đoạn thời gian, thế nhưng thời gian tuyệt sẽ không quá dài, cậu ta nhất định phải chạy, bằng không khẳng định cậu ta sẽ bị những con tang thi đó truy sát.

Lúc này, Phương Dật theo sát cậu ta đột nhiên đưa tay tóm, bắt lấy cổ áo Tiểu Lộ, trực tiếp nhắc cậu ta lên chạy, Phương Dật quả nhiên không hổ là người dị năng tốc độ cấp ba, cho dù mang theo một người thì tốc độ cũng vượt qua người khác, thoáng cái lại lướt qua mấy người phía trước, thành người đầu lĩnh. Đương nhiên, khi đi ngang qua Hoắc Chính Vũ anh cũng thuận tiện tóm lấy cậu ta, dẫn cậu ta cùng chạy.

Vương Tĩnh Vũ thấy mình lần nữa trở thành người sau chót, duy trì không được vẻ mặt bình tĩnh của hắn nữa, hắn cuống mạng già chạy về phía trước.

Hiệu quả của cơn lốc cuồng nhận rất nhanh đã không còn, đám tang thi nhiều lần bị trở ngại phát cuồng, chúng nó lần nữa nhào lên, mà lần này tốc độ còn nhanh hơn hồi nãy, rất nhanh đã tiếp cận Vương Tĩnh Vũ ở cuối cùng.

Sắc mặt Vương Tĩnh Vũ trắng bệch, sự ngoan lệ chợt lóe mà qua trong mắt hắn, ngón tay lạng lẽ cong lên, liền thấy mặt đất dưới chân Tiểu Văn đột nhiên trống rỗng xuất hiện một khối, Tiểu Văn căn bản không hề phòng bị, một chân bị ngáng, lão đảo ngã văng đi. Một màn bất ngờ này khiến cho Tiêu Tử Lăng trở tay không kịp, thế mà không kịp bắt lấy cánh tay của Tiểu Văn.

Vương Tĩnh Vũ cúi đầu làm như không thấy, trực tiếp lướt qua Tiêu Tử Lăng với Tiểu Văn chạy về phía trước. Bởi vì hắn cúi đầu không thấy được khi hắn đi ngang qua Tiêu Tử Lăng, khéo miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra một vẻ trào phúng.

Quả nhiên, tên này căn bản không coi bọn cậu là đội hữu, chỉ là lợi dụng mà thôi, là tấm chắn được thiết trí bị đẩy ra vào thời khắc mấu chốt. Điều cũng có thể giải thích vì sao trước đây cậu sẽ bị đẩy vào đàn tang thi, bởi vì ở trong lòng hắn ta, chỉ có chính hắn là quan trọng nhất, mà những người khác đều là đá kê chân của hắn.

Mình kiếp trước quả nhiên vẫn quá ngu xuẩn a, đều đã lăn lộn bảy tám năm ở mặt thế, thế mà còn có thể bị một tên cặn bã như vậy lừa, vào hai ba năm cuối cùng, vì đội ngũ của Vương Tĩnh Vũ mà vượt mọi chông gai, chém giết ở tuyến đầu, nhiều lần giãy dựa trên tuyến tử vong. Thế nhưng cho dù mình chân thành đối với hắn như thế, dốc hết tâm huyết kính dâng đến sau cùng, cuối cùng cũng chỉ trở thành tấm chắn, kẻ chết thay của hắn mà thôi.

Trong mắt Sở Chích Thiên ở phía trước tiên chợt lóe qua sát ý, tuy rằng anh chạy ở phía trước, nhưng tinh thần lực vẫn luôn quản chế toàn trường, động tác nhỏ của Vương Tĩnh Vũ căn bản không thể giấu được anh.

Hiện tại Sở Chích Thiên dường như đã hiểu rõ câu ‘thiếu chút nữa đã giết chết’ mà Tiêu Tử Lăng nói là có ý gì, sợ rằng trước đây Tiểu Lăng đơn thuần cũng là bị hắn ta lừa đi chặn tang thi đi, vào lúc mặt thế vừa mới bắt đầu. Anh nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Tiêu Tử Lăng, thân thủ mạnh mẽ kia của Tiêu Tử Lăng, chỉ sợ cũng là luyện ra được từ trong thực chiến, có thể thấy được nhất định Tiêu Tử Lăng trước đây đã cửu tử nhất sinh. Điều này cũng có thể lý giải vì sao tâm phòng bị của Tiểu Lăng nhà mình nặng như vậy, vẫn luôn không chịu tin tưởng tấm lòng của anh.

Sở Chích Thiên hận căn rằng, anh rốt cục đã tìm được đầu sỏ gây nên, hóa ra là vì Vương Tĩnh Vũ đáng hận này, trước đây lừa dối Tiểu Lăng đơn thuần, khiến cho tâm linh Tiểu Lăng của anh bị thương, cũng không dám tin tưởng người khác nữa.

Tâm Sở Chích Thiên bắt đầu co rút đau đớn, vì sao anh không thể quen biết Tiểu Lăng trước ngày diệt vong chứ, nếu như vậy, Tiểu Lăng của anh sẽ không bị những điều đó thương tổn, mà anh cũng sẽ không theo đuổi vợ vất vả như vậy.

Sở Chích Thiên nghĩ như thế sát ý trong lòng càng đậm, anh quyết định, ngày hôm nay anh nhất định phải khiến cho Vương Tĩnh Vũ chết ở nơi đây.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Âm Chiêu? Lấy Đạo Của Người Trả Cho Người

Khi Tiêu Tử Lăng với Diệp Văn sắp rơi vào trong đàn tang thi, Sở Chích Thiên ở phía trước nhất dùng hai tay đẩy mạnh hai người trong tay, vội la lên: “Các cậu chạy trước!”

Hai người Hoắc Chinh Vũ với Tiền Lộ liền cảm thấy một luồng lực nhẹ phía sau đẩy hai người bọn họ một phen, tốc độ của bọn họ thậm chí còn nhanh hơn so với khi Sở Chích Thiên mang theo chạy.

Hoắc Chinh Vũ quay mạnh đầu lại, khẩn trương lại mong đợi nhìn về phía Phương Dật đã nhào đến chỗ Nguyên Kỳ với Tiểu Văn, cậu ta biết Phương Dật đẩy bọn họ ra là vì đi cứu hai người Nguyên Kỳ với Diệp Văn, cậu ta cũng biết có lẽ Phương Dật sẽ vì lựa chọn này mà mất đi tánh mạng, nhưng loại hành động vì thủ hộ đội hữu mà liều mạng này đã chấn động linh hồn cậu ta, cậu ta đột nhiên hiểu rõ đồng bạn có thể giao phó tánh mạng theo như lời của lão sư trong học viện căn cứ là gì. . .

Hoắc Chinh Vũ lần nữa quay đầu, ánh mắt kiên nghị nhìn về phía trước, cậu ta kiên định đỡ lấy Tiền Lộ thở hồng hộc đã chạy không được nữa bên cạnh, mượn luồng lực đẩy của Sở Chích Thiên nhanh chóng chạy về phía trước. Kỳ thực vì mạng sống từ bỏ Tiền Lộ sẽ tốt hơn, thế nhưng. . .

Khóe miệng Hoắc Chinh Vũ lộ ra nụ cười: Phương Dật, Tiền Lộ tôi đến thủ hộ, mà anh, nhất định phải sống cứu Nguyên Kỳ với Diệp Văn trở về, chúng ta là đồng bạn.

Tốc độ lần này của Sở Chích Thiên rất nhanh, chạy tới trước khi hai người sắp bị đàn tang thi nhào tới, tuy rằng Sở Chích Thiên biết những tang thi cấp hai ba đó căn bản không có gì uy hiếp đối với Tiêu Tử Lăng, thế nhưng trong lòng vẫn không cách nào bảo trì lãnh tĩnh, trực tiếp thi triển thuấn di, mang hai người rời khỏi đàn tang thi. Được rồi, chỉ cần có khả năng cực cực nhỏ, anh cũng sẽ lo lắng cho an toàn của Tiểu Lăng, điều này không phải thứ lý trí có thể không chế được.

Mọi người chạy hết tốc lực một đoạn đường, ngoại trừ hai người Hoắc Chinh Vũ với Tiền Lộ chiếm chút ưu thế chạy ở phía trước, mấy người khác gần như cùng song song tiến tới. Vương Tĩnh Vũ phía bên trái đường như đã nghe thấy phía sau cách hẵn rất gần, truyền đến tiếng vang của tang thi, hẵn dường như cảm thấy được móng vuốt bén nhọn của tang thi suýt soát sát qua sau lưng hẵn. . . Sự sợ hãi khi lưỡi hái tử vong treo trên ót sắp bức điên hẵn, hẵn nhin không được lần nữa sờ về phía ngực, tìm kiếm an ủi, vật phẩm nhiệm vụ kia vẫn an ổn nằm ở trong lòng hẵn, đó là cơ hội để hẵn quật khởi.

Tuyệt đối không thể chết ở nơi đây, vào thời khắc sắp bay lên trời! Vương Tĩnh Vũ cắn răng liếc về phía năm người chạy thực mạng bên cạnh, phía trước nhất là hai người Hoắc Chinh Vũ với Tiền Lộ (Tiểu Lộ), theo sát phía sau bọn họ là ba người Phương Dật cùng với Nguyên Kỳ với Diệp Văn (Tiểu Văn) được anh ta kéo, loại vị trí kẻ sát trước sau đó khiến cho ánh mắt hẵn sáng ngời. Một độc kế có thể để cho hẵn thoát được một mạng, để cho những người này táng thân nơi đây, độc hưởng lợi ích đã trôi lên trong lòng.

Vô độc bất trượng phu, vì leo lên cao, hy sinh là tất yếu! Ánh mắt ngoan lệ của Vương Tĩnh Vũ lần nữa hiện lên, một tay hẵn thoáng chỉ, trong miệng hô nhẹ một tiếng: “Tường đất!” Năng lực vừa chạy vừa phóng kỹ năng này hẵn đã sớm nắm giữ, không đến thời khắc mấu chốt hẵn quyết định sẽ không thi triển, đây cũng là đòn sát thủ hẵn vẫn luôn ẩn tàng.

Vì vậy một bức tường đất rộng ba mét trực tiếp chắn trước mặt Hoắc Chinh Vũ với Tiền Lộ, một màn đột phát này, khiến cho Hoắc Chinh Vũ với Tiền Lộ ngay cả thời gian phản ứng cũng không có liên trực tiếp tông phải tường đất. Xung lực chạy nhanh, khiến cho hai người bọn họ trực tiếp bị dội ngược lại, hung hăng ngã về phía Sở Chích Thiên phía sau. . .

Diệp Văn phía sau thấy một màn đột nhiên này, đột nhiên lĩnh ngộ, quay mạnh đầu nhìn về phía Vương Tĩnh Vũ. Cậu ta thấy khuôn mặt chân thành tha thiết thành khẩn kia lộ ra nụ cười thâm độc, cùng với ánh mắt xem thường trào phúng. Cậu ta còn có gì không rõ nữa, Vương Tĩnh Vũ muốn để cho bọn cậu chết ở nơi đây, giúp hắn ngăn cản đàn tang thi này.

“Vương Tĩnh Vũ, mày khốn nạn a!” Diệp Văn nhin không được rống giận, hai mắt giận trừng, đỏ thắm một mảnh, hận không thể nhào lên ăn thịt hắn gặm xương hắn.

Vương Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh bọn họ quét nhìn thấy ánh mắt cừu hận của Diệp Văn, chỉ để lại một câu âm lãnh: “Đừng trách tôi, mặt thế, chính là thế giới người ăn thịt người. . .” Trong nháy mắt liền rời xa bọn họ, để lại cho Diệp Văn một bóng lưng tuyệt tình.

Mắt thấy Vương Tĩnh Vũ sắp biến mất ở trước mặt bọn họ, đột nhiên một thanh âm lãnh lệ vang lên: “Thuật đóng băng!”

Tiêu Tử Lăng trực tiếp phóng ra kỹ năng cậu đã sớm chuẩn bị, cậu vẫn luôn chờ Vương Tĩnh Vũ lộ ra bộ dáng dữ tợn, chỉ có như vậy cậu mới có thể giết không hề cố kỵ, giải quyết tâm ma của cậu. Khi cậu cứu những người tuổi trẻ thiếu chút nữa bị Vương Tĩnh Vũ hại chết này, Tiêu Tử Lăng cảm giác tựa như đã cứu thoát bản thân kiếp trước. . .

Theo một tiếng này, Vương Tĩnh Vũ đột nhiên cảm giác chân phải đang trong lúc chạy nhanh bị cái gì đó cố định lại, thế mà không cách nào động đậy, hắn quá sợ hãi, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy chân phải của hắn đã bị

một trụ băng đóng băng, dính lên trên mặt đất không cách nào hành động được nữa.

“Nguyên Kỳ, mày ám toán tao!” Thấy trụ băng, Vương Tĩnh Vũ liền biết là ai đã hạ thủ, hấn kinh hoảng đẩy mặt rống giận về phía Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng cười lạnh một tiếng, hai tay kéo, trong tay liền xuất hiện một sợi roi nước thật dài, nó lẳng không bay lượn, cuốn lấy hai người Hoắc Chinh Vũ với Tiền Lộ được Sở Chích Thiên cầm ở giữa không trung, vung mạnh đến phương hướng nào đó, mà Sở Chích Thiên một tay túm lấy sau cổ Diệp Văn, một tay ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Tử Lăng, liên tục cất bước mấy cái, đã vượt qua bức tường đất ám toán người kia, chạy theo phương hướng Hoắc Chinh Vũ Tiền Lộ bị quăng đi.

Vương Tĩnh Vũ thấy mình bị lưu lại cuối cùng, thấy vô số tang thi phía sau sắp nhào lên, hấn phần nộ phóng thích vô số tường đất, tầng tầng bảo hộ hấn, thẳng đến khi không còn dị năng nữa. Hấn lo lắng móc ra một viên tinh hạch cấp ba hấn vẫn luôn chuẩn bị từ trong túi, hấp thu năng lượng bổ sung dị năng, một bên rút ra tàng đao liễu mạng đập về phía trụ băng đóng băng chân phải mình, hy vọng có thể đập ra. Thế nhưng trụ băng đó kiên cố biết bao, tàng đao chém qua vậy mà chỉ có thể lưu lại vài vết trắng nhợt nhạt.

Tường đất mà Vương Tĩnh Vũ phóng thích xung quanh trước đó đang bị tang thi đánh nát từng cái từng cái, mà dị năng của hấn chỉ vừa mới khôi phục được một chút, hấn không thể sống sờ sờ bị kéo chết ở nơi đây, hấn nhất định phải rời khỏi nơi đây, tương lai tốt đẹp đang chờ hấn, chỉ cần lấy được thù lao, hấn sẽ có thể hô phong hoán vũ. . .

Nhất định phải rời khỏi, nhất định phải sống, hấn phải trả thù tên Nguyên Kỳ kia, hấn phải khiến cho những kẻ đó chết hết. Hai mắt Vương Tĩnh Vũ bắt đầu đỏ sẫm, ánh mắt bắt đầu điên cuồng, một loại kiên quyết hiện ra ở trong đó.

Vì vậy tàng đao trong tay, cải biến phương hướng, lúc này đây không bổ về phía trụ băng, mà là sát rìu bên trên trụ băng, hấn hung hăng bổ về phía cẳng chân của hấn.

“A!” Đau đớn kịch liệt khiến cho mặt Vương Tinh Vũ dữ tợn kêu thảm thiết, tàng đao rất sắc bén, trực tiếp chém đứt cẳng chân, máu tươi phun mạnh ra. Vương Tinh Vũ sắp ngất, nhưng hấn hung hăng cắn môi mình, để cho bản thân bảo trì thanh tỉnh, lúc này, cừu hận vô biên đối với Nguyên Kỳ trong lòng để cho hấn nhìn qua được sự đau đớn vốn không nhìn nổi.

Hấn phải sống sót, hấn phải báo thù, hấn nhất định phải khiến cho Nguyên Kỳ chết rất thảm, ánh mắt Vương Tinh Vũ thâm độc ngoan lệ, mặt vốn hòa ái sớm đã không còn sự ấm áp trước đây. Hấn không dám dừng lại, mang theo chân gãy, chân trái dùng lực, liều mạng nhảy về phía trước, lưu lại một đường máu nồng đậm.

Mùi máu tanh ngọt khiến cho đám tang thi phía sau càng thêm phát cuồng, công kích tường đất càng thêm mãnh liệt, sau cùng hết thảy tường đất bị tang thi đánh nát, sụp đổ, đám tang thi thấy phía trước không còn vật trở ngại, đều nhìn chăm chăm Vương Tinh Vũ không ngừng nhảy phía trước, cùng với mùi máu hấp dẫn bọn chúng mà người nọ chảy ra.

“Không. . . Tôi không thể chết được, tôi phải sống. . .” Dưới sự áp bách của tử vong, Vương Tinh Vũ bộc phát ra tiềm lực vô tận, cho dù mất nửa chân, thế mà tốc độ cũng không chậm hơn so với những con tang thi đuổi theo kia. Đúng lúc này, Vương Tinh Vũ đột nhiên cảm nhận thấy một dòng điện mạnh mẽ giạt trúng thân thể hấn, cả người hấn tê rần, sau đó nặng nề té ngã xuống đất.

Cái ngã này, trực tiếp tuyên cáo kết cục của hấn, vô số tang thi nhào lên, móng vuốt với hàm răng sắc bén giáng lâm lên trên người hấn, hấn chỉ cảm thấy máu thịt trên người rõ ràng bị cắn xé xuống.

“Nguyên Kỳ, tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày. . . A!!!!”
Vương Tĩnh Vũ tuyệt vọng nhìn về phương hướng Tiêu Tử Lăng biến mất, lưu lại một câu bi phẫn cuối cùng, mang theo oán hận đầy ngập của hắn, trở thành thức ăn của tang thi, bị phân ăn hết, chỉ để lại một bộ xương trắng.

Lúc này Sở Chích Thiên rốt cục lộ ra một nụ cười hài lòng, anh ngay từ đầu đã bố trí tinh thần khống chế toàn trường, giám thị hết thấy trong trường, khi anh thấy Vương Tĩnh Vũ thực sự bị tang thi cắn nuốt mà chết, mới thu hồi tinh thần lực của anh, anh đã hoàn thành chuyện anh muốn làm.

Không sai, sở dĩ Vương Tĩnh Vũ bị tang thi cắn nuốt chết nhanh như vậy, là bởi vì ám chiêu của Sở Chích Thiên, anh phóng thích một đạo Liệt Điện, chính là đạo Liệt Điện đó đã giật ngã Vương Tĩnh Vũ đang trong lúc chạy trốn, đưa hắn vào trong miệng tang thi, trở thành thức ăn.

Nếu muốn hại Tiêu Lăng của anh, vậy nhất định phải trả giá sinh mệnh. Sở Chích Thiên cuối cùng cũng tiết được một hơi oán khí.

Có lẽ bởi vì có Vương Tĩnh Vũ làm thức ăn, lực độ tang thi truy đuổi thoáng cái yếu bớt đi rất nhiều, điều này cũng để cho năm người Tiêu Tử Lăng thoát khỏi vòng vây của tang thi, mấy người vì thoát được tuyệt cảnh này mà thấy may mắn, đương nhiên trong mấy người đó không bao hàm hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng.

Chờ khi Sở Chích Thiên kiểm tra xong bốn phía, xác định xung quanh không còn tang thi nữa, Diệp Văn rốt cục tê liệt ngã xuống đất, ôm đầu khóc rống, nguyên nhân khóc có rất nhiều, có lẽ là lần đầu tiên đối mặt phản bội, đội trưởng hòa ái vẫn luôn quan tâm như ca ca trong nháy mắt trở mặt vô tình, hạ độc thủ đưa bọn họ vào chỗ chết, sự đả kích này khiến cho cậu ta trong lúc nhất thời không tiếp nhận được, có lẽ là vì vui sướng khi sống sót sau tai nạn, có lẽ đã hiểu rõ sự tàn khốc của ngày diệt vong, khiến

cho thiếu niên vừa mới rời khỏi học viện rời khỏi sự bảo hộ của căn cứ này không thể nào thích ứng.

Hoắc Chinh Vũ là người lớn tuổi nhất trong ba người, kinh nghiệm phong phú hơn nhiều so với hai người bọn họ, cậu ta đi qua vỗ vỗ bờ vai Tiểu Văn nói: “Đây là một bài học, phải học biết phân biệt lòng người như thế nào. Bất quá chúng ta rất may mắn, chúng ta tìm được chiến hữu có thể giao phó sau lưng.”

Diệp Văn ngẩng đầu, vệt nước mắt của cậu ta chưa khô, nhưng ánh mắt vẫn kiên định không hề dao động: “Ừ, em biết, em khóc một chút thì không còn chuyện gì, em chỉ thấy may mắn lần này có Nguyên ca với Phương Dật ở đây.”

Hoắc Chinh Vũ lộ ra nụ cười, trọng trọng gật đầu, chỉ có Tiền Lộ ở bên cạnh trầm tư, cậu ta trầm tĩnh lại bắt đầu hồi tưởng lại tình cảnh ban nãy, bắt đầu hiểu rõ Vương Tinh Vũ đã làm những gì đối với bọn họ.

Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên trao đổi đường nhìn, khi bọn anh đào vong nhìn như bị bức đến đường cùng, hoảng loạn không chọn đường chọn một phương hướng đột phá vòng vây, kỳ thực đây là lộ trình Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên đã sớm an bài, liên tục vài lần cứu người dẫn đường quăng người, phương hướng đều đã được vạch kế hoạch sẵn, lúc này bọn anh đã ở trên đường đi căn cứ Tần Lĩnh, bất quá khiến cho bọn anh khó xử chính là nên làm gì với ba người thanh niên trước mắt này, hai người đều không có ý nghĩ làm bảo mẫu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Mê Hoặc? Chúng Ta Lên Giường Đi

Sở Chích Thiên rất dứt khoát, khéo miệng trực tiếp thoáng hếch, tỏ ý Tiêu Tử Lăng việc này không quan hệ tới anh, dù sao cũng là Tiêu Tử Lăng muốn gia nhập đội ngũ, hiện tại đội trưởng bị bọn họ liên thủ ám toán chết, nói như thế nào cũng nên là Tiêu Tử Lăng ra mặt giải quyết đi. . . Được rồi, thói quen xấu khi làm lão đại của Sở Chích Thiên lại phát tác, thích vứt chuyện phiền lòng cho đàn em giải quyết.

Tiêu Tử Lăng không làm sao được, lão đại không chịu quản, mà cậu cũng không lãnh huyết đến mức vứt những người tuổi trẻ tâm thần bị thương này ở loại vùng hoang vu dã ngoại này mặc cho sinh tử, vì vậy liền đi qua hỏi ba người: “Các cậu hiện tại có ý nghĩ gì?”

Lời này khiến cho lực chú ý của ba người đều tập trung lên trên người cậu, bọn họ nhìn Tiêu Tử Lăng, dường như có chút không rõ ý tứ trong lời nói của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng than thở: “Đội trưởng đã chết, hơn nữa vật phẩm nhiệm vụ cũng thất lạc ở nơi đó, chúng ta một không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ, hai không có đội trưởng, đội săn bắt sẽ không tồn tại, hơn nữa chúng ta hoảng loạn không chọn đường, hiện tại cũng không biết đang ở góc nào, vì vậy tôi muốn hỏi một chút ý nghĩ của các cậu, kế tiếp các cậu có an bài gì.”

Tiền Lộ trả lời đầu tiên: “Nguyên ca, bọn em muốn theo anh, anh làm đội trưởng của bọn em đi, đợi khi tìm được căn cứ, chúng ta tìm thêm một người là có thể thành lập được đội săn bắt mới rồi.”

Hành động việc làm của Vương Tĩnh Vũ, vào ban này Tiền Lộ đã suy nghĩ thấu đáo, tên đội trưởng đó căn bản không phải chân thành như biểu hiện thoát nhìn, có lẽ ngay từ đầu hắn ta đã có ý nghĩ đưa bọn cậu ra hy sinh, thậm chí làm như vậy đã không chỉ một lần, đáng tiếc bọn cậu đều bị mặt ngoài chân thành của hắn lừa, đến cuối cùng ở vào tuyệt cảnh tử vong mới hiểu được khuôn mặt thật của tên đó. Có lẽ sở dĩ việc ác của Vương Tĩnh Vũ không bại lộ, chỉ sợ là vì đội ngũ mà hắn dẫn ngoại trừ hắn đều không ai có thể sống sót. Nói cách khác, người biết khuôn mặt thật của hắn đều sống không được. Lúc này đây cũng đồng dạng như thế, nếu không có Nguyên Kỳ với Phương Dật đặc lực, sợ rằng toàn bộ bọn họ đã chết trong tòa trấn nhỏ kia rồi, càng không cần đề cập đến báo thù gì gì đó.

Diệp Văn nghe thấy lời nói của Tiền Lộ, hai mắt tỏa sáng, cậu trọng trọng gật đầu nói: “Nguyên ca nhất định là đội trưởng tốt, xin không nên vứt bỏ bọn em. Bọn em đúng là rất yếu, nhưng bọn em sẽ nỗ lực, nhất định sẽ để cho đội ngũ của chúng ta tấn cấp “

Từ một năm trước đội săn bắt đã trải qua hiệp thương của vài đời liên minh căn cứ, rõ ràng phân chia ra đẳng cấp những đội săn bắt đó, ở trong căn cứ của bọn họ, đãi ngộ hưởng thụ của đội săn bắt bất đồng đẳng cấp sẽ có điều bất đồng. Đẳng cấp càng cao đãi ngộ hưởng thụ càng tốt, phí dụng tương quan mà căn cứ thu cũng sẽ dựa theo cấp mà giảm thiểu. Khi tin tức này được công bố, khiến cho hết thảy đội săn bắt nhiệt tình mười phần, bởi vì bọn họ có thể dựa vào sự nỗ lực của bọn họ, đạt được sinh hoạt tốt hơn, hưởng thụ được đặc quyền mà bọn họ vốn muốn có được lại không có cơ hội. Vì vậy trào lưu thăng cấp đội săn bắt oanh oanh liệt liệt lan tràn trên mỗi một góc địa cầu, sự thành lập đội săn bắt phần thịnh chưa từng có.

Đội săn bắt phân ra rất nhiều đẳng cấp, ngay từ đầu thành lập là không đẳng cấp, sau đó chính là Hắc Thiết, Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim, Kim Cương. Trước mắt còn chưa có xuất hiện đoàn săn bắt trên Hoàng Kim, chỉ có bảy đoàn săn bắt Bạch Ngân, cấp bậc Thanh Đồng cũng chỉ có

một trăm, số lượng nhiều nhất là cấp bậc Hắc Thiết, cùng với đội ngũ mới không đẳng cấp mỗi ngày mọc lên như măng mùa xuân.

Lời nói của Diệp Văn khiến cho ánh mắt của Hoắc Chinh Vũ cực nóng nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, kỳ thực ngay từ đầu cậu đã không quá tin phục Vương Tĩnh Vũ, trái lại cảm thấy Nguyên Kỳ với Phương Dật thỏa đáng hơn, nếu như Nguyên Kỳ đáp ứng dẫn dắt bọn cậu, cậu một nghìn một vạn cái nguyện ý, bởi vì hành động của Phương Dật để cho cậu hiểu rõ ý nghĩa chân chính của đồng bạn trong miệng lão sư, cậu muốn ở cùng những người này, hiển ra lực lượng của bản thân, thành lập đội săn bắt của bọn họ.

Những ánh mắt trong suốt hết sức chân thành nhiệt liệt đó khiến cho Tiêu Tử Lăng nhất thời nói không nên lời cự tuyệt, cậu nói quanh co: “Ừm, đây là một chuyện lớn, để cho tôi tận lực ngẫm lại.”

Ba đứa trẻ rất ngoan gật đầu, ánh mắt sùng bái mong đợi nhiệt liệt chăm chú lên trên người Tiêu Tử Lăng, khiến cho Tiêu Tử Lăng đứng không được nữa trực tiếp tan tác quay về.

Tiêu Tử Lăng trở lại bên người Sở Chích Thiên, trong lòng nhin không được dâng lên một luồng hâm mộ, không ngờ trải qua loại phản bội thảm thống này, những người tuổi trẻ mới ra ngoài lăn lộn đó thế mà còn có được lòng tin tín nhiệm người khác, điều này thực sự không dễ dàng. Như cậu, một lần phản bội đã bị thương đến mức không quay về được sự thuần túy trước đây nữa, vì vậy đến bây giờ vẫn không cách nào buông xuống được tầng vỏ bảo hộ trong lòng. . .

Tiêu Tử Lăng không có cách nào bỏ lại ba người thanh niên, chỉ có thể mang theo bọn họ xuất phát đến căn cứ Tần Lĩnh, tuy rằng Sở Chích Thiên cảm thấy không trải qua được thế giới hai người của bọn anh thật đáng tiếc, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Tiêu Tử Lăng, không nói ra bất kỳ dị nghị nào.

Trời chậm rãi tối xuống, năm người rớt cục đã chạy tới một thôn xóm đã bị vứt bỏ, tang thi nơi đây sớm đã bị đội săn bắt thanh lý sạch, vật tư thức ăn bên trong cũng đã bị những đội săn bắt đó thu vét không còn một mảnh, ngoại trừ mấy gian phòng nát, không còn thứ gì khác.

Mấy người phân công hợp tác, Sở Chích Thiên đi bên ngoài thu thập vật liệu gỗ, buổi tối đốt lửa sưởi ấm, thuận tiện quay một chút lương khô bọn họ mang đến, nấu một chai nước nóng.

Mà bọn ba người Hoắc Chinh Vũ thì tìm kiếm các loại vật làm chần nệm như rơm rạ, càng tới gần tây bộ càng rét lạnh, chỉ dựa vào đồng lửa muốn chịu qua được đêm rét này tuyệt không phải dễ dàng, mà túi ngủ chần mềm bọn họ vốn chuẩn bị, bởi vì đào vong trong trấn nhỏ, sớm đã không biết rơi ở góc nào rồi.

Tiêu Tử Lăng thì phóng thích băng tiễn vào một bình gốm tạm thời tìm được. Ủ, vấn đề uống nước là Tiêu Tử Lăng phụ trách, tuy rằng Tiêu Tử Lăng có thể trực tiếp dùng thủy cầu, nhưng hiện tại thân phận của cậu là người dị năng hệ băng, chỉ có thể phóng băng tiễn, đương nhiên thừa lúc ba bạn nhỏ không chú ý, cậu sẽ trộn lẫn nước vào, phóng thích thủy cầu là đơn giản nhất tiết kiệm linh lực nhất, mà băng tiễn cậu nhất định phải dùng đến thuật Băng Hàn kỹ năng cấp bốn của Thanh Tâm Thuật để chuyển hoá, điều này rất phí linh lực.

Rất nhanh, Sở Chích Thiên đã kiếm được không ít vật liệu gỗ cành khô, khi xác định những cành cây này có thể đủ đốt một đêm mới ngừng tay, anh ôm một đồng gỗ khô trong đó đi tới ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tử Lăng đang vất vả nhét đầy băng tiễn vào bình gốm.

Tiêu Tử Lăng ngừng động tác trong tay, liếc liếc Sở Chích Thiên đang nỗ lực châm gỗ khô bên cạnh một cái, trong lòng mơ hồ có chút áy náy. Lần này vì đuổi theo cậu muốn chạy trốn, Sở Chích Thiên đã buông xuống hết thầy công việc trong căn cứ, tạm hoãn bước tiến mới khuếch trương lãnh

thổ của anh, cùng cậu lưu lạc thiên nhai. Trong khoảng thời gian này, vì chiếu cố cậu mà tự tay làm không ít việc vất vả. Như các loại việc tìm vật liệu gỗ vận chuyển vật nặng nấu nước này, trước đây Sở Chích Thiên căn bản khinh thường làm, hiện tại anh đều làm thuận buồm xuôi gió, cam tâm tình nguyện.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc chuyên chú làm việc của Sở Chích Thiên, một luồng tư vị chua chua ngọt ngọt đang chậm rãi lan ra trong thân thể Tiêu Tử Lăng, cậu cảm thấy trong lòng ấm áp, mặt thể mà bắt đầu phát nóng. Bỏ qua một bên chuyện Sở Chích Thiên là nam nhân không nói, chỉ cần làm một bạn lữ, kỳ thực Sở Chích Thiên rất xứng chức. Từ khi anh quen biết cậu đến bây giờ, giữ mình trong sạch, không tùy tiện động dục, cấu kết làm bậy ở bên ngoài, thời gian sáu năm nay, Sở Chích Thiên căn bản không có một nữ nhân, đương nhiên cũng không có một người nam nhân, ngoại trừ cậu. Còn có lần hai người xuất môn bên ngoài này, cơ bản đều là Sở Chích Thiên chiếu cố cậu, hỏi han ân cần đốc lòng chăm sóc. Như lần này cậu tùy ý thay đổi quyết định, cũng không hỏi nguyên nhân, kiên định đứng ở bên cạnh cậu, lựa chọn tin tưởng cậu, hỗ trợ cậu.

Mà mình thì sao? Ngược lại có chút được sung sướng sinh kiêu, dọc đường đến đây tuyệt không cho anh sắc mặt tốt, thậm chí có chút hung dữ. . . Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Lăng bỗng nhiên cả kinh, cậu phát hiện một đoạn thời gian gần đây mình đã bị Sở Chích Thiên sung đến mức không biết trời cao đất rộng. Ở trước mặt Sở Chích Thiên mất đi sự đúng mực, cái gọi là chuẩn tắc đàn em, cậu đã sớm quên đến không còn một mảnh. Hiện tại ngẫm lại, trong khoảng thời gian này, hành động việc làm của cậu có điểm nào là hành vi mà đàn em nên có?

Là từ lúc nào, cậu đã quên địa vị vốn dĩ của cậu chứ? Bắt đầu từ khi giải mị độc cho Sở Chích Thiên? Không, thậm chí sớm hơn. . . tâm tính của cậu cũng đã xuất hiện vấn đề, chẳng qua lúc đó tuyệt không phát hiện mà thôi.

Mà hiện tại, cậu càng trầm trọng thêm mà thôi, tùy ý lớn mật, không hề sợ hãi như thế, kỳ thực chỉ có một nguyên nhân, đó chính là, cậu, đã đặt mình lên vị trí người bên gối của Sở Chích Thiên rồi, cho nên mới càn rỡ như thế, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự cẩn thận chiếu cố của Sở Chích Thiên, cũng thường thường phát chút tính tình nhỏ. Thậm chí Sở Chích Thiên đi đổi những thứ dùng cho hoan ái kia, cậu chỉ cảm thấy xấu hổ, mà không phải nổi giận, chán ghét, loại tâm tính này không phải người bên gối thì lại là gì? Đàn em nơm nớp lo sợ? . . . Lừa quỷ đi!

Tiêu Tử Lăng một phen che lại miệng mình, ngăn lại tiếng cười nhạo sắp sửa tràn ra. Cậu không tiếng động run vai cuồng tiếu, cười đến mức nước mắt sắp trào ra.

Cảm tình mà mình vẫn luôn cho rằng bản thân không cách nào tiếp nhận, hóa ra mình đã sớm yên tâm thoải mái hưởng thụ, lại còn giả mồm cho rằng đó là đang giữ gìn sự tôn nghiêm của một người nam nhân, còn muốn một lần nữa định vị quan hệ của hai người đến vị trí của đại ca đàn em. Ha ha, thực sự buồn cười, có đàn em nào sẽ chỉ huy lão đại nhà mình làm này làm kia? Sẽ tức giận xù lông đối với lão đại, thuận tiện đạp lên mấy đạp, sau đó đắc ý dào dạt?

Sở Chích Thiên mới dứt cảnh khô phát hiện sự dị thường của Tiêu Tử Lăng, anh khó hiểu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, lông mi thoáng nhếch hỏi: “Em, làm sao vậy?”

Tiêu Tử Lăng cuối cùng cũng bình ổn sự cuồng tiếu của mình, lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Chích Thiên, ánh mắt rất phức tạp, cuối cùng cậu hạ một quyết tâm, vì vậy khước miệng hơi hơi nhếch lên, nói: “Đêm nay, chúng ta lên giường đi?” Tiêu Tử Lăng, mày đã hưởng thụ đãi ngộ của người bên gối, không trả cái giá nên có thì sao được. . .

Cành gỗ đã châm lửa trong tay Sở Chích Thiên vì lời này mà trực tiếp bị cả kinh rơi xuống đất, lúc này anh làm sao quản được những chuyện đó,

anh gắt gao nắm tay, đặt ở bên miệng dùng sức ho khan mấy cái, lúc này mới bình phục được trái tim nhảy lên kịch liệt vì lời này, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú Tiêu Tử Lăng trước mắt, suy nghĩ có phải cậu đang đùa giỡn anh hay không, lại hoặc là anh vừa mới nghe lầm?

Tay phải Tiêu Tử Lăng chậm rãi lướt nhẹ qua môi mình, vươn đầu lưỡi hơi liếm liếm, nhìn thấy hầu kết của Sở Chích Thiên vì động tác của cậu mà trượt lên xuống, cậu thỏa mãn, khoe miệng tạo nên một nụ cười xiêu hồn lạc phách: “Thế nào, anh không muốn?”

Sở Chích Thiên một tay ôm lấy yêu tinh nỗ lực câu dẫn anh trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Đáng chết, anh muốn muốn chết.” Cho dù bị Tiểu Lăng nhà anh đùa giỡn, anh cũng nhận, tên gốc đáng chết này vừa đáng yêu vừa mê hoặc, anh căn bản không chống cự được cậu. Sớm đã biết, chỉ cần đối diện Tiểu Lăng nhà anh, cái gì lãnh tĩnh bình tĩnh đều là chó má. . .

Tiêu Tử Lăng nhẹ nhàng bật hơi ở bên tai Sở Chích Thiên: “Như vậy, chờ sau khi bọn họ ngủ say, em mặc Sở ca anh bài bố. . .”

Nhận được lại là tiếng kêu rên cùng rên rỉ thống khổ của Sở Chích Thiên: Tiêu Tử Lăng, em nhất định là đang trừng phạt anh, câu dẫn anh lại còn muốn anh nhận, em quá tàn nhẫn!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Bồi Thường? Sự Bi Ai Của Sở Chích Thiên

Sở Chích Thiên không phải một nam nhân dễ xua đuổi được, anh biết hiện tại không có cách nào lập tức tử hình Tiêu Tử Lăng, bất quá nếu Tiêu Tử Lăng dám chủ động mê hoặc anh, không thừa cơ lấy chút chỗ tốt thì không phải là Sở Chích Thiên anh.

Vì vậy liền thấy anh vươn tay phải, nâng cằm Tiêu Tử Lăng lên, tàn bạo hôn lên đôi môi hồng nhuận hé mở, ở trong mắt anh rõ ràng chính là mời thưởng thức kia.

Nụ hôn của Sở Chích Thiên cực nóng, nhiệt liệt, anh tham lam hút mút cái lưỡi linh xảo không nghe lời kia, dùng đầu lưỡi gặt gao cuốn lấy không buông. Bá đạo đến mức ngay cả cơ hội hô hấp cũng không cho Tiêu Tử Lăng. . .

Bị cướp đoạt năng lực hô hấp, hoa mắt thần mê, đầu Tiêu Tử Lăng trì độ, không suy nghĩ đến chuyện mình bị chiếm tiện nghi, trái lại âm thầm may mắn mình là người thức tỉnh cấp cao, có thể ứng phó loại hôn nồng nhiệt cực kỳ bá đạo này. Không cho hô hấp? Không thành vấn đề, người thức tỉnh cấp cao ngừng hô hấp nửa tiếng đồng hồ cũng không có vấn đề, vì vậy nhân vật bi ai bị hôn đến chết đầu tiên trong ngày diệt vong tuyệt đối không phải Tiêu Tử Lăng cậu.

Sở Chích Thiên hơi thỏa mãn rồi cực cũng nở nụ hôn môi Tiêu Tử Lăng ra, lại phát hiện khí tức cả người Tiêu Tử Lăng hỗn hển tê liệt ngã xuống ở trong lòng anh, lúc này bờ môi của cậu đã bị anh làm nhục mà sưng đỏ, ướm

át nổi lên màu đỏ tươi mê người, ánh mắt mê ly còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong nụ hôn nồng nhiệt kịch liệt kia, bộ hình ảnh mê người này khiến cho tình dục mà Sở Chích Thiên thật vất vả mới đè xuống được lần nữa nhiệt tình nổi sóng, hạ thân căng đến phát đau, Tiểu Thiên Thiên thật vất vả mới mềm xuống không nghe lời lại lần nữa cưỡng ngạnh lên.

Sở Chích Thiên cười khở trong lòng, lực ý chí tinh thần cấp tám ở trước mặt Tiểu Lăng nhà anh toàn bộ là cận bã, chỉ cần Tiêu Tử Lăng hơi lộ ra một chút mê hoặc lơ đãng, anh liền không khống chế được, hận không thể lập tức hóa thân thành ác lang, nuốt toàn bộ Tiêu Tử Lăng cả da lẫn thịt.

Ánh mắt Tiêu Tử Lăng từ từ thanh minh hơn, lý trí bay ngoài trời cuối cùng cũng nhớ trở về. Bất quá cậu khôi phục thần trí rất nhanh sắc mặt biến đen, cậu cảm nhận thấy tay của người nào đó trên người mình đang vui thích ăn đậu hũ của cậu, mà lúc này thế mà còn muốn vượt biên? Hừ, thế này là muốn sờ nơi nào?

Tay phải lần mò đi xuống, trực tiếp kiểm chế cái tay tặc đang từ thắt lưng già của cậu trượt xuống hông, Tiêu Tử Lăng giận trừng mắt, bốc lửa nói: “Tôi chưa nói hiện tại. . .” Mợ nó, cậu còn chưa lớn mật đến mức biểu diễn kịch đông cung kích tình dưới ánh nhìn của mọi người.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Tử Lăng lộ bộ một cái, rốt cục nhớ lại bên cạnh bọn họ còn có ba đứa trẻ thuần khiết. Lập tức quay đầu nhìn qua, mặt vốn đã rất đen lại càng đen.

Ba người Hoắc Chính Vũ Diệp Văn Tiền Lộ mang biểu cảm khác nhau nhìn hai người bọn cậu. Biểu cảm của Hoắc Chính Vũ bình tĩnh nhất, dường như không có bất kỳ cảm giác nào đối với sự thân thiết của bọn cậu, dường như hai người làm những chuyện như vậy rất không sao rất bình thường. Thế nhưng. . . Hừ, cậu có thể cầm chặt rơm trong tay cậu chút không? Không thấy đã rơi đầy đất rồi à?

Tiền Lộ thì lúc này đã quay đầu đi chỗ khác, nhưng sau tai cậu ta đỏ thắm một mảnh, trực tiếp lan đến tận cổ áo. Việc thân thiết của Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên, khiến cho đứa trẻ thuần khiết này ngượng ngùng. Đáng thương cậu ta còn chưa từng thấy qua hôn môi thực sự, huống hồ còn là khẩu vị nặng nam nam, khiến cho cậu ta có chút không biết làm sao cùng ngượng ngùng.

Mà Diệp Văn là người có biểu cảm khoa trương nhất trong ba người, cậu ta mở lớn miệng ngồi chồm hổm ở nơi kia, một đôi mắt to trừng thật to. Cậu ta thật không ngờ tới Nguyên Kỳ với Phương Dật là loại quan hệ này, hôn môi nóng bỏng của hai người trực tiếp khiến cho đứa trẻ mười bảy tuổi này cả kinh sửng sốt.

Tiêu Tử Lăng thấy biểu hiện của ba người, biết quan hệ của cậu với Sở Chích Thiên đã chính thức bị lộ. Điều này làm cho nét mặt già nua của trung niên đại thúc tuổi tác chân thực gần ba mươi, tuổi tác tâm lý đã đến bốn mươi như cậu trưởng đến đỏ bừng, xấu hổ muốn chui xuống đất.

Cậu thế mà bị một người nam nhân hôn đến thần hồn điên đảo. . . Trời ạ, thế này quá mất mặt thân là nam nhân của cậu rồi.

Ách, hóa ra tên này xấu hổ là vì nguyên nhân này. -- Giám Định quân câm nín nhìn trời.

Phân Tích trong phòng tối đáng thương ngồi chồm hổm ở một bên, u buồn vẽ vòng vòng trên mặt đất, miệng lẩm bẩm: “Giám Định là tên bại hoại. . .” Nó rất muốn đi ra nhắc nhở thân ái, thế nhưng Giám Định không cho phép, trực tiếp vứt nó vào trong phòng tối giam lại. Vì cái rằng Giám Định luôn giúp Sở Chích Thiên chứ? Cái đầu nhỏ của Phân Tích bởi vì không có Giám Định cung cấp tin tức, nó phân tích không ra được nha.

Tiêu Tử Lăng xấu hổ bình tĩnh không được nữa, cậu hung hăng vứt cái tay tặc trong tay đi, cả giận nói: “Đêm nay không có phúc lợi. . .”

Sở Chích Thiên mới đề xuống được tình dục xung thiên, chợt nghe thấy những lời này của Tiêu Tử Lăng, như một chậu nước lạnh tưới xuống, lạnh đến trong lòng, anh giận nhảy dựng lên: “Em nói cái gì?” Hừ, chưa từng thấy ai chinh người như thế, thật mờ thèm nhỏ dãi thật vất vả mới sắp đưa đến bên miệng, thế nào có thể cứ thu hồi như vậy? Thế này tuyệt đối là tàn ác vô nhân đạo, anh kiên quyết phản đối.

“Hừ, anh một mình độc thủ xuân khuê đi.” Tiêu Tử Lăng đứng lên, một cước đá văng Sở Chích Thiên muốn nhào lên tiếp tục ăn đậu hũ, “Tối nay tôi với Tiểu Văn cùng canh nửa đêm sau!” Sở Chích Thiên, anh cứ một mình động dục đi. Tiêu Tử Lăng hoàn toàn quên nhúm lửa này chính là do cậu đốt lên.

Sở Chích Thiên nghe vậy lập tức quay đầu, sắc mặt dữ tợn, đường nhìn âm ngoan gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Văn, như mãnh thú bị xâm chiếm địa bàn cướp đoạt phối ngẫu, lóe quang mang muốn cắn người, chỉ nghe anh âm trầm gọi: “Tiểu Văn. . .” Hết thấy điều này đều đang cảnh cáo Diệp Văn, muốn mạng sống thì thông minh chút cho anh.

Đường nhìn khủng bố đó khiến cho thân thể nhỏ bé của Diệp Văn run run, cái đầu nhỏ vốn có chút trì độn lúc này vận chuyển với tốc độ cực nhanh như thiết bị xử lý hạt nhân, tuyệt đối đã phá kỷ lục thế giới, cậu ta lập tức tìm được phương pháp tự cứu, liền nghe thấy cậu ta trả lời: “Nguyên ca, xin lỗi, em đã thương lượng với Chinh Vũ ca cùng canh nửa đêm trước rồi!” Tay nhỏ bé của Diệp Văn gắt gao túm lấy ống quần của Hoắc Chinh Vũ bên cạnh, dùng sức kéo kéo, tỏ ý người bên cạnh nghìn vạn lần đừng vạch trần lời nói dối của cậu.

Nguyên ca, xin lỗi, đàn em nhà anh thật đáng sợ, nhất định là ác ma hóa thân, em còn chưa muốn chết đâu!!! Một tiểu Diệp Văn bản chibi lúc này đang rơi lệ đầy mặt trong lòng Diệp Văn.

Tiền Lộ thấy đường nhìn của Tiêu Tử Lăng chuyển tới trên cậu ta, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Ánh mắt cậu ta khẽ động, cả người liền bắt đầu uể oải không phấn chấn, liền nghe thấy cậu ta hừ khí vô lực nói: “Dị năng của em còn chưa khôi phục, sợ rằng đêm nay không thể gác đêm, xin lỗi Nguyên ca, thực lực của em quá thấp, nhưng về sau em nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh lần nữa. . .” Kỳ thực dị năng của cậu ta đã khôi phục gần đây, cậu ta cũng rất thích ý cùng Nguyên Kỳ hợp tác gác đêm. Thế nhưng, điều đó phải có một tiền đề, chính là bên cạnh cậu ta không có con mãnh thú Phương Dật kia nhìn chăm chăm.

Con người nhỏ trong nội tâm Tiền Lộ quơ một lá cờ trắng nhỏ, bi ai nói: Nguyên ca, anh có thể giam lại mãnh thú nhà anh được không? Không thấy ánh mắt căn người kia của đàn em nhà anh sao, nếu như đáp ứng gác đêm với anh, mặt trời đáng yêu của ngày hôm sau tuyệt đối sẽ nói tạm biệt với em a, mà em còn chưa sống đủ đâu. Vì vậy, Nguyên ca, ngày hôm nay anh cứ liều mình chăn nuôi hổ đi!

Sở Chích Thiên thấy Diệp Văn với Tiền Lộ rất thức thời, hài lòng thu lại khí tức âm lãnh hung ác, quay đầu nhìn Tiêu Tử Lăng, khóe miệng lộ ra nụ cười tà khí thực hiện được: “Nguyên ca, xem ra chỉ có tôi với anh hợp tác canh nửa đêm sau a.” Nếu Tiểu Lăng nhà anh khai ân thưởng cho anh thịt ăn, anh thế nào cũng phải nuốt vào khối thịt đó.

Tiêu Tử Lăng thấy biểu hiện của mấy người bên cạnh, thập phần cam nín, cậu có chút hối hận, cậu không nên mềm lòng nói ra những lời như lên giường, Sở Chích Thiên không phải dễ đối phó, cho anh ta một chút ánh nắng anh ta sẽ sáng rực rỡ, cho anh ta một điểm tựa là có thể nâng được địa cầu. . . Ách, lời này chạy trật rồi, thu hồi. Nói chung, Sở Chích Thiên là một người thủ đoạn độc ác lòng dạ hiểm độc, chỉ cần đối thủ lộ ra một chút sơ hở nhỏ, sẽ bị anh cùng truy mãnh kích cho đến khi triệt để thần phục.

Tiêu Tử Lăng cảm nhận thấy cảm giác nguy cơ vô bì, mồ hôi lạnh hơi toát ra trên trán, lần này cậu còn có thể sống rời khỏi được giường của Sở Chích Thiên sao? Ký ức chết đi sống lại ở dưới thân Sở Chích Thiên ngày ấy lần nữa thức tỉnh, điều này khiến cho sắc mặt Tiêu Tử Lăng càng hiển lộ vẻ tái nhợt.

Sự biến hóa vẻ mặt của Tiêu Tử Lăng căn bản trốn không qua được Sở Chích Thiên vẫn luôn quan tâm cậu, Sở Chích Thiên đương nhiên biết thế này là vì điều gì, tay phải anh hung hăng nắm chặt, trong lòng cố động cho chính mình: Lần này anh tuyệt đối phải tận lực biểu hiện, nhất định phải để cho Tiêu Tử Lăng hưởng thụ được vui sướng cực hạn ở dưới thân anh, để cho cậu mê luyện loại hoan ái này, không rời khỏi thân thể anh.

Đúng vậy, không rời khỏi thân thể anh! Ánh mắt Sở Chích Thiên bắt đầu âm trầm, anh thật đáng buồn đến mức chỉ có thể dùng loại phương pháp này để giữ Tiêu Tử Lăng lại, dùng tình dục để ràng buộc cậu. Sở Chích Thiên hiểu rất rõ, Tiêu Tử Lăng đột nhiên đáp ứng cùng anh lên giường, không phải anh đã cảm động được Tiêu Tử Lăng, để cho Tiêu Tử Lăng yêu anh, điều này chẳng qua chỉ là một loại hoàn trả, là sự áy náy của Tiêu Tử Lăng. Trái lại cũng đã chứng minh Tiêu Tử Lăng không có cách nào tiếp nhận được cảm tình của anh, vì vậy, Tiêu Tử Lăng cảm thấy có lỗi với anh, sự áy náy để cho Tiêu Tử Lăng quyết định dùng thân thể cậu để hoàn trả hết thảy. . . Anh thậm chí có thể dự liệu được, chờ hai người hoan ái xong, Tiêu Tử Lăng sẽ nói ra lời tuyệt tình: Xin lỗi, tôi chỉ có thể cho anh cái này, về sau anh tôi đôi bên không ai thiếu nợ nhau.

Nếu dựa theo tính tình trước đây của anh, anh nhất định sẽ cự tuyệt, Sở Chích Thiên kiêu ngạo tự tin thế nào có thể tiếp nhận loại bồi thường rõ ràng mang theo hàm nghĩa bố thí này? Thế nhưng hiện tại anh căn bản không cự tuyệt được loại mê hoặc này, thật giống như người sắp chết khát đột nhiên được tặng một ngụm nước mát, anh nhất định phải dựa vào một ngụm nước đó thu được cơ hội sống sót.

Đúng vậy, Sở Chích Thiên sợ sau khi anh cự tuyệt, Tiêu Tử Lăng tự nhận không có bất kỳ thứ gì ràng buộc sẽ đi càng dứt khoát, càng kiên quyết hơn. Sở Chích Thiên không cách nào tiếp nhận kết quả đó, nếu như Tiêu Tử Lăng thực sự lựa chọn rời khỏi anh, anh nhất định sẽ phát cuồng, làm ra chuyện cực kỳ đáng sợ. Sở Chích Thiên biết rất rõ kết quả là gì, anh khẳng định sẽ hủy Tiêu Tử Lăng, bẻ gãy cánh chim của cậu, sau đó nhốt ở bên người anh, mỗi ngày mỗi đêm làm cậu thao cậu, cho đến khi một phương tử vong.

Sở Chích Thiên không muốn để cho ma quỷ trong lòng xuất hiện, Tiêu Tử Lăng là người anh muốn nâng ở trong tay thương yêu. . . Vì vậy anh phải bắt lấy mỗi một cơ hội, gia tăng sự ràng buộc với Tiêu Tử Lăng, tình dục cũng là một loại trong đó.

Đêm đã khuya, Hoắc Chinh Vũ Diệp Văn bảo vệ bọn họ nửa đêm trước, rốt cục an tâm mà ngủ, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, bọn họ không dám không ngủ, bọn họ sợ hãi thấy ánh mắt nhiếp người của Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng vừa mới đi ra phòng nhỏ, một đôi cánh tay trắng kiện liền quần lên từ phía sau, khí tức quen thuộc vây quanh cả người cậu, cậu đã bị Sở Chích Thiên ôm lấy từ phía sau, thân mật khóa ở trong lòng anh.

Tiêu Tử Lăng quát nhẹ: “Buông tay!” Hừ, cậu lại không muốn chạy trốn, làm gì nóng ruột như thế? Chẳng lẽ không thể nhịn chút? Chờ ba người kia triệt để ngủ say rồi hẵng nghĩ việc đó?

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Đấu Sức. Thịnh Yển Khai Mở!

Sở Chích Thiên phía sau không trả lời, Tiêu Tử Lăng vừa định giãy khỏi cái ôm khiến cho cậu hít thở không thông này, liền thấy trước mắt nhoáng lên, toàn bộ tình cảnh đã chuyển hoá. Cậu đã tới trên giường lớn bạch ngọc trong Tử Phủ, chẳng qua hiện tại tình cảnh của cậu rất không ổn, bởi vì cậu đang bị Sở Chích Thiên đè nặng trên giường, vững vàng giam cầm trong lòng anh ta.

Mặt Tiêu Tử Lăng đỏ lên, quay đầu qua cả giận nói với Sở Chích Thiên đang đè ở trên người cậu: “Sở Chích Thiên, đầu của anh bị tinh trùng chiếm đầy hết rồi có phải không? Chúng ta vào Tử Phủ, bọn Diệp Văn thì làm sao?” Bọn họ đi ra là để gác đêm, không phải là vào Tử Phủ trộm hoan.

Sở Chích Thiên cúi đầu ngậm lấy một bên vành tai trắng nõn êm dịu của Tiêu Tử Lăng, khẽ cắn cười nói: “Yên tâm, trăm mét xung quanh phòng nhỏ anh đã dùng kết giới không gian phong tỏa, chỉ cần có người đụng vào, anh nơi đây sẽ biết.”

Lời nói Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng câm nín. Hồn đản này vì lên giường với cậu, cái gì cũng an bài xong hết rồi, cậu còn có thể nói gì? Xem ra ngày hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi, bất quá cũng tốt, bọn họ đều phải cần một kết thúc, tiếp tục dây dưa đối với hai bên đều không tốt. Nếu Sở Chích Thiên muốn thân thể cậu, cậu cho anh ta hưởng dụng là được rồi, sau đó đôi bên không thiếu nợ nhau.

Sở Chích Thiên cảm nhận được Tiêu Tử Lăng dần dần thả lỏng thân thể, biết cậu đã tiếp nhận sự an bài của anh. Một luồng bi thương khôn kể xông thẳng trong lòng anh, khiến cho anh nhin không được oán hận cắn vành tai trong miệng, nghe thấy tiếng hô nhỏ trong miệng Tiêu Tử Lăng.

Chẳng lẽ em muốn kéo sạch quan hệ với anh như thế? Sở Chích Thiên dùng đầu lưỡi âu yếm vành tai bị anh cắn ra vết thương của Tiêu Tử Lăng, rử mi mắt xuống, che đi sự bi thương sâu bên trong. Đã như vậy, để cho anh tận tình yêu em, để cho em biết loại bồi thường này với anh mà nói, vĩnh viễn không đủ, anh muốn nhiều hơn nhiều hơn nữa. . .

Sở Chích Thiên lật thân thể Tiêu Tử Lăng lại, trong tay đột nhiên xuất hiện một lọ nước, đột nhiên đầu lọ bị chặt đứt toàn bộ, Tiêu Tử Lăng ngẩn người, chẳng lẽ Sở Chích Thiên ‘lên giường’ còn có thứ gì cổ quái hay sao? Uống nước thấm giọng? Hay là? Chẳng lẽ còn muốn súc ruột?

Đang lúc Tiêu Tử Lăng miên man suy nghĩ, Sở Chích Thiên tưới cả lọ nước trong tay lên trên đầu mình, không đợi Tiêu Tử Lăng kinh hô đặt câu hỏi, trong tay Sở Chích Thiên lần nữa xuất hiện một lọ nước, mà lần này thì tưới lên trên mặt Tiêu Tử Lăng, thiếu chút nữa khiến cho Tiêu Tử Lăng không hề chuẩn bị bị sặc.

“Sở Chích Thiên, anh phát điên cái gì?” Tiêu Tử Lăng tức giận vuốt mặt ướt đầm, vội vàng lên giường chính là anh, gội nước cũng là anh ta, không muốn lên thì không lên, hà tất lăn qua lăn lại người ta như thế? Cậu cũng không phải vội vàng cầu hiến thân. . .

Sở Chích Thiên không trả lời, trong tay lần nữa xuất hiện lại một chiếc khăn mặt trắng noãn, anh cẩn thận lau chùi mặt cho Tiêu Tử Lăng, chậm rãi khuôn mặt thuộc về Nguyên Kỳ biến mất, mà khuôn mặt khiến cho anh yêu tận xương tủy kia đang từ từ hiện lên, chính là khuôn mặt chân chính của Tiêu Tử Lăng.

Tiếp theo Sở Chích Thiên tẩy đi ngụy trang của bản thân, Sở Chích Thiên lãnh khốc bá đạo xuất hiện ở trước mặt Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng trong nháy mắt linh ngộ, lão đại nhà cậu không muốn dùng thân phận người khác lên giường với cậu sắm vai người khác, anh ta chỉ dùng thân phận Sở Chích Thiên lên giường với người tên là Tiêu Tử Lăng, triệt triệt để để làm một hồi hoan ái thuộc về bọn họ.

“Anh nhầm chán, không phải đều là chúng ta sao?” Tiêu Tử Lăng cau mày, nhin xuống sự đảng chất trong mắt, tim của cậu thể mà bởi vì hành động của Sở Chích Thiên mà hung hăng co rút vài cái.

Sở Chích Thiên yêu say đắm sờ khuôn mặt mà anh buộc trong linh hồn trong giấc mơ này nói: “Không giống, khuôn mặt này với anh mà nói, là thuốc kích tình, để cho anh càng có. . .”

Biết ngay, Sở Chích Thiên sẽ không có lòng tốt như vậy mà. . . Tiêu Tử Lăng oán hận nện giường lớn bạch ngọc dưới thân. Hừ, ban nãy cậu tuyệt đối không hề bị cảm động, tuyệt đối không.

Sở Chích Thiên nở nụ cười trầm thấp, anh một phen nắm cằm Tiêu Tử Lăng, nụ hôn cực nóng trực tiếp hạ xuống, chặn lại lời mắng tức giận sắp sửa thốt ra của Tiêu Tử Lăng. Ban nãy anh nói chính là lời thật, tuy rằng đối với Tiêu Tử Lăng mang khuôn mặt Nguyên Kỳ, sự bành trướng của anh sẽ không dừng lại, nhưng sẽ luôn cảm thấy không thập phần tận hưởng.

Anh chưa bao giờ thấy qua biểu cảm rơi vào cuồng hoan của Tiêu Tử Lăng, tuy rằng từng có một lần tình sự kịch liệt, đáng tiếc lần đó khi giải mị độc, anh sợ bị Tiêu Tử Lăng biết mình đã thanh tỉnh, cơ bản đều là nhắm mắt làm, chỉ có thể dựa vào tay anh, miệng anh, thân thể anh để cảm nhận khoái cảm mà Tiêu Tử Lăng đạt được trong lần hoan ái đó, điều này khiến cho anh rất tiếc nuối, bởi vì Tiêu Tử Lăng rơi vào trong đó, anh không tận mắt thấy được một màn mê hoặc động nhân nhất đó.

Anh muốn thấy hết thấy biểu cảm của Tiêu Tử Lăng, thấy khuôn mặt chân thực kia bởi vì anh mà triển lộ phong tình mê người, bất kể là lúc đầu, hay là rơi vào kích tình điên cuồng lúc sau, bất kể là biểu cảm nhú mày bởi vì đau đớn hay là bị anh làm đến mức không cách nào thừa nhận cuối cùng chỉ có thể rơi lệ cầu xin.

Anh chỉ suy nghĩ thôi mà đã hưng phấn vô cùng, hạ thân càng cứng rắn, cũng khiến cho anh nhin càng thống khổ. Đó không phải thuốc kích tình thì là cái gì?

Quả nhiên, Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên hôn đến mức biến thành một bãi nước, ánh mắt mê mang có vẻ tinh thuần vô cùng, khiến cho Sở Chích Thiên có một loại khoái cảm biến thái lãng nhục. Hạ thân liền như một mãnh thú dữ tợn, rít gào muốn lập tức chiếm hữu địa bàn của nó.

Sở Chích Thiên biết, anh đã hết cách cứu rồi, Tiêu Tử Lăng đã khiến cho anh phóng thích ma quỷ trong lòng. Hắn đáng chết muốn hung hăng lăn qua lăn lại đại nam hài thoát nhìn ngây ngô vô cùng dưới thân, muốn nhìn thấy khuôn mặt kia lộ ra sự cầu xin, bất lực, thậm chí là thời khắc chết đi sống lại.

Không sai, hiện ra ở trước mặt Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng chân thực là bộ dáng một đại nam hài, dung mạo chân thực của Tiêu Tử Lăng không còn là khuôn mặt đáng yêu vị thành niên mười bốn mười lăm tuổi trước đây nữa. Cũng không phải khuôn mặt thành thực anh tuần hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mà về sau cậu bình thường mang. Khuôn mặt chân chính của cậu là một khuôn mặt hai mươi, loại khuôn mặt hỗn tạp giữa thanh thuần cùng già dặn, thành thực cùng non nớt, cảm giác mâu thuẫn mười phần rồi lại khiến cho đường nhìn không thể rời khỏi. . .

Được rồi, từ hình dung vừa rồi chỉ hữu hiệu đối với Sở Chích Thiên, nói cách khác, khuôn mặt này của Tiêu Tử Lăng cũng chỉ có cảm giác mê hoặc nồng đậm đối với mỗi Sở Chích Thiên. Người khác thấy, có lẽ căn bản

không có ấn tượng gì, không phải là khuôn mặt hai mươi tuổi mà mỗi người đều có sao? Đương nhiên có thể Tiêu Tử Lăng sẽ đáng yêu hơn một chút, xinh đẹp hơn một chút, thành thực hơn một chút, già dặn hơn một chút, anh khí hơn một chút. . .

Sự thực chứng minh, trên tình sự, Tiêu Tử Lăng căn bản không phải là đối thủ của Sở Chích Thiên, tuy rằng Sở Chích Thiên động tình, bạo tăng, những vẫn còn có thể bảo trì tư duy thanh tỉnh, anh rất cục khắc chế được xung động muốn trực tiếp lên ngựa, bắt đầu tiến hành kế hoạch anh sớm đã định ra, trận hoan ái này không phải hoan ái đơn thuần, mà là trận đấu sức giữa anh cùng với Tiêu Tử Lăng.

Đáng tiếc Tiêu Tử Lăng bị tài nghệ cao siêu của Sở Chích Thiên làm cho thần hồn điên đảo, tuyệt không biết kế hoạch của Sở Chích Thiên, bằng không cậu sẽ không bỏ mặc chính mình, rơi vào trong trận hoan ái này.

Đương nhiên Sở Chích Thiên còn có thể bảo trì tư duy thanh tỉnh dưới tình huống như vậy, khắc chế sự dâng trào của chính mình, là năng lực đã trải qua huấn luyện đặc thù mới có được. Người thừa kế thuộc về gia tộc đứng đầu như Sở Chích Thiên, đã định trước cả đời anh sẽ không bình an, từ nhỏ đã phải đối mặt các loại âm mưu cùng ám sát tầng tầng lớp lớp. Sau khi thành niên, đương nhiên phải tiến hành Chương trình học liên quan đến phương diện này, cùng với bảo trì thần trí thanh linh ở trong hoan ái ứng đối sự tập kích đột nhiên của người bên gối như thế nào, không ai biết đối thủ có thể dùng loại biện pháp này để đạt được mục đích của bọn chúng hay không, đây cũng là nguyên nhân kiếp trước Sở Chích Thiên sau khi hoan ái với nữ nhân, vĩnh viễn không giữ người lại.

Vì vậy, Sở Chích Thiên sau mười sáu tuổi, đã rõ như lòng bàn tay đối với loại tình sự này, nên hiểu đều đã hiểu, chỉ có khi hiểu rõ hết thủy triều này mới có thể biết người dưới thân là vô hại hay là sát thủ lén vào. Đương nhiên, tiến hành loại Chương trình học này còn có một nguyên nhân, đó chính là triệt để để cho người thừa kế hiểu rõ quen thuộc loại hoan lạc

giường chiếu này, thì sẽ không mê loại chuyện này nữa, cũng sẽ không xuất hiện loại người ngu ngốc chỉ yêu người đẹp không yêu giang sơn.

Trước đây Sở Chích Thiên học chỉ là hoan ái cùng nữ nhân, dù sao không một gia trưởng nào hy vọng con cháu nhà mình thích nam nhân, bọn họ đều hy vọng con cháu tương lai hưng thịnh. Bất quá, sau khi Sở Chích Thiên hiểu rõ cảm tình của bản thân, liền bắt đầu học tập thứ trước đây không học được (nam nam hoan ái), mà hiện tại nên hiểu với không nên hiểu anh đều đã hiểu tất cả.

Tiêu Tử Lăng cảm thấy ngực chợt lạnh, thần trí bay ngoài trời rốt cục đã được tóm trở về một chút, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào, quần áo nơi ngực cậu đã bị cởi ra, mà Sở Chích Thiên đang cởi ra dây lưng cậu, chậm rãi cởi quần ra cho cậu, quần trong màu đen gắt gao bao lấy hạ thân cậu, cùng với hai bắp đùi thon dài trắng nõn đang từng chút từng chút hiện ra ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng rõ ràng thấy ánh mắt của Sở Chích Thiên càng thêm âm trầm, yết hầu trượt mấy lượt, thậm chí cậu còn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của Sở Chích Thiên. . . Tiêu Tử Lăng nheo mắt lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý, xem ra Sở Chích Thiên rất hài lòng thân thể cậu.

Bởi vì Thanh Tâm Thuật, bởi vì hấp thu chuyển hóa năng lượng thức ăn tu bổ, tổ chất thân thể của Tiêu Tử Lăng đã không còn là loại thân thể phế tài lúc đầu nữa, sớm đã trở nên thập phần thông thấu, mềm mại dẻo dai, mỗi một cơ chế của nó đều ở trạng thái hoàn mỹ, điều này khiến cho mỗi một bộ phận thân thể cậu đều rất cân đối, khiến người ta nhìn rất thoải mái, không chỉ như thế, tu luyện dị năng cũng rất nhanh chóng, tuy rằng so không bằng Sở Chích Thiên được trời ưu ái, nhưng cũng không kém hơn nơi nào, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tử Lăng có thể tiến vào lớp cao thủ đứng đầu.

Rất nhanh, Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên lột sạch sẽ, không còn một mảnh, mà Sở Chích Thiên cũng đã lột bản thân sạch trơn. Sở Chích Thiên chậm rãi cúi thân xuống, như quỳ lễ, bắt đầu hôn da thịt Tiêu Tử Lăng, từ trán, chóp mũi, môi đến cằm, anh chậm rãi đi xuống, hầu kết, cổ, xương quai xanh, lại đến hai hạt anh đào hồng nhuận khiến cho anh trông mà thèm.

Nụ hôn như hồ điệp của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng gai ngứa vô cùng, cậu vô ý thức giãy dụa trốn tránh, lại bị thân thể cường tráng của Sở Chích Thiên vững vàng ngăn chặn, không thể động đậy chút nào, cậu cảm thấy mình tựa như mỹ thực trong chén, đang bị Sở Chích Thiên chậm rãi thưởng thức, sau cùng từng chút ăn sạch sành sanh.

Sở Chích Thiên trước tiên dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm liếm da thịt bốn phía anh đào, lại thủy chung không chịu yêu thương viên anh đào bởi vì Sở Chích Thiên liếm mà bắt đầu đứng thẳng lên kia, Sở Chích Thiên biết hai hạt anh đào nơi ngực là điểm mẫn cảm của Tiêu Tử Lăng, chỉ cần hút mút một chút, đã có thể khiến cho Tiêu Tử Lăng động tình không thôi, đây là kinh nghiệm anh có được khi mượn cơ hội huấn luyện lần đầu tiên, đương nhiên lần giải mị độc kia, tuy rằng không mở mắt, cũng có thể cảm nhận được điểm này.

Nhưng lần này, Sở Chích Thiên không muốn để cho Tiêu Tử Lăng thỏa mãn nhanh như vậy, anh muốn từng bước một để cho Tiêu Tử Lăng rơi vào điên cuồng, để cho cậu vĩnh viễn không quên được trận tình ái này, thậm chí triệt để mê trận thịnh yến này.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Chinh Phục? Bắt Đầu Thịnh Yến!

Sở Chích Thiên kiên trì dùng môi lưỡi âu yếm da thịt xung quanh hai anh đào nơi ngực Tiêu Tử Lăng, trong lòng Tiêu Tử Lăng gai ngứa vô cùng, bắt đầu vô ý thức vận vẹo thân thể, cậu cảm thấy chưa đủ, nụ hôn của Sở Chích Thiên khiến cho cậu cảm thấy không chân chính âu yếm được đến nơi cậu cần nhất, sự khó chịu ngứa đến mức tận cùng lại không được thư giải trong lòng khiến cho Tiêu Tử Lăng bất chấp thứ gì khác nữa, cậu ưỡn ngực, bắt đầu thống khổ vận vẹo thân thể.

“Muốn sao?” Sở Chích Thiên đột nhiên ngẩng đầu, đình chỉ liếm nơi ngực cổ, anh vừa nói chuyện vừa dời đi mục tiêu, bắt đầu khê cắn vành tai Tiêu Tử Lăng, hơi thở nóng rực thổi ra sau tai Tiêu Tử Lăng khiến cho thân thể Tiêu Tử Lăng nhịn không được run rẩy, vùng da thịt đó đã phấn hồng, không thể nghi ngờ đây cũng là một trong những nơi mẫn cảm của cậu.

Vành tai lóng lánh trong sáng đáng yêu lại phấn hồng ở trong mắt Sở Chích Thiên như một món ngon mỹ vị, rất mê hoặc, anh thở dài thấp một hơi, cúi đầu dùng đầu lưỡi của mình cắn liếm tai Tiêu Tử Lăng một chút, thân thể Tiêu Tử Lăng run mạnh lên, không cách nào khống chế mà tràn ra một tiếng rên rỉ từ trong yết hầu: “Ừm a ~!”

Một tiếng này khiến cho Tiêu Tử Lăng xấu hổ khó che lấp, cả người cậu xấu hổ tựa như con tôm luộc, đỏ bừng, khê cắn môi dưới của mình, cố nuốt xuống tiếng rên rỉ kế tiếp.

“Tiểu Lăng, anh thích nghe thanh âm của em, kêu ra đi.” Sở Chích Thiên cười khê, khó nén sự đắc ý trong đó, sự đáp lại của người yêu đã chứng minh sự nỗ lực của anh không hề uổng phí.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng căn môi dưới của mình càng chặt, cậu rất xấu hổ, loại chuyện mất mặt đó cậu thế nào có thể làm, một người nam nhân thế nào có thể phát sinh loại thanh âm dâm dăng đó dưới sự âu yếm của một người nam nhân khác, thực sự là quá mất mặt nam nhân của cậu mà.

Được rồi, tuy rằng Tiêu Tử Lăng muốn dùng phương pháp đền bù ‘thịt’ để giải quyết nghiệt duyên giữa hai người, nhưng không có nghĩa là cậu chịu buông xuống hết thấy tự tôn nam nhân của cậu, như một nữ nhân dâm loạn phóng dăng mặc sức hầu hạ ở dưới khố Sở Chích Thiên.

“Không chịu sao? Không hề gì, anh sẽ khiến cho em không cự tuyệt được, kêu đến mức yết hầu cũng phải khàn.” Lời nói của Sở Chích Thiên chính là chiến thư của anh, lần này không khiến cho Tiêu Tử Lăng triệt để điên, anh sẽ không xứng làm nam nhân của Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên đã có mục tiêu không cần phải nhiều lời nữa, khai hỏa toàn bộ mã lực, anh muốn cho nam nhân dưới thân hưởng thụ được một trận hoan ái sâu sắc, vĩnh viễn không cách nào quên. Mỗi khi đến thời khắc động tình, chỉ có thể nhớ tới hết thấy mà anh dành cho, chỉ có thể tiếp nhận thân thể anh, cam tâm tình nguyện điên vì anh. Chính như lúc đầu anh nghĩ, trận tình sự này không đơn giản là một trận hoan ái, mà là một trận chiến dịch, là trận đấu sức giữa anh với Tiêu Tử Lăng, là chiến trường đôi bên chinh phục cùng bị chinh phục.

Sở Chích Thiên lần nữa cúi đầu, nghiêm túc kiên trì âu yếm toàn bộ da thịt nơi ngực Tiêu Tử Lăng, lại vô tình cự tuyệt âu yếm hai hạt anh đào đã đứng thẳng cứng rắn kia, dị năng không gian cấp tám của anh vững vàng giam cầm thân thể Tiêu Tử Lăng, nếu muốn chế phục được Tiêu Tử Lăng

với dị năng cấp sáu đỉnh cấp, cùng với sự gia thành của Thanh Tâm Thuật tăng năm, tuyệt không phải dễ dàng, thoáng khinh thường sẽ có thể bị Tiêu Tử Lăng giãy thoát, khiến cho cục diện tốt mà anh thật vất vả mới xây dựng được bị biến mất sạch.

Sở Chích Thiên chưa từng ngờ tới lần đầu tiên toàn lực ứng phó của dị năng cấp tám mà anh khổ luyện là vì lên giường cùng Tiêu Tử Lăng, điều này làm cho trong lòng anh có chút không biết nên khóc hay nên cười, nhưng cũng âm thầm may mắn. May mà anh không lười biếng, cấp bậc vẫn luôn áp chế Tiêu Tử Lăng, bằng không hôm nay cũng rất có thể không cách nào thực hiện được, không chỉ không ‘làm’ được khối thân thể khiến cho anh thêm nhỏ dãi dưới thân này đây, càng không cần phải nói đến từ chinh phục.

Tiêu Tử Lăng dưới sự giam cầm không gian bá đạo của Sở Chích Thiên, chỉ có thể mở ra thân thể vô lực thừa nhận sự giày vò mà Sở Chích Thiên dành cho cậu. Trận đấu sức giữa hai người đã bắt đầu, xem ai chống đỡ không được sự mê hoặc này trước.

Nói thật, hai trái anh đào tròn tròn cứng rắn, phiếm màu sắc mê hoặc người ta kia, Sở Chích Thiên đã sớm mơ ước, mỗi khi đường nhìn lướt qua nơi đó, đều cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đáng chết anh thực sự rất muốn nhét chúng nó vào trong miệng tận tình âu yếm, mặc sức đùa giỡn, tỉ mỉ thưởng thức, mỹ vị đặc biệt trong trí nhớ đến nay anh chưa từng quên.

Động tác của Sở Chích Thiên khiến cho trong nội tâm Tiêu Tử Lăng cũng cảm thấy ngứa, anh đào sưng trướng gai ngứa, như mèo cào cào tim của cậu, cậu rất muốn ngắt hai nơi chưa bao giờ được Sở Chích Thiên âu yếm đó một phen, cho dù cảm nhận đau đớn cũng tốt hơn so với loại ngứa đến mức tận cùng lại không nhận được sự âu yếm chiều cố như hiện tại. Thế nhưng dị năng không gian cấp tám của Sở Chích Thiên, vững vàng giam cầm hai tay của cậu trên đỉnh đầu, căn bản không có cách nào làm được điều này, cậu bất lực chỉ có thể ưỡn ngực, tựa hai hạt anh đào hồng

nhuận của cậu sát vào bên miệng Sở Chích Thiên đang hôn da thịt cậu, không tiếng động mời đối phương tận tình âu yếm vật nhỏ đáng thương đó.

Đáng tiếc, động tác của cậu lại bị Sở Chích Thiên cự tuyệt, đầu Sở Chích Thiên chỉ hơi nghiêng qua một bên, đã tránh khỏi mỹ vị tự động đưa lên cửa đó, cùng lúc đó, anh lại xấu xa vươn đầu lưỡi liếm hút một phen nơi da thịt bên cạnh anh đào, khiến cho yết hầu Tiêu Tử Lăng lần nữa tràn ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Hừ, Sở Chích Thiên khốn nạn, không cần giày vò người ta như thế. Tiêu Tử Lăng rốt cục buông vũ khí đầu hàng, nhin không nổi trước tiên, chỉ nghe cậu cả giận nói: “Nhanh liếm tôi chỗ đó. . .”

Sở Chích Thiên nghe vậy cười khục một tiếng, xấu xa nói: “Tiểu Lăng, muốn anh liếm nơi nào? Em không nói rõ, anh thế nào biết?”

Tiêu Tử Lăng không chủ động khẩn cầu, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ không thỏa mãn cậu, anh muốn từng chút bóc ra lòng hổ thẹn của Tiêu Tử Lăng, muốn cậu dứt bỏ cái gọi là tự tôn kia, anh muốn cậu toàn tâm đầu nhập vào trận hoan ái này, chỉ nhớ rõ anh là nam nhân của cậu, là nam nhân mà cậu khẩn cầu dành cho sự vui thích này.

“Khốn nạn, tôi muốn anh liếm tôi. . .” Tiêu Tử Lăng lần nữa xấu hổ giận dữ nói.

“Không phải anh đang liếm em sao?” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười tà khí, lần nữa dùng đầu lưỡi hung hăng liếm vòm ngực trắng nõn của Tiêu Tử Lăng một cái, vẫn chính xác tránh khỏi hai viên anh đào đáng thương hề hề đứng thẳng ở không trung chờ đợi âu yếm kia.

Tiêu Tử Lăng biết nếu cậu không nói ra địa phương xác thực, Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ không thỏa mãn cậu. Sở Chích Thiên rõ ràng là muốn cậu vứt bỏ lòng hổ thẹn, vứt bỏ hết thảy cố kỵ toàn tâm đầu nhập vào trận hoan ái này, anh ta không cho cậu bất kỳ đường lui với cái cố nào.

Một luồng xấu hổ trong lòng Tiêu Tử Lăng xông thẳng sau đầu, hận không thể ném nam nhân đang đè bên trên cậu xuống đất, sau đó lớn tiếng nói. Muốn cậu chịu thua? Khốn mợ nó nạn, cậu không làm không được sao?

Đáng tiếc. . . Hiện tại Sở Chích Thiên chính là Sở Chích Thiên cấp tám, làm sao là người mà con tôm nhỏ cấp sáu như cậu có thể phản kháng được, hơn nữa nhúm lửa đã bị đốt cháy, muốn dập tắt cũng phải xem đối phương có đồng ý hay không. Nếu như cậu thực sự làm như thế, trong lòng Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng, chờ đợi cậu tuyệt đối là kết cục bi thảm nhất, khẳng định Sở Chích Thiên sẽ nổi trận lôi đình, sau đó diệt cậu. Không, diệt là chuyện tốt, đáng sợ nhất chính là triệt để phá hủy dị năng của cậu, sau đó hung hăng đặt cậu ở dưới thân anh ta, trực tiếp thao đến chết mới thôi.

Được rồi, lúc đó cậu sẽ thực sự chỉ là người bên gối của Sở Chích Thiên. Nhìn rõ đi, chỉ là người bên gối. Sở Chích Thiên tuyệt đối sẽ bẻ gãy cánh chim của cậu, giam cầm cậu cả đời, để cho cậu chỉ có thể nằm ở trên giường của anh ta, ngoan ngoãn chờ đợi sự sủng hạnh của anh ta.

Không biết vì sao, trong lòng Tiêu Tử Lăng mơ hồ hiểu rõ điểm này, đây cũng là nguyên nhân cậu vẫn luôn không dám trực tiếp cự tuyệt Sở Chích Thiên. Tuy rằng Sở Chích Thiên ở trước mặt cậu luôn biểu hiện vô hại như vậy, thế nhưng Tiêu Tử Lăng biết rõ sự âm ngoan trong nội tâm người này.

Thấy Tiêu Tử Lăng vào lúc này thế mà còn có thể hồn bay ngoài trời, Sở Chích Thiên nhướn mày nói nhỏ: “Chậc, Tiểu Lăng thế mà còn có tâm tư nghĩ thứ khác, xem ra anh còn chưa đủ nỗ lực, thực sự quá coi thường sự tự chủ của Tiểu Lăng nhà ta rồi.” Sở Chích Thiên cúi đầu, bắt đầu chuyên tâm dùng đầu lưỡi liếm láp xung quanh anh đào, từng vòng từng vòng, khiến cho cảm giác ngứa trong lòng Tiêu Tử Lăng càng kịch liệt. . .

“Đáng chết, Sở Chích Thiên, tôi muốn anh liếm đầu vú của tôi, đầu vú. . .” Cảm giác ngứa khó nhịn nơi ngực rốt cục đã đánh tan lý trí của Tiêu Tử

Lăng, cậu rốt cục chịu thua trong trận đối kháng này, hô lên câu nói này. Cùng lúc đó, Tiêu Tử Lăng dường như cảm nhận được nơi nào đó sâu trong nội tâm xuất hiện một vết rạn.

Lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên mừng rỡ như điên, anh lĩnh mệnh nói: “Tuân lệnh, người yêu của anh!”

Anh lập tức cúi đầu, nhét một viên anh đào đã sớm chờ mong âu yếm trong đó vào trong miệng, nặng nề mút hút một cái, lực đạo to lớn như muốn hút ra cả máu bên trong, Tiêu Tử Lăng chỉ cảm thấy một trận khoái cảm tê dại lan tràn ra từ phần eo, nơi vẫn luôn gai ngứa khổ không thể phát tiết rốt cục đã được âu yếm đến, miệng nhin không được tràn ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn. . .

Yết hầu Sở Chích Thiên kêu rên một tiếng, cơ bắp toàn thân căng chặt. Tiếng rên rỉ dễ nghe này của Tiêu Tử Lăng khiến cho anh thiếu chút nữa không chế không được, thân dưới đang điên cuồng kêu gào đau đớn, nóng rực đặt nơi bụng dưới của Tiêu Tử Lăng, dường như đang chất vấn anh vì sao không cho nó nhấc súng ra trận, đánh thẳng Hoàng Long?

Sở Chích Thiên nặng nề thở hỗn hển một hơi, cuối cùng cũng trấn an được tiểu đệ đệ của anh, mục đích của lần hoan ái này không phải vì thỏa mãn dục vọng của bản thân, mà là vì chinh phục Tiêu Tử Lăng dưới thân, vì vậy hết thảy điều anh làm đều lấy việc Tiêu Tử Lăng hưởng thụ vui sướng làm chủ, anh đã sớm quyết định, trước khi Tiêu Tử Lăng không tự mình khẩn cầu hợp thể, dành cho hoan ái, anh nhất định phải nhin.

Đầu lưỡi Sở Chích Thiên rất linh xảo, khi nhẹ khi nặng liếm láp anh đào trong miệng, đôi khi cũng dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn gặm, lực độ này vừa đúng, để cho Tiêu Tử Lăng cảm thấy hơi hơi đau đớn, lại để cho nơi đó của cậu càng mãi cảm, mỗi một lần cắn kéo liếm hút đều khiến cho Tiêu Tử Lăng thở hỗn hển liên tục, rên rỉ không thôi.

Đương nhiên Sở Chích Thiên tuyệt không quên viên còn lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó, ngón tay linh hoạt xoay tròn, nhẹ kéo, nhẹ ấn ở nơi đó, đồng thời dùng móng tay nhẹ nhàng cào đầu vú, kích thích hai nơi khiến cho thân thể Tiêu Tử Lăng run rẩy không thôi. Vốn tưởng rằng được âu yếm chỗ này, cảm giác ngứa trong lòng sẽ được bình ổn, đáng tiếc, trong nụ hôn liếm mút ân cần nhiệt liệt của Sở Chích Thiên, một luồng dục vọng gai ngứa càng sâu hơn tràn lan ra từ trong thân thể Tiêu Tử Lăng.

Chỉ thấy thân dưới Tiêu Tử Lăng đang từ từ đứng thẳng lên, lặng yên chạm vào nơi thẳng cứng kia của Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên cảm nhận thấy sự biến hóa nơi bụng dưới, anh phun anh đào đã bị anh liếm láp mà đỏ tươi mê người, phỉếm ánh nước ra, ngẩng đầu tà mị mười phần cười với Tiêu Tử Lăng, sau đó dùng thân dưới cố ý đặt nơi hông Tiêu Tử Lăng bắt đầu ma sát, hai nơi cứng thẳng không hề bất ngờ chạm vào nhau, đôi bên đụng chạm ma sát, chọc cho Tiêu Tử Lăng lần nữa thở hổn hển không thôi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Chinh Phục? Khi Thịnh Yển Tiến Hành!

“Thiên. . . Không, không nên như vậy. . .” Tiêu Tử Lăng cảm thấy thể này có chút kích thích, nhin không được mở miệng ngăn lại, vốn cho rằng Sở Chích Thiên sẽ trực tiếp nhắc súng lên ngựa như lần trước, cậu nghĩ cố chịu một chút sẽ vượt qua, không ngờ lần này Sở Chích Thiên lại nhiều trò như vậy, trực tiếp khiến cho cậu binh bại như núi đổ.

Đáng tiếc, khi Tiêu Tử Lăng nói lời này hai mắt mê ly, sắc mặt đỏ ửng, thân thể vẫn còn run rẩy thở gấp, bộ dáng động tình này khiến cho lời nói cự tuyệt của Tiêu Tử Lăng có vẻ vô lực, trái lại càng thêm vẻ mời gọi không lời.

Sở Chích Thiên thấy một màn động nhân này, ánh mắt càng thêm thâm trầm hắc ám, hầu kết anh trượt lên xuống một chút, khắc chế tình dục xông thẳng đến, anh tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc ở nơi đây.

Anh rũ mi mắt xuống, tập trung lực chú ý lên trên người Tiêu Tử Lăng, tay anh chậm rãi trượt từ anh đào nơi ngực Tiêu Tử Lăng đến bụng dưới, vuốt ve một lần dọc theo rốn, cuối cùng đi tới dưới khố Tiêu Tử Lăng, anh một bên vuốt ve một bên nói nhỏ: “Thiên? Là tên thân mật Tiểu Lăng đặt cho anh sao?” (Thiên = trời, T Lăng đang than trời, cơ mà Sở ca cổ tình hiểu sai thành gọi tên ảnh)

“Anh nghĩ. . . A ha!” Tiêu Tử Lăng vừa định mở miệng phản bác, lại bị động tác của Sở Chích Thiên làm cho kinh sợ, rên rỉ trực tiếp tràn ra từ bên miệng, một tiếng này khiến Tiêu Tử Lăng xấu hổ trực tiếp nghiêng đầu,

chôn đầu của mình vào giữa cánh tay, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn Sở Chích Thiên nữa.

Hóa ra Sở Chích Thiên đã cầm thân dưới của Tiêu Tử Lăng, bắt đầu chậm rãi hoạt động, khiến cho Tiêu Tử Lăng dùng sức cắn môi dưới mới áp chế xuống được tiếng rên rĩ tiếp sau, thế nhưng khước mắt nhắm chặt của cậu tràn ra một chút ánh nước, cùng với gương mặt diễm như mận đào không một thứ không chứng minh lúc này cậu đã rơi vào trong tình lạc cực độ.

Loại biểu hiện như đà điểu này của Tiêu Tử Lăng đã lấy lòng Sở Chích Thiên, để cho Sở Chích Thiên cười trềm rộ lên, anh ác liệt dùng bụng ngón tay ma sát một chút nơi đỉnh chóp dục vọng của Tiêu Tử Lăng, chọc cho Tiêu Tử Lăng thở gấp liên tục: “Anh rất thích tên thân mật Tiểu Lăng đặt cho anh, về sau, cứ gọi anh như thế đi.” Nói xong Sở Chích Thiên buông dục vọng Tiêu Tử Lăng xuống, chuyển khuôn mặt đang trốn ở giữa cánh tay qua, bao phủ lên đôi môi Tiêu Tử Lăng như ban thưởng, chặn lại lời nói muốn phản bác của Tiêu Tử Lăng khi cậu mới vừa phục hồi tinh thần lại.

Phắc, đó là kêu trời vô ý thức, căn bản không phải tên thân mật của Sở Chích Thiên có được không. Tuy rằng Tiêu Tử Lăng rất muốn nói ra chân tướng, đáng tiếc Sở Chích Thiên tuyệt không cho cậu cơ hội. Nụ hôn bá đạo khiến cho sự kháng nghị phản bác của Tiêu Tử Lăng biến thành tiếng ô ô bất lực, vì vậy, cái tên thân mật khiến cho Tiêu Tử Lăng mặt đỏ tới mang tai, khiến cho Sở Chích Thiên đắc ý dào dạt cứ như vậy xác định.

Đương nhiên Sở Chích Thiên ôm hôn Tiêu Tử Lăng nhiệt liệt không quên tiếp tục âu yếm thân dưới của Tiêu Tử Lăng, vẫn dùng tay âu yếm hoạt động, rất nhanh, chút thần trí vừa mới được thu hồi của Tiêu Tử Lăng lần nữa bay đi. Cậu lần nữa bị Sở Chích Thiên kéo vào trong bể dục.

Sở Chích Thiên hung hăng chà đạp đôi môi của Tiêu Tử Lăng rất cực cũng nở buông món mỹ vị này ra, Tiêu Tử Lăng vô ý thức run rẩy lông mi,

bên trên còn nhiễm một chút ướt át, đôi môi mềm ướt sưng đỏ điểm lệ, biểu cảm mê man rơi vào tình dục khiến cho cả người cậu tản ra sự mê hoặc cường liệt, dường như đang mời gọi Sở Chích Thiên làm cậu, hung hăng làm cậu. . .

Sở Chích Thiên miệng khô lưỡi khô, thốt ra: “Sh, em tuyệt đối là yêu tinh. . .” Anh không cho Tiêu Tử Lăng cơ hội tiếp tục thanh tỉnh, thật vất vả mới để cho Tiêu Tử Lăng rơi vào trong loại tình dục vô tri vô giác này, anh nhất định phải khiến cho loại trạng thái này tiếp tục bảo trì. Anh phải cho Tiêu Tử Lăng trung với bản năng của cậu, tự mình cầu anh làm cậu.

“A!” Tiêu Tử Lăng Nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm do ngón tay của Sở Chích Thiên hoạt động đột nhiên kinh hô một tiếng, toàn bộ thân thể cậu đột ngột chấn động, thân trên cong lên run rẩy không ngừng, cậu cảm thấy hạ thể của mình được một nơi ấm áp nuốt lấy, đó tuyệt đối không phải khoái cảm do ngón tay thon dài hữu lực của Sở Chích Thiên có thể mang cho cậu, cậu kinh hoảng mở mắt, lại phát hiện Sở Chích Thiên đang vùi đầu nơi hông cậu, chuyên chú phun ra nuốt vào hạ thể của cậu.

Trong tim Tiêu Tử Lăng co rút một trận, nét ướt át trong mắt càng đậm. Cậu không biết đó là do sự hoan ái cực hạn dành cho, hay là do hành động bất ngờ của Sở Chích Thiên mang đến, cậu bắt lấy mái tóc màu bạc hơi lộ ra kia, lẩm bẩm: “Sở ca, đừng như vậy. . .”

Sở Chích Thiên bá đạo lãnh khốc cường đại thế nào có thể làm ra loại chuyện này, bất kể trên giường hay dưới giường anh đều phải là một đế vương, hưởng thụ sự hầu hạ của người khác, mà không phải dạng hiện tại.

Sở Chích Thiên phun ra nơi cứng thẳng của Tiêu Tử Lăng, ngẩng đầu nói: “Thiên! Gọi anh Thiên!” Người gọi Sở ca quá nhiều, anh hy vọng Tiêu Tử Lăng có một xưng hô chuyên thuộc, như vậy anh mới có thể cảm nhận được anh đã thực sự có được Tiểu Lăng của anh.

Lần này Tiêu Tử Lăng căn bản không hề nghĩ đến việc phản kháng cự tuyệt, cậu đột ngột kéo Sở Chích Thiên đến trước mặt, đối diện khuôn mặt khiến cho cậu tin phục sùng kính kia la lớn: “Thiên, anh căn bản không cần làm như vậy!”

Cậu có đức gì tài gì mà có thể để cho Sở Chích Thiên buông xuống tư thái để lấy lòng cậu? Loại hành động này của Sở Chích Thiên thế nào có thể khiến cho cậu hạ được quyết tâm chặt đứt nghiệt duyên của hai người chứ? Tiêu Tử Lăng cảm thấy sự chua chát trong mắt càng đậm, sự do dự bàng hoàng trong lòng càng thêm kịch liệt.

“Em là người yêu của anh, anh cam tâm tình nguyện.” Sở Chích Thiên trả lời, sau đó nhẹ nhàng ôm hôn đôi môi gần trong gang tấc, cùng với giọt nước mắt chảy xuống dọc theo khóe mắt kia.

“Vì vậy, người yêu của anh, nhắm mắt lại tận tình hưởng thụ tình yêu anh dành cho em đi!” Sở Chích Thiên đẩy Tiêu Tử Lăng ngã lên giường, ấn hai bắp đùi trắng nõn trơn mịn qua bên cạnh chủ nhân của nó, thân thể hoàn toàn mở ra lộ ra nơi riêng tư kia.

Tiêu Tử Lăng chỉ có thể dùng tay che lại hai mắt của mình, cậu phát hiện bản thân không có cách nào cự tuyệt Sở Chích Thiên được nữa.

Sở Chích Thiên chậm rãi cúi người xuống hôn mỗi tấc da thịt trên thân thể Tiêu Tử Lăng, đón nơi cứng thẳng của Tiêu Tử Lăng vào trong miệng, tựa như quỳ lễ thần linh trong lòng.

Tiêu Tử Lăng chỉ đành nhắm mắt lại hưởng thụ sự vui sướng Sở Chích Thiên dành cho cậu, tiếng rên rỉ nhỏ vụn không ngừng tràn ra nơi yết hầu, rốt cục khi cậu đạt được cực hạn vui sướng, cuối cùng ưỡn ngực ngửa đầu kêu lên: “Thiên. . . Buông ra!”

Thân thể run rẩy kịch liệt, cậu rốt cục phóng thích ra trong sự âu yếm miệng lưỡi của Sở Chích Thiên, lần đầu tiên phóng thích trong khoang

miệng ấm áp mềm mại, loại khoái cảm sâu sắc này khiến cho linh hồn cậu vẫn luôn ở vào trạng thái trôi nổi.

Cậu dần dần phục hồi tinh thần lại thế mà nghĩ tới vấn đề mà một người bình thường sẽ không nghĩ đến, đó chính là cậu rốt cục lĩnh ngộ được nguyên nhân vì sao gió bên gối lại lợi hại như vậy. Nam nhân ở trên giường, lý trí căn bản không có tác dụng gì, vì đạt được loại vui sướng cực hạn này, cái gì mà cắt đứt bồi thường cái gì mà nhục quốc tang quyền* đều không phải là vấn đề. . . (nhục nhã quốc gia, đánh mất quyền hành)

Khi Tiêu Tử Lăng mơ mơ màng màng, liền cảm nhận thấy thân thể bị mở ra, nơi hoa cúc tư mật, một ngón tay lặng lẽ dò xét vào, thân thể siết chặt theo tính phản xạ, nhưng nhớ lại việc làm ban nãy của Sở Chích Thiên, trong lòng nhin không được áy náy, vội vã thả lỏng nơi đó.

Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ của Sở Chích Thiên: “Không quen? Không sao, anh sẽ cho em nhận được khoái cảm cực hạn tựa như phía trước, cho em điên trong sự luật động của anh.” Lời nói bá đạo của Sở Chích Thiên khiến cho Tiêu Tử Lăng vốn vẫn còn run rẩy trong dư vị khoái cảm phóng thích, trái tim nhin không được kịch liệt nhảy lên một nhịp, một luồng khủng hoảng bắt đầu lan tràn ra ở trong lòng cậu, chẳng lẽ kế tiếp cậu sẽ chết dưới khố của Sở Chích Thiên?

Ngón tay Sở Chích Thiên chậm rãi rút ra từ trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, phản ứng ban nãy của Tiêu Tử Lăng để cho anh hiểu rõ kỳ thực Tiêu Tử Lăng rất chống cự loại tình sự nam nam, bất quá, Sở Chích Thiên là người bá đạo, là người có tính công kích mười phần, anh có thể ủy khuất bản thân nhất thời, nhưng không thể ủy khuất bản thân cả đời, vì vậy để cho Tiêu Tử Lăng quen loại tình sự này là chuyện lửa sém lông mày.

Trong tay lặng yên xuất hiện một chiếc hộp nhỏ, mở nắp hộp ra, lấy ngón tay khoét ra một khối thuốc cao, chậm rãi tới gần cửa huyệt hồng nhật tuyệt mỹ kia, dò xét vào.

Tiêu Tử Lăng liền cảm thấy có một luồng mát rượi chui vào trong đó, theo ngón tay xâm nhập, cảm giác mát rượi càng ngày càng sâu, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút không thoải mái, như là vì trực xuất loại cảm giác không thoải mái đó, phía sau của cậu bắt đầu phân bố ra nước, rất nhanh Tiêu Tử Lăng cảm thấy tốc độ ra vào của ngón tay trong cơ thể trở nên nhanh trở nên dễ hơn, khi di chuyển thể mà còn có tiếng nước vang, tiếng vang đó khiến cho mặt Tiêu Tử Lăng càng đỏ hơn.

Sở Chích Thiên nhận thấy được sự biến hóa trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, ánh mắt sáng ngời, khoe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn, cao bồi trơn có chứa tác dụng kích tình mà ông chủ kia cực lực đề cử quả nhiên không kém, thế mà đã để cho trong cơ thể Tiêu Tử Lăng biến hóa nhanh chóng như thế. Anh rút ngón tay ra, lần này anh dùng hai ngón tay hung hăng khoét ra một khối lớn từ trong hộp, đã có tác dụng, vậy lần này cứ dùng nhiều một chút.

Sở Chích Thiên đã có chút không tự tin chỉ dựa vào bản thân là có thể chinh phục được Tiêu Tử Lăng, sự phụ trợ cần thiết vẫn là tất yếu. Mà hộp nhỏ kia vào lúc này lặng yên biến mất ở trong tay Sở Chích Thiên.

Lúc này, phía sau Tiêu Tử Lăng rất dễ dàng để cho hai ngón tay Sở Chích Thiên ra vào, đường ruột lần nữa cảm nhận được sự mát rượi, không ngừng tràn ra nước, không chỉ như thế, Tiêu Tử Lăng cảm nhận thấy sâu bên trong trong cơ thể mình bắt đầu trở nên gai ngứa, chỉ hai ngón tay ra vào khiêu khích dường như không giải quyết được sự gai ngứa cùng hư không xông thẳng lên đó, cậu bức thiết muốn nhiều hơn nữa. . .

“A ha. . . Anh cho tôi thứ gì?” Tiêu Tử Lăng vịn vẹo thân thể, miệng rên rỉ chất vấn Sở Chích Thiên, cảm giác gai ngứa càng ngày càng kịch liệt, ngón tay tiến vào càng sâu, cậu cảm thấy phạm vi gai ngứa càng rộng, loại khó chịu này sắp khiến cho cậu chịu không nổi.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười xấu xa: “Một loại thuốc bôi trơn mà thôi.”

Hừ, chỉ là bôi trơn sao? Lừa quỷ đi. Biết loại gai ngựa như nước thủy triều tuôn đến trong thân thể này là không bình thường, khẳng định có quan hệ với thuốc bôi trơn đó. Tiêu Tử Lăng đương nhiên không tin lời ma quỷ của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên lần nữa cho thêm vào một ngón tay, ba ngón tay linh hoạt đẩy ấn khiến cho Tiêu Tử Lăng không còn khí lực chất vấn nữa, chỉ có thể thở hổn hển liên tục nằm trên giường tùy ý Sở Chích Thiên bài bố, mà hạ thể mới phóng thích qua một lần thể mà lại bắt đầu đứng thẳng lên trong sự trêu đùa của Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên dùng tay kia nhẹ nhàng bắt lấy nơi thẳng cứng kia, miệng trêu đùa: “Thế nào, còn muốn nữa?” Thuốc bôi trơn này quả nhiên rất đặc lực, Tiêu Tử Lăng tuyệt không phải một người tính dục cường liệt, nhưng dưới tác dụng của thuốc bôi trơn thúc tình này, vẫn buông vũ khí đầu hàng.

Tiêu Tử Lăng cự tuyệt trả lời, cậu dùng cánh tay che hai mắt lại, bộ dáng đáng yêu ‘tôi cái gì cũng không biết’ khiến cho Sở Chích Thiên âm thầm nuốt vào một ngụm nước bọt, anh khiêu khích Tiêu Tử Lăng như vậy, kỳ thực đã sớm dục hỏa đốt người, chỗ cứng thẳng dưới hông anh đã kêu gào rất lâu, mà hiện tại đã bành trướng tới cực hạn, anh cũng là lần đầu tiên biết, phía dưới của anh có thể lớn như thế.

Đáng chết, nếu anh nhịn tiếp, không nhắc súng lên ngựa, anh hoài nghi về sau sẽ bị cản trở tính cảm, đến lúc đó không nâng được nữa thì quá thiệt.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Chinh Phục, Khi Thịnh Yếu Kết Thúc!

Lý trí của Sở Chích Thiên đã tới một điểm giới hạn, ở vào sát rìa tan vỡ, anh đã nhìn không nổi được nữa, thể nhưng hiện tại vẫn nhất mực còn kém một bước cuối cùng. Sở Chích Thiên hung hăng cắn lên môi mình, mượn chút đau đớn đó để cho dục vọng xung thiên hơi nguội đi một chút, cuối cùng cũng vẫn hồi được lý trí sắp tan vỡ. Anh không thể bị hủy ở nơi đây khi mà sắp tới thời điểm thành công, bằng không hết thảy những việc anh làm trước đó đều không còn ý nghĩa.

Sở Chích Thiên cắn răng, dùng tay bắt đầu bao lấy hoạt động trên dục vọng bồng bồng phần chấn của Tiêu Tử Lăng, sự giáp công trước sau khiến cho Tiêu Tử Lăng không có cách nào suy nghĩ được nữa, trực tiếp chìm vào trong khoái cảm cường liệt này, tiếng rên rỉ lần nữa tràn ra từ sâu bên trong yết hầu cậu, trầm thấp đứt quãng khiến cho sự kiên trì của Sở Chích Thiên thiếu chút nữa đứt đoạn.

Không được, Sở Chích Thiên ảo não phát hiện trận hoan ái này không đơn giản như trong tưởng tượng của anh, sự mê hoặc trong lúc vô tình của Tiêu Tử Lăng có thể khiến cho anh bị đánh tan tác, bó tay đầu hàng.

Lần nữa nuốt dục vọng Tiêu Tử Lăng vào trong miệng, đây là cơ hội cuối cùng của Sở Chích Thiên, nếu Tiêu Tử Lăng vẫn không chịu mở miệng cầu xin anh tiến vào, như vậy anh thua. Bởi vì hiện tại anh chỉ muốn chôn dục vọng của bản thân vào trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, hung hăng chiếm hữu nó, bá đạo tuyên cáo đó là lãnh địa của anh. Đúng vậy, Sở Chích Thiên đã

không còn cách nào nhẫn nại, anh đã đánh giá cao lực nhẫn nại của bản thân, đánh giá thấp sức ảnh hưởng cùng lực mê hoặc của Tiêu Tử Lăng đối với anh.

Hành động này của Sở Chích Thiên, loại cảm giác kích thích cường liệt đánh thẳng thể xác tinh thần này khiến cho Tiêu Tử Lăng kêu lên, đối với động tác này của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng hoàn toàn vô năng chống lại.

Đáng tiếc lần này Sở Chích Thiên tuyệt không để cho cậu hưởng thụ quá nhiều loại khoái cảm cực lạc này, không bao lâu sau Sở Chích Thiên liền đình chỉ động tác này, mà ba ngón tay phía sau cũng đồng thời thu lại.

Sở Chích Thiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ sậm, nhìn chằm chằm Tiêu Tử Lăng hỏi: “Có muốn hay không?” Sở Chích Thiên cũng đã là miệng cộp gan thỏ, mặt ngoài lãnh tĩnh, kỳ thực đã bị dục vọng chiếm cứ cả thể xác tinh thần, đang ở vào khu vực sát rìa mất đi lý trí.

“Ừm. . .” Hai nơi cần âu yếm cấp bách đột nhiên đều bị lạnh nhạt, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng có chút phát điên, cậu vô ý thức quơ hai tay, cắn môi nước nở.

“Nói em muốn anh!” Một tay Sở Chích Thiên cầm nơi cứng thẳng của Tiêu Tử Lăng, chậm rãi ma sát đỉnh chóp của nó. Không chỉ như thế, tay kia của anh còn cầm dục vọng của mình, nhẹ nhàng đặt nơi cửa huyệt của Tiêu Tử Lăng, chậm rãi khiêu khích lối vào nửa mở nửa khép đó, hơi hơi dò xét vào, rồi khi cửa huyệt tham lam muốn ngậm vào lại lui ra. Loại động tác giầy vò chết người này khiến cho đường ruột vốn đã gai ngứa muốn chết của Tiêu Tử Lăng càng thêm ngứa, thật giống như nơi ngứa sắp được gãi tới, thế nhưng vẫn nhất mực chỉ là lướt qua. Loại cảm giác vĩnh viễn không nhận được sự thỏa mãn này, khiến cho sự gai ngứa trong cơ thể bị phóng đại vô hạn, khiến cho Tiêu Tử Lăng không cách nào khống chế nhẫn nại được nữa, trực tiếp nước nở khóc nhỏ.

“Muốn hay không muốn?” Lời này của Sở Chích Thiên gần như là nặn ra từ trong hàm răng. Loại động tác này nói là giày vò Tiêu Tử Lăng, còn không bằng nói là giày vò chính anh. Anh không ngờ rằng, ở trên giường, anh sẽ tự ngược như vậy, lại ngược cam tâm tình nguyện.

Không nên giày vò người như thế! Tiêu Tử Lăng hung hăng nện đánh giường lớn bạch ngọc dưới thân, la lớn: “Đáng chết, nhanh cho tôi!”

“Vậy cầu anh, cầu anh làm em!” Gân xanh bại lộ trên trán Sở Chích Thiên, cố nén sự đau đớn vì nhằn nại mà sắp nổ tung, điên cuồng hét lên.

Anh nghe thấy Tiêu Tử Lăng nói ra câu đó, lý trí triệt để bay mất, nếu không phải anh còn nhớ mãi không quên muốn cho Tiêu Tử Lăng cầu anh làm cậu, anh đã sớm buông vũ khí đầu hàng, nhắc súng lên ngựa.

Tiêu Tử Lăng thống hận Sở Chích Thiên cường thế bức bách cậu, đều đã nói rõ như vậy rồi, vì sao còn muốn kêu cậu cầu anh?

“Đúng vậy, là tôi cầu anh, là tôi muốn anh làm tôi. . .” Tiêu Tử Lăng rất cục khóc hô lên, cậu cảm thấy chiếc quần trong cuối cùng của bản thân đã bị Sở Chích Thiên vô tình lột mất, thể xác lẫn tinh thần của bản thân trần trụi toàn bộ ở trước mặt Sở Chích Thiên không còn khả năng giấu kín được nữa.

Trong tiếng khóc la của Tiêu Tử Lăng, dục vọng khổng lồ ngẩng cao của Sở Chích Thiên đánh thẳng Hoàng Long, toàn bộ chôn vào trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, hai người đồng thời ngửa đầu kêu rên một tiếng, đôi bên đều cảm nhận được một loại thỏa mãn song trọng đến từ tâm linh cùng thân thể.

Bởi vì đã tận lực mở rộng phía sau Tiêu Tử Lăng, tuy rằng vẫn rất chặt, nhưng tuyệt không trở ngại Sở Chích Thiên một bước đến nơi, mà Tiêu Tử Lăng tuy rằng bởi vì Sở Chích Thiên cương quyết tiến vào cảm thấy một chút đau đớn cùng không thoải mái, nhưng so sánh với loại đau đớn như xé

rách lằn trước, cậu bỏ qua hết thấy điều này, chỉ để lại cảm giác thỏa mãn khi sự hư không trong cơ thể được lấp đầy.

Sở Chích Thiên không biết là anh buông vũ khí đầu hàng trước hay là Tiêu Tử Lăng chịu thua trước, hai người gần như hành động cùng lúc, lúc Tiêu Tử Lăng mới hét lên, Sở Chích Thiên đã giơ súng lên ngựa, chinh phạt vào nơi dục vọng mà anh tâm tâm niệm niệm kia.

“A. . .” Thân thể đáng chết thế nào sẽ mất cảm như thế, chỉ là sát qua, Tiêu Tử Lăng đã nhin không được ngựa ra sau rên rỉ, thân thể run rẩy.

“Rốt cục đã tìm được.” Sở Chích Thiên đại thể biết được điểm kích tình trong cơ thể Tiêu Tử Lăng ở nơi nào, bất quá nếu muốn tìm ra chính xác, vẫn khiến cho anh phí chút tâm tư, địa phương đó đủ sâu.

Sở Chích Thiên tìm được điểm kích tình trong cơ thể Tiêu Tử Lăng không còn giày vò Tiêu Tử Lăng nữa, Sở Chích Thiên đã đạt được mục đích, hiện tại chỉ muốn sâu sắc tận sức hưởng thụ một trận hoan ái, dùng dao sắc dưới hông anh dành cho Tiêu Tử Lăng khoái cảm kích tình vô thượng, để cho cậu cực khoái ở trong đó.

Vì vậy, mỗi một lần luật động của anh đều chính xác không lầm va chạm tới điểm kích tình của Tiêu Tử Lăng, từng sóng khoái cảm này khiến cho Tiêu Tử Lăng không cách nào ẩn nhẫn được nữa, cậu rốt cục khóc kêu lên: “Không, không nên. . . Sở Chích Thiên, không được, không nên. . .” Chính như lúc đầu Sở Chích Thiên nói, anh sẽ khiến Tiêu Tử Lăng mở miệng kêu lên, kêu đến khi yết hầu khàn mới thôi.

Chẳng qua, loại cầu xin này thế nào có thể để cho Sở Chích Thiên đã rơi vào trong bể dục từ bỏ chứ, phải nói lời cầu xin của Tiêu Tử Lăng càng như một loại thuốc kích tình, khiến cho Sở Chích Thiên càng thêm hưng phấn, thanh âm cầu xin của Tiêu Tử Lăng càng lớn, động tác của Sở Chích Thiên lại càng kịch liệt dữ dội mãnh, dùng sức hữu lực đưa đẩy tới lui.

Mà lúc này, khi hai người chìm đắm trong nhục dục, trong cơ thể hai người, dưới sự dẫn dắt của Thanh Tâm Thuật, dị năng lần nữa nổi sóng, đôi bên dây dưa vận chuyển, song tu lần nữa mở ra, tình sự của bọn họ càng kịch liệt, năng lượng hấp thu được sẽ càng thêm mãnh liệt. Mà trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, lá chắn vốn đã tới cấp sáu đỉnh cấp, dưới tác dụng của luồng năng lượng cực đại này, bắt đầu thả lỏng.

Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên vững vàng giam cầm vào trong ngực, không cách nào trốn tránh cũng không cách nào phản kháng. Chỉ có thể cắn răng thừa nhận tình sự cường liệt, kích tình cùng vui thích mà Sở Chích Thiên dành cho cậu. Cậu trong sự cầu xin bị Sở Chích Thiên làm cho cao trào liên tục, tiếng cầu xin của cậu từ thì thầm lúc đầu đến khi vô ý thức hô ra, lại từ trong la to về tới nhỏ vụn lúc đầu, đó là bởi vì yết hầu của cậu đã khàn đến mức kêu không được nữa. Thân thể cậu run rẩy kịch liệt, không cách nào né tránh khoái cảm một sóng tiếp một sóng này, cậu rốt cục bắt đầu giãy dụa, bắt đầu dùng năm đấm nện đánh con dã thú vẫn dùng mãnh siêng năng trên người, vô ý thức bắt đầu khóc nhỏ.

Bất quá loại giãy dụa với phản kháng này tuyệt không dài, dưới sự công kích luật động mãnh liệt của Sở Chích Thiên, cậu chỉ có thể vô lực nằm lấy mép giường. Hai mắt thất thần chảy nước mắt, mê mang nhìn Sở Chích Thiên tùy ý luật động ở trên người cậu, thấp giọng nức nở. . . Tình dục không phải thứ mà đứa trẻ đơn thuần như Tiêu Tử Lăng có thể khống chế. Không hề nghi ngờ cậu đã thần phục dưới thân Sở Chích Thiên, không còn nửa điểm sức phản kháng nữa.

“Đáng chết, anh nhất định sẽ chết ở trên người em!” Sở Chích Thiên vốn muốn buông tha Tiêu Tử Lăng, thấy một màn như vậy, dục vọng lần nữa bành trướng, lần nữa bắt đầu rong ruổi trên người Tiêu Tử Lăng. Đối mặt Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên tuyệt không có năng lực chống lại, nếu muốn dừng lại loại tình ái cuồng hoan khiến cho anh cực khoái này, thật

đúng là phải đến một khắc tinh tấn nhân vong* mới có thể. (‘tinh’ sạch, người chết =))))))

Sau cùng, không biết đã trải qua bao nhiêu lần rút cảm, trong tiếng kêu rên của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng rốt cục hoa lệ lệ bị Sở Chích Thiên làm đến hôn mê, triệt để giải thoát. Trước khi hôn mê, cậu còn cảm thán, hóa ra một đêm bảy lần thực sự tồn tại, tỷ như con dã thú Sở Chích Thiên, hừ anh ta không phải người. . .

Trong nháy mắt Tiêu Tử Lăng hôn mê, lá chắn rốt cục bị năng lượng tề tụ trong cơ thể hai người đập tan, Tiêu Tử Lăng chính thức tiến vào cấp bảy, trở thành một trong những cường giả đỉnh cấp trên thế giới.

Sự biến hóa trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, ảnh hưởng tới Sở Chích Thiên, anh chỉ cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đã đến một loại điểm giới hạn cuồng hoan cực hạn, đẩy mạnh một cái, Sở Chích Thiên ngửa đầu rít gào, mở ra cửa tinh, lại một lần nữa phóng thích hạt giống dục vọng của mình, toàn bộ rót vào trong cơ thể Tiêu Tử Lăng.

Sau đó, anh tê liệt ngã xuống trên người Tiêu Tử Lăng, cùng Tiêu Tử Lăng rơi vào trong mê man. Lúc này, chỉ thấy một luồng vòng xoáy linh lực cường đại hiện ra trong Tử Phủ, điên cuồng tuôn về phía hai người trên giường lớn bạch ngọc. . .

Ngày hôm sau, Tiêu Tử Lăng rốt cục khôi phục thần trí, toàn bộ cơ bắp thân thể có vẻ mệt mỏi rã rời, mà trên người lại bị đè lên một vật nặng, khiến cho cậu hô hấp có chút nặng nhọc. Bất quá kỳ quái chính là tinh thần của cậu rất phấn chấn, mà trong cơ thể của cậu lại càng dồi dào năng lượng. Thận trọng thể hội một chút, phát hiện cậu thể mà đã đột phá lá chắn cấp sáu, chính thức tiến vào cấp bảy, hơn nữa nhất cử tới tận cấp bảy trung cấp, một màn bất ngờ này khiến cho cậu kinh hỉ vạn phần.

Bất quá rất nhanh, phần kinh hỉ này liền không còn, sắc mặt Tiêu Tử Lăng biến thành màu đen, cả giận nói: “Sở Chích Thiên, đáng chết, anh đi ra!” Hóa ra cự vật hình côn khảm ở trong thân thể cậu đang chậm rãi thức tỉnh trong cơ thể cậu, từ từ biến lớn biến to biến cứng, chọc cho Tiêu Tử Lăng biến sắc tức giận, cậu biết đó là cái gì.

Sở Chích Thiên dùng cánh tay chống hàm dưới, híp mắt tà khí mườì phần hơi hơi đẩy phần hông một chút, cười hỏi: “Tiểu Lăng, em nữ được?”

“Đáng chết, anh thế nào còn chưa có tinh tẩn nhân vong?” Tiêu Tử Lăng nghiêng rảnh rảnh lợi nói, một đêm bảy lần còn chưa đủ sao? Tinh lại liên tinh thần như vậy? Tên này tuyệt đối không phải nhân loại.

Sở Chích Thiên sẽ không bỏ dở việc cực lạc bất ngờ mà đến này, hữu lực đưa đẩy phần eo của anh, miệng còn trêu đùa: “Vì thỏa mãn Tiểu Lăng của anh, anh đương nhiên phải tận lực biểu hiện, đương nhiên loại chuyện mà Tiểu Lăng nói, tuyệt đối sẽ không xảy ra, vì vậy em yên tâm, anh nhất định sẽ thỏa mãn em.” Ở trong miệng anh, sự thống hận cự tuyệt của Tiêu Tử Lăng biến thành sự vui mừng mời gọi, hoàn toàn điên đảo trắng đen.

Hừ, ai có thể làm tên khốn nạn phát tình lung tung này biến đi a! Tiêu Tử Lăng một bên thừa nhận hoan ái sáng sớm tỉnh lại, một bên thống hận, lần này cậu quay về căn cứ, nhất định phải tìm đủ nam nhân với nữ nhân cho Sở Chích Thiên, để cho anh ta triệt để phát tiết sạch tinh lực của anh ta. Mợ nó, đến thêm một lần nữa, khẳng định mạng già của cậu sẽ bị Sở Chích Thiên chơi xong. Cậu cũng không muốn trở thành người thức tỉnh cấp bảy đầu tiên chết ở trên giường nam nhân!!!

Hừ, người thức tỉnh cấp bảy rõ ràng đã là cường giả tuyệt đỉnh trên thế giới, vì sao cậu sẽ sống bi ai như thế? Mỗi ngày giãy dụa ở trên tuyến tử vong? Đây là đạo lý gì a!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Hứa Hẹn, Tâm Tư Nhỏ Của Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên trải qua trận thịnh yển này, trực tiếp nắm giữ nhược điểm của Tiêu Tử Lăng, biết một khi cậu rơi vào trong tình dục, sẽ không còn năng lực chống lại. Đêm qua vì toàn lực ứng phó chinh phục thể xác lẫn tinh thần của Tiêu Tử Lăng, tuyệt không có dư thừa tinh lực để cho Sở Chích Thiên suy nghĩ chuyện khác, nhưng hiện tại không giống, lúc này Sở Chích Thiên đã khôi phục lãnh tĩnh, đã biết nên lợi dụng những nhược điểm này để vét đủ chỗ tốt như thế nào.

Sở Chích Thiên luật động kịch liệt, mỗi một lần đều không quên va chạm chỗ kích tình của Tiêu Tử Lăng, điều này làm cho Tiêu Tử Lăng rất nhanh lâm vào trong trận hoan ái này, giữa lúc Tiêu Tử Lăng cho rằng vui sướng cực hạn sắp giáng lâm, Sở Chích Thiên thế mà trong nháy mắt tuyệt nhiên đình chỉ sự luật động như mô-tơ, thoáng cái khiến cho Tiêu Tử Lăng từ đỉnh núi cao ngã xuống thung lũng, loại chênh lệch cùng với hư không khó chịu không nhận được thỏa mãn này, khiến cho Tiêu Tử Lăng cau mày rên rỉ.

Sở Chích Thiên ác liệt bắt lấy ngón tay muốn tự an ủi của Tiêu Tử Lăng, không cho cậu có cơ hội chạm vào phát tiết, mà anh dùng miệng lưỡi, ngón tay liên tiếp châm lửa ở trên người Tiêu Tử Lăng, khiến cho cậu dục hỏa đốt người, lại không giúp cậu phát tiết, loại khó chịu mài chết người này rốt cục khiến cho Tiêu Tử Lăng phát điên.

“Anh tới cùng muốn thế nào?” Tiêu Tử Lăng nửa híp hai mắt tràn ngập triêu ý, gương mặt vì tình dục mà đỏ đậm thở hồng hộc, trên khuôn mặt

vốn xuân tình tràn lan xuất hiện lửa giận không cách nào phát tiết dục vọng. Hừ, không thể cho một cái thống khoái sao?

“Tiểu Lăng, đáp ứng anh, vĩnh viễn không rời khỏi anh.” Sở Chích Thiên cần thiết hứa hẹn, cho dù hứa hẹn này dùng loại thủ đoạn thấp kém này nhận được, anh cũng cam nguyện.

“...” Tiêu Tử Lăng cắn môi dưới, cậu biết kết quả đáp ứng là gì. Sở Chích Thiên đáng chết, thế mà dùng chiêu này để buộc cậu đi vào khuôn khổ, thế nhưng vẫn nhất mực cậu không cự tuyệt được.

Thân dưới Sở Chích Thiên nhẹ nhàng mài mài trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng đã bị Sở Chích Thiên khai phá rất mãn cảm đương nhiên không cách nào chống lại loại khoái cảm tê dại này, trực tiếp thở gấp không thôi. Đáng tiếc, kết quả Sở Chích Thiên làm như vậy lại câu ra toàn bộ dục vọng trong lòng anh, tham lam muốn nhiều hơn nữa, muốn đạt được loại khoái cảm cực hạn cực khoái, mà không phải loại nửa vời hiện tại, giày vò khiến người ta sắp phát điên.

“Đáng chết, tôi đáp ứng anh!” Tiêu Tử Lăng rốt cục khuất phục dục hỏa thiêu đốt hừng hực trong thân thể, hô lên câu nói này.

“Không chỉ như thế, còn phải đáp ứng làm. . . tình nhân của anh.” Sở Chích Thiên nuốt vào hai chữ bà xã, đổi thành tình nhân, anh biết nếu như nói ra hai chữ kia, khẳng định Tiêu Tử Lăng sẽ xù lông, cục diện tốt mà anh khổ tâm kinh doanh sẽ sụp đổ. Sở Chích Thiên biết việc này phải đi từng bước một, nước ít sẽ chảy dài, mới có thể nước chảy thành sông, chỉ cần Tiêu Tử Lăng nguyện ý thừa nhận quan hệ của hai người, tin tưởng có một ngày anh sẽ ôm được mỹ nhân về.

“Hừ, anh tới cùng có làm hay không? Tôi đều đã nói, tôi đáp ứng anh. Tôi hoàn toàn đáp ứng anh!” Tiêu Tử Lăng then quá thành giận điên cuồng hét lên.

Lời nói rỗng giận mà ra này, khiến cho Sở Chích Thiên mừng rỡ như điên, anh rốt cục khởi động mô tơ, ra sức biểu hiện, muốn dành cho người yêu dưới thân một trận tình sự hoàn mỹ nhất.

Tiêu Tử Lăng nhận sự vui thích dưới hông Sở Chích Thiên, thở gấp trong kích tình, cậu vô lực đơng đưa theo động tác của Sở Chích Thiên, tiếng rên rỉ nhỏ vụn tràn ra trong yết hầu, dường như có chút ngượng ngùng đối với loại biểu hiện này của chính mình, cậu dùng cánh tay chặn mặt cậu, chặn đường nhìn nóng rực kia của Sở Chích Thiên.

Trong tiếng kêu gọi tràn ngập thâm tình của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng bị che ở dưới cánh tay, giữa trán cũng lộ ra một vẻ trào phúng, cùng với tự mình phỉ nhổ.

Cậu đã thành công, thành công trở thành tình nhân mà Sở Chích Thiên coi trọng nhất.

Không sai, cái gì thoát đi, cái gì cự tuyệt đều là giả, Tiêu Tử Lăng cậu thế nào có thể rời khỏi Sở Chích Thiên có thể dành cho cậu sinh hoạt an ổn chứ, cậu không kiên cường tự tin như vẻ bên ngoài thoát nhìn đâu. Mục tiêu của cậu chưa bao giờ thay đổi, cậu vẫn luôn muốn ôm chắc cái đùi bự Sở Chích Thiên này đây, an an ổn ổn sống đến chết già.

Thế nhưng cậu không ngờ cảm tình mà Sở Chích Thiên đối với cậu xuất hiện biến hóa, không còn là tình anh em đơn thuần nữa, ngược lại phát triển trở thành tình yêu nam nam khiến cho cậu vô năng lý giải. Vì thế, cậu từng quẩn quýt qua, cũng từng nghĩ tới cự tuyệt, nhưng Tiêu Tử Lăng hiểu rất rõ, Sở Chích Thiên bá đạo sẽ không nhận loại đáp án này, trừ phi cậu rời khỏi căn cứ Lăng Thiên, lưu lạc thiên nhai. Thế nhưng điều này cũng không phải việc Tiêu Tử Lăng có thể tiếp nhận, cậu đã quen sinh hoạt an ổn của căn cứ Lăng Thiên, cậu không muốn tiếp tục trải qua cuộc đời vật hy sinh lưu lạc như kiếp trước, tuy rằng thực lực của cậu sớm đã không phải là

cậu trước đây, đã là một vị cường giả tuyệt thế, đáng tiếc tâm của cậu vẫn là tâm của vật hy sinh kiếp trước.

Như vậy con đường duy nhất đặt ở trước mặt Tiêu Tử Lăng chính là tiếp nhận cảm tình của Sở Chích Thiên, sau đó trở thành người bên gối của Sở Chích Thiên, trở thành một thành viên trong hậu cung của anh ta, nhưng con đường này tuyệt đối không dễ đi, tuy rằng hiện tại bên người Sở Chích Thiên không có ai khác, nhưng dựa theo biểu hiện kiếp trước của anh ta mà xem, tính khả năng ngựa giông phi thường cao, cậu có thể dự liệu được tương lai phải cùng đấu tâm đấu trí với nhóm oanh oanh yến yến của Sở Chích Thiên, phải biết rằng nam sủng bình thường không có kết cục gì tốt, điều này không phù hợp với mục tiêu muốn an ổn sống đến già của cậu.

Đương nhiên, Tiêu Tử Lăng tuyệt không chống cự thân phận nam sủng, mười năm kiếp trước, cái gì mà chưa từng thấy qua? Cái gì mà liêm sỉ, cái gì mà tự tôn tự ngạo ở trước tử vong đều là chó má, chỉ là cậu kiếp trước ăn thịt mang bệnh độc nên bị hủy dung, tuyệt chưa từng trải loại chuyện này mà thôi.

Nếu Tiêu Tử Lăng không muốn rời khỏi Sở Chích Thiên, lại không muốn đơn thuần trở thành người bên gối của Sở Chích Thiên, cậu đành phải tìm kiếm cơ hội cùng tồn tại ở trong kẽ hở, điều này cũng phải nói may nhờ cuộc đời vật hy sinh mười năm kiếp trước, cậu có thể co có thể duỗi luôn có thể tìm được cơ hội tiếp tục sinh tồn.

Mà cơ hội đó rất nhanh đã tới, cậu truy sát Ngô Khánh Vân rơi vào trùng vây, không ngờ Sở Chích Thiên lại tới, càng không ngờ anh ta sẽ bởi vậy mà trúng mị độc. Lần đó thoát nhìn cậu như là bị Giám Định Phân Tích lừa hiến thân, kỳ thực cũng là kết quả trong lòng cậu nguyện ý, Sở Chích Thiên bức bách rất chặt, Tiêu Tử Lăng tự nhận trốn không được bao lâu, dù sao đều là lên giường, như vậy vì cứu người mà lên giường sẽ có vẻ cao thượng hơn một chút. . . Đây cũng là nguyên nhân Lăng hắc hóa nói cậu đê tiện, Lăng hắc hóa là chính cậu, vì vậy cũng càng hiểu rõ sự vô sỉ của cậu.

Tuy rằng cậu không thừa nhận là cậu ra trận giải độc, nhưng cậu tin tưởng Sở Chích Thiên không ngu ngốc như vậy, thậm chí cậu còn hoài nghi mấy lần hoan ái sau cùng anh ta có thanh tỉnh. Cậu vốn nghĩ Sở Chích Thiên hưởng qua hương vị của cậu, cuối cùng sẽ thỏa mãn, như vậy tiếp tục khôi phục lại quan hệ đại ca đàn em cũng tốt, dù sao cậu thực sự không muốn tranh một người nam nhân với nhiều nữ nhân như vậy.

Thế nhưng, tính toán của cậu vẫn bị đánh vỡ, thái độ Sở Chích Thiên đối với cậu không hề thay đổi, Tiêu Tử Lăng bị buộc sắp bó tay đầu hàng, thế nhưng cứ nghẹn khuất như thế trở thành người bên gối của Sở Chích Thiên, trong lòng Tiêu Tử Lăng vẫn không cam lòng. Cậu quyết định ngạo kiều một chút, để cho Sở Chích Thiên cầu cậu.

Vì vậy dùng thân phận Nguyên Kỳ rời khỏi căn cứ Lăng Thiên, Tiêu Tử Lăng hiểu rõ Sở Chích Thiên muốn biết một việc ở trong căn cứ, thì không có cách nào giấu được anh ta. Quả nhiên, Sở Chích Thiên đuổi theo, dựa theo thiết kế của cậu mà đi, mở miệng khẩn cầu cậu cho anh ta một cơ hội, vì vậy cậu thuận thế đáp ứng.

Thế nhưng cậu không ngờ tới, trong khoảng thời gian ở chung này, cậu dần dần say mê loại quan hệ này, hưởng thụ sự chiều cố sẵn sóc tỉ mỉ của Sở Chích Thiên, được sủng đến mức không biết đúng mực. Cậu tỉnh ngộ được, quyết định thật nhanh lựa chọn lên giường lại một lần với Sở Chích Thiên, mặt ngoài nhìn là vì cảm kích Sở Chích Thiên, vì bồi thường phần thâm tình đó, cũng vì chặt đứt nghiệt duyên giữa đôi bên. . . Nhưng trên thực tế lại đang nhắc nhở chính mình quan hệ chân thực của cậu với Sở Chích Thiên, chỉ là một tình nhân bên gối!

Tiêu Tử Lăng biết bất kể cậu phản kháng như thế nào, cuối cùng, cậu tuyệt đối chạy không thoát chức tình nhân bên gối của Sở Chích Thiên, thay vì tương lai bình bình thản thản mà đến với nhau, còn không bằng thừa cơ hội này oanh oanh liệt liệt, trở thành tình nhân mà Sở Chích Thiên

khẩn cầu, đau khổ truy cầu mà có được, mà không phải như những người tự mình đề cử.

Mà kết quả chính như Tiêu Tử Lăng dự liệu, trận hoan ái đêm qua, sự khẩn cầu của Sở Chích Thiên hôm nay đều đã chứng minh điểm này, Tiêu Tử Lăng cậu đã thành công, cậu quả nhiên đã trở thành người mà Sở Chích Thiên cầu còn không được.

Nhưng cho dù như thế, cậu cũng khó nén được sự phỉ nhổ, cậu quả nhiên là một người đê tiện, chỉ cần sống tốt, cho dù hầu hạ ở dưới thân nam nhân cũng cam chịu.

Cứ như vậy, tâm tình Tiêu Tử Lăng phức tạp lần nữa rơi vào đỉnh cao tình dục với Sở Chích Thiên, hai người trong tiếng kêu gào phóng thích dục vọng đôi bên, rốt cục bình ổn trận hoan ái ngoài ý muốn rồi lại cũng không ngoài ý muốn này.

“Cút ra cho tôi. . .” Tiêu Tử Lăng nhận được thỏa mãn lập tức trở mặt, cậu giận trừng mắt, thập phần thống hận khinh bỉ đối với cách làm tham lam còn không chịu rút khỏi thân thể cậu của người nào đó.

Sở Chích Thiên không nỡ nói: “Để cho anh ở lại một hồi đi. . .” Cảm giác ấm áp trong cơ thể Tiêu Tử Lăng khiến cho anh lưu luyến quên về, điều này làm cho anh rất thỏa mãn, cũng chứng minh anh thực sự đã có được Tiêu Tử Lăng.

“Tôi đếm tới ba, anh còn không rời đi, về sau anh đừng mong chạm tới nữa. . .” Tiêu Tử Lăng lãnh nhàn liếc qua, ngầm có ý cảnh cáo, cậu đã thăng chức thành tình nhân bên gối của Sở Chích Thiên, không còn là đàn em nghe lệnh Sở Chích Thiên nữa, như vậy cậu nhất định phải giữ uy phong của người bên gối, để nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Tiêu Tử Lăng đều đã nói loại lời này, Sở Chích Thiên nào dám không nghe, không nhịn nhỏ sẽ loạn mưu lớn, điều này quan hệ đến vấn đề tính

phúc tương lai của anh, không thể không để cho anh coi trọng. Anh bất đắc dĩ chậm rãi rút ra con dao khổng lồ dưới hông, đương nhiên cũng không quên ác liệt ma sát trong cơ thể Tiêu Tử Lăng, sau khi nghe thấy tiếng kêu rên của Tiêu Tử Lăng mới thỏa mãn nở nụ cười.

Một tiếng phốc nhẹ nhàng, đường ruột không có bất kỳ trở ngại nào, dịch thể lần lượt chảy ra từ cửa huyết, một màn tình sắc này khiến cho Sở Chích Thiên miệng khô lưỡi khô, con dao khổng lồ vốn đã mềm xuống thế mà lại bắt đầu run rẩy đứng thẳng lên. . .

Tiêu Tử Lăng thấy thế, biến sắc, sau đó. . . liền biến mất khỏi giường lớn bạch ngọc. Đương nhiên cậu không phải rời khỏi Tử Phủ, mà là trốn đến nơi khác của Tử Phủ. Cậu tuyệt đối không thể bị Sở Chích Thiên đặt ở trên giường nữa, nếu vậy thực sự sẽ chết người đó, tên khốn nạn đó tuyệt đối là cầm thú, không có khả năng thứ hai.

Sở Chích Thiên ngạc nhiên nhìn cái ôm của mình trống không, rốt cục cười khùng khục, sau cùng thoải mái cười to, kỳ thực lúc này đây anh thực sự không muốn tiếp tục làm nữa, anh cũng không muốn thực sự làm Tiêu Tử Lăng kinh hách chạy. Không ngờ tới Tiêu Tử Lăng vậy mà bị anh làm sợ, dao khổng lồ vừa phản ứng, Tiêu Lăng nhà anh liền trực tiếp bỏ anh chạy lấy người.

Đây thật không phải là một thói quen tốt. Sở Chích Thiên nghĩ, anh không hy vọng mỗi lần muốn lên giường cùng Tiêu Tử Lăng, còn phải làm một lần tiết mục mèo vờn chuột, tuy rằng rất có tình thú, bất quá luôn sẽ thấy phiền phức, xem ra anh còn phải tính toán thêm một phen nữa.

Sở Chích Thiên không phải một người chỉ ăn một lần liền đã nghiện, anh còn muốn về sau tiếp tục ăn, không chỉ ăn mà còn phải ăn được vui thích.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Hậu Cung? Cậu Chỉ Là Một Thành Viên Trong Đó.

Ngồi ở bên cạnh thu thập cành gỗ khô, Diệp Văn mang vẻ mặt bất mãn nhìn đội săn bắt mới gia nhập vào kia, nữ đội trưởng kia quá vô sỉ, thế mà dán phó đội của bọn cậu chặt như vậy, chẳng lẽ cô ta không biết phó đội là của đội trưởng sao? Không thấy đội trưởng Nguyên Kỳ đã nhăn chặt đầu mi rồi sao? Còn có, phó đội thế này là ý gì? Có đội trưởng còn chưa đủ? Thế mà còn muốn chân đứng hai thuyền?

Diệp Văn hung hăng bẻ gãy cành khô trong tay, vứt vào đồng củi, vẻ mặt phần nộ, lầm bầm. Từ khi ba người bọn cậu được Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên cứu ra, dưới sự yêu cầu cường liệt của bọn cậu, Tiêu Tử Lăng (Nguyên Kỳ) đảm nhiệm chức đội trưởng, Sở Chích Thiên (Phương Dật) đảm nhiệm phó đội trưởng, mà ba người bọn cậu chính là đội viên của tiểu đội.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Tiêu Tử Lăng, một bên thu thập vật tư thức ăn một bên thanh lý đàn tang thì nhỏ yếu thu hoạch tinh hạch, hữu kinh vô hiểm đi tới tòa trấn nhỏ này, bất ngờ gặp được đội săn bắt đi ra từ căn cứ Tần Lĩnh. Lúc đó đội săn bắt này bất ngờ lâm vào vòng vây của đàn tang thì có tang thi cấp bốn đỉnh cấp lãnh đạo, cũng có khá nhiều tang thi cấp ba loại nhỏ. Là một Thuật Đóng Băng của đội trưởng Nguyên Kỳ nhà cậu đóng băng con tang thi cấp bốn kia, lúc này mới để cho nhánh đội săn bắt đó sống sót trốn thoát được, bất quá sau khi nữ đội trưởng của nhánh đội săn bắt đó thấy rõ dung mạo của phó đội, thế mà không chịu dời chân, luôn

không biết xấu hổ dây dưa. Đây cũng là nguyên nhân hai đội săn bắt bọn họ ở cùng nhau.

Diệp Văn không thích nữ đội trưởng kia, làm bộ làm tịch, rõ ràng là một bộ phong trần còn giả vờ ngượng ngùng, làm ra vẻ con gái nhà lành, nhìn mà muốn nôn a. Thế nhưng cậu không rõ vì sao phó đội sẽ coi như cái gì cũng không biết, tùy ý nữ nhân đó thông đồng chứ? Thực sự là đáng hận. . .

Sở dĩ Diệp Văn bất mãn như thế, là bởi vì cậu ta rất sùng bái Tiêu Tử Lăng, cậu ta không hy vọng người mình sùng bái sẽ bị thương tổn. Ở trong mắt Diệp Văn, Tiêu Tử Lăng sắm vai Nguyên Kỳ, không chỉ có thực lực cường đại (lúc này bọn họ biết kỳ thực Nguyên Kỳ đã tới cấp bốn), hơn nữa còn là một cường giả có lương tâm, không chỉ sẽ không nghiền ép hà khắc chiến lợi phẩm của bọn cậu, có thời gian còn có thể chỉ điểm bọn cậu một phen, nói cho bọn cậu kinh nghiệm sinh tồn trong mật thể.

Phải biết rằng hiện tại mật thể này, người thức tỉnh cấp bậc đội trưởng cơ bản không có sự kiên trì nào đi chỉ điểm những con gà mờ rõ ràng chính là vật hy sinh thể này, trừ phi là trong đó có dị năng thức tỉnh cường đại nào đó, cho rằng có giá trị lợi dụng, mới có thể phí một chút tâm tư. Mà dị năng ba người Diệp Văn thức tỉnh căn bản không có gì tốt, đây cũng là nguyên nhân bọn cậu có thể bị Vương Tĩnh Vũ lừa vào đội, bởi vì cũng không có đội ngũ tốt nào khác cần bọn cậu.

Diệp Văn cảm thấy bản thân rất may mắn. Tuy rằng lúc đầu bị lừa, thiếu chút nữa bị hại chết, nhưng ông trời đối với cậu không tệ. Cuối cùng để cho cậu gặp được một đội trưởng tốt, Diệp Văn sùng bái Tiêu Tử Lăng, ngoại trừ ngủ, lúc tỉnh sẽ theo sát Tiêu Tử Lăng một tấc cũng không rời, chỉ cần Tiêu Tử Lăng cần cái gì, cậu ta sẽ làm xong trước một bước. Diệp Văn đặt Tiêu Tử Lăng ở vị trí chính trong lòng. Vì vậy thấy bộ dáng không cự tuyệt của Sở Chích Thiên mới có thể tức giận dị thường, cho rằng phó đội đã phụ đội trưởng.

Hoắc Chinh Vũ nhắc một đồng cảnh khô đi tới bên cạnh Diệp Văn. Cậu ta thấy Diệp Văn mang vẻ mặt phần nộ, lại nhìn nhìn nữ đội trưởng gần như rõ ràng câu dẫn Sở Chích Thiên kia, thân nhiên nói: “Yên tâm, phó đội sẽ không có lỗi với đội trưởng.”

Hoắc Chinh Vũ thấy rất rõ ràng, trong mắt Sở Chích Thiên ngoại trừ Tiêu Tử Lăng, không có bất kỳ ai khác. Đáp án này không phải ngay từ đầu đã có, đoạn thời gian trước cậu ta thờ ơ lạnh nhạt, yên lặng quan sát, trời không phụ người có lòng, rốt cục đã bị cậu ta nhìn ra được một chút, vì vậy thái độ chậm rãi thay đổi, hữu ý vô ý thiên về phía Sở Chích Thiên. Còn vì tạo ấn tượng tốt, cậu ta giúp đỡ Sở Chích Thiên ngăn Diệp Văn lại, cho hai người Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên một thế giới hai người rất khó có được.

Sự nỗ lực của cậu ta đã có thu hoạch, ấn tượng của Sở Chích Thiên đối với bọn cậu vốn hờ hững, lại bắt đầu đối với Hoắc Chinh Vũ không tồi, lúc tâm tình tốt, sẽ lộ ra một nụ cười nhạt đến không thể nhạt hơn với Hoắc Chinh Vũ. Mà lúc này, vẻ mặt Hoắc Chinh Vũ sẽ nhẹ nhõm hơn một chút, sẽ cảm thấy tương lai không phải không xong như trước nữa.

Tiền Lộ nhắc bình gốm đã được đội trưởng thả đầy băng đi tới, dường như chỉ nghe thấy nửa câu nói của Hoắc Chinh Vũ, cho nên một bên thả bình gốm xuống, một bên hỏi: “Cái gì có lỗi với đội trưởng? Các cậu đang nói cái gì?”

Diệp Văn nhếch khóe miệng một chút, trào phúng nói: “Không phải là nữ nhân không biết xấu hổ trước mắt kia sao.”

Tiền Lộ nhìn nhìn, lại tuyệt không để ở trong lòng, cậu ta nói: “Đó là chuyện của đội trưởng bọn họ, chúng ta quan tâm vợ vẫn làm gì, lại nói nam nữ hoan ái vốn là bình thường, bây giờ còn chú ý cái gì trung trinh? Tận hưởng lạc thú trước mắt. . .” Tiền Lộ cảm nhận thấy vài đường kiếm sắc bén phóng tới, thấy Diệp Văn với Hoắc Chinh Vũ ở trước mắt không

vui ra mặt, ánh mắt xem thường nhìn cậu ta, xem ra thập phần phỉ nhổ đối với lời bình luận của cậu ta.

Tiền Lộ cũng không giận, chỉ cười cười thu nhỏ miệng lại không nói nữa, tuy rằng cậu ta cho rằng cậu ta nói không sai, đều đã mặt thế rồi, còn chú ý cái gì mà một chồng một vợ, trung trinh như một, tận hưởng lạc thú trước mắt mới không uổng công sống một đời. Bất quá cậu ta cũng không muốn trở mặt với đồng bọn, nếu bọn họ không muốn nghe thì cậu ta không nói những chuyện đó nữa.

Trong ba người, suy nghĩ của Tiền Lộ đại biểu cho suy nghĩ của phần lớn nhân loại ở ngày diệt vong, có một loại tư tưởng phó thác cho đời, sống một ngày là một ngày, chỉ cần sống sót cái gì cũng không quan trọng, những người đó đều đã từ bỏ đối với cái gọi là cảm tình, trung thành, đạo đức, tôn nghiêm, giữ lại chỉ còn tham dục.

“Tiểu Lộ, làm đồng bọn, xin khuyên cậu một câu, đừng để lời cậu nói vừa rồi cho hai vị đội trưởng nghe thấy!” Hoắc Chinh Vũ nghiêm mặt nói.

Hoắc Chinh Vũ rất rõ ràng, bất kể là đội trưởng hay là phó đội, trong mắt hai người đều có đôi bên, đặc biệt là ở trong mắt phó đội Phương Dật, đội trưởng Nguyên Kỳ là của một mình anh ta, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào mơ ước. Mà cậu ta thường thường ngăn Diệp Văn không đi quấy rối Tiêu Tử Lăng, chính là không muốn Diệp Văn trong lúc vô tình đắc tội phó đội, rước lấy họa lớn.

Dựa vào quan sát cùng nghiên cứu mấy ngày nay, Hoắc Chinh Vũ hiểu rõ, đội trưởng Nguyên Kỳ đích xác rất dễ nói chuyện, tâm địa cũng rất tốt, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của anh ta, anh ta đều có thể bao dung. Nhưng Phương Dật lại không giống, trong mắt của anh ta chỉ có Nguyên Kỳ, khi nhìn bọn cậu, bao gồm cả nữ đội trưởng dào dạt đặc ý kia, tuy rằng Phương Dật che giấu rất tốt, thế nhưng cậu ta vẫn nhìn ra được trong ánh mắt kia không có bất cứ nhiệt độ nào, rất băng lãnh.

Nói cách khác, bọn họ ở trong mắt Phương Dật căn bản không đáng một đồng tiền, là thứ có thể tùy ý vứt bỏ. Vì vậy chỉ cần đắc tội Phương Dật, khẳng định Phương Dật sẽ vứt bỏ cậu. Đây cũng là nguyên nhân Hoắc Chinh Vũ mở miệng nhắc nhở Tiền Lộ, nếu ba người đều cùng đi ra từ căn cứ Kỳ Nguyên, cậu ta cũng không muốn trên đường mất đi một đồng bọn, huống hồ đồng bọn này trước mắt xem ra coi như không kém.

Tiền Lộ gật đầu nói: “Yên tâm đi, tôi cũng không rảnh rồi đi quản chuyện của hai đội trưởng. Huống hồ bọn họ cũng không có khả năng nói chuyện phiếm với chúng ta. . .” Tiền Lộ tuyệt không để lời nói của Hoắc Chinh Vũ ở trong lòng, cậu ta không cho rằng mình có cơ hội tâm sự với nhóm đội trưởng, huống hồ cậu ta cũng không cảm thấy mình nói có gì không đúng.

Biểu cảm không hề để tâm của Tiền Lộ khiến cho chân mày Hoắc Chinh Vũ cau lại, cậu ta động động miệng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Diệp Văn không phát hiện bầu không khí có chút quỷ dị của hai người bên cạnh, cậu ta đã bị một màn đột phát trước mắt chọc giận: “Tôi phắc. Nữ nhân chết bầm đó, cũng dám đánh lén phó đội!” Nếu không phải đội trưởng phản ứng nhanh, nữ nhân đó đã nhào vào trong lòng phó đội rồi.

Tiền Lộ với Hoắc Chinh Vũ nhất thời ném đường nhìn qua chỗ đội trưởng hai đội. Lúc này, Sở Chích Thiên đã bị Tiêu Tử Lăng kéo ra phía sau cậu, mà cả người nữ nhân kia thì nhào lên trên một bức tường bằng, lạnh đến nhe răng nhếch miệng.

Cô ta đập mạnh một chưởng đánh nát bức tường bằng trước mặt, cả giận nói: “Nguyên đội trưởng. Anh làm thế này là ý gì?” Chẳng lẽ anh ta không biết hai đội liên minh sẽ cường đại hơn sao? Nếu không phải phó đội Phương Dật của anh ta hợp tâm tư cô, cô mới sẽ không liên minh với loại đội ngũ nhỏ yếu này đâu.

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng cười lạnh: “Có ý gì? Chính là ý này.” Nói xong cậu kéo mạnh Sở Chích Thiên từ phía sau ra trước người, nặng nề hôn xuống. Chỗ tốt bất ngờ có được này khiến cho Sở Chích Thiên mừng rỡ như điên, ôm chặt Tiêu Tử Lăng hôn nồng nhiệt, hiếm thấy Tiểu Lăng nhà mình chủ động, anh nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Nữ đội trưởng kia chấn kinh đầy mặt, nhìn hai người rốt cục tách ra, lúc này mới hô lớn: “Các người thế mà là một đôi!”

Tiêu Tử Lăng lắc đầu nói: “Không, chúng tôi không phải một đôi.” Câu trả lời của Tiêu Tử Lăng khiến cho mọi người sửng sốt, cũng khiến cho sắc mặt Sở Chích Thiên u ám, chẳng lẽ đến lúc này rồi, Tiểu Lăng nhà anh vẫn không muốn cho anh một danh phận?

Khóe miệng Tiêu Tử Lăng lộ ra nụ cười đắc ý, cậu vươn ngón tay nhẹ nhàng nâng nâng cằm Sở Chích Thiên, làm ra động tác đùa giỡn, lúc này mới tiếp tục nói: “Cậu ta, chỉ là một thành viên trong hậu cung của tôi.” Lời này vừa ra, khiến cho mọi người chấn kinh, mà mặt Sở Chích Thiên nhất thời trở nên đủ mọi màu sắc, một luồng khí lạnh khó hiểu tràn ngập toàn trường.

Diệp Văn nhìn về phía Phương Dật toàn thân bốc lên khí lạnh kia, oán niệm của cậu ta không còn, trong lòng mơ hồ đáng thương thay phó đội nhà mình, hóa ra phó đội chỉ là một thành viên trong hậu cung khổng lồ của đội trưởng, xem ra muốn làm chính thất còn phải phấn đấu.

Mà Hoắc Chinh Vũ bị lời này chấn động thiếu chút nữa ngã ngửa, Phương Dật? Người khiến cho cậu ta tâm sinh sợ hãi đó chỉ là thành viên trong hậu cung của đội trưởng? Hoắc Chinh Vũ nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ này, cậu ta tin tưởng Phương Dật tuyệt đối sẽ không để cho đội trưởng Nguyên Kỳ có cơ hội đó, hoặc anh ta sẽ lạng lẹ giết chết những người sắp trở thành hậu cung kia, hoặc là trực tiếp giết chết đội trưởng. . . Bất kể loại hành vi nào đều khủng bố máu tanh.

Nữ đội trưởng kia nghe xong lời này của Tiêu Tử Lăng, tuy rằng vẫn chấn kinh như trước, nhưng dần dần khôi phục yên bình, bắt đầu đàm phán với Tiêu Tử Lăng: “Đã như vậy, tôi nguyện ý trả giá để trao đổi anh ta với anh.”

Mi mắt Tiêu Tử Lăng thoáng nhếch, nhìn về phía Sở Chích Thiên nói: “Phương Dật, cậu nghĩ như thế nào?”

Sở Chích Thiên nghe vậy vẻ mặt thoáng trang nghiêm, thâm tình nói: “Đội trưởng, tôi chỉ trung thành với anh, nguyện sinh tử cùng nhau vĩnh không phân ly.”

Tiêu Tử Lăng nghe nói như thế, chỉ cảm thấy trên người nổi lên vô số da gà, lời ngầm của Sở Chích Thiên rất rõ ràng, bất kể sinh tử, Tiêu Tử Lăng cậu trốn không thoát đâu, anh ta đây đưa định rồi.

Tiêu Tử Lăng không dám tiếp tục quá phận, nếu thực sự chọc lão đại xù lông, cậu cũng không có trái cây ngon ăn. Cậu cũng không muốn lại bị lão đại nhà mình kéo tới giường lớn Tử Phủ tận tình giáo dục một phen, vì vậy chỉ có thể đẩy lên nụ cười tiếc nuối, xua tay nói với nữ đội trưởng kia: “Xin lỗi, phó đội nhà tôi luôn hy vọng muốn thành một thành viên trong hậu cung của tôi, tôi cũng không thể đả thương tâm của cậu ta, vì vậy chỉ có thể nói xin lỗi với cô.” Tiêu Tử Lăng nói rất nặng từ hậu cung, ý chỉ đó khiến cho mặt Sở Chích Thiên lần nữa cứng đờ.

Xem ra Tiểu Lăng nhà mình vẫn không tin mình, vẫn sợ mình sẽ ngựa giống, sẽ hậu cung a.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Duyên Phận? Bằng Hữu Mới Quen?

Nữ đội trưởng dường như còn không phục, cô ta nói với Sở Chích Thiên: “Chẳng lẽ anh nguyện ý thần phục dưới thân nam nhân? Hơn nữa còn chỉ là một thành viên trong đó? Nếu như anh theo tôi, tôi sẽ cho anh địa vị người chồng chính thức, ngang vai ngang vế với tôi.”

Sở Chích Thiên nhàn nhạt đáp: “Đối với đội trưởng của chúng tôi, tôi cam nguyện.”

Câu trả lời quả quyết của Sở Chích Thiên khiến cho nữ đội trưởng thoáng cái không còn lời để nói, cô ta thập phần ghen khuất, ngực thở hỗn hển hai hơi, lúc này mới giận dữ nói: “Thực sự là thứ không biết điều, đắm mình trong truy lạc.” Cô ta quay mạnh đầu hô với thủ hạ nghỉ ngơi ở một bên, “Còn nghỉ ngơi cái mông, nhanh đứng lên cho tôi, chúng ta đi!” Thủ hạ bò dậy trong một mảnh tiếng kêu rên, cứ như vậy, cô ta mang theo sáu bảy người bị thương rời khỏi doanh địa của Nguyên Kỳ, ở địa phương cách đó không xa, bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời.

Trong lòng nữ đội trưởng tức giận dị thường, nếu không phải cô còn có một chút lý trí, biết khẳng định tàn binh bại tướng trước mắt đâu không lại tiểu đội do Nguyên Kỳ cường giả cấp bốn kia dẫn dắt, thì cô khẳng định sẽ trực tiếp hạ lệnh, cướp lấy Phương Dật. Loại chuyện này không phải cô chưa từng làm qua, cho dù xảy ra sơ xuất cũng không sợ, bởi vì cô có một người anh, đã tiến vào cấp năm, lại càng là đại đội trưởng của một trong ba đoàn săn bắt lớn cường đại nhất căn cứ Tần Lĩnh, đối với hết thảy đoàn săn

bắt mà nói, ba đoàn săn bắt lớn đó là đoàn thể cường đại chỉ có thể nhìn lên, tùy tiện kéo một chi tiểu đội cũng có thực lực trực tiếp khiến đội săn bắt bình thường diệt đoàn.

Lúc này nữ đội trưởng đã hạ quyết tâm, chỉ cần cô trở lại căn cứ Tần Lĩnh, cô nhất định phải nhờ anh trai của cô, diệt chi tiểu đội này, mà Phương Dật nhất định sẽ trở thành người của cô.

Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng tuyệt không ngờ tới nữ đội trưởng được họ nửa đường cứu đó thể mà là một nữ nhân rắn rết, bởi vì Sở Chích Thiên cự tuyệt, cô ta thể mà có ý nghĩ diệt sát toàn đội của Tiêu Tử Lăng. Đương nhiên cho dù hai người biết cũng chẳng thấy sao, dù sao bọn cậu cứu đội người này, đã nói rõ chính là muốn thông qua bọn họ biết được địa chỉ thực tế của căn cứ Tần Lĩnh, giải thích được nguyên nhân vì sao bọn cậu sẽ tới căn cứ Tần Lĩnh. Về phần đội người này có cảm kích hay không, bọn cậu căn bản không để ý.

Cứ như vậy, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng không tốn nhiều trắc trở đã thuận lý thành Chương đi tới căn cứ Tần Lĩnh, bất quá cũng đã sắp tới lúc mặt trời lặn, trong ánh mắt mờ tối của nữ đội trưởng, sau khi bọn cậu giao nộp mấy miếng tinh hạch, có được quyền tiến vào căn cứ, đương nhiên chỉ có thể ở tạm một ngày, ngày mai muộn nhất vào lúc này phải rời khỏi căn cứ.

Tiểu đội năm người của Tiêu Tử Lăng mỗi người cầm một tấm thẻ thân phận tiến vào căn cứ. Thấy nữ đội trưởng phần nộ rời đi, vẻ không cam lòng trong mắt rõ ràng đến mức khiến cho Tiêu Tử Lăng muốn bỏ qua cũng rất khó, Tiêu Tử Lăng với tâm tình trở nên kém đi nhin không được thấp giọng trào phúng Sở Chích Thiên: “Sắc, bản lĩnh anh trêu hoa ghẹo nguyệt thực sự là cường đại. Xem xem, lại thêm một nữ nhân trầm mê, cái liếc mắt đó thật là thú vị a.”

Sở Chích Thiên vừa nghe, biết chủ đề này nguy hiểm. Trước đó là vì muốn thăm dò thái độ của Tiêu Tử Lăng, mới giả vờ không biết, tùy ý nữ nhân kia sắp lại. Hiện tại đã biết Tiêu Tử Lăng có sự ghen tuông cường liệt, nếu như không tỏ rõ thái độ, hiểu lầm một khi sản sinh, sự nỗ lực trước đây của anh sẽ phải ‘kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ’, vì vậy anh kiên quyết ngăn chặn: “Tiểu Lăng. Yên tâm, trong mắt của anh chỉ có em, những người khác đều là xương khô phẩn hồng. Hù chết người.”

Tiêu Tử Lăng chỉ hung hăng trừng anh một cái, bất quá cũng không tiếp tục truy vấn, cậu biết rõ, loại người qua đường Giáp đó còn chưa đáng cho cậu tức giận, tuy rằng nội tâm cậu thực sự rất tức giận. Vì cái răng nữ nhân đều phải thích Sở Chích Thiên, cho dù Sở Chích Thiên thay hình đổi dạng, cũng không cách nào ngăn cản kết cục này. Được rồi, kỳ thực Tiêu Tử Lăng của chúng ta đồ kị, tuy rằng bề ngoài của cậu lần này bình thường một chút, nhưng khí chất là tiêu chuẩn vàng a, vì cái răng không có nữ nhân thích chứ?

Không nói đến chuyện Tiêu Tử Lăng bị đả thương nội tâm, hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng ở trong căn cứ, dưới sự giới thiệu của một cư dân nguyên trụ nhỏ gầy, lựa chọn một chỗ ở tương đối đơn sơ, tuy rằng đơn sơ nhưng cũng rất đầy đủ, buổi tối sẽ không xuất hiện chuyện tựa lừa gì. Cậu lập tức đặt hai gian phòng, an trí năm người bọn cậu, đương nhiên hai người bọn cậu một gian phòng, ba người khác một gian phòng. Không phải Tiêu Tử Lăng không muốn cho đội viên dễ chịu hơn một chút, chẳng qua đội viên không ai dám chạy đến chỗ đội trưởng ở qua đêm, bởi vì tất cả mọi người hiểu rõ đội trưởng là của phó đội.

Ngày hôm sau, bọn họ thức dậy sớm, vì phù hợp làm một đội săn bắt bình thường, Tiêu Tử Lăng liền kêu Hoắc Chính Vũ mang theo Diệp Văn với Tiền Lộ cùng đi trung tâm tuyên bố tin tức nhiệm vụ, tuyển nhận đội viên mới. Mà cậu thì với Sở Chích Thiên hai người cùng tới một tiệm cơm

nhỏ, tên gọi của tiệm cơm làm Hữu Gian, ‘chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ’, thiết kế rất có đặc sắc, cũng rất u tĩnh.

Vì sao hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng sẽ đặc biệt đến nơi đây, là có nguyên nhân, tiệm cơm Hữu Gian này kỳ thực là một cứ điểm bí mật của căn cứ Lăng Thiên điều động đến nơi đây.

Tiệm cơm Hữu Gian tuy rằng nhỏ, nhưng khách hàng lại thực không ít. Khi Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng tới, đã gần buổi trưa, lúc này người đều đã ngồi đầy, điều này làm cho Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng có chút trở tay không kịp, bọn họ không ngờ tới tiệm cơm Hữu Gian dùng để làm yếm hộ này lại làm ăn tốt như vậy.

Nhân viên phục vụ cũng rất khó xử, bọn họ cũng không có đạo lý đuổi khách đi, hẩn nhìn xung quanh một vòng, phát hiện bàn nào đó chỉ có hai người, vì vậy hẩn đi qua, giao lưu với đối phương một chút, sau đó mới chỉ vào hai người Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên. Một người trong bàn đó cười gật đầu đáp ứng, mà một người khác lại mặt đen, anh ta không hy vọng có người quấy rầy thế giới hai người của bọn họ a.

Nhân viên phục vụ hài lòng trở về, dẫn hai người Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên đi qua, Tiêu Tử Lăng mới tới đó, liền nói lời cảm tạ với hai người kia.

Chỉ thấy một nam nhân nho nhã trong đó cười nói: “Không có việc gì, có thể ăn một bữa cơm cùng một bàn cũng là duyên phận.” Anh ta còn phải cảm tạ hai người này, bằng không ngay cả ăn một bữa cơm cũng không an ổn.

Những lời này của anh ta khiến cho sắc mặt hai nam nhân còn lại hơi đổi, cái từ duyên phận này dùng quá khiến người ta lo lắng, hai người này lần lượt giận trừng hai người đang giao lưu nói chuyện, đảo mắt lại phát hiện người trong lòng của mình thế mà bị trừng, hai người tức giận, lãnh nhần

trường mắt đều tắt cả ra trận, chiến đấu im hơi lặng tiếng cứ như vậy mở màn, một vùng đao quang kiếm ảnh.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy những lời này của nam nhân nho nhã, cũng nở nụ cười. Cậu vừa thấy nam nhân nho nhã này cũng rất có hảo cảm, đây cũng là nguyên nhân cậu không phản đối nhân viên phục vụ đề xuất thỉnh cầu cho bọn cậu.

“Thật vui khi quen biết các cậu, tôi kêu Nguyên Kỳ, đây là người anh em của tôi Phương Dật.” Tiêu Tử Lăng vỗ vỗ bờ vai Sở Chích Thiên bên cạnh giới thiệu với bọn họ.

“Tôi kêu Du Hoa, cậu ta gọi là Lôi Vân Chương, các cậu có thể kêu tôi Du, gọi cậu ta Lôi.” Nam nhân nho nhã nói như thế, lời này dẫn tới Lôi Vân Chương bên cạnh thập phần bất mãn, anh không hy vọng cái người rất có thể trở thành tình địch của anh kia gọi người yêu của anh thân thiết như thế.

“Vậy cung kính không bằng tuân lệnh, Du!” Tiêu Tử Lăng là người có tâm phòng bị rất nặng, bất quá cậu có hảo cảm khó hiểu đối với hai người trước mắt, lập tức cũng không khách khí dựa theo lời vủa Du Hoa mà gọi, đương nhiên lần nữa dẫn tới cái giận dữ của Lôi Vân Chương, cái tên đó chính là xưng hô chuyên thuộc của anh a, lần này hoàn toàn không còn rồi, anh hận a, thiếu chút nữa đã muốn diệt Tiêu Tử Lăng.

Sở Chích Thiên bên cạnh, thấy Tiểu Lăng nhà mình bị trường, lập tức khai hỏa toàn bộ chiến lực, không chút khách khí phóng ra khí lạnh. Hừ, đó là tình nhân của anh, có thể tùy tiện bị người ta trường sao? Hơn nữa loại cách gọi thân mật đó anh cũng rất có ý kiến có được không, anh không hy vọng nghe thấy Tiêu Tử Lăng gọi tên của nam nhân khác nhiệt tình như thế, anh rất ăn dấm.

“Các cậu hẳn không phải là người căn cứ Tần Lĩnh đúng không.” Du Hoa không nhìn hai người không ngừng tỏa ra khí lạnh bên cạnh, bắt đầu trò chuyện với Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng rất hiếu kỳ: “Du, cậu làm sao thấy được?”

“Bởi vì trên người các cậu mặc chính là trang phục của khách qua đường.” Du Hoa cười, anh thấy Tiêu Tử Lăng mang vẻ mặt hoang mang, liền giải thích cho cậu một số quy định của căn cứ Tần Lĩnh này, “Căn cứ Tần Lĩnh kiểm soát rất nghiêm, các đội săn bắt lớn đều có đồng phục, mà cư dân bình thường, cũng phân thành ba bảy loại, mặc trang phục bất đồng để phân chia, chỉ có người ngoại lai mới tùy ý ăn mặc. Điều này để cho đội tuần tra rất dễ phân chia được người một nhà hay là người ngoại lai.”

Tiêu Tử Lăng nhin không được lú lười, căn cứ Tần Lĩnh này quá nghiêm đi, ngay cả quần áo cũng quy định tỉ mỉ như vậy.

“Đây là một loại thủ đoạn để căn cứ Tần Lĩnh bảo hộ bản thân, nghe nói người ngoại lai muốn trở thành người của căn cứ Tần Lĩnh chân chính, rất khó, xác định không có bất kỳ vấn đề gì, cộng thêm cần nhiều người đảm bảo, hơn nữa, rất có thể bắt đầu từ khi cậu tiến vào căn cứ, đã bị người nơi đây giám thị rồi.” Du Hoa nhất nhất nói cho Tiêu Tử Lăng nghe chuyện của căn cứ Tần Lĩnh.

Tiêu Tử Lăng nhíu mày, điều này có phải biểu thị kỳ thực mật thám mà bọn cậu xếp vào ngay từ đầu đã bị phát hiện rồi hay không? Sợ rằng tin tức Vương An Long truyền về đều không phải là tin tức chân thật. Như vậy vì sao trước đây che giấu rất tốt, hiện tại lại bại lộ chứ?

“Các cậu thế nào quen thuộc nơi đây như thế? Các cậu hẳn cũng không phải người nơi đây.” Sở Chích Thiên bên cạnh đột nhiên lạnh lùng thốt, tình hình của hai người Du Hoa tương đương bọn anh, dựa vào quần áo là có thể chứng minh được bọn họ không thuộc về căn cứ Tần Lĩnh.

Du Hoa cười gật đầu nói: “Không sai, anh quan sát rất thận trọng, chúng tôi đích xác không phải người của căn cứ này, bất quá lại là người của liên minh căn cứ này, chúng tôi có thể ra vào của liên minh, bọn họ đối với chúng tôi hay đối với các cậu đều nghiêm khắc như vậy.”

“Cảm tạ sự nhắc nhở của cậu.” Tiêu Tử Lăng mang vẻ mặt cảm kích, nếu không nhờ Du Hoa nói ra điều này, sợ rằng cậu còn không biết Tần Lĩnh thế mà dùng loại phương pháp này để phân chia người một nhà với người ngoại lai, nếu như mình thiếu kiên nhẫn, vừa đến căn cứ liền hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ sẽ bị phát hiện. Mà cậu lo lắng chính là, hiện tại gian tiệm cơm Hữu Gian này có còn là sở mật thám của căn cứ Lăng Thiên nữa hay không.

Cậu cùng với Sở Chích Thiên trao đổi một ánh mắt, lúc này, nhân viên phục vụ bên cạnh đưa cho bọn cậu menu, bọn cậu bỗng nhiên thấy có một món ăn viết ‘tạm thời hết hàng’, tin tức này, khiến cho Tiêu Tử Lăng chấn động, cậu hỏi: “Vì sao còn có món làm không được a?”

Nhân viên phục vụ giải thích: “Có một số nguyên liệu cần tốn thời gian mới có thể thu thập được, thường thường sẽ xuất hiện cảnh nguyên liệu không thể đưa đến đúng lúc, bất quá vẫn nhất mực những món này lại là món chiêu bài của tiệm cơm chúng tôi, không thể bỏ khỏi menu, vì vậy đành phải dùng phương pháp này để nói cho khách hàng, hàng nào còn hàng nào không còn.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy nhân viên phục vụ nói như vậy, tiếc nuối nói: “Thực đáng tiếc, vốn còn muốn nếm thử món này.” Cậu lật xem một chút menu khác, phát hiện ham muốn ăn không quá mạnh, vì vậy cậu chưa từ bỏ ý định hỏi: “Vậy có món ăn nào mùi vị không khác bao nhiêu với món này không?”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Nguy Hiểm? Trong Tối Ngoài Sáng Đêm Là Vấn Đề.

Nhân viên phục vụ khó xử nhìn Tiêu Tử Lăng nói: “Chuyện này. . .”

Tiêu Tử Lăng có chút xấu hổ nói: “Hiếm thấy được món ăn quê nhà, có chút hoài niệm, nếu không thuận tiện thì thôi vậy.” Ai biết món này xuất phát từ địa phương nào a?

Thấy trên mặt Tiêu Tử Lăng lộ ra một chút thương cảm, nhân viên phục vụ thực có chút không đành lòng, liền mở miệng nói: “Nếu như anh không sốt ruột, tôi giúp anh hỏi ông chủ một chút vậy.”

Tiêu Tử Lăng cảm kích nhìn nhân viên phục vụ một cái, mang nụ cười có chứa sự mong đợi nói: “Vậy phiền anh.”

Nhân viên phục vụ xoay người rời đi, trong mắt nhanh chóng hiện lên sự vui sướng cơ hồ không thể thấy được. Điều này làm cho Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên lần nữa không tiếng động đối mắt nhìn nhau một chút, Sở Chích Thiên lặng lẽ cầm tay Tiêu Tử Lăng, chuyên chú chơi đùa cái tay nhỏ bé trắng nõn đó, dường như tay nhỏ bé trong tay là thứ trân quý nhất trên thế giới.

Động tác này của Sở Chích Thiên khiến cho Du Hoa với Lô Vân Chương nhìn nhau cười, bọn họ nhớ lại bản thân lúc mới bắt đầu, cũng từng làm việc ngốc tương tự.

Trên thực tế, Sở Chích Thiên chỉ là dùng phương pháp này, thông qua Tử Phủ dùng ý thức giao lưu với Tiêu Tử Lăng: “Tiểu Lăng, nhân viên phục vụ này có vấn đề, nhất định phải dùng ám hiệu, tốt nhất có thể che giấu qua.”

Tiêu Tử Lăng trả lời: “Ừm, tôi cũng thấy khác thường, tôi sẽ chú ý.”

Hai người còn chưa giao lưu mấy câu, nhân viên phục vụ kia đã rất nhanh trở về, chỉ thấy mặt hắc mang nụ cười nói: “May mắn không làm nhục mệnh, vừa rồi ông chủ nói, phần lớn nguyên liệu của món ăn này trong quán chúng tôi còn có, chỉ là thiếu mấy loại, nếu như anh không ngại dùng nguyên liệu khác thay thế, ngược lại có thể giúp anh làm một lần.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy vui vẻ, vừa định trả lời, lại thu nhỏ miệng lại nghĩ nghĩ, sau đó cẩn cẩn thận thận hỏi: “Như vậy giá cả tính thế nào? Nếu như giá gốc vậy chúng tôi không cần nữa.”

Câu trả lời ngoài dự đoán của Tiêu Tử Lăng khiến cho nhân viên phục vụ sửng sốt, bất quá hắc rất nhanh khôi phục lại, trên mặt đẩy lên một vẻ áy náy, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi. Vừa rồi quên nói, ông chủ nói bởi vì món ăn này có tì vết, vì vậy chỉ lấy nửa giá.”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy vẻ mặt kinh hỉ, vội vã đáp: “Thực sự? Vậy quá tốt rồi. Món ăn này tôi lấy.” Biểu tình trên mặt cậu khiến ‘một người thức vật hy sinh lăn lộn tầng dưới chót, sinh hoạt tuyệt không sung túc, mọi chuyện đều tính toán tỉ mỉ, thích chiếm tiện nghi’ cứ rõ ràng sống sờ sờ như thể xuất hiện ở trước mặt mọi người. Không có nửa điểm cảm giác không hài hòa.

Loại thần thái tự nhiên này của Tiêu Tử Lăng khiến cho trong mắt nhân viên phục vụ hiện lên một vẻ hoang mang. Chẳng lẽ bọn họ lầm? Hắc lấy lại bình tĩnh, lần nữa hỏi: “Vậy các anh còn cần kê món nào nữa không?”

Sở Chích Thiên vừa định đưa tay lấy menu chuẩn bị kê vài món ăn, liền thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Tử Lăng quét đến. Anh bị kinh hách, lập tức

cúi đầu tiếp tục nghiên cứu tay nhỏ bé của Tiêu Tử Lăng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiêu Tử Lăng lăm bả lăm bầm lật xem menu. Lại chọn thêm hai món ăn giá cả thực tế lại có thể điền đầy bụng. Rồi kêu thêm hai phần canh mì giá rẻ nhất, lúc này mới hài lòng trả menu lại cho nhân viên phục vụ, tuyệt không quên nhắc nhở: “Món kia nhớ thu tôi nửa giá, lượng cũng không thể ít hơn so với giá đầy đủ nha.”

Trên mặt nhân viên phục vụ cứng đờ, xấu hổ đẩy lên nụ cười nói: “Tiệm cơm của chúng tôi tuy nhỏ, nhưng thành tín tuyệt không kém nhà hàng lớn khác. Vì vậy, xin yên tâm, chúng tôi sẽ không làm thiếu cân ít lượng.” Nói xong liền mang menu rời khỏi, khi xoay người, che giấu không được sự xem thường trong mắt nữa.

Hừ, còn tưởng rằng bắt được cá lớn, không ngờ lại là một trận hiếu làm vớ vẩn, để cho tên nhóc đó chiếm tiện nghi lớn. Nhân viên phục vụ phiền muộn muốn chết. Hắn hậm hực trở lại nhà bếp, hô với đầu bếp đang nấu ăn hùng hực khí thế bên trong: “Làm một phần số 03.”

Chỉ thấy tay đầu bếp dừng một chút, rất nhanh tiếp tục đảo xào thức ăn trong tay, nhanh chóng nấu cho xong, dường như một tiếng ban nãy của nhân viên phục vụ căn bản không tồn tại.

Mà trợ thủ đang cúi đầu phối thức ăn trong nhà bếp, nghe thấy tiếng la của nhân viên phục vụ, nhin không được kinh ngạc ngẩng đầu nói: “A? Chỉ ca, không phải ngày hôm nay không bán món ăn đó sao?”

Chỉ thấy nhân viên phục vụ kia cười nhạo một tiếng nói: “Tới một tên hám lợi, còn để cho hắn mèo mù đụng phải chuột chết, thực sự là tiện nghi cho hắn. Đúng rồi, món ăn đó cứ tùy tiện chọn dùng mấy nguyên liệu khác thay thế. . .”

“Đã biết, Chí ca.” Trợ thủ phối thức ăn rất khôn khéo, rất nhanh đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu món thức ăn đó, đặt ở trên bàn xử lý phía sau đầu bếp.

Đầu bếp nấu xong một món, xoay người lại cầm lấy nguyên liệu, hẩn xoay người nhìn về phía lò lửa cháy hừng hực, cùng với dầu nóng đang sôi sùng sục, hẩn dường như đang suy nghĩ làm món ăn này như thế nào, dù sao có một số nguyên liệu đã cải biến, nếu muốn làm ra mùi vị vốn có, còn cần kỹ thuật của hẩn.

“Đây là cơ hội sao?” Đầu bếp rũ đầu xuống, ngoại trừ tóc trên trán, gần như nhìn không thấy mặt của hẩn, vì vậy cũng không có bất kỳ ai có thể phát hiện được lúc này ánh mắt của hẩn dấy lên một ngọn lửa.

“Mặc kệ bọn họ có phải hay không, mình nhất định phải làm chút gì đó. .” Đầu bếp rất nhanh làm ra quyết định, hẩn bắt đầu tỉ mỉ nấu món ăn này.

Rất nhanh, món ăn nguyên liệu không đủ trong truyền thuyết kia rốt cục cũng làm xong đưa lên, Tiêu Tử Lăng thấy món thức ăn đó, ánh mắt đột ngột co rụt lại.

Cậu rất nhanh lộ ra nụ cười, vẻ mặt hài lòng bắt đầu ăn. Sở Chích Thiên rất không khách khí cướp ăn với cậu, thần thái động tác hai người ăn cơm thực không được tốt lắm, so sánh với Du Hoa Lô Vân Chương ưu nhã ăn cơm bên kia, thực sự là khác nhau một trời một vực. Điều này làm cho một tia nghi ngờ còn lại sau cùng của nhân viên phục vụ biến mất, đương nhiên thay thế chính là sự xem thường càng đậm hơn.

Du Hoa ngược lại rất thưởng thức đối với loại phương pháp ăn cơm trung thành với bản năng của Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên, thái độ vẫn ôn hòa đáp lời với Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hai người càng nói càng ăn ý. Sau cùng, Tiêu Tử Lăng hưng phấn mời đối phương đến khách sạn cậu tạm thời ở làm khách, Du Hoa không

chút do dự vui vẻ đồng ý, hai người hẹn gặp mặt vào năm giờ chạng vạng ngày hôm nay, lúc này mới mỗi người đi một ngả.

Nhìn bóng lưng Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên từ từ rời đi, Lôi Vân Chương ngồi ở bên cạnh Du Hoa bất mãn nói: “Du, vì sao đối với tên nhóc đó tốt như vậy?” Tốt đến mức sắp khiến cho anh ghen tị, Du Hoa tuyệt không phải người dễ dàng thổ lộ tình cảm như vậy, anh không hiểu được vì sao Du Hoa sẽ có vài phần coi trọng đối với Tiêu Tử Lăng.

Du Hoa trầm tư một chút nói: “Có lẽ, cậu ta rất giống tớ.” Đồng dạng bị tình làm khó, đồng dạng mê man, đồng dạng do dự.

Lôi Vân Chương nghĩ nghĩ, sau đó rất nghiêm túc nhìn Du Hoa nói: “Du, cậu ta thực không giống với cậu.” Hai người bất kể dung mạo khí chất động tác, điểm tương tự gần như bằng không, anh thực không hiểu Du Hoa cho ra được kết luận này thế nào.

Du Hoa tức giận liếc mắt nhìn anh ta, nói: “Tớ không nói những cái đó, tớ chỉ cảm thấy tình huống hiện tại của cậu ta rất giống tớ trước đây, bị một nam nhân thối bức bách.” Anh vỗ vỗ mặt Lôi Vân Chương nói: “Khi đó, cậu bức rất chặt, tớ luống cuống, không biết nên làm gì, Nguyên Kỳ hiện tại giống hệt tớ trước đây, như một con thú bị vây nhốt. Nếu như tiếp tục như thế, cậu ta rất dễ bị phần cảm tình đó đè sụp đổ.”

Du Hoa còn nhớ rõ, lúc đó Lôi Vân Chương đột nhiên tuyên cáo chuyện anh ta yêu anh, đồng thời còn muốn thương anh, cả người anh đều mờ mịt. Điều này không thể nghi ngờ đã phá vỡ thường thức của anh, khiến cho cả người anh lâm vào hỗn loạn. Vốn hẳn nên đoạt tuyệt ân nghĩa với nam nhân trước mắt, thế nhưng anh lại không nhẫn được tâm. . .

Cuối cùng anh nhẫn tâm không lại Lôi Vân Chương, chỉ có thể bị ép từ anh em biến thành tình nhân. Bất quá cả con đường đó bọn họ đi tuyệt không thuận lợi, anh thậm chí có một đoạn thời gian bị chứng uất ức, ở sát

rìa tan vỡ. Mà tình huống hiện tại của Nguyên Kỳ khiến cho anh thấy như đã từng quen biết, cậu ta cũng đang đứng trên khu vực sát rìa thiếu chút nữa tan vỡ mà mình trước đây từng chịu, nếu như cuối cùng Nguyên Kỳ nghĩ không thông sẽ thực sự tan vỡ, loại tin tức nguy hiểm này khiến cho anh rất muốn giúp Nguyên Kỳ một phen. Du Hoa biết thế này thực ra có ý muốn tự mình cứu chuộc ở trong đó, cứu Nguyên Kỳ thật giống như cứu vớt chính mình khi xưa.

Lôi Vân Chương nghe thấy lời nói của Du Hoa, hai mắt vốn sáng sủa bắt đầu âm u, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, thân thể bắt đầu run rẩy. Anh nhớ lại thảm trạng trước đây của Du Hoa, đến bây giờ vẫn nghĩ mà sợ không thôi, nếu không phải sau cùng Du Hoa nghĩ thông suốt, có lẽ anh với Du Hoa chính là một loại bi kịch.

“Xin lỗi, đều là sự ích kỷ của tớ là lỗi của tớ.” Lôi Vân Chương ôm nhẹ lấy Du Hoa, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương, lúc này mới xua đi được luồng rét lạnh vô biên trong lòng, Lôi Vân Chương biết, nếu như anh mất đi Du Hoa, anh nhất định sẽ điên.

Du Hoa cười ôm lại Lôi Vân Chương một chút, an ủi: “Hiện tại tớ rất hài lòng, có đôi khi, tớ thậm chí sẽ cảm kích sự ích kỷ cường thế của cậu trước đây, nếu như cậu vô tư hơn một chút, tớ sẽ bỏ qua cậu, vạn nhất ngày sau tớ nghĩ thông, khẳng định sẽ hận cậu.”

Lôi Vân Chương cầm tay Du Hoa nói: “Du, bắt đầu từ khi tớ hiểu chuyện, cậu là hết thảy của tớ, tớ chưa từng nghĩ sẽ để cậu rời khỏi tớ.”

Du Hoa nghe xong lời này, vẻ mặt kinh ngạc: “Lôi, hóa ra cậu nhỏ như vậy đã mơ tưởng đến tớ. . . Trưởng thành cũng quá sớm đi.”

Lôi Vân Chương yên lặng nhìn Du Hoa, không trả lời, hai tai ẩn trong tóc anh bắt đầu chậm rãi đỏ lên, cuối cùng lan tới cổ. Du Hoa thấy vậy đã biết người yêu của anh xấu hổ, Lôi Vân Chương đáng yêu như thế khiến

cho Du Hoa nhận không được yêu say đắm năm vánh tai của anh ta, dùng sức day day.

Lôi Vân Chương biết Du Hoa phát hiện, càng thêm xấu hổ, anh lập tức nói sang chuyện khác: “Vậy chúng ta nên giúp bọn họ thế nào?” Nếu Du Hoa không có loại cảm tình đó đối với tên nhóc kia, Lôi Vân Chương rất rộng lượng tỏ vẻ anh cũng nguyện xuất chút lực.

“Cậu khuyên nhủ Phương Dật kia đi.” Du Hoa nghĩ nghĩ nói.

“Hừ, Phương Dật kia cũng thật là, chẳng lẽ không biết phải thả lỏng tay chút sao?” Lôi Vân Chương mang vẻ mặt phì nhố nói.

“Nói thật dễ nghe, lúc đó cậu thế nào không nghĩ tới thả lỏng tay cho tớ?” Du Hoa trào phúng liếc nhìn anh ta, tên này còn không biết xấu hổ khinh bỉ người khác, trước đây cậu ta làm còn quá phận hơn so với Phương Dật kia.

Lôi Vân Chương nghe vậy hắc hắc cười ngây ngô vài tiếng, anh sờ sờ ót, tuyệt không phản bác lời của Du Hoa. Loại tình hình trước đây, loại tiến thêm một bước sẽ có thể lấy được hạnh phúc cả đời, nam nhân nào nỡ buông tay?

Thấy Lôi Vân Chương chuẩn bị lấy cười ngu để ứng phó sự chất vấn của anh, Du Hoa bất đắc dĩ nói: “Tớ chỉ muốn kêu cậu nói cho Phương Dật kia một chút, tình huống hiện tại của Nguyên Kỳ, để cho anh ta chú ý một chút tâm tình của Nguyên Kỳ, tuy rằng chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng tớ cảm thấy Phương Dật kia không đơn giản, anh ta hiện tại là trong cuộc u mê, chỉ cần cảnh tỉnh một chút, nghĩ chắc sẽ không làm sai chuyện.”

“Ừ, Phương Dật kia cho tớ cảm giác rất không xác định. . .” Lôi Vân Chương hồi tưởng lại lúc cùng nhau ăn cơm, luôn cảm thấy có một luồng áp lực như có như không, chẳng lẽ là ánh mắt ghen ghét của Phương Dật quá mức sắc bén?

“Mặc kệ thế nào, dù sao cậu cứ giúp tớ đối phó Phương Dật.” Du Hoa không quẩn quýt chuyện của Phương Dật nữa, dù sao bọn họ không có xung đột lợi hại nào với bọn Nguyên Kỳ Phương Dật.

“Tuân lệnh, người yêu của tôi!” Câu phân phó của Du Hoa để cho Lôi Vân Chương lập tức lĩnh mệnh, thái độ cực kỳ đoan chính.

Sự nghe lời của Lôi Vân Chương lấy lòng được Du Hoa, khi không ai chú ý, Du Hoa lặng lẽ hôn người yêu bên cạnh một cái lấy làm phần thưởng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Liên Minh? Từng Trái Ở Quá Khứ.

Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên về lại khách sạn, hai người ôm nhau nằm trên giường, thoát nhìn dường như là đang ngủ, kỳ thực ý thức hai người đang giao lưu.

“Xem ra tiệm cơm Hữu Gian đã bị căn cứ Tần Lĩnh khống chế.” Tiêu Tử Lăng trầm trọng nói, ám ngữ mà món thức ăn kia truyền đạt chính là, địch khống, nhanh rời. (địch khống = bị địch khống chế)

“Bất quá nếu bên trong có thể truyền ra tin tức, hẳn là còn chưa hoàn toàn phản bội chúng ta. Hoặc là nói, còn có người ẩn tàng thành công.” Tuy rằng Sở Chích Thiên không rõ ám ngữ tỉ mỉ của món thức ăn kia là gì, nhưng đại thể có thể phỏng đoán được.

“Điều đó cũng chưa chắc, có lẽ chỉ là một mồi nhử.” Tiêu Tử Lăng không lạc quan như Sở Chích Thiên, tiệm cơm Hữu Gian đã bị đối phương khống chế, người ở lại bên trong thực sự còn có thuần khiết?

Sở Chích Thiên chẳng thấy quan trọng nói: “Mặc kệ có phải mồi hay không, có phải quỷ kế hay không, anh không cho rằng hữu hiệu đối với chúng ta.” Dựa vào thực lực trước mắt của căn cứ Tần Lĩnh, bọn anh muốn chạy, còn chưa thể lưu bọn anh lại được.

“Tôi ngược lại hy vọng bọn họ hoàn toàn phản bội, như vậy chúng ta hành động cũng dứt khoát lưu loát, chỉ sợ bên trong còn có người của

chúng ta, để cho chúng ta bó tay bó chân, không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Tiêu Tử Lăng thở dài một hơi, có chút quẩn quýt.

“Không sao, chỉ cần xác định không phản bội, chúng ta sẽ dẫn bọn họ rời khỏi.” Sở Chích Thiên an ủi. Dựa vào thực lực của anh với Tiêu Tử Lăng, mang những người đó đi, tin tưởng thủ lĩnh của căn cứ Tần Lĩnh cũng không dám cưỡng bách lưu lại.

Tiêu Tử Lăng nghe vậy lắc đầu nói: “Có lẽ tình hình không đơn giản như chúng ta nghĩ, hai người ăn cơm chung bàn với chúng ta buổi trưa, không đơn giản.”

Sở Chích Thiên gật đầu nói: “Hai người đó đều là cấp sáu, một người trong đó, khiến cho dị năng của anh có phản ứng, điều này đáng cho chúng ta chú ý.” Dị năng của Sở Chích Thiên rất xoi mói, có phản ứng thì hoặc là dị năng kỳ lạ, hoặc là thực lực cường đại, bất kể loại nào đều nhất định phải chú ý.

“Không chỉ nhiều đó, bọn họ còn là thủ lĩnh, cùng với phó thủ lĩnh của căn cứ Kỳ Nguyên.” Tiêu Tử Lăng nói cho Sở Chích Thiên tin tức mà Giám Định Phân Tích nói cho cậu.

“Chính là đôi phu phu thủ lĩnh của thánh địa nam nam kia? Bọn họ rất xứng đôi.” Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười, bắt đầu có hảo cảm khó diễn tả đối với Du Hoa cùng Lôi Vân Chương, có đôi tiền bối đó, Tiêu Lăng hẳn sẽ không chống cự quan hệ của bọn họ như trước nữa.

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho trán Tiêu Tử Lăng đầy hắc tuyến, lão đại nhà mình thế nào luôn nghĩ đến loại chuyện đó chứ, cậu trừng liếc Sở Chích Thiên một cái, oán hận nói: “Không chỉ như thế. Những thủ lĩnh của căn cứ tây bộ khác cũng đã tới căn cứ Tần Lĩnh.” Dọc đường, bọn cậu gặp phải không ít cao thủ, đương nhiên Giám Định không quên giám định

cho Tiêu Tử Lăng những người thức tỉnh rõ ràng có khí thể cường đại đó, nói hết tư liệu của những người đó cho Tiêu Tử Lăng.

Biết thái độ của mình khiến cho Tiêu Tử Lăng rất bất mãn, Sở Chích Thiên nhanh chóng cải chính lại thái độ của mình, để ngừa Tiêu Tử Lăng thực sự phẫn nộ. Anh kết hợp tin tức Tiêu Tử Lăng nói cho anh, cơ bản đoán được chuyện gì, anh hiểu rõ nói: “Xem ra dã tâm của thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh không nhỏ a.”

“Liên minh?”

“Liên minh!”

Tiêu Tử Lăng cùng Sở Chích Thiên đồng thời nói ra kết luận của bọn họ. So với sự chần chừ của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên liền mười phần xác định: “Không sai, căn cứ Tần Lĩnh chuẩn bị liên minh căn cứ tây bộ, xem ra các đại liên minh của nam bộ, đông bộ, bắc bộ đã kích thích bọn họ.”

“Điều này cũng có thể chứng minh được nguyên nhân vì sao trong đoạn thời gian gần đây căn cứ Tần Lĩnh liên tiếp hành động, bắt gọn mật thám của chúng ta, chỉ sợ là vì lần đàm phán liên minh này.” Nhất định là căn cứ Tần Lĩnh sợ các đại liên minh biết được tin tức này, sẽ ác ý quấy nhiễu, thậm chí phá hư.

“Bất quá, thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh quá để mắt bản thân, hẳn không có được năng lực liên hợp lại tây bộ.” Sở Chích Thiên tuyệt không xem trọng kế hoạch liên minh của bọn họ. Tây bộ là một địa phương nhiều dân tộc, phân tranh không ngừng, thời đại bình an đã không an ổn, biến động rất nhiều, ý nghĩ cường giả làm vương tràn ngập mỗi người ở nơi đây. Trừ phi là lực lượng mang tính áp đảo, để cho những người đó khuất phục, bằng không chỉ dựa vào lợi ích, không thể thuyết phục được các đại căn cứ quy phục.

“Có lẽ, bọn họ muốn dùng chúng ta khai đao, để chứng minh thực lực của bọn họ.” Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng bắt đầu trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, sát khí mơ hồ hiện lên. Tình hình của tiệm cơm Hữu Gian rất không bình thường, các loại phân phối rõ ràng là đang câu cá, mà tình hình hiện thực, rất dễ uống phí tâm cơ, bởi vì nếu như căn cứ Lăng Thiên không phát hiện nơi đây xảy ra vấn đề, căn bản sẽ không phái người lại đây.

“Bọn họ cho rằng chúng ta nhất định sẽ đến?” Sở Chích Thiên khẽ nhếch đầu mi, khoe miệng lộ ra một vẻ trào phúng.

“Có lẽ, bọn họ chuẩn bị tự biên tự diễn một tiết mục kích sát cao thủ của căn cứ Lăng Thiên.” Tiêu Tử Lăng cũng nghĩ thông, căn cứ Tần Lĩnh hẳn là chuẩn bị hai tay, nếu như căn cứ Lăng Thiên thực sự phái người tới, đương nhiên là trực tiếp kích sát, nếu như không tới, bọn họ cũng sẽ diễn tiết mục đó.

Sở Chích Thiên vuốt vuốt cằm, như cười như không nói: “Xem ra, chúng ta sắp xem được trận kịch hay rồi.”

Chạng vạng, Hoắc Chinh Vũ Diệp Văn Tiền Lộ mang vẻ mặt mất mát trở về, hôm nay bọn họ không có thu hoạch, không có một người thức tỉnh lưu lạc nào nguyện ý gia nhập bọn họ, dù sao thực lực của bọn họ quá kém, ảnh hưởng tới phán đoán của những người đó, không có ai nguyện ý hợp tác với người yếu.

Sau khi Tiêu Tử Lăng biết liên an ủi bọn họ, kêu bọn họ không nên gấp gáp, bọn họ còn có thời gian, bởi vì bọn họ sẽ ở lại căn cứ Tần Lĩnh một đoạn thời gian, tận lực nghỉ ngơi hồi phục xong mới có thể tiếp tục xuất phát, mà cậu đã giao nộp phí dụng một tuần này rồi.

Nghe thấy lời nói của Tiêu Tử Lăng, lúc này ba người mới thở dài một hơi, Tiêu Tử Lăng lấy ra ba phần cơm nước tập thể từ trong Tủ Phủ, để cho bọn họ tận tình ăn một bữa, dù sao buổi trưa bọn họ vẫn luôn canh giữ ở đại

sánh nhiệm vụ, chỉ gặm vài miếng bánh bích quy áp súc đỡ đói, rất cần thiết bổ sung một chút dinh dưỡng.

Những cơm nước tập thể này là do trước đây Sở Chích Thiên với Sở Tiểu Thất không ăn để lại, Tiêu Tử Lăng quý trọng lương thực đương nhiên thu hết chúng nó vào Tủ Phủ bảo tồn, tuy rằng cơm nước tập thể bị hai người mà cậu dùng tay nghề nấu ăn chinh phục phỉ nhổ, nhưng kỳ thực hương vị tuyệt không kém, dù sao nấu những cơm nước này cũng là đầu bếp lớn lừng lẫy nổi danh, chẳng qua bởi vì nguyên liệu gia vị, nấu không ra được loại hương vị ngon trước đây.

Là cơm nước của thủ lĩnh với thái tử gia, cho dù cơm tập thể có tập thể thế nào đi nữa, cũng đều sẽ có chút ưu đãi, vì vậy nội dung coi như phong phú, điều này làm cho ba người kia thiếu chút nữa khóc rống chảy nước mắt, sau sự cảm động thì cảm thấy đội trưởng quá lãng phí, cái này phải tốn bao nhiêu tinh hạch a. . .

Tiêu Tử Lăng bị ánh mắt cảm kích che trời lấp đất của ba đứa trẻ này làm cho không biết làm sao, cậu rất áy náy, thức ăn cậu cho tốt thế nào ăn ngon thế nào đi nữa, thì đó cũng là thức ăn mà người nào đó phỉ nhổ a. . .

Ba người Hoắc Chinh Vũ vô cùng cao hứng quay về trong phòng mình ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi, dù sao ngày mai bọn họ còn phải dậy sớm, vững vàng nhìn chăm chú trung tâm nhiệm vụ kia, tranh thủ có thể sớm một chút thu được đội hữu.

Không quá bao lâu, Du Hoa với Lôi Vân Chương đã tới, Du Hoa với Tiêu Tử Lăng trò chuyện rất nhiều, mà Lôi Vân Chương với Sở Chích Thiên lại trầm trầm không hé răng, chỉ chuyên chú nhìn hai người kia. Đối với Lôi Vân Chương Sở Chích Thiên mà nói, người trong lòng trước mắt là thế nào cũng nhìn không ngán.

Có lẽ đường nhìn của hai người quá mức nóng rực, Du Hoa với Tiêu Tử Lăng rốt cục chống không nổi nữa, vì vậy liền nghe thấy Du Hoa nói: “Lôi, đi mua chút đồ ăn giúp bọn tớ, hôm nay chúng ta ở chỗ Nguyên Nguyên ăn một bữa thức ăn nhanh.” Hai người đã tốt đến mức có thể kêu nhũ danh của đôi bên, điều này cũng để cho hai người còn lại chứng kiến được sự phát triển tình bạn tốc độ ánh sáng giữa 0 với 0. (0 là tiểu thụ, 1 là tiểu công =)))

Lôi Vân Chương gật gật đầu, sau đó anh nói với Sở Chích Thiên: “Phương Dật đi cùng tôi đi, tôi không biết vị kia nhà anh có khẩu vị gì.”

Sở Chích Thiên nhàn nhạt quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng, chờ đợi sự phân phó của cậu. Anh còn nhớ rõ thân phận trước mắt của anh là đàn em của Tiêu Tử Lăng, anh phải nghe cậu.

Tiêu Tử Lăng sửng sốt một chút, bất quá rất nhanh cười gật đầu nói: “Phương Dật, vậy anh cùng Lôi ca đi đi, nhớ đừng mua sai. Dù sao tinh hạch ở chỗ anh, anh cứ tùy tiện dùng đi.” Tinh hạch đối với hai người mà nói căn bản không phải vấn đề, Tiêu Tử Lăng biết Sở Chích Thiên có, bất quá vì chứng minh bọn cậu là quan hệ tiểu đội, cho nên mới bù thêm một câu, để cho Sở Chích Thiên quang minh chính đại sử dụng tinh hạch ở chỗ anh ta.

Sở Chích Thiên gật đầu nói: “Được.” Hai người cứ như thế rời khỏi gian phòng, nhanh chóng chạy hướng mục tiêu, nhóm hai người này vẫn là không đối thoại, chỉ chuyên chú nhìn phương xa, bọn họ nhất định phải nhanh chóng mua xong, để trở lại ôm bà xã làm ấm.

Mà trong phòng, Tiêu Tử Lăng cười tủm tỉm nhìn Du Hoa nói: “Cậu tính kế để cho Phương Dật rời khỏi, là muốn nói chuyện riêng với tớ?”

Ý cười trên mặt Du Hoa dần dần biến mất, cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Thoạt nhìn cậu rất quyến rũ, vì vậy tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Vẻ mặt Tiêu Tử Lăng hoang mang, không biết theo như lời Du Hoa là chuyện gì.

“Cậu rất hoang mang cảm tình của cậu với Phương Dật.” Du Hoa nói trúng chỗ ngứa, khiến cho Tiêu Tử Lăng không biết nói gì.

“Vì sao quẩn quýt như thế, rõ ràng các cậu đã xác định quan hệ.” Du Hoa có chút khó hiểu.

“Tớ không biết nói như thế nào, tớ chưa từng nghĩ tới ở cùng anh ta, tớ chỉ muốn làm anh em cả đời với anh ta.” Tiêu Tử Lăng khổ não nhíu mày.

Du Hoa cười khổ nói: “Xem ra cậu thực sự gặp phải hoang mang tương tự tớ.”

Tiêu Tử Lăng hiểu kỳ nói: “Cậu cũng vậy?”

“Ừ, trước khi ngày diệt vong còn chưa giáng lâm, Lôi từ nhỏ cùng tớ lớn lên đã bày tỏ với tớ, tớ có tâm cự tuyệt, thế nhưng khi còn chưa nói ra khỏi miệng, Lôi đã tính kế tớ, tớ trong lúc nửa mê man xảy ra quan hệ với Lôi, lúc đó tớ mờ mịt, đối với Lôi thống hận vô cùng. Phải biết rằng trước đó tớ chính là thằng nam thẳng đến không thể thẳng hơn.” Du Hoa nhớ tới chuyện lúc trước nhịn không được nở nụ cười, anh không ngờ Lôi sẽ dùng chiêu đó, khiến mọi chuyện trở thành sự thật.

Tiêu Tử Lăng mang vẻ mặt tức giận: “Anh ta thế nào có thể như vậy, quá đê tiện.”

Du Hoa liên tục gật đầu: “Không sai, cậu ta thực sự rất đê tiện, khiến cho tớ không có đường lui.” Vẻ mặt Du Hoa bắt đầu suy sụp, “Đoạn thời gian đó, tớ rất hỗn loạn, muốn rời khỏi Lôi, muốn triệt để đoạn tuyệt lui tới với cậu ta, ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Du Hoa cười khỗ: “Đáng tiếc, tớ không có cơ hội, Lôi lợi dụng quan hệ của bọn tớ, nói dối với cha mẹ tớ rằng hai người ra ngoài du ngoạn một đoạn thời gian, thực tế là nhốt tớ vào nhà riêng của cậu ta, ngày ngày hoan ái với tớ, để cho cơ thể của tớ triệt để nhớ kỹ cậu ta, đoạn thời gian đó, tớ mắc chứng uất ức, cũng từng tự sát qua. . .”

“A!” Tiêu Tử Lăng kinh hô, không ngờ tới Du Hoa nho nhã đạm nhiên cũng từng có loại quá khứ tan vỡ đó, điều này làm cho cậu rất chấn kinh, đương nhiên càng chấn kinh chính là Du Hoa thế mà sẽ nói ra đoạn quá khứ đó với người mới quen biết không bao lâu như cậu.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Thần Phục? Đùa Giỡn Trong Lòng Bàn Tay?

“Rất kinh ngạc đúng không, không rõ vì sao tớ sẽ nói với cậu những việc này?” Du Hoa cười, mang theo một chút xảo quyệt nhỏ, anh rất hài lòng sự giật mình của Tiêu Tử Lăng.

Tiêu Tử Lăng gật đầu nói: “Ừ, dù sao cậu với tớ quen biết còn chưa đến một ngày.” Điều này không cách nào không khiến cho cậu giật mình hoang mang.

“Từ lần đầu tiên thấy cậu, tớ tựa như thấy được chính mình cùng đường trước đây.” Ánh mắt Du Hoa mê ly một chút lại trở nên thập phần thanh tỉnh, mà mặt của anh cũng dần dần trở nên nghiêm túc, anh nghiêm túc nói: “Sở dĩ tớ nói cho cậu những việc này, là bởi vì, tớ hy vọng cậu cũng có thể thuận lợi thoát ra, mà không phải bị buộc tan vỡ.”

Tiêu Tử Lăng dưới ánh mắt nghiêm túc của Du Hoa, sắc mặt dần dần tái nhợt, cậu trầm mặc không nói.

“Nếu anh ta không ở đây, thừa cơ hội này nói ra sự lo lắng của cậu, bản khoản của cậu đi, làm người từng trải có lẽ tớ có thể cho cậu một chút kiến nghị.” Du Hoa cổ vũ.

Tiêu Tử Lăng trầm mặc rất lâu, cậu đang suy nghĩ bản thân đang quấy nhiễu chuyện gì, sợ hãi chuyện gì. Sau cùng Tiêu Tử Lăng chỉ có thể cười khổ nói: “Nói như thế nào đây, tớ cuối cùng cảm thấy loại quan hệ này với anh ta, nhìn không thấy hy vọng.”

Du Hoa nhếch mi, không rõ ý của Tiêu Tử Lăng, anh hồ nghi nói: “Chẳng lẽ các cậu còn có gia trưởng? Phản đối? Bất quá hiện tại là mặt thế, những điều này đều không phải là vấn đề.”

Tiêu Tử Lăng lắc đầu nói: “Không phải, nhà của tớ chỉ có một mình tớ, mà cha mẹ anh ta còn khoẻ mạnh, bất quá rất khai sáng.” Tiêu Tử Lăng nghĩ tới Sở ba Sở mẹ khác người, lần đầu tiên gặp mặt liền cho ngọc trụ gia truyền, giao Sở Chích Thiên cho cậu. Cậu nhin không được cười nói, “Ba mẹ anh ta lần đầu tiên gặp tớ liền khẳng định quan hệ của bọn tớ, còn nói nếu như anh ta khi dễ tớ, bọn họ sẽ giúp tớ giáo huấn lại.”

Du Hoa nghe vậy cười nói: “Vậy cậu còn lo lắng cái gì? Ngay cả gia trưởng cũng đứng ở bên cậu.”

Về mặt Tiêu Tử Lăng nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với lúc đầu, cậu thế mà quên bản thân còn có thanh Thượng Phương bảo kiếm đó nữa. Có lẽ điều muốn nói được kích phát, Tiêu Tử Lăng liền nói ra sự bàng hoàng cùng lo lắng sâu trong nội tâm cậu: “Phương Dật. . . Là người rất có mị lực, bên người đào hoa không ngừng, mỗi một nữ nhân gặp qua anh ta đều sẽ thích anh ta, liều mạng muốn cùng anh ta một lần đêm xuân. Mà trước đây anh ta rất thích nữ nhân, tuyệt không cự tuyệt loại điểm phúc đó. Vì vậy rất nhiều tình nhân.”

“Nhưng anh ta yêu cậu, đây là sự thực.” Tình yêu trong mắt Phương Dật cho dù là người qua đường như Du Hoa cũng thấy rất rõ ràng, không giả được.

“Thế nhưng trước đây anh ta cũng từng yêu một nữ nhân.” Tiêu Tử Lăng không tự chủ được nhớ tới Sở Chích Thiên kiếp trước, đối với Giang Khinh Ngữ sùng đến mức tận cùng, thậm chí cho cô ta quyền lực vô thượng, “Nhưng cho dù như thế, anh ta vẫn có thể hoan ái trên giường với nữ nhân khác, săn mỹ không ngừng.” Đây cũng là nguyên nhân hậu cung của Sở Chích Thiên kiếp trước vô số nữ nhân, hơn nữa vẫn luôn tiến hành thông

gia. Cậu sợ tương lai Sở Chích Thiên cũng như thế, mà cậu không thể chấp nhận được loại phản bội đó, đây cũng là nguyên nhân cậu vẫn luôn không chịu mở rộng cửa lòng tiếp nhận Sở Chích Thiên.

Du Hoa nghe xong đoạn lời này, nhúu mày, anh cũng không thích loại nam cận bã đó, khó trách Nguyên Kỳ lo lắng bàng hoàng như thế. Bởi vì Phương Dật có tiền án, nếu như về sau không quản được thân dưới của bản thân, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, điều này làm cho bọn họ có tính sạch sẽ tinh thần như thế nào chấp nhận được?

Du Hoa biết Tiêu Tử Lăng giống anh, là một người tuyệt đối yêu cầu bạn lữ trung trinh, không cho phép nửa điểm lừa dối. Anh rất may mắn Lôi của anh là một thanh niên giữ mình trong sạch, từ nhỏ đến lớn, đầy đầu óc đều là anh.

“Hết thấy điều đó, đều là cậu tận mắt thấy?” Du Hoa cảm thấy vẫn nên hỏi cho rõ ràng, dù sao hiện tại anh thấy Phương Dật, không không xong giống như Nguyên Kỳ nói.

Tiêu Tử Lăng lắc lắc đầu nói: “Đều là người khác nói cho tớ biết.” Sở Chích Thiên kiếp trước là người bọn họ nhìn lên, nào phải người mà vật hy sinh như bọn cậu có thể tiếp xúc được? Đương nhiên đều là nghe tin tức đường nhỏ, bí văn viên hoa, bất quá Tiêu Tử Lăng tin tưởng không có lừa làm sao có khói, nhiều người truyền như vậy, nghĩ chắc hẳn là tám chín phần mười.

Du Hoa nghe vậy nhất thời thở dài một hơi, anh đã nói a, Phương Dật đó thoát nhìn không giống loại nam cận bã ngựa giống như Nguyên Kỳ nói, tin vỉa hè ai biết thật hay giả, rõ ràng phải tận lực suy xét một phen mới được. Anh an ủi: “Nguyên Kỳ, có lẽ trong đó có hiểu lầm cũng không chừng, dù sao hết thấy điều đó chỉ là cậu nghe người ta nói, mà không phải tận mắt thấy. Cậu nhất định phải dựa vào hai mắt của mình đi xác định Phương Dật

tới cùng là người thế nào, mà không phải tin vỉa hè, bởi vì lời đồn đãi mà đi phủ nhận đối phương, điều này rất không công bình đối với Phương Dật.”

Du Hoa vỗ vỗ vai Tiêu Tử Lăng nói: “Tớ tin tưởng, cậu sớm chiều ở chung với Phương Dật hẳn phải hiểu rõ cách làm người của anh ta, không nên vì nguyên nhân ngoại tại khác mà che đậy ánh mắt của cậu cảm nhận của cậu.”

Tiêu Tử Lăng trầm mặc, cậu nhớ lại từng chút từng chút bắt đầu từ khi cậu quen biết Sở Chích Thiên, anh ta mặt ngoài lạnh lùng vô tình, nhưng sẽ không chủ động vứt bỏ người sống sót tìm kiếm che chở, anh ta mỗi ngày mỗi đêm nỗ lực tu luyện, vì người đi theo anh ta mà chống lên một mảng trời, anh ta không nói nhiều, nhưng dùng hành động chứng minh sự hứa hẹn của anh ta, anh ta cũng không trêu chọc nữ nhân, cho dù những nữ nhân chủ động tới gần đều bị anh ta cách ly trên ba mét, có thể nói, nhiều năm qua như vậy, Sở Chích Thiên giữ mình trong sạch, căn bản không có một nữ nhân thành công leo được lên giường của anh ta, đương nhiên nam nhân cũng không có, ngoại trừ Tiêu Tử Lăng cậu. Đương nhiên Tiêu Tử Lăng cho rằng có được loại thành quả này là do cậu đã xuất lực rất lớn, dù sao là do cậu cố ý cách ly những nữ nhân có động cơ bất lương đó.

Mà vấn đề thông gia cậu lo lắng, sớm trước đó Sở Chích Thiên cũng đã nói rất rõ ràng, anh ta căn bản khinh thường loại phương pháp không thể triệt để giải quyết vấn đề đó, anh ta chuẩn bị dùng võ lực triệt để chinh phục những căn cứ có dị tâm, mà Sở Chích Thiên tin tưởng, không có chuyện anh ta làm không được. Đương nhiên Tiêu Tử Lăng cho rằng, Sở Chích Thiên nói lời này rõ ràng là quá mức ngạo mạn.

“Ừ, tớ nghĩ tớ không thể dùng ánh mắt trước đây để nhìn anh ta.” Tiêu Tử Lăng có chút cảm ngộ, Sở Chích Thiên hiện tại đã khác biệt rất lớn với Sở Chích Thiên kiếp trước.

“Thế nhưng, tớ chỉ muốn làm anh em với Phương Dật. . .” Tiêu Tử Lăng lăm bằm, được rồi, còn có một vấn đề, đó chính là bản thân cậu không có ý nghĩ cong, tuy rằng chuyện hiện tại cậu làm đều là cong.

Du Hoa bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thế nhưng, Phương Dật không muốn, thái độ của anh ta rất kiên quyết, cậu trốn không thoát đâu.” Chính như mình trước đây.

Tiêu Tử Lăng phì cười nói: “Ừ, tớ biết, vì vậy anh ta muốn, tớ liền cho, đợi đến khi anh ta chán tớ, sẽ khôi phục lại quan hệ anh em trước đây.”

“Cậu lừa được bản thân?” Du Hoa cười lạnh. Nếu thực dứt khoát làm bạn giường, cần gì phải quẩn quýt đối phương trắng hoa đa tình? Rõ ràng là bởi vì có ái ý với Phương Dật, cho nên mới sẽ lo lắng sợ hãi, sợ bản thân trả giá tất cả, lại vạn kiếp bất phục. Hơn nữa Du Hoa rất phỉ nhổ loại cách làm mặc cho số phận của Tiêu Tử Lăng. Hừ vì sao quyền chủ động phải giao cho đối phương? Chẳng lẽ không thể tự mình chủ đạo, muốn vứt bỏ cũng phải chủ động vứt bỏ.

Tiêu Tử Lăng bị Du Hoa vô tình nói toạc có chút chật vật, mặt cậu đỏ tới mang tai quanh co lòng vòng một chút, lúc này mới nói: “Vậy cậu nói làm sao giờ?” Tiêu Tử Lăng cũng dứt khoát, đơn giản vứt vấn đề này cho Du Hoa. Dù sao Du Hoa là tới cho cậu kiến nghị, cho không không lý nào không cần.

“Làm sao giờ? Cậu thế nào không có tiền đồ như thế?” Du Hoa có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, anh hung hăng ầm ầm ọt Tiêu Tử Lăng nói. “Cậu đã vứt Phương Dật không xong, vậy thì phải để cho anh ta yêu cậu yêu phát cuồng, không còn có thời gian suy nghĩ người khác, còn phải ép sạch toàn bộ tinh lực của anh ta, cho dù anh ta có thời gian suy nghĩ người khác, anh ta cũng có tâm mà vô lực.”

“Còn có, cậu phải nhớ kỹ, phần cảm tình này, không có thoái nhượng, cậu nhất định phải là vương.” Du Hoa khí phách hăng hái nói.

“Vương?” Tiêu Tử Lăng mơ hồ, Du Hoa bây giờ nói chính là chuyện cảm tình sao? Vì sao có loại cảm giác quỷ dị. (nữ vương =))))))

“Không sai. Khiến cho Phương Dật thần phục cậu, tôn thờ cậu là vương, như vậy sự lo lắng của cậu đều không còn là vấn đề!” Du Hoa nâng cằm Tiêu Tử Lăng lên, ánh mắt chuyên chú nhìn cậu, đây cũng là phương pháp anh đối phó Lôi Vân Chương, nếu Lôi Vân Chương đã kéo anh vào vực sâu địa ngục, như vậy anh nhất định phải khiến Lôi Vân Chương sa vào còn sâu hơn so với anh, chân chính trung thành như một đến chết không hối.

Tiêu Tử Lăng bị tuyên ngôn khí phách của Du Hoa nói mà trong lòng nhiệt huyết sôi trào. Vì vậy trong đầu, Sở Chích Thiên lãnh khốc khí phách quỳ gối trước mặt cậu, hôn mu bàn tay cậu, long trọng tuyên thệ suốt đời trung thành với cậu. . . Mợ nó, mùi vị này quá tốt rồi.

Lúc này, hai tên nào đó nghe góc tường ở cửa nửa ngày, sắc mặt tuyệt không phải quá dễ nhìn, Lôi Vân Chương là xấu hổ, địa vị thực tế của anh đã bị người bên cạnh này biết, anh cảm thấy có chút khó chịu.

“Đây là khuyên bảo theo như lời anh?” Đầu mi Sở Chích Thiên thoáng nhếch, trong ánh mắt bức người chỉ có khiển trách. Tiểu Lăng hồn nhiên đáng yêu nhà anh rõ ràng đang bị người ta làm hư.

Lôi Vân Chương nhận thấy ánh mắt của Sở Chích Thiên, bình tĩnh liếc Sở Chích Thiên một cái, hỏi lại: “Anh nỗ lực để cho người yêu của anh khổ sở?”

Du Hoa nhà anh chỉ là đặt quan hệ đó ra chỗ sáng, giữa phu phu, luôn có một phương thần phục, anh luyện tiếc, vì vậy Lôi Vân Chương anh nhận, bất quá, anh cũng không tin Phương Dật bên cạnh không phải? Chỉ cần nhìn hiện tại, loại thái độ như gần như xa của Nguyên Kỳ, đã có thể khiến

cho Phương Dật phát điên cào tường rồi, nếu như Nguyên Kỳ nghĩ thông suốt, lại học tập thêm thuật thuần phu của Du Hoa, anh cũng không tin Phương Dật có thể tốt hơn được chỗ nào so với anh.

Sở Chích Thiên nghe vậy cứng đờ, nhất thời không nói gì, anh đáng chết phát hiện, Lôi Vân Chương nói không sai, anh đã dự cảm được ngày tháng tương lai tuyệt đối rất u ám.

Ánh mắt Tiêu Tử Lăng cực nóng, hỏi: “Du Du, tớ nên làm như thế nào?” Câu này với câu làm sao giờ trước đó, nội dung hàm nghĩa hoàn toàn khác biệt, hiện tại Du Hoa hoàn toàn nghe ra được sự tự tin cùng kiên định trong miệng Tiêu Tử Lăng, anh hài lòng cười.

“Không sai, chính là loại thái độ này, phải có lòng tin đối với bản thân, nếu Phương Dật yêu cậu, cậu cũng tránh không được, vậy đơn giản mở rộng cửa lòng tiếp nhận anh ta. Sau đó dùng ra thế võ toàn thân treo anh ta, để cho anh ta trầm mê cậu, cũng không rời khỏi cậu được nữa.” Du Hoa tới gần bên tai Tiêu Tử Lăng, lặng lẽ nói cho Tiêu Tử Lăng tâm đắc của anh.

Tiêu Tử Lăng càng nghe mặt lại càng đỏ, cảm thấy cả người sắp rực cháy, chờ khi Du Hoa nói hết, cậu chỉ có thể lắp bắp nói: “Này. . . Này. . . Quá xấu hổ rồi.”

Du Hoa giận trừng mắt: “Thế này có là gì? Chẳng lẽ cậu cho rằng trở thành vương chỉ cần nói là được? Không biết những chuyện đó cậu kêu Phương Dật thần phục cậu thế nào? Cá nước thân mật là thủ đoạn cần thiết, chờ cậu học được những thứ tớ dạy cho cậu, nghĩ chắc Phương Dật sẽ rất mê luyện.”

Du Hoa nói lời này là đã định liệu trước, bởi vì hiện tại chỉ cần anh vừa ngoắc ngón tay, tên Lôi Vân Chương kia lập tức sẽ vội rống rống nhào qua, lên giường của anh chính là chuyện Lôi Vân Chương tha thiết ước mơ, bất kỳ chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc này.

Tiêu Tử Lăng nghĩ đến Sở Chích Thiên ở trên giường vẫn luôn rất hăng hái, nếu như lại học thêm những việc Du Hoa dạy, cậu rung mình một cái thật mạnh. Không được, việc này phải chậm rãi, cậu sợ nếu thực sự làm, sẽ sống không nổi a.

Du Hoa cũng không phát hiện tâm tư nhỏ của Tiêu Tử Lăng, vẫn chỉ đạo những thứ phải chú ý ở phương diện khác giữa phu phụ: “Cậu phải cường thế hơn một chút, loại biểu hiện mềm yếu dính ngón trước mắt vứt đi cho tở, chúng ta là nam nhân, phải quả quyết một chút, khí phách một chút. Thấy đối phương có khuynh hướng xuất quỷ, lập tức bạo lực ngăn chặn. Đúng rồi, không phải cậu còn có cha mẹ của Phương Dật hỗ trợ sao? Loại chuyện này phải lợi dụng hết thảy tài nguyên có thể lợi dụng, triệt để trấn áp xuống loại tâm tư đề tiện vô sỉ đó của anh ta. Còn có, đối với hết thảy tiểu tam tiểu tứ muốn chen chân, phải chinh cho chết, nếu như còn có kẻ chưa từ bỏ ý định, vậy đừng nương tay, trực tiếp răng rắc.”

Du Hoa hơi híp mắt, lộ ra vài tia hàn quang, lộ ra mùi máu tươi mưng mưng, “Phải biết rằng, hiện tại là mạt thế, giết người không phạm pháp. Nếu như đụng tới kẻ thực lực mạnh hơn so với chúng ta. Đừng sợ, chúng ta còn có âm mưu quỷ kế. . . Ách, cái này chờ thực sự gặp phải, cậu cứ liên hệ với tở.” Du Hoa phát hiện Tiêu Tử Lăng nghe mà hai mắt đã bốc lên từng vòng từng vòng xoắn (@@), cũng không làm khó cậu nữa. Lại nói Du Hoa cũng không cho rằng Tiêu Tử Lăng biết âm mưu quỷ kế gì, nhiều nhất về sau anh sẽ hỗ trợ tính kế một phen.

“Như vậy, anh ta có thể phản cảm hay không, thậm chí phản kháng?” Tiêu Tử Lăng có chút lo lắng.

Du Hoa cười lạnh nói: “Chúng ta lại không dựa vào nam nhân ăn cơm. Sợ cái gì, không tiếp nhận được, vừa vặn chia tay, cũng được thanh tịnh, bản thân cũng sẽ không chịu ủy khuất. Nếu bọn họ dám xuất quỷ, còn không biết hồi cải, phải chấp nhận loại kết cục này.” Nói xong, Du Hoa

nghiến răng nghiến lợi nói. “Đương nhiên, lúc tớ rời đi, nhất định sẽ thiến cậu ta.”

Mắt Tiêu Tử Lăng bốc lên ánh sao, oán hận gật đầu nói: “Du Du nói có đạo lý, nên như vậy!” Nếu như Sở Chích Thiên dám ngựa giống, cậu sẽ khiến cho anh ta triệt để ngựa không được giống.

Thân thể hai tên nghe góc tường đột ngột run rẩy, chỉ cảm thấy trong lòng không ngừng tỏa ra hàn khí, nhịn không được kẹp chặt hai chân, nhưng cho dù như thế, bọn họ vẫn cảm thấy dưới hông lạnh lạnh, dường như có thanh đao đang canh ở đó.

Ánh mắt phản hận của Sở Chích Thiên bắn thẳng đến Lôi Vân Chương, khiến trách người yêu của anh ta thực sự quá hung tàn, thế mà dạy hư Tiêu Lăng nhà anh, hại thảm anh.

Da mặt Lôi Vân Chương rất dày, không nhìn ánh mắt giết người của Sở Chích Thiên, chỉ vỗ vỗ vai Sở Chích Thiên, an ủi anh ta nghĩ thoáng chút. Đương nhiên còn mang chút ý tứ anh em tốt có nạn cùng chịu chia ngọt sẻ bùi, nếu sinh hoạt của anh nước sôi lửa bỏng, anh rất hoan nghênh Sở Chích Thiên gia nhập.

Không thể không nói, cảm tình cách mạng sản sinh từ trong bi ai rất dễ đạt được thăng hoa, Sở Chích Thiên Lôi Vân Chương từ nhìn nhau ghét nhau không hài lòng đến khi ăn ý đến mức một ánh mắt đã có thể lĩnh hội được ý của đối phương, chỉ trải qua thời gian nghe góc tường ngán ngủ, có thể nói phát triển thần tốc. Đương nhiên hai người tuyệt không tán đồng nhau, vẫn cảm thấy đối phương nhìn thế nào cũng không vừa mắt thế đó.

Thấy Tiêu Tử Lăng thay đổi vẻ u sầu quấy nhiễu trước đây, trở nên tự tin đường hoàng, Du Hoa rốt cục hài lòng, anh vỗ vỗ vai Tiêu Tử Lăng nói: “Nguyên Nguyên, cảm tình là dựa vào song phương nỗ lực, nếu muốn cùng Phương Dật thiên trường địa cửu, thì bản thân không thể lùi bước, phải

dùng cảm bảo vệ vật sở hữu của bản thân. Còn có, đừng sợ thất bại cũng đừng nghĩ quá nhiều, trung với tâm của mình là được.”

Sau cùng, Du Hoa nghiêm túc nói: “Nếu như Phương Dật một ngày nào đó trong tương lai thực sự có lỗi với cậu, nhớ kỹ cậu còn có bọn tớ. Tớ hoan nghênh cậu tới căn cứ Kỳ Nguyên của bọn tớ dưỡng thương.”

Sở Chích Thiên lần nữa dùng ánh mắt lạnh trù Lôi Vân Chương bên cạnh. Vì sao người yêu của anh không xem trọng anh như thế? Chẳng lẽ anh có một khuôn mặt trắng hoa? Rõ ràng nữ nhân nào anh cũng không có có được không? Sở Chích Thiên cảm thấy mình thực sự là oan muốn chết, một người hai người đều định tội cho anh.

Đầu mi Lôi Vân Chương thoáng nhếch, như cười như không, anh bữu bữu môi về phía Tiêu Tử Lăng, biểu thị đó không phải là cái nhìn của người yêu nhà anh, rõ ràng là của Tiêu Tử Lăng. Sự trào phúng trên mặt anh thập phần rõ ràng, khinh bỉ Sở Chích Thiên bản thân không làm tốt, để cho Tiêu Tử Lăng sản sinh loại hiểu sai này, rất rõ ràng là tự làm tự chịu.

Phản kích của Lôi Vân Chương khiến cho ngực Sở Chích Thiên nghẹn nghẹn, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa phun ra, lúc này anh hận không thể xông vào lay tỉnh Tiêu Tử Lăng, hỏi một chút con mắt nào của cậu thấy anh ngựa giống? Vì sao đáng chết đóng lên cái mác đó cho anh?

Sở Chích Thiên bên ngoài tức đến trào máu không nói, Tiêu Tử Lăng trong phòng lại tinh thần toả sáng, chỉ thấy cậu gạt mạnh đầu với Du Hoa, biểu thị mình đã biết. Trong mắt cậu có cảm kích, Tiêu Tử Lăng không có bạn bè tri kỷ nào, cũng không biết thế nào là tri kỷ, nhưng hiện tại cậu đã biết rõ, tri kỷ là cái gì, chính là Du Hoa. Tuy rằng mới quen biết bất quá chỉ nửa ngày ngắn ngủi, tuy rằng bọn cậu không chân chính tỏ rõ thân phận của đôi bên, nhưng duyên phận chính là như thế, cảm tình chính là như thế, quen biết liền thành tình bạn.

Du Hoa đối phó xong Tiêu Tử Lăng, lúc này mới có tâm tư giải quyết hai tên nghe góc tường nghe thành nghiện kia, chỉ thấy anh quay đầu cười lạnh với cửa nói: “Thế nào? Bắt đầu biết bằng mặt không bằng lòng rồi?”

Liền nghe thấy một trận động tĩnh ngoài cửa, rất nhanh thanh âm của Lôi Vân Chương truyền đến từ xa xa: “A, Du, bọn tớ chỉ là quên lấy tinh hạch. . .”

Tiêu Tử Lăng kéo mạnh cửa phòng ra, liền thấy Lôi Vân Chương kéo Sở Chích Thiên nhanh chóng biến mất từ chỗ góc, cậu đương nhiên biết khẳng định hai người đó đã nghe trộm đến bây giờ, trên mặt nhất thời bắt đầu đủ mọi màu sắc.

Du Hoa đi đến bên cạnh Tiêu Tử Lăng, phỉ nhổ một tiếng với ngoài cửa: “Quên tinh hạch? Lừa ai a? Kỹ thuật nghe trộm quá kém, thực sự là mất mặt.”

Khuôn mặt rối rắm của Tiêu Tử Lăng suy sụp xuống, lên án: “Du Du, vì sao cậu không nhắc nhở tớ? Còn để cho tớ nói ra lời trong lòng tớ, quá mất mặt rồi.” Khẳng định Sở Chích Thiên đã biết hết, cậu thế nào đi gặp người a.

Du Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Tớ sớm đã biết bọn họ nghe trộm, bất quá đó cũng là mục đích của tớ, Phương Dật biết cậu lo lắng cái gì, nếu anh ta có lòng, sẽ chú ý điểm này, nếu anh ta vẫn tật cũ không sửa, tớ cũng sẽ khuyên cậu từ bỏ anh ta, tớ cũng không muốn đẩy cậu vào hố lửa.”

Tiêu Tử Lăng lập tức vứt đi tâm tình hổ thẹn, cảm động nói: “Du Du, cậu thật tốt.”

Du Hoa không cần suy nghĩ, gõ mạnh lên trán Tiêu Tử Lăng, hoàn toàn đánh bay sạch sự cảm động của cậu, chỉ thấy Du Hoa cảnh cáo: “Nếu biết tớ tốt, thì hãy hái tranh đấu một chút cho tớ, lúc nào đùa giỡn được

Phương Dật trong lòng bàn tay, khi đó tớ sẽ thừa nhận cậu xuất sư, nhận cậu làm bạn tốt tri tâm của tớ.”

Tiêu Tử Lăng 冢, hóa ra Du Hoa còn chưa nhận cậu làm bạn tốt tri tâm a.

Dường như nhìn ra ý nghĩ của Tiêu Tử Lăng, Du Hoa cười lạnh nói: “Bạn tốt của tớ nhất định phải là người thẳng, bất kể là trên sự nghiệp hay trên cảm tình.”

Nhìn Du Hoa ngửa đầu ưỡn ngực, dương dương tự đắc, Tiêu Tử Lăng nhất thời rơi lệ đầy mặt: Du Du, cậu ngạo kiều, cậu khẳng định ngạo kiều.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Âm Hiệu? Người Của Một Tuyển Khác Lên Đài.

(đọc xong Chương này mới hiểu được nghĩa của cái tựa đề)

Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên tiến bước Du Hoa Lô Vân Chương, Tiêu Tử Lăng mới vừa vào phòng, đã bị Sở Chích Thiên đuổi theo sau đó ôm lấy, ôm rất chặt tựa hồ sợ cậu đột nhiên biến mất vậy: “Tiểu Lăng. . .”

Tiếng gọi của Sở Chích Thiên mang theo tình cảm mãnh liệt, khắc cốt ghi tâm đến mức khiến cho tim Tiêu Tử Lăng ần ần đau, có lẽ vào lúc giày vò bản thân, sự do dự bàng hoàng của cậu cũng đồng thời giày vò Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng thở dài nói: “Sở ca, tôi muốn tiếp tục đi theo anh, đừng khiến cho tôi thất vọng a!” Nói ra câu này, trong lòng Tiêu Tử Lăng hỗn tạp đủ vị, thế mà phân biệt không ra được là mùi vị gì, thế nhưng, nội tâm của cậu lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hứa hẹn của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên mừng rỡ như điên, phải biết rằng anh chờ câu hứa hẹn này đã mấy năm rồi, mà hôm nay rốt cục cũng được đền bù mong muốn. Anh âm thầm cảm kích Du Hoa và Lô Vân Chương, Sở Chích Thiên rất rõ ràng, có chuyển cơ như vậy, không thể không tính công của hai người đó.

Sở Chích Thiên vốn tuyệt không coi trọng nhiều tới việc liên minh với căn cứ Kỳ Nguyên, lại quyết định trở về sẽ tự mình làm chuyện này, để báo đáp sự trợ giúp của hai người kia.

Đêm khuya người vắng, tiệm cơm Hữu Gian rốt cục tiễn bước nhóm khách cuối cùng, đóng cửa từ chối tiếp khách. Đương nhiên các nhân viên phục vụ còn cần làm công tác thanh lý sau cùng, mà trong nhà bếp, đầu bếp đang lau chùi nhà bếp, hai tay cầm cây lau nhà ra sức lau mặt đất, mà người vốn phải làm việc này, trợ thủ của hắn lại sớm đã không thấy bóng dáng.

Lúc này, nhân viên phục vụ tiếp đãi bọn Tiêu Tử Lăng lúc trước đang làm kiểm tra sau cùng, gã đi đến nhà bếp, thấy đầu bếp vẫn còn chà lau, nhất thời không thích nói: “Mi thế nào còn chưa làm xong?” Làm việc cả ngày thực sự là mệt, nếu không phải vì câu cá lớn, gã đã sớm xin quay về chỗ đặc vụ của gã rồi.

Đầu bếp nghe thấy tiếng chất vấn, nhanh chóng ngẩng đầu lấy lòng cười nói: “Chí ca, còn một chỗ cuối cùng. Sắp xong rồi.” Hắn cười rất ngu đần, cả người có vẻ hàm hậu vô cùng, dường như căn bản không ý thức được hắn vốn không cần làm việc này.

Nhân viên phục vụ kêu Chí ca không nhắc lại nữa, tức giận với tên bự con ngốc đần này căn bản là không đáng, tên này chỉ cần có người kêu hắn làm, hắn sẽ không cự tuyệt, hơn nữa còn nhất định phải làm tốt mới được, mỗi ngày việc hắn làm là nhiều nhất, tiền lương lấy được lại ít nhất. Nghĩ tới đây, trong lòng gã âm thầm đặc ý. Lúc đó khi tên ngốc này lại đây xin làm đầu bếp, tất cả mọi người không xem trọng hắn, chung quy cảm thấy người này ngốc như vậy, có thể nấu ăn ngon được sao? Ngược lại là gã không để ý ý kiến mọi người, cho tên ngốc này một cơ hội, để cho tên ngốc này nấu một món tại chỗ. Không ngờ tên ngốc này vừa cầm lấy đồ làm bếp, khí thế cả người liền khác biệt, hắn như vậy rõ ràng là tâm hồn đầu bếp. . .

Được rồi. Kỳ thực chính là tên ngốc này chỉ có thiên phú đối với nấu ăn, cái khác chả được tích sự gì. Ừ, chịu khổ nhọc cũng coi như ưu điểm đúng không, nói chung tiệm cơm Hữu Gian cứ như vậy có một vị đầu bếp ‘đồ tốt giá phải chăng’, thân kiêm nhiều chức, còn không biết oán giận.

Nhân viên phục vụ Chí ca âm thầm đặc ý mình chiếm tiện nghi, tuyệt không thấy đầu bếp rũ đầu xuống ra sức lau sàn, ánh mắt thập phần băng lãnh, tràn ngập một luồng sát ý nhàn nhạt. Mà hai tay cầm cán lau nhà của hắn thì nắm thật chặt, mơ hồ nổi lộ gân xanh.

Cách tiệm cơm Hữu Gian không xa, trong màn đêm vô tận, có hai người lặng yên không tiếng động xuất hiện trên nóc nhà nào đó, đang mật thiết chú ý nơi đây.

“Xem ra, đầu bếp này không đơn giản.” Dưới sự bố trí khống chế tinh thần lực của Sở Chích Thiên, nhất cử nhất động của mọi người trong tiệm cơm Hữu Gian đều hiện ra ở trong đầu anh, không nửa điểm che giấu. Tuy rằng dị trạng của đầu bếp đã gạt được nhân viên phục vụ bên cạnh, nhưng không thể gạt được Sở Chích Thiên luôn nhìn kỹ nơi đó.

“Đích xác không đơn giản, không ngờ còn có người có thể thành công ở lại được tiệm cơm Hữu Gian, tiết lộ tin tức cho chúng ta, nếu bọn họ không có diễn kịch, thì đầu bếp này là nhân tài có thể đào tạo.” Ánh mắt Tiêu Tử Lăng mơ hồ phát sáng, hưng phấn tự nhiên sinh ra.

Sở Chích Thiên thấy thế, nhịn không được nắm chặt tay, áp lực đột nhiên tới trên mu bàn tay khiến cho Tiêu Tử Lăng hồ nghi nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên, tuy rằng không đau, nhưng tóm lại có chút không thoải mái.

Sở Chích Thiên lập tức buông tay, nhàn nhạt nói: “Nếu như xác định hắn không phản bội căn cứ Lăng Thiên của chúng ta, chúng ta sẽ dẫn hắn trở lại tận lực bồi dưỡng.” Anh nhất định phải vớt tên đầu bếp đó đến nơi cách bọn anh xa nhất. Sở Chích Thiên oán hận nghĩ, anh ghen tị, anh chịu không nổi Tiêu Tử Lăng cảm thấy hứng thú đối với người khác, bất kể nam nữ. May mắn lực khắc chế của Sở Chích Thiên rất mạnh, biểu hiện ra vẫn duy trì mây nhạt gió nhẹ, nội tâm lại đã chuẩn bị mài dao soàn soạt cách ly người kia.

“Hy vọng hẳn đừng khiến cho chúng ta thất vọng.” Tiêu Tử Lăng thở dài nói.

Hai người thấy đầu bếp làm xong hết thấy liền rời khỏi tiệm cơm Hữu Gian, bước về phía nơi ở của mình. Tiêu Tử Lăng nhìn về phía Sở Chích Thiên, Sở Chích Thiên tỏ ý theo sau, vì vậy hai người lặng yên không tiếng động theo sát đầu bếp trở lại nhà hẳn.

Nơi đầu bếp ở là một khu nhà cũ, sống bên trong đều là người lẩn lộn không được như ý, điều kiện rất kém, nơi đây ở vào trạng thái bị nửa vứt bỏ, vì vậy ngay cả cái đèn đường cũng không phát sáng cho, tối đen một vùng, thậm chí trong con hẻm thật dài kia, dưới sự phản xạ của ánh trăng, mơ hồ thấy trên con hẻm có không ít bóng người cuộn mình, nơi đây đều là nơi tụ tập buổi tối của dân du cư, bởi vì chỉ có nơi đây không có đội tuần tra trực xuất.

Đầu bếp cẩn thận nhảy qua mấy dân du cư ngủ chắn ngang đường, kiệt sức về lại trong nhà mình, nơi hẳn sống là nhà trọ độc thân kiểu cũ, chỉ có một gian phòng năm sáu mét vuông, nhà bếp công cộng, không có cái gọi là buồng vệ sinh, nếu muốn đi nhất định phải đến WC công cộng của tiểu khu mới được. Đương nhiên cho dù loại phòng ở cực kỳ không thuận tiện này cũng không rẻ, căn cứ thanh lý ra, đem chúng nó cho những người sống sót bình thường có thu nhập thấp làm công ở căn cứ này thuê.

Đầu bếp vừa mở cửa ra còn chưa vào nhà, cơ bắp toàn thân liền kéo căng, bất quá chỉ trong nháy mắt lại thả lỏng, tốc độ cực nhanh gần như khiến người ta không thể nào phát hiện. Bất quá biến hóa này tuyệt không giấu được hai người đã sớm một bước tiến vào trong nhà đầu bếp. Kỹ năng thuần di lần nữa chứng minh được nó thực sự rất trâu bò.

Đầu bếp dường như không biết trong nhà có khách không mời mà đến, hẳn vừa vào cửa liền dùng diêm đốt ngọn nến đặt trên giá giày ở cửa lên, diêm trong tiệm cơm có, hẳn mượn dùng một hộp.

Tia sáng của ngọn nến tuyệt không sáng, nhưng cũng đủ để soi được cả gian phòng, điều này để cho đầu bếp rất rõ ràng thấy được trong phòng khó hiểu xuất hiện hai người, một người trong bọn họ ngồi trên chiếc ghế dựa chỉ có ba chân duy nhất trong phòng, lúc này đang cười tủm tỉm nhìn hần. Mà người còn lại thì đứng ở phía sau người đang ngồi, tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng bất kể là mi mắt hay khóe miệng luôn có một luồng tà khí, một tay anh ta đặt trên lưng ghế dựa, thân thể hơi nghiêng về phía trước, như là bảo hộ người phía trước, hoặc như là đang tuyên cáo điều gì.

“Ách? Xin lỗi, tôi. . .” Đầu bếp phản ứng đầu tiên là có phải mình đã đi nhầm nhà hay không, lại thấy gian phòng quen thuộc, vì vậy hần ngây dại, miệng há hốc, không biết nói như thế nào, hần không hiểu vì sao trong phòng lại khó hiểu xuất hiện hai người, khuôn mặt hàm hậu kia, lúc này có vẻ đặc biệt ngu đần.

Tiêu Tử Lăng mang nụ cười đầy mặt chỉ chỉ cửa phía sau, thái độ ôn hòa nhẹ giọng nói: “Trước tiên không nói chuyện này, anh có thể đóng cửa lại trước hay không? Sau đó hăng tiếp tục trò chuyện?”

Đầu bếp thập phần nghe lời người, vội vã đóng cửa lại, biểu tình đó biểu hiện sâu sắc ra một người vô ý thức nghe theo mệnh lệnh, ngốc nghếch ngu đần, khiến người ta tin tưởng người nọ là cái loại bị lừa còn muốn giúp người ta đếm tiền.

Đầu bếp làm xong hết thấy, lúc này mới gãi đầu cười ngu nói: “Các cậu là ai? Không có chỗ ở sao?”

“Đừng giả bộ nữa, tôi muốn biết tiệm cơm Hữu Gian ra sao? Vương An Long ra sao?” Tiêu Tử Lăng nhận được ám chỉ của Sở Chích Thiên, biết anh ta đã phong bế nơi đây, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện dị thường, liền đi thẳng vào vấn đề.

Đầu bếp vẫn mang vẻ mặt hoang mang, dường như không rõ Tiêu Tử Lăng đang nói gì, đầu bếp mang loại vẻ mặt này, có vẻ càng nhược trí.

“Món thức ăn kia là anh nấu đúng không, ám hiệu là địch khổng, nhanh rời.” Tiêu Tử Lăng thấy đầu bếp còn muốn giả ngu, liền xua tay nói: “Nơi đây đã bị phong tỏa, sẽ không bị người khác phát hiện.”

Mặt đầu bếp đột nhiên khẽ giật, sự ngu dần vốn có nhất thời biến mất sạch sẽ. Tiêu Tử Lăng cười trên nỗi đau của người khác, “Thế nào, thăm dò? Không bị thương chứ.”

Sở Chích Thiên đứng ở phía sau, bất đắc dĩ cười, đầu bếp này rất cẩn thận, thế mà lạng lẽ toả ra tinh thần lực, thăm dò bọn anh nói thật hay giả.

“Các người là?” Đầu bếp nhận nhìn nỗi đau phản phệ tinh thần lực cẩn thận nói. Tinh thần lực của hắn vừa mở ra, liền cảm nhận được áp lực vô biên mà hai người trước mắt mang cho hắn, đặc biệt là tinh thần lực bao phủ trong toàn bộ phòng, càng cường đại đến mức có thể đơn giản bóp nát hắn, hắn biết nếu như hai người này là kẻ địch, muốn giết chết hắn rất dễ dàng, vì vậy cũng không che giấu nữa, nghiêm túc hỏi thăm lai lịch của hai người.

“Nguyện vọng của anh là gì?” Tiêu Tử Lăng tuyệt không trả lời, trái lại hỏi một vấn đề rất đột ngột.

Đầu bếp sửng sốt, vội vã đáp: “Tôi muốn sống sót, an an ổn ổn sống đến chết già.”

“Vì thế, anh có thể nhịn nhục sống tạm bợ?”

“Nguyện vọng là vậy, nhưng tôi còn có lý tưởng.”

“Vì vậy, có thể chết cũng không tiếc?”

“Có thể sống đương nhiên còn muốn sống.”

“Cho anh một cơ hội thì sao?”

“Cho tôi một cây thang trời, tôi muốn lên trời.”

“Giám sát viên bộ an giám Nguyên Kỳ!” Âm hiệu đáp đúng, Tiêu Tử Lăng không che giấu thân phận của mình nữa nhàn nhạt nói.

Đầu bếp lần này xác định hai người trước mắt quả nhiên là do căn cứ Lăng Thiên phái tới, bởi vì loại âm hiệu này là chuyên dụng của nhân viên Minh Âm bọn họ, mỗi người đều không giống nhau. Hắn mang vẻ mặt kích động, không che giấu thân phận của mình nữa nói: “Nhân viên Minh Âm Lý Liệt, tôi chờ các cậu đến đã lâu rồi.”

“Thì ra là thế, đó cũng là nguyên nhân anh còn có thể công tác ở tiệm cơm Hữu Gian.” Tiêu Tử Lăng đoán người này chỉ sợ là nhân viên Minh Âm của một tuyến khác, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể bình yên công tác ở tiệm cơm Hữu Gian.

Đầu bếp với Vương An Long là hai tuyến khác nhau, đây cũng là sáng kiến đầu tiên của căn cứ Lăng Thiên, mật thám mà bọn họ phái ra được phân thành hai bộ phận, một bộ phận là do cơ cấu đặc vụ điều động, căn cứ Lăng Thiên biết rất nhiều về những người đó, còn có một loại là bộ an giám lén điều động, đây mới là đặc vụ chân chính, thứ nhất thu thập tin tức của đối địch hoặc liên minh, thứ hai cũng là vì giám thị những mật thám bên ngoài kia, có phải có chuyện phản bội phát sinh hay không, mà lần này Tiêu Tử Lăng đến chính là vì tìm ra nhân viên Minh Âm được phái ở chỗ này. Chẳng qua không ngờ nhân viên Minh Âm vậy mà ngay trong tiệm cơm Hữu Gian.

“Tôi muốn biết, tới cùng Vương An Long có phản bội chúng ta hay không?” Tiêu Tử Lăng hỏi. Vương An Long là đầu lĩnh toàn bộ tuyến ở Tần Lĩnh, nếu hắn phản bội căn cứ Lăng Thiên, vậy biểu thị tuyến của hắn

đã bị căn cứ Tần Lĩnh nắm giữ, mà cậu nhất định phải triệt để thanh lý tuyến này, không thể lưu lại hậu hoạn.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Xem Diễn? Người Diễn Xuất Không Được Cho Biết.

Lý Liệt lắc đầu nói: “Vương tổ trưởng trăm ngày trước liền thất tung, trong khoảng thời gian này vẫn luôn chưa từng xuất hiện, ông chủ trên danh nghĩa của tiệm cơm Hữu Gian là phó tổ trưởng Tê Long, gần như đồng thời thất tung với Vương tổ trưởng. Hiện tại cũng không biết là người nào phản bội căn cứ, lại hoặc là đều đã phản bội căn cứ.” Có thể bắt gọn tiệm cơm Hữu Gian, cũng chỉ có phần tư liệu mật thám Tần Lĩnh mà chính phó tổ trưởng nắm giữ, vì vậy hai người đó đều có khả năng phản bội.

“Vậy anh thế nào sẽ đi làm đầu bếp cho tiệm cơm Hữu Gian?” Lý Liệt vào hiện tại đi làm đầu bếp cho tiệm cơm Hữu Gian, phiêu lưu rất lớn, nếu như đối phương ôm tâm tính thù rằng giết sai một trăm cũng không buông tha một người, không thể nghĩ ngờ cách làm của Lý Liệt là tự chui đầu vào lưới, dề vào miệng cọp.

“Tôi phát hiện tiệm cơm Hữu Gian đột nhiên thay đổi nhân viên phục vụ, cảm thấy không ổn, lại thấy bọn họ tuyển nhận đầu bếp mới, liền tới cửa xin việc.” Lý Liệt giải thích nguyên nhân vì sao hấn ở Hữu Gian.

“Như vậy rất mạo hiểm.” Tiêu Tử Lăng cho rằng tuyệt không thỏa đáng.

“Đích xác rất mạo hiểm, nhưng cũng là cơ hội, không có ai ngờ đến thực sự có người không sợ chết như thế, hơn nữa tôi cũng đã làm công tác chuẩn bị, cố ý dúi gần chết mới đi qua.” Lý Liệt cười nói, nụ cười của hấn ngốc nghếch trước sau như một, “Khuôn mặt này của tôi rất có sức thuyết phục, hơn nữa vốn thân phận của tôi chính là dân du cư trong căn cứ, cũng không

sợ bọn họ tra.” Dân du cư là cách nói dễ nghe, không dễ nghe chút thì chẳng khác nào là ăn xin trước ngày diệt vong, không có nguồn gốc thu nhập, một đám người không có năng lực sinh tồn chạy khắp mọi nơi.

“Làm khó anh rồi.” Tiêu Tử Lăng biết nhân viên Minh Âm vì ẩn nấp, sinh hoạt của bọn họ thường thường đều rất gian khổ, cũng chỉ có người như vậy mới không bị bất kỳ kẻ nào hoài nghi.

“Căn cứ nuôi sống tôi với người thân của tôi, đây là điều tôi nhất định phải làm.” Lý Liệt nhàn nhạt nói, nếu hắn với người thân của hắn dựa vào căn cứ Lăng Thiên, như vậy hắn nhất định phải trả giá, không có cái gọi là trung thành, chỉ có một phần cảm kích cùng trách nhiệm đối với người đối với mình.

Đại thể hiểu rõ được tình huống mới nhất, Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên đã hiểu rõ căn cứ Tần Lĩnh đánh chủ ý gì. Tiêu Tử Lăng tức giận nói: “Xem ra căn cứ Tần Lĩnh hạ quyết tâm lấy chúng ta khai đao.” Không hề nghi ngờ, vào lúc đàm phán, Tần Lĩnh chuẩn bị dùng võ lực uy hiếp nhóm thủ lĩnh các đại căn cứ tây bộ. Mà bọn họ lựa chọn dùng chèn ép căn cứ Lăng Thiên để hoàn thành mục tiêu này.

“Ừ”, thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh này rất thông minh, là một kiêu hùng, gã chuẩn bị bắt hết thủy thủ lĩnh tây bộ lên chiếc thuyền tặc của gã.” Sở Chích Thiên đã suy tính ra nguyên nhân căn cứ Tần Lĩnh làm như vậy.

Tiêu Tử Lăng ngồi trên ghế hiệu kỳ nhìn thoáng qua Sở Chích Thiên bên cạnh, trong mắt có hơi thăm. Đối với loại chuyện mưu lược này, Tiêu Tử Lăng rõ ràng có chút ngốc, tuy rằng hiểu rõ căn cứ Tần Lĩnh muốn bắt bọn cậu làm đá kê chân, nhưng không rõ đối phương thế nào có thể bắt nhiều thủ lĩnh căn cứ như vậy cùng liên thủ.

Lý Liệt cũng rất mê mang, hắn cho rằng đây chẳng qua chỉ là một loại hành động nhổ gai trong mắt tầm thường của căn cứ Tần Lĩnh, không ngờ

hai người do bộ an giám phái đến kia sau khi hiểu rõ tình hình liền suy đoán ra được kết quả ngoài dự đoán lại hợp tình hợp lý này. Bất quá căn cứ việc muốn tiếp tục hiểu rõ, Lý Liệt cũng mang vẻ mặt mong đợi nhìn Sở Chích Thiên, hy vọng có thể được cho một giải thích tỉ mỉ.

Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng nghi vấn, đương nhiên sẽ không thừa nước đục thả câu, liền mở miệng nói: “Anh nghĩ căn cứ Tần Lĩnh sẽ khiến hết thủy thủ lĩnh căn cứ tham dự vào lần hành động trấn áp này, đương nhiên thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh sẽ không nói tình hình chân thực cho bọn họ, chờ sau khi những người đó nhiễm lên máu của thành viên căn cứ Lăng Thiên. . .”

“Những thủ lĩnh căn cứ đó vì ứng phó sự trả thù của chúng ta, không thể không đoàn kết lại cấu thành liên minh. . .” Tiêu Tử Lăng là người coi như thông minh, một chút liền thông, tiếp lời Sở Chích Thiên nói ra suy luận của anh ta, dẫn tới Sở Chích Thiên liên tục gật đầu biểu thị Tiêu Tử Lăng nói không sai.

Tiêu Tử Lăng than thở: “Như vậy xem ra, quả nhiên rất vướng tay chân. Bất quá, tôi rất hoài nghi bọn họ thực sự có thể tìm được chúng ta?”

Sở Chích Thiên lặng yên hiện lên một vẻ châm chọc trên khóe miệng, anh nói: “Chúng ta tới hay không, bọn họ tìm được hay tìm không được, đều sẽ không ảnh hưởng kết quả bọn họ muốn, trận trấn áp này nhất định sẽ phát sinh.”

Tiêu Tử Lăng biến sắc: “Bọn họ chuẩn bị chế tạo sự kiện? Tùy tiện tìm một đội săn bắt ngoại lai rồi giết chết, sau đó giả mạo họ thành người của căn cứ Lăng Thiên? Phắc, đến cùng bọn họ còn có tính người hay không?”

“Vì đạt được mục tiêu, rất nhiều thủ lĩnh đã sớm từ bỏ lương tâm của bọn họ. Tính khả năng phát sinh chuyện này là tám chín phần mười, hơn nữa

anh khẳng định, căn cứ Tần Lĩnh sẽ không cho đội săn bắt không may đó có cơ hội mở miệng phủ nhận.” Sở Chích Thiên nhàn nhạt nói.

“VẬY. . . Chúng ta xem trận kịch hay?” Khóe miệng Tiêu Tử Lăng hơi hơi nhếch lên, vậy mà có chút cảm giác xấu xa gây sự, biểu cảm khó gặp này khiến cho ánh mắt Sở Chích Thiên tối xuống, anh trầm thấp nói: “Nếu bọn họ ra sức biểu diễn như thế, chúng ta không thể không nể mặt.” Cho Tiêu Lăng với anh giải trí một chút cũng không tệ.

Lý Liệt rất cục hiểu rõ, hẳn âm thầm lú lười, quả nhiên làm thủ lĩnh không có một ai là đơn giản, một án kiện thanh lý mật thám nho nhỏ, phía sau nó thế mà có thâm ý lớn như vậy, xem ra hẳn còn phải học nhiều a.

Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên đã lấy được tin tức mình cần ở chỗ Lý Liệt, liền rời khỏi nơi ở của Lý Liệt, trở lại khách sạn của bọn cậu nghỉ ngơi, mà Sở Chích Thiên dùng tinh thần lực cấp tám làm một ký hiệu trên thân thể Lý Liệt, thiết trí điều kiện khởi động, nếu như Lý Liệt nói ra tin tức của anh với Tiêu Tử Lăng cho bất kỳ một người nào khác, tinh thần lực sẽ bùng nổ, khiến cho hẳn bị thương nặng, trừ phi tinh thần lực đó được Sở Chích Thiên lần nữa thu hồi, bằng không suốt đời Lý Liệt đều phải sinh tồn dưới tình huống cực độ nguy hiểm, đương nhiên chính hẳn tuyệt không biết, vì vậy coi như vẫn sống thoải mái.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng tiếp tục đi dạo phố, đương nhiên hai người lặng yên mở ra Linh Nhân với tinh thần lực, đặc biệt là chỗ tiệm cơm Hữu Gian, kiểm tra một lần trong ba tầng ngoài ba tầng, lại không thấy được gì hữu dụng, nhóm những mật thám lúc trước bị bắt, sợ rằng đã bị chuyển đến nơi khác rồi, bọn cậu không có chút manh mối nào.

Mà ba người Hoắc Chinh Vũ Diệp Văn Tiền Lộ vẫn đi trung tâm nhiệm vụ nhìn chăm chăm nhiệm vụ nhận người của bọn họ. Tới buổi tối, Tiêu Tử Lăng trở về trong tay xách theo cơm hộp tập thể mang ra từ Tủ Phủ, chuẩn

bị đưa cho bọn họ, vì vậy cậu gõ gõ cửa phòng của bọn họ, qua nửa ngày không có phản hồi, dùng Linh Nhân kiểm tra biết bên trong không có ai, lại đến tiền sảnh hỏi thăm tình hình, biết ba người bọn họ đích xác chưa trở về.

Tiêu Tử Lăng cho rằng ba người bọn họ có chuyện gì bị lưu lại, nhưng đến khi màn đêm giáng lâm, vẫn không thấy bóng người của ba người kia, Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên mơ hồ cảm thấy không ổn, quả nhiên không bao lâu sau, đã chứng thực được điểm này. Bởi vì bọn cậu nhận được một phong thư được người ta chuyển đến, bên trong đó nói cho Tiêu Tử Lăng, ba người của tiểu đội cậu đã rơi vào trong tay bọn chúng, nếu muốn để cho bọn chúng an toàn phóng thích ba người kia, như vậy hết thảy hành động ngày mai phải nghe theo bọn chúng an bài. Về phần ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì? Chủ nhân bức thư nói đùa kêu cậu cứ chờ một buổi tối sẽ rõ.

Tiêu Tử Lăng hung hăng bóp bức thư kia cười lạnh nói: “Sở ca, không ngờ chúng ta là bên diễn xuất, mà không phải khán giả a. Bất quá nếu thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh có lòng như thế, chúng ta cũng không thể để cho gã thất vọng, đúng không?”

“Nếu Tiểu Lăng muốn chơi, vậy thì cứ vui vẻ mà chơi đi.” Sự sùng nịch chợt lóe mà qua trong mắt Sở Chích Thiên, anh cuối cùng cũng hiểu rõ được vì sao Chu U vương vì có được nụ cười của mỹ nhân, mà có thể làm ra loại việc ngốc đốt lửa hiệu giõn chư hầu*. Anh vì Tiêu Tử Lăng, cho dù quấy cho căn cứ Tần Lĩnh đến gió tanh mưa máu cũng sẽ không tiếc. (*1 điển tích xưa, Chu U vương vì muốn mỹ nhân Bao Tự cười, nhiều đốt lửa hiệu cầu cứu khiến chư hầu quay về kinh cứu viện trong khi không có chuyện gì, đùa giỡn chư hầu mua vui, sau này thực sự xảy ra chuyện đốt lửa hiệu thì không còn ai tin quay về cứu -> mất nước, vì vậy sau này có câu ‘nhất tiểu khuynh thành’ - vì 1 nụ cười mà mất nước.)

Một ngày mới, mặt trời mới dâng, hội quán Tần Lĩnh như được phủ thêm một tầng tơ lụa màu đỏ, có vẻ u tĩnh mà mỹ lệ. Tòa hội quán Tần Lĩnh này

là nơi thương vụ xa hoa nhất căn cứ Tần Lĩnh, tuy rằng hoàn cảnh bên trong so không bằng loại hội sở xa xỉ quá phận như trước ngày diệt vong, nhưng cũng tinh xảo đến mức khiến người ta trở mắt lú lười.

Mà hiện tại, hội quán Tần Lĩnh đã dẫn tới một nhóm khách. Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh tập trung hết thầy thủ lĩnh tới phòng hội nghị này, bắt đầu tiến hành hiệp đàm đa phương.

Du Hoa mang theo Lôi Vân Chương ngồi ở hàng vị trí sau cùng, anh lãnh nhãn bàng quan tình hình trong phòng hội nghị, cho dù ngôn từ của các thủ lĩnh căn cứ kịch liệt cũng không ảnh hưởng đến tâm tính của anh, Lôi Vân Chương ở bên cạnh Du Hoa lặng lẽ hỏi: “Thế nào cậu không tham gia thảo luận?” Lôi Vân Chương cho rằng, chỉ có ý kiến của Du Hoa mới là hoàn mỹ, người khác đều không đáng so sánh với người yêu của anh.

Du Hoa cười lắc đầu nói: “Không cần, tớ không coi trọng thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh, gã còn chưa có năng lực với bức lực ứng đối được áp lực của liên minh khắp nơi, gã đi không được xa.”

“Nga?” Lôi Vân Chương không ngờ Du Hoa căn bản chướng mắt thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh, điều này làm cho anh rất kinh ngạc, phải biết rằng thời gian rất sớm trước đây, Du Hoa đã tốn rất nhiều tâm tư nghiên cứu thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh.

“Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh được xem là một kiêu hùng, nhưng cũng chỉ có thể là kiêu hùng mà thôi, gã khuyết thiếu tâm tính của vương giả.” Du Hoa thở dài nói, “Gã áp chế không được những thủ lĩnh tây bộ dũng mãnh kia. Vì vậy cho dù liên minh cũng chỉ là danh còn thực mất, đến tột cùng có mấy thủ lĩnh nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của người gọi là minh chủ đó?”

Lôi Vân Chương hiểu rõ gập đầu, nếu Du Hoa không coi trọng căn cứ Tần Lĩnh, vậy thì từ bỏ thôi, dù sao điều kiện địa lý của căn cứ Kỳ Nguyên

bọn anh không tồi, đều có hợp tác với mấy liên minh khác, vì vậy chỗ trống bọn anh lựa chọn rất nhiều.

Đúng lúc này, một thủ hạ nào đó của thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh lặng yên đi tới, báo cáo chút gì đó ở bên tai gã, sau cùng liền thấy thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh hơi hơi gật đầu, gã đợi người nọ rời khỏi, lúc này mới khụ một tiếng nặng nề, tập trung tầm mắt của mọi người trong phòng hội nghị tới trên người gã, trong lòng gã âm thầm đặc ý, kéo cổ họng lớn tiếng nói: “Mới vừa nhận được tin tức truyền đạt, khách của chúng ta đã tới.”

Lúc này, thủ hạ kia dẫn theo Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng đi đến, thấy hai người này, Du Hoa với Lôi Vân Chương lắp bắp kinh hãi, không biết vì sao hai người này sẽ được thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh mời đến. Mà hai người Sở Chích Thiên với Tiêu Tử Lăng vào sáng sớm đã thức dậy, bận rộn đấu trí đấu mưu với căn cứ Tần Lĩnh cả buổi sáng, sau cùng rốt cục được cho biết địa chỉ gặp mặt chính xác.

Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh mỉm cười nhìn hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng, mang một bộ ôn hòa nói: “Các người tìm tôi có chuyện gì?”

Tiêu Tử Lăng đi lên một bước, vẻ mặt lúc đầu vốn phần nộ bởi vì nơi này nhiều người chú ý mà yếu đi rất nhiều, điều này khiến cho thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh âm thầm hài lòng, lúc này chợt nghe thấy Tiêu Tử Lăng đáp: “Thủ hạ của tôi bị ông bắt, không biết vì chuyện gì? Xin thủ lĩnh có thể mở một mặt lưới, để cho tôi mang đội hữu của tôi về.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Kết Minh? Cảm Tạ Khách Mời Hữu Nghị.

Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh tuyệt không trả lời, trái lại mặt hướng về phía các đại thủ lĩnh căn cứ dò hỏi: “Tôi muốn biết các vị thủ lĩnh khi bắt được mật thám của căn cứ khác lên vào, xử lý như thế nào?”

Một thủ lĩnh căn cứ trong đó cười lạnh một tiếng nói: “Còn có thể thế nào? Thanh lý là được.” Loại chuyện này mỗi một căn cứ đều có, bình thường phát hiện đều lặng lẽ xử lý, việc này cần gì phải hỏi.

Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh hơi hơi gật đầu nói: “Cận thủ lĩnh nói không sai, ngày hôm nay hẹn mọi người lại đây không chỉ vì liên minh, cũng là vì để cho mọi người hiểu rõ những mật thám mà tôi bắt đến từ nơi nào.”

Gã nói xong tỏ ý người bên cạnh dẫn người lên, rất nhanh, nhóm hộ vệ căn cứ Tần Lĩnh đã dẫn hai mươi mấy tù binh lên, áp lên trên đài biểu diễn phía trước chính giữa phòng hội nghị.

Tù binh có nam có nữ, có già có trẻ, thậm chí còn có một đứa trẻ khoảng chừng mười tuổi, đương nhiên cũng có ba người Hoắc Chính Vũ Diệp Văn Tiền Lộ. Ba người bọn họ khi đi ngang qua Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên thì mắt lộ vẻ kinh hãi, thoát nhìn bọn họ đã bị cảnh ngộ bất ngờ này làm cho cả kinh.

Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng không lựa chọn động thủ, nếu đã thấy người, bọn anh đều không sót ruột, còn phải xem xem tới cùng thủ lĩnh căn

cứ Tần Lĩnh này muốn làm gì, đương nhiên bọn anh cũng muốn biết trong những người này còn có người của bọn anh hay không.

Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh chỉ vào người bên trên giới thiệu: “Một người này chính là do liên minh Nam Phái nam bộ phái tới, đây là liên minh bắc bộ, những người này là quân đội, còn có những này lại đến từ liên minh tự do, còn một người này. . .” Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh chỉ tới ba người Hoắc Chính Vũ, gã cười cười nói: “Lại là đến từ căn cứ Lăng Thiên.”

Đương nhiên ba người Hoắc Chính Vũ Diệp Văn Tiền Lộ vì chấn kinh mà trợn tròn mắt, có thể lý giải thành sự sợ hãi khi bị bóc trần thân phận thật. Ba người bọn họ sớm đã bị chèn miện, không cách nào lên án oan khuất. Ách, nếu như không tính thân phận chân thực của đội trưởng với phó đội của bọn họ mà nói.

Tiêu Tử Lăng thấy thế vừa định mở miệng phản bác, đột nhiên cảm thấy đầu đột ngột bị đâm. Cậu bị người dị năng tinh thần nào đó công kích. . . Đầu mi cậu khẽ nhú, xem ra thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh này sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt không muốn để cho bọn cậu có cơ hội mở miệng bóc trần lời nói dối của gã.

Sát khí chợt lóe mà qua trong mắt Sở Chích Thiên. Người thức tỉnh hệ tinh thần công kích Tiêu Tử Lăng ở chỗ tối kia, mạng của hắn anh nhận. Không sai, anh cảm nhận được đòn đánh lén của người thức tỉnh hệ tinh thần, nhưng anh không chặn lại. Thứ nhất tin tưởng dựa vào thực lực của Tiêu Tử Lăng có thể chống được. Thứ hai anh cũng biết Tiêu Lăng của anh sẽ không thích sự tự chủ trương của anh.

Từ khi cảm tình của hai người biến tấu, từ quan hệ đại ca đàn em chuyển biến thành quan hệ tình nhân, thái độ của Tiêu Tử Lăng đối với anh liền có điều thay đổi. Trước đây rất hưởng thụ loại bảo hộ của đại ca đối với đàn em, hiện tại lại rất chống cự. Tiêu Lăng nhà anh không muốn trở thành vật

phụ thuộc của anh, mà muốn trở thành một tình lữ có tư cách đứng ngang vai ngang vế ở bên cạnh anh.

Đối với ý nghĩ đó của Tiêu Tử Lăng, Sở Chích Thiên rất ủng hộ, anh rất cẩn thận không đi chạm vào nơi Tiêu Tử Lăng chú ý, đây cũng là điều anh học được từ chỗ Lôi Vân Chương. Cho người yêu không gian, phải ủng hộ ý kiến của người yêu (dưới tiền đề bảo đảm được quyền lợi của mình), bá đạo cường bức tuyệt đối là hành vi tự sát, đây là giáo huấn của máu.

Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh liếc thấy bộ dáng muốn nói lại nói không nên lời của Tiêu Tử Lăng, tâm tình rất thống khoái, gã cao giọng nói: “Trong căn cứ Tần Lĩnh của chúng tôi có nhiều mật thám như vậy, tin tưởng trong căn cứ của các vị thủ lĩnh không thể thiếu loại mật thám này. Vì sao bọn chúng lớn mật phái lại đây như vậy, không phải là bởi vì tây bộ của chúng ta là năm bè bảy mảng, không có một tổ chức để cho chúng ta liên minh công thủ sao?”

Lời nói của thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh khiến cho vẻ mặt của không ít thủ lĩnh căn cứ rung động, căn cứ tây bộ vốn chính là nhân chủng hiếu chiến, những thủ lĩnh căn cứ đó đã sớm không kiên nhẫn những con chuột mật thám này rồi, chẳng qua cố kỵ kết quả sau khi thanh lý mà thôi, lúc này nghe thấy lời nói của thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh thì đều bắt đầu động tâm.

Thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh thấy biểu tình của mọi người, trong lòng biết hết thấy đều đang phát triển như gã suy nghĩ, gã biết nếu muốn để cho những người này hạ quyết tâm, nhất định phải thêm một mối lửa nữa, vì vậy gã nghĩa chính ngôn từ nói: “Mặc kệ lần kết minh này kết quả như thế nào, Tần Tiểu tôi vẫn dám làm chuyện mà tất cả mọi người ở nơi đây không dám làm.”

Trong tầm mắt kinh nghi của các vị thủ lĩnh, Tần Tiểu đột ngột hô lớn: “Tôi muốn cho liên minh căn cứ đông bộ, nam bộ, bắc bộ đều biết, tây bộ

chúng ta không phải là nơi bọn họ có thể khống chế được.” Gã vung mạnh tay lên, “Giết cho tôi!”

Theo một tiếng này, hộ vệ áp giải phía sau, rút ra một thanh đao nhọn từ sau thắt lưng, đâm mạnh về phía tù binh trước người.

Du Hoa vẫn luôn lãnh đạm biến sắc, đột ngột đứng lên, vừa định mở miệng ngăn lại. Nhưng lúc này, khí thế khổng lồ trên người Tần Tiểu đột nhiên đè về phía Du Hoa, lúc này gã tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào đến phá hư kịch bản của gã.

Mặt Lôi Vân Chương lạnh lẽo, khí thế cấp sáu song hệ trực tiếp nghênh đón, đây là đối kháng vô hình, liền thấy cái ghế mà Lôi Vân Chương ngồi đột nhiên di nửa mét về phía sau, trên mặt đất bị cạo ra hai vết lõm thật sâu. Lôi Vân Chương chỉ cảm thấy nơi ngực cuộn cuộn huyết khí, anh cố nhin xuống máu tươi muốn phun ra trong miệng, kết quả cố nhin khiến cho sắc mặt anh tái nhợt một mảnh.

Về mặt Lôi Vân Chương nghiêm nghị, anh không ngờ thủ lĩnh căn cứ Tần Lĩnh Tần Tiểu thế mà đã tiến vào cấp bảy, mà người có sự gia thành của song hệ mơ hồ có thực lực cấp bảy như anh vẫn không thể ngăn chặn được luồng khí thế đó, bị thương nhẹ.

Du Hoa siết chặt nắm tay, mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm Tần Tiểu, không đợi anh nói chuyện, chợt nghe thấy giữa trận đột nhiên phát ra tiếng kinh hô. Anh đảo mắt nhìn qua, liền thấy Sở Chích Thiên vốn bị trông giữ ở một bên không biết lúc nào đã xuất hiện phía trên, mà hộ vệ phụ trách giết ba người Hoắc Chinh Vũ Diệp Văn Tiên Lộ lúc này đã ngã trong vũng máu, không còn nửa điểm dấu hiệu sinh mệnh nữa.

Du Hoa bởi vì không thấy được Sở Chích Thiên ra tay, vì vậy chỉ kinh ngạc, nhưng người khác lại là vẻ mặt chấn kinh, các thủ lĩnh bởi vì vẫn luôn chú ý nơi đó phát hiện mình thế mà thấy không rõ được động tác của

người kia, Sở Chích Thiên thực sự quá nhanh, dường như chỉ nháy mắt mà thôi, anh đã đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, sau đó ba tên hộ vệ cách nhau chút cự ly liền cứ như thế chết đi.

Loại tình huống này ngay cả ba người Hoắc Chinh Vũ đương sự cũng rất khó hiểu, bọn họ cho rằng bản thân chết chắc rồi, không ngờ một cái chớp mắt, người áp giải phía sau đều đã chết, sau đó bọn họ sống?

“Còn không nhanh cầm lấy vũ khí? Chẳng lẽ muốn tôi kéo các cậu rời khỏi?” Sở Chích Thiên đứng ở phía trước lạnh lùng nhắc nhở. Lúc này mới để cho ba người tỉnh ngộ lại, vội vàng nhặt vũ khí từ chỗ hộ vệ chết đi phía sau, tụ tập ở bên cạnh Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên chỉ cứu ba người Hoắc Chinh Vũ, dù sao những người khác đều là của liên minh khác, anh không có nhàn rỗi. Về phần có phải bên trong cũng có giết oan hay không, Sở Chích Thiên tuyệt không quan tâm.

Tần Tiểu phần nô nói: “Căn cứ Lăng Thiên, thực sự quá làm càn, chẳng lẽ thực cho rằng người của tây bộ bọn tôi sợ các người hay sao? Các vị thủ lĩnh, chẳng lẽ các vị thực sự muốn cho căn cứ Lăng Thiên ngự trị trên các vị? Nếu nguyện liên minh với Tần Lĩnh tôi, thì dùng mấy tên nít ranh của căn cứ Lăng Thiên này làm lễ vật kết minh của chúng ta đi.” Lời nói của Tần Tiểu rõ ràng là muốn bắt các đại căn cứ tây bộ lên chiếc thuyền tặc của gã, cùng gã cùng tiến cùng lui.

Lúc này thủ lĩnh căn cứ nhỏ nào đó của tây bộ hô: “Không sai, nếu tiếp tục không kết minh nữa, tây bộ chúng ta sẽ phải bị mấy liên minh khác ăn dần ăn mòn, đây là một cơ hội tốt, cứ dùng đầu của những kẻ thuộc căn cứ Lăng Thiên đó làm đầu danh trạng đi, uống máu ăn thề cùng tiến cùng lui.”

“Không sai, tính tôi một vị trí!”

“Còn có tôi, hừ, tôi cũng không tin tây bộ chúng ta không phải nam nhi nhiệt huyết.”

Liên tục mấy thủ lĩnh căn cứ hưởng ứng, các thủ lĩnh vốn do dự rất cục hạ quyết tâm, lần lượt hưởng ứng, Tần Tiểu hài lòng cười, gã an bài mấy thủ lĩnh sớm đã liên hợp với gã lên tiếng trợ uy quả nhiên hữu hiệu, đương nhiên cũng phải cảm tạ khách mời hữu nghị được tạm thời mời tới kia, không ngờ đội săn bắt rác rưởi vốn tưởng rằng rất dễ giải quyết lại rất đặc lực, thế mà có chút bản lĩnh.

Gã vốn muốn dùng thủ đoạn máu tanh kích lên huyết khí của nhóm những thủ lĩnh kia, cho nên mới lựa chọn nhánh tiểu đội ngoại lai thoát nhìn yếu nhất này, không ngờ có chút nhìn nhầm, bất quá sai có lợi của sai, bất ngờ gây cho những thủ lĩnh kia cùng chung mối thù, liên minh thành công.

Du Hoa lãnh nhân bàng quan hết thấy, anh lặng lẽ kéo Lôi Vân Chương bị nội thương, thối lui qua một bên, anh vốn đã không có ý liên minh, không phải anh không muốn có một tổ chức, mà là anh thực sự chướng mắt tên Tần Tiểu kia.

“Xem ra, chúng ta phải nghĩ một biện pháp rời khỏi nơi đây.” Lôi Vân Chương cười khỗ, lần này đến đây anh tư tâm chỉ muốn trải qua thế giới hai người, vì vậy không để cho đội hộ vệ tư nhân của Du Hoa với anh qua đây, hiện tại ngược lại có vẻ ít người yếu thế, tình cảnh có chút không ổn.

“Không sao, nếu tình thế không ổn, tớ có thể kết minh với Tần Tiểu.” Du Hoa an ủi Lôi Vân Chương. Tuy rằng trong lòng anh không ủng hộ liên minh này, bất quá anh cũng không phải một người không biết biến báo, mặt thế, chỉ cần có thể sống sót, ủy khuất gì mà không thể chịu?

“Hơn nữa, tớ không cho rằng bọn họ có thể đối phó được họ.” Mặt Du Hoa mơ hồ có chút phẫn chấn, dường như nghĩ tới điều gì.

“Có ý gì?”

“Nguyên Kỳ với Phương Dật tuyệt không đơn giản. . .” Du Hoa nói bổ sung, “Tên của hai người bọn họ không biết thật hay giả, trước cứ gọi như thế đi.”

Lôi Vân Chương ngạc nhiên.

Bên này Du Hoa Lôi Vân Chương nhỏ giọng thương nghị, bên kia Tần Tiểu thì nụ cười đầy mặt nói: “Hai vị bó tay chịu trói đi.”

Tần Tiểu là người âm hiểm, mặt ngoài hòa khí nhưng khí thế của gã lại lạnh yên triển khai, đánh úp về phía Sở Chích Thiên đứng trên đài phía trước, mà cùng lúc đó, người thức tỉnh hệ tinh thần vẫn luôn ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó lại đánh một đạo công kích trùng kích tinh thần về phía Tiêu Tử Lăng đang bị hộ vệ trông coi, bọn chúng đều muốn một kích giải quyết hai người này, để tuyệt hậu hoạn.

Sở Chích Thiên hừ lạnh một tiếng, khí thế cấp tám mở ra trong nháy mắt trực tiếp đánh tan khí thế cấp bảy của Tần Tiểu, trực tiếp khiến cho Tần Tiểu liên tục thối lui ba bước, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười trào phúng, cấp bảy của người này rõ ràng là dùng thủ đoạn bất nhập lưu cường hành đề thăng, năng lượng rất hỗn độn, rõ ràng không thuần hậu sạch sẽ như năng lượng cấp bảy của Tiêu Tử Lăng. Gã cũng chỉ có thể lừa được người thức tỉnh dưới cấp bảy, nếu cùng là người thức tỉnh cấp bảy, liếc mắt một cái sẽ có thể nhìn thấu được nội tình của gã.

Hai mắt Tiêu Tử Lăng chợt lóe ánh đỏ, liền nghe thấy gian phòng sát vách phát sinh một tiếng kêu thảm, người thức tỉnh hệ tinh thần bị kỹ năng Phá Manh trong Linh Nhãn của Tiêu Tử Lăng phản phệ.

Tiêu Tử Lăng âm thầm cảm kích sự nhắc nhở của Giám Định, bằng không cậu thật đúng là đã quên cậu còn có năng lực có thể bài trừ công kích của hệ tinh thần.

Trong mắt phải, Phân Tích đặc ý dào dạt nói: “Thân, không có tôi, cậu thực sự không còn thuốc cứu.” Nếu như có cái đuôi nhỏ nó khẳng định sẽ vênh lên cao cao.

Đối với những lời này, Giám Định có công lao thực tế với Tiêu Tử Lăng biết chân tướng, một người một vật (?) cùng nhau không đếm xỉa, vì vậy Phân Tích bị đả kích lệ rơi, bỏ lại một câu: Các người đều là người xấu!

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Ma Quân? Một Trong Bảy Đại Cao Tăng.

Thủ lĩnh đang ngồi nơi đây đều không phải kẻ ngu ngốc, bằng không cũng không có khả năng thành lập được căn cứ của riêng mình trong ngày diệt vong, tuy rằng Tần Tiểu đã trước tiên lau đi vết máu nơi khóe miệng, nhưng việc đột ngột lui về phía sau ba bước cùng với tiếng kêu thảm thiết phát ra trong gian phòng sát vách, đều khiến cho tâm bọn họ tồn nghi ngờ, bọn họ vốn rục rịch lập tức dừng bước chân tiến lên vây công Sở Chích Thiên, lựa chọn tiến hành đứng ngoài quan sát rồi hẵng quyết định.

Vì vậy, ngoại trừ mấy vị thủ lĩnh căn cứ sớm đã lén đạt thành ăn ý với căn cứ Tần Lĩnh nhào lên, thủ lĩnh căn cứ khác đều xảo trá thu tay lại, hoặc cố ý chậm một nhịp. Mà bên kia, nhóm hộ vệ thức tỉnh của căn cứ Tần Lĩnh thấy phó thủ lĩnh đánh lén lại bị đả thương, không cần thủ lĩnh của bọn họ phân phó, nhao nhao rút ra binh khí đã sớm được giấu, đánh về phía Tiêu Tử Lăng, chuẩn bị kích sát người này tại nơi đây, đây cũng là điều thủ lĩnh của bọn họ đã phân phó ngay từ đầu.

Thấy sáu bảy người nhào tới anh, Sở Chích Thiên lãnh nhần đảo qua, một tiếng quát chói tai: “Làm càn!”

Theo một tiếng này, năng lượng cấp tám hùng hậu của bản thân Sở Chích Thiên đột nhiên bùng nổ, lấy thân thể anh làm trung tâm, đột ngột nghiền ép ra bốn phía, nghênh đón những thủ lĩnh căn cứ nhào tới kia. Liền thấy mấy người đó còn chưa tiếp cận được Sở Chích Thiên, đã đối diện luồng năng lượng đó, trực tiếp bị chấn ngã về.

Những người đó không cách nào ngăn chặn, lực lượng nhào lên càng ác thì lực lượng phản chấn càng mãnh liệt, bọn họ ngã chập vật ở trước mặt mọi người, có mấy người thậm chí bị đánh bay tới nơi người khác đứng, bất quá những người đang ngồi đây vốn chính là đối thủ của nhau, không thừa cơ hạ độc thủ đã rất tốt rồi, chỗ nào lại đi cứu trợ, vì vậy lần lượt né tránh, để cho mấy người đó sống sờ sờ bị nện lên ghế lên đất, bị thương không nhẹ, nôn máu không ngừng. Mà ghế trong phòng hội nghị cũng bởi vậy bị văng tứ tán, toàn bộ tràng địa tráng lệ bởi vậy mà trở nên hỗn độn.

Thấy tình huống bi thảm trước mắt, tất cả mọi người bị chấn kinh, trong lúc nhất thời phòng hội nghị trở nên lặng ngắt như tờ. Sắc mặt các thủ lĩnh căn cứ trở nên trắng bệch. Tuy rằng bọn họ không ra tay, dự định xem xem tình hình rồi hẵng quyết định, nhưng trong lòng vẫn cho rằng nhiều người như vậy tiến lên cho dù không thể thoát cái bắt được người đó, nhưng nhất định có thể dễ dàng dây dưa một phen, không ngờ những người đó thế mà ngay cả cơ hội tới gần cũng không có đã bị chấn ngã xuống đất, bị thương không nhẹ. Bọn họ trừng mắt to nhìn nam nhân khủng bố trước mắt, đến tột cùng hẳn ta là ai? Là căn cứ nào thả cái con mãnh thú hình người này ra? Thế này có còn để cho người ta sống hay không?

Kỳ thực, Sở Chích Thiên có thể nhất cử chấn ngã những thủ lĩnh căn cứ đó, dùng loại cường thế này trực tiếp chấn nhiếp những thủ lĩnh căn cứ đó là do có tính khách quan với giá trị may mắn nhất định. Thứ nhất, nội tâm của những người đó không quá coi trọng Sở Chích Thiên, cho rằng nhiều người như vậy ra tay, khẳng định người thanh niên trước mắt ngay cả cơ hội trả đòn cũng không có sẽ trực tiếp bị mất mạng, vì vậy bọn họ ngay cả kỹ năng phòng ngự cơ bản nhất cũng không mở ra đã cứ như thế nhào lên. Thứ hai, cũng bởi vì đẳng cấp dị năng của những người đó tuyệt không cao, dù sao đồng ý rũ tay phụ thuộc vào căn cứ Tân Lĩnh đều là căn cứ tương đối nhỏ ở tây bộ, thực lực của những căn cứ đó tuyệt không mạnh. Cấp bậc dị năng của hết thảy những thủ lĩnh đó cũng không cao lắm, phần lớn đều là cấp năm đỉnh cấp, chỉ có hai người khó khăn lắm mới tới cấp sáu sơ cấp.

Sở Chích Thiên đã vô hạn tiếp cận cấp tám cao cấp, đối phó những người đó không hề có áp lực.

Bên này Sở Chích Thiên đối phó người thức tỉnh nỗ lực kích sát anh, mà bên kia, Tiêu Tử Lăng cũng không hề lưu thủ, thấy hộ vệ lấy ra vũ khí nỗ lực kích sát cậu, ý lạnh trong mắt Tiêu Tử Lăng càng đậm. Mấy năm nay sáng lập bộ an giám cũng tọa trấn trong đó, cậu lại có phân thân Nguyên Kỳ, phản đồ trong trong ngoài ngoài, với đặc vụ mật thám do căn cứ khác phái tới chết ở trên tay cậu không phải số ít, tâm của cậu đã sớm băng lãnh, giết người tuyệt không nương tay.

Tay trái cậu đột nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm, rút nó ra với thế sét đánh không kịp bưng tai, đối phó mấy con cá nhỏ này, dùng kiếm pháp cơ bản do sư phụ dạy đã có thể đối phó được, Tiêu Tử Lăng đương nhiên sẽ không phí linh khí dùng ra loại đại sát chiêu như Hạo Nguyệt Đường Không.

Tiêu Tử Lăng là người biến dị tốc độ, tốc độ cấp bảy không phải là tốc độ của người, dẫn đến thần kinh phản ứng, tốc độ phản ứng của cậu cũng đạt được một loại trình độ không phải người, có lẽ ở trong mắt mọi người, cậu chỉ đứng ở nơi đó, chỉ nhìn thấy được phần tay cậu đang đưa, lại nhìn không thấy được kiếm quang của bảo kiếm trong tay, có lẽ còn nhanh hơn so với Sở Chích Thiên, hộ vệ nỗ lực chém giết cậu bên cạnh đã ngã xuống dưới chân cậu, máu chảy đầy đất. Mà một màn này lại bởi vì sự phản kích của Sở Chích Thiên quá kinh diễm nên không được ai chú ý tới, chỉ có mấy hộ vệ ra tay chậm, lại bởi vì đồng bọn đi nhanh hơn so với bọn họ đều đã chết, chỉ có thể kinh sợ nhìn Tiêu Tử Lăng, không dám vọng động nữa.

Lực chú ý của Tần Tiểu cũng bị Sở Chích Thiên hấp dẫn, tuyệt không phát hiện cuộc chiến bên Tiêu Tử Lăng, nhưng cho dù như thế, biểu cảm vốn bình tĩnh của gã biến mất, mặt gã nhìn không được co giật mấy cái. Gã thế nào cũng không ngờ được vì sao đội săn bắt bị chọn vốn bị phán định là

rác rưởi lại biến hóa nhanh chóng trở thành tồn tại khủng bố. Gã biết rõ, thủ đoạn ban nãy của Sở Chích Thiên, gã căn bản làm không được.

Chẳng lẽ lần này gã ăn trộm gà không thành còn mất cả năm gạo sao? Trong lúc vô ý đắc tội cường giả siêu cấp nào đó? Gã biết rõ cái gọi là thân phận mật thám của căn cứ Lăng Thiên chỉ là gã cố gác ở trên đầu bọn họ. Lúc này Tần Tiểu cảm thấy miệng mình vừa đắng vừa chát, trong lòng hận không thể bầm thây vạn đoạn tên sĩ quan phụ tá đã cung cấp cho gã đội người này.

“Anh đến tột cùng là ai?” Tần Tiểu trầm mặc một chút, vẫn hỏi ra hoang mang trong lòng gã.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười tà khí, trào phúng nói: “Không phải ông nói tôi là người của căn cứ Lăng Thiên sao? Hiện tại ngược lại muốn biết tôi là ai?”

Mặt Tần Tiểu vặn vẹo một chút, gã đương nhiên không có khả năng tự mình đánh mặt mình, vì vậy gã kiên trì nói: “Tôi chỉ muốn biết anh là vị nào của căn cứ Lăng Thiên?”

Sở Chích Thiên nhìn gã, sự trào phúng nơi khóe miệng càng ngày càng đậm, điều này làm cho trong lòng Tần Tiểu rất hoang mang, gã sợ hãi Sở Chích Thiên sẽ bóc trần lời nói dối của gã, nhưng càng muốn biết siêu cấp cao thủ im hơi lặng tiếng xuất hiện ở trong căn cứ của gã này đến tột cùng là ai. Vì sao phải nguy trang thành một người thức tỉnh bình thường, làm bọn gã trông lầm, để cho gã hạ sai quyết định, thậm chí khiến cho bố cục mà gã hao tổn tâm cơ thất bại trong gang tấc.

Tần Tiểu muốn hiểu rõ, vì vậy gã vẫn hỏi ra vấn đề gã muốn hỏi.

Du Hoa đứng ở phía sau cùng xem diễn, trong mắt phiếm tia sáng kỳ dị, anh nhiệt liệt nhìn Sở Chích Thiên đã khống chế được toàn trường, nhin

không được tán thưởng: “Anh ta quả nhiên rất mạnh, có lẽ. . .” Khóe miệng anh lộ ra nụ cười, có lẽ mình đã tìm được đối tượng có thể hợp tác.

Lôi Vân Chương thấy vẻ mặt của người yêu bên cạnh thường thức nhìn một người nam nhân khác, trong lòng hỗn tạp đủ mùi vị, nói không nên lời là mùi vị gì. Không có cách nào, biểu hiện của Sở Chích Thiên quá khí phách, khiến cho anh có chút mất mát, nếu không phải anh ta là nam nhân của Tiêu Tử Lăng, Lôi Vân Chương khẳng định sẽ uống dấm chua đến chết. Bất quá, cho dù như thế, anh vẫn rất khó chịu, anh âm thầm nắm tay, trong lòng quyết định trở về sẽ liều mạng tu luyện, quyết không thể để cho Du của anh đi bội phục nam nhân khác, hết thảy của cậu ấy đều chỉ có thể là của anh.

Phía sau Sở Chích Thiên, ba người Hoắc Chính Vũ vốn thấp thỏm bất an, cầm vũ khí chuẩn bị liều chết đả đấu lúc này kinh ngạc đầy mặt. Bọn họ nhìn chăm chăm nam nhân đứng thẳng tắp, hai tay chấp sau lưng, khí độ hiên ngang, khí phách mười phần phía trước, có chút không thể tin được ánh mắt của bọn họ, nam nhân cường đại khủng bố này thật là phó đội của bọn họ sao?

Bọn họ hung hăng dụi dụi mắt, phát hiện mình không hoa mắt, sau đó vô ý thức nhìn về bên kia, người đã kích sát toàn bộ người thức tỉnh nỗ lực kích sát cậu ta bên cạnh trên mặt đất, lúc này đang chậm rãi đưa một thanh bảo kiếm không biết xuất hiện lúc nào ở trên tay cậu ta về lại trong vỏ kiếm, cả người có vẻ bình tĩnh vô cùng, dường như máu chảy thành sông, thi ngang khắp nơi trên mặt đất tuyệt không tồn tại. Quả nhiên đội trưởng nhà mình cũng không phải đèn cạn dầu. Ba người thán phục.

Một tiếng “choeng” thanh thúy! Đây là thanh âm kiếm vào vỏ.

Thanh âm này rất nhẹ, nhưng ở trong không gian yên lặng vẫn làm bừng tỉnh những người thức tỉnh cả kinh ngơ ngẩn, bọn họ theo tính phản xạ nhìn về nơi phát ra tiếng, lần nữa tập thể hít ngược một hơi, lúc này bọn họ đã

phát hiện kiệt tác bên Tiêu Tử Lăng, tuy rằng Tiêu Tử Lăng giết cơ bản đều là hộ vệ cấp ba bốn, nhưng người cậu giết nhiều, hơn nữa bọn họ chẳng qua chỉ thất thần một chút mà thôi, đối phương đã nhỏ giọng không tiếng động giết chết người, loại thủ pháp quỷ mị biến hóa khó lường này khiến cho những người đó kinh hãi không thôi, đây tới cùng là quái vật tới từ nơi nào? Một tên không nói còn có hai tên?

Tần Tiểu thấy thanh kiếm nhìn quen mắt kia, dường như đã thấy qua trong bản vẽ nào đó, một cái tên khủng bố đột nhiên đánh thẳng vào tim, gã thất thanh hô: “Ma Quân.”

Tiêu Tử Lăng nghe thấy tên này, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Không ngờ ở đây cũng có người biết biệt hiệu của tôi a!” Nụ cười của cậu căn bản không vào trong mắt, trái lại khiến người ta cảm thấy toàn thân phát lạnh, Ma Quân xuất hiện đại biểu điều gì, những thủ lĩnh căn cứ này đều rất rõ ràng, đó chính là máu chảy thành sông a.

(Kỳ thực rất nhiều đều là tin vịt, mấy năm trước, Tiêu Tử Lăng nghìn dặm truy sát phản đồ nào đó của căn cứ, đương nhiên căn cứ nguyên ý thu dụng phản đồ kia phái rất nhiều cao thủ hộ vệ, thuận tiện muốn giải quyết luôn cao tầng của Lăng Thiên truy sát tới, chuẩn bị làm suy yếu thực lực của căn cứ Lăng Thiên. Không ngờ sau cùng phải trả cái giá bằng tánh mạng của mọi người, nhưng vẫn không giữ lại được Tiêu Tử Lăng, cũng không giữ lại được tánh mạng của phản đồ kia. Mà tình cảnh của trận chém giết máu tanh đó, bị một đội đội ngũ ra ngoài săn bắt bất ngờ thấy được. Tiêu Tử Lăng tuyệt không muốn đuổi tận giết tuyệt đội săn bắt đến bất ngờ đó, lại nói cậu là hoá trang xuất hành, tuyệt sẽ không bại lộ chân thân của cậu, coi như cái gì cũng không thấy được liền rời khỏi. Vì vậy dưới sự tuyên dương của đội săn bắt đó, xưng hô Ma Quân chính thức leo lên võ đài lịch sử.)

Tần Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Căn cứ Lăng Thiên!” Không ngờ gã tùy tiện bắt một đội thể thân, vậy mà bắt được người thật, hơn nữa còn là

một trong bảy đại cao tăng của căn cứ Lăng Thiên, không biết nên nói vận khí của gã tốt hay không tốt.

Phải biết rằng bảy đại cao tăng của căn cứ Lăng Thiên, mỗi một người đều không phải dễ chọc. Phách Giả Sở Chích Thiên cường đại nhất không cần phải nói, đó được công nhận là cường giả đệ nhất Long Quốc, không, hẳn là cường giả đệ nhất thế giới mới đúng, đơn đả độc đấu không có người nào dám tỷ thí với anh ta.

Xếp thứ hai chính là quân đoàn trưởng Đồng Hạo Triết, cường giả bạo lực tuyệt đối khủng bố, truyền thuyết nói tuyệt đối không thể để cho anh ta ra tay trước, bằng không trận chiến đó thua không thể nghi ngờ.

Xếp thứ ba là hành chính quan Trần Cảnh Văn, truyền thuyết là người không thể mò rõ được nội tình nhất, nhưng có thể sóng vai cùng Sở Chích Thiên Đồng Hạo Triết, khẳng định sẽ không kém hơn nơi nào.

Mà Chiến Thần, Phong Thần, Linh Thính Sứ, Ma Quân sau đó thì không cách nào xếp hạng được tỉ mỉ, thế nhưng trong truyền thuyết Ma Quân là người máu tanh hiếu sát nhất, nắm giữ lại là hết thảy lực lượng hắc ám của căn cứ Lăng Thiên, truyền thuyết nói chọc ai nghìn vạn lần chớ chọc Ma Quân. Mà tiêu chí của cậu ta chính là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, người sống sót từng thấy qua Ma Quân giết người, tuy rằng nhớ không rõ dung mạo của cậu ta, nhưng thanh kiếm kia lại được vẽ ra, cho nên truyền lưu đi. Trên cơ bản mỗi một thủ lĩnh căn cứ đều có một phần bức vẽ đó, đây là điều tất yếu, bình thường mỗi một căn cứ đều có một phần danh sách của cao thủ cường giả căn cứ khác, chẳng qua cường giả của căn cứ Lăng Thiên có thêm được một điểm như vậy mà thôi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HỖ SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Giới Thiệu? Một Lần Nữa Làm Quen Một Chút.

Tần Tiểu cố nén sự chấn kinh trong lòng, cuối cùng cũng ổn định tâm thần, gã nhìn về phía Sở Chích Thiên kinh nghi hỏi: “Vị này chính là?” Thực lực tuyệt đối ngự trị trên mọi người, chẳng lẽ cũng là một trong bảy đại cao tăng.

Tiêu Tử Lăng cười nói: “Bảo tiêu của tôi, có phải rất không tồi hay không?”

Tần Tiểu tức cực, thế này rõ ràng chính là nói cho có lệ, nào có bảo tiêu thực lực mạnh như thế? Chẳng lẽ phong thủy của căn cứ Lăng Thiên bọn họ tốt như vậy, cao thủ tầng tầng lớp lớp?

Sở Chích Thiên chỉ trầm mặc, hiện tại là Tiểu Lăng nhà anh làm chủ, anh chỉ có thể nghe.

“Đội trưởng!” Hoắc Chinh Vũ khó nén kích động trong lòng, không ngờ đội trưởng nhà cậu ta thế mà là Ma Quân của căn cứ Lăng Thiên, đó là cường giả trong truyền thuyết a, không ngờ bọn cậu có một ngày được nhìn thấy, không chỉ như thế, còn thành một thành viên trong đội ngũ của Ma Quân.

Tiêu Tử Lăng khoát tay với bọn họ, tỏ ý bọn họ chờ lát nữa rồi nói, cậu đi đến trước mặt Tần Tiểu, tới gần gã nói: “Tôi muốn mang về toàn bộ người của Lăng Thiên, Tần thủ lĩnh ông sẽ không khiến cho tôi thất vọng chứ?”

Sắc mặt Tần Tiểu vừa xanh vừa trắng, hồi lâu mới cắn răng trả lời: “Một giờ sau sẽ đưa tới tiệm cơm Hữu Gian.” Món thiệt này gã nhất định phải nuốt vào, bằng không bị Ma Quân này náo loạn, chuyện liên minh sẽ thực sự một chút cơ hội cũng không còn. Tần Tiểu tin tưởng, muốn triệt để lưu lại một Ma Quân, sợ rằng bọn gã sẽ phải trả giá một nửa số người nơi đây, mà Ma Quân tuyệt không phải một mình, thực lực của người bị cậu ta nói là bảo tiêu kia tuyệt không dưới cậu ta. Còn một điều quan trọng nhất, những thủ lĩnh căn cứ tây bộ ở chỗ này không có khả năng nghe theo mệnh lệnh của gã đi vây giết những người đó, bọn họ càng có thể thờ ơ lạnh nhạt, xem bọn gã tranh chấp, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi.

“Sảng khoái!” Tiêu Tử Lăng hài lòng vỗ vỗ vai Tần Tiểu, lúc này mới quay đầu nói với Sở Chích Thiên: “Chúng ta đi thôi, không thể quấy nhiễu tới việc lớn của Tần thủ lĩnh.”

“Vâng, đội trưởng!” Biểu hiện như một phó đội xứng chức của Sở Chích Thiên khiến cho mọi người ở đây kinh sợ nhìn Tiêu Tử Lăng. Có được một vị phụ tá khủng bố như thế, nghĩ chắc cậu ta làm đội trưởng hẳn sẽ càng khủng bố, hơn nữa thủ đoạn lãnh khốc máu tanh lúc đầu của Tiêu Tử Lăng, khiến người ta nhìn không được tâm sinh sợ hãi.

Tiêu Tử Lăng không biết tâm tư của những người ở hiện trường. Cậu gạt đầu, liền nhắc bảo kiếm trong tay rời đi. Những người thức tỉnh của căn cứ Tần Lĩnh vây quanh cậu bên ngoài, thấy Tiêu Tử Lăng đi về phía bọn họ, liền cảm thấy một luồng áp lực vô hình đánh tới. Bước chân không tự chủ được lui nhanh ra sau, rất nhanh đã nhường ra một con đường rộng chừng ba mét.

Ánh mắt băng lãnh của Tiêu Tử Lăng nhìn quét qua, đường nhìn bức người khiến cho bọn họ không tự chủ được cúi đầu không dám nhìn nữa. Tiêu Tử Lăng duy trì mặt tê liệt, trong lòng lại âm thầm lau mồ hôi lạnh. Đối mặt nhiều người vây quanh như vậy, cậu vẫn rất có áp lực. Nhìn không được cảm thán mặt tê liệt của lão đại nhà mình quả nhiên rất hữu dụng,

mình lấy dùng một chút quả nhiên chấn nhiếp được toàn trường. Tiêu Tử Lăng thực không muốn lúc rời đi còn phải đánh đi ra, vậy thực sự rất mệt, hơn nữa đều là người sống sót trong ngày diệt vong, nếu không cần thiết, cậu thực không muốn đại khai sát giới, chế tạo quá nhiều giết chóc.

Nói đến cùng cậu vẫn thích đi chém giết tang thi sinh vật biến dị hơn, đó mới là chiến trường của nhân loại, mà không phải giữa nhân loại với nhau, đấu mưu đấu kế, đôi bên tiêu hao.

Những người thức tỉnh của căn cứ Tần Lĩnh nhìn theo Ma Quân lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết kia rời khỏi đường nhìn của bọn họ. Cả quá trình, bọn họ căn bản không dâng được một chút ý nghĩ phản kháng. Thực lực cường đại, hành động lãnh khốc, thần thái hời hợt của Tiêu Tử Lăng đều cho bọn họ áp lực vô cùng, cũng đã chứng minh bọn họ ở trong mắt cậu ta đều là sự tồn tại như con kiến.

Sở Chích Thiên tuyệt không lập tức đuổi theo, ánh mắt anh băng lãnh nhàn nhạt nhìn quét xung quanh, chính loại đường nhìn lãnh đạm này, khiến cho mọi người cảm nhận được một luồng áp lực, có một số thủ lĩnh căn cứ hơi hơi híp mắt, có một số thì kiên định nhìn thẳng, nhưng phần lớn lại dời ánh mắt đi, thậm chí cúi đầu.

Đường nhìn của anh cuối cùng rơi lên trên người Du Hoa Lô Vân Chương, mở miệng hỏi: “Du thủ lĩnh, không biết có được vinh hạnh, mời các anh đồng hành cùng chúng tôi hay không? Chúng tôi vốn rất ngưỡng mộ căn cứ Kỳ Nguyên.”

Lời này của Sở Chích Thiên có hai tầng ý, thứ nhất là vì giúp bọn họ thuận lợi rời khỏi nơi đây, báo đáp Du Hoa khuyên giải khúc mắc của Tiêu Tử Lăng. Đương nhiên tầng ý còn lại thì không có lòng tốt như vậy, anh thế này là sáng loáng nói cho những thủ lĩnh tây bộ đang ngồi còn lại, căn cứ Kỳ Nguyên kia có quan hệ không cạn với căn cứ Lăng Thiên của bọn anh a, trong sự ung dung thản nhiên khiến cho căn cứ Kỳ Nguyên sản sinh khúc

mắc với các căn cứ tây bộ, khẳng khẳng một mực kết minh với căn cứ Lăng Thiên của bọn anh.

Du Hoa vừa nghe lời này, đã biết Sở Chích Thiên đánh chủ ý gì. Bất quá loại tình huống hiện tại, anh chỉ có thể tiếp nhận “ý tốt” của Sở Chích Thiên. Vì vậy anh nhàn nhạt đáp: “Cảm tạ lời mời của Phương phó đội, vậy cung kính không bằng tuân lệnh.” Nếu như người trước mắt thực sự là người mà anh nghĩ, anh càng không thể cự tuyệt anh ta.

Sở Chích Thiên hài lòng gật đầu, ánh mắt lãnh liệt của anh quét về phía Tần Tiểu, sát khí trong mắt không chút che giấu, điều này làm cho sau lưng Tần Tiểu nhỏ mồ hôi lạnh, thấp thỏm vạn phần, không biết mình đắc tội đối phương lúc nào.

“Cậu ấy không phải người ông có thể tính toán.” Sở Chích Thiên ý có điều chỉ bỏ lại những lời này rồi mang Hoắc Chinh Vũ Tiền Lộ Diệp Văn rời khỏi, Du Hoa mặc kệ mọi người ngây ra như phỗng xung quanh, mang Lôi Vân Chương hữu hảo nói lời từ biệt với Tần Tiểu, liền đuổi theo Sở Chích Thiên.

Tiêu Tử Lăng đang chờ ở cửa, bên cạnh không còn người nào khác, người thủ vệ cửa đã sớm bị khí thế của Tiêu Tử Lăng làm cho cả kinh, không biết đã biến vào trong góc nào rồi. Cậu thấy mấy người Sở Chích Thiên gần như xuống cùng lúc, nhin không được nở nụ cười, trêu chọc nói: “Thế nào, Du Du cậu cũng nở xuống được?”

Du Hoa nghe vậy cười khổ: “Ma Quân không nên chế nhạo Du Hoa nữa, Du Hoa nhận lỗi còn không được sao?” Sớm biết như thế, lúc đó anh không nên vì chế nhạo Nguyên Kỳ, mà cố ý xưng cậu ta là Nguyên Nguyên. Không ngờ tâm trả thù của Nguyên Kỳ rất mạnh, lập tức xưng hô ngược lại anh là Du Du. Ma Quân này thật đúng là một người không muốn chịu thiệt a.

Tiêu Tử Lăng nghe thấy lời nói chịu thua của Du Hoa, nhất thời nở nụ cười, xưng hô này vốn chính là một trò giỡn, là Du Hoa chế nhạo cậu không quả quyết trên cảm tình, đương nhiên cậu cũng không để cho Du Hoa dễ chịu, rập khuôn xưng hô đối phương, rất có ý mất mặt thì cùng nhau mất. Hai người đều không phải là người chịu nhận thua, vì vậy Nguyên Nguyên Du Du kêu không ngừng, xem ai buồn nôn nhin không nổi đầu tiên.

Tiêu Tử Lăng biết đây là một cơ hội tốt một lần nữa giới thiệu bản thân, vì vậy chậm rãi thu liễm nụ cười, nghiêm túc vươn tay phải nói: “Một lần nữa làm quen một chút, Tiêu Tử Lăng, bộ trưởng bộ an giám của căn cứ Lăng Thiên.”

Du Hoa nghe thấy Tiêu Tử Lăng nghiêm túc tự giới thiệu, vẻ mặt kích động, anh nắm chặt tay đưa tới của Tiêu Tử Lăng nói: “Du Hoa. Thủ lĩnh của căn cứ Kỳ Nguyên.” Sau đó anh nở nụ cười nói, “Hiện tại xưng hô thế nào? Gọi cậu Tiêu sao?”

Tiêu Tử Lăng nặng nề lắc lắc bàn tay nắm chặt nói: “Đương nhiên, Du, cậu chính là bạn của tớ mà!”

Du Hoa nghiêm túc nói: “Tiêu. Cậu cũng là bạn của tớ!” Có lẽ kiếp trước bọn họ chính là bạn tốt, vì vậy kiếp này mới có thể mới gặp như đã quen lâu.

Bọn họ không chú ý tới hai nam nhân bên cạnh đang đổ kị đầy mặt trừng hai cái tay đang nắm chặt nhau kia, hận không thể lập tức kéo hai bên ra. Chỉ thấy Sở Chích Thiên khó nhin ghen tuông hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có thể cho nam nhân của anh buông tay ra hay không.”

Lôi Vân Chương giận trừng mắt: “Vì sao không cho nam nhân của anh buông tay?”

“Chẳng lẽ không thấy là nam nhân của anh đang bắt lấy tay của vị kia nhà tôi sao?” Mi mắt Sở Chích Thiên thoáng nhếch, ý xem thường không chút che giấu.

“Đó cũng là do nam nhân của anh chủ động mê hoặc.” Lôi Vân Chương bị chọc xù lông.

Sở Chích Thiên bị một lời đánh trúng mệnh môn bùng nổ: “Anh muốn chết?” Sát khí trong mắt bắt đầu lan tràn.

“Anh muốn đánh nhau?” Lôi Vân Chương cũng không sợ lời uy hiếp của Sở Chích Thiên, anh không phải luôn bị hù đến lớn sao.

“Câm miệng hết cho tôi!” Hai người bên kia đang tình gay vô hạn, nga không, là tình bạn vô hạn bị hai con khuyển nhà thích ăn dấm lung tung đánh bại. Hai người then quá thành giận đồng thời quay đầu trăm miệng một lời phát sư tử rống Hà Đông.

Chẳng lẽ loại dấm chua vô duyên vô cớ này mà hai người đó cũng muốn uống sao? Hừ, vậy để cho bọn họ uống chết đi. Hai người phiền muộn không hên mà cùng nghĩ tới điều này.

“Du, chúng ta mới gặp như đã quen. Không bằng đêm nay chúng ta tựa gối trò chuyện đêm khuya thế nào?” Thái độ của Tiêu Tử Lăng trở nên càng thêm nhiệt tình.

“Tiêu. Đó chính là điều tớ mong, sợ rằng tựa gối trò chuyện đêm khuya còn chưa đủ, có lẽ chung giường cùng ngủ thích hợp với chúng ta hơn?” Du Hoa lập tức lĩnh hội, thập phần ăn ý liên tục gật đầu, thậm chí tăng thêm một ngọn lửa.

“Tuyệt đối không cho phép!” Hai người còn lại nghe đến đó, đánh mạnh tới, quên luôn vụ quyết đấu vừa chạm liền phát sắp sửa nghênh đón ban nãy của bọn họ. Mỗi tên một người, ôm người yêu của mình, tách xa họ ra.

Trong lúc hành động, bọn họ ăn ý trao đổi một ánh mắt, quyết định thời gian kế tiếp phải trông kỹ người yêu của mình, không thể cho hai người Tiêu Tử Lăng Du Hoa có thời gian ở chung.

Du Hoa hung hăng kích khuỷu tay đánh trúng Lôi Vân Chương đang ôm mình chết chặt, trực tiếp đánh anh ta ra xa hơn một mét, khoe miệng anh lộ ra một nụ cười lạnh: “Ha, các cậu rất có ăn ý a.”

Lôi Vân Chương thống khổ đầy mặt, ho khan mạnh mấy cái, anh che nơi bị đánh trúng của mình, dùng sức xoa xoa, lúc này mới ủy khuất nói: “Du, nào có a.”

Tiêu Tử Lăng ngược lại không hung tàn như Du Hoa, chỉ như cười như không liếc Sở Chích Thiên ôm mình, trào phúng nói: “Các anh thật đúng là tình gay vô hạn nga. . .”

Sở Chích Thiên ngẩng đầu nhìn trời, coi như cái gì cũng chưa từng nghe thấy, vẫn ôm Tiêu Tử Lăng không buông tay, da mặt Sở Chích Thiên anh luôn rất dày, mặt khối băng cũng không phải bày không.

Đối mặt Sở Chích Thiên giả ngu, Tiêu Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, cậu hung hăng bẻ ra cái tay ăn đậu hũ của eo nhỏ cậu, sau đó tàn bạo đập lên nam nhân đáng hận trước mắt một cước, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, tôi sẽ không quấy rầy các anh. Đến, Du, chúng ta qua bên kia nói chuyện phiếm.” Nói xong liền kéo Du Hoa, đi đến chỗ một chiếc bàn tình nhân khác, vô tình bỏ lại hai người Sở Chích Thiên Lôi Vân Chương.

Sở Chích Thiên nhẹ nhàng run run cái chân bị đập, khổ não gãi gãi mi tâm, không biết nên làm gì. Lôi Vân Chương đang xoa ngực đau nhe răng nhếch miệng bên cạnh đi tới, bất đắc dĩ nói: “Xem ra chúng ta không thể theo sau, bằng không sẽ thực sự chọc bọn họ xù lông, ngày tháng của chúng ta sẽ không quá dễ chịu.”

Sở Chích Thiên đồng cảm gật đầu, trao đổi một ánh mắt với Lôi Vân Chương, thế mà có một loại cảm giác bi thương cùng là người lưu lạc thiên nhai. Aiz, có người yêu tính khí tính cách đặc biệt như thế, anh với Lôi Vân Chương thật đúng là đồng bệnh tương lân.

Lôi Vân Chương lưu luyến nhìn thân ảnh của Du Hoa, rốt cục xoay đầu qua, anh nghiêm túc nói với Sở Chích Thiên: “Một lần nữa làm quen một chút đi, tôi biết anh khẳng định không kêu Phương Dật. Tôi kêu Lôi Vân Chương, là phó thủ lĩnh của căn cứ Kỳ Nguyên, bất quá tôi càng thích được xưng hô là vương phu của thủ lĩnh căn cứ Kỳ Nguyên.”

Sở Chích Thiên lạnh lùng liếc Lôi Vân Chương một cái, tuyệt không nói gì. Khi Lôi Vân Chương còn tưởng rằng Sở Chích Thiên sẽ không trả lời anh, liền thấy Sở Chích Thiên nhấc tay phải lên, ở trước mặt anh búng tay tách một cái, một đường sét màu tím nhạt đột nhiên xuất hiện từ giữa ngón tay anh ta. Ánh mắt Lôi Vân Chương đột ngột co rút lại, thốt ra: “Là anh!”

Sau đó Lôi Vân Chương rất nhanh liền cười khùng khục rộ lên, bởi vì anh phát hiện thủ lĩnh Sở Chích Thiên của căn cứ Lăng Thiên lưng lấy đại danh thế mà lẩn lộn còn thảm hơn so với anh. Theo đuổi người yêu cũng ngốc như vậy, anh cao hứng hài lòng, vẻ mặt mười phần cười trên nỗi đau của người khác.

Thấy bộ biểu cảm ‘hóa ra anh đáng thương như thế’ của Lôi Vân Chương khiến cho Sở Chích Thiên rất phiền muộn, vì theo đuổi vợ, anh đều đã mất mặt tới tận căn cứ Kỳ Nguyên rồi, bất quá anh chỉ có thể cố chịu, ai biểu đó là sự thực, nếu không có sự khuyên giải của Du Hoa, có lẽ hiện tại quan hệ của anh với Tiêu Tử Lăng còn chưa được xác định, anh vẫn thân ở trong cảnh thiếp thân không rõ.

Tần Tiểu coi như là một người có chữ tín, rất nhanh tất cả mọi người phụ trách công tác mật thám ở căn cứ Tần Lĩnh lấy Vương An Long dẫn đầu đã trở về, Tiêu Tử Lăng thấy ngoại trừ một mình Vương An Long coi như

sạch sẽ, những người khác đều có chút không xong, thậm chí có mấy người còn có vết thương bị dụng hình.

Tiêu Tử Lăng an ủi bọn họ: “Mọi người ở chỗ này một đêm nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Tần Lĩnh, quay về nhà của chúng ta.” Lời này khiến cho tất cả mọi người kích động lên. Chỉ có vẻ mặt Vương An Long trầm trọng, dường như còn đang suy nghĩ điều gì.

Lúc này tiệm cơm Hữu Gian không còn người ngoài nào khác, người thuộc về căn cứ Tần Lĩnh đều đã rời khỏi, bao gồm cả Du Hoa với Lôi Vân Chương, bọn họ biết có lẽ Tiêu Tử Lăng với Sở Chích Thiên muốn xử lý một số chuyện bí mật, đó không phải là điều những người ngoài như bọn họ có thể biết được. Dù sao mật thám của căn cứ bị bắt trọn ổ, không cần nghĩ cũng biết bên trong có phản đồ, chẳng qua không biết là ai mà thôi.

Tiệm cơm đã sớm treo bảng tạm dừng làm việc, tất cả mọi người ngồi trên chỗ ngồi, chờ đợi câu hỏi của bọn Tiêu Tử Lăng. Lúc này, một tiểu tử hàm hậu ngọc ngạch xuất hiện từ trong phòng bếp, sờ ót bối rồi hỏi: “Hử? Các người là khách sao? Vì sao nhân viên phục vụ đều không có mặt? Thế này là chuyện gì?”

Vương An Long nhìn nhìn người khờ ngốc kia, cau mày, trong mắt hiện lên một vẻ cảnh giác, bất quá hắn không nói gì thêm, dù sao hiện tại thủ lĩnh nơi đây là Tiêu Tử Lăng, hết thảy chờ Tiêu Tử Lăng lên tiếng. Ngược lại phó đội Tề Long bên cạnh hắn sắc mặt không vui, lạnh lùng nói: “Cậu là ai? Thế nào đi vào tiệm cơm Hữu Gian của chúng tôi?”

Tiểu tử ngốc kia như là bị kinh hách, vẻ mặt kinh sợ lắp bắp nói: “Tôi, tôi chỉ là tới, tới nơi này làm chút việc vặt.” Sau đó nghĩ tới điều gì, nhanh chóng bổ sung, “Chỉ cần cho tôi ăn cơm no là được rồi.”

Tề Long vẫn hoài nghi đầy mặt, khi còn muốn nói gì nữa, Tiêu Tử Lăng bên kia nhàn nhạt nói: “Người này không có vấn đề gì, Tề phó đội không

cần lo lắng anh ta. Nhị Ngốc, còn không quay về nhà bếp nấu chút đồ ăn ngon cho những anh em này? Nhất định phải bảo chứng mỗi người đều có một phần cơm nước ăn.”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Chân Tướng? Chúng Ta Có Rất Nhiều Thời Gian.

Nhị Ngốc nghe vậy ngẩn người, hăn ngơ ngác nhìn ngời người trong tiệm cơm, đếm đếm, lúc này mới cau mày nói: “Mười hai người thì là mười hai món sao? Vậy phải nấu rất lâu nga.”

Tiêu Tử Lăng phì cười nói: “Anh không biết một món nấu mười hai phần sao?”

“Hóa ra còn có thể làm như vậy a.” Nhị Ngốc mang vẻ mặt kinh thán, lúc này mới trở lại nấu đồ ăn.

Tề Long lo lắng nói: “Cậu ta có được không?”

Tiêu Tử Lăng cười nói: “Tuy rằng anh ta ngốc, nhưng nấu đồ ăn vẫn được.”

Tề Long rất cục thả tâm, viền mắt hăn rưng rưng nói: “Ma Quân, các anh em ở trong tay Tần Tiểu đều chịu nhiều khổ sở, tôi lo lắng thân thể của bọn họ, cho nên mới để ý như vậy.”

“Yên tâm, sẽ tốt lên.” Tiêu Tử Lăng vỗ vỗ bờ vai Tề Long lấy làm an ủi.

Cơm nước rất nhanh đã được đưa lên, mọi người rất nhanh liền bắt đầu ăn, chỉ có Vương An Long ăn miếng đầu tiên liền dừng một chút, bất quá hăn rất nhanh tiếp tục mặt không biểu cảm ăn cơm, dường như sự dừng lại ban nãy chỉ là ảo giác.

Rất nhanh, có mấy người trực tiếp chúi mũi vùi đầu vào trong CƠM NƯỚC, Tề Long chỉ cảm thấy choáng váng, sắc mặt hắc đại biến, kinh ngạc hỏi: “Ma Quân, vì sao làm như vậy?” Vì sao muốn kê đơn làm bọn họ hôn mê chứ?

“Các anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe một chút, tỉnh lại sẽ không còn chuyện gì.” Ý thức sau cùng của Tề Long chỉ nhìn thấy mặt Tiêu Tử Lăng mang mỉm cười nói câu này, không biết vì sao, hắc chung quy cảm thấy toàn thân phát lạnh, sau đó hắc liền ngã xuống.

Tiêu Tử Lăng thấy tất cả mọi người hôn mê, chỉ có Vương An Long còn ở bên kia lãnh tĩnh ăn CƠM, Tiêu Tử Lăng cười nói: “Anh đã biết bên trong có thứ gì, vì sao còn muốn ăn?”

Vương An Long lạnh lùng thốt: “Nếu đã rơi vào trong tay các người, làm quỷ NO CŨNG TỐT.” Hắc vẫn ăn CƠM đầu vào đấy, tuyệt không ngừng đưa trong tay.

“Tôi chỉ muốn biết ai là người phản bội mà thôi.” Tiêu Tử Lăng thu lại nụ cười, vẻ mặt âm trầm nói.

“Không biết, nói chung, tôi bị bắt, không có người hỏi tôi thăm tôi, cũng không có người giày vò tôi, khoản đãi ăn ngon uống ngon, thẳng đến khi tôi tới nơi đây.” Vương An Long cười lạnh trả lời.

“Thoạt nhìn. Như là anh bán đứng căn cứ Lăng Thiên a.” Tiêu Tử Lăng hơi híp mắt, sát khí thoáng hiện.

Vương An Long dừng đưa một chút, trầm mặc một chút mới nói: “Thoạt nhìn. Đúng vậy.” Trong những người được thả ra chỉ có hắc không chút thương tổn, thấy thế nào cũng là người phản bội.

“Không ngờ mê dược không có tác dụng đối với anh, đã như vậy, anh hãy tận lực bàn giao một chút về những chuyện trước sau anh bị bắt, về

phần anh có phải người phản bội hay không. Chúng tôi sẽ phán đoán.” Tiêu Tử Lăng cười rất lạnh, những người này ở trong mắt cậu đều có vấn đề.

Vương An Long trầm mặc nửa ngày nói: “Không có gì để nói.”

Tiêu Tử Lăng tức giận trong lòng, Vương An Long hiềm nghi lớn nhất, thế nhưng tên này lại như hồ lô bị cửa miệng, cái gì cũng không chịu nói, khiến cho Tiêu Tử Lăng có chút bó tay không có cách.

“Anh không tin chúng tôi là người của căn cứ Lăng Thiên?” Sở Chích Thiên thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên mở miệng nói.

Vương An Long nghiêm túc nhìn chăm chăm Sở Chích Thiên hai lượt, chậm rãi nói: “Tôi thế nào có thể tin?” Căn cứ Lăng Thiên còn chưa có cường đại đến mức tùy tiện phái hai người đến là có thể để cho căn cứ Tần Lĩnh thả người.

“Ma Quân tới cũng không thể?” Mi mắt Sở Chích Thiên thoáng nhếch, một luồng áp lực vô hình lặng yên giáng lâm ở trên người Vương An Long.

“Ma Quân đại nhân? Chính bởi vì là Ma Quân đại nhân, vì vậy tôi mới không tin. Tôi tin tưởng nếu Ma Quân đại nhân thực sự tới, trước tiên sẽ giết hết chúng tôi, mà không phải cứu chúng tôi.” Khóe miệng Vương An Long lộ ra nụ cười trào phúng, Ma Quân đại nhân đến cùng là người thế nào, người ngoài có lẽ không rõ, nhưng hẳn hiểu rất rõ. Trong mắt Ma Quân không cho phép nửa hạt cát, chỉ cần có một tia khả năng phản bội, anh ta sẽ tiêu diệt uy hiếp trong trạng thái chỉ mới nảy sinh. Hẳn đã từng thấy Ma Quân đại nhân vô tình kích sát thành viên của căn cứ, dưới tiền đề không có bất kỳ chứng cứ gì chứng minh người đó phản bội, chỉ bởi vì Ma Quân hoài nghi đối phương vì vậy liền giết.

(Nếu như Tiêu Tử Lăng biết mình ở trong mắt mọi người là loại hình tượng này khẳng định sẽ rất ủy khuất, phải biết rằng lúc đó tuy rằng ngoài sáng không có chứng cứ chứng minh, nhưng trên thực tế, Giám Định quân

đã giám định ra thân phận chân thực, người đó không hề nghi ngờ là mật thám do căn cứ khác phái tới, cho nên mới không chút do dự hạ thủ.)

“Ma Quân đúng là rất muốn giết các người, bất quá tôi không đồng ý, cho nên mới cho các người một cơ hội tự cứu. Vương đội trưởng không nên lãng phí.” Sở Chích Thiên quét tới một cái liếc mắt, bức lực vô cùng trong mắt đó khiến cho Vương An Long chấn động, tâm vốn kiên định bắt đầu do dự.

Vương An Long yên lặng nhìn Sở Chích Thiên hỏi: “Tôi muốn biết anh là ai. Tôi nhất định phải phụ trách đối với người của tôi.”

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một nụ cười tà khí: “Tôi nói rồi, cơ hội chỉ có một lần, về phần Vương đội trưởng có muốn hay không, có muốn để cho người của anh đều sống sót hay không, thì phải xem chính anh.”

Tiêu Tử Lăng lãnh nhàn bàn quan, tuy rằng trong lòng cậu rất khinh bỉ loại cách làm uy hiếp cộng thêm dụ dỗ này của Sở Chích Thiên, bất quá cậu không ghét là được rồi.

Quả nhiên, Vương An Long suy tư một chút, rốt cục nói ra tình hình hãn bị bắt, rõ ràng, hãn cũng không biết ai phản bội căn cứ Lăng Thiên. Tiêu Tử Lăng kêu Vương An Long báo cho bọn cậu biết về thân phận tên tuổi chân thực của mật thám té xỉu trong tiệm cơm, tuy rằng Vương An Long chần chờ một chút, nhưng cuối cùng vẫn nói ra tên tuổi chân thực của mật thám.

Sau khi Vương An Long nói ra hết thấy điều này, như vút đi được bao quần áo trong lòng, nhất thời lâm vào ngủ say, có lẽ mê được hãn ăn vào tương đối nhiều. Lý Liệt làm đầu bếp, tinh thông các loại thuốc, kiểm tra xong tình huống của hãn, phát hiện có thể phải mê man hai ba ngày mới có thể tỉnh lại.

Sau đó bọn cậu lại đánh thức phó đội Tề Long, hỏi vấn đề tương tự, kêu Tề Long nói tên tuổi chân thực của mật thám cho bọn cậu, sau đó lại bị Lý

Liệt mê ngã. Cứ như vậy từng người từng người bị đánh thức hỏi thăm, trong đó có mấy mật thám lại bị Tiêu Tử Lăng nhất nhất vạch trần thân phận thật, hóa ra là căn cứ Tân Lĩnh dùng bọn gã đến thế thân mấy người vốn dĩ, muốn ẩn núp vào căn cứ Lăng Thiên thu hoạch tình báo, chẳng qua bọn gã không ngờ vừa mới đến, đã bị đối phương nhìn thấu.

Không tới phiên Tiêu Tử Lăng động thủ, những người đó đã bị Lý Liệt phần nộ giết hết, đương nhiên bọn cậu biết, mấy anh em kia đã bị căn cứ Tân Lĩnh hạ độc thủ, nếu căn cứ Tân Lĩnh nghĩ đến dùng thân phận của những người đó ẩn núp, đương nhiên sẽ ngăn chặn hậu hoạn, sớm đã xử lý sạch sẽ những người đó rồi.

Lý Liệt thấy chỉ còn lại tám người, đầy cỏi lòng hy vọng hỏi: “Có phải không còn người phản bội nữa không?”

“Không, ít nhất còn một con cá lớn, chẳng qua chúng ta chưa xác định.” Tiêu Tử Lăng lắc đầu nói, trong lòng cậu đã có đáp án, bất quá vì phòng vạn nhất, cậu chuẩn bị xem lại, “Chúng ta về căn cứ trước, dọc đường hẳn có thể cho chúng ta nhìn rõ được, ai là kẻ phản bội chân chính.”

Sở Chích Thiên kinh ngạc: “Không quả quyết như thế? Anh nghĩ em sẽ quả quyết hơn.” Anh biết Tiêu Tử Lăng có một loại năng lực kỳ quái, có thể nhìn thấu đối phương, bất quá đến tận cùng đạt được loại trình độ nào, Sở Chích Thiên cũng không rõ.

“Bởi vì là anh em nhà mình, vì vậy tôi không muốn quá qua loa.” Tiêu Tử Lăng khẽ thở dài. Vì sao sẽ có phản bội chứ? Bọn cậu đối với thủ hạ anh em không tốt sao? Hơn nữa công tác của mỗi người đều là chính bọn họ lựa chọn, bao gồm cả ra ngoài làm mật thám. . .

Sở Chích Thiên ôm nhẹ Tiêu Tử Lăng một chút, an ủi đối phương không nên thương tâm: “Có một số người khi ra ngoài nghĩ rất tốt đẹp, nhưng khi sự thực phát sinh chênh lệch, ý nghĩ của bọn họ sẽ phát sinh thay đổi. Vì

vậy không nên thương tâm vì những người đó, bọn họ chỉ là bị thời đại đào thải mà thôi.” Người gặp phải tuyệt cảnh trắc trở mà không cách nào thủ vững được tín niệm của chính mình, mất đi cũng không đáng tiếc.

Đối với loại phản bội này Sở Chích Thiên đã sớm có sự chuẩn bị, bởi vì Sở Chích Thiên rất rõ ràng, anh chỉ là một người bình thường, còn chưa cách nào làm được khiến cho bất kỳ ai cũng thích anh sùng bái anh, khẳng một mực trung thành với anh. Vì vậy, anh đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý này rồi, phản bội cuối cùng sẽ đến. Anh sẽ không vì thế mà thương tâm phần nộ. Đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Dựa theo lời Trần Cảnh Văn nói, anh là người bề trên trời sinh, có thể tín nhiệm quan ái đối với thủ hạ anh em, có thể làm được ‘nghi người thì không dùng người dùng người thì không nghi người’, cũng sẽ không do dự thiếu quyết đoán, bị bất kỳ cảm tình nào ràng buộc. Cả người tâm tính mạnh mẽ như sắt, lúc nên tàn nhẫn thì tàn nhẫn hơn so với bất cứ ai.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười tự giễu. Kỳ thực Trần Cảnh Văn vẫn liệu sai, anh trước đây có thể tàn nhẫn, là bởi vì anh chưa gặp Tiêu Tử Lăng, gặp cậu rồi, chỉ cần dính dáng đến cậu, anh sẽ không còn cách nào tiếp tục tàn nhẫn được nữa. Vì vậy Tiêu Tử Lăng muốn xem lại anh cũng nguyện ý xem lại, bằng không dựa theo cách làm trước đây của anh, những người này đều sẽ bị anh vô tình vứt bỏ.

Tiêu Tử Lăng quả nhiên là ma chướng của anh, nhưng cũng là ma chướng mà anh cam tâm tình nguyện! Sở Chích Thiên dùng sức ôm Tiêu Tử Lăng, cảm nhận cậu ở trong lòng anh, loại an tâm này khiến cho anh rất hạnh phúc.

Vì Tiêu Lăng, dùng nhiều chút sức hao chút tâm thần cũng đáng. Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười, nghĩ như thế.

Ngày hôm sau, Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng mang theo tám người còn lại, cùng với ba người Lý Liệt Hoắc Chính Vũ, cộng thêm hai người Du

Hoa Lô Vân Chương, kiêu ngạo rời khỏi căn cứ Tần Lĩnh, điều này cũng khiến cho danh vọng của căn cứ Tần Lĩnh thoáng cái giảm xuống rất nhiều, tuy rằng liên minh tây bộ vẫn thành công, nhưng ghế minh chủ vốn dễ như trở bàn tay lại rơi vào trong tay người khác, Tần Tiểu chỉ vớt được một thân phận phó minh chủ, điều này làm cho Tần Tiểu tràn ngập cừu hận đối với căn cứ Lăng Thiên, đối với Ma Quân Tiêu Tử Lăng kia lại càng hận sâu trong nội tâm, khi Sở Chích Thiên chinh chiến thiên hạ trong tương lai, thiết trí không ít cản trở, làm ra không ít phiền phức.

Ở căn cứ Kỳ Nguyên, Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng với bọn Du Hoa trao đổi những hạng mục công việc về kết minh, song phương vốn cũng rất có thành ý, vì vậy trao đổi rất dễ, không phí bao nhiêu thời gian đã thông qua hạng mục liên minh chủ yếu, về phần quy tắc liên minh chi tiết tỉ mỉ, thì chờ Sở Chích Thiên trở lại thông tri Trần Cảnh Văn chính thức khởi động, đến lúc đó căn cứ Lăng Thiên sẽ phái người đến căn cứ Kỳ Nguyên chính thức đàm phán.

Hoặc Chinh Vũ Diệp Văn không ở lại căn cứ Kỳ Nguyên, mà lựa chọn đi theo Tiêu Tử Lăng đến căn cứ Lăng Thiên, đối mặt ánh mắt mong đợi của hai người này, Tiêu Tử Lăng chỉ có thể đồng ý, thế nhưng Tiêu Tử Lăng cũng ăn ngay nói thật, cho dù đến căn cứ của bọn cậu, bọn họ cũng phải bắt đầu từ con số không, không có khả năng tiếp tục đi theo cậu, mà cậu sẽ không có bất kỳ chiếu cố nào đối với bọn họ, nói cách khác, bọn họ nhất định phải dựa vào chính mình.

Hoặc Chinh Vũ cùng Diệp Văn đương nhiên sẽ không lùi bước, vốn bọn họ đã có loại giác ngộ đó. Chỉ có Tiền Lộ tạm thời cải biến chủ ý, vốn cũng muốn đi theo, nhưng lời nói của Tiêu Tử Lăng khiến cho cậu ta cảm thấy có đi căn cứ Lăng Thiên hay không cũng không khác biệt, còn không bằng ở lại căn cứ Kỳ Nguyên, dù sao nơi đó có bằng hữu, người thân mà cậu ta quen biết. Nếu như đi căn cứ Lăng Thiên, vậy mới thực sự chân chính là làm lại từ đầu.

Ở căn cứ Ngân Thành, Vương An Long biến mất, Tề Long thì bị lệnh mang theo sáu mật thám còn lại cấu thành đoàn săn bắt lưu thủ ở Ngân Thành, Lý Liệt rất ngạc nhiên đối với kết cục này, hẳn vẫn luôn cho rằng phản bội chính là phó đội Tề Long, biểu hiện của Vương đội trưởng quá kiên định quá bình tĩnh, thậm chí hẳn đều hoài nghi không ai có thể để cho Vương An Long phản bội căn cứ, tàn khốc bức bách thế nào cũng không thể.

Đối với điều này, Tiêu Tử Lăng chỉ nói cho Lý Liệt, thường thường mắt thấy chưa hẳn là chân thật, còn phải dùng đầu óc tận lực suy ngẫm.

Lý Liệt suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới suy nghĩ được cẩn thận, mặt ngoài Vương An Long cái gì cũng không có vấn đề, kỳ thực chính là vấn đề. Bất quá phó đội trưởng Tề Long trong trận nguy cơ này cũng biểu hiện ra hẳn tuyệt không thích hợp làm công tác của một phó đội mật thám, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tử Lăng vứt phó đội Tề Long đến căn cứ Ngân Thành, không thích hợp thì phải bị đào thải, không có bất kỳ đạo lý nào có thể nói.

Cứ như vậy, rốt cục sau khi Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng ra ngoài hơn nửa tháng, lần nữa về lại căn cứ Lăng Thiên, chẳng qua bên cạnh thêm ra ba người Hoắc Chính Vũ Diệp Văn với Lý Liệt. Lý Liệt là một nhân tài, Tiêu Tử Lăng có an bài khác, mà Hoắc Chính Vũ với Diệp Văn thì sẽ gia nhập căn cứ, bắt đầu sinh hoạt thuộc về bọn họ, mà hết thảy điều này không quan hệ đến Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên, đương nhiên về sau hai người bọn họ sẽ trưởng thành lên, không đến mấy năm sau sẽ đi vào tầng cao hơn. . . Có lẽ đó chính là thời khắc gặp lại.

Đứng ở cửa toà thị chính, Sở Chích Thiên thấy Tiêu Tử Lăng nặng nề hít một hơi, biết Tiêu Tử Lăng có chút khẩn trương, dù sao lần này trở về, Tiêu Tử Lăng là thành bạn lữ của anh. Anh đi qua, nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Tử Lăng nói: “Tiểu Lăng, đừng khẩn trương, chúng ta từ từ sẽ đến, không nói sẽ lập tức công khai.”

Tiểu Lăng là người anh yêu nhất quan trọng nhất, anh sẽ không chuyện gì cũng không làm đã đẩy cậu lên phía trước, biểu hiện yêu một người không phải là tư duy phát nóng xung động nói cho toàn thế giới, mà là như thế nào bảo hộ cậu dưới tiền đề không bị thương tổn, để cho cậu quang minh chính đại đứng ở bên cạnh anh.

Tiêu Tử Lăng kỳ quái nhìn Sở Chích Thiên nói: “Tôi chỉ đồng ý đi tiếp cùng anh, chưa nói muốn công khai a.”

Mặt Sở Chích Thiên đen, không ngờ Tiểu Lăng nhà anh thế mà muốn cho anh trở thành một tình nhân không ai hay biết.

Tiêu Tử Lăng lầm bầm: “Ai biết về sau sẽ phát sinh chuyện gì, kết hôn còn phải ly hôn nữa. . .”

Sở Chích Thiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiêu Tử Lăng!!!” Vì sao em không có lòng tin đối với anh như thế?

Tiêu Tử Lăng đột nhiên nâng đầu Sở Chích Thiên lên, nặng nề hôn miệng Sở Chích Thiên một cái, sau đó nhanh chóng chạy trốn ra xa xa, lúc này mới quay đầu lại cười nói: “Chính như anh nói, chúng ta có rất nhiều thời gian, từ từ sẽ đến nga.” Lúc này nụ cười giảo hoạt của Tiêu Tử Lăng lần nữa hiện lên trên mặt cậu, điều này làm cho Sở Chích Thiên đột nhiên như về lại thời điểm mà bọn anh mới quen biết, khi đó Tiêu Tử Lăng cũng quỷ linh tinh quái như hiện tại, tuy rằng hiện tại Sở Chích Thiên đã biết hết thảy điều đó đều là Tiêu Tử Lăng ngụy trang, nhưng Sở Chích Thiên vẫn thích.

Sở Chích Thiên cười, cả người lóe sáng, khiến cho người đi đường bởi vì động tác của Tiêu Tử Lăng mà dừng bước đứng xem xung quanh nhìn không được tâm sinh kinh thán, nam nhân tốt đều đi làm gay hết rồi. Sở Chích Thiên bất đắc dĩ nhún vai nói: “Được rồi, liền nghe lời em.”

Tiêu Tử Lăng thấy nụ cười của Sở Chích Thiên, cũng tránh không được sững sốt, chỉ trong nháy mắt, cậu liền cảm thấy một cánh tay cường kiện ôm lấy cậu, sau đó liền về tới trên chiếc giường lớn bạch ngọc trong Tử Phủ.

“Sở Chích Thiên, anh thế mà giữa ban ngày ban mặt làm loại chuyện này.” Tiêu Tử Lăng cả giận nói, chẳng lẽ không sợ Tử Phủ của cậu bị lộ?

Sở Chích Thiên tà khí cười nói: “Loại chuyện này? Là loại này sao?” Nói xong liền xé quần áo Tiêu Tử Lăng ra, vùi đầu trong đó, tính ra anh đã nhìn rất lâu rồi. . .

Tiêu Tử Lăng bị Sở Chích Thiên hôn choáng choáng váng váng, gián đoạn nói: “Mới, mới. . . không phải. . .”

“Không phải thì là gì?”

“Chính là. . . Chính là. . . Được rồi, chính là loại này.” Tiêu Tử Lăng bị tình dục đánh bại, không còn quản chuyện khác nữa.

Một tia tỉnh táo cuối cùng đang rỗng giập: Sở Chích Thiên, anh chờ, chờ tôi tỉnh lại nhất định phải. . .

Phải cái gì đây? Được rồi, Tiêu Tử Lăng đã không còn cơ hội nghĩ tiếp được nữa.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Đại Kết Cục, Ký Ưc Chân Thực (Thượng)

Thời gian trôi qua, năm thứ mười từ khi ngày diệt vong bắt đầu, tang thi đã bị người thức tỉnh thanh lý gần như sạch sẽ, chỉ có một số ít thành chết bởi vì cấp bậc tang thi quá cao, vì vậy người thức tỉnh tạm thời không có cách nào qua thanh lý. Bất quá người thức tỉnh tuyệt không bỏ mặc, mà gặt gao phong tỏa chúng nó trong một số thành chết đó, không cho chúng nó có cơ hội đi ra nguy hại xã hội nhân loại dần dần phồn vinh.

Đương nhiên, những người thức tỉnh đều hy vọng triệt để giải quyết tang thi, bọn họ chờ đợi về sau sau khi cường đại hơn sẽ tiến hành xử lý đối với những thành chết đó.

Mà sinh vật biến dị ngoại trừ một số dụ ngoan còn ở lại xã hội nhân loại, một số bạo ngược, tính công kích mười phần khác, hoặc bị thanh lý, hoặc bị đuổi vào núi sâu rừng già, vì vậy trên thế giới, xuất hiện mười đại tuyệt địa, sáu đại hung cốc, ba đại tử đàn, cùng với những địa phương khiến cho người thức tỉnh sợ hãi khác. Sinh vật biến dị với nhân loại hình thành một sự cân đối kỳ diệu, đôi bên bảo vệ địa bàn của mình, không vượt biên liều mình ta chết mi sống nữa.

Dưới tình huống như vậy, nhân loại có sinh hoạt an ổn tạm thời, thói xấu của bọn họ lần nữa xuất hiện, bắt đầu vì lợi ích, địa bàn mà tự giết lẫn nhau, đôi bên tranh đấu, toàn bộ thế giới bắt đầu tiến vào thời đại quần hùng tranh bá, mà lúc này, căn cứ Lăng Thiên đột ngột vùng lên, trật tự chinh hợp căn cứ liên minh của bọn họ, bắt đầu chinh chiến thiên hạ.

Mười năm sau đó, Sở Chích Thiên dùng thủ đoạn thiết huyết chấn nhiếp thiên hạ, rốt cục khống chế được toàn bộ Long Quốc ở trong tay, vì vậy hình thức ban đầu của thế giới mới xuất hiện. Mà lúc này, Sở Chích Thiên công bố phương pháp tu luyện thức tỉnh dị năng, vì vậy, toàn bộ Long Quốc tiến vào thời đại dị năng đại bùng nổ, nhất cử trở thành quốc gia cường đại nhất trên thế giới.

Khi tất cả mọi người cho rằng Sở Chích Thiên sẽ tiếp tục bước chân của mình, bắt đầu chinh chiến thế giới, anh ta đột nhiên dừng bước chân, bắt đầu bế quan. Mà tình hình chân thực lại là. . .

Thủ đô Lăng Thiên Thành - trung tâm quốc vụ của thế giới mới, toàn thân Sở Tiểu Thất không ngừng tỏa ra hàn khí nhanh chóng đi về phía mục tiêu nào đó, cậu ta đã hai mươi lăm tuổi lại vẫn là bộ dáng mười năm trước, tuy rằng vẻ mặt hàn khí, nhưng bộ dáng ấu trĩ kia. . . Thấy thế nào cũng đáng yêu thế đó. Loại chuyện trái với định luật thời gian này khiến cho mỗi người đều rất hiếu kỳ, bọn họ không rõ vì sao thời gian tựa như bị dừng lại ở trên người Tiểu Thất.

Kỳ thực có lẽ mở đánh cược, đều đang đặt thái tử gia của bọn họ lúc nào có thể phá vỡ được chú ngữ thời gian, thoáng cái trưởng thành, bất quá mười năm trôi qua. . . Sở Tiểu Thất vẫn là bộ dáng mười năm trước kia, điều này làm cho tất cả mọi người cảm thấy, tính khả năng bọn họ nhìn thấy được thái tử gia lớn lên hình như có chút xa xa không hẹn.

Bất quá sở dĩ ngày hôm nay Tiểu Thất hàn khí nặng như vậy, ngược lại không phải bởi vì khuôn mặt không bao giờ lớn của cậu ta. Dù sao đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, cậu ta không quen cũng đã quen, hơn nữa phía sau cậu ta còn có một tiểu đậu đĩnh còn nhỏ hơn so với cậu ta tồn tại, tên đó mười năm nay không chỉ mặt ngoài bất biến, ngay cả chiều cao cũng chưa từng biến hóa. Đồng dạng không lớn, Tiểu Thất nghĩ tình cảnh của bản thân đã tốt hơn nhiều so với Tiểu Cửu kia. Ít nhất chiều cao của cậu vẫn dài ra a.

. .

Tiểu Cửu, vốn không họ, bởi vì tên nhóc đó không nhớ được, vì vậy Tiểu Thất rất rộng lượng để cho nhóc ta cũng họ Sở như cậu, dù sao họ của cậu cũng là có được với giá rẻ. Về phần tên của nhóc ta, đương nhiên là Tiểu Thất đặt. Nói đến chuyện này, Tiểu Thất rất có ý kiến đối với cái tên Tiểu Thất của mình. Chẳng qua chờ khi cậu hiểu được đề xuất ý kiến phản đối, đã không có cách nào sửa lại, bởi vì Sở Chích Thiên người giám hộ trên danh nghĩa của cậu đã sớm thành một thê nô, hết thấy đều lấy lời bà xã để định đoạt (Đây là một danh từ mà Tiểu Thất học được trên quyển sách nào đó, Tiểu Thất cho rằng rất thích hợp Sở Chích Thiên).

Mà Tiêu Tử Lăng đặt tên cho cậu thì cười tùm tùm đầy mặt phản đối, nguyên nhân là anh ta gọi đã quen, không muốn nhớ tên mới. Xem đi, cách nói không chịu trách nhiệm bao nhiêu a. Tiểu Thất chỉ có thể rưng rưng nhận (chính yếu là cậu đánh không lại Sở Chích Thiên, người đánh không lại thì không có quyền lợi đề xuất yêu cầu). Vì vậy sau khi Tiểu Cửu lon ton theo cậu quay về căn cứ Lăng Thiên, cậu liền ác liệt đặt cho Tiểu Cửu cái tên Tiểu Cửu. Hừ, nếu cậu là chữ số, như vậy người đi theo cậu đương nhiên cũng nhất định phải là chữ số, muốn mất mặt thì cùng nhau mất. (cái nhà này đặt tên toàn số lẻ 1 5 7 9, có mỗi số 3 là tiểu tam (kẻ thứ ba chen chân) là không có xài thôi =))))))

Sự thực chứng minh, bọn nó quả nhiên cùng nhau mất mặt, sau đó bọn nó liền chưa từng lớn lên. . .

Đương nhiên Tiểu Thất vốn đã tự mang hàn khí, nhưng ngày hôm nay hàn khí so với trước đây, còn nặng hơn rất nhiều, bởi vì, tiểu bất điểm theo đuôi phía sau Tiểu Thất lại chọc cậu, Tiểu Cửu từ khi theo Tiểu Thất tới căn cứ Lăng Thiên, liền chưa từng cho Tiểu Thất một ngày an ổn.

“Tôi đã nói với cậu rồi, không nên tiếp tục theo tôi.” Mặt khối băng của Tiểu Thất rốt cục vỡ tan, nhin không được quay đầu rộng giận. Vì sao đụng tới Tiểu Cửu, sự bình tĩnh mà cậu khổ tâm tu luyện gần hai mươi năm liền không còn nữa chứ.

Tiểu Cửu dường như bị tiếng rống giận dữ của Tiểu Thất làm cho kinh hách, cây kem vốn còn đang được liếm rất hăng say cứ như vậy cách một cái bị cắn mất một đoạn, sau đó. . .

“Huoa!!! Mất. . . một đoạn!” Tiếng khóc đình tai nhức óc khiến cho ót Tiểu Thất giật giật: “Câm miệng!”

Đôi con người màu đỏ đáng thương hề hề nhìn Tiểu Thất, khiến cho Tiểu Thất nhin không được day day huyết thái dương: “Khóc cái gì, không phải đều bị cậu ăn rồi sao? Chẳng qua là ăn sớm ăn muộn mà thôi.”

Tiểu Cửu nghĩ nghĩ phát hiện Tiểu Thất nói rất đúng, vì vậy lộ ra hàm răng trắng nõn, cho Tiểu Thất một nụ cười thật to, tuy rằng khuôn mặt đó thực sự có chút tái nhợt, tuy rằng cặp mắt màu đỏ kia có chút quái dị, thế nhưng, chết tiệt vì sao đáng yêu như vậy chứ. Tiểu Thất cảm thấy tâm lý của mình khẳng định xuất hiện vấn đề, cậu nhất định phải tìm Tiêu Tử Lăng hỏi một chút cậu tới cùng là làm sao.

Cậu xoay người chuẩn bị rời đi, liền phát hiện cậu không động đậy được, đai lưng quần của cậu bị Tiểu Cửu dùng tay kéo lại: “Buông tay!”

Mặt Tiểu Thất đỏ, thiếu chút nữa quần của cậu đã bị Tiểu Cửu lột xuống, cảnh xuân lộ hết đó là khẳng định. Cái vật nhỏ đáng hận này, phải biết rằng cậu từ khi còn nhỏ thì chưa từng lừa dối bao giờ, mà ban nãy thiếu chút nữa cậu đã phải ôn lại kỷ niệm xưa.

“Thiết Thiết!” Tay Tiểu Cửu nắm rất chặt, ngược lại cũng không phải cố ý nắm đai lưng quần, chẳng qua chiều cao nhóc ta vươn tay tới, trùng hợp vừa vặn nắm ngay vị trí đó.

“Là Thất Thất! Nga, không, cậu nên kêu tôi Tiểu Thất ca!” Tiểu Thất đột nhiên phát hiện cậu bị Tiểu Cửu này làm choáng váng rồi.

“Thiệt ~ Thiệt!” Tiểu Cửu liếm liếm cây kem, nghĩ nghĩ, lại mở miệng, nhóc ta xác thực rất muốn phát âm rõ ràng, đáng tiếc thất bại.

“Đừng Thiệt Thiệt nữa, tới cùng cậu muốn làm gì?” Tiểu Thất câm nín, cậu phát hiện sau khi tiểu bắt điểm này tới, sự đăm mạc của cậu sự lãnh tình của cậu đang từng chút biến mất.

“Thiệt Thiệt đi.” Tiểu Cửu dường như có cản trở đối với phát âm từ ‘thất’.

“Tôi đi chỗ Tiểu Lăng, cậu đi làm gì.” Tiểu Thất rất không vui, có một Sở Chích Thiên tranh Tiểu Lăng với cậu đã khiến cho cậu áp lực nặng nề rồi, chẳng lẽ tiểu bắt điểm này cũng muốn chen một chân hay sao?

“Thiệt Thiệt đi, tớ cũng đi!” Tiểu Cửu tuyệt không biết tâm lý quẩn quýt của Tiểu Thất, nhóc ta đợi năm năm ở thành chết, không đợi được người kia lại đợi được Tiểu Thất, hơn nữa hai người đánh ngang sức ngang tài, điều này làm cho Tiểu Cửu trực tiếp xem Tiểu Thất là người bạn tốt nhất của mình, không cần Tiểu Thất nói gì, liền kiên định theo cậu tới căn cứ Lăng Thiên, sau đó vừa ở chính là N năm, cũng đây đưa với Tiểu Thất N năm, được rồi, Tiểu Cửu là một đứa trẻ tốt, nhóc ta chính là thích hương vị của Thất Thất, có cảm giác của người kia, để cho nhóc ta rất an tâm.

“Tùy cậu!” Tiểu Thất bị làm cho tức giận nói, cậu không biết giọng điệu thần thái lúc này, không hề khác biệt với Sở Chích Thiên khi đối mặt Tiêu Tử Lăng giờ trò chơi xấu trước đây, quả nhiên không hổ là cha con, phản ứng đối đãi với việc không giỏi ứng phó đều không khác bao nhiêu.

Tiểu Cửu lần nữa đưa lên một khuôn mặt cười to, cứ như vậy Tiểu Thất vẫn giống như trước, đối kháng không biết là bao nhiêu lần thế này, lần nữa lấy việc cậu thỏa hiệp cáo chung.

Bọn họ đi tới cửa Tử Lăng Cung, từ khi Sở Chích Thiên nhất thống thiên hạ, anh với Tiêu Tử Lăng liền tới nơi đây sống, đương nhiên, đây trên danh

nghĩa là nơi ở của Sở Chích Thiên, bắt quá trong lòng cao tầng Lăng Thiên đều biết rõ đây là tổ tình yêu của lão đại, trông cái tên kia đặt trắng trợn cỡ nào a, còn kém không công khai báo cho mọi người biết. Đáng tiếc sau mặt thể, dường như tư duy của mọi người không rộng như thời đại bình an, thế mà không phát hiện ẩn ý giấu trong cái tên đó, điều này khiến cho những cao tầng từ tâm tính xem kịch vui lúc đầu trở nên thập phần suy sụp. (tên của Tử Lăng là 子陵, còn Tử Lăng cũng là 紫凌, viết khác nhau nhưng đọc y chang =))))

Vì sao, cao tầng hưng phấn chuyện này như vậy chứ, cái này phải nói đến sau mặt thể thực sự quá ít trò giải trí, vì vậy loại buồn đưa lên, đồn đãi tám nhảm này xuất hiện rất khiến cho bọn họ kích động, dù sao đó cũng là tiêu khiển đúng không.

Tiểu Thất dẫn theo Tiểu Cửu mới tới cửa, liền phát hiện Đồng Hạo Triết mang vẻ mặt nghiêm túc đứng ở kia, mà xung quanh thể mà có vô số minh vệ, ám vệ đương nhiên cũng có, tự nhận là ẩn núp rất tốt trong một số góc chết. Không chỉ như thế, ngay cả bọn Đới Hồng Phi Tần Thượng Phong cũng có mặt, ngoại trừ Trần Cảnh Văn nhất định phải khống chế toàn bộ Long Quốc không thể rời khỏi cương vị công tác, gần như toàn thành viên cao tầng còn lại đều đã ra hết a.

“Phát sinh chuyện gì?” Tiểu Thất hỗn hển nói. Vừa nhìn tràng diện này đã biết lại xảy ra việc lớn, chẳng lẽ lão ba nhà mình lại lừa Tiểu Lăng bỏ trốn sao? Hừ, có phải bọn họ bỏ trốn nghiện luôn rồi hay không? Trong một năm cứ muốn làm vài lần cho cậu? Phải biết rằng bọn họ vừa chạy như thế, toàn bộ công tác đều phải do cậu làm, cậu cũng không muốn mỗi ngày công tác mười tám giờ a, phải biết rằng cậu thích nhất chính là ngủ, như vậy tuyệt đối là một loại giày vò.

“Là Tiểu Thất a, Tiểu Lăng chuẩn bị trùng kích cấp mười, Sở ca đang canh giữ, vì phòng ngừa xảy ra ngoài ý muốn, bọn chú phong tỏa nơi đây.”

Đồng Hạo Triết cười giải thích một chút, nhưng khó che giấu được sự khẩn trương.

Cấp mười là một cấp bậc cần thiết ngộ tính cùng vận khí, có người cho dù vất vả cả đời cũng không thể vào được cấp bậc này, đương nhiên xác suất thất bại khi tiến vào cấp mười rất cao, trước mắt người tiến vào được cấp mười ít lại càng ít, người thành công tiến cấp được công bố đối ngoại ngoại trừ Sở Chích Thiên cũng chỉ có nữ đế Võ Chiếu.

Tiểu Thất nhìn nhìn Tử Lăng Cung vắng vẻ không tiếng động bên trong, khóe miệng nhin không được giật giật, cậu thực sự rất muốn nói với Đồng Hạo Triết, kỳ thực không cần như lâm đại địch như thế, hiện tại khẳng định hai người kia đang ở trong Tử Phủ thần bí, cho dù nơi đây bọn họ náo loạn long trời lở đất thế nào, cũng không ảnh hưởng được hai người bọn họ.

Bất quá, đây là bí mật của ba người bọn cậu, Tiểu Thất chỉ có thể trầm mặc. Cậu rơi lệ đầy mặt âm thầm tính toán, sử dụng những bảo hộ này phải tốn bao nhiêu tinh hạch a. . . Có phải vốn liếng để lấy bà xã của cậu sẽ mất đi một chút hay không?

Đại kết cục, ký ức chân thực (hạ)

Trên giường lớn bạch ngọc trong Tử Phủ, hai thân thể trần trụi đang gât gao quần lấy nhau, tiếng rên rỉ tràn ngập tình dục, cùng với tiếng ‘xung phong xông trận’ vang triệt toàn bộ Tử Phủ.

Giữa trán Tiêu Tử Lăng đều là tình dục, thế nhưng vẻ mặt lại vẫn còn giãy dụa, cậu thật vất vả mới tìm về được chút thần trí trong bể dục ngập đầu, cắn răng nói: “Tôi, a. . . đến, thăng cấp mười, không phải. . . vì. . . chuyện này.” Chết tiệt, cậu vốn muốn im lặng bế quan a, vì sao lại biến thành hoan ái ở trên giường với Sở Chích Thiên chứ, đáng thương cho cái thắt lưng của bộ xương già cậu, còn phải bị ép buộc vận động một phen, thỏa mãn con dã thú không biết như thế nào là thỏa mãn bên trên.

Thân dưới Sở Chích Thiên hung hăng đưa đẩy, liền nghe thấy tiếng rên rĩ Tiêu Tử Lăng thốt ra, cho dù Tiêu Tử Lăng không cam nguyện đầy mặt, nhưng vẫn bị động tác của anh chọc động tình, trầm luân dưới thân anh, điều này làm cho Sở Chích Thiên rất thỏa mãn. Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn da thịt trắng nõn tinh tế khiến cho anh mê muội dưới thân, phủ lên một đóa lại một đóa hoa diễm lệ, thì thầm nói: “Tiểu Lăng, anh là đang giúp em, song tu càng có hiệu quả hơn so với bế quan.”

Tiêu Tử Lăng bị lời nói của Sở Chích Thiên chọc giận, cậu co rút mạnh bí đạo đang bao lấy cự vật của Sở Chích Thiên, cắn nó, khiến cho nó nhất thời không động đậy được. Cậu không ngờ tới loại động tác này khiến cho thân thể cậu càng mẫn cảm, tình dục càng tràn đầy, cậu dùng sức cắn răng nuốt vào tiếng rên rĩ xông tới yết hầu, cố nén sự vui thích cường liệt truyền đến từ thân thể, hốn hển một hơi nói hết lời mình muốn nói: “Khốn nạn, tôi xông cấp! Chú ý cảm ngộ, cơ hội, anh làm như vậy, tôi cảm ngộ cái mộng, còn có gì mà cơ hội?” Cậu thật không biết bỏ qua cơ hội lần này, cậu còn có thể có cơ hội nói ra đoạn lời dài như vậy được nữa hay không.

Tiêu Tử Lăng nghĩ tới đây liền hối hận, sớm biết lão đại nhà mình ôm loại ý nghĩ cầm thú này, thì không nên đồng ý anh ta theo vào mỹ kỳ danh là canh giữ, thực tế là vì thỏa mãn dục vọng của anh ta, tên khốn nạn đáng chết này. . .

Biết Tiêu Tử Lăng thực sự tức giận, Sở Chích Thiên dừng tình sự kịch liệt, thấp giọng trấn an: “Kỳ thực thăng cấp chú ý chính là thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông, mà em với anh hiện tại đang làm những chuyện phù hợp thiên đạo, vì vậy, Tiểu Lăng, em đừng cố nén loại cảm giác này, chuyện gì cũng đừng nghĩ, cùng đầu nhập vào với anh, anh tin tưởng lần này thăng cấp không có vấn đề gì nhiều.” Nói xong, Sở Chích Thiên lần nữa bắt đầu luật động, làm cho lời nói còn muốn phản bác của Tiêu Tử Lăng nhất thời dừng trong yết hầu, chỉ có thể hóa thành một tiếng rên rĩ.

Lần mẹ anh đi chứ phù hợp thiên đạo. Hai nam nhân làm loại chuyện này còn có thể phù hợp thiên đạo? Lừa quỷ đi! Tuy rằng Tiêu Tử Lăng rất bất mãn, nhưng thân thể cậu lại như lời Sở Chích Thiên nói, đã sa vào trong sự vui thích mà Sở Chích Thiên dành cho. Kỳ thực, miệng Tiêu Tử Lăng nói không cam lòng không muốn dường như thập phần bất mãn, nhưng thân thể cậu lại thành thực biểu hiện sự bức thiết của cậu, gắt gao quăn quít lấy đối phương, thập phần phối hợp nâng móng thẳng lưng, để cho Sở Chích Thiên vào càng sâu. Cậu vô cùng hưởng thụ trận tình sự say sưa lâm li này.

Tiêu Tử Lăng không biết lần này cấp mười của cậu có thể có điều đột phá hay không, nhưng cậu biết rõ, lần này cậu khẳng định lại sẽ bị lão đại nhà cậu làm đến ngất xỉu, bất quá loại kết quả này cậu đã sớm quen, bởi vì cậu chưa từng một lần chống đỡ được đến cuối cùng khi ở trên giường. Có đôi khi cậu sẽ nghĩ loạn, có phải cấp bậc luôn theo sát sau Sở Chích Thiên của cậu đã cứu cậu một mạng hay không? Bởi vì cấp bậc cao để cho sức chống cự với lực khôi phục của bản thân cậu rõ ràng cao hơn người khác. Cộng thêm năng lực tự lành của Thanh Tâm Thuật, mới để cho cậu mỗi lần đều sống sót được ở dưới thân Sở Chích Thiên?

Quả nhiên, dưới điều kiện bản thân được trời ưu ái của Sở Chích Thiên, cộng thêm kỹ năng cao siêu của anh ta, khi Tiêu Tử Lăng cảm thấy linh hồn của mình đã lần nữa bị đánh bay đi, cậu tựa hồ nghe thấy Sở Chích Thiên ghé vào lỗ tai cậu hỏi một câu.

Cậu nỗ lực mở mắt, lại thấy không rõ cảnh trước mắt, cảm thấy trước mắt chỉ có một vùng sáng trắng.

“Tiêu Lăng, biết vì sao căn cứ gọi là Lăng Thiên không?” Là câu này sao? Vì sao phải hỏi một câu buồn chán này, đáp án này tất cả mọi người đều biết, không phải là ý ‘lăng giá vu thiên’ sao (ngự trị trên cả trời)? Hùng tâm tráng chí của lão đại nhà mình, cho dù là trời cũng phải bị đạp ở dưới chân anh ta. Loại vấn đề mọi người đều biết này thế mà lấy ra hỏi cậu, quá

vũ nhục chỉ số thông minh của cậu rồi. Cho dù Tiêu Tử Lăng đang trong lúc ngu ngơ, cũng nhin không được cười nhạt.

“Lăng Thiên không phải là ý mà mọi người cho rằng, kỳ thực lúc đó, anh muốn nói cho em, chỉ có Tiêu Tử Lăng em mới có thể ngự trị Sở Chích Thiên anh, không sai, chỉ có em mới có thể ngự trị anh, người yêu của anh, anh chỉ thần phục em. . .”

Lời nói của Sở Chích Thiên khiến cho tâm thần Tiêu Tử Lăng rung động kịch liệt, cậu kinh ngạc, trăm triệu không ngờ tới căn cứ Lăng Thiên thế mà là ý này, chẳng lẽ bắt đầu từ lúc đó, Sở Chích Thiên đã có tâm tư với cậu? Thiệt cho anh ta giả bộ giống như vậy, một bộ đại ca đàn em. Trong lòng Tiêu Tử Lăng lặng yên dâng lên một luồng vị ngọt, sự hoài nghi cùng cố kỵ vốn ẩn tàng trong nội tâm lặng yên biến mất. Không đợi Tiêu Tử Lăng phục hồi tinh thần lại, chợt nghe thấy lá chắn cấp mười của mình xuất hiện tiếng nổ tung thanh thúy.

Đây chẳng lẽ chính là cảm ngộ? Cơ hội? Lá chắn cấp mười vẫn luôn ràng buộc cậu kỳ thực là cảm tình của cậu đối với Sở Chích Thiên sao?

Hiện thực đã không còn cho phép Tiêu Tử Lăng ngẫm nghĩ, năng lượng vốn đình trệ hồi lâu trong cơ thể thể mà lần nữa nổi sóng. Lúc này Tiêu Tử Lăng dường như không cảm nhận được hoan ái gì nữa, chỉ còn lại một vùng không linh, cậu nghe thấy Sở Chích Thiên ngửa mặt lên trời điên cuồng gầm một tiếng, cảm nhận thấy hết thảy ái dục của Sở Chích Thiên đều phóng thích trong cơ thể cậu, thấy Sở Chích Thiên nhắm hai mắt thờ hồng hộc ngã lên trên người cậu.

Mà lúc này, linh khí trong toàn bộ Tử Phủ bắt đầu bạo động, như vòng xoáy tuôn về phía gian phòng mà Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng hoan ái, bầu trời trên giường lớn bạch ngọc hình thành từng luồng bão gió xoáy hình phễu.

Những năng lượng này điên cuồng tuôn về phía hai người Sở Chích Thiên Tiêu Tử Lăng, bị thân thể hai người nhanh chóng hấp thu, bởi vì hai người đồng thời rơi vào cuồng hoan cực hạn, hai người hiện tại vẫn trong tôi có anh, trong anh có tôi. Những năng lượng này mượn nơi hai người chặt chẽ kết hợp, nhanh chóng hình thành một vòng lại một vòng tuần hoàn trong cơ thể hai người.

Năng lượng trong cơ thể hai người đang gia tăng, trở nên càng thêm thuần hậu hào hùng, Sở Chích Thiên bởi vì đã qua cấp mười, không gian có thể thu nạp năng lượng trong cơ thể còn rất nhiều, vì vậy trong cơ thể Sở Chích Thiên tuyệt không sản sinh biến hóa quá lớn. Qua cấp mười, muốn thăng cấp nữa, phải cần nhiều hơn gấp hai ba lần tổng các cấp bậc trước đây, tuy rằng Sở Chích Thiên sẽ không trực tiếp thăng cấp, nhưng cũng để cho anh từ cấp mười cao cấp nhảy trở thành cấp mười đỉnh cấp, bắt đầu có cơ hội chạm đến được cầu thang cấp mười một.

Mà trong cơ thể Tiêu Tử Lăng lại là biến hóa nghiêng trời lệch đất, lá chắn vốn giam cầm cậu bắt đầu xuất hiện vô số vết rạn, Tiêu Tử Lăng dường như có thể nghe thấy bên tai thỉnh thoảng lại truyền đến thanh âm nổ tung của lá chắn. Đương nhiên, Tiêu Tử Lăng không biết đây có phải ảo giác của cậu hay không, thế nhưng cậu rất khẳng định, lá chắn của cậu, chỉ cần cậu không ngừng hấp thu năng lượng đến, cuối cùng sẽ bị đánh vỡ.

Trong cơ thể Tiêu Tử Lăng hấp thu năng lượng càng lúc càng nhanh, mà Sở Chích Thiên làm người vận tải năng lượng, cũng chuyển vận càng ngày càng nhiều. Cuối cùng cả người Tiêu Tử Lăng chấn động, lá chắn cấp mười rốt cục vỡ tan, cấp mười! Nước chảy thành sông!

Không đợi Tiêu Tử Lăng hài lòng, biến đổi lớn lần nữa phát sinh, cậu chỉ cảm thấy mắt phải nóng rực đau đớn, dường như đang hút ra thứ gì, thống khổ này dường như rất dài, cũng dường như chỉ trong nháy mắt. Liền thấy hai đường ánh sáng trắng bay vụt ra từ trong mắt phải. Một cái thẳng tắp,

đột ngột chui vào mi tâm Tiêu Tử Lăng. Mà cái còn lại thì quen đường quen lối bay về phía Sở Chích Thiên, biến vào trong mi tâm của anh.

Hai người chỉ cảm thấy trong óc đau đớn một trận, đợi phần tin tức đó thấm vào, bọn họ phát hiện có thêm một phần ký ức vốn không tồn tại. Hai người nhanh chóng xem lướt qua, biểu cảm khác nhau. Sở Chích Thiên ngây ngẩn cả người tại chỗ, anh ngơ ngác nhìn Tiêu Tử Lăng dưới thân. Trăm triệu không ngờ đến, kiếp trước anh thế mà dây dưa với Tiểu Lăng sâu như thế.

Mà Tiêu Tử Lăng thu được phần ký ức này, mặt thoáng cái đen, trong mắt hiện lên một vẻ phẫn nộ, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đánh qua một bạt tai.

“Chát!” Tiếng bạt tai này rất vang dội, cũng chứng minh Tiêu Tử Lăng thực sự rất phẫn nộ, cũng rất căm hận Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Tiêu Tử Lăng lửa giận đầy mặt, cười khổ nói: “Đừng nóng giận, kiếp trước là anh quá cặn bã, nhưng kiếp này anh tuyệt đối sẽ không.”

Đã biết bi kịch của anh với Tiểu Lăng kiếp trước, trong lòng Sở Chích Thiên ần ần đau đớn, anh rất cảm tạ bản thân kiếp trước có thể liều mình đưa Tiểu Lăng về quá khứ. Bằng không sẽ không có bọn anh hiện tại, anh có thể cảm nhận được bản thân kia sau khi mất đi Tiểu Lăng bị thương thống khổ như thế nào. Nếu không có dã vọng nghịch thiên sửa mệnh, nghĩ chắc anh đã sớm cùng đi theo Tiểu Lăng kiếp trước rồi.

Lửa giận của Tiêu Tử Lăng chậm rãi được thu liễm, giữa trán chợt lóe qua sự đau thương, cậu rốt cục bình tĩnh trở lại, nghiêm túc nhìn Sở Chích Thiên nửa khuôn mặt đã sưng đỏ, thản nhiên nói: “Cái tát ban nãy là đánh cho tôi của kiếp trước, tuy rằng hiện tại anh có chút oan, bất quá đó chung

quy cũng là anh.” Nghĩ chắc Sở Chích Thiên cũng biết điều đó, vì vậy anh ta mới không né tránh, cũng không dùng dị năng phòng hộ chữa thương.

Sở Chích Thiên sờ sờ mặt bị đánh nóng hừng hực của mình, áy náy nói: “Đó là tất nhiên, dù sao vẫn là lỗi của anh, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, không phải đều là Sở Chích Thiên anh sao.”

Tiêu Tử Lăng liếc Sở Chích Thiên một cái nói: “Coi như anh thức thời.” Nếu như dám tìm lý do trốn tránh trách nhiệm, khẳng định cậu sẽ không để cho Sở Chích Thiên nhẹ nhàng qua cửa ải như vậy.

Tuy rằng Sở Chích Thiên cảm nhận thấy Tiêu Tử Lăng không còn phần nô như trước nữa, nhưng vẫn cẩn cẩn thận thận hỏi: “Em, không hận anh sao?”

“Kiếp trước? Kiếp này?” Tiêu Tử Lăng trầm mặc một chút nói, “Kiếp này, anh đối với tôi rất tốt, vì sao tôi phải hận anh? Mà kiếp trước, anh thật sự đã thương tổn tôi, ngay từ đầu tôi cũng rất hận anh, nhưng trong thời gian 60 năm, tuy rằng tôi biến thành linh hồn thể, nhưng tôi vẫn có thể thấy được hết thấy những điều anh làm, tôi thấy được sự sám hối của anh đối với tôi, cũng thấy được sự thâm tình của anh, vì nghịch thiên sửa mệnh, anh kiếp trước không tiếc hồn phi phách tán, luân phiên thi triển cấm thuật, đưa tôi về quá khứ, anh như vậy, hận không được.”

Đúng vậy, cậu thế nào nữa hận anh? Tiêu Tử Lăng rất rõ ràng, cậu yêu Sở Chích Thiên, hai đời đều yêu anh, cho dù Sở Chích Thiên kiếp trước đối đãi cậu như thế, cậu vẫn mất đi tâm của mình. Tiêu Tử Lăng khẳng định Sở Chích Thiên chính là kiếp nạn đã định trước trong vận mệnh của cậu, cậu trốn cũng trốn không thoát.

Có lẽ là đau lòng, có lẽ là bi thương, có lẽ còn có chút vui sướng, nước mắt của Tiêu Tử Lăng không tiếng động trượt xuống từ trong viền mắt, chọc cho Sở Chích Thiên ở bên cạnh liên tục an ủi, thấy Sở Chích Thiên

kinh hoảng đầy mặt, bộ dáng không biết làm sao, lại nhớ đến câu nói trong lúc hoan ái của Sở Chích Thiên, Tiêu Tử Lăng nhin không được một phen ôm lấy cổ Sở Chích Thiên, xung động lớn tiếng nói: “Sở Chích Thiên, tôi yêu anh!” Yêu thì yêu, vì sao còn phải sợ hãi rụt rè ury khuất bản thân?

Thấy biểu tình mừng rỡ như điên của Sở Chích Thiên, sau đó liền nghe thấy Sở Chích Thiên lớn tiếng hô: “Tiêu Tử Lăng, anh cũng yêu em!”

Tiêu Tử Lăng được Sở Chích Thiên gắt gao ôm vào trong ngực, cảm nhận anh vùi đầu nơi cổ cậu, nghe thấy lời nói thấp trầm gần như nghe không rõ của anh: “Tiểu Lăng, anh thực sự yêu em, rất yêu rất yêu. . .” Chỗ cổ dường như có giọt nước ấm áp rơi xuống, Sở Chích Thiên vĩnh viễn kiên cường bá đạo cũng sẽ rơi nước mắt sao?

Tiêu Tử Lăng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cậu nhẹ nhàng ôm lấy Sở Chích Thiên, rưng rưng đáp: “Ừ, tôi biết!”

Cậu với Sở Chích Thiên đã bỏ lỡ kiếp trước, kiếp này không thể bỏ lỡ nữa. Bọn cậu nhất định phải tiếp tục hạnh phúc, mà cậu sẽ không để cho Sở Chích Thiên có cơ hội đi nhầm nửa bước. Cho dù là xuống địa ngục, cậu cũng sẽ không buông tay.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Kiếp Trước Kiếp Nay 1

Nơi đỉnh núi Mã Nhã cực bắc, trong Tử Lăng Cung âm lãnh, một bóng lưng gầy gò mặt đối diện tường, ngồi thẳng tắp, nhắm mắt dưỡng thần, hẳn có một mái tóc dài màu bạc xõa vuông góc xuống, bởi vì rất dài, ngọn tóc đều rải trên mặt đất.

Hắn ngồi yên ở nơi đó nửa ngày, lại không nhúc nhích, nếu không phải ngực hơi hơi nhấp nhô hô hấp, chứng minh đó là một người sống, thì gần như sẽ khiến người ta cho rằng đó chỉ là một bức tượng mà thôi.

Lúc này, trong cung trống trải tĩnh mịch truyền đến tiếng bước chân, nơi chốn thực sự quá yên lặng, tuy tiếng bước chân rõ ràng đã cực nhẹ, nhưng vẫn có vẻ lớn như vậy vang như vậy.

Mà người kia bị tiếng bước chân này làm bừng tỉnh, hai mắt vốn rũ xuống bỗng nhiên mở ra, ánh mắt đó không có bất kỳ tâm tình nào, chỉ có sự tịch mịch cùng sương giá vô tận.

Tiếng bước chân rốt cục ngừng lại, một nam nhân lạnh lùng tuấn mỹ xuất hiện ở phía sau người đó, nhàn nhạt nói: “Sở ca, anh đã quyết định?”

“Tôi sống thống khổ chính là vì ngày hôm nay, cậu nên cao hứng cho tôi.” Người đó xoay người, khuôn mặt lãnh khốc lộ ra một nụ cười thoải mái, làm nổi bật vẻ tái nhợt kia, khiến cho trong lòng nam nhân tuấn mỹ kia nổi lên một sự bi thương.

“Sở ca, anh vẫn không quên được cậu ta. . .” Nam nhân tuần mỹ quay đầu đi, sợ hãi tâm tình của mình bị người đó phát hiện.

“Quên cậu ấy?” Khuôn mặt tái nhợt của người đó bắt đầu nổi lên một luồng đỏ ửng, “Cậu ấy đã khắc vào trong linh hồn tôi, như thế nào quên được, trừ phi là khi sinh mệnh của tôi chung kết.”

Nam nhân tuần mỹ lộ ra vẻ hối hận: “Nếu như trước đây không tiếp nhận sự quy phục của căn cứ Nam Lăng, Sở ca anh cũng sẽ không thống khổ cả đời. . .”

Người đó nghe xong lời này, cười: “Cảnh Văn, cậu sai rồi, tôi may mắn gặp được cậu ấy, cậu ấy đã để cho tôi hiểu được cái gì là yêu. Tôi chỉ hận, tôi hiểu rõ quá muộn. . .” Hắn thu lại ý cười, hai mắt lộ ra sự bi thương, “Vì sao vẫn nhất mực khi cậu ấy chết ở trong lòng tôi, mới linh ngộ được tôi đã yêu cậu ấy. Không có bất kỳ ai sẽ ngờ đến Sở Chích Thiên lãnh khốc vô tình sẽ yêu một người. Ngay cả tôi trước đây cũng không ngờ đến.”

Hóa ra hai người này chính là người sáng lập thế giới mới, vương giả Sở Chích Thiên, với tự giả* Trần Cảnh Văn. (tự = thứ tự, có thể hiểu là người có quyền hành chỉ xếp sau vương giả)

“Thế nhưng, hiện tại phục sinh cậu ta thích hợp không? Anh còn chưa tới cấp mười hai trong truyền thuyết. Cấp bậc có được khả năng tái tạo.” Trần Cảnh Văn mang vẻ mặt lo lắng, vì đây nhanh đề thăng cấp bậc, Sở Chích Thiên không ngừng dùng cấm thuật, đã khiến cho thân thể anh bị tàn phá nghiêm trọng. Thấy thế nào cũng không thích hợp mạo hiểm thi triển năng lực vượt cấp.

“Không còn thời gian. . .” Sở Chích Thiên đưa tay ấn ngực, đó là ngọc trụ gia truyền nhà anh, một bảo bối thần kỳ. Trăm năm nay vẫn luôn treo nơi ngực anh, chỉ chốc lát cũng chưa từng rời khỏi người.

Trước đây anh vẫn luôn cho rằng ngọc trụ gia truyền này chỉ là một loại vật phẩm tượng trưng, thế nhưng khi người yêu của anh chết ở trong lòng anh, anh mới hiểu được ngọc trụ gia truyền nhà anh nghịch thiên ra sao, nó thế mà có thể thu dung linh hồn. Khi người yêu của anh chết, ngọc trụ gia truyền mà anh đưa cho cậu, vẫn luôn được người yêu của anh đeo trên cổ, đã thu nạp linh hồn sắp tán loạn của người yêu anh vào trong ngọc trụ ngủ say. Nói cách khác, người yêu của anh trong thời gian trăm năm, linh hồn của cậu thủy chung vẫn luôn ở cùng anh.

Sở Chích Thiên cười khổ than thở: “Cậu ấy chờ không được, tôi cảm nhận thấy lửa linh hồn của cậu ấy càng ngày càng tối đi, nếu như tôi do dự nữa, trên thế giới này sẽ không còn có Tiểu Lăng.”

“Vì cậu ta, đáng giá sao?” Trần Cảnh Văn nhìn lão đại của mình, nửa đời trước lãnh khốc vô tình, nửa đời sau lại vì một người mà nhốt mình vào trong Tử Lăng Cung này, ngày ngày sám hối, thừa nhận sự giày vò của tâm linh.

“Nếu như có cơ hội phục sinh Hạo Triết, cậu có nguyện ý trả bất cứ giá nào không?” Sở Chích Thiên không trả lời, chỉ ném ra một vấn đề.

Sắc mặt Trần Cảnh Văn đại biến, người đã ly thế nhiều năm đó, là cấm kỵ của anh. Khi cách mấy chục năm, lần nữa nhắc tới tên của anh ta, tim của anh vẫn đau như bị dao khoét. Đôi môi anh run run, lúc này mới nói ra sự mong đợi trong nội tâm anh: “Nếu như có cơ hội đó, mạng này tôi cũng nguyện ý trao đổi. . .”

Sau khi Đồng Hạo Triết chết, khi Trần Cảnh Văn bị thương chinh lý di vật của anh ta, mới hiểu được cảm tình của anh ta đối với anh, thế nhưng, lúc đó anh ta đã biến thành một thành viên trong quan tài băng, an nghỉ trong Mộ Anh Hùng. Mà anh cũng không thể tiếp nhận được cảm tình của bất kỳ ai khác nữa, bởi vì anh luôn sẽ nhớ tới cái tên vẻ mặt trung hậu thành thật, lại phúc hắc kia, lúc này anh mới hiểu được trong bất tri bất

giác, tâm của anh sớm đã bị cái tên bề ngoài hàm hậu thực tế phức hắc kia trộm đi rồi.

Sở Chích Thiên đăng chát nói: “Cậu xem, chỉ là một cơ hội không xác định, cậu cũng không để ý, huống hồ là tôi chứ?”

“Thế nhưng, thuật tái tạo chỉ là truyền thuyết, thoáng không khéo, anh với Tiểu Lăng sẽ đồng thời hồn phi phách tán.” Trần Cảnh Văn vẫn cảm thấy loại cấm thuật trong truyền thuyết đó quá không đáng tin, dù sao đó chỉ là một loại truyền thuyết, căn bản chưa có ai thấy qua, có lẽ chỉ là âm mưu của bên quân đội, mục đích là muốn chuyển tảng đá lớn Sở Chích Thiên này ra, để cho bọn họ trở thành người nắm quyền của thế giới mới.

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra nụ cười trào phúng: “Ai sẽ làm loại chuyện ngu xuẩn đó.” Trọng sinh? Thực coi bản thân là thần?

Trần Cảnh Văn nghe vậy sững sốt, mê mang hỏi: “Sở ca, vậy anh muốn?”

Khóe miệng Sở Chích Thiên lộ ra một vẻ điên cuồng: “Tôi muốn phá vỡ thời không, trở lại quá khứ. . .” Khi đến cấp mười một, anh đã mơ hồ cảm ngộ được khả năng phá vỡ thời không, nếu như thực tới cấp mười hai trong truyền thuyết, không ngoài dự liệu dị năng không gian của anh sẽ có được kỹ năng nghịch thiên đó. Cấp mười hai đích xác có được năng lực như thần, không phải cái gọi là khả năng tái tạo, mà là nhằm vào dị năng thức tỉnh.

“Nghịch thiên sửa mệnh!” Trần Cảnh Văn kinh hô!

“Không sai, tôi chính là muốn nghịch thiên sửa mệnh, tôi cho Tiểu Lăng của tôi một nhân sinh mới, cũng cho tôi và cậu một cơ hội bắt đầu một lần nữa, tôi hy vọng lúc này đây, cậu và tôi sẽ không mất đi người mà chúng ta quý trọng nhất nữa.” Sở Chích Thiên ngẩng đầu nhìn trời, biểu cảm bi

thương, “Cái gì giang sơn cái gì vinh quang, đều không quan trọng bằng người tâm ái. Tôi dùng cái giá của máu mới nhận ra được điều này. . .”

“Mà lúc này đây, tôi không muốn bỏ qua nữa, đây cũng là cơ hội cuối cùng của tôi.” Ánh mắt Sở Chích Thiên kiên định, vì điều này, cho dù anh hồn phi phách tán cũng không tiếc.

Ánh mắt Trần Cảnh Văn lóe lóe, sau đó dần dần thanh minh: “Nếu đúng như Sở ca nói, như vậy tôi cũng liều một lần.” Làm lại một lần, anh nhất định phải cùng Đồng Hạo Triết nắm tay nhau cả đời.

“Như vậy đi theo tôi.” Sở Chích Thiên mang theo Trần Cảnh Văn đi tới đỉnh núi Mã Nhã, thoát nhìn ánh trăng càng tròn càng lớn hơn so với phía dưới.

Trần Cảnh Văn hiếu kỳ nhìn Sở Chích Thiên, không biết vì sao Sở Chích Thiên dẫn anh tới nơi này.

“Chờ lát nữa là ‘tam trọng hợp thể’ khó gặp, mặt trăng địa cầu mặt trời thành một đường thẳng, cũng là thời khắc lá chắn thời không bạc nhược nhất.” Về mặt Sở Chích Thiên bắt đầu ngưng trọng, đây cũng là cơ hội duy nhất của bọn họ. Vì ngày này, anh đã tiêu hao sinh mệnh lực của bản thân, để cho cấp bậc của anh vô hạn tiếp cận cấp mười hai trong truyền thuyết, cũng để cho cơ hội anh xuyên qua thời không nhiều hơn một chút.

Rốt cục, tam trọng hợp thể chính thức xuất hiện. Sở Chích Thiên rống to: “Cảnh Văn, chính là lúc này!”

Một ngụm máu tươi phun ra, một tay Sở Chích Thiên chém ra, không trung đột nhiên nứt ra một lỗ hổng màu đen. Sở Chích Thiên bỏ lại một câu: “Ổn định cửa vào cho tôi!” Sau đó cả người bước vào trong đó, biến mất không còn thấy.

“Thủy Chi Kết Giới!” Trần Cảnh Văn thấy Sở Chích Thiên biến mất, mà lỗ hồng màu đen lại chậm rãi khép lại. Biết việc này không nên chậm trễ, vội vã phóng ra một đạo Thủy Chi Kết Giới, đặt nó vào trong lỗ hồng màu đen, cố chống lại lỗ hồng khép lại.

Bất quá, áp lực của khe nứt thời không không phải dễ thừa nhận. Trần Cảnh Văn chỉ cảm thấy Thủy Chi Kết Giới của anh lung lay sắp đổ, dường như cũng bị luồng lực lượng đó kẹp nát. Anh không ngờ tới, lấy năng lực cấp chín của anh, cố kháng luồng lực lượng này thế mà có một loại cảm giác không thể bằng.

Anh duy chỉ hi vọng tốc độ Sở Chích Thiên nhanh chóng, bởi vì anh đối kháng lực lượng này không được bao lâu nữa.

.

Ngày diệt vong chưa giáng lâm, Thanh Minh ngày bốn tháng tư, Tiêu Tử Lăng tế bái xong cha mẹ mình, về lại trong nhà, nhìn cả phòng cô tịch, không cách nào nhẫn nại được nữa, rót cục lấy rượu ra, trút say chính mình, cậu chỉ có hôm nay mới có thể làm càn một chút, phát tiết sự bi thương của bản thân.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Tử Lăng say, nôn mửa xong bắt đầu mê man.

Lúc này, trên không trung trong phòng ngủ đột nhiên xuất hiện một vết rạn, Sở Chích Thiên đi ra từ bên trong, đột ngột ho khan, anh che miệng mình, lại che không được máu tươi tràn ra nơi khe ngón tay.

“Một lần nghịch chuyển thời không đã làm cho trọng thương thế này sao? Quả nhiên là kỹ năng thần cấp, cho dù mình là người dùng cấm thuật tiến vào. Cấp mười hai, cũng không cách nào ngăn chặn được sự cản trở của loại lực này, bất quá, một lần thành công đã có thể để cho mình làm được chuyện mình muốn làm.” Ngón tay Sở Chích Thiên búng ra, thanh trừ sạch sẽ vết máu trên tay, sau đó vứt nó vào trong không gian, làm xong

điều này, mới đưa đường nhìn tới trên người Tiêu Tử Lăng trên giường, thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia, điều này làm cho Sở Chích Thiên nhin không được cười.

“Hóa ra hình dáng của Tiểu Lăng nhà ta là như vậy, quả nhiên tốt hơn gấp mấy lần so với thân thể em ấy mượn dùng kia.” Sở Chích Thiên yêu thương dùng tay chậm rãi vuốt ve mặt Tiêu Tử Lăng, ánh mắt vốn băng hàn dần dần có nhiệt độ.

“Lần này, sẽ không để cho em thừa nhận thống khổ mười năm kia nữa.” Sở Chích Thiên móc ra ngọc trụ từ trong lòng, vận dụng dị năng hướng dẫn linh hồn trong ngọc trụ ra, rất nhanh một ngọn lửa linh hồn nhu hòa chìm nổi ở trên tay Sở Chích Thiên, bất quá lửa linh hồn này có chút u ám, thậm chí có một loại cảm giác sai lầm rằng một khi không cẩn thận sẽ tắt.

Giữa lúc Sở Chích Thiên muốn đưa ngọn lửa linh hồn đó vào mi tâm Tiêu Tử Lăng, anh nghĩ tới điều gì nhất thời dừng tay: “Không thể như vậy, mình không thể để cho Tiểu Lăng mang theo hận ý đối với mình sống lại.” Anh trong nháy mắt làm ra quyết định, “Tiểu Lăng, đừng trách anh, người không vì mình trời tru đất diệt, vì tương lai của chúng ta, anh không thể không trừ đi đoạn ký ức mà em mượn xác hoàn hồn, anh không muốn em hận anh, không muốn em trực xuất anh ra khỏi sinh mệnh của em.”

Theo những lời này, Sở Chích Thiên chậm rãi trực xuất ra một ngọn nhỏ của ngọn lửa linh hồn trong tay, chính một động tác nhỏ này, khiến cho mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra trên trán Sở Chích Thiên, loại chia tách này nhất định phải cẩn thận, không thể phá hư chủ thể linh hồn.

Sở Chích Thiên làm xong một bước này, rốt cục dẫn ngọn lửa linh hồn kia vào mi tâm Tiêu Tử Lăng, bởi vì là lực lượng linh hồn tương đồng, nguyên linh hồn tuyệt không chống cự ngọn lửa linh hồn đó, hai bên rất nhanh dung hợp với nhau, không phân biệt được có nơi nào bất đồng nữa,

khác nhau duy nhất chính là, lực lượng linh hồn của Tiêu Tử Lăng cường đại hơn tràn đầy hơn.

“Quả nhiên là chân thân của Tiểu Lăng, không có một chút bài xích.” Sở Chích Thiên rốt cục yên tâm, anh nhìn về phía ngọn lửa linh hồn nhỏ trong tay, muốn lần nữa dẫn ngọn lửa linh hồn nhỏ đó vào trong ngọc trụ của mình, thế nhưng khi anh vừa mới làm như vậy, ngọc trụ đột nhiên vỡ nát, biến thành bột phấn tiêu tán trong không khí, triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Sở Chích Thiên đối diện ngọn lửa linh hồn nhỏ kia, nặng nề thở dài một hơi: “Tiểu Lăng, em không muốn thiếu đoạn ký ức này? Vì vậy không cho anh mang nó đi?” Anh nên làm gì đây? Một khi Tiêu Tử Lăng có được đoạn ký ức này, tuyệt đối sẽ thoát khỏi anh, mà đó tuyệt đối không phải điều anh muốn nhìn thấy.

Thế nhưng, anh lại không muốn vi phạm ý nguyện của Tiêu Tử Lăng, châm chước một chút, Sở Chích Thiên rốt cục quyết định trả đoạn ký ức này cho Tiêu Tử Lăng, dù sao đó là điều anh thiếu nợ cậu.

“Đã như vậy, vậy xin tha thứ anh làm chút động tác nho nhỏ, hơn nữa, bộ dáng hồn nhiên ấu trĩ này của em cũng thực sự khiến cho anh lo lắng, anh nhất định phải nghĩ chút biện pháp bảo hộ em. . .” Về mặt Sở Chích Thiên kiên quyết.

Chỉ thấy Sở Chích Thiên vươn ra ngón tay trống không, chậm rãi tới gần mi tâm của mình, bắt đầu hướng dẫn ra một ngọn lửa linh hồn. Động tác này khiến cho vẻ mặt anh dữ tợn, toàn bộ thân thể anh bắt đầu run rẩy kịch liệt, dường như đang ở trong sự đau đớn.

Thời gian đó rất nhanh, lại dường như rất chậm, khi Sở Chích Thiên dẫn ra một ngọn lửa linh hồn sáng vô cùng, trên dưới toàn thân anh đều đã ướt đẫm, có thể thấy được sự thống khổ mà anh thừa nhận to lớn ra sao.

Sở Chích Thiên chậm rãi hòa hoãn linh hồn đau đến sắp chết lặng của mình, anh không phải linh hồn thể đơn thuần, vì vậy sự phân cách linh hồn sẽ khiến anh sản sinh đau đớn kịch liệt, nhưng vì bảo hộ sự an toàn của Tiểu Lăng nhà anh, loại đau đớn này anh cam nguyện.

Linh hồn thể mà Sở Chích Thiên tách ra là cực nóng mà cường đại, có lẽ lực lượng linh hồn tràn đầy khiến cho ngọn lửa linh hồn trên tay anh bắt đầu phản ứng kịch liệt, Sở Chích Thiên đưa hai bên dựa vào nhau, ngọn lửa linh hồn ảm đạm kia tựa như nhận được năng lượng bổ sung, thể mà bắt đầu sáng rực hơn, không còn loại ảm đạm lúc đầu nữa.

Sở Chích Thiên hài lòng cười: “Xem ra ký ức thể của Tiểu Lăng rất thích ký ức thể của anh.” Anh quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Lăng trên giường, rốt cục lựa chọn mắt phải của cậu làm nơi sống nhờ cho hai luồng ký ức thể này.

“Đây là ký ức thể có được kinh nghiệm trăm năm mật thể của anh, tin tưởng nó có thể cho em sự trợ giúp nhất định, còn có ký ức thể của em, anh cũng đặt nó vào trong mắt phải của em.” Sở Chích Thiên phong ấn hai luồng ký ức thể vào trong mắt phải Tiêu Tử Lăng, thiết lập mệnh lệnh giải phong ký ức thể: “Chờ khi em tới cấp mười, chính là thời khắc hai người giải phong, anh trả ký ức thiếu đi lại cho em.” Hy vọng khi đó mình với Tiểu Lăng đã tương thân tương ái, như vậy phần ký ức này sẽ không tạo được sóng gió gì.

Sở Chích Thiên làm xong hết thủ việc này chậm rãi hôn lên đôi môi Tiêu Tử Lăng, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt: “Tiểu Lăng, đừng trách anh đê tiện, anh muốn làm lại một lần, trước khi anh còn chưa biến thành nam cận bã, em phải tìm đến anh, cứu vớt anh, một đời này, anh nhất định sẽ trung thành với em, không còn có bất kỳ nữ nhân nào chen chân giữa anh với em nữa. . .”

Lúc này, khe nứt trên không trung đột nhiên rung lên kịch liệt, Sở Chích Thiên cảm nhận được luồng lực hấp dẫn cường đại đó, biết là thời khắc rời đi đã tới, anh ngẩng đầu vuốt vuốt tóc Tiêu Tử Lăng, tâm thần anh khê động, ngón tay hơi dùng sức, liền cắt đứt một sợi trong đó: “Tiểu Lăng, để cho tóc của em thay thế em theo anh, để giải nỗi khổ tương tư của anh!”

Khi Sở Chích Thiên bước vào khe nứt không gian, lại một lần nữa quay đầu lại, si ngốc nhìn Tiêu Tử Lăng đang trong mê man, để lại một câu: “Chỉ có Sở Chích Thiên anh, mới là người yêu của em, em nhớ kỹ điều này cho anh, đừng trêu hoa ghẹo nguyệt cho anh!”

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Kiếp Trước Kiếp Nay 2

Sở Chích Thiên không phải không muốn ở lại bên cạnh Tiêu Tử Lăng, đáng tiếc quy tắc thời không không cho phép anh ở lại nơi này. Nếu như anh không vào đường hầm thời không, đường hầm cũng sẽ cưỡng chế hút Sở Chích Thiên vào, lúc đó sẽ không còn là việc Sở Chích Thiên có thể khống chế được nữa.

Sở Chích Thiên cho rằng mình có thể trở lại khởi điểm mà anh mở ra đường hầm thời không, đáng tiếc vừa trở lại đường hầm thời không, Sở Chích Thiên biết anh đã nghĩ quá tốt rồi, thân thể khi đến đã chịu đựng sự phản phệ của năng lực thời không, khi về không chịu nổi được sự áp bách của luồng năng lượng đó nữa.

Lần này năng lượng phản phệ khiến cho thân thể Sở Chích Thiên bắt đầu nứt toác, trên người điên cuồng bắn ra vô số máu tươi, trong miệng tuôn ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, mà thần trí của anh lại bắt đầu trở nên mơ hồ.

Lần này, thực sự phải chết sao? Cũng tốt, dù sao Tiểu Lăng đã được đưa về trước ngày diệt vong an toàn, tin tưởng có ký ức mười năm ngày diệt vong của anh sẽ thoát ly khỏi quỹ tích nhân sinh vốn có, nếu như sự ám chỉ của mình không xảy ra vấn đề, khẳng định Tiểu Lăng sẽ tìm đến mình trước đây, mà mình trước đây hẳn sẽ bảo vệ tốt Tiểu Lăng.

Kỳ thực, sứ mệnh của bản thân đã hoàn thành, tồn tại đã là dư thừa!

Sở Chích Thiên cảm giác được dường như máu của bản thân sắp chảy hết trong thông đạo này, mà thân thể anh bắt đầu tan vỡ, lúc này, đầu cùng đường hầm, anh tựa hồ nghe thấy Trần Cảnh Văn bi thiết: “Sở ca, anh phải kiên trì, nhất định phải trở về a!!!”

Kiên trì? Đã không còn lý do để cho anh kiên trì nữa. . . Sở Chích Thiên rốt cục nhắm hai mắt lại, chờ đợi hồn phi phách tán giáng lâm.

Đường hầm thời không mất đi dị năng không gian của Sở Chích Thiên duy trì, bảo trì không được sự ổn định nữa, một luồng năng lượng đáng sợ nổ tung trong thời không. Đường hầm thời không trực tiếp bị nổ hủy, không chỉ như thế, lực trùng kích của vụ nổ trùng kích mỗi một tiết điểm thời gian của thời không, đương nhiên tiết điểm thời gian của thời không không phải dễ phá tan như vậy, thế nhưng bởi vì luồng lực lượng đó quá mức khổng lồ, cuối cùng có mấy tiết điểm bị đánh thủng, lần lượt xuất hiện một khe nứt.

Mấy tiết điểm đó là ngàn năm sau, năm trăm năm sau, hai mươi năm sau, cùng với một lỗ đen nhỏ thần bí khó lường nối tiếp với địa phương không biết tên. Mà trong lỗ đen nhỏ, một vật chất ngoại lai cực nhỏ bé lặng yên rơi xuống trên địa cầu.

Vì vậy, một người thanh niên nào đó trên địa cầu đột nhiên thu được hệ thống trò chơi không biết rơi xuống từ tinh hệ nào, vẽ lên dã tâm tranh bá thiên hạ của hắn. Một nữ nhân tham sống sợ chết dùng thân thể tìm kiếm cơ hội sinh tồn trong hai mươi năm ở ngày diệt vong, lại bởi vì khe nứt tiết điểm bất ngờ xuất hiện này nên đã được mang về trước ngày diệt vong, cô sống lại. Mà khe nứt năm trăm năm thì lại thôn phệ vào một linh hồn nào đó muốn xuyên về ngày diệt vong, đưa nó về ngày diệt vong, bám trên người nữ nhân nào đó.

Quy tắc thời không là công bình, Sở Chích Thiên vọng tưởng nghịch thiên sửa mệnh. Quy tắc tự nhiên sẽ dành cho sự tu chỉnh, hoặc là dành cho

sự đau khổ, vì vậy thế giới Tiêu Tử Lăng sống lại, xuất hiện các loại lỗ thủng bởi vì hành vi nghịch thiên của Sở Chích Thiên.

Lúc này, thời không ngàn năm sau, trong tiếng sấm ánh chớp, dưới cơn mưa to, bầu trời nơi cánh đồng bát ngát nào đó, tự dưng lộ ra một lỗ hổng màu đen. Ngay sau đó một vật thể bất minh đột nhiên rơi xuống từ nơi đó, hung hăng nện xuống mặt đất.

Mà một màn này, bị người nào đó bởi vì thí nghiệm thất bại mà đi ra bảo xe giải buồn thấy được, hắc vội vã thao túng ô tô trôi nổi trong tay, bay về phía địa phương quý dị đó.

.

Sở Chích Thiên khôi phục thần trí, còn chưa mở mắt, đã cảm thấy toàn thân đau đớn. Anh tán phát ra tinh thần lực, phát hiện bản thân đang nằm trong một gian phòng hoàn toàn phong bế, không có cửa sổ tồn tại, tường bốn phía hết thảy đều là màu trắng, ngoại trừ vật trang trí bằng gỗ màu đen rải rác trên vách tường. Mà trong phòng vật gì cũng không có, chỉ có chiếc giường dưới thân anh.

Mà trên người anh đã được băng bó, anh còn có thể cảm nhận được một chút sự mát rượi của thuốc trên người, điều này khiến cho anh dễ chịu hơn rất nhiều, nhìn tình hình thì anh hẳn là được cứu, bất quá, đối phương giam anh tại loại địa phương hoàn toàn phong bế này, phỏng đoán không có nhiều ý tốt đối với anh, có lẽ đã biết anh là ai, cho nên muốn dùng anh đổi chút lợi ích nào đó với Cảnh Văn?

Sở Chích Thiên chậm rãi mở mắt ra, khoe miệng lộ ra một vẻ trào phúng, tuy rằng dị năng không gian của anh ở vào trạng thái khô kiệt, nhưng đối phương tuyệt không giam cầm dị năng của anh, chỉ cần dị năng không gian của anh khôi phục được một chút, bất kỳ không gian nào cũng không giam được anh. Thật không biết người nhốt anh là thông minh hay là ngu ngốc.

Sở Chích Thiên ngồi dậy, căn phòng gần như trắng toát này khiến cho anh cảm thấy không thoải mái, nhin không được cau lại chân mày.

Lúc này, một màn khiến cho Sở Chích Thiên kinh ngạc xuất hiện, bức tường vốn bốn mặt không có một chút khe hở đột nhiên nứt ra, một nam nhân tuổi chừng ba mươi lăm ba mươi sáu, hào hoa phong nhã tướng mạo ôn hòa đi đến, trong tay hắn mang theo một vài thứ, thấy Sở Chích Thiên đã thanh tỉnh, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Sở Chích Thiên trầm mặc không nói, ngoại trừ mấy người thân cận, không ai có thể để cho Sở Chích Thiên có ham muốn nói chuyện. Huống hồ, hiện tại tình hình bất minh, Sở Chích Thiên lại là một nhân vật thích nắm giữ hết thảy mọi chuyện trong tay, đương nhiên không thích bản thân rơi vào bị động.

Người đến thấy Sở Chích Thiên lạnh mặt không trả lời, không tức giận, trái lại tự trách: “Xin lỗi, tôi hẳn nên tự giới thiệu một chút trước, tôi kêu Đường Thanh, là một nhân viên nghiên cứu của viện nghiên cứu Mollia, ngày hôm qua khi ra ngoài hóng gió, thấy anh bị thương rơi xuống, vì vậy liền mang anh đến nơi đây trị liệu.”

Hắn khẩn trương nhìn về phía Sở Chích Thiên hỏi: “Anh sẽ không trách cứ tôi tự tác chủ trương chứ.” Người năng lực là lễ vật trân quý nhất mà thần ban cho nhân loại, là người mà mọi nhân loại nhất định phải tôn kính, bất kỳ ai cũng không được phép tổn hại ý nguyện của người năng lực, bằng không sẽ bị cơ cấu chấp pháp xử phạt.

“Cảm tạ!” Sở Chích Thiên nhận thấy được Đường Thanh không có ác ý đối với anh, hơn nữa gian phòng vốn tưởng rằng hoàn toàn phong bế giam cầm anh, kỳ thực là có cửa ngầm, loại phương thức mở ra cùng với sự cấu tạo không một kẽ hở này, Sở Chích Thiên biết sợ rằng mọi chuyện có chút vướng tay chân, anh muốn hiểu rõ tình hình thêm một chút, vì vậy thái độ vốn lạnh lùng hơi mềm hoá một chút.

Đường Thanh nghe thấy câu cảm tạ của Sở Chích Thiên, vẻ mặt khẩn trương nhất thời thả lỏng, hần nhanh chóng đi đến bên giường, đưa tay vỗ một cái ở chỗ tường, trong tường đột ngột hiện ra một vách ngăn, hần để đồ trong tay xuống, rồi kéo xuống tấm ván gỗ màu đen từ trên tường mà Sở Chích Thiên làm cho rằng là vật trang trí, đặt phía dưới hông ngồi xuống.

Đầu mi Sở Chích Thiên khẽ nhếch, hóa ra vật trang trí màu đen đó là cái ghế, thực sự là kỳ lạ. Anh liếc nhìn phía dưới hông người nọ một cái, một mảnh hư vô. Tấm ván gỗ màu đen cứ như vậy sáng loáng trôi nổi trong không trung, không có bất kỳ điểm tựa nào, trực tiếp nâng đỡ nam nhân thoát nhìn tuyệt không nhẹ này, còn trông thập phần vững chắc, đây chẳng lẽ cũng là một loại dị năng?

Đường Thanh dường như cảm thấy được lực chú ý của Sở Chích Thiên, lại hiểu lầm ý tứ của anh, cho rằng Sở Chích Thiên muốn biết mình thế nào cứu anh ta trở về, liền nghe hần nói: “Kỳ thực ngày hôm qua tâm tình tôi rất không tốt. Tuy rằng khí trời rất kém, vừa cuồng phong vừa mưa xối xả, còn điện chớp sấm rền, bất quá tôi vẫn điều khiển xe trôi nổi ra ngoài hóng gió. Không ngờ lại thấy anh rớt xuống từ giữa không trung, ngã trên mặt đất. Lúc đó khỏi nói anh thảm bao nhiêu, trực tiếp mất nửa cái mạng, toàn thân bị nện nát máu thịt mơ hồ, tôi nghĩ chắc anh sống không nổi. Bất quá may mắn, sinh mệnh lực của anh mạnh siêu cấp, y sư trong viện chúng tôi cho rằng đây là một kỳ tích.”

Sở Chích Thiên nghe lời nói của Đường Thanh, biết mình hần đã rơi vào một không gian không biết, cũng không biết đây là thế giới nào, dường như những thứ kia có chút không giống với thời điểm anh sinh hoạt.

Khi Đường Thanh nói chuyện, ánh mắt lóe sáng lên, dùng ánh mắt sùng kính hỏi: “Anh nhất định là người năng lực đúng không, năng lực của anh là hệ phong sao? Vì vậy có thể bay ở không trung?”

Người năng lực? Là một loại cách nói khác của người thức tỉnh sao? Vì sao hẳn sẽ cho rằng mình là hệ phong? Dường như trên người anh không có năng lượng dị năng hệ phong mà. Sở Chích Thiên hồ nghi nhìn người nọ. Không biết phán đoán suy luận này hẳn suy đoán ra từ đâu.

Đường Thanh than thở: “Hiện tại người năng lực càng ngày càng ít, dường như khoa học kỹ thuật của chúng ta càng tiến bộ, năng lực bản thân nhân loại sẽ yếu đi, đây chẳng lẽ là cái giá của sự phát triển sao?” Về mặt hẳn đột nhiên trở nên cuồng nhiệt, “Tôi nhất định phải tìm ra được bí mật thức tỉnh của nhân loại thời kì diệt vong ngàn năm trước. Vì sao lúc đó nhân loại có thể thức tỉnh nhiều năng lực như vậy.”

“Ngàn năm trước? Không phải vì bệnh độc sao?” Khóe miệng Sở Chích Thiên bắt đầu co giật, chẳng lẽ thời không nứt toác, thế mà quãng mình tới ngàn năm sau?

“Đương nhiên không phải, bệnh độc chỉ là một nguyên nhân dẫn đến, nhưng không phải nguồn gốc, hiện tại chúng tôi đã nắm giữ được bệnh độc có thể kích phát sự giải mã gien đó, có thể bảo chứng không bị bệnh độc tập kích lại có thể kích phát được năng lực, thế nhưng, hiện tại nhân loại lại từ từ mất đi năng lực thức tỉnh, trăm nghìn vạn người cũng không nhất định có một ai có thể thức tỉnh được năng lực. Mà nhân loại sơ kỳ ngày diệt vong, chỉ cần không chết, thì trong mười người đều sẽ có một người thức tỉnh, đến hậu kỳ thậm chí đạt được mức trong ba người sẽ có một người. Không chỉ như thế, thời đại đó người tài ba chồng chất, đặc biệt là người sáng lập thế giới mới vương giả Sở Chích Thiên lại càng có được dị năng hệ lôi điện khủng bố, cường giả tuyệt thế trong truyền thuyết nắm giữ được sự trừng phạt thiện ác trong nhân thế.” Đường Thanh kích động nói.

“Sở Chích Thiên?” Khóe miệng Sở Chích Thiên vô ý thức co giật, anh không ngờ ngàn năm sau thế mà còn có truyền thuyết của anh? Anh sờ sờ mũi mình, sau đó như nhớ tới chuyện gì, về mặt kích động hỏi: “Có thể nói cho tôi về chuyện của anh ta không? Hoặc là chuyện hoặc người bên cạnh

anh ta?” Có lẽ từ trong miệng Đường Thanh có thể biết được có phải Tiểu Lăng đã về lại bên cạnh anh hay không?

“Anh cũng sùng bái Sở Chích Thiên a?” Đường Thanh như gặp tri kỷ, hưng phấn dị thường, bệnh nói nhiều hoàn toàn bị kích phát. . .

“Sở Chích Thiên là người mạnh nhất thế giới mới, anh ta chưa đến cấp mười đã thống trị được Long Quốc đã sụp đổ, sau đó do tự giả Trần Cảnh Văn quản lý, do dũng giả Đồng Hạo Triết quản chế. . .”

Nghe đến đó Sở Chích Thiên đột ngột túm lấy vạt áo Đường Thanh, lớn tiếng hỏi: “Anh nói là ai?”

Đường Thanh bị động tác kích động của Sở Chích Thiên làm cho sửng sốt, hẩn hoang mang đầy mặt nói: “Tôi nói ai? Sở Chích Thiên? Tự giả Trần Cảnh Văn? Hay là dũng giả Đồng Hạo Triết. . .”

Sở Chích Thiên buông Đường Thanh ra, khóe mắt chua xót khổ sở, thế nhưng khóe miệng lại ức chế không được tràn ra nụ cười. Quả nhiên là Hạo Triết, vận mệnh của Hạo Triết thực sự đã được cải biến. Anh hít mạnh một hơi, bình phục tâm tình kích động nói: “Còn có người nào ở bên cạnh vương giả?”

“Chiến giả Đới Hồng Phi, phong thần giả Lục Vân Đào, linh thánh giả Tần Thượng Phong. . .” Đường Thanh thuộc như lòng bàn tay, nhất nhất liệt kê ra thần tượng được kính ngưỡng trong cảm nhận của hắn.

“Còn ai nữa? Chẳng lẽ không có một người kêu Tiêu Tử Lăng sao?” Sở Chích Thiên càng nghe sắc mặt càng âm trầm, vì sao Tiểu Lăng nhà anh không ở trong đó chứ?

“Tiêu Tử Lăng? Chưa từng nghe nói qua a. . .” Đường Thanh rất hoang mang.

Thế này đến tốt cùng là thế nào, Đồng Hạo Triết đều đã trở về, vì sao Tiểu Lăng của anh lại không tồn tại? Chẳng lẽ làm lại một lần mình vẫn không thể thay đổi được số phận sao? Chẳng lẽ cuối cùng anh vẫn trở thành cặn bã? Sở Chích Thiên nghĩ đến khả năng này, sắc mặt trở nên càng đen.

“Vậy Sở Chích Thiên có. . . ai gọi là người yêu hay không?” Sở Chích Thiên trầm trầm hỏi ra câu này.

Đường Thanh sững sốt, hần nỗ lực nghĩ nghĩ, lại nghĩ không ra ai, dù sao hần chỉ quan tâm cường giả bên cạnh Sở Chích Thiên, loại viên hoa tình sử của cường giả đó hần thật đúng là chưa từng chú ý qua. Bất quá hần tuyệt không khó xử, đưa tay sờ một chút mép giường dưới thân Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên đột ngột sững sốt, hình ảnh giả thuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến cho ánh mắt của anh bỗng nhiên co rụt, loại kỹ thuật này tuyệt đối không phải niên đại của anh có thể có được, xem ra thời gian ngàn năm tuyệt không phải lời nói dối của Đường Thanh.

Có lẽ Sở Chích Thiên luôn theo thói quen bảo trì một khuôn mặt khối băng, tuy rằng chấn kinh, trên mặt lại không có nửa điểm tiết lộ, mà Đường Thanh chỉ là một nhân viên nghiên cứu khoa học chuyên chú nghiên cứu, hần hoàn toàn xem nhẹ sự kinh ngạc trong ánh mắt của Sở Chích Thiên. Đường Thanh cho rằng Sở Chích Thiên cũng cùng một thời đại như hần. Đường Thanh cũng không cho rằng loại màn hình giả thuyết mỗi nhà đều có này sẽ làm nam nhân đậm mặt này kinh ngạc. Ách, không thể không nói Đường Thanh suy nghĩ quá đương nhiên.

Sở Chích Thiên liền thấy Đường Thanh nhấn hờ vài cái trên không trung, hình ảnh giả thuyết trước mặt hần bắt đầu chuyển động hình ảnh. Đến sau cùng, đã bày ra tư liệu về Sở Chích Thiên, xem ra công năng mạng lưới cấp, cho dù ngàn năm sau vẫn được bảo giữ lại.

Sở Chích Thiên thấy được bất kể chính sử dã sử tiểu thuyết hay thoại bản, đều viết nữ nhân Sở Chích Thiên yêu nhất là Giang Khinh Ngũ, tâm tình anh suy sụp, chẳng lẽ hết thấy điều anh làm đều không có tác dụng sao? Thế nhưng không phải Đồng Hạo Triết còn sống sao? Vì sao Tiêu Lăng của anh sẽ biến mất trên lịch sử chứ?

“Vì sao hết thấy tư liệu đều nói Sở Chích Thiên thích nữ nhân kia?” Sở Chích Thiên rất buồn bực, rõ ràng anh không có bất kỳ cảm tình nào đối với nữ nhân đó, chỉ đơn thuần là quan hệ nhục dục. Vì sao tới ngàn năm sau, lại nói anh yêu nữ nhân ngu xuẩn đó?

Đường Thanh sửng sốt, dù sao đáp án này là được hết thầy học giả lịch sử xác định, bởi vì điều này đến từ một bản chép tay trân quý trong Tủ Lăng Cung của Sở Chích Thiên. Trải qua sự nghiên cứu cùng chứng minh của cơ cấu quyền uy, bản chép tay này là văn hiến trân quý ghi chép lại ngôn hành cử chỉ, với hết thấy quyết định trọng đại cùng quyết sách vĩ đại của Sở Chích Thiên. Hẳn là có nhân viên chuyên trách phụ trách ghi chép.

Mà bản chép tay trân quý này, phân tích từ trên bút tích, hẳn là do hai người phụ trách ghi chép. Nhân viên đầu tiên ghi chép là từ khi căn cứ Lăng Thiên thành lập đến năm thứ mười ngày diệt vong, mà người còn lại thì bắt đầu ghi chép từ sau năm thứ mười đến khi Sở Chích Thiên sáng lập thế giới mới kết thúc.

“Tôi hỏi, vì sao tất cả mọi người xác định như vậy.” Giữa trán Sở Chích Thiên tràn ngập bạo ngược, ngoại trừ Tiêu Tử Lăng, anh không muốn có quan hệ với bất kỳ nữ nhân hoặc là nam nhân nào. Điều này làm cho anh có loại ảo giác, anh lại một lần nữa phản bội Tiêu Tử Lăng.

Tuy rằng Đường Thanh hoang mang vì sao Sở Chích Thiên muốn truy nguyên. Đây rõ ràng là sự thực được công nhận, bất quá hẳn cũng không nói nhiều, trực tiếp tìm ra ảnh chụp của bản chép tay trân quý kia, vì vậy, một tấm ảnh cứ như vậy hiện ra ở trước mặt Sở Chích Thiên.

Tuy rằng bọn họ không được xem bản gốc chân thực, nhưng trên mạng đã có hết thảy ảnh chụp của phần văn bản đó, hơn nữa những bức ảnh đó rất rõ ràng, đều thấy rất rõ ràng mỗi một văn tự bên trong.

Sở Chích Thiên nhìn chữ viết quen thuộc trong bức ảnh kia, viền mắt của anh nhất thời ươn ướt. Anh đã tìm được đáp án anh cần.

‘Nếu nói chân ái trong vô số nữ nhân của Sở Chích Thiên là ai? Nghĩ chắc đáp án duy nhất là Giang Khinh Ngữ đã thành công thăng nhiệm thành bộ trưởng hậu cần thực quyền của căn cứ Lăng Thiên từ trên giường anh ta. Trên thực tế, anh ta đối với Giang Khinh Ngữ đích xác không giống với người thường.’

Chữ viết này, chính là của Tiểu Lăng nhà anh. Anh rốt cục đã nghịch thiên sửa mệnh! Tiểu Lăng của anh thực sự đã về lại bên cạnh anh. Chẳng qua, vì sao Tiểu Lăng nhà anh sẽ trở thành ghi chép quan ghi chép lời nói việc làm của anh? Hơn nữa còn viết lên đoạn lời như thế? Chẳng lẽ một đời làm lại này, anh vẫn cặn bã như vậy?

.

Vô tri vô giác vượt qua mấy ngày ở trên giường, Tiêu Tử Lăng rốt cục triệt để thanh tỉnh lại, cậu mở mí mắt sưng đỏ, phát hiện bản thân không còn chút sức lực nào nữa, cả người mệt mỏi đến mức ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

Trong lòng Tiêu Tử Lăng bi phẫn, yết hầu khàn khàn rốt cục nặn ra ba chữ: “Sở Chích Thiên!” Hiện tại cậu thực sự hận không thể gặm cắn cái con cầm thú đó.

Hừ, vì cái răng bình định bắc bộ, phương pháp chúc mừng thắng lợi của Sở Chích Thiên là áp cậu điên cuồng làm ba ngày ba đêm? Vì sao người người hưng phấn vui sướng, chỉ có cậu chịu tội lớn này? Không được, lần này cậu nhất định phải trả thù lại.

Sở Chích Thiên biết mình làm quá phận, sáng sớm đã rời giường hầm canh nấu cháo cho Tiêu Tử Lăng, Tiêu Tử Lăng vừa tỉnh lại anh đã cảm nhận được, lập tức bưng lên cháo đã được nấu, nỗ lực lấy lòng Tiểu Lăng nhà anh, đánh tan sự phẫn nộ của cậu, đương nhiên tùy tiện thỉnh cầu tha thứ.

Tiêu Tử Lăng chịu thiệt đương nhiên muốn được bồi thường lại, vì vậy thành thật không khách khí ăn sạch uống sạch đồ Sở Chích Thiên làm, không chừa lại một chút cho Sở Chích Thiên, hừ, có thể bỏ đói lão đại nhà mình một bữa cũng tốt. Oán niệm trong lòng Tiêu Tử Lăng sống lại.

Sở Chích Thiên thấy vậy một chút ý kiến cũng không có, chỉ cần Tiểu Lăng nhà mình cao hứng, tâm tình anh liền sung sướng, hơn nữa, Tiểu Lăng chịu ăn đồ anh làm, không phải đại biểu Tiểu Lăng nhà anh đã tha thứ anh sao?

Trên thực tế, cục tức này Tiêu Tử Lăng tuyệt không hề nuốt xuống. Cậu rất cục khôi phục thể lực thừa lúc Sở Chích Thiên không chú ý, lấy ra một quyển ghi chép cậu cất giấu đã lâu từ trong Tủ Phủ, bên trên ghi đầy ngôn hành cử chỉ của Sở Chích Thiên từ khi khai sáng căn cứ Lăng Thiên đến bây giờ, đương nhiên khi tâm tình Tiêu Tử Lăng tốt, sẽ viết chút lời hay, khi tâm tình Tiêu Tử Lăng không tốt, cậu sẽ thêm mắm dặm muối điền vào những hành vi ngựa giồng kiếp trước của Sở Chích Thiên.

Mà lúc này đây, cậu quả quyết viết lên tin tức đường nhỏ nghe được từ kiếp trước: ‘Vì chinh phục toàn bộ bắc bộ, đạt được thống nhất, Sở Chích Thiên xuất hết thủ đoạn. Thông gia là một loại thủ đoạn đơn giản nhanh chóng lại có hiệu quả, là cách làm nhất quán của Sở Chích Thiên, mà lần này anh ta lại cưới ba đại công chúa của Trầm Thành, Băng Thành, Ngân Thành, thêm vào cho hậu cung của anh ta ba giai lệ nữa, hưởng hết diễm phúc.’ (Nếu là sự thực thì tốt rồi, cậu sẽ không thiếu chút nữa chết ở trên giường. Sở Chích Thiên bị dục vọng khổng lồ chế quá đáng sợ. . . Tiêu Tử

Lăng nghĩ tới đây, thân mình nhỏ nhắn đột ngột run rẩy, hận không thể thêm vào trong văn một số nữ nhân nữa.)

‘Nếu nói chân ái trong vô số nữ nhân của Sở Chích Thiên là ai? Nghĩ chắc đáp án duy nhất là Giang Khinh Ngữ đã thành công thăng nhiệm thành bộ trưởng hậu cần thực quyền của căn cứ Lăng Thiên từ trên giường anh ta. Trên thực tế, anh ta đối với Giang Khinh Ngữ đích xác không giống với người thường.’ (Điều tự mình suy nghĩ giết chết cô ta thế nào, đương nhiên không giống với người thường.)

Bất quá không bao lâu sau, bản ghi chép này bị Sở Chích Thiên phát hiện. Nguyên nhân là ngày nào đó Tiêu Tử Lăng ở trong phòng làm việc của mình, lại bắt đầu kết hợp tin tức đường nhỏ kiếp trước của Sở Chích Thiên, bắt đầu ghi chép lại. Phát tiết sự bất mãn khi mình lần nữa bị lẩn qua lẩn lại, lại không ngờ Sở Chích Thiên sẽ lặng yên tới, có lẽ bởi vì viết quá vui sướng cũng quá hả giận, Tiêu Tử Lăng căn bản không nhận thấy được đại Boss đến, vì vậy, bị kịch xảy ra.

Tiêu Tử Lăng trực tiếp bị Sở Chích Thiên áp tải vào Tử Phủ hung hăng trừng phạt một trận, liên tục một tuần không để cho cậu xuống giường lớn bạch ngọc. Mà bản ghi chép còn chưa viết xong kia thì cô linh linh bị vứt trên bàn công tác của Tiêu Tử Lăng.

Mà lúc này, Sở Tiểu Thất hoàn thành xong hai vạn lần vùng kiếm của mình, đi tới chỗ của Tiêu Tử Lăng báo cáo, lại phát hiện Tiêu Tử Lăng hẳn phải ở trong phòng làm việc lại không thấy, nó vốn muốn rời đi, không cẩn thận thấy được bản ghi chép bị bỏ quên kia.

Hiếm thấy được một lần hiếu kỳ, để cho nó lật xem bản ghi chép đó một lần, rất nhanh, trên mặt Tiểu Thất bắt đầu đủ mọi màu sắc, bởi vì nó bị ai phát hiện, lịch sử mà mình vốn cho rằng đều là giả, nó đã bị lừa. Mọi nó, cái gọi là văn hiến trân quý ghi chép lịch sử chân thực được học giả lịch sử sùng kính mà ngàn năm sau nó thấy, thế mà là sản phẩm được Tiêu Tử

Lăng tạo ra trong lúc buồn chán, bút tích kia nó đã xem qua vô số lần trên bức ảnh trên mạng trong tương lai, quen thuộc đến mức khiến cho nó muốn quên cũng không quên được.

Tiểu Thất không ngờ đáp án mà nó vẫn luôn muốn tìm ở nơi đây, sở dĩ trên lịch sử không có Tiêu Tử Lăng, đó là bởi vì chứng cứ mà bọn họ thâm tín căn bản là bản chép tay không có tính lịch sử chân thực nào, đó chỉ là một trò chơi của Tiêu Tử Lăng mà thôi.

Tiểu Thất trong sự phiền muộn thiếu chút nữa đã trực tiếp bóp nát bản ghi chép đó, bất quá may mắn nó rất nhanh tỉnh táo lại. Nó đột nhiên cười trầm rộ lên, khoe miệng lộ ra một vẻ âm trầm cùng lạnh lẽo, nếu như bị người khác thấy, khẳng định trái tim nhỏ sẽ bị dọa đến kinh hoàng, vì cái rằng tiểu thái tử của căn cứ nhà mình sẽ lộ ra bộ biểu cảm khiến người ta kinh hoảng đó chứ.

Tiểu Thất suy nghĩ, nếu nó đều đã bị lừa, người khác thế nào có thể tránh được chứ, không bằng tất cả mọi người cùng bị lừa đi. Tiểu Thất nghĩ như thế, tâm tình tốt hơn nhiều, giữa trán lại bắt đầu đặc ý lên, bởi vì, trong những người bị lừa chỉ có nó biết chân tướng không phải sao?

Tiểu Thất quyết định dựa theo phương pháp sáng tác của Tiêu Tử Lăng viết tiếp. . . Cứ như vậy, cái gọi là người ghi chép thứ hai cứ như vậy xuất hiện. Đến mãi sau này, người viết của bản ghi chép này đổi thành Sở Tiểu Thất, vì vậy cuộc đời hậu cung ngựa giống hương diễm, thần kỳ, khiến người ta hâm mộ của Sở Chích Thiên cứ như vậy triển khai, hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người trong tương lai bị thời gian ẩn tàng lịch sử chân thực.

Nói thật, Tiểu Thất làm như vậy là có nguyên nhân, đối với chuyện Sở Chích Thiên mọi lúc mọi nơi chiếm lấy Tiêu Tử Lăng, Tiểu Thất kỳ thực rất có ý kiến, Tiểu Thất cho rằng phần thời gian thuộc về nó, đã bị Sở Chích Thiên vô tình tước đoạt, vì vậy Tiểu Thất rất tức giận.

Bất quá, Tiểu Thất lại không biết làm thế nào đối với việc này, bởi vì thực lực của Sở Chích Thiên quá mạnh, Tiểu Thất không có cách nào phản kháng, nó không có năng lực đoạt lại phần thời gian tiếp xúc với Tiêu Tử Lăng thuộc về nó. Bất quá điều này không có nghĩa là Tiểu Thất từ bỏ trả thù. Mà hiện tại, Tiểu Thất rốt cục đã tìm được cơ hội trả thù Sở Chích Thiên -- Triệt để bôi đen Sở Chích Thiên đi!

Vì vậy, cái gọi là lịch sử, chính là như thế mà có.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Kiếp Trước Kiếp Nay 3

Sở Chích Thiên cho rằng mình rất nhanh sẽ có thể trở lại thời không của anh, nhưng phát hiện thân thể anh không có dấu hiệu khôi phục, trái lại đang từ từ trở nên suy yếu, tiếp tục như vậy, cho dù dị năng của anh khôi phục toàn bộ, loại thân thể tàn tạ này cũng không cách nào thừa nhận được lực áp bách của đường hầm thời không. Sở Chích Thiên hiểu rõ đây có thể là di chứng do anh liên tục vận dụng cấm thuật đề thăng cấp bậc dị năng, không ngờ tới sẽ bạo phát ra toàn diện vào lúc này.

Đường Thanh rất nhanh phát hiện vấn đề này, thấy vết thương vốn đang khép lại lần nữa thối rữa, tràn ra máu, hẳn biết tình hình tuyệt không lạc quan như hẳn tưởng tượng. Đường Thanh rất lo lắng, lấy ra tế bào ở vết thương Sở Chích Thiên nghiên cứu một chút, lại phát hiện tế bào của Sở Chích Thiên đã dùng hết toàn bộ sức sống giống như vào ba ngày đầu lúc mới phát hiện anh ta, mà hiện tại tế bào mất đi sức sống đang bước vào tử vong. Đáng sợ hơn chính là, hẳn không hề phát hiện tế bào mới sinh, nói cách khác, thân thể Sở Chích Thiên đã mất đi năng lực sinh ra tế bào sức sống mới, theo kết quả nghiên cứu, Sở Chích Thiên sẽ sống được không quá mười ngày nữa. Kết quả này khiến cho Đường Thanh rất khổ sở, trong khoảng thời gian này ở chung, hẳn đã xem Sở Chích Thiên là bạn tốt của mình, cảm giác khi bạn bè đối mặt tử vong mà bản thân lại bất lực thất bại, khiến cho hẳn rất căm hận.

Thấy tâm tình Đường Thanh suy sụp, thập phần khổ sở, Sở Chích Thiên trái lại thông suốt an ủi: “Đường Thanh, không nên khổ sở, tôi vốn nên chết

rồi, mà hiện tại có thể sống thêm được mấy ngày, tôi đã rất hài lòng.” Khi anh biết số phận của Tiêu Tử Lăng có thay đổi, Sở Chích Thiên liền cảm thấy chết cũng không tiếc, tuy rằng anh thực sự rất muốn trở lại xem Tiêu Lăng nhà anh thêm một lần nữa.

Lời nói của Sở Chích Thiên làm cho viên mắt Đường Thanh đỏ đỏ, Đường Thanh quyết định nghe lời người thầy của hắn, muốn cho người bạn của hắn đi không vương bận, vì vậy hắn hỏi: “Lăng Thiên, anh còn có nguyện vọng gì? Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ giúp anh hoàn thành.” Lăng Thiên là tên giả ở nơi đây của Sở Chích Thiên, tên Sở Chích Thiên quá nổi tiếng, nơi đây thật đúng là không thích hợp dùng.

Sở Chích Thiên lắc lắc đầu, anh cười khổ không nói, anh muốn gặp nhất chính là Tiêu Tử Lăng, thế nhưng kiếp này anh vĩnh viễn cũng không gặp được, anh không ngờ không chết ở thời không của mình, lại chết ở ngàn năm sau, có lẽ đây là sự trừng phạt của ông trời dành cho anh, thời không ngàn năm, khiến cho anh sau khi chết xuống địa ngục cũng không có cơ hội đợi được Tiêu Tử Lăng.

Đường Thanh chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chẳng lẽ anh không có người nhà người yêu?” Chẳng lẽ không muốn gặp lại một lần?

Sở Chích Thiên cười nói: “Hiện tại đã không còn.”

“Hiện tại?” Đường Thanh rất miễn cưỡng, bắt được từ then chốt.

Sở Chích Thiên lấy sợi tóc anh lấy được từ chỗ Tiêu Tử Lăng từ trong không gian ra, lưu luyến vuốt ve, hai mắt anh ẩn hàm một vẻ đau xót thâm trầm, thấp giọng nói: “Người yêu của tôi, em ấy không có cách nào sống được đến bây giờ.”

Đường Thanh cảm nhận được sự đau xót nồng đậm trong lòng Sở Chích Thiên, hắn cho rằng người yêu của Sở Chích Thiên đã qua đời, trong lòng

càng bi thương thay Sở Chích Thiên: “Chẳng lẽ các anh không có con sao?”

“Con?” Sở Chích Thiên cười khố nói: “Chúng tôi sinh không được.” Trong lòng lại nhịn không được hy vọng xa vời, nếu như có một đứa con của anh với Tiểu Lăng, vậy cuộc đời này của anh thực sự không còn tiếc gì, bất quá đây là điều không có khả năng, anh với Tiểu Lăng đều là nam nhân, thế nào có thể có đời sau chứ.

Đường Thanh kinh ngạc nói: “Là cô ấy không thể sinh con sao? Không có trứng hoạt tính? Hay anh là tinh trùng chết. . .” Đường Thanh quả nhiên không hổ là nhân viên nghiên cứu khoa học, nói ra những lời này rất tùy tiện, một chút cũng không có cảm giác nhìn trộm tư ẩn của người khác, nửa điểm cổ kị cũng không có.

Sở Chích Thiên có chút chống đỡ không được đối với loại kiên trì không ngừng truy hỏi kỹ càng sự việc của Đường Thanh, anh ho khan mấy tiếng, mới nói quanh co: “Cái này, ừ. . . là không có trứng.” Đều là nam nhân đương nhiên không có thứ đó.

Nghe vậy Đường Thanh gật gật đầu, như vậy có thể hiểu rõ vì sao Sở Chích Thiên không có con, bất quá hẳn không xem nhẹ tia sáng kỳ dị toả ra trong ánh mắt Sở Chích Thiên khi nghe thấy đứa con, biết có lẽ người bạn của mình thực sự rất muốn có một đời sau của anh ta với người yêu, không thể nghi ngờ đây là sự tiếc nuối cả đời này của anh ta, hẳn quẩn quýt một chút, lúc này mới căn răng nói: “Anh có muốn một đời sau của anh với người yêu của anh không?”

Sở Chích Thiên nghe vậy sửng sốt, nhìn về phía Đường Thanh, anh không biết vì sao Đường Thanh hỏi như thế.

Đường Thanh nhìn nhìn sợi tóc trong tay Sở Chích Thiên, nói: “Đây là tóc của người yêu anh đúng không, chỉ cần có gien của người yêu anh, rồi

lấy gien của anh, có thể tiến hành dung hợp gien nuôi cấy, thầy của tôi đang tiến hành nghiên cứu phương diện này, tuy rằng còn chưa tiến vào thí nghiệm thân thể người, nhưng thí nghiệm sinh vật đã đạt được thành quả, tôi nghĩ không qua mấy năm nữa hẳn sẽ có thể có điều đột phá, khi đó, nếu muốn một đời sau thì không còn là một loại huyền tưởng nữa.”

Ánh mắt Sở Chích Thiên sáng ngời, nếu thật có thể thành công, tại ngàn năm sau này, có một thể kết hợp của anh với Tiêu Tử Lăng. . . Sở Chích Thiên cảm thấy đây thực sự là một chủ ý vô cùng tốt, anh vốn chính là một người muốn làm liên làm, vì vậy gật đầu nói: “Được, Đường Thanh, vậy kính nhờ anh.” Nói xong anh liền đưa tay cắt một sợi tóc của mình, sau đó cùng giao hai sợi tóc này cho Đường Thanh.

Đường Thanh thận trọng tiếp nhận nói: “Lăng Thiên, anh yên tâm, sau khi tôi nghiên cứu thành thực mới sẽ có thể giúp anh dung hợp gien của anh cùng người yêu, tiến hành nuôi cấy ống nghiệm.” Hẳn biết hẳn nhận chính là một phần tín nhiệm, là toàn bộ hy vọng mà bạn bè ký thác cho hẳn.

Có lẽ, tâm nguyện của Sở Chích Thiên đã xong, mấy ngày sau đó thân thể của Sở Chích Thiên liền nhanh chóng suy sụp. Chính như Đường Thanh phán đoán, đến mấy ngày sau cùng, cả người Sở Chích Thiên biến thành một người máu, máu tươi trong miệng tràn ra không cách nào khống chế, không chỉ thân thể tan vỡ, ngũ tạng lục phủ cũng đang tách rời.

Đường Thanh biết như vậy rất thống khổ, tựa như sống sờ sờ bị đập vỡ xương, nghiền nát máu thịt, mười ngón đều có thể liên tâm, huống hồ là toàn thân trên dưới trong ngoài ngoài đều đang tan vỡ chứ, nhưng cho dù như thế, người trước mắt vẫn không hề hô trời gọi đất rên rỉ kêu đau, chỉ thản nhiên nhìn phía trước, trong mắt chỉ có tưởng niệm cùng đau xót vô tận, có lẽ sớm đã có chuẩn bị tử vong, cho nên mới có vẻ thản nhiên như thế.

Đường Thanh không thấy được cảnh lúc Sở Chích Thiên chết, lúc đó hắn không thể nhìn tiếp được, liền tạm thời ra hàng lang ngoài cửa bình tĩnh tâm tình một chút, không ngờ trong khoảng thời gian đó, đã xảy ra biến đổi lớn. Lúc đó hắn chỉ nghe thấy một trận tiếng vang kinh thiên động địa bên trong cánh cửa, hắn muốn mở cửa, lại bị một luồng lực lượng cực đại bên trong ràng buộc, không có cách nào mở ra, chờ khi hắn mở ra được, bên trong đã hỗn độn một mảnh, tựa như bị gió bão thi ngược qua, mà Sở Chích Thiên thì đã không còn thấy bóng dáng, toàn bộ gian phòng sạch sẽ đến mức tìm không thấy được một chút vết tích tồn tại của anh ta.

Điều này làm cho Đường Thanh thiếu chút nữa cho rằng kỳ thực Lăng Thiên tuyệt không tồn tại, là nhân vật mà hắn huyền tưởng ra khi tịch mịch, thế nhưng khi hắn mở ra tủ sắt của mình, thấy hai sợi tóc mà Lăng Thiên ký thác toàn bộ hy vọng, Đường Thanh đã biết hắn không nằm mơ, người bạn Lăng Thiên của hắn là thật sự từng tồn tại, chẳng qua lai lịch của anh ta đều là mê đề. Bất quá Đường Thanh lại cho rằng như vậy rất tốt, ít nhất hắn không cần thấy Lăng Thiên tử vong, có thể tự do huyền tưởng rằng người bạn của hắn còn sống, vẫn còn tồn tại ở góc nào đó trong thế giới này.

Đường Thanh không hề quên ước định của hắn với Sở Chích Thiên, thế nhưng khi thí nghiệm của thầy hắn vừa mới đạt được đột phá, một trận tai nạn giáng lâm lên trên đầu bọn họ. Sở công tác thí nghiệm của hắn bị tổ chức khủng bố nào đó đánh cướp, chẳng qua tổ chức khủng bố đó cướp chính là người là dụng cụ mà không phải là thành quả nghiên cứu khoa học gì.

Khi Đường Thanh phát hiện sở thí nghiệm bị công kích, hắn liền mở tủ sắt ra cầm lấy hai sợi tóc kia. Hắn nghĩ nếu lần này hắn chết, trên đường Hoàng Tuyền gặp được đối phương, hắn cũng có thể cho người bạn của mình một công đạo, ít nhất thứ ủy thác cho hắn hắn không quăng bỏ.

Bất quá may mắn, Đường Thanh không chết, đồ cũng không mất, tổ chức khủng bố lần này công kích sở thí nghiệm, chủ yếu là vì những chuyên gia

gien học bọn họ, chỉ cần không phản kháng, nhóm chuyên gia muốn mang theo một số thứ không có lực sát thương, bọn chúng đều coi như không thấy.

Phải nói lần hành động này của tổ chức khủng bố quá ngoài dự đoán, tuy rằng chính phủ thế giới phản ứng rất nhanh, phái quân đội nhanh chóng tới cứu, đáng tiếc cũng không nhanh bằng tổ chức khủng bố, chờ khi bọn họ chạy tới hiện trường, tổ chức khủng bố đã sớm mang theo nhân viên nghiên cứu khoa học tiến hành bước nhảy không gian lẫn trốn ra ngoài vũ trụ, sau cùng trong sự truy đuổi của quân đội biến mất vô tung vô ảnh, điều này làm cho chính phủ thế giới mất hết thể diện, mà sự kiện bắt cóc này thì thành án treo lớn nhất năm đó, cho đến bảy năm sau khi tinh cầu nhỏ nào đó nổ tung mới để cho hành động khủng bố đó có được chân tướng rõ ràng, những chuyên gia kia đến tột cùng đã đi nơi nào.

Đường Thanh bị tổ chức khủng bố bắt cóc tới nơi đây, liền không nghiên cứu mật mã gien kích phát dị năng nữa, mà trợ giúp thầy của mình hoàn thành thí nghiệm dung hợp gien, hẳn không biết hẳn còn có thể sống bao lâu, bởi vì ai cũng không biết những thành viên của tổ chức khủng bố kia lúc nào sẽ cầm lấy dao mổ hạ thủ với bọn họ. Vì vậy, hiện tại hẳn chỉ có một mục tiêu, đó chính là nhanh chóng hoàn thành thí nghiệm lý luận dung hợp gien, sau đó hoàn thành hy vọng của người bạn, thành công nuôi cấy ra đời sau của họ.

Trong ba năm sau đó, tích lũy vô số thất bại, cuối cùng rốt cục cũng đạt được đột phá, dung hợp gien nhân loại thành công, tuy rằng xác suất thành công vẫn rất thấp, nhưng chứng minh loại dung hợp này là khả thi, mà người được dung hợp gien ra, tính khả năng thức tỉnh dị năng cao hơn rất nhiều so với nhân bản đơn thể, kết quả này khiến cho thủ lĩnh tổ chức khủng bố thập phần hài lòng, vì vậy một kế hoạch tên là tạo thần chính thức mở ra, không bao lâu sau tổ chức khủng bố đã đưa tới gien của mấy người

năng lực cường đại nhất lúc đó, để cho thầy trò Đường Thanh tùy ý dung hợp những gien đó, đào tạo ra vô số trẻ sơ sinh gien ống nghiệm.

Đường Thanh nhớ rất rõ, trong vô số trẻ sơ sinh nuôi cấy ống nghiệm, đời sau dung hợp gien của bạn hắn với người yêu anh ta cũng ở trong đó, Đường Thanh không dám để nhiều, hắn chuẩn bị mỗi một lần kế hoạch thực thi sẽ chỉ để lại một đứa, thẳng đến khi thành công mới thôi. Đường Thanh từng trong lúc vô tình nghe được phương án kế hoạch tạo thần lần này của tổ chức khủng bố, biết bọn chúng muốn cho những trẻ sơ sinh gien đó sau khi lớn lên tự giết lẫn nhau, Đường Thanh không muốn thấy anh em tương tàn, cho nên mới quyết định mỗi lần làm một đứa, một khi thành công liền thu tay. Không biết vì sao, Đường Thanh luôn cảm thấy đời sau của Lăng Thiên nhất định có thể chống chịu qua được những khảo nghiệm kia, dù sao người có thể thần nhiên đối mặt loại đau đớn khiến cho người ta không thể chịu đựng được, tính cách kiên cường như thế, đời sau của anh ta thế nào có thể bại bởi người khác chứ, hắn thậm chí có thể khẳng định đứa trẻ sống sót cuối cùng chính là đời sau của bạn hắn.

Sự thực chứng minh, suy đoán của hắn không sai, sinh mệnh lực của đời sau người bạn đó quả nhiên rất cường đại, nhóm trẻ sơ sinh dung hợp gien đầu tiên, cuối cùng thành công sống sót từ trong ống nghiệm chỉ có bảy đứa, mà đứa cuối cùng, số hiệu 0007 chính là đời sau của bạn hắn.

Bất quá diện mạo của số 0007 lại khiến cho Đường Thanh kinh hãi một hồi, bởi vì nhóc ta quả thực chính là phiên bản của vương giả Sở Chích Thiên xây dựng thế giới mới ngàn năm trước, điều này làm cho đầu lĩnh của tổ chức khủng bố cao hứng cũng rất hoang mang, gã phái người điều tra một phen, trong gien cường giả mà bọn chúng đưa tới, có một cái có thể là huyết mạch đời sau của Sở Chích Thiên, chẳng qua niên đại thực sự quá lâu khó có thể khảo chứng, lúc đó gã tuyệt không để ở trong lòng, hiện tại thấy 0007 có lẽ có thể gián tiếp chứng minh thân phận của đối phương, mà loại tình huống của 0007 có thể để giải thích là hiện tượng lại giống (hiện

tượng đời sau có nét giống hoặc hoàn toàn giống gien của tổ tiên rất lâu đời trước), chẳng qua khiến cho bọn chúng tiếc nuối chính là, 0007 không thức tỉnh dị năng lôi điện của Sở Chích Thiên, mà thức tỉnh một loại dị năng hệ băng, đương nhiên bởi vì gien là tùy ý dung hợp, bọn chúng phỏng đoán trước đây khi dung hợp gien có thể có dị năng phương diện hệ thủy.

Chỉ có trong lòng Đường Thanh hiểu rõ chân tướng là gì, hắn cũng rất kinh ngạc, bất quá nghĩ đến lai lịch của bạn hắn đều thần bí như vậy, dùng lí luận là đời sau của Sở Chích Thiên ngược lại cũng có thể giải thích được thông, dù sao chỉ có huyết mạch của người đó mới có loại tồn tại thần thông khó để giải thích này.

Đường Thanh cho rằng hắn sẽ thấy được 0007 trưởng thành, đáng tiếc hiện thực là tàn khốc. Khi 0007 ba tuổi, thầy của Đường Thanh không thể chống được bệnh tật, qua đời ở căn cứ. Khi 0007 bốn tuổi, bản thân Đường Thanh cũng không thể chống qua được bệnh tật tập kích, vốn tố chất thân thể của nhân viên nghiên cứu khoa học cũng rất kém, bọn họ lại sinh tồn trong loại hoàn cảnh ác liệt ở tinh cầu nhỏ, cho dù căn cứ dưới đất đã tiến hành ưu hoá hoàn cảnh, cũng không tạo được nhiều tác dụng lớn, bởi vì như vậy, gần như hàng năm đều có lượng lớn nhân viên nghiên cứu khoa học sinh bệnh chết đi. Mà lúc này đây, Đường Thanh cũng không thể chống qua được.

Trước khi chết Đường Thanh xin muốn gặp mặt 0007 một lần, bởi vì nhóm người sống sót đầu tiên chỉ có 0007, Đường Thanh lấy việc 0007 là kiêu ngạo của hắn với thầy hắn làm lý do, muốn nhìn một lần nữa thành quả thí nghiệm của mình. Có lẽ thủ lĩnh căn cứ cũng rất tiếc nuối khi người thực thi then chốt nhất của kế hoạch tạo thần của bọn chúng không còn, vì vậy từ bi để cho bọn họ gặp một lần.

Kỳ thực Đường Thanh với 0007 tuyệt không hề liên hệ như vẻ ngoài, mấy năm này, Đường Thanh lợi dụng mỗi một cơ hội ở chung, dạy 0007 thủ thế giao lưu độc hữu giữa hai người. Khi hắn hấp hối, nắm chặt

tay 0007, tuy rằng thấy được sự hoang mang trong ánh mắt của 0007, thế nhưng hẳn lại không có cách nào nói chân tướng sự thực cho 0007, bởi vì xung quanh đều là nhân viên giám thị, Đường Thanh sợ bị nhân viên căn cứ biết được thân phận chân thực của 0007, sẽ bất lợi đối với nó. Hẳn dùng thủ thế chỉ hai người bọn họ hiểu được lưu lại di ngôn cuối cùng của hẳn, thấy ánh mắt 0007 trở nên băng lãnh, hẳn biết 0007 đã nhìn hiểu.

Đường Thanh rất tiếc nuối, kỳ thực hẳn thực sự rất muốn cho 0007 một sinh hoạt an ổn, để cho nó bình an lớn lên, đáng tiếc hẳn không có cơ hội cũng không có năng lực đó, mà hiện tại hẳn chỉ có thể ký thác 0007 tự mình xông ra một con đường máu, tìm được cơ hội rời khỏi nơi đây, trở lại xã hội nhân loại, sau đó an ổn sống sót.

Đường Thanh đến chết cũng không biết, thủ thế của hẳn là kêu 0007 tìm cơ hội chạy đi, thế nhưng 0007 lại đọc lầm là giết chết hết mọi người căn cứ, hủy diệt nơi đây, vì vậy 0007 làm theo. Điều này cũng là bởi vì Đường Thanh chưa bao giờ dùng ám hiệu giao lưu với 0007, vì vậy tuyệt không biết ám hiệu hẳn dạy, 0007 thế mà hoàn toàn hiểu sai. Bất quá cũng bởi vì sự hiểu lầm này, sau khi nhóc ta giết sạch thành viên căn cứ, dẫn nổ hết thủy chất nổ của căn cứ, bởi vì tế bào bản thân có dị năng không gian, có lẽ thân thể có bản năng tự mình bảo hộ, vì vậy sau khi 0007 hôn mê, tự động lợi dụng năng lượng của trận nổ này, phá mở thông đạo thời không, tiến hành tự mình cứu vớt.

Bản năng thân thể chỉ có thể phá mở thời không, nhưng không cách nào khống chế điểm cuối mở ra sau cùng ở nơi nào, may mắn gien trên người 0007 cảm ứng được gien chủ thể, vì vậy rất tự nhiên đi về phía thời không mà bọn nó tồn tại, cuối cùng thập phần may mắn đi tới thế giới của Sở Chích Thiên cùng Tiêu Tử Lăng.

Vì vậy nói, Tiêu Thất đi tới thế giới của Tiêu Tử Lăng Sở Chích Thiên có tính ngẫu nhiên nhất định, cũng có tính tất yếu nhất định, chỉ có thể nói, hết thảy điều này đều là cơ duyên xảo hợp, ý trời mà thôi.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Phiên Ngoại 1

Lúc này, Tiêu Tử Lăng chậm rãi mở mắt, thấy Sở Chích Thiên ôm cậu, khóe miệng bắt đầu nở ra một nụ cười mỉa mai, hình tượng nam nhân vốn tuần mỹ thành thực, thoáng cái trở nên yêu mỉa hơn.

“Sở ca, có muốn em hay không?” Cậu quay người ôm lấy Sở Chích Thiên, tựa ở bên tai Sở Chích Thiên nhẹ nhàng thổi ra một hơi, lúc này cậu như một con yêu tinh, bắt đầu mê hoặc Sở Chích Thiên.

Sở Chích Thiên sửng sốt, anh chậm rãi đẩy Tiêu Tử Lăng trong lòng ra, yên lặng nhìn cậu.

Tiêu Tử Lăng bắt đầu chậm rãi cởi quần áo của mình, lộ ra thân trên, cậu chậm rãi sờ lên điểm nhỏ trước ngực mình, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, miệng nhin không được rên rỉ, mắt cậu ngậm ý xuân nói: “Sở ca, Tiểu Lăng thực muốn.” Lúc này Tiêu Tử Lăng cứ như một nam nhân dâm đảng, bức thiết cần một nam nhân nào đó làm cậu.

Ánh mắt Sở Chích Thiên co rút lại, tay phải anh hung hăng nắm chặt, lúc này mới lạnh lùng thốt: “Cậu là ai?”

Tiêu Tử Lăng nghe vậy vẻ mặt sửng sốt, dường như rất mê mang, cậu thấy Sở Chích Thiên ngồi ở nơi kia bất động, đành phải tự mình nắm lấy bàn tay phải nắm chặt của Sở Chích Thiên, chậm rãi mở ra những ngón tay của anh, lúc này mới đặt tay phải đã mở hết ra đó lên điểm nhỏ trước ngực cậu: “Sở ca, chẳng lẽ anh không thích nó sao?”

Những động tác đó cùng với câu nói này của Tiêu Tử Lăng khiến cho Sở Chích Thiên nhìn không được động động yểu hèn, điểm nhỏ cứng rắn trong lòng bàn tay dường như đang mời gọi anh âu yếm, mặt mày Tiêu Tử Lăng đều là ý xuân, chỉ chờ anh đẩy ngã.

Sở Chích Thiên tin tưởng, chỉ cần anh muốn làm, anh có thể hưởng dụng yêu tinh mê người trước mắt này đây, mà dục vọng tăng vọt bên dưới, đang nhắc nhở anh, nó khát vọng thân thể này cỡ nào. . .

Sở Chích Thiên chưa từng cảm thấy giày vò như thế, trong lòng anh biết rõ tình hình Tiêu Tử Lăng trước mắt không thích hợp, anh biết hẳn nên lạnh mặt đẩy cậu ra, sau đó ra vẻ đạo mạo hung hăng giáo huấn một trận, để cho Tiêu Tử Lăng khôi phục bình thường, thế nhưng, anh phát hiện định lực của bản thân ở trước mặt Tiêu Tử Lăng đã thành căn bản, hiện tại anh chỉ muốn hóa thân thành một con cầm thú, ăn sạch thịt đưa lên cửa không còn một mảnh.

“Sở ca, chẳng lẽ Tiêu Lăng không có tư cách trở thành người bên gối của anh hay sao?” Bộ dáng Tiêu Tử Lăng ý xuân vô hạn hai mắt đã ươn ướt, dường như rất thương tâm.

Thân thể Sở Chích Thiên chấn động, răng trắng trực tiếp cắn đầu lưỡi, anh một phen nắm cầm Tiêu Tử Lăng, lực nắm to lớn khiến mặt Tiêu Tử Lăng mang vẻ đau đớn.

Sở Chích Thiên âm ngoan nói: “Cậu không phải Tiêu Tử Lăng, cậu đến tột cùng là ai?”

Biểu tình nhìn đau ủy khuất của Tiêu Tử Lăng dần dần biến mất, đưa tay mình ra, nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay nắm cầm cậu, rất là thú vị nói: “Sở Chích Thiên, không phải anh vẫn luôn muốn chiếm hữu đàn em của anh sao? Thế nào? Cho anh cơ hội anh cũng không muốn?”

“Lại hoặc là, khuôn mặt này không khiến cho anh có loại khoái cảm đó?”
Tiêu Tử Lăng lấy ngón tay lướt qua gò má mình, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, hóa ra lớn lên cũng không phải chuyện tốt.

Sở Chích Thiên nghe vậy, cả khuôn mặt đều đen, chẳng lẽ anh ở trong mắt Tiêu Tử Lăng chính là người như vậy sao? Không thể không nói, Sở Chích Thiên thực chân tướng.

MẠT THỂ TRỌNG SINH CHI VẬT HY SINH PHẢN KÍCH

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Phiên Ngoại 2

Sáng sớm ngày hôm nay, Trần Cảnh Văn mặc chỉnh tề xuất hiện ở toà thị chính, đến xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ của căn cứ, anh như ngày xưa mỉm cười gật đầu đáp lại nhân viên công tác chào hỏi anh xung quanh, hết thấy có vẻ tự nhiên hoàn mỹ như vậy. . .

Thấy Trần Cảnh Văn chói mắt như vậy đi tới, Tiêu Tử Lăng may mắn thoát khỏi ma chướng của người nào đó, không chú ý tình hình xung quanh, đang xông ngang đụng thẳng tới nhất thời né tránh không kịp, vì vậy, cậu chỉ có thể cổ nhin tông lên.

Từ sau khi Sở Chích Thiên làm rõ quan hệ của hai người với Trần Cảnh Văn Đồng Hạo Triết, tuy rằng Trần Cảnh Văn không còn đối với cậu ‘bối xương trong trứng’ như trước đây nữa, thế nhưng ánh mắt của anh ta lại bắt đầu mang chút quỷ dị, dường như đang nghiên cứu thứ gì đó, loại đường nhìn đó khiến cho Tiêu Tử Lăng như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, trong lòng mơ hồ có chút rét lạnh. Vì vậy liền hạ quyết tâm, trừ phi tiếp xúc tất yếu, nếu không cậu vẫn cách Trần Cảnh Văn xa một chút, bảo đảm sự an toàn của mình.

Hai người rất có ăn ý treo lên nụ cười mặt nạ thuộc về mình, ánh mắt nhìn nhau bắn tung tóe ánh lửa, hai bên đều không hề dừng bước chào hỏi, chuẩn bị cứ như vậy lướt ngang qua. . .

Khi hai bên lướt qua nhau, đường nhìn của Tiêu Tử Lăng trong lúc vô tình quét tới chỗ Trần Cảnh Văn, sửng sốt, cậu đột ngột dừng bước, quay

đầu lại nhìn sau lưng Trần Cảnh Văn kêu lên: “A. . . Trần phó thủ lĩnh, xin dừng bước.”

Bóng lưng Trần Cảnh Văn đột ngột chấn động, anh dừng bước chân, dừng lại khoảng chừng ba giây, mới chậm rãi xoay người, mang vẻ mặt cười nhạt nhìn Tiêu Tử Lăng nói: “Tiêu bộ trưởng, có việc?”

Tiêu Tử Lăng cười, tái hiện nụ cười hồn nhiên đã biến mất rất lâu: “Trần phó thủ lĩnh, có phải thân thể anh không thoải mái hay không?” Không thể nghi ngờ, khẩu khí khi Tiêu Tử Lăng nói lời này có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Nụ cười trên mặt Trần Cảnh Văn cứng đờ, sự kinh hoảng chợt lóe mà qua trong mắt, nếu không phải Tiêu Tử Lăng tập trung hoàn toàn tinh thần chú ý, có lẽ sẽ bị Trần Cảnh Văn giấu được. Trong đầu Tiêu Tử Lăng chợt lóe linh quang, trong lòng hiện lên một đáp án, vì vậy ý cười nơi khóe miệng cậu càng sâu, cả người phấn khởi lên.

Dù sao Trần Cảnh Văn cũng là Trần Cảnh Văn, tuy rằng một kích bất ngờ của Tiêu Tử Lăng khiến cho anh hoảng hốt, bất quá rất nhanh đã khôi phục lại, anh nhàn nhạt nói: “Tiêu bộ trưởng, cậu nghĩ nhiều rồi, thân thể tôi rất tốt.” Nói xong vừa định xoay người rời đi, lại bị Tiêu Tử Lăng nhiệt tình bắt lấy tay.

Trần Cảnh Văn trong nháy mắt đó rất muốn mở ra Thủy Long Thuần hất văng Tiêu Tử Lăng, hoặc là dùng Thủy Long Bạo đánh bay Tiêu Tử Lăng, thế nhưng lý trí để cho anh dừng lại dị năng rục rịch của mình, cố gắng trấn định nhìn về phía Tiêu Tử Lăng mà khi xưa hận không thể bảo trì cự ly dài với anh, xem đến tột cùng cậu ta muốn đánh chủ ý quỷ gì, Trần Cảnh Văn anh không dễ bị hù như vậy.

Sở dĩ Trần Cảnh Văn còn có thể trấn định như thế, là bởi vì Trần Cảnh Văn tin tưởng anh đã tiêu trừ hết thảm chứng cứ, tuyệt đối không ai biết

đêm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ngoại trừ đương sự. Trần Cảnh Văn lúc này đã quên, có một số người kinh nghiệm phong phú rất dễ nhìn thấu những che giấu đó. . .

Quả nhiên, động tác với ngôn ngữ kế tiếp của Tiêu Tử Lăng đã chứng minh trực giác dị năng của Trần Cảnh Văn là phi thường chính xác, anh thực sự nên đuổi Tiêu Tử Lăng xa khỏi cạnh anh trước tiên mới phải. . .

Tiêu Tử Lăng không buông tay đang bắt lấy Trần Cảnh Văn ra, trái lại còn táo tợn hơn dùng tay kia đẩy cổ áo Trần Cảnh Văn ra, quả quyết phát hiện chỗ cổ Trần Cảnh Văn có mấy vết tích màu tím, hình dạng này cậu rất quen thuộc, bởi vì người nào đó bình thường luôn làm như thế.

Tiêu Tử Lăng tìm được vết tích ban nãy cậu trong lúc vô tình quét nhìn thấy, chứng minh được suy đoán của cậu, tâm tình cậu tốt hơn, cười hì hì nói: “Trần phó thủ lĩnh, thoát nhìn, tối hôm qua có người rất quá phận nga, chắc chắn, thế mà phủ nhiều dấu ấn như vậy, thế này là khẩn cấp muốn tuyên cáo vật sở hữu của anh ta sao. . .”

Có thể lưu lại vết tích ở trên người Trần Cảnh Văn cũng chiếm được tiện nghi, ngoại trừ Sở Chích Thiên cũng chỉ có thể là Đồng Hạo Triết, mà tối hôm qua Sở Chích Thiên dây dưa cậu cả đêm, căn bản không có thời gian phạm tội, xem ra trăm phần trăm chính là Đồng Hạo Triết. Tiêu Tử Lăng rất bội phục Đồng phó thủ lĩnh của bọn cậu, quả nhiên là người to gan lớn mật, cũng dám chiếm tiện nghi của Trần hồ ly, quả thực là không sợ chết.

Trên mặt Trần Cảnh Văn đỏ thắm một mảnh, đột ngột đánh bay cái tay bóc trần chân tướng của Tiêu Tử Lăng, Trần Cảnh Văn không còn sự bình tĩnh nữa thế mà bắt đầu cà lăm: “Cậu, cậu, có, có ý gì. . .”

Tiêu Tử Lăng cười càng ngọt: “Trần phó thủ lĩnh, trông tư thế anh bước đi, sáng sớm thiếu chút nữa dậy không nổi đúng không. . .” Dù nhần nại

ngụy trang thế nào, Trần Cảnh Văn bước đi vẫn có chút cứng ngắc, thất lưng của anh ta ưỡn hơi quá.

Tiêu Tử Lăng cười trên nỗi đau của người khác, ‘(*∩_∩*)’ cuối cùng cũng có người chịu khổ tương tự cậu rồi, hơn nữa người này còn là Trần hồ ly tử địch của cậu, Tiêu Tử Lăng nhất thời cảm thấy nhân sinh của cậu rực rỡ vô cùng, cậu mở cở trong bụng một chút cũng không có giác ngộ tiểu thụ tội gì phải khó xử tiểu thụ.

Mặt Trần Cảnh Văn nhất thời bắt đầu rực rỡ sắc màu, bất quá không thể không bội phục tố chất tâm lý của Trần Cảnh Văn mạnh siêu cấp, vừa rồi còn trong sự hoảng loạn bị bóc trần, đảo mắt liền chỉnh lý xong tâm tình bắt đầu phản kích: “Tiêu bộ trưởng, vậy hiện tại cậu hoảng loạn không chọn đường lại vì điều gì?”

Lời nói của Trần Cảnh Văn khiến cho nụ cười của Tiêu Tử Lăng cứng lại, cậu thế nào quên phía sau còn có một con cầm thú tham lam đang đuổi theo chứ, cậu nhanh chóng quay đầu lại xem xét, không phát hiện thân ảnh của lão đại nhà mình, lúc này mới yên lòng. Cậu ngẩng đầu thấy khuôn mặt như cười như không thoáng mang theo trào phúng của Trần Cảnh Văn, trong lòng thập phần khó chịu, trong lòng quyết định phải chinh Trần phó thủ lĩnh đáng hận này.

Tiêu Tử Lăng khẽ chuyển ý nghĩ, ánh mắt lóe lóe, khóe miệng liền xuất hiện một nụ cười xấu xa.

Trên tay Tiêu Tử Lăng lặng yên xuất hiện một cái bình nhỏ, cậu tươi cười đầy mặt tới gần Trần Cảnh Văn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhét cái chai vào trong tay Trần Cảnh Văn, sau đó nhanh chóng chạy trốn nói: “Tặng cho anh, rất hữu dụng, không cần cảm tạ tôi.”

Sở dĩ Tiêu Tử Lăng trốn nhanh như vậy, là bởi vì cậu cảm giác được một luồng dao động quen thuộc ở trong không khí, khí tức của người nào đó

đang tới gần, cậu nhất định phải chạy trốn.

Trần Cảnh Văn ngạc nhiên, nhìn nơi đã không còn một bóng người, nhất thời quên kiểm tra thứ trong tay đến tột cùng là thứ gì, mà lúc này, không khí bên cạnh Trần Cảnh Văn đột nhiên chấn động lên, một thân ảnh lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên cạnh anh.

“Sở ca. . .” Trần Cảnh Văn câm nín nhìn về phía Sở Chích Thiên, không biết đôi phu phu này lại đang giở trò gì, loại trò chơi một đuổi một chạy này, mỗi khi qua một đoạn thời gian sẽ xuất hiện, bọn họ không ngán, những người đứng ngoài xem như bọn anh cũng muốn ngán rồi. Phải biết rằng Sở Chích Thiên muốn bắt được Tiêu Tử Lăng, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, bất kể Tiêu Tử Lăng chạy trốn tới nơi nào, trốn bao xa, Sở Chích Thiên chỉ cần thuấn di một cái đã có thể chạy tới bắt lấy. Thế nhưng, mỗi lần Sở Chích Thiên vẫn nhất mực qua bắt người đều chậm một bước, bỏ mất cơ hội tốt để cho Tiêu Tử Lăng chạy thoát, như thế rõ ràng là cố ý thả cho đi mà, chẳng lẽ đó là một loại tình thú giữa phu phu bọn họ hay sao?

Sở Chích Thiên không nhìn sự xem thường trong mắt Trần Cảnh Văn, anh quét nhìn về phía cái chai quen thuộc trong tay Trần Cảnh Văn, lại thấy được cổ áo bị Tiêu Tử Lăng mở ra của Trần Cảnh Văn, hiện ra ở bên ngoài, những vết tích xanh tím chỗ cổ, trong mắt hiện lên một vẻ hiểu rõ, anh nắm tay ho khan một tiếng, lúc này mới nhàn nhạt nói: “Cảnh Văn, có cần tôi cho cậu nghỉ ngơi mấy ngày hay không?”

Trần Cảnh Văn nghe vậy sửng sốt, không biết lời Sở Chích Thiên nói là vì sao? Anh thấy Sở Chích Thiên hữu ý vô ý nhìn về phía tay cầm cái chai của anh, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ cái chai Tiêu Tử Lăng nhét tới có vấn đề? Tên nhóc đó hãm hại anh? Anh nhanh chóng cúi đầu nhìn, liền thấy được nội dung nhãn hiệu dán trên thân bình, mặt ‘tăng’ một cái đỏ bừng một mảnh, vô ý thức vứt cái chai trong tay đi. . .

Khi mắt thấy cái chai sắp bị nện lên mặt đất, biến thành mảnh vỡ, cái chai đột nhiên đình trệ bất động, sau đó một thân ảnh nhanh chóng xuất hiện ở nơi đó, anh ta cúi người đưa tay ra liền lấy được cái chai kia, lúc này mới đứng dậy cười ha ha hô với Sở Chích Thiên: “Sở ca, sớm a!”

Sở Chích Thiên gật đầu: “Sớm, Hạo Triết.”

Hóa ra là Đồng Hạo Triết tới, anh ta cười gần như miệng lộ hết răng ra, đủ thấy tâm tình anh ta tốt đến bao, chỉ thấy anh ta tiếp tục nói: “Sở ca tôi tìm anh thực khổ nga.”

“Có việc?” Sở Chích Thiên nhếch mi hỏi.

Đồng Hạo Triết cười nói: “Đúng vậy, đang muốn xin Sở ca anh cho nghỉ, thân thể của Cảnh Văn nhà chúng ta không thoải mái. . .”

Trần Cảnh Văn ở một bên nghe xong lời này nhất thời mặt đỏ tới mang tai: “Ai là của nhà các cậu?” Trần phó thủ lĩnh, chẳng lẽ anh không cảm thấy lời này của anh cũng có chút vấn đề sao?

Đối mặt cơn nổi trận lôi đình của Trần Cảnh Văn, hai người còn lại lựa chọn không nhìn, Sở Chích Thiên ý có điều chỉ nói: “Ngày hôm nay tôi cho phép, bất quá Hạo Triết a, cũng không thể làm một chết quan hành chính của chúng ta, căn cứ cũng không thể trường kỳ không có quan hành chính. . .” Anh đi đến bên người Đồng Hạo Triết nhẹ giọng nói, “Có đôi khi, phải biết chút kỷ xảo, không thể khinh xuất. Ủm, thứ trong tay cậu rất không tồi, học tập nhiều thêm a.” Nói xong dùng sức vỗ vỗ vai Đồng Hạo Triết, không đợi Đồng Hạo Triết hỏi thăm vì nghe lời này mà có chút mơ hồ, liền thuận di một cái rời khỏi nơi đây, tiếp tục đuổi theo đàn em của anh.

Trần Cảnh Văn tàn bạo nhìn chăm chăm nơi Sở Chích Thiên biến mất, lão đại vô lương này, thế mà nói ra loại lời đó, chẳng lẽ anh ta không nên hung hăng giáo huấn Đồng Hạo Triết sao? Thế mà ra tay với anh em cùng nhau lớn lên?

Ách. . . Anh tức đến hồ đồ rồi, vậy mà đã quên, Sở lão đại chính là một tên cặn bã quả quyết ra tay với đàn em nhà mình, trông cậy vào anh ta căn bản là sai lầm.

Không đợi Trần Cảnh Văn hồi thần lại, Đồng Hạo Triết đã nhích lại gần, lấy lòng nói: “Cảnh Văn, cậu xem, tớ đã giúp cậu xin nghỉ rồi, nếu không nghỉ ngơi thêm nhiều một chút đi? Tối hôm qua, tớ mất đi lý trí làm quá mức. . .” Đồng Hạo Triết dường như không thấy được khuôn mặt bởi vì lời nói của anh mà càng ngày càng khó coi, cùng với cặp mắt muốn giết người kia của Trần Cảnh Văn, anh tiếp tục cười nói, “Còn có a, Cảnh Văn, có phải cậu quá mệt mỏi hay không, ngay cả đồ cũng cầm không chắc? May mà tớ tới đúng lúc, đỡ được nha.” Nói xong, đưa cái chai trong tay cho Trần Cảnh Văn như hiến vật quý, nụ cười đầy mắt kia dường như hy vọng nhận được sự tán dương của Trần Cảnh Văn, khiến cho Trần Cảnh Văn trong nháy mắt có loại ảo giác, đứng ở trước mắt anh không phải Đồng Hạo Triết, mà là khuyến biến dị anh tâm tâm niệm niệm muốn có được nhưng vẫn không có được.

Đương nhiên, loại cảm giác này chỉ là chột lóe mà qua, Trần Cảnh Văn thấy được cái chai trong tay Đồng Hạo Triết, cả người xù lông, anh then quá thành giận nhìn chăm chăm cái chai kia, hận không thể khiến thứ đó cứ như vậy biến mất không còn.

Cảm giác được sự xấu hổ che trời lấp đất mà đến trong tầm mắt Trần Cảnh Văn, Đồng Hạo Triết vô ý thức nhìn về phía cái chai trong tay, muốn biết đây đến tột cùng là thứ gì, vì sao để cho Trần Cảnh Văn mất đi sự lãnh đạm nhất quán. Vừa nhìn, anh vui vẻ, anh rốt cục hiểu rõ lời nói vừa rồi của Sở Chích Thiên có ý gì.

Hai mắt Đồng Hạo Triết nhất thời lấp lánh hữu thần, anh một phen tóm lấy Trần Cảnh Văn đang cảm thấy không ổn muốn chạy trốn, hắc hắc cười nói: “Cảnh Văn, đã như vậy, không bằng chúng ta cùng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Ai muốn cùng nghỉ ngơi với cậu? Trần Cảnh Văn không khỏi nhớ lại chuyện tối hôm qua, cảm giác nguy cơ dâng lên thẳng tắp, anh biết trở lại với Đồng Hạo Triết tuyệt đối không phải chuyện tốt, vì vậy, anh không cần suy nghĩ, dùng sức hất cái tay bắt lấy anh của Đồng Hạo Triết, hy vọng có thể hất văng cái tên dính người này.

Đáng tiếc thời khắc mấu chốt, dị năng hệ khí làm cường công hoàn toàn thể hiện được sự cứng rắn của nó, hệ thủy dịu dàng nhu tình dưới sự áp bách của nó căn bản phản kháng không được. Vì vậy, kết cục của Trần Cảnh Văn chính là bị Đồng Hạo Triết cưỡng chế kéo trở về, mỹ kỳ danh là nghỉ ngơi.

Người nói, quần chúng quảng đại xung quanh thì sao? Uy áp cường đại mang đến khi tam đại đầu sỏ đồng thời xuất hiện đương nhiên khiến cho những người qua đường xung quanh đó tránh lui ba thước, chủ động lui đến góc tường bốn phía xem diễn. . . Ách, phải nói, là tìm kiếm một chút lạc thú ở trong công tác.

“Mình nói mà, Trần phó thủ lĩnh với Đồng phó thủ lĩnh khẳng định có JQ.” Tam đại đầu sỏ lui tán, để cho quần chúng lao động chịu áp bách rốt cục nhận được tự do ngôn luận, ánh mắt của hủ nữ nào đó trong đó phát sáng nói.

Mấy người đã bị tư tưởng hủ nữ tập kích bên cạnh nhao nhao gật đầu biểu thị tán thành. . . Vì vậy tin đồn mới nhất chính thức ra lò, đôi Đồng Trần hư hư thực thực trước đây, trước mắt đang tiến hành JQ.

Sau đó, Trần Cảnh Văn rốt cục bị đè ở trên giường không thể nhịn được nữa quả quyết đá con cầm thú không biết như thế nào là thỏa mãn kia xuống giường, kết quả của sự tử rống Hà Đông chính là để cho Đồng Hạo Triết hơi thu liễm một chút, Trần Cảnh Văn cũng không biết lúc nào, cái tên đáng chết đó lại tro tàn lại cháy. Lúc này Trần Cảnh Văn đã mơ hồ hiểu rõ nguyên nhân vì sao Tiêu Tử Lăng vẫn luôn muốn chạy.

Kỳ thực dựa theo tính cách vốn dĩ của Trần Cảnh Văn tuyệt đối sẽ không ủy khuất bản thân như thế, nhất định sẽ cường thế cự tuyệt, thế nhưng mỗi lần đối mặt ánh mắt bao hàm ái ý của Đồng Hạo Triết, anh lại thủy chung nói không nên lời một chữ không. Đặc biệt là sau khi hai người phát sinh quan hệ, anh liền bắt đầu gián đoạn mơ một giấc mơ, trong mơ đó không có Đồng Hạo Triết tồn tại, chỉ có bản thân anh bị thương vô tận, trong vô số năm tháng hồi ức Đồng Hạo Triết trong trí nhớ, loại bị thương đau triệt nội tâm đó khiến cho Trần Cảnh Văn mỗi khi tỉnh lại đều rơi lệ đầy mặt, đó cũng là nguyên nhân Trần Cảnh Văn không có cách nào cự tuyệt Đồng Hạo Triết. Vì vậy, trong trận tình ái với Đồng Hạo Triết này, không thể nghi ngờ Trần Cảnh Văn đã ở vào thế hạ phong, khiến cho anh luôn bị giày vò.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại qua một đoạn thời gian, khi Trần Cảnh Văn lần nữa chạm mặt Tiêu Tử Lăng, thốt ra chính là câu nói như vậy: “Có lẽ, hai người chúng ta hẳn nên ra ngoài công tác tạm thời gì gì đó!” Trần Cảnh Văn nói xong lời này không đợi Tiêu Tử Lăng trả lời liền chật vật xoay người rời đi.

Biểu cảm của Tiêu Tử Lăng từ sự kinh ngạc lúc đầu, nhanh chóng chuyển thành tự nhiên, nhìn bóng lưng gần như chạy trốn của Trần Cảnh Văn, cậu cao giọng hô: “Được a, lúc đó, tôi sẽ thông báo cho anh, Trần phó thủ lĩnh.”

Liền thấy Trần Cảnh Văn tự nhận là đi coi như bình tĩnh, trực tiếp lão đảo một cái, tuy rằng là người thức tỉnh cấp cao anh rất nhanh đã ổn định thân thể, nhưng cũng nhịn không được lấy tay đỡ eo nhỏ của mình, chính một chút ban nãy, đã không cẩn thận kéo bị thương địa phương khó có thể mở miệng kia. Cho dù như thế, Trần Cảnh Văn vẫn hít sâu một hơi, lần nữa bình tĩnh bước về phía trước. Đáng tiếc, khuôn mặt đỏ lên, mồ hôi tinh mịn tràn ra trên trán Trần Cảnh Văn lại bán đứng anh, cũng may Tiêu Tử Lăng nhìn không thấy. Trần Cảnh Văn nhịn không được âm thầm may mắn.

Đợi đến khi cơ hồ không thể thấy được bóng lưng của Trần Cảnh Văn nữa, bên tai Tiêu Tử Lăng truyền đến tiếng trả lời xa xôi của Trần Cảnh Văn: “Đừng quên hứa hẹn của cậu.” Lời này Trần Cảnh Văn nói nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng cũng không biết làm thế nào.

Tiêu Tử Lăng nghe ra được sự bi phẫn của Trần Cảnh Văn, điều này khiến cho Tiêu Tử Lăng che miệng cười trộm, bất quá mới cười đến phân nửa, Tiêu Tử Lăng liền cười không nổi nữa, cậu phát hiện cười nhạo Trần Cảnh Văn chẳng phải là đang cười nhạo chính cậu sao? Tình cảnh của mình cũng không tốt hơn được nơi nào so với Trần Cảnh Văn, bởi vì bọn cậu đều đụng phải một con cầm thú không biết như thế nào là thỏa mãn, khiến cho bọn cậu không thể không lấy chạy trốn để tìm đường cầu sinh!

Vì vậy, Tiêu Tử Lăng tỉnh ngộ được bắt đầu bi phẫn. Hừ, đã có quân tình nhuệ cường đại gia nhập, lần này, cậu sẽ tận lực mưu tính một phen với Trần Cảnh Văn, nhất định phải ném bay bọn lão đại đi!

Tiêu Tử Lăng quyết định lần này phải mạnh tay liều mình!!